

Giới thiệu Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi

Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi nói về nàng xuất thân là đặc công dị năng của thế kỷ hai mươi mốt, sau khi chết, tỉnh lại đã xuyên không biến thành một tiểu thư điên của Tướng phủ.

Hắn là thế tử của Trần Nam vương phủ, thân mắc bệnh nan y khó trị, thần y nói hắn sống không quá hai mươi hai tuổi, gần như đã bước một chân vào trong quan tài, cách cái chết cũng không còn xa.

=====

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng nói với hắn: “Nhìn bộ dạng đoán mệnh của người phỏng chừng cũng không đợi được đến khi thú nữ nhân, hơn nữa ta xem người yếu ớt như vậy, phỏng chừng cũng không có người muốn cầu hôn, chỉ bằng hai ta ghép thành một đôi đi?”

Vì thế, Thịnh Vinh Hoàng Triều từ khi khai quốc tới nay liền có một hôn sự thập phần thú vị__ thế tử bệnh cùng tiểu thư điên.

Ngày đại hôn hôm đó, Vân Thanh Nhiễm trước mặt văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích, hung hăng cắn một cái trên cổ của tân lang, quần thần kinh hô, quả nhiên nghe đồn không sai, Nhị tiểu thư Tướng phủ bị điên, có tật thích cắn người, về sau sẽ khổ rồi đây!

Cùng đọc truyện và tiếp tục theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiểu Thư Điên Của Tướng Phủ

Đau...

Cả người đều đau quá...

Giờ phút này ở trong đầu của Nghiêm Thanh Nhiễm cũng chỉ còn lại một ý nghĩ này.

Sao lại đau như vậy, giống như cả người bị bỏ vào trong một cái máy xay thịt, mỗi một tác da thịt đều đang chịu dày vò.

Nghiêm Thanh Nhiễm cố gắng mở to mắt, gian phòng nhỏ tối om, bốn vách tường làm từ gỗ, đỉnh phòng bằng gỗ, có phong vị cổ xưa.

Phòng không có cửa sổ, mà phải nói, chỉ có một cái cửa sổ bị người ta dùng tấm ván gỗ đóng lại, có một chút ánh sáng từ trong khe hở xuyên qua.

Đây là nơi nào?

Nhịn đau từ trên giường ngồi dậy, hiện giờ chính mình mặc y phục rách rưới, rối bù, cả người không khác gì tên khát cái bên đường, có điều nguyên liệu vải làm cho y phục ban đầu của mình hẳn là không tệ, nhưng đã sắp vụn nát cả rồi.

Toàn thân đều đau, giống như vừa mới bị người tàn nhẫn đánh cho một trận.

Trong khi gãy chết, bản thân dường như đối bụng thật lâu, khiến thân thể không có chút khí lực, ngay cả động tác đơn giản đứng lên ngồi dậy như này đều có vẻ vô cùng khó khăn.

Nghiêm Thanh Nhiễm hốt hoảng một trận, bắt đầu cố gắng nhớ lại.

Cô là một đặc công dị năng, tuân mệnh thực thi nhiệm vụ truy giết người đứng đầu của tổ chức khủng bố, sau đó... Hành động cơ mật bị lộ ra ngoài, cô bị vây ở trong một căn phòng có cài bom plastic.

Bom nổ mạnh, dưới tình huống như vậy, cô nhất định là không còn thì cút.

Như vậy hiện tại, cô đang ở nơi nào?

Thân thể này... Tuyệt đối không phải của cô... Cho dù chịu đói đến mức gầy đi, thì rất nhiều chỗ vẫn không giống, tỷ như tay cô còn lớn hơn một chút, trên tay hẳn là có một vài vết chai, lồng ngực của cô có một nốt ruồi...

Sau đó, ngoài cửa truyền tới tiếng vang, có người mở khóa phòng.

“Hai người các người, đi nâng Nhị tiểu thư ra đây.” Quân gia Vân phủ Vân Cầu phân phó hai tiểu nha hoàn.

Hai tiểu nha hoàn nhìn nhìn Nhị tiểu thư lồi tha lồi thoi trong phòng, đáy lòng có chút không nguyện ý, nhưng mệnh lệnh của bề trên, đành phải kiên trì đi đỡ nàng dậy.

Tình hình thân thể hiện giờ của Nghiêm Thanh Nhiễm thực không xong, liền để cho hai nha hoàn nâng mình dậy.

Trong lòng Nghiêm Thanh Nhiễm có rất nhiều nghi hoặc, tỷ như nơi này là nơi nào, còn ngừng người này là người nào, quần áo trang phục của bọn họ cô cũng không quen thuộc.

Nhưng mà, trước mắt đối với Nghiêm Thanh Nhiễm mà nói, quan trọng nhất là lấp đầy bụng của mình.

Hai nha hoàn đỡ Nghiêm Thanh Nhiễm rời khỏi gian phòng tối nàng ở đã vài năm, mang theo nàng đi tới một tiểu trúc của quý phủ, cảnh vật quanh tiểu trúc tĩnh mịch thanh u, sắc màu rực rỡ, liễu xanh rũ bóng.

Sau khi vào tiểu trúc, mấy nha hoàn liền bắt đầu cởi quần áo Nghiêm Thanh Nhiễm, tẩy đi một thân vô cùng bẩn này của Nghiêm Thanh Nhiễm, không biết đã bao lâu chưa được thay quần áo rồi.

Trong phòng chuẩn bị đầy đủ nước ấm vào bồn tắm, Nghiêm Thanh Nhiễm không có chút khí lực, để mặc các nàng lau người cho cô, sửa sang lại tóc, rửa mặt chải đầu, trang điểm.

Trải qua gần hai giờ dày vò, nữ nhân vô cùng bẩn vừa này mang vào trong phòng thoáng cái đã rực rỡ hẳn lên, chứng kiến Nghiêm Thanh Nhiễm sau khi đã rửa mặt chải đầu xong.

Mấy nha hoàn phụ trách xử lý giặt này mình, không nghĩ tới tiểu thư điên lại có dung nhan như vậy! Nếu như nàng không điên, với dung nhan này, tuyệt đối không thua Tam tiểu thư!

Chỉ tiếc, nàng là người điên.

Nghiêm Thanh Nhiễm thấy mình trong gương, đích xác không phải là dung mạo của mình, trong gương là bản thân với làn da trắng tuyết, hai mắt giống như dòng suối trong vắt, mày như thùy vũ, ngàn vạn tao nhã.

Chỉ là bản thân rất gầy, đây cũng không thể được gọi là thon thả, trên mặt còn đỡ, cơ thể gầy càng thêm rõ ràng, xương sườn trước ngực đều lộ ra cả rồi.

Không cần phải nói, đại khái là bị đói thành như vậy.

Rửa sạch xong, Nghiêm Thanh Nhiễm lại bị nha hoàn dẫn tới trước bàn cơm, trên bàn cơm mang lên đủ kiểu đồ ăn.

Nghiêm Thanh Nhiễm hiện tại cả người đều không có khí lực, cũng sớm đã đói không chịu được, thấy đồ ăn, Nghiêm Thanh Nhiễm cũng chẳng quan tâm hỏi han tình huống gì, ngay cả bát đũa để ở một bên cô cũng không thèm nhìn đến, trực tiếp lấy tay nắm đồ ăn lên nhét vào miệng.

Nghiêm Thanh Nhiễm là từ trong huấn luyện tàn khốc đi ra, đối với cô mà nói, vào thời điểm nào, thì bảo trụ tánh mạng của mình cũng trọng yếu hơn, ngay cả lúc này, chỉ khi cô ăn cơm no, khôi phục khí lực, cô mới có năng lực suy nghĩ chuyện kế tiếp.

Trong phòng, bốn nha hoàn nhìn thấy Nghiêm Thanh Nhiễm ăn như hổ đói, không có một chút bộ dáng tiểu thư, một đám đều có biểu cảm trông rất đẹp mắt.

Quên đi, Nhị tiểu thư này là người điên, lúc trước không bị lão gia nhốt lại còn thường xuyên cắn người mà, có thể đòi hỏi nàng giảng cái lễ nghi gì chứ!

Nghiêm Thanh Nhiễm nếu như biết những ý nghĩ của mấy nha hoàn này, cô nhất định sẽ thưởng các nàng một cái liếc mắt, mấy cô nha cứ thử đói như cô xem?

Nghiêm Thanh Nhiễm đối với đồ ăn trên bàn như trận gió cuốn mây tan, đảo qua quét sạch, mới ngừng lại được, thở hổn hển mấy hơi.

Có hai nha hoàn đi lên nhanh nhẹn dọn dẹp, hai nha hoàn còn lại đưa mắt nhìn nhau, hầu hạ chủ tử các nàng biết, nhưng hầu hạ chủ tử điên thì các nàng lại không biết đâu.

Hơn nữa, vạn nhất tiểu thư điên này lại tái phát bệnh, đối với các nàng quyền đảm cuộc đá, vừa gặm vừa cắn, vậy phải làm thế nào?

Hai nha hoàn rất lo lắng, ai cũng không dám nói chuyện.

“Hai người các người tên gọi là gì?” Nghiêm Thanh Nhiễm quay đầu lại, hỏi hai nha hoàn đứng ở sau lưng cô.

“A?” Lục Trúc há to miệng, trừng lớn đôi mắt, đối với Nghiêm Thanh Nhiễm đột nhiên mở miệng nói chuyện kinh ngạc không ít.

Cạnh nàng, Hồng Mai cũng không khá hơn chút nào, các nàng còn tưởng rằng các nàng nghe nhầm.

“Nghe không hiểu lời của ta sao?” Nghiêm Thanh Nhiễm còn cho là các nàng nghe không hiểu lời mình nói.

“Không, không phải...” Lục Trúc vội vàng lắc đầu, “Tiểu thư, bệnh của người khỏi rồi!”

“Trước kia ta bị bệnh gì sao?” Nghiêm Thanh Nhiễm tính thử hỏi, việc cô phải làm hiện giờ, chính là biết rõ ràng tình cảnh của chính mình, từ lúc cô mới tỉnh lại đến bây giờ, trước mắt hoàn cảnh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, phía sau biến hóa này nhất định có chuyện gì đó không tầm thường.

Một hồi lâu hai nha hoàn Lục Trúc cùng Hồng Mai, mới tiếp nhận sự thực Nhị tiểu thư của các nàng không điên.

“Tiểu thư, người không nhớ rõ sao? Trước kia người bị điên, hơn nữa còn điên rất nhiều năm.” Lục Trúc bị Nghiêm Thanh Nhiễm nhìn chăm chăm, cảm giác có chút sợ hãi, Nhị tiểu thư điên sau khi thanh tỉnh có ánh mắt thật dọa người!

“Cho nên trước đó ta bị giam ở trong cái phòng kia?”

“Hồi tiểu thư, đúng vậy.”

“Vậy ta là ai?” Nghiêm Thanh Nhiễm tiếp tục hỏi.

“Tiểu thư ngài là Nhị tiểu thư Tướng phủ, khuê danh Thanh Nhiễm.” Lục Trúc chỉ nghĩ Nghiêm Thanh Nhiễm vừa mới khỏi bệnh điên, cho nên không nhớ rõ chuyện trước kia, liền đem những chuyện mình biết nhất nhất nói cho Nghiêm Thanh Nhiễm nghe.

“Nô tì nghe người trong phủ nói, năm ấy tiểu thư ngài bảy tuổi không biết là nguyên nhân gì mà bị điên, lão gia mời rất nhiều thầy thuốc tới chẩn trị cho tiểu thư ngài, thậm chí còn thượng tấu thỉnh ngự y của hoàng thượng tới chẩn bệnh cho tiểu thư, đều không thấy khá hơn, sau tiểu thư còn đùng chạm đến quý nhân, lão gia trong con tức giận liền đem tiểu thư ngài nhốt lại, chỉ phân phó hạ nhân mỗi ngày đưa thức ăn vào trong phòng cho ngài, không cho phép tiểu thư ngài đi ra khỏi cửa phòng một bước.”

Thời gian Lục Trúc đến Vân phủ là sau khi Nhị tiểu thư Vân phủ bị điên, cho nên về chuyện Nhị tiểu thư điên cũng đều là nghe từ trong miệng người khác.

Sau khi Vân Viễn Hằng đem nhốt Vân Thanh Nhiễm ngược lại không bạc đãi nàng chuyện áo cơm, chỉ là bọn hạ nhân thấy Vân Thanh Nhiễm là người điên, căn bản không hiểu chuyện, mà quý phủ lão gia cùng phu nhân cũng không đến thăm nàng, liền bắt đầu ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Cắt xén quần áo của Vân Thanh Nhiễm, mỗi ngày đồ ăn có món gì ngon cũng đều tự mình cầm đi ăn sạch, chỉ chừa cơm cho Vân Thanh Nhiễm.

Dần dà, những hạ nhân phụ trách cơm áo cho Vân Thanh Nhiễm càng thêm lười biếng, thế cho nên nhiều lần xuất hiện cũng không cho Vân Thanh Nhiễm đồ ăn, không để cho nàng thay quần áo, càng khỏi nói tắm rửa cho nàng.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao khi Nghiêm Thanh Nhiễm tỉnh dậy, lại là tình cảnh như vậy.

Nghiêm Thanh Nhiễm cảm thấy rõ ràng, “Vậy tại sao đột nhiên lại thả ta ra ngoài?”

“Này...” Nghe Nghiêm Thanh Nhiễm hỏi vấn đề này, sắc mặt của hai nha hoàn Lục Trúc cùng Hồng Mai đều thay đổi, hai người do do dự dự, không biết có nên nói với nàng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đây Là Tà Lễ

Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần vừa mới tiến vào đại đường, liền nghe mọi người vội vội vàng vàng an bài hai người bãi đường, sợ tân lang lát nữa không chịu được gục xuống.

Vương Phi đi tới bên người Vân Thanh Nhiễm, cầm tay Vân Thanh Nhiễm, vẻ mặt thương tiếc.

“Thanh Nhiễm, lúc trước con chịu khổ rồi, con yên tâm, sau này đến Quân gia, chúng ta sẽ không để cho con ăn cái loại cơm đó, ngủ ở loại địa phương kia nữa, cũng sẽ không để con mỗi ngày phải làm những việc mà hạ nhân cũng không làm.” Vương Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Vân Thanh Nhiễm, an ủi.

Vân Thanh Nhiễm buồn bực một trận, nàng ăn loại cơm gì, ngủ loại địa phương nào, làm chuyện gì chứ?

Vân Thanh Nhiễm xuyên qua khăn voan đỏ, rõ ràng thấy được sự đồng tình cùng thương tiếc trên mặt Vương Phi.

Quân Mặc Thần tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm thấp giọng nói với nàng: “Ta nói cho mẫu phi, người đang ở Vân phủ đã trải qua cuộc sống vô cùng bi thảm, ăn đồ của Đại Hoàng cầu, ngủ chỗ Tiểu Hắc miêu, mỗi ngày trừ bỏ chẻ củi nấu nước còn phải dùng đũa nhặt một chậu đậu xanh.”

Khi nói lời này, trên mặt Quân Mặc Thần mang theo nụ cười gian, cùng với sắc mặt tái nhợt kia của hắn thực không tương xứng.

Nói cách khác, Vân Thanh Nhiễm người còn chưa gả lại đây, cũng đã bị Quân Mặc Thần đắp nặn thành nữ tử đáng thương, vô cùng thâm.

Vân Thanh Nhiễm co giật khóe miệng, “Người còn nói cái gì nữa?”

“Ta còn nói với mẫu phi, chúng ta đã tư định chung thân, thân thanh bạch của người đã bị ta chiếm, trừ bỏ ta, người ai cũng không gả được nữa.”

Lúc này Quân Mặc Thần đang nói nhỏ bên tai Vân Thanh Nhiễm, hai người kề sát gần nhau, thấy cái cổ tuyết trắng của Quân Mặc Thần gần ngay trước mắt, Vân Thanh Nhiễm hơi nhắc khăn voan đỏ của mình lên một chút, sau đó há mồm một hơi cắn lên cổ Quân Mặc Thần.

Không phải tất cả mọi người đều nói nàng thích cắn người, gặp người liền cắn, giống như chó điên à? Vậy nàng hẳn nên có quyền lợi cắn người trước mọi người ha!

Nàng được công nhận là kẻ điên, vậy nàng sẽ không khách khí!

“A! Nàng cắn người!”

“A ——”

Quân Mặc Thần còn chưa kêu, các vị khách dự lễ đã thất thanh hét lên trước, đám người lại càng lui về phía sau, sợ Vân Thanh Nhiễm cắn xong Quân Mặc Thần sẽ bỏ nhào qua cắn bọn họ!

Bị nàng cắn thì đau là việc nhỏ, ai biết sau khi bị nàng cắn có thể bị lây bệnh xấu gì hay không, cho nên để an toàn... vẫn nên cách xa một chút thì tốt hơn.

Nha hoàn hồi môn Lục Trúc cùng Hồng Mai nhìn thấy tiểu thư các nàng còn chưa bái đường với thế tử gia đã hết hôn lại cắn hắn, sau này cho dù có phát sinh ra chuyện kinh sợ gì, cũng sẽ không còn kỳ quái nữa chứ?

“Làm sao bây giờ, ai đi cứu thế tử gia đi!”

“Gia đình trong phủ đâu, đều đang làm cái gì, nhanh chóng đi hỗ trợ đi!”

“Người đâu, mau tới cứu thế tử gia!”

“...”

Có vài vị khách vội kêu lên, muốn để hạ nhân đi kéo Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần ra.

Nhưng thật ra Trần Nam Vương Quân Vô Ý cùng Vương Phi tương đối bình tĩnh, mặc dù không lên tiếng, nhưng hai người cũng đưa mắt nhìn nhau, bị một màn trước mắt này mà không biết nên làm như thế nào.

Vân Thanh Nhiễm hung hăng cắn xuống cổ Quân Mặc Thần một dấu răng thật sâu.

Thật lâu, tất cả mọi người sắp gấp đến độ giơ chân, Vân Thanh Nhiễm mới buông hắn ra, sau đó cũng ở bên tai của hắn nhỏ giọng nói một câu mà chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy: “Đây là tạ lễ.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm rời khỏi cổ Quân Mặc Thần, cổ của hắn cũng đã bị Vân Thanh Nhiễm cắn đỏ, thiếu chút nữa là cắn ra máu rồi.

Trên mặt Quân Mặc Thần mang theo nụ cười thản nhiên, ngược lại không có kinh ngạc khi bị người cắn.

Tân khách đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên, lời đồn không giả, Nhị tiểu thư Tương phủ là người điên, còn thích cắn người!

Sau này nhìn thấy vẫn nên trốn đi thật xa, bọn họ cũng không muốn bị người ta cắn còn không có chỗ để nói lý!

“Được rồi được rồi, giờ lành đến rồi, nhanh chóng bái đường đi!” Trần Nam Vương vẫn luôn an vị ở trên cao đường, vững như Thái Sơn, hắn tuyên bố, cũng làm cho đại đường ồn ào lại một lần nữa yên lặng trở lại.

Hôm nay tới dự lễ, văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích đều có, nhưng chỉ không tiến đến chúc phúc cho đôi tân nhân Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.”

“Đưa vào động phòng.”

Lễ thành.

Vân Thanh Nhiễm được mang đến phòng tân hôn, bây giờ còn đang giữa ban ngày ban mặt, theo lý thuyết tân nương tử cần ở trong phòng ngồi đến tối, còn tân lang thì phải bồi bằng hữu.

Nhưng Quân Mặc Thần là ngoại lệ, đừng nói rót rượu cho tân lang, tân khách đều không dám giữ Quân Mặc Thần một khắc.

Sau khi bái đường Quân Mặc Thần không cần bồi khách liền ngồi trên chiếc xe lăn của riêng hắn, trừ tình huống đặc thù, nếu không bình thường hắn đều dùng xe lăn thay đi bộ.

Quân Mặc Thần để Quân Kiệt phụ giúp đi đến hậu viện vương phủ, ở hậu viện vương phủ có một biệt viện tương đối đẹp và tĩnh mịch.

Vào cửa biệt viện, trong viện có một cây đa rất lớn, ngồi trước bàn đá dưới cây đa là một vị lão nhân, lão nhân đang nghiên cứu ván cờ trên bàn.

Quân Mặc Thần đẩy xe lăn đi tới trước bàn đá, hắn chăm chú nhìn ván cờ trên bàn trong chốc lát, sau đó đưa tay cầm một con cờ lên, hạ xuống.

Lão nhân ngẩng đầu, thấy Quân Mặc Thần, trêu đùa: “Tục ngữ không phải nói tân hôn yến nhĩ(1) sao, sao ngươi lại có thời gian rồi đến thăm lão đầu ta đây? Không đi bồi mỹ kiều nương của ngươi à?”

“Ông cần gì phải giễu cợt ta chứ?” Quân Mặc Thần khẽ cười nói, “Khụ khụ, ông cũng không phải không biết tình huống của ta.”

“Ta đương nhiên là biết tình huống của ngươi, chỉ là ta tưởng rằng ngươi đã nghĩ thông suốt, cho nên cưới một thể tử phi về.” Lão nhân là Mộc tiên sinh, ở vương phủ đã hai năm, vừa là thầy vừa là bạn của Quân Mặc Thần, lúc ban đầu ông ở lại vương phủ là vì trị bệnh cho Quân Mặc Thần, vừa ở lại chính là hơn bốn năm.

“Không biết khi nào mạng sẽ về hoàng tuyền, lại có gì để nghĩ đây?” Tầm mắt Quân Mặc Thần rơi xuống ván cờ, ngón tay mảnh khảnh lại cầm lấy một con cờ, hạ xuống.

“Đừng nói như vậy, tuy rằng bệnh của ngươi dùng thuốc và châm cứu đều không được, nhưng nội lực ngươi thâm hậu, che chở tâm mạch, tâm mạch không ngừng, ngươi vẫn còn một hơi thở, thì mạng của ngươi cũng sẽ không đến hoàng tuyền.” Nói ra thật xấu hổ, ông được người ca tụng là danh y, ở vương phủ đã bốn năm, đối với bệnh của Quân Mặc Thần lại là thúc thủ vô sách.

Chỉ cần bảo vệ tâm mạch, Quân Mặc Thần tạm thời sẽ không chết, ít nhất còn có thể chống đỡ được hai ba năm, nhưng cuối cùng vẫn sống khổ cực hơn so với người khác.

“Nếu không phải vì động tâm, vậy ngươi rút cuộc là vì cái gì mà lấy nàng?” Mộc tiên sinh lại hỏi.

Quân Mặc Thần mỉm cười, trên khuôn mặt tái nhợt nhiều thêm vài phần hương vị tà mị, “Lấy nàng, một nửa là vì xem kịch, nàng tựa hồ không giống như tiểu thư khuê các nhà người khác, một người tỉnh táo lại là tiểu thư điên, bản thân ta có chút chờ mong nàng sẽ làm ra những chuyện gì; còn một nửa khác à...”

Tay Quân Mặc Thần như có như không che phủ lên đôi môi của mình.

“Ha ha...” Mộc lão tiên sinh vuốt vuốt chòm râu của mình, “Ngươi phải cẩn thận đấy, cẩn thận chơi lửa đốt thân.”

Mộc lão tiên sinh đây cũng là nhắc nhở Quân Mặc Thần, mọi việc đều không có tuyệt đối, trái tim con người, càng là thứ khó đoán, nếu không chế không tốt, cho dù là Quân Mặc Thần cũng sẽ bị mất phương hướng.

Quân Mặc Thần cong khóe môi, chơi lửa đốt thân à? Chuyện như vậy hình như không nên xuất hiện ở trên người hắn mới đúng.

Lời tác giả: Quân Mặc Thần thật sự có bệnh nha ~

(1) Tân hôn yến nhĩ (新婚燕尔): vốn để chỉ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ oán trách chồng lại lấy vợ mới cùng nhau vui vẻ, về sau lại dùng làm từ chúc mừng tân hôn, hình dung thời gian tân hôn vui vẻ.

Chương 2: Vật Thay Thế Của Vật Thay Thế

“Đem tất cả những gì các ngươi biết nói hết ra, đừng để ta phải nói lại lần nữa.” Đôi mắt đẹp của Nghiêm Thanh Nhiễm sẫm lại, lộ ra uy nghiêm làm người ta không thể phản kháng.

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc nghĩ, dù sao thì Nhị tiểu thư sớm muộn cũng sẽ biết, liền đem những gì nàng biết nói cho Nghiêm Thanh Nhiễm, “Năm tháng trước, tiểu quốc Đàng Ngụy ở phía bắc của hoàng triều Thịnh Vinh chúng ta phái sứ thần đến, tỏ vẻ muốn gắn bó suốt đời cùng hoàng triều Thịnh Vinh, từ nay về sau biên cảnh của hai nước đều bình yên vô sự, chung sống hòa thuận, bọn họ còn mang một công chúa dâng lên cho thánh thượng.”

“Thánh thượng đã duyệt, liền muốn đưa một công chúa của ta đi Đàng Ngụy hòa thân. Nhưng thánh thượng chỉ còn lại một vị công chúa chưa xuất giá – công chúa Thiên Duyệt, con gái của hoàng hậu nương.”

“Hoàng hậu không muốn gả công chúa đến vùng xa xôi cùng khổ kia chịu khổ cực, lại nghe nói hoàng đế Đàng Ngụy kia là một người tàn bạo, coi nữ tử như đồ chơi, vì vậy hoàng hậu liền khuyên bảo hoàng thượng tìm trong đám nữ nhi của quan lại, một nữ tử tài mạo xuất chúng, sắc phong làm công chúa, thay thế công chúa Thiên Duyệt đi hòa thân.”

Nghiêm Thanh Nhiễm nhíu mày, cũng không khó để lý giải việc làm của hoàng thượng và hoàng hậu, không muốn nữ nhi của mình đi đến nơi bản hàn đó, liền cho nữ nhi của quan lại đi.

Lục Trúc dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Sau đó, hoàng thượng lựa chọn Tam tiểu thư của Vân phủ chúng ta...”

Là Tam tiểu thư, chứ không phải Nhị tiểu thư, Nghiêm Thanh Nhiễm không nghe sai, nghĩ cũng biết, hoàng thượng cho dù có hồ đồ thế nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng cho người điên đi hòa thân.

“Vậy vì sao lại biến thành ta?” Chắc chắn người ta không muốn đi, khi dễ thân thể này của nàng là người điên, liền đưa đi chịu tội thay phải không?

“Bởi vì... Lão gia và phu nhân cũng không muốn Tam tiểu thư đi chịu khổ, cho nên muốn Nhị tiểu thư đi thay.” Thanh âm Lục Trúc dần dần nhỏ lại, sợ chính mình sẽ chọc giận Nghiêm Thanh Nhiễm.

Nghiêm Thanh Nhiễm đã biết sơ qua toàn bộ sự tình, “Tuy rằng ta là người điên, nhưng đường đi từ đây đến Ngụy Đàng khá xa xôi, đến khi đối phương phát hiện ta là người điên, bọn họ cũng có thể nói là trên đường đi ta mới bị điên, đúng không?”

Đối lão gia và phu nhân Vân gia mà nói, Nhị tiểu thư Vân Thanh Nhiễm cùng Tam tiểu thư Vân Yên Nhiên tuy rằng đều là nữ nhi ruột của bọn họ, nhưng một người năm bảy tuổi đã bị điên, tình cảm dần xa cách, một người thì đã nhiều năm hầu hạ bên người, nhu thuận từ khi còn nhỏ, trong lòng tự nhiên sẽ thiên vị người kia hơn.

Nếu có cách để đảm bảo nữ nhi, bọn họ sẽ không do dự lựa chọn hy sinh Vân Thanh Nhiễm để bảo toàn Vân Yên Nhiên.

“Hai người các ngươi chính là nha hoàn của ta phải không?” Nghiêm Thanh Nhiễm hỏi.

Lục Trúc cùng Hồng Mai nhìn nhau, sau đó gật đầu, “Chúng ta là nha hoàn mà lão gia ban cho tiểu thư, là nha hoàn lâu năm ở bên người tiểu thư, chúng ta nguyện ý đi cùng tiểu thư đến Đàng Ngụy.”

Lục Trúc cùng Hồng Mai làm sao mà nguyện ý đi cùng nàng đến Đàng Ngụy đây? Nghe nói người ở đó vô cùng dã man, nghe nói mọi người ở nơi đó không ăn thực phẩm chín, mà hằng ngày đều ăn tươi nuốt sống, thời điểm hai nàng biết mình phải đi cùng tiểu thư điên của tướng phủ đến Đàng Ngụy, hai người đã khóc thật lâu.

Nhưng các nàng làm gì có biện pháp nào, chính các nàng đã kí khế ước bán thân, cả đời làm nha hoàn, đời này, mạng này cũng không phải nằm trong tay bọn họ, chủ tử sai các nàng đi đến nơi nào, các nàng cũng chỉ có thể đi mà thôi.

“Các ngươi cũng không muốn đi đến Đàng Ngụy kia?” Đây là chuyện thường tình, họ muốn đi mới là kỳ quái.

Lục Trúc cùng Hồng Mai do dự một chút, sau đó nặng nề gật đầu.

“Ta cũng không muốn đi.” Nghiêm Thanh Nhiễm khẽ cười nói, hơn nữa nàng còn là người thay thế, “Về việc bệnh của ta đã khỏi hẳn, các ngươi không cần kể ra bên ngoài, nếu ta không phải đi Đàng Ngụy, các ngươi cũng không phải đi, hiểu chưa?”

Phurong diện cùng quan hệ được mất này, chỉ cần là người có chút đầu óc, thì sẽ suy nghĩ cẩn thận.

Lục Trúc cùng Hồng Mai nghe Nghiêm Thanh Nhiễm nói, dừng một chút, sau khi các nàng bị phân đi Ngụy Đàng cùng Nhị tiểu thư, chưa bao giờ nghĩ tới, còn có khả năng như vậy.

Không phải đi Đàng Ngụy, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi!

Có một việc mà các nàng có thể khẳng định, từ nay về sau, vị Nhị tiểu thư vừa mới tỉnh táo lại này sẽ là chủ tử của các nàng, làm nô tỳ, chủ tử vinh, các nàng liền vinh, chủ tử bị tổn hại, các nàng cũng sẽ bị tổn hại.

Hai người không nghĩ nhiều liền nói: “Tiểu thư, chúng ta biết nên làm như thế nào!”

Nghiêm Thanh Nhiễm, không, có lẽ từ bây giờ nên gọi là Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn hoàn cảnh xung quanh, rất thanh u, nhã tĩnh giống với cái tên – Tiểu Trúc, hiện tại chính nàng đã bị biến thành một con chim bị nhốt trong lồng, bây giờ cần khôi phục thể lực, ăn nhiều cơm, rèn luyện nhiều, ít nhất cũng không đến mức một trận gió thổi tới đã ngã như bây giờ.

Buổi chiều, Vân Thanh Nhiễm liền nhận được rất nhiều đồ mà trong cung ban cho.

Lão gia Vân phủ ban cho Vân Thanh Nhiễm không ít đồ, sai người đưa vào trong Tiểu Trúc, không kể trong cung ban cho, Vân Viễn Hằng còn đem cho nàng không ít thuốc bổ linh tinh này nọ.

Đối với Vân Viễn Hằng mà nói, tuy rằng nàng chỉ là một nữ nhi điên, nhưng vẫn là cốt nhục của mình, hiện nay bọn họ lại đưa nàng vào chỗ chết, trong lòng có chút áy náy, chỉ là so ra, ông ta vẫn sùng ái Tam nữ nhi hơn, nên mạng của Tam nữ nhi càng quý hơn.

Vân Viễn Hằng cùng Hoàng đế kỳ thực đều giống nhau về mặt này, hoàng đế ban cho rất nhiều đồ, chính là muốn dùng tiền bồi thường Vân gia, mua một nữ nhi của các người, chỉ là lời này không thể truyền ra bên ngoài.

★

Đại sảnh Vân phủ, Vân Viễn Hằng gặp gỡ hai vị khách quý.

Hôm nay trong cung ban đồ cho Vân phủ còn có Cửu hoàng tử đương triều – Dạ Minh Uyên, cùng với thế tử gia của Trần Nam vương phủ – Quân Mặc Thần đi theo.

Toàn thân Dạ Minh Uyên toát ra một cỗ hơi thở tao nhã.

Mặt mày rõ ràng, đôi mắt thâm thúy, giống như vực sâu vô cùng của vũ trụ, nhìn lâu một chút liền có một loại cảm giác bị hút vào. Mũi hần thẳng, nhưng chóp mũi lại có chút nhu thuận.

Vị Cửu hoàng tử này là người văn võ song toàn, trong kinh thành có không ít nữ tử ái mộ hần, trong đó bao gồm cả Tam tiểu thư Vân phủ – Vân Yên Nhiễm.

Mà nam tử bên người Dạ Minh Uyên, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra hần là một con ma ốm, làn da trắng như tuyết, ngay cả nữ tử trong khuê phòng cũng còn kém hần ba phần, làn da trắng nõn thể hiện bệnh tình của nam tử này.

Quần áo cẩm bào màu trắng cùng với màu da của hần.

Nam tử kia thoát nhìn yếu đuối, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình kia có thể nhìn rõ ràng các đốt ngón tay, ngón tay thon dài kia cũng có thể so sánh với nữ tử.

Lại nói, nam tử này hé ra khuôn mặt mũi hoặc chứng sinh, chỉ là mặt mũi trắng nhợt, nhưng lại toát ra khí chất cao quý thanh nhã, phối hợp hoàn mỹ với dáng người tinh tế của hần.

Một ít tóc dài bao phủ cái trán tròn bóng, lông mi dài mà dày, đôi mắt thâm thúy sang ngời, như viên minh châu.

Bên cạnh nam tử, có tùy tùng nâng hần, phòng ngừa hần đột nhiên ngã xuống.

Ngày thường, hần đều ngồi trên xe lăn, hôm nay hần muốn đi cùng Cửu hoàng tử đến Vân phủ nên mới nhờ hạ nhân nâng đỡ hần đến đây.

Người này là thế tử gia của Trần Nam vương phủ – Quân Mặc Thần, từ lúc sinh ra, liền không ngừng uống thuốc.

Thần y đã từng chuẩn đoán, nói là hần tử trong bụng mẹ đã mang bệnh, bệnh đã ăn sâu, không có phương pháp cứu chữa, còn nói hần sống không quá hai mươi hai tuổi.

Năm nay Quân Mặc Thần đã hai mươi mốt tuổi, có thể nói là một chân đã bước vào trong quan tài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Của Ma* Nhân

(*: Ma 磨 có nghĩa là ma sát, cọ sát, giầy vò, dây dưa,...)

Vân Từ Hy không đến Trấn Nam vương phủ tham gia hôn lễ của Vân Thanh Nhiễm, sau khi Vân Thanh Nhiễm nói với hắn những lời đó, hắn liền giục ngựa chạy đi, cứ chạy, chạy mãi cho tới khi ra khỏi kinh thành, chạy như bay trên những cánh đồng dài bát ngát ngoài thành, chạy cho đến khi con ngựa mệt lử.

Lúc này hắn dựa lưng vào một gốc đại thụ ở ngoại ô, trong tay cầm một bầu rượu.

Hắn uống từng ngụm chúc cho chính mình.

Giống như hắn đang uống nước chứ không phải rượu.

Trong đầu Vân Từ Hy nhớ lại trước đây mình cùng Vân Thanh Nhiễm vui đùa, trong lòng dâng lên từng đợt đau đớn.

Hắn rời đi bảy năm, thật vất vả mới có thể trở lại kinh thành, nghênh đón hắn, lại là hôn lễ của Vân Thanh Nhiễm.

Nàng nói, nàng yêu Quân Mặc Thần, nàng nói, không phải Quân Mặc Thần nàng không lấy chồng.

Tiểu nha đầu luôn bám theo hắn năm đó, đã trưởng thành, trở thành thê tử của người khác.

Khóe mắt Vân Từ Hy có chút ướt át, hắn tựa hồ có chút say, tựa hồ lại không say, hắn rút bội kiếm bên người mình ra, giữa cánh đồng bát ngát không người múa lên một điệu vũ kiếm.

Một kiếm Khinh Hồng.

Lần đầu tiên hắn tham gia tỷ thí võ trạng nguyên, có người tặng hắn danh hiệu Khinh Hồng công tử, ca ngợi kiếm pháp của hắn, kiếm pháp thay đổi tinh diệu, bây giờ thỉnh thoảng vẫn có người đề cập đến cái tên này của hắn.

Tâm Vân Từ Hy rất loạn, cho nên kiếm của hắn cũng loạn, bộ pháp cũng loạn.

Lòng có nhiều loạn, kiếm pháp lại càng nhiều loạn.

“Xoạt ——”

Kiếm phong chém vào cánh tay trái của hắn, máu tươi chảy ra.

Vân Từ Hy lại như chưa phát hiện, say rồi, quên rồi, hắn vẫn là công tử Khinh Hồng năm đó, vẫn là Vân đại thiếu gia bồi bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, hắn không đi theo quân, Thanh Nhiễm cũng không bị bệnh.

Hắn không hề muốn Thanh Nhiễm lớn lên, không hề muốn nàng lớn lên, bởi vì thời điểm đó, nàng là của hắn...

★

Màn đêm buông xuống, Trấn Nam vương phủ hiện lên màu đỏ của những chiếc đèn lồng lớn.

Quân Mặc Thần cùng Mộc tiên sinh ở hậu viện nói chuyện rất lâu, cho đến khi có hạ nhân phụ giúp đưa hắn vào phòng, chỉ thấy phía sau hắn còn có một người nam nhân, nam nhân kia lưng hùm vai gấu, thân hình cao lớn, thoát nhìn vô cùng cường tráng rắn chắc.

Lục Trúc cùng Hồng Mai nhìn thấy Quân Mặc Thần tiến vào, liền chủ động lui ra ngoài, lúc rời đi, nhìn thấy phía sau Quân Mặc Thần còn có một nam nhân, trong lòng nghi hoặc.

Đây là thê tử gia muốn có người nâng hắn... để sinh hoạt vợ chồng à? Lục Trúc nghĩ thế, mặt đỏ bừng, nàng không nên nghĩ như vậy!

Quân Mặc Thần đưa nam nhân tráng kiện kia vào trong phòng, đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Đầu tiên Quân Mặc Thần dựa theo quy củ cầm lấy đòn cân vén khăn voan trên đầu Vân Thanh Nhiễm ra, sau đó nói với nàng.

“Khụ khụ, thân thể bản thể tử không tốt, khụ khụ, sợ là không thể làm tròn bổn phận, khụ khụ, bản thể tử vì Vân Thanh Nhiễm nàng mà tìm đến đây một nam nhân cường tráng, để, khụ khụ khụ, để...”

Trong giọng nói Quân Mặc Thần lộ ra sự bất đắc dĩ cùng thê lương.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nam nhân mà Quân Mặc Thần mang đến, thân thể cường tráng tạo thành một thể đối lập với hắn, cánh tay tráng kiện kia, cơ ngực cường kiện, còn có làn da nâu khỏe mạnh.

“Đa tạ thế tử gia, thế tử gia thật đúng là hiểu được tâm tư của thần thiếp.” Vân Thanh Nhiễm không vì chuyện này mà tức giận, ngược lại vô cùng hưng phấn, nói xong, Vân Thanh Nhiễm bắt đầu luồn cúi áo, một bộ dạng nóng lòng muốn thử, chuẩn bị hưởng thụ nam nhân cường tráng mới đến này.

Bộ dạng kia rất giống như là trẻ con chưa bao giờ nhìn thấy nam tử tráng kiện vậy. Tuy rằng trong lòng Vân Thanh Nhiễm không biết dụng ý của Quân Mặc Thần là gì, nhưng không thể thỏa mãn vị thế tử gia bệnh này dễ dàng như vậy.

Vân Thanh Nhiễm cúi bỏ giá y, đứng dậy, đi tới trước mặt nam nhân kia, “Cần ta cúi giúp ngài không?”

Nam nhân kia tuy rằng cao lớn, nhưng lá gan lại không lớn, gã vốn là đầy tớ trong phủ, bị thế tử gia kéo đến đây, nhìn thấy tình huống này liền bối rối.

Gã nào dám cùng thế tử phi phát sinh cái gì? Cho dù thế tử phi xinh đẹp như thiên tiên, gã có sắc tâm cũng không dám làm, gã không dám đeo trên lưng tội danh thông dâm, gã không muốn!

Nhìn bàn tay trắng nõn của Vân Thanh Nhiễm hướng về phía mình, nam nhân này sợ tới mức phát run.

“Làm sao vậy? Ngài đừng sợ nha, ngài phụng mệnh thế tử gia, thay thế thế tử gia cùng ta động phòng, không cần sợ!” Vân Thanh Nhiễm an ủi nam nhân.

Cho dù Vân Thanh Nhiễm nói như vậy cũng không thể làm cho nỗi sợ hãi của gã biến mất được, đây là loại sợ hãi tâm lý.

“À, ta biết rồi, nhất định là thế tử gia còn chưa đi ra ngoài, cho nên ngài cảm thấy ngượng ngùng đúng không?” Vân Thanh Nhiễm cười nói.

Chỉ thấy Quân Mặc Thần vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn rời đi.

“Thế tử gia sao còn chưa đi? Ngài không đi, thần thiếp ‘làm việc’ như thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm hạ lệnh đuổi khách đối với lang quân ngày hôm nay.

“Khụ khụ, bản thế tử, khụ khụ, muốn lưu lại giám sát các ngài ‘làm việc’... Khụ khụ...” Quân Mặc Thần khụ vài cái.

“Giám sát?” Vân Thanh Nhiễm khẽ nhướn lông mi, “Thế tử gia yên tâm, cho dù người không có ở trong phòng, thần thiếp cũng có biện pháp để cho người biết chúng ta đang ‘làm việc’!” Vân Thanh Nhiễm vẫn biết một loại này nọ có tên là ‘kêu giường’, nếu hần muốn xem, nàng có thể biểu diễn miễn phí một chút.

Vân Thanh Nhiễm là người như thế này, tính tình không thích tùy tiện khuất phục người khác, không thích làm theo lễ thường.

Nói như vậy, nàng quả thật là người điên nhất.

“Khụ khụ... Trừ bỏ giám sát, bản thế tử còn muốn quan sát... Khụ khụ, ái phi cũng biết, thân thể bản thế tử không tốt, cho tới nay đều không có cơ hội... Khụ khụ, làm cái loại sự tình này, khụ khụ,... Tuy rằng trong lòng có dư mà lực không đủ, nhưng bản thế tử nghĩ, ít nhất trước khi chết, nên cẩn thận nhìn người khác làm như thế nào, về sau cho dù đến âm tào địa phủ, đừng phải nữ quỷ cũng nên biết phải làm gì, khụ khụ...”

Thanh âm này, quả thực thê lương vô cùng.

Quân Mặc Thần không giống như những con cháu của quan lại, sau khi trưởng thành sẽ có nhóm người đến dạy hần chuyện khuê phòng, nhưng với tình huống của Quân Mặc Thần, nên việc này tựa hồ bị bỏ qua.

Vân Thanh Nhiễm cũng không có động tác gì, chỉ có nam nhân mà Quân Mặc Thần đưa đến sợ tới mức chân nhũn ra, cả người quỳ ở trước mặt Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

Liên tiếp dập đầu với hai người: “Thế tử gia, thế tử phi, tha cho nô tài đi, trong nhà nô tài còn có mẫu thân tám mươi tuổi phải nuôi dưỡng! Nô tài không muốn bị hành hình!”

“Khụ khụ, không được, sao ngài lại có thể phụ nỗi khổ tâm của bản thái tử!” Về mặt Quân Mặc Thần đau lòng tiếc hận.

“Thế tử gia, nô tài không dám nô tài thật không dám!” Sau lưng nam nhân bị mồ hôi lạnh túa ra ướt sũng cả một mảng, nhìn bộ dạng này của gã, nếu thật sự muốn sinh hoạt vợ chồng, sợ rằng cũng bất lực.

“Khụ khụ, một khi đã như vậy, bản thế tử cũng sẽ không làm khó ngài, xem ra có một số việc nhất định bản thế tử phải tự mình động thủ.” Quân Mặc Thần nói với ngữ khí tiếc hận, nghe qua tựa hồ như nguyện ý nhìn Vân Thanh Nhiễm cùng nam nhân trước mặt hần tiến hành biểu diễn.

Bỗng nhiên Vân Thanh Nhiễm hoài nghi Quân Mặc Thần có phải thật sự có ham thích đặc biệt hay không, cái này rất khó nói, chuyện mình không làm được, có lẽ trong lòng hy vọng dùng hình thức này để bồi thường.

Thí dụ như bản thân không làm được, vậy nhìn người khác làm, sau đó có ý dâm trong đầu, thậm chí ảo tưởng chính mình đang làm.

Quân Mặc Thần không biết những ý nghĩ này trong đầu Vân Thanh Nhiễm, nếu như biết, sợ là sẽ ho đến mức xuất huyết.

Chương 3: Nàng Là Kẻ Điên Không Phải Người Ngu

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho liên tục.

“Thế tử gia, ngài mau ngồi đi, để ta sai hạ nhân chuẩn bị trà thanh lọc bỏ phôi cho ngài, xin ngài chờ một chút.” Vân Viễn Hằng hận không thể tự mình tiến lên đỡ Quân Mặc Thần, người nào cũng biết thân thể Quân Mặc Thần kém vô cùng, dù là nhìn từ xa, cũng chỉ sợ một giây sau hắn liền đi đòi nhà ma.

“Khụ khụ... Vân đại nhân, trong phòng này có chút oi bức...” Quân Mặc Thần gian nan nói, nhần từng chữ nhưng thật ra thực rõ ràng.

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, bởi vì hàng năm ho khan mà hình thành, nhưng rất dễ nghe, tràn ngập từ tính.

“Người đâu, mau mở tất cả cửa sổ ra.” Vân Viễn Hằng nghe Quân Mặc Thần nói như vậy, liền vội phân phó hạ nhân đem mở toàn bộ cửa sổ trong chính sảnh ra, để cho không khí lưu thông.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...” Đa tạ Vân đại nhân...” Quân Mặc Thần đi lại tập tễnh đến ghế dựa bên cạnh, nọ bọc bên người hắn thật cẩn thận diu hắn, theo hắn từng bước một đi qua.

“Thế tử gia khách khí, thế tử gia còn có yêu cầu gì cứ việc phân phó cựu thần.” Vân Viễn Hằng vội hỏi, vị thế tử gia này chính là dòng độc đinh của Trần Nam Vương phủ, thân phận tôn quý không kém hơn hoàng tử hoàng tôn, nhưng lại là một con ma ốm.

“Khụ khụ, vốn thế tử vẫn còn cảm thấy... Khụ khụ, nơi này có chút oi bức...” Mất rất nhiều công sức, Quân Mặc Thần mới vừa ngồi xuống ghế lại nói thêm, “Minh Uyên, người cùng Vân đại nhân nói chuyện đi, ta vào trong viện đi lại một lúc, có lẽ nơi đó sẽ không oi bức như này, khụ khụ...”

Nói xong, Quân Mặc Thần một tay che lồng ngực mình, lại mãnh liệt ho lên.

“Ừ, được rồi.” Dạ Minh Uyên nói với nọ bọc bên người Quân Mặc Thần, “Chiếu có tốt chủ tử nhà ngươi, đừng đi quá xa, Bản cung cùng Vân đại nhân nói xong chính sự sẽ đi tìm các ngươi.”

“Vâng, Cứu điện hạ.” Quân Kiệt nói, sau đó nâng Quân Mặc Thần lên, đi ra ngoài.

Vân Viễn Hằng nhìn bóng lưng Quân Mặc Thần cùng nọ bọc hắn đi xa, nghĩ thầm, mong không xảy ra chuyện gì trong phủ của hắn.

Sau khi Quân Mặc Thần rời chính sảnh, đi đến phương hướng đúng là tiểu trúc nơi Vân Thanh Nhiễm đang ở.

Dọc đường đi đến tiểu trúc của Vân Thanh Nhiễm, có một nữ tử nâng mép váy, vui vẻ chạy bước nhỏ.

Sam áo váy dài màu xanh biếc, bên trên khảm sắc bạc, trên váy dài thêu một bụi hoa mẫu đơn, từng nụ hoa đang chờ được nở rộ, bên hông dùng tơ vàng yên la mềm mại cột thành một cái nơ con bướm thật to, nghiêng nghiêng trên tóc mai rủ xuống cái một cây trâm phượng ngọc bích, lộ ra dáng người thon dài yêu kiều câu hồn người.

Bộ dáng nữ tử thấp phần xinh đẹp, khuôn mặt tròn, đôi mắt to lóe sáng, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng.

Nữ tử khuynh quốc khuynh thành này chính là Tam tiểu thư Vân phủ, muội muội của Vân Thanh Nhiễm – Vân Yên Nhiên.

“Tam tiểu thư, người đừng qua đó, nếu Nhị tiểu thư nổi cơn điên, thương tổn đến người thì phải làm thế nào?” Bên cạnh Vân Yên Nhiên, nha hoàn Phấn Đại của nàng đang liều mạng ngăn trở nàng.

“Phấn Đại, người đừng cản ta, ta muốn nhìn xem cái người điên kia trông như thế nào thôi, đợi nàng ta xuất giá rồi, ta sẽ không được nhìn thấy nữa!” Vân Yên Nhiên tràn đầy hưng phấn mà nói.

“Nhưng mà tiểu thư, người chỉ có thể nhìn từ xa thôi, không thể tới gần, nếu để nàng làm bị thương, chúng ta cũng không bắt đền được đâu.” Hiện tại vị tiểu thư điên kia sắp phải xuất giá lấy người Đảng Ngụy, giờ người nào mà bị nàng ta gây thương tổn cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

“Được rồi được rồi, người còn rườm rà ta sẽ sai người bịt kín miệng của người đấy!” Vân Yên Nhiên không hề giận nói, “Cầm chắc cái này, tỷ nữa ta có thứ hay cho người xem!”

“Đã biết, tiểu thư.” Phấn Đại thật sự muốn ngăn cản Vân Yên Nhiên, nhưng đành chịu Vân Yên Nhiên không nghe lời của người khác, đành phải ngoan ngoãn ôm cái hộp đuổi theo bước chân của nàng.

Vân Yên Nhiên vào tiểu trúc của Vân Thanh Nhiễm, “Ý, cái người điên kia đâu?”

Vân Thanh Nhiễm mặc dù là người điên, nhưng nói thế nào cũng là tỷ tỷ của Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên chẳng những không gọi nàng là tỷ tỷ, ngược lại còn hô hào “Kẻ điên kẻ điên”.

Lục Trúc nhìn thấy Vân Yên Nhiên, “Nô tì vẫn an Tam tiểu thư, Nhị tiểu thư đang nghỉ ngơi ở trong phòng, không tiện gặp khách.”

Hai ngày này Lục Trúc cùng Hồng Mai dùng lý do như vậy ngăn cản những người khác muốn gặp mặt Vân Thanh Nhiễm, giúp Vân Thanh Nhiễm giảm đi không ít phiền toái.

Cũng may có rất ít người đến nơi này thăm Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc cùng Hồng Mai phải ngăn cản, chỉ có những hạ nhân khác mà thôi.

Hôm nay Vân Yên Nhiên là vị khách nhân đầu tiên của mấy ngày này.

“Giữa ban ngày ban mặt ở trong phòng để làm gì, ta mang đến cho nàng ta thứ tốt, nhanh đi gọi nàng ta ra đây, cho nàng đi ra gặp ta!” Vân Yên Nhiên mặc kệ Lục Trúc nói Vân Thanh Nhiễm đang nghỉ ngơi ở trong phòng gì đó, một người điên cần gì phải nghỉ ngơi, nàng ta mỗi ngày trừ ăn cùng điên ra không phải chỉ còn ngủ thôi à.

“Này...” Lục Trúc thật khó khăn, mệnh lệnh của Tam tiểu thư, các nàng làm nô tì không thể chống lại, nhưng nếu nói phải gọi Nhị tiểu thư ra đây... “Tam tiểu thư ngài chờ một lát, nô tì đi vào gọi Nhị tiểu thư.”

Lục Trúc nghĩ hay là đi xin chỉ thị của Vân Thanh Nhiễm thì tốt hơn.

“Nhanh lên đi, không cần lãng phí thời giờ của ta.” Vân Yên Nhiên thúc giục nói.

Lục Trúc vội vào buồng trong.

Trong phòng, Vân Thanh Nhiễm đang cầm đọc một đồng thư tịch, những thư tịch này là Lục Trúc cùng Hồng Mai tìm đến cho nàng, để nàng hiểu rõ về nơi thân thể này đang ở.

Vân Thanh Nhiễm chỉ biết nơi này là kinh thành của hoàng triều Thịnh Vinh, phụ thân của nàng là tướng gia đương triều – Vân Viễn Hằng, mà nàng là Nhị tiểu thư Tướng phủ, lúc nhỏ thông minh lanh lợi, cũng là tiểu thư quan gia khiến người vui mừng, chỉ là bảy tuổi năm ấy, không biết vì cái gì, đột nhiên bị điên, mà một lần điên đã điên tròn tám năm.

“Tiểu thư, Tam tiểu thư đến tìm ngài, nói muốn gặp ngài, hiện tại đang chờ ở bên ngoài!” Lục Trúc hốt ha hốt hoảng vào cửa.

Vân Thanh Nhiễm hơi nhíu mày, Tam tiểu thư, không phải là cái người mà nàng phải thay thế kia? Cũng chính là thân muội muội của nàng à.

“Nàng ta tới làm gì?”

“Không biết, nhưng nô tì cảm thấy được, Tam tiểu thư đến không có ý tốt.” Lục Trúc dù không biết cũng có thể nhìn ra được Vân Yên Nhiên không phải mang theo lòng tốt gì tới đây, Vân Yên Nhiên mở miệng ngậm miệng đều là kẻ điên kẻ điên, trong lời nói đều lộ ra khinh miệt đối với Vân Thanh Nhiễm.

Bất kể thế nào, Vân Thanh Nhiễm cũng là thay thế nàng ta xuất giá đến Đãng Ngụy, nàng ta không có nửa điểm cảm kích thì thôi, trái lại còn muốn nhục nhã Vân Thanh Nhiễm.

“Ta đã biết.” Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị, đem tóc của mình làm rối loạn một chút, cầm lấy son trên bàn trang điểm bôi lung tung lên mặt mình một hồi, sau đó liền chạy ra ngoài phòng.

“Oa, người cách ta xa một chút!” Lần đầu tiên Vân Yên Nhiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đã bị dọa cho hoảng sợ, ghét bỏ lui về sau mấy bước. Đồng thời đẩy nha hoàn Phấn Đại của mình về phía trước, để nàng chắn giữa nàng ta và Vân Thanh Nhiễm. “Cái kia, hôm nay ta tới là đến tặng quà cho người, thứ này ở trong hộp, người vươn tay vào là có thể lấy được!”

Vân Yên Nhiên chỉ về cái hộp mà Phấn Đại đang cầm ở trước người nói.

Mái tóc rối tung che đi biểu tình của Vân Thanh Nhiễm, nàng nhìn hướng cái hộp gỗ kia, quanh hộp được đóng kín kẽ, chỉ mở một cái miệng nhỏ ở bên trên, để tiện cho một bàn tay vươn vào.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, thứ bên trong hộp nàng có thể thấy rõ ràng, chứa ở trong đó chắc chắn không phải thứ gì tốt, là một đồng giun mập, đang không ngừng lúc nhúc trong hộp.

Đúng vậy, nàng có thể thấy được, nàng là người mang dị năng, đôi mắt của nàng, có năng lực xuyên thấu, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng có thể nhìn thấy thứ mà người khác không nhìn tới được.

“Ê, người nhanh lên, đem tay vươn vào đi!” Vân Yên Nhiên không kiên nhẫn thúc giục nói.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ thầm, nàng là kẻ điên, chứ không phải người ngu.

Chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt Phấn Đại, mạnh mẽ hất cái hộp trong tay nàng, khiến cái hộp bị lật ngược, đem lỗ hổng bên trên nhắm ngay vào Vân Yên Nhiên.

Toàn bộ giun trong hộp đều bị Vân Thanh Nhiễm hất ra, rơi vào trên hai người Vân Yên Nhiên cùng Phấn Đại.

“A! A! A!” Vân Yên Nhiên thất kinh kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Người Tới Thú Ta Đi

Đột nhiên Vân Thanh Nhiễm đem một đồng trà cụ kèm theo khăn trải bàn hất đổ, “Bình lách cách choang”, nước trà văng tung tóe khắp nơi, Vân Yên Nhiên đang ở trên mặt đất hướng về phía đồng giun mà la hét cũng không may mắn thoát khỏi.

“A, người làm cái gì vậy!” Vân Yên Nhiên bị đồng giun bám quanh người, lại còn bị nước trà hất vào, mà ấm trà bị rơi xuống, thiếu chút nữa là va phải nàng.

Lục Trúc đứng một bên che miệng cười trộm, hiện trong mắt người ngoài tiểu thư là một người điên, người điên làm một số việc điên cuồng đương nhiên cũng là điều bình thường.

Vân Thanh Nhiễm mặc kệ Vân Yên Nhiên hét cái gì, dù sao đồ nào có thể đập nàng đều đập rồi, chỉ thiếu lật nốt cái bàn, nện qua quả đầu hạt dưa của Vân Yên Nhiên nữa thôi.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đồ trước mặt bị đập không tệ, liền đi đến góc tường nâng bình hoa thật lớn lên, sau đó ném đến bên cạnh Vân Yên Nhiên.

“Choang”

Bình hoa vỡ vụn phát ra thanh âm dọa người, từng mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Vân Yên Nhiên bị dọa sợ không nhẹ, nàng vốn muốn đến trên cột người điên này một chút, nhưng không nghĩ tới người điên này bỗng nhiên lại nổi cơn điên.

Vân Yên Nhiên bất chấp trên người mình vẫn còn giun, lập tức té nhào lăn ra ngoài cửa phòng, váy đẹp trên người cũng bị nước trà làm dơ, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Vân Yên Nhiên cùng nha hoàn nhanh chóng rời khỏi, Vân Thanh Nhiễm liền ngừng “nổi điên”, đem mái tóc vừa rơi bị rối vén ra sau tai, sau đó dùng khăn tay lau đi những son phấn trên mặt mình.

Nghiễm nhiên là một tiểu thư khuynh thành khuynh quốc, rất khó làm cho người ta liên tưởng đến cái người có bộ dáng điên vừa rồi.

“Tiểu thư, bộ dáng vừa rồi của người, ta mà không biết chắc chắn sẽ nghĩ người nổi điên thật đấy!” Khóe miệng Lục Trúc khẽ cong, ngấm lại bộ dạng chật vật của Tam tiểu thư mà tối ngủ nàng có thể phát ra tiếng cười đầy.

Vân Thanh Nhiễm nhìn kiệt tác của nàng trong phòng mình, muốn trở thành người thông minh không dễ, còn muốn giả dạng làm người điên thì không phải vô cùng đơn giản sao.

“Tiểu thư, người xem, bên cạnh cây nhãn đằng kia hình như có hai nam nhân!” Lục Trúc nhìn xuyên qua cửa sổ thấy được hai thân ảnh phía xa xa.

Nhìn trang phục của hai nam tử kia, không giống người trong phủ.

Nhất là nam tử áo trắng kia.

Vân Thanh Nhiễm nhìn theo phương hướng ngón tay Lục Trúc chỉ, quả nhiên nhìn thấy hai người, xác thực, hai người kia không phải là người trong phủ, hơn nữa ở Tiểu Trúc của nàng, ngoại trừ hạ nhân bình thường, không có người khác ra vào.

“Đi, chúng ta qua nhìn xem.” Vân Thanh Nhiễm mang theo Lục Trúc đi tới bên hồ mà hai nam nhân vừa rồi đi qua.

Quân Mặc Thần cùng Dạ Minh Uyên sau khi đi ra từ đại sảnh, liền đi đến Tiểu Trúc này, bất quá tình hình hiện tại, tựa hồ là có chút ngoài ý muốn.

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm đến gần, liền phát hiện có một nam tử trong đó đã treo lên cây, nam tử áo trắng đang dựa vào thân cây.

Nam tử áo trắng có màu da trắng nõn, nhưng không phải kiểu trắng như tuyết, mà là ôn nhuận tinh tế tựa như ngọc thạch, nhưng so với ngọc thạch thì lại ấm áp mềm mại hơn, còn lộ ra một chút gì đó bệnh tật, ngũ quan thanh tú mang theo một chút tuấn tú, là một nam tử phong hoa tuyệt đại.

Chỉ tiếc, hắc quá ốm yếu nên làm cho phong thái của hắc bị suy giảm.

“Khụ khụ, thật xấu hổ, giày bị mắc trên cây rồi...” Quân Mặc Thần dựa vào thân cây, quần áo màu trắng của hắc cùng với thân cây màu nâu tạo nên đối lập rõ ràng, thân thể thon dài của hắc lại có một chút tinh tế.

Giày mắc trên cây?

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn chân nam nhân, phát hiện một bên chân của nam nhân kia không có giày.

Một người, phải làm như thế nào mới có thể đem giày của chính mình bay lên trên cây đây?

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần che miệng ho nhẹ, thân thể dựa vào thân cây có xu hướng trượt xuống.

Cùng đi đến với Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc ở phía sau nhìn thấy Quân Mặc Thần, liền kinh hô một tiếng, “Thế, thế tử gia? Tại sao người lại ở nơi này?”

Lục Trúc là nha hoàn trong phủ, Quân Mặc Thần đã tới Vân phủ vài lần, cho nên Lục Trúc mới nhận biết được Quân Mặc Thần.

Thế tử gia?

Bị Lục Trúc gọi như vậy, Vân Thanh Nhiễm nghĩ tới, hai ngày nay nàng đã tìm hiểu được một chút chuyện tình ở hoàng triều Thịnh Vinh, biết không ít chuyện, cũng do hai người Hồng Mai cùng Lục Trúc nói rất nhiều, trong đó có chuyện về con ma ốm này.

Trần Nam vương chiến công hiển hách chỉ có duy nhất người con này, từ khi sinh ra đã phải uống thuốc không ngừng, có đại phu nói, hắc sống không quá hai mươi hai tuổi.

Nhìn nam tử áo trắng trước mắt này, nếu nói ngày mai hắc sẽ chết, Vân Thanh Nhiễm nàng cũng sẽ tin.

“Tiểu thư, vị này là thế tử gia của Trần Nam vương phủ.” Lục Trúc sợ Vân Thanh Nhiễm không biết, liền nói cho nàng.

“Ta nói, thế tử gia, giày của ngài vì sao lại bay lên cây?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Bay ra hồ thì còn có thể giải thích được, nhưng bay lên trên cây, cái này cần một chút kỹ thuật!

“Khụ khụ, bản thế tử vừa nhìn thấy trên cây có một con chim, khụ khụ, liền nghĩ muốn bắt nó, cho nên tháo giày ra, nhưng nó... khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa khụ khụ vừa nói, cuối cùng cũng giải thích được vì sao giày bay lên cây.

Lục Trúc thật sự sợ khẩu vị của vị thế tử gia này, lấy giày mình đi ném chim? Cho dù là như vậy, hắc cũng không lo lắng cho thân thể của mình một chút à, có thể đem giày ném lên, thực sự cũng không dễ dàng.

“Ngươi hết bệnh điên hết rồi?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi có biết ta là ai không?” Vân Thanh Nhiễm mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn Quân Mặc Thần.

“Vân phủ cũng chỉ có ba vị tiểu thư, hai năm trước Đại tiểu thư đã xuất giá, khụ khụ, Tam tiểu thư thì bản thế tử có may mắn gặp qua vài lần, mà vừa rồi nha hoàn này gọi ngươi là tiểu thư, như vậy ngươi chỉ có thể là Nhị tiểu thư bị bệnh nhiều năm”

“Đúng vậy, trước kia ta là người điên, cũng có thể coi là chó điên, bây giờ vừa vặn không điên. Thoạt nhìn bệnh tình của ngươi thực nghiêm trọng.”

Lục Trúc nghe được lời nói của Vân Thanh Nhiễm, trong lòng hét to, tiểu thư, lời này của người sao có thể nói ra, tuy rằng đây là sự thật, nhưng mà không cần ở trước mặt thế tử gia nói thật như vậy!

“Khụ khụ, đúng vậy.” Quân Mặc Thần không bởi vì Vân Thanh Nhiễm nói trắng ra bệnh tình của mình mà tức giận, ngược lại lộ ra một chút suy yếu, tươi cười.

“Nhìn ngươi đoán mệnh như vậy, chắc chắn sẽ không có nữ nhân nào lấy ngươi, mà lấy thanh danh của ta, sợ rằng cũng không có người đến cửa cầu hôn, không bằng hai ta lấy nhau đi?” Vân Thanh Nhiễm nói thẳng với Quân Mặc Thần.

So với việc bị làm người thay thế gả đến Đàng Ngụy xa xôi, còn không bằng sống làm một quả phụ, cuộc sống của nàng còn không tới phiên người khác không chế.

Chương 5: Tứ Hôn

Cái gì?

Lục Trúc ở một bên, nghe thấy lời Vân Thanh Nhiễm nói, còn tưởng rằng lỗ tai của mình xảy ra vấn đề.

Tiểu thư đang nói cái gì vậy? Vị thế tử gia này không sống được quá năm sau đó!

Quân Mặc Thần nghe xong lời nói của Vân Thanh Nhiễm, chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Thật lâu sau, hắn mới mở miệng, “Được.”

Hắn, đồng ý.

Chỉ có một từ, được.

Vân Thanh Nhiễm thoáng có chút hiếu kỳ, bình thường gặp phải loại tình huống này, coi như không trực tiếp cự tuyệt, ít nhiều vẫn sẽ truy hỏi đến cùng, thông minh một chút sẽ bàn điều kiện chẳng hạn, nàng thậm chí đã chuẩn bị tốt nước miếng với vị thế tử gia gầy yếu này rồi.

Lại không ngờ, vị thế tử gia này trực tiếp đồng ý như vậy, hôm nay còn là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt mà!

“Vậy ta chờ người đến quý phủ kết thân.” Vân Thanh Nhiễm nói, ánh mắt nhìn chăm chú Quân Mặc Thần nổi lên một ít biến hóa.

Nàng bắt đầu đối với vị thế tử gia bệnh tình nguy kịch này sinh ra chút hứng thú rồi.

“Được.” Khóe môi Quân Mặc Thần thoáng hiện nét cười ôn hòa, thản nhiên, mang theo cảm giác ấm áp, ánh mắt của hắn không như khuôn mặt trắng bệch kia, lộ ra hào quang chói mắt, có sự thông minh cùng cơ trí.

Sau đó, tùy tùng Quân Kiệt của Quân Mặc Thần nhặt lại được giày từ trên cây leo xuống, quỳ gối trước người Quân Mặc Thần, giúp hắn đi giày vào.

Sau khi đi xong, Quân Kiệt quay đầu, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc, “Xin hỏi hai vị?”

Quân Kiệt có chút kỳ quái, đặc biệt đối Vân Thanh Nhiễm, nhìn trang phục của nàng, không giống nha hoàn trong phủ, thế nhưng trong phủ, có một vị tiểu thư như vậy à? Còn tóc của nàng, dường như có chút rối... Trang dung có hơi sặc sỡ.

“Nàng là thế tử phi tương lai.” Người trả lời vấn đề của Quân Kiệt là Quân Mặc Thần.

Cái gì?

Quân Kiệt cả kinh, trong lúc nhất thời không thể tiêu hoá được lời nói của Quân Mặc Thần, “Gia, thế tử phi nào, vì sao nô tài chưa từng được nghe nói qua?”

“Vừa mới có, khụ khụ, đi thôi, hồi phủ, khụ khụ... Để phụ vương đến kết thân.” Quân Mặc Thần thật đúng là nói được thì làm được, giày đi xong, liền muốn đứng dậy, tính toán hiện tại trở về phủ cho phụ vương của hắn là Trần Nam Vương đến Tương phủ kết thân.

“Ta đây sẽ đợi tin tức tốt của thế tử gia người.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười nói với Quân Mặc Thần đã đi xa.

Quân Mặc Thần quay đầu lại, gật gật đầu với Vân Thanh Nhiễm.

Sau đó Quân Mặc Thần rời khỏi Tiểu Trúc.

“Gia, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nô tài chẳng qua là leo lên cây tìm giày, vì sao gia đã có thêm một thế tử phi rồi?” Quân Kiệt thực sự nghĩ vỡ đầu mà cũng nghĩ không ra hiện tại đã xảy ra cái tình huống gì.

“Ai biết được... Đại khái là Bôn thế tử muốn thú vờ thôi.”

Câu trả lời của Quân Mặc Thần khiến Quân Kiệt thiếu chút nữa té ngã xuống đất, gia, đây là chuyện đại sự cả đời ngài đó, cũng không phải đi chợ mua thức ăn, cứ muốn là chọn một đồ mang đi đâu!

“Gia, nô tài nghe nói Vân phủ có một tiểu thư điên, không biết đang bị nhốt ở chỗ nào.” Quân Kiệt tò mò nói, hắn trước kia từng nghe qua lời đồn về vị

tiểu thư điên này, nghe nói còn có thể cắn người, điên lên thì rất khủng bố.

“Khụ khụ, không phải người mới vừa gặp qua à?”

Mới vừa gặp qua á?

Quân Kiệt buồn bực, hắn khi nào thì gặp qua tiểu thư điên kia chứ?

Ban này, hắn dường như cũng chỉ gặp qua...

“Gia, người không phải là đang nói, một trong hai người chúng ta vừa gặp kia chính là kẻ điên của Vân phủ trong truyền thuyết?” Quân Kiệt cố gắng nhớ lại, hai nữ nhân mà vừa rồi hắn nhìn thấy thoạt nhìn đều thực bình thường, không có gì đặc biệt cả mà?

“Khụ khụ, nói chính xác hơn, nàng chính là thế tử phi tương lai, sau này người vẫn sẽ có rất nhiều cơ hội được nhìn thấy nàng, khụ khụ.” Quân Mặc Thần nhẹ nhàng bằng quơ nói một câu.

“Gia, gia đừng làm loạn, cái này không buồn cười đâu... Áy gia...” Quân Kiệt thật là càng ngày càng không hiểu chủ tử của hắn.

Sáng sớm hôm sau, Vân Viễn Hằng nhận được một đạo thánh chỉ, nhìn thấy thánh chỉ trong tay, Vân Viễn Hằng không vui mừng nổi, ngược lại hai tay run rẩy.

Đây là đạo thánh chỉ thứ hai mà Vân Viễn Hằng nhận được gần đây, một đạo đầu là sắc phong Vân phủ Tam tiểu thư Vân Yên Nhiên làm công chúa Minh Di, xuất giá đến Đàng Ngự xa xôi.

Vân Viễn Hằng đang định đi cầu tình thái hậu, để Vân Thanh Nhiễm thay thế Vân Yên Nhiên gả đi, kết quả đạo thánh chỉ thứ hai đã tới.

Từ hôn Trần Nam Vương phủ thế tử gia cùng Vân phủ Nhị tiểu thư?

“Công công, cái này có thể có nhầm lẫn gì không?” Về mặt Vân Viễn Hằng khiếp sợ nhìn công công tuyên chỉ đằng trước, tại sao có thể như vậy?

“Tướng gia, Táp Gia cũng biết tướng gia rất nghi hoặc, đừng nói tướng gia, ngay cả Táp Gia, hôm qua cũng bị hành động của thế tử gia hù sợ, thế tử gia hôm qua tiến cung cùng Trần Nam Vương, chuyện thế tử gia hướng Hoàng thượng thỉnh chỉ muốn thú Vân Nhị tiểu thư, tất cả mọi người đều cho rằng mình nghĩ lầm, nhưng thế tử gia đã khẳng định là tiểu thư Thanh Nhiễm của Vân phủ, thái hậu và hoàng thượng đều không đồng ý, thế tử gia ngồi khóc trên đất, thái hậu từ trước đến nay luôn yêu thương thế tử gia, thấy thế tử gia vừa khóc vừa náo, đành phải làm theo.”

“Thế tử gia sao lại đột nhiên nói muốn thú tiểu nữ vậy, tiểu nữ chính là...” Kẻ điên, điên rất nhiều năm rồi.

“Nghe thế tử gia tự mình nói, hôm qua lúc hắn đến Tướng phủ nhìn thấy Vân Nhị tiểu thư, nói là vừa gặp đã thương, không phải nàng không lấy.” Công công kia cũng là về mặt bất đắc dĩ, con ma ốm này đối với một bà điên mà vừa gặp đã thương, đầu năm nay, còn có chuyện gì quý dị hơn không?

“Tướng gia ngài bớt buồn, khẳng khái muốn thú lệnh viện chính là thế tử gia đó, mọi người đều biết chuyện của lệnh viện, nếu sau này xảy ra vấn đề gì, cũng không mệt đến tướng gia ngài.”

Công công thấy bộ dáng kia của Vân Viễn Hằng, còn tưởng rằng ông ta đang lo lắng cho nữ nhi điên nhà mình gả đi sẽ gặp phải mầm tai vạ gì, nào đâu biết rằng Vân Viễn Hằng là đang lo lắng cho một nữ nhi khác của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chuồn Êm Xuất Phủ

Trong lòng Vân Viễn Hằng có thể nói là ngủ vị tạt trần, hai nữ nhi này, vốn định hi sinh một người, để bảo toàn một người, nhưng nay thế tử gia lại làm như vậy, còn trực tiếp mang thánh chỉ đến, hiện giờ ông muốn đánh tráo cũng không còn khả năng.

Chuyện này, còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Vân Viễn Hằng sau khi tiến công công tuyên chỉ đi, mặt mày có chút cáu kỉnh ngồi ở đại sảnh, sau đó đứng lên, ông muốn đến Tiểu Trúc nhìn Vân Thanh Nhiễm, đi đến trước cửa Tiểu Trúc, bước chân Vân Viễn Hằng lại chần chờ, tạm dừng một lúc lâu, cuối cùng quay đầu đi ra, đi đến Hương Vân Hiên – chỗ ở của Vân Yên Nhiên.

“Phụ thân, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Con vừa mới nghe nói, là hoàng thượng hạ thánh chỉ, từ hôn cho người điên kia với thế tử gia, chuyện này có phải sự thật không?” Hôm qua Vân Yên Nhiên đến nơi ở của Vân Thanh Nhiễm, vốn định trêu đùa người điên kia một chút, không ngờ được người điên

kia lại nổi con điên, lại khiến chính nàng không vui.

“Yên Nhiên, con nghe phụ thân nói, chuyện này cũng là ngoài ý muốn của phụ thân, chỉ là sự tình đã như vậy, phụ thân cũng không thể thay đổi được.”
Vân Viễn Hằng trái lo phải nghĩ, muốn Vân Thanh Nhiễm đi gả thay nhưng không được rồi.

Sở dĩ Vân Viễn Hằng đưa Vân Thanh Nhiễm đến Tiểu Trúc, là vì muốn nói cho mọi người biết bệnh tình của nữ nhi đã tốt lên.

Đến lúc đó ông ta lại cầu tình với thái hậu, gả Vân Thanh Nhiễm “bệnh nặng mới khỏi” đi, chờ Vân Thanh Nhiễm đến Đàng Ngụy thì nói trên đường phát điên là được.

“Phụ thân, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phụ thân muốn để cho nữ nhi gả đi sao? Vậy thì nữ nhi thà chết còn hơn!” Vân Yên Nhiên khóc như lệ hoa rơi, hai mắt đầm lệ.

Nhìn thấy Vân Yên Nhiên khóc, Vân Viễn Hằng đau lòng không thôi, đây là nữ nhi bảo bối của ông, từ nhỏ ông đã yêu thích, ông làm sao có thể cam tâm để cho nàng đi đến nơi bần hàn kia đây?

Nếu không phải đáy lòng yêu thương nữ nhi này, Vân Viễn Hằng sẽ không mạo hiểm tìm cách cho Vân Thanh Nhiễm gả đi.

“Yên Nhiên, con đừng khóc, con khóc làm tâm phụ thân lại đau, chốc lát nương con thấy, còn không biết rơi bao nhiêu nước mắt đâu.”

“Phụ thân, cha và nương sẽ không để con phải gả đến nơi xa xôi như vậy đúng không, có đúng không?” Vân Yên Nhiên lôi kéo ống tay áo của Vân Viễn Hằng, khóc đến hai mắt đều sưng lên.

Vân Viễn Hằng đau lòng vỗ vỗ đầu Vân Yên Nhiên, “Yên tâm, phụ thân sẽ không gả con đi, cho dù cách này không thể thực hiện được, cha cũng nhất định sẽ nghĩ đến những biện pháp khác.”

Vân Viễn Hằng hướng về phía Vân Yên Nhiên cam đoan nói.

“Vâng, con biết phụ thân thương con mà!” Vân Yên Nhiên xoa xoa nước mắt trên mặt, dựa vào trong lòng Vân Viễn Hằng, làm nũng: “Phụ thân, con không khóc, con sẽ không để cho nương thương tâm đâu!”

“Ừ, Yên Nhiên ngoan.” Nữ nhi nhu thuận như vậy, ông làm sao có thể để nàng đi chịu khổ đây?

★

“Tiểu thư, người đang làm gì vậy?” Lục Trúc thấy cả buổi sáng Vân Thanh Nhiễm đều ngồi cạnh tường vây của Tiểu Trúc, không nhìn được hiểu kỳ hỏi.

“Người tìm cho ta bản đồ Vân phủ, Tiểu Trúc này là ở phía tây bắc của Vân phủ à, qua tường này sẽ là bên ngoài Vân phủ đúng không?”

Lúc này thân ảnh Vân Thanh Nhiễm bị bụi hoa cùng nham thạch cao lớn che chắn, mà Vân Thanh Nhiễm đã ngồi ngẩn ngơ dưới bức tường này suốt một buổi sáng rồi.

“Tiểu thư nói không sai, nhưng mà, chuyện này thì có quan hệ gì?” Lục Trúc không rõ ý tứ Vân Thanh Nhiễm.

“Người cùng Hồng Mai vào đây.” Vân Thanh Nhiễm nói với Hồng Mai cùng Lục Trúc đang đứng bên ngoài.

Lục Trúc và Hồng Mai nhìn nhau, trong mắt có rất nhiều nghi hoặc, sau đó lướt qua bụi hoa và nham thạch, đi tới bên người Vân Thanh Nhiễm.

“Tiểu thư, này, đây là...?”

Lục Trúc và Hồng Mai nhìn bức tường có một lỗ hổng thật to, kinh ngạc không thôi.

“Tiểu thư, từ bao giờ mà nơi này lại có một lỗ chó to như vậy? Để ta chạy đi thông báo cho người đến sửa chữa.” Lục Trúc thấy thế, vội nói.

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, “Đây là do ta vừa mới đục, đừng lo lắng, bên kia bức tường là một rừng trúc, bình thường không có người đi qua, hơn nữa ngay trước cái lỗ có một bụi cỏ rất tươi tốt, nên không người nào phát hiện ra lỗ hổng này đâu.”

Vân Thanh Nhiễm thông qua lỗ hổng có thể nhìn thấy hoàn cảnh bên ngoài, nàng chọn góc này mà phá để cho người khác không dễ dàng phát hiện.

Vốn nàng muốn treo tường, nhưng thân thể này quá yếu, từ khi rời khỏi hậu viện, nàng đã tĩnh dưỡng vài ngày rồi, không còn yếu đến mức một chút khí lực cũng không có như lúc trước nữa, nhưng vẫn không thể nào treo nổi tường, cho nên đành phải đục tường.

“Hà?” Lục Trúc kinh ngạc, lỗ này là do tiểu thư đục? “Tiểu thư, người đục cái lỗ này làm gì?”

“Đi ra bên ngoài.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười trả lời.

“Đi ra bên ngoài?”

“Đi ra bên ngoài?”

Lục Trúc cùng Hồng Mai đồng thời kinh ngạc kêu lên.

“Hai người các người nhỏ giọng chút, muốn gọi những người khác tới đây à?” Tuy rằng người trong Tiểu Trúc này không nhiều, bình thường cũng không có người đi qua đây.

Hồng Mai dùng hai tay che miệng mình lại, so với Lục Trúc, Hồng Mai không thông minh bằng, bình thường cũng không nói nhiều.

“Tiểu thư, đi ra bên ngoài rất nguy hiểm! Vạn nhất bị người khác phát hiện thì phải làm sao bây giờ?”

“Đến lúc đó chúng ta cài trang đi, Lục Trúc Hồng Mai, các người có thể giúp ta đem mấy bộ nam trang tới đây không?”

Xác thực, trực tiếp đi ra bên ngoài như vậy có chút không ổn.

Tuy nói phong tục ở hoàng triều Thịnh Vinh khá là cởi mở, nữ tử chưa lấy chồng cũng có thể đi lại trên đường, có thể ra vào thanh lâu, ngồi ở quán trà những nơi công cộng, thậm chí còn có thể cùng nam tử tham gia kỳ xa, xúc cúc.

Nhưng Vân Thanh Nhiễm dù sao cũng là muốn chuồn êm đi ra ngoài, vẫn nên đổi một trang phục thích hợp, mặc dù người gặp qua nàng cũng rất ít, khả năng bị nhận ra cũng rất nhỏ.

“Nam trang à, chúng ta có thể lấy quần áo của hạ nhân.” Lục Trúc có chút khó xử, quần áo hạ nhân có thể lấy được, nhưng mà để cho tiểu thư mặc quần áo đó, thực không tốt...

“Không sao, chỉ cần vừa người một chút là được.” Vân Thanh Nhiễm mới không soi mói như vậy, thân thể nàng cũng không phải được nuông chiều từ bé, khi nàng vừa tới đây, thân thể đều có mùi, hiện tại thì tính toán làm gì chứ!

Hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc thay nam trang, hai bộ quần áo đều có vẻ thô ráp, Lục Trúc và Hồng Mai đã tìm bộ quần áo khéo léo nhất rồi.

Hồng Mai ở lại Vân phủ, giúp Vân Thanh Nhiễm, bởi vì không có người nào đến, cho nên muốn lừa gạt các hạ nhân khác cũng không khó khăn.

Vân Thanh Nhiễm cầm một ít châu báu trong cung ban cho, sau đó cùng Lục Trúc kéo tảng nham thạch kia ra, rồi đi ra ngoài.

Ra khỏi Vân phủ, là một mảnh rừng trúc, hai người đi xuyên qua rừng trúc, từ ngõ nhỏ đi thẳng ra ngã tư đường lớn.

Hoàng triều Thịnh Vinh đúng là thịnh vượng và phồn hoa, đi trên đường cũng có thể nhìn ra được.

Hai bên ngã tư đường đều là cửa hàng, cũng có một vài tiểu quán, tiểu thương, trên đường người đến người đi, nam nữ già trẻ đều có.

“Kia là chỗ nào?” Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy nơi đó cực kỳ náo nhiệt, người ra người vào không dứt, còn có âm thanh ồn ào từ bên trong truyền ra.

Lục Trúc nhìn theo hướng mà Vân Thanh Nhiễm chỉ, “Tiểu thư, đó là nơi của Ngọc Thạch thương Đồ Thạch.”

Nơi của Đồ Thạch? Vân Thanh Nhiễm nhú mày, “Đi xem đi.” Nói xong Vân Thanh Nhiễm liền đi vào bên trong.

“Ài, tiểu thư... A không công tử, ngại đi vào trong đó làm gì...” Lục Trúc vội đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Phần Mộ Tổ Tiên Tỏa Khói Xanh

Vân Thanh Nhiễm vào Tụ Bảo đường, bên trong rất náo nhiệt, giao dịch nguyên liệu thô của Tụ Bảo đường lấy giao dịch tư nhân là chính.

Nói cách khác, Tụ Bảo đường cung cấp nơi giao dịch, mà những người có nguyên liệu thô, cùng thương gia của Đồ Thạch tề tụ lại, toàn bộ giao dịch do chính bọn họ đàm phán, còn Tụ Bảo đường thì lấy một ít phần trăm, là phí tổn cung cấp nơi giao dịch cùng nhân viên quản lý.

Lúc này Tụ Bảo đường đang rất náo nhiệt, tiếng người ồn ào, trừ bỏ người mua cùng người bán ra, còn có rất nhiều người chỉ đến xem.

Một đao nghèo, một đao giàu. Thần tiên khó chặt đứt tác ngọc, nhất định đợi sau khi nguyên liệu thô được cắt ra, hết thảy mới có kết luận, còn trước đó

ai mà biết được tảng đá mình mua là tốt hay xấu.

Cho nên quá trình cắt ra này cũng là chuyện kích động lòng người, hấp dẫn không ít người đến vây xem.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đi vào, lực chú ý không bị quá trình cắt ra này hấp dẫn, nàng quanh quẩn một vòng trong nội đường Tự Bảo, cuốc bộ bỗng ngừng lại trước một nơi không thu hút ở trong góc.

Ngón tay nàng chỉ một khối đá tảng không lớn bằng ngón tay, hỏi người bán – một nam nhân trung niên “Tảng đá kia bao nhiêu tiền?”

Vân Thanh Nhiễm bên này vừa mới mở miệng, chợt nghe đến bên cạnh có người tới khuyên nàng, “Vị công tử này, ta nói cho ngươi, đừng mua đá của ông ta, đá của ông ta đều là gạch vụn, ông ta bán đá đến giờ đều chưa cắt ra được một khối ngọc nào đâu!”

“Đúng vậy, ngàn vạn lần đừng mua, chúng ta đều là vì muốn tốt cho ngươi! Đá của người nọ từ lúc Tự Bảo đường được mở đến bây giờ đều chưa từng cắt ra được thứ tốt!”

Mọi người ở đây dường như đã đạt tới chung nhận thức, đều nhất trí nhận định mặt hàng của vị bán hàng đối diện Vân Thanh Nhiễm kia là không tốt.

Nếu chỉ một lần hai lần, đương nhiên không đến mức khiến người khác có quan điểm như vậy, có thể thấy được đá của vị bán hàng này quả thật là không mở ra được thứ tốt trong thời gian dài, hoặc là căn bản cái gì cũng không mở được.

Đối với những lời nói chung quanh, nam nhân trung niên kia cũng không phản bác, ông ta cũng biết đây là sự thật, sau khi khai thác đá xong sẽ được đội kinh thương vận chuyển đến kinh thành, sau đó do ông ta tiếp nhận, kỳ thật ông ta chỉ là người phụ trách bán mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, “Không có vấn đề gì, ta muốn khối này. Bao nhiêu ngân lượng?”

Trải qua mấy ngày tu bổ, Vân Thanh Nhiễm đại khái cũng hiểu được trình độ giá hàng của hoàng triều Thịnh Vinh, lúc ra khỏi cửa cũng mang theo một ít ngân lượng để ứng phó nhu cầu bức thiết.

Tay của nam nhân giấu trong tay áo ra một cái dấu, dùng động tác tay nói cho Vân Thanh Nhiễm biết giá tiền của ông ta.

Đây là quy củ bất thành văn của nơi giao dịch này, làm như vậy là để cho những người bán khác không biết được giá tiền của hắn.

Vân Thanh Nhiễm trả một cái giá, cũng ở nơi người khác không nhìn thấy ra dấu tay.

Nam nhân do dự một chút, gật đầu đồng ý, sau đó Vân Thanh Nhiễm thanh toán tiền, tiêu mười lượng bạc.

“Ài, rõ ràng đã nhắc nhở hắn ta, lại cố tình không tin!” Người bên cạnh thấy Vân Thanh Nhiễm cùng người bán kia đạt được giao dịch, liền lắc đầu thở dài.

Lục Trúc thấy người chung quanh đều lộ vẻ đồng tình với Vân Thanh Nhiễm, liền kéo kéo ống tay áo Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai nàng nói nhỏ, “Tiểu thư, sao người lại hồ đồ vậy, bọn họ đều nói trong tảng đá này không mở ra được ngọc, sao người còn mua chứ!”

Lục Trúc đau lòng chỗ bạc kia, lưỡng phí vô ích thật đáng tiếc.

Vân Thanh Nhiễm không để ý, “Không có việc gì, chúng ta đi sang bên kia để cho người ta mở tảng đá này đi.” Nàng sẽ không tự mở, để nhân sĩ chuyên nghiệp ở nơi này mở đi.

Vân Thanh Nhiễm để người của Tự Bảo đường giúp nàng mở tảng đá ra, đôi phương tiếp nhận tảng đá, biết đá của Vân Thanh Nhiễm mua từ nơi của người bán có tiếng là không có mặt hàng tốt, chỉ coi Vân Thanh Nhiễm là một người ngoài ngành không hiểu chuyện, đối với tảng đá trong tay cũng không ôm hi vọng gì.

Quần chúng vây xem cũng nghĩ thế, những người này đến Tự Bảo đường xem náo nhiệt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, tự nhiên là hiểu rõ tình hình.

Những tiếng reo hò kích động lòng người vừa rồi cũng đều ngừng lại, chỉ còn lại ánh mắt đồng tình.

“Cảm phiền đừng cắt quá sâu, cắt một lớp da hơi mỏng là được rồi.” Vân Thanh Nhiễm đặc biệt nhắc nhở người cầm đao.

Tiểu huynh đệ này vẫn không hiểu rõ tình hình mà, còn cho là mình mua được thứ gì tốt, cắt một lớp da? Ha, cho dù cắt hết đi, cũng không thấy gì đâu!

Ai thấy Vân Thanh Nhiễm mua thứ nguyên liệu thô nhìn không tốt này, đều nhận định đó là một khối phế liệu không cắt ra được cái gì.

Nếu Vân Thanh Nhiễm yêu cầu như vậy, tiểu húa cầm đao cũng rập khuôn, mặc dù trong lòng hắn không xem trọng.

Đao cắt một lớp hơi mỏng.

Trong lúc nhất thời, tiếng hít không khí nổi lên bốn phía.

Ra rồi! Thế nhưng lại ra rồi!

Hơn nữa tỉ lệ này, rõ ràng là Phi Thúy thượng đẳng đó!

Ở đây, có không ít người đều là người trong nghề, liếc mắt một cái có thể phân biệt ra được tính chất tốt xấu.

Đây mới chỉ là cắt ở một bên thôi, sẽ không phải là cả tảng đá đều có chứ, vậy thì lời quá rồi? Một khối Phi Thúy thượng đẳng lớn như vậy, giá trị bao nhiêu ngân lượng đây trời!

Tiểu hỏa cảm đao ngậy ngậy cả người, không dám khinh thường.

Ngọc Thạch bên trong dần dần lộ ra toàn bộ dáng vẻ của nó, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Có làm hay không?

Cuối cùng, đến Vân Thanh Nhiễm trên tay chính là một khối Phi Thúy thượng đẳng nặng chừng một ki-lô-gam, lần này, không biết có bao nhiêu người đổ mắt.

Trời ạ, vị tiểu huynh đệ này thật sự là trên phần mộ tổ tiên tòa khói xanh rồi, vận khí cũng thật là quá tốt đi?

Một đám, ghen tị đến độ sắp nổi điên.

Ngọc Thạch thương kịp phản ứng vội tiến đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu huynh đệ, khối Phi Thúy này của ngươi có bán không, ngươi ra giá đi ta mua!”

“Đúng vậy, ngươi ra cái giá đi, chỉ cần hợp lý chúng ta trực tiếp mua lại!”

Vân Thanh Nhiễm bị mọi người bao bọc vây quanh, ngay cả Lục Trúc cũng bị đẩy ra ngoài.

Trong đám người, một nam tử tuổi dạt ánh mắt thâm thúy nhìn Vân Thanh Nhiễm cùng Phi Thúy trong tay nàng.

“Tiểu Cửu, ngươi nói, vị tiểu huynh đệ kia là vận khí tốt, hay là ngay từ đầu hắn đã biết mình mua được thứ tốt đây?” Nam nhân hỏi gã đầy tớ bên cạnh hắn.

“Gia, ta sao nhìn ra được chứ, có điều, nô tài nghĩ, Đồ Thạch này đều dựa vào vận khí, ai cũng không thể nói nguyên liệu thô mình trúng ý nhất định có thể ra ngọc, nghĩ đến vị tiểu công tử trẻ tuổi kia cũng chỉ là có vận khí tốt mà thôi.”

“Vậy sao?” Nam tử nhíu mày, thoáng hiện thâm ý, “Tiểu Cửu, ngươi đi, mua lại Phi Thúy trên tay hắn, mặc kệ ra giá bao nhiêu, sau khi mua được, ta muốn một mình gặp hắn một lần.”

“Vâng, thưa gia, nô tài đi ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Kiếm Một Ngân Lượng Bạc Trắng

“Vị tiểu ca này, không bằng ngươi đem khối Phi Thúy này bán cho gia nhà ta đi, ta cam đoan, giá tuyệt đối khiến ngươi vừa lòng.” Tiểu Cửu xâm nhập đám người, đứng vào bên người Vân Thanh Nhiễm, tự tin tràn đầy nói với Vân Thanh Nhiễm, phạm là đồ mà gia coi trọng, sẽ không có chuyện không mua được tới tay.

Tiểu Cửu xuất hiện làm cho những người muốn Vân Thanh Nhiễm bán Phi Thúy cho mình đều lùi lại, bọn họ biết Tiểu Cửu, cũng biết được chủ tử của hắn là ai, biết hắn thay ai mua khối phi thúy này.

Vân Thanh Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, xem ra, chủ tử của gã sai vật này thực không đơn giản.

“Ồ? Không biết gia nhà ngươi định trả giá bao nhiêu để mua khối Phi Thúy trong tay ta đây?” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười hỏi.

“Công tử có thể nói chuyện với gia nhà chúng ta, công tử yên tâm, gia nhà ta ở trong kinh thành cũng có chút danh tiếng, tuyệt đối không lừa công tử, nếu công tử không tin, có thể hỏi mọi người xung quanh.” Khi Tiểu Cửu nhắc tới gia nhà hắn, trên mặt không tự giác liền lộ ra thần sắc đắc ý.

Chỉ thấy Tiểu Cửu chỉ vào một công tử áo lam cách đó không xa.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua vị công tử áo lam kia, khí độ bất phàm, không giống như là một thương nhân, ngược lại lộ ra vài phần nho nhã, đáng về thư sinh.

Lục Trúc kéo ống tay áo Vân Thanh Nhiễm, ánh mắt lo lắng nhìn nàng, sợ nàng nói gì đó.

Vân Thanh Nhiễm không khẩn trương, người này tự tin không phải là giả bộ, hơn nữa phản ứng của những người chung quanh đã chứng minh điều này.

“Được, vậy làm phiền người dẫn ta đi gặp công tử nhà người một lần.”

“Mời.” Tiểu Cửu rất vừa lòng với sự phối hợp của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đi tới trước mặt nam nhân áo lam, mặt đối mặt với hắn.

Khỏe miệng Mộ Dung Tu khẽ cong, đôi mắt hoa đào vẫn dừng ở trên người Vân Thanh Nhiễm, như đang đánh giá nàng.

“Không biết công tử tính dùng bao nhiêu ngân lượng để mua khối Phi Thúy trong tay ta đây?”

Coi trọng ngọc thạch trong tay nàng, cũng không có gì kỳ quái, vừa rồi những người đó cũng đều coi trọng khối Phi Thúy này, mọi người đều muốn thừa dịp Phi Thúy mới xuất hiện, mà thoát nhìn nàng lại giống như người ngoài nghề, liền muốn ép giá khối Phi Thúy, để kiếm chác hơn.

Huống chi, Phi Thúy thượng đẳng như vậy, sau khi trải qua quá trình tạo hình, giá có thể tăng lên không ít, có thể kiếm được không ít ngân lượng, mọi người không nghĩ sẽ bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

Nhưng mà vị công tử trước mặt Vân Thanh Nhiễm này, tựa hồ không chỉ vì cái đó.

“Người ở đây nhiều, không tiện nói chuyện, không biết công tử có nguyện ý cùng ta lên lầu ngòi một chút?” Mộ Dung Tu mời Vân Thanh Nhiễm, hắn xác thực có chút tò mò đối với Vân Thanh Nhiễm.

Trên lầu sao? Vân Thanh Nhiễm hiểu rõ, khó trách những người vừa rồi đều buông tha, thì ra nam nhân này là lão bản của Tụ Bảo trai này, xem ra là người có rất nhiều tiền, tài lực hùng hậu, mới có thể nói ra những lời như vậy.

“Được.” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng lời mời của Mộ Dung Tu.

Vì thế Mộ Dung Tu liền mang theo Vân Thanh Nhiễm lên lầu, Lục Trúc cùng Tiểu Cửu, hai người theo phía sau.

Trên lầu của Tụ Bảo trai vô cùng khác biệt, hướng xuống mặt đường bên dưới có một cửa sổ rất lớn, ngồi ở bên cửa sổ này, có thể đem sự phồn hoa dưới đường thu vào trong mắt.

Tiểu Cửu châm trà cho hai người.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn chén trà trước mặt, không ngờ được dùng từ Bạch Ngọc tốt, có thể thấy được vị công tử áo lam này giàu có như thế nào.

“Còn chưa giới thiệu với công tử, tại hạ họ kép Mộ Dung, tên một chữ Tu. Không biết công tử xưng hô như thế nào?” Mộ Dung Tu nho nhã lễ độ, nghiêm nhiên là một công tử khiêm tốn.

“Tại hạ họ Vân, tên một chữ Thanh.” Vân Thanh Nhiễm bây giờ đang cải trang là nam nhân, cho nên liền dùng tên giả là Vân Thanh.

“Thì ra là Vân công tử.” Trong đầu Mộ Dung Tu tìm kiếm những người họ Vân, tuy nói họ Vân không nhiều, nhưng cũng không đến mức hiếm có, căn cứ vào dòng họ để đoán thân phận cũng không dễ: “Vừa rồi ta thấy Vân công tử liếc mắt một cái liền chọn tảng đá kia, không biết là vì sao?”

Quả nhiên, Mộ Dung Tu đối với việc Vân Thanh Nhiễm liếc mắt liền chọn khối nguyên liệu thô đó, còn nhất quyết muốn mua cảm thấy tò mò.

Nếu là người bình thường, cho dù có chọn đúng tảng đá kia, nhưng cũng sẽ vì lời nói của người khác mà bỏ qua, dù sao đi nữa ai cũng không muốn làm ăn lỗ vốn.

Nhưng mà vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đối với lời nói của mọi người lại làm như không nghe thấy, thập phần tự tin mà mua nó.

“Có lẽ, ta cùng tảng đá này hữu duyên đi.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười trả lời, chẳng lẽ muốn nàng nói cho hắn, bởi vì nàng có thể thấy được ngọc trong tảng đá kia sao?

Nàng cũng không muốn bị họ coi là yêu quái hoặc là người ngoài hành tinh.

“Phải không?” Mộ Dung Tu nhìn chăm chăm vào ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, muốn nhìn xem có phải nàng đang nói dối hắn hay không.

“Công tử nếu là lão bản của Tụ Bảo trai này, hẳn là đã gặp qua vô số người, cũng đã gặp qua vô số bảo thạch, nói vậy nhất định có kinh nghiệm chọn bảo thạch, nhưng không có trình độ thì vẫn có thể dựa vào vận khí.” Vân Thanh Nhiễm nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trên mặt không chút gợn sóng sợ

hải nào.

Thực sự là như thế sao? Trong lòng Mộ Dung Tu hiện một cái dấu chấm hỏi thật to, nhưng nếu đối phương đã không muốn nói, hắn cũng không tiện truy vấn.

“Công tử cũng không kém, Phi Thúy trong tay công tử, ta dùng ngàn lượng bạc trắng để mua nó, không biết được không?” Mộ Dung Tu vẫn chưa quên việc hắn sai Tiểu Cửu gọi Vân Thanh Nhiễm đến nói chuyện.

“Công tử ra tay thật hào phóng, giá tốt như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt được!”

Cho dù Vân Thanh Nhiễm đối với giá ngọc thạch ở hoàng triều Thịnh Vinh không hiểu biết nhiều, nhưng cũng biết giá một ngàn lượng đã vượt xa giá của khối Phi Thúy này.

Vân Thanh Nhiễm dùng mười lượng bạc mua một tảng đá, chỉ trong chớp mắt, liền thu về được một ngàn lượng.

“Tiểu Cửu, đem ngân phiếu giao cho công tử.”

Mộ Dung Tu nói xong, từ trong ngực Tiểu Cửu lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng, đưa tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc thay Vân Thanh Nhiễm nhận lấy ngân phiếu.

“Đa tạ Mộ Dung công tử, ta còn có chuyện phải làm, cáo từ trước.” Tiền đã tới tay, Vân Thanh Nhiễm cũng không tính ở lại.

“Vân công tử, Tụ Bảo trai lúc nào cũng hoan nghênh người đại giá quang lâm.” Mộ Dung Tu thấy Vân Thanh Nhiễm muốn rời đi liền nói.

Vân Thanh Nhiễm khẽ gật đầu, không cho Mộ Dung Tu một câu trả lời chắc chắn, nhưng cũng không cự tuyệt.

Nhìn hai người đi xuống lầu, Tiểu Cửu nhìn không được hỏi Mộ Dung Tu, “Gia, vì sao muốn mua Phi Thúy của hắn?”

Tuy nói Phi Thúy là hàng thượng đẳng không sai, nhưng không phải cực phẩm, huống chi, gia chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, một ngàn lượng để mua khối Phi Thúy này, hiển nhiên là lỗ vốn.

“Ta xem trọng không phải là Phi Thúy, mà là hắn.” Trên mặt Mộ Dung Tu lộ vẻ thâm trầm tươi cười.

“Gia, người kêu Vân Thanh kia, có chỗ nào đặc biệt à?” Tiểu Cửu không cảm thấy ở Vân Thanh Nhiễm có cái gì đặc biệt.

“Chính ta còn không biết hắn đặc biệt chỗ nào, cho nên mới có hứng thú.” Mộ Dung Tu dựa vào phán đoán của hắn, khẳng định là có nguyên nhân gì đó mới khiến cho Vân Thanh Nhiễm không chút do dự mà chọn tảng đá kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Vân Thanh Nhiễm rời khỏi Tụ Bảo trai, Lục Trúc ở phía sau nàng còn có chút hốt hoảng, “Tiểu thư, một chuyện này của chúng ta, thật sự kiếm được hơn một ngàn lượng bạc sao?”

Một ngàn lượng bạc, nếu nàng đem tiền công của nàng dựa theo mỗi tháng hai lượng bạc mà tính, thì nàng phải làm hơn năm mươi năm đó! Huống chi một tháng tiền công của nàng còn không đủ hai lượng bạc đâu!

Mà vừa rồi, các nàng chẳng qua mới đi vào trong một lúc, thời gian chừng một chén trà, đã có được một ngàn lượng bạc rồi!

Trong lòng Lục Trúc là ngân phiếu một ngàn lượng, hai tay gắt gao ôm chặt trước ngực, có một loại cảm giác rất không chân thật.

“Tiểu thư, à không, công tử, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu ạ?”

“Đi đặt mua mấy bộ xiêm y.” Quần áo hai người các nàng hiện tại đang mặc chính là của hạ nhân trong phủ, không quá vừa người, sau này cũng không thiếu cơ hội ra ngoài, mua thêm mấy bộ y phục cũng tốt hơn.

“Vâng!” Lục Trúc ngoan ngoãn gật đầu, tiểu thư thật có bản lĩnh, thật tốt, như vậy hai người bọn nàng cùng Hồng Mai cũng không cần phải đi Đàng Ngụy rồi!

Vân Thanh Nhiễm mang theo Lục Trúc đi bỏ trang chọn vài cuộn vải, đặt mấy bộ nam trang, rồi theo đường cũ trở về Vân phủ.

Trong thời gian các nàng đi vắng, Hồng Mai một người canh giữ ở cửa phòng Vân Thanh Nhiễm, khẩn trương muốn chết, sợ trong lúc Vân Thanh Nhiễm đi vắng, sẽ có người xông tới.

Rốt cuộc nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc trở về, Hồng Mai thiếu chút nữa liền xui lơ trên mặt đất, không có biện pháp, nàng rất nhát gan.

“Tiểu thư, người đã trở lại rồi, người còn không trở lại, toàn bộ tim gan của ta sắp nhảy ra hết cả rồi!” Hồng Mai thở phào nhẹ nhõm một hơi thật lớn.

“Được rồi, sao gan của nha đầu nguoi lại nhỏ như vậy!” Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười, “Này, cho nguoi ném thử đó, lúc trở lại đã mua ở bên ngoài, ta cùng Lục Trúc ném thử rồi, ăn rất ngon.”

Hồng Mai nhìn thấy đồ ăn, không quản lễ nghi, cầm lấy gắp cắn một hồi.

Vừa ăn, vừa nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu thư, vừa rồi người của Trấn Nam Vương phủ đến, mang một đồng lớn sinh lễ đến, dọa ta sợ chết khiếp, cứ tưởng bọn họ muốn gặp tiểu thư ngài, ai ngờ được, một đám người như vậy, lại nhát gan gần chết, đặt sinh lễ xuống liền bỏ chạy, cứ như tiểu thư người là cọp mẹ không vậy.”

Tốc độ của Quân Mặc Thần thật đúng là không phải nhanh bình thường, ngày hôm sau đã đem sinh lễ tới rồi, thánh chỉ đã hạ, sinh lễ Vân Viễn Hằng cũng nhận rồi, hôn sự này chính là vấn đề đã đóng thuyền.

Bên này Vân Thanh Nhiễm đang trò chuyện cùng hai nha hoàn, lại thấy một đám hạ nhân Vân phủ đến.

Bọn hạ nhân vào phòng ở của Vân Thanh Nhiễm, cũng không chào hỏi nàng, trực tiếp chạy vào phòng lấy những đồ mà lúc trước hoàng thượng ban thưởng xuống.

“Các nguoi đang làm gì, đây là hoàng thượng ban cho tiểu thư, sao các nguoi dám lộn xộn chứ?” Lục Trúc thấy vậy, liền nóng nảy, tranh luận với những người đang dọn đồ.

“Hoàng thượng ban cho nàng? Hoàng thượng là đem những đồ cưới này ban cho công chúa hòa thân gả đến Đảng Ngụy!”

Mấy người dọn sạch đồ cũng không để ý tới Lục Trúc, cả đám đều vội vàng mang đồ đi.

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, đây đúng là sự thật, một đạo thánh chỉ, khiến cha nàng chặt đứt ý niệm đem nàng thay thế Vân Yên Nhiên xuất giá trong đầu, vì thế toàn bộ đồ được ban cho cũng bị thu trở về.

Phụ thân của nàng nhưng thật ra rất thương yêu nàng.

“Sớm biết vậy hôm nay lúc ra cửa liền mang nhiều một chút đi ra ngoài đổi thành bạc cho rồi!” Lục Trúc thở phào nói.

Hôm nay Vân Thanh Nhiễm ở trong tiệm cầm đồ bên ngoài đem những trang sức châu báu hôm nay mang đi đều đổi thành ngân phiếu, mấy thứ Vân Thanh Nhiễm chọn đều không đáng giá tiền, dù sao những thứ này là do trong cung ban thưởng xuống, có người trong tiệm cầm đồ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cha Con Gặp Lại

Sự tình đều đã đến bước này, Vân Viễn Hằng cho dù không nghĩ tới, nhưng cũng không thể không đi gặp nữ nhi điên kia của mình một lát.

Vân phu nhân lúc này cũng mang tâm sự, hai bữa rồi, cơ hồ bà chưa ăn cái gì, trong lòng lo lắng cho tiểu nữ nhi của mình.

Vân phu nhân mặc dù đã có tuổi, cũng là nương của bốn đứa nhỏ, nhưng khuôn mặt lại được bảo dưỡng vô cùng kĩ, lại xuất thân từ dòng dõi thư hương, rất có phong thái của một vị phụ nhân.

Vợ chồng Vân Viễn Hằng ân ái có tiếng, Vân Viễn Hằng là một trong số rất ít quan viên chưa từng nạp thiếp, cho đến hôm nay hẳn cũng chỉ có một mình Vân phu nhân.

“Phu nhân, bà không cần lo lắng, nếu khiến cho thân thể mình không tốt, ta cùng Yên Nhiên phải làm sao bây giờ?” Vân Viễn Hằng an ủi phu nhân của mình.

“Ông nói sao ta có thể không lo lắng đây?” Vân phu nhân mặt mày cau có, “Yên Nhiên phải gả đến Đảng Ngụy xa xôi ngàn dặm kia, cho dù bên đó có đối xử tốt với nó, nhưng sau này, cách thiên sơn vạn thủy, chúng ta làm sao có thể dễ dàng đi thăm con đây?”

“Phu nhân bà yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách, ngăn cản Yên Nhiên gả ra ngoài.” Vân Viễn Hằng hạ quyết tâm, trước kia ông muốn Vân Thanh Nhiễm gả thay, ngay cả nói dối với bên ngoài bệnh tình nàng đã khỏi ông cũng dám làm, vậy thì còn chuyện gì mà ông không dám đây? “Hiện chúng ta đi đến Tiều Trúc gặp Thanh Nhiễm một lần, nó sắp phải gả đến Trần Nam vương phủ rồi.”

“Chúng ta qua đó thì có thể làm gì? Nó điên điên khùng khùng, cũng không nhận ra chúng ta, cho dù có dặn dò tốt cho nó lễ nghi khi đi làm vợ người, nó có thể nghe lọt sao?” Vân phu nhân bị chuyện của Vân Yên Nhiên làm cho lo lắng, tất nhiên cũng không còn tâm tư đi quan tâm chuyện khác.

“Phu nhân, mặc kệ nói như thế nào, Thanh Nhiễm cũng là nữ nhi của chúng ta.” Vân Viễn Hằng thở dài một tiếng, đầy bất đắc dĩ.

“Ta cũng biết đó là nữ nhi của chúng ta, đều là miếng thịt từ trên người ta rơi xuống, nhưng hiện tại chuyện của Yên Nhiên vô cùng cấp bách, ta làm gì còn tâm tình chứ?” Vân thị cũng biết Vân Thanh Nhiễm là nữ nhi của mình, nhưng trong lòng bà sự quan trọng của Vân Yên Nhiên với Vân Thanh Nhiễm chênh lệch nhau rất lớn.

Bà yêu thương Vân Yên Nhiên, sủng ái Vân Yên Nhiên, bởi vì Vân Yên Nhiên là nữ nhi nhỏ nhất của bà, cũng là nữ nhi mà bà chăm sóc từ nhỏ đến lớn, con bé cũng được hai vợ chồng bọn họ yêu quý nhất.

“Phu nhân! Bà đây là không tin tưởng ta sao? Ta làm sao có thể đem nữ nhi bảo bối của mình gả đến nơi đó chứ?” Vân Viễn Hằng luôn cam đoan với Vân thị là sẽ không để cho Yên Nhiên gả đi xa.

“Đây chính là do ông nói, không thể nuốt lời!” Vân thị nghe thấy Vân Viễn Hằng nói như vậy, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ta thề, thề mà, bà nên tin ta chứ?” Vân Viễn Hằng nói xong liền muốn thề.

“Được rồi được rồi, ta tin ông! Ta tin ông là được!” Lòng mây Vân thị cuối cùng cũng giãn ra, “Viễn Hằng, hiện tại chúng ta đi xem Thanh Nhiễm một chút đi.”

Hai người đi vào Tiều Trúc, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, hai người họ còn dẫn theo hai gã sai vặt, vạn nhất Vân Thanh Nhiễm nổi điên, bọn họ cũng có thể ngăn nàng lại.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm đang thu mình trong vỏ ốc, nằm trong viện phơi nắng, mấy ngày nay được ăn ngủ ngon, cảm thấy mình béo ra không ít, người cũng có sức lực.

“Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân tới!” Hồng Mai nhìn thấy vợ chồng Vân Viễn Hằng đi từ xa tới, liền nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nheo mắt lại, vì sao hôm nay bọn họ lại đến tìm nàng đây?

Hiện thánh chỉ đã hạ, nàng cũng không muốn giả điên giả dại tiếp nữa.

Tiếp tục nằm ngủ trên ghế, đợi cha mẹ nàng đến.

Vân Viễn Hằng cùng Vân thị nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm sạch sẽ bình tĩnh xuất hiện trước mặt bọn họ, có chút khiếp sợ, trong đầu bọn họ tưởng tượng ra vô số cảnh gặp mặt, nhưng lại không giống với bây giờ, nàng xinh đẹp tư thái, bình tĩnh xuất hiện trước mặt bọn họ.

Không thể không thừa nhận, nữ nhi của bọn họ rất đẹp, thậm chí dung mạo không hề thua kém Vân Yên Nhiên, nếu như không điên, với dung mạo điểm quan quân phương(1) này, người đến cầu hôn sợ rằng đã sớm phá hỏng cửa.

“Thanh Nhiễm, con có nhận ra cha cùng nương không?” Vân Viễn Hằng cùng Vân thị không dám tới gần Vân Thanh Nhiễm, duy trì một khoảng cách với nàng, đứng xa xa nói chuyện.

“Không.” Đây là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Vân Viễn Hằng cùng Vân thị, tất nhiên là không biết.

Vân Viễn Hằng cùng Vân thị đều kinh ngạc, Vân Thanh Nhiễm nói từng câu từng chữ đều rất rõ ràng, không giống một người điên, đây là chuyện gì? Sao lại cảm thấy khác lạ?

Vân Thanh Nhiễm thấy bộ dáng cha mẹ nàng khiếp sợ không nói ra lời, không khỏi bật cười: “Hai người không cần kinh ngạc như vậy, bệnh của ta đã tốt rồi, các người cũng không cần đứng xa như vậy, ta không cần người.”

Nếu nói vừa rồi Vân Viễn Hằng cùng Vân thị còn hoài nghi, bây giờ bọn họ đã biết được một tin, nữ nhi điên nhiều năm của bọn họ đã không còn điên nữa.

Một lần nữa hai người đánh giá Vân Thanh Nhiễm.

Qua một lúc sau, Vân Viễn Hằng mới một lần nữa mở miệng, “Con, thật sự không điên nữa sao?”

“Phụ thân, ta không điên nữa, chẳng lẽ người không cao hứng sao?” Vân Thanh Nhiễm nhìn cha mẹ nàng, bọn họ đối với nàng không giống như cha mẹ đối với con của mình, rõ ràng xa cách.

Trên mặt Vân thị lộ ra vui mừng tươi cười, “Thật sự là quá tốt, thật không ngờ con đã khỏi bệnh! Lúc trước ta và cha con đều không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.”

Vân thị tiến lên, đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, ôm lấy Vân Thanh Nhiễm vẫn đang nằm trên ghế.

Đây là cảm giác được mẫu thân ôm ấp, thật ấm áp, nhưng mà Vân Thanh Nhiễm còn chưa kịp hưởng thụ loại ấm áp này, nó đã mất đi độ ấm.

“Con đã khỏi bệnh? A! Khó trách thế từ gia lại muốn lấy con!” Vân Viễn Hằng bùng tính đại ngộ, khó trách Quân Mặc Thần nói đối Vân Thanh Nhiễm là nhất kiến chung tình, bởi vì hắn đã nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bình phục.

“Đúng rồi, Thanh Nhiễm, con đã hết bệnh rồi, vậy con liền cự tuyệt hôn sự cùng thế tử gia đi!” Vân thị bỗng nhiên nói.

“Vi sao phải cự tuyệt?” Vân Thanh Nhiễm cười hỏi.

“Hiện tại con hết điên rồi, mà thế tử gia kia sắp phải rời xa nhân thế, nếu con muốn cự tuyệt, ta nghĩ hoàng thượng và thái hậu sẽ không trách tội con đâu!” Nghe xong nửa câu đầu, Vân Thanh Nhiễm còn có chút cảm động, chính là câu kế tiếp, Vân thị lại nói, “Cứ như vậy là con có thể danh chính ngôn thuận thay thế Yên Nhiên gả đến Đàng Ngụy rồi.”

Thì ra, cho dù Vân Thanh Nhiễm hết bệnh rồi, thì trong mắt Vân thị, nàng cũng chỉ có thể danh chính ngôn thuận thay Vân Yên Nhiên đi hòa thân.

Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười, nàng thật đúng là có một đôi cha mẹ yêu thương nàng! “Nhưng mà ta không muốn cự tuyệt hôn sự với thế tử gia, càng không muốn gả đến Đàng Ngụy.”

Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt đối lấy ánh mắt bất mãn của Vân thị và Vân Viễn Hằng.

“Đứa nhỏ này, con nói mê sảng cái gì vậy? Bệnh vừa mới khỏi, không được hồ đồ!” Trên mặt Vân thị có chút mất hứng.

(1) Diễm quan quần phượng (艳冠群芳): có thể hiểu là mỹ nữ hoặc người con gái hoàn hảo không tỳ vết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nàng Là Muội Muội Con!

“Ta cũng không nói mê sảng gì cả, nếu nương người cảm thấy xuất giá đến Đàng Ngụy xa xôi là một chuyện tốt, không bằng để cho muội muội gả đi đi.” Vân Thanh Nhiễm miễn cưỡng nói.

“Sao có thể để muội muội của con gả đi chứ! Muội muội của con được nuông chiều từ nhỏ, sao có thể chịu được chặng đường xa như vậy, lại làm sao đi đến nơi Đàng Ngụy kia chịu khổ đây?” Gần như không cần suy nghĩ, Vân thị buột miệng nói ra.

Thì ra Vân Yên Nhiên được nuông chiều từ bé, thân mình quý giá, mà Vân Thanh Nhiễm nàng là mạng cỏ cây.

“Nương cảm thấy muội muội không chịu nổi khổ, vậy ta thì chịu được sao?” Vân Thanh Nhiễm nhú mày, khoản này bọn họ định tính như thế nào đây?

Vân thị ghen lời, có chút quần bách, bà đích xác là quá nóng lòng, tưởng rằng bệnh của Vân Thanh Nhiễm đã tốt lên, thì nỗi phiền lòng đang quanh quẩn ở trong lòng bà cũng có thể giải quyết.

Vân Viễn Hằng nói tiếp, “Thanh Nhiễm, bệnh của con đã bình phục, chúng ta thật cao hứng, nhưng chuyện trước mắt, hôn sự của con và muội muội con lại khiến cho chúng ta đau đầu không thôi. Yên Nhiên với con không giống nhau, Yên Nhiên nó còn có tiền đồ sáng lạn, vừa mới cập kê đã có người đến cầu hôn nói liền không dứt, hơn nữa người mà muội muội của con ngưỡng mộ trong lòng là Cửu điện hạ, cùng người mình thương xa cách là một chuyện hết sức thống khổ, con cũng không muốn nhìn thấy Yên Nhiên nó hương tan ngọc nát chứ?”

Vân Viễn Hằng có ngụ ý là, Vân Yên Nhiên không gả đến Đàng Ngụy, còn có thể gả cho những người trong sạch khác, mà trong đó lựa chọn tốt nhất chính là Cửu hoàng tử đương triều, còn Vân Thanh Nhiễm, cái tiếng kẻ điên vẫn còn tồn tại ở đó, cho dù bệnh điên khỏi rồi, cũng sẽ không có người tốt lành gì tới cầu hôn, cho nên đi Đàng Ngụy hòa thân đúng là lựa chọn tốt nhất của Vân Thanh Nhiễm.

“Phụ thân chẳng lẽ đã quên, thánh chỉ hoàng thượng mới tới, hôn sự giữa ta cùng với thế tử gia đã định, không cần phải lo lắng đến vấn đề không gả đi được nữa rồi sao!” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười, nàng đáng làm vật hi sinh sao? Ai quy định thế!

“Con đứa nhỏ này sao lại không nghe lời như vậy! Thế tử gia không sống được quá năm sau, chẳng lẽ con còn cảm thấy con có được một mối nhân duyên à? So sánh mà xem, đi đến Đàng Ngụy tuy rằng khổ một chút, nhưng ít nhất có thể lâu dài!” Vân thị bắt đầu dĩ thử dài, giống như đang trách tội Vân Thanh Nhiễm không nghe lời.

“Nương nói thực có đạo lý, chỉ là ta nghe nói hoàng đế Đàng Ngụy kia năm nay đã sáu mươi có thừa, lão cũng có thể làm ông của ta được rồi, hơn nữa tính cách tàn bạo, trước đó đã có không ít lời đồn về những nữ tử trẻ tuổi bị bạo chết trong cung, nương người quả thật là vì hôn nhân lâu dài của nữ nhi nên mới nói với nữ nhi những lời này sao?” Vân Thanh Nhiễm cũng làm không ít việc, đối với việc liên quan đến chuyện của mình thì lại càng phải nghe ngóng thấu đáo.

Cha nương nàng từ lúc nàng tỉnh lại đến giờ đều không làm gì, bọn họ nói cái gì thì nàng liền tin cái đó sao?

Lời nói dối bị vạch trần thẳng mặt, trên mặt Vân thị rất xấu hổ, có chút thẹn quá hoá giận, “Con đứa nhỏ này, đây là đang cãi lại nương à?”

“Nếu ngài cảm thấy thế, thì là vậy.” Vân Thanh Nhiễm cười lạnh, các người đều tính toán hy sinh nàng, còn không cho phép nàng cãi lại sao?

“Nghiệp chướng! Yên Nhiên là muội muội của con mà!” Vân Viễn Hằng trách cứ, “Cho dù con điên nhiều năm như vậy, nhưng huyết mạch thân tình sao con có thể không để ý đến? Rõ ràng con có thể cứu Yên Nhiên, lại không cứu, con có đáng được gọi là tỷ tỷ không?”

Tỷ tỷ ư?

Làm tỷ tỷ của một muội muội chỉ biết gọi nàng là “Kẻ điên kẻ điên” rồi trêu đùa nàng, nàng sợ là không có cái mệnh đó!

“Thứ cho nữ nhi những năm gần đây sống một mình không hiểu thân tình là cái gì.” So với việc Vân Viễn Hằng cùng Vân thị hỗn hển, trên mặt Vân Thanh Nhiễm không chút sợ hãi.

“Mặc kệ người có đồng ý hay không, chuyện này cứ quyết định như vậy, ngày mai ta sẽ tâu lên hoàng thượng, nói bệnh điên của người đã khỏi hẳn, hơn nữa không muốn gả cho thế tử gia của Trần Nam Vương phủ làm vợ, mà nguyện ý xuất giá đến Đàng Ngụy xa xôi!” Vân Viễn Hằng thấy dụ dỗ thế nào cũng không khai thông được, liền tự tiện quyết định.

Lúc này, Vân thị cũng không có ý kiến, mắt thấy ngày hòa thân càng lúc càng gần, sự tình không thể kéo dài được nữa, cứ thế mãi, đến lúc thay người cũng không còn kịp rồi.

“Phụ thân đại khái có thể đi bẩm báo với Hoàng thượng, đến lúc đó hoàng thượng gặp một Vân phủ Nhị tiểu thư mắc bệnh điên càng thêm lợi hại, không biết phụ thân đại nhân ngài có gánh nổi tội khi quân không đây?” Muốn giả bộ người thông minh thì khó, chứ giả làm người điên chẳng phải quá dễ sao?

Vân Thanh Nhiễm đã lười gọi Vân Viễn Hằng là phụ thân, sửa miệng gọi thành phụ thân đại nhân.

“Người!” Vân Viễn Hằng bị Vân Thanh Nhiễm chọc cho tức giận không nhẹ, ông ta thật không ngờ Vân Thanh Nhiễm hết bệnh điên rồi sẽ khó ứng phó như vậy, “Chuyện này người nghe cũng phải nghe, không nghe cũng phải nghe!”

Vân Viễn Hằng hung ác, sau khi rống Vân Thanh Nhiễm xong, liền sai hai gã sai vặt ông ta mang đến, “Các người coi chừng nàng, không cho phép nàng rời khỏi Tiểu Trúc này nửa bước!”

Vân Viễn Hằng nói xong, liền lôi kéo phu nhân của mình rời đi, không muốn nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm nữa, bởi vì có nói nữa cũng sẽ chỉ khiến bọn họ càng thêm tức giận, giận nữ nhi này không biết suy nghĩ cho muội muội của mình!

Trên mặt Vân Thanh Nhiễm thoáng hiện nụ cười thản nhiên.

Hai nha hoàn Lục Trúc cùng Hồng Mai vô cùng sốt ruột, sợ sự tình không dễ dàng mới có thể xoay chuyển lại trở về điểm xuất phát.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Lục Trúc dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Vân Thanh Nhiễm, vừa định tới gần Vân Thanh Nhiễm, trước người đã bị hai gã sai vặt lưu lại kia chặn.

“Lục Trúc, Hồng Mai, hai người các người cứ làm việc của mình đi, ta ở chỗ này phơi nắng, không sao.” Vân Thanh Nhiễm không biểu hiện khẩn trương giống như Lục Trúc cùng Hồng Mai.

Lục Trúc cùng Hồng Mai có chút do dự, “Dạ.”

Hai người đi xuống chuẩn bị bữa tối, Tiểu Trúc này có phòng bếp nhỏ độc lập, đồ ăn đều là tự mình làm, không làm cùng phòng bếp lớn bên ngoài.

Hai gã sai vặt nhìn Vân Thanh Nhiễm, nghĩ đến thái độ mạnh mẽ vừa rồi của nàng không biết sẽ làm ra chuyện quá khích gì, không ngờ tới nàng thực sự chỉ nằm ở ghế phơi nắng, thỉnh thoảng ăn một chút hoa quả ở bên cạnh, bộ dáng hết sức nhàn nhã.

“Có muốn ăn chút gì không, giám sát ta cũng không phải chuyện một hay hai canh giờ, bụng mà đói thì sẽ không có khí lực để giám sát tiếp đâu!” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói.

“Ngươi không cần đùa giỡn bịp bợm, chúng ta sẽ không nghe theo ngươi!” Thái độ của hai gã sai vật vô cùng kiên định.

“Vậy sao? Ha ha, chỉ mong các ngươi sẽ giống như lời các ngươi nói.” Vân Thanh Nhiễm vừa nói vừa ăn hoa quả, chỉ để lại cây tăm vốn cắm ở bên trên hoa quả.

Hai cây tăm, vậy là đủ rồi.

Chỉ thấy tay Vân Thanh Nhiễm nhaoáng lên một cái, hai cây tăm trong tay liền hướng tới hai gã sai vật bay đi, vô cùng chuẩn xác đâm vào hai huyệt đạo trên thân, hai người lúc này liền ngất đi.

Sức lực của thân thể này không đủ, bằng không hai cây tăm kia đã có thể hoàn toàn cắm sâu vào trong thân thể của bọn họ, chứ không chỉ cắm vào một nửa như bây giờ.

Có điều thế này cũng đủ rồi, đủ để khiến hai người đó lâm vào trạng thái mê man.

Vân Thanh Nhiễm gọi Lục Trúc cùng Hồng Mai đến, cho bọn họ đem hai gã sai vật giấu đi, còn nàng thì theo chính lỗ chó nàng mà đục rời khỏi Tiểu Trúc.

Chỉ mong qua ít ngày nữa, nàng có thể đi từ bên trên, chứ không phải phía dưới.

Nơi Vân Thanh Nhiễm muốn đi chính là Trấn Nam Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ngày Kia Sẽ Thành Thân

Vân Thanh Nhiễm vốn muốn đi Trấn Nam vương phủ tìm Quân Mặc Thần, kết quả Quân Mặc Thần không có ở phủ, nàng liền không đi nữa.

Vân Thanh Nhiễm đi lấy quần áo lần trước đặt may, bây giờ ra ngoài phủ nàng vẫn mặc quần áo mà ngày hôm đó Hồng Mai và Lục Trúc tìm cho.

Lão bản nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm liền chắc chắn khen : “Công tử nên sớm đến chỗ chúng ta may quần áo mới phải, ban đầu công tử mặc áo vải thô đuôi ngắn, mắt lão lại thật kém, không nhìn ra công tử có thể tạo nhã bậc này, nếu đi ra ngoài, chỉ sợ tâm của các cô nương đều đánh rơi mất.”

“Lão bản ông nói đùa, đây là bạc còn lại.” Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm không thiếu ngân lượng, tuy rằng đồ cưới của nàng bị phụ thân thu đi rồi, nhưng nàng vẫn còn ngân lượng lần trước lấy được trong tay Mộ Dung Tu ở Tụ Bảo trai.

Vân Thanh Nhiễm thay đổi một bộ đồ, sau đó đem mấy bộ còn lại cho vào bao mang đi.

Trở lại Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm chui vào từ lỗ chó, vừa ngẩng đầu lên nghênh đón nàng chính là khuôn mặt mị hoặc chứng sinh.

Oái!

Vân Thanh Nhiễm thật không ngờ được người nghênh đón mình lại là Quân Mặc Thần.

“Hóa ra Vân phủ còn có một nơi đi tốt như vậy, khụ khụ...” Hôm nay Quân Mặc Thần đột nhiên đến thăm Vân phủ, Vân Viễn Hằng không có nhà, hắn liền tự mình chạy đến Tiểu Trúc tìm Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không rõ sự tình, hai nha hoàn Lục Trúc và Hồng Mai không thể giấu diếm Quân Mặc Thần, sau đó bắt đắc dĩ nói cho Quân Mặc Thần việc Vân Thanh Nhiễm từ lỗ chó chui ra khỏi Vân phủ.

Vì thế liền có một màn Quân Mặc Thần bắt được Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang từ bên ngoài trở về.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang, Quân Mặc Thần thật có hứng thú, thân là nữ nhi, mặc một thân nam trang, thật ra rất có phong vị, vừa nhìn thấy thật không nhận ra là nữ nhân.

Khuôn mặt kia bùng bùng ánh khí, thật không thua nam nhi.

“Sao ngươi lại ở nơi này?” Vốn hôm nay Vân Thanh Nhiễm xuất môn đi tìm Quân Mặc Thần, không nghĩ tới hắn không ở Trấn Nam vương phủ lại chạy đến Vân phủ.

“Tiểu thư, chúng ta không ngăn được thế tử gia, theo lý mà nói hai người không nên gặp mặt, phải đợi đến đêm đại hôn mới được...” Lục Trúc cảm thấy Quân Mặc Thần làm như vậy là không hợp lý, nhưng lại không có cách nào đưa hắn ra khỏi Tiểu Trúc.

“Lục Trúc, không sao, nghi lễ này chỉ đối với dân thường, chúng ta một ma ồm, một người điên, quy củ này chúng ta không cần tuân theo.” Vân Thanh Nhiễm vốn không ngại mấy thứ này, vốn là một đôi không theo lễ thường, như vậy vì sao bọn họ phải làm theo quy định của người khác chứ?

Quân Mặc Thần nghe Vân Thanh Nhiễm nói, khóe miệng khẽ nhếch lên, đúng như lời nàng nói, bọn họ một là con ma ồm, một là người điên, làm gì có chuyện làm theo lễ thường đây? “Ta đến là để cùng người thương lượng hôn sự, ngày kia sẽ cử hành hôn lễ, có được không?”

“Ngày kia?” Lục Trúc nghe được lời nói của Quân Mặc Thần, trực tiếp kêu lên tiếng, nào có chuyện nhanh như vậy? Thế này làm sao có thể chuẩn bị kịp mọi thứ được.

“Không có vấn đề.” Vân Thanh Nhiễm gật đầu, đồng ý đề nghị của Quân Mặc Thần, cứ như vậy, phụ thân của nàng sẽ không còn thời gian để gây khó dễ nữa.

“Chỉ là hôn lễ có chút thiếu sót, người sẽ không để ý chứ? Khụ khụ khụ...” Tuy rằng Trần Nam vương phủ làm việc hiệu suất kinh người, nhưng muốn trong vòng hai ngày chuẩn bị tốt một hôn lễ, e rằng sẽ có chút thiếu sót.

“Ta sẽ không để ý, cảm ơn người.” Vân Thanh Nhiễm hướng Quân Mặc Thần nói lời cảm tạ, mặc kệ Quân Mặc Thần có phải đã biết tình cảnh hiện tại của nàng hay không, từ đáy lòng nàng vẫn nên cảm tạ hắn.

“Khụ khụ,” Sắc mặt Quân Mặc Thần vẫn tái nhợt như trước, cười như không cười nói, “Người đã nói rồi, thân thể này của ta không tốt, muốn thú nương tử đúng là không dễ dàng, đã khó có được cơ hội, cho nên phải nắm chắc, chờ sau này vào quan tài, ngày rằm hàng tháng cũng có được nén hương nha.”

“Thế tử gia, ngài đừng nói diêm xấu như vậy!” Lục Trúc nghe Quân Mặc Thần nói thế, cũng cảm thấy có chút ưu tư, kỳ thật thế tử gia cũng rất đáng thương, tuy rằng thân phận của hắn tôn quý hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, nhưng mà thân thể như vậy, khẳng định cũng rất vất vả rồi?

Thế tử gia là người tốt, cứ như mà chết đi, quả thật có chút đáng tiếc.

Vân Thanh Nhiễm nghe Quân Mặc Thần nói, còn nửa đùa nửa thật đồng ý với hắn: “Về sau cho dù ta tái giá cũng sẽ mang theo bài vị của người!”

Một câu nói thê lương cỡ nào! Mang theo bài vị hắn đi tái giá!

Có phải còn muốn đưa bài vị của hắn đặt vào đầu giường của bọn họ, mỗi ngày nhìn Vân Thanh Nhiễm và người nàng tái giá ân ân ái ái không đây?

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho dồn dập một trận, cũng không biết là bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho tức hay là đúng lúc có cơn ho, một lúc sau mới ngừng lại: “Hai ngày này ta sẽ cho người trong phủ đến đây, Quân Kiệt sẽ canh ở bên ngoài Tiểu Trúc, còn có một vị ma ma thay người chuẩn bị hết thảy, giá y đã làm tốt, có gì không thích hợp, thì sửa lại!”

Quân Mặc Thần lo lắng hết sức chu đáo, tựa hồ đã sớm dự đoán được người Vân phủ sẽ không chuẩn bị đồ cho Vân Thanh Nhiễm, tất cả đã an bài thỏa đáng.

Nhất thời Lục Trúc đối với Quân Mặc Thần càng thêm sùng bái, nếu thế tử gia không phải bị bệnh tình nguy kịch thì gả cho hắn sẽ có bao nhiêu cái tốt, về sau tiểu thư đi theo hắn, sẽ không phải chịu khổ, nàng và Hồng Mai cũng vui vẻ sống qua ngày.

Nhưng sự thật lại tàn khốc, thế tử gia là người tốt, thân phận địa vị cao, chỉ là mắc bệnh nan y.

Quân Mặc Thần nói xong, liền để lại Quân Kiệt và đưa một vị ma ma đến đây chuẩn bị đồ cho Vân Thanh Nhiễm.

Quân Kiệt đã gặp qua Vân Thanh Nhiễm một lần, khi đó hắn không biết nữ tử này lại thành thế tử phi Trần Nam vương phủ của bọn họ, cho nên không để ý.

Hiện tại gặp lại Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm vẫn một thân nam trang, cảm thấy nàng đúng là một người xuất sắc, hắn cảm thấy nữ nhân này rất xứng với gia nhà hắn.

Một nữ tử như vậy, trước kia quả thực là người điên mà người khác sợ hãi sao?

Quân Kiệt thực rất khó tưởng tượng được bộ dáng điên điên khùng khùng của Vân Thanh Nhiễm, cảm thấy không tin được.

“Người cứ nhìn chăm chăm chủ tử tương lai như vậy hả?” Vân Thanh Nhiễm cười nói với Quân Kiệt, nàng cũng biết vì sao Quân Kiệt lại nhìn chăm chăm nàng lâu như vậy, chỉ là khi nhìn thấy biểu tình không thể tin được của hắn, liền cố ý dọa nói.

“Ách...” Quân Kiệt lấy lại tinh thần, lúc này mới ý thức được mình thất thố: “Thế tử phi thứ tội, nô tài vừa rồi thất thần, hi vọng thế tử phi không trách tội.”

“Đừng khẩn trương như vậy, ta không cần người, cũng sẽ không ăn người.” Vân Thanh Nhiễm gấp bộ dạng khẩn trương của Quân Kiệt, liền cảm thấy

buồn cười, nàng thoát nhìn rất khủng bố sao?

“Ách...” Bị Vân Thanh Nhiễm nói trúng suy nghĩ trong lòng, Quân Kiệt có chút quẫn bách.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ta Không Cho Phép Thanh Nhiễm Gả Cho Hấn!

“Thế tử phi nương nương tương lai, mời theo lão thân vào trong nhà thử giá y một chút.” Ma ma đến từ vương phủ nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, liền theo bà đi thử giá y.

Thật không thể tin được thân giá y này chỉ dùng thời gian vài ngày đã làm ra, dùng là gấm hoa tốt nhất, từng mũi kim từng sợi chỉ đều được chế tác cực kỳ tinh xảo, mẫu đơn kia dùng chỉ tơ vàng thêu trông rất sống động.

Ngay cả ma ma cũng thấy ngây ngời, một thân đồ thẩm hi phục làm cho Vân Thanh Nhiễm có vài phần yêu điểm, khiến nàng vốn có chút thanh lãnh lại tràn ngập hấp dẫn.

“Thế tử phi nương nương, ngài cũng thật đẹp, ngài là nương tử đẹp nhất mà lão thân từng gặp, để lão thân cẩn thận nhìn một chút, xem quần áo này còn chỗ nào không thích hợp.” Ma ma bảo Vân Thanh Nhiễm quay mấy vòng trước mặt bà.

“Phần eo vẫn hơi rộng một chút.” Ma ma quan sát một phen, cảm thấy y phục đại thể cũng vẫn rất vừa người, “Thế tử phi nương nương ngài cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt, không có vấn đề gì lớn, hết thấy đều theo ý tứ của ma ma mà lo liệu đi.” Vân Thanh Nhiễm cũng hiểu được thân quần áo này rất đẹp, cũng một Quân Mặc Thần có thể ở trong thời gian ngắn như vậy cho người may gấp ra y phục đẹp thế này.

“Vâng, lão thân chắc chắn hết sức làm cho thế tử phi nương nương ngài thỏa mãn.” Ma ma để Vân Thanh Nhiễm thử xong giá y, lại để cho nha hoàn mang từ vương phủ tới đem trang sức trình lên, “Thế tử phi nương nương, những trang sức này đều là thế tử gia chuẩn bị cho thế tử phi nương nương, do thế tử phi nương nương tự mình chọn lựa cho ngày đại hôn.”

Nói thật, hôn lễ này chính Vân Thanh Nhiễm cũng không quá để ý, hiện giờ thấy những thứ này ngược lại nhìn ra được Quân Mặc Thần mất không ít tâm tư, có lẽ với hắn mà nói, đây là hôn lễ duy nhất trong kiếp này của hắn, cho nên muốn làm thật náo nhiệt, long trọng một chút.

Vân Thanh Nhiễm nhìn trang sức được mang lên, riêng vòng tay long phượng đã có mấy đôi, chắc là để Vân Thanh Nhiễm chọn lựa được một đôi muốn đeo nhất.

Vân Thanh Nhiễm tùy ý chọn hai kiện trang sức, nghe nói nữ tử hoàng triều Thịnh Vinh thành thân phải đội mũ phượng rất nặng, nặng chừng một cân, nhà người bình thường còn như thế, vậy vương phủ chẳng phải là càng nặng sao? Thật không cần phải mang theo một đồng trang sức tự làm khổ chính mình mà.

Một con ngựa trắng chạy như bay mà qua, tiếng vó ngựa dồn dập còn chưa chậm lại, chỉ thấy nam tử lập tức nhảy lên, đi thẳng vào trong Vân phủ.

Nam tử một thân áo giáp, rõ ràng là một vị tướng lĩnh, người gác cổng của Vân phủ nhận ra nam tử.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia...”

Thanh âm còn chưa hạ xuống, đã sớm không còn bóng dáng nam tử.

Nam tử chính là đại thiếu gia Vân phủ, nhi tử duy nhất của Vân Viễn Hằng, Vân Tử Hy.

Mười bảy tuổi theo quân xuất chinh, hiện giờ đã gần hai mươi bốn, sau khi ý chỉ sắc phong Vân Yên Nhiên làm công chúa xuất giá đến Đảng Ngụy xa xôi ban xuống, hoàng thượng liền chấp thuận cho Vân Tử Hy quay về kinh, vốn hoàng thượng cũng có ý định triệu hồi, cho đảm nhiệm chức vụ ở kinh thành.

Sau khi nhận được ý chỉ Vân Tử Hy đi được nửa đường, liền nghe tin tức Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm thành hôn, vì thế bỏ lại tướng sĩ, một mình một người thúc ngựa một ngày một đêm chạy gấp về kinh thành.

Vừa vào phủ, Vân Tử Hy chiến bào chưa cởi, bội kiếm cũng không buông, liền xông vào trong thư phòng phụ thân.

Lúc Vân Viễn Hằng nhìn thấy Vân Tử Hy cũng hoảng sợ, tiếp đó chuyển sang vui mừng, “Hy Nhi! Sao con đã trở về rồi? Không phải là còn hai ngày nữa con mới về đến nơi sao?”

Nhìn thấy nhi tử đã lâu không gặp, Vân Viễn Hằng khỏi phải nói là có bao nhiêu kích động.

Đây là con ông, trưởng thành, thành thực, cũng càng thêm cường tráng!

“Cha, chuyện của Thanh Nhiễm là như thế nào? Vì sao lại đột nhiên như vậy, sao phải gả muội ấy cho thế tử gia?” Vân Tử Hy không để ý nói việc khác với Vân Viễn Hằng, hần đang sốt ruột về hôn sự của Vân Thanh Nhiễm.

Đề cập đến chuyện của Vân Thanh Nhiễm, Vân Viễn Hằng liền nhíu mày, hiện giờ thế tử gia trực tiếp phái người canh giữ ở bên ngoài Tiểu Trúc, lại đem ngày kết hôn định vào ngày mốt, ông chính là có tâm muốn gây khó dễ cũng không có chỗ để xuống tay, “Ài, đừng nói nữa.”

“Cha, cho dù Thanh Nhiễm muội ấy có bệnh trong người, nhưng có lẽ sẽ có một ngày muội ấy khôi phục, thế tử gia kia tuy rằng thân phận cao quý, nhưng cũng không còn sống được bao lâu, sao có thể gả Thanh Nhiễm đi...” Làm quả phụ, lời này, Vân Tử Hy tới bên miệng cũng nói không nên lời.

Vân Viễn Hằng biết nhi tử độc nhất của mình yêu thương nhất chính là Nhị muội muội của nó, Vân Thanh Nhiễm từ nhỏ đã thân cận với Vân Tử Hy, trong một thời gian dài, gần như đều là Vân Tử Hy làm ca ca mang theo muội muội.

Vân Tử Hy lớn hơn Vân Thanh Nhiễm chín tuổi, lúc Vân Thanh Nhiễm sinh ra, hần đều muốn đoạt lấy ôm, khi đó hần còn hỏi nương mình, vì sao muội muội nhỏ như vậy.

Cảm tình của Vân Tử Hy cùng Vân Thanh Nhiễm so với vợ chồng Vân Viễn Hằng còn thâm sâu hơn rất nhiều.

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm bị điên, Vân Tử Hy phải chuẩn bị xuất chinh, Vân Tử Hy không muốn bỏ rơi Thanh Nhiễm đang bệnh, còn thật sự kéo dài thời gian, nhưng hần cũng không phải là hạnh lâm cao thủ, lưu lại cũng không giúp đỡ được gì, lại thêm quân lệnh như núi, không chấp nhận được hần không theo, đành phải rời đi.

Bên ngoài mấy năm nay, hần vẫn luôn nhớ đến Vân Thanh Nhiễm, nhưng hoàng triều Thịnh Vinh tuy rằng toàn thể phồn vinh hưng thịnh, vùng phía Nam lại luôn bị gây rối, hần ở biên ải nơi xa, cũng không về được.

Không ngờ tới, một lần được trở về, thế nhưng lại nghe thấy tin tức ngoài ý liệu.

Hần không cho phép Thanh Nhiễm gả cho một nam nhân đã bước một chân vào trong quan tài!

“Hy Nhi, bệnh của Thanh Nhiễm đã tốt hơn rồi.” Vân Viễn Hằng nhớ tới chuyện này mà trong lòng vẫn còn tức giận, nữ nhi này sau khi thanh tỉnh thật không ngờ lại không nghe lời, ngay cả cha mẹ nó cũng chống đối!

“Cái gì?” Vân Tử Hy khiếp sợ, “Cha, cha nói bệnh của Thanh Nhiễm đã tốt hơn? Thật vậy chăng?” Còn có chuyện càng làm cho hần cao hứng vậy à?

Cố tình lại biết được tin rằng muốn gả cho Quân Mặc Thần trước tin tức tốt như vậy.

Vân Viễn Hằng gật gật đầu, “Đúng lúc gần đây.”

“Cha, vậy tại sao còn muốn cho gả muội ấy cho thế tử gia? Vậy chẳng khác gì là đoạt mất nhân sinh sau này của muội ấy cả!” Nói như vậy, Vân Tử Hy càng thêm không hiểu, nếu hết bệnh rồi, vì sao còn muốn ủy khuất Thanh Nhiễm như vậy?

“Là chính nó muốn gả, ta có biện pháp nào?” Vân Viễn Hằng không muốn thêm về chuyện này nữa, càng nói ông càng phiền, khó có khi nhi tử rời nhà đã lâu mới trở về, không nên nói chuyện mất hứng như vậy, “Được rồi Hy Nhi, chuyện này chúng ta không đề cập tới nữa, con vừa trở về, nhất định là mệt mỏi, nhanh chóng đi tắm rửa đổi một thân quần áo đi, sau đó người một nhà chúng ta ngồi xuống ăn bữa cơm thật ngon, đón gió tẩy trần cho con, mẹ con nếu biết con đã trở lại, không biết vui mừng đến thế nào đâu.”

“Không được, con trước đi tìm Thanh Nhiễm đã.” Vân Tử Hy hiện tại quan tâm nhất vẫn là chuyện của Vân Thanh Nhiễm, nói xong liền quay đầu chạy ra khỏi thư phòng Vân Viễn Hằng, trên đường bắt lấy một người, hỏi chỗ ở hiện tại của Vân Thanh Nhiễm, liền trực tiếp chạy tới.

Vân Tử Hy tới cửa Tiểu Trúc, liền bị Quân Kiệt ngăn lại.

“Nơi này là chỗ ở của thế tử phi vương phủ tương lai, tạp vụ hạ đẳng không thể tùy tiện ra vào.” Quân Kiệt phụng mệnh Quân Mặc Thần canh giữ ở cửa Tiểu Trúc, nhìn thấy Vân Tử Hy phong trần mệt mỏi muốn đi vào, không chút do dự ngăn hần lại.

Quân Kiệt cũng không nhận ra Vân Tử Hy, Vân Tử Hy rời kinh đã được bảy năm, Quân Kiệt chưa thấy qua hần cũng rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Khả Năng Khóc Vô Định Của Thế Tử Gia

“Muội ấy không phải!” Vân Từ Hy rút kiếm ra lần nữa, kiếm chưa ra khỏi vỏ, hấn dùng vỏ kiếm đung mạnh xuống ngực của Quân Kiệt, làm cho Quân Kiệt lui về phía sau, không thể không mở ra một con đường cho Vân Từ Hy đi vào.

Vân Từ Hy đem Quân Kiệt đánh lui sang một bên, liền thu kiếm bước vào Tiểu Trúc.

Quân Kiệt từ dưới đất lao đảo bò dậy, tay phải che ngực, nam nhân này là ai, thân thủ thực mạnh, nhìn tình huống này, hấn không thể không thông báo cho thế tử gia.

Vân Từ Hy đi thẳng đến chỗ ở của Vân Thanh Nhiễm, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đang ở trong phòng nói chuyện với bọn nha hoàn, Vân Từ Hy mới dừng cước bộ.

Là muội ấy, thật sự là muội ấy, là Thanh Nhiễm, muội ấy không khóc, không nháo, muội ấy mỉm cười, muội ấy là Tiểu Thanh Nhiễm mà hấn quen thuộc.

Vân Từ Hy không nghe được thanh âm của Vân Thanh Nhiễm cùng nha hoàn, ý cười trên mặt dần dần hiện ra.

Vân Thanh Nhiễm nhảy cảm phát giác được phía sau mình có người nhìn chăm chú, xoay người, thấy được Vân từ Hy, nam tử một thân chiến bào chưa cỡi, anh khí bức người, tư thế oai hùng hiên ngang.

Nam nhân nhìn về phía nàng với ánh mắt thực nóng bỏng, làm cho Vân Thanh Nhiễm có chút không được tự nhiên.

Lục Trúc cùng Hồng Mai đến phủ chưa lâu, đương nhiên là không biết Vân Từ Hy.

“Tên hỗn đản này, sao ngươi có thể tùy tiện vào khuê phòng của tiểu thư nhà ta!” Lục Trúc chỉ vào Vân Từ Hy tức giận nói.

Vân Từ Hy đối với lời nói của Lục Trúc làm như không nghe thấy, hấn nhìn Vân Thanh Nhiễm một hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Thanh Nhiễm, muội thực sự khỏe rồi...”

Là ảo giác của nàng sao? Vân Thanh Nhiễm dường như thấy được khóe mắt nam nhân này ướt át.

Vân Từ Hy lại đi đến gần hơn nữa, Vân Thanh Nhiễm theo bản năng lùi về phía sau, duy trì khoảng cách với nam nhân trước mặt: “Ngươi là ai?”

Vân Từ Hy dừng lại, “Thanh Nhiễm, muội làm sao vậy? Huynh là ca ca của muội, muội sao lại không nhận ra ta? Huynh là ca ca đây, có phải đã thay đổi quá nhiều, nên muội không nhận ra không?”

Vân Từ Hy liếc mắt một cái liền nhận ra Vân Thanh Nhiễm, dù đã không gặp nhiều năm, tiểu cô nương năm đó đã trở nên duyên dáng yêu kiều. Hấn vẫn nhận ra nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên, bởi vì hấn nhìn nàng lớn lên, khuôn mặt của nàng đã sớm khắc sâu trong đầu của hấn.

Ca ca ư?

Vân Thanh Nhiễm có một ca ca xuất chình đánh giặc, đại thiếu gia Vân phủ —— Vân Từ Hy, chính là người trước mắt này sao?

Lục Trúc cùng Hồng Mai nghe được lời nói của Vân Từ Hy, liền bùng tính đại ngộ, hóa ra là đại thiếu gia à!

Lục Trúc chột dạ, nàng mới rồi vừa gọi đại thiếu gia là tên hỗn đản!

“Đại thiếu gia, sau khi tiểu thư khỏi bệnh liền không nhớ mọi việc trước kia, cho nên người mới không nhận ra ngài.” Lục Trúc phản ứng lại, giải thích mọi việc cho Vân Từ Hy.

Không nhớ rõ mọi chuyện trước kia?

Tuy rằng thật đáng tiếc, nhưng chỉ cần muội muội có thể khỏi bệnh là tốt rồi: “Không sao, Thanh Nhiễm, huynh không phải là người xấu, huynh là ca ca của muội, chuyện trước kia không nhớ thì không cần phải cố nhớ làm gì, quan trọng là, muội hết bệnh rồi.”

Trên mặt Vân Từ Hy mang theo vui mừng, tươi cười ấm áp.

Vân Thanh Nhiễm cảm giác được hấn rất quan tâm đến nàng, liền gật đầu với hấn: “Cảm ơn.”

“Đúng rồi, Thanh Nhiễm, vì sao muội lại đáp ứng gả cho thế tử gia?” Vân Từ Hy vẫn không quên chuyện quan trọng như vậy, thật vất vả muội muội mới khỏi bệnh, sao có thể gả cho một người như vậy đây?

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, ca ca này của nàng vừa mới trở về, sự tình phát sinh chắc hấn không biết: “Ca ca, muội không biết gả cho thế tử gia thì có gì không ổn”

“Không ổn, đương nhiên không ổn, huynh không đồng ý, huynh không đồng ý muội gả cho Quân Mặc Thần!” Thái độ của Vân Từ Hy thập phần kiên định, “Tóm lại, chuyện này không nói nhiều nữa, muội không cần lo lắng Vân phủ sẽ không đồng ý, mọi chuyện còn lại để cho ca ca xử lí.”

“Ca ca, là muội tự nguyện gả cho thế tử gia.” Thái độ Vân Thanh Nhiễm cũng vô cùng kiên định.

Vân Thanh Nhiễm vừa dứt lời, Vân Từ Hy liền đến gần, hai tay nắm chặt bả vai nàng: “Vì sao? Vì sao phải làm như vậy? Muội không để ý bên ngoài bàn tán gì sao, trước kia muội bị bệnh, nay hết bệnh rồi, muội sao có thể gả cho một người có thân thể như vậy, muội phải gả cho một nam tử xuất sắc.”

“Vân thiếu tướng quân cảm thấy bản thể tử không đủ xuất sắc sao? Khụ khụ...” Chỉ thấy Quân Mặc Thần chậm rãi từ bên ngoài đi vào, cười như không cười nhìn Vân từ Hy.

Vân Từ Hy buông Vân Thanh Nhiễm ra, quay người lại, theo lý thuyết khi hắn nhìn thấy Quân Mặc Thần thì phải hành lễ, nhưng hắn không làm, trực tiếp đi tới trước mặt Quân Mặc Thần.

“Thế tử gia, ta mặc kệ người khác nói muội muội ta thế nào, ở trong mắt ta muội ấy là đẹp nhất, ưu tú nhất, đáng ra phải được gả cho một người tốt, được yêu thương cả đời, nhưng mà thế tử gia, người không làm được!” Ở các phương diện khác Quân Mặc Thần đều tốt, nhưng mà hắn là một người sắp chết!

“Khụ khụ, thiếu tướng quân nói như vậy là không đồng ý đem Thanh Nhiễm gả cho bản thể tử?” Ánh mắt Quân Mặc Thần thập phần lợi hại, trong ngôn ngữ lộ ra chút uy hiếp.

Vân Từ Hy cũng bị khí thế của Quân Mặc Thần làm cho kinh ngạc, không nghĩ tới, một người ốm yếu như Quân Mặc Thần cũng có một mặt làm cho người ta sợ hãi như vậy, hắn dừng lại một lát, vẫn kiên định trả lời: “Không sai, ta không đồng ý việc Thanh Nhiễm gả cho thế tử gia.”

Vân Từ Hy nói xong, mọi người nín thở chờ đợi phản ứng của Quân Mặc Thần.

Nhưng mà, ai cũng không ngờ được, giây tiếp theo, Quân Mặc Thần đột nhiên khóc rống lên, vừa khóc vừa la hét: “Khụ khụ, chẳng lẽ nói, bản thể tử nhất định phải lê loi một mình đến chết sao? Nam nhi khác mới mười bảy, mười tám liền cưới vợ, bản thể tử là thế tử, đã sống hơn hai mươi năm đều không có thế tử phi, sau này chết rồi, khụ khụ khụ... Mà ta vốn chưa có chết... Vốn định ô ô ô... Phụ vương mẫu hậu ta chỉ có mình ta, sau này ta hai chân duỗi thẳng người nằm ngang, ít ra thì còn có vợ ta chiều cổ bọn họ, sau này sẽ chăm sóc họ trước lúc lâm chung, nhưng mà... ô ô ô...”

Lời nói của thế tử gia làm cho người ta thương cảm, chỉ là lời này từ trong miệng một đại nam nhân, trên gương mặt lâm khuynh đảo chúng sinh kia lại còn có hàng nước mắt.

Bức tranh này tràn ngập quý dị cùng thương cảm.

Khóc miệng Vân Thanh Nhiễm mãnh liệt run rẩy...

Lúc trước nghe nói Quân Mặc Thần ở nơi của thái hậu một khóc hai nháo ba thất cổ đòi kết hôn cùng Vân Thanh Nhiễm, làm cho thái hậu cùng hoàng thượng không thể không đồng ý, hạ chỉ tứ hôn, nàng còn tưởng việc này chỉ là trên phố truyền bậy bạ, hôm nay vừa thấy mới biết những lời nói đó không phải là giả!

Quân Mặc Thần khóc thê thảm, than thở khóc lóc, “Quân Kiệt, khụ khụ khụ... Người nói cho gia, ô ô, gia chỉ là muốn kết hôn lấy vợ, chút yêu cầu ấy có quá đáng không?”

“Gia, không quá đáng, một chút cũng không quá đáng!” Quân Kiệt đối với khả năng khóc của gia nhà mình thì không hề có lực chống đỡ, liền chiều theo ý của Quân Mặc Thần.

“Nhưng mà đại cữu gia tương lai không đồng ý, khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Khóc nữa khóc nữa, Quân Mặc Thần ho càng thêm lợi hại.

Quân Kiệt cố gắng giúp đỡ Quân Mặc Thần thuận khí, “Gia, không có việc gì đâu, hôn sự này hoàng thượng cùng thái hậu đều đã đồng ý, cho dù thiếu tướng quân muốn ngăn cản cũng không thể vãn hồi, người vợ này sẽ là của ngài, chạy cũng không thoát, không thoát được đâu!”

“Nương tử là của ta?” Quân Mặc Thần dừng khóc.

“Đúng, là của thế tử gia ngài!”

*Y Giai: Ôi mẹ ơi, ta ôm bụng đi chết đây *đập đập bàn* =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đại Hôn

Vân Thanh Nhiễm thật sự có chút dở khóc dở cười, một thế tử gia còn có thể nước mắt giàn giụa.

“Ca ca, cảm ơn huynh quan tâm ta, nhưng chuyện này là chính ta quyết định, huynh cứ coi như ta đã yêu thế tử gia, không phải thế tử gia không lấy là được rồi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Vân Tử Hy, bởi vì Vân Tử Hy là thực sự quan tâm mình, động cơ không giống như phụ mẫu nàng không muốn gả nàng cho Quân Mặc Thần, cho nên Vân Thanh Nhiễm đối với Vân Tử Hy cũng không nói ra lời quá đáng, nhưng chuyện này cũng không có đường thương lượng, nàng muốn gả cho Quân Mặc Thần, đã định rồi.

“Thanh Nhiễm!” Vân Tử Hy gầm lên giận dữ, “Muội đừng nói ngốc vậy! Muội có phải có chỗ khó xử nào hay không, nếu có muội cứ nói cho ca ca biết, chứ đừng nói những lời như vậy lừa ca ca được không?”

Thanh Nhiễm đã yêu thế tử gia sao? Hắn không chấp nhận lời giải thích như vậy.

Vân Tử Hy vội vàng trong lòng, hắn không thể để Thanh Nhiễm gả cho Quân Mặc Thần, không thể!

Không sai, ngày mai đã là ngày đại hôn, hắn ở chỗ này có nói nữa cũng vô ích, không bằng đi diện thánh xin thánh thượng thu hồi ý chỉ.

Nghĩ đến đây Vân Tử Hy chạy như bay ra ngoài.

Quân Mặc Thần đem sự cấp bách của Vân Tử Hy nhìn vào trong mắt, cười nhạt không nói.

Vân Tử Hy trở lại kinh thành, hôm còn chưa ngồi ấm chỗ ở Vân phủ, đã tiến cung đi diện thánh.

“Thần khẩn cầu hoàng thượng thu hồi ý chỉ tử hôn cho muội muội vì thần cùng thế tử gia!”

“Vân ái khanh, sao mới vừa trở về đã nói chuyện này vậy.” Hoàng thượng vừa nghe đến hôn sự này cũng nhưc đầu không thôi, “Ài, lúc Thần Nhi đề cập đến hôn sự này, trẫm cùng thái hậu đều không đồng ý, nhưng Thần Nhi rất quyết tâm, từ khi hắn sinh ra đến nay, đã chịu nhiều khổ, gặp nhiều tội như vậy, cũng bởi ở trên nhân thế không được bao lâu, khó có lúc hắn nói chút yêu cầu với trẫm, trẫm và thái hậu tuyệt đối không cự tuyệt lý do của hắn.”

Kỳ thật hoàng thượng rất muốn ban thưởng cho Quân Mặc Thần một nữ tử tốt, không muốn ban thưởng một người điên cho hắn, nhưng mà Quân Mặc Thần chứa trái tim sắt, bọn họ nói như thế nào hắn cũng không chịu nghe, đành phải tùy theo hắn.

“Nhưng mà, hoàng thượng...”

“Không có nhưng mà gì cả, Vân ái khanh, tình trạng của muội muội người trên dưới kinh thành người nào mà không biết người nào mà không hiểu? Có thể gả vào vương phủ trở thành chính phi của Thần Nhi, đó đã là phúc phận của nàng, lúc này người đừng nói gì thêm nữa, ái khanh mới vừa trở lại kinh thành, hắn nên nghỉ ngơi nhiều mới phải, qua thời gian này, người phải nhậm chức ở kinh thành rồi.”

Vân Tử Hy thật không ngờ thái độ hoàng thượng kiên định như vậy, không có một chút đường thương lượng.

“Tạ hoàng thượng, vi thần cáo lui.” Vân Tử Hy khó chịu trong lòng, không biết còn có phương pháp khác không.

“Ừ, lui ra đi.” Hoàng thượng cũng mệt mỏi, không muốn quan tâm nhiều đến hôn sự của Quân Mặc Thần thêm nữa.

Ngày thứ hai, Vân phủ được bố trí đặc biệt vui mừng, Tiểu Trúc vẫn luôn an tĩnh giờ phút này vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay, không riêng Vân phủ cùng Trấn Nam Vương phủ náo nhiệt, kinh thành phố lớn ngõ nhỏ cũng đều rất náo nhiệt, đều đang nói chuyện say sưa về cộc hôn sự kỳ diệu này.

Thế tử bệnh cưới một người điên?

Thật đúng là buồn cười!

Tuy nói hôn lễ được chuẩn bị hết sức vội vàng, nhưng thứ Trấn Nam Vương phủ nên có cũng đều không giảm bớt, nhìn đội ngũ đón dâu, hàng ngũ đã qua Thiên Vũ môn, phía sau cùng còn chưa bước ra khỏi Trấn Nam Vương phủ.

Người mặc hi phục tân lang ngồi trên lưng ngựa tiến về Vân phủ ngênh thú Vân Thanh Nhiễm cũng không phải là Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần thân mình không tốt, không chịu được gầy vò trên ngựa, nên do bạn tốt của hắn, Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên đón vợ thay, chờ đem được Vân Thanh Nhiễm về vương phủ, thì sau đó Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm sẽ bãi đường thành hôn.

Dạ Minh Uyên vô cùng xuất sắc, hắn một thân hi phục đồ thẩm cười trên con ngựa trắng, dẫn tới mọi người liên tiếp nhìn về hướng hắn mà giật mình.

Cô nương gia nhìn thấy, đáy lòng nghĩ nếu như có một ngày kia, đôi lại đại hôn của chính Cửu hoàng tử, cũng ngồi trên lưng ngựa như vậy tới ngênh thú chính mình thì sẽ có bao nhiêu tốt đẹp đây!

Chương 16: Đội Ngũ Đón Dâu Gặp Mai Phục

Bởi vì không nhìn thấy, Dạ Minh Uyên lại không dám tùy tiện đụng vào, đành phải mở miệng hỏi: “Người có khỏe không?”

Vừa mở miệng, liền hít vào một chút khói mê.

Dạ Minh Uyên thấy không rõ lắm, nhưng mà Vân Thanh Nhiễm lại có thể nhìn xem rõ ràng tình hình trước mắt, nàng không trả lời Dạ Minh Uyên, liền tiến lên nắm lấy tay Dạ Minh Uyên, lôi kéo hắn chạy đi.

Bên trong khói mê, đội ngũ đón dâu không nhìn thấy gì, cho nên đôi phương muốn đợi khói mê tan đi mới đi vào tìm người.

Vân Thanh Nhiễm là người duy nhất xuyên qua khói mê nhìn rõ ràng tình huống xung quanh, thấy được xung quanh có người mai phục, nàng liền lôi kéo Dạ Minh Uyên chạy trốn, cách xa nơi này.

Dạ Minh Uyên vừa hỏi xong, liền thấy một bàn tay nhỏ bé lôi kéo hắn, hắn còn chưa biết được là ai nắm tay hắn, đôi phương liền kéo hắn chạy xuyên qua màn khói mê.

Dạ Minh Uyên cảm giác được, bàn tay đó so với tay hắn thì nhỏ hơn rất nhiều, cũng mềm mại hơn rất nhiều, phản ứng đầu tiên của Dạ Minh Uyên là rút tay lại, nhưng mà vừa rồi hắn hít vào chút khói mê, khí lực mất đi một nửa.

Dạ Minh Uyên phát hiện, nàng lôi kéo hắn, một đường đi ra ngoài, một chút va chạm cũng đều không có.

Dần dần, khói mê cách càng xa bọn họ.

Vân Thanh Nhiễm lợi dụng khe hở của đôi phương, thừa dịp hỗn loạn chạy thoát.

Chạy sâu vào trong một con ngõ nhỏ, Vân Thanh Nhiễm dựa vào tường nghỉ lấy hơi, thể lực thân thể này quá kém, mới chạy một lúc đã mệt mỏi, hơn nữa vừa rồi nàng vẫn ngừng thở, bây giờ cách xa khói thuốc mê, liền há to mồm để thở.

Dạ Minh Uyên hít vào ít thuốc mê, cho nên đầu hắn có chút mờ mịt, hắn thấy Vân Thanh Nhiễm, thấy trên người nàng là giả y.

“Người là... Vân Thanh Nhiễm?” Dạ Minh Uyên kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc, hắn biết Vân Thanh Nhiễm, là một nữ tử bị điên nhiều năm, làm sao nữ tử này có thể mang theo hắn chạy ra khỏi chỗ đó...

Vừa nói xong, Dạ Minh Uyên cũng không kịp hỏi, không nghe thấy gì nữa, lập tức hôn mê.

Sợ rằng đây là lần mà Dạ Minh Uyên mất mặt nhất từ trước đến giờ, ban nãy vừa mở miệng nói chuyện đã khiến hắn hít phải khói mê, ai biết được khói mê này mạnh như vậy...

★

Dạ Minh Uyên chậm rãi tỉnh lại, đợi cho ý thức của hắn hoàn toàn khôi phục, hắn liền mạnh mẽ ngồi dậy.

Nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện một mình hắn ở trong phòng của một gia đình bình thường.

Trên người mặc hi phục đồ thẩm như trước.

Vân Thanh Nhiễm từ ngoài cửa tiến vào, trong tay bưng một cái chậu rửa mặt, nhìn Dạ Minh Uyên trên giường đã tỉnh lại: “Người tỉnh? Nghi ngơi thêm chốc nữa đi, mê được kia rất mạnh.”

Lại một lần nữa nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong lòng Dạ Minh Uyên kinh ngạc không thôi, không biết dùng từ gì để hình dung nữ tử trước mặt này, nàng rất đẹp, cho dù hắn đã gặp vô số người đẹp, nàng là nữ tử đẹp nhất trong số những người hắn từng gặp qua.

Thoạt nhìn nàng còn thực giỏi giang.

Dạ Minh Uyên nhìn Vân Thanh Nhiễm đem chậu rửa mặt đến bên cạnh hắn, sau đó thả khăn mặt vào vắt khô, đưa cho hắn: “Lau mặt một chút đi, vừa rồi người ngã xuống đất, mặt dính không ít bụi.”

Vân Thanh Nhiễm cũng không nói gì, vừa rồi nàng lôi kéo hắn đến đây, nàng cũng không quên cảnh mặt hắn tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Dạ Minh Uyên chậm rãi lấy khăn mặt từ tay Vân Thanh Nhiễm, lau lau mặt mình rồi nói: “Đây là chỗ nào?”

“Là một nhà gần chỗ ngõ nhỏ vừa rồi, chủ nhân là một bà lão, ta gõ cửa sau của nhà bà, kể cho bà chút tình huống của chúng ta, xin bà cho mượn phòng tránh nạn một chút.” Trên người Vân Thanh Nhiễm không mang theo ngân lượng, liền lấy một chiếc trâm đưa cho bà lão kia.

“Ngươi, ngươi thật sự là Vân Thanh Nhiễm?” Dạ Minh Uyên lại một lần nữa hỏi Vân Thanh Nhiễm về vấn đề này, vừa rồi hấn ngất đi, không nghe được câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm.

“Hôm nay còn có tân nương thứ hai à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, phu quân thật đúng là có hai người, một người là đến đón dâu giúp – Dạ Minh Uyên, còn một người khác thì đang đợi ở vương phủ chờ bái đường – Quân Mặc Thân.

Dạ Minh Uyên nghe thấy câu hỏi của Vân Thanh Nhiễm, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, “Thực sự rất khó tưởng tượng, người điên trong miệng mọi người lại là nữ tử trước mặt.”

Hai người này khác nhau quá lớn.

“Ha ha, cho nên ngươi vì kinh ngạc mà hôn mê?” Vân Thanh Nhiễm cố ý trêu chọc Dạ Minh Uyên, nàng biết hấn hôn mê là vì hít vào khói mê.

Dạ Minh Uyên nghe vậy, lần đầu tiên trong cuộc đời biết thế nào là quần bách.

Lúc này đây, hấn lại để cho một nữ tử cứu mình.

Nhìn thấy bộ dạng quần bách của Dạ Minh Uyên, Vân Thanh Nhiễm không quan tâm, nói: “Lúc này đối phương có chuẩn bị mà đến, chỉ là không biết mục tiêu của họ là ai, là lính lệ? Không có khả năng, vì tiền tài không đáng để đối địch với Trần Nam vương phủ, vậy thì mục tiêu là ngài – Cửu hoàng tử, người trong hoàng thất thật không đơn giản.”

Dạ Minh Uyên nghe thế, rất bội phục Vân Thanh Nhiễm thân là một nữ tử lại có thể hiểu rõ mọi chuyện như vậy: “Ngươi nói không sai, đối phương hấn là nhằm vào ta, là ta liên lụy đến ngươi.”

Kỳ thật trong lòng Dạ Minh Uyên đã biết người kia là ai.

Vân Thanh Nhiễm cũng không truy cứu nữa, nếu là chuyện trong hoàng thất, không liên quan đến nàng, không biết có khi lại tốt hơn.

“Đợi cho đến khi mê được tan đi, những người đó chỉ có một ít thời gian để hành động, bởi vì Ngự lâm quân sẽ đuổi tới, chờ một lát nữa chúng ta có thể đi ra ngoài.” Vân Thanh Nhiễm đánh giá thời gian một chút nói.

Dạ Minh Uyên gật gù đầu, nàng nói rất đúng, “Đúng rồi, vừa rồi, ngươi vì sao có thể kéo ta chạy thoát khỏi khói mê kia chuẩn xác như vậy, rõ ràng là khói mê dày đặc, cái gì cũng không nhìn rõ.”

Đây là chuyện mà Dạ Minh Uyên tò mò, vừa rồi một đường chạy đi, chớ nói là đụng vào người mai phục, mà ngay cả những người khác, cả đồ cưới cũng không đụng vào.

“Cái này là... trực giác nữ nhân.” Vân Thanh Nhiễm cười trêu ghẹo nói.

Dạ Minh Uyên nhìn Vân Thanh Nhiễm trêu đùa, nàng cười vô cùng đẹp, không giống những nữ tử diễm lệ trong cung, nàng tựa như một đóa sen xanh nổi trên mặt nước.

Dạ Minh Uyên biết Vân Thanh Nhiễm có điều giấu diếm, cũng không hỏi nhiều. Nàng cho hấn kinh hi thật lớn, kinh rất nhiều, hi cũng không thiếu.

Lúc sau, chủ nhân của căn nhà bùng một ít đồ ăn tiến vào.

“Đến đến đến, vợ chồng các ngươi hấn là đói bụng rồi, trước ăn một chút gì đi, nơi này của ta cũng không có thứ gì tốt, chỉ có bánh ngô thôi, nếu các ngươi không ngại thì hãy ăn một ít lót bụng.” Bà lão này sống một mình, có một đứa con trai ở bên ngoài làm công cho người ta, hàng tháng đem chút bạc trở về, cuộc sống của bà lão có vẻ túng quẫn.

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm nói với bà lão, hôm nay là ngày bọn họ thành thân nhưng gặp phải cường đạo, nên bọn họ phải chạy trốn, chờ đợi người trong nhà tới cứu.

Bà lão nhìn hai người cũng không nghi ngờ gì, vì hai người đều mặc hi phục, là thành thân không sai, hơn nữa quần áo hoa lệ, tất nhiên là người có tiền, có thế.

Chương 17: Cữu Hoàng Tử Đỏ Mặt

“Bà à, bà nghĩ sai rồi, hai người chúng ta không phải phu thê.” Dạ Minh Uyên vội giải thích nói.

Dạ Minh Uyên nghĩ, mình chỉ là thay thế Quân Mặc Thần tới đón thê, y phục tân lang này chẳng qua cũng chỉ mặc trong chốc lát thôi, chờ lúc nữa còn phải đem tân nương hoàn hảo không tổn hao gì đưa vào trong tay Quân Mặc Thần.

Hiện tại Dạ Minh Uyên có chút hiểu được Quân Mặc Thần vì sao lại muốn cưới Vân Thanh Nhiễm, bởi vì nàng không phải tiểu thư điền trang trong truyền thuyết kia.

Chẳng những không điền, ngược lại còn xuất sắc ngoài dự liệu.

Dạ Minh Uyên nghĩ, nếu như là một người thông tuệ như vậy, cho dù là làm phi tử của hắn, thì ít nhất hắn cũng sẽ không chán ghét.

“A ha ha, xem bà già ta đây nói chuyện kia, đúng rồi, còn chưa bái đường thì không thể tính là phu thê, có điều lập tức sẽ được!” Bà lão còn tưởng rằng hai người Dạ Minh Uyên cùng Vân Thanh Nhiễm tân hôn nên ngượng ngùng.

Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm cũng không giải thích nhiều.

Nghe động tĩnh bên ngoài càng lúc càng nhỏ, khói mê hắn đã tản ra gần hết rồi, một khi khói mê tản ra, đối phương muốn hành động ở trong kinh thành này sẽ trở nên vô cùng khó khăn, không thể không rút lui.

“Rầm rầm rầm——”

Một trận tiếng đập cửa vang lên dồn dập.

“Có ai không, mau tới mở cửa!” Ngoài cửa vang lên tiếng thúc giục.

Bà lão cùng Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Uyên liếc nhau, chần chờ có nên đi mở cửa hay không.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn về phía cửa một cái, xuyên thấu qua vách tường cùng cửa gỗ, Vân Thanh Nhiễm thấy được một đám thân mặc hắc y đứng ở ngoài cửa, trên mặt đều mang theo mặt nạ huyền thiết màu đen, không phải quan binh, cũng có nghĩa những người này không phải đến cứu bọn họ.

“Bà à, ta cùng tướng công trốn đi trước, bà xem mấy người đến ở ngoài cửa có phải quan binh hay không, nếu như là quan binh thì bà bảo chúng ta đi ra, nếu không phải, thì cắt đuôi đừng lọt dấu vết.” Vân Thanh Nhiễm dặn dò bà lão.

Vân Thanh Nhiễm là cố ý nói như vậy, tuy rằng nàng biết người ở bên ngoài không phải quan binh, nhưng nàng không thể nói thẳng, như vậy sẽ làm cho bà lão cùng Dạ Minh Uyên hoài nghi.

Vân Thanh Nhiễm lo lắng, hiện tại cũng không nắm rõ được lai lịch của những người đó, cho dù vị Cữu hoàng tử bên người nàng đây vẫn vô song toàn, cũng không thể tùy tiện giao thủ với đối phương.

Bà lão vội vàng gật đầu, “Ta đã biết, trong phòng có một cái tủ, vợ chồng son hai người trước trốn vào trong tủ một lúc đi!”

Vì thế hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Dạ Minh Uyên trốn vào trong tủ, bà lão nhìn hai người trốn kín rồi mới đi ra mở cửa.

Trong tủ rất chật chội, nhất là còn có hai người trưởng thành muốn chui vào.

Thân hình Vân Thanh Nhiễm còn nhỏ nhắn một chút, Dạ Minh Uyên một nam nhi bảy thước có thừa, liền chiếm phần lớn không gian trong tủ.

Hơn nữa trong tủ vốn để những thứ như quần áo.

Thân thể hai người không thể tránh khỏi việc sẽ có một chút đụng chạm.

Vân Thanh Nhiễm vẫn còn tốt, dù sao nàng cũng không phải nữ tử lớn lên ở hoàng triều Thịnh Vinh, không có nhiều quan niệm lễ giáo như vậy.

Nhưng Dạ Minh Uyên lại khác, sinh ở hoàng gia, Dạ Minh Uyên lớn lên ở hoàng gia sẽ có quan niệm lễ giáo mạnh hơn so với những đứa trẻ gia đình bình thường, tuy nói là thời khắc đặc thù, nhưng ở trong không gian nhỏ hẹp cùng với một nữ tử sắp trở thành thê tử người khác thế này, lại còn có đụng chạm trên thân thể, khiến cho hắn cảm thấy ngượng ngùng vạn phần.

Hắn thậm chí có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người của đối phương.

Bọn họ dựa vào gần như vậy, cánh tay hắn đụng phải cánh tay nàng, sợi tóc của nàng rơi xuống giữa mũi hắn.

Hai má Dạ Minh Uyên thế nhưng nổi lên sắc ửng đỏ.

Dạ Minh Uyên nghĩ thầm, may mắn ánh sáng trong tù rất mờ, bằng không để Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy hấn đỏ mặt, hấn cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Hấn lại không biết rằng, đen tối đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói căn bản không tồn tại chướng ngại thị giác.

Nhìn thấy màu đỏ trên mặt Dạ Minh Uyên, trong lòng Vân Thanh Nhiễm chỉ nghĩ, vị Cửu hoàng tử này không phải là sẽ đỏ mặt chứ?

Như vậy đã đỏ mặt rồi? Rất khá ái nha!

Bên ngoài tù, sau khi bà lão mở cửa, một đám Hắc y nhân liền tràn vào, khiến bà lão sợ gần chết.

Bà lão còn tưởng rằng nếu như là người xấu, nhiều lắm cũng chỉ là một hai đại hán thôi, ai ngờ tới là một đoàn Hắc y nhân!

Bà lão dù sao cũng là người thường, đối mặt trường hợp như vậy sợ tới mức nhất thời nói không ra lời.

“Bà lão, bà không cần sợ, chúng ta sẽ không thương tổn bà.” Không ngờ tới những người này còn rất lễ phép, “Xin hỏi bà có thấy hai người một nam một nữ, đều thân mặc lễ phục đỏ thẫm hay không?”

Hiển nhiên, bọn họ là tìm đến Dạ Minh Uyên cùng Vân Thanh Nhiễm.

“Ta, ta...” Cả người bà lão run rẩy, muốn nói dối, nhưng nửa ngày cũng không nói ra được một câu đầy đủ.

“Bà lão, có phải bà biết một chút gì đó hay không?” Một thiết diện hắc y nam tử nhìn ra manh mối, truy hỏi bà lão.

Bọn họ thật không phải là người xấu, bọn họ là phụng mệnh thế tử gia âm thầm bảo hộ đội ngũ đón dâu.

Vừa rời khỏi mê trần ngập, bọn họ không dám tùy tiện xông vào bên trong khói mê, chỉ có thể chờ đến khi khói mê tán đi mới nghĩ cách đi cứu viện, ai ngờ, đợi cho khói mê tán đi, người khác đều ở đây, chỉ không thấy Cửu hoàng tử cùng thế tử phi.

Cho nên bọn họ bỏ chút thời gian bắt người mai phục trước, sau đó mới tìm kiếm Cửu hoàng tử cùng thế tử phi ở khắp nơi.

Nếu bọn họ là người xấu, thì vừa rồi bọn họ cũng sẽ không lịch sự gõ cửa như vậy, trực tiếp vượt tường mạnh mẽ tiến vào rồi.

Bà lão lại coi bọn họ là người xấu, đại khái là bởi vì cách ăn mặc của đám người bọn họ, một bộ y phục dạ hành hơn nữa còn đeo mặt nạ huyền thiết màu đen.

Trang phục như vậy quả thật rất giống người xấu, cũng chỉ có thể trách thế tử gia của bọn họ, không dung bắt bọn họ ăn mặc như vậy, làm hại cả đám bọn họ đều bị coi thành bại hoại.

Nếu muốn hỏi tại sao là một thân đen, thì lý do của Quân Mặc Thần là, bởi vì hấn mặc một thân trắng... Như vậy khi hấn đứng chung một chỗ với bọn họ, thì sẽ đặc biệt nổi bật.

Dạ Minh Uyên tuy rằng không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng thân là người tập võ có thính giác mẫn tuệ giúp cho hấn nghe được rõ ràng đối thoại bên ngoài, cũng biết bà lão bị hù sợ, lần này, làm không tốt sẽ khai chuyện của hai người bọn họ ra.

“Thế tử phi, bà lão kia có thể sẽ nói ra chuyện của hai người chúng ta, lát nữa nếu quả thật xảy ra chuyện, ngươi hãy ở phía sau ta, đừng rời khỏi quá xa, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Dạ Minh Uyên nghĩ thầm, nếu xảy ra chuyện, mình nhất định phải bảo vệ tốt Vân Thanh Nhiễm.

“Ừ, ta biết, chính ngươi cũng cần cẩn thận một chút, đối phương thoát nhìn không giống như hạng người hời hợt, ta không muốn thấy ngươi bị thương.” Vân Thanh Nhiễm trái lại dặn dò Dạ Minh Uyên, không có biện pháp, nàng bây giờ dường như cũng không giúp được hấn cái gì.

Dạ Minh Uyên lại đỏ mặt một hồi, bởi vì cùng nhau chen chúc với Vân Thanh Nhiễm ở trong một không gian nhỏ hẹp, lại có tiếp xúc trên thân thể, khiến cho hấn động một chút lại đỏ mặt, thật là muốn chết.

Chốc lát nữa nếu như tù bị mở ra, hấn mang một khuôn mặt đỏ bừng lao ra ngoài, người không biết còn tưởng rằng vừa rồi hai người bọn hấn và Vân Thanh Nhiễm trốn ở trong tù làm chuyện gì không thể nhận người ấy chứ!

Xi poi: Chương sau, Quân Mặc Thần muốn bắt gian... Ha ha ~

Chương 18: Bị “Bắt Gian” Tại Trận

Bà lão đối mặt với một đám hắc y nhân như vậy, đáy lòng sinh ra sợ hãi, ngón tay run rẩy chỉ vào cái tù ở trong phòng.

Hắc y nhân thấy thế thì vui vẻ, thật tốt quá! Hóa ra thế tử phi cùng Cửu hoàng tử đúng là ở nơi này, không có việc gì là tốt rồi.

Vì thế một trong những hắc y nhân liền thả tín hiệu, thông báo cho những người khác và Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cũng đến đây, hơn nữa còn đang ở gần đấy.

Không tới vài phút, Quân Mặc Thần đã đến nơi.

Hôm nay phong cách Quân Mặc Thần có chút khác trước, một thân hỉ phục đỏ sẫm, xuất hiện trên da thịt trắng như tuyết cùng sắc mặt tái nhợt, có vẻ vô cùng bất mắt, còn có vài phần yếu đuối.

Vân Thanh Nhiễm từ khe hở của tù nhìn thấy những hắc y nhân này đang tránh đường cho Quân Mặc Thần đi vào, nhất thời liền hiểu, hóa ra những hắc y nhân này là người của Quân Mặc Thần, không phải là người tập kích bọn họ.

Vân Thanh Nhiễm đã biết rõ tình huống bên ngoài, nhưng Dạ Minh Uyên lại không biết, Dạ Minh Uyên thấy bên ngoài đột nhiên yên tĩnh, càng thêm đề cao cảnh giác.

“Lát nữa, cánh tù mở ra, thì ngươi hãy trốn sau lưng ta.” Dạ Minh Uyên dặn dò Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đang muốn nói với hắn là không cần, còn chưa nói ra lời, cánh tù đã bị mở ra, mà người mở không ai khác ngoài Quân Mặc Thần.

Cánh tù vừa mở ra, mọi người bên ngoài đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bên trong tù, tư thế của Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm vô cùng ái muội, hai người kề sát nhau, nhiều nơi trên cơ thể còn chạm vào nhau.

Vừa nhìn chột thấy như là Dạ Minh Uyên đang muốn kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng.

Dạ Minh Uyên vốn tưởng rằng người đang đến gần là người xấu, ai ngờ là Mặc Quân Thần, lại nhìn đến tình cảnh lúc này của mình, có chút xấu hổ từ trong tù đi ra.

Sau đó càng sốt ruột, lại càng dễ phạm lỗi, vội vội vàng vàng từ trong tù bước ra, vị hoàng tử Dạ Minh Uyên với võ công còn trên cả cao thủ đại nội thể nhưng thiếu chút ngã sắp xuống.

Vừa rời ở bên trong tù cùng với Vân Thanh Nhiễm hắn đã vô cùng xấu hổ, nhưng đó là khi không có ai nhìn thấy, cửa tù vừa mở ra, tất cả đều hiển hiện dưới ánh mặt trời, Dạ Minh Uyên càng thêm xấu hổ.

Không xong rồi, người nhìn thấy tình huống này lại là Quân Mặc Thần.

Ngay trước mặt người ta, lại đụng chạm da thịt với nương tử tương lai của hắn...

Có một loại cảm giác bị bắt gian tại trận.

Trong lúc nhất thời, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Cùng đi theo Quân Mặc Thần đến đây, Quân Kiệt không biết tình huống hiện tại, nói: “Cửu điện hạ, mặt ngài sao lại hồng như vậy?”

Thật đúng là khó tìm được câu trả lời.

Mọi người nghe vậy, đều nhìn khuôn mặt của Dạ Minh Uyên, mặt Cửu điện hạ đỏ bừng, có phải vừa rời ở trong tù xảy ra chuyện gì mà bọn họ không biết không?

“Mặt đỏ chỉ là vì vừa rời ở trong tù có chút ngột ngạt.” Dạ Minh Uyên giải thích, cố ý che dấu lí do hắn xấu hổ, “Đúng rồi, Mặc Thần, bắt được những người đó không?”

Quân Mặc Thần gật gật đầu, “Bắt được, nhưng đều uống thuốc độc tự sát rồi.”

Hắn tất cả đều là tử sĩ, nhiệm vụ thất bại liền tự vẫn. Dù sao đối phương cũng tới để ám sát Dạ Minh Uyên, dám ám sát hoàng tử, không phải là việc mà người bình thường dám làm.

“Thật xin lỗi, Mặc Thần, lần này đã liên lụy đến ngươi và thế tử phi.” Dạ Minh Uyên biết vì hấn mà hôn lễ hỗn loạn như vậy, có chút áy náy.

Quân Mặc Thần lộ ra chút tươi cười thần nhiên, “Không có việc gì, đây không thể tính là lỗi của ngươi.”

Vân Thanh Nhiễm chậm rãi từ trong tủ đi ra, nhìn thấy Quân Mặc Thần lại không có chút xấu hổ, hỏi hấn: “Tại sao ngươi lại tự mình đến đây? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ rằng thân thể Quân Mặc Thần không tốt, nếu không muốn nói thật là yếu, nhưng tại sao hấn không để cho người khác đến đón dâu?

Hiện tại hấn lại tự mình đến đây .

“Khụ khụ, bản thế tử không thấy nương tử tương lai, bản thế tử đương nhiên, khụ khụ... không thể ngồi yên được, huống chi, khụ khụ, bản thế tử sợ tối nay, nương tử lại là người khác, khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần vừa ho vừa nói, nghe qua có vài phần thê lương.

“Những người này là ai?” Vân Thanh Nhiễm lại chỉ vào đám hắc y nhân chung quanh, hỏi Quân Mặc Thần, những người này không giống như binh lính của quan lại, cho nên nàng mới cho rằng bọn hấn đến đây là để bắt bọn họ.

“Hồi thế tử phi, chúng ta là ám vệ của Trần Nam vương phủ, chỉ nghe theo lệnh của vương gia cùng thế tử.” Một nam tử hắc y bước ra trả lời.

Vân Thanh Nhiễm gạt đầu, thì ra là như vậy, hơn nữa bọn họ hấn không phải là quân đội bí mật của Trần Nam vương phủ, mà được công nhận, bằng không sẽ không dám quang minh chính đại xuất hiện trước mặt Cửu hoàng tử – Dạ Minh Uyên.

“Khụ khụ, hiện giờ ái phi hấn là nên cùng bản thế tử hồi Vương phủ, mẫu phi nói, thời gian bái đường rất quan trọng, qua giờ lành sẽ không tốt.” Quân Mặc Thần nói xong dặt tay Vân Thanh Nhiễm, mang theo nàng đi ra ngoài.

Vân Thanh Nhiễm cũng để yên cho Quân Mặc Thần lôi kéo nàng đi, lúc bàn tay của Quân Mặc Thần nắm tay nàng, nàng mới phát hiện, ngón tay hấn còn thon dài hơn so với dự đoán của nàng, ngón tay hấn khớp xương rõ ràng, cảm giác không có bao nhiêu thịt, nhưng lại cứng cáp hữu lực.

Hôm nay là ngày hai người thành thân, đều một thân hi phục đồ thẩm, tay nắm tay, phiêu dật xuất trần.

Dạ Minh Uyên nhìn bóng dáng rời đi của hai người, xem ra “tân lang” nghênh thú hi nương thay là mình đây không cần phải đi chung nữa, phu quân chân chính đã xuất hiện rồi.

Bà lão vừa bị một đám thiết diện hắc y dọa sợ vừa nhìn tình huống trước mặt, trong lòng cực kỳ buồn bực, sao lại có ba người mặc hi phục đồ thẩm? Vị cô nương kia đi theo một người nam nhân đến đây, nhưng lại cùng một người nam nhân khác rời đi.

Hay là, vị cô nương kia muốn đào hôn? Đáy lòng bà lão phỏng đoán, tựa hồ có khả năng này.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm trở lại nơi xảy ra chuyện, mọi vật đều còn, kiệu hoa, đồ cưới, đều không thiếu.

Những người xung quanh bị khói mê. Hấn liền cho bọn họ hít thanh hồn hương, tỉnh lại.

Quân Mặc Thần lôi kéo Vân Thanh Nhiễm vào kiệu hoa.

Tân lang nhà người khác đều là cưới một con ngựa to đi trước đội ngũ rước dâu, tiêu sai vô cùng, nhưng Quân Mặc Thần thì ngược lại, cùng nương tử chui vào bên trong kiệu hoa, cùng nhau ngồi một cỗ kiệu!

Lang nương cùng nhau ngồi trên kiệu đi đến nhà phu quân, hoàng triều Thịnh Vinh từ khi khai quốc đến nay, chỉ sợ là có một không hai!

“Tiểu thư, ngài và thế tử gia cùng nhau ngồi trên kiệu hoa, hình như có chút không hợp cho lắm?” Lục Trúc thấy vậy, nói với Vân Thanh Nhiễm.

Lục Trúc cùng Hồng Mai là nha hoàn hồi môn của nàng, vừa rồi hai người vẫn ở bên cạnh kiệu hoa của Vân Thanh Nhiễm.

Lúc có khói mê, Lục Trúc cũng hôn mê bất tỉnh, hiện tại tỉnh lại thấy tất cả đều hoàn hảo, Vân Thanh Nhiễm cũng bình an trở về , còn chưa kịp cao hứng, lại thấy hai người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm cùng nhau bước vào kiệu hoa, Lục Trúc nghĩ, vậy cũng quá làm bừa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Trên Đường Cường Hôn Thế Tử Gia

“Lục Trúc, không có vấn đề gì, lên kiệu đi.” Lần này Vân Thanh Nhiễm cũng không thêm đề ý, “Hai người chúng ta không thích hợp với nhiều quy củ như vậy.”

Nếu có nhiều quy củ như vậy, hai người bọn họ cũng sẽ không thành thân.

Nếu dựa theo quy củ, nữ tử bắt tài năng đây hẳn nên nghe theo cha mẹ an bài ngoan ngoãn thay thế muội muội của mình gả đến Đãng Ngụy đi, như vậy thì mệnh tiền này của nàng còn có thể cứu lấy tiền đồ gấm vóc cho muội muội mình.

Lục Trúc nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, cũng chỉ đành ngậm miệng, chủ tử cũng đã nói không thêm đề ý, nàng làm hạ nhân còn có thể nói cái gì đây?

Cũng thế, chủ tử của nàng là người rất có chủ kiến, không cần một nha hoàn như nàng đến quan tâm. Đáy lòng Lục Trúc vẫn còn có chút may mắn, còn may mình theo một chủ tử như vậy, bằng không cuộc sống sau này của nàng sẽ rất khổ sở.

Đội ngũ chinh đồn xong, kiệu hoa vừa mới nâng lên, một con ngựa trắng chạy vội tới trước kiệu, chặn đội ngũ đang muốn tiếp tục tiến lên.

Nam tử trên ngựa là Vân Tử Hy!

Ngày hôm nay Vân Tử Hy không còn mặc chiến giáp, mà là thường phục màu xanh đậm, ít đi mấy phần uy nghiêm sát khí, nhưng nhiều thêm vài phần phiêu dật ý nhị.

Đều nói Vân gia xuất tiểu mỹ nhân, lời này một chút cũng không sai.

Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Yên Nhiên đều tuyệt đối là mỹ nhân, mà vị đại ca Vân Tử Hy kia, dung mạo cũng vô cùng xuất chúng, nghe nói năm đó lúc hắn chưa đi đến biên ải, cũng đã mê đảo không ít cô nương khuê nữ kinh thành, ngày đó hắn xuất chinh, có không ít nữ hài tử đều trộm rơi lệ.

Vân Tử Hy ngồi trên lưng ngựa, một tay cầm bội kiếm, chặn đội ngũ đón dâu.

“Thanh Nhiễm, hạ kiệu, ca ca mang muội đi khỏi nơi này, mặc kệ có chuyện gì, rời khỏi kinh thành đều dễ giải quyết.” Vân Tử Hy hướng về phía kiệu hoa lớn tiếng nói.

Vân Tử Hy là thật lòng yêu thương người muội muội Vân Thanh Nhiễm này, một khi hắn làm ra chuyện như vậy, chẳng những tiền đồ tốt đẹp bày ra trước mặt hắn bị chôn vùi, sau này, hắn cũng sẽ trở thành tội phạm, bỏ mạng chân trời.

Hắn quan tâm Vân Thanh Nhiễm như vậy, thậm chí đã hơn cả sự quan tâm của một đại ca đến muội muội.

Hành động lần này của Vân Tử Hy không thể nghi ngờ là kháng chỉ, hôn sự giữa Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần là do hoàng thượng ban, hắn quấy nhiễu cộc hôn sự này, chẳng khác nào đã chống lại thánh chỉ, tội danh này cũng không nhỏ.

Màn kiệu bị một bàn tay thon dài trắng nõn xóc lên, Quân Mặc Thần từ trong kiệu chậm rãi đi ra.

“Vân thiếu tướng quân, khụ khụ, người cũng đã biết, hành động lần này của người là kháng chỉ bất tuân, là phạm thượng, theo luật lệ triều ta, là phải đem người cách chức xử lý nghiêm khắc, nặng thì lôi đi chém, khụ khụ khụ...”

Người khác khi nói lời này đều tràn đầy khí phách cùng uy nghiêm, Quân Mặc Thần lại vừa ho khan vừa nói, khi nói người còn lung la lung lay đứng không vững.

Lời nói rõ ràng có lực kinh sợ như vậy, vào trong miệng hắn lại trở nên rời rạc, không hề có khí thế.

Quân Mặc Thần ho đến lợi hại, Vân Thanh Nhiễm cũng không thể không tiến lên vỗ lưng thuận khí cho hắn.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Vân Tử Hy, ánh mắt phức tạp, nói thật, nàng thật sự không ngờ ca ca này của nàng sẽ vì nàng mà làm đến trình độ này.

Vân Tử Hy là quan tâm mình, cho nên Vân Thanh Nhiễm cũng không hy vọng hắn có chuyện gì.

“Thanh Nhiễm!” Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, không đề ý ám vệ của Trần Nam Vương phủ núp trong bóng tối, muốn tiến lên mạng Vân Thanh Nhiễm đi.

“Ca ca, muội muội thật sự thích thế tử gia, là thật tâm nguyện ý gả cho thế tử gia, xin ca ca hãy thành toàn.” Vân Thanh Nhiễm lên tiếng ngăn cản hành động của Vân Tử Hy.

Vân Thanh Nhiễm biết nếu nàng nói với Vân Tử Hy rằng do mình có nguyên nhân khác mới chọn gả cho Quân Mặc Thần, thì hôm nay ca ca của nàng nhất định sẽ không bỏ qua, nói gì cũng phải đem nàng mang đi, kết quả như vậy ai cũng không muốn nhìn thấy.

Chỉ có nói với Vân Tử Hy rằng nàng cam tâm tình nguyện gả cho Quân Mặc Thần, hắn mới có thể buông tha.

“Thanh Nhiễm, huynh không tin lời muội nói!” Vân Từ Hy không chấp nhận lý do Vân Thanh Nhiễm thích Quân Mặc Thần.

Nếu Vân Thanh Nhiễm chỉ dùng lời nói, Vân Từ Hy sẽ không tin.

Vân Thanh Nhiễm hạ quyết tâm, kéo Quân Mặc Thần bên người qua, kiễng đầu ngón chân, hướng về phía trước, nhắm đúng đôi môi tái nhợt của Quân Mặc Thần mà hôn xuống.

Vân Thanh Nhiễm thật sự diễn trò, hai tay nàng dứt khoát ôm lấy cổ Quân Mặc Thần, kéo gần khoảng cách giữa hai người, hung hăng hôn Quân Mặc Thần.

Cái lưỡi tinh xảo của Vân Thanh Nhiễm khẽ liếm qua cánh môi Quân Mặc Thần, nghiêm túc thăm dò mỗi một vị trí trên cánh môi hắn, càng hôn càng sâu.

Quân Mặc Thần còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị Vân Thanh Nhiễm sắp bái đường cùng hắn triệt để hôn xuống, cái lưỡi dính hương rất ngọt, mang theo một loại hương vị làm cho người ta phát nghiện.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật cũng không định hôn môi, trước khi trọng sinh, nàng cũng chưa từng kết giao với một người bạn trai, thì sao có thể hôn môi chứ, nhưng chưa ăn thịt heo, cũng đã xem qua heo chạy, trên TV có phát, nàng đã xem qua n lần, thậm chí có một lần làm nhiệm vụ, đối phương đang quan hệ trên giường, hiện trường lúc đó nàng cũng đã nhìn thấy qua.

Hôn môi đại khái là thế nào, Vân Thanh Nhiễm cũng bắt chước giống như đực.

Cái này, người ngốc cũng không chỉ có một mình Vân Từ Hy.

Lục Trúc cùng Hồng Mai kinh ngạc sắp rớt cả nhân cầu ra ngoài, cả đội ngũ đón đầu đều ngây ngẩn cả người, còn có ám vệ Trần Nam Vương phủ ả núp ở chung quanh cũng dừng lại, có một huynh đệ mai phục ở trên cây thấy vậy thiếu chút nữa rớt xuống.

Rốt cục, cảm giác không sai biệt lắm, Vân Thanh Nhiễm mới buông Quân Mặc Thần ra.

Nói thật, hôn nhau đúng là mệt, Vân Thanh Nhiễm cảm giác mình cũng có chút hết hơi, nhất định là vì nguyên nhân thân thể quá kém!

Vân Thanh Nhiễm mới vừa buông Quân Mặc Thần ra, chỉ thấy Quân Mặc Thần liếm liếm cánh môi như hoa của mình, giống như đang thưởng thức.

Vân Thanh Nhiễm xoay người, nói với Vân Từ Hy thật lâu không động: “Ca ca, huynh thấy rồi, ta thật sự thích thể từ gia, cho nên thỉnh ca ca thành toàn cho ta!”

Nếu như dùng lời nói không được, vậy thì dứt khoát dùng hành động chứng minh với Vân Từ Hy, nàng là thật sự thích Quân Mặc Thần.

Vân Từ Hy ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Vân Thanh Nhiễm, trong đầu còn đọng hình ảnh Vân Thanh Nhiễm ôm hôn Quân Mặc Thần.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn rất bi thương.

Vân Từ Hy mãnh liệt chạy về, nhảy lên ngựa, hung hăng quất con ngựa trắng dưới người hắn, con ngựa chạy như bay, cuốn lên bụi bặm trên đất.

Vân Thanh Nhiễm biết, nàng khiến Vân Từ Hy khó chịu, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn cản hành động ngu ngốc của hắn, phòng ngừa hắn trở thành tội phạm.

Vân Từ Hy đi rồi, Vân Thanh Nhiễm một lần nữa đi vào trong kiệu.

Quân Mặc Thần cũng vào theo.

Những người khác còn chưa phục hồi lại tinh thần, vừa rồi, một màn kinh thế hãi tục kia vẫn còn ở trước mắt, thật lâu, mọi người mới một lần nữa hoàn hồn.

Trong kiệu, Quân Mặc Thần cười như không cười nhìn Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi nhìn ta làm gì? Mặt ta có gì à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, sẽ không phải là bị hôn đến choáng váng chứ?

Quân Mặc Thần cười nói: “Lúc này ngươi cưỡng hôn ta, hắn nên bồi thường cho ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trước Khi Ta Chết Không Cho Phép Tái Giá

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, vừa rồi là nộ hôn đầu tiên của nàng, tính ra nàng vẫn chịu thiệt, nàng cũng không oán hận muốn bồi thường.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần đang cong khé miệng, mặt đỏ bừng, tựa hồ là bởi vì nàng.

Nhìn Quân Mặc Thần gần như vậy, mới phát hiện nam nhân này thực đẹp, đôi môi đỏ mọng thoát nhìn rất mê người.

“Bồi thường à? Người muốn bồi thường cái gì, nếu trong phạm vi năng lực của ta, thì được.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ nghĩ, dù sao cũng là nàng cường hãn, vậy cứ làm theo hãn đi.

“Khụ khụ, phạt người trước khi ta chết thì không được tái giá, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần cũng không biết mình bị gì, chỉ biết là sau khi Vân Thanh Nhiễm hôn hãn, ý nghĩ này liền nổi lên.

Người khác biết mình sắp chết, đều rất kiêng kỵ, nhưng Quân Mặc Thần chẳng những không kiêng kỵ người khác nói, chính mình còn thường xuyên lái nhái bên miệng.

“À, được.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, trước mắt nàng còn chưa muốn tái giá, hơn nữa, hãn chống đỡ cũng chỉ được một năm nữa, chức thể tử phi này nàng sẽ không làm lâu: “Đúng rồi, về chuyện của ca ca ta, ta hy vọng người không truy cứu, hãn cũng chỉ là do quan tâm ta mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần, tuy rằng kết quả là Vân Tử Hy đi rồi, không phạm sai lầm gì lớn, nhưng mà hãn làm việc đó trên đường, mọi người đều thấy, nếu thật sự muốn truy cứu, tội hãn cũng không nhẹ.

“Ừm? Người đã đồng ý bồi thường cho ta, ta sẽ đáp ứng người, khụ khụ, khụ khụ...” Quân Mặc Thần dựa vào trong góc, từ từ mở miệng nói.

Quân Mặc Thần trái lại rất dễ nói chuyện, Vân Thanh Nhiễm xin hãn không truy cứu, hãn liền đáp ứng, không hề hỏi nữa.

Đội ngũ đón dâu trải qua hai lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rốt cục cũng đi đến Trần nam vương phủ.

Bởi vì là đại hôn của thể tử gia Trần Nam vương phủ, cho dù là một thể tử gia sắp chết, nhưng hôn lễ này người bình thường cũng không thể so được.

Trần Nam vương phủ uy danh rộng rãi, hôn sự này được làm vô cùng náo nhiệt, hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan cơ hồ có mặt đầy đủ, hoàng thượng chưa tới, nhưng ngài cũng đã phái công công bên người đến chúc mừng.

Dân chúng đứng đầy cửa Trần Nam vương phủ.

Mọi người đều rất tò mò, đầu năm nay, tôm xứng tôm, cá xứng cá, rùa xứng ba ba, thể tử bệnh xứng với bà điên. Nhất định phải lại đây để mở rộng con mắt.

Kiệu hoa dừng lại, theo lý thuyết hãn là tân lang phải tới vén rèm kiệu, kết quả tân lang từ trong kiệu hoa đi ra cùng với tân nương.

Khiến cho hỉ nương cũng không biết nên làm gì, mọi người đang chờ đều kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm.

Nhưng ngoài miệng lại không dám nói gì, trong đầu lại có vô số lời muốn nói, đây là chuyện gì?

Nào có tân lang và tân nương cùng nhau ngồi kiệu hoa đến?

Thật sự là không có từ nào để hình dung, thấy những điều chưa bao giờ thấy.

Sau khi Quân Mặc Thần bước ra, liền lôi kéo Vân Thanh Nhiễm quang minh chính đại đi vào bên trong vương phủ.

Bước chân của Quân Mặc Thần không ổn, còn phải cần Vân Thanh Nhiễm đỡ, giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay thể tử gia, mọi người thật sự lo lắng hãn sẽ chết trên hôn lễ của chính mình, để cho hôn sự biến thành tang lễ.

Trên đầu Vân Thanh Nhiễm có khăn voan, nhưng đối với nàng cũng không có gì khác nhau, nàng có thể nhìn rõ mọi tình huống bên ngoài.

Người tới rất nhiều, hơn nữa thoát nhìn không có ai là người bình thường.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy nàng, đều thối lui, cùng nàng bảo trì khoảng cách, ánh mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm vô cùng chán ghét, giống như trên người nàng mang bệnh truyền nhiễm.

Còn có người khe khẽ nói nhỏ.

“Này đó là người điên?”

“Nghe nói khi nàng phát điên sẽ vung trao túm người, chúng ta nên cách xa nàng một chút, bằng không sẽ bị nàng cắn thương, cũng không thể nói lí lẽ.”

“Thế từ gia rút cuộc nghĩ cái gì, dù không khỏe cũng không thể thú người điên, sau này, vương phủ còn có ngày bình yên à?”

“...”

Mọi người đều vì Trần Nam vương phủ, mà cảm thấy lo lắng.

Vân Thanh Nhiễm không nhìn thấy Dạ Minh Uyên, bởi vì vừa rồi bị tập kích, hắn còn có việc cần xử lí.

Bởi vì lo lắng bệnh tình của Quân Mặc Thần, mà lễ tiết thành thân tất cả đều giản lược, nàng trực tiếp được đưa đến đại đường.

Nơi đó, Trần Nam vương cùng Trần Nam vương phi đều có mặt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn hai người, có chút ngoài ý muốn, khó trách mặt mũi Quân Mặc Thần đẹp như vậy, hóa ra hắn có cha mẹ xuất sắc như thế.

Theo như lời đồn Trần Nam vương là chiến tướng đầu tiên của hoàng triều Thịnh Vinh, giết vô số địch, vì hoàng triều Thịnh Vinh lập vô số công lao, chiến công hiển hách.

Tuy rằng đã gần năm mươi tuổi, nhưng uy vũ vẫn không giảm so với năm đó, một cỗ uy nghiêm đặc hữu của một võ tướng làm cho tất cả mọi người kinh sợ.

Mà bên cạnh hắn, là một mỹ nhân có đôi mắt trong veo như nước.

Khí chất của Trần Nam vương phi và Trần Nam vương vô cùng đối lập, nàng giống như dòng nước mát, khiến cho người ta không nhìn được mà thương yêu.

Trần Nam vương phi là đích nữ của thái hậu, là muội muội của đương kim thánh thượng, nhưng không có chút kiêu căng của một nàng công chúa, nghe nói năm đó là nàng truy đuổi Trần Nam vương gia.

Về vị Trần Nam vương phi từng là công chúa Dung Hòa này, Vân Thanh Nhiễm đã nghe không ít lời đồn về nàng.

Nghe nói Trần Nam vương mười bảy tuổi đã ra trận giết địch, mà khi đó công chúa mười bốn tuổi đã vụng trộm chạy ra khỏi cung đuổi theo, đuổi tới tận chiến trường, còn ở lại trên chiến trường không đi.

Một nữ tử ôn nhu yếu nhược, chưa đến tuổi cập kê, đã đuổi theo một người nam nhân đến tận chiến trường, sự kiện này năm đó làm chấn động một hồi.

Sau đó Quân Vô Ý được phong là Trần Nam vương, ban thưởng phủ trong kinh thành, công chúa mỗi ngày đều chạy đến vương phủ, mỗi ngày theo đuổi Quân Vô Ý.

Nghe nói ngay từ đầu Quân Vô Ý rất muốn trốn tránh công chúa, nhưng công chúa này rất lợi hại, đều phát hiện, cuối phổ gặp, nhưng không biết vì sao, cuối cùng lại thành thân với công chúa.

Mọi người chỉ biết là sau khi thành thân, Trần Nam vương rất sùng ái vị công chúa này, nhiều năm như vậy, không nạp thiếp, cùng quan lại đi tâu lâu uống rượu nhất định phải xin phép trước.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nam nhân như Trần Nam vương Quân Vô Ý này, nếu như sống ở thế kỷ hai mươi mốt, tuyệt đối là một nam nhân đủ tốt.

Đáng tiếc, Quân Vô Ý cùng vị công chúa này chỉ có người con trai duy nhất là Quân Mặc Thần, nhưng mà thân thể Quân Mặc Thần, chỉ sợ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lạc Hồng

Tên nam nhân bị Quân Mặc Thần mang đến vừa nghe thấy Quân Mặc Thần để cho gã đi, liền vội vàng từ trong phòng lui ra ngoài, cơ hồ là té ngã mà bỏ đi.

Gã vừa đi, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Quân Mặc Thần.

“Biểu hiện vừa rồi của ngươi khiến bản thể từ rất thương tâm.” Lời tuy nói như vậy, nhưng lại không nhìn thấy chút thương tâm nào từ trên mặt Quân Mặc Thần.

“Thần thiệp tưởng rằng thế tử gia sẽ rất cao hứng.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười nhếch mí.

“Người nhờ ta để tránh việc hòa thân, khụ khụ, nên cứ cho là ta muốn yêu cầu một chút lợi tức của người đi.”

“Phương thức yêu cầu lợi tức của thế tử gia thật đúng là đặc biệt!” Vân Thanh Nhiễm không thể không “khen ngợi” Quân Mặc Thần một câu, có kiểu thu lợi tức như vậy à?

“Khụ khụ, ái phi lại đây cởi áo cho bốn thế tử đi.” Quân Mặc Thần biểu hiện thực bình tĩnh, giống như hết thấy đều rất bình thường.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên, ngồi xổm người xuống bắt đầu cởi quần áo cho Quân Mặc Thần, nói thật, y phục này nàng còn không biết cởi, bình thường y phục của nàng đều là Lục Trúc cùng Hồng Mai giúp nàng mặc vào, một tầng lại một tầng, rất phiền toái.

Nhưng trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nàng không giúp hắn cởi, hắn cũng chỉ có thể tự mình cởi, đêm nay nàng cũng không thể gọi người khác tiến vào cởi áo cho Quân Mặc Thần, thân làm một người thế tử, cởi áo cho trượng phu là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đầu tiên Vân Thanh Nhiễm vờn tay ra kéo đai lưng của Quân Mặc Thần, giật vài cái, đều không kéo nó xuống được, ngược lại kéo đau Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ... Bên này có thể mở ra.” Quân Mặc Thần chỉ chỉ vị trí gắn ngọc trên đai lưng của mình.

Vị trí gắn ngọc à? Vân Thanh Nhiễm thử một cái, thật sự có thể mở ra.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm lại bắt đầu cởi quần áo Quân Mặc Thần, cởi từng món đồ một, cởi đến khi chỉ còn lại áo màu trắng bên trong.

Cứ cởi nữa là sẽ không còn gì.

Vân Thanh Nhiễm phát hiện Quân Mặc Thần thật sự rất gầy, dáng người này đặt ở trên người nữ nhân tự nhiên không nói, nhưng đặt ở trên người một nam nhân, thì có vẻ có chút yếu ớt, tựa hồ không có cảm giác an toàn.

Vân Thanh Nhiễm thật sự động thủ chuẩn bị muốn cởi nốt, Quân Mặc Thần đưa tay ngăn trở động tác của nàng.

Quân Mặc Thần bắt được tay Vân Thanh Nhiễm, mặc dù không sử dụng khí lực gì, nhưng ý tứ muốn dừng lại, “Khụ khụ, như vậy được rồi, đỡ ta lên giường đi.”

Quân Mặc Thần ra hiệu cho Vân Thanh Nhiễm đỡ hắn lên trên giường.

Vân Thanh Nhiễm đỡ hắn lên, hắn ở dưới sự trợ giúp của Vân Thanh Nhiễm run rẩy từ trên xe lăn lên giường.

Sau khi nằm yên ổn trên giường xong, Quân Mặc Thần mới hướng Vân Thanh Nhiễm nói: “Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, thái hậu nương nương phái người canh giữ ở bên ngoài Kim Dật Hiên, hai ma ma ở cửa phòng cũng là người của thái hậu nương nương, đêm nay người cứ ngủ cùng phòng với ta trước, ngày mai ta sẽ cho người thu dọn thư phòng lúc trước của ta để làm phòng ngủ cho ta, sau đêm nay ta sẽ ở gian phòng cách vách với người.”

Thư phòng của Quân Mặc Thần ở ngay phòng bên cạnh, thư phòng rất lớn, có thể chia nửa gian ra làm phòng ngủ cho hắn.

Thái hậu quan tâm tình hình của Quân Mặc Thần, cũng hi vọng Quân gia có thể lưu lại hậu thế, cho nên thái hậu rất vui mừng khi Quân Mặc Thần chịu cưới vợ, sau cùng lại thỏa hiệp bởi vì trừ bỏ việc Quân Mặc Thần rất cố chấp ra cũng bởi vì thái hậu nghĩ mặc dù là một nữ tử từng bị điên, nhưng chỉ cần có thể sinh hạ hài tử cho Quân Mặc Thần, lưu lại huyết mạch cho Quân gia cũng là chuyện tốt.

Vì thế thái hậu còn triệu kiến thái y chẩn trị riêng cho Quân Mặc Thần, hỏi về việc Quân Mặc Thần có thể làm chuyện sinh hoạt vợ chồng hay không, thái y cũng không quá khẳng định, chỉ nói nếu thế tử gia chủ động sợ là thân thể không chịu nổi, còn nếu như là thế tử phi chủ động, có lẽ sẽ có khả năng thành sự, nhưng cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm.

Chỉ cần có một tia hi vọng, thái hậu cũng tính toán thử hết sức một lần.

Quân Mặc Thần thừa nhận vừa rồi bản thân mang theo nam nhân đến là muốn xem phản ứng của Vân Thanh Nhiễm, phản ứng của nàng quả nhiên không giống nữ tử lớn lên trong khuê phòng, nếu là nữ tử khuê phòng bình thường, cho dù không cảm thấy mình bị nhục nhã, cũng sẽ không vui vẻ tiếp nhận giống nàng.

Quân Mặc Thần không định làm cho Vân Thanh Nhiễm khó xử.

Vân Thanh Nhiễm nghe Quân Mặc Thần nói xong liền hướng mặt ra bên ngoài nhìn xung quanh một vòng, quả nhiên như lời Quân Mặc Thần nói, bên ngoài đều là người.

“Lên đây đi, ta sẽ không làm gì người.” Quân Mặc Thần tính cùng Vân Thanh Nhiễm mỗi người ngủ một bên.

Vân Thanh Nhiễm không cự tuyệt, mặc dù Quân Mặc Thần có bệnh trong người nhưng vẫn là một nam nhân, chính mình chiếm giường để cho một nữ tử ngủ ở trên đất lạnh hoặc là ngủ ở trên sạp đều không thích hợp, mà Quân Mặc Thần cũng không thể ngủ trên mặt đất hoặc là trên sạp được, nếu hắn bị

cảm lạnh, làm không tốt sẽ biến thành con bệnh trí mạng.

Thời gian trước Vân Thanh Nhiễm làm nhiệm vụ vẫn thường cùng đồng nghiệp là nam giới ôm nhau sưởi ấm qua đêm, hiện giờ ngủ cùng một giường với trượng phu trên danh nghĩa của mình, cũng chỉ là đắp một cái mền giường mà thôi, đối với nàng mà nói thì có gì mà phải để ý chứ?

Hai người một ngủ đầu giường, một ngủ đuôi giường, đều tự đắp chăn, ngủ trên một cái giường bình an vô sự qua một buổi tối.

Sáng sớm hôm sau, người trong cung đã tới, một ma ma qua tuổi năm mươi mang theo mấy nha hoàn trong cung đi thẳng đến chỗ ở của Vân Thanh Nhiễm.

Mục đích chuyến đi này của các nàng một là đến lấy khăn nhiễm lạc hồng, về điểm này, thái hậu cũng dặn dò ma ma, nếu không có cũng không cần trách cứ, dù sao với thân thể này của Quân Mặc Thần, không có lạc hồng cũng là bình thường. Thái hậu cảm thấy, bọn họ một người bị bệnh từ khi sinh ra đến bây giờ, người kia lại bệnh lâu mới tỉnh, nói chuyện nam nữ cũng sẽ không rõ ràng.

Hai là các nàng từ hôm nay trở đi sẽ dạy Vân Thanh Nhiễm các mục lễ nghi, để Vân gia Nhị tiểu thư đã từng bị điên một thời gian rất lâu làm một thể tử phi đủ tư cách, đương nhiên thái hậu nương nương còn trộm công đạo các nàng trừ lễ nghi quy củ ra, còn phải dạy vị thể tử phi nương nương này chuyện khuê phòng, để cho nàng càng có nhiều cơ hội trở thành phu thê danh xứng với thực của Quân Mặc Thần, có nhiều khả năng có thể mang thai cốt nhục của Quân Mặc Thần!

Bọn họ chờ ở bên ngoài phòng của Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, lúc Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại Quân Mặc Thần cũng đã tỉnh.

“Ngươi tỉnh rồi?” Quân Mặc Thần dựa vào giường, người không hoàn toàn ngồi dậy.

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, đang muốn đứng lên, lại thấy có rất nhiều người đứng ngoài cửa phòng.

“Những người ngoài cửa đều là đến hầu hạ chúng ta à?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy nhân số hơi nhiều.

“Ngươi có thể cảm giác được ngoài cửa đến rất nhiều người?” Khóe miệng Quân Mặc Thần như cười như không, hẳn là người tập võ, có nội lực thâm hậu, cho nên có thể biết rõ, nhưng vì sao nàng cũng biết được?

“Giác quan thứ sáu của ta rất linh mãnh.”

“Giác quan thứ sáu?”

“Ừ... Xem như trực giác của nữ nhân đi.”

“Vậy à? Có điều ngươi đoán sai rồi, khụ khụ... Những người bên ngoài đó không phải muốn hầu hạ chúng ta, mà là từ trong cung tới, hẳn là định tới lấy khăn gấm nhiễm lạc hồng.”

Lạc hồng?

Vân Thanh Nhiễm nhớ ra, lúc nàng xuất giá Lục Trúc đã đặc biệt nói qua với nàng, đêm tân hôn nhất định phải nhớ để một chiếc khăn màu trắng đệm ở dưới thân, để lạc hồng nhuộm ở bên trên, ngày hôm sau người nhà chồng nhìn thấy chiếc khăn nhiễm máu sẽ chứng minh được tân nương tử trước lúc tân hôn đứng là tấm thân xử nữ, nếu không sẽ bị ngăm lỏng heo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Không Cho Phép Các Ngươi Đoạt Thế Tử Phi Với Bản Thế Tử

Nàng có lạc hồng mới là lạ!

“Trên bàn trang điểm có một bình sứ nhỏ màu trắng, bên trong có chút máu gà, ngươi đem máu gà đổ lên khăn tay màu trắng, như vậy là có lạc hồng.”

Quân Mặc Thần đã sớm có chuẩn bị.

Hắn nghĩ đến cả những việc này, quả thật đúng là chu đáo.

Đội Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị tốt “lạc hồng”.

“Ngày tân hôn đầu tiên, ái phi mặc y phục giúp bản thế tử đi!” Quân Mặc Thần tao nhã, trong ánh mắt lộ ra chút giảo hoạt, thái độ có vài phần lười nhác.

Vân Thanh Nhiễm vốn đang có chút mệt mỏi, nghe thấy hân gọi nàng một tiếng “Ái phi” mệt mỏi gì cũng biến mất, tiếng gọi “ái phi” này nàng cảm thấy rất không quen.

Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo cho mình trước, lúc nàng chui ra khỏi chăn, quần áo nàng vẫn như cũ, tối hôm qua nàng mặc nguyên quần áo đi ngủ, làm hỏng mất bộ giá y bằng gấm hoa thượng hạng.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm vẫn mặc quần áo hôm qua, Quân Mặc Thần muốn cười nhưng không ra tiếng, hân nâng tay phải lên, chỉ chỉ vào tủ quần áo, “Sau ngày đại hôn sẽ không mặc giá y, đã có người chuẩn bị y phục cho ngươi ở trong tủ quần áo kia, đều dựa theo số đo của ngươi, hân là vừa ngươi.”

Hóa ra mấy ngày nay Quân Mặc Thần không chỉ gấp gấp cho người chế tạo giá y, mà còn vì Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị không ít quần áo.

Quần áo trước khi xuất giá của Vân Thanh Nhiễm không thích hợp cho nàng mặc sau khi đã xuất giá, hơn nữa trước đó nàng cũng không có bao nhiêu quần áo, trước khi xuất giá không quá mấy ngày mới khỏi bệnh, tuy Vân Viễn Hằng có sai người cấp tốc chuẩn bị quần áo cho nàng, nhưng không được cẩn thận như Quân Mặc Thần.

Bên trong tủ quần áo, đều là những bộ được những người thợ giỏi nhất may, dùng gấm tốt, nguyên liệu bằng lụa mỏng, làm vì Vân Thanh Nhiễm.

Tuy rằng thời gian có chút gấp, nhưng thợ may không hề qua loa, nếu là quần áo thêu hoa, bởi vì trong thời gian ngắn không thêu kịp, Quân Mặc Thần liền ra giá thu mua hoa sắc do người khác làm mà hân cảm thấy hợp.

Vân Thanh Nhiễm mở ngăn tủ ra, nhìn một loạt quần áo trong ngăn tủ, có rất nhiều màu sắc, hoa văn, kiểu dáng khác nhau.

Hân xác thực rất cẩn thận, rốt cuộc vì cái gì mà hân làm nhiều việc như vậy? Đối với tâm tư của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm nhất thời không hiểu rõ.

Có điều hiện tại, còn có một vấn đề đang ở trước mắt Vân Thanh Nhiễm, nàng phải thay quần áo trước mặt Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần dựa vào đầu giường, thấy hồi lâu mà Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa thay quần áo, hân liền cong môi, một chút tươi cười không quá rõ ràng xuất hiện trên khuôn mặt, “Không phải là ái phi thẹn thùng đấy chứ? Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là phu thê đó!”

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi.” Vừa rồi quả thật Vân Thanh Nhiễm có chút ngượng ngùng, lớn như vậy rồi, nàng còn chưa để nam nhân nào nhìn qua thân thể đâu.

“Khụ khụ... Vậy vì sao ái phi còn chưa thay quần áo, lát nữa chúng ta còn phải đi kính trà phụ vương và mẫu phi nữa đấy.” Quân Mặc Thần cũng không vạch trần Vân Thanh Nhiễm, hóa ra, nàng cũng biết thẹn thùng, nữ tử hôn môi hân ở trên đường hôm qua, cũng có thời điểm thẹn thùng.

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu cởi quần áo của mình, giá y đỏ thắm như ráng mây hồng hạ xuống, lộ ra da thịt trắng tuyết của Vân Thanh Nhiễm, quanh năm đều bị nhốt ở trong phòng không được nhìn thấy ánh mặt trời, màu da nàng cũng giống với Quân Mặc Thần bị bệnh lâu năm.

Nhìn thấy dáng người dưới lớp quần áo của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần khẽ nhíu mày.

Bởi vì trừ bỏ da thịt trắng như tuyết, Quân Mặc Thần còn thấy được thân thể nàng vô cùng gầy, loại gầy này có chút bất thường, nếu không phải do bệnh tật thì chính là do chịu đói nhiều năm, không được ăn no lần nào.

Bình thường cũng chỉ có người khôn khổ vô cùng mới như vậy, ở kinh thành phồn hoa của hoàng triều Thịnh Vinh, cho dù gia đình nông dân cũng không có người nào gầy như Vân Thanh Nhiễm.

Kỳ thật Vân Thanh Nhiễm đã điều dưỡng rồi, nhưng mà phải cần thời gian dài, từ lúc Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại đến bây giờ cũng chưa được bao lâu, cho nên Vân Thanh Nhiễm chưa kịp bồi bổ.

Vân Thanh Nhiễm chọn bộ y phục chất lụa mỏng màu hồng để thay, vốn dĩ không muốn chọn quần áo sắc sỡ, Vân Thanh Nhiễm ưa thích quần áo có màu lạnh hơn, chỉ là hôm nay là ngày đầu tiên thành hôn, nàng muốn mặc quần áo có màu sắc thỏa đáng.

Quần áo thanh lịch nhưng lại không quá mức hoa lệ, phụ trợ tốt cho dáng người lung linh của Vân Thanh Nhiễm, khung xương đẹp, mặc xong bộ quần áo này liền che khuất đi thân thể gầy gò.

Thay xong, Vân Thanh Nhiễm liền giúp Quân Mặc Thần mặc quần áo, có kinh nghiệm đêm qua, hôm nay Vân Thanh Nhiễm cũng không tốn nhiều lực.

Sau khi hai người mặc xong, Quân Mặc Thần mới mở miệng, cho nha hoàn cùng mấy vị ma ma ở bên ngoài cửa tiến vào.

“Khụ khụ, các người có thể vào rồi.”

Vì thế các nha hoàn ma ma ở bên ngoài nối đuôi nhau tiến vào, bắt đầu hầu hạ hai người.

“Thế tử gia, lão nô là Hoa ma ma, thái hậu nương nương sai lão nô đến đây, từ hôm nay trở đi dạy cho thế tử phi một vài lễ nghi quy củ trong cung, để

tránh ngày sau thế tử phi nương nương vào cung cùng thế tử gia lại phạm lỗi.”

Tuy rằng Hoa ma ma chỉ là một ma ma, nhưng lúc nói chuyện trung khí mười phần, không giống như hạ nhân thường hay khúm núm, xem ra Hoa ma ma này ở trong cung cũng có chút địa vị, có thể coi như là người nói chuyện thay thái hậu.

Vân Thanh Nhiễm nghe thấy lời nói của Hoa ma ma, cảm thấy tiền đồ của mình thật đáng lo.

“Khụ khụ, Hoa ma ma, bà nói, từ hôm nay trở đi bà muốn dạy thế tử phi của bản thế tử những quy củ trong cung?”

“Vâng, thế tử gia.”

“Hoa ma ma, bà muốn đoạt thế tử phi với bản thế tử?” Quân Mặc Thần vươn tay gõ lên tay vịn của xe lăn, không nặng không nhẹ, sắc mặt trắng bệch nhưng cũng lộ ra vài phần uy nghiêm.

“Lão nô không dám! Lão nô không biết vì sao thế tử gia lại nói như vậy, thế tử phi đương nhiên là của thế tử gia, làm sao có thể tranh người với thế tử gia đây!” Hoa ma ma cảm thấy vô cùng oan uổng, có điều bà chỉ là một ma ma, không phải đại nam nhân, làm sao có thể cùng thế tử gia tranh giành nữ nhân?

“Ma ma muốn dạy thế tử phi quy củ trong cung, tất nhiên sẽ chiếm dụng thời gian của thế tử phi, khụ khụ. . . Bà chiếm dụng thời gian bản thế tử ở chung với thế tử phi, vậy thời gian bản thế tử ở cùng thế tử phi sẽ ít đi, khụ khụ, bà nói xem, bà có phải đang tranh giành thế tử phi với bản thế tử hay không?”

Trán Hoa ma ma đỏ đầy mồ hôi, thế tử gia nói như vậy, rõ ràng là cố tình gây sự, chỉ là nói như vậy cũng có lý, làm cho người ta không tìm ra lý do nào để phản bác.

Huống chi hẳn là thế tử gia, việc thái hậu sủng thế tử gia mọi người đều biết, có điều bà chỉ là một ma ma, sao có thể cùng thế tử gia tranh luận!

“Thế tử gia nói đúng.” Hoa ma ma đành phải nói như vậy.

“Khụ khụ khụ. . . Bản thế tử biết mình không còn nhiều thời gian, có thể ở cùng thế tử phi ít ngày, các người vì sao có thể nhẫn tâm chiếm dụng thời gian bản thế tử ở cùng thế tử phi chứ?” Quân Mặc Thần càng nói càng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cửu Hoàng Tử Tới Chơi

“Thế tử gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy, thế tử gia nhất định có thể sống lâu trăm tuổi!”

Hoa ma ma khi nói lời này chính bà ta cũng không tin, thế tử gia đã trị bệnh nhiều năm như vậy, mỗi năm, đều là sống chết chống đỡ qua ngày, có một ngày hai chân duỗi thẳng, ai cũng không biết.

“Hoa ma ma nghĩ như vậy, cho nên có thể tranh thế tử phi với bản thế tử ư?”

Lông mày Quân Mặc Thần khẽ nhướn lên, đôi mắt sáng như minh châu liếc qua, biểu tình vẫn nhạt như nước trong, lại dọa cho Hoa ma ma run lên, sợ thế tử gia thực sự mất hứng, đi nói bà phạm lỗi trước mặt thái hậu nương nương.

Hoa ma ma vội vàng dập đầu nói: “Thế tử gia nguôi giận, lão nô biết sai rồi, chỉ là lão nô phụng mệnh của thái hậu nương nương đến dạy thế tử phi lễ nghi quy củ trong cung, nếu như . . . Thái hậu trách tội xuống, lão nô . . .”

Hoa ma ma cũng rất khó xử, thế tử gia và thái hậu đều là chủ tử, bà ta là nô tài, đến lúc đó hai chủ tử có ý kiến không đồng nhất, gặp họa cũng chỉ có bà ta!

“Thế tử phi của bản thế tử chẳng lẽ bản thế tử không thể tự mình dạy được ư? Hử?”

Quân Mặc Thần thay đổi tư thế, một tay chống cằm mình, một tay để trên tay vịn của chiếc xe lăn.

Hoa ma ma biết rõ vị thế tử bệnh này không dễ chọc, xem bộ dáng lười nhác kia của hắn, ý tứ cảnh cáo hàm xúc mười phần!

“Lão nô đã biết, lão nô sẽ hồi cung bẩm báo với thái hậu nương nương, về việc học lễ nghi quy củ của thế tử phi liền do thế tử gia tự mình dạy vậy!” Hoa ma ma vội trả lời, không dám tiếp tục dây dưa việc này nữa.

“Ừ... Ma ma không hổ là tri kỷ bên người thái hậu nương nương, thật sự là khéo hiểu lòng người, biết chủ động thành toàn cho bản thể tử cùng thể tử phi, bản thể tử ở trong này tạ ơn tâm ý của Hoa ma ma trước.”

Quân Mặc Thần vô sỉ một phen, rõ ràng là hấn bức Hoa ma ma không thể không nhượng bộ.

“Vậy lão nô hồi cung phục mệnh với thái hậu nương nương trước, lão nô cáo lui.” Hoa ma ma nhanh chóng rời đi.

“Ừ, Quân Kiệt nhớ thay bản thể tử tiền Hoa ma ma hồi cung.”

Quân Kiệt vẫn luôn đứng chờ ngoài cửa, “Vâng, thể tử gia.”

Sau khi Quân Mặc Thần đuổi được đám người Hoa ma ma, lại dẫn Vân Thanh Nhiễm đi bái kiến cha mẹ hấn.

Nếu so sánh, quy củ ở Trấn Nam Vương phủ không nhiều, đại khái bởi vì Trấn Nam Vương Quân Vô Ý có xuất thân là võ tướng, không thích lễ nghi phiền phức, mà Trấn Nam Vương phi là công chúa Dung Hòa cũng không phải công chúa bình thường, vương phủ làm cho người ta cảm giác không có áp lực như Vân phủ.

Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn cho Quân Mặc Thần, hai người cùng với nha hoàn đi đến chỗ ở của Vương gia Vương Phi.

Sáng sớm Trấn Nam Vương đã thức dậy, ở trong sân múa kiếm một hồi, mà Vương Phi từ sớm đã ở trong phòng bếp làm xong điểm tâm, điều này khiến cho người ta thật bất ngờ, theo lý thuyết với thân phận của Vương Phi, trước khi chưa xuất giá là công chúa, sau khi xuất giá là Vương Phi, bất luận với thân phận nào cũng không cần phải xuống bếp.

Vân Thanh Nhiễm từ tay nha hoàn tiếp nhận chén trà kính trà cho Vương gia cùng Vương Phi.

“Phụ vương, mời uống trà.”

Trấn Nam Vương Quân Vô Ý không tùy tiện nói cười với Vân Thanh Nhiễm, giống như ngày hôm qua Vân Thanh Nhiễm đã nhìn thấy, uy nghiêm, nghiêm túc, vô cùng quyết đoán.

Nhìn Quân Vô Ý trong khoảng cách gần, càng cảm thấy hấn từng là một nam tử phong hoa tuyệt đại, năm đó hấn là không thua Quân Mặc Thần tao nhã hiện tại, hơn nữa thân thể nhất định khỏe mạnh hơn so với Quân Mặc Thần.

Quân Vô Ý tiếp trà, nhấp hai ngụm, nơi cổ họng phát ra một tiếng rất nhẹ “Ừm”, xem như đã uống chén trà nàng dâu này của Vân Thanh Nhiễm.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm lại kính trà Vương Phi, tính khí Vương Phi so ra thì thoải mái hơn, đối với Vân Thanh Nhiễm cũng là mang theo tươi cười từ ái trên mặt, không bởi vì Vân Thanh Nhiễm có thanh danh khó nghe mà biểu hiện ghét bỏ với nàng, nhưng cũng không quá thân mật.

Sau khi uống trà nàng dâu mà Vân Thanh Nhiễm đưa, Vương Phi cảm hồng bao từ nha hoàn bên người đưa cho Vân Thanh Nhiễm.

“Cám ơn mẫu phi.” Vân Thanh Nhiễm nhận hồng bao có chút hốt hoảng, không nghĩ tới mình thế nhưng đã gả cho người, tuy từng nghĩ tới việc lập gia đình, nhưng lại chưa từng nghĩ tới sẽ là một quang cảnh thế này.

“Còn có cái này, là thứ mẫu phi trân quý, con cầm về phòng có thể tỉnh té phẩm đọc.” Vương Phi lại sai nha hoàn cầm một cái rương nhỏ.

Vân Thanh Nhiễm buồn bực, liền nhìn thử bên trong rương để cái gì, xuyên qua rương gỗ, Vân Thanh Nhiễm thấy bên trong rương để một cuốn họa cuộn tròn, nghĩ là Vương Phi muốn nàng làm một thể tử phi tiêu chuẩn có tri thức hiểu lễ nghĩa, cho nên không nhìn kỹ nữa.

“Đa tạ mẫu phi.” Vân Thanh Nhiễm để Lục Trúc tiếp nhận cái rương nhỏ.

Kính trà xong, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm lại cùng Vương gia Vương Phi dùng bữa sáng, mới trở về Kim Dật Hiên.

“Thể tử gia, thể tử phi, Cửu điện hạ đợi ở Kim Dật Hiên đã lâu.”

Thấy Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm trở về, Quân Kiệt liền bẩm báo với hai người.

Hai người vào Kim Dật Hiên, quả nhiên Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên đã đợi ở nơi này.

“Mặc Thần, ta xin lỗi ngày hôm qua không thể về kịp tham gia hôn lễ của ngươi.”

Quan hệ giữa Dạ Minh Uyên và Quân Mặc Thần không tệ, cũng tính là từ nhỏ lớn lên bên nhau.

“Không sao, truy hỏi thích khách trọng yếu hơn, tra được gì rồi, có manh mối khác không?”

Dạ Minh Uyên lắc đầu, “Người đều chết hết, không có cách nào tra được.”

“Cửu điện hạ, ngày ấy đối phương sử dụng khối mê là dùng bạch tỳ, nao sa làm chính, kim tráp, ngân tứ, cùng chế với phân người, trong đó nao sa có độc, 《Dược tính luận》 nói nao sa có thể phá hủy vàng đá, mục nát dạ dày người, nhưng đồng thời, nao sa cũng có thể làm thuốc, chủ yếu trị táo bón;

buồn nôn; loảng đom; đau họng; kiết lỵ; tắc kinh; đau mắt; thịt thừa; mọc bướu; liệu loét; tràng nhạc; ung sưng, nhưng cũng không thương dùng, thông thường được điểm sẽ không nhập nhiều loại được này, ngày ấy phân lượng khói mê nhiều như vậy, nhất định là dùng không ít nao sa, theo ta được biết, kinh thành cùng với khu vực lân cận đều không khai thác nao sa địa phương, Cửu điện hạ không ngại có thể đi tra nguồn gốc nao sa này.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Dạ Minh Uyên ngược lại bị Vân Thanh Nhiễm làm cho hoảng sợ, “Làm sao ngươi lại biết điều này?”

Vân Thanh Nhiễm thân nhiên cười cười, “Vừa vận biết thôi.”

Dạ Minh Uyên không tin lời Vân Thanh Nhiễm nói, nhưng cũng không tiện hỏi tới, bởi vì Vân Thanh Nhiễm rõ ràng không có ý định nói, “Vậy ta đây quay lại sai người đi điều tra về nao sa mà thế tử phi nói, đúng rồi, ta hôm nay tới là muốn cảm ơn ngươi ngày đó đã cứu ta.”

Dạ Minh Uyên lấy ra một cái hộp gỗ, mở ra, bên trong có hai viên minh châu.

“Hai viên Dạ Minh Châu này là Nam Thùy cống nạp đến, phụ hoàng ban chúng nó cho ta, ta tặng lại cho ngươi, hi vọng ngươi không ghét bỏ.”

Nếu là đồ cống nạp, lại là hoàng đế ban cho Dạ Minh Uyên, tự nhiên không phải là đồ tầm thường, tất nhiên giá trị xa xỉ.

Vân Thanh Nhiễm chưa mở miệng, Quân Mặc Thần ngược lại nói thay nàng, “Đa tạ Cửu hoàng tử đưa lễ vật tân hôn cho phu thê chúng ta, ta và Thanh Nhiễm cảm ơn ý tốt của Cửu hoàng tử, hiện giờ Cửu hoàng tử đã có đầu mối mới, hẳn nên mau chóng đi điều tra, để tránh thời gian lâu, lại không tra ra được gì, không bằng ngày khác chúng ta lại gặp.” (Tác giả vô lương: Quân Mặc Thần ngươi có thể vô sỉ hơn nữa không? Đây không phải là lễ vật tân hôn!)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Về Nhà, Nói Chuyện Với Mẫu Thân

Dạ Minh Uyên cảm thấy biểu hiện hôm nay của Quân Mặc Thần có chút kỳ quái, quen biết Quân Mặc Thần nhiều năm, tuy rằng hẳn cảm thấy mình chưa từng thực sự hiểu hắn, nhưng rất ít thấy biểu hiện giống như ngày hôm nay của hắn.

“Về việc ngày ấy thế tử phi cứu ta một mạng ta sẽ ghi nhớ, ngày sau nếu như thế tử phi có gì cần hỗ trợ hãy tới tìm ta, ta nhất định sẽ dốc toàn bộ lực tương trợ.” Dạ Minh Uyên nói với Vân Thanh Nhiễm.

Việc này xem như hứa hẹn một việc không nhỏ với Vân Thanh Nhiễm, Cửu hoàng tử đồng ý, thật sự rất giá trị.

“Cảm tạ, ta nhớ rõ.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười nói, ai cũng không thể cam đoan ngày sau nàng sẽ không gặp phiền toái gì, nơi này có nhiều quy củ, sự tình cũng nhiều.

“Khụ khụ... Ái phi à...” Quân Mặc Thần lại hung hăng ho khan, cắt đứt một màn này.

“Mặc Thần, thế tử phi, ta đây đi trước một bước.” Dạ Minh Uyên muốn nhanh chóng điều tra chuyện này, cũng sợ điều mà Quân Mặc Thần nói, để lâu, tra xét sẽ không tốt.

Vì thế Dạ Minh Uyên cáo biệt với Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm bên cạnh hắn, “Không biết bản thế tử có thể biết vì sao Cửu điện hạ phải đáp tạ thế tử phi của bản thế tử không?”

Thời điểm người của Quân Mặc Thần tìm thấy hai người Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm bình an, chưa từng suy nghĩ xem trong hai người là ai cứu ai, vô nghĩa, không phải Cửu hoàng tử vẫn vô song toàn cứu tiểu thư điện của tướng phủ, chẳng lẽ lại là tiểu thư điện cứu Cửu hoàng tử à?

Cố tình sự thật lại là Vân Thanh Nhiễm cứu Dạ Minh Uyên.

“Ngày ấy hẳn hít vào ít khói mê, ta lôi kéo hắn trong khói mê chạy loạn, đánh bậy đánh bạ đi ra khỏi lớp khói mê, cho nên hẳn cảm thấy ta cứu hắn.” Vân Thanh Nhiễm nửa thật nửa giả giải thích với Quân Mặc Thần.

“Ngươi lôi kéo hắn?”

Quân Mặc Thần chú ý tới một chi tiết mà Vân Thanh Nhiễm miêu tả.

“Đúng vậy!”

Chẳng lẽ là dất hấn đi?

“Khụ khụ, xem ra cần phải gọi Hoa ma ma trở về, để bà ta giáo huấn cho ái phi lễ nghi quy củ thật tốt, ít nhất cái việc nam nữ thụ thụ bất thân này cũng cần phải biết.”

Quân Mặc Thần bắt đầu cảm thấy nhất định phải làm như vậy, Vân Thanh Nhiễm không có chút e thẹn nào cùng nam nhân chui vào trong tủ quần áo, lại còn nắm tay.

★

Ba ngày sau, là ngày lại mặt, Quân Mặc Thần cùng đi với Vân Thanh Nhiễm về Vân phủ.

Hai người ngồi trên một cỗ kiệu rời đi, đến cửa Vân phủ, Vân Viễn Hằng và Vân thị đã sớm chờ ở cửa, còn có Vân Tử Hy và Vân Yên Nhiên, người Vân gia đều đến đông đủ.

Vân Thanh Nhiễm giúp đỡ Quân Mặc Thần từ trên cỗ kiệu xuống, đỡ hấn ngồi lên xe lán, lại phụ giúp hấn đẩy xe.

Lúc Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cùng nhau xuất hiện, nhắm chặt mắt, bàn tay trong ống tay áo rộng thùng thình không tự chủ được mà nắm chặt.

Tối hôm đó hấn đã suy nghĩ một đêm, cố gắng thuyết phục chính mình chấp nhận chuyện này, chấp nhận Vân Thanh Nhiễm đã gả cho một người khác, nhưng mà thời điểm Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cùng nhau xuất hiện, vẫn như trước không kiềm chế được, trong lòng dâng lên chút cảm xúc bi thương cùng không cam lòng.

“Phụ thân, mẫu thân, ca ca, muội muội.” Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua thân nhân của mình, đối với nhị lão Vân gia có chút xa cách, nàng gọi bọn họ là mẫu thân phụ thân chứ không có gọi cha và nương.

Vân Viễn Hằng nghe thấy cách xưng hô của Vân Thanh Nhiễm trên mặt lộ ra sự không hài lòng, có điều ông ta che giấu, Vân Yên Nhiên nói thầm một câu, “Ngay cả cách gọi cha mẹ cũng không biết, thực buồn cười.”

Bất quá Vân Viễn Hằng không dám lỡ mồm, bởi vì có Quân Mặc Thần, Vân Yên Nhiên cũng không dám lớn tiếng nói ra, nàng nghe cha mẹ nói, tạm thời không nên đi chọc Vân Thanh Nhiễm, chẳng những không thể chọc, còn phải lấy lòng nàng ta, tuy rằng trong lòng không tình nguyện, nhưng Vân Yên Nhiên nghĩ lại là vì tương lai của chính mình, cũng chỉ có thể nhịn.

Vân Viễn Hằng và Vân Trần thị liền đón Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vào phủ.

Sau đó, Vân Viễn Hằng lời kéo Quân Mặc Thần nói chuyện.

Đồng thời, Vân Trần thị hết sức thân thiết lời kéo một bàn tay của Vân Thanh Nhiễm, dắt nàng đi vào phòng trong, “Thanh Nhiễm, cha con và thế tử gia nói chuyện của nam nhân, con đi cùng nương về khuê phòng nói chuyện nữ nhi đi.”

Vân Thanh Nhiễm bị Vân Trần thị kéo đi về phòng.

Sau khi vào phòng, Vân Trần thị bắt đầu nói với Vân Thanh Nhiễm ít chuyện trong nhà, “Thanh Nhiễm, cuộc sống sau khi gả đến vương phủ thế nào? Thân là nữ nhi, đã gả cho người trăm ngàn lần không thể tái giá, phu quân là trời, nhất định phải hiếu thuận với cha mẹ chồng.”

“Mẫu thân yên tâm, ta biết.” Trên mặt Vân Thanh Nhiễm mang theo nét thản nhiên, không vì mẫu thân thân mật với mình mà vui sướng.

Quân Mặc Thần đối tốt với nàng, tuy rằng nàng không thật sự muốn làm thê tử của hấn, nhưng bốn phận thì nàng có thể làm được, cha mẹ chồng đối với nàng tốt, cho dù nàng không phải chân chính là con dâu của bọn họ, nhưng sẽ đối đãi với họ như cha mẹ ruột.

Còn cha mẹ ruột nàng thì sao?

“Thanh Nhiễm à, hiện tại con đã xuất giá, tâm sự trong lòng nương coi như con cũng hiểu rõ, nhưng mà, muội muội con...” Nhắc tới chuyện của Vân Yên Nhiên, mây đen liền bao phủ trên khuôn mặt Vân Trần thị.

“Nay ta đã gả cho người, ta nghĩ chuyện này ta sẽ không giúp được gì đâu?” Trong lời nói Vân Thanh Nhiễm lộ ra một cỗ châm chọc, mẫu thân đối với muội muội tốt như vậy, bây giờ còn muốn nàng vì muội muội này mà làm cái gì đây?

Bị Vân Thanh Nhiễm nói đúng tâm sự, trên mặt Vân Trần thị có chút lúng túng, “Nương biết con đã xuất giá, nhưng mà con vẫn có thể giúp muội muội, cha con đã tiến cung vài lần dò xét thái độ của thái hậu, nhưng thái hậu không muốn đổi người, mà con cũng biết, muội muội con còn nhỏ tuổi, hơn nữa tài mạo xuất chúng, nếu không có lần hòa thân này, ngày sau con bé có thể gả cho một người tốt nhất. Hiện nay thân phận con đã khác, con là thê tử phi của Trần Nam vương phủ, là tri kỉ của thế tử gia, mọi người đều biết, thái hậu vô cùng sủng ái thế tử gia, phàm là yêu cầu của thế tử gia, thái hậu đều đáp ứng, ngay cả việc thế tử gia muốn thú con, thái hậu cũng đồng ý.”

Vân Thanh Nhiễm nghe hiểu ý tứ của mẫu thân nàng, hóa ra là có chủ ý này!

Mẫu thân nàng biết thái hậu thương Quân Mặc Thần, nghe Quân Mặc Thần, muốn thế tử phi là nàng đây đi cầu Quân Mặc Thần, sau đó xin Quân Mặc Thần đi nói với thái hậu, để cho thái hậu đồng ý thay đổi người đi hòa thân.

“Mẫu thân vừa rồi cũng nói, nay ta đã xuất giá, nên lấy phu làm trời, nào có ai yêu cầu trời của mình đi làm cái gì chứ?”

Lời này của Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra, mặt Vân Trần thị có chút không nhịn được, Vân Trần thị cứ nghĩ Vân Thanh Nhiễm sẽ nghe lời, lại không ngờ nàng không nể mặt mình mà nói như vậy, thật là không cho bà chút mặt mũi!

“Nhưng mà Yên Nhiên là muội muội con, chính là tiểu di của thế tử gia, là người trong nhà, nào có ai thấy người trong nhà đi chịu chết mà không giúp chứ!” Vân Trần thị không ôn tồn giống như lúc đầu nữa.

Vân Thanh Nhiễm cười lạnh, thì ra bà ta cũng biết đây là đi chịu chết à? Vậy mà bọn họ còn muốn đưa nàng đi?

Nào có đạo lý như vậy? Bọn họ không cam lòng vì nàng không hoàn mỹ sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Một Bạt Tai

Quân Mặc Thần bên kia, tựa hồ cũng gặp phải tình huống không khác Vân Thanh Nhiễm bao nhiêu, sau khi Vân Viễn Hằng và Quân Mặc Thần trò chuyện một hồi liền đem đề tài dẫn tới chuyện của Vân Yên Nhiên.

“Đúng rồi, thế tử gia, Thanh Nhiễm cũng chỉ có một muội muội là Yên Nhiên, Yên Nhiên, tới ra mắt thế tử gia.” Vân Viễn Hằng gọi Vân Yên Nhiên đến trước mặt Quân Mặc Thần.

Vân Yên Nhiên đi tới trước mặt Quân Mặc Thần, dịu dàng hào phóng hành lễ với Quân Mặc Thần, “Yên Nhiên gặp qua thế tử gia.”

“Khụ khụ,” Quân Mặc Thần che miệng khẽ ho khan vài tiếng “Vân đại nhân thật sự là có phúc khí tốt, nữ nhi mỗi người đều thực xuất sắc. Bộ dạng Yên Nhiên muội muội cũng là đoá mẫu đơn.”

Quân Mặc Thần dùng từ cũng, bởi vì người đẹp như thiên tiên còn có Vân Thanh Nhiễm.

Khí chất của Vân Yên Nhiên khác Vân Thanh Nhiễm, Vân Yên Nhiên là tươi đẹp, như đoá mẫu đơn đang thì nở rộ, ung dung đẹp để quý giá, mà Vân Thanh Nhiễm lại lộ ra sự trong trẻo lạnh lùng, tựa hồ trời sanh tính nàng đã như vậy, có đôi khi nàng như đám mây nơi chân trời, cứ nghĩ khẽ vươn tay là có thể chạm tới, nhưng thật ra lại vô cùng xa xôi.

“Ai...” Được Quân Mặc Thần khích lệ, Vân Viễn Hằng ngược lại thờ dài một hơi, “Chỉ tiếc, Yên Nhiên nó phải xuất giá đến Đàng Ngụy, lần này đi, hai cha con chúng ta sợ là sẽ không còn được gặp lại.”

“Cha, cha đừng khổ sở, tuy thân nữ nhi không ở kinh thành, nhưng nữ nhi sẽ thời thời khắc khắc nhớ cha mẹ, ca ca cùng hai vị tỷ tỷ!” Vân Yên Nhiên nhu thuận nói.

“Đúng vậy, Vân đại nhân đừng quá buồn, Yên Nhiên muội muội gánh vác mối giao hảo trăm năm giữa hoàng triều Thịnh Vinh cùng Đàng Ngụy, vì quốc gia, hy sinh bản thân là không thể tránh được, khụ khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần làm sao không rõ cha con hai người này đang diễn kịch gì ở trước mặt hắn chứ, có điều hắn cố tình không diễn theo kịch bản mà bọn họ đã nghĩ tốt.

Vân Viễn Hằng cùng Vân Yên Nhiên hi vọng lời Quân Mặc Thần nói ra, đương nhiên không phải lời an ủi, cái gì mà quốc gia với bản thân, bọn hắn muốn Quân Mặc Thần nói nữ tử kinh tài tuyệt thế như Vân Yên Nhiên mà phải gả đi Đàng Ngụy thì thật là đáng tiếc.

“Ha ha...” Vân Viễn Hằng khô khan cười hai tiếng, “Thế tử gia nói rất đúng, có thể gánh vác trách nhiệm như vậy là vinh quang và may mắn của tiểu nữ Yên Nhiên.”

Vân Yên Nhiên hai mắt đầm lệ mơ hồ nói với Quân Mặc Thần: “Thế tử gia, từ ngày ngài cưới tỷ tỷ đến nay, chúng ta đã là người một nhà...”

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...”

Vân Yên Nhiên vừa nói ra được phân nửa, Quân Mặc Thần liền kịch liệt ho khan.

“Yên Nhiên muội muội, người nên ngàn vạn lần cân nhắc sau khi nói, bản thế tử sẽ bị người hù chết đấy, người họ Vân, sau khi tỷ tỷ người gả vào vương

phủ ta sẽ thêm họ Quân, sau trăm tuổi thì trên bia mộ nàng sẽ khắc Quân môn Vân thị, làm sao là người một nhà được! Người nói như vậy, sẽ làm bản thể tử hiểu lầm người cũng muốn gả cho bản thể tử...” Quân Mặc Thần hơi thẹn đỏ mặt nói, “Tuy rằng tề nhân chỉ phúc nghe không tòi, nhưng như vậy có phải sẽ rất ư khuyết Yên Nhiên muội muội tài mạo song toàn hay không?”

Quân Mặc Thần nói chính mình giống như rất muốn thú Vân Yên Nhiên về vậy.

Có quý mới muốn gả cho con ma ốm này! Vân Yên Nhiên lăm bầm trong lòng, người mà nàng muốn gả là Cửu điện hạ, cùng với tên quý bệnh này nửa điểm quan hệ cũng không có! Nếu không phải hấn được thái hậu cung chiêu, nàng còn lâu mới tốn nhiều vô mồm nói chuyện với hấn!

“Thế tử gia nói rất đúng...” Vân Yên Nhiên không có cách nào nói ra câu kế tiếp, vốn nàng còn muốn nói, bọn họ là người một nhà, người nhà gặp nạn hấn nên ra tay tương trợ, kết quả Quân Mặc Thần trực tiếp phủ nhận quan hệ “người một nhà” của bọn họ.

Quân Mặc Thần nhìn nhìn sắc trời, “Bản thể tử có chút nhớ nhưng thế tử phi, cũng không biết nàng đã nói chuyện với Vân phu nhân thế nào rồi, Quân Kiệt, đẩy bản thể tử đi tìm thế tử phi.” Quân Mặc Thần tỏ ra một mối, rõ ràng không muốn nhiều lời với Vân Viễn Hằng và Vân Yên Nhiên.

“Vâng, thế tử gia.” Quân Kiệt đẩy Quân Mặc Thần, không đếm xỉa đến sự không cam lòng trong mắt hai cha con Vân gia.

Vân Viễn Hằng cùng Vân Yên Nhiên tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn phải đuổi theo, không cần phải nhiều lời nữa, chỉ hy vọng Vân Trần thị bên kia có thu hoạch.

Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Trần thị bên này,

“Ta thấy mẫu thân nghĩ sai rồi, Yên Nhiên muội muội cũng không phải là đi chịu chết, nàng là thay hoàng triều Thịnh Vinh ta đi hòa thân, người nàng phải gả nói như thế nào cũng là quốc chủ một nước, nếu lời mẫu thân nói hôm nay truyền ra ngoài, không biết rơi vào trong tai Thánh thượng cùng thái hậu, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm giễu cợt.

Tuy lời nói Vân Thanh Nhiễm ngắn gọn, nhưng mỗi một câu đều vô cùng tàn nhẫn.

“Con...” Về mặt Vân Trần thị đau lòng nhìn Vân Thanh Nhiễm, “Con có ý tứ gì, đây là thái độ nói chuyện của con với mẫu thân sao?”

Vân Trần thị chán nản, vung tay hung hăng đánh một bạt tai lên má trái Vân Thanh Nhiễm.

“Ba ——”

Một bạt tai này đánh không nhẹ, trên mặt Vân Thanh Nhiễm cay cay, có cảm giác đau.

Đúng lúc Quân Mặc Thần cùng Quân Kiệt đi vào cửa, Quân Mặc Thần từ xe lăn đứng dậy, tiến lên, kéo Vân Thanh Nhiễm sắp bị Vân Trần thị đánh cho thiếu chút nữa ngã sấp xuống vào trong ngực của mình.

Hắn nhìn thấy má bên trái Vân Thanh Nhiễm hiện rõ dấu đỏ, chỉ biết một bạt tai này đánh rất nặng, lát nữa khẳng định khuôn mặt Vân Thanh Nhiễm sẽ sưng lên.

Quân Mặc Thần nhìn về phía Vân Trần thị, “Vân phu nhân, Nhiễm Nhi là thế tử phi của bản thể tử, mà bà, chỉ là phu nhân Tướng phủ, luận tôn ti, nàng tôn bà ti, bà thật to gan, cả gan đi hạ phạm thượng.”

Vân Trần thị bị Quân Mặc Thần làm cho hoảng sợ, đối mặt với khí thế đột nhiên chuyển biến của Quân Mặc Thần, mới ý thức được sự sợ hãi.

Nhìn nhìn tay phải của mình, vừa rồi một bạt tai kia bà ta không chút lưu tình đánh xuống, bởi vì nhị nữ nhi này của bà ta thật sự là quá không nghe lời, thân là tỷ tỷ không quan tâm đến sống chết của muội muội, thân là nữ nhi lại dám nói ra lời ư hiếp mẫu thân là bà ta.

“Vân phu nhân không để Nhiễm Nhi vào mắt, cũng chính là không để bản thể tử vào mắt, không để Trần Nam Vương phủ vào mắt.” Giọng nói Quân Mặc Thần không quá phật phồng, cũng lộ ra một sự quyết đoán không thể bỏ qua.

Vân Viễn Hằng và Vân Yên Nhiên cùng theo tới cũng thấy một màn Vân Thanh Nhiễm bị Vân Trần thị đánh một cái tát, lại nghe được Quân Mặc Thần nói như vậy, Vân Viễn Hằng liền tiến lên thay Vân Trần thị, thay Vân phủ của ông ta biện giải.

“Xin thế tử gia hãy nguôi giận, thường nói, đánh vào thân trẻ, đau ở tâm nương, chuyết kinh thân là mẫu thân ruột thịt của Thanh Nhiễm, đánh Thanh Nhiễm, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu hơn Thanh Nhiễm, Thanh Nhiễm nó bị bệnh nhiều năm như vậy, cho tới nay đều không được dạy dỗ, chuyết kinh cũng là lo lắng sau khi con bé gả vào vương phủ sẽ có hành động gì không hợp quy củ, mới nhịn không được nhiều lời vài câu.”

Vân Viễn Hằng là ai, trà trộn quan trường nhiều năm như vậy, thiên tu thiện vũ, vương đều có thể bị ông ta nói thành tròn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đánh Trả

“Sau đó liền động thủ?” Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm đang ở trong lòng mình, nàng mới mười lăm tuổi, nhưng thực mạnh mai.

Vân Thanh Nhiễm không khóc, đáy mắt một mảnh trong suốt, lại như vô cùng thâm thúy.

Từ lúc Quân Mặc Thần ôm nàng vào trong lòng, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của hắn truyền đến.

Nàng nên khóc ư? Khóc vì mẫu thân của nàng chỉ lo lắng cho muội muội, nhưng lại giấu đạp lên hạnh phúc của nàng.

Đều là nữ nhi, chẳng lẽ hạnh phúc của nữ nhi điên nhiều năm này không phải là hạnh phúc. Bởi vì bị điên, bởi vì tất cả mọi người ở kinh thành đều nói, Nhị tiểu thư Tướng phủ như thế này thế kia, thì phải nhận mệnh hèn sao?

“Thế tử gia, là do chuyết kinh có chút nóng vội, cho nên mới ra tay, lão thần khẩn cầu thế tử gia vì chuyết kinh có ý tốt mà không trách tội bà ấy!” Vân Viễn Hằng cũng không cảm thấy một cái bạt tai này của phu nhân mình là sai, nữ nhi này thực sự đã khiến bọn họ quá thất vọng rồi, nàng rõ ràng có biện pháp giúp muội muội mình nhưng lại không giúp, đổi lại là ông, có thể ông cũng sẽ giống phu nhân, động thủ.

Vân Yên Nhiên tiến lên một bước, đến trước mặt Quân Mặc Thần liền quỳ xuống, “Thế tử gia, nương bà ấy rất thương nữ nhi, sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, chắc do tỷ tỷ đã nói gì khiến nương tức giận mới vậy, thế tử gia ngàn vạn lần đừng trách phạt nương, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, nếu thế tử gia nhất định phải phạt, vậy thì thế tử gia hãy phạt ta đi.”

Vân Yên Nhiên hơi cúi thấp đầu, cam nguyện thay mẫu thân nàng chịu phạt.

Vân gia nhị lão nhìn thấy Vân Yên Nhiên như vậy, trong lòng có chút an ủi lại có chút cảm khái, hai người đều là nữ nhi do bọn họ sinh ra, vì sao lại có chênh lệch lớn như vậy? Nhìn Tam nữ nhi, bọn họ cảm thấy Nhị nữ nhi quả thực rất kém.

Vân Thanh Nhiễm khẽ nhếch khóe môi, nàng là nghịch nữ, mà Vân Yên Nhiên liền thành hiếu nữ, có phải hôm nay Vân Yên Nhiên này quỳ chịu phạt, nàng sẽ không thể trách móc nàng ta quá nặng nề?

Bằng không, thì là do nàng không biết điều, người ta tấm lòng hiếu thuận có trời đất chứng giám, mà nàng lại không biết tôn kính!

Vân Thanh Nhiễm nâng tay, cũng không nói nhiều, không chút lưu tình cho Vân Yên Nhu một cái bạt tai.

“Ba ——”

Vân Yên Nhiên bị Vân Thanh Nhiễm hung hăng tát một bạt tai, mọi người vốn đang quỳ đều nhìn lên.

Nếu nàng đã là nghịch nữ, mà Vân Yên Nhiên là hiếu nữ, vậy làm cho triệt để, cần gì phải ản ản, không phải muốn thay bà ta chịu phạt sao, sao Vân Thanh Nhiễm nàng lại không thành toàn đây?

Vân Viễn Hằng cùng Vân Trần thị thấy vậy, bước lên phía trước mặt Vân Yên Nhiên, một tay Vân Yên Nhiên che nửa bên mặt của mình, về mặt đây nước mắt, đầm đìa đáng yêu.

Từ trước đến giờ, cha mẹ chưa bao giờ đánh Vân Yên Nhiên nàng, mà trong kinh thành này, đệ tử danh môn nhìn thấy Vân Yên Nhiên đều nịnh bợ, tôn hót, đây là lần đầu tiên có người đánh nàng.

Vân Thanh Nhiễm đánh Vân Yên Nhiên xong, nhìn tay của chính mình, “Thật sự là có lỗi, vừa rồi ta nhìn thấy ánh mắt Yên Nhiên muội muội nhìn phu quân bản cung như vậy, còn tưởng nàng có ý đối với thế tử gia, muốn câu dẫn tỷ phu của nàng, cho nên nhất thời không nhịn được mà xuống tay, chỉ muốn nàng biết trượng phu của tỷ tỷ không thể tơ tưởng, bản cung nghĩ phụ thân cùng mẫu thân cũng sẽ hiểu, đây là bản cung phòng bị mà thôi, miễn cho về sau muội muội phạm sai lầm.”

Người, Vân Thanh Nhiễm đánh, lý do, Vân Thanh Nhiễm cũng nói.

“Tỷ tỷ, ta không có mơ ước thế tử gia...” Vân Yên Nhiên khóc giải thích cho bản thân, nước mắt đầy mặt, hốc mắt sưng đỏ, trong ánh mắt có vô vàn ủy khuất.

Cho dù là bị người đánh, bộ dáng của Vân Yên Nhiên so với Vân Thanh Nhiễm cũng làm cho người ta thương tiếc hơn.

Đồng dạng bị đánh một bạt tai, Vân Thanh Nhiễm trong trêu nhưng lạnh lùng không nói, mà Vân Yên Nhiên đã khóc đến lệ hoa đái vũ, nhu nhược giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi ngã.

Hiện nay thân thể của Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa thể khôi phục, một người hàng năm thiếu dinh dưỡng như vậy, đừng nói là rèn luyện cơ bản, chỉ hoạt động cũng không đủ khí lực, khí lực so với người bình thường còn yếu hơn.

Một bạt tai này mà Vân Yên Nhiên phải chịu, tuyệt đối không nghiêm trọng như Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi sao lại có thể già mồm át lễ phải như vậy, cổ tình gây sự, ai chẳng biết Yên Nhiên nó thích...” Vân Viễn Hằng nói được một nửa, người mà Vân Yên Nhiên thích là Dạ Minh Uyên, nhưng dù sao cũng là một nữ hài tử chưa xuất giá, thích người khác cũng không phải là chuyện gì quang vinh, nếu nói lung tung cũng không tốt.

Vân Viễn Hằng cảm thấy Vân Thanh Nhiễm một chút đạo lý cũng không hiểu, quả thực chính là hồ nháo! Nếu hôm nay nàng không phải là thể tử phi, Vân Viễn Hằng đã sớm lấy thân phận phụ thân mà giáo huấn Vân Thanh Nhiễm một phen rồi.

Quân Mặc Thần che chở Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi của bản thể tử nói có chính là có, xem ra hôm nay bản thể tử cùng thể tử phi nên sớm trở về, miễn cho ái phi của bản thể tử sinh khí, thể tử phi là người mà bản thể tử tốn rất nhiều công sức mới có thể lấy về nhà, cũng không thể dọa chạy được, ngày khác chờ thể tử phi hết giận, bản thể tử lại mang thể tử phi đến thăm nhị lão.”

Quân Mặc Thần nói xong, liền ôm Vân Thanh Nhiễm, đi nhanh ra bên ngoài, ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn Vân Yên Nhiên vừa bị đánh, đồng thời không nhìn sắc mặt vô cùng khó coi của Vân gia nhị lão.

Vân Viễn Hằng rất muốn răn dạy Vân Thanh Nhiễm một phen, nhưng mà không có cách nào, Vân Thanh Nhiễm có Quân Mặc Thần che chở, đừng nói là ông ta giáo huấn Vân Thanh Nhiễm vài câu, người đã bị thể tử gia mang đi.

Nữ nhi này của ông ta, rõ ràng trước đây không như thế này, tại sao sau khi tỉnh lại tính tình liền biến thành như vậy.

Rốt cuộc vẫn là nữ nhi của chính mình, Vân Viễn Hằng rất đau lòng vì Vân Thanh Nhiễm bất hiếu.

Ngày lại mặt, tan rã trong không vui.

Trong kiệu, Quân Mặc Thần ho khan một trận mãnh liệt, “Khụ khụ khụ...”

Vân Thanh Nhiễm nghe thấy hắt ho, nghĩ đến thời điểm vừa rồi ở Vân phủ hẳn là đã nhịn rất nhiều, thân thể hẳn yếu đuối, lúc đi ra lại không ngồi xe lăn, ôm nàng nhanh chóng rời đi.

Đại phu nói hẳn không nên mệt nhọc, bằng không, hô hấp dồn dập sẽ làm hẳn thêm khó chịu.

Vân Thanh Nhiễm vỗ ngực giúp hẳn thuận khí, “Ngươi vừa rồi che chở ta, nhưng mà lại đắc tội với cha ta, tuy nói thân phận ông ta không bằng ngươi, nhưng nói thế nào cũng là một Tướng gia, như vậy thực không có vấn đề gì chứ?”

“Khụ khụ, khụ khụ, bản thể tử nếu đã cưới ngươi, không thể cho ngươi nhiều thứ, nhưng thân phận thể tử phi này vẫn có thể cho ngươi, thân là thể tử phi vương phủ, làm sao có thể để cho người ta tùy tiện khi dễ?”

Quân Mặc Thần ho một hồi, người dựa vào đệm mềm, cổ kiệu này so với cổ kiệu bình thường thoải mái hơn rất nhiều, kiệu phu cũng không giống kiệu phu bình thường, đi rất bình ổn.

“Mặc kệ thế nào cũng cảm ơn ngươi.” Vân Thanh Nhiễm hướng Quân Mặc Thần nói lời cảm tạ, tuy rằng nàng không nhìn rõ tâm tư nam nhân này, nhưng mà những việc nam nhân này làm, đối với nàng mà nói đều tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thương Tiếc Của Vân Tử Hy

“Giá giá giá ——” Một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ xa đến gần.

Bạch mã thiếu niên dừng lại bên cạnh cổ kiệu, gã nâng kiệu nhận ra được người cưỡi ngựa là ca ca của Vân Thanh Nhiễm, do dự có nên dừng cổ kiệu lại hay không.

“Thanh Nhiễm ——” Vân Tử Hy vội vàng đuổi theo, muốn nhìn một chút tình huống của Vân Thanh Nhiễm.

Vừa rồi, sau khi Vân Tử Hy ở cửa Vân phủ nghênh đón Vân Thanh Nhiễm về nhà liền tận lực lảng tránh, chứng kiến Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cùng nhau ra vào, Vân Tử Hy chỉ cảm thấy buồn bực trong ngực.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm mới ra khỏi Vân phủ không bao lâu, Vân Tử Hy nghe nói Vân Thanh Nhiễm bị Vân Trần thị đánh một bạt tai, vội thúc ngựa đuổi theo.

“Dừng kiệu.” Vân Thanh Nhiễm nghe thấy giọng nói của Vân Từ Hy, liền bảo người ta ngừng kiệu.

Nàng từ trong kiệu đi ra, mà Vân Từ Hy cũng đã xuống ngựa.

Vân Từ Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm sưng một bên mặt, rất thương tâm, “Thanh Nhiễm...” Lời đến bên miệng, Vân Từ Hy lại không biết phải nói như thế nào, hẳn biết Vân Thanh Nhiễm bị mẩu thân đánh, nhưng mà hẳn làm đại ca, lại phải an ủi nàng như thế nào đây?

“Ca ca, ta không sao.” Vân Thanh Nhiễm biết Vân Từ Hy quan tâm mình, liền trấn an hẳn, mặc kệ quan hệ giữa nàng và cha mẹ là như thế nào, ca ca của nàng vẫn là trưởng tử Vân gia, là nhi tử vĩ đại trong lòng cha mẹ.

“Thanh Nhiễm, ca ca có mấy câu muốn nói với muội, có thể sang bên cạnh nói chuyện không?” Vân Từ Hy nói xong, lại thấy mảnh kiệu được bàn tay trắng nõn thon dài của Quân Mặc Thần vén lên, Vân Từ Hy sợ Quân Mặc Thần cho là mình lại muốn mang Vân Thanh Nhiễm đi giống như lần trước, liền hướng tới Quân Mặc Thần đang ở trong kiệu giải thích, “Thế tử gia, vì thân chỉ là có vài câu muốn nói riêng với muội muội, sẽ không làm chuyện gì vượt khuôn phép.”

Bên trong kiệu, Quân Mặc Thần thản nhiên gật đầu, không nói gì thêm, chính là đôi mắt mình duệ của hẳn như nhìn thấu Vân Từ Hy, khiến Vân Từ Hy có chút sợ hãi khó nói lên lời.

Được Quân Mặc Thần cho phép, Vân Từ Hy mang theo Vân Thanh Nhiễm đi đến chỗ không người ở ven đường, hai người cũng không đi xa, còn trong phạm vi tầm mắt của mọi người, chỉ là tất cả mọi người không nghe được đối thoại giữa hai người.

“Thanh Nhiễm, ca ca còn chưa kịp chúc phúc muội thành thân.” Vân Từ Hy gượng cười, tươi cười rất đẹp, một tia chua sót rất nhỏ cũng bị hẳn che giấu đi.

Ngày đó, hẳn thúc ngựa chạy như điên, say rượu trên cánh đồng bạt ngàn, đêm hôm đó, hẳn suy nghĩ rất nhiều, hẳn biết mình không bảo vệ được muội muội mà hẳn yêu mến nhất, Thanh Nhiễm của hẳn.

Việc hẳn có thể làm, là lưu lại kinh thành, ở lại nơi có thể thấy Thanh Nhiễm, lảng lảng bảo vệ nàng, cho dù nàng đã định trước phải làm một quả phụ, nhất định phải sống cô độc quãng đời còn lại, hẳn cũng sẽ cùng già với nàng.

Mà phần tình cảm không thể lộ ra này của hẳn để cho một mình hẳn yên lặng gánh vác là được rồi, Thanh Nhiễm vĩnh viễn cũng không nên biết, không cần biết.

“Cảm ơn ca ca.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười gật đầu, lời chúc phúc của Vân Từ Hy là lời chúc phúc đầu tiên cũng là duy nhất từ lúc nàng và Quân Mặc Thần thành thân nhận được.

“Muội thành hôn, ca ca cũng không kịp chuẩn bị lễ vật cho muội, hai ngày này ca ca ở Linh Lung các nhìn thấy cây trâm này, nghĩ Thanh Nhiễm cài vào nhất định nhìn rất đẹp, muội xem xem có thích không?” Vân Từ Hy từ trong lòng ngực lấy ra một cây trâm mà hẳn dùng găm vóc bọc lại, mở găm vóc ra có thể nhìn thấy một cây trâm làm từ Phi thúy thượng hạng màu xanh biếc trong suốt như nước, bên trên không thêm bất kỳ trang sức gì, là một cây trâm Phi Thúy thuần túy.

Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận cây trâm, thật tình rất thích, “Ca ca chọn vô cùng hợp với ta.”

Đó là đương nhiên. Vân Từ Hy ở trong lòng yên lặng nói.

Trước kia đồ của Vân Thanh Nhiễm đều do Vân Từ Hy chọn lựa, có một độ, tóc Vân Thanh Nhiễm đều là Vân Từ Hy chải, khi đó nha hoàn gia đình trong phủ còn trộm cười đại thiếu gia Vân Từ Hy này sắp thành bà vú của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lộ ra tươi cười đã lâu không thấy, rất tinh khiết, rất thật, con ngươi luôn thanh lãnh trong thoáng chốc tỏa ra ánh sáng chói mắt, có thể bắt lấy nơi sâu thẳm của người ta.

Chỉ tiếc vẻ đẹp bị phá hỏng, trên má trái của nàng còn in một dấu bàn tay.

Vân Từ Hy không tự giác vươn tay, vuốt ve má trái bị thương của Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng che phủ, “Đau không?” Trong thanh âm của Vân Từ Hy tràn ngập thương tiếc đối với Vân Thanh Nhiễm.

“Ta không sao.” Vân Thanh Nhiễm thu lấy thương tiếc cùng yêu thương của Vân Từ Hy vào đáy mắt, nàng thâm lặng thề, sau này mặc kệ chuyện gì phát sinh, bọn ta sẽ đem hết toàn lực bảo hộ huynh chu toàn.

Mặc dù bản thân không phải là nguyên chủ của thân thể này, nhưng phần thương tiếc này của Vân Từ Hy xác xác thực thực mà dành cho nàng.

Còn có, nàng cùng hẳn cũng là thân nhân huyết mạch tương liên.

“Thanh Nhiễm, nhớ rõ, sau này ca ca đều sẽ ở bên cạnh muội, muội có chuyện gì không vui không như ý đều phải nhớ nói cho ca ca, ta là ca ca của muội, sẽ luôn luôn bảo vệ muội.” Vân Từ Hy nghiêm túc nói với Vân Thanh Nhiễm, đây là hứa hẹn của hẳn cho Vân Thanh Nhiễm.

Không có biện pháp giúp nàng được gả cho một người tốt giống như những nữ hải tử khác là sự vô dụng của người làm ca ca là hẳn đây, nhưng sau này,

hắn không hy vọng Thanh Nhiễm sẽ chịu ủy khuất nữa.

Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Từ Hy tán gẫu một hồi, mới vào trong kiệu, bên trong kiệu, Quân Mặc Thần nhắm mắt lại, cũng không biết hắn có phải đang ngủ hay không. Vân Thanh Nhiễm còn tưởng rằng nàng rời đi lâu như vậy, hắn trên danh nghĩa trọng phu sẽ hỏi vài câu, không ngờ hắn thật sự không hỏi gì, ngấm lại cũng phải, bọn họ chẳng qua là một đôi phu thê giả hữu danh vô thật mà thôi, chuyện của nàng, hắn cũng không có lý do gì để hỏi nhiều.

Ngày thứ hai, một đám người đến Trần Nam Vương phủ, một đám bọn họ, đều là tới bái phỏng thế tử phi Vân Thanh Nhiễm này.

Ngoài mặt nói là bái phỏng, nhưng trên thực tế, đều là đến xem kịch vui.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Bọn họ nhiều người như vậy nhất định là có ý đến làm khó dễ người!”

Lục Trúc bĩu môi, có chút mất hứng nói, tuy rằng nàng chỉ là một nha hoàn, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể dự đoán được mục đích mà những công tử tiểu thư kia tới, tiểu thư trước giờ đều không lui tới với bọn họ, hơn nữa bọn họ người nào ở sau lưng không phải đều nói tiểu thư là kẻ điên? Ngày ấy thành thân bọn họ cũng tới, nàng từng nghe được bọn họ xì xào bàn tán trên tiệc rượu!

Nhất là cháu gái của Tàn tướng quân Tàn Tổ Tổ kia, rất đáng ghét, chẳng những nói tiểu thư các nàng là kẻ điên, còn nói tiểu thư bị coi thường, không tự biết mình, rõ ràng biết bệnh mình cũng không nhẹ còn dám thành hôn linh tinh.

Hôm nay bọn họ đột nhiên đến thăm, khẳng định không có lòng tốt gì.

“Người tới là khách, bọn họ bái phỏng ta mà ta không gặp là ta không phải, nếu bọn họ hồ nháo thì chính là bọn họ không đúng, Lục Trúc, người dẫn bọn họ đến phòng khách chờ ta, ta đây phải đi gặp bọn họ.” Đối với tình huống như vậy, Vân Thanh Nhiễm cũng không có ý tốt gì, nàng gả vào vương phủ, thành thế tử phi của Quân Mặc Thần, những nhân ngôn toái ngữ, ché giễu trong kinh thành, rất nhiều, đều đếm không hết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Hãm Hại

Trong phòng khách, có bốn người trẻ tuổi ngồi xung quanh, có nam có nữ. Bốn người này đều là tiểu thư công tử đến từ các danh môn vọng tộc.

“Các người nói xem, lát nữa chúng ta gặp người điên kia, có nên hành lễ với nàng ta không?” Trong đó một nam tử nhỏ tuổi nhất có đôi mắt to ngập nước hỏi ba người còn lại.

Hắn là tiểu công tử của phủ tướng quân, Tàn Nguyên Phong, năm nay vừa tròn mười bốn tuổi, bộ dạng trắng nõn, trên mặt còn mang theo chút trẻ con, nhưng bộ dạng như vậy lại làm cho người ta thích.

Lần này Tàn Nguyên Phong cùng đi với tỷ tỷ Tàn Tổ Tổ của hắn.

“Hành lễ? Chúng ta hành lễ nàng ta cũng không biết lại lãng phí thời gian!” Một nam nhân, tuổi lớn hơn rất nhiều, đã hai mươi tuổi, là công tử của phủ thượng thư, Đỗ Hà Phi, thanh danh trong kinh thành cũng không tốt, thích đánh bạc, thích đến thanh lâu, lần này tới chỉ là muốn xem kịch vui.

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà hiện tại thân phận nàng ta cao hơn chúng ta một bậc, nếu chúng ta thấy nàng ta mà không hành lễ có phải đã phạm vào tội đại nghịch bất đạo hay không?” Nạp Lan Từ được Tàn Tổ Tổ mời đến thì không lớn mật như Đỗ Hà Phi, thân phận của nàng không bằng Tàn Tổ Tổ và Đỗ Hà Phi, đương nhiên bận tâm cũng nhiều hơn.

“Thôi đi, nơi này có vài người chúng ta, chúng ta không nói thì ai biết, hơn nữa, chúng ta vốn đến xem nàng ta diễn trò, những thỉnh an bên ngoài kia thì lược bớt đi.” Đỗ Hà Phi nghĩ, chẳng lẽ người điên kia có thể ăn bọn họ? Cùng lắm là bị nàng ta cắn in hai hàm răng, lại không chết được người.

Tàn Tổ Tổ mím môi, không phát biểu ý kiến, chủ ý để mọi người đến đây hôm nay là của nàng, nàng chán ghét Vân Thanh Nhiễm, trước đây đã vô cùng chán ghét!

Nàng còn nhớ rõ thời gian Vân Thanh Nhiễm chưa điên đã bám chặt lấy Từ Hy ca ca, khi đó nàng muốn cùng Từ Hy ca ca đi ra ngoài dạo một lát, Từ Hy ca ca cũng đáp ứng rồi, nàng ta lại khóc, khiến cho Từ Hy ca ca cô đỡ nàng ta, không để ý tới nàng!

Sau sự việc đó Tàn Tổ Tổ nàng liền hận Vân Thanh Nhiễm, sau khi Vân Thanh Nhiễm điên Tàn Tổ Tổ nàng đều không có cơ hội tìm gặp Vân Thanh Nhiễm để tiết ác khí trong lòng, bây giờ Vân Thanh Nhiễm thành hôn, nàng phải bắt lấy cơ hội này.

Tàn Tổ Tổ đã thăm mền Vân Từ Hy từ lâu, chỉ là trong mắt Vân Từ Hy chỉ có Vân Thanh Nhiễm, Tàn Tổ Tổ thường xuyên đi theo gia gia nàng đến Vân

phủ, mỗi lần nhìn Vân Thanh Nhiễm, nàng đều ghen tị đến phát điên.

Bốn người đều tò mò chờ Vân Thanh Nhiễm đến, đợi nửa ngày, không đợi được Vân Thanh Nhiễm, nhưng lại nhìn thấy một nữ tử tuyệt sắc đi đến.

Đỗ Hà Phi nhìn có chút ngây người, từ lúc còn nhỏ đến lúc trưởng thành, Đỗ Hà Phi hẳn đã nhìn thấy vô số nữ nhân, trong nhà cũng có hai tiểu thiếp có tư sắc, nhưng mà không thể nào so sánh được với nữ nhân trước mắt này, hẳn cảm thấy hẳn nên trở về đuổi hai tiểu thiếp trong nhà đi.

Mấy người khác cũng kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm, ngạc nhiên với mỹ mạo kinh diễm của nàng, vừa nghi hoặc thân phận nàng.

Nữ tử này quá đẹp, giống như ráng mây chiều nơi chân trời, mỹ mà không ngán, diễm mà không tục, làn váy sam lay động kia thật may mắn vì có thể được nàng mặc trên người, ánh mắt nàng giống như biết nói chuyện, đôi mắt linh động như một vực sâu hút lấy người ta.

Trần Nam vương độc sủng vương phi là chuyện mà mọi người trong thiên hạ đều biết, đương nhiên sẽ không có sự phi thị thiếp, mà Quân Mặc Thần, một chân đã bước vào quan tài, ai còn nạp thiếp cho hắn? Không biết vì sao hắn lại dám kết hôn cùng Vân Thanh Nhiễm, nếu không thì hiện tại hắn vẫn là người cô đơn đấy!

Như vậy nữ tử trước mắt này là ai?

Vân Thanh Nhiễm nhìn biểu tình kinh ngạc của bốn người, cảm thấy có chút buồn cười, bọn họ vì nàng mà đến, hiện tại nàng đứng trước mặt bọn họ, ngược lại bọn họ lại không biết nàng.

“Nghe nói mấy vị tới bái phỏng bản cung, bản cung hôm nay cảm thấy thật là cao hứng đấy!” Vân Thanh Nhiễm nhìn một vòng bốn người, hai nữ tử dung mạo đều thực xuất sắc, trong đó có một người lộ ra anh khí, chắc là cháu gái Tần lão tướng quân – Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ nhận ra Vân Thanh Nhiễm, tuy đã qua nhiều năm, nhưng bộ dáng nàng ta cùng với trước đây có tám phần giống nhau!

Người này luôn e ngại nàng, không cho nàng tới gần Từ Hy ca ca, nữ nhân phá hoại, cho dù hóa thành tro nàng cũng có thể nhận ra!

Tần Tổ Tổ đối Vân Thanh Nhiễm hận ý sâu đậm, chỉ có chính nàng biết, năm nay nàng đã mười bảy tuổi, hai năm trước vốn nên xuất giá, nhưng mà mãi cho đến bây giờ vẫn vậy, chính là chờ Vân Từ Hy, thậm chí vì đuổi kịp Vân Từ Hy, mà nàng đã theo gia gia học cưỡi ngựa, học xạ kích, học múa đao cầm kiếm.

Nếu không có Vân Thanh Nhiễm, Tần Tổ Tổ nàng đã sớm có thể đính hôn với Vân Từ Hy, sau đó nàng có thể hạnh phúc chờ Vân Từ Hy trở về thú nàng, mà không phải giống như hiện tại không danh không phận chờ hắn, còn bị người khác chỉ trích, nói nàng đã trưởng thành mà còn không chịu gả, nói nàng chỉ biết múa đao cầm kiếm, khẳng định không thể gả ra ngoài.

Tần Tổ Tổ đem toàn bộ những chuyện này đổ tội lên đầu Vân Thanh Nhiễm. Thậm chí nàng còn cảm thấy phải cùng Từ Hy ca ca tách ra lâu như vậy, chịu đựng tương tư khổ sở như vậy đều vì Vân Thanh Nhiễm!

“Vân Thanh Nhiễm, ngươi không điên?” Đối với Vân Thanh Nhiễm đang tỉnh táo đứng trước mặt nàng, Tần Tổ Tổ cười lạnh, “Khó trách, ta còn đang nghi ngờ một người điên sao có thể dụ dỗ được thế tử gia thú ngươi, nguyên ý đi cầu thái hậu và hoàng thượng, hóa ra ngươi đã không còn điên!”

Tần Tổ Tổ vẫn cảm thấy Vân Thanh Nhiễm có tâm cơ rất nặng, nếu nàng ta không điên, như vậy chuyện gả vào vương phủ nhất định nằm trong tính toán của nàng ta, nữ nhân phá hoại này, không biết nàng ta trăm phương ngàn kế gả cho thế tử gia bệnh kia làm gì, nhưng nhất định không phải là chuyện tốt!

Ba người khác nghe được đoạn đối thoại của Tần Tổ Tổ và Vân Thanh Nhiễm mới biết nữ tử tuyệt sắc đang đứng trước mặt bọn họ này là người điên – Vân Thanh Nhiễm!

“Lục Trúc, dĩ hạ phạm thượng, dựa theo luật lệ của thiên triều ta thì phải chịu hình phạt gì?”

“Hồi tiểu thư, nhẹ thì vả miệng hai mươi cái, nặng thì có thể dùng côn đánh đến chết.” Dĩ hạ phạm thượng, đây còn phải xem cụ thể là ai phạm phải, phạm như thế nào.

“Giống như Tần tiểu thư gọi thẳng họ danh ta như vậy, thì phải chịu hình phạt gì?”

“Đáng mười trượng.” Đối với thiên kim tiểu thư mà nói, mười trượng cũng có khả năng làm chết người.

Tần Nguyên Phong nghe được lời nói của Vân Thanh Nhiễm, sợ tỷ tỷ hắn bị trách phạt, liền bước lên phía trước giữ chặt lấy Tần Tổ Tổ, muốn Tần Tổ Tổ hướng Vân Thanh Nhiễm xin tha thứ.

“Tỷ tỷ, mau hướng thế tử phi nương nương nói lời xin lỗi đi!”

Ai ngờ Tần Tổ Tổ cười lạnh gạt tay Tần Nguyên Phong đang bắt lấy nàng ra, từ trong ống tay áo lấy ra một thanh đoản kiếm.

Hành động này dọa đến mọi người, mọi người nghĩ nàng muốn ám sát Vân Thanh Nhiễm, tâm đều trở nên căng thẳng.

Nhưng mà, khi mọi người muốn ra tay ngăn cản nàng ta, thì Tần Tổ Tổ lại khiến cho chính mình bị thương, nàng ta rút đoản kiếm ra hung hăng vạch xuống cánh tay trái của mình, nhất thời máu tươi nhuộm đầy tay áo, máu còn nhỏ giọt xuống sàn.

Một màn này của Tần Tổ Tổ làm cho ba người kia ngây ra vì sợ hãi.

Tần Tổ Tổ không chỉ đâm chính mình bị thương, còn đem đoản kiếm trong tay mình đặt vào trong tay Vân Thanh Nhiễm.

Đáy mắt Tần Tổ Tổ vô cùng đắc ý, “Thế tử phi, ta đến bãi phỏng người, người lại đâm ta bị thương! Chuyện này ta nhất định phải đòi lại công đạo!” Tuy rằng Tần Tổ Tổ biết Vân Thanh Nhiễm đã hết điên, muốn tính làm cho Vân Thanh Nhiễm tức giận đâm nằng bị thương, chẳng qua quá trình hiện nay có chút biến hóa mà thôi. Hơn nữa Tần Tổ Tổ tin tưởng ba người kia sẽ vì nằng mà đứng ra làm chứng.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đoản kiếm còn nhiễm máu trên tay mình, chậm rãi cười.

Vật chứng, nằng đang cầm trên tay; về phần nhân chứng sao, bên kia có ba người, thoát nhìn thực hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nam Nhân Tốt

Vật chứng, nằng đang cầm trên tay; về phần nhân chứng sao, bên kia có ba người, thoát nhìn thực hoàn mỹ.

Hành động này của Tần Tổ Tổ đã dọa sợ mọi người.

Tần Nguyên Phong nhìn thấy tỷ tỷ của hắn hành động điên cuồng như thế, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, hắn biết tỷ tỷ của mình làm việc có chút cực đoan, nhưng sự tình hôm nay, thật sự quá mức.

Tần Nguyên Phong biết, nếu lát nữa sự tình bị náo lớn ra, hắn chỉ có thể lựa chọn đứng về phía tỷ tỷ của mình, tuy hắn biết làm như vậy rất có lỗi với thế tử phi, nhưng mà hắn không thể lên tiếng hại tỷ tỷ của mình!

Về phần Đồ Hà Phi cùng Nạp Lan Từ, tuy rằng bị hành động của Tần Tổ Tổ hù sợ, nhưng đáy lòng lại rất rõ ràng, hai người bọn họ là người hiểu được nhìn tình thế để làm việc, không có gì hai người lại đi đắc tội Tần Tổ Tổ mà trợ giúp cho điển phi của thế tử bệnh này cả!

Lục Trúc bên người Vân Thanh Nhiễm ngược lại sợ hãi, nằng bung miệng mình, khiếp sợ nhìn Tần Tổ Tổ, lo lắng muốn chết, nếu không phải mình là nha hoàn, nằng đã sớm bỏ chạy, hoặc là kêu lớn rồi.

Tần Tổ Tổ rất đắc ý, nằng chính là muốn Vân Thanh Nhiễm đền lại nỗi khổ tương tư mà mấy năm nay nằng phải chịu.

Loại tâm lý này của Tần Tổ Tổ thực vận vẹo, nằng chỉ là đang vì phần tình cảm không được người cho phép của chính mình mà tìm một người thích hợp để phát tiết mà thôi.

“Người khiến cho ta và Từ Hy ca ca tách ra lâu như vậy, ta không có lý do gì để cho người được làm thế tử phi an ổn cả, người nói phải không?” Trên mặt Tần Tổ Tổ lộ vẻ trào phúng cười.

Nhưng, lại không thấy kinh hoàng trong dự đoán của Tần Tổ Tổ, cũng không có phần nộ, Vân Thanh Nhiễm thực bình tĩnh, trên mặt nằng không tìm thấy một tia hoang mang.

“Ca ta?” Vân Thanh Nhiễm vốn đối với hành động của Tần Tổ Tổ không có hứng thú gì, nhưng nếu Tần Tổ Tổ đã đề cập đến Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm liền hỏi nhiều hai câu.

“Nếu không phải người, ta và Từ Hy ca ca nói không chừng đã sớm thành thân!” Tần Tổ Tổ thật hận!

Ồ... Vân Thanh Nhiễm xem như nghe rõ, vị cháu gái của Tần lão tướng quân này là thích ca ca của nằng, tuy rằng không biết vì sao thích ca ca của nằng lại muốn tới hại nằng, nhưng Vân Thanh Nhiễm có một chút hiểu rõ.

“Cùng ở chung một chỗ với ca ta? Người còn chưa đủ tư cách.” Vân Thanh Nhiễm nói như đinh đóng cột.

Nằng ta lại dám nói nằng không đủ tư cách! Tần Tổ Tổ tức giận.

“Vân Thanh Nhiễm, người năm đó quả nhiên là cố ý! Năm lần bảy lượt quấy nhiễu ta và Từ Hy ca ca, hiện tại người rốt cục chịu nói ra lời thật rồi!” Tần Tổ Tổ thấy bản thân chán ghét Vân Thanh Nhiễm nhiều năm như vậy quả nhiên là không sai.

Khi đó Tần Tổ Tổ chín tuổi, lên chuồn ra khỏi phủ đi xem bọn hắn luận võ, sau đó nằng nhìn thấy Từ Hy ca ca, dáng người phiêu dật như vậy, xuất trần

đến thế, những kẻ dự thi khác đều không có cách nào so được!

Từ khi đó nàng bắt đầu thích Từ Hy ca ca, nàng thương hắn, tự nhận là yêu hắn hơn so với người khác, nàng từ nhỏ đã lấy tiêu chuẩn làm thê tử của hắn để yêu cầu mình, tự nói với mình phải đuổi kịp bước chân của hắn.

Vân Thanh Nhiễm ngấm nghĩa đoản kiếm nhiễm máu trên tay, trên mặt nghiền ngẫm mười phần, nếu là tiểu thư khuê phòng bình thường nhìn thấy tình cảnh này cho dù không bị dọa hòng, ít nhất cũng sẽ khản trương.

Còn có, trên con dao sắc bén kia chính là máu người, Vân Thanh Nhiễm cảm trong tay lại như đang cầm một món đồ trang sức xinh đẹp thông thường.

Máu, Vân Thanh Nhiễm trước kia gặp qua không ít, tuy rằng nàng không ham máu, cũng không thích thấy máu, nhưng cũng không phải là cái loại nữ tử ngây ngô nhìn thấy người đổ máu sẽ thét chói tai, thấy hình ảnh máu tanh sẽ không chịu đựng nổi.

Vân Thanh Nhiễm cầm đoản kiếm đứng lên, từng giọt máu phía trên đoản kiếm nhỏ giọt xuống, nhỏ xuống giấy thêu của nàng, từng giọt máu giống như những đóa hoa mai đỏ tươi nở rộ.

Vân Thanh Nhiễm tao nhã bước đi, từ từ tới gần Tần Tố Tố.

“Ta ấy mà, không thích lưng đeo tội danh có lẽ có, chịu ừm khuất không đáng này, ta càng ưa thích đem tội danh mà người đã chuẩn bị ở trên đầu ta càng thêm chân thực, rạch người một đao là rạch, mà rạch người hai đao cũng là rạch, ta thấy vết đao trên cánh tay kia của người rất nông, cũng chưa cắt đến tĩnh mạch, máu chảy dường như rất ít, đến lúc đó nói ra thì rất không có sức thuyết phục, nếu đã làm thì làm cho âm ngoan một chút, máu phải chảy ra nhiều một chút, tổn thương nên nặng một chút, mới có thể lộ rõ ra sự ác độc của ta.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm nói chuyện trên mặt thực bình tĩnh, giống như không phải là nàng đang tính toán nên cắt mấy đao trên người Tần Tố Tố, mà là đang thái củ cải trắng vậy!

“Người có ý tứ gì?” Tần Tố Tố cảnh giác lui về sau mấy bước, nàng cảm thấy nguy hiểm đến từ Vân Thanh Nhiễm.

“Ý tứ trên mặt chữ, đến lúc đó nhớ nói rõ với người khác, ta điên cuồng đối đãi với người như thế nào đấy, yên tâm đi, mọi người nhất định tin tưởng, bởi vì mọi người đều biết, ta là kẻ điên, hành vi cử chỉ luôn không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường để phán đoán.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong đôi mắt đẹp quét qua ba người khác một chút, “Ba người các người tốt nhất trốn xa một chút nha, miễn cho ta lát nữa điên khùng lên, ngay cả các người cũng cắt phải đi.”

Ba người Đỗ Hà Phi ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn vào, hiện tại bọn họ là đi cũng không được, không đi cũng không xong.

Tay phải Vân Thanh Nhiễm giờ đoản kiếm, từng bước ép sát Tần Tố Tố, Tần Tố Tố theo bản năng lui về phía sau.

“Đừng rồi, ta hình như từng nghe nói võ công của người không tệ, nhưng đừng cố gắng phản kháng, nếu làm ta bị thương, sự tình liền biến thành Tần đại tiểu thư người ầu đã với một người điên như ta đây, nếu nói ra thì trên mặt Tần tiểu thư người cũng không về vang gì, hơn nữa thế tử phi ta đây và người cùng nhau bị thương, thì ai bị chịu thiệt hơn nhỉ?” Vân Thanh Nhiễm “nhắc nhở” nói.

Làm trò sao? Vân Thanh Nhiễm nghĩ mình thế nào cũng không thể thua Tần Tố Tố được, Tần Tố Tố biết tự hại mình đến vu oan nàng, chẳng lẽ nàng lại không biết mượn lực đả lực sao?

Tần Tố Tố không ngờ tới Vân Thanh Nhiễm lại thông minh như vậy, có thể nhìn thấu lợi hại trong này.

Hiện tại Tần Tố Tố muốn đánh lại, nhưng cũng bận tâm thân phận Vân Thanh Nhiễm mà không dám động, học một thân bản sự cũng vô ích, chỉ có thể lui về phía sau. Nếu Tần Tố Tố có thể trực tiếp làm gì Vân Thanh Nhiễm, thì vừa rồi cũng không cần tự cắt chính mình một đao.

Tần Tố Tố một mực thối lui, lui đến khi phía sau lưng đã dựa vào vách tường của phòng khách, mặt sau không còn đường.

Vân Thanh Nhiễm đứng ở trước mặt Tần Tố Tố, hỏi Tần Tố Tố, “Người yêu ca ca ta?”

Vân Thanh Nhiễm tính khí lạnh lùng trời sinh, tính này liên quan mật thiết với cuộc sống lúc trước của nàng, bởi vì lúc nàng còn rất nhỏ đã thể hiện ra dị năng mà bị người mang đi, từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện tàn khốc, thẳng đến sau khi lớn lên bắt đầu chấp hành nhiệm vụ.

Cuộc sống cơ giới hoá đã dưỡng thành tính khí nàng, nhưng không có nghĩa là nàng không hiểu tình cảm, thương tiếc mà Vân Từ Hy dành cho nàng, nàng biết, cũng quý trọng.

Cho nên đối với chuyện của Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm sẽ hỏi nhiều một chút.

Tần Tố Tố nhìn Vân Thanh Nhiễm, trong lòng nghĩ, đây mới thật sự là Vân Thanh Nhiễm chỉ biết đùa giỡn tâm cơ đùa giỡn thủ đoạn trói buộc Từ Hy ca ca vào bên người nàng ta trong trí nhớ của nàng sao?

Một người có thể đột nhiên phát điên, còn có thể đột nhiên tỉnh táo lại thay đổi tính khí sao?

“Ta là người yêu Từ Hy ca ca nhất trên thế giới này.” Tần Tố Tố nói, tin chắc không ai yêu Vân Từ Hy sâu đậm hơn so với nàng ta.

“VẬY ca ta, huynh ấy thích người sao?” Vân Thanh Nhiễm đối với chuyện quá khứ hoàn toàn không biết gì cả.

“Nếu không phải người từ trong quấy rối, Tử Hy ca ca đã sớm phát hiện được sự tốt đẹp của ta!”

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy thật buồn cười, lý do như vậy không khỏi cũng quá gượng ép đi?

“Tuy ta không nhớ rõ trước kia ta quấy rối như thế nào, có điều ca ca của ta là nam nhân tốt hiếm thấy trên đời này, về phần người, không thích hợp làm thê tử của huynh ấy.”

Lời này của Vân Thanh Nhiễm vừa mới dứt chợt nghe thấy một trận ho sặc sụa, tiếng ho khan quen như vậy, không cần phải nói, cũng biết là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, ái phi à, bản thể tử cũng là nam nhân tốt hiếm thấy trên đời này...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chiều Hư Nàng

“Khụ khụ khụ, khụ khụ, ái phi, bản thể tử cũng là nam nhân tốt hiếm có trên đời này...”

Quân Mặc Thần ngồi trên xe lăn, một bàn tay che miệng, ho một hồi lâu.

Trần Nam vương phủ là chỗ nào, là nơi mà người nào cũng có thể giễu võ dương oai sao?

Tần Tổ Tổ nghĩ trong phòng khách chỉ có vài người bọn họ, có thể đổi trắng thay đen, hãm hại Vân Thanh Nhiễm, nhưng lại không biết những động tác nhỏ này của nàng ta đều lọt vào tai mắt của Quân Mặc Thần.

Thời điểm Quân Mặc Thần tới đây đã thấy Vân Thanh Nhiễm đang diễn trò hay với nàng ta, bỗng nhiên cảm thấy không phải mình bắt được một con mèo hoang nhỏ đem về nhà nuôi dưỡng, mà là một con hổ thoát nhìn giống con mèo nhỏ, lúc nàng vurun vuốt sặc, cũng không phải là chỉ làm bị thương người ta, mà còn đem toàn bộ địch nhân xé rách.

Vân Thanh Nhiễm quay đầu nhìn Quân Mặc Thần, nhìn Quân Kiệt đang phụ giúp đẩy xe phía sau hắn, nàng thấy rõ sự hứng thú trong mắt Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần xuất hiện làm cho tình hình xảy ra biến hóa cực lớn, cũng làm cho bầu không khí hiện trường trở nên vi diệu.

“Thế tử gia, ngài tới thật đúng lúc, thế tử phi nàng không biết làm sao, đột nhiên cảm đoán kiếm đâm ta!” Tần Tổ Tổ nhìn thấy Quân Mặc Thần xuất hiện, phản ứng đầu tiên chính là trốn ra phía sau Quân Mặc Thần, tìm kiếm sự che chở của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần không nhìn Tần Tổ Tổ đang trốn phía sau hắn, mà đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, nhìn đoán kiếm tinh xảo nhiễm đầy máu tươi trong tay nàng, nói: “Ái phi, nàng thật nghịch ngợm, vì phu không phải đã nói với nàng rồi sao, nếu nàng muốn đâm người, vì phu sẽ mua vài tên nô lệ về cho nàng chặm rãi đâm, vị trước mặt nàng kia là cháu gái của Tần lão tướng quân, nếu đâm hỏng rồi, khụ khụ khụ... Vì phu lại phải tiến cung gặp hoàng thượng và thái hậu.”

Quân Mặc Thần như đang nói chuyện đương nhiên.

Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa hiểu rõ được khả năng trọn mắt nói dối của Quân Mặc Thần.

Mọi người đều nhìn về phía thế tử gia, ngài đang nói cái gì vậy?

Đâm hỏng rồi liền tiến cung đi gặp hoàng thượng cùng thái hậu?

Thì ra đâm hỏng một Tần Tổ Tổ ở trong mắt thế tử gia hắn chỉ là một chút phiền toái mà thôi.

Tần Tổ Tổ bị Quân Mặc Thần nói dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Trong miệng đối phương, sinh mệnh của nàng ta căn bản không đáng nhắc tới, giống như việc nàng ta chết đi, không được tính là một chuyện.

“Thế tử gia, ngài, ngài nói lời này là có ý tứ gì?” Trong lúc nhất thời Tần Tổ Tổ không kịp tiêu hóa lời nói của Quân Mặc Thần.

“Tiểu thư Tàn gia phải không?” Lúc này Quân Mặc Thần mới quay đầu lại nhìn Tàn Tổ Tổ, “Không biết gần đây ái phi của bản thể tử bị làm sao, rất có hứng thú với việc đâm người, người cũng biết, thật vất vả đòi này bản thể tử mới thủ được một thể tử, đương nhiên cũng sủng ái nàng, khụ khụ khụ... Nàng thích đâm người, tử tù ở trong lao ngục, hoặc là mấy nô lệ, bản thể tử đều có thể đem họ đến vương phủ, để cho ái phi thỏa sức đâm.”

Quân Mặc Thần liên tục nói một hơi dài, sau đó liền lên con thuyền, đưa tay vỗ ngực mình cho thuận khí.

Sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy, hơi thở suy yếu có chút run run, tất cả đều chứng tỏ thân thể hần bây giờ thật không tốt.

Bất quá miệng hần khẽ cong lên, một độ cong mê người, chứng minh tâm tình hần lúc này không tệ.

Lời của Quân Mặc Thần đã nói rõ ràng cho mọi người một tin tức, thể tử phi của hần muốn đi, hần liền sủng ái nàng điên.

Hay nói cách khác, hôm nay Vân Thanh Nhiễm có thực sự làm cho Tàn Tổ Tổ bị thương, Quân Mặc Thần hần cũng sẽ thành chỗ dựa lưng của nàng.

Biết được điều này khiến cho sắc mặt Tàn Tổ Tổ hoàn toàn thay đổi, nếu thể tử gia thật lòng muốn che chở Vân Thanh Nhiễm, trên dưới trong kinh thành này, có mấy người dám làm gì Vân Thanh Nhiễm? Ai cũng nói Trần Nam vương phủ không dễ chọc, cả hai vị đứng đầu trong cung kia, đều sủng ái Quân Mặc Thần.

“Thể tử gia, Tổ Tổ biết sai rồi.” Tàn Tổ Tổ cúi đầu, tâm không cam lòng không nguyện mà cúi đầu, bởi vì đối mặt với Quân Mặc Thần, nàng không có phần thắng, đối phương chỉ là một người sắp chết, nhưng cái người sắp chết này, lại có năng lực và quyền năng kéo người khác xuống nước, khiến cho bọn họ chết cùng.

Nàng không thể tưởng được, thể tử gia lại sủng ái Vân Thanh Nhiễm!

“Sai rồi? Không phải là ái phi của bản thể tử đâm người bị thương sao, người sai chỗ nào?”

Quân Mặc Thần cao quý mà tao nhã, nhắc tay nhắc chân đều có phong thái không nói nên lời.

Quân Mặc Thần biết đã xảy ra chuyện gì, những chuyện xảy ra trong phòng khách này, ám vệ vương phủ đều báo cáo với hần, nhưng lúc này hần lại tỏ vẻ không biết gì.

Tàn Tổ Tổ cúi đầu không biết trả lời như thế nào.

Câu hỏi của Quân Mặc Thần, nếu Tàn Tổ Tổ thừa nhận, là nàng ta không đúng; không thừa nhận, cũng là nàng ta không đúng.

Quân Mặc Thần không nhìn Tàn Tổ Tổ, hần quay đầu lại nói với Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ, ái phi, vừa rồi bản thể tử nghe thấy nàng nói ca ca nàng là một nam nhân tốt hiếm có, chẳng lẽ ái phi không biết mình cũng đã chiếm được một người sao? Khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần nói những lời này, ngữ khí và biểu tình đều nghiêm túc, nghe qua có chút điềm đạm đáng yêu.

“Khụ khụ, ái phi còn muốn chơi không? Nếu ái phi thích Tàn tiểu thư như thế, có thể lưu nàng ta lại, để cho nàng ta ở vương phủ chơi cùng với nàng.” Quân Mặc Thần cười như không cười nói.

“Không cần, hôm nay ta chơi đã rồi, lần khác lại chơi.” Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt Tàn Tổ Tổ, cầm một bàn tay nàng ta lên, mở lòng bàn tay ra, sau đó đem đoàn kiểm nhiễm máu kia đặt vào, “Sau này, Tàn tiểu thư nên cầm chắc thứ này, nếu lại rơi vào trong tay ta, ta sẽ không dùng phương thức này để nó trở lại trên tay người nữa đâu.”

Những lời này xem như là một lời cảnh cáo đối với Tàn Tổ Tổ.

“Đa... đa, đa tạ thể tử phi nương nương.” Tàn Tổ Tổ buộc chính mình phải nói những lời này, rất không cam lòng!

Đỗ Hà Phi từ phía sau đi ra nói chuyện, nếu Tàn Tổ Tổ có chuyện gì, bọn họ cũng không có khả năng vô sự.

“Thể tử gia, thể tử phi, hôm nay Tổ Tổ nàng có chút khác thường, có thể là tối hôm qua bị dính ‘đồ bẩn’, giờ chúng ta mang nàng rời đi, tìm đại sư trừ tà giúp nàng.”

Đỗ Hà Phi lấy bừa một cái có, muốn nhanh chóng rời khỏi vương phủ, tránh cho lát nữa chuyện tình lại bị nháo lớn hơn.

Trong lòng Đỗ Hà Phi oán hận Tàn Tổ Tổ, nói cho hần xem kịch vui hần mới đến, kết quả trò hay không thấy đâu, nhưng kinh hách lại thật sự không ít!

“Ừ, vậy người mau mang nàng đi thôi, nhanh chóng mà tìm đại sư đến nhìn thử đi.” Vân Thanh Nhiễm biết Đỗ Hà Phi cũng chỉ là nói bừa, cũng biết hần muốn tìm lí do rời đi mà thôi.

“Tạ thể tử phi nương nương, tạ thể tử gia.” Đỗ Hà Phi thấy Vân Thanh Nhiễm đáp ứng, liền nhanh chân chạy lấy người, ném cho Tàn Nguyên Phong và Nạp Lan Từ một ánh mắt, các người còn không mang Tàn Tổ Tổ rời đi.

Nạp Lan Từ còn hơi giật mình nhìn Quân Mặc Thần, Đỗ Hà Phi kéo ống tay áo nàng, nàng mới hồi thần, sau đó cùng bọn họ rời khỏi.

Những người này vừa đi, trong phòng khách chỉ còn lại Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Kiệt.

Vân Thanh Nhiễm tìm vị trí ngồi xuống, “Thế từ gia, người tựa hồ quá mức buông thả ta rồi.”

“Khụ khụ, ta không có một thân thể tốt để cùng nàng nháo cùng nàng điên, trước khi chết, đem nữ nhân duy nhất trong cuộc đời này của ta chiều hư, tùy nàng điên điên nháo nháo, khụ khụ khụ, có gì không tốt sao?” Quân Mặc Thần đã không để ý đến chuyện sống chết, loại người mà tùy thời đều có thể chết, nếu lại còn để ý chuyện sống chết, vậy thì những ngày hân còn sống không phải mệt mỏi hơn cả chết sao?

Vân Thanh Nhiễm nghe được lời nói của Quân Mặc Thần, trong lòng liền xuất hiện chút bi thương, lời hân nói làm cho nàng cảm thấy hân đang giải quyết tâm nguyện còn lại trong nhân sinh của hân vậy. Loại cảm giác giống như hơi thở từ vong đang ở trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Có Thể Sinh Hoạt Vợ Chồng

Chẳng qua bi thương lại trở về bi thương, trong lời này của Quân Mặc Thần có vài phần thực vài phần giả, Vân Thanh Nhiễm vẫn có chút hoài nghi, một người thân thể bị bệnh không có nghĩa là đầu óc cũng không dùng được, tâm tư của hân không phải nàng tùy tiện tiện là có thể tìm tòi nghiên cứu đến.

Vân Thanh Nhiễm không tin trên đời này sẽ có chuyện tốt như chiếc bánh nóng từ trên trời rớt xuống, Quân Mặc Thần dễ dàng đáp ứng cưới nàng, rồi buông thả nàng như vậy, sợ là có mục đích gì khác.

“Đúng là không có gì không tốt, thần thiếp ở đây tạ ơn thế tử gia trước.”

Vân Thanh Nhiễm không quan tâm hơn thua, không bởi vì Quân Mặc Thần nói mấy câu nhìn như săn sóc, là quên hết tất cả.

“Sáng nay trong kinh thành đã xảy ra một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.” Quân Mặc Thần nói với Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm hiện giờ thân là một thế tử phi thâm cư vương phủ, chuyện gì xảy ra bên ngoài, nếu như không có người nói cho nàng biết, nàng sẽ không biết.

Vân Thanh Nhiễm không nói, chờ Quân Mặc Thần nói tiếp.

“Sáng nay, có vị tiểu thư quan gia ở trên đường cái bị người bắt đi, không khéo chính là, vị tiểu thư quan gia kia là người mà trước đó không lâu mới được sắc phong làm công chúa, không lâu nữa phải xuất giá đến Đàng Ngụy.”

Tiểu thư quan gia trong miệng Quân Mặc Thần trừ bỏ Vân Yên Nhiên không còn người được chọn thứ hai.

“Bắt đi ư?”

Vân Thanh Nhiễm đối với chuyện này tỏ vẻ hoài nghi, tiểu thư Vân phủ đâu phải người nào cũng dám bắt?

Vân Yên Nhiên cũng không phải Dạ Minh Uyên, sự tồn tại của Dạ Minh Uyên uy hiếp đến người khác, liên lụy đến chuyện hoàng thất bọn hân, có người âm thầm muốn mạng của hân cũng không lạ, nhưng Vân Yên Nhiên chỉ là tiểu thư khuê phòng, cho dù là có đắc tội người khác, cũng chỉ là một vài nữ tử trong kinh thành thôi, còn không đến mức làm ra chuyện bắt người.

“Nghe nói là ở trên đường cái bị người bắt đi, dân chúng kinh thành có thể làm chứng, khụ khụ khụ...”

Nghe Quân Mặc Thần nói, người đầu tiên mà Vân Thanh Nhiễm nghĩ đến chính là phụ thân của nàng, tuy nói thân là nữ nhi không nên đi hoài nghi cha của mình, nhưng Vân Thanh Nhiễm đã được nhận thức qua việc “không từ một thủ đoạn nào” của phụ thân nàng vì Vân Yên Nhiên.

Trước kia muốn nàng thay thế Vân Yên Nhiên xuất giá, lúc đó chẳng phải mạo hiểm rất lớn sao? Vì bảo vệ nữ nhi mà ông ta yêu thương, không tiếc lừa trên gạt dưới, vậy thì làm tiếp một chuyện lừa trên gạt dưới giống vậy cũng không có gì kỳ quái.

Nếu qua thời gian này còn không tìm thấy người, vậy hoàng thượng chỉ có thể lựa chọn thay người khác.

Chờ tình thế qua đi, Vân Viễn Hằng lại an bài người nói đã “tìm được” Vân Yên Nhiên, là sự tình có thể kết thúc hoàn mỹ.

“Đây quả thật là một phương pháp tốt có thể giúp Vân Yên Nhiên không phải xuất giá.” Vân Thanh Nhiễm luận sự mà thôi, sự tình cũng không quan hệ đến nàng. Ít nhất tạm thời xem như không có vấn đề gì.

Quân Mặc Thần không nhìn ra được điều gì khác lạ lộ ra trên mặt Vân Thanh Nhiễm, giống như chuyện này hoàn toàn không có quan hệ gì đến nàng vậy.

Quân Mặc Thần lại ho một trận, sau đó tiếp tục nói, “Đêm nay người cùng ta tiến cung đi, thái hậu nương nương bên kia truyền ý chỉ đến, muốn hai người chúng ta tiến cung dùng bữa với bà.”

Nàng có quyền nói không à?

Nếu có quyền lợi này, Vân Thanh Nhiễm thực muốn cự tuyệt.

Vân Thanh Nhiễm ở vương phủ thích ứng cũng không tệ lắm, người Quân gia không có nhiều quy củ, có một số phương diện thậm chí so với gia đình tâm thường còn muốn tùy ý hơn, ví dụ thân là văn bối buổi sáng phải đi văn an trường bối, vương phủ sẽ không có quy củ này, theo hạ nhân trong phủ miêu tả, bản thân Vương Phi không thích dậy sớm, vì thế kiên trì muốn Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm không cần đi văn an năng.

Cho nên trừ bỏ ngày thứ hai sau tân hôn, Vân Thanh Nhiễm không còn đi thỉnh an Vương Phi nữa.

Nhưng quy củ trong cung lại rất nhiều.

Xế chiều hôm đó, loan giá trong cung đến đón Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm.

Vương phủ cách hoàng cung không xa, ngồi loan giá không đến nửa giờ đã vào trong cung, sau khi qua cửa cung lại quanh đi quẩn lại chừng mười phút đồng hồ, cuối cùng tới cung điện thái hậu nương nương ở—— cung Thiên Thọ.

Vân Thanh Nhiễm đỡ Quân Mặc Thần đến cửa điện, tường đỏ ngói xanh, trên cột là hình vẽ Phượng Hoàng, trên xà nhà cũng có điêu khắc Phượng Hoàng tương tự, trông rất sống động, đỉnh đầu là tường vân đồ mạ vàng, vừa trang nghiêm lại đại khí.

Vân Thanh Nhiễm trông thấy đương kim thái hậu, tóc hoa râm, thoát nhìn là một lão nhân hòa ái. Lão nhân gia bà mặc một thân quần áo vàng óng, cao quý vô cùng.

Ở bên cạnh thái hậu, Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa gặp được Hoa ma ma, chính là vị ma ma lần trước thay mặt thái hậu đến vương phủ nói muốn dạy nàng lễ nghi quy củ.

Ngoài ra đứng bên cạnh thái hậu còn có một nam nhân trung niên đeo y hòm trên lưng, xem cách ăn mặc hẳn là thái y.

Thái hậu nhìn thấy Quân Mặc Thần, thần tình trên mặt rất hiền lành, giống như bên ngoài vẫn nói, bà vô cùng yêu thương Quân Mặc Thần, đối với cháu ngoại trai này còn cưng hơn so với tôn tử của mình.

Hôm nay thái hậu cho triệu Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vào trong cung thật ra là có mục đích, lần trước bà để Hoa ma ma đi vương phủ dạy Vân Thanh Nhiễm lễ nghi quy củ bị Quân Mặc Thần ngăn lại, thái hậu vẫn chưa chết tâm.

“Thần (thần thiếp) khấu kiến thái hậu nương nương.”

“Không cần đa lễ,” Thái hậu vội sai người đến đỡ Quân Mặc Thần ngồi xuống, “Người đâu, mau ban thưởng ghế ngồi.”

“Tạ thái hậu.” Đầu gối Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm còn chưa chạm đất đã được người nâng dậy, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Trưng thái y, đi bắt mạch cho thế tử.” Thái hậu sai thái y đứng ở bên cạnh bà đi bắt mạch cho Quân Mặc Thần, đây là việc mà mỗi lần Quân Mặc Thần tiến cung thái hậu đều sẽ cho thái y làm.

“Thần tuân chỉ.” Trưng thái y lĩnh chỉ tới trước mặt Quân Mặc Thần, “Làm phiền thế tử gia vron tay ra.”

Quân Mặc Thần theo lời vron tay, cánh tay này, cổ tay trắng như ánh trăng, đại khái chính là cái dạng này.

Trưng thái y xem mạch cho Quân Mặc Thần xong, bấm bảo thái hậu, “Khởi bấm thái hậu nương nương, thân mình thế tử gia vẫn hư nhược như trước, nhưng chỉ cần chú ý thật tốt, là có thể sinh hoạt vợ chồng.”

“Vậy sao? Thái y có thể xác định?” Trên mặt thái hậu nhiều thêm mấy phần kích động.

“Vi thần không dám nói bậy.” Trưng thái y rất khẳng định trả lời.

“Tốt, tốt!” Thái hậu có chút cao hứng, “Người đâu, có thưởng.”

Thái hậu sai người ban thưởng cho Trưng thái y, sau đó đem ánh mắt dừng lại ở trên người Vân Thanh Nhiễm. Thái hậu cẩn thận nhìn Vân Thanh Nhiễm một lúc lâu, ánh mắt nghiêng cứu rất rõ ràng, tựa hồ đối với Vân Thanh Nhiễm vẫn hơi có ý kiến.

Muốn Vân Thanh Nhiễm sinh đứa nhỏ cho Quân gia là thật, nhưng đối với Vân Thanh Nhiễm vẫn không hài lòng cũng là thật.

Quân Mặc Thần cố chấp như thế, thái hậu chẳng qua là lui mà cầu tiếp thôi.

Chương 34: Bất Lực

“Thần Nhi, phụ vương và mẫu phi con cũng chỉ có một đứa nhỏ là con, nay con đã cưới thê, cũng là thời điểm nên sinh đứa nhỏ...”

Thái hậu đối với Quân Mặc Thần coi như dốc hết tâm can, lúc trước bà muốn Quân Mặc Thần đi thú một nữ nhân, nhưng hấn lại luôn thoái thác lấy lý do thân thể hấn không tốt, không nên liên lụy đến các cô nương.

Thật vất vả hấn mới cưới, thái hậu liền muốn Quân Mặc Thần lưu lại một đứa con.

Đối mặt với thái hậu tha thiết chờ đợi, Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói: “Khụ khụ, thái hậu nương nương, lòng thần có dư nhưng lực lại không đủ, sợ là phải xin lỗi cha mẹ thần.”

Bộ dáng Quân Mặc Thần ủy khuất giống như cô vợ nhỏ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn, biết Quân Mặc Thần lại giả làm cừu con.

“Thần Nhi, vừa rồi Trương thái y nói, chú ý một chút là có thể sinh hoạt vợ chồng, con yên tâm, hoàng tổ mẫu nhất định sẽ an bài thỏa đáng cho con.” Thái hậu còn thật sự nghiêm túc nói đến chuyện này.

Vân Thanh Nhiễm rất muốn hỏi, chú ý một chút? Chuyện đó phải chú ý như thế nào?

“Tâm ý của thái hậu nương nương, thần tâm lĩnh, chỉ là có lòng không đủ lực.” Quân Mặc Thần lại một lần nữa cự tuyệt, nói một câu mà ngừng vài lần, đủ để thấy được vô cùng suy yếu.

“Thần Nhi, con phải tin tưởng thái y, thân thể con chỉ là hơi yếu một chút, không có lực, không thể mệt nhọc, nhưng mà chuyện này con nên nghe hoàng tổ mẫu, chốc lát ta sẽ cho Hoa ma ma dạy thể tử phi, chỉ cần năng làm tốt, con sẽ không vất vả.”

Thái hậu nói như vậy, nghiêm nhiên Vân Thanh Nhiễm trở thành công cụ, còn phải phối hợp “làm việc”.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nghe nói hoàng gia luôn có người hướng dẫn hoàng tử vương tôn về phương diện kia, xem ra không phải là giả, chốc lát có khả năng sẽ được lĩnh giáo.

Vân Thanh Nhiễm da mặt không mòng, nếu không khi nghe những lời nói đó đã sớm đỏ mặt.

“Hoàng tổ mẫu...” Lúc này Quân Mặc Thần không kêu là thái hậu, trực tiếp gọi hoàng tổ mẫu, hấn cúi mắt, đôi môi mím lại, có vẻ ủy khuất, trong đôi mắt sáng như sao kia còn lóe chút ánh sáng, “Nhi thần không thể sinh hoạt vợ chồng.”

“Thần Nhi,” Thái hậu có ý nghiêm mặt lại, “Hôm nay nếu con không thuận theo hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu sẽ giận con!”

Quân Mặc Thần ho một trận, sau đó hít một hơi sâu nói, “Hoàng tổ mẫu, nhi thần bất lực.”

Bất lực! ...

Hai chữ vang vọng bên tai mọi người.

Quân Mặc Thần bệnh ở phổi, nhưng phía dưới không bệnh mà.

Thái hậu chỉ nghĩ thân thể Quân Mặc Thần không tốt, nhưng chưa từng nghĩ tới hấn còn có một bệnh khác không tiện nói ra.

“Thần Nhi, lời này của con là có ý tứ gì?” Thái hậu như gặp phải sấm sét giữa trời quang.

“Hoàng tổ mẫu...” Quân Mặc Thần giống như bị người khác đề cập đến chuyện thương tâm của mình, một bộ muốn khóc mà không khóc được, đôi mắt biết nói kia có thể nói rõ cho mọi người một tin tức.

Trong điện này trừ bỏ thái hậu, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm ra còn có các cung nữ thái giám hầu hạ, bọn họ đều ném cho Quân Mặc Thần ánh mắt đồng tình, một người từ nhỏ mắc bệnh đã đủ đáng thương, nay lại...

Trải qua vô số phong ba trong cung mà thái hậu vẫn bị những lời nói này của Quân Mặc Thần làm cho trở tay không kịp.

“Thần Nhi, phương diện này có thể hay không là có chỗ nào sai rồi? Bằng không lại để cho thái y nhìn một chút?”

“Hoàng tử mẫu, mấy năm nay nhi thần uống thuốc không ngừng, có vài được đối với cơ thể, khụ khụ. . . có tác dụng phụ, trước khi dùng đại phu cũng có nói với nhi thần, hoàng tử mẫu không cần lo lắng.” Quân Mặc Thần còn nói thêm, khiến người khác không thể không tin.

Thái hậu bởi vì chuyện này mà chịu đả kích không nhẹ, Trương thái y khẩn cấp đi bắt mạch cho thái hậu, sợ thái hậu lừa giận công tâm.

Vân Thanh Nhiễm thừa dịp mọi người đều lo lắng cho thái hậu, tiến đến bên tai Quân Mặc Thần, nhỏ giọng nói với hắn, “Gạt người như vậy có được không?”

Vân Thanh Nhiễm khẳng định Quân Mặc Thần đang gạt người, thân thể hắn đúng là không tốt, không có thể lực cũng đúng, nhưng bắt lực, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy là Quân Mặc Thần nói năng nói cuối mà thôi.

“Như thế ngươi và ta mới có thể tránh được một kiếp, bằng không khẳng định đêm nay thái hậu sẽ bắt chúng ta qua đêm trong cung, giám sát chúng ta sinh hoạt vợ chồng.” Quân Mặc Thần vẫn đạm phong khinh tra lời, giống như việc “bắt lực” kia không là gì đối với hắn.

Những người khác thấy hắn thế nào, cho tới bây giờ Quân Mặc Thần đều không quan tâm, bọn họ vẫn hâm mộ thân phận này của hắn, đối với Quân Mặc Thần đều không có ý nghĩa.

Kỳ thật đối với Quân Mặc Thần mà nói, an bài của thái hậu sẽ không để hắn chịu thiệt, người chịu thiệt là Vân Thanh Nhiễm.

Hắn gọi cho chính mình một chậu nước tắm để bảo vệ sự trong sạch của Vân Thanh Nhiễm.

Thái hậu bình tĩnh lại, không còn hưng trí như vừa rồi, bởi vì chuyện này mà người có chút mệt mỏi.

Thái hậu nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, thấy không vui, vốn đang nghĩ nàng có thể nói dối tông đường cho Quân gia ... Thái hậu lại nghĩ tới một chuyện khác khiến bà phiền lòng, nhìn Vân Thanh Nhiễm đôi lại chủ ý.

“Thế tử phi, chuyện muội muội người mất tích, người đã nghe nói chưa?” Thái hậu đối với Vân Thanh Nhiễm không giống như lúc nói chuyện với Quân Mặc Thần, bộ dạng uy nghi, hơn nữa còn có chút quyết đoán.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Hồi thái hậu nương nương, sáng nay thế tử gia đã nói cho thần thiếp biết.”

“Ừ... Ngươi nên biết, muội muội người lấy thân phận là công chúa hoàng triều Thịnh Vinh mà xuất giá, nếu không thấy nàng, làm hỏng hôn sự cùng Đảng Ngụy, thì sẽ làm cho hoàng triều Thịnh Vinh vô cùng mất mặt.”

Trong giọng nói của thái hậu có vài phần trách cứ, chuyện này làm cho thái hậu bất mãn với Vân phủ, cảm thấy Vân phủ thù hận lòng lẻo, biết rõ phải đi hòa thân, mà lại để xảy ra chuyện lớn như vậy!

Bất quá vì chút lý do, thái hậu cũng không tiện đi trách cứ Vân Viễn Hằng rất có uy vọng trong triều, lúc này liền đem tất cả hỏa khí đổ lên đầu Vân Thanh Nhiễm.

“Thần thiếp biết.” Vân Thanh Nhiễm nghe ra thái hậu đang bắt nạt.

“Chuyện này ai gia vốn đề nghị hoàng thượng giao cho ca ca người toàn quyền phụ trách, ai gia nghĩ nếu là người Vân gia phụ trách sẽ càng thêm tận lực hơn người khác, dù sao cũng là huyết mạch tình thân, với lại ca ca người nhiều năm chấn thủ biên cương hoàng triều Thịnh Vinh tốt như vậy, gần đây mới trở về, hoàng thượng yêu quý, không có ý kiến chút.”

Nghe lời này của thái hậu, Vân Thanh Nhiễm đoán được rằng thái hậu có thể đang hoài nghi Vân Viễn Hằng, hoàng thượng cùng hoàng hậu luyện tiết nữ nhi của mình, Vân Viễn Hằng cũng sẽ không thể không có những ý nghĩ kỳ quái.

Gừng càng già càng cay!

Thái hậu từ tuổi cập kê đã gả cho tiên hoàng làm hậu, vẫn có thể trụ được ở hậu cung này hơn mười năm, trước đó còn phụ giúp hoàng thượng xử lý việc chính sự, tâm tư người bình thường sao có thể so sánh?

“Ai gia nghĩ, phụ thân cùng ca ca người đều không được, không bằng giao cho người đi, hôm nay ai gia sẽ tuyên chỉ, cho người tư cách điều động Trú Binh kinh thành, giao cho người toàn quyền phụ trách tìm kiếm muội muội mình.”

Hoàng triều Thịnh Vinh đã sớm có những thí dụ về việc nữ nhân vào cung làm học sĩ, nữ tử có tài hoa có thể vào triều làm quan, tuy rằng hơi ít.

Cho nên thái hậu làm việc này cũng không có gì không ổn.

Thái hậu nói xong liền lệnh cho một ma ma bê một cái khay đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Trên đó là một khối ngọc bài, là tín vật của thái hậu nương nương, có cái này, cũng giống như thái hậu đích thân tới.

Nếu nói đây là thái hậu ban cho Vân Thanh Nhiễm quyền lực, chẳng bằng nói là cho Vân Thanh Nhiễm một đạo bùa đòi mạng.

Từ khối ngọc bài này không khó nhìn ra, thái hậu đã sớm chuẩn bị.

Như chính thái hậu nói, lúc đầu nàng còn tưởng người đi tìm là ca ca Vân Từ Hy của Vân Thanh Nhiễm nàng.

Thái hậu đối với chuyện Vân Yên Nhiên mất tích có chút hoài nghi, cho nên mới muốn người Vân gia điều tra việc này, về phần Vân Từ Hy điều tra hay Vân Thanh Nhiễm điều tra, đối với thái hậu mà nói cũng không có gì khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thệ Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nếu Còn Nhận Người Cha Là Ta Đây

“Thần thiếp lĩnh chỉ.”

Vân Thanh Nhiễm từ nơi mà tiếp nhận ngọc bài, tương đương với việc tiếp nhận một chuyện phiền phức.

Vân Thanh Nhiễm giấu cột, nếu như là ca ca của nàng tiếp mệnh lệnh này, cha của nàng có thể còn rối rắm một phen, một bên là nhi tử mình yêu thương, một bên là nữ nhi bảo bối của mình, biết bỏ qua ai để giữ ai.

Nhưng nếu hiện giờ đổi lại là nàng, lựa chọn của cha nàng sẽ rất rõ ràng rồi?

Tính toán của thái hậu nương nương quả thực không sai, chỉ tiếc lúc này bà dùng sai người rồi.

“Thế tử phi, nếu ai gia đem nhiệm vụ này giao cho ngươi, sẽ có yêu cầu đối với ngươi, nếu trong vòng ba ngày ngươi không thể tìm được Vân Yên Nhiên, ngươi phải chịu sự trừng phạt tương ứng, ngươi hiểu chưa?” Thái hậu rất nghiêm khắc nói với Vân Thanh Nhiễm, chắc chắn sự trừng phạt trong miệng bà nhất định sẽ không nhẹ.

“Vâng, thần thiếp đã biết.”

“Ừ, vậy quý an đi.” Thái hậu thật sự có chút mệt mỏi, cũng không phải thân thể mệt mỏi, mà là lòng có mệt mỏi, chuyện của Quân Mặc Thần khiến bà bị đá kích không nhỏ.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm tránh được chuyện sinh hoạt vợ chồng dưới sự giám sát của mọi người trong cung, nhưng Vân Thanh Nhiễm lại rơi vào một chuyện phiền toái cực lớn khác.

Tìm ra Vân Yên Nhiên bị cha của nàng giấu đi...

Trước khi tiến cung, Vân Thanh Nhiễm còn nghĩ chuyện Vân Yên Nhiên mất tích không có quan hệ gì với nàng, kết quả chỉ chớp mắt, nàng lại bị cột vào chặt chẽ với chuyện này.

Quân Mặc Thần nhìn thấy bộ dạng Vân Thanh Nhiễm nhũn mảy, “Chuyện này khiến ngươi rất phiền não?” Quân Mặc Thần hiểu rõ ràng việc này.

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, “Chuyện có phiền toái nữa thì vẫn có biện pháp giải quyết, ta đang nghĩ, cha ta sẽ giấu muội muội đến nơi nào thôi.”

Bởi vì đại khái đoán được chuyện này do ai làm, có phương hướng điều tra, sẽ tương đối dễ làm hơn nhiều. Hơn nữa cũng không cần phải lo lắng đối phương sẽ làm ra chuyện gì với Vân Yên Nhiên.

“Khụ khụ, có chỗ nào cần vi phu hỗ trợ, có thể mở miệng.” Quân Mặc Thần có thể giúp đương nhiên sẽ giúp.

Vân Thanh Nhiễm không gật đầu cũng không lắc đầu, “Chờ gấp rồi nói sau.”

Loại chuyện điều tra này đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói cũng không xa lạ gì, nhiệm vụ đầu tiên cần phải làm là bản thân cần phải thu thập thông tin cần thiết trước.

Có điều Vân Thanh Nhiễm thật không ngờ, phiền toái đầu tiên mình phải xử không phải là chuyện điều tra, mà là cha mẹ ruột của nàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thanh Nhiễm vừa mới rời giường, Vân Viễn Hằng đã mang theo Vân Trần thị đến vương phủ.

Hai vị này có thể nói là vô sự bất đẳng tam bảo điện(1).

“Thanh Nhiễm, nghe nói ngày hôm qua thái hậu hạ chỉ cho con phụ trách điều tra chuyện muội muội con mất tích?” Vân Viễn Hằng thật đúng là không biết lấp liếm, vừa đến đã đi thẳng vào vấn đề.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, “Vâng ạ, phụ thân đại nhân xin yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ tận tâm tận lực bắt lấy người xấu được, đem muội muội bình an tìm về.”

“Ừ.” Vân Viễn Hằng rầu rĩ “ừ” một tiếng, chuyện là ông ta làm, nhưng ông ta không thể giáp mặt nói thẳng với Vân Thanh Nhiễm, bằng không chính là thừa nhận ông ta là chủ sự phía sau chuyện này.

“Thanh Nhiễm, cha biết, chuyện lúc trước cha muốn con thay thế muội muội xuất giá đến Đàng Ngự, trong lòng con có oán giận, nhưng cha không hối hận, nếu con đứng ở vị trí của cha thì con sẽ hiểu rõ quyết định đó, Yên Nhiên không giống với con, mọi thứ trước mắt con bé đều rất tốt đẹp, cha không đành lòng hủy đi tiền đồ của con bé, con là nữ nhi của cha, đưa con đi Đàng Ngự cha cũng đau lòng.”

Vân Viễn Hằng nói rất có đạo lý.

Chính là, ông ta dùng cái gì để cân nhắc hai người Vân Thanh Nhiễm và Vân Yên Nhiên ai đáng giá hơn cho ông ta bảo vệ đây?

“Nhưng mà cha có nghĩ tới không, bây giờ không phải là chọn một người giữa ta và Yên Nhiên, mà là vốn đã tuyển định Yên Nhiên, nhưng phụ thân vẫn cứ muốn đem Yên Nhiên đổi thành ta!” Cái cân này rốt cuộc nghiêng đi bao nhiêu chỉ có trong lòng ông ta rõ ràng!

“Nếu con sớm nói con không đi, theo như tuổi, người hoàng thượng lựa chọn nhất định là con mà không phải Yên Nhiên!” Vân Viễn Hằng phản bác nói.

“A, phụ thân cũng biết ta không đi, vậy vì sao cha vẫn cảm thấy nên vứt bỏ ta đây?” Nàng không phải kẻ điên, nàng rất bình thường, nàng cũng là nữ nhi của ông ta.

Vân Viễn Hằng bị Vân Thanh Nhiễm nói có chút buồn bực, “Con đi kinh thành hỏi một câu, nhắc tới muội muội con, mỗi một chữ đều là khen ngợi con bé, nhưng nhắc tới con thì sao? Có một câu nào là khen ngợi con không?”

“Cho nên, tiêu chuẩn để phụ thân đại nhân đánh giá chúng ta chính là lời nói trong những người bên ngoài đó?” Dùng thanh danh để quyết định giá trị người nhà, đây rốt cuộc là cái loại người nhà gì?!

Vân Viễn Hằng lại một lần nữa bị Vân Thanh Nhiễm nói đến không phản bác được.

Vốn hôm nay ông ta tới chính là vì đến thăm dò ý tứ của Vân Thanh Nhiễm, ông ta không hy vọng Vân Thanh Nhiễm tìm thấy Vân Yên Nhiên, nói vậy kế hoạch của ông ta đều sẽ thành bọt nước, mà Yên Nhiên cũng trốn không thoát vận mệnh hòa thân.

“Hôm nay phụ thân đặc biệt tới gặp nữ nhi, còn có việc gì không?” Vân Thanh Nhiễm không tin cha nàng đến chỉ là vì đến giải thích với nàng về vấn đề hai nữ nhi nên bỏ ai bảo vệ ai.

Trong lòng Vân Viễn Hằng thở một hơi thật dài, nữ nhi này, ông ta thật sự là không hiểu nổi, thật sự là đã quá lâu không gặp, nó đã không còn là Thanh Nhiễm mà ông ta quen thuộc rồi sao?

“Cha nghe nói thái hậu sai con tìm kiếm tung tích Yên Nhiên, con và Yên Nhiên đều là nữ nhi của cha, cha đương nhiên là quan tâm các con, mới đến hỏi tình hình một câu, không biết con có đầu mối gì chưa?”

“Có.” Vân Thanh Nhiễm rất khẳng định trả lời, ngay cả một giây thời gian tự hỏi cũng không có.

Nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói có, tâm Vân Viễn Hằng căng thẳng lên, “Là manh mối gì?”

“Cha dường như rất quan tâm nhỉ?” Vân Thanh Nhiễm cười khế, nếu như nói lúc trước nàng vẫn chỉ là hoài nghi chuyện Vân Yên Nhiên bị bắt đi là Vân Viễn Hằng giở trò sau lưng, như vậy hiện tại nàng đã chắc chắn mười phần, Vân Yên Nhiên không thật sự bị người ta bắt đi, mà là bị phụ thân của nàng giấu đi.

“Thanh Nhiễm!” Vân Viễn Hằng kỳ thật rất muốn thẳng thắn nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm, bọn họ là người một nhà, theo lý thuyết hẳn nên đồng tâm hiệp lực, nhưng Vân Thanh Nhiễm hiện tại, ông ta không nắm chắc như vậy, “Yên Nhiên và con đều là nữ nhi của cha, cha đương nhiên là quan tâm các con!”

“Ồ, vậy cha thật sự hi vọng nữ nhi tìm được muội muội sao?” Vân Thanh Nhiễm có thâm ý khác cười hỏi.

Thấy tươi cười như vậy của Vân Thanh Nhiễm, tâm Vân Viễn Hằng “lộp bộp” một cái, “Rốt cuộc con đã biết cái gì?” Nó biết là ông ta làm sao? Có thể không? Vân Viễn Hằng thăm hỏi mình trong lòng.

Vân Viễn Hằng ở trong lòng cân nhắc một chút, sau đó nói, “Thanh Nhiễm, nếu con còn coi ta là cha con, còn coi Yên Nhiên là muội muội của mình, thì trong chuyện này con phải cần có chừng mực!”

Vân Viễn Hằng thật ra là đang mập mờ nói cho Vân Thanh Nhiễm, muốn nàng hiểu được, cái gì đối Vân Yên Nhiên mà nói mới là tốt nhất! Muốn lúc nàng điều tra nên chú ý “đúng mực”!

“Chỉ là phụ thân đừng quên, nếu chuyện này nữ nhi không thể làm cho thái hậu thỏa mãn, nữ nhi sẽ phải bị phạt, chẳng lẽ như vậy cũng không có vấn đề gì sao?”

(1) Vô sự bất đăng tam bảo điện (无事不登三宝殿): không có việc gì thì không lên chùa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cưỡi Chung Ngựa

“Nhưng mà phụ thân đừng quên, nếu chuyện này nữ nhi không thể làm cho thái hậu vừa lòng, nữ nhi sẽ bị phạt, chẳng lẽ như vậy cũng không có vấn đề gì sao?”

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm lợi hại vô cùng, nhìn thấy trên mặt Vân Viễn Hằng có chút quẫn bách.

Vân Thanh Nhiễm chờ Vân Viễn Hằng trả lời, nếu hắn trả lời được, chuyện này nàng có thể hỗ trợ, làm cho sự tình đẹp cả đôi đường.

“Thanh Nhiễm, thái hậu sẽ không phạt nặng con, có thể từ gia che chở con, con sẽ không có việc gì, nhưng mà muội muội con lại không giống như vậy, bên nặng bên nhẹ, con phải hiểu được!” Vân Viễn Hằng đạo lý rõ ràng, từ đầu đến cuối, người sai là Vân Thanh Nhiễm, là Vân Thanh Nhiễm không biết phân biệt, là Vân Thanh Nhiễm không để ý tình thân!

“Phụ thân nói được như vậy, nữ nhi không lời nào để nói.” Vân Thanh Nhiễm lộ rõ vẻ không muốn nói tiếp.

“Con...” Vân Viễn Hằng làm sao không nhìn ra Vân Thanh Nhiễm có lệ, ông ta tức giận, hai hàng lông mày có chút rung động, cơ bắp trên mặt căng cứng.

Mình thân là phụ thân mà còn phải ăn nói khép nép với nữ nhi như vậy, mà nàng cũng không đem phụ thân là ông ta để vào trong mắt, quả nhiên là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi?

Vân Viễn Hằng siết chặt tay lại, thiếu chút nữa muốn đánh cho Vân Thanh Nhiễm một cái bạt tai.

Vân Thanh Nhiễm nhìn xem rõ ràng, trên mặt lạnh lùng không có một tia biểu tình.

Nơi này, phụ thân nàng là người nhà nàng, nhưng nàng không thể dựa vào, tuy rằng nàng đã gả cho người, hôn nhân do chính nàng đi cầu, phu quân nàng, nhà chồng nàng, nàng cũng không thể dựa vào, nơi mà nàng có thể dựa vào, chỉ có chính mình!

★

Vân Thanh Nhiễm đi về phòng mình thay quần áo, nàng muốn đi ra ngoài.

Tuy rằng thái hậu cho nàng ngọc bài, nàng có quyền sử dụng một vài nhân mã, nhưng mà không có nghĩa nàng chỉ cần ngồi trên ghế đợi người khác đến báo cáo kết quả, nếu như có thể làm như thế, đã sớm tìm được Vân Yên Nhiên rồi.

Phụ thân nàng không phải là người lỗ mãng, nhất định sẽ không đem người giấu ở nơi tầm thường, ít nhất không phải đi đến đỉnh núi phụ cận tìm cường đạo là có thể tìm được.

Lục Trúc thấy Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang bạch cẩm, liền vội hỏi “Tiểu thư, người muốn xuất môn sao, Lục Trúc đi cùng người có được hay không?”

Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt, “Lục Trúc người cùng Hồng Mai lưu lại trong phủ đi, ta đi một mình là được rồi.” Lát nữa Vân Thanh Nhiễm còn chưa biết phải đi địa phương gì, gặp phải dạng người nào.

“Nhưng mà tiểu thư, thân thể người còn chưa tốt lắm, đi một mình không sao chứ? Nếu ngài cảm thấy ta với Hồng Mai không được, liền sai một vài gia đinh trong phủ đi theo, ít nhất còn có thể chiếu cố lẫn nhau.” Lục Trúc lo lắng nói, thân thể Vân Thanh Nhiễm vẫn là do nàng cùng Hồng Mai chiếu cố, một thời gian dài không đủ dinh dưỡng cũng không chỉ làm cho thân thể gầy một chút mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, vẫn có ý định chính mình một người ra ngoài, nàng từ cửa hông của Vương phủ đi ra, phát hiện trước mặt là một con ngựa trắng, mà dây cương của con ngựa này nằm trong tay Vân tử Hy.

Vân Từ Hy áo xanh nhẹ bay, trên mặt mang theo tươi cười nhợt nhạt, đang nhìn theo Vân Thanh Nhiễm từ trong vương phủ đi ra.

“Ca ca?” Vân Thanh Nhiễm đóng cửa hông vương phủ nhìn thấy Vân Từ Hy, “Huynh sao lại ở chỗ này?”

“Ta nghe nói thái hậu muốn muội điều tra chuyện này, nên tới đây chờ muội.” Lúc không có đại sự, người trong vương phủ ra vào đều là đi cửa hông, “Ca ca vừa mới hồi kinh, thân không chức vụ, rảnh đến buồn bức rồi, Thanh Nhiễm cho ca ca một ít việc làm được không?”

Vân Từ Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm một thân nam trang, đáy mắt có kinh diễm, hẳn biết Thanh Nhiễm đã trưởng thành, bộ dạng duyên dáng yêu kiều, một thân nam trang nhưng cũng anh khí bừng bừng, một chút cũng không thua nam tử, ngay cả hần nhìn quen nàng cũng có chút ngây ngốc.

Nếu như không quen biết Vân Thanh Nhiễm, khả năng sẽ không biết được một thân nam trang này của Vân Thanh Nhiễm là nữ nhân.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đôi mắt đẹp sáng ngời kia của Vân Từ Hy, cảm giác ảm áp.

“Thanh Nhiễm, ca ca đã đến đây, muội không thể đem ca ca đuổi đi.” Vân Từ Hy cũng không cho Vân Thanh Nhiễm cơ hội cự tuyệt, “Muội xem ngay cả nó ca ca cũng mang đến rồi.”

Ngón tay Vân Từ Hy chỉ vào con ngựa hần yêu quý, mũi con ngựa toàn thân tuyết trắng kia còn xuy xuy mấy tiếng, đuôi ngựa dài vung vẩy.

“Nó theo ca ca rất lâu rồi à?” Vân Thanh Nhiễm nhìn ra được cảm tình của Vân Từ Hy đối với con ngựa này, hẳn không phải mới kết bạn ngày một ngày hai.

“Nó là con ngựa ta gặp được ở biên cương, tính tình cương liệt, có người muốn bắt nó phục tùng, nhưng không phục tùng được nó, ta nghe thấy có vẻ thú vị, liền đi thử xem, nó đã quăng ngã ta vô số lần, ta liền quán lấy nó không rời, cuối cùng nó liền ngoan ngoãn nghe lời ta.” Vân Từ Hy nói xong còn vuốt ve bờm ngựa một chút.

Thời điểm muốn con ngựa hoang này phục tùng tốn không ít khí lực, mà tính tình của nó mạnh mẽ, người đi phục tùng có khả năng gặp nguy hiểm cao.

Vân Từ Hy vươn tay ra trước mặt Vân Thanh Nhiễm

Nhìn bàn tay Vân Từ Hy vươn ra dưới ống tay áo rộng thùng thình, Vân Thanh Nhiễm cười nhẹ một chút, sau đó nắm lấy tay hần, để cho Vân từ Hy lôi kéo Vân Thanh Nhiễm lên ngựa.

Sau đó chính Vân Từ Hy cũng nhảy lên theo.

“Giá!” Hai chân Vân Từ Hy kẹp vào bụng ngựa một cái, bạch mã dưới thân liền chạy như điên, một đường chạy như bay mà đi.

Đến kinh thành phồn hoa, con ngựa liền đi chậm lại.

Vân Từ Hy cùng Vân Thanh Nhiễm ngồi chung trên một con ngựa, trong mắt mọi người chính là hai đại nam nhân cưỡi chung một con ngựa.

Chắc chắn, hai đại nam nhân, thế nhưng ở trên đường cái lại cưỡi cùng một con ngựa!

Con ngựa đi tới cửa một lầu lớn của kinh thành, mùi rượu mùi đồ ăn liền bay tới.

“Ca ca, chúng ta đi vào lầu ngồi đi.” Vân Thanh Nhiễm nhìn lầu nói, thời điểm nàng xuất môn là giữa trưa, hiện giờ vừa vặn thời gian ăn cơm.

“Ừ, được.” Vân Từ Hy xoay người xuống ngựa, đang muốn đỡ Vân Thanh Nhiễm xuống, thì thấy Vân Thanh Nhiễm cũng lưu loát nhảy xuống, động tác tiêu sái liền mạch, không có một chút ngập ngừng.

Vân Từ Hy cười đem bàn tay vừa vươn ra thu trở lại, vừa rồi ở cửa vương phủ không có người, lúc này mọi người đều nhìn, nàng thân nam trang, không thích hợp để hần đỡ, bất quá bộ dạng này của Vân Thanh Nhiễm, làm cho hần cảm thấy nàng rất có khí thế không thua nam nhân.

Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm cùng nhau bước vào lầu, Vân Từ Hy không hổ là nhân vật làm mưa làm gió năm đó, vừa tiến vào lầu đã có rất nhiều người nhìn hần, cả chương quây lầu cũng tự mình chạy tới.

“Vân thiếu gia, thỉnh ngài lên trên lầu, trên lầu có phòng trống.” Chương quây lại thấy bên người Vân Từ Hy là Vân Thanh Nhiễm, tuổi trẻ không thua Vân Từ Hy, so sánh còn thanh tú hơn vài phần, tuổi so với Vân Từ Hy nhỏ hơn rất nhiều.

Chương quây là người có ánh mắt nhìn người, vừa nhìn liền biết Vân Thanh Nhiễm giả trai, thấy ánh mắt quyết đoán của nàng, lại đi cùng Vân từ Hy, liền đoán thân phận Vân Thanh Nhiễm cũng không bình thường, không phải cũng quý.

“Còn vị công tử này, ngài là lần đầu tiên đến tiểu điểm đi, ngài yên tâm chúng ta có rượu và thức ăn rất ngon, tuyệt đối có thể khiến cho ngài vừa lòng.” Chương quây vì Vân Thanh Nhiễm tới mà giới thiệu về lầu của bọn hần.

Chương 37: Túy Ngôn Túy Ngữ

“Chường quây, hai vị này là khách quý, cùng đi với ta!”

Đột nhiên, từ trên bậc thang lầu hai truyền đến giọng nói của một người nam nhân.

Tất cả mọi người hướng trên lầu nhìn lại, chỉ thấy Mộ Dung Tu đang ở trên bậc thang cười khanh khách nhìn Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Từ Hy dưới lầu, tay hắn cầm một chiếc quạt Thủy Mặc, phong độ nhẹ nhàng.

Rất nhiều người đều nhận ra được Mộ Dung Tu, đơn giản từ lâu này cũng là sản nghiệp của hắn.

Người tên Mộ Dung Tu này, là thương nhân mới nổi lên gần hai năm trong kinh thành, có tài sản, có thủ đoạn, rất tinh mắt, hiện giờ trong kinh thành rất nhiều quan lại quyền quý đều tranh nhau nịnh bợ hắn.

Những người biết tình huống đều cảm khái ở trong lòng, cũng không biết là Vân gia đại thiếu gia này có bản lĩnh gì, hay là vị Mộ Dung công tử kia có thủ đoạn, Vân gia đại thiếu gia hiện mới trở lại kinh thành, hai người còn có giao tình?

Mọi người nhìn thấy Mộ Dung Tu từ trên thang lầu đi xuống, tự mình nghênh đón Vân Từ Hy cùng Vân Thanh Nhiễm, mọi người cho là hắn là đi về phía Vân Từ Hy.

Chính Vân Từ Hy cũng kỳ quái, hắn rất khẳng định bản thân không biết Mộ Dung Tu, hôm nay hắn là lần đầu tiên gặp mặt của hai người bọn hắn.

Thế nhưng, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cước bộ Mộ Dung Tu không như trong dự liệu, hắn thế nhưng ngừng lại ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Vân công tử, chúng ta lại gặp mặt.” Mộ Dung Tu là hướng về phía Vân Thanh Nhiễm, sau lần gặp mặt trước, Mộ Dung Tu có sai người tra lai lịch Vân Thanh Nhiễm, nhưng thực đáng tiếc, tra khắp kinh thành cũng không tìm được người này, có lẽ thật sự như chính lời y nói là vừa đến kinh thành.

Không nghĩ tới hôm nay y lại có thể tự mình xuất hiện, hơn nữa...

Mộ Dung Tu đánh giá Vân Thanh Nhiễm thay đổi một thân trang phục ở khoảng cách gần, có chút kinh diễm, ngày ấy tuy rằng Vân Thanh Nhiễm cũng mặc nam trang, nhưng là mặc một bộ quần áo chất thô ráp cực kỳ không vừa người, che giấu đi một thân tao nhã của y, hiện giờ nhìn lại, liền cảm thấy y càng thêm tuấn kiệt, trên vầng trán lộ ra tài năng, xem ra ngày đó hắn không nhìn lầm, nam nhân tên Vân Thanh này không đơn giản.

Lại nhìn bên cạnh y, không phải là Vân thiếu tướng quân mới từ biên cảnh trở về sao?

Bọn hắn đều họ Vân, hay là... bên trong có quan hệ gì?

“Đúng vậy, Mộ Dung công tử.” Vân Thanh Nhiễm đánh giá Hội Tân lâu một chút, “Hội Tân lâu này sẽ không phải cũng là của cái của Mộ Dung công tử chứ?”

Hội Tân lâu từ trang trí bên ngoài đến bên trong đều rất được chú trọng, có đẳng cấp, ở nơi tắc đất tắc vàng có một từ lâu lớn như vậy, vậy tài lực của chủ nhân hiển nhiên không ít.

Mộ Dung Tu chớp hai mắt, “Ha ha, Vân công tử không chỉ có nhãn lực chọn đất rất tốt, nhìn cái khác cũng rất lành nghề...”

“Mộ Dung công tử quá khen, vừa rồi lúc Mộ Dung công tử nói chuyện thái độ chường quây cung kính rõ ràng, ta đoán Mộ Dung công tử rất có thể là lão bản phía sau của từ lâu, xem ra ta rất may mắn mà đoán trúng rồi.”

Xem ra Mộ Dung Tu này, tài lực rất kinh người.

“Từ Hy huynh, vị này chính là Mộ Dung công tử, lúc trước ta và hắn từng được gặp mặt một lần.” Vân Thanh Nhiễm chủ động giới thiệu Mộ Dung Tu cho Vân Từ Hy, còn sửa lại xưng hô của mình với Vân Từ Hy, năng tự nhiên không thể ở ngay trước mặt Mộ Dung Tu gọi Vân Từ Hy ca ca, như vậy năng sẽ bị lộ, bởi vì Vân Từ Hy cũng không có đệ đệ.

“Mộ Dung công tử, tuy rằng ta trở lại kinh thành không lâu, nhưng không chỉ một lần nghe nói đại danh công tử.” Vân Từ Hy hiểu rõ chào hỏi với Mộ Dung Tu, đương nhiên cũng sẽ không khiến Vân Thanh Nhiễm lộ ra.

Mộ Dung Tu lại bởi vì một câu “Gặp mặt một lần” kia của Vân Thanh Nhiễm mà bật cười, hắn thật ra đã nghiêm túc mời y, y ngược lại, chỉ dùng “Gặp mặt một lần” để hình dung.

“Tại hạ Mộ Dung Tu, hôm nay có may mắn có thể nhìn thấy Vân thiếu tướng quân, nếu Vân thiếu tướng quân cùng Vân công tử không chê, mời theo ta lên nhà gian trên lầu cùng ngồi.” Mộ Dung Tu làm một động tác “mời” với hai người Vân Tử Hy và Vân Thanh Nhiễm.

Mộ Dung Tu mang theo Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Tử Hy lên lầu, đi đến một nhà gian đặc biệt.

Mỗi một chỗ bên trong được trang trí so với bên ngoài càng cao hơn một cấp bậc, bên trong xếp đặt bình hoa cũng tốt, ngọc khí rất đẹp, hay là tranh chữ treo trên tường, đều là vật phẩm giá trị xa xỉ.

Hiển nhiên nơi này không phải mỗi một gian đều là như thế, nơi này là gian phòng mà Mộ Dung Tu tự lưu lại cho mình, hẳn rất có tiền, cũng rất biết tiêu tiền.

“Ngày đó thật sự là thất lễ, ta còn muốn mời Vân công tử đến Tự Bảo trai ta làm việc, một chén này là ta bồi tội.” Mộ Dung Tu dùng bầu rượu châm rượu cho mình, sau đó tự phạt một ly.

“Mộ Dung công tử thật khách khí, có thể được Mộ Dung công tử mời là vinh hạnh của ta mới phải.” Vân Thanh Nhiễm cũng khách sáo một câu.

“Vân thiếu tướng quân cùng Vân công tử nhất định phải thử rượu này một lần, rượu này xuất thân từ thế gia trăm năm ủ rượu, thuần hương mê người, vào cổ thì chua cay, nhưng dư vị lại ngọt lành.” Nói xong Mộ Dung Tu rót rượu cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Tử Hy thấy vậy vội vàng đoạt lấy chén rượu trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Hiền đệ ta không có từ lực, một chén này do ta uống thay.”

Vân Tử Hy nói xong đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, “Khụ khụ khụ...” Rượu là rượu mạnh, uống quá nhanh nên Vân Tử Hy bị sặc.

“Vân thiếu tướng quân không hổ là tướng quân thiếu niên, đủ hào khí, tại hạ bội phục.” Mộ Dung Tu có chút tức cười, rượu ngon như vậy hẳn nên tỉnh tề thường thức mới đúng, vị Vân thiếu tướng quân này ngược lại, như trâu uống nước vậy, lãng phí cả rượu ngon.

Mộ Dung Tu đúng là người rất biết hưởng thụ cuộc sống, ăn mặc chi phí đều cầu kỳ vô cùng.

Nói xong Mộ Dung Tu lại kính Vân Tử Hy thêm mấy chén, Vân Tử Hy đều uống một hơi cạn sạch.

Nhìn thấy Vân Tử Hy uống như vậy, Vân Thanh Nhiễm muốn ngăn cản, uống rượu kiểu này rất dễ say, hơn nữa rượu này chỉ người cũng biết là rượu mạnh. Nhưng Vân Tử Hy lại sợ Vân Thanh Nhiễm uống rượu, nên đều không chút do dự uống xuống bụng.

Đối với Vân Tử Hy mà nói, Vân Thanh Nhiễm là bảo bối hắn thương yêu nhất, tất nhiên không thể để cho nàng đến uống rượu này.

Mộ Dung Tu cảm thấy rất thích thú, Vân Tử Hy chịu uống, hắn liền chịu rót, tuy rằng cách uống như vậy có chút lãng phí, nhưng hắn cũng không thiếu chút rượu ấy, không thiếu ít bạc này.

Người mời rượu, cảm thấy thích thú, người uống rượu, một lòng nghĩ đến người khác.

Kết quả, nguyên một bầu rượu cơ hồ đều vào trong bụng Vân Tử Hy.

Nghĩ đến Vân Tử Hy cũng là một người thông minh vượt trội, là tướng quân thiếu niên trong miệng dân chúng kinh thành, là công tử khinh hồng trong lòng các cô gái thiếu phụ, vừa gặp phải chuyện có liên quan đến Vân Thanh Nhiễm, liền trở nên có chút lỗ mãng rồi.

Vân Tử Hy thậm chí không thể để cho Vân Thanh Nhiễm uống rượu, lại đã quên mình cũng biết say.

Lúc này, hắn trở nên có chút mơ màng, hiển nhiên là đã say.

Mộ Dung Tu thấy vậy có phần cười khở không thôi, hắn không rõ vì sao người mà người ta gọi là công tử khinh hồng hôm nay lại có hành động ngây thơ như vậy, “Vân công tử, sợ là Vân thiếu tướng quân say rồi.”

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu đi lắc đầu, vừa rồi hành động chần rụt cho nàng của ca ca thật sự có chút trẻ con, càng về sau huynh ấy cũng chưa nhìn ra Mộ Dung Tu có ý làm vậy, nhưng cũng bởi vì huynh ấy quan tâm mình mà trong lòng ảm áp.

“Không biết có thể mượn Mộ Dung công tử một nơi để nghỉ ngơi một chút hay không, ta nghĩ Tử Hy huynh cần chút thời gian mới có thể tỉnh lại.”

“Có, cách vách gian phòng này có một phòng khác.” Mộ Dung Tu đứng dậy đẩy một cánh cửa nhà gian ra, thế nhưng bên trong còn có một căn phòng, còn là một phòng ngủ.

Chỉ có thể nói, Mộ Dung Tu người này rất tinh tế.

“Vân thiếu tướng quân có thể nghỉ ngơi ở trong này, Vân công tử yên tâm, chỗ này là nơi riêng tư của ta, không có người khác vào.”

“Đa tạ Mộ Dung công tử.” Vân Thanh Nhiễm nói lời tạ ơn với Mộ Dung Tu, sau đó cố hết sức dìu Vân Tử Hy đã say chúi choáng bất tỉnh hướng vào trong phòng.

Mộ Dung Tu cũng không còn quấy rầy hai người, đóng cửa rời khỏi, tuy rằng hắn đối với Vân Thanh Nhiễm rất tò mò, nhưng còn không đến mức chẳng phân biệt được thời điểm đi quấy rầy người khác nghỉ ngơi.

Vân Thanh Nhiễm mới vừa dìu Vân Từ Hy lên trên giường, đang định đi xuống lầu mua trà giải rượu cho Vân Từ Hy, tay Vân Từ Hy đã bắt lấy tay mềm của nàng.

“Đừng đi, Thanh Nhiễm đừng đi... Không cần xuất giá... Tâm ca ca đau quá...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thê Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tình Cảm Cấm Kỵ

“Đừng đi, Thanh Nhiễm đừng đi... Không cần xuất giá... tâm ca ca đau quá...”

Vân Từ Hy nhú mày, cầm chặt lấy tay Vân Thanh Nhiễm, làm làn da mềm mại của nàng bỗng chốc đỏ lên.

Vân Thanh Nhiễm ngồi xổm xuống, tay khẽ vuốt hai má Vân Từ Hy, giống như muốn cho hắn không còn khản trương cùng ưu thương, nam nhân này, cho dù là uống rượu, hắn cũng vì nàng mà đau xót...

Khóe mắt Vân Từ Hy có chút ướt át, đọng ở khóe mắt hắn, giống như mình châu đi lạc.

Vân Thanh Nhiễm có chút đau lòng, vươn tay muốn vuốt nhẹ lên đôi lông mày đang vì nàng mà nhíu lại kia.

Vân Từ Hy cũng không say hoàn toàn, hắn cảm giác được có một bàn tay mềm mại phủ lên mặt hắn, hắn cố gắng mở hai mắt, trong men say, hắn nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm.

“Thanh Nhiễm, thực xin lỗi... Thực xin lỗi, ca ca không bảo vệ tốt cho muội... Thực xin lỗi...” Vân Từ Hy cầm lấy tay Vân Thanh Nhiễm nói.

Vân Từ Hy bỗng nhiên đứng dậy ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, găt gao ôm lấy, sợ Vân Thanh Nhiễm đang ở trước mặt hắn liền biến mất.

Vân Từ Hy say, đã quên không chế cảm xúc của mình, hắn say, nên quên mất bản thân không được làm như vậy.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay vỗ nhẹ lưng Vân Từ Hy, muốn hắn bình phục cảm xúc.

Ai ngờ, Vân Từ Hy đột nhiên xoay người một cái, đem Vân Thanh Nhiễm đè ép dưới thân, hắn vẫn cố gắng áp chế cảm xúc của chính mình, từ ngày trở lại kinh thành, hắn đã cố gắng áp chế.

Vân Thanh Nhiễm chỉ cảm thấy trước mặt một trận trời đất đảo lộn, nàng liền nằm dưới thân Vân Từ Hy, nàng dùng sức đẩy Vân Từ Hy, nhưng không chút lay chuyển.

“Ca ca, ta là Thanh Nhiễm...” Vân Thanh Nhiễm biết Vân Từ Hy say, không nghĩ tới hắn say đến mức chẳng phân biệt được gì lại đem nàng đè ép dưới thân.

“Thanh Nhiễm...” Vân Từ Hy ngẩng đầu lên, có chút mê say vuốt ve hai má Vân Thanh Nhiễm, động tác rất nhẹ, ôn nhu, đối với nàng trêu mến.

Vân Từ Hy mê mẩn nhìn Vân Thanh Nhiễm, như muốn khắc thân ảnh Vân Thanh Nhiễm vào đáy mắt.

Trong lòng hắn có một con quỷ, hắn cố gắng đem con quỷ này áp chế xuống đáy lòng, cho tới nay, hắn đều nói với chính mình, cho dù phải xuống địa ngục, một mình hắn là đủ rồi, Thanh Nhiễm vĩnh viễn là tiên tử xinh đẹp thuần khiết nhất.

Sau đó, Vân Từ Hy cúi người xuống, đem mặt mình chôn chặt ở gáy của Vân Thanh Nhiễm, khẽ ngửi.

Hơi thở của hắn phả vào cổ Vân Thanh Nhiễm, ấm áp, ngưa ngứa, nếu nam nhân khác đối xử với Vân Thanh Nhiễm như vậy, cũng không có gì kỳ quái, nhưng mà, người đang ở trên người Vân Thanh Nhiễm lại là Vân Từ Hy.

Vân Thanh Nhiễm dùng sức đẩy Vân Từ Hy, Vân Từ Hy là nam nhân trưởng thành, khí lực bản thân lại không lớn, chút khí lực này đối với Vân Từ Hy căn bản không có tác dụng.

Có một loại ái muội vô cùng nổi lên trong không khí, mà không đúng, giữa bọn họ làm sao có thể dùng bầu không khí ái muội được...

Sau đó, cửa phòng bị mở ra.

Mộ Dung Tu đi lấy trà giải rượu cho Vân Từ Hy, tự mình cầm lên, ai biết vừa đẩy cửa ra, lại nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Mộ Dung Tu cũng đã gặp qua nhiều trường hợp, không đến mức thất thanh hét chói tai, nhưng lại lặng đi một lúc lâu, chắc, không có người nào nói cho hắn, đại thiếu gia Vân gia lại đoạn tụt!

“Mộ Dung công tử, Từ Hy huynh ấy say rượu hồ đồ, có thể phiền người giúp ta kéo huynh ấy ra hay không?” Vân Thanh Nhiễm cảm kích nhìn Mộ Dung Tu xuất hiện.

“Vân công tử, kỳ thật ta không nhìn thấy gì.” Mộ Dung Tu tỏ vẻ hắn không phải là người cô hủ, có thể hiểu cho hai người.

“Mộ Dung công tử, phiền toái người giúp ta!” Vân Thanh Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nói, Mộ Dung Tu suy nghĩ đi đâu vậy!

Mộ Dung Tu nghe vậy, để bình trà giải rượu sang một bên, đi qua giúp Vân Thanh Nhiễm kéo Vân Từ Hy sang một bên.

Vân Từ Hy còn mơ mơ màng màng, miệng dường như hô tên “Thanh Nhiễm”, có chút hàm hồ, Mộ Dung Tu cũng nghe không rõ ràng.

Mộ Dung Tu đỡ Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm cho hắn uống trà giải rượu mà Mộ Dung Tu mang đến.

Vân Thanh Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, trên cổ giống như còn lưu lại hơi thở của Vân Từ Hy, điều này làm cho nàng khẽ nhủ mảy, loại cảm giác này...

Mộ Dung Tu trầm nghĩ, không ngờ tới công tử Khinh Hồng cũng có một mặt cuồng dã như vậy, thật sự là làm cho người ta bất ngờ...

Nếu hôm nay Vân Từ Hy cuồng dã như vậy là đối với một nữ tử, hắn cũng không thể nói gì hơn, người ta cho dù nạp một tiểu thiếp vào hậu viện, cũng không có người nào nói một câu, chỉ là hôm nay hắn say rượu lại cuồng dã với một nam tử, làm cho Mộ Dung Tu đỡ khóc đỡ cười.

“Vân công tử có muốn ra bên ngoài ngồi một chút không, ta nghĩ Vân thiếu tướng quân sẽ không có vấn đề gì, chuyện mưu hại quan lại triều đình, tại hạ không dám làm” Mộ Dung Tu nói giỡn nói.

“Ừ, được.” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng lời nói của Mộ Dung Tu, trước khi đi còn quay đầu chăm chú liếc mắt nhìn Vân Từ Hy vẫn đang mơ hồ, như vậy cũng tốt, chuyện này hắn không cần nhúng tay vào, đã biết là phụ thân làm, con trai là hắn cũng khó xử lí.

★

Vân phủ.

“Lão gia, hay là chúng ta đem Yên Nhiên chuyển đi chỗ khác?” Vân Trần thị lo lắng nói.

“Phu nhân, nàng không cần hoảng sợ thế, Yên Nhiên ở chỗ tốt như vậy, làm sao có thể dễ cho người ta dễ dàng phát hiện, thái hậu lệnh Thanh Nhiễm đến điều tra, đúng là sau khi nó tỉnh lại có chút lợi hại, nhưng còn chưa đến mức uy hiếp được.” Vân Viễn Hằng đối với việc này rất tin tưởng.

“Nhưng mà lão gia, sáng sớm Hy Nhi đã muốn đi giúp Thanh Nhiễm, chàng cũng biết, từ nhỏ tình cảm giữa con và Thanh Nhiễm cũng rất tốt, nếu Thanh Nhiễm muốn con dò hỏi, thiếp muốn cũng không ngăn được, thiếp lại không thể nói cho con sự thật.”

Vân Trần thị lo lắng nói, con mình cũng không phải là dạng người hời hợt, văn võ bá quan ở kinh thành đều công nhận năng lực của thằng bé, nay nó cũng giúp đỡ đi tìm Yên Nhiên, bà lo lắng Yên Nhiên sẽ bị tìm thấy, đến lúc đó, bọn họ cũng không có thời gian nghĩ biện pháp khác, huống chi, một khi sự việc bại lộ, Vân phủ bọn họ cũng sẽ bại lộ.

“Phu nhân, nàng yên tâm, Hy Nhi không phải Thanh Nhiễm, cho dù nó có thể tra ra được, Yên Nhiên là muội muội nó, chúng ta là cha mẹ nó, chút tình nghĩa ấy nó sẽ bận tâm.”

Vừa nói những lời này, trong lòng Vân Viễn Hằng liền dâng lên một trận thất vọng, ông ta thở dài một hơi, “Vì sao Thanh Nhiễm lại không vì Yên Nhiên suy nghĩ một chút đây, dù sao cũng là muội muội của con bé, cho dù trước đây nó bị điên, không nhớ rõ, không có tình cảm gì với Yên Nhiên, nhưng cũng không nên vô tình như vậy...”

“Lão gia, thiếp muốn đi xem Yên Nhiên, mấy ngày nay không gặp, thiếp rất nhớ con...” Người mà Vân Trần thị thương nhất chính là Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên một khắc không ở bên người, bà ta liền cảm thấy không quen, hơn nữa hiện nay lại xuất hiện tình huống này.

“Phu nhân...” Vân Viễn Hằng cũng rất quý Vân Yên Nhiên, nhưng ông ta là nam nhân, không đến mức giống như phu nhân ông ta, cả ngày lo lắng. “Như vậy đi, lát nữa nàng làm một ít điểm tâm, ta mang đi cho Yên Nhiên.”

Vân Viễn Hằng không cho Vân Trần thị đi theo, đành phải đi một mình.

Vân Trần thị nghĩ nghĩ, đành gạt đầu, biết chính mình không tiện xuất môn.

Vì thế Vân Trần thị tỉ mỉ chuẩn bị điểm tâm mà Vân Yên Nhiên thích ăn, giao cho Vân Viễn Hằng, để Vân Viễn Hằng mang đi cho Vân Yên Nhiên.

Vân Viễn Hằng không đi bằng cửa chính Vân phủ, mà theo cửa hông lén lút rời khỏi, ông ta hành động rất cẩn thận.

Nhưng ông ta lại không phát hiện, chân trước vừa mới ra khỏi cửa Vân phủ, phía sau liền có một “nam tử” áo trắng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nàng Đã Xuất Giá Thì Để Cho Nàng Tự Cầu Nhiều Phúc Đi!

Sau khi Vân Viễn Hằng ra khỏi Vân phủ liền hướng tới vùng phồn hoa của kinh thành mà đi, ông ta đa mưu túc trí nên giấu người cũng rất khôn khéo, che giấu một cây đại thụ thì phương pháp tốt nhất là để nó vào trong rừng rậm, vậy thì phương pháp tốt nhất để che giấu một nữ nhân là gì?

Đem nàng giấu đến kỹ viện? Ồ không, Vân Viễn Hằng yêu thương Vân Yên Nhiên như vậy, sao có thể cam lòng ném nàng ta vào nơi như thế được, tuy rằng không phải kỹ viện, nhưng cũng là nơi có rất nhiều nữ nhân giống vậy—— tú phường.

Tú phường đa số là nữ nhân, hơn nữa mỗi ngày có rất nhiều người ra ra vào vào, dùng để che giấu một nữ nhân thật quá thích hợp, Vân Viễn Hằng mua chuộc lão bản tú phường, giấu Vân Yên Nhiên ở trên lầu các của tú phường.

Vân Yên Nhiên nhìn thấy cha mình xuất hiện, kích động mà nhào tới.

“Cha, nữ nhi ở trong này thật nhàm chán, nữ nhi không muốn tiếp tục ở lại đây, khi nào thì nữ nhi mới có thể rời khỏi nơi này?” Vân Yên Nhiên làm nũng nói với Vân Viễn Hằng.

Nàng thật sự không muốn tiếp tục chờ đợi ở địa phương quỷ quái này, ở trong này hành động của nàng đã bị hạn chế, mỗi ngày lại chỉ có thể ở trong phòng của mình, cũng không có người khác tới nói chuyện với nàng, ngay cả nha hoàn Phần Đại của nàng cũng không ở đây, nàng nhàm chán muốn chết!

“Yên Nhiên, con phải nhẫn nại, tiếp tục nhịn thêm chút nữa, đợi đến khi ngày hòa thân qua đi, là con có thể ra ngoài rồi.” Vân Viễn Hằng đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn của nữ nhi, đứa nhỏ này, từ nhỏ ông ta đã ngâm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt, đâu để cho con bé chịu qua uly khuất như thế?

“Nhưng mà cha à, nữ nhi thật sự rất nhớ cha và nương, ở trong này đều không thấy được phụ thân cùng mẫu thân, không thể chơi cờ với cha, nói chuyện cùng nương, là nữ nhi bất hiếu.” Nói xong trong mắt Vân Yên Nhiên lấp lánh nước mắt, khiến cho người ta nhìn mà thương tiếc.

Có nữ nhi biết điều hiểu chuyện như vậy, Vân Viễn Hằng sao có thể để cho nàng đi đến Đàng Ngự kia chịu khổ chứ?

Bất kể thế nào, Vân Viễn Hằng cũng muốn bảo trụ nàng!

“Con ngoan, con có phần tâm ý này là được rồi, tương lai còn dài, chờ con rời khỏi nơi này, ngày nào phụ thân cũng sẽ đến kéo con cùng đánh cờ.”

Vân Viễn Hằng đem điểm tâm mà phu nhân ông ta bảo ông ta mang tới cho Vân Yên Nhiên, “Yên Nhiên, đây là điểm tâm nương con làm, con nếm thử đi, đều là những thứ con thích ăn nhất.”

Vân Yên Nhiên thấy điểm tâm mình thích ăn, lại khóc lên, “Cha... Nương... Nữ nhi thực có lỗi với hai người...”

Vân Yên Nhiên khóc đến thương tâm, cùng với Vân Yên Nhiên ngang ngược kiêu ngạo mà Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy lúc đầu hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau.

Vân Viễn Hằng vội an ủi Vân Yên Nhiên, trong mắt đều là thương tiếc đối với nàng. “Yên Nhiên, đừng khóc đừng khóc, có cha ở đây, cha sẽ không để cho người khác khi dễ con, con yên tâm, mấy ngày này cha sẽ tận lực bớt thì giờ tới đây thăm Yên Nhiên, nếu Yên Nhiên thật sự cảm thấy buồn thấy sợ, cha có thể bảo các tú nương trong tú phường hàng ngày đến trò chuyện với Yên Nhiên.”

“Nhưng mà cha à, làm như vậy có thể nguy hiểm hay không? Yên Nhiên nghe nói hiện giờ tỷ tỷ phụng mệnh thái hậu nương nương đi tìm con... Nếu tỷ ấy tìm được con rồi, vậy con có phải là phải đi hòa thân không?” Vân Yên Nhiên điềm điềm đáng yêu nói.

“Nó sẽ không tìm thấy Yên Nhiên, cha giấu Yên Nhiên ở trong tú phường, nó sao có thể đoán được đây? Tất cả mọi người đều nghĩ Yên Nhiên con là bị son tặc thô phi, hoặc là dân buôn bắt đi, sẽ không đến tra nơi này.” Mặc dù lời này của Vân Viễn Hằng là đang an ủi Vân Yên Nhiên, nhưng cũng là rất chắc chắn đối với suy nghĩ của mình.

Chờ Vân Thanh Nhiễm dẫn người đến lục soát đình núi gần kinh thành một lần, thì thời gian cũng không sai biệt lắm.

“Nhưng cha à... Con còn nghe nói, thái hậu hạn cho tỳ áy trong vòng ba ngày phải tìm được con, bằng không sẽ phạt nặng tỳ áy...” Vân Yên Nhiên quan tâm hỏi han, nàng thực sự quan tâm Vân Thanh Nhiễm à? Còn lâu đi, nàng với Vân Thanh Nhiễm không có chút cảm tình gì, trước khi Vân Thanh Nhiễm bị điên thì hai người các nàng đã không hề có tình cảm, còn thường đoạt đồ này kia, sau khi điên rồi thì càng khỏi nói tới.

“Yên Nhiên, hiện tại phụ thân có thể quan tâm đến cũng chỉ có con, về phần tỳ tỳ con, hiện giờ đã xuất giá rồi, để cho nàng tự cầu nhiều phúc đi!”

Tuy thân là cha của Vân Thanh Nhiễm, Vân Viễn Hằng cũng không nhẫn tâm nhìn Vân Thanh Nhiễm bị phạt, nhưng không có cách nào, đây là kết quả tốt nhất!

Vân Viễn Hằng cho rằng Vân Thanh Nhiễm sẽ sai người đi lục soát hang ổ sơn tặc thô phi, đi thăm dò dân cư con buôn khắp nơi, nhưng lại không biết những việc này Vân Thanh Nhiễm đều không làm, nàng cho tới bây giờ cũng không dùng qua quyền lợi mà thái hậu cấp cho nàng, chỉ duy nhất một việc nàng làm đó là theo dõi Vân Viễn Hằng đến tận ngoài cửa nơi tú phường này.

Vân Viễn Hằng đang cùng trò chuyện với Vân Yên Nhiên rất vui vẻ, bên ngoài đột nhiên có tiếng động lớn huyền não truyền đến.

Vân Viễn Hằng buồn bực trong lòng, tú phường này tuy người đến người đi, nhưng vẫn tương đối im lặng, các tú nương thêu thùa cần nhất chính là một nơi im lặng.

Vân Viễn Hằng đứng dậy nhìn xung quanh ra phía ngoài, liền thấy có rất nhiều quan binh xuất hiện ở trong tú phường, có một vài người đang đi lên trên lầu.

Vân Viễn Hằng kinh hãi không thôi.

Tại sao có thể như vậy?

Sao quan binh lại tới nơi này lục soát người? Chẳng lẽ Vân Thanh Nhiễm đã tìm tới? Điều này sao có thể!

Sau đó Vân Viễn Hằng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, ông ta phải lập tức mang Vân Yên Nhiên đi.

Đang muốn mở cửa, đã thấy ngoài cửa có người đến, “Yên Nhiên, mau, trốn vào trong tú đi!” Vân Viễn Hằng bận rộn sai Vân Yên Nhiên trốn đi.

Cửa phòng bị mở ra, người đi đầu là Vân Thanh Nhiễm mặc nam trang.

Vân Viễn Hằng nhìn thấy là Vân Thanh Nhiễm, cảm thấy cả kinh, nàng thực sự tìm tới đây?

“A, đây không phải Vân đại nhân ư? Không biết Vân đại nhân sao lại xuất hiện ở chỗ này vậy?” Vân Thanh Nhiễm biết rõ còn có hỏi.

Vừa vào cửa, Vân Thanh Nhiễm liền quét mắt đến mỗi khắp ngõ ngách trong phòng, Vân Yên Nhiên có ở trong phòng hay không sao có thể giấu diếm được ánh mắt của nàng đây? Vân Thanh Nhiễm xác định Vân Yên Nhiên ở trong phòng này.

Vân Viễn Hằng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong lòng ngũ vị tạp trần, phần lớn là không vui, “Bồn quan hôm nay tới đây chọn lựa hoa văn cho phu nhân Bồn quan, định mấy ngày nữa bảo tú nương nơi này thêu một bộ thành phẩm.”

Vân Viễn Hằng sắc mặt không đổi mà nói dối.

“Vân đại nhân thật đúng là rất hăng hái, hiện giờ Tam tiểu thư Vân phủ không rõ tung tích, Vân đại nhân lại có thời gian đến tú phường chọn hoa văn tú phẩm cho phu nhân của mình.” Vân Thanh Nhiễm cũng không vội vạch trần Vân Viễn Hằng, nàng chậm rãi ngồi xuống.

“A, vị công tử này thật sự là thích nói giỡn, Bồn quan chẳng qua là một quan văn, chuyện tìm người tự có người khác đi làm, nữ nhi Bồn quan bị bắt đi, Bồn quan đương nhiên là lo lắng hơn bất kỳ ai, Bồn quan không giống một số người, đối với muội muội ruột thịt của mình cũng có thể vô tình như thế!” Lời này của Vân Viễn Hằng rõ ràng là đang chỉ trích Vân Thanh Nhiễm, trách móc Vân Thanh Nhiễm vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bị Lão Khất Cái Đoạt Đồ

“Kia là...” Vân Thanh Nhiễm đứng ở cửa phòng trong chốc lát, chậm rãi đi đến cái tú trong phòng, nơi đó đúng là nơi Vân Yên Nhiên trốn.

“Đứng lại!” Vân Viễn Hằng ra lệnh cho Vân Thanh Nhiễm, bọn họ là cha con, lại phải chĩa kiếm vào nhau như thế, “Nếu hôm nay ngươi còn bước về

phía trước, đừng trách ta trở mặt.”

Thanh âm Vân Viễn Hằng lộ ra sự tàn nhẫn, khí thế bức người, có thể nói là làm cho người ta không rét mà run.

Vân Thanh Nhiễm cười yếu ớt, “Vân đại nhân, ta không biết ngài đang nói cái gì, nhưng ta khiến ngài phải thất vọng rồi.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong, liền tiến lên từng bước, trực tiếp mở cửa ngăn tù ra, bên trong Vân Yên Nhiên nghe được tất cả mọi chuyện bên ngoài, cánh tù vừa mở, Vân Yên Nhiên liền quăng cho Vân Thanh Nhiễm một bạt tai, “Ba ——”

“Một bạt tai này, là ta thay cha và nương đánh ngươi!” Hốc mắt Vân Yên Nhiên hồng hồng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm nói, trong mắt tràn đầy phần nộ.

“Ngươi tới, Tam tiểu thư Vân gia đã tìm được rồi, chúng ta hãy hộ tống nàng đi gặp thánh thượng.” Vân Thanh Nhiễm trực tiếp ra lệnh cho thị vệ đem Vân Yên Nhiên vào cung, “Vì để tránh cho sự việc tương tự như vậy lại xảy ra, từ hôm nay trở đi Tam tiểu thư Vân gia liền vào ở trong cung, ở đến ngày xuất giá mới thôi!”

Hiếu nữ? Nghịch nữ?

Vân Thanh Nhiễm không sao cả, nàng chỉ làm chuyện mà nàng cảm thấy đúng.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm dùng ngọc bài điều đến Ngự lâm quân tới trước mặt Vân Yên Nhiên, Vân Viễn Hằng bỗng mất hết khí lực, đặt mông ngồi xuống, nói không nên lời là đau lòng hay là phần nộ.

Vân Thanh Nhiễm vốn có thể đi đến Bộ binh tìm Bộ binh thượng thư điều người, nhưng nàng không làm vậy, trực tiếp đem Ngự lâm quân mời tới, khiến cho Đô thống của Ngự lâm quân cảm thấy bất đắc dĩ, Ngự lâm quân bọn họ cũng không phải là để đi làm chuyện này! Nhưng mà trong tay Vân Thanh Nhiễm có lệnh bài của thái hậu, hắn cũng không dám cãi lời, đành phải đi theo đến đây.

Vân Thanh Nhiễm làm như vậy chính là vì giảm đi vấn đề trung gian, trực tiếp điều Ngự lâm quân đến đưa vào hoàng cung, tránh cho trên đường đi xảy ra sai lầm.

“Làm phiền đại nhân đưa Tam tiểu thư Vân gia đến tẩm cung của thái hậu, ta còn có việc, đừng làm chậm trễ việc này.” Vân Thanh Nhiễm cùng với Đô thống Ngự lâm quân nói mấy câu, ra lệnh cho hắn dẫn người trở về trước.

“Hạ quan linh mệnh.” Thống lĩnh đại nhân đem người trở về, chuyện như vậy không thích hợp để bọn họ làm, nhưng cuối cùng cũng giải quyết được một chuyện nhiệt náo đầy sóng gió gần đây trong kinh thành, trong lòng Đô thống đại nhân có chút nghi hoặc, bởi vì Vân Viễn Hằng lại xuất hiện ở nơi này, có phải việc Tam tiểu thư Vân gia mất tích có quan hệ với Vân đại nhân không?

Như vậy thì tội danh cũng không nhỏ!

“Đại nhân, bởi vì đề phòng đạo tặc đem tiểu thư Vân gia đi, liền phải mang nàng ẩn nấp bên trong tú phùng, nay đạo tặc đã chạy trốn, còn phải nhờ đại nhân trở về thỉnh chỉ với thái hậu nương nương tiếp tục truy nã đạo tặc.” Vân Thanh Nhiễm nói với Đô thống Lý Ngải đang muốn rời khỏi.

Lý Ngải ngậy ra một lúc, lập tức hiểu được ý tứ của Vân Thanh Nhiễm, trong đầu hắn cân nhắc một chút, “Được, hạ quan đã biết nên làm như thế nào.”

Lý Ngải nói xong liền đem Vân Yên Nhiên rời đi.

“Hiện tại ngươi cao hứng rồi chứ? Muội muội ngươi trốn không thoát, ngươi vừa lòng rồi!” Bàn tay Vân Viễn Hằng đánh mạnh lên bàn, nước trà trong chén bắn tung tóe làm trên bàn một mảng ẩm ướt. “Ngươi mất hứng chuyện ta định cho ngươi thay thế muội muội gả đến Đãng Ngự, đúng không? Nếu vậy ngươi có thể trút giận lên đầu ta, ngươi ra quyết định là ta, không phải muội muội ngươi, con bé vô tội!”

Vân Viễn Hằng phần nộ hướng về phía Vân Thanh Nhiễm gào to.

“Phụ thân cũng biết lấy ta làm thế thân gả ra ngoài là không đúng à? Có điều phụ thân nghĩ sai rồi, ta chỉ phụng mệnh làm việc thôi, mọi người đều muốn sống, nếu không tìm thấy muội muội, nữ nhi sẽ bị thái hậu trách phạt, nữ nhi vừa khỏi bệnh không lâu, còn chưa muốn chết.” Vân Thanh Nhiễm không kiêu ngạo không siểm nịnh, đứng đối diện với Vân Viễn Hằng, không chút nhượng bộ nào.

“Được, được, hay cho một cái cơ phụng mệnh làm việc! Vân Viễn Hằng ta coi như chưa từng sinh ra một nữ nhi như ngươi!” Vân Viễn Hằng giận quá hóa cười, đột nhiên đứng lên, phất tay áo rời đi, ánh mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm lộ ra sự phần nộ cùng ghét bỏ.

Vân Thanh Nhiễm cong môi cười tự giễu.

Bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ xuất hiện một thân ảnh, không biết từ khi nào một lão khất cái bần thiêu đã ngồi bên cửa sổ, tóc rối xõa tung, giống như đã nhiều năm chưa chải qua, quần áo trên người cũng rất rách rưới.

“Này, tiểu tử, vừa rồi lá gan của ngươi cũng thật không nhỏ, lại dám đối đầu với tể tướng đương triều, bây giờ ngươi bắt nữ nhi của hắn trở về, không sợ ngày nào đó hắn trả thù ngươi sao?”

Ngừ khí này, trên choker là chủ yếu.

Từ thanh âm có thể phán đoán, lão đầu tử này hẳn đã bảy tám chục tuổi.

“Sợ thì có thể làm ra cơm ăn à?” Vân Thanh Nhiễm không trực tiếp trả lời vấn đề của người kia, sợ có ích lợi gì, việc gì nên đến vẫn sẽ đến.

“Chắc chắn, có quyết đoán, ta thích!” Lão đầu tử thế nhưng lại khích lệ Vân Thanh Nhiễm, sau đó lão đầu tử đột nhiên di chuyển, thân ảnh chợt lóe, nhanh chóng đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, lại nhoáng lên một cái, người đã trở về bên cửa sổ.

Vân Thanh Nhiễm vừa sờ trong lòng, không thấy cây trâm! Cây trâm ngọc bích mà ca ca đưa cho nàng đã không thấy!

Mà trong tay lão khất cái kia đang cầm một cái khăn tay, mà cái khăn tay đó được Vân Thanh Nhiễm dùng để bọc trâm, ngọc trâm từ trong khăn tay khẽ lộ ra ngoài.

Thân thủ thật nhanh!

Vân Thanh Nhiễm sợ hãi than tốc độ của lão khất cái.

“Tiểu tử, muốn cây trâm không? Đuổi theo ta đi, ta sẽ trả cây trâm này lại cho ngươi!” Nói xong lão khất cái kia liền nhảy từ cửa sổ ra, lại từ trên lầu các nhảy xuống, ở dưới lầu có ý dừng lại, rõ ràng là chờ Vân Thanh Nhiễm đuổi kịp tốc độ của lão.

Vân Thanh Nhiễm chạy theo xuống dưới lầu, lão khất cái kia đã chạy ra bên ngoài, Vân Thanh Nhiễm lại đuổi theo.

Lão khất cái chạy về hướng ngõ nhỏ thường không có người qua lại, càng chạy càng heo lánh, một đường chạy ra ngoài thành.

Lão có ý giảm bớt tốc độ, là vì có ý đùa giỡn với Vân Thanh Nhiễm, cho nên vẫn luôn duy trì với nàng một khoảng cách, để cho nàng có thể nhìn thấy.

Vân Thanh Nhiễm chạy theo thờ hồng học, chống đỡ thân cây thờ phi phò.

Trên cây, lão khất cái kia cúi đầu nói với Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu tử, người trẻ tuổi nên rèn luyện thân thể, nhìn mình một cái xem, mới chạy có một đoạn đường, đã mệt như vậy, thật vô dụng!” Lão khất cái rất ghét bỏ nói.

Vân Thanh Nhiễm ngay cả khí lực tức giận lão khất cái cũng không có, nàng vừa mới khỏi bệnh, cho dù muốn rèn luyện cũng phải cho nàng chút thời gian!

Lão khất cái kia chờ khi hơi thở Vân Thanh Nhiễm hồi phục chút ít, liền tiếp tục chạy đi.

“Tiểu tử, mau đuổi theo, đuổi được ta sẽ trả cây trâm lại cho ngươi, đuổi không kịp... hắc hắc, ta sẽ tịch thu!” Lão khất cái đùa quá trớn, vừa chạy vừa hô với Vân Thanh Nhiễm đang đuổi theo lão ở phía sau.

Trong tay còn khua khua cây trâm ngọc bích của Vân Thanh Nhiễm.

Lão khất cái chạy vào trong một miếu sơn thần không biết đã bị bỏ hoang bao lâu ở bên ngoài kinh thành, lão tặc lười trốn ra phía sau tượng phật.

Lời tác giả:

Vừa mới thấy lời nhắn lại, nói con gái đại thần gả thay có chút không hợp lý, Khuyết ở đây nói rõ một chút, đây là bối cảnh giả không, không trải qua cân nhắc lịch sử văn hóa, chỉ vì để mọi người giải trí, Khuyết đối với lịch sử văn hóa cũng không nghiên cứu nhiều, không thuộc về bất kỳ triều đại nào trong lịch sử, là triều đại mà Khuyết đặt ra, có những văn hóa, có những tập tục đều do Khuyết quyết định, hơn nữa phía sau sẽ liên quan một ít đến võ lâm, về võ công nông sâu ta còn định dùng cấp bậc để trực tiếp phân chia, đề tiện nói rõ hơn... nói trắng ra là, địa bàn của ta ta làm chủ ~(*^__^*) haha...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hạt Giống Tốt

Vân Thanh Nhiễm vào miếu đồ nát, trong ngôi miếu đồ nát có đồng rom rạ, bên cạnh còn có vài tượng Phật khác, lư hương trên bàn thờ Phật cũng nghiêng đổ tàn hương đầy đất.

Vân Thanh Nhiễm trực tiếp đi vòng đến phía sau pho tượng Phật đối diện cửa, “Vui vẻ chưa? Chơi đủ rồi thì trả trâm ngọc lại cho ta.”

“A? Tiểu tử tìm thế nào vậy, sao nhanh như vậy đã tìm được ta rồi? Chơi không vui chơi không vui!” Lão khất cái buồn bực, làm sao mà tiểu tử này

chưa đi tìm đã chạy thẳng đến chỗ của lão rồi, điều này làm cho lão rất không có cảm giác thành tựu!

Lão khát cái từ trên bàn thờ Phật nhảy xuống, “Chắc chắc, không nhìn ra trên người một tiểu tử như ngươi còn mang theo đồ của nữ nhi gia, có phải là tặng cho người tình không hử?” Lão khát cái híp mắt nói, dường như trong đầu lão đang YY đủ loại chuyện đầy màu sắc vậy.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay, “Lấy ra.” Thanh âm bỗng lạnh đi vài phần.

“Oa, thật dữ!” Lão khát cái càng thêm buồn bực, sao còn dữ hơn cả lão vậy? “Muốn cây trầm cũng được thôi, tự mình đến đoạt đi ha!”

Lão khát cái quơ quơ cây trầm ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, để nàng có thể nhìn, nhưng lại không thể lấy!

Vân Thanh Nhiễm nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cái tay đang cầm cây trầm của lão khát cái.

Động tác bất chợt của Vân Thanh Nhiễm làm kinh sợ tới lão khát cái, “Tiểu tử, đây là công phu gì vậy, vừa độc vừa chuẩn, chẳng lẽ ngươi luyện công phu?”

Vân Thanh Nhiễm không trả lời vấn đề của lão, nàng cũng không muốn tiếp tục đuổi theo lão khát cái này chạy khắp nơi, nếu bàn về chạy, nàng chạy không thắng lão đầu này, thân thể cổ sức quá có thể sẽ bị tổn thương.

Nếu không nói đạo lý được, vậy cũng chỉ có thể đoạt lại.

Lão khát cái thấy Vân Thanh Nhiễm dùng chiêu thức quái dị cướp đoạt cây trầm, nên vừa trốn tránh Vân Thanh Nhiễm, vừa tìm tòi nghiên cứu võ công của nàng, ài, đây là chiêu thức gì, cho tới bây giờ lão chưa từng thấy qua, từng chiêu từng thức đều ngoan tuyệt.

Chiêu thức Vân Thanh Nhiễm dùng đương nhiên không thuộc về bất luận võ công nào mà lão khát cái hiểu biết, nếu thân thể càng khỏe mạnh một chút, thì nàng còn có thể khiến cho uy lực của những chiêu thức này càng lớn hơn một chút.

Lão khát cái cảm thấy chiêu thức của Vân Thanh Nhiễm thực quý dị, thành linh đầu gối bị Vân Thanh Nhiễm đánh trúng, nếu không phải bản thân lão có bản lĩnh tốt, thì lúc này đầu gối đã mềm nhũn quỳ xuống đất rồi. Kỳ thật, nếu thân thể Vân Thanh Nhiễm khỏe hơn chút nữa, khí lực đầy đủ, lão khát cái muốn đứng vững cũng không dễ dàng như vậy.

Bao lâu rồi, có người so chiêu với lão khiến lão bị đánh trúng một cái.

“Tiểu tử không tệ, từng chiêu từng thức cũng chơi được ra hình ra dạng, lão đầu tử ta thích!” Lão khát cái vươn tay chế trụ cổ tay Vân Thanh Nhiễm, đặt trên mạch đập của nàng, lại xoay người một cái chuyển đến phía sau Vân Thanh Nhiễm, theo huyệt Phong phủ(1) xuống phía dưới đem khung xương của nàng tìm tòi nghiên cứu một lần.

“Đúng là nhân tài để luyện võ!” Lão khát cái cảm khái nói, không nghĩ tới có thể gặp được hạt giống tốt như vậy, xem bộ dạng tiểu tử này cũng mới mười bốn mười lăm tuổi, hiện tại bắt đầu dạy dỗ thật tốt thì vẫn còn kịp!

Tính khí tiểu tử này cũng khiến lão thích, hiếm khi gặp được mầm non tốt khiến lão thích như vậy, lão không có lý do gì mà cứ thả hân đi như vậy?

“Cây trầm trả lại cho ngươi.” Thái độ của lão khát cái đột nhiên chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, không hề trêu đùa Vân Thanh Nhiễm nữa mà rất phối hợp đưa cây trầm tới trước mặt nàng.

Vân Thanh Nhiễm từ trong tay lão tiếp nhận cây trầm, cẩn thận kiểm tra một chút, cây trầm không có bất kỳ tổn thương gì, cũng không biết lão khát cái này vì sao đột nhiên thay đổi thái độ.

Cây trầm đã lấy trở lại, Vân Thanh Nhiễm liền quay đầu rời đi.

Lão khát cái cũng không ngăn cản nàng, để mặc nàng rời đi. Nhìn bóng lưng đi xa của Vân Thanh Nhiễm, trong ánh mắt bị che ở dưới mái tóc xoã tung lộ ra tia sáng tinh toán khôn khéo.

“Thế tử phi của ngươi thì chạy khắp kinh thành, thế tử gia ngươi đây ngược lại thật nhàn nhả!” Hiện giờ Mộc tiên sinh lại chơi cờ với Quân Mặc Thần, vẫn không quên quở trách Quân Mặc Thần làm trọng phu người ta một phen.

“Bản thế tử nhàn nhả, cũng phải có Mộc tiên sinh ông cùng phụng bồi mới được.” Bộ dạng Quân Mặc Thần thoát nhìn đích thật là rất nhàn nhả, “Nghe nói giáo chủ của Thương Lan giáo gần đây hiện thân ở trong kinh thành, Mộc tiên sinh ông nói xem lão có thể tới tìm người quen đã lâu là ông đây hay không?”

Quân Mặc Thần nhú mày, hân dùng ngữ điệu nhàn nhả nói ra khiến Mộc tiên sinh không cách nào thông dong được nữa.

“Ngươi nói cái gì?” Tay Mộc tiên sinh nhoáng lên một cái, đánh đổ hộp cờ đặt ở bên tay phải ông, quân cờ màu đen “Rằm” rơi ra bàn.

“Giáo chủ của Thương Lan giáo, Mộc tiên sinh không nhớ rõ à?” Ý cười nhợt nhạt của Quân Mặc Thần lộ ra một cổ hương vị tà mị.

Như Quân Mặc Thần đã sớm đoán trước, Mộc tiên sinh vì giáo chủ của Thương Lan giáo mà thay đổi sắc mặt, sắc mặt kia trông rất đẹp mắt.

“Nhân vật nguy hiểm như vậy chạy tới kinh thành, thế tử gia, chẳng lẽ triều đình không hỏi qua sao? Không phải nói triều đình đã sớm có điều kiềng ky đối với Thương Lan giáo ở phương Bắc hay sao? Hiện tại giáo chủ của bọn hắn nhưng lại ở trong kinh thành, vì sao không bắt lão lại.”, Thời trẻ Mộc tiên sinh từ có một vài đụng chạm nhỏ nhoi với giáo chủ Thương Lan giáo, đến bây giờ người mà ông không muốn gặp lại nhất chính là đại ma đầu đó.

“Mộc tiên sinh đã quên rồi à, giáo chủ Thương Lan giáo am hiểu thuật dịch dung, chưa từng gặp qua diện mục thật của lão trông như nào, chỉ biết lão có một thân công phu tà phái —— Thương Lan Thất Tuyệt lợi hại bức nào, nếu lão không ra trêu chọc, sợ rằng không ai biết lão chính là giáo chủ Thương Lan, muốn bắt lão thì nói dễ hơn làm?” Trên mặt cùng cử chỉ Quân Mặc Thần không thấy nửa phần khấn trương.

“Ài... Nói như vậy không sai... Nhưng mà...” Nghe Quân Mặc Thần đề cập đến Thuật dịch dung của đại ma đầu, Mộc tiên sinh từng ném qua đau khổ thật sự là lòng ngập lửa giận, Mộc tiên sinh cũng bị thái độ không nóng không lạnh của Quân Mặc Thần làm cho tức chết rồi, “Nếu không thì như vậy đi, trong phủ ngươi không phải có không ít ám vệ sao, phái vài người đến bảo hộ ta.”

“Khó mà làm được, ám vệ chỉ bảo hộ người Quân gia, Mộc tiên sinh... Gà vào Quân gia ta hẳn là không được, nhưng nhận làm nghĩa phụ cũng có thể.” Quân Mặc Thần như có suy nghĩ nói.

Mộc tiên sinh chán nản, tiểu tử này thật là có bốn sự làm giận điên người không đền mạng, nhận làm nghĩa phụ? Quân gia có hai người là hắn và lão cha của hắn, nhận người nào vai vế của ông cũng bị giảm!

Đúng lúc này, Quân Kiệt từ bên ngoài tiến nào, đi tới bên người Quân Mặc Thần, “Gia, thế tử phi nương nương tìm được Vân gia Tam tiểu thư rồi, hiện giờ đã đưa người vào trong cung.”

Khi chính Quân Kiệt nhận được tin tức này miễn bàn có bao nhiêu kinh ngạc, hắn không nghĩ tới hành động của Vân Thanh Nhiễm lại nhanh như vậy.

“Thế tử phi đâu?” Quân Mặc Thần chậm rãi hỏi.

“Thế tử phi nương nương vừa trở về, có điều sau khi thay đổi quần áo liền tiến cung rồi.”

Sau khi Vân Thanh Nhiễm hỏi phủ thay nam trang liền tiến cung đi bẩm báo quá trình tìm kiếm cho thái hậu, hơn nữa đem ngọc bài thái hậu cho nàng trả lại thái hậu.

“Ha ha ha...” Nghe vậy Mộc tiên sinh vuốt chòm râu của mình nở nụ cười, vẻ lo lắng lúc vừa rồi nghe nói giáo chủ Thương Lan hiện thân cũng tiêu tan hơn phân nửa, “Xem ra thế tử phi này của ngươi không đơn giản, đây cũng không phải chỉ tìm được người đơn giản như vậy, lần này chỉ sợ nàng cùng phụ thân nàng trở mặt rồi?”

(1) Huyệt Phong phủ: Huyệt được coi là nơi (phủ) gió (phong) tập trung vào, vì vậy gọi là Phong Phủ. Nằm ở chỗ lõm giữa gáy và trên chân tóc gáy 1 thốn. Giữa khe của xương chẩm và đốt sống cổ thứ I.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Đau Lòng

Hai tay Vân Thanh Nhiễm dâng ngọc bài quỳ trước mặt thái hậu.

Thái hậu không vì Vân Thanh Nhiễm trong thời gian ngắn tìm được Vân Yên Nhiên mà tán thưởng, ngược lại bà càng thêm hoài nghi Vân Thanh Nhiễm và Vân Viễn Hằng, vì sao người khác tìm lại không ra đầu mối, mà Vân Thanh Nhiễm vừa xuất mã đã lập tức tìm được người đây?

Có một khả năng rất lớn, đó chính là người thật sự do Vân Viễn Hằng giấu đi, chẳng qua hiện tại bà mang Vân Thanh Nhiễm ra, để cho Vân Viễn Hằng phải bỏ một trong hai nữ nhi, vì thế đã đem Vân Yên Nhiên giao ra.

Có trời mới biết, giữa hai nữ nhi Vân Viễn Hằng từ trước cho đến giờ đều chọn Vân Yên Nhiên chứ không phải Vân Thanh Nhiễm, ông ta vẫn luôn muốn hy sinh Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử phi thật sự có bản lĩnh, thật là làm cho ai gia mở rộng tầm mắt, trong kinh thành nhiều người như vậy dù lục tìm hai ngày cũng không có manh mối, vậy mà thế tử phi vừa xuất mã liền dễ như trở bàn tay, hoàng triều Thịnh Vinh ta có nhân tài thế này mà ai gia lại không biết, thật sự là làm mai một người tài rồi!”

Châm chọc trong lời nói của thái hậu chỉ cần là người có nhãn lực thì đều có thể nghe ra.

Vân Thanh Nhiễm sẽ không ngốc đến mức nghĩ thái hậu thật sự khích lệ nàng, nàng biết thái hậu đang hoài nghi cái gì.

“Bẩm thái hậu, chẳng qua vận khí của thần thiếp tốt, chứ không có khả năng làm được chuyện gì cả.” Vân Thanh Nhiễm thần nhiên nói.

Vận khí của nàng, xác thực không tệ, chỉ ở bên ngoài Vân phủ một ngày liền nhìn thấy Vân Viễn Hằng mặc quần áo giản dị đi ra, lại từ cửa sau lặng lẽ rời đi, Vân Thanh Nhiễm xem chừng có hi vọng, liền đi theo, quả nhiên là có vấn đề.

“Vận khí?” Thái hậu hiển nhiên không tin lời Vân Thanh Nhiễm nói, “Có vận khí tốt như vậy à? Ai gia cũng muốn có một chút, nghe Lý khanh gia bẩm báo, tam tiểu thư Vân gia được tìm thấy bên trong tú phường, phải không?”

“Bẩm thái hậu, đúng như lời nói của Lý đại nhân, muối muối thần thiếp quả thật là tìm thấy bên trong tú phường, sau khi đạo tặc bắt muối muối thần thiếp đi liền cầm thành, bọn hắn không có cách nào đem muối muối thần thiếp đi xa nên chỉ có thể nhốt muối ấy ở đó.” Vân Thanh Nhiễm gần từng từ chuẩn xác, không có bất luận kẻ hở nào, cho dù là thái hậu muốn tìm một lỗi sai của nàng cũng không tìm được.

Được, giỏi lắm! Quả nhiên là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, không hổ là nữ nhi của Vân Viễn Hằng!

Vân Thanh Nhiễm nâng đến môi tay, mà thái hậu lại vẫn không có ý định thu hồi ngọc bài, cứ mặc nàng gio tay như vậy.

“Nhưng mà ai gia nghe Lý đại nhân nói người cầm lệnh bài ai gia ban cho người đi tìm hấn là một nam tử, không phải thế tử phi!”

“Bẩm thái hậu, thần thiếp thân là thế tử phi của Trần Nam vương phủ nên không tiện xuất đầu lộ diện, liền hạ lệnh cho thân tín của mình đi làm việc.”

“A, lệnh bài mà ai gia giao cho người mà người cũng dám giao cho người khác?” Trong mắt thái hậu tràn đầy nghiêm khắc, chuyện này bà không thể dung tới Vân Viễn Hằng, nhưng bà sẽ trừng phạt Vân Thanh Nhiễm để cảnh cáo Vân Viễn Hằng, đừng tưởng rằng ông ta làm ra việc này mà không ai biết, hoàng thượng bị Trần phi ông ta đưa vào che mờ hai mắt, nhưng bà thì không!

Thái hậu nương nương muốn xử phạt Vân Thanh Nhiễm, mặc kệ hôm nay Vân Thanh Nhiễm nói gì, thái hậu đều có thể tìm được lý do để xử phạt nàng.

“Bẩm thái hậu, thần thiếp ngu dốt, không biết lệnh bài thái hậu ban cho thần thiếp lại không thể giao cho người khác thay mình sử dụng quyền lực.”

“Ngu dốt?” Thái hậu cười lạnh, trên khuôn mặt cao tuổi tràn ngập bất mãn đối với Vân Thanh Nhiễm, “Một câu ngu dốt là có thể chối bỏ được sai lầm của người sao? Lúc trước ai gia đã cho Hoa ma ma đến dạy người lễ nghi quy củ trong cung nhưng người lại cự tuyệt rất kiên quyết đấy!”

Khiến Hoa ma ma phải chạy lấy người là Quân Mặc Thần, căn bản không liên quan tới Vân Thanh Nhiễm, nhưng mà thái hậu cũng mặc kệ, trong mắt thái hậu Quân Mặc Thần cái gì cũng đều tốt, mà Vân Thanh Nhiễm cái gì cũng đều không tốt.

“Người tới, dùng kẹp, thế tử phi dĩ hạ phạm thượng, mặc dù là vì không biết, nhưng không thể không khiển trách, nếu không làm sẽ không để quy củ trong cung vào mắt!” Thanh âm thái hậu lộ rõ lãnh ý.

Một tội danh lớn như vậy lại mặc danh kỳ hiệu chụp lên đầu Vân Thanh Nhiễm, rõ ràng là người có công đến trước mặt thái hậu lại thành tội ác tày trời.

Thái hậu ra lệnh một tiếng, người bên cạnh bà đã cầm kẹp tiến lên, Hoa ma ma thu hồi lệnh bài trên tay Vân Thanh Nhiễm, sau đó sử dụng cái kẹp, kẹp lấy hai tay của Vân Thanh Nhiễm.

Hoa ma ma cùng với một ma ma nữa dùng hình với Vân Thanh Nhiễm.

Thập chỉ liên tâm(1), mười ngón tay bị cái kẹp gỗ hung hăng kẹp lấy, đau đớn như vậy cho dù nam nhi cao bảy thước cũng sẽ thất thanh kêu la, nhưng mà Vân Thanh Nhiễm lại không có, đáy mắt nàng một mảnh trong suốt.

Thái hậu thấy Vân Thanh Nhiễm tỏ ra không có việc gì, không biết vì sao lại cảm thấy căm tức, “Hoa ma ma, Quế ma ma, không cần thủ hạ lưu tình.”

Hai ma ma nghe vậy liền gia tăng khí lực trong tay, ngay cả khí lực để ăn cũng đều sử dụng cả.

Ngay sau đó, một thái giám vội vàng chạy vào.

“Khởi bẩm thái hậu nương nương, thế tử gia đến đây!”

“Mau mời hấn vào đây!” Thái độ mà thái hậu đối với Quân Mặc Thần cùng thái độ đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói. Một trời một vực, một người là bảo bối, một người chỉ là cọng cỏ. Sau đó thái hậu ra hiệu cho hai ma ma dùng việc hành hình Vân Thanh Nhiễm.

Thái giám kia lĩnh mệnh, đi ra ngoài tiếp đón Quân Mặc Thần, một lúc sau thái giám một mình trở lại, không nhìn thấy Quân Mặc Thần.

“Sao lại thế này? Thế tử gia đâu?” Thái hậu không thấy Quân Mặc Thần, trên mặt lộ ra chút giận dữ.

“Bẩm thái hậu, thế tử gia nói người tới đón thế tử phi, sẽ không quấy rầy thái hậu nương nương.”

Lời này thế tử gia cũng dám nói, nếu lời này từ trong miệng của một người khác, sẽ là phạm phải đại bất kính, trong thiên hạ này có ai dám giống thế tử gia đến cửa cung của thái hậu mà còn không thèm tiến vào thỉnh an đấy?

“Thế tử gia còn nói, hần chờ ở bên ngoài, chờ cho đến khi thế tử phi nương nương đi ra mới thôi.”

“Hò nhào!” Trên mặt thái hậu càng khó coi, “Thân thể hần không tốt làm sao có thể ép buộc bản thân như vậy?”

Thái giám kia cảm thấy rất vô tội, thế tử gia quát cường muốn đứng, gã là một nô tài có thể khuyên can được sao?

Thái hậu được một ma ma bên cạnh nâng đỡ đi ra ngoài điện, thái hậu nhìn thấy Quân Mặc Thần đứng ở bên ngoài, liền không kịp chờ đợi mà đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, nói: “Thần Nhi, con sao lại đứng ở nơi này! Đi vào bên trong đi!”

“Thái hậu nương nương, thần là tới đón thế tử phi, thần chờ ở nơi này là được rồi.” Quân Mặc Thần khoanh tay mà đứng, còn thật sự nghiêm túc trả lời câu hỏi của thái hậu.

Sắc mặt thái hậu khê biến, nhìn bộ dạng của Quân Mặc Thần mới giật mình nhớ tới nữ nhân ở bên trong kia, Quân Mặc Thần quả nhiên là coi trọng nữ nhân đó, nếu bà đụng tới nữ nhân kia, Thần Nhi nhất định không chịu.

“Hoa ma ma, vào mời thế tử phi đi ra, hôm nay ai gia cùng nàng tán gẫu thật cao hứng, có điều nếu Thần Nhi đã đến đây, thì cho nàng trở về với Thần Nhi đi, ngày khác ai gia sẽ tìm nàng vào cung nói chuyện cùng ai gia.”

Thái hậu mới vừa rồi còn nghiêm khắc vô cùng, lập tức đã trở nên hiền lành.

“Vâng, lão nô tuân chỉ.” Hoa ma ma lĩnh chỉ hướng bên trong điện đi đến, bà ta là người ở bên cạnh thái hậu nhiều năm, lúc này đi vào dĩ nhiên là phải cảnh cáo vị thế tử phi kia, không cho nàng nói chuyện xảy ra ngày hôm nay với thế tử gia, ảnh hưởng tới quan hệ giữa thái hậu nương nương và thế tử gia.

Hoa ma ma đang muốn đi vào, Quân Mặc Thần liền bước lên, đi trước Hoa ma ma, “Khụ khụ, đa tạ thái hậu nương nương, việc này cứ để thần đi vào đón thế tử phi là được rồi.”

Hoa ma ma muốn ngăn lại nhưng không dám, chỉ có thể trơ mắt nhìn Quân Mặc Thần từng bước đi vào với mình.

Quân Mặc Thần đi vào trong điện, Vân Thanh Nhiễm một thân trang phục thanh nhã, giống như một đóa sen xanh mọc trên mặt nước.

Nhưng hai tay nàng lại nhiễm đỏ như máu, nhìn qua đã cảm thấy rất đau, vậy mà Vân Thanh Nhiễm không khóc, cũng không nhào vào trong lòng Quân Mặc Thần kể khổ.

“Ái phi, bản thế tử tới đón nàng.” Quân Mặc Thần tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Vân Thanh Nhiễm.

“Đa tạ thế tử gia.” Vân Thanh Nhiễm khẽ gật đầu hướng Quân Mặc Thần nói lời cảm tạ.

Nhìn hai tay da tróc thịt bong nhiễm đầy máu của Vân Thanh Nhiễm, lại nhìn nàng tỏ ra không có việc gì, trong lòng Quân Mặc Thần giống như bị cái gì đâm vào, có một tia đau lòng, loại cảm giác này thật vi diệu, chậm rãi ở trong đáy lòng hần lan ra thành những gợn sóng...

(1) Thập chỉ liên tâm (十指连心): Mười ngón tay nối liền với tim, tay đứt thì ruột xót.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cứ Việc Náo, Có Chuyện Bản Thế Tử Chịu Trách Nhiệm Cho Nàng

Nhìn hai tay da tróc thịt bong nhiễm đầy máu của Vân Thanh Nhiễm, lại nhìn nàng tỏ ra không có việc gì, trong lòng Quân Mặc Thần giống như bị cái gì đâm vào, có một tia đau lòng, loại cảm giác này thật vi diệu, chậm rãi ở trong đáy lòng hần lan ra thành những gợn sóng...

Quân Mặc Thần cúi đầu, tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm nói với nàng, “Hôm nay ái phi bị thương, bản thế tử rất không đành lòng, không bằng như vậy đi, ái phi cứ việc náo loạn, có chuyện gì bản thế tử chịu trách nhiệm làm thị vệ thượng hạng cho nàng.”

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần đang cười như không cười, thấy tự tin cùng ý cười nơi đáy mắt hần.

“Đến lúc đó thì đừng có hối hận.” Trong mắt Vân Thanh Nhiễm cũng lộ ra một tia đùa cợt.

Quân Mặc Thần cười yếu ớt, “Ái phi muốn chơi như thế nào đều được. Chỉ có điều...” Quân Mặc Thần cầm tay Vân Thanh Nhiễm lên, sau đó từ trong ngực của mình móc ra chiếc khăn trắng tinh nhẹ nhàng băng bó tay nàng, để tay nàng thoát nhìn không còn chói mắt như vậy nữa.

Hôm nay Quân Mặc Thần tiến cung vốn không phải đến giải vây cho Vân Thanh Nhiễm, mà là đến xem kết quả, hắn muốn biết thế tử phi của hắn đem chuyện Vân Yên Nhiên mất tích xử lý như thế nào, kết quả tới ngoài cung Trường Thọ mới biết tình huống bên trong có vấn đề, hỏi tiểu thái giám quen thuộc, mới biết được Vân Thanh Nhiễm bị thái hậu dùng hình.

Thái hậu nương nương từng bước tiến vào sau Quân Mặc Thần, chứng kiến Quân Mặc Thần băng bó hai tay cho Vân Thanh Nhiễm, biết chuyện bà dụng hình đối với Vân Thanh Nhiễm không lừa được Quân Mặc Thần.

Thái hậu ngồi trở lại trên giường phượng của bà, cũng không có ý tứ muốn giải thích, bà cũng không cảm giác mình làm sai cái gì, bà còn cảm thấy chỉ dùng kẹp với Vân Thanh Nhiễm, vẫn còn là nhẹ. Chỉ cần chuyện này đừng khiến Thần Nhi hận thù bà là tốt rồi.

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa ngênh đón thái hậu nương nương, “Thái hậu nương nương, nếu người phạm vào lỗi sai thì phải bị phạt, như vậy người phạm sai lầm là hoàng thân quốc thích, là người trong hoàng tộc thì sao?”

Thái hậu khẽ híp mắt, cân nhắc ý tứ trong lời nói của Vân Thanh Nhiễm một chút, “Hoàng tử phạm pháp tội như thứ dân, đương nhiên cũng phải chịu phạt.”

“Nếu phạt người không nên phạt, dụng hình với người không nên dùng, vậy có tính là phạm vào lỗi sai hay không?” Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh nói xong, trong ánh mắt lộ ra mũi nhọn.

Thái hậu rất muốn biết Vân Thanh Nhiễm rốt cuộc đang tính kế cái gì, “Đó là đương nhiên.”

“Một khi đã như vậy, thần thiếp muốn mời Lý Ngải Lý đại nhân đến một chuyến, để cho ngài ấy đến làm sáng tỏ một việc cho thần thiếp.”

“Lý đại nhân?” Thái hậu ngưng mi, đánh giá Vân Thanh Nhiễm, muốn từ trong ánh mắt của nàng nhìn ra chút đầu mối, chính là ánh mắt Vân Thanh Nhiễm lại bình tĩnh không dậy nổi ngọn sóng, nhìn không ra điều gì.

“Không sai.”

“Có thể, có điều thế tử phi tốt nhất là thật sự có việc, Lý đại nhân thân là mệnh quan triều đình có chức vị quan trọng trong người, nếu như không có việc, cho dù là ai gia cũng không thể tùy tiện gọi người tới đây.” Trong giọng nói của thái hậu có sự cảnh cáo.

“Thần thiếp biết.”

“Người đâu, truyền ý chỉ ai gia, tuyên Binh Bộ Thượng Thư Lý đại nhân tiến cung một chuyến.” Thái hậu dựa theo lời Vân Thanh Nhiễm nói phái người đi tuyên Lý Ngải, bà thật muốn nhìn xem Vân Thanh Nhiễm đang đùa giỡn trò bịp bợm gì.

Trước khi Lý Ngải đến, không khí trong cung Trường Thọ yên tĩnh đến mức có chút áp lực, Quân Mặc Thần ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn.

Một lát sau, Lý Ngải tới.

“Vi thần khấu kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Lý Ngải mới vừa rồi cung Trường Thọ trở về Binh bộ, mông còn chưa ngồi ấm chỗ, ý chỉ thái hậu đã lại đến, hắn không biết thái hậu cho triệu hắn đến là vì chuyện gì, hắn thân là quan chức ngoại triều, quanh năm suốt tháng cũng không tiến cung Trường Thọ được một chuyến, kết quả hôm nay trong vòng một ngày đã vào đến hai lần.

“Lý khan gia, ai gia tuyên người tới là bởi vì thế tử phi nói có việc muốn người làm sáng tỏ cho nàng.” Thái hậu cũng không rõ dụng ý của Vân Thanh Nhiễm.

Lý Ngải nghe được lời nói thái hậu thì quay đầu nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, vừa nhìn, hắn liền nhận ra Vân Thanh Nhiễm, đơn giản là khuôn mặt Vân Thanh Nhiễm cùng với nam tử lúc trước hắn nhìn thấy giống nhau như đúc, chỉ là bọn họ một người là nam một người là nữ.

“Người, người... Ngài là thế tử phi nương nương?” Lý Ngải kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm, đây là có chuyện gì, thế tử phi không phải nữ nhi của Vân tướng gia à? Vân tướng chỉ có một nhi tử mới đúng, chính là Vân Tử Hy Vân thiếu tướng quân, hắn đã gặp qua, cũng không phải nam tử hắn nhìn thấy lúc trước kia, vậy thì vì sao trên đời này lại có hai người giống nhau như thế chứ?

Vân Thanh Nhiễm gạt đầu, “Lý đại nhân có thể nhận ra được ta?” Vân Thanh Nhiễm cong môi cười, nàng biết Lý Ngải đã nhận ra nàng.

Lý Ngải nghe vậy tỉnh ngộ, thì ra nam tử mà lúc trước hắn nhìn thấy kia không phải là nam tử, mà là thế tử phi nữ giả nam trang!

Lý Ngải sợ hãi than thầm trong lòng, hắn tự nhận là quen biết bao người, vậy mà lúc đó lại nhìn nhầm, hắn thật sự không nhận ra người lúc trước cầm lệnh bài của thái hậu nương nương đến Binh bộ tìm hắn là thân nữ nhi, ngay cả một tia hoài nghi cũng không có, đơn giản là thế tử phi mặc một thân nam trang lại có khí phách không thua nam nhi, khi đó hắn còn sợ hãi than đây là người tài ba đại sĩ từ nơi nào đến mà, không ngờ tới chính là bản thân thế tử phi!

“Thần nhận ra được, không nghĩ tới thế tử phi lại khấn trù không thua đáng mấy râu, lúc trước thần chưa thể nhận ra! Hổ thẹn, thật sự là rất hổ thẹn!” Lý Ngải liên tục lắc đầu.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, ngược lại đối với thái hậu nương nương ngồi cao cao trên giường phượng, “Khởi bẩm thái hậu nương nương, Lý đại nhân có thể làm chứng cho thần thiếp, lúc trước nam tử cầm lệnh bài không phải người khác, chính là thần thiếp nữ giả nam trang, cho nên thần thiếp không tự mình giao lệnh bài cho người khác!”

Toàn bộ tội danh thái hậu áp đặt ở trên người Vân Thanh Nhiễm đều không thành lập, hơn nữa theo lời nói trước đó của Vân Thanh Nhiễm, thì chính là thái hậu đã phạm sai, lại thêm lúc trước chính thái hậu cũng thừa nhận đây là phạm sai lầm, người trong hoàng tộc phạm sai cũng luận tội như thứ dân.

Sắc mặt thái hậu nhất thời trở nên rất khó coi, bà là thái hậu cao cao tại thượng, nhưng hiện giờ, bà bị Vân Thanh Nhiễm dẫn đến hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Lời bà đã nói ra thì không có đạo lý thu hồi lại, nhưng muốn bà thừa nhận sai lầm của mình, thân là thái hậu bà sao có thể hạ thể diện xuống được?

Hiện tại ở trước mặt bà còn có ngoại tôn bà thương yêu từ nhỏ đến lớn, thân là bà ngoại, có thể nào ở trước mặt ngoại tôn của mình nói mà không làm?

Quân Mặc Thần đến đích xác đã giúp Vân Thanh Nhiễm một đại ân, nếu như không có Quân Mặc Thần ở đây, thì dù Vân Thanh Nhiễm đề xuất muốn tìm Lý Ngải tới, tám chín phần mười là thái hậu sẽ không đáp ứng, nhưng Quân Mặc Thần lại ở đây, thái hậu đương nhiên muốn cùng Vân Thanh Nhiễm giảng đạo lý thật tốt.

Lý Ngải nhìn tình huống lúc này, mới kịp phản ứng tình hình tựa hồ có điều gì không đúng, lại thấy đôi tay Vân Thanh Nhiễm tuy rằng đã quán khăn tay lên nhưng cũng vẫn lộ ra sắc đỏ, nhất thời nghĩ đến vài thứ, sau đó hần lựa chọn không nói lời nào mới là tốt nhất.

“Khụ khụ khụ...”

Trong đại điện chỉ có tiếng ho khan của Quân Mặc Thần.

Nghe thấy tiếng ho khan của Quân Mặc Thần vang Bên tai, sắc mặt thái hậu lại khó coi thêm vài phần.

“Hoa ma ma,” Thái hậu rót cuộc đã mở miệng, “Truyền ý chỉ ai gia, thế tử phi tìm kiếm Vân gia Tam tiểu thư có công, mặt khác...” Câu nói kế tiếp đối với thái hậu mà nói thì có chút khó nói ra khỏi miệng, dừng một chút, thái hậu lại nói tiếp, “Thế tử phi nàng hôm nay chịu khổ, ban thưởng thế tử phi gấm hoa mười cuộn, châu báu hơn trăm, hoàng kim ngàn lượng, dùng để ban thưởng và... bồi thường.”

Mặc dù không công khai thừa nhận sai lầm của mình, nhưng như vậy đối với thái hậu mà nói đã là không dễ dàng gì, thử hỏi từ khi hoàng triều Thịnh Vinh khai quốc đến nay, có người nào dám không cho thái hậu xuống đài? Lại có người nào khiến thái hậu không thể không nể mặt vì lúc trước chính mình phạt sai mà bồi thường?

“Đa tạ thái hậu.” Vân Thanh Nhiễm cũng hiểu được thấy đủ thì buông tay, dù sao đối phương cũng là thái hậu nương nương.

“Khụ khụ khụ, thái hậu nương nương, khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa mở miệng, tiếng ho khan còn nhiều hơn tiếng nói chuyện, “Vây thần và thế tử phi... Khụ khụ, cáo lui trước...”

“Thần Nhi, thân thể con không tốt, mau hồi phủ nghỉ ngơi đi!” Tuy rằng sắc mặt thái hậu không tốt, nhưng vẫn thương tiếc Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần đứng dậy, nhẹ nhàng kéo tay Vân Thanh Nhiễm, mang nàng rời khỏi cung Trường Thọ.

Vào ban đêm, bởi vì ngón tay sưng, Vân Thanh Nhiễm sau khi trở lại vương phủ liền phát sốt.

Mộc tiên sinh bị Quân Mặc Thần gọi tới chẩn trị cho Vân Thanh Nhiễm, lúc chẩn trị, đầu mày ông hết nhú lại cau lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ái Phi, Thuốc Không Đẳng Chứ?

“Thế tử gia, thế tử phi nàng gả vào Vương phủ chúng ta lúc trước thật sự là tiểu thư Vân phủ chứ?” Mộc tiên sinh đối với chuyện ông vừa phát hiện liền lắc đầu, “Trong một thời gian dài nàng luôn ở trạng thái thiếu dinh dưỡng, mức độ thân thể gầy yếu còn vượt qua cả người, tuy người bị ma bệnh quần thân quanh năm, nhưng vẫn dùng thuốc bổ không ngừng, mà nàng sợ rằng một ngày ba bữa đều không có má ăn.”

Quân Mặc Thần nhớ tới bờ vai của Vân Thanh Nhiễm mà hần từng nhìn thấy, gầy yếu như vậy...

Vân Viễn Hằng!

Quân Mặc Thần hơi nhú mi, có một tia không hồn ngưng tụ trong ánh mắt của hắn.

“Tay nàng có thể chữa khỏi hoàn toàn không?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Điểm này người có thể yên tâm, tuy ta trị không hết bệnh của người, nhưng bệnh của nàng sao có thể không trị khỏi được chứ? Như vậy ta còn mặt mũi nào ở lại Vương phủ!” Mộc tiên sinh đối với ngón tay Vân Thanh Nhiễm tin tưởng có thể chữa được, nếu ngoại thương như vậy mà ông không trị được, thì không cần người khác đuổi ông, chính ông sẽ cuốn gói chạy lấy người, làm sao còn mặt mũi nào ở đây ăn không ngồi rồi.

“Ông đi sắc thuốc tốt mang lại đây cho nàng.” Quân Mặc Thần nghe vậy lại nói.

Mộc tiên sinh vốn định phản bác một câu, ông không chịu trách nhiệm sắc thuốc cho người khác, thôi được, thế tử phi bị bệnh, ông đành làm cu li một lần vậy.

Mộc tiên sinh rời khỏi phòng.

Quân Mặc Thần ngồi vào bên giường, từ khi hắn gặp nàng đến giờ, nàng không kêu đau dù chỉ một tiếng, cũng không nói một câu nào về chuyện nàng bị thương với hắn, giống như bàn tay của nàng không hề bị thương vậy.

Trên giường khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thanh Nhiễm đỏ bừng, không giống bộ dạng trong treo lạnh lùng như bình thường, khiến cho người ta rất đau lòng, còn có một chút... mê người.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần, “Thế tử gia đây là sợ hôn sự vừa mới xong xuôi lại phải lo tang lễ à?”

“Khụ khụ, đúng đấy, ái phi nói không sai, bản thể tử thật sự lo lắng vấn đề này, nếu bản thể tử chưa rời khỏi nhân thế, nàng đã đi trước một bước, vậy nàng đâu có cửa làm người còn sống(1)? Ngược lại bản thể tử còn phải làm người còn sống vì nàng, vậy thì cuộc mua bán này bản thể tử thua lớn rồi, khụ khụ khụ.”

Quân Mặc Thần chẳng những không phủ nhận lời nói của Vân Thanh Nhiễm, còn ghét bỏ Vân Thanh Nhiễm bị thương.

Vân Thanh Nhiễm bất mãn bĩu môi, cũng không phải nàng muốn đi chịu chết, vị đứng đầu trong cung kia, là thái hậu nương nương cao cao tại thượng, một đạo ý chỉ là có thể lấy mạng của người ta, mà nàng ở trong mắt thái hậu giống như một con tôm tùy thời đều có thể bóp chết.

“Khụ khụ, nếu không muốn bị bản thể tử ghét bỏ, sau này hãy ngoan một chút, đừng làm cho mình bị thương như vậy, rất dọa người khác.”

Ghét bỏ, thế tử gia tiếp tục ghét bỏ Vân Thanh Nhiễm bị thương.

Rõ ràng lúc Quân Mặc Thần ở cung Trường Thọ có bộ dạng rất quan tâm Vân Thanh Nhiễm, sao vừa trở về đã thay đổi, trở thành ghét bỏ nàng rồi.

Vân Thanh Nhiễm cũng không phản bác Quân Mặc Thần cái gì, bản thân chẳng phải đã từng bị người ta áp bách như vậy, chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, sau rất nhiều nhiệm vụ nàng vẫn chỉ là một người dân bình thường, đi siêu thị nuôi sủng vật, tuy rằng chưa kịp có bạn trai đã đi đòi nhà ma, nhưng ít ra còn sống lại, như vậy cũng rất tốt.

Quân Mặc Thần nhìn ánh mắt bất mãn của Vân Thanh Nhiễm, đem cảm xúc này của nàng thu vào đáy mắt, hóa ra nàng cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

Bởi vì duyên cớ phát sốt, khuôn mặt Vân Thanh Nhiễm phá lệ trở nên hồng nhuận, cái miệng nhỏ nhắn cũng đặc biệt đỏ bừng, điều này khiến cho Quân Mặc Thần đột nhiên nhớ tới một vài... hình ảnh mê người.

Một lát sau, Mộc tiên sinh đã sắc xong thuốc, bưng tới.

Quân Mặc Thần trước nâng Vân Thanh Nhiễm lên, sau đó lấy thuốc từ trên tay Mộc tiên sinh, tự mình cho Vân Thanh Nhiễm uống thuốc, xung quanh bàn tay Vân Thanh Nhiễm đều bị băng trắng, không thích hợp tự mình bê thuốc.

Quân Mặc Thần đem thìa đưa tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm có cảm giác thụ sủng nhược kinh, nhìn Quân Mặc Thần một hồi lâu.

“Khụ khụ khụ... Ngoan ngoan uống thuốc vào, khụ khụ, thương thế tốt lên mới có thể hầu hạ bản thể tử, khụ khụ...”

Thế tử gia lại một lần nữa sát phong cảnh.

Vân Thanh Nhiễm ngoan ngoãn há mồm, để cho Quân Mặc Thần đem thuốc đưa vào trong miệng nàng, thuốc cay đắng khiến cho nàng nhú mày, nhìn mặt nàng nhăn nhó, Quân Mặc Thần bật cười.

“Khó uống lắm à?”

“Nếu không người thử xem?” Vân Thanh Nhiễm chỉ nói mà thôi, ai ngờ Quân Mặc Thần lại thử thật, chính hắn cũng uống một ngụm, trên mặt không có

phản ứng gì.

Sao có thể quên, từ nhỏ đến giờ Quân Mặc Thần uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, thuốc cay đắng đến mấy hần cũng đã uống quen.

Trước kia Vân Thanh Nhiễm rất ít khi sinh bệnh, rất ít khi có cơ hội uống thuốc, cho dù là bị bệnh, nàng cũng là uống thuốc tây, đều là những viên thuốc bao con nhộng, uống cùng nước sôi nuốt vào bụng là được rồi, ngay cả vị gì cũng chưa kịp cảm nhận.

Vân Thanh Nhiễm hơi buồn bực trẻ môi, vừa rồi tựa hồ nàng đã nói một câu vô nghĩa.

Quân Mặc Thần bởi vì một động tác nhỏ này của Vân Thanh Nhiễm, cảm xúc vừa mới ần núp trong lòng hần bỗng trở nên mãnh liệt.

Trong miệng Quân Mặc Thần có thuốc, đột nhiên tiến tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, đem miệng mình áp lên đôi môi đỏ búng của Vân Thanh Nhiễm, một bàn tay hần đỡ lấy cái ót của Vân Thanh Nhiễm, bức bách nàng tới gần mình, làm cho đôi môi hai người không có kẽ hở.

Quân Mặc Thần khẽ cạy mở khớp hàm của Vân Thanh Nhiễm, đồng thời đem thuốc trong miệng mình đẩy vào trong miệng Vân Thanh Nhiễm.

Ý thức được Quân Mặc Thần đang làm cái gì, Vân Thanh Nhiễm muốn đẩy Quân Mặc Thần ra, nhưng đẩy vài cái mà Quân Mặc Thần không chút lung lay, thế tử gia bệnh tật thoát nhìn gió thổi là ngã, không ngờ lại có khí lực lớn như vậy.

Vừa hôn lên môi Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần cảm thấy mình giống như bị Vân Thanh Nhiễm mê hoặc, kim lòng không được liên hôn sâu hơn.

Hôn sâu, Quân Mặc Thần phát hiện Vân Thanh Nhiễm thực ngọt, lại có chút ngiên.

Quân Mặc Thần tuy rằng không có kinh nghiệm gì, nhưng bản năng nam giới làm cho hần chủ đạo tất cả, ở trong miệng Vân Thanh Nhiễm thành công chiếm thành đoạt đất, khiến cho mỗi địa phương trong miệng nàng đều để lại dấu vết của hần.

Nụ hôn của Quân Mặc Thần rất bá đạo, tràn ngập tính xâm lược, cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp cùng nỗi lòng của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lần đầu tiên bị một người nam nhân hôn môi... Cái loại tư vị này, tựa hồ cũng rất tốt đẹp...

Vân Thanh Nhiễm có chút tiêu cực nghĩ, nam nhân đang hôn mình đã cùng nàng bãi đường thành thân trở thành phu quân của nàng, hơn nữa lần trước nàng cưỡng hôn hần, cũng không có thân thiết lâu như vậy... Dù sao đường như cũng không có tổn thất gì...

Một ngụm thuốc kia đã không còn, không biết là bị ai nuốt vào, vị thuốc cay đắng cũng dần tàn đi.

Trong phòng thực im lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Quân Mặc Thần cắn cắn đôi môi của Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng mà cắn, cũng không dùng sức, cắn một hồi lâu, giống như đã trôi qua một thế kỷ vậy, Quân Mặc Thần mới buông Vân Thanh Nhiễm ra.

Môi Vân Thanh Nhiễm so với vừa rồi còn đỏ hơn vài phần, khóe miệng còn lưu lại một chút thuốc vừa bị tràn ra.

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Sau khi hôn xong, trong phòng vang lên tiếng ho khan mãnh liệt của Quân Mặc Thần, thật lâu không dừng lại...

Thật lâu sau, thanh âm ho khan mới dần dần chậm lại, “Khụ khụ, ái phi, thuốc không đáng chứ.”

Lời tác giả:

o(n_n)o ha ha ~ trái lại bị cưỡng hôn, hai người huê nhau nha ~

(1) Vị vong nhân (未亡人): người chưa chết, người còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Gia Đây Là Đã Động Tâm Với Thế Tử Phi Rồi Sao?

Thật lâu sau, thanh âm ho khan mới dần dần chậm lại, “Khụ khụ, ái phi, thuốc không đáng chứ.”

Quân Mặc Thần dùng ho khan để che dấu dị trạng của mình, hần cảm giác được tim đập của mình nhanh hơn so với vừa rồi, đó là một loại cảm giác rung động, trái tim thỉnh thoảng đập lên những con sóng mà hơn hai mươi năm qua chưa từng như vậy.

Lần thứ hai hôn môi với Vân Thanh Nhiễm tạo cho Quân Mặc Thần cảm giác không giống, dường như có sợi lông chim mềm mại chạm nhẹ vào khắp ngõ ngách trong lòng hần.

Chỉ là Quân Mặc Thần che dấu rất tốt, trên mặt hần không có bất kỳ sự khác thường nào, giống như việc hôn môi Vân Thanh Nhiễm với hần mà nói là một chuyện bình thường như ăn cơm uống trà mà thôi. Hơn nữa, khuôn mặt hần vẫn trắng như bị trát phấn vậy.

Về phần Vân Thanh Nhiễm, đôi môi của nàng vẫn còn tê dại, rõ ràng cho thấy kết quả bị Quân Mặc Thần gặm cắn, trong miệng cùng trên đôi môi nàng dường như còn lưu lại hương vị của Quân Mặc Thần, loại cảm giác kỳ diệu này đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói là lần đầu tiên cảm nhận được.

“Khụ khụ, không đáng rồi, vậy uống nốt chỗ thuốc còn dư này đi, khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần nói xong tiếp tục cho Vân Thanh Nhiễm uống thuốc, chiếc thìa ngọc đem nước thuốc màu nâu đậm từng chút từng chút một hướng đến đôi môi đỏ hơi sưng của Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm ngoan ngoãn uống hết chỗ thuốc đáng này, thuốc đáng đã tạt có lợi cho bệnh, huống chi nàng cũng không muốn Quân Mặc Thần lại dùng phương pháp vừa rồi bón thuốc cho nàng.

Vân Thanh Nhiễm vừa uống thuốc, vừa giương mắt trộm ngắm Quân Mặc Thần vài lần, trên mặt hần bình tĩnh không có một tia gợn sóng, giống như toàn bộ lực chú ý đều ở bát thuốc trên tay.

Vừa rồi mặt hần không chút thay đổi mà ngậm chỗ thuốc kia, Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên có một loại ý nghĩ, hần vốn phải gánh vác một loại thống khổ nặng nề mà còn sống, cho dù chính hần không thêm nghĩ đến, thì ánh mắt cùng hành động của những người bên cạnh đã thời thời khắc khắc nhắc nhở hần, bất cứ lúc nào hần cũng có thể bước vào con đường hoàng tuyền, loại cảm giác này hần là rất khổ sở.

Có điều rất kỳ quái, Vân Thanh Nhiễm không thấy bất cứ dấu vết gì mà loại thống khổ này lưu lại ở trên người Quân Mặc Thần!

Một chén thuốc thấy đầy, Vân Thanh Nhiễm cũng bắt đầu một môi, trong thang thuốc này có một số thành phần thuốc sẽ làm cho người ta một môi.

Quân Mặc Thần giúp Vân Thanh Nhiễm nằm lên trên giường, sau đó rời khỏi phòng.

Quân Kiệt đợi ở ngoài cửa, “Gia, ta đỡ người đi nghỉ tạm nhé?”

“Quân Kiệt, sau này để Thu Ảnh đi theo thế tử phi, nếu gặp phải tình huống như vậy nữa thì cho ta biết trước.”

“Đã biết, gia, ta sẽ lập tức phân phó Thu Ảnh đi làm.” Trong lòng Quân Kiệt có chút buồn bực hành động của Quân Mặc Thần, gia đây là đã động tâm đối với thế tử phi à? Nói cách khác, đơn thuần muốn xem kịch vui hoặc là chỉ muốn giúp thế tử phi một phen, làm đến bước này thì có chút quá rồi?

Quân Kiệt rất nhanh phủ định ý nghĩ này của chính mình, thời gian hần đi theo thế tử gia dài như vậy, nếu như thế tử gia động tâm đối với nữ tử thì cũng sẽ không chờ tới bây giờ, tuy rằng hần và những người khác trong phủ đều hi vọng thế tử gia có thể chân chính thành gia lập nghiệp.

Hiện tại ngắm lại, thế tử phi là một người bình thường, không điên không bệnh, chỉ cần thiết tình với thế tử gia, nô tài như hần đây nhất định sẽ không có ý kiến.

Mộc tiên sinh bị Quân Mặc Thần ngược đãi xong rút cuộc về tới sân viện của mình, vừa mới đẩy cửa viện, đột nhiên trước mắt thoáng hiện một bóng đen, một nam nhân với bộ dáng khất cái xuất hiện ở trước mặt ông.

Tên khất cái này rõ ràng là nam nhân lúc trước đoạt trâm ngọc của Vân Thanh Nhiễm.

Mộc tiên sinh cả kinh, cảnh giác nhìn đối phương.

“Người nào?” Vương phủ trọng địa há lại tùy tiện người nào cũng có thể xông vào?

“Mộc Bách Dương, nhanh như vậy đã quên ta rồi?” Lão khất cái hiển nhiên là quen biết Mộc tiên sinh.

Mộc tiên sinh nghe vậy cả kinh, sắc mặt đại biến, tiếng nói này tuy rằng ông không biết, nhưng ngữ điệu nói chuyện, rõ ràng chính là một người!

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

“Ê ê ê, lão muốn làm gì, ta cảnh cáo lão nơi này là phủ Trần Nam Vương, lão đừng có mà hành động thiếu suy nghĩ nhá!” Trong thanh âm của Mộc tiên sinh lộ rõ sự khấn trương.

“Mộc Bách Dương, ông khấn trương như thế làm gì, nói thật hôm nay ta đến phủ Trần Nam Vương không phải tới tìm ông, là tới tìm đồ đệ tương lai của ta.”

“Đồ đệ tương lai của lão á?” Mộc tiên sinh có chút kinh ngạc, đồ đệ tương lai của lão không phải là ý nghĩa là giáo chủ kế nhiệm của Thương Lan giáo sao?

“Lúc ban ngày chính mắt ta thấy hắn đi vào vương phủ, về sau không nhìn thấy hắn đi ra nữa, kỳ quái, một người sống sờ sờ như thế sao có thể không thấy tăm hơi được, Mộc Bách Dương, không phải ông ở trong vương phủ à, trong vương phủ này có một thiếu niên nào khoảng mười bốn tuổi không?” Lão khát cái hỏi Mộc tiên sinh.

Thiếu niên khoảng mười bốn tuổi? Nếu như là hạ nhân thì hắn là có, chủ tử vương phủ trước kia là ba, hiện giờ nhiều thêm một thế tử phi, bọn họ đều không phù hợp tiêu chuẩn thiếu niên khoảng mười bốn tuổi của người nam nhân này, mà ngoài ông là khách ra cũng chỉ có một người là lão mà thôi, còn lại chỉ là bọn hạ nhân.

Mộc tiên sinh chỉ muốn nhanh chóng tiến bước vị ôn thần này đi, vì thế ắn ngay nói thật với lão khát cái: “Hạ nhân trong phủ có thể có người mà lão nói.”

“Không có khả năng, người kia ăn mặc cùng khí độ đều khó có khả năng là hạ nhân.” Điểm này, lão khát cái vô cùng khẳng định.

“Vậy thì không có người mà lão tìm đâu.”

“Không có?” Lão khát cái nhìn Mộc Bách Dương một lúc lâu, bộ dạng không giống như đang nói láo, vì thế nói, “Rành rành một người như thế sao lại không thấy tăm hơi? Hôm nay ban ngày chính ta tận mắt thấy hắn đi vào vương phủ, đi bằng cửa chính, thủ vệ ở cửa chắc chắn biết hắn.”

Lão khát cái buồn bực.

Lão không cho phép đồ đệ mà lão nhìn trúng cứ như vậy chạy mất, chỉ có lão chọn người khác, trước giờ chưa từng có người khác chọn lại lão!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Ta Không Phải Đoạn Tự!

“Tiểu thư, bộ dáng người mặc nam trang thật là đẹp mắt.” Lục Trúc nhìn Vân Thanh Nhiễm có chút ngây người, nếu tiểu thư thật sự là nam tử, nhất định sẽ mê đảo một đám nữ nhân.

Lục Trúc giúp Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo, vừa hầu hạ vừa kinh diễm nói.

Lục Trúc không còn câu nệ giống như trước, trước mặt Vân Thanh Nhiễm cũng lớn mật hơn.

“Ba hoa! Ngươi nha, miệng càng ngày càng ngọt, nói đi, có phải buổi trưa ăn vụng mật đường không hả.” Vân Thanh Nhiễm cười tròng mắt nhìn Lục Trúc một cái.

“Nào có, ta nói thật mà, nếu tiểu thư thật sự là nam tử, ta và Hồng Mai sẽ gả cho tiểu thư làm thị thiếp.”

“Ta đây chẳng phải có phúc rồi?” Vân Thanh Nhiễm khề cười nói.

“Đáng tiếc nha, tiểu thư là nữ nhi!” Lục Trúc nhìn ngón tay Vân Thanh Nhiễm còn đang băng bó, “Nhưng mà tiểu thư, tay người còn chưa tốt, nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới đúng, không thì nằm nghỉ trong chốc lát được không?”

“Ta bị thương ngón tay, không phải thất lưng, mà không phải lưng cũng không phải chân, nha đầu muốn ta móc meo ra à?”

“Làm sao có thể móc meo được, ta nhất định sẽ đổi đệm giường cho tiểu thư, cam đoan người sẽ không móc được!” Lục Trúc cười nói.

Lục Trúc giúp Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo xong, liền theo Vân Thanh Nhiễm đang cất bước đi ra ngoài phủ.

Ở bên ngoài Kim Dật hiền, lão khát cái lén lút di chuyển, vương phủ này, đề phòng sâm nghiêm như vậy để làm gì không biết, hại lão mỗi lần hành động đều phải thật cẩn thận, vào tìm hai buổi tối, còn chưa tìm hết được vương phủ này!

Chính tại thời điểm lão khát cái còn đang buồn bực, mắt lão bỗng sáng ngời, thiếu niên tuấn tú mặc quần áo trắng bên kia không phải là người lão muốn tìm sao?

Lão đầu Mộc Bách Dương kia cũng dám lừa lão!

Rõ ràng là tiểu đồ đệ lão nhìn trúng đang ở quý phủ, bên người còn có một tiểu nha đầu, không phải chủ tử hoặc khách nhân chẳng lẽ là quý chác!

Sau này lão nhất định phải giáo huấn lão đầu Mộc Bách Dương kia một phen, cho ông ta biết kết cục lừa gạt lão là như thế nào.

Hiện giờ lão khát cái cũng không rảnh đi thu thập Mộc Bách Dương, lão còn vội vã bắt tiểu đồ đệ mà lão nhìn trúng đã!

Lão khát cái nhất thời hóa thành một đạo bóng đen bay đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, đồng thời điểm trúng huyệt đạo của Lục Trúc đứng bên cạnh Vân Thanh Nhiễm.

“Xú tiểu tử, ngươi khiến ta tìm lâu quá!” Lão khát cái đánh giá Vân Thanh Nhiễm, thật không hổ danh là đồ đệ lão lựa chọn, bộ dáng của tiểu tử này thực tuấn tú.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn lão khát cái một cái, “Vậy chỉ có thể nói là công phu tìm người của lão không tốt thôi.”

“Xú tiểu tử, ngươi dám xem thường ta! Có biết đã có bao nhiêu người vì một câu này mà chết hay không?”

“Nhưng mà ta còn sống, chứng minh lão còn chưa muốn giết ta.” Vân Thanh Nhiễm rất khẳng định nói, trên mặt mang theo tia cười yếu ớt.

“Vô nghĩa!” Nếu lão muốn giết nàng, nàng còn có mạng sống đến bây giờ sao?, “Tiểu tử ngươi cũng thật thông minh, đứng rồi ngươi sống ở trong vương phủ à? Ngươi và Quân Vô Ý có quan hệ gì?” Lão khát cái cũng rất tò mò thân phận của Vân Thanh Nhiễm.

“Đã nói công phu tìm người của lão không tốt mà, lão còn không mau thừa nhận đi.”

Lão khát cái buồn bực, đây thật sự là đồ đệ mà lão chọn à?, “Tiểu tử ngươi thật sự là làm cho người ta tức giận, nói cho ta biết cha mẹ thân nhân của ngươi là ai, ta muốn đi gặp họ.”

“Vì sao ta phải nói cho lão? Còn nữa lão muốn gặp người nhà của ta để làm gì?” Vân Thanh Nhiễm không khản trương, ngược lại cẩn thận đánh giá lão khát cái, lần trước nàng vội vã đuổi theo trăm ngọc, vừa trở về đã vội vã đi gặp thái hậu, cho nên không để ý người này.

“Vô nghĩa, nếu không phải vì muốn hiểu rõ ràng thân thế của ngươi, lúc trước ở ngôi miếu kia ta đã đem ngươi bắt đi rồi, còn cần lãng phí nhiều thời gian tới tìm ngươi như vậy làm gì?” Lão khát cái rõ ràng là đang làm chuyện không quang minh chính đại, nhưng lại nói thành chuyện đúng lý hợp tình.

Lão sợ dĩ muốn để cho Vân Thanh Nhiễm chạy, lại đi theo dõi hẩn, vì muốn điều tra rõ thân phận của Vân Thanh Nhiễm, người thừa kế Thương Lan giáo của lão không phải tùy tiện người nào cũng có thể làm được, hơn nữa không thể là người hoàng gia, nếu tiểu tử này là người hoàng thân quốc thích, là người họ Dạ, vậy không thể làm được!

Đời này lão chán ghét nhất là họ Dạ!

Đương nhiên có những người mà lão không thích, cho nên thân phận của tiểu tử này lão cần biết rõ ràng.

Ai biết tiểu tử này thế nhưng lại dễ dàng ra vào vương phủ, thân phận còn kỳ quái, ở trong vương phủ nhưng không phải chủ tử vương phủ, rốt cuộc là ai? Họ Quân thì lão có thể miễn cưỡng nhận, nhưng mọi người đều biết Quân Vô Ý có một đứa con bệnh tật.

Vân Thanh Nhiễm tao nhã nở nụ cười, lão khát cái này muốn gì thì nàng phải nói hết à, lão muốn trêu nàng á, nàng không có ngốc như vậy, Vân Thanh Nhiễm hướng về phía đằng sau lão khát cái kêu lên một tiếng, “Phụ vương, sao người lại đến đây?”

Lão khát cái vừa nghe liền nghĩ Quân Vô Ý đến đây, theo bản năng quay đầu lại, kết quả sau lưng làm gì có ai, chỉ có lá cây cỏ thụ già đón gió tung bay.

Lão khát cái quay đầu, Vân Thanh Nhiễm đã không thấy đâu.

Tốt lắm, xú tiểu tử này, cũng dám đùa giỡn lão!

Võ công lão khát cái vượt qua dự kiến của Vân Thanh Nhiễm rất nhiều, tốc độ so với lần trước Vân Thanh Nhiễm chứng kiến còn nhanh hơn, thân pháp quý dị giống như cao thủ của Trung Nguyên, hóa ra lần trước lão chưa sử dụng toàn bộ nội lực!

Thân thế lão khát cái chế trụ cả vai Vân Thanh Nhiễm, “Xú tiểu tử, nếu không mang ta đi gặp cha mẹ ngươi, thì nói cho ta biết cha mẹ ngươi tên họ là gì, bằng không đừng trách ta động thủ!”

“Lão đầu, cho dù lão coi trọng ta, muốn phát triển với ta, nhưng mà trực tiếp đi gặp gia trưởng có phải đã tiến triển quá nhanh rồi không?” Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc nói, lưu manh vô lại, còn đặc biệt nhử đôi mày đẹp của nàng.

“Phi phi phi! Ai coi trọng ngươi, ai muốn đi gặp gia trưởng với ngươi chứ!” Lão khát cái tức giận nói, trong đầu xú tiểu tử này chứa cái gì vậy?

“À, đây chính là lão nói nha, vậy không có chuyện gì còn không mau giải khai huyệt đạo cho nha hoàn của ta, về phần lão muốn trèo tường đi ra ngoài ta cũng không cần.” Vân Thanh Nhiễm dù bận vẫn ung dung nói.

“Ta không có ý tứ này, ta coi trọng ngươi, ài không đúng, coi trọng này không phải coi trọng kia, gặp trưởng bối này không phải gặp trưởng bối kia! Dù sao ngươi dẫn ta đi gặp người nhà ngươi là được rồi, ai ai ai!” Lão khát cái bị Vân Thanh Nhiễm chính đến hồ đồ cả rồi.

“Rốt cục là muốn hay không muốn hở? Còn nữa, ta không phải đoán tỵ, lão muốn gặp người nhà của ta có phải nên hỏi qua ý kiến của ta một chút hay không?” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói, rất vừa lòng nhìn lão khát cái đang sắp phát điên.

“Ta cũng không phải đoạn tụ!” Lão khất cái điên cuồng hét lên nói, thật sự là muốn điên rồi! “Ta muốn ngươi làm đồ đệ của ta, không phải muốn đoạn tụ với ngươi!”

“Ai biết lão có phải muốn đi đường vòng tiếp cận ta hay không, trước thu làm đồ đệ, sau đó nhân cơ hội tiếp cận ta, diễn một đoạn tình sư đồ không ai bì được.” Vân Thanh Nhiễm càng nói càng hăng, nàng mừng rỡ nhìn bộ dạng lúc càng gấp gáp của lão khất cái.

Hóa ra lão muốn thu nàng làm đồ đệ?

Làm đồ đệ lão à? Vân Thanh Nhiễm nàng cũng không phải là người tùy tiện bái một người làm sư.

“Nói bậy!” Lão khất cái vội vàng phủ nhận, “Ngươi, xú tiểu tử này, thật là tức chết ta rồi!” Lời nói của Vân Thanh Nhiễm khiến cho lão khất cái tức giận, lão không quan tâm nhiều nữa, lập tức khiêng Vân Thanh Nhiễm lên, điểm mũi chân nhảy lên mái hiên, dùng khinh công bay khỏi vương phủ.

Có thể từ trong phủ Trần Nam vương bắt đi một người, chỉ sợ trừ bỏ vị giáo chủ Thương Lan giáo, trên đời này cũng rất khó đếm ra được mấy người.

Sau khi lão khất cái rời đi, ám vệ Thu Ảnh hiện thân, muốn giải khai huyết đạo cho Lục Trúc, liền phát hiện công phu điểm huyết có chút đặc biệt, hẳn không giải được! Sợ lão khất cái cùng Vân Thanh Nhiễm đi xa, liền vội vàng lưu lại kí hiệu, sau đó vội vàng đuổi theo Vân Thanh Nhiễm.

Hy vọng thế tử gia hồi phủ sẽ nhìn thấy kí hiệu hắn lưu lại, vừa rồi nhìn thấy thân thủ lão khất cái kia, hẳn chỉ sợ mình không phải là đối thủ của lão.

Lời tác giả:

☞~ lão khất cái không phải bạc hồng ha... Có điều lão trời thể từ phi lại, thế tử gia trở về phải đi tìm, khụ khụ... rốt cuộc là anh hùng cứu mỹ nhân hay là ngược lại bị mỹ nhân cứu đây...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Ta Muốn Một Lần Xuân Tiêu Với Nàng

Sau khi lão khất cái khiêng Vân Thanh Nhiễm ra khỏi vương phủ thì một đường chạy về hướng ngoài thành.

“Ta biết lão thích ta, nhưng lão không thể chọn phương thức văn minh hơn một chút à?” Vân Thanh Nhiễm bị lão khất cái khiêng, lời lầm bầm trong miệng nhỏ phun ra mang theo hơi thở u oán.

“Ngươi tiểu tử thối này, xem lát nữa ta chinh ngươi thế nào!” Lão khất cái giận dữ hét.

“Không phải lão định dùng sức mạnh với ta đấy chứ? Không muốn không muốn, ta rất sợ đó nha!” Trong thanh âm của Vân Thanh Nhiễm nào có nghe được hương vị sợ hãi đây?

“Ngươi vẫn nên thành thành thật thật nói tên của ngươi cho ta biết, nếu không, hừ, cho ngươi dễ chịu! Ta sẽ đi giết cha ngươi, cường nường ngươi, bởi phần mộ tổ tiên nhà ngươi!”

“Thật dữ nha! Tuy rằng quan hệ giữa ta và cha mẹ không tốt, nhưng cũng không có độc địa đến mức hi vọng người khác hết gian lại giết bọn họ, còn về phần mộ tổ tiên nhà ta à... Nói thật ta cũng không biết phần mộ tổ tiên của nhà ta ở nơi nào, khi nào lão tìm được nhớ rõ nói cho ta biết một tiếng, ở bên trong hẳn là đã ngay cả xương cốt cũng không còn rồi, lão cứ việc chơi, nếu như chơi không tận hứng, thì có thể xuống dưới bồi bọn hắn cùng nhau chơi đùa đầu địa chủ.” Vân Thanh Nhiễm thân bị lão khất cái khiêng ở trên vai, miệng lại vẫn tự do hoạt động.

Lão khất cái nghe vậy buồn bực nghĩ, nếu lão xách tiểu tử này về, phòng chừng toàn bộ cung điện cũng sẽ bị hắn quấy đến gà chó không yên!

Bỗng nhiên, lão khất cái ngừng lại, ánh mắt hướng về phía sau liếc một cái, “Tuy rằng ta không quá thích việc xử lý tiểu lâu la, nhưng như thế này xem ra nếu ta không giải quyết xong, tên kia sẽ đi theo không ngừng.”

Xa xa Thu Ảnh theo ở phía sau cả kinh, lão khất cái này không chỉ khinh công cao, mà nội lực còn cực kỳ thâm hậu, thì ra đối phương đã sớm phát hiện ra hắn.

Thu Ảnh còn đang kinh ngạc về tu vi của lão khất cái, lão khất cái đã khiêng Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt hắn.

“Tiểu bằng hữu, theo dõi người cũng không tốt đâu, nhất là theo dõi ta, sẽ phải trả giá rất nhiều!” Lão khất cái nói xong lấy thủ pháp cực nhanh điểm huyết đạo Thu Ảnh, Thu Ảnh ở trước mặt lão không hề có lực đánh trả.

Người Thu Ảnh không thể động đậy, không thể nói chuyện, chỉ có mắt còn có thể động, hần mở to hai mắt nhìn nhìn lão khát cái, trong lòng kinh ngạc lão khát cái này rốt cuộc là ai?

Lão khát cái một tay giải quyết xong Thu Ảnh, hướng về phía Vân Thanh Nhiễm đắc ý nói, “Tiểu tử thôi, thấy sự lợi hại của ta chưa, bây giờ không phải là rất muốn làm đồ đệ của ta chứ?”

“À ——” Vân Thanh Nhiễm bộ dạng uể oải lên tiếng, “Nếu ta nói ta không quá muốn, lão sẽ nghĩ như thế nào?”

Vân Thanh Nhiễm đích thật là đã được mở mang chỗ lợi hại của lão khát cái, chân sinh liên hoa, tới vô ảnh đi vô tung, chế địch ở vô hình, đây chính là cao thủ vô lâm trong truyền thuyết à? Vân Thanh Nhiễm là lần đầu tiên nhìn thấy cao thủ vô lâm, đúng là rất tò mò.

“Người dám?” Lão khát cái buồn bực, “Sao ta lại chọn một tên như ngươi chứ, hừ, nếu không phải Thông linh bảo ngọc có phản ứng với ngươi, ta đã sớm đổi người rồi!” Giáo chủ Thương Lan giáo nhất định là phải chọn người có phản ứng với Thông linh bảo ngọc, tuy rằng người như vậy trên đời này chưa chắc chỉ có mình Vân Thanh Nhiễm, nhưng lần này lão khát cái ra ngoài tìm được, Vân Thanh Nhiễm là người đầu tiên, cũng là người đầu tiên miễn cưỡng cưỡng đạt tiêu chuẩn các phương diện.

“Thông linh bảo ngọc? Đó là vật gì?” Vân Thanh Nhiễm chú ý mấy chữ không tầm thường được phun ra từ trong miệng lão khát cái.

“Không có gì, ngươi chưa cần thiết phải biết đó là vật gì, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn bái ta làm sư phụ, trở thành đồ đệ của ta là được rồi!” Lão khát cái giọng điệu ra lệnh nói với Vân Thanh Nhiễm, “Làm đồ đệ của ta có cái gì không tốt, chỉ cần ngươi chịu làm đồ đệ của ta, ta cam đoan sau này ngươi sẽ đứng trên vạn người, cho dù là hoàng đế lão nhân cũng không thể tùy tiện tiện làm gì ngươi!”

“Vậy à? Lão sẽ không phải là đang khoác lác đấy chứ?” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói, xem ra thân phận người này thật sự không đơn giản.

“Khoác lác? Ta có cần phải không?”

“Ai biết được...”

“A a a! Không nói với ngươi nữa, tiểu tử thôi!”

Lão khát cái rít gào xong lại khiêng Vân Thanh Nhiễm đi lên trên núi.

Kinh công của lão khát cái rất cao, không tới một giờ đã mang Vân Thanh Nhiễm từ phủ Trấn Nam Vương đến trên núi nhỏ ngoài thành.

Trong núi tràn ngập sương mù, mờ lung, lão khát cái rốt cục cũng chịu thả Vân Thanh Nhiễm xuống. Vân Thanh Nhiễm bị lão khát cái đặt ở bên cạnh một cây đại thụ, lưng của nàng dựa vào thân cây.

“Tiểu tử thôi, hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, thứ nhất quỳ xuống gọi ta một tiếng sư phụ, thứ hai, để cho ta giết ngươi.” Lão khát cái cho Vân Thanh Nhiễm lựa chọn.

“Ngươi bói ta xuân phong một lần thì ta sẽ đáp ứng làm đồ đệ của ngươi.” Vân Thanh Nhiễm hí mắt nói.

“Ê, ngươi tiểu tử thôi này, ngay cả lão đầu tử ngươi cũng không buông tha?” Muốn tiểu tử này làm người thừa kế lão, thật sự được không vậy?

“Lão đầu tử đương nhiên là ta ghét bỏ, chẳng qua nếu là đại mỹ nhân như hoa như ngọc, vậy thì không giống với lúc trước, phải không?” Vân Thanh Nhiễm dựa lưng vào thân cây phía sau, khóe miệng toát ra hương vị tà mị.

“Ngươi muốn đại mỹ nhân như hoa như ngọc thì sẽ có đại mỹ nhân như hoa như ngọc, chỉ cần ngươi làm đồ đệ của ta, sau này còn lo không có mỹ nhân làm bạn ư?”

“Ta lại tương đối muốn đại mỹ nhân nàng đây!” Vân Thanh Nhiễm càng cười càng ngọt, hiển lộ ra bộ dáng sắc lang mười phần.

Ngay từ đầu Vân Thanh Nhiễm đã biết người đứng ở đối diện nàng này không già cũng không phải nam.

Lão khát cái sừng sốt, nghe ngữ khí vô cùng khẳng định của Vân Thanh Nhiễm, có lẽ là có mười phần nắm chắc.

Lão khát cái hưng trí càng đậm, hai tay bà ôm ngực, “Làm sao ngươi thấy được?” Thuật dịch dung của bà kiệt xuất thiên hạ, ngay cả giọng nói cũng không hề có sơ hở, hần nhìn thấu như thế nào?

“Dù sao sắc lang đối với mỹ nữ cũng có khứu giác đặc biệt mẫn tuệ.” Vân Thanh Nhiễm nói xong niết cảm của mình, còn nhân tiện lau nước miếng trên khóe miệng một cái.

Nếu đã bị nhìn thấu, Hồng Dược cũng không có ý định giả bộ tiếp, chỉ thấy “lão khát cái” đứng ở đối diện Vân Thanh Nhiễm vươn tay lột bỏ mặt nạ da người, lộ ra một dung mạo khuyên quốc khuyên thành.

Giương mặt giấu ở phía sau mặt nạ da người này rất đẹp, bộ dạng cũng giống như yêu tinh!

“Quả nhiên là tiểu mỹ nhân, gia đã không thể chờ được mà muốn một lần xuân tiêu với nàng, cộng phó Vu Sơn(1) rồi!” Vân Thanh Nhiễm mình cũng là

nữ nhân, chỉ là đôi phương chưa phát hiện ra, coi nàng là thân nam nhi.

“Từ sắc quý, muốn cùng nữ nhân khoái hoạt tốt xấu gì người cũng nên chọn người trẻ tuổi, lúc ta xuất hiện gia gia của người cũng còn chưa sinh ra đâu!” Hồng Dược rất buồn bực tại sao bà lại tìm thấy một người vừa biết chọc giận người khác vừa sắc như vậy chứ?

Tổng thể mà nói, Hồng Dược vẫn rất hài lòng về Vân Thanh Nhiễm, bởi vì bà không thích người cứng nhắc không khí trầm lắng, bà thích có người có tiểu cá tính có năng lực náo loạn. Lại nói tiếp tính cách tên tiểu tử thối có chút giống với bà hồi còn trẻ. Có điều đó cũng đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.

“Vậy có quan hệ gì, mặc kệ nàng thật sự bao nhiêu tuổi, dù sao bề ngoài thoát nhìn da mịn thịt mềm như vậy là được rồi, gia đối với nàng rất có hứng thú!” Vân Thanh Nhiễm trêu chọc Hồng Dược một phen.

“Câm miệng, làm đồ đệ của ta, sau này còn nhiều mỹ nữ khoái hoạt với người, về phần ta thì người cũng đừng nghĩ đến.” Hồng Dược trực tiếp trả lời Vân Thanh Nhiễm, “Nếu đã cho người nhìn thấy diện mạo thật của ta, cũng không ngại nói cho người biết thân phận của ta, ta là giáo chủ Thương Lan giáo Hồng Dược.”

(1) Cộng phó Vu Sơn (共赴巫山): Cùng nhau đi núi Vu ~ chỉ chuyện mây mưa ân ái biến ảo kỳ diệu như cảnh núi Vu làm ngỡ ngàng lòng người (núi Vu hiện nay ở công ngõ phía đông Trưng Khánh, đi tham quan Trường Giang Tam Hiệp thì phải đi qua núi này), người ta còn dùng cụm từ Vu Sơn Vân Vũ – Mây mưa non Vu như là sự hưởng thụ hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Người Là Nữ?

Giáo chủ Thương Lan giáo – Hồng Dược?

Vân Thanh Nhiễm đánh giá vị nữ tử tuyệt sắc trước mặt, mi cong thon dài như hai cánh liễu chập chờn trong gió, đôi mắt hẹp dài so với ánh mắt của hồ ly còn muốn quyến rũ hơn ba phần.

Nữ tử kiều mỵ như vậy lại có thể diễn thành lão khát cái rất thần tình, có thể thấy được khả năng dịch dung của bà xuất thần nhập hóa đến mức nào, nếu Vân Thanh Nhiễm không có một đôi mắt có thể nhìn thấu tất cả, thì với năng lực dịch dung này của Hồng Dược rất khó mà biết được.

Về Thương Lan giáo, Vân Thanh Nhiễm nghe được cũng không nhiều, nhưng cũng biết Thương lan giáo trong miệng mọi người là tà giáo, tổng đàn nằm ở phương bắc, nhưng vị trí cụ thể là ở đâu, tựa hồ cũng là một bí mật.

Về giáo chủ Thương Lan giáo, nghe nói là một nhân vật yêu ma, mọi người thường gọi bà là lão yêu quái.

“Sau đó thì sao?” Vân Thanh Nhiễm lười biếng hỏi Hồng Dược, người bình thường nghe đến Thương Lan giáo cũng đã giật mình không nói ra lời, huống chi người nói còn được xưng là giáo chủ yêu quái của Thương Lan giáo kia.

Vân Thanh Nhiễm cũng vẫn một bộ nhàn nhã.

“Tiểu tử, người thật sự không sợ, chẳng lẽ người không nghe qua danh tiếng của ta sao? Không sợ ta đem người ăn à?” Hồng Dược biết ấn tượng của mình trong lòng người dân là như thế nào, đều nói nàng ăn thịt người, chuyên môn ăn trẻ con cùng nữ tử chưa xuất giá để bảo tồn dung nhan của mình.

“Thì ra nàng cũng nghĩ giống ta, ăn ta à? Nhanh đến ăn đi, nàng mê người như vậy ta đã sớm không chờ được muốn ăn nàng sạch sẽ rồi!” Vân Thanh Nhiễm ném về hướng Hồng Dược một cái mị nhãn.

Vân Thanh Nhiễm biết Hoa Thục Dược nói “ăn” kia không phải là “ăn” mà nàng nói, có điều hiện tại nàng sắm vai sắc lang, không diễn sắc một chút thì sao được? Không chỉ giáo chủ Thương Lan giáo biết diễn trò, Vân Thanh Nhiễm nàng cũng là cao thủ.

Hồng Dược nhướn mi xem thường, “Người rốt cuộc là sắc đến mức nào? Trêu đùa nữ nhân ít một chút cũng không được à? Người sẽ chết sao?”

“Trêu đùa nữ nhân ít một chút xác thực không phải là không được, nhưng mà nữ nhân xinh đẹp như vậy đứng trước mặt ta sẽ khiến ta không nhịn được mà có ý nghĩ kì quái.” Vân Thanh Nhiễm dựa vào tôn chỉ cao nhất ta tự hào ta là sắc lang mà kiên quyết diễn sắc đến cùng.

“Ta nói người bớt câu dẫn ta đi, lão nương không thiếu nam nhân chơi đùa, loại người ngây ngô như người lão nương cũng đã chạm qua, chẳng qua... lão nương không chơi đùa đồ đệ của mình, đối với người là điều tốt đấy.” Hồng Dược túm lấy quần áo trước ngực của Vân Thanh Nhiễm xách nàng từ

trên mặt đất lên, “Tiểu tử thôi, tuy rằng ngươi rất không khéo là người được Thông linh bảo ngọc lựa chọn, lại rất không khéo có chút khẩu vị hợp ý ta, nhưng nếu ngươi còn dám bất kính đối với ta, ta sẽ bằm ngươi ném vào chuồng heo cho heo ăn.”

Nói xong, ánh mắt Hồng Dược bỗng nheo lại, cảm thấy có chút không đúng.

Vì thế vốn dĩ bàn tay đang ở trên quần áo của Vân Thanh Nhiễm liền chuyển qua phía ngực, ở trên đó hung hăng sờ soạng một phen.

Có ngực!

Không ngờ là nữ nhân!

Tuy rằng bộ ngực của Vân Thanh Nhiễm còn chưa thực rõ ràng, nhưng mà vẫn có thể cảm giác được nơi đó có hai khối thịt mềm mềm, đừng nói với bà hai khối mềm mềm này lại là cơ ngực của nam nhân!

Hồng Dược tự nhận là nhận thức vô số người, chính bà cũng là một người tinh thông thuật dịch dung, chưa từng nghĩ tới có một ngày mình bị một tiểu tử giả qua mặt!

Vân Thanh Nhiễm thấy thân nữ nhi của mình đã bị phát hiện, cười cười nhìn Hồng Dược, “Tiểu mỹ nhân, nàng đã sờ soạng ta rồi, thì phải phụ trách với ta đó nha!”

Giờ khắc này Hồng Dược rất muốn bóp chết Vân Thanh Nhiễm, nhưng lại không nỡ xuống tay... Đồ đệ này còn chưa thu được, bà đã nhận một lễ vật lớn như vậy, tốt, thực con mẹ nó rất tốt!

Sau đó Hồng Dược rốt cục suy nghĩ cẩn thận Vân Thanh Nhiễm là ai, “Ngươi là chính phi của Quân Mặc Thần, Nhị tiểu thư Vân phủ đúng không?”

Khó trách nàng ở phủ Trần Nam vương, lão đầu Mộc Bách Dương kia thì ra không lừa bà, vương phủ xác thực không có thiếu niên nào như vậy, hóa ra là một nữ nhân, hơn nữa còn là thế tử phi!

Vân Thanh Nhiễm gật đầu.

Hồng Dược đối với bộ dạng này của Vân Thanh Nhiễm là vừa yêu vừa hận, nhớ năm đó bà còn không giống nàng thế này!

A, đồ đệ này còn chưa thu, nàng thế nhưng đã lừa bà như thế, nhìn bộ dạng vừa rồi của nàng, thực đúng là một con sắc lang hoàn mỹ.

“Cũng được, từ hôm nay trở đi ngươi chính là đệ tử của ta, là giáo chủ kế nhiệm của Thương Lan giáo, ngươi đừng nghĩ đến cự tuyệt, nếu đã biết thân phận của ngươi ta sẽ không có khả năng dễ dàng buông tha như vậy, hơn nữa ta nghe nói trượng phu của ngươi bị bệnh nan y có phải không? Lão đầu ngu ngốc Mộc Bách Dương kia đã điều trị rất lâu mà không có tiến triển rồi, chỉ cần ngươi đáp ứng làm đồ đệ của ta, ta cam đoan sẽ truyền thụ lại phương pháp kéo dài tính mạng cho trượng phu của ngươi, tuy rằng không thể trị tận gốc, nhưng ít ra có thể giúp hắn chống đỡ thêm vài năm, thế nào? Mua bán này ngươi cũng rất có lời chứ?”

Hồng Dược nói ra điều kiện mê người dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm. Hồng Dược nghĩ thầm, làm người thừa kế Thương Lan giáo không có gì không tốt, huống chi còn có biện pháp cứu mạng Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm không có lý do gì mà không đáp ứng.

Vân Thanh Nhiễm thật sự bị dụ dỗ, đối với nàng mà nói, Quân Mặc Thần là người đầu tiên đối xử tốt với nàng kể từ sau khi nàng đi đến thế giới này, tuy rằng tâm tư hắn khó đoán, không đối xử tốt với nàng rõ ràng giống như ca ca nàng, nhưng cho tới bây giờ, vẫn không thể gạt bỏ được những chuyện mà Quân Mặc Thần đã làm vì nàng.

Vân Thanh Nhiễm cũng biết Hồng Dược nói có phương pháp kéo dài tính mạng không phải là lừa nàng, bởi vì không cần thiết, tu vi võ công của nữ nhân này đã đạt đến độ xuất quỷ nhập thần ra vào vương phủ trong vô hình, về điểm này nàng có thể thấy được, bà ấy thật sự là người có bản lĩnh này.

Hồng Dược nhìn chăm chú Vân Thanh Nhiễm, hiếm khi có được kiên nhẫn chờ Vân Thanh Nhiễm suy tư xong sẽ cho bà đáp án.

“Được, ta đáp ứng bà.” Sau khi Vân Thanh Nhiễm cân nhắc, liền gật đầu đáp ứng Hồng Dược.

Hô —— Trong lòng Hồng Dược u oán thở dài một tiếng, bà thu đồ đệ cũng không dễ dàng, xem ra đồ đệ này ở trong tâm bà cũng có phân lượng, bà sẽ không so đo quá trình.

Nghĩ đến đây Hồng Dược liền nói ra một yêu cầu với Vân Thanh Nhiễm, “Trước khi làm sư phụ ngươi ta có một yêu cầu, về sau ngươi đều phải dùng nam trang gặp người, ta sẽ nói với giáo chúng trong Thương Lan cùng người trong thiên hạ, ta thu nhận một nam đồ đệ.”

“Vi sao?”

“Ngươi hỏi vì sao nhiều như vậy làm gì? Đừng quên ngươi là đồ đệ mà ta là sư phụ, chú ý cấp bậc một chút!” Hồng Dược cười tà, trong đầu tưởng tượng đến tình cảnh sau này người trong thiên hạ đều bị Vân Thanh Nhiễm lừa, tuyệt diệu, bà có chút hưng phấn! Tuy bà sẽ không được nhìn thấy, Hồng Dược tự biết đại nạn của bà sắp tới rồi.

Sau khi Hồng Dược cùng Vân Thanh Nhiễm lên núi ước chừng nửa canh giờ, liền có ba người chạy tới, trong đó có Quân mặc Thần.

Quân Mặc Thần thấy Thu Ảnh bị điểm huyết, Quân mặc Thần đưa tay dò xét một chút, quả nhiên cùng thủ pháp điểm huyết Lục Trúc.

Loại điểm huyết này, ngoại trừ giáo chủ Thương Lan giáo thần bí kia, thì không có người thứ hai.

Quân Mặc Thần giải khai huyết đạo cho Thu Ảnh.

“Thế tử gia, thuộc hạ đáng chết, không bảo vệ tốt cho thế tử phi.” Thu Ảnh tự mình thỉnh tội.

“Đứng lên đi, không liên quan đến ngươi, thực lực của đối phương ở trên ngươi rất xa.” Quân Mặc Thần không trách cứ Thu Ảnh, chỉ khẽ nhún mày.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hấn Đường Như Đã Lấy Một Thế Tử Phi Không Đơn Giản

“Thế tử gia, phạm vi núi này rất rộng, trong núi lại có sương mù, muốn tìm tiếp sọ là cần phải phí thêm chút công sức.” Quân Kiệt phán đoán nói, trong đầu hết sức bối rối đối với chuyện này, vì cái gì mà người kia lại muốn bắt Vân Thanh Nhiễm đi, nếu người kia bắt Mộc tiên sinh đi thì còn có thể lý giải, cổ tình người mà lão xông vào vương phủ mang đi lại là Vân Thanh Nhiễm.

Dựa theo tình huống hiện tại xem ra, thế tử phi bị giáo chủ Thương Lan giáo Hồng Dược mang vào bên trong núi này, đối với bọn họ mà nói việc tìm kiếm sẽ tương đối mất sức.

“Các ngươi canh giữ ở phía dưới.” Quân Mặc Thần nói.

Những người khác nếu tùy tiện vào núi, sau khi ở trong núi phân tán ra gặp được người kia, kết quả sẽ giống với Thu Ảnh, không hề có lực ngăn trở.

“Nhưng mà gia...” Quân Kiệt ý đồ ngăn cản Quân Mặc Thần, “Gia, thân thể của người...”

Hiện tại đã là giờ thân, thêm hai canh giờ nữa mặt trời sẽ xuống núi (một canh giờ tương đương hai tiếng).

Con người thanh lãnh của Quân Mặc Thần liếc Quân Kiệt một cái, làm cho Quân Kiệt đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Quân Kiệt cũng không phải lo lắng về võ công của Quân Mặc Thần, chỉ sợ trong núi hàn khí xâm thể, khiến bệnh tình Quân Mặc Thần chuyển biến xấu.

Quân Mặc Thần một mình một người vào núi, điểm mũi chân đi lên, thân như Hồng Nhạn, chân hấn cũng không giẫm lên mặt đất, điểm nhẹ ngọn cỏ trên mặt đất, đi lại ở bên trên cỏ cây, đôi giày trắng tinh không nhiễm một chút bụi đất.

Người trong kinh thành cho tới bây giờ đều không biết, thế tử gia bệnh tật này, bình thường ngay cả đi nhiều thêm vài bước cũng ho đến thở gấp lại có khinh công cao thâm như thế, một màn này nếu để cho hoàng tử cùng với các quý tộc Dạ Minh Uyên bọn họ ở trong kinh thành nhìn thấy, chỉ sợ là kinh ngạc đến mức ngay cả giọng nói của mình cũng không tìm trở về được.

Càng đi vào trong núi sương mù càng dày, tầm nhìn cũng càng kém, nếu là người bình thường đối mặt với tình huống như vậy nhất định sẽ nản bước khó đi, nhưng Quân Mặc Thần có thể đi lại bên trong không hề trở ngại, chỉ là thời gian không thể quá lâu, sắc trời vừa tối hàn khí trong núi sẽ cực thịnh, đối với thân thể Quân Mặc Thần mà nói, sẽ là một nguy hại rất lớn.

Mặt trời dần dần hạ xuống núi, sắc trời đã trở tối.

Phạm vi trong núi rất rộng, địa hình lại phức tạp, mặc dù Quân Mặc Thần có khinh công tốt, cũng không cách nào chỉ ngăn ngừa một hai canh giờ đã lục tìm trong núi một lần.

Không thấy người dưới chân núi phát ra tín hiệu, chứng minh Vân Thanh Nhiễm vẫn còn ở trên núi, không được Hồng Dược dẫn đi xuống.

Ngay lúc đó, Quân Mặc Thần có được thính giác miễn tuệ nghe thấy tiếng sói tru, sói là động vật thường săn bắt tập thể, tiếng tru trầm thấp này có ý nghĩa uy hiếp dường như là đã vây quanh con mồi.

Quân Mặc Thần cước bộ thay đổi bay về phương hướng có tiếng chó sói tru.

Vân Thanh Nhiễm bị một đám sói vây quanh, trong lòng đã đem Hồng Dược mang đến một ngàn một vạn lần, đây là phần lễ vật đầu tiên bà tặng cho đồ đệ sau khi trở thành sư phụ của nàng!

Hồng Dược trước lúc đi đã yêu mị cười nói với nàng, đồ đệ tốt à, chúng ta đây chọn ngày không bằng gặp ngày đi, hôm nay làm sư phụ thì cho người tiến hành thí luyện trận đầu tiên, người tự mình từ trên núi này đi xuống đi ha, ta nghe nói trong núi này có rất nhiều sói với hồ đó, thôn dân phụ cận cũng không dám lên núi.

Nói xong Hồng Dược lắc lắc thân hình xinh đẹp như rắn nước của bà mà rời đi, lưu lại Vân Thanh Nhiễm một tiểu nữ tử gầy yếu còn chưa đủ cho lũ dã thú ăn một bữa ở trong núi sâu này.

Vân Thanh Nhiễm một bên ở trong lòng đem Hồng Dược mang mấy lần, một bên cũng không dám lơ là, nàng tốt xấu cũng từng là một đặc công đệ nhất xuất sắc, nếu như ở trong núi này bị một đám dã thú gặm cắn đến không còn hải cốt, thì cho dù nàng xuống dưới gặp mặt Diêm vương gia cũng không về vãng gì.

Đối mặt với bầy sói, Vân Thanh Nhiễm cầm trong tay chủy thủ không chút sợ hãi, nếu không phải thân thể này quá yếu không chịu được nàng giầy vò, nàng đã sớm chặt toàn bộ chúng nó ra nướng lên ăn rồi, không biết thịt sói ăn có ngon không? Nàng còn chưa ăn qua, có cơ hội thì thử một chút xem sao.

Một con sói xông tới Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm nghiêng người tránh ra, tay cầm chủy thủ luồn đâm vào chỗ động mạch chủ trên cổ con sói kia, chủy thủ lại vạch tiếp một cái, động mạch chủ trên cổ con sói bị Vân Thanh Nhiễm xé ra, thân sói ngã xuống đất, không động đến hai cái đã không còn hơi thở.

Động tác Vân Thanh Nhiễm nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, từ lúc con sói nhào lên đến khi con sói đó chết đi không quá một phút đồng hồ ngắn ngủn.

Lúc Quân Mặc Thần đuổi tới nơi, bên cạnh Vân Thanh Nhiễm đã có ba cỗ thi thể đang nằm.

Bước chân Quân Mặc Thần dừng ở địa phương cách Vân Thanh Nhiễm một khoảng khá xa, không bởi vì gì khác, chỉ bởi vì hắn thấy được Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh chặn đánh bầy sói, cứ từng con một đem chúng nó chém giết, động tác gọn gàng linh hoạt không chút dây dưa, giống như đã được tiến hành qua vô số lần.

Quân Mặc Thần nhìn hai phút khóe miệng đã gọi lên ý cười nghiền ngẫm, hắn cũng không vội đi lên giúp Vân Thanh Nhiễm xử lý những súc sinh hung mãnh này, hắn dựa vào một thân cây táo nhả mà cũng nhả nhả xem hết thầy đang phát sinh ở trước mặt mình.

Hắn dường như đã lấy về một thể tử phi không đơn giản.

Mãi đến khi Vân Thanh Nhiễm xử lý xong toàn bộ đám sói, Quân Mặc Thần mới xoay người rời đi, giống như hắn chưa từng tới.

Lúc Vân Thanh Nhiễm xử lý toàn bộ đám sói, y phục trên người đã có chút rối loạn, còn dính vết máu, chẳng qua máu này không phải là của nàng, mà là của bầy sói.

Vân Thanh Nhiễm hiện tại không rảnh quan tâm mấy vết máu trên người, bầy sói chết đi tỏa ra mùi máu tươi dày đặc có thể sẽ hấp dẫn những dã thú khác trong núi sâu này tới đây, nàng nhất định phải đổi một chỗ trước, may mắn đêm tối đối với nàng mà nói không phải vấn đề, nàng có thể từ trong bóng đêm phân biệt rõ ràng con đường dưới chân.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, bỗng nhiên bốn phía vang lên tiếng lá cây xào xạc cùng tiếng xôn xao của bụi cỏ.

Sau đó lại thấy Quân Kiệt dẫn người xuất hiện ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Bái kiến thể tử phi!” Quân Kiệt và những người khác quỳ xuống ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Thuộc hạ tới chậm, khiến nương nương chịu khổ.”

“Không có việc gì.” Vân Thanh Nhiễm không sao cả nhún nhún vai, gặp phải chuyện không nên cũng không trông cậy vào việc người khác tới nghĩ cách cứu nàng, cho nên Vân Thanh Nhiễm chưa từng chờ mong bọn hắn sẽ đến cứu nàng.

Có Quân Kiệt bọn họ hộ tống, Vân Thanh Nhiễm không tốn sức đi xuống, rất bình an về tới dưới chân núi.

Đến chân núi, đã thấy có đình kiệu bắt mắt đặt ở nơi đó.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Từng trận ho mãnh liệt từ trong kiệu truyền tới.

Không cần phải nói, người trong kiệu nhất định là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, ái phi xem như đã trở lại rồi, khiến bản thể tử rất lo lắng, nếu không phải bản thể tử trời sinh thể yếu, đã sớm đi vào trong núi tìm ái phi, khụ khụ khụ...” Trong kiệu truyền tới thanh âm tổn sức của Quân Mặc Thần.

Quân Kiệt oán thầm một trận trong lòng, gia à, người đã dạo một vòng trong núi rồi trở lại, cũng là người nói cho chúng ta biết vị trí chuẩn xác của thể tử phi, sao lại có thể mặt không đỏ tim không đập nói mình thể yếu không vào núi được như vậy chứ.

Có điều trong lòng Quân Kiệt và những người khác cũng rất khó chịu, tiếng ho khan lúc này của Quân Mặc Thần cũng không phải là giả, lúc hắn từ trong

núi đi ra trời đã tối rồi, ngọn núi âm lạnh, lại nặng sương, thời gian Quân Mặc Thần đi vào lâu như vậy, bị nhiễm hàn khí cho nên hiện đang kịch liệt ho khan không ngừng.

Vân Thanh Nhiễm được mời vào trong kiệu, thấy Quân Mặc Thần dựa vào đệm đang ho không ngừng, hần thoát nhìn hết sức yếu ớt, khiến Vân Thanh Nhiễm có một loại ảo giác hần lập tức sẽ thăng thiên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Hần Đây Là Định Ho Ra Cả Phổi À?

“Ái phi, khụ khụ, nàng rốt cuộc đã bình an trở lại, vừa rồi bản thể từ lo lắng cho nàng đến cơm cũng không ăn vô...”

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua hộp điểm tâm ở bên cạnh tay phải của Quân mặc Thần, trong đó một nửa điểm tâm đã bị ăn mất, còn có một khối hoa quế cao đã bị cắn mất một miếng.

Bên trong kiệu Vương phủ để đủ các loại điểm tâm tinh xảo, hơn nữa mỗi giờ đều sẽ có người phụ trách thay đổi đồ mới, cho nên điểm tâm này hẳn là vừa mới bị ăn sạch, mà người ăn nó không thể nghi ngờ chính là Quân Mặc Thần.

Vừa nói lo lắng cho nàng đến nỗi nuốt không trôi, vừa cầm trái cây gặm sạch sẽ, hần thật đúng là rất lo lắng mà...

Lúc Vân Thanh Nhiễm đi vào bên trong kiệu còn mang theo một cổ máu tanh nồng xông vào mũi, làm cho lỗ mũi vốn miễn cảm hơn bình thường của Quân Mặc Thần bị tra tấn, chỉ là Quân Mặc Thần lại không nói gì.

Vân Thanh Nhiễm vốn nghĩ rằng Quân Mặc Thần sẽ hỏi dò chuyện nàng bị lão khất cái mang đi rồi một mình nguyên vẹn trở về một phen, ai ngờ hần lại không nói gì, sau khi nhìn thấy nàng trở về, liền dựa vào đệm nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có tiếng ho khan dồn dập nhiều hơn trước kia chứng minh hần còn chưa ngủ yên.

Vân Thanh Nhiễm yên ổn trở về tới Vương phủ, Lục Trúc cùng Hồng Mai lo lắng chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bình an trở lại, hai người đều tiến lên đón.

“Tiểu thư người không sao chứ?” Lục Trúc cẩn thận xem xét, theo ngọn đèn nhìn thấy vết máu trên người Vân Thanh Nhiễm, từng mảng một, có nơi còn bị nhiễm đỏ một mảng lớn, vô cùng ghê người, khiến cho Lục Trúc sợ tới mức há to miệng, quên mất phải khép lại.

“Đừng lo lắng, đây không phải là máu người, càng không phải là máu của ta, đây là máu của động vật.” Vân Thanh Nhiễm biết Lục Trúc nghĩ nhầm rằng đây là máu của nàng, nếu nàng chảy nhiều máu như vậy, sợ rằng đã không còn khí lực mà đứng đây nói chuyện.

Thì ra không phải máu người, may mắn may mắn, hù chết nàng rồi, Lục Trúc vỗ vỗ ngực của mình, hồi phục hồn vía.

Vân Thanh Nhiễm trở về phòng mình, phát hiện thùng tắm trong phòng đang bốc hơi nóng, đó là nước tắm vừa mới được chuẩn bị, Vân Thanh Nhiễm thử độ ấm, vừa đúng, vừa vặn có thể ngâm nước tắm rửa đi một thân trần ngập mùi máu tươi.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm cảm khái hai nha đầu Lục Trúc và Hồng Mai hiểu ý, chợt nghe Lục Trúc nói nhỏ: “Vừa rồi quản gia đến báo chúng ta chuẩn bị nước ấm, chúng ta vừa mới chuẩn bị xong tiểu thư đã trở lại, thật là đúng lúc!”

Quản gia trong phủ bảo làm? Ai lại biết trước mà đến báo cho hai nha hoàn chuẩn bị tốt nước tắm cho nàng vậy?

Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ quần áo, ngâm người vào trong thùng tắm, nước ấm làm cho thân thể dễ chịu, tạo cảm giác khoan khoái gấp bội sự mệt mỏi, đúng lúc này bên gian phòng cách vách lại truyền ra từng tiếng ho khan dữ dội hơn so với lúc trước.

Phòng Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần chỉ cách nhau một bức tường, kiến trúc cổ đại vốn không có hiệu quả cách âm

Từ tiếng ho khan có thể nghe ra Quân Mặc Thần rất khổ sở, ngày hôm nay hần quả thực ho đặc biệt nhiều, trên đường trở về vẫn luôn như vậy.

Lục Trúc và Hồng Mai cũng nghe thấy thanh âm truyền đến từ căn phòng cách vách, “Trời ạ, tiểu thư, thế từ gia ngài sẽ không có chuyện gì chứ? Có phải do hôm nay trở về quá muộn nên bị nhiễm lạnh rồi không? Vậy nguy rồi, ta nghe người trong phủ nói thiếu gia gần đây không thể để bị cảm lạnh, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Vân Thanh Nhiễm lắng tai nghe tiếng ho khan kia, có chút đau lòng Quân Mặc Thần, nam nhân này định ho ra cả phổi luôn à?

“Lục Trúc, động tác nhanh một chút.” Vân Thanh Nhiễm bảo Lục Trúc nhanh lên, tắm rửa xong Vân Thanh Nhiễm thay một thân quần áo sạch sẽ, tóc

không buộc, để chúng xỏa tự nhiên, trên người cũng chỉ mặc bộ váy dài bằng lụa trắng đơn giản.

Vân Thanh Nhiễm đi tới cửa phòng cách vách, nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa phòng ra. Trong phòng cũng chỉ có một mình Quân Mặc Thần, những người khác đều bị Quân Mặc Thần đuổi ra.

Quân Mặc Thần đã nằm trên giường, hần nửa nằm nửa ngồi, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm tiến vào, “Ái phi, trễ như vậy còn chưa ngủ là vì nhớ bản thể từ nên khó ngủ à? Khụ khụ khụ...”

“Người rất âm ỹ, ta không ngủ được, nên qua xem xem có thể bịt kín miệng của người lại không.” Vân Thanh Nhiễm nói xong liền rót một chén nước ở trên bàn, đi đến bên giường đưa cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần tiếp nhận chén nước từ trên tay Vân Thanh Nhiễm uống một ngụm rồi để chén xuống.

Lúc tiếp nhận cái chén, tay Quân Mặc Thần khẽ chạm vào cánh tay của Vân Thanh Nhiễm.

Thật lạnh...

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi như vậy, Vân Thanh Nhiễm đã cảm thấy nhiệt độ thân thể của Quân Mặc Thần thực thấp, vì thế nàng đưa tay sờ sờ hai má cùng cái trán của Quân Mặc Thần, quả nhiên lạnh giống như tay hần, nếu bị cảm lạnh, người bình thường sẽ phát sốt, nhiệt độ cơ thể nên cao mới đúng, hần thì ngược lại, nhiệt độ thấp tới mức không bình thường.

Quân Mặc Thần vì Vân Thanh Nhiễm sờ tới sờ lui ở trên mặt mình, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, “Ái phi đây là đang phi lễ với bản thể từ à?”

“Bộ dáng bệnh tật này của người cũng đáng để ta phi lễ à?” Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, “Người gầy teo yếu ớt như vậy, một chút vóc dáng cũng không có, ta mà muốn phi lễ cũng phải chọn người có thân thể cường tráng, chịu đựng được giày vò của ta!”

Quân Mặc Thần nghe được nửa câu sau của Vân Thanh Nhiễm, lại chỉ cười cười, sắc mặt hần tái nhợt, thế cho nên nụ cười của hần giống như một đóa hoa trắng nhỏ ngay lập tức sẽ héo rũ.

Vân Thanh Nhiễm nói xong lại tiếp tục sờ soạng Quân Mặc Thần ở trong chăn.

“Khụ khụ, ái phi, nàng rốt cuộc định làm gì...” Nàng sắp sờ khắp cả thân thể hần rồi!

Hiện Vân Thanh Nhiễm kỳ thật không phải đang sờ thân thể Quân Mặc Thần, mà là tìm xem bên trong đệm giường của Quân Mặc Thần có đồ gì có thể sưởi ấm không.

“Không có bình nước nóng à?” Sờ soạng nửa ngày, Vân Thanh Nhiễm không tìm thấy thứ nàng muốn tìm, vì thế hỏi Quân Mặc Thần.

“Bình nước nóng? Là cái gì?” Quân Mặc Thần không biết Vân Thanh Nhiễm đang nói cái gì.

“Chính là một thứ đồ có thể dùng đựng nước ấm để sưởi ấm.” Vân Thanh Nhiễm nhàu mày, hần lạnh như vậy, buổi tối muốn ngủ như thế nào, hần nằm trên giường cũng không khác một cỗ thi thể nằm ở trên đó là mấy.

Nghĩ như vậy Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên đứng dậy, sau đó đi ra ngoài cửa, Quân Mặc Thần không biết hành động đột ngột của Vân Thanh Nhiễm là đang muốn làm cái gì.

Vân Thanh Nhiễm trở về phòng của mình, nói với Lục Trúc đang nằm sắp lên cái bàn trong phòng nàng nghỉ ngơi, “Lục Trúc, đến giúp ta làm chút việc.”

Lục Trúc lập tức nhảy dựng lên, “Có chuyện gì tiểu thư phản phó là được.”

“Giúp ta may một cái túi to, không cần quá tinh xảo, chỉ cần có thể bao vào đại khái như hình tròn là được rồi, ta vẽ cho người một bản vẽ đơn giản.” Vân Thanh Nhiễm nói xong tiện tay lấy giấy bút trong phòng vẽ hình dáng của một cái túi nhỏ, muốn khâu một cái túi nhỏ đơn giản để đựng nước ấm đối với Lục Trúc thông thạo nữ công mà nói chẳng qua là chuyện nhỏ, không đến nửa canh giờ đã hoàn thành mấy cái rồi.

Lục Trúc nhìn nhìn bản vẽ, “Không thành vấn đề, chỉ là tiểu thư người cần vật này để làm gì?”

“Người làm trước đi rồi nói, phải dùng vải dệt dày một chút, đường may chắc chắn, giấu đường may là được rồi, về phần đẹp thì không cần thiết.” Vân Thanh Nhiễm giao việc cho Lục Trúc xong liền xoay người rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thứ Đây, Thật Sự Rất Ấm

Nàng muốn Lục Trúc làm một cái túi to dùng để bao bình nước nóng, để lúc ôm lấy bình nước nóng đựng nước sôi sẽ không quá nóng cũng sẽ không quá khó chịu, hiện tại nàng muốn đi tìm người làm một cái bình nước nóng.

Hôm nay cứ tạm thời chế tạo gấp một cái trước, hôm nào sẽ tìm người làm mấy cái tinh xảo sau, dù sao với cái dạng này của Quân Mặc Thần cũng dùng nhiều.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi đến cửa Kim Dật Hiên, Quân Kiệt đã tiến đến, “Thế tử phi nương nương, đã trễ thế này rồi còn muốn đi nơi nào à, có chuyện gì thì cứ giao cho thủ hạ đi lo liệu là được rồi.”

“Đúng lúc ta có chuyện muốn hỏi người, ở kinh thành này thợ rèn nơi nào có tay nghề tốt nhất?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Kiệt, cho rằng hần hẩn sẽ biết một chút.

Thợ rèn?

Thế tử phi muốn tìm thợ rèn làm cái gì?

Trong lòng Quân Kiệt có nghi hoặc, song vẫn đem điều hần biết đều nói cho Vân Thanh Nhiễm, “Trong quý phủ chúng ta có một thợ rèn tay nghề rất tốt, chuyện chế tạo bình khí, trong kinh thành cũng tuyệt đối là số một số hai.”

“Vậy làm phiền người dẫn ta đi tìm hần.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Kiệt.

Hiện tại? Hiện tại chính là đêm khuya, trời cũng đã tối đen cả rồi.

“Thế tử phi muốn đi tìm ông ấy ngay bây giờ?” Quân Kiệt nghi hoặc hỏi han.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Chính là bây giờ, làm phiền.”

Quân Kiệt thật sự nghĩ mãi mà không ra lúc này Vân Thanh Nhiễm muốn đi tìm thợ rèn làm cái gì, nhưng nàng đã yêu cầu như vậy, hần làm thuộc hạ đương nhiên không thể cự tuyệt, “Vậy mời thế tử phi đi theo ta.”

Quân Kiệt dẫn Vân Thanh Nhiễm đi đến chỗ ở của thợ rèn trong vương phủ, canh giờ này, vị thợ rèn kia nhất định là đã đi ngủ rồi.

Quả nhiên, lúc Quân Kiệt dẫn Vân Thanh Nhiễm đi đến nơi thợ rèn ở, thợ rèn đã ngủ một lúc lâu.

Quân Kiệt tiến lên gõ cửa phòng thợ rèn, “Rầm rầm rầm——rầm rầm rầm——”

Một trận tiếng đập cửa dồn dập đem Vương thợ rèn từ trong giấc mơ tỉnh lại, đang muốn chửi ầm lên một tiếng là tên vương bát cao tử(1) nào quấy nhiễu ông khỏi giấc mộng, chợt nghe tiếng của Quân thị vệ ở ngoài cửa, “Vương thợ rèn, mau dậy mở cửa, thế tử phi nương nương có chuyện tìm ông.”

Vương thợ rèn còn đang mơ mơ màng màng, vừa nghe thế tử phi tìm đến, cả người giật mình một cái, tức thì thanh tỉnh không ít, Vương thợ rèn là một thợ rèn hiền lành, đối với chủ tử trong phủ cũng không dám chậm trễ, lập tức tay chân lạnh lẽo ăn mặc tử tế rồi đi ra ngoài nghênh đón Vân Thanh Nhiễm.

“Tiểu nhân vạn an thế tử phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.”

“Miễn lễ, Bồn cung có việc cần làm phiền đến ông, đêm tối còn quấy rầy rồi.” Vân Thanh Nhiễm rất có lễ phép nói với lão thợ rèn.

“Thế tử phi có gì cứ việc phân phó là được, ngài nói như vậy thật đúng là tổn thọ tiểu nhân rồi.” Nghe Vân Thanh Nhiễm nói làm phiền, Vương thợ rèn rất sợ hãi.

“Bồn cung muốn xin lão tiên sinh hỗ trợ tạo ra một thứ này, không biết lão tiên sinh có thể chế tạo ra trong một khoảng thời gian ngắn hay không.” Vân Thanh Nhiễm lấy bản vẽ từ trong lòng ngực ra, đây là vừa rồi lúc ở trong phòng nàng vẽ thêm một bức giống hệt của Lục Trúc.

Vương thợ rèn tiếp nhận bản vẽ từ trên tay Vân Thanh Nhiễm nhìn xem, “Làm thì có thể, chỉ là tiểu nhân không hiểu thứ này có tác dụng gì, vừa không sắc bén không thể dùng để làm bình khí, lại rộng ruột, không thể giống cây búa dùng để gõ.”

“Tiên sinh chỉ cần dựa theo lời Bồn cung nói rồi làm là được, Bồn cung tự có chỗ dùng.” Bình nước nóng hay là túi chườm nóng xuất hiện lúc trước dùng để ủ ấm, dùng đồng hoặc sắt, thiếc tạo ra mà thành, cũng có thể làm bằng gốm sứ. “Không biết tiên sinh có thể làm ra sản phẩm trong bao lâu, ta đang cần dùng gấp.”

Vương thợ rèn tính toán một chút, nếu thế tử phi đang cần dùng vội, thì dù ông có liều mạng cũng phải làm ra nhanh một chút, “Một canh giờ đi!”

Vương thợ rèn nói ra một thời gian, một canh giờ cũng chính là hai tiếng, bây giờ là khoảng hơn tám giờ tối, đợi đến khi làm ra cũng chính là mười giờ tối, cũng không tính là quá muộn.

“Được, vậy Bồn cung sẽ đợi lão tiên sinh làm được đồ.” Vân Thanh Nhiễm muốn nhìn thấy quá trình Vương thợ rèn làm bình nước nóng này, chủ yếu là

bởi vì nàng không có tin tưởng đối với bức tranh mình tự vẽ, nàng cũng không phải kỹ sư chuyên nghiệp, vẽ giấy không phải là sở trường của nàng, nàng chỉ nương theo trí nhớ của mình, đem bình nước nóng trong trí nhớ vẽ ra mà thôi. Cho nên muốn xem xem thứ lão thợ rèn làm ra có giống với đồ ở trong đầu nàng hay không.

Quân Kiệt thấy Vân Thanh Nhiễm ở lại với thợ rèn, hẳn cũng không tiện tránh đi, liền ở phòng rèn chuyên biệt riêng trong vương phủ nhìn Vương thợ rèn tạo ra thứ đồ kỳ quái kia cùng với Vân Thanh Nhiễm.

Tay nghề Vương thợ rèn rất tốt đúng như Quân Kiệt nói, trong thời gian một canh giờ thật sự đã hoàn thành xong thứ đồ Vân Thanh Nhiễm muốn tạo ra.

Vân Thanh Nhiễm thấy thành phẩm trong tay nàng, vừa lòng cười cười, sau đó nói với Quân Kiệt, “Quân thị vệ, phiền người đi chuẩn bị nước ấm giúp ta.”

Hôm nay Quân Kiệt thật sự bị Vân Thanh Nhiễm làm cho ngu muội, lúc thì hơn nửa đêm tìm người tạo ra thứ đồ kì quái quái, chốc lát lại muốn nước ấm.

Dù trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng Quân Kiệt vẫn đi làm theo lời Vân Thanh Nhiễm nói.

Sau khi Quân Kiệt chuẩn bị xong nước ấm, hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Kiệt đem nước ấm kia thật cẩn thận rót vào bên trong bình nước nóng vừa được tạo ra, bên kia Lục Trúc được Vân Thanh Nhiễm phân phó làm cái bao cũng đã xong, bởi vì còn dư thời gian, Lục Trúc còn đặc biệt dùng vải hoa khác nhau làm thêm mấy cái.

Vân Thanh Nhiễm đem cái bao mà Lục Trúc làm bọc lấy bình nước nóng, sợ bị phỏng tay, liền chụp hai cái vào trước, dù sao Lục Trúc cũng làm rất nhiều.

“Tiểu thư, đây là vật gì vậy?” Lục Trúc tò mò đặt câu hỏi.

“Người sờ xem, có phải rất ấm áp hay không, vừa đủ dùng để ủ tay không?” Vân Thanh Nhiễm để Lục Trúc sờ bình nước nóng.

“Vâng, thật sự rất ấm áp, thích hợp để ủ tay.” Lục Trúc liên tục gật gật đầu.

Nghe vậy Quân Kiệt cũng đưa tay sờ thử, quả nhiên là như vậy.

Vân Thanh Nhiễm cười cười với hai người, sau đó ôm bình nước nóng đi vào trong phòng Quân Mặc Thần.

Quân Kiệt nhìn bóng lưng đi xa của Vân Thanh Nhiễm, mây mù trong lòng bỗng tan đi, thế tử phi đây là bận rộn vì thế tử gia?

Trời này, buổi tối cần dùng đồ nhiệt đến ủ ấm cũng chỉ có thế tử gia!

Lúc Vân Thanh Nhiễm lại đi vào phòng Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần còn chưa ngủ, hẳn thấy Vân Thanh Nhiễm ôm đồ trong tay đi tới, đang buồn bực trong tay nàng ôm thứ gì, vật kia đã ở trong ngực hắn.

“Ôm đi, thân thể người không sinh nhiệt, thứ này so với người còn ấm áp hơn.” Sau khi Vân Thanh Nhiễm đem bình nước nóng nhét vào trong lòng Quân Mặc Thần, còn cầm hai tay hắn lên đặt ở đằng trước, để cho hắn ủ thật kỹ.

Quân Mặc Thần cảm giác có luồng ấm áp từ bình nước nóng trong lòng ngực tràn vào trong thân thể của mình, sưởi ấm tay cùng thân thể lạnh như băng của hắn.

“Đây là cái gì?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Bảo vật ấm giường chuyên dụng của thế tử gia phủ Trấn Nam Vương!” Vân Thanh Nhiễm nói bừa một cái tên hù Quân Mặc Thần. Tên này hay, nàng thích, đủ uy vũ khí phách.

“Vừa rồi nàng đi ra ngoài đến giờ mới trở lại chính là vì đi làm cái này?” Quân Mặc Thần tỉnh tể đánh giá Vân Thanh Nhiễm, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra một chút gì đó.

“Vì để ta có một giấc ngủ chất lượng không tệ, ta miễn cưỡng hy sinh chút thời gian ngủ này. Ngủ ngon mơ thấy mộng đẹp ha!” Vân Thanh Nhiễm nói xong liền xoay người rời khỏi phòng Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần nhìn nhìn thứ đồ tán nhiệt trong lòng, thứ này, thật sự rất ấm áp.

(1) Vương bát cao tử (王八羔子): là từ chửi thô tục. Vương bát (王八) là con rùa, ba ba; cao tử (羔子) là con dê, cừu non.

Chương 52: Miễn Cho Mọi Người Nói Ta Khắc Phụ

Trên đường cái náo nhiệt của kinh thành xuất hiện một đội ngũ đặc biệt, nó đặc biệt bởi vì quần áo của họ hoàn toàn bất đồng với quần áo của dân chúng hoàng triều Thịnh Vinh.

Một đội nhân mã kia mặc quần áo so với người của hoàng triều Thịnh Vinh có sự khác nhau rất lớn.

Những người này dùng da thú làm quần áo mặc trên người? Còn có nữ tử kia, dù dân phong ở hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ tương đối khai hóa, nhưng mà nữ tử cũng sẽ không ăn mặc như vậy, cả cánh tay lộ ra ngoài còn chưa nói, váy dưới chân lại vừa đúng đến chỗ đầu gối, hai chân nhỏ đều lộ ở bên ngoài!

Những người này rõ ràng chính là người man rợ! Thật hoang đường!

Dân chúng vây xem chỉ trỏ, trong ánh mắt lộ ra sự kì thị cùng xem thường.

“Xuyt, đừng nói lớn tiếng như vậy, nếu để cho bọn họ nghe thấy được thì nguy.”

“Nghe thấy thì thế nào, ở địa bàn của chúng ta, sao có thể để cho bọn người man rợ này khi dễ rồi đi chứ?”

“Bọn họ là sứ thần của Đảng Ngụy, là khách nhân của chúng ta!”

Thì ra những người này chính là sứ thần đến từ Đảng Ngụy, lần này là tự mình tới nghênh thú công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh.

Đi đầu đội ngũ là một nam một nữ, vô luận là trên người nam nhân hay nữ nhân đều lộ ra một cỗ hương vị dã tính, cùng dân chúng ở hoàng triều Thịnh Vinh có khác biệt rất lớn.

Một nam một nữ này có bộ dáng rất bắt mắt, nhất là nữ tử, thẳng thắn hoạt bát, hai con mắt tò mò quét tới quét lui tìm kiếm đồ chơi mới mẻ ở trên đường cái.

“Ca ca, chúng ta đã đi tới nơi náo nhiệt nhất rồi à!” Đây là lần đầu tiên Thác Bạt Yến rời khỏi Đảng Ngụy, dọc theo đường đi đối với hết thảy chung quanh đều cảm thấy vô cùng mới lạ, nếu không phải lần này đến có sự vụ trên người, nàng nhất định sẽ đi chơi đùa.

“Đó là tất nhiên, nơi này là kinh thành, chắc chắn là nơi phồn hoa nhất rồi, chúng ta ở nơi này vài ngày, đến lúc đó ca ca sẽ mang muội đi dạo chơi khắp nơi.” Thác Bạt Kỳ biết muội muội nhà mình đã sớm muốn nghỉ chân để đi dạo chung quanh một chút.

“Thật á? Muội biết ca ca tốt với muội nhất mà!” Thác Bạt Yến nghe vậy cực kỳ cao hứng, “Đúng rồi ca ca, huynh nói vị công chúa kia là tròn hay là dẹt?”

“Không phải vào cung rồi là muội sẽ thấy sao?” Thác Bạt Yến đối với diện mạo của vị công chúa hòa thân này cũng không có hứng thú, chẳng phải công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh người nào cũng đều ôn nhu yếu ớt à? Hoàng triều Thịnh Vinh thượng võ, cho phép nữ tử thế gia có thể tập võ giống nam tử, cũng đây coi là vinh quang, nhưng lại cô tình không cho phép công chúa hoàng thất tập võ.

“Vậy cũng đúng.”

★

Vân Thanh Nhiễm bị tuyên vào cung, mà người tuyên nàng tiến cung chính là muội muội của nàng – Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên từ lúc bị Vân Thanh Nhiễm tìm về, thì vẫn luôn ở trong cung, hưởng thụ những đãi ngộ của công chúa, công chúa điện hạ muốn gặp thế tử phi, vậy đương nhiên phải triệu kiến, huống chi còn là muội muội muốn gặp tỷ tỷ, về tình về lý đều là chuyện hết sức bình thường.

Sự tình ở bên ngoài thoạt nhìn là như vậy, nhưng trên thực tế, Vân Thanh Nhiễm biết muội muội nàng khẳng định không phải đang nhớ tới tỷ tỷ là nàng đây, chỉ đơn giản là muốn tuyên nàng vào cung tâm sự với nàng ta à.

Chỉ là... Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua vị đang ở bên cạnh nàng, hần thê nhưng cũng đi theo.

“Khụ khụ khụ... vì sao ái phi lại liên tục nhìn chăm chăm bản thể tử như vậy, là cảm thấy bộ dạng của bản thể tử rất đẹp đúng không?”

“Ta cảm thấy hôm nay ngươi vẫn nên nằm trên giường tĩnh dưỡng thì tốt hơn.”

“Đây là ái phi quan tâm bản thể tử à?”

“Chỉ đơn thuần hy vọng người đừng chết quá sớm mà thôi, miễn cho mọi người nói ta khắc phụ.”

“Khụ khụ khụ...”

Thế tử gia bị thế tử phi nói đến sặc.

Loan giá đưa Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đến cung điện mà Vân Yên Nhiên đang tạm thời ở đó – điện Từ Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thú Tính? Thứ Đây Người Có À?

“Nhìn thấy Bốn cung sao các ngươi không quý!” Vân Yên Nhiên cao ngạo ngồi ở trong hoa viên của điện Từ Ngọc, vừa thấy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần, Vân Yên Nhiên bắt đầu thể hiện uy phong công chúa của nàng.

Nàng cũng không nghĩ đến chức công chúa này của nàng chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu do hoàng triều Thịnh Vinh ban cho mà thôi.

“Khụ khụ... công chúa Yên Nhiên có uy phong công chúa thật lớn...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói một câu, sau đó đánh một ánh mắt về hướng tùy tùng ở phía sau hắn, đối phương lập tức đi lấy một chiếc ghế thoải mái đến cho Quân Mặc Thần, để Quân Mặc Thần có thể thoải mái mái ngồi xuống nói chuyện.

Quân Mặc Thần không đứng không quý, còn ngồi xuống, chính mình ngồi thì không nói, hắn còn ngoắc ngoắc tay với Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi, đến đây ngồi lên đùi bản thế tử, đứng lâu người sẽ mệt mỏi đó.”

Quân Mặc Thần nói xong kéo Vân Thanh Nhiễm đến trên đùi của mình, gần như coi Vân Yên Nhiên thành không khí.

“Quân Mặc Thần, tuy rằng ngươi là thế tử của phủ Trấn Nam Vương, nhưng Bốn cung là công chủ, nhìn thấy Bốn cung ngươi cũng dám vô lễ như vậy!” Vân Yên Nhiên cao cao tại thượng dùng tư thế hết sức cao ngạo nói với Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ... chức công chúa này của công chúa Yên Nhiên quả thật là không làm bao lâu,” Lời này mang theo ý vị trào phúng vô cùng khó hiểu, “Khụ khụ, tuy rằng bản thế tử cũng rất muốn hành lễ quân thần với công chúa điện hạ, chỉ là đáng tiếc, bản thế tử từ nhỏ thể yếu nhiều bệnh, hoàng thượng và thái hậu đặc biệt cho phép bản thế tử không cần hành lễ, hay là giá của công chúa Yên Nhiên còn lớn hơn hoàng thượng cả thái hậu rồi?”

Bên người Vân Yên Nhiên, Phấn Đại được đón vào trong cung ở bên tai Vân Yên Nhiên nhắc nhở nàng ta, “Công chúa, thế tử gia đích thật là có đặc quyền này.”

“Cho dù thế tử gia không cần hành lễ, vậy còn thế tử phi, ngươi hắn là không có đặc quyền của hoàng thượng và thái hậu chứ!” Vân Yên Nhiên không chính được Quân Mặc Thần, liền chuyển lực chú ý đến trên người Vân Thanh Nhiễm, dù sao nàng ta vốn cũng chỉ hướng về phía Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... Thanh Nhiễm là phi tử của bản thế tử, chúng ta phu thê đồng căn(1), đặc quyền của bản thế tử đương nhiên cũng là đặc quyền của ái phi.” Quân Mặc Thần từ từ nói.

Hắn căn bản chính là cường từ đoạt lý!

Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần ấn lên trên đùi hắn có chút không thoải mái mà gầy dựa một chút.

“Ái phi chớ lộn xộn, khơi gọi lên thú tính của bản thế tử thì nàng phải phụ trách đó.”

“Thú tính này chỉ có ở trong lòng của người, về phần thân thể của người...” Vân Thanh Nhiễm cũng không cho rằng với thân thể yếu đuối đi ba bước đã lao đảo của Quân Mặc Thần còn có thể phát huy ra khả năng thú tính.

Năng lực của thế tử gia bị Vân Thanh Nhiễm coi thường.

“Khụ khụ khụ... Ái phi không thể lưu lại cho bản thế tử một chút mặt mũi à?”

“À, có thể.” Lưu lại mặt mũi cho hắn phải không? Chỉ nghe thấy Vân Thanh Nhiễm đột nhiên thay đổi lời nói, “Thế tử gia chàng thật là lợi hại nha, thần thiếp hôm nay lưng mỏi eo đau... Thế tử gia chàng xấu quá à.”

Quá giả rồi...

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ho khan của thế tử gia càng thêm dồn dập.

Vân Yên Nhiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần tung hứng cho nhau, cảm thấy hai người bọn họ là đang ân ái trước mặt nàng, Vân Yên Nhiên cảm giác mình thực ỷ khuất, Vân Thanh Nhiễm hại nàng phải bị bắt đến Đẳng Ngự, nàng ta lại cùng phu quân của nàng ân ái ái ái, cố ý khoe ra với nàng!

“Thế tử phi, Bồn cung hôm nay gọi ngươi, là muốn ngươi làm một việc cho Bồn cung. Đây là ngươi thiếu Bồn cung, ngươi vì bản thân không chịu phạt mà tự tay đẩy Bồn cung vào hố lửa.” Vân Yên Nhiên nói rất đương nhiên, nàng cảm thấy chính là Vân Thanh Nhiễm hại nàng phải gả đến Đẳng Ngự, cho nên đây là Vân Thanh Nhiễm thiếu của nàng.

“Thần thiếp không biết là đã thiếu công chúa Yên Nhiên cái gì, thần thiếp cứu công chúa Yên Nhiên từ trong tay hung đồ ra, thần thiếp cho rằng mình là ân nhân cứu mạng của công chúa Yên Nhiên, công chúa Yên Nhiên thiếu nợ thì một nhân tình mới phải.” Vân Thanh Nhiễm thấy rất buồn cười, đến đòi nhân tình với nàng? Nàng thiếu nàng ta? Ài, thứ nhân tình này nàng nói không thiếu ai thì sẽ không thiếu, thứ này tự nàng có thước đo của mình, còn chưa tới phiên người khác ngang ngược ở trên người nàng.

“Vân Thanh Nhiễm!” Vân Yên Nhiên giận dữ mắng Vân Thanh Nhiễm, “Sự thật đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, trong lòng chúng ta đều biết rõ, ngươi giả bộ làm cái gì!”

“Trong lòng biết rõ? Thứ cho thần thiếp không biết công chúa Yên Nhiên đang nói đến cái gì, bằng không công chúa Yên Nhiên nói ra để thần thiếp nghe một chút, cũng để cho thế tử gia và những người khác nghe một chút.” Vân Thanh Nhiễm không nóng không lạnh đáp lại lời giận dữ mắng mỏ của Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên dám nói à? Dám nói việc cho tới bây giờ đều không có kẻ bắt cóc, cho tới bây giờ đều không có chuyện bắt cóc, dám nói mọi chuyện là do Vân Viễn Hằng làm, dám nói nếu không phải Vân Thanh Nhiễm tìm được nàng ta, nàng ta đã có thể quang minh chính đại tránh thoát chuyện hòa thân ư?

Vân Yên Nhiên đương nhiên không dám.

“Vân Thanh Nhiễm, ngươi cảm thấy sau chuyện ngươi làm với ta, cha mẹ còn có thể tha thứ cho ngươi ư? Nếu không muốn cha mẹ phải oán hận ngươi, ngươi tốt nhất ở trong mấy ngày cuối cùng này đối tốt với ta một chút, như vậy ta có thể giúp ngươi nói tốt với cha mẹ, để cho bọn họ tha thứ ngươi, dù sao ta cũng sắp phải rời khỏi hoàng triều Thịnh Vinh, bên người cha mẹ vẫn phải có một nữ nhi chiều cố.” Vân Yên Nhiên tự tin bản thân có năng lực có thể giúp Vân Thanh Nhiễm vẫn hồi hình tượng của mình ở trong lòng cha mẹ, “Bồn cung mệnh lệnh cho ngươi đi tìm Cửu hoàng tử đến điện Từ Ngạc, đây là cơ hội để chuộc tội mà Bồn cung cho ngươi.”

Sau khi Vân Yên Nhiên vào cung, vẫn luôn tìm cơ hội muốn gặp mặt với Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên, chỉ tiếc không như ý nguyện, Dạ Minh Uyên từ sau chuyện bị tập kích mỗi ngày đều bốn ba ở bên ngoài, cho dù là buổi tối cũng rất ít khi hồi cung. Vân Yên Nhiên căn bản không có cơ hội nhìn thấy hắn, mà Vân Yên Nhiên hiện giờ gần như là cá chậu chim lồng, trừ điện Từ Ngạc mà mình ở ra, nơi nào cũng không được đi.

Vân Yên Nhiên không chờ nổi nữa, đợi nữa nàng sẽ lên kiệu hoa, cho nên nàng mới muốn Vân Thanh Nhiễm giúp nàng tìm Dạ Minh Uyên đến.

“Khụ khụ khụ, thi ra công chúa Yên Nhiên muốn gặp Cửu điện hạ, vậy tại sao không nói sớm...” Quân Mặc Thần bỗng nhiên trở nên khéo hiểu lòng người, hần hướng tới Quân Kiệt phía sau hần ngoắc ngón tay, “Quân Kiệt, đi mời Cửu điện hạ đến đây.”

“Thuộc hạ đi làm.” Quân Kiệt nhận được mệnh lệnh của Quân Mặc Thần, liền xoay người rời khỏi điện Từ Ngạc.

Vốn tưởng rằng Quân Kiệt sẽ đi thật lâu, kết quả không đến một nén nhang Quân Kiệt đã mang theo Dạ Minh Uyên trở lại, bởi vì Dạ Minh Uyên đang ở ngay trong cung của chính hắn, vì là hoàng tử chưa đại hôn, nên Dạ Minh Uyên đến giờ vẫn ở trong cung, cách điện Từ Ngạc cũng không xa. Sở dĩ Vân Yên Nhiên luôn không có cơ hội nhìn thấy Dạ Minh Uyên, là Dạ Minh Uyên dạo xuống, phạm là người của Vân Yên Nhiên đến tìm thì nói hắn đi vắng, tâm tư của Vân Yên Nhiên kỳ thực Dạ Minh Uyên đã sớm biết, trong lúc mấu chốt Vân Yên Nhiên luôn muốn gặp Dạ Minh Uyên, Dạ Minh Uyên cũng không phải người ngu, hắn đối với Vân Yên Nhiên là vô tâm thì cần gì phải chọc ra thêm phiền toái.

Dạ Minh Uyên đi vào điện Từ Ngạc, nhìn thấy Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, “Mặc Thần, ngươi cùng thế tử phi của mình đến đây sao lại không vào trong cung của ta ngồi một chút?”

Nếu đặt ở gia đình bình thường, Dạ Minh Uyên và Quân Mặc Thần hẳn là anh em bà con, quan hệ của hai người từ nhỏ đã không tồi, nên dùng xưng hô ngang hàng, không hề dùng lễ quân thần để đối đãi.

“Khụ khụ, không vội, lát sẽ đi đến cung của ngươi, hiện tại công chúa Yên Nhiên muốn gặp ngươi, hẳn là có chuyện gấp cần nói với ngươi.” Quân Mặc Thần thật đúng là vô cùng khéo hiểu lòng người.

(1) Phu thê đồng căn (夫妻同根): vợ chồng cùng gốc.

Chương 54: Thế Tử Gia Ác Liệt

Kỳ thật từ trước lúc Quân Mặc Thần nói những lời này, trong ánh mắt Vân Yên Nhiên đã chỉ còn lại Dạ Minh Uyên.

Chỉ thấy vẻ mặt kiêu ngạo vừa rồi của Vân Yên Nhiên bỗng thu liễm tính tình của mình lại, sau đó đứng dậy đến trước mặt Dạ Minh Uyên phúc thân với hắn, “Gặp qua cứu điện hạ.”

Đây chính là đối đãi khác nhau trong truyền thuyết đi, Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, đối mặt với người mình yêu mến, nữ cường nhân cũng sẽ biến thành thiếu nữ xinh đẹp, người cứng rắn cũng có thể trở nên dịu dàng, nhưng mà... tốc độ trở mặt của Vân Yên Nhiên sắp vượt qua cả transformers rồi? Bội phục, bội phục, xem ra nàng còn cần phải tu luyện nhiều.

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận quan sát mỗi một động tác, ánh mắt của Vân Yên Nhiên, trong yêu kiều mang theo yêu mị, như khói như sương, tình ý miên man, hoàn mỹ quá hoàn mỹ; vẻ mặt, thẹn thùng như nụ đào mới nở, hai má đỏ ửng, lên chrome gõ các hiệu ứng, dùng phần mềm đồ họa đẹp cũng không đạt được hiệu quả cao như vậy, cao thủ quá cao thủ; nụ cười, khoe miệng khẽ giương lên, ý cười mỏng manh, hào phóng mà không mất tao nhã, người đẹp à người đẹp; hai tay, lễ nghi trong cung học không tẻ, vị trí để vừa đúng, lan hoa chỉ thẹn thùng mà cong lên, tay mềm trắng nõn như tuyết liền trên núi băng, mà từ trong ống tay áo lơ đãng lộ ra cổ tay trắng như trăng sáng đêm trung thu, cảnh đẹp ời cảnh đẹp.

Đối mặt với giai nhân như thế, Dạ Minh Uyên lại không liếc mắt nhiều thêm một cái, tùy ý nói một câu, “Không cần đa lễ”.

So với Tương Vương hữu ý thần nữ vô tâm thì thần nữ hữu ý Tương Vương lại vô tình càng thêm thương cảm hơn(1).

“Cứu điện hạ, lúc trước Yên Nhiên có đi tìm điện hạ vài lần, điện hạ đều vắng mặt.” Vân Yên Nhiên mang theo hờn dỗi nói với Dạ Minh Uyên.

Đó là tình cảm oán của một thiếu nữ không được gặp người mình yêu thương, đó là một tiếng ai thán bởi nhiều ngày tương tư hóa thành.

Từ nhỏ Vân Yên Nhiên đã là bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay vợ chồng Vân Viễn Hằng, luôn là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cho dù là ở ngoài Vân phủ, mọi người cũng đều bảo hộ nàng ta ở trong tay, nếu như nói trong nhân sinh mười mấy năm nay của Vân Yên Nhiên, có điều gì không thuận theo nàng ta nhất, thì chính là Dạ Minh Uyên, nàng ta vẫn luôn mê luyến Dạ Minh Uyên.

“Nếu công chúa Yên Nhiên tìm bốn hoàng tử là vì chuyện này, bốn hoàng tử chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với công chúa Yên Nhiên, bốn hoàng tử có việc quan trọng phải làm, không thể thường xuyên ở trong cung” Thái độ của Dạ Minh Uyên đối với Vân Yên Nhiên rất lãnh đạm. Ngay sau đó Dạ Minh Uyên đã đem lực chú ý chuyển tới trên người Vân Thanh Nhiễm, “Thế tử phi, ta có một việc muốn mời người hỗ trợ, không biết người có rảnh rồi hay không?”

Vân Yên Nhiên một lòng đều treo ở trên người Dạ Minh Uyên, còn Dạ Minh Uyên ấy à, lại chỉ muốn đi tìm Vân Thanh Nhiễm hỗ trợ.

Tâm Vân Yên Nhiên nhất thời nguội lạnh, Vân Thanh Nhiễm? Tại sao lại là Vân Thanh Nhiễm! Là người điên kia? Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì mà người điên kia có thể đạt được sự đối xử đặc biệt của cứu điện hạ?

“Cứu điện hạ có việc muốn ta hỗ trợ?” Vân Thanh Nhiễm không biết Dạ Minh Uyên muốn nàng hỗ trợ chuyện gì.

“Đúng, là về chuyện lần trước.” Dạ Minh Uyên nghĩ chỉ cần Vân Thanh Nhiễm nói, hẳn là có thể giúp được với hắn. Sau đó lại hỏi Quân Mặc Thần, “Mặc Thần, có thể chứ?”

“Có thể, tất nhiên là có thể, bản thể tử không có ý kiến.” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói, “Cứu điện hạ mang theo ái phi của bản thể tử đi trước đi, bản thể tử sẽ theo sau...”

“Ừ, thế tử phi mời đi theo ta.” Dạ Minh Uyên được Quân Mặc Thần cho phép, liền mang theo Vân Thanh Nhiễm rời khỏi điện Từ Ngọc.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, vừa đúng lúc nàng không muốn ở lại điện Từ Ngọc, tranh luận với Vân Yên Nhiên sẽ lãng phí thanh xuân quý giá cùng nước miếng quý báu của nàng.

“Cứu điện hạ...” Thấy Dạ Minh Uyên sắp rời đi, Vân Yên Nhiên muốn ngăn cản.

“Xin lỗi không tiếp công chúa Yên Nhiên, bốn hoàng tử còn có chuyện quan trọng phải làm.” Dạ Minh Uyên quay người vội vàng nói với Vân Yên Nhiên một câu, sau đó cùng với Vân Thanh Nhiễm rời khỏi điện Từ Ngọc, chỉ chừa lại bóng lưng vội vàng cho Vân Yên Nhiên, khiến Vân Yên Nhiên không kịp nói ra câu nói trong lòng.

Vân Yên Nhiên chán nản, không dễ dàng mới chờ được Dạ Minh Uyên đặt chân vào điện Từ Ngọc, kết quả hắn vội tới nơi còn chưa kịp ngồi xuống đã rời đi, lại còn mang theo cả Vân Thanh Nhiễm.

Giả như bây giờ là Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm muốn rời đi, Vân Yên Nhiên còn có thể lấy thân phận “công chúa” ra ngăn cản, nhưng mà Dạ

Minh Uyên muốn dẫn người đi, Vân Yên Nhiên có thể ngăn cản ư? Cho dù lấy thân phận công chúa hiện nay của nàng, thì nàng có thể ngăn cản Dạ Minh Uyên được sao?

Vân Yên Nhiên chẳng những không thể ngăn cản, còn có thể bị tức chết.

Nam nhân nàng yêu mến không thể giữ lại, nữ nhân nàng muốn chinh cũng không thể chế trụ.

Vân Yên Nhiên tro mắt nhìn Dạ Minh Uyên nhiệt tình dẫn dắt Vân Thanh Nhiễm bước ra khỏi cửa điện Tử Ngọc, trong lòng nàng dâng lên từng đợt buồn bực.

Vân Yên Nhiên nhìn duy nhất Quân Mặc Thần còn chưa đi, “Thế từ gia, người rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Vân Yên Nhiên có chút hiểu được, Quân Mặc Thần cho người mời cửu điện hạ tới nào phải vì muốn cho nàng và cửu điện hạ nói chuyện, chính là cố ý để cửu điện hạ mang Vân Thanh Nhiễm rời đi.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Quân Mặc Thần khẽ cười: “Cho dù công chúa Yên Nhiên là muội muội ruột của ái phi của bản thể từ, nhưng nếu như làm ra chuyện gì quá đáng, bản thể từ sẽ khiến cho công chúa Yên Nhiên biết cái gì gọi là hối hận.”

Lúc Quân Mặc Thần nói chuyện vẫn luôn hữu khí vô lực, chỉ là lời từ trong miệng hắn nói ra lại hiển lộ một cỗ uy hiếp không thể bỏ qua.

“Khụ khụ khụ, bản thể từ biết công chúa Yên Nhiên sắp xuất giá, nếu công chúa Yên Nhiên cảm thấy như vậy là có thể nói lời xằng bậy, khụ khụ khụ, công chúa đại khái có thể thử một lần...”

“Người... uy hiếp ta?” Vân Yên Nhiên bỗng cảm thấy Quân Mặc Thần là một nam nhân rất ác liệt, “Người, người... đường đường là thế tử gia lại đi uy hiếp một nữ tử yếu đuối, người không cảm thấy xấu hổ à?”

Vân Yên Nhiên tức giận giậm chân, từ khi nàng ta sinh ra đến giờ, còn chưa có người nào dám đối xử với nàng ta như vậy!

“Khụ khụ... công chúa Yên Nhiên cảm thấy một người sắp chết sẽ quan tâm người khác nghĩ gì về hắn ư?”

Quân Mặc Thần nói xong, chậm rãi lấy tay đẩy mạnh xe lăn mà mình ngồi.

“Quân Mặc Thần, người đứng lại đó cho ta!” Vân Yên Nhiên chạy tới trước mặt Quân Mặc Thần, ngăn cản đường đi của hắn, “Vi sao người lại đối xử với người điên kia tốt như vậy? Cho dù hiện tại nàng ta không điên, ai biết nàng ta có thể bị tái phát hay không, ai biết về sau đứa nhỏ mà nàng ta sinh ra có giống nàng ta không chứ?”

Quân Mặc Thần nghe vậy nụ cười yếu ớt trên mặt cũng không thay đổi, “Khụ khụ khụ... người đâu, công chúa Yên Nhiên nói trời hôm nay quá nóng, muốn tắm rửa một chút, khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần nói xong vài thái giám canh giữ xung quanh khẽ nhìn nhau, sau đó tiến lên nâng Vân Yên Nhiên.

“Ê, các người làm cái gì... Ta là công chúa, các người không thể đối xử với ta như vậy!” Vân Yên Nhiên kinh hô.

Vân Yên Nhiên bị bốn thái giám nâng tay cùng chân đi về phía cái ao bên cạnh hoa viên, sau đó chợt nghe một tiếng “ào”, Vân Yên Nhiên rơi xuống nước.

Nước trong ao cũng không sâu, người trưởng thành đứng lên chỉ tới ngực, không sợ chết đuối.

Vân Yên Nhiên sợ hãi đập nước trong ao, liên tục uống mấy ngụm nước.

(1) Là điển tích “Giác Vu Sơn”:

Đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc nước Trung Quốc. Đời Chiến Quốc, vua Sở Tương Vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đây, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi mới nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, vua Sở mộng thấy thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích.

Sau khi cùng giai nhân ân ái mặn nồng, vua Sở hỏi:

– Chẳng hay ai khanh ở đâu đến đây để quả nhân duyên may gặp gỡ?

Giai nhân mỉm miệng cười duyên, thưa:

– Muôn tâu thánh thượng! Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là phi nguyện mong ước. Ở thiên cung, thiếp có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoang thoảng đâu đây. Mộng đẹp vợ vẫn trong trí não, nhà vua thấy luyến tiếc vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ (tức miếu Vu Sơn thần nữ) gọi là miếu Thiên Viên.

Cảm nhớ người đẹp trong mộng, vua Sở thuật lại cho quan Đại phu Tống Ngọc nghe. Vốn là một danh sĩ đương thời, Tống Ngọc bèn làm bài phú “Cao Đường” đề ghi lại sự tích Sở Tương Vương giao hoan cùng thần nữ Vu Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Vụn Hoa Đào Của Thế Tử Gia

Vân Yên Nhiên bởi vì sợ hãi nên càng gắng đập nước, sau khi biến bản thân trở nên hết sức chật vật mới đứng được ở bên trong nước.

“Quân Mặc Thần, người cũng dám đối với ta như vậy!” Hiện tại Vân Yên Nhiên mặc kệ Quân Mặc Thần có phải thế tử gia hay không, nàng ta chỉ biết là Quân Mặc Thần làm ra chuyện vô cùng quá phận không thể tha thứ với nàng ta.

Thế nhưng, đối mặt với sự căm giận, phẫn nộ của Vân Yên Nhiên, Quân Mặc Thần lại rất bình tĩnh, hần thoải mái nhàn nhã đẩy xe lăn tiếp tục tiến lên, càng lúc càng xa.

Sau khi vị thế tử bệnh tật chọc Vân Yên Nhiên tức chết, thì rất tự nhiên mà rời đi, không hề cảm thấy có lỗi.

Đĩ nam khi nữ? Thế tử gia không kiêng kị điều này.

Đĩ hạ phạm thượng? Thế tử gia cũng không quan tâm.

Quân Mặc Thần vừa muốn rời khỏi điện Từ Ngọc, ở cửa đã tới một đám người, oai nghiêm hùng dũng, trừ bỏ người trong cung, còn có mấy người ngoại tộc, không phải người của hoàng triều Thịnh Vinh.

Nhóm người này chính là sứ thần Đảng Ngụy vừa mới tới kinh thành sáng nay, trong đó người đi đầu tiên là công chúa của Đảng Ngụy, Thác Bạt Yến.

Sau khi Thác Bạt Yến thấy hoàng thượng, nói cái gì cũng muốn gặp công chúa hòa thân một lần, Thác Bạt Yến là công chúa nước khác, lại là nữ tử, gặp một lần cũng không sao, hoàng thượng tự nhiên là cho phép, thái hậu liền đề nghị để bà tự mình mang theo Thác Bạt Yến đến điện Từ Ngọc.

Thác Bạt Yến hiển nhiên là không hiểu quy củ trong cung này, thái hậu còn đang đi ở phía sau, bản thân nàng đã bỏ chạy lên phía trước.

Thái hậu thật ra cũng không trách móc, bởi vì Thác Bạt Yến là công chúa ngoại tộc, không biết quy củ trong cung cũng là chuyện có thể thứ lỗi, thái hậu ngược lại coi hành động của Thác Bạt Yến là bản tính sai khiến.

Đương nhiên, thái hậu thích Thác Bạt Yến còn vì một nguyên nhân rất trọng yếu.

Thái hậu nhìn Thác Bạt Yến vui vẻ đi ở phía trước liền hỏi Hoa ma ma bên người bà, “Hoa ma ma, tin đồn kia có thật không?”

“Hồi thái hậu nương nương, lão nô đã tra qua, thiên chân vạn xác, vị Yến công chúa này là phúc tinh giáng sinh, mẫu hậu của nàng lúc trước vẫn luôn bị bệnh khó trị, đã sớm dừng lại, không trị nữa, nhưng từ sau khi Yến công chúa sinh ra, bệnh của mẫu hậu nàng thế nhưng rất thần kỳ mà khỏe lên, cái năm nàng sinh ra đó Đảng Ngụy vốn đang lâm đại hạn, nhưng ngày nàng sinh ra đã hạ mưa, từ đó về sau Đảng Ngụy vẫn luôn mưa thuận gió hoà. Cũng không thiếu kiến giải truyền lưu ở Đảng Ngụy, đều chứng minh vị Yến công chúa này quả thật là một người có phúc.”

“Nếu đúng như vậy, hi vọng nàng có thể mang đến phúc khí cho Thần Nhi, giúp thân thể Thần Nhi có thể chuyển biến tốt đẹp.”

Thái hậu nghĩ, trong lòng đã có quyết định.

Thác Bạt Yến vui vẻ xông vào điện Từ Ngọc, lại vừa vận dụng phải Quân Mặc Thần đang muốn rời khỏi điện Từ Ngọc, Thác Bạt Yến xông mạnh đâm thẳng, chân của mình liền đụng phải bánh trước xe lăn của Quân Mặc Thần.

“Ôi, ai lớn gan đụng vào Bỏn công chúa như vậy hả.” Thác Bạt Yến ôm chân của mình nhảy vòng tròn tại chỗ, đau chết nàng! Lát nữa nhất định phải để cho hoàng đế Thịnh Vinh xử phạt tên nô tài chết bầm không có mắt này, Thác Bạt Yến căm giận nghĩ.

Nhưng khi Thác Bạt Yến nhảy xong một vòng quay trở lại, nàng thấy rõ ràng người đụng phải mình.

Thác Bạt Yến sững sờ nhìn chằm chằm Quân Mặc Thần, rất lâu không nói gì.

Nam nhân thật đẹp... Thác Bạt Yến si ngốc nhìn, nhìn đôi mắt như mực của Quân Mặc Thần, nhìn da thịt như ngọc của Quân Mặc Thần...

“Ngươi là ai?” Thác Bạt Yến ngó nhìn Quân Mặc Thần, nàng quyết định, người nam nhân này, nàng muốn!

Thác Bạt Yến hỏi Quân Mặc Thần, nhưng nàng không đợi được câu trả lời của Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Thác Bạt Yến một cái, chỉ là một cái liếc mắt rất ngắn ngủi, sau đó đẩy xe lăn của mình tiếp tục tiến lên.

“Ta hỏi ngươi đây!” Thác Bạt Yến thấy Quân Mặc Thần muốn đi, vội chạy đến trước mặt Quân Mặc Thần ngăn cản đường đi của hắn.

Hôm nay làm sao vậy, sao tất cả mọi người đều thích ngăn trở đường đi của thế tử gia?

Thái giám cung nữ trong cung nhìn thấy tình huống này bước lên phía trước kéo Thác Bạt Yến, “Yến công chúa, vị này là thế tử gia của chúng ta.” Đàng Ngụy chẳng qua là một tiểu quốc, căn bản không có biện pháp so với hoàng triều Thịnh Vinh của bọn họ, một thế tử gia của hoàng triều Thịnh Vinh có thể hơn rất nhiều một công chúa quý giá của Đàng Ngụy!

“Thế tử gia?” Thác Bạt Yến cân nhắc một chút, thì ra là người có địa vị, vậy thì đúng là rất xứng đôi với nàng, “Vậy hắn tên là gì?”

Thác Bạt Yến đã biết thân phận Quân Mặc Thần, lại vội hỏi tên của Quân Mặc Thần, các thái giám cung nữ đưa mắt nhìn nhau, tặc danh của thế tử gia sao bọn họ có thể gọi thẳng chứ!

Thác Bạt Yến thấy thái giám cung nữ đều không nói liền trực tiếp đi hỏi Quân Mặc Thần.

“Ngươi tên là gì, ta xem trọng ngươi, ngươi phải trả cho ta!”

Hay cho lời thổ lộ trực tiếp!

Người bên cạnh nhìn thấy, vội khuyên can Thác Bạt Yến, “Yến công chúa, thế tử gia đã lấy vợ rồi!”

“Lấy rồi? Vậy thì hưu đi.” Thác Bạt Yến rất trực tiếp trả lời, nam nhân nàng xem trọng đương nhiên chỉ có thể là của nàng, nàng sẽ không cùng với những nữ nhân thân phận thấp kém chia sẻ một người nam nhân đâu, ở Đàng Ngụy bọn họ, nam nhân đều chỉ có thể cưới một lão bà.

Đúng lúc này, thái hậu nương nương chậm hơn Thác Bạt Yến một bước cũng đã tới nơi, thái hậu nương nương cũng đã nghe được lời thổ lộ của Thác Bạt Yến đối với Quân Mặc Thần, thái hậu thăm mừng rỡ, vốn bà còn đang lo lắng muốn công chúa Đàng Ngụy đáp ứng gả cho Quân Mặc Thần bị bệnh đã lâu sẽ có ngăn trở rất lớn, nếu Thác Bạt Yến không đồng ý, cho dù đối phương chỉ là một tiểu quốc, nàng cũng không thể bắt buộc Thác Bạt Yến, khiến người trong thiên hạ chê cười hoàng gia bọn họ. Hiện tại chính Thác Bạt Yến nói muốn gả cho Quân Mặc Thần, vậy bà chỉ cần biết thời biết thế là được rồi.

“Yến công chúa, ai gia mới vừa nghe thấy ngươi nói muốn gả cho Thần Nhi có thật chứ?” Trong lòng thái hậu đã có tính toán.

“Thái hậu nương nương, người nói Thần Nhi là chỉ hắn à? Ta muốn gả cho hắn.” Thác Bạt Yến chỉ vào Quân Mặc Thần nói.

Thái hậu đáng vẻ hào phóng gật đầu, sau đó hỏi ý kiến của Quân Mặc Thần, “Thần Nhi, con cảm thấy thế nào? Vị này chính là Yến công chúa của Đàng Ngụy, là một nữ tử hoạt bát thẳng thắn, ngược lại rất thích hợp với con.”

“Khụ khụ khụ... Hồi thái hậu nương nương, thần đã có thế tử phi, khụ khụ.” Quân Mặc Thần vừa khụ vừa trả lời, “Huống chi thân thể thần sẽ làm chậm trễ vị Yến công chúa này.”

Lúc này bệnh tình của Quân Mặc Thần đột nhiên tăng lên, cả người càng thêm lung lay sắp đổ, những người nhìn thấy ở chung quanh đều sợ hết hồn hết vía, thế tử gia người đừng vội đi.

“Thần Nhi, con có điều không biết, Yến công chúa nàng là phúc tinh trước hạ trần, có thể mang đến phúc khí cho con, thành thân với nàng mới có lợi đối với bệnh của con.” Thái hậu trấn an Quân Mặc Thần nói.

Nghe vậy Thác Bạt Yến cũng nói: “Không sao, ta không thêm đề ý việc ngươi sinh bệnh.” Ở Đàng Ngụy bọn họ, trượng phu chết rồi nữ tử có thể tùy tiện tái giá, sẽ không ai nói lời ong tiếng ve gì, đãi ngộ cũng giống với nữ tử mới gả, không giống ở hoàng triều Thịnh Vinh, nữ tử tái giá thật giống như thấp hơn người khác một đoạn vậy.

“Thần Nhi, con nghe xem, Yến công chúa thật khéo hiểu lòng người, nếu như con có một vị hiền thê mang theo phúc khí như vậy, thì đó là may mắn của con đó.” Thái hậu rất hài lòng với biểu hiện của Thác Bạt Yến, dù nói gì thì hôn sự này bà cũng muốn tác thành.

“Khụ khụ... Hồi thái hậu nương nương, vị Yến công chúa này chính là công chúa của một nước, để nàng làm sủng phi của thần không khỏi có chút ủy khuất, khụ khụ, theo ý kiến của thần thái hậu vẫn nên tuyển chọn người khác đi, khụ khụ...”

Chương 56: Cái Người Bên Kia, Người Vừa Ý Không?

“Vây đành phải ủy khuất thể tử phi hiện giờ của con lui xuống làm sù phi thôi.” Thái hậu vốn đã không thích Vân Thanh Nhiễm, lấy thân phận cùng thanh danh của nàng ở kinh thành, để cho nàng làm sù phi của phủ Trấn Nam vương là đã nâng cao nàng ta rồi.

Thử hỏi một chút, một người nếu không có vấn đề gì, thì làm sao lại đột nhiên bị đien? Nhưng mà đã đien lâu như vậy rồi, một nữ nhân như thế, thì có vị công tử thế gia nào dám thú nàng? Đến quý tộc bình thường còn không muốn thú, huống chi là thể tử gia của phủ Trấn Nam vương!

Nghe thái hậu nói những lời này, Quân Mặc Thần không nhanh không chậm ngừng đầu lên nhìn Thác Bạt Yến, đây là lần hần nhìn Thác Bạt Yến lâu nhất, “Nàng ta rất xấu, bản thể tử không thích.”

Xấu?

Vị công chúa Đảng Ngụy này xấu chỗ nào?

Mặc kệ là nhìn theo góc độ nào, đây rõ ràng là một mỹ nhân đấy có được không?

“Thần Nhi, con cẩn thận ngắm lại xem, đôi phượng mầu của Yến công chúa có thể so với vì sao trên trời, đôi môi đỏ tươi như hoa đỗ quyên nở rộ, hai hàng lông mày như đôi lá liễu, không hề thua kém tú nữ được tuyển vào trong cung. Thần Nhi có phải không thích cách ăn mặc của Yến công chúa hay không? Thế thì không có vấn đề gì, trở về sẽ để Hoa ma ma đặt cho Yến công chúa mấy bộ y phục trong cung chúng ta, con sẽ không còn cảm thấy không quen nữa.” Thái hậu tiếc hận nói.

Thái hậu nói những lời này tuy rằng có chút cảm tình cá nhân bên trong, nhưng mà cũng là nói thật, bộ dạng Thác Bạt Yến xác thực hết sức xinh đẹp, nghe nói nàng không chỉ được xưng là phúc tinh giáng thế của Đảng Ngụy, còn là đệ nhất mỹ nhân của Đảng Ngụy.

Quân Mặc Thần đối với những lời thái hậu nói, một chút cũng không ủng hộ, chỉ nghe hần tỉnh tể kể ra, “Ánh mắt này, không sáng ngời như ái phi, cái mũi này, không cao thẳng bằng ái phi, cũng không đẹp như ái phi, còn về đôi môi kia, sáng thế này thì nhìn thấy cũng không tẻ lắm, chỉ là nếu so sánh với ái phi, liền cảm thấy còn không bằng miệng heo...”

Quân Mặc Thần rất ghét bỏ kể ra những chỗ không bằng Vân Thanh Nhiễm trên người Thác Bạt Yến, khiến Thác Bạt Yến tức giận không nhỏ.

Thác Bạt Yến nghe vậy bỗng cảm thấy vô cùng ủy khuất, nàng nhào vào trong lòng thái hậu nương nương, hướng thái hậu khóc lóc kể lể, “Thái hậu nương nương, ta đâu có xấu đến thế, vì sao hần phải nói ta như vậy chứ...”

Thác Bạt Yến biết thái hậu hướng về nàng, liền khóc không kiêng nể gì.

Tiểu mỹ nhân rơi lệ luôn làm cho người ta thương tiếc.

“Được rồi, Yến công chúa đừng khóc.” Thái hậu thấy Thác Bạt Yến khóc thành như vậy, cũng có chút không đành lòng, liền nhẹ nhàng mà vỗ lưng Thác Bạt Yến an ủi nàng.

“Hoa ma ma, đi mời thể tử phi đến đây.” Nếu không ra tay bên Quân Mặc Thần được, thái hậu liền muốn xuống tay nơi Vân Thanh Nhiễm.

“Nô tài lĩnh chỉ.” Sau khi Hoa ma ma lĩnh chỉ, có chút nghi hoặc, thể tử gia ở đây, vậy thể tử phi ở đâu?

“Nàng ta được cửu hoàng tử đưa đến điện Lăng Vân rồi!” Vân Yên Nhiên vừa mới được hạ nhân giúp đỡ lên khỏi ao, lúc này cả người ướt đẫm, bộ dáng cực kỳ khó coi.

Nếu không phải trên người nàng ta còn mặc cung trang biểu thị thân phận của công chúa, thì mọi người gần như không nhận ra được nàng ta.

Thể tử phi đi theo cửu hoàng tử? Đi đến điện của cửu hoàng tử? Trong khi thể tử gia còn ở nơi này!

“Hoang đường!” Thái hậu giận giữ quát một tiếng, Vân Thanh Nhiễm này thật đúng là hồ nháo! Nàng cũng không nhìn xem bản thân nàng có thân phận gì! Nếu Thần Nhi đi cùng nàng đến nơi ở của Minh Uyên thì cũng thôi đi, đằng này nàng ta là một phụ nhân lại có thể một mình đi theo một hoàng tử, nếu như truyền ra ngoài, thì thể diện hoàng gia bọn họ đều bị nàng ta làm cho mất hết! “Còn không mau đi mang nàng ta tới đây cho ta!”

Nghe thấy khẩu khí nói chuyện của thái hậu cũng biết thái hậu thực sự tức giận.

Bản thân Vân Yên Nhiên hiện rất chật vật, nhưng nghe thấy giọng nói mang theo tức giận của thái hậu thì rất vừa lòng với lời mình vừa nói ra, nàng nói là sự thật, không biết liêm sỉ chính là người đien Vân Thanh Nhiễm kia!

Một lát sau, Vân Thanh Nhiễm được Hoa ma ma mang về điện Từ Ngọc, cả Dạ Minh Uyên cũng cùng đi theo.

“Thần thiếp thỉnh an thái hậu.”

“Nhi thần thỉnh an thái hậu.”

Hai người lần lượt hướng về phía thái hậu thỉnh an.

Mắt thái hậu lạnh lùng nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm, chuyện hôm nay sẽ tính với nàng ta vào ngày khác, thái hậu tính toán như vậy hoàn toàn là vì không muốn làm to chuyện, dù sao cũng không phải việc gì tốt.

“Thế tử phi, hôm nay ai gia đến tìm ngươi là vì muốn cho thế tử gia nạp phi, vị này là Yến công chúa của Đàng Ngụy.” Thái hậu nương nương tiên lễ hậu binh, muốn thông báo với Vân Thanh Nhiễm trước, nếu không được thì sẽ hạ chỉ.

Lúc này Thác Bạt Yến đã lau khô nước mắt, vừa rồi khi Vân Thanh Nhiễm mới tiến vào nàng ta đã nhìn chằm chằm Vân Thanh Nhiễm, nàng ta cũng muốn nhìn xem nữ nhân đều hơn nàng ta kia có bộ dạng thế nào!

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng quả thực Vân Thanh Nhiễm có được ngũ quan khiến cho mọi nữ nhân đều ghen tị, hừ! Gây quá, vừa nhìn đã biết không được mấy lạng thịt!

“Ngươi chính là thế tử phi à?” Ngũ khí Thác Bạt Yến nghe qua đã thấy tràn ngập địch ý đối với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm ở điện Lăng Vân nhìn thấy Hoa ma ma cũng biết đang đợi nàng chính là một hồi hồng môn yến, nàng nhìn mọi người ở trong điện Từ Ngọc một vòng, trừ bỏ một số người có tâm tư, thì đều là bộ dạng xem kịch vui.

Vân Thanh Nhiễm đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, “Cái người bên kia, ngươi vừa ý không?” Vân Thanh Nhiễm trực tiếp chỉ vào Thác Bạt Yến, hỏi Quân Mặc Thần.

Câu hỏi này của thế tử phi thật đúng là trực tiếp!

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa ho vừa lắc đầu, “Ái phi phải tin tưởng bản thế tử đối với nàng một mảnh tình si có thiên địa chứng giám, khụ khụ khụ...”

Câu nói phía sau chỉ sợ chính Quân Mặc Thần cũng không tin.

“Được rồi, ta đã biết. Câu sau có thể lược bớt.”

Vân Thanh Nhiễm chỉ muốn hỏi ý kiến Quân Mặc Thần một chút, dù sao thái hậu muốn nữ nhân này làm phi tử của hần, nếu hần vừa ý, nàng liền gặt đầu, cho nữ nhân kia hầu hạ hần, chỉ cần hần có phúc khí cùng năng lực để hưởng lạc, nàng tuyệt đối không có ý kiến.

Bất quá Quân Mặc Thần không đồng ý, vậy thì nàng hà tất không có việc gì lại để nữ nhân đó ở trước mặt làm tổn thương hai mắt của mình chứ? Sau này thú về chẳng phải nàng sẽ buổi sáng thấy buổi tối thấy ngày ngày đều nhìn thấy à.

“Thế tử phi, đây là ai gia hỏi ý kiến của ngươi, ngươi hỏi Thần Nhi làm cái gì?” Thái hậu không vui nói.

“Thật xin lỗi, thần thiếp không đồng ý.” Vân Thanh Nhiễm rõ ràng trực tiếp từ chối.

Đúng, là ngay trước mặt thái hậu, bác bỏ mặt mũi bà ta, chính là không nể mặt!

“Ngươi nói cái gì?” Thái hậu nhú mày, tức giận lại tăng thêm một bậc.

“Thần thiếp không đồng ý để vị công chúa Đàng Ngụy này gả đến phủ Trần Nam vương. Thứ nhất, không lâu nữa muội muội của thần thiếp sẽ xuất giá đến Đàng Ngụy, về sau sẽ là mẫu phi của công chúa điện hạ, tính như vậy thần thiếp hần là trưởng bối của Yến công chúa, vậy thế tử gia đương nhiên cũng được tính là trưởng bối của Yến công chúa, thần thiếp làm sao có thể để cho thế tử gia thú một người có vai vế nhỏ hơn hần đây? Thứ hai, thần thiếp vừa mới thành hôn với thế tử gia không lâu, thế tử lại nạp sủng phi, vậy người trong kinh thành này, hay cả người trong thiên hạ chẳng phải sẽ chê cười thần thiếp sao? Thần thiếp không có lý do gì để chính mình đeo chuyện chê cười này trên lưng. Thứ ba, cũng là trọng yếu nhất, chỉ một mình thần thiếp mà thế tử gia đã phải cố gắng, hiện tại thêm một người, thần thiếp sợ rằng thân thể thế tử gia không chịu được.”

Tìm lý do cự tuyệt? Đưa tay tùy tiện có thể vơ được một đồng, Vân Thanh Nhiễm tùy tiện giơ ngón tay ra cũng đếm được một loạt.

Hay cho mồm miệng sắc bén!

Mọi người bên trong điện Từ Ngọc đưa mắt nhìn nhau, đây thật sự là tiểu thư bị điển nhiều năm? Sao thoát nhìn còn minh mẫn hơn so với người có đầu óc bình thường nhiều năm chứ? Nghe xem, những điều điều khoản khoản kia đều nói rất rõ ràng!

Thác Bạt Yến nghe xong liền tức điên, nàng ta giậm chân, đem ánh mắt mong mỏi hướng về phía thái hậu, hy vọng thái hậu làm chủ cho mình, “Thái hậu nương nương! Ta, ta...”

Thái hậu bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho có chút lung lay, lại nhìn Thác Bạt Yến, tâm liền cứng lại, “Chuyện tình hôm nay ai gia sẽ định đoạt, ai

gia làm chủ, ai gia trở về sẽ công đạo với hoàng thượng một tiếng, chuyện của Thần Nhi và Yến công chúa cứ quyết định như vậy đi.”

Thái hậu không giảng đạo lý với Vân Thanh Nhiễm, trực tiếp hạ mệnh lệnh. Bởi vì Thác Bạt Yến là công chúa Đảng Ngụy, cho nên thái hậu muốn tứ hôn thì cần phải bàn bạc qua với hoàng thượng trước.

Vân Thanh Nhiễm nhìn trời liếc mắt xem thường, dựa vào đâu, đây là trực tiếp không coi trọng nàng? Vậy thì còn hỏi ý kiến của nàng làm cái gì? Bọn họ đây là không có ý định giảng đạo lý với nàng à? Được thôi, bọn họ không giảng, nàng cũng không giảng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thần Thiếp Tận Lực Không Để Người Thua Trận

Vân Thanh Nhiễm nhìn trời liếc mắt xem thường, dựa vào đâu, đây là trực tiếp không coi trọng nàng? Vậy thì còn hỏi ý kiến của nàng làm cái gì? Bọn họ đây là không có ý định giảng đạo lý với nàng à? Được thôi, bọn họ không giảng, nàng cũng không giảng.

Đang lúc thái hậu nghĩ rằng chuyện này ván đã đóng thuyền, Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên có hành động, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Thác Bạt Yến, “Nếu Yến công chúa đã muốn vào phủ Trần Nam Vương, định làm phi tử của thế tử gia, vậy thì phải tuân theo quy củ của phủ Trần Nam Vương, nếu thắng được ta, ta sẽ đồng ý để người vào cửa.”

Phủ Trần Nam Vương lúc nào thì có quy củ như vậy. Sao bọn lại chưa từng nghe nói qua?

Đừng nói thái hậu nương nương, Cửu hoàng tử cùng với những người liên quan khác cũng không nghe nói qua, ngay cả Quân Mặc Thần cũng chưa từng nghe nói.

Đương nhiên tất cả mọi người đều chưa được nghe nói, đây là do Vân Thanh Nhiễm vừa mới định ra, như thế nào? Thân là thế tử phi chính quy của phủ Trần Nam Vương, định ra quy củ mà thôi, ai có ý kiến? Có ý kiến thì tha đi chém đầu ba phút rồi trở về!

“Làm thế nào để thắng người? Người muốn cùng ta so cái gì?” Lòng háo thắng của Thác Bạt Yến bị Vân Thanh Nhiễm kích động ra, vừa rồi những lời khen ngợi Vân Thanh Nhiễm hạ thấp nàng của Quân Mặc Thần còn đang quanh quẩn trong lòng của nàng, si nhục như vậy làm sao có thể nói nhảm là nhảm cho được?

“Chỉ cần thắng ta là được, về phần so cái gì,” Vân Thanh Nhiễm đánh giá Thác Bạt Yến trong chớp lát, “Ta nghe nói người Đảng Ngụy các người thiện kỵ thiện xạ, không bằng chúng ta so cưỡi ngựa bắn cung một lần đi.”

Hoàng triều Thịnh Vinh thượng võ, võ học tu vi cao, cho dù là nữ tử cũng được trao cho địa vị xã hội rất cao, rất nhiều gia tộc đều lấy ra một hai tộc nhân võ nghệ cao cường làm vẻ vang, đối với kỵ mã xạ tiễn rất nhiều gia tộc cũng đều đề cử nữ của mình học tập, đương nhiên cũng phải có điều kiện học tập mới được.

Tỷ như Vân Thanh Nhiễm, lúc bảy tám tuổi đã bị điên rồi, làm sao có cơ hội đi học tập mấy thứ này?

Mà Đảng Ngụy, bởi vì ảnh hưởng hoàn cảnh địa lý, so với việc hoàng triều Thịnh Vinh chú trọng nội lực và chiêu thức võ công, Đảng Ngụy càng am hiểu về kỵ xạ. Bọn họ là một dân tộc ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng biết cưỡi ngựa bắn cung.

Vân Thanh Nhiễm đây là tiêu biểu của việc tự đi tìm chết!

Thác Bạt Yến đang lo không có cơ hội có thể phơi bày một chút phong thái của nàng, thì chính Vân Thanh Nhiễm đã đưa tới cho nàng cơ hội, nàng ta hẳn không biết Thác Bạt Yến nàng ba tuổi đã biết cưỡi ngựa, năm tuổi có thể giương cung, mười ba tuổi đã được đi theo phụ hoàng rong ruổi sa trường rồi!

Vân Thanh Nhiễm so cưỡi ngựa bắn cung với nàng? Vậy thì làm sao có được phần thắng! Nàng thắng chắc rồi!

Không riêng Thác Bạt Yến cho rằng như vậy, kỳ thật tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

“Đây chính là do thế tử phi nói, không cho phép hối hận!” Cho dù nàng ta muốn hối hận, nàng cũng sẽ không cho nàng ta cơ hội này, lời này nàng nghe thấy được, thái hậu nương nương bọn họ cũng đều nghe thấy được, nàng ta muốn chối cãi cũng không xong.

Vân Thanh Nhiễm thần nhiên cười một tiếng, “Đương nhiên sẽ không.”

Thái hậu nương nương vốn cảm thấy hành động đột nhiên xảy đến của Vân Thanh Nhiễm rất không ổn, nhưng nhìn thấy hướng phát triển của tình huống này, ngẫm lại mới cảm thấy cũng không có gì không tốt, cứ như vậy là có thể ngăn được miệng mọi người, lại cho Thác Bạt Yến một cơ hội biểu diễn,

ngược lại quả thật là một chuyện tốt.

Suy nghĩ như vậy, thái hậu nương nương cũng cho phép yêu cầu mà Vân Thanh Nhiễm đưa ra.

Nói lại, Vân Thanh Nhiễm này đang rất tốt, đầu óc đùng vào đâu lại đưa ra yêu cầu như thế với Thác Bạt Yến?

Mà yêu cầu này đưa ra cũng không hợp lý, tình trạng bản thân nàng thế nào trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, về phần Thác Bạt Yến có khả năng gì, mọi người cũng có thể đoán được một phần.

Sự việc được thái hậu cho phép, là đã có thể thoải mái tiến hành rồi. Mọi người di giá đến Hiệu Luyện Trường được sắp đặt trong cung, đây là nơi đặc biệt để thành viên hoàng thất luyện tập cưỡi ngựa bắn tên, tổ tiên có được thiên hạ, con cháu đời sau đương nhiên không thể lười biếng.

Quân Mặc Thần chậm rãi đứng dậy, ở bên tai Vân Thanh Nhiễm nói nhỏ: “Chẳng lẽ ái phi muốn đem bản thể tử thua trận?”

Vân Thanh Nhiễm cùng Thác Bạt Yến tỷ thí nói trắng ra là lấy Quân Mặc Thần làm tiền đặt cược, đáng thương cho thể tử gia!

“Tạm thời nhìn ngươi vẫn rất thuận mắt, thua trận thì hơi đáng tiếc, ta sẽ hết sức không để ngươi thua trận, cho dù là muốn để ngươi thua người khác, thì ít nhất cũng không phải là công chúa Đảng Ngự này, nàng ta ngổ ngược như vậy ta sợ thể tử gia ngươi ăn không tiêu.” Nụ cười trên mặt Vân Thanh Nhiễm tràn đầy tự tin.

“Khụ khụ... lời này của ái phi không đúng rồi, ngang ngược hơn nữa bản thể tử đều có thể chịu được, công chúa Đảng Ngự kia cũng không bằng ái phi nàng nha, khụ khụ khụ, cho nên ái phi lo lắng dư thừa rồi.”

“Thể tử gia cần phải hiểu rõ, hiện tại đối ý vẫn còn kíp, nếu ngươi thật sự cảm thấy Yến công chúa người ta không tệ, thì thần thiếp có thể thuận nước giong thuyền giúp người hoàn thành ước vọng.” Vân Thanh Nhiễm thoải mái nói, thể tử phi này là nàng nhất định được, coi như là yêu cầu của chính nàng và Quân Mặc Thần, nhưng cũng không thể cản đường tình cảm của người ta được, không phải sao!

Thấy Vân Thanh Nhiễm nói đến hào phóng như vậy, Quân Mặc Thần “Ha ha” cười tà hai tiếng, “Sao có thể chứ, bản thể tử mỗi mắt mong chờ, cung chúc ái phi mở cờ thắng lợi.” Sau đó Quân Mặc Thần theo sau thái hậu bọn họ lên vị trí khán đài.

Lúc Dạ Minh Uyên đi qua bên người Vân Thanh Nhiễm, nhìn không được dừng bước lại, nhỏ giọng nói với Vân Thanh Nhiễm, “Có gì có thể giúp được người không?”

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, “Đa tạ Cửu điện hạ, ta nghĩ hẳn là không cần.”

Dạ Minh Uyên không biết phần tự tin này của Vân Thanh Nhiễm là từ nơi nào tới, nhưng nụ cười tự tin kia của nàng rất chói mắt, khiến cho hắn thoáng hốt hoảng, đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước, hắn bỗng cảm thấy Vân Thanh Nhiễm tựa hồ sẽ lại mang đến kinh hi cho hắn.

“Được, nếu ngươi thắng, đêm nay ta sẽ thiết yến ở trong cung chúc mừng ngươi.” Dạ Minh Uyên cười nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nhớ kỹ, lát nữa sẽ đến đòi ngươi, tuy rằng ta không uống rượu, nhưng món ngon trong cung thì không thể thiếu.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Hình ảnh Dạ Minh Uyên cùng Vân Thanh Nhiễm thì thầm nói nhỏ đã rơi vào trong mắt thái hậu nương nương đang ở trên đài, Vân Thanh Nhiễm này, hành vi không đứng đắn, phượng mi của thái hậu nương nương nhìn lại, chán ghét đối với Vân Thanh Nhiễm lại càng sâu sắc thêm vài phần.

Hai thái giám phụ trách Mã Phòng trong cung dắt đến cho Vân Thanh Nhiễm cùng Thác Bạt Yến mỗi người một con ngựa, vì công bằng, hai con ngựa bất luận là tuổi hay là sức của đôi bàn chân đều không khác biệt nhau.

Thác Bạt Yến sờ sờ cổ ngựa, vẻ mặt ghét bỏ, con ngựa này so với Đảng Ngự bọn họ đều thấp hơn một cái cái đầu, lại nhìn bộ dạng ủ rũ này, vừa nhìn cũng đã biết không phải ngựa gì tốt.

Nếu không phải thấy con của Vân Thanh Nhiễm cũng là bộ dáng chết giống vậy, nàng ta nhất định bắt bọn hắn đổi một con khác, nếu không được thì đổi thành con ngựa Đảng Ngự lúc bọn họ đến đã cưỡi.

Hai người Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt Yến lần lượt lên ngựa.

Ở trước mặt bọn họ là bãi cỏ trống trải, là đường băng, mà ở hai bên đường băng phân bố rất nhiều bia ngắm, Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt Yến từ trên đường băng rộng lớn này chạy như bay, hai người đều tự bắn bia ngắm một bên, cuối cùng dựa theo kết quả hai người bắn trúng để định thành tích của hai người.

Trên khán đài, Quân Kiệt bên người Quân Mặc Thần lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, “Gia, thể tử phi nương nương sẽ cưỡi ngựa à? Vạn nhất ngã từ trên lưng ngựa xuống, nàng gầy yếu như vậy...”

Thể tử phi gầy yếu tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, chỉ từ cánh tay nàng thỉnh thoảng lộ ra cũng có thể thấy được điều đó.

Quân Mặc Thần dùng một bàn tay chống đỡ đầu của mình, lấy tư thế cực kỳ tao nhã quan sát trận đấu sắp diễn ra của Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt Yến, ngay lúc Quân Kiệt lo lắng muốn chết, hắn ngược lại có vẻ rất nhàn nhã.

“Ai biết được, cũng không biết sau khi ngã xuống nàng gầy ốm nhỏ như vậy có thể mất mạng hay không.”

Ầy ầy ầy, thế tử gia, đừng nói khủng bố như vậy có được không? Cái gì có mạng mất mạng, quá dọa người rồi, cái người mà người đang nói kia chính là thế tử phi mà người vừa bảo là si tình một mảnh với nàng đó!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Bắn Tên Trộm? Tự Mình Chuốc Lấy Cực Khổ!

“Ai biết được, cũng không biết sau khi ngã xuống nàng gầy ốm nhỏ như vậy có thể mất mạng hay không.”

Ầy ầy ầy, thế tử gia, đừng nói khủng bố như vậy có được không? Cái gì có mạng mất mạng, quá dọa người rồi, cái người mà người đang nói kia chính là thế tử phi mà người vừa bảo là si tình một mảnh với nàng đó!

Trên Hiệu Luyện Trường, Vân Thanh Nhiễm và Thác Bạt yến đang chuẩn bị sắp xếp.

Thác Bạt Yến đối với bản thân tràn ngập tin tưởng, thắng được nữ nhân không có mấy lạng thịt trên người mà thôi, nàng không cần dùng toàn lực.

Trận đấu bắt đầu, hai con ngựa đồng thời chạy như bay, Thác Bạt Yến không hổ là công chúa lớn lên trên ngựa, tư thế oai hùng, động tác kéo cung liền mạch lưu loát, “vù vù vù” mấy mũi tên bay ra, mỗi một tên đều chuẩn xác bắn trúng mục tiêu, hơn nữa phần lớn đều trúng hồng tâm, chỉ có một hai tên lệch đi một chút.

Thác Bạt Yến vẫn luôn tự tin, sau đó kéo dây cung, thay đổi phương hướng, quay đầu trở về, nàng ta hơi nhanh hơn Vân Thanh Nhiễm một chút, lúc nàng ta quay đầu thì Vân Thanh Nhiễm mới chạy xong toàn bộ chặng đường.

Thác Bạt Yến nhìn Vân Thanh Nhiễm, trong lòng nhất thời xuất hiện ý đồ xấu, một lần nữa nàng ta lại giương cung lên, lắp tên, bắn về phía Vân Thanh Nhiễm.

Trong nháy mắt khi mũi tên kia bay ra, một đám người ở trên khán đài kinh ngạc, tâm một số người giống như bị một đôi tay vô song bóp nghẹt.

Quân Kiệt là một đại nam nhân cũng sợ đến mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, hắn đúng là miệng quạ đen! Quân Kiệt thật sự muốn đánh mình một bạt tai.

Đồng dạng lo lắng còn có Dạ Minh Uyên, lông mày xinh đẹp của hắn nhíu thật chặt, khoảng cách xa như vậy, cho dù hắn lập tức điểm chân bay đến, cũng không kịp cứu Vân Thanh Nhiễm.

Trên mặt Quân Mặc Thần không biến hóa, chỉ có bàn tay vốn nhàn tản vịn trên xe lăn là đã cứng ngắc.

Vân Thanh Nhiễm đối mặt với mũi tên đột nhiên bay về hướng nàng, trong lòng thầm mắng, dựa vào đâu, thật sự coi nàng thành cái thìa à?

Chỉ thấy thân hình mềm mại của Vân Thanh Nhiễm khẽ ngã ra sau, tay phải đồng thời vươn ra, dùng một tay bắt lấy mũi tên bay đến từ không trung kia!

Này vẫn chưa hết, ngay sau khi tiếp được mũi tên kia liền chuyển đầu tên, tay cầm tên ném về phía trước, mũi tên nhện y nguyên lúc đầu bay trở về.

Tuy rằng dùng tay ném tên đi sẽ không có lực như dùng cung, tốc độ đương nhiên cũng không nhanh như vậy.

Nhưng đối với Thác Bạt Yến quá mức tự tin mà nói, mũi tên nhện như vậy cũng đã là đòi mạng, bởi vì căn bản nàng ta không nghĩ rằng mũi tên mình bắn ra còn có thể bị ném trở về!

Mọi người còn chưa từ kinh ngạc trước hồi phục lại, Vân Thanh Nhiễm đã làm cho mọi người một kinh hãi khác lớn hơn.

Ai có thể nghĩ rằng Nhị tiểu thư bị điên nhiều năm của tướng phủ lại có thân thủ lợi hại như vậy?

Quân Kiệt phản ứng trực tiếp nhất, miệng mở lớn, đây là cái tình huống gì? Lẽ nào thế tử phi của họ kỳ thật là cao thủ ẩn giấu? Giống như gia của bọn họ? Cho nên hai người này mới ở cùng một chỗ?

Dạ Minh Uyên buông lỏng tâm đồng thời cũng sinh ra hứng thú nồng đậm đối với Vân Thanh Nhiễm, đầu tiên là mạng theo hắn đột phá sương mù, lại thông hiểu thành phần khối mê, nay còn có thân thủ hơn người như vậy, tuy rằng chiêu vừa rồi không dùng chút nội lực nào. Nhị tiểu thư tướng phủ, là người điên trong miệng dân chúng kinh thành, từng bởi vì liên tiếp cắn người bị thương và đụng chạm quý nhân mà biến mất trong tầm mắt mọi người, rốt cục trên người Vân Thanh Nhiễm có chứa bao nhiêu bí mật?

Sau khi Thác Bạt Yến bắn tên cũng không nhìn Vân Thanh Nhiễm nữa, ai ngờ bản thân vừa quay đầu lại, con ngựa còn chưa kịp chạy đi hai bước, trên bả vai đã trúng một mũi tên, đau đớn tận xương tủy đột nhiên như vậy, khiến Thác Bạt Yến đau nửa ngày cũng không biết vì sao mình lại trúng tên.

Thác Bạt Yến hẳn nên may mắn, nếu người mà nàng ta gặp được không phải Vân Thanh Nhiễm hiện tại, thì mũi tên này nhất định không đơn giản là chỉ đâm trúng bả vai của nàng ta như vậy, mà sẽ là trái tim, đâm vào thân thể nàng ta cũng sẽ không chỉ có hai phân đồ thôi đâu, mà có thể sẽ là ba phân, thậm chí còn sâu hơn.

Bả vai trúng tên, máu tươi nhuộm đỏ quần áo Thác Bạt Yến, đau đớn khiến cho Thác Bạt Yến thiếu chút nữa ngã xuống, may mắn thái giám cung nữ xung quanh thấy thế tiến lên đỡ lấy nàng ta.

Thác Bạt Yến được thái giám và cung nữ đỡ xuống, lặng một lúc lâu, Thác Bạt Yến mới đưa ánh mắt thù địch dừng lại trên người Vân Thanh Nhiễm, “Là người?”

Nơi này chỉ có nàng ta và Vân Thanh Nhiễm cầm cung tên trên tay, không phải Vân Thanh Nhiễm thì còn có thể là ai?

Đối mặt với chất vấn của Thác Bạt Yến, câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm là...

“Giá!” Vân Thanh Nhiễm cho ngựa một roi, trước chạy xong đã rồi nói sau! Trước thắng được chiến lợi phẩm là thế tử bệnh này đã!

Vân Thanh Nhiễm không hề nghi ngờ là người dẫn đầu chạy xong, lại quay đầu nhìn mục tiêu bên kia của Vân Thanh Nhiễm, mỗi một tên đều trúng hồng tâm, thành tích cao hơn Thác Bạt Yến.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm chắc chắn là người thắng cuộc, chỉ cần là người thì đều có thể đoán được, cho dù là người muốn bắt công, đối mặt với tình huống như vậy, cũng không còn lòng nào có thể thiên vị.

Bả vai Thác Bạt Yến trúng tên, được thái giám cung nữ nâng đỡ xuống ngựa, đau đớn khiến Thác Bạt Yến lại một lần nữa khóc lên, nàng ta cũng không để cho những người khác đến giúp nàng ta xử lý miệng vết thương, dùng tay trái bịt bả vai bên phải rồi vọt tới trên khán đài, quỳ xuống trước mặt thái hậu nương nương, “Thái hậu nương nương người phải làm chủ cho ta!”

Đối mặt với Thác Bạt Yến, thái hậu cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ, chính Thác Bạt Yến còn không biết mũi tên này trúng mình như thế nào, nhưng thái hậu bọn họ ở trên khán đài đều nhìn thấy tất cả!

“Thái hậu nương nương...” Thấy thái hậu chậm chạp không nói, Thác Bạt Yến cũng nóng nảy.

Sau đó chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm tao nhã đi lên khán đài, nhìn Thác Bạt Yến khóc đỏ mắt, chịu đựng đau nhức tổ khổ với thái hậu, Vân Thanh Nhiễm liền bật cười một tiếng, “Ta nói Yến công chúa này, không thể tưởng được người còn có ham mê như vậy? Lại có thể lấy tên đâm mình chơi? Bản cung lúc trước đã từng nghe nói có một số người thích ngược, không có việc gì liền thích tra tấn chính mình, lấy việc tàn phá thân thể của mình làm thú vui, trước đây ta chỉ là nghe đồn, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến tận mắt!”

“Người nói hươu nói vượn cái gì vậy, rõ ràng là người kẻ ác độc bắn tên vào ta trong trận đấu, bụng dạ khó lường, người là tiểu nhân!” Thác Bạt Yến lên án Vân Thanh Nhiễm.

Thác Bạt Yến cho rằng mũi tên kia nàng ta bắn Vân Thanh Nhiễm không trúng, sau đó Vân Thanh Nhiễm lại dùng tên bắn nàng ta, tuy rằng chuyện này mở đầu là do nàng ta khơi mào, nàng ta cũng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm bắn tên, nhưng mà người bị thương là nàng ta, cũng không tin thái hậu nương nương không làm chủ cho nàng ta!

Thác Bạt Yến tự cho rằng thân phận của mình so với Vân Thanh Nhiễm thì cao quý hơn nhiều, do đó thân thể nàng ta cũng quý giá hơn Vân Thanh Nhiễm.

“Yến công chúa, tội danh lớn như vậy bản cung không dám đương nổi, Yến công chúa không ngại thì nhìn mũi tên trên bả vai của người một chút, trên đuôi tên là màu đỏ, đó là tên mà công chúa dùng, đuôi tên mà bản cung dùng đều được phun thuốc màu lam. Về điểm này thái hậu nương nương, cửu điện hạ, thế tử gia cùng tất cả mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho bản cung!” Vân Thanh Nhiễm nhẹ nhàng cười, muốn vô lại với nàng? Trước đi về rèn luyện cho tốt đi đã rồi nói sau!

Thác Bạt Yến cúi đầu nhìn thoáng qua mũi tên còn cắm trên vai nàng chưa được nhổ xuống, đuôi tên quả nhiên là màu đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Đây Là Chiêu Thức Phòng Sói

“Xem đi, đây là mũi tên của chính công chúa điện hạ mà, nếu không phải công chúa điện hạ người thích tự mình hại mình... Chẳng lẽ nào, công chúa điện hạ muốn mượn việc này để oan uổng Bồn cung ư?” Vân Thanh Nhiễm ra vẻ kinh hách nói.

Có chút bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm hù đến, Thác Bạt Yến đem ánh mắt cầu xin giúp đỡ ném về phía thái hậu nương nương, “Thái hậu nương nương, người phải làm chủ cho ta!”

Ai ngờ thái hậu nương nương đối với Thác Bạt Yến cũng là vô cùng thất vọng, Thác Bạt Yến quá mức tùy hứng cùng tính trẻ con, vừa rồi trường hợp như vậy, nàng ta cũng dám ở ngay trước mọi người bắn tên trộm về hướng Vân Thanh Nhiễm! Cho dù người muốn diệt trừ Vân Thanh Nhiễm, vậy cũng phải nhìn trường hợp xem phương thức chứ.

Dù rằng Vân Thanh Nhiễm không được thái hậu ưa thích, nhưng đó cũng vẫn là thể tử phi của hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ! Sao có thể dung được một công chúa man di tùy tiện thương tổn nàng? Nàng ta coi thái hậu là đã chết rồi sao? Có còn để hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ vào mắt nữa không?

Thác Bạt Yến tựa hồ còn chưa biết rõ ràng thân phận của nàng ta, Thác Bạt Yến lại coi mình là công chúa kiều ngao của Đảng Ngụy, hiện giờ là hoàng triều Thịnh Vinh chủ động cầu hòa với Đảng Ngụy bọn họ, cho dù mình làm Vân Thanh Nhiễm bị thương, thì cũng không có gì đáng ngại.

Thế nhưng, đối với hoàng triều Thịnh Vinh mà nói, Đảng Ngụy bọn hắn không đáng để vào mắt, chẳng qua Thánh Thượng không đành lòng nhìn thấy dân chúng ở nơi giáp giới giữa Thịnh Vinh và Đảng Ngụy tiếp tục bị kỵ binh Đảng Ngụy gây rối, mà thân mình quốc gia Đảng Ngụy này chính là cái gân gà, hoàn cảnh địa lý dễ thủ khó công, nếu như bọn họ xuất động quân đội đi tấn công, sẽ hao phí lượng lớn binh lực, đánh tới đó chẳng qua cũng chỉ là một nơi hoang dã. Với tình hình tính toán như nào cũng đều không có lợi nên mới quyết định muốn hòa thân.

Hiện tại đang chờ thái hậu ra quyết định cuối cùng, thái hậu đối với Thác Bạt Yến đã cực kỳ thất vọng, vốn còn ngóng trông Thác Bạt Yến gả cho Quân Mặc Thần sẽ mang đến phúc khí cho Quân Mặc Thần, nhưng khi kiến thức được một mặt này của Thác Bạt Yến, thái hậu quyết đoán buông tha, cũng không phải buông tha việc tìm phi tần khác cho Quân Mặc Thần, mà là buông tha cho Thác Bạt Yến.

Còn về chuyện này, một chút tâm tình xử lý thái hậu cũng không có, là Vân Thanh Nhiễm bị thương hay là Thác Bạt Yến bị thương, bà đều không đau lòng cũng không quan tâm, yêu ai ai đi, vì lo lắng đến việc Thác Bạt Yến là công chúa Đảng Ngụy, thái hậu cũng chẳng muốn truy đuổi chuyện này đến cùng.

Chỉ thấy thái hậu lộ vẻ có chút mệt mỏi, “Ai gia mệt rồi, Yến công chúa không cần thận ngộ thương chính mình, trở về để thái y xem kỹ một chút, chớ để lại sẹo mới được.”

Thái hậu để Hoa ma ma bên người đỡ bà đi xuống khỏi khán đài.

Thái hậu vừa đi, Thác Bạt Yến vội đứng lên, nàng ta phần hận tới gần Vân Thanh Nhiễm, “Người đồ nữ nhân xấu xa, người lại dám đối xử với ta như vậy! Ta nhất định sẽ báo phụ hoàng cùng hoàng huynh báo thù cho ta!”

Nàng ta đây là đang uy hiếp nàng à?

Vân Thanh Nhiễm hào phóng trả lại Thác Bạt Yến một nụ cười ngọt chết người không đền mạng, “Phụ hoàng đại nhân cùng hoàng huynh đại nhân của công chúa điện hạ sẽ tới đây tính sổ với ta hay không ta không biết, nhưng ta biết nếu công chúa điện hạ không nhanh xử lý miệng vết thương của người, nhất định sẽ lưu lại một vết sẹo khó coi muốn chết đó, giống như một con rết hoặc là giống như một con nhện đen chẳng hạn, còn có...”

Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa nói xong, Thác Bạt Yến đã kêu to, “Ngự y đâu, ngự y ở nơi nào, mau tìm ngự y đến đây cho Bồn công chúa!”

Ai, cô nàng này thật đúng là rất ôn ào, nếu có thể ngăn lại, nàng thật muốn chặn đi tiếng hét của Yến công chúa, đỡ để thanh âm của nàng ta cứ một lần rồi lại một lần cường gian lỗ tai của nàng.

Vân Thanh Nhiễm giải quyết xong Thác Bạt Yến, phiền toái lại vẫn chưa chấm dứt.

Chỉ thấy Quân Mặc Thần đối diện nàng cười, rõ ràng sắc mặt khó coi muốn chết, tươi cười lại vẫn có thể sáng lạn đến như vậy, có thể đồng thời có hai loại trạng thái này, Quân Mặc Thần tuyệt đối là người đầu tiên mà Vân Thanh Nhiễm sống nhiều năm như vậy mới nhìn thấy.

“Ái phi dụng tâm đầu thế này, khiến bản thể tử rất cảm động đó!”

Cảm động? Vì sao nàng không tìm được một sợi lông mao nào có quan hệ với thứ gọi là cảm động từ trong ngôn ngữ, trong biểu tình, trong ánh mắt cùng trong động tác của hắn vậy hả?

Rõ ràng là cái phần xem kịch vui chiếm đa số!

“Thân thủ của thể tử phi thật tốt, ta rất tò mò thể tử phi học võ công từ lúc nào.” Dạ Minh Uyên cười nói, không chút che giấu lòng hiếu kỳ của hắn đối với Vân Thanh Nhiễm.

“Kỹ năng cần thiết để phòng sói mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm trả lời.

“Phòng sói?” Dạ Minh Uyên khó hiểu, sói nào?

“Đúng, phòng sói, phòng sắc lang, đối mặt với sắc lang, gặp phải một vài vật thể cứng rắn dạng dài mảnh tập kích về phía mình thì dùng chiêu vừa rồi.

Nắm chặt, đảo ngược, đẩy về.” Vân Thanh Nhiễm lại giảng giải chi tiết.

Dạ Minh Uyên thật lâu vẫn chưa hồi thần.

Quân Kiệt tức khắc hóa đá, này, này, này... Vật thể cứng rắn dạng dài mảnh... Nắm chặt, đảo ngược, đẩy về... Làm theo liên tưởng, trong đầu Quân Kiệt dường như nghe thấy một tiếng “rắc”, thanh âm của một thứ gì đó bị gãy...

Trúng đau quá... Thật sự rất đau, Quân Kiệt theo bản năng lui về sau mấy bước, có một loại xúc động muốn ngồi xổm xuống bảo vệ hạ thân của mình.

Quân Mặc Thần nhìn thế tử phi của hắn, sau khi khước miệng giật giật hai cái rất khê, liền ho một trận.

“Khụ khụ... Ái phi, hôm nay bản thể tử rất cao hứng, vì thường cho biểu hiện ngày hôm nay của nàng, bản thể tử quyết định đêm nay đến phòng nàng ngủ.” Quân Mặc Thần rất hào phóng mà nói.

Đích xác, thân là phi tử, bất kể là chánh phi hay là sủng phi, có thể nhận được sự sủng hạnh của nam nhân của mình đích xác có thể xem là một loại ban thưởng, thế nhưng...

Ai muốn hắn đến thưởng cho nàng chứ? Nàng lúc nào thì yêu thích thứ đó hả.

“Thật có lỗi, ta dường như không quá thích thứ này lắm, nếu ngươi thật sự muốn thưởng cho ta, không bằng đổi thành vàng bạc châu báu, ta chính là một người thô bỉ, so với việc ôm khối băng là ngươi đây đi ngủ, ta càng thích ôm những thứ kia đi ngủ hơn, thật sự đấy.” Vân Thanh Nhiễm lập tức cự tuyệt “tặng phẩm” của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, ái phi nói như vậy quá tổn thương tâm của bản thể tử rồi... Khụ khụ khụ...”

“Dừng.” Vân Thanh Nhiễm vội hô ngừng, so với việc tranh luận chuyện này cùng Quân Mặc Thần, nàng đối với mỹ thực mà Dạ Minh Uyên đáp ứng nàng càng có hứng thú hơn, “Cửu điện hạ, nhanh mang ta đến nơi của ngươi đi, chúng ta làm nốt việc lúc này còn chưa kịp làm xong, sau đó đi ăn đồ ngon một chút.”

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm được Dạ Minh Uyên mang đến điện Lăng Vân, đang cùng hắn giảng giải về chuyện khói mê kia được một nửa, thì thái hậu đã sai người đến gọi bọn họ đi.

Vì thế, thế tử phi Vân Thanh Nhiễm đây vui vẻ và theo sát Cửu hoàng tử thảo luận chuyện của bọn họ, để một mình thế tử gia vắng vẻ ở đó.

“Gia, người đừng đi, trong lòng thế tử phi nương nương nàng chỉ là, chỉ là...” Quân Kiệt gãi hông đầu cũng không tìm được cớ cho sự “bội tình bạc nghĩa” của Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ, ta dường như đã lâu không ném qua mỹ vị trong cung rồi...” Quân Mặc Thần như có suy nghĩ nói.

Quân Kiệt gãi gãi đầu cố gắng suy tư một chút, đã lâu à? Hắn nhớ rõ mấy ngày trước thế tử gia vừa mới ném qua mà... Là hắn nhớ nhầm rồi ư? Còn có, hắn sao lại nhớ rõ gia nhà bọn họ lúc trước dường như cũng không thích ăn đồ trong cung lắm mà, còn từng đánh giá thế này, món ăn ngon lạ trong cung dùng nguyên liệu trân quý, chế biến rườm rà, chỉ được bề ngoài, đã ngấy còn không có vị...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Chân Gà Nện Mỹ Nhân

“Ngươi có thể đem cái này nghiền nát thành phần rồi lại trộn vào, viên càng nhỏ, thì có thể khiến cho thời gian trần ngập khói mê trong không khí càng lâu.”

“Sau đó dùng lửa nấu, để cho mấy thứ này bốc hơi, tiếp đó thu lại thứ đã bốc hơi, là có thể nâng cao sự tinh khiết của nó, phương pháp này có tên là chưng cất.”

Vân Thanh Nhiễm giới thiệu và giảng giải kỹ càng cho Dạ Minh Uyên. Lúc Quân Mặc Thần tiến vào điện Lăng Vân đã chứng kiến một hình ảnh như vậy, hai người rất chuyên tâm thảo luận vấn đề, tựa hồ cũng không chú ý thấy hắn đi đến.

“Kỳ thật dùng vật như vậy làm khói mê thì khá lỗi thời, còn có loại thuốc mê tương đối đơn giản mà hiệu quả rất tốt, chờ ta có thời gian, sẽ thử làm một chút ra cho ngươi xem.” Vân Thanh Nhiễm thật ra đã biết Quân Mặc Thần đến đây, chỉ là nàng vẫn tiếp tục nói với Dạ Minh Uyên, không ngừng đầu lên nhìn Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho khan vài tiếng.

Dạ Minh Uyên thấy Quân Mặc Thần đến, liền khen ngợi Vân Thanh Nhiễm với Quân Mặc Thần: “Mặc Thần, Thanh Nhiễm thực sự rất lợi hại, lại có thể biết nhiều thứ như vậy, sợ rằng thái phó cùng quốc sư cũng không biết đến!”

Một tiếng “Thanh Nhiễm” gọi thật thân thiết, thế từ gia người ta cũng chưa từng gọi Vân Thanh Nhiễm được như thế, vậy mà Cửu hoàng tử đã gọi trước rồi.

“Nghe nói Cửu điện hạ ở nơi này chuẩn bị thiết yến, không biết có một phần cho bản thể từ không đây?”

Nói xong, Quân Mặc Thần để cho Quân Kiệt đỡ hân ngồi xuống một chỗ bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, rất nhàn rồi quan sát mấy thứ ở phía trên đầu của Vân Thanh Nhiễm.

Tất nhiên câu nói vừa rồi của thể từ gia ngài chỉ là chào hỏi một chút thôi, chủ nhân người ta còn chưa cho phép ngài đã rất tự nhiên ngồi xuống rồi.

“Đương nhiên,” Dạ Minh Uyên gật đầu, không có đạo lý mở tiệc chiêu đãi thể từ phi mà lại bỏ qua thể từ gia được.

Quân Mặc Thần tinh tế đem những thứ giống như thuốc bột bày ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm nhìn một vòng, sau đó khước miệng khẽ cong, “Không nghĩ tới ái phi của bản thể từ còn nghiên cứu về phương diện này, khụ khụ khụ...”

“Hồi thể từ gia, có một ngày thần thiếp nằm mơ một giấc mộng kỳ quái, mơ thấy một ông lão tóc bạc trắng đang chế tạo được, thần thiếp ngồi ở bên cạnh quan sát thật lâu, trong lòng âm thầm ghi nhớ những phối phương đó, vừa tỉnh lại bất giác đã bảy tám năm trôi qua rồi.”

Vân Thanh Nhiễm mặt không đỏ tím không loạn mà giải thích, đây rõ ràng là bịa chuyện, vậy mà Vân Thanh Nhiễm lại nói nghe rất thật.

Vân Thanh Nhiễm tự nhận phần lớn thời gian da mặt nàng vẫn rất dày, về phần số ít thời gian da mặt mỏng còn lại, bình thường không sinh ra, hoặc vừa sinh ra đã chết.

“Không nghĩ tới ái phi nàng còn có kỳ ngộ như vậy, bản thể từ ngược lại rất hâm mộ ái phi.” Quân Mặc Thần cũng không vạch trần Vân Thanh Nhiễm, chỉ lời ít mà ý nhiều, trên khuôn mặt trắng bệch kia từ đầu đến cuối đều mang nụ cười nhợt nhạt.

★

Nhìn thấy một màn “rầm rộ” trước mắt này, Vân Thanh Nhiễm hơi hận rồi, nàng chỉ muốn một bữa cơm no đủ mà thôi, nhưng Dạ Minh Uyên lại biến nó trở thành một “yến hội” long trọng, trừ nàng và Quân Mặc Thần, thì Dạ Minh Uyên còn mời cả những người khác, còn hết sức nhiệt tình giới thiệu nàng cho những người này quen biết, nói nàng là thể từ phi sẽ không tránh được việc phải tiếp xúc với nhiều người, cho nên hẳn thừa dịp này giới thiệu nàng cho mọi người nhận biết.

Vân Thanh Nhiễm thật muốn đập chết Dạ Minh Uyên cho rồi, nếu như giết hoàng tử mà không bị xử phạt.

Một nữ nhân thân mặc tú cẩm nam vàng màu đỏ hồng bước chân uyển chuyển đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, trên đầu nữ tử kia mang gần mười cây chu sai, mỗi một cái nhìn qua đều là loại hàng giá trị không nhỏ, tay áo rộng cùng cổ áo nói lòng, chính là phục sức đang thịnh hành nhất hiện nay của hoàng triều Thịnh Vinh, có vài phần giống với trang phục nữ tử thời triều Đường còn lưu lại trong ký ức mà Vân Thanh Nhiễm từng nhìn thấy trong viện bảo tàng, đồng thời cũng thể hiện dân phong của hoàng triều Thịnh Vinh tương đối cởi mở.

“Ngươi là tân tấn thể từ phi của phủ Trần Nam vương?” Hai ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của nữ nhân khẽ nắm khăn tay thêu hình uyên ương hí thủy, nhẹ nhàng che miệng của mình, mị hoặc vô cùng.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nữ nhân thân hình như rắn nước kia uốn éo một đường, trong lòng nghĩ, nàng ta đi đường uốn lượn như vậy, sao thắt lưng còn chưa bị vặn gãy ha? Cho dù uốn không ngừng, cũng đừng nhanh vậy chứ? Công lực quả nhiên là thâm hậu, bội phục, bội phục.

“Trước khi hỏi người khác là ai mà không báo tên mình trước thì có vẻ không lễ phép lắm nhỉ?” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu tiếp tục ăn mỹ thực trước mặt, đồ ăn cũng không tệ lắm, bằng không hôm nay nàng thiết thòi lớn.

Lúc trước nàng bị thái hậu mời vào cung, Vân Thanh Nhiễm nhìn một bàn đầy đồ ăn cũng chỉ biết nuốt nước miếng, quy củ trong cung rất nhiều, muốn ăn cái gì còn không thể tự mình gấp. Trúng ý món nào thì phải nhìn chằm chằm nó, sau đó ma ma bên cạnh sẽ dựa vào ánh mắt của nàng mà giúp nàng gấp món đó bỏ vào trong bát, lúc đó nàng mới được ăn, nhưng lại không thể nhìn trúng một món quá ba lượt, như vậy thì món đó sẽ bị loại bỏ, trong vòng nửa tháng không thể mang món đó lên.

Vân Thanh Nhiễm tự nhận mình có năng lực thích ứng siêu cường, quả thực có thể vượt qua tiểu Cường*, nhưng cũng không có cách nào chịu được kiểu ăn như vậy, rõ ràng là việc được hưởng thụ, lại cứng rắn gầy vò thành chịu tội.

(*: Con gián)

“Thể từ phi rõ là có cái giá rất lớn nha!” Nữ nhân dùng cái giọng ồm ồm chết người không đèn mạng hờn dỗi nói, tuy trên mặt nàng ta vẫn đang cười, nhưng ý tứ trách móc lại vô cùng rõ ràng, “Chẳng lẽ thể từ phi không đem người khác để vào trong mắt ư?”

Một cái mũ thật lớn liền chụp lên trên đầu Vân Thanh Nhiễm.

Chiếc đĩa trên tay Vân Thanh Nhiễm đang gấp một cái đùi gà lớn bóng loáng mập mạp, vừa nghe vậy liền ngừng đầu liếc mắt nhìn nữ tử diêm dúa này một cái, sau đó cô tay khẽ động, chiếc đĩa mang theo đùi gà lớn bay thẳng về phía khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân kia.

Phần lớn thời gian nữ nhân này đều dùng để trang điểm cho khuôn mặt của mình, dùng son bột nước tốt nhất, không thể thiếu một phân, không được lệch một sợi lông, thật vất vả mới trang điểm vừa lòng bản thân để đến tham dự tiệc tối của Cửu hoàng tử.

Nhưng nào ai ngờ tới, chính mình sẽ gặp phải chuyện như thế này đây?

“A! A a...” Nữ nhân lập tức hét lớn, sau khi bị đùi gà lớn đó tập kích thì trên mặt nàng ta dính đầy dầu mỡ của chân gà, khuôn mặt đầy mỡ như vậy đối với nữ nhân hết sức chú trọng hình tượng của bản thân mà nói là hoàn toàn không thể chịu đựng được!

Tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân cứ tiếng sau cao hơn tiếng trước, lập tức dẫn tới ánh mắt của những người chung quanh, Dạ Minh Uyên cũng không thể không tự mình đi qua xem xét tình huống.

“Cửu hoàng tử, hôm nay ngài làm chủ, ngài phải cho bản cung một lời giải thích, thế tử phi của phủ Trấn Nam vương lại đem... đem...” Nữ nhân cúi đầu nhìn thoáng qua cái đùi gà lớn vừa tập kích mặt mình rồi rơi xuống mặt đất kia, chỉ cảm thấy ngực sắp nổ tung, “Đem thứ này ném lên mặt bản cung!”

Mọi người đều nhìn khuôn mặt của nữ nhân kia, chứa đầy dầu mỡ, còn vô cùng buồn cười, cả nam lẫn nữ đều nhịn không được mà che miệng cười trộm.

Nữ nhân này là trắc phi mà năm trước Ký Bắc Vương gia mới thú vào cửa, ngày thường vô cùng kiêu ngạo, mỗi ngày đều trang điểm vô cùng xinh đẹp, vừa bắt được cơ hội liền bôi mớ tạt xấu trên người các quý phụ nhân khác, không phải nói trang sức của người này tục khí thì là nói y phục của người kia quê mùa, dù sao những người có ý kiến với nàng ta cũng không ít, bây giờ nhìn thấy nàng ta bị xấu mặt, rất nhiều người đều chỉ cười trộm.

Đối mặt với sự lên án của nữ nhân kia, Vân Thanh Nhiễm vô tội trả lời: “Thực ngại quá, người cũng biết, ta đã nhiều năm không cầm đĩa, gần đây mới bắt đầu dùng lại, còn chưa luyện quen, vừa rồi nhìn thấy người giống như thiên tiên, quá mức kinh diễm, nhất thời kích động liền trượt tay, ai ngờ được chân gà này lại bay ra ngoài chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nại Hà Minh Nguyệt Chiếu Câu Cừ(1)

Quân Mặc Thần ngồi gần Vân Thanh Nhiễm, đối với chuyện xảy ra vừa rồi Quân Mặc Thần có thể nói là người thấy rõ ràng nhất.

Nàng dám nói mình dùng đĩa chưa thuần thục? Dùng chưa thuần thục còn cầm đĩa đem chân gà kia chuẩn xác không sai nện vào trên người Dung trắc phi? Ở giữa trên mặt, một phân một hào cũng không lệch.

“Người, người rõ ràng là già mồm ắt lẽ phải!” Dung trắc phi của phủ Ký Bắc vương thật sự là sắp bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức chết, trên mặt chứa đầy dầu mỡ, cũng sắp khó chịu chết nàng ta rồi.

“Ta nói sự thật mọi người đều biết nha, người có nghe qua sau khi người nào điên rồi còn biết cầm đĩa gấp rau dùng com không?” Vân Thanh Nhiễm rất vô tội. Sao còn không tin chứ? Không tin thì đến tranh luận đi!

Biết rõ Vân Thanh Nhiễm đây là đang nói bậy, nhưng lại không tìm ra lời nào phản bác nàng, nàng nói nàng cầm đĩa không được thuần thục, đó là chuyện của mình nàng, bọn họ cũng không phải nàng, sao biết rõ được?

“Ta tin tưởng tiểu mỹ nhân giống người không chỉ đẹp người, mà tâm hồn càng đẹp hơn, chắc sẽ không bởi vì một sai lầm nhỏ nhoi của ta mà trách móc ta đúng không? Cho nên phải giải tán thì giải tán cả đi, nhiều đồ ăn ngon bày ở trên bàn như vậy mà người mất thì quá lãng phí rồi.” Vân Thanh Nhiễm sau khi thổi phồng Dung trắc phi một phen liền đuổi nhóm người vây quanh ở trước mặt nàng đi, nói xong chính mình tiếp tục cúi đầu hưởng thụ mỹ thực.

Dạ Minh Uyên cũng rất hoài nghi Vân Thanh Nhiễm, đại khái cũng biết Vân Thanh Nhiễm vừa rồi là cố ý, chắc chắn là Dung trắc phi của phủ Ký Bắc vương trêu chọc làm phiền nàng, cho nên nàng lấy một cái đùi gà lớn ném qua... Tuy rằng quá trình tàn bạo một chút, nhưng hiệu quả dường như cũng không tệ.

Nếu ngày hôm nay Dạ Minh Uyên không phải là chủ nhà, là hoàng tử không nên ở phía sau bật cười, hẳn nhất định sẽ bởi vì lần hành động này của Vân Thanh Nhiễm mà cười to một trận, “Tiểu Toàn Tử, người dẫn Dung trắc phi đi rửa sạch mặt đi.” Dạ Minh Uyên mở miệng nói.

Dung trắc phi nghe được lời nói của Dạ Minh Uyên, trong lòng thật sự là ủy khuất muốn chết, người bị ủy khuất là nàng ta, lại không đòi được một chút lợi ích nào, nhưng dù nàng ta có không coi ai ra gì thì cũng không dám không đem Dạ Minh Uyên để vào trong mắt, nói đến cùng nàng ta chẳng qua là

trắc phi của Ký Bắc Vương gia mà thôi, ở trước mặt một hoàng tử cũng không dám can rờ.

Dung trắc phi chính là một điển hình của mềm nắn rắn buông, nàng sở dĩ dám làm can ở trước mặt Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, chính là vì thấy hai người này dễ bắt nạt, một người là thế tử gia bệnh, tuy nói được hoàng thượng và thái hậu sủng ái, nhưng chung quy cũng chỉ là thế tử của phủ Trần Nam Vương thôi, Trần Nam Vương và Ký Bắc Vương tuy rằng nổi danh, đều là một trong Tứ Vương, nhưng Dung trắc phi xem ra, Trần Nam Vương thế đơn lực cô không cách nào đánh đồng với phủ Ký Bắc Vương vinh nhục cùng chung gần trăm năm với hoàng triều Thịnh Vinh, tổ tiên của Ký Bắc Vương chính là đại công thần giúp đỡ hoàng thất gây dựng thiên hạ, Thái tổ hoàng đế có lệnh, Ký Bắc Vương phủ thừa kế vương vị, con cháu đời sau không được tước mất danh hiệu Ký Bắc Vương. Dùng lời khác mà nói, chính là cho dù là đương kim Thánh Thượng cũng không được tước bỏ quyền lực của danh hiệu Ký Bắc Vương.

Mà một người, lại càng không cần phải nói, chẳng qua là một người điên vừa mới tỉnh táo lại thôi. Trước khi chưa xuất giá là Nhị tiểu thư điên của Tướng phủ, gả cho người chính là thế tử phi của thế tử bệnh, chức vị phi tử này cũng không có bao nhiêu thời gian có thể làm, mắt thấy cũng sắp phải đi thù tiết rồi.

Dung trắc phi nhìn không vừa mắt nhất chính là nữ nhân đẹp hơn nàng ta, mới vừa rồi chứng kiến Vân Thanh Nhiễm từ xa, nàng ta đã rất buồn bực, nữ tử này thế nhưng hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác, còn che lấp mất tao nhã của nàng ta, điều này khiến cho nàng ta cảm thấy không khỏi kìm nén một bụng tức, vì thế liền chạy đến tìm Vân Thanh Nhiễm, kết quả bắt nạt người ta không thành, chính mình ngược lại ở chỗ Vân Thanh Nhiễm ăn đủ mệt, tức chết người!

Thấy Dung trắc phi bị người mang đi, những người khác cũng giải tán, Vân Thanh Nhiễm khẽ nói với Quân Mặc Thần, “Ê, thế tử gia, những người này đều là ai vậy?”

Đối mặt những nam nữ hoa phục ngồi khắp nơi đây, kim bộ dao, trăm ngọc, sáng ngời, vàng óng, vinh hoa phú quý đều viết rõ ở trên người trên đầu của bọn họ, dùng đầu ngón chân Vân Thanh Nhiễm cũng biết thân phận của những người này không tầm thường, dù sao không phải là đóng vai phụ.

“Ái phi không biết sao?” Quân Mặc Thần hỏi ngược lại, nói giống như Vân Thanh Nhiễm vốn nên biết rõ.

“Không biết.” Nàng biết còn hỏi hần làm cái gì?

“Khụ khụ, chính là người ở trong kinh thành không thể không biết bọn họ, huống chi ái phi còn là Nhị tiểu thư Tướng phủ.”

“Thế tử gia đã quên người cưới một người điên rồi sao? Ta có thể được coi là người bình thường trong kinh thành à?”

“Khụ khụ khụ... Vậy ái phi cũng biết Tứ Vương chứ?”

“Nghe qua.” Vân Thanh Nhiễm đã ôn lại đại khái tình huống của hoàng triều Thịnh Vinh này, chẳng qua đều là từ sách vở cùng với hai nha đầu Lục Trúc Hồng Mai trình bày, sự thật tất nhiên sẽ có một chút không khớp, hơn nữa nội dung biết được cũng rất hạn chế.

Tứ Vương, nói rất đúng Trần Nam Vương, Ký Bắc Vương, Hán Vương cùng với Cảnh Vương.

Trong đó Trần Nam Vương, Ký Bắc Vương và Cảnh Vương đều là Vương gia khác họ, mà Hán Vương còn lại là huynh đệ của đương kim Thánh Thượng. Bốn người này chính là bốn vị Vương gia của hoàng triều Thịnh Vinh, cũng không thể nghi ngờ là bốn cỗ thế lực. Trong bốn vị Vương gia này, Trần Nam Vương, Ký Bắc Vương và Hán Vương hiện giờ đều ở trong kinh thành, chỉ có người của Cảnh Vương ở phủ Thiên Châu.

So với Trần Nam Vương Quân Vô Ý, thì những vương phủ khác đều có vẻ to lớn hơn nhiều, Trần Nam Vương xuất thân là cô nhi dựa vào bản lĩnh của chính mình được sắc phong làm Vương gia, mà ba vương phủ khác đều là thừa kế xuống, chi nhánh rất nhiều, gia tộc thành viên cũng rất đông, quan hệ càng phức tạp hơn.

“Vừa rồi người lại đây nói chuyện với nàng là trắc phi của Ký Bắc Vương.”

“Một trắc phi đã kiêu ngạo như vậy? Người không phải là thế tử gia của phủ Trần Nam Vương à?”

“Khụ khụ khụ... trong Tứ Vương thì phụ vương xếp hạng thấp nhất.” Quân Mặc Thần chỉ giải thích một nửa, một nửa khác tương đối phức tạp, không thể nói tường tận được.

Nghe vậy Vân Thanh Nhiễm suy tư một chút, điều này cũng không có gì kỳ quái, dù sao Trần Nam Vương là được sắc phong được muộn nhất, mấy Vương gia khác hoặc là chính là từ khi khai quốc đã được sắc phong rồi sau đó thừa kế xuống dưới, hoặc là thân huynh đệ của hoàng đế, thân phận do trời định, chỉ có Trần Nam Vương Quân Vô Ý là Vương gia dựa vào chiến công cùng thanh minh của mình mà được phong hạ, hơn nữa Quân Vô Ý người này cũng rất khiêm tốn, đây cũng không phải là Vân Thanh Nhiễm tự mình cảm thấy được, mà sự thật chính là như thế.

Vân Thanh Nhiễm suy tư xong, rất nghiêm túc tổng kết: “Xếp hạng này khẳng định không phải dựa theo bề ngoài để sắp xếp.”

Nếu như dựa theo bề ngoài mà sắp xếp, thì với thiên nhân chi tư của phụ vương, thế nào cũng phải xếp hạng đệ nhất danh!

“Từ gia quyến của Tứ Vương ra, hôm nay còn có mặt Thái hoàng tử cùng Thập hoàng tử.” Quân Mặc Thần lại nói.

“Ngừng, phía sau ta không muốn tiếp tục nghiên cứu nữa, dù sao cả đám đều là Đại thần, con tôm nhỏ không thể trêu vào đúng không?” Vân Thanh Nhiễm thật sự rất vô tội.

Vân Thanh Nhiễm phán đoán xong liền kéo ra một khối vải trắng, sau đó đem những thứ bày ra ở trước mặt nàng, cứ hễ là thứ nàng cảm thấy ăn ngon đều đổ lên trên vải trắng, sau đó gói kỹ vải trắng lại, khế vung lên trên vai, rõ ràng là bước đầu của việc gói đồ chạy mất.

Vân Thanh Nhiễm có động tác lớn như vậy, nhóm quyền quý trong điện đương nhiên cũng nhìn thấy, trên mặt một đám vừa là kinh ngạc vừa là xem thường, phủ Trần Nam Vương chẳng lẽ đã nghèo thành như vậy, nàng đường đường là một thế tử phi, tòi tham gia yến hội, lại còn đem đồ ăn đóng gói? Nàng không ngại mất mặt à?

“Thanh Nhiễm, ngươi đây là đang muốn làm cái gì vậy?” Dạ Minh Uyên xử lý xong chuyện của Dung trắc phi trở lại muốn hỏi Vân Thanh Nhiễm xem đồ ăn có vừa miệng hay không, lại thấy được hành động quái dị của Vân Thanh Nhiễm.

“Hồi Cửu điện hạ, thần thiếp muốn đổi một nơi để tự mình hưởng mỹ thực, không biết người có chỗ nào yên lặng có thể cung cấp cho ta hay không?” Tuy hiện giờ Vân Thanh Nhiễm rất muốn chạy lấy người, nhưng bắt đắ dĩ nàng không thể ném thế tử gia phu quân của nàng một người ở trong cung được, cho nên trước khi Quân Mặc Thần muốn rời đi nàng vẫn phải chờ đợi ở nơi này, chẳng qua Vân Thanh Nhiễm muốn đổi một nơi thanh tịnh, cũng không phải nàng không thích náo nhiệt, chỉ là không thích sự náo nhiệt giả dối phù phiếm này, những ánh mắt nhìn về phía nàng của tất cả các nam nữ cầm y hoa phục kia đều vô cùng giống nhau, hoặc là xem thường, hoặc là uy hiếp, hoặc là khinh miệt, hoặc là ghen tị, hoặc là hận thù, nhưng không có một loại ánh mắt nào khiến cho nàng có cảm giác thoải mái.

Vân Thanh Nhiễm cũng không phải người sợ phiền phức, chỉ là nàng không có thời gian rảnh rỗi vô nghĩa bồi bạn họ, một Dung trắc phi đi rồi, lát nữa làm không tốt sẽ có ngàn ngàn vạn vạn Dung trắc phi khác, các nàng sẽ ảnh hưởng nàng ăn ngon miệng.

Dạ Minh Uyên nghĩ nghĩ, hẳn vốn là có ý tốt, không ngờ lại khiến Vân Thanh Nhiễm không thích, lúc này mới mới biết sắp xếp của mình xảy ra vấn đề, hẳn nên hỏi qua ý kiến của Vân Thanh Nhiễm trước mới phải, liền gạt đầu đồng ý thỉnh cầu của Vân Thanh Nhiễm, “Ta để Tiều Toàn Tử mang người đi biệt viện trong điện, nơi đó rất yên lặng, huyên náo bên này sẽ không ảnh hưởng tới đó, không có sự cho phép của ta những người khác đều không thể đi vào.” Nơi này là địa bàn của Dạ Minh Uyên, đương nhiên là do Dạ Minh Uyên định đoạt.

“Đa tạ Cửu điện hạ.” Vân Thanh Nhiễm nói một tiếng cảm ơn với Dạ Minh Uyên, sau đó theo tiểu thái giám bên người Dạ Minh Uyên rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Quân Mặc Thần nhìn theo Vân Thanh Nhiễm rời đi, sau khi Vân Thanh Nhiễm đi vào, chỉ thấy Quân Mặc Thần cười như không cười, cũng có lời muốn nói với Dạ Minh Uyên.

“Minh Uyên, nếu như ta mượn người một chỗ viên phòng, người có cho mượn hay không?”

Nghe ngữ khí của Quân Mặc Thần, Dạ Minh Uyên không hiểu hẳn là đang nghiêm túc hay là đang nói đùa.

Dạ Minh Uyên nghe vậy, vốn ngây ra một lúc, sau đó mới hiểu rõ ý tứ của Quân Mặc Thần.

Ý tứ của Mặc Thần là... Hẳn muốn viên phòng cùng Thanh Nhiễm ư?

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, trong lòng Dạ Minh Uyên nổi lên một cỗ tư vị khó chịu, mặc dù ngay từ đầu hẳn đã rất rõ ràng Vân Thanh Nhiễm là thế tử phi của Quân Mặc Thần, nhưng vẫn không thể không chế mà sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ.

Dạ Minh Uyên áp chế sự không vui khó hiểu trong lòng, mỉm cười nói với Quân Mặc Thần: “Đó là đương nhiên...”

Vân Thanh Nhiễm vào một Thiên Điện của điện Lăng Vân, hoàn cảnh nơi này so với chính điện có vẻ thanh u hơn một chút, ồn ào nơi chính điện đã rời xa, bên tai Vân Thanh Nhiễm cũng thanh tịnh không ít.

Tiều Toàn Tử sau khi đưa Vân Thanh Nhiễm tới nơi liền cáo lui, Vân Thanh Nhiễm không vào bất kỳ một phòng nào ở nơi này.

Bóng đêm dần buông, trăng sáng trên không trung, trên hồ nhỏ trong biệt viện, phản chiếu ánh trăng, có một phen ý nhị khác, mặt hồ gọn sóng, khiến mặt ảnh loang lổ, núi giả cao lớn, cỏ thơm mềm mại, rất hợp tâm Vân Thanh Nhiễm.

Tuy là ban đêm, quá mức thanh u lại lộ vẻ âm trầm, nhưng đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói, ban ngày và ban đêm không có gì khác nhau cũng không có gì âm trầm hay không âm trầm.

Vân Thanh Nhiễm chọn chỗ ngồi bên hồ, dựa lưng vào núi giả, ngồi xuống mặt cỏ, đem mỹ thực mà nàng đóng gói bày ra trước mặt, bắt đầu chậm rãi nhấm nháp, tướng ăn của Vân Thanh Nhiễm rất tao nhã, chỉ là địa điểm cùng thời gian ăn lại khá là... đặc biệt.

Vân Thanh Nhiễm không hưởng thụ nhân nhả được bao lâu, liền có tiếng bước chân từ xa đến gần, từ tiếng bước chân hỗn độn nghe ra, hẳn là có hai người, một người trong đó cước bộ nhẹ nhàng cũng rất không thực, hẳn là một nữ tử không biết võ công, một người khác cước bộ mặc dù nặng một chút, nhưng rất vững vàng, là bước chân điển hình của người luyện công phu.

“A... Chẳng thật xấu, gấp cái gì nha...” Nữ nhân hồn dỗi nói, giọng nói mềm mại cũng rất ngọt, nghe mà xương cốt đều nhũn ra.

Nam nhân không nói gì, tiếp tục cời từng y phục của nữ tử xuống đất, váy áo như sa như cảm của nữ tử kia đã bị cời ra hơn phân nửa, lộ ra vai thon mê người, cái yếm dây lưng mặc sát người cũng bị nam nhân cời bỏ, yếm rơi xuống một nửa, trực tiếp khiến cho bộ ngực đầy đặn của nàng kia lộ ra hơn phân nửa, bộ ngực sữa nửa lộ dưới ánh trăng chiếu rọi càng thấy rõ sự yêu kiều của nữ tử.

Nam nhân không hề dịu dàng vuốt ve, lại khiến nữ tử phát ra từng trận tiếng thở gấp, một tiếng so với một tiếng càng dồn dập, càng có lực hơn.

Vân Thanh Nhiễm dựng thẳng ngón giữa lên trời, thế này có còn để cho nàng được ăn ngon hay không?

Vân Thanh Nhiễm cũng không quay đầu, tuy rằng sau lưng nàng có núi giả chống đỡ, nhưng chỉ cần Vân Thanh Nhiễm muốn xem, núi giả này cũng không có tác dụng.

Vân Thanh Nhiễm thật sự không muốn xem, thứ nhất nàng đối với hiện trường trực tiếp hình ảnh XXOO không có bao nhiêu hứng thú, thứ hai phản ứng đầu tiên của nàng là phán đoán thứ đang trình diễn phía sau kia không phải là đông cung đồ đơn thuần, làm không tốt sẽ là một vở tuồng cung đình, tập ngược luyến âm mưu huyết tính kích tình thành một khối, hoàn mỹ nhảy ra từ hậu cung đến triều đình rồi đến giang hồ.

Nơi hiện tại Vân Thanh Nhiễm đang ở chính là bên trong thâm cung, nữ nhân trong thâm cung có rất nhiều loại, từ thái hậu hoàng hậu, cho tới cung nữ đầu bếp nữ, có thân phận quý giá, có mạng như cỏ rác, có khuynh quốc khuynh thành, có tư sắc bình thường.

Nhưng chủng loại nam nhân chỉ có một loại duy nhất, hiện tại đã là buổi tối, trừ bỏ hoàng thượng là nam nhân bình thường có thể cùng nữ nhân trình diễn như vậy ra cũng chỉ có hoàng tử chưa đại hôn cùng với thầy thuốc trực ban ở Thái Y Viện...

Có thể ở trong cung cùng nữ nhân XXOO, Vân Thanh Nhiễm dựa vào chút hiểu biết của mình mà kể ra, hợp pháp chính là hoàng thượng và hoàng tử, phi pháp là thái giám giả chưa chặt đứt tử tôn căn.

Trừ phi... trong cung này giấu một người vụng trộm, ở trong cung của hoàng đế làm với nữ nhân của ông ta...

Bất kể là hoàng đế cùng phi tử của ông ta chơi trò tình thú hay là hái hoa tặc cùng nữ nhân trong hoàng cung đang khoái hoạt, Vân Thanh Nhiễm đều cảm thấy đây là một chuyện phiền phức, là phiền toái thì không nên tùy tiện chọc vào mới tốt.

“A, a, ư...”

“A...”

Tiếng thở gấp hưng phấn của nữ nhân cùng tiếng hô trầm thấp của nam nhân không ngừng từ sau núi giả truyền vào trong lỗ tai Vân Thanh Nhiễm, giày vò hai tai đáng thương cùng với hệ thần kinh của nàng.

Có thoải mái như này không? Cứ phải rên không ngừng như vậy à? Vân Thanh Nhiễm bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn nhìn trăng sáng treo trên bầu trời cao cao, Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào...

Vân Thanh Nhiễm đang muốn thu thập xong đồ rồi rời đi, lại nghe được động tĩnh phía sau núi giả thay đổi, sau khi nữ nhân kia phát ra một tiếng thật dài nghe tựa hồ như thích tới cực điểm thì cũng chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Mà người nam nhân kia... Đang hướng gần tới nàng!

Vân Thanh Nhiễm vốn không muốn đi rình coi riêng tư của người khác, nhưng đối phương tựa hồ đã phát hiện ra nàng, nàng hiện tại dù có cất bước bỏ chạy cũng không còn kịp rồi. Vì thế Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại, xuyên thấu qua núi giả nhìn thoáng qua nam nhân vừa khoái hoạt xong với nữ nhân để phán đoán động tác kế tiếp của chính mình.

Ngay sau đó, trước khi nam nhân vòng qua núi giả Vân Thanh Nhiễm đã tháo cây trâm ngọc bích trên đầu mình xuống trước một bước, buông thả tóc mình, để tóc che khuất khuôn mặt.

Nam nhân vòng qua núi giả, là định tới bắt tiểu tặc rình coi hán làm chuyện tốt, kết quả thấy được một người giống như nữ quý.

Nói là nữ quý đơn giản là bởi vì hoá trang của Vân Thanh Nhiễm, lại thêm ở trong bóng đêm, đích thật là rất dọa người.

Có điều trang phục trên người nam nhân cũng không tốt hơn chỗ nào, y phục tán loạn, chắc là vừa mới làm xong đã tùy ý mặc vào, trên mặt y đeo mặt nạ quý, mặt mũi hung tợn, rất khủng bố.

Mặt nạ của nam nhân không phải vừa mới mang, trong quá trình khoái hoạt cùng nữ nhân kia vẫn luôn đeo, Vân Thanh Nhiễm rất bội phục nữ nhân này, đối mặt với gương mặt quý thể kia mà còn có thể rên đến mất hồn như vậy.

“Vừa rồi, người đều nhìn thấy?” Nam nhân hỏi Vân Thanh Nhiễm, lời nói lạnh như băng, tựa hồ có sát ý.

“Xem nhưng thật ra không nhìn thấy, có điều nghe được, các người kêu lớn tiếng như vậy, tai ta lại rất tốt, muốn không nghe thấy cũng khó?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, rõ ràng người tới trước là nàng, bọn họ đến quấy rầy sự thanh tịnh của nàng, hiện tại lại còn chất vấn nàng, các người lấy trời làm chân, lấy đất làm giường, tìm nơi hơi bí mật một chút rồi bắt đầu, chẳng lẽ còn trách người khác đứng lúc bất gặp à?

Nam nhân thấy Vân Thanh Nhiễm phản ứng bình tĩnh như thế, ngược lại có chút ngoài ý muốn, tiện đà đánh giá quần áo của Vân Thanh Nhiễm một chút, “Người không giống cung nữ, người là ai?”

Vân Thanh Nhiễm thần nhiên cười một tiếng, lúc đầu sát khí của nam nhân dường như không dày đặc như vậy.

“Nói cho người biết ta là ai, sau đó người muốn giết ta diệt khẩu? Nếu ta nói ta sẽ không đem chuyện người cùng phi tử trong cung cầu kết nói ra người tin không?”

“A, cho dù người nói ra cũng đâu có năng lực làm khó dễ được ta?”

Là vậy nha, y đeo mặt nạ mà, nhìn không thấy mặt của y không biết y là ai, cho dù đi cáo trạng tố cáo ra phi tử dâm loạn kia, cũng không liên lụy đến người nam nhân này.

Nhưng nam nhân hình như không biết Vân Thanh Nhiễm đã sớm nhìn thấy mặt của y, cần rõ ràng bao nhiêu thì có bấy nhiêu rõ ràng.

Lúc này, nữ tử hoan ái cùng nam nhân này đã từ trong sự kích tình chậm rãi đi tới, nàng ta sửa sang lại quần áo của mình một chút, tuy rằng sửa sang thế nào cũng khó che giấu được mị thái giờ phút này của nàng ta.

Nàng ta đi tới, nói với nam nhân: “Chàng không thể buông tha ả, mặc dù ả không nhìn thấy mặt chàng, nhưng ả đã nhận ra ta, cho nên ả phải chết!” Trong ánh mắt của nữ nhân lộ ra ngoan lệ.

Vân Thanh Nhiễm cũng biết nữ nhân này vì sao kiên định muốn nàng chết như vậy, nhìn y phục của nàng ta tuyệt đối không thể nào là cung nữ trong cung, chỉ có thể là phi tử của hoàng đế hoặc là trác phi của hoàng tử. Chuyện này nếu bị người ta vạch trần ra ngoài, nàng ta xác định là gặp phải tai họa rồi.

Nam nhân mang mặt nạ xoa cằm của mình, như có điều suy nghĩ nói, “Làm thế nào mới tốt đây, người này ta rốt cuộc là nên giết, hay là không giết? Nếu giết, người chết, nàng không cần chết, không giết, người không phải chết, nàng lại mất mạng, khó làm nha!”

Ở trong mắt nam nhân, mạng của Vân Thanh Nhiễm cùng với mạng của nữ nhân mới cùng y triển miên là ngang bằng.

Vân Thanh Nhiễm trầm lắng đầu trong lòng, thật sự là tuyệt tình, vừa mới còn ở đằng kia rong ruổi hoan khoái trên người nữ nhân, quay đầu một cái, nữ nhân kia ở trong mắt y cùng với nữ nhân tùy tiện gặp được bên đường cũng không có gì khác nhau.

“Giết hoặc không giết hẳn không phải người có thể quyết định, quyền quyết định ở chỗ ta.” Vân Thanh Nhiễm thông thả nói, không đạo lý quyền sinh sát của nàng cũng bị người nam nhân này cầm nắm ở trong tay, thật sự cho rằng ai cũng có thể đem nàng dẫm nát ở dưới lòng bàn chân à?

“Ồ? Lợi thế của người đâu?” Nam nhân cười lạnh một tiếng, dường như đang xem thường phần tự tin này của Vân Thanh Nhiễm, y chìa tay phải vỗ nhẹ núi giả bên cạnh, tay y chẳng qua là tùy tiện đụng một cái, chợt nghe “rắc rầm” một tiếng, núi giả kia đã bị y làm nứt ra một khối, tảng đá lớn đó vỡ thành từng mảnh vụn...

“Ta tương đối thích đánh cược.”

“Vậy phải xem người có bản lĩnh này hay không.” Nam nhân đột nhiên ra tay với Vân Thanh Nhiễm, tay phải vừa rồi chặt đứt nham thạch của y chop về hướng Vân Thanh Nhiễm đánh tới, tay phải của y có thể so với lợi đao của mãnh hổ, Vân Thanh Nhiễm gần như có thể nghe được tiếng vù vù giống như gió mạnh phát ra lúc lợi đao của y từ trên không trung xuyên qua đến trước mặt nàng.

Ngay lúc đó, Quân Mặc Thần vừa vặn đến Thiên Điện tìm Vân Thanh Nhiễm đang đẩy xe lăn của mình tiến vào, từ xa đã thấy một màn như vậy, mặc dù không không hề bị trở ngại giống như Vân Thanh Nhiễm, nhưng thị lực của người tập võ vẫn tốt hơn so với người thường, đem có thể thấy mọi vật, Quân Mặc Thần thấy được Vân Thanh Nhiễm gặp nguy hiểm.

Tâm Quân Mặc Thần giống như bị thứ gì hung hăng xé một cái, lực đạo to lớn gần như muốn cả trái tim hắn đều tím chặt, phản ứng đầu tiên của Quân Mặc Thần là đứng dậy, bất chấp cái gì khác, bất chấp bại lộ chính mình, thậm chí muốn phi thân qua cứu Vân Thanh Nhiễm khỏi nguy nan.

Nhưng mà Quân Mặc Thần người vừa rời xe lăn, Vân Thanh Nhiễm bên kia đã có động tác, Vân Thanh Nhiễm ném ra một đồng bột phấn trắng, bay về hướng nam nhân mang mặt nạ với nữ nhân hoan hảo cùng y.

Bột phấn màu trắng đó là khói mê mà xé chiều hôm nay vừa mới làm ra cùng với Dạ Minh Uyên. Phương pháp sử dụng tốt nhất là đốt cháy, để sau khi bốc hơi biến thành khói, có điều lúc này Vân Thanh Nhiễm cũng không có thời gian rảnh đi đốt, trực tiếp ném ra ngoài, còn ném phấn vào nam nhân mang mặt nạ.

Thừa dịp hỗn loạn Vân Thanh Nhiễm còn đuổi chân đạp vào nam nhân một cước, sau đó mới chạy về hướng Quân Mặc Thần bên này.

Nam nhân mang mặt nạ kịp thời ngừng hô hấp, tránh khỏi hít vào quá nhiều bột phấn, đồng thời lấy tay đánh tan khói mê trước mặt mình, muốn đuổi theo Vân Thanh Nhiễm, lại thấy được Quân Mặc Thần từ xa, ánh mắt của nam nhân bị kiểm hãm, sau đó lắc mình lướt qua tường vây Thiên Điện, rời khỏi nơi này.

Nữ nhân hoan ái cùng nam nhân mang mặt nạ kia lại bởi vì vô ý hít vào bột phấn mà hôn mê, quần áo không chỉnh tề, đầu tóc rối bời ngã xuống trên bãi cỏ bên cạnh núi giả.

Trong thoáng chốc chứng kiến Vân Thanh Nhiễm gặp nguy hiểm, trong lòng Quân Mặc Thần giống như bị thứ gì đó ngắt một cái, rất đau, rất khó chịu...

Đợi đến khi lại yên tĩnh trở lại, Quân Mặc Thần quay về xem kỹ nỗi sợ hãi trong tích tắc của chính mình, hắn biết mình là đang sợ mất đi.

Mất đi sao?

A, hấn... Gặp được kiếp của hấn rồi ư?

Quân Mặc Thần ngóng nhìn Vân Thanh Nhiễm phía xa xa đang đến gần mình.

Ánh trăng bao phủ một thân trắng tinh của hấn, khiến cho hấn thoát nhìn còn sáng tỏ hơn, loá mắt so với ánh trăng sáng kia ba phần.

Vân Thanh Nhiễm xử lý xong chuyện của nam nhân mang mặt nạ, đi tới bên người Quân Mặc Thần.

“Sao ngươi lại tới đây?” Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần, hấn không phải là nên ở phía trước cùng với đám quyền quý à?

“Bản thể từ sợ ái phi một người tịch tịch, khụ khụ khụ...”

“Gia, lúc này không có người khác.” Vân Thanh Nhiễm nhắc nhở Quân Mặc Thần, ý là muốn hấn không cần nói những lời trái lương tâm này nữa.

“Khụ khụ...” Quân Mặc Thần không phản bác.

Lời nói trái lương tâm à? Hấn cũng từng cho rằng như vậy, nhưng mà hương vị dường như có chút thay đổi... địa vị của nàng ở trong lòng hấn giống như đã vượt qua dự tính trước đó của hấn, sự tình tựa hồ có chút chệch đường ray.

Quân Mặc Thần không khỏi hỏi mình, hấn, nên làm thế nào với nàng?

“Vi sao ái phi hoá trang thế này?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Không khí ban đêm rất tốt, liền giả dạng quý chơi, thế từ gia cảm thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm lúc này mới đem đầu tóc vừa rồi làm rối sửa sang lại một chút, tóc lại để ra phía sau, lộ ra khuôn mặt tinh xảo của nàng, cũng một Quân Mặc Thần vừa chứng kiến bộ dáng ban nãy nàng mà còn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra.

Quân Mặc Thần nhìn động tác Vân Thanh Nhiễm xử lý tóc của mình, nhìn ngón tay nàng nhẹ nhàng búi lại tóc, sợi tóc mềm mại mon trón hai gò má cũng mềm mại của nàng, dung nhan mỹ lệ của nàng ở ngay trước mắt Quân Mặc Thần, đôi môi đỏ tươi khê mở khê đóng, đại khái là vừa rồi chạy tới làm cho hơi thở còn có chút dồn dập, điều này khiến trong lòng Quân Mặc Thần dâng lên một loại rung động khó hiểu.

“Nếu đã mượn chỗ ở của Cửu hoàng tử, không bằng đi vào nghỉ ngơi một chút, bên ngoài lạnh rồi.” Quân Mặc Thần nói.

“Thế từ gia ngươi làm sao vậy? Lời nói tri kỷ như vậy mà ngươi cũng sẽ nói ra khỏi miệng à?” Quân Mặc Thần quan tâm nàng, ngược lại khiến nàng không thể thích ứng.

“Khụ khụ khụ, bản thể từ chỉ là muốn nàng hầu hạ bản thể từ mà thôi, người sợ bị cảm lạnh là bản thể từ.”

“Thần thiếp đã biết, chỉ là, thần thiếp bây giờ còn có một số chuyện phải xử lý.” Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại nhìn về phía núi giả bên kia, người nam nhân kia đi rồi, nhưng nữ nhân đó còn chưa đi.

“Không qua nhìn xem à?” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần.

“Nếu là nàng nói, thì đi xem một chút có ngại gì?”

Vì thế Vân Thanh Nhiễm phụ giúp Quân Mặc Thần đến bên cạnh núi giả, nữ nhân kia còn nằm ở nơi này, trên người còn chứa dấu vết sặc sỡ lưu lại lúc hoan ái mới rồi, bộ dáng thoát nhìn rất phóng đảng.

“Ngươi nhận ra nàng ta không?” Vân Thanh Nhiễm không biết nữ nhân trên mặt đất này, có điều Quân Mặc Thần có thể sẽ nhận thức.

Quân Mặc Thần nhìn thoáng qua nữ nhân trên mặt đất, giễu cợt một tiếng, “Biết, chẳng lẽ ái phi không nhận ra sao?”

“Ta cần phải biết à? Hoàng đế lão nhân gia ông nhiều phi tần như vậy, có đếm cũng không hết, chẳng lẽ mỗi một người ta đều phải nhận biết hết sao?”

“Những phi tần khác của hoàng thượng ái phi nàng không biết cũng không sao, nhưng vị này đây, ái phi nhất định sẽ biết, bởi vì nàng ta họ Vân.” Quân Mặc Thần cười như không cười nói.

Họ Vân?

Vân phủ có ba vị tiểu thư, Vân Thanh Nhiễm đứng hàng thứ hai, Vân Yên Nhiên là út, mà đại tỷ... Vân Thanh Nhiễm chưa từng nhìn thấy qua, chỉ biết là nàng ta đã vào cung, là một trong các vị phi tần của hoàng thượng các, rất được hoàng thượng sủng ái...

Nghe khẩu khí này của Quân Mặc Thần, nữ nhân nằm trên mặt đất đây chính là đại tỷ của nàng?

Chuyện này dùng ngôn ngữ của nàng để thuật lại một lần chính là nàng đây làm muối muối chính mắt nhìn thấy đại tỷ mình đã gả cho người vượt quá giới

hạn với nam nhân khác... còn là toàn bộ quá trình!

Quân Mặc Thần tò mò nhìn Vân Thanh Nhiễm, muốn biết nàng sau khi biết chuyện này sẽ có phản ứng gì, là kinh hoàng, là sợ hãi, là tức giận hay là cái gì khác?

“Chúng ta đi thôi.” Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất không cần thận bị dính vào trên người, sau đó nhanh nhẹn đẩy xe lăn của Quân Mặc Thần, không quay đầu lại rời đi, cũng không tiếp tục quay đầu nhìn nữ nhân phía sau dù chỉ một cái liếc mắt.

“Nàng không hiểu kỳ à?” Người kia dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng.

“Tò mò nàng ta là bởi vì tịch mịch hay là bởi vì chưa thỏa mãn dục vọng hoặc là bởi vì chân ái mà để hoàng thượng đội nón xanh (cắm sừng!)?” Bất kể là thế nào Vân Thanh Nhiễm cũng cảm thấy không quan hệ nhiều đến mình, nàng ta không phải tỷ tỷ của nàng, nàng không biết trong lòng tỷ tỷ của nàng nghĩ như thế nào, cũng không thể lĩnh hội được nhận thức của tỷ tỷ nàng, cho nên nàng không có quyền lợi cũng không cần thiết phải đi truy cứu chuyện thâm cung bí sự này.

Quân Mặc Thần quay đầu lại tinh tế nhìn Vân Thanh Nhiễm vài lần, nhưng thật sự không thể từ trên mặt nàng nhìn ra bất kì khác thường nào.

Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn của Quân Mặc Thần vào trong một gian phòng, thân mình của vị thế tử gia này rất quý giá, bóng đêm buông xuống không thể tiếp tục chờ đợi lâu bên ngoài, bằng không sẽ lại phát bệnh.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Thấy Quân Mặc Thần vẫn ho gay gắt như trước, Vân Thanh Nhiễm lấy mền đắp cho hắn, toàn bộ chăn giường đều bị Vân Thanh Nhiễm ném lên trên người Quân Mặc Thần, quấn hắn thành bộ dáng con gấu nhỏ.

Quân Mặc Thần nhìn mình bị Vân Thanh Nhiễm quấn thành như vậy, cảm thấy có chút buồn cười, cũng cảm thấy có chút ngọt khó hiểu.

Vân Thanh Nhiễm vừa chuẩn bị tốt chăn, Quân Mặc Thần đã lôi tay nàng kéo nàng vào trong ngực của mình.

“Ngươi làm gì thế?” Vân Thanh Nhiễm bất mãn liếc mắt nhìn hành động quỷ dị của Quân Mặc Thần một cái.

Quân Mặc Thần thản nhiên cười một tiếng, sau đó tay phải để trên đầu Vân Thanh Nhiễm khiến nàng càng thêm gần mình, hắn vừa khê ngửi hương thơm trên người Vân Thanh Nhiễm, vừa nói nhỏ: “Có nhiều thứ, rất tương niệm...”

Nói xong, chỉ thấy Quân Mặc Thần nhún đầu Vân Thanh Nhiễm một cái, đôi môi của mình liền hôn lên, thì ra thứ mà hắn nói hoài niệm là chỉ cái này.

Quân Mặc Thần cũng không vội, hắn nhẹ nhàng liếm lấy cánh môi Vân Thanh Nhiễm, giống như đó là mỹ thực ngon nhất trên thế giới, đôi môi Vân Thanh Nhiễm đều bị môi lưỡi Quân Mặc Thần vồ về một lần.

Vân Thanh Nhiễm lại muốn giãy dụa lần nữa, hai tay vừa mới vươn ra, đã bị bàn tay lớn của Quân Mặc Thần bắt được, sau đó đè xuống, khiến nàng không thể động đậy.

Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần hôn đến có chút mê muội, nàng có thể lấy khỏi mê mê đảo phu quân của mình, hoặc là một cước đạp gãy từ tôn căn của trượng phu nàng?

Tuy cảm nhận được ý thức phản kháng của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần lại một chút ý tứ thu tay cũng không có, còn càng hôn càng sâu, trực tiếp cạy mở đôi môi cùng khớp hàm Vân Thanh Nhiễm, tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất.

Vân Thanh Nhiễm giống như nghe thấy thanh âm Quân Mặc Thần hút lấy hương tân* của mình, cảm giác thật ái muội... Khiến nhiệt độ cơ thể nàng thoáng tăng lên.

(hương tân香津: nước miếng thơm :v)

“Ừ...” Vân Thanh Nhiễm ai oán một tiếng, không biết là thanh âm động tình hay là oán trách.

Tiếng ưm của Vân Thanh Nhiễm khiến tay ôm nàng của Quân Mặc Thần càng chặt hơn, bàn tay hắn có chút nóng lên khác thường, gất gao dán vào sau lưng Vân Thanh Nhiễm, nhiệt lượng này giống như có thể xuyên thấu làn lụa mỏng manh trên người Vân Thanh Nhiễm trực tiếp truyền vào trong thân thể nàng.

Không biết qua bao lâu, Quân Mặc Thần rốt cục chịu buông Vân Thanh Nhiễm ra.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm được Quân Mặc Thần đặt ở trên đùi mình, ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp dồn dập, hai má Vân Thanh Nhiễm so với bình thường có vẻ phả lệ hồng nhuận, mà đôi môi của nàng thực ướt át, Quân Mặc Thần biết đây là kiệt tác của hắn, Vân Thanh Nhiễm chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không biết hiện giờ nàng có bao nhiêu mê người, khiến Quân Mặc Thần không khỏi sinh ra xúc động muốn hôn môi nàng lần nữa, cũng may hắn kiềm chế tốt, hắn sợ chính mình dọa đến Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lau đôi môi quá mức ướt át của mình, nàng biết đây là cái gì, là hỗn hợp nước miếng của nàng và Quân Mặc Thần.

“Quân Mặc Thần tên hồn đàn này, cho dù muốn hôn ta cũng phải nói với ta một tiếng trước chứ!” Vân Thanh Nhiễm nổi giận mắg.

“Nàng là nói, chỉ cần lên tiếng hỏi nàng trước là có thể hôn nàng à?” Quân Mặc Thần bỏ qua phần nộ của Vân Thanh Nhiễm, hấn ngược lại cảm thấy bộ dáng thờ hờn hể hiêm có của Vân Thanh Nhiễm thực đáng yêu.

“Cái này à...” Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Quân Mặc Thần ở khoảng cách gần, cùng ý cười nhàn nhạt mê hoặc người khác trên mặt hấn kia, Vân Thanh Nhiễm tính toán ở trong đầu, “À, dù sao người cũng là trượng phu của ta, hơn nữa bộ dạng người rất đẹp, ta cũng không ghét hôn môi người, nên không lỗ.”

Khi Vân Thanh Nhiễm nói lời này, trên mặt thần nhiên, thoát nhìn trái lại rất nghiêm túc.

Có mỹ nam có thể hôn, coi như là phúc lợi khi nàng gả cho Quân Mặc Thần đi?

Thấy vẻ mặt không sao cả của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần chợt thấy ảm ức, nghe nàng nói vậy, giống như chỉ cần nam nhân có bộ dạng đẹp một chút, chỉ cần lúc hôn nàng mà nàng không ghét, nàng đều có thể nhận, vậy hôm nay nếu người hôn nàng không phải hấn, mà là nam nhân khác, nàng có phải cũng cảm thấy như vậy hay không?

Luồng xuân phong đặc ý khi vừa rồi Quân Mặc Thần hôn Vân Thanh Nhiễm kia đột nhiên không thấy tăm hơi.

Hấn thật sự rất mê muội, vì sao lại bởi vì mấy câu nói của một nữ tử mà tâm tình lên lên xuống xuống như vậy?

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Cảm xúc có nhiều hơn nữa đều hóa thành từng tiếng ho...

Yến hội bên ngoài còn chưa chấm dứt, hai người Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm lại trốn vào trong phòng của Thiên Điện chơi trò hôn nhẹ.

So với nhạc đệm nhỏ ở trong phòng bọn họ, thì bên ngoài tựa hồ náo nhiệt hơn rất nhiều.

Ước chừng qua gần hai canh giờ, bên ngoài bỗng trở nên ảm ỉ, tiếng ồn ào này cùng với tiếng huyền náo ca múa thái bình lúc trước của yến hội hoàn toàn bất đồng, dường như đang xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng.

Quân Kiệt bất đắc dĩ lại đây gõ cửa.

“Thế tử gia, thế tử phi, bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi.” Quân Kiệt không biết trong phòng là tình huống gì, cho nên không dám tùy tiện mở cửa đi vào.

Kỳ thật trong phòng tình huống gì cũng không có, Quân Mặc Thần ở trên xe lăn bọc mền nhắm mắt dưỡng thần, mà Vân Thanh Nhiễm nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Nghe vậy, hai người liếc nhau một cái, sau đó Quân Mặc Thần cho Quân Kiệt vào cửa.

“Thế tử gia, thế tử phi, Cửu hoàng tử cùng Yên Nhiên xảy ra chút chuyện...” Quân Kiệt biết Vân Yên Nhiên là muội muội Vân Thanh Nhiễm, cho nên lúc nói lời này vẫn luôn nhìn Vân Thanh Nhiễm, sợ mình nói lời gì khiến Vân Thanh Nhiễm mất hứng.

Vân Thanh Nhiễm hơi nhăn mày một chút, Vân Yên Nhiên lại chơi trò gì đây? Nàng ta còn chưa rút ra bài học nào à?

“Xảy ra chuyện gì?” Quân Mặc Thần không có biểu cảm gì hỏi Quân Kiệt.

“Vừa rồi yến hội đang sắp tan cuộc, có người không tìm thấy Cửu điện hạ, nghe Tiểu Toàn Tử nói Cửu điện hạ vừa mới vào phòng, hồi lâu vẫn chưa đi ra, mọi người muốn đi nhìn xem, ai ngờ...” Quân Kiệt nói đến chỗ này đặc biệt nhìn phản ứng của Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm một chút, ai ngờ biểu tình hai người này vô cùng nhất trí, giống như hai người đều đoán được tình huống kế tiếp, “Mọi người thấy Cửu điện hạ cùng công chúa Yên Nhiên quần áo hỗn độn nằm ở trên giường, sự tình kinh động hoàng thượng, thái hậu cùng với sử thần Đàng Ngụy.”

Nếu đơn thuần là Dạ Minh Uyên ngủ với một nữ tử chưa xuất giá, nhiều nhất là Dạ Minh Uyên chịu một chút trách phạt, sau đó tứ hôn với nàng kia, không được làm chánh phi, thì trắc phi cũng là có thể.

Nhưng cố tình người hấn ngủ cùng là Vân Yên Nhiên, còn đúng lúc sử thần Đàng Ngụy ở đây!

Vân Yên Nhiên chính là công chúa sắp sửa đi hòa thân, nội tình liên lụy bên trong này rất nhiều.

Thứ nhất, công chúa đang sắp hòa thân bị phá thân, thân này khẳng định hòa không thành.

Thứ hai, ở trong mắt sử thần Đàng Ngụy, Vân Yên Nhiên chính là công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh, thì phải là muội muội ruột của Dạ Minh Uyên! Đây chẳng phải là thành huynh muội loạn luân sao?

Chuyện này mà ra, giải thích với Đàng Ngụy, vậy thì chẳng khác nào trực tiếp nói cho Đàng Ngụy biết, hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ thành tâm tìm nữ nhi nhà đại thần đến làm công chúa gả đi, không đem chuyện hòa thân cùng Đàng Ngụy bọn họ thành chính sự, vậy Đàng Ngụy có thể cao hứng nổi không?

Không giải thích với Đàng Ngụy, vậy mặt mũi hoàng thất còn để vào đâu? Thế diện của hoàng triều Thịnh Vinh này phải thả vào chỗ nào?

“Đi thôi, đi xem.” Quân Mặc Thần ngược lại rất bình thản, chỉ là có chút lo lắng liếc nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, sợ nàng khó chịu nổi, bởi vì Vân Yên Nhiên là muội muội của nàng, chuyện này... Chỉ sợ do một tay Vân Yên Nhiên tự mình bày ra, đối với Dạ Minh Uyên, Quân Mặc Thần vẫn có đủ hiểu biết, biết Dạ Minh Uyên sẽ không làm ra chuyện hồ đồ như vậy, cũng biết Dạ Minh Uyên đối với Vân Yên Nhiên này không hề có tâm tư gì.

Quân Mặc Thần có thể nghĩ đến, Vân Thanh Nhiễm đương nhiên cũng sẽ nghĩ tới, Vân Yên Nhiên! Đã nói nàng ta phải an phận một chút rồi, tai họa này cũng không nhỏ, một nàng ta một hoàng hoa đại cô nương sắp xuất giá lại có thể nghĩ ra phương pháp bỏ lên trên giường nam nhân này!

Lúc Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đi vào nơi ở của Dạ Minh Uyên, đã tới không ít người, hoàng thượng cùng thái hậu đều bị chuyện này làm cho kinh sợ.

Vân Thanh Nhiễm vừa vào cửa đã ngửi thấy được một cỗ hương vị không bình thường, vừa rồi trong gian phòng này dường như có một loại huân hương có tác dụng đặc thù, không biết những người khác có nhận ra không, tuy rằng hiện giờ hương vị của loại huân hương này đã tàn đi gần hết, nhưng vẫn không chạy khỏi mũi Vân Thanh Nhiễm.

Thái hậu ngồi ở ghế quý phi bên trong phòng, trên mặt có chút ngưng trọng, với kinh nghiệm từng tiếp xúc vài lần với thái hậu, Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn có thể đoán được lúc này thái hậu nhất định là rất tức giận, thái hậu vẫn luôn biết cách khống chế tâm tình của mình, là một lão nhân nơi thâm cung càng tức giận lại càng bình tĩnh.

Bộ y phục chất tơ sắc vàng óng tuy rằng được mặc chỉnh chỉnh tề tề, nhưng trang sức trên đầu bà vẫn ít hơn bình thường rất nhiều, hiển nhiên là đã đi ngủ, sau đó lại bị cung nhân gọi dậy, vội vã tới đây nên trang phục không được tinh tế như bình thường.

Trừ thái hậu, hoàng thượng cũng tới.

Lại nói tiếp đây là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy được kim hoàng thượng, Dạ Hoàng Nghi, cũng chính là huynh trưởng của mẫu thân Quân Mặc Thần, luận dung mạo tự nhiên là không kém chút nào, chỉ là hấn làm cho người ta không có cảm giác thư thái như mẫu thân Quân Mặc Thần, hấn quanh năm thân ở trên cao nên tồn tại một loại lệ khí mà người bình thường không có, như trời thu xơ xác tiêu điều, làm cho người ta tôn kính mà không thể gần gũi, không dám dễ dàng tới gần, đây là tư thế mà một đế vương nên có, cũng là chỗ bi ai của một đế vương.

Khoác hoàng bào, uy nghiêm tự nhiên hiển lộ, trên vàng trán có thể Dung thiên địa, lại không chấp nhận được một hạt cát nhỏ nhỏ, quyết đoán khiến cho người ta sợ hãi, lại có sự âm trầm mơ hồ lộ ra, đây cũng là ấn tượng của Vân Thanh Nhiễm đối với vị tôn quý nhất của hoàng triều Thịnh Vinh này.

Vân Thanh Nhiễm lại nhìn về phía giường, Dạ Minh Uyên thân mặc áo đơn ngồi ở mép giường, chau mày, một bàn tay bưng trán của mình, giống như đang nhớ lại chuyện lúc trước đã xảy ra.

Mà Vân Yên Nhiên thì lại ôm chặt chân trốn ở góc giường, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, dường như là bị trường hợp như vậy hù sợ, trong đôi mắt của nàng ta tựa hồ còn phấp phấp quang trọng suốt, làm cho người ta không khỏi có chút đau lòng, có điều trong chuyện này khẳng định không bao gồm Vân Thanh Nhiễm.

Trong phòng chen chúc không ít người, nhưng đều là người có thân phận, Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn hai người che ở trước nàng và Quân Mặc Thần, một người trong đó là Thác Bạt Yên, trên vai của nàng còn quần vải trắng, một người nam nhân khác ăn mặc giống với Thác Bạt Yên, đều là lộ phần lông da ở bên ngoài, quần áo dùng vật liệu từ da thú, bên trên còn đeo răng và xương thú, người này hẳn chính là hoàng tử của Đảng Ngụy, ca ca của Thác Bạt Yên – Thác Bạt Kỳ.

Ngoài ra còn có một số người hôm nay tới tham gia tiệc tối, phần lớn là gia quyến của Tử Vương.

Bầu không khí trong phòng tuy rất ngưng trọng, nhưng Vân Thanh Nhiễm có thể nhìn ra từ trong mắt đám người vây xem ở nơi này, đại đa số bọn họ là mang tâm tình xem kịch vui.

“Hoàng triều Thịnh Vinh các người sao lại như vậy chứ? Huynh muội loạn luân coi như xong, còn là một công chúa sắp xuất giá và ca ca của mình lần đến trên giường, có biết xấu hổ hay không vậy, các người còn nói Đảng Ngụy chúng ta là tộc người đã man, chúng ta nam nữ chưa kết hôn có thể ở cùng một phòng như vậy không? Hơn nữa các người còn là huynh muội loạn luân!” Miệng Thác Bạt Yên không bị ngăn cản liền trách mắng ngay trước mặt hoàng đế và thái hậu.

Mọi người đều bức sự không biết điều của nàng ta, không thấy tình huống nơi này đã hồng hồng rồi sao? Dám thêm dầu vào lửa không nói, thế nhưng dám trách mắng ngay trước mặt bọn họ, quả thật là công chúa đã man của tộc người đã man, một chút giáo dưỡng cũng không có!

Nhưng lời này của Thác Bạt Yên cũng không tính là sai, ít nhất nàng ta trình bày một sự thật mà ánh mắt nàng ta nhìn thấy.

Hoàng thượng đi đến trước giường, giường tay đánh Dạ Minh Uyên một bạt tai, bản thân Dạ Hoàng Nghi đã tập võ, một bạt tai này còn dùng nội lực, trực tiếp ném Dạ Minh Uyên ra ngoài, khiến thân thể hấn đụng phải phía trên ngăn tủ đầu giường, khoe miệng có máu chảy ra, trên trán cũng đụng phải một lỗ.

Dạ Minh Uyên lại không kêu một tiếng, yên lặng để hoàng thượng đánh, hấn đến bây giờ vẫn còn có chút mơ hồ, hấn chỉ nhớ rõ việc mình trở về phòng, chuyện phía sau hấn không thể nhớ nổi.

Hấn là bị tiếng kêu sợ hãi của cung nhân làm cho bừng tỉnh, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu rất đau, ý thức mơ mơ màng màng, sau đó liền chứng kiến có rất nhiều người tràn vào, tiếp theo là phụ hoàng cùng thái hậu đều đến đây, lúc sau Dạ Minh Uyên mới thật sự tỉnh táo lại, kinh ngạc phát hiện bên cạnh mình

còn có một nữ nhân đang nằm, hấn và nàng đều là quần áo không chỉnh tề, mà nữ nhân này chính là công chúa Yên Nhiên sẽ phải đi hòa thân!

Hoàng thượng cảm thấy đánh một cái còn chưa hết giận, lại xách Dạ Minh Uyên lên, đang muốn hạ thủ...

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Tiếng Quân Mặc Thần mãnh liệt ho khan một trận, vào lúc tất cả mọi người nín thở có vẻ phá lệ rõ ràng.

Hoàng thượng ngừng động tác một chút, bởi vì Quân Mặc Thần ho thật sự rất kịch liệt, làm cho người ta có một loại cảm giác hấn sắp tắt thở.

“Thái y đâu, thái y ở nơi nào, còn không mau tuyên thái y!” Thái hậu lúc này mới chú ý tới Quân Mặc Thần, liền vội hô, “Các người đều đi ra ngoài cho ta, chớ để chen chúc ở trong phòng làm ngạt thể tử!”

Chỉ từ những lời này của thái hậu đã có thể nghe ra bà yêu thương Quân Mặc Thần bao nhiêu.

Có vài nam tử y phục hoa lệ đè nén bất mãn trong lòng đi ra cửa, lúc đi qua bên người Quân Mặc Thần đều cảm giận liếc nhìn Quân Mặc Thần một cái.

Trong kinh thành này người hận thù ghen tị Quân Mặc Thần tuyệt đối không ít, không nói ai khác, riêng những hoàng tử nơi này, trừ Dạ Minh Uyên ra thì phần lớn mấy người khác đều có thành kiến đối với Quân Mặc Thần, cũng trông mong hấn có thể chết sớm một chút.

Ngẫm lại, những hoàng tử như bọn hấn còn không bằng thể tử Quân Mặc Thần này khiến hoàng thượng thái hậu vui lòng, có thể không làm cho bọn họ khó chịu trong lòng sao?

“Khởi bẩm, khụ khụ, khởi bẩm... Hoàng thượng... Khụ khụ khụ, trong phòng này có mùi vị kỳ quái, khụ khụ, khiến thần, thần... Rất không khụ khụ dễ chịu...” Quân Mặc Thần rất cố sức nói.

Hấn nói như vậy, mọi người đương nhiên không có gì hoài nghi.

Chỉ nghe thấy Thác Bạt Yến lạnh như băng nói ra một câu, “Đừng nói là mùi dâm mỹ hoan ái của Cửu hoàng tử cùng công chúa Yên Nhiên xông tới thể tử gia người đấy chứ!”

Mùi dâm mỹ? Cũng một nàng ta nói được vậy, Vân Thanh Nhiễm thật sự là không còn lời gì để nói đối với vị Yến công chúa Đảng Ngụy này.

Có điều... Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần ngồi ở trên xe lăn đang che miệng mãnh liệt ho khan, thầm nghĩ, hấn thật sự mất cảm đối với loại huân hương này hay là giống như nàng đã nhận ra loại huân hương này không bình thường?

Mùi hương trong phòng?

Đám người thái hậu, hoàng thượng nghe vậy mới bắt đầu chú ý đến mùi hương trong phòng, đích xác giống như có một cỗ mùi nhàn nhạt, bởi vì phòng ở trong cung phần lớn đều sử dụng đủ loại huân hương, cho nên sau khi mọi người đi vào nghĩ thấy loại mùi hương gì cũng sẽ không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

Hiện tại nghe Quân Mặc Thần vừa nói như thế, Dạ Minh Uyên cả kinh, vừa rồi hấn vẫn luôn bị chuyện phát sinh trước mắt làm nhiễu loạn, không có lòng dạ đi chú ý chút chi tiết nhỏ này.

Mùi thơm này từ trước tới bây giờ hấn đều chưa từng ngửi qua.

“Phụ hoàng, đây không phải là huân hương dùng trong phòng nhi thần.” Dạ Minh Uyên nói.

Sau đó thái giám Tiểu Toàn Tử hầu hạ bên người Dạ Minh Uyên cũng đứng ra, “Khởi bẩm hoàng thượng, khởi bẩm thái hậu nương nương, xác thực không phải huân hương trong phòng Cửu điện hạ, huân hương của Cửu điện hạ là do nô tài chường quản, nô tài cho tới bây giờ chưa từng dùng qua loại huân hương này với Cửu điện hạ.”

“Chỉ là loại huân hương thôi, đến mức ngạc nhiên như vậy à, nếu thể tử gia không nổi chịu mùi vị này, đi ra bên ngoài chờ là được, dù sao chuyện tình trong phòng này thể tử gia cũng không giúp đỡ được cái gì.” Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm hơi trào phúng mở miệng nói, hấn là một trong số những hoàng tử ghen ghét Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm tuy không biết nam nhân đang nói chuyện đây là ai, nàng cũng không quản hấn rốt cuộc là ai, tiến lên trách mắng một tiếng: “Lời lẽ sai trái!”

Thật to gan nha, thể tử phi này còn dám trách mắng đến hoàng tử?

“Vạn nhất bên trong huân hương không rõ lai lịch này có độc thì sao? Một chút độc sau khi người thường ngửi thấy sẽ không có gì, nhưng thân thể của thể tử gia chịu nổi không? Nếu thật sự có độc, chẳng lẽ không nên điều tra ngay bây giờ luôn ư? Chờ thể tử gia trở lại vương phủ lại phát sinh ra chuyện gì, lúc này không tra sớm chẳng phải sẽ chậm trễ à? Hay là nói như vậy cũng không có vấn đề gì cả?” Vân Thanh Nhiễm liền tiếp quảng ra vấn đề cho Dạ Minh Sâm, trực tiếp chặn hấn đến sít sao.

Vân Thanh Nhiễm phát hiện từ sau khi mình trở thành thể tử phi, công lực ăn nói bừa bãi ngày càng cao.

Nàng đại khái cảm giác được Quân Mặc Thần là muốn gỡ tội cho Dạ Minh Uyên, nàng liền giúp đỡ hấn, không để cho người khác quấy rầy.

Thái hậu tuy rằng không thích Vân Thanh Nhiễm, lại vô cùng đồng ý với những lời nói này của nàng, vội phản phó cung nhân nói: “Người đâu, đi tra rõ ràng cho ai gia, hương này là từ nơi nào tới!”

Thái hậu nương nương đã hạ lệnh, vậy mọi người còn không nhanh chóng hành động.

Tầm mắt Vân Thanh Nhiễm đã rơi vào Vân Yên Nhiên vẫn luôn trốn ở góc giường sắm vai người vô tội nhất, lúc nàng ta nghe thấy thái hậu nương nương hạ lệnh, ánh mắt Vân Yên Nhiên thay đổi, trừ bỏ vẻ điềm đạm đáng yêu vừa rồi, thì nhiều thêm mấy phần sợ hãi.

Nàng ta đang sợ hãi, nói cách khác... huân hương kia khẳng định còn ở trong phòng.

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu nhìn quét mỗi ngõ ngách trong phòng, ở một giới hạn trong không gian tìm đồ vật chính là sở trường của Vân Thanh Nhiễm, mặc kệ người giấu cái gì ở nơi xó xỉnh nào, bất luận là hóc tối bí mật, Vân Thanh Nhiễm đều có thể tìm ra.

Đây cũng là chỗ tác dụng mà Vân Thanh Nhiễm trở thành một thành viên của tổ đặc công, nàng vốn là cô nhi, sau khi bị phát hiện dị năng này đã bị đưa đến Quốc An Cục, thành một thành viên của tổ đặc công, tuy cùng những người khác tiếp nhận các hạng huấn luyện thể năng, nâng cao tính chất vốn có cùng năng lực phản ứng của thân thể, phân biệt và phá giải một số mật mã.

Nhưng nàng ở bên trong tổ phụ trách mục công tác quan trọng nhất là tìm kiếm, nói trắng ra, nàng chính là nhân lực dùng trí năng thẩm dò, phát hiện nguy hiểm ẩn nấp trong bóng tối, làm những công tác giúp cấp trên tìm những văn kiện cơ mật mà bọn họ muốn tìm, mà công tác của đội viên khác chính là yểm trợ nàng, đưa nàng đến mục đích.

Tìm được rồi, ở trên giường, trên người Vân Yên Nhiên!

Vân Thanh Nhiễm cười lạnh một tiếng, sau đó tiến lên trước, đi tới bên giường.

“Thế tử phi người muốn làm gì? Công việc tìm kiếm cứ giao cho chúng nô tài làm là được rồi, chúng nô tài biết thế tử phi là vì... lo lắng cho công chúa Yên Nhiên, xin thế tử phi yên lặng chờ đợi.” Một cái cung nhân ngăn cản đường đi của Vân Thanh Nhiễm, người nọ biết Vân Thanh Nhiễm là tỷ tỷ ruột của Vân Yên Nhiên, cho rằng Vân Thanh Nhiễm là đang sốt ruột thay muội muội của mình, cho nên mới nói như vậy.

Bởi vì hoàng tử công chúa Đảng Ngụy còn ở đây, người nọ không tiện nói trắng ra.

Vân Thanh Nhiễm không để ý đến cung nhân kia, trực tiếp vượt qua người nọ lập tức đi về hướng Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm tới gần, đáy lòng có dự cảm không tốt dâng lên, con người nàng ta khẽ chuyển một vòng, trong lòng tính toán cách ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, ngay sau đó, chợt nghe thấy nàng ta kêu lớn lên.

“A, a a...”

Tiếng kêu của Vân Yên Nhiên rất thê thảm.

“Đừng lại đây, đừng lại đây...” Vừa kêu, tay Vân Yên Nhiên còn quơ loạn xạ, giống như là muốn ngăn cản cái gì muốn xâm phạm nàng ta vậy, đồng thời người càng rụt vào bên trong, chần mèn che phủ nàng ta càng chặt hơn.

Chứng kiến tình huống như vậy, mọi người chỉ cho là sau khi Vân Yên Nhiên bị Cửu hoàng tử xâm phạm nên trong đầu có bóng ma, thấy người tới gần không tự chủ mà sợ hãi.

Trên thực tế, Vân Yên Nhiên là đang sợ Vân Thanh Nhiễm phá hủy chuyện tốt của nàng ta. Không vì cái gì, Vân Yên Nhiên chính là cảm thấy được Vân Thanh Nhiễm tiến đến đây khẳng định không phải chuyện tốt.

(1) Thuộc 2 câu: “Ngã bản tương tâm chiếu minh nguyệt, Nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ.” (我本将心照明月, 奈何明月照沟渠) – “Vốn ta gửi lòng nơi trăng tỏ, Nhưng sao trăng lại chiếu rạch nào.” Ý nói đối phương không hiểu được tâm ý của mình. Giữa kẻ thù hoặc không thân thiết lắm thì hơi giống “Rượu mời không uống lại uống rượu phạt”. Người quen/người yêu thì nghĩa giống “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nhân Này Có Báo, Liều Mạng Đánh Cuộc

Phía sau, nha hoàn thiếp thân của Vân Yên Nhiên xuyên qua đám người ngăn ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Thế tử phi, ngài muốn an ủi công chúa Yên Nhiên thì chọn ngày khác đi!”

“Nếu bản cung nói không thì sao?” Vân Thanh Nhiễm ngửa đầu nhìn nha hoàn có vóc dáng cao gầy hơn nàng một chút, nàng biết nha hoàn này, đây là nha hoàn bên người Vân Yên Nhiên, sau khi Vân Yên Nhiên bị cấm túc ở trong cung thì đã ép buộc yêu cầu đem nha hoàn trước kia của mình cùng vào. Chỉ cần Vân Yên Nhiên an phận một chút thì dù là thái hậu nương nương cũng sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ nhoi đó.

“Nếu thế tử phi nương nương có lòng tốt, hẳn là nên để ý đến tâm tình hiện giờ của công chúa điện hạ, không nên làm ra chuyện khiến cho công chúa điện hạ càng thêm khó chịu, trừ phi thế tử phi nương nương ngài cố ý muốn làm cho công chúa điện hạ khó chịu!” Phấn Đại chỉ trích Vân Thanh Nhiễm.

Nàng ta nói như vậy, nếu Vân Thanh Nhiễm cứ khăng khăng muốn tới gần Vân Yên Nhiên, thì sẽ thành cố ý làm cho Vân Yên Nhiên khó chịu, mà ở đây, trừ Đổng Ngụy thì mọi người đều biết rõ Vân Thanh Nhiễm là tỷ tỷ của Vân Yên Nhiên, ngược lại có thể tạo cho Vân Thanh Nhiễm một tội danh khi dễ muội muội ruột.

Nha hoàn này của Vân Yên Nhiên cũng không phải dạng vừa đâu!

Vân Thanh Nhiễm cười tao nhã, “Mau tránh ra cho bản cung, ta thấy người cố ý quấy rối là ngươi, ngươi không biết có một loại bệnh tên là di chứng sau khi bị thương à? Ngươi không biết di chứng đó là một loại bệnh tâm lý sao? Ngươi không biết phương pháp tốt nhất trị liệu loại bệnh này chính là kích động người bị tổn thương triệt để à?”

Vân Thanh Nhiễm liên tục đặt câu hỏi, mỗi câu đều rất tự tin, giống như sắp xảy ra án mạng, thật ra Vân Thanh Nhiễm cũng không phải nói láo, nếu Vân Yên Nhiên thực sự bị dọa sợ, thì lúc này kích nàng ta thêm một kích có lẽ sẽ hữu hiệu, có điều rất rõ ràng, Vân Yên Nhiên căn bản không bị dọa.

Thật sự là diễn trò rất giỏi!

“Sao nô tỳ chưa bao giờ nghe nói thế tử phi nương nương còn biết y thuật?” Phấn Đại phản bác nói, nàng ta nghe không hiểu Vân Thanh Nhiễm đang nói cái gì, nhưng mà nàng ta biết không thể cứ để Vân Thanh Nhiễm lừa gạt qua như vậy được.

“Ngươi chưa từng nghe qua có câu gọi là bệnh lâu thành y sao?”

Nàng cũng là bị bệnh rất lâu đấy! Ở đây, nếu bàn về bệnh lâu năm, trừ Quân Mặc Thần ra, còn có ai có thể so với người điên bảy tám năm giống nàng.

Bệnh lâu thành y đúng là không sai, nhưng chưa từng nghe qua người nào bị điên nhiều năm lại còn có thể làm thầy thuốc!

“Thế tử phi đúng là cường từ đoạt lý, bệnh của thế tử phi cùng tình trạng hiện giờ của công chúa điện hạ rõ ràng là hai chuyện khác nhau!” Phấn Đại vội vàng giải thích, sợ người khác tin lời Vân Thanh Nhiễm nói.

“Đều là xảy ra vấn đề về tâm lý, xảy ra vấn đề về đầu óc, trừ vấn đề về tinh thần, thì có gì không giống nhau đây?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

Phấn Đại ngờ ngác, nàng ta không ngờ Vân Thanh Nhiễm lại khó đối phó như vậy.

“Vẫn nên nói, nô tài lớn mật nhà ngươi không muốn nhìn thấy công chúa điện hạ bình phục lại sao?” Vân Thanh Nhiễm đem tội danh này chụp ngược lại lên đầu Phấn Đại, “Hơn nữa, hiện tại bản cung là vị thân thể của thế tử gia đến tìm hương huân kia, chẳng lẽ trong mắt ngươi, tính mạng thế tử gia còn kém công chúa điện hạ bị chịu chút kinh hoàng ư?”

Ngoại trừ tội danh ban đầu, Vân Thanh Nhiễm lại chụp cho Phấn Đại một tội danh lớn hơn. Không đề ý đến an nguy của Quân Mặc Thần, tội danh này đủ lớn chứ.

“Ngươi...” Phấn Trang tức giận, nói như thế cũng xong, ngược lại nàng ta lại thành kẻ xấu?

“Người đâu, mang nha hoàn lớn mật này đi cho ta.”

Lúc Phấn Đại đang nghĩ cách tìm lý do ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, đã bị Vân Thanh Nhiễm hạ lệnh sai người mang nàng ta đi.

Hoàng thượng và thái hậu nương nương còn ở đây, đầu đến lượt một thế tử phi nhỏ nhoi như Vân Thanh Nhiễm hạ lệnh.

Đám cung nhân có chút do dự nhìn thoáng qua thái hậu và hoàng thượng bên kia, ai ngờ thái hậu và hoàng thượng còn ngầm đồng ý với hành động của Vân Thanh Nhiễm.

Bởi vì Vân Thanh Nhiễm nói không sai, hiện tại so sánh giữa việc Vân Yên Nhiên bị kinh hách cùng với tính mạng của Quân Mặc Thần, hai chuyện cách xa nhau ngàn dặm. Vốn cũng không phải công chúa chính thống gì, hiện tại còn chọc ra việc lớn như vậy, đổi lại ai cũng không muốn đứng về phía Vân Yên Nhiên.

Phấn Đại bị cung nhân mạnh mẽ mang đi, nàng ta lo lắng nhìn về phía tiểu thư Vân Yên Nhiên nhà mình, rất sợ sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy nha hoàn tâm phúc Phấn Đại bên cạnh mình bị đem đi, Vân Yên Nhiên càng co rúm lại, “A... ngươi đừng qua đây, ngươi đừng qua đây, đừng chạm vào ta, đừng chạm vào ta!”

Vì để chứng minh với mọi người rằng ta thật sự bị dọa sợ, cho nên Vân Yên Nhiên càng kêu càng lợi hại.

Tiếng kêu bén nhọn làm cho mọi người không đành lòng, một người đẹp như vậy, tiếng kêu thâm thiết đến thế, Vân Thanh Nhiễm thực sự là nữ nhân có tâm địa rắn rết, làm sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Đó là muội muội ruột của nàng kia mà, thật sự là một nữ nhân ác độc vô tâm vô phê!

Trong lòng mọi người đều nhận định Vân Thanh Nhiễm như vậy.

Đáy mắt Vân Yên Nhiên tràn đầy hoảng sợ và bối rối, Vân Thanh Nhiễm đều nhìn thấy, nếu nói hiện giờ Vân Yên Nhiên hoàn toàn giả bộ, thì cũng không đúng, ít nhất sự sợ hãi của nàng ta là thật.

Thấy Vân Thanh Nhiễm muốn đi lên xốc chăn trên giường, Dạ Minh Uyên liền ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, không phải vì Vân Yên Nhiên, mà vì thể diện của hoàng triều Thịnh Vinh.

“Thế tử phi, xin đừng vén chăn lên, hiện giờ quần áo của nàng ta không chỉnh tề.”

Nơi đây nam nhân nữ nhân đều có, còn có sứ thần của nước khác ở đây, nếu vén chăn lên trước mặt mọi người, quả là có chút khó xử.

Trên mặt Dạ Minh Uyên không nhìn ra sự ngưng trọng, mặt khác còn có vết máu vô cùng nổi bật lưu lại trên mặt, khiến hán thoát nhìn có chút tiêu tụy.

Lúc này tâm tình Dạ Minh Uyên rất phức tạp, nhìn Vân Thanh Nhiễm gần trong gang tấc, nghĩ rằng tư thái chật vật của mình hẳn đã bị nàng nhìn rõ cả rồi?

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, sau đó nói với Vân Yên Nhiên vẫn làm bộ sợ hãi như trước: “Công chúa Yên Nhiên, hiện tại bản cung hoài nghi huan hương làm cho thế tử gia khó chịu đang được giấu ở trên giường, bản cung muốn tìm ở trên giường một lượt, bản cung và người đều là nữ tử, tin tưởng công chúa Yên Nhiên nhất định sẽ không để ý.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong liền thò tay vào trong chăn.

“Đừng! Người đừng đụng vào ta! Tránh ra, người tránh ra cho ta!”

Vân Yên Nhiên vội vàng muốn ngăn cản động tác của Vân Thanh Nhiễm, nếu để nàng tìm được huan hương trên người nàng ta chẳng phải mọi chuyện sẽ bại lộ sao?

Với bản lĩnh của các thái y trong cung, nhất định có thể tra ra huan hương trên người nàng ta có tác dụng gì, đến lúc đó hết thấy đều không còn kịp rồi!

Cho nên Vân Yên Nhiên liều mạng cũng phải ngăn cản động tác của Vân Thanh Nhiễm, kiên quyết không cho nàng tìm được huan hương kia.

Vân Thanh Nhiễm cũng quyết tâm phải tìm cho ra huan hương kia, tay nàng ở trong chăn tạo ra động tác rất lớn, khiến hai tay hai chân Vân Yên Nhiên đều vẩy đập lung tung, nàng ta càng gấp thì người lại càng loạn.

Trong lúc nhất thời chiếc chăn đỏ thắm trên giường nổi lên từng đợt sóng hồng, ai không biết còn tưởng hai người đang làm chuyện gì dưới chăn.

Ngay lúc Vân Yên Nhiên nóng lòng tránh né Vân Thanh Nhiễm tìm kiếm, tay nàng ta vung ra dùng lực quá mức, một túi hương bay ra, theo một đường cong xinh đẹp lướt qua trước mặt Vân Thanh Nhiễm, xẹt qua tầm mắt của mọi người, sau đó rơi xuống chăn.

Nguy rồi! Vân Yên Nhiên muốn vươn tay ra nhặt lại, thì bị Vân Thanh Nhiễm cướp lấy trước.

Vân Thanh Nhiễm nhìn túi hương trên tay, sau đó mở túi lấy huan hương từ bên trong ra, huan hương tuy chưa đốt, nhưng trên thân lộ ra mùi hương giống với mùi huan hương nàng từng gửi qua trong phòng.

Huan hương là từ trên người Vân Yên Nhiên rơi ra, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, lại liên hệ với phản ứng lúc trước của Vân Yên Nhiên, thì không khó có được đáp án chính xác, thứ này nhất định là của Vân Yên Nhiên.

Vân Yên Nhiên phát giác ra tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng ta, xấu hổ và giận dữ trong lòng nổi lên, nhất thời không biết nên đối phó với tình huống này như thế nào.

Vân Thanh Nhiễm đem huan hương trên tay cùng với túi thơm đưa đến trước mặt hoàng thượng, “Khởi bẩm hoàng thượng, thần thiếp hoài nghi huan hương này có vấn đề, là nguyên nhân trực tiếp làm cho thế tử gia khó chịu, thần thiếp khẩn cầu hoàng thượng truyền thái y điều tra rõ ràng.”

“Truyền thái y.” Hoàng thượng không có nửa điểm do dự liền truyền thái y theo lời Vân Thanh Nhiễm.

Sự tình phát triển đến mức này, nếu hoàng thượng còn không nhìn ra manh mối, thì quả thực đã uống công hán ngồi trên vương vị nhiều năm như vậy. Cho dù túi hương này không phải thủ phạm khiến Quân Mặc Thần khó chịu, thì cũng không thoát khỏi quan hệ với chuyện xảy ra hôm nay trong gian phòng này.

Thái y đến, lấy huan hương mà Vân Thanh Nhiễm đưa cho để tra xét, huan hương vừa ở trên tay, thái y cũng nhìn ra vấn đề, tình thế người lại càng thêm

xác định.

Thật ra thứ này cũng không phải là quá mức hiếm thấy, dù sao bên trong thâm cung này cũng từng có hậu phi dùng qua, vì muốn được hoàng thượng sủng hạnh, có điều sau này có lệnh cấm sử dụng. Hiện giờ trong hoàng cung đã rất lâu không còn người sử dụng rồi.

“Hồi hoàng thượng, huân hương này không phải là huân hương bình thường, nó chứa Y lan y lan* có tác dụng thôi tình**!”

(*Y lan y lan (伊兰依兰): 2 chữ y khác nhau, cơ mà ta cũng k rõ ý nghĩa cả cụm từ này lắm==”

**Thôi tình: kích thích tình dục)

Người trong cung đối với Y lan y lan cũng không còn xa lạ gì, thành phần chủ yếu là y lan (依兰), sau khi điều phối với mấy loại thành phần khác sẽ có tác dụng thôi tình!

Việc này, chân tướng đã rõ ràng, chỉ dựa vào trí tưởng tượng là có thể biết rõ, thì ra không phải do Cửu hoàng tử say rượu loạn tính ép buộc Vân Yên Nhiên, mà là Vân Yên Nhiên sử dụng được vật thôi tình làm cho ý thức Dạ Minh Uyên mơ hồ ngủ với nàng ta.

Những người mới vừa rồi thăm nghĩ Vân Thanh Nhiễm ác độc lúc này lập tức thay đổi lập trường, chỉ cảm thấy Tam tiểu thư Vân phủ này, tiểu mỹ nhân nổi danh trong kinh thành quá mức âm hiểm, cũng quá mức vô sỉ bỉ ổi, thế nhưng dám làm ra chuyện như vậy, cũng một nàng ta vừa rồi còn khóc lóc làm ra vẻ mình là người bị hại lớn nhất! Đổng kịch quá giỏi rồi!

Thái hậu nghe thấy Y lan y lan, sắc mặt lập tức biến đổi, “Vô liêm sỉ!”

Thái hậu vỗ bàn đứng lên, có thể thấy được bà phẫn nộ đến thế nào.

Ban nãy nghe thấy Cửu hoàng tử phạm sai lầm lớn, thái hậu chẳng qua là nghiêm mặt, nhưng vừa nghe thấy Y lan y lan liền vỗ bàn đứng dậy, có thể thấy được thái hậu đối với Y lan y lan có bao nhiêu thống hận!

Những người biết ở trong cung từng phát sinh một chuyện đều hiểu, cái chết của tiên đế có quan hệ lớn với Y lan y lan, thái hậu có thể không thống hận Y lan y lan ư?

Lần này, bầu không khí vốn đã ngưng trọng lại càng trở nên ngưng trọng hơn. Tất cả mọi người đều ngừng thở, sợ mình gây ra tiếng động sẽ bị tai bay vạ gió.

“Hoàng thượng, chuyện này phải xử lý nghiêm minh! Lại dám dùng Y lan y lan làm hại tôn nhi của ai gia, hoàng tử của hoàng triều Thịnh Vinh ta, nếu không xử lý nghiêm, ai gia sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối!” Thái hậu tàn nhẫn nói, muốn chuyện này phải được xử lý nghiêm khắc.

Không cần thái hậu đặc biệt công đạo, hoàng đế Dạ Hoàng Nghi cũng không định tha thứ cho Vân Yên Nhiên khi nàng ta làm ra chuyện bạc này!

Nàng ta có rõ hành vi không biết xấu hổ này của nàng ta đã mang đến bao nhiêu hậu quả nghiêm trọng không?

Không chỉ riêng sử dụng cấm phẩm trong cung, tội danh hại hoàng tử, mà nàng ta còn mang đến một chuyện cực kỳ đau đầu cho hoàng triều Thịnh Vinh!

Lúc trước hoàng thượng cho rằng nhi tử Dạ Minh Uyên của hần là đầu sỏ gây nên mọi chuyện cũng đã hạ thủ không lưu tình, bây giờ biết Dạ Minh Uyên vô tội, người làm sai là Vân Yên Nhiên, hoàng thượng sẽ càng không nương tay.

“Người đầu, đem công chúa Yên Nhiên giam vào thiên lao!” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Thiên lao, đó là nơi giam giữ trọng phạm, những người tiến vào thiên lao thì đến cuối cùng có được mấy người là có thể còn sống mà trở ra?

Hai chữ thiên lao như một đạo sấm sét giữa trời quang, lúc này Vân Yên Nhiên mới ý thức được chuyện mình làm nghiêm trọng cỡ nào, từ nhỏ nàng ta đã được vợ chồng Vân Viễn Hằng chiều hư, vẫn nghĩ rằng nàng ta muốn cái gì là sẽ được cái đó, mặc kệ phạm sai lầm gì đều có người thay nàng ta xử lý.

Lúc này đây, cho dù là Vân Viễn Hằng cũng không có cách nào cứu nàng ta!

Vân Yên Nhiên bị hai thị vệ mang đi, nàng ta sợ hãi, trước khi bị lôi ra khỏi cửa nàng ta vờn tay túm lấy quần áo Vân Thanh Nhiễm, sống chết không chịu để cho thị vệ kéo nàng ta đi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ cứu muội, muội không muốn đi thiên lao, muội không muốn đi thiên lao!” Nàng ta liều mạng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm cầu cứu.

Đến lúc này mới nhớ đến tỷ tỷ à, sao không nhớ ra sớm hơn đi?

Trên mặt Vân Thanh Nhiễm một mảnh thanh lãnh, đối mặt với sự cầu cứu của Vân Yên Nhiên, câu trả lời mà Vân Thanh Nhiễm đưa ra chính là nhẹ nhàng gỡ những ngón tay đang túm chặt lấy quần áo của nàng, quyết tuyệt, không chứa một chút tình cảm.

Nàng và Vân Yên Nhiên, không có tình cảm tỷ muội, Vân Thanh Nhiễm đã coi như chưa từng có muội muội này!

Vân Yên Nhiên hiện giờ giống như một người sắp chết đuối, vội vã muốn túm được thứ có thể cứu mạng, thấy Vân Thanh Nhiễm lãnh khốc hất tay nàng

ta ra, nàng ta cũng bắt chấp mạng Vân Thanh Nhiễm vô tình vô nghĩa, quay sang cầu cứu Quân Mặc Thần, “Tỷ phụ, người cứu ta đi, ta biết sai rồi, ta không dám nữa! Thế từ gia...”

Quân Mặc Thần so với Vân Thanh Nhiễm còn quá đáng hơn, cười như không cười nhìn Vân Yên Nhiên nói một câu, “Đêm nay không tệ, chỉ là có một số chuyện quá nhiều. Khụ khụ khụ... cái tiếng vo ve này thực ồn... khụ khụ khụ... Ái phi, nàng nói có đúng không?”

Quân Mặc Thần đã sớm cảnh cáo Vân Yên Nhiên, dặn nàng ta phải có chừng mực, là chính nàng ta không nghe khuyên bảo, hôm nay xứng đáng bị như vậy.

“Thế từ gia nói đúng, hôm nay thật sự đã khiến thế từ gia mệt mỏi rồi, thế từ gia còn cảm thấy không thoải mái không?” Vân Thanh Nhiễm biết vừa rồi Quân Mặc Thần là cố ý giả vờ khó chịu, nàng chưa từng nghe nói qua Y lan y lan có tác dụng thôi tình này còn có thể gây tổn thương tới phổi.

“Đỡ nhiều rồi, khiến cho ái phi phải lo lắng cho bản thể từ... khụ khụ...” Quân Mặc Thần suy yếu ho hai tiếng, sắc mặt quả thật là vô cùng tái nhợt.

Vân Yên Nhiên bị hai thị vệ kéo đi, mạnh mẽ mang đi, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đang “nói chuyện yêu đương”, so với “hạnh phúc” của hai người bọn họ, Vân Yên Nhiên cảm thấy mình cực kỳ chật vật, ủy khuất vô cùng, nàng ta rơi vào tình trạng này đều do Vân Thanh Nhiễm từng bước làm hại!

Ban đầu, Vân Thanh Nhiễm không chịu xuất giá thay nàng ta, tiếp đó lại tìm thấy nàng ta ở bên trong tú phùng khiến nàng ta bị giam lỏng trong cung, sau nữa lại không giúp nàng ta đi tìm Cửu điện hạ, hiện tại lại làm hại nàng ta bị giam vào thiên lao! Từng chuyện, từng việc, đều không thoát khỏi liên quan với Vân Thanh Nhiễm!

“Là các người, là các người cố ý hại ta! Các người sẽ không được chết từ từ! Vân Thanh Nhiễm người thật tiểu nhân! Uống cho người là tỷ tỷ của ta, người làm như vậy không thấy có lỗi với ta, có lỗi với cha mẹ ư?” Vân Yên Nhiên không cam lòng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần hét lớn.

Vân Yên Nhiên không biết đột nhiên lấy đâu ra khí lực, giãy khỏi hai tên thị vệ, điên cuồng lao về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Yên Nhiên đem toàn bộ lỗi lầm đều đổ lên đầu Vân Thanh Nhiễm, nghĩ cho dù mình có xuống địa ngục cũng phải kéo Vân Thanh Nhiễm đi cùng.

Quân Mặc Thần khẽ nhíu lông mày, bất động sắc thanh che Vân Thanh Nhiễm ở phía sau chính mình.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy hành động rất nhỏ kia của Quân Mặc Thần, thầm nghĩ, ma ốm này còn muốn che chắn tai họa cho nàng ư?

Vân Thanh Nhiễm đi lên đứng trước Quân Mặc Thần, thoải mái ngênh đón Vân Yên Nhiên giống như bị điên đang lao về phía nàng.

Đưa tay, bắt lấy cánh tay, đưa lên vai, quật ngã, thu phục.

Mọi người há hốc mồm nhìn Vân Thanh Nhiễm dùng tư thế kỳ quái lại hết sức đơn giản quật ngã được Vân Yên Nhiên trong khoảng thời gian ngắn.

Kịch hay vừa mới mở màn, lại đã kết thúc rồi, không hề dị nghị, không cần giải thích, trực tiếp thu phục!

Người điên ra chiều, nhanh! Độc! Chuẩn!

Mọi người kinh hãi, Nhị tiểu thư của Tướng phủ lại có thân thủ như vậy từ bao giờ? Không phải là bị bệnh nhiều năm à?

Một lần nữa Vân Yên Nhiên bị hai tên thị vệ mang đi, lúc này thị vệ đã đề phòng nàng ta, bây giờ nàng ta có muốn thoát ra cũng không còn cơ hội.

Vân Yên Nhiên đi rồi, sự tình vẫn còn chưa được tháo gỡ.

Thác Bạt Yến cất cao giọng nói với mọi người: “Hiện tại là chuyện gì đây? Công chúa hòa thân kia cứ như vậy mà bị tống vào đại lao rồi? Công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh các người lại dám hạ được huynh trưởng rồi loạn luân với huynh trưởng mình, các người có phải nên cho Đảng Ngụy chúng ta một câu trả lời không?”

Ban ngày nàng ta bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức giận không nhẹ, sau đó ở chỗ thái hậu lại bị mất mặt, đang một bụng ủy khuất không có chỗ nào phát tiết, bên này lại xảy ra việc lớn dọa người như vậy.

Thác Bạt Yến vừa mở miệng, hoàng thượng và thái hậu liền đau đầu nhức óc.

Hoàng đế Dạ Hoàng Nghị vốn muốn dùng phương pháp hòa bình để giải quyết mâu thuẫn biên cảnh giữa hoàng triều Thịnh Vinh với Đảng Ngụy, nhưng bởi vì Vân Yên Nhiên, chuyện tình lâm vào bế tắc.

“Kỳ hoàng tử, Yến công chúa, xin hai người chớ nóng vội, về chuyện lần này, trẫm nhất định sẽ cho hai người một đáp án vừa lòng, giờ hai vị hãy quay về tẩm cung nghỉ ngơi đi.” Dạ Hoàng Nghị không thể lập tức cho Thác Bạt Kỳ cùng Thác Bạt Yến một công đạo, hẳn muốn suy nghĩ cẩn thận để tính toán bước tiếp theo.

“Chuyện này còn có cái gì để bàn, rõ ràng các người...” Thác Bạt Yến nghe vậy còn muốn tiếp tục phát biểu ý kiến của mình, lại bị Thác Bạt Kỳ ngăn cản.

“Vậy thì bốn hoàng tử và muội muội sẽ đi nghỉ ngơi trước.” Thác Bạt Kỳ ngăn Thác Bạt Yến lại không để nàng ta tiếp tục nói, muội muội này của hắn trời sinh tính có chút kiêu căng, hiện giờ bọn họ đang ở trên địa bàn của người khác, há lại để bọn họ càn rỡ như thế?

Thác Bạt Kỳ dắt tay muội muội Thác Bạt Yến của mình rời khỏi hiện trường.

Đi xa khỏi đám người, Thác Bạt Yến không nhịn được tức giận nói: “Ca ca, sao huynh lại không cho muội nói, đây rõ ràng là bọn họ đuối lý, là bọn họ không đúng mà!”

“Yến Tử, nơi này không phải là Đàng Ngụy, nếu hoàng đế nơi này làm gì chúng ta, muội cảm thấy chúng ta còn có mạng để trở về không? Huống hồ, muội cho là vì sao phụ hoàng đồng ý nghị hòa với hoàng triều Thịnh Vinh?” Thác Bạt Kỳ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Thác Bạt Yến, bởi vì Đàng Ngụy bọn họ chỉ là một tiểu quốc tầm thường, nếu không có vị trí thuận lợi, thì hoàng triều Thịnh Vinh đã sớm đem bọn họ xác nhập làm một rồi!

“Ca, huynh mắng muội!” Thác Bạt Yến bị Thác Bạt Kỳ nói hai câu, liền khóc chạy.

Thác Bạt Kỳ nhìn bóng lưng Thác Bạt Yến đi xa, bất đắc dĩ thở dài.

Thác Bạt Kỳ cùng Thác Bạt Yến đi rồi, bên trong điện Lăng Vân, Quân Mặc Thần cũng tính toán muốn cùng Vân Thanh Nhiễm rời khỏi.

“Khụ khụ... Khỏi bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương, thần thỉnh chỉ cùng thể tử phi đi trước một bước.” Quân Mặc Thần nói.

Thái hậu gật đầu đáp ứng, “Đi thôi, đi thôi, Thần Nhi con nhanh về phủ nghỉ ngơi đi, vừa rồi con hít một ít mùi hương đã không thoải mái, chắc hẳn còn rất khó chịu, người đâu, đưa thể tử gia và thể tử phi hồi phủ Trần Nam vương!”

Quân Mặc Thần mang theo Vân Thanh Nhiễm cáo lui.

Trên đường về, trên mặt Quân Mặc Thần có chút mệt mỏi, thân thể hắn vốn rất dễ mệt, Vân Thanh Nhiễm nhìn ra được hắn thật sự không thoải mái, tuy ban nãy hắn ở trong phòng Dạ Minh Uyên ho khan kịch liệt như vậy chỉ là giả vờ, nhưng thân thể hắn khó chịu là thật... Vân Thanh Nhiễm duỗi tay giúp Quân Mặc Thần thuận khí, nhẹ nhàng vỗ trước ngực hắn.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại ở trước ngực mình vỗ tới vỗ lui, khiến cho Quân Mặc Thần có chút cảm giác kỳ diệu.

Quân Mặc Thần không khỏi thầm mắng chính mình, nàng chẳng qua thấy hắn khó chịu nên mới thuận tay vỗ vài cái, vậy mà hắn lại có cảm giác rung động khó hiểu.

Tâm tư chính mình không quản được, giai nhân bên cạnh lại không coi con ma ồm như hắn như nam nhân bình thường, vừa không phòng bị hắn cũng không nghĩ đến chuyện nam nữ với hắn, khiến hắn không biết nên vui mừng hay là nên buồn rầu đây.

★

Trong phòng ngủ của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm ngồi trước bàn trang điểm, Lục Trúc giúp Vân Thanh Nhiễm tháo trang sức.

“Tiểu thư, vừa rồi người và thể tử gia cùng nhau trở về giống như...” Lục Trúc ái muội nói.

“Như thế nào?”

“Tiểu thư, nói thật ra, người và thể tử gia có phải đang diễn giả thành thật rồi không?” Lục Trúc cảm thấy quan hệ của hai người họ có chút... thân mật.

“Không có chuyện đó, chỉ là đôi lúc cảm thấy hắn rất đáng ghét, có lúc lại làm cho người ta đau lòng thôi.” Cùng Quân Mặc Thần diễn giả thành thật? Làm sao có thể! Vân Thanh Nhiễm không đồng ý với suy nghĩ của Lục Trúc.

“Nô tì và Hồng Mai ngược lại hy vọng người cùng thể tử gia thành thật đấy!”

“Vì sao?”

“Chúng ta ở trong Vương phủ vô cùng thoải mái, không ai khi dễ chúng ta, ít chủ tử, bọn hạ nhân cũng không tranh đấu. Tiểu thư người không biết ở một số quý phủ có nhiều di nương, đám di nương đó tranh đấu gay gắt, liên lụy đến đám hạ nhân mỗi ngày đều bị áp bức. Còn có nha, đãi ngộ của vương phủ rất tốt, buổi sáng hôm nay quản gia có đến đưa tiền tiêu hàng tháng cho tiểu thư, ước chừng năm mươi lạng bạc đó! Quản gia nói nếu tiểu thư người đi vắng, thì đem ngân lượng cho nô tì và Hồng Mai, lúc ấy nô tì rất sợ hãi!”

“Cho nên người vì điều kiện thoải mái cùng với tiền tiêu hàng tháng hậu hĩnh, liền tính toán đem chủ tử người là ta đây bán đi phải không?” Vân Thanh Nhiễm từ trong gương nhìn gương mặt nhỏ hưng phấn của Lục Trúc mà cảm thấy buồn cười, nha đầu này thật sự rất vui vẻ. Đúng vậy, so với việc đi Đàng Ngụy, vương phủ này không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Chính vào lúc này, bên ngoài cửa sổ hiện lên một bóng người, bóng người như quỷ mỵ bay vào phòng, đồng thời điểm huyết ngữ của Lục Trúc, làm cho Lục Trúc say.

Vân Thanh Nhiễm nhìn vị công tử thế gia đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, trên mặt không chút hoang mang, đôi môi còn chứa ý cười.

“Tiểu mỹ nhân, đêm còn dài, có phải nằm một mình rất khó ngủ chẳng, không bằng bản công tử đến ngủ cùng nàng có được không?” Nam nhân tiến lên, bàn tay khẽ nâng cằm Vân Thanh Nhiễm, ý tứ đùa giỡn mười phần.

Vân Thanh Nhiễm chẳng những không né tránh, mà còn tùy ý để nam nhân đùa giỡn nàng, “Công tử thật sẵn sàng, ta đang lo ngủ một mình sẽ rất tịch mịch, ta đây xin cõi quần áo cho công tử.”

Vân Thanh Nhiễm tiến lên muốn cõi quần áo nam nhân.

“Ngươi tịch mịch đến vậy à?” Sắc mặt nam nhân khẽ biến.

“Đối với người khác, ta không tịch mịch đến vậy, nhưng mà đối với đại mỹ nhân Hồng Dược đây, ta rất có hứng thú đó!”

Hóa ra vị công tử thế gia này không phải ai khác, mà chính là vị giáo chủ Hồng Dược quý thần khó lường của Thương Lan giáo dịch dung thành.

Hồng Dược thấy thân phận của mình bị bại lộ, buồn bực kéo mặt nạ nam nhân làm bằng da người xuống, chán nản.

“Lý nào lại vậy, vì sao thuật dịch dung của lão nương lại mất tác dụng trước ngươi chứ?” Lần trước Hồng Dược dịch dung bị Vân Thanh Nhiễm vạch trần thì có chút không tin, vì thế lần này lại tới nữa, nhưng rốt cuộc là lỗi ở đâu? Bà tự nhận mình bất chước nam nhân giống như đức!

Vân Thanh Nhiễm tự động đem bát mẫn của Hồng Dược ném ra sau đầu, “Nói đi, nửa đêm chạy tới tìm ta có chuyện gì?”

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Lục Trúc bị Hồng Dược điểm huyết ngủ, buổi tối sân nhà lạnh, dễ bị cảm, nên đem nàng đỡ lên trên giường.

“Ngươi là đồ đệ ta, sư phụ tới tìm đồ đệ còn cần lý do ư?”

“Bà không có việc gì, nhưng đúng lúc ta có việc muốn bà giúp ta đi làm.”

Hồng Dược nghe vậy liền đặt mông ngồi xuống, “Hiện tại ngươi là sư phụ của ta hay ta là sư phụ của ngươi? Có đồ đệ nào ra lệnh cho sư phụ như thế không? Có điều ta rất tò mò với việc mà ngươi muốn ta làm giúp, nói nghe xem ta có hứng thú hay không.” Khó có được dịp Vân Thanh Nhiễm nhờ vả, Hồng Dược khó tránh khỏi tò mò.

“Sự tình phát sinh ở trong cung hôm nay bà nghe nói rồi chứ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Hồng Dược, sự tình trong cung hôm nay có lưu truyền khắp các phủ lớn ngõ nhỏ hay không Vân Thanh Nhiễm không biết, nhưng mà đối với Hồng Dược, rất có thể sẽ biết, dù sao hôm nay cũng có không ít người chứng kiến, tứ vương gia cùng với một vài quyền quý khác đều ở đó, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chuyện lớn như vậy đề lộ chút tiếng gió cũng không có gì kỳ lạ, không bị lộ ra thì mới tà môn.

“Ngươi là nói đến chuyện muội muội ngươi hạ dược?” Hồng Dược xác thực có biết chuyện xảy ra trong cung ngày hôm nay, “Không phải là ngươi muốn ta giúp muội muội kia của ngươi chứ, nói thật, có thể làm ra được loại chuyện này, ta thật sự phục nàng ta rồi, Hồng Dược ta tự nhận là phóng đảng không tiết chế, cũng sẽ không ở dưới tình huống đã có hôn ước kê đơn cho nam nhân khác để phá tằm thân xử nữ, sau đó mặt dày mặt dạn muốn gả cho nam nhân kia.”

“Ta không phải muốn giúp nàng ta, ta muốn giúp Cửu hoàng tử.” Vân Thanh Nhiễm nói, tuy rằng Vân Yên Nhiên là muội muội ruột của nàng, nhưng với chuyện này, nàng ta phải tự gánh hậu quả.

“Hắn có việc gì cần ngươi giúp đỡ à? Mọi chuyện đã rõ ràng, không liên quan đến hắn, cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới danh dự của hắn.”

“Vân Yên Nhiên còn có một cơ hội trở mình, chính là có đứa nhỏ, ai cũng không thể cam đoan sau việc hôm nay trong bụng Vân Yên Nhiên sẽ không hoài thai con của Cửu hoàng tử.” Vân Thanh Nhiễm nói, “Chuyện ngày hôm nay hẳn cha ta cũng đã biết, lấy sự sùng ái của ông ta đối với Vân Yên Nhiên nhất định sẽ dốc toàn lực cứu nàng ta, tâm tư kín đáo như ông ta sẽ không thể không nghĩ đến việc hoài thai. Cho tới bây giờ các vị hoàng tử chưa có người nào vì hoàng thất mà sinh hạ hoàng tôn, nếu Vân Yên Nhiên thật sự hoài thai, thái hậu nương nương và hoàng thượng không thể không thay đổi suy nghĩ, cẩn thận tính toán, việc liên hôn với Đàng Ngụy kỳ thật cũng không lớn, hơn nữa cha ta có ảnh hưởng trong triều, ca ca ta có tiếng nói trong quân, còn có thân phận của tỷ tỷ và ta, lúc hoàng thượng hạ quyết định cuối cùng hẳn là sẽ lo lắng đến những điều này, kết quả cuối cùng rất có thể chuyển biến thành Cửu hoàng tử ngênh thủ Vân Yên Nhiên.”

Mặc dù Vân gia không thể so sánh với hoàng tộc, cũng không thể so sánh với người trong tứ vương phủ, nhưng tốt xấu gì cũng là danh gia vọng tộc trong kinh thành, bốn huynh muội bọn họ, một người làm phi tử của hoàng thượng, một người là phi tử của thế tử, một người là tướng lĩnh trong quân doanh. Dù loại nhân tố cần lo nghĩ, đợi sau khi hoàng thượng hết giận, nếu như lại xuất hiện một đứa nhỏ, thì rất có khả năng lấy đại cục làm trọng mà từ hôn cho Vân Yên Nhiên và Cửu hoàng tử.

Hồng Dược lắng nghe Vân Thanh Nhiễm phân tích, gật gật đầu, thật sự không để ý chuyện này, đây là chuyện rất có khả năng sẽ thay đổi chỉ vì một đứa nhỏ.

“Có điều việc này vừa mới phát sinh, có đứa nhỏ hay không cũng phải đợi hơn nửa tháng sau mới biết được, sự tình có thể không trùng hợp như vậy chứ?”

“Vậy làm cho chuyện này biến thành hoàn toàn không có khả năng đi.”

“Cho nên người muốn ta giúp người làm gì?”

“Bà biết y thuật không?”

“So với lang băm trong vương phủ kia thì biết hơn một chút!” Tựa hồ Hồng Dược cùng Mộc Bách Dương từng có đụng chạm gì, mỗi lần hai người nhắc tới nhau đều không có lời nào hay.

“Ta muốn bà làm cho Văn Yên Nhiên không có khả năng hoài thai đứa nhỏ của Cửu hoàng tử.”

“Tuy nói như vậy không sai, nhưng nàng ta là muội muội của người đó!”

“Hiện tại thời gian cách lúc xảy ra chuyện chưa tới mười hai giờ, cũng chính là sáu canh giờ, tinh trùng và trứng còn chưa tạo thành trứng thụ tinh, theo góc độ sinh vật học mà nói, còn chưa sinh ra thể sinh mệnh, việc phải làm hiện giờ là ngăn cản sinh mệnh xuất hiện, chứ không phải là bóp chết sinh mệnh.”

“Người lại biện giải tà thuyết ở nơi nào?”

“Đây là lý luận thuyết pháp của ta.” Văn Thanh Nhiễm nói, “Bà có thể làm được không?”

“Người đừng quên hiện tại Văn Yên Nhiên bị nhốt trong thiên lao, đó là nơi nguy hiểm thế nào không cần ta nói người cũng biết chứ!”

“Bà không phải có võ công cao cường à, cộng thêm thuật dịch dung nữa?”

“Đừng nhắc thuật dịch dung, cũng không biết là tại sao, xú nha đầu người mỗi lần đều nhìn thấu thuật dịch dung của ta!”

“Người khác không nhìn thấu là được rồi.” Nàng là ngoại lệ.

“Đi, muốn ta giúp người làm chuyện này cũng có thể, có điều phải trao đổi, người cũng phải giúp ta đi làm một việc.”

“Việc gì?”

“Yên tâm, người là người kế thừa của ta, việc nguy hiểm ta sẽ không để người đi làm.” Hồng Dược nói rất nghiêm túc, chẳng qua lời nói của bà một chút thuyết phục cũng không có, lần trước đem đồ đệ một thân suy yếu như nàng ném vào giữa bầy sói, còn không biết xấu hổ nói sẽ không để nàng làm chuyện nguy hiểm à?

“Cụ thể đi.” Văn Thanh Nhiễm cũng không muốn mình mơ hồ bị người ta đem bán mà cũng không biết.

“Ta muốn người giúp ta báo thù, hôm nay ta ở bên trong đồ phùng của kinh thành thua thiếu chút nữa phải còi cả đai quần, ta muốn người đi đánh cược với bọn họ, thắng hết tiền trong đồ phùng, quan trọng nhất là phải đem tên lão bản khôn kiếp của đồ phùng đó thua đến mức phải còi cả đai quần!”

Lúc Hồng Dược nói phải giúp bà báo thù, Văn Thanh Nhiễm còn tưởng việc gì quan trọng, ai ngờ lại muốn báo thù vì thua bài!

Văn Thanh Nhiễm không nói gì nhìn vị bị thiên hạ nói là lão yêu quái cực kỳ hung ác, không ngờ là một người ngây thơ chạy đi chơi bạc, thua cuộc còn muốn đồ đệ của mình đi báo thù giúp!

“Ta sẽ không chơi bạc.” Văn Thanh Nhiễm không muốn chơi trò này, thắng thán nói.

“Ta quân người sẽ hay không, không thì học đi, coi như là công phu đầu tiên để đồ đệ của ta học là được rồi, nếu ngày đầu tiên thua cuộc ngày thứ hai tiếp tục chơi, thắng thứ nhất thua, thắng thứ hai lại tiếp tục, nếu thua luôn cả bản thân, ta sẽ giúp người báo tin cho thể tử gia đến đón!” Hồng Dược mặc kệ Văn Thanh Nhiễm có biết chơi hay không, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bà không có thời gian báo thù thì để đồ đệ bà đến báo thay.

“Được rồi, điều kiện của bà ta đáp ứng. Là đồ phùng nào?” Văn Thanh Nhiễm đáp ứng yêu cầu của Hồng Dược.

“Kim Nguyên Thông Bảo.” Nói xong, Hồng Dược liền đeo mặt nạ lên, chuẩn bị rời đi làm việc cho Văn Thanh Nhiễm, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, liền dừng bước, quay đầu hỏi Văn Thanh Nhiễm, “Đúng rồi, ta giúp người chuyện Văn Yên Nhiên thì không có vấn đề gì, nhưng mà nếu phụ mẫu người biết, người sẽ biến thành nữ nhi bất hiếu.”

Văn Thanh Nhiễm không sao cả nhún nhún vai, “Bọn họ muốn ồn ào thì cứ để bọn họ làm đi, nay Văn Yên Nhiên đã làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ hai người bọn họ không có một chút trách nhiệm nào sao? Nếu hai người bọn họ không chiều Văn Yên Nhiên thành như vậy, khiến nàng ta cảm thấy có chuyện đại sự gì cũng đều có người gánh hậu quả thay, thì nàng ta sẽ to gan phạm phải đại họa như vậy không? Một người phạm sai lầm nên vì sai lầm của mình mà gánh vác trách nhiệm.”

Hồng Dược nghe xong lộ ra nụ cười thương thức đối với Văn Thanh Nhiễm, “Làm sao bây giờ, ta phát hiện ra ta càng ngày càng yêu thích đồ đệ nhà người rồi đấy!”

“Ai cần lão yêu bà thích chứ?”

“Không lớn không nhỏ, phải gọi sư phó, không cho phép gọi lão yêu bà! Đứng rồi, kỳ thật ngươi cùng thế tử bệnh nhà ngươi rất xứng đôi, không bằng lo lắng cho hần một chút đi.”

“Thời gian không còn sớm, bà có thể đi rồi.” Vân Thanh Nhiễm đuổi người.

“Thực lĩnh đạm!” Hồng Dược làm vẻ mặt thương tâm oán niệm một câu, sau đó từ trên người ném ra ngọc bội màu đỏ tím, “Cái này cho ngươi, về sau giao cho ngươi bảo quản.”

Vân Thanh Nhiễm tiếp được ngọc bội Hồng Dược ném tới, lật tới lật lui xem xét, màu sắc là đỏ tím, toàn bộ khối ngọc bội đều tinh xảo đặc sắc, nằm ở trong lòng bàn tay có chút lạnh lẽo, dường như còn lan tỏa chút huỳnh quang, thật đúng là một khối ngọc tốt! Ngọc bội này hình tròn, ở giữa có khắc hoa văn, trên hoa văn chạm trổ hình Thao Thiết? Hay là Tỳ Hưu? Vân Thanh Nhiễm đối với những thần thú trong truyền thuyết này không quá quen thuộc, đại khái đây là hình dáng một hoa văn.

“Là lễ vật gặp mặt bà tặng cho ta?” Vân Thanh Nhiễm nhú mày hỏi.

“Là tín vật của Thương Lan giáo chúng ta, Thông Linh Bảo Ngọc.”

“Chính là khối ngọc đã lựa chọn ta?” Bởi vì cũng có chút quan hệ với bản thân, nên Vân Thanh Nhiễm đối với khối ngọc bội này cũng sinh ra một chút hứng thú.

“Ừ, cũng có thể nói như thế, quy củ của Thương Lan giáo chúng ta, người thừa kế các thế hệ giáo chủ phải được Thông Linh Bảo Ngọc này thừa nhận.”

Vân Thanh Nhiễm lại tinh tế đánh giá Thông Linh Bảo Ngọc một phen, trừ việc thoát nhìn rất đáng tiền, còn lại, nàng không nhìn ra nó có cái gì đặc biệt.

“Ngươi trăm ngàn phải nhớ cất kỹ nó, tuy rằng nó không mất được, nhưng ngươi cũng đừng coi thường, tùy tiện ném nó đi!” Hồng Dược nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm, Thông Linh Bảo Ngọc có linh tính, muốn ném cũng không ném đi được, bà chỉ sợ Vân Thanh Nhiễm coi Thông Linh Bảo Ngọc như trang sức bình thường mà ném loạn lung tung.

Trên thân của Thông Linh Bảo Ngọc có xuyên một sợi dây, Vân Thanh Nhiễm liền đeo ngọc bội kia lên cổ.

Mục đích hôm nay Hồng Dược đến tìm Vân Thanh Nhiễm đã đạt được, liền phi thân rời khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm, sau khi rời khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm trên mặt Hồng Dược hiện lên nụ cười gian trá như hồ ly.

★

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Trúc mở mắt tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường Vân Thanh Nhiễm, sợ tới mức nhảy dựng lên.

Tối hôm qua nàng và tiểu thư chen chúc trên một chiếc giường? Lục Trúc dùng nắm tay gõ đầu mình, thậm chí mình đáng chết, sao lại không biết đúng mực như vậy, dám ngủ trên giường tiểu thư, nhưng nàng nhớ là tối hôm qua mình đang giúp tiểu thư gỡ trang sức, sau đó xảy ra chuyện gì, nàng hình như không nhớ rõ...

Sau đó Lục Trúc nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đang ngồi trước bàn trang điểm.

“Tiểu thư, nô tỳ biết sai, nô tỳ đáng chết!” Lục Trúc tưởng rằng mình nhàn hạ ngủ quên, cho nên kích động thỉnh tội với Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi tỉnh rồi? Vậy đi rửa mặt chải đầu xong xuất phủ với ta một chuyến.” Vân Thanh Nhiễm đã mặc nam trang, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mặc nam trang thoải mái hơn so với nữ trang, ít lố, mặc vào cũng đơn giản, nếu không phải vào cung, thì nàng thích mặc nam trang hơn.

“Tiểu thư người muốn ra khỏi phủ?” Lục Trúc đánh giá trang phục hôm nay của Vân Thanh Nhiễm, tiểu thư đây lại muốn xuất môn đi làm chuyện gì?

“Ừ, đi thôi, đừng để chậm trễ.”

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc không dám chậm trễ chuyện của Vân Thanh Nhiễm, nhanh chóng chạy trở về phòng của mình, đợi đến lúc trở lại cũng một thân nam trang.

Chủ tớ hai người nữ phần nam trang ra khỏi vương phủ, vừa xuất môn đã gặp Quân Kiệt, “Nương nương, ngài đây là...”

Ánh mắt Quân Kiệt lướt qua lướt lại quần áo trên người Vân Thanh Nhiễm, thế tử phi muốn xuất môn.

Vậy hần có nên đi bẩm báo thế tử gia hay không? Thế tử gia dường như rất quan tâm thế tử phi, tuy rằng thế tử gia không nói ra miệng, nhưng mà từ việc người an bài nơi ở của thế tử phi là biết, Quân Kiệt đi theo Quân Mặc Thần nhiều năm như vậy, chút chuyện này vẫn phải có lực nhìn ra.

“Ta muốn ra ngoài một chuyến.” Vân Thanh Nhiễm được Quân Mặc Thần cho phép tự do ra vào vương phủ, không cần lo lắng sẽ bị bắt giữ, đại khái có thể quang minh chính đại đi từ cửa chính.

“Thế tử phi muốn đi đâu?” Quân Kiệt chỉ quan tâm hỏi, vạn nhất chốc lát hần đi bẩm báo thế tử gia, gia hỏi thế tử phi đi nơi nào, hần cũng có thể trả lời được.

“Đồ phùng.” Vân Thanh Nhiễm nói xong liền đem theo Lục Trúc nghênh ngang rời đi.

Đợi chút, vừa rồi thế tử phi nói là... đồ phùng?

Ờ, thế tử phi, là thuộc hạ nghe lầm rồi? Người mà lại đi đồ phùng á!

Vân Thanh Nhiễm rời khỏi vương phủ, liền cùng Lục Trúc đi tìm “Kim Nguyên Thông Bảo” mà Hồng Dược nói, đồ phùng này cũng thật kỳ quái, một nơi chơi bài bạc lại có tên giống như ngân hàng tư nhân, nơi đó mà là nơi cho người ta kiếm tiền sao, giống hố tiền thì đúng hơn.

Chờ tới khi Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc tìm được “Kim Nguyên Thông Bảo” rồi, mới biết đây thật sự không phải một đồ phùng nhỏ!

Đối diện là một tấm biển màu đỏ nam vàng treo trên cao, trên đó có viết bốn chữ “Kim Nguyên Thông Bảo” màu vàng rất to thu hút ánh mắt người khác.

Xa nhà khắc hoa văn, phía dưới có hai cây cột màu đỏ thẫm rất có khí thế, cửa sổ của đồ phùng đều chạm rồng trở hoa, hình dáng không phải kim nguyên bảo thì chính là đồng tiền, giống như khắp nơi đều có bạc vậy.

Ngoài cửa còn có hai đại hán cao lớn đứng gác hai bên, vừa có tác dụng bảo hộ, vừa có tác dụng dọa dẫm, người tiến vào đồ phùng, dạng người nào cũng có, mỗi ngày đều có khả năng xảy ra chuyện.

Hôm nay Vân Thanh Nhiễm một thân quần áo cũng không tồi, tuy rằng không quý giá, nhưng nhìn chất vải trên quần áo của Vân Thanh Nhiễm liền biết là người không phú cũng quý, Vân Thanh Nhiễm nhìn tơ lụa trên người mình, nguyên liệu này ở hiện đại cũng tuyệt đối là hàng thượng đẳng, có lẽ ở nơi này cũng rất đáng giá.

Vân Thanh Nhiễm không biết rằng, quần áo trên người nàng đều do Quân Mặc Thần vì nàng đặc chế, không phải dùng vân cẩm do phủ Vân Châu sản xuất, mà dùng thiên tâm cẩm của thành Tứ Phương. Người bình thường cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, mà Vân Thanh Nhiễm lại có hẳn một bộ quần áo.

Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc đi vào Kim Nguyên Thông Bảo, gã sai vặt trong điểm có nhãn lực liếc mắt một cái đã nhìn ra Vân Thanh Nhiễm là khách nhân có tiền, liền dẫn nàng lên lầu hai.

Lầu một, phần lớn là những tên ma bạc bình thường, chơi một ngày cũng không được bao nhiêu ngân lượng, mà khách nhân ở trên lầu hai thì khác, rất nhiều người là đại tài chủ, ra tay rộng rãi.

Vân Thanh Nhiễm ở trên lầu hai, ánh mắt nhìn những người xung quanh một lượt, Hồng Dược muốn nàng thắng lão bản của đồ phùng này?

Vậy hẳn nên tìm một chỗ thắng thoải mái đã, như vậy mới khiến lão bản hiện thân được, bằng không ai lại rảnh rỗi để ý đến khách nhân bình thường như nàng?

Lục Trúc nhìn một màn rầm rộ trước mắt, đồ phùng náo nhiệt này làm cho Lục Trúc có chút bất an, ngón tay nàng khẽ kéo kéo quần áo Vân Thanh Nhiễm, nhỏ giọng nói với Vân Thanh Nhiễm: “Công tử, làm sao bây giờ? Người thực sự muốn chơi à?”

“Ừ, thử một chút.”

“Công tử người biết chơi không?”

“Không biết.” Đây là lời nói thật, cho tới bây giờ Vân Thanh Nhiễm chưa từng tham gia các hoạt động đánh bạc nào.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lục Trúc vẻ mặt sốt ruột cùng sợ hãi.

Gã sai vặt mang Vân Thanh Nhiễm lên lầu ngay ngày đầu ở đồ phùng, gặp qua đủ loại người, là một người có nhãn lực, hẳn liếc mắt một cái đã nhìn ra đây là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm đến đồ phùng, loại khách nhân mà bọn họ thích nhất, tiền nhiều, tay mới, non nớt, chính là cây rụng tiền tủa ra hào quang.

“Không biết vị công tử này cảm thấy hứng thú với trò gì, ở nơi này của chúng ta có rất nhiều trò chơi, đầy đủ mọi thứ, nếu công tử không biết cách chơi, chúng ta có thể dạy ngài chơi như thế nào, ta cũng sẽ chịu trách nhiệm giải thích tỉ mỉ quy tắc của từng trò chơi cho ngài.” Gã sai vặt rất săn sóc nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận xem xét chung quanh, nghe thấy bên cạnh bàn chính có người hô: “Mua rồi thì mau rời tay, mau rời tay...”

“Bên kia chơi cái gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi gã sai vặt.

“Đó là đồ lớn nhỏ, nhà cái đồ xúc xắc, những người khác mua đại hoặc là mua tiểu hoặc là báo tử, mua đúng thì được thưởng, mua sai thì cho nhà cái ăn. Đây là trò chơi đơn giản trong đồ phùng chúng ta, công tử có hứng thú?”

“Có.” Cái này có thể có!

“Vậy mời công tử đi theo tiểu nhân.” Người nọ cảm thấy thỏa mãn dẫn dắt Vân Thanh Nhiễm đi đến chỗ đồ xúc xắc kia, con cá mập đã mắc câu, gã sai vật tự nhiên rất cao hứng.

Nhưng đến nửa canh giờ sau, gã sai vật liền cười không nổi, đầu chỉ cười không nổi, mà quả thực chỉ muốn khóc với Vân Thanh Nhiễm.

Không phải nói là chưa chơi bao giờ sao? Không phải là không biết chơi ư?

Chẳng lẽ thật sự ứng với một câu nói trong đồ giới, vận khí thích theo tay mới?

Vị công tử trẻ tuổi này ngày hôm nay là lần đầu tiên chơi, cho nên vận khí mới bạo phát? Nào có người nào mỗi lần đặt lớn nhỏ đều thắng thế chứ!

Bên người Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc lúc đầu còn vô cùng không yên tâm lúc này đã không còn lo lắng, nhìn một đồng bạc trắng chồng chất trước mặt Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc cao hứng đến mức không khép miệng lại được, sau đó cùng những người xung quanh hò hét, trợ uy giúp Vân Thanh Nhiễm.

Bởi vì mỗi lần Vân Thanh Nhiễm đặt đều thắng, liền làm cho rất nhiều người ở xung quanh chạy lại đây, cùng Lục Trúc hò hét trợ uy giúp Vân Thanh Nhiễm, trong lúc nhất thời bàn của Vân Thanh Nhiễm trở thành nơi náo nhiệt nhất ở đồ phường.

Gã sai vật nhìn thấy tình hình không đúng, liền vụng trộm rời đi, đến phía sau đồ phường, đi tìm Đại lão bản của bọn họ.

Vân Thanh Nhiễm vừa đồ, khoe mắt vừa nhìn hành động của gã sai vật, nàng chờ chính là điều này.

Qua thời gian ước chừng một khắc, gã sai vật kia liền trở lại, sau hắn là một nam tử mặc cẩm y hoa phục, nam tử một thân nho nhã đoan trang, khiến người ta có cảm giác thực ôn hòa, nhìn qua không giống thương nhân, cũng không giống là người mở ra đồ phường.

Nam nhân này không phải là Mộ Dung Tu à?

Lại một lần nữa Vân Thanh Nhiễm nhận thức sản nghiệp của Mộ Dung Tu lớn cỡ nào, nghĩ lại, gian đồ thạch là của hắn, đại tửu lâu cũng là của hắn, hiện giờ đồ phường lớn này vẫn là của hắn, rốt cuộc ở trong kinh thành này hắn có bao nhiêu sản nghiệp?

Mộ Dung Tu cũng nhận ra Vân Thanh Nhiễm.

“Vân công tử, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy đã lại gặp mặt.” Mộ Dung Tu cười chào Vân Thanh Nhiễm.

“Là ta thật không ngờ lão bản của đồ phường này là Mộ Dung công tử người mới đúng.”

“Vân công tử lại chê cười rồi, tại hạ chẳng qua là làm một chút sinh ý nhỏ mà thôi.”

Người làm chút sinh ý nhỏ, vậy người muốn những gian cửa hàng nhỏ tửu lâu nhỏ sống như thế nào?

Mộ Dung Tu lại quan sát Vân Thanh Nhiễm một phen, “Vân công tử thật sự là học rộng tài cao, lần trước ở Tự Bảo đường Vân công tử đã làm cho tại hạ mở rộng tầm mắt, lần này ở Kim Nguyên Thông Bảo lại thấy Vân công tử thể hiện năng lực phi phàm như vậy, tại hạ thật sự càng thêm tò mò về Vân công tử...”

“Mộ Dung công tử quá khen, là đồ thạch hay đồ bạc, trò đánh bạc này toàn bộ đều dựa vào vận khí, có lẽ là tổ tiên Vân Thanh tích đức, để Vân Thanh có vận khí tốt như vậy.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Tu hiển nhiên là không tin lời nói của Vân Thanh Nhiễm, “Không biết Vân công tử có hứng thú bởi tại hạ mấy ván không?”

“Có thể, có điều ta muốn biết Mộ Dung công tử muốn chơi trò gì, ta đối với mấy thứ này không có hiểu biết nhiều, rất nhiều trò không rõ cách chơi.” Vân Thanh Nhiễm nhìn những trò chơi phức tạp bên trong đồ phường.

“Nếu vừa rồi Vân công tử chơi đồ lớn nhỏ, không bằng chúng ta tiếp tục được không, do tại hạ làm nhà cái.” Mộ Dung Tu đề nghị nói.

“Được.” Vân Thanh Nhiễm đồng ý, thoát nhìn đồ lớn nhỏ này còn đơn giản hơn một chút.

Mộ Dung Tu vừa xuất động, một vài con bạc khác đều thối lui, không tham dự đánh bạc, nhường cho hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Mộ Dung Tu quyết đấu.

Mộ Dung Tu thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, cùng nhà cái lúc trước giống nhau, đem toàn bộ xúc xắc thả lên bàn.

“Vân công tử, mời.” Mộ Dung Tu làm một tư thế mời với Vân Thanh Nhiễm.

Ba điểm, hai điểm, hai điểm, là tiểu.

Vân Thanh Nhiễm đặt tiểu.

Mộ Dung Tu không nói gì, bàn tay khẽ mở nắp đây, ngay lúc hắn mở ra, xúc xắc trong đó đều lật mình, vốn dĩ là ba, hai, hai biến thành bốn, năm, năm!

Nam nhân này, thâm tàng bất lộ!

“Thật đáng tiếc, bốn năm năm, là đại, Vân công tử, ngươi thua.” Tươi cười như gió xuân trên mặt Mộ Dung Tu không đổi nói với Vân Thanh Nhiễm.

Thật không hổ danh là lão bản phía sau màn của đồ phùng, vị công tử trẻ tuổi này vừa rồi thắng nhiều ván như vậy vẫn luôn bất bại, vậy mà Đại lão bản vừa ra tay đã thu phục được rồi!

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm cân nhắc một chút, tuy rằng nàng có thể nhìn được xúc xắc bên trong là mấy điểm, nhưng Mộ Dung Tu cũng biết, trước khi mở nắp liền dùng nội lực làm thay đổi xúc xắc, nói trắng ra, mặc kệ là nàng mua đại hay mua tiểu, kết quả cuối cùng vẫn là thua!

Nghĩ cũng đúng, nếu đối phương không phải là cao thủ, lão yêu bà cũng sẽ không bị thua đậm như vậy.

Vân Thanh Nhiễm lại cùng Mộ Dung Tu chơi thêm vài ván, kết quả đều giống nhau, thua.

“Vân công tử, ngươi còn muốn tiếp tục không? Bao nhiêu ngân lượng mà ngươi mang theo hẳn là đều thua hết rồi?” Mộ Dung Tu cười nói.

“Ai, xem ra lão tổ tông nhà ta không còn phù hộ nữa, tiền đã không còn, bất quá ta còn một cái mạng này, không biết có đáng tiền không đây, Mộ Dung công tử có thu mua không?”

Lời này của Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra, mọi người đều im lặng, thua tiền thì thua tiền, nhìn bộ dạng hẳn cũng không giống người nghèo, tiền trên người mang theo đều thua hết, có thể về nhà lấy tiền là được rồi, nếu không thì không chơi nữa, như thế rất tốt mà, sao lại đem tính mạng mình ra đặt cược chứ?

Việc này không thể đùa giỡn được nha!

“Vân công tử muốn dùng mạng của mình đánh cược cái gì?”

“Ta muốn Kim Nguyên Thông Bảo.”

Trời ạ!

Nàng nói cái gì, nàng muốn Kim Nguyên Thông Bảo! Nàng muốn đồ phùng này!

Khẩu vị của nàng thực không nhỏ! Nàng không biết đồ phùng này giá trị bao nhiêu tiền sao?

Trên mặt Mộ Dung Tu lộ ra hứng thú nồng đậm, “Vân công tử muốn đồ phùng của tại hạ làm gì?”

“Ta thấy nó rất thuận mắt, chỉ muốn mà thôi, thế nào Mộ Dung công tử, đánh cược hay không?”

Mộ Dung Tu nhìn bộ dáng tự tin kia của Vân Thanh Nhiễm, trên mặt hẳn lộ ra ý cười nhợt nhạt, có tò mò mà cũng có buồn bực, người bình thường mà thua liên tục nhiều ván giống như nàng, dưới tình huống thoát nhìn không có phần thắng, trốn còn không kịp, sao lại dùng chính mạng mình để đặt cược chứ?

“Có gì không thể đây?” Mộ Dung Tu đồng ý!

Một mệnh đổi một đồ phùng.

“Vậy Mộ Dung công tử tiếp tục đi.” Vân Thanh Nhiễm thật ra rất thoải mái, giống như nàng chưa được kiến thức qua về đồ kỹ của Mộ Dung Tu.

Tất cả mọi người đều vì Vân Thanh Nhiễm mà hồi hộp một phen, Lục Trúc không ngừng kéo quần áo của Vân Thanh Nhiễm, muốn ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, nhưng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Vân Thanh Nhiễm, bàn tay kéo góc áo của Vân Thanh Nhiễm kia đành thu trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Có Một Số Người, Ngươi Không Chọc Vào Nổi

Mộ Dung Tu như lúc trước luôn tùy ý lắc xúc xắc.

Xung quanh thực im lặng, tất cả mọi người ngừng thở, cùng đợi Vân Thanh Nhiễm ra lựa chọn.

Vốn tưởng rằng vào lúc đối mặt với lựa chọn sinh tử như vậy, Vân Thanh Nhiễm ít nhất sẽ có do dự, nhưng nàng ngay cả một giây đồng hồ chần chờ đều không có, gần như là ngay khi Mộ Dung Tu buông chung xúc xích đã ra lựa chọn.

Dứt khoát nhanh nhẹn, không chút dây dưa nào.

Mộ Dung Tu có chút hứng thú nhìn Vân Thanh Nhiễm, “Vân công tử thật sự chọn tốt rồi? Tại hạ có thể cho vân công tử thêm thời gian suy nghĩ.”

“Không cần, đa tạ ý tốt của Mộ Dung công tử, ta đã chọn xong.” Vân Thanh Nhiễm thực kiên định nói.

“Một khi đã như thế, vậy thì tại hạ muốn công bố kết quả.”

Mộ Dung Tu khẽ cười nhạt, đang muốn đưa tay đi công bố đáp án, lúc tay vừa muốn chạm vào đầu chung kia, bỗng không trung bay tới một thứ lóe ánh hồng, ánh sáng của vật kia đâm vào mắt Mộ Dung Tu, khiến động tác của Mộ Dung Tu chợt dừng, trong lúc điện quang hỏa thạch đó, vật kia nện vào cái nắp chung, cái nắp chịu lực bay ra ngoài, đã công bố đáp án trước.

Một điểm hai điểm hai điểm, không hề nghi ngờ là “Tiểu”, đúng là phong vân xoay chuyển!

Chỉ có Vân Thanh Nhiễm biết huyền cơ trong này là cái gì, nếu biết Mộ Dung Tu dùng phương pháp gì khiến nàng không thắng được, vậy nàng sẽ có biện pháp phá giải nó, có điều thủ đoạn như vậy chỉ có thể dùng một lần, lần thứ hai Mộ Dung Tu sẽ đề phòng, cho nên Vân Thanh Nhiễm mới dám cùng Mộ Dung Tu được ăn cả ngã về không.

Giờ nàng đem cả gian đồ phùng này đều thắng được, vậy là đã hoàn thành xong nhiệm vụ mà lão yêu bà công đạo rồi chứ?

Hiện tại Mộ Dung Tu đang nhìn chằm chằm không phải là Vân Thanh Nhiễm, mà là thứ bị Vân Thanh Nhiễm coi như tảng đá mà ném kia.

Vân Thanh Nhiễm lúc này dùng đồ ngay tại chỗ, đã cầm lấy Thông Linh Bảo Ngọc nàng treo ở trước ngực, thứ nhất, ngọc bội kia đủ trọng lượng, đủ nặng ném ra mới có lực đạo, thứ hai Vân Thanh Nhiễm nghĩ thứ này nếu là bảo bối của Thương Lan giáo, hẳn là không dễ dàng bị phá hư như vậy, liền cầm nó quăng đi.

Lúc Thông Linh Bảo Ngọc vừa mới văng ra, có hồng quang trong nháy mắt, Vân Thanh Nhiễm thấy được, Mộ Dung Tu tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Mộ Dung Tu từ trên mặt đất nhặt Thông Linh Bảo Ngọc lên, sau đó đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, giọng ngọc bội hỏi Vân Thanh Nhiễm, “Đây là đồ của ngươi?”

“Đa tạ Mộ Dung công tử giúp ta nhặt nó về, vừa rồi tay hơi trơn, thứ này liền bay ra ngoài, Mộ Dung công tử sẽ không để ý bởi vì vật này mà làm cho kết quả xuất hiện trước thời gian một chút chứ?” Vân Thanh Nhiễm mặt dày đem hết thấy quy kết vì trượt tay.

Mộ Dung Tu không lập tức trả Thông Linh Bảo Ngọc lại cho Vân Thanh Nhiễm, mà tiếp tục truy hỏi, “Khối ngọc bội này ngươi có được từ nơi nào?”

Vân Thanh Nhiễm có thể rõ ràng cảm giác được Mộ Dung Tu thay đổi khí tức, hẳn vốn tao nhã lúc này không biết đã xuất hiện một thân lệ khí từ lúc nào, rất có khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Thắng được sòng bạc của hắn, cho nên hắn sắp nổi bão à?

Vân Thanh Nhiễm ngẫm lại cảm thấy cũng không phải là không thể nào, dù sao sòng bạc này giá trị không ít tiền mà!

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Mộ Dung Tu giữ cổ tay của nàng, sau đó đầu ngón tay khác của hắn xẹt qua da của nàng, rơi xuống một vết máu nhọt nhọt.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm mạnh mẽ vang lên chuông cảnh báo, đang định muốn phản kích, đã thấy Mộ Dung Tu không tiếp tục thương tổn nàng nữa, mà là đem Thông Linh Bảo Ngọc kia tới trên miệng vết thương của nàng.

Sau khi máu nhiễm lên Thông Linh Bảo Ngọc, Thông Linh Bảo Ngọc phát ra ánh hồng trong suốt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Thông Linh Bảo Ngọc ánh lên hồng quang, nàng chợt nhớ tới lời lão yêu bà từng nói qua, thứ này có phản ứng với nàng, đại khái là thể hiện như thế này, đêm qua nàng một người ở trong chốn đã nghiệm chứng qua, lúc khối ngọc bội này ở trên người nàng quả thật có thể phát ra ánh sáng như vậy, chẳng qua hiện nay nó dính máu của nàng lại càng sáng hơn một chút.

Nhưng mà... vì sao Mộ Dung Tu phải làm như vậy? Hẳn dường như biết thứ gì đó.

Mộ Dung Tu thấy thể dần dần buông lỏng nắm tay Vân Thanh Nhiễm, lực chú ý của hắn đều ở trên ngọc bội, cho nên mới xem nhẹ bàn tay bị hắn cầm lấy này nhỏ xinh mềm yếu như vậy, căn bản không giống tay của một người nam nhân, khí chất của Vân Thanh Nhiễm có thể lấy giả đánh thật, nhưng tay nàng không lừa được người, so với bàn tay to lớn của nam tử, thì tay nàng lại tương đối nhỏ xinh.

“Khụ khụ khụ... Hiền đệ thật khéo, không nghĩ tới ở trong đồ phùng này cũng có thể gặp được đệ.” Quân Mặc Thần rất đúng thời điểm xuất hiện, góc độ hết sức thích hợp xông vào giữa Mộ Dung Tu cùng Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ thấy hắn từ tay Mộ Dung Tu đoạt lại tay Vân Thanh Nhiễm, “Hiền đệ đây là làm sao vậy, sao tay lại bị thương, bản thể tử băng bó cho đệ, được

không?”

Ngoài miệng vừa hỏi đến, trên tay cũng đã hành động, hấn hỏi như vậy rõ ràng cũng chỉ là hỏi cho có, mặc kệ Vân Thanh Nhiễm đồng ý hay không, hấn cũng đã hành động rồi.

“Đôi tay này của Vân huynh đệ trước đó không lâu mới bị tổn thương nặng, vừa tháo băng không bao lâu lại đỏ hồng lên, xem ra sau này Vân công tử xuất môn vẫn nên dùng vài trắng quần vài vòng lên tay của mình trước, bảo vệ nó thật tốt mới được, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần hắng cổ họng, lấy tốc độ thông thả khoan thai nói, trong lời nói giống như có vài phần ý vị trách cứ.

Quân Mặc Thần?

Mộ Dung Tu đem sự quen thuộc giữa Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm nhìn vào trong mắt, Vân Thanh này... Đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì?

“Đa tạ thể tứ gia quan tâm, tại hạ không có việc gì, chỉ bị trầy da mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm cảm giác tay mình bị Quân Mặc Thần nắm như vậy có chút kỳ quái, vội vàng muốn rút tay từ trong tay Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm cực lực muốn rút tay ra, nhưng Quân Mặc Thần lại không cho, Quân Mặc Thần nắm tay Vân Thanh Nhiễm thật chặt, không có chút ý tứ muốn buông ra nào.

Đối mặt với hành vi của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm cũng không biết hấn rốt cuộc muốn làm gì, không cho nàng thu tay về thì thôi vậy.

Vân Thanh Nhiễm khiến mình xem nhẹ bàn tay to lớn của Quân Mặc Thần đang cầm tay nàng, tiếp tục bàn chuyện quan trọng với Mộ Dung Tu, “Mộ Dung công tử, ước định vừa rồi của chúng ta còn giữ lời?”

Vân Thanh Nhiễm nắm chắc Mộ Dung Tu sẽ không nuốt nợ, nam nhân như Mộ Dung Tu rất cao ngạo, mặc kệ trong lòng hấn có đang tiếc đồ phùng này, đang tiếc tài sản của hấn hay không, hấn đã hứa hẹn trước mặt nhiều người như vậy thì sẽ không có khả năng nuốt lời trước mọi người, về phần ở sau lưng có nuốt lời hay không thì lại là một chuyện khác.

“Đương nhiên sẽ không.” Mộ Dung Tu sai người bên cạnh mang khế ước khế đất của đồ phùng tới, toàn bộ đều giao cho Vân Thanh Nhiễm, “Đây là khế ước và khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo, hiện tại đồ phùng này sẽ là của ngươi.”

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận liếc mắt nhìn khế ước và khế đất mà Mộ Dung Tu giao cho nàng, sau khi xác nhận không sai mới thu chúng nó vào.

Quân Kiệt chứng kiến Vân Thanh Nhiễm đem tất cả khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo chiếm dụng, không nhịn nổi lòng hiếu kỳ, “Thế... à không... Làm sao người có thể cầm tất cả đồng khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo đi chứ?”

Khế ước khế đất đều có rồi, không phải thành chủ nhân của Kim Nguyên Thông Bảo này sao?

“Đây là ta vừa mới thắng được.” Vân Thanh Nhiễm trả lời, nhiệm vụ hôm nay nàng tới nơi này xem như hoàn thành xong, sau đó nàng nói với Quân Mặc Thần, “Thế tứ gia, hôm nay ta chơi đủ rồi, không biết thế tứ gia như thế nào? Có muốn lại chơi vài trò rồi mới đi không?”

Quân Kiệt nghe vậy giống như gặp phải sấm sét giữa trời quang, nói như vậy, ngày hôm nay thế tứ phi của bọn họ xuất môn một chuyến, đến đồ phùng đồ cho tới trưa, kết quả thắng cả đồ phùng nhà người ta luôn rồi? Quân Kiệt gõ đầu mình, thế tứ gia rốt cuộc đã thủ một thế tứ phi dạng gì về nhà vậy trời? Lúc trước cứ tưởng người điên, hiện tại xem ra còn là một con bạc!

Quân Mặc Thần thần nhiên cười một tiếng, “Bà bạc thì lúc nào cũng có thể đổ, nhưng cơ hội tụ hợp với hiền đệ lại không nhiều, cái gì nặng cái gì nhẹ đã thấy rất rõ ràng rồi, hiền đệ nói xem có phải không?”

Phải cái đầu nguoi ấy! Chúng ta cùng ở dưới một mái hiên, buổi sáng không thấy buổi tối cũng gặp, hôm nay không thấy ngày mai lại gặp, làm gì có cái cơ hội tụ hợp không nhiều đó hả?

Vân Thanh Nhiễm lộ ra tia tươi cười khó coi muốn chết cho Quân Mặc Thần xem, “Ha ha, thế tứ gia nói rất có đạo lý, rất có đạo lý...”

Quân Mặc Thần biết rõ Vân Thanh Nhiễm đang oán hấn ở trong lòng, hấn vẫn bá đạo nắm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, cũng nói với Quân Kiệt ở phía sau: “Quân Kiệt, dẫn đường. Thuận tiện mời Mộ Dung công tử cùng đi, hôm nay hấn thua một tòa đồ phùng to như vậy, tâm tình nhất định rất không tốt, bản thế tứ muốn mời hấn uống một chén.”

Quân Kiệt trầm nghĩ, gia, người là có ý à? Đã nói tâm tình hấn bây giờ không tốt, người còn đâm vào vết sẹo của người ta, thật xấu xa mà!

“Tại hạ đa tạ ý tốt của thế tứ gia, có điều tại hạ còn có cửa hàng khác đang vội, sẽ không quấy rầy thế tứ gia cùng Vân Thanh công tử ôn chuyện.” Mộ Dung Tu uyển chuyển chối từ.

“Khụ khụ, nếu Mộ Dung công tử còn có việc gấp, vậy bản thế tứ cũng không bắt buộc.”

Quân Mặc Thần kéo Vân Thanh Nhiễm ra khỏi Kim Nguyên Thông Bảo.

“Thế tứ gia, ngài không sợ sáng mai trong kinh thành sẽ nhiều hơn một lời đồn ngài có sở thích đồng tính à?”

Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm đang giả dạng nam nhi, Quân Mặc Thần lại trước mặt mọi người lôi kéo nàng đi.

“Không ngại, khụ khụ, tùy mọi người nói đi, khụ khụ, chờ bản thể từ vào đất rồi, bọn họ có muốn nói cũng không nói được nữa, khụ khụ...”

Người nam nhân này... Không thể nói dễ nghe hơn ư?

“Chuyện ta xuất phủ hôm nay đã xong xuôi, còn thể từ gia?”

“Bản thể từ cũng vừa mới làm xong.” Quân Mặc Thần nói, “Quân Kiệt, người đưa thể từ phi về vương phủ trước đi.”

“Thuộc hạ đã biết.” Quân Kiệt lĩnh chỉ, đi về phía Vân Thanh Nhiễm, thủ thế “mời” với Vân Thanh Nhiễm, “Thể từ phi nương nương, xin ngài hãy theo tiểu nhân.”

Vân Thanh Nhiễm không có ý kiến, nàng vốn định muốn về phủ rồi, nhưng mà... một mình mà ốm không có vấn đề gì chứ?

Xế chiều ở trong hẻm nhỏ yên lặng có rất ít người qua lại, hai bên là tường vây cao cao màu xám trắng, phía trên tường vây là ngôi đất đen nhánh, có mấy nhánh cây mận hay cây tỳ bà từ bên trong nhà người dân lộ ra ngoài tường vây, chiếu xuống những bóng cây loang lổ.

Sau khi Mộ Dung Tu quẹo vào trong ngõ hẻm một đoạn đường, bỗng dừng lại cước bộ, phía sau có người đi theo hần! Nhưng lúc trước hần vẫn luôn không phát hiện ra, mãi đến khi đối phương tự mình chủ động cho hần biết hần mới phát hiện.

Mộ Dung Tu quay đầu lại, chỉ thấy chỗ rẽ ngoặt phía sau ngõ nhỏ, Quân Mặc Thần một thân áo trắng chậm rãi đi tới, cước bộ thực thong thả, đồng thời cũng rất nhẹ nhàng, nếu nhìn kỹ mặt đất nơi hần bước qua, sẽ phát hiện phía trên ngay cả dấu chân cũng không lưu lại.

Mộ Dung Tu thật không ngờ người theo dõi mình thể nhưng lại là thể từ bệnh Quân Mặc Thần của phủ Trấn Nam Vương!

Mộ Dung Tu khiếp sợ không nhẹ, trong lòng liên tục cảm thán, người nam nhân này thể nhưng lại lừa gạt toàn bộ người trong thiên hạ! Nam nhân mà khắp thiên hạ đều nghĩ rằng không sống được bao lâu này trên thực tế lại có tu vi tuyệt đỉnh vượt quá sức tưởng tượng của mọi người!

Như vậy, hần hôm nay tìm tới mình là muốn làm gì đây? Mộ Dung Tu cũng không phải đang cho rằng lúc này Quân Mặc Thần tìm tới hần là muốn cùng hần ôn chuyện.

Tay phải Mộ Dung Tu phủ lên nhuyễn kiếm bên hông mình, chuỗi nhuyễn kiếm này giấu ở trong đai lưng của hần, chột liếc mắt sẽ nhìn không tới.

Ngân quang chột lóe, Mộ Dung Tu đem nhuyễn kiếm rút ra, vèo một tiếng ném về phía Quân Mặc Thần.

Trường kiếm xẹt qua trên không trung, có xu thế xuyên vân phá nhật!

Quân Mặc Thần chậm rãi nâng tay, nghênh đón chuỗi nhuyễn kiếm đang đâm thẳng đến trái tim hần.

Thanh kiếm từ một khắc trước khi xuất vô thể tới hung hiểm uy phong lẫn lộn, ngay sau đó lại bị Quân Mặc Thần dùng hai ngón tay chế trụ, nhất thời giống như héo rũ, Quân Mặc Thần vung tay, tiếp đó dùng nội lực đánh văng kiếm kia!

Mộ Dung Tu nhìn thấy tàn kiếm trên tường vây bên cạnh, Quân Mặc Thần không phải đánh gãy kiếm, mà là khiến nó vỡ nát, mảnh nhỏ sắc bén bắn sâu vào trong vách tường vây, những mảnh vụn chiếm nửa bên vách tường.

Quân Mặc Thần!

“Tại hạ rất tò mò vì sao thể từ gia phải theo dõi tại hạ đến nơi đây.” Mộ Dung Tu khiếp sợ qua đi, tỉnh táo lại đối mặt Quân Mặc Thần, hần khẳng định là tới lấy tánh mạng mình.

“Vi nhắc nhở Mộ Dung công tử một chuyện.” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói.

“Không biết là đại sự gì đáng giá thể từ gia tự mình đi một chuyến?” Mộ Dung Tu cũng sẽ không cảm thấy Quân Mặc Thần tìm hần là vì chuyện lớn bằng hạt vừng đậu xanh, nói vậy cũng không phải là trường hợp như hiện giờ.

“Bản thể từ là muốn nhắc nhở Mộ Dung công tử, không cần đánh chủ ý lên hiền đệ của bản thể từ, có một số người Mộ Dung công tử không chọc vào nổi.”

Quân Mặc Thần mặc dù không chỉ mặt gọi tên, nhưng Mộ Dung Tu cũng có thể ở ngay giây đầu tiên tiên biết được người mà Quân Mặc Thần nói đến là Vân Thanh mà hần nhận thức.

“Thể từ gia sợ ta sẽ thương tổn hần?”

“Có lỗi thì sửa không lỗi cần cố gắng thêm(1).” Trên mặt Quân Mặc Thần không một gợn sóng sợ hãi, bất luận Mộ Dung Tu thấy thế nào, đều nhìn không ra manh mối gì.

Hay cho một câu “Có lỗi thì sửa không lỗi cần cố gắng thêm”! Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Tu gặp được người nói lời như vậy với hắn!

Rõ ràng hơi thở mong manh, rõ ràng sắc mặt trắng bệch, rõ ràng lúc nói chuyện ngữ khí vững vàng không thấy gợn sóng, lại làm cho người ta cảm nhận được quyết đoán không tầm thường.

Quân Mặc Thần, kinh hi mà ngươi mang đến thật đúng là không nhỏ đâu!

“Nếu ta không thì sao?” Mộ Dung Tu nói.

Quân Mặc Thần cũng không giận, chậm rãi tiếp tục nói: “Mộ Dung công tử là muốn đổi địch với phủ Trấn Nam Vương ư?”

Trọng lượng của những lời này, biết rõ người của phủ Trấn Nam Vương đều có thể phân biệt ra được.

“Một người khiến cho phủ Trấn Nam Vương hỗ trợ cùng bảo hộ, tại hạ quả thực rất tò mò, có điều tại hạ cũng tiếc mạng, cũng không muốn chết vì lòng hiếu kỳ của mình.” Mộ Dung Tu nói.

Quân Mặc Thần nhọt nhọt khẽ cười, sau đó giống như lúc xuất hiện, chậm rãi xoay người rời khỏi, Mộ Dung Tu tiến lên vài bước, nhìn về Quân Mặc Thần nơi xa, thấy hắn thong thả bước đến cửa ngõ nhỏ, sau đó ngồi xuống xe lăn, rồi đi xa.

Quân Mặc Thần... Ngươi là bệnh thật hay giả bệnh? Một thân công lực này, thật đúng là không phải đáng sợ bình thường...

Vân phủ.

Từ sau tối hôm qua trong cung truyền đến tin tức, Vân Trần thị đã không chợp mắt, Vân Yên Nhiên thân hăm ngục tù, bà là mẹ nó làm sao có thể an nghỉ?

Vân Viễn Hằng lúc này cũng thật sự không còn cách nào, cái sọt mà Vân Yên Nhiên chọc vào quá to, cho dù ông ta đi cầu hoàng thượng, hoàng thượng cũng không chưa chắc sẽ gặp ông ta.

“Lão gia, nếu không để cho người ta gửi thư đến Lâm Mị?” Vân Trần thị suy đi nghĩ lại cũng nhớ tới đại nữ nhi nhà mình làm phi ở trong cung, đại nữ nhi tiến cung đã hai năm, là Trân phi được hoàng thượng sủng ái.

“Vạn lần không được.” Vân Viễn Hằng bác bỏ đề nghị của Vân Trần thị, “Hiện giờ Lâm Mị ở trong cung, trên có thái hậu, hoàng hậu chèn ép, dưới không có con nối dõi, tình cảnh đã rất xấu hổ, chúng ta không thể cho con bé thêm tai vạ nữa.”

Vân Viễn Hằng tự biết nữ nhi Lâm Mị của mình ở trong cung rất không dễ dàng, tuy nói nàng là nữ nhi của ông, nhưng so giữa vương hầu quý phủ với phi tử, trên thân phận lại kém một đoạn, huống chi trong cung còn có thái hậu cùng hoàng hậu, bên ngoài đều nói hoàng thượng sủng ái Trân phi, nhưng đây đều là mặt ngoài, hoàng thượng cũng sẽ không bận tâm tranh đấu trong hậu cung này, cho nên Vân Viễn Hằng không muốn để cho chuyện này liên lụy đến trên người đại nữ nhi lẻ loi một mình bị vây trong thâm cung, để tránh liên lụy đến nàng.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ nhìn Yên Nhiên xảy ra sự cố như vậy? Thiên lao cũng không phải là nơi người ở, nghe nói vừa tới lại bắn, còn có chuột, con bé là một nữ tử nhu nhược sao có thể ở được nơi đó, nhất định sẽ sợ hãi không ngủ được, con bé nhất định rụt vào trong góc sợ hãi gọi chúng ta, nhưng mà thấp đây làm mẹ nó lại cái gì cũng không làm được!”

Nghĩ đến đây, Vân Trần thị thật vất vả mới ngừng nước mắt lại một lần nữa cuộn cuộn.

Vân Trần thị vừa khóc như vậy, Vân Viễn Hằng cũng càng thêm chán nản.

“Phu nhân nàng chớ khóc, sự tình còn chưa tới nông nổi không thể van hồi, Yên Nhiên hiện giờ tuy rằng vào ngục, nhưng sự tình còn có thể xoay chuyển.” Vân Viễn Hằng nói.

“Có thể xoay chuyển?” Nghe được mấy chữ có thể xoay chuyển, ánh mắt Vân Trần thị lập tức phát sáng lên, “Cái gì có thể xoay chuyển?”

“Đưa nhỏ!” Vân Viễn Hằng nói, “Hoàng thượng hiện giờ đã ngoài năm mươi, cũng sắp qua đại thọ sáu mươi, ngoài dưới trưởng có chín con trai, hiện giờ ở trên nhân thể còn có bốn, nhưng mà bốn hoàng tử này không có một người nào có thể cho hoàng thất thêm một hoàng tôn, nếu Yên Nhiên có đứa nhỏ, hoàng thượng cùng thái hậu không thể không lo lắng đến nhiều phương diện.”

Vân Trần thị mặc dù là một nữ nhân, nhưng theo Vân Viễn Hằng nhiều năm như vậy, cái gì nên hiểu đều có thể hiểu được, “Nhưng mà, sẽ có trùng hợp như vậy sao?”

Thân là nữ nhân, Vân Trần thị rõ ràng nhất, có thể mang thai đứa nhỏ hay không, hơn phân nửa đều là ý trời, một lần không thể bảo đảm có thể mang thai đứa nhỏ, mà chuyện liên quan đến tánh mạng, bà không dám đánh cược, cũng không đánh cược nổi.

Sau đó, cửa phòng hai người bị đẩy ra.

“Ta không phải đã nói không cho phép bất luận kẻ nào vào sao...” Vân Viễn Hằng hiện tại đang phiền, tưởng hạ nhân lại đây nhiễu ông ta, rất không kiên nhẫn nói.

“Cha, nương, là con.”

Vân Từ Hy vào cửa, thấy mẹ hần đang khóc nức nở, mà phụ thân của hần mặt co mày cau.

Nhìn thấy Vân Từ Hy, Vân Viễn Hằng mới thoáng dịu đi một chút, “Thì ra là Hy Nhi, hai ngày này không phải con đến trong quân à? Sao lại trở về nhanh như vậy rồi?”

“Con không phải chính thức nhậm chức, chẳng qua là tạm thay mặt mà thôi, hiện giờ xong việc sẽ trở lại.” Vân Từ Hy từ sau ngày đó tỉnh rượu về đến nhà đã bị gọi đi quân doanh, tạm thay mặt chức giáo luyện, đến lúc này mới trở về, cho nên chuyện xảy ra gần đây hần vẫn không hề biết.

Thời gian ở trong quân Vân Từ Hy nhớ đến chuyện Vân Thanh Nhiễm, đã nhờ người giúp đỡ hỏi thăm, nghe nói sự tình được giải quyết, Vân Yên Nhiên được đưa về cung, Vân Từ Hy yên lòng, sau đó thì, hần không hề quan tâm.

“Hy Nhi, muội muội của con đã xảy ra chuyện rồi!” Vân Viễn Hằng thở dài nói, bên trong một tiếng thở dài này bao hàm bao nhiêu thương tiếc cùng ưu sầu chỉ có ông ta tự mình biết.

“Thanh Nhiễm làm sao ạ?” Vân Từ Hy vội truy vấn, nghe thấy Vân Viễn Hằng nói muội muội của hần đã xảy ra chuyện, Vân Từ Hy phản xạ có điều kiện liền cho rằng đang nói đến Vân Thanh Nhiễm.

Vân Từ Hy vạn phần sốt ruột, nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của Nhị lão, sự tình khẳng định không nhỏ!

“Không phải Thanh Nhiễm, là Yên Nhiên!” Vân Viễn Hằng nói, đừng nói tới Thanh Nhiễm, nhắc tới nàng ông ta lại càng phiền!

Nghe thấy không phải Thanh Nhiễm mà là Yên Nhiên, Vân Từ Hy vừa rồi lo lắng dịu đi không ít, Vân Yên Nhiên cũng là muội muội của hần, hần đương nhiên cũng sẽ lo lắng, nhưng so với Vân Thanh Nhiễm thì khác.

“Muội muội Yên Nhiên không phải sắp xuất giá à? Lại xảy ra chuyện gì?” Vân Từ Hy tỉnh táo lại, sau đó hướng Nhị lão hỏi tình huống cụ thể.

“Con bé... con bé cùng Cửu hoàng tử, trong lúc... cầu kết bị bắt được.” Vân Viễn Hằng nói với Vân Từ Hy.

Vân Viễn Hằng miêu tả như vậy rõ ràng cho thấy ông ta xen lẫn tình cảm tư nhân, ở trong lòng Vân Viễn Hằng, Tam nữ nhi của ông ta chính là nữ tử hoàn mỹ nhất trên đời, không biết liêm sỉ, từ vô si bi ôi như vậy làm sao có thể xuất hiện ở trên người Vân Yên Nhiên?

Nghe vậy, Vân Từ Hy nhú mày, “Cha, nương, chuyện này nếu như là lỗi của Cửu hoàng tử, hoàng thượng là hiền chủ thanh minh, tự sẽ cho Vân phủ chúng ta một công đạo, nếu muội muội chính mình có phần trong đó, vậy là chính muội ấy không nhìn được nặng nhẹ, nếu hoàng thượng giáng tội, đó cũng là kết quả do chính muội ấy gieo nhân.”

Vân Từ Hy lời nói sắc bén.

“Hy Nhi, sao con cũng nói hồ đồ như vậy chứ!” Vân Viễn Hằng có chút buồn bực Vân Từ Hy, tuy rằng hần nói rất đúng sự thật.

“Cha, cha làm quan nhiều năm rồi, luôn biết chần chừ đứng mực, con không hy vọng phụ thân lần này bởi vì chuyện của muội muội Yên Nhiên mà làm ra sự tình gì trái với lệ thường, gây thành sai lầm lớn.” Vân Từ Hy khuyên giải Vân Viễn Hằng, hần còn không biết, phụ thân của hần đã sớm bởi vì chuyện của Vân Yên Nhiên mà làm ra sự tình trái với lệ thường rồi.

Vân Viễn Hằng trầm nghĩ, con của mình là cái dạng tính khí gì, ông rất rõ ràng, thằng bé từ nhỏ đã là một người đặc biệt ngay thẳng, nếu ông nói ra toàn bộ chuyện của Yên Nhiên nhất định sẽ không được thằng bé thông cảm, chẳng thà gạt nó.

Còn có, ông biết được một bộ phối phương, nếu nữ tử ăn vào, cho dù không mang thai cũng có thể khiến mạch tượng sinh ra biểu hiện giả mang thai, như vậy là có thể bảo đảm Yên Nhiên thoát tội, chuyện sau đó ông sẽ có tính toán khác.

Nhưng hiện tại ông không có cách nào vào thiên lao gặp Yên Nhiên, tự nhiên cũng không có cách nào đem vật kia mang đến cho Yên Nhiên.

Nếu nói còn có người có thể ở phía sau đi thiên lao thăm Yên Nhiên lại không bị hoài nghi cũng chỉ có phu phụ Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, Thanh Nhiễm là tỷ tỷ của Yên Nhiên, thăm muội muội là chuyện hợp tình lý, mà Quân Mặc Thần được thái hậu hoàng thượng yêu thích như thế, hần vừa khóc nháo còn có thể thú kê điên về nhà, vào thiên lao gặp phạm nhân thì có gì khó?

Nhưng ông và Thanh Nhiễm... Vân Viễn Hằng biết lời nói của mình nghịch nữ Vân Thanh Nhiễm này chắc chắn sẽ không nghe, nhưng, có lẽ Từ Hy có biện pháp thuyết phục Thanh Nhiễm.

—— Lời tác giả ——

Nào mọi người cùng thảo luận một chút về Tứ huynh muội Vân gia đi~

Đại thiếu gia: Vân Từ Hy

Đại tiểu thư: Vân Lâm Mị, mị độc như ran, trước khi nữ chủ xuyên qua tiền cung, là Trân phi của hoàng đế, cũng là nữ tử dâm loạn thông dâm với nam tử khác mà Vân Thanh Nhiễm đã thấy ở chương sáu mươi mốt.

Nhị tiểu thư: Vân Thanh Nhiễm

Tam tiểu thư: Vân Yên Nhiên

(1) Hữu tắc cải chi vô tắc gia miễn (有则改之无则加勉): Có lỗi thì phải sửa, không có lỗi cũng cần cố gắng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ta Tạm Thời Còn Chưa Muốn Làm Quả Phụ

“Tư Hy, Yên Nhiên làm ra chuyện này, là con bé sai, nhưng tội không đáng chết, nếu chúng ta nghĩ biện pháp giúp con bé, nó sẽ không mất mạng.” Vân Viễn Hằng đau đớn kịch liệt nói với Vân Từ Hy.

Nói đến cùng, Vân Yên Nhiên cũng là bởi vì không muốn gả đến Đảng Ngụy, nói đến cùng, người trong lòng nàng ta là Dạ Minh Uyên.

Nghe vậy trên khuôn mặt tuấn dật của Vân Từ Hy lộ ra chút khó xử, đôi lông mày kiếm khẽ nhíu lại.

Vân Từ Hy không phải là không yêu thương Vân Yên Nhiên, chỉ là không khản trương như với Vân Thanh Nhiễm thôi.

“Cha, ngày mai con và cha cùng nhau tiến cung, cầu tình với hoàng thượng và thái hậu nương nương, sự tình có thể có xoay chuyển.” Vân Từ Hy nói, lần này Vân Yên Nhiên thực sự quá đáng, đáng nhẽ ra muội ấy nên thương lượng với mọi người trong nhà một chút, muội ấy cũng biết hậu quả sau khi làm ra việc này nghiêm trọng cỡ nào!

Vân Viễn Hằng ngồi ở đó, bàn tay nắm chén trà thật chặt, “Tư Hy, cha muốn đi gặp Yên Nhiên, con bé lớn như vậy còn chưa từng chịu cực khổ, lúc này bị nhốt vào thiên lao, nhất định rất sợ hãi.”

Về điểm này, Vân Từ Hy không phản đối, muội muội hấn lớn lên ở khuê phòng, trong nhà áo cơm không lo, đừng nói là bị nhốt vào thiên lao chịu khổ, ngay cả cơm rau dưa cũng chưa từng ăn qua.

“Cha, tâm tình của cha con có thể hiểu được, thân là huynh trưởng chẳng lẽ không hy vọng có thể đi thăm muội muội Yên Nhiên, nhưng mà bây giờ đang trong thời điểm mấu chốt, hoàng thượng sẽ không đồng ý cho chúng ta đi thăm muội muội.”

Vân Từ Hy nói cũng là sự thật, Vân Yên Nhiên làm ra chuyện này có hơi quá đáng, đến hoàng tử và công chúa của Đảng Ngụy cũng đã biết, trong lúc nhất thời hoàng thượng và thái hậu đều bị mất mặt, không cần nghĩ cũng biết bọn họ tức giận đến mức nào.

“Chúng ta không được, nhưng mà Thanh Nhiễm thì có thể.” Vân Viễn Hằng chậm rãi nói.

Nói tới Vân Thanh Nhiễm, trong lòng Vân Viễn Hằng cũng rất khó chịu, Vân Thanh Nhiễm cũng là nữ nhi của ông ta, tuy rằng những năm gần đây tình cảm không tốt, nhưng chung quy vẫn là người một nhà, đánh gãy xương cốt vẫn còn liền gân, ông ta biết đối với những chuyện liên quan giữa Thanh Nhiễm và Yên Nhiên, ông ta đều thiên vị Yên Nhiên hơn, vì vậy trong lòng Thanh Nhiễm sẽ oán hận ông ta.

Vân Viễn Hằng suy sụp tinh thần ngồi xuống, cầm lấy chén trà uống cạn một hơi, giống như là để phát tiết phiền muộn trong lòng.

“Không được!” Vân Từ Hy phủ quyết đề nghị của Vân Viễn Hằng.

Vốn tưởng rằng Vân Từ Hy sẽ có một chút suy xét, cũng không ngờ đến hấn lại phủ định nhanh chóng như vậy, ngay cả một chút do dự cũng không có.

“Vi sao? Bây giờ nó là thế tử phi của phủ Trần Nam vương, chỉ cần nó đồng ý, Quân Mặc Thần thương nó như vậy nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của nó!” Từ biểu hiện mà Quân Mặc Thần bồi Vân Thanh Nhiễm hỏi phủ lần trước, Vân Viễn Hằng có thể đoán được Quân Mặc Thần rất thương yêu Vân Thanh Nhiễm.

“Con không đồng ý.” Mặc kệ Vân Viễn Hằng nói như thế nào, Vân Từ Hy vẫn không đồng ý, “Cha, cha có thể nghĩ tới Thanh Nhiễm đã gả vào Vương phủ, gả cho một người không còn sống được bao lâu, muội ấy đã phải chịu sự trào phúng của bao nhiêu người, muội ấy còn chưa đủ thống khổ sao? Con không biết vì sao muội muội lại cố gắng muốn gả ra ngoài như vậy, con chỉ biết nếu có thể lựa chọn, muội ấy nhất định sẽ không ngược đãi bản thân! Con đã không bảo vệ tốt muội ấy, khiến muội muội phải đi tới bước đường này hôm nay, sau này con nhất định sẽ che chở muội ấy, không để muội ấy bị cuốn vào bên trong những phong ba bão táp kia nữa!”

“Con muốn che chở nó cùng việc chúng ta bảo nó đi thăm Yên Nhiên một chút thì có liên quan gì chứ?” Vân Viễn Hằng biết con trai mình rất yêu thương Vân Thanh Nhiễm, nắm đố phu nhân ông ta sinh Vân Thanh Nhiễm có chút khó sinh, sau khi sinh thân thể không được tốt, lúc ấy ông vội vàng chiếu cố phu nhân của mình, không đối xử tốt được với nữ nhi, nên giao nữ nhi cho con trai Vân Từ Hy mới tám chín tuổi, sau đó ông và phu nhân lại có Vân Yên Nhiên, đối với đứa bé Thanh Nhiễm này vẫn luôn không thân.

“Nếu muội ấy muốn vào thiên lao thăm muội muội, nhất định phải có Quân Mặc Thần tương trợ mới được, con không hy vọng muội ấy đi cầu Quân Mặc Thần làm bất cứ chuyện gì!” Vân Từ Hy nói, hắn vẫn cảm thấy tên nam nhân Quân Mặc Thần này làm cho người ta không nắm bắt được, hắn vẫn luôn lo lắng cuộc sống của Thanh Nhiễm ở Vương phủ, hắn sợ điều hắn chứng kiến không phải là toàn bộ sự tình, hắn lo lắng Quân Mặc Thần đối xử không tốt với muội ấy...

“Vậy thì có quan hệ gì? Bọn họ là vợ chồng, ngày về nhà thăm bố mẹ con cũng đã thấy, Quân Mặc Thần đối với Thanh Nhiễm săn sóc chu đáo, còn cả hôn lễ lúc trước, Quân Mặc Thần đặc biệt tỉ mỉ chuẩn bị, từ những chi tiết nhỏ đều có thể nhìn ra Quân Mặc Thần rất yêu thương Thanh Nhiễm.”

“Phụ thân, có vài thứ mà mắt thường của chúng ta không nhìn thấy được, hoàn cảnh chân thật của muội muội như thế nào thì con không biết, hiện tại con cũng không quản Quân Mặc Thần có thực sự đối tốt với Thanh Nhiễm không, chỉ cần có một tia không xác định, con sẽ không để Thanh Nhiễm đi cầu Quân Mặc Thần!” Vân Từ Hy cũng biết mình không công bằng, nhưng mà hắn không thể khống chế được tâm của chính mình hướng về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Viễn Hằng đứng trông cây đình trong lòng Vân Từ Hy.

Thấy bộ dạng cố chấp của Vân Từ Hy, Vân Viễn Hằng cũng không thể không buông tay, tính tình Vân Từ Hy thế nào Vân Viễn Hằng hiểu rõ, một khi thắng bệ đã quyết định chuyện gì, cho dù là mười con trâu cũng không kéo về được.

“Thôi vậy, chuyện này sẽ không đi tìm Thanh Nhiễm, cha cũng mệt mỏi rồi, con đi nghỉ ngơi trước đi, chuyện này ta sẽ suy nghĩ kỹ lại.” Vân Viễn Hằng mệt mỏi dầy mắt, ông ta quả thật rất mệt mỏi, vì quan tâm đến chuyện của Vân Yên Nhiên mà mệt mỏi.

Vân Từ Hy biết lời mình nói đã khiến cho Vân Viễn Hằng mất hứng, cũng biết phiền muộn của Vân Viễn Hằng.

Hắn rời khỏi phòng của Vân Viễn Hằng, thực xin lỗi phụ thân, con không thể để cho Thanh Nhiễm chịu một chút tổn thương nào.

★

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm trở lại phòng của mình, Hồng Dược đã ở trong phòng của nàng, vẫn giả dạng nam nhân.

Nếu đôi là người khác, vào phòng liền nhìn thấy một nam nhân xa lạ nằm trên giường của mình sợ là đã hét chói tai, mà Vân Thanh Nhiễm lại chỉ thờ dài, lão yêu bà này có phải là nhầm chán quá rồi không? Thích phần nam còn chưa nói, mỗi lần phần đều có bộ dạng không giống nhau.

Vân Thanh Nhiễm đi đến bên giường, đè ép âm thanh của mình, “Mỹ nam này từ đâu đến vậy, thật mê người ha, đúng lúc bản cung đang cảm thấy tịch mịch lạnh lẽo, không bằng đêm nay chàng lưu lại làm ấm giường cho bản cung, được không?”

Vân Thanh Nhiễm vừa mở miệng, Hồng Dược liền biết bà lại bị nhìn thấu.

Quên đi, không so đo cùng nha đầu này, hôm nay bà tới là có chuyện!

“Chuyện ngươi bảo ta lo liệu đã được làm ổn thỏa.” Hồng Dược lật người, tạo thành tư thế quyền rũ xinh đẹp, nhìn bộ dáng này xem, nằm trên giường muốn có bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người, muốn bao nhiêu mất hồn thì có bấy nhiêu mất hồn.

“Không hổ danh là lão yêu bà, hiệu suất làm việc cao thật!” Vân Thanh Nhiễm cảm khái một câu nói.

“Ta đã làm tốt rồi, như vậy ngươi đã làm theo yêu cầu của ta chưa?”

Vân Thanh Nhiễm lấy khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo ra, ném cho Hồng Dược, “À, thứ này hắn là đủ rồi chứ?”

Hồng Dược cầm lấy tờ khế ước kia, xác định đó là khế ước khế đất của Kim Nguyên Thông Bảo, nhất thời chẳng quan tâm đến tư thế xinh đẹp quyền rũ mà bà vừa mới bày ra, nhảy dựng lên: “Ngươi thắng được cả Kim Nguyên Thông Bảo?”

“Không phải bà bảo ta thắng một cách oanh liệt sao? Như vậy đã đủ chưa?” Nếu không phải lão yêu bà đưa cho nàng cái yêu cầu cổ quái như vậy, Vân Thanh Nhiễm sẽ không phải chạy tới sông bạc làm mấy chuyện này đâu.

Nếu không phải là nàng vừa vận có thể nhìn thấu phương pháp ra tay của Mộ Dung Tu, sợ rằng nàng đã chết bên trong Kim Nguyên Thông Bảo rồi.

“Đủ đủ đủ!” Hồng Dược cực kỳ cao hứng, “Ha ha ha...” Cười như đóa hoa nở rộ.

“Chú ý một chút, bà dường như lên vào Vương phủ, muốn gọi ám vệ tới à?” Tuy rằng Hồng Dược có thể tránh né ám vệ, nhưng không có nghĩa là ám vệ ở vương phủ đều ăn chay.

“Ừ, ta đã biết.” Hoa Thược Dược rất vui vẻ, bà nghĩ đến cảnh Mộ Dung Tu thua trận liền hối hận vì sao mình không trà trộn vào sông bạc để chứng kiến, lại tưởng tượng đến bộ dạng tức giận của Mộ Dung Tu, Hồng Dược càng hối hận hơn.

“Bà còn chưa nói cho ta biết, bà với Mộ Dung Tu có thù oán gì? Thật sự chỉ đơn giản là hấn thắng hết tiền của bà thôi à? Nam nhân kia không đơn giản, tựa hồ hấn biết chuyện về khối Thông Linh Bảo Ngọc.”

Mộ Dung Tu có thể biết nàng dùng máu để Thông Linh Bảo Ngọc có phản ứng, khẳng định là biết chuyện về Thông Linh Bảo Ngọc, ngọc bội này không phải là bảo bối của Thương Lan giáo à, vì sao Mộ Dung Tu lại biết?

“Đó là điều đương nhiên, ta cùng tiểu tử thối kia có mối quan hệ đến tột cùng gì mà không thể nói chứ?” Hồng Dược vói về mặt đương nhiên nói, bà càng nói như vậy lại càng khả nghi! “Dù sao thì giao dịch của chúng ta cũng xem như hoàn thành, mười người sẽ không có khả năng hoai thai đứa nhỏ của Cửu hoàng tử, mộng đẹp đạt được danh phận sau khi bỏ lên được giường Cửu hoàng tử của nàng ta xem như là bị tỷ tỷ ruột người đây đánh gãy rồi.”

Hồng Dược cố ý trêu chọc Vân Thanh Nhiễm.

“Thích Cửu hoàng tử không phải nàng ta sai, muốn gả cho Cửu hoàng tử cũng không sai, nhưng mà phương pháp nàng ta dùng thì sai lầm rồi, cho dù nàng ta dùng phương pháp này thành công gả cho Cửu hoàng tử đi chăng nữa, cũng không đổi được yêu thương của Cửu hoàng tử đối với nàng ta, nàng ta làm như vậy đơn giản là hại người hại mình, cuối cùng chỉ có thể đổi lấy cũng chỉ là cuộc sống phu thê bất hòa mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Chắc chắn, lão nương thật sự là càng ngày càng thích nha đầu người nha, mặc dù có lúc thực sự rất đáng giận, còn có đôi khi lại quá bình tĩnh làm cho người ta phát điên, có điều nhìn chung mà nói vẫn khá vừa lòng.” Hồng Dược nghĩ đến ngày sau còn có thể có rất nhiều người bị Vân Thanh Nhiễm chinh, trong lòng không nhịn được hưng phấn.

Đúng rồi, thừa dịp bà còn chưa chết, nên đi tìm tâm phúc, chờ sau khi bà chết đi, để cho người nọ ngày nào cũng thấp hương báo cáo cho bà ở dưới cửu tuyền biết những chuyện xấu xa mà Vân Thanh Nhiễm làm, như vậy bà ở dưới đó cũng không còn tỉnh mạch. Hồng Dược nghĩ niên man, bỗng nhiên cảm giác có người tới gần.

“Nam nhân của người đến, ta phải đi trước.” Hồng Dược nói xong liền chạy mất, bà không muốn chạm mặt với người Quân gia.

Chân trước Hồng Dược vừa rời đi, chân sau Quân Mặc Thần đã bước vào.

“Khụ khụ, ái phi...” Quân Mặc Thần chậm rãi bước vào phòng Vân Thanh Nhiễm, một thân áo trắng không nhiễm một hạt bụi, giống như những đám mây thanh khiết phía chân trời.

“Người đã trở về, vừa vặn ta có đồ cho người.” Vân Thanh Nhiễm nói, sau đó từ trong phòng nàng kéo ra một cái rương, “Đồ lần trước đưa cho người là cái mà thợ rèn trong phủ gấp gấp chế tạo ra, có chút thô ráp, sau đó ta sai Hồng Mai đi tìm nơi làm đồ sứ, bảo họ làm cho vài đồ gốm sứ tinh xảo, thất bại mấy lần, mãi đến vừa rồi mới thành công được hai cái.”

Vân Thanh Nhiễm lấy từ trong rương ra mấy bình nước nóng được làm bằng gốm sứ, lo lắng đến thân thể quý giá da mịn thịt mềm của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm lại làm phiền người ta làm ra mấy thứ này, cuối cùng cũng có thành quả, so với cái lúc trước nàng đưa cho Quân Mặc Thần thì tốt hơn rất nhiều, ngoài ra còn dùng da hổ mới may làm vài bọc, hiệu quả giữ ấm tăng lên, lúc vừa rót nước nóng vào cũng không còn bỏng người như trước.

Quân Mặc Thần tiếp nhận bình nước nóng làm bằng gốm sứ trên tay Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi quan tâm đến thân thể bản thể từ từ lúc nào vậy?”

Quân Mặc Thần hy vọng từ trong miệng Vân Thanh Nhiễm nghe được những lời quan tâm của nàng đối với hấn.

“Cùng ở chung dưới một mái hiên, đối tốt với người một chút, như vậy ta mới sống tốt được, người sống càng lâu, ta sẽ càng được hưởng nhiều hạnh phúc hơn, tạm thời ta còn chưa muốn làm quả phụ.” Vân Thanh Nhiễm nói thẳng.

Quả nhiên, hy vọng của thế tử gia tan vỡ, nàng đối với hấn, vẫn không có chút tình yêu nam nữ nào như trước.

Chỉ là, nàng vô ý quan tâm cũng đã ám áp như vậy, lại làm cho hấn có chút ngại. Kết quả là chỉ mình hấn tương tư đơn phương mà thôi.

“Khụ khụ, ái phi, bản thể từ muốn tắm rửa.” Quân Mặc Thần nói.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú nhìn Quân Mặc Thần một lúc lâu, hấn muốn tắm rửa thì nói với nàng làm cái gì? Nàng vào phủ mấy ngày hôm nay rồi, hấn đều sẽ tắm rửa mỗi ngày, hôm nay có gì đặc biệt à?

“Khụ khụ,” Thấy Vân Thanh Nhiễm hoang mang, Quân Mặc Thần tiếp tục nói, “Hôm nay bản thể từ muốn ái phi tắm rửa cho bản thể từ.”

Thế tử tắm rửa cho mình, tính ra đây cũng là yêu cầu hợp lý.

Hôm nay, thế tử gia làm sao vậy? Đang tốt, tự dưng lại muốn nàng tắm rửa cho? Vân Thanh Nhiễm buồn bực nghĩ, nhưng lại không tìm ra lý do cụ thể, hấn là phu quân của nàng, hấn yêu cầu nàng tắm rửa cho hấn cũng hoàn toàn hợp lý, nàng không đồng ý mới là nàng sai.

Vân Thanh Nhiễm đang muốn mở miệng đáp ứng, thì thấy Quân Kiệt sai người đem thùng tắm cực lớn chuyển vào phòng nàng, phía sau còn có hạ nhân đem nước ấm đổ vào.

Hóa ra thế tử gia chỉ muốn hỏi một chút mà thôi, hấn đã chuẩn bị để nàng tắm rửa cho hấn từ sớm rồi!

Hắn thật sự là đem công phu tiền trăm hậu tấu phát huy đến cực điểm rồi!

Đợi cho tất cả đều chuẩn bị xong, Vân Thanh Nhiễm lại thấy có hạ nhân đem vào một giỏ thảo dược.

Vân Thanh Nhiễm nhìn những người đó đem thảo dược bỏ vào trong thùng nước, ngâm vào trong nước ấm, lập tức trong phòng tràn ngập một mùi hương khó ngửi, nói thật, hương này thực sự không dễ ngửi chút nào, hơi thấy mùi đã cảm giác rất đáng rồi.

Sau đó, những người khác đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần, trong phòng tràn ngập hơi nước cùng hương vị thảo dược...

“Ái phi, đến coi áo cho bản thể tử.” Quân Mặc Thần nói với Vân Thanh Nhiễm.

Bởi vì trong gian phòng tràn đầy hơi nước vắng vẻ này, giọng nói của Quân Mặc Thần nghe qua có cảm giác rất mỉa mai.

Chỉ là coi quần áo mà thôi, cũng không phải chưa từng coi quần áo cho hắn.

Vân Thanh Nhiễm cũng không nhăn nhó, nàng tiến lên coi bỏ quần áo cho Quân Mặc Thần, bởi vì bản thân gần đây cũng hay mặc nam trang, cho nên khi coi bỏ nam trang của người khác cũng càng thêm thuần thực.

“Ái phi coi rất thuần thực, có phải là cố ý luyện tập vì bản thể tử không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Tắm Rửa Cho Thể Tử Gia

Tác giả: Liệt Khuyết Edit: Y Giai “Thể tử gia xin yên tâm, thần thiếp tuyệt đối không có ý tứ này.” Vân Thanh Nhiễm nói xong động tác coi quần áo cho Quân Mặc Thần hơi thô bạo một chút.

Thậm chí trực tiếp lấy tay kéo quần áo mà Quân Mặc Thần chưa cởi bỏ, đương nhiên ngón tay xẹt qua trên da thịt trần trụi của Quân Mặc Thần, khiến động tác vốn thô bạo lại mang theo hương vị bất thường.

“Ái phi, nàng làm bản thể tử đau.” Quân Mặc Thần lấy thanh âm cực kỳ suy yếu cùng với ngữ điệu cực kỳ ủy khuất oán hờn nói với Vân Thanh Nhiễm.

Đau á? Cũng còn chưa đến mức đó, Quân Mặc Thần hiển nhiên cố ý kêu lên như vậy.

Vân Thanh Nhiễm cong miệng, sau đó đổi sang loại động tác thoáng ôn nhu lột sạch quần áo cho Quân Mặc Thần. Coi quần áo mà thôi, văn minh thì là coi, mà thô bạo một chút cũng là coi.

Ngày đại hôn, Vân Thanh Nhiễm cũng từng coi quần áo cho Quân Mặc Thần, nhưng lần đó chỉ coi đến áo đơn là được rồi, chứ không coi sạch, lần này Vân Thanh Nhiễm lại đem Quân Mặc Thần lột sạch sẽ.

Nhìn thấy lồng ngực nam giới gần sát, Vân Thanh Nhiễm đột nhiên cảm thấy gương mặt mình có chút hồng hồng. Đây cũng không phải là nàng quá đàn, nàng một nữ nhân trưởng thành đối mặt với một mỹ nhân lồng ngực trần trụi, hơi ngượng ngùng một chút cũng là chuyện hợp tình hợp lý, ngay cả ông trời cũng sẽ tha thứ cho nàng!

Vốn tưởng rằng Quân Mặc Thần luôn sinh bệnh, trên người thể tử gia suy yếu như vậy nhất định sẽ gầy còn da bọc xương, nhưng vừa cởi ra nhìn qua mới phát hiện Quân Mặc Thần tuy không cường tráng, nhưng cũng không phải người gầy trơ xương, nơi nào nên có da có thịt thì đều có đủ, rất cân xứng, bắp thịt không rõ ràng cũng không thể dùng gầy yếu để hình dung, nhưng lại rất mềm người.

Làn da của hắn rất trắng, cũng rất nhẵn mịn, nữ nhi gia nuôi ở khuê phòng cũng không có làn da tốt như hắn, thật sự là làm cho người ta hâm mộ.

Trời cao trừ việc để cho hắn vừa sinh ra đã mắc phải căn bệnh này, thì phương diện khác đối với hắn vẫn rất không tệ!

“Ái phi nàng nhìn vừa lòng chứ?” Quân Mặc Thần mỉm cười, cúi đầu nhìn chăm chú vào Vân Thanh Nhiễm ở trước người hắn, sau khi nàng coi y phục của hắn xong rồi không ngờ lại quang minh chính đại đánh giá thân hình của hắn! Phát hiện này khiến Quân Mặc Thần có chút đắc ý.

“Ừ, rất thỏa mãn.” Vân Thanh Nhiễm thành thật trả lời, thật sự đúng là tương đối thành thực, không phải chỉ là nhìn chằm chằm vào lồng ngực của hắn hơi lâu một chút thôi sao, có gì phải mất mặt, Vân Thanh Nhiễm thoải mái thừa nhận.

“Ha ha...” Quân Mặc Thần nở nụ cười. “Ái phi vẫn nên đỡ bản thể từ đi tắm đi.”

Thân thể từ gia không tốt, quần áo cời hết cũng không phải là để đứng yên ở bên ngoài thế này.

Vân Thanh Nhiễm diu Quân Mặc Thần, nàng và thân thể hần không thể tránh khỏi mà tiếp xúc, là tiếp xúc với khoảng cách bằng không, tay nàng trực tiếp phủ lên cánh tay trơn nhẵn của hần.

Bồn tắm rất cao, bên cạnh đã dọn ghế để Quân Mặc Thần đi lên.

Quân Mặc Thần lung la lung lay bước lên ghế, mỗi một lần lay động đều giống như sắp ngã xuống tới nơi, thân thể lại càng thêm tới gần Vân Thanh Nhiễm.

Hần rõ ràng là đang giả bộ!

Thử hỏi một nam nhân có khinh công tuyệt đỉnh đạp tuyết không vết, lướt nhẹ trên cỏ như vậy sao có thể không đi vào được bồn tắm cao đến ngang ngực được?

Quân Mặc Thần lung lay liên tục đến Vân Thanh Nhiễm cũng bị hần biến thành lung lay theo.

Theo mức độ lay động càng lúc càng dữ dội, chỉ nghe “Bùm——” một tiếng.

Kèm theo bọt nước văng khắp nơi, hai người đồng thời rơi vào trong thùng tắm, bọt nước tóe ra làm ướt sàn nhà trong phòng, bọt nước văng lên cao thiếu chút nữa chạm tới xà nhà.

Vân Thanh Nhiễm từ trong nước đứng lên, “Ngươi, ngươi...” Vân Thanh Nhiễm muốn mắng Quân Mặc Thần, lại không mắng ra khỏi miệng được, thân thể của hần yếu ớt cũng là chuyện không có cách nào. Không tính toán với hần!

“Ái phi, là bản thể từ liên tục đến nàng...” Quân Mặc Thần dùng vẻ mặt có lỗi nói.

“Quên đi.” Vân Thanh Nhiễm bỏ qua, đang muốn từ trong thùng tắm đứng lên, thân mình vừa rời khỏi mặt nước, quần áo nàng bị làm ướt gấu gao dán ở trên người, không ngờ gấm Thiên Tâm tốt nhất sau khi ngâm ở trong nước lại trong suốt như thế.

Vân Thanh Nhiễm lập tức trở vào trong nước.

Nước trong thùng tắm không trong, mà mang theo một chút màu sắc nâu đậm, là bởi vì những thảo dược được để vào trong đó, vị thuốc đông y nồng đậm không ngừng từ trong nước tán ra, Vân Thanh Nhiễm chỉ cảm thấy cả người mình cũng lấy dính loại hương vị này.

“Ái phi, nàng làm sao vậy?” Quân Mặc Thần biết rõ còn cố hỏi, hần đương nhiên biết Vân Thanh Nhiễm vì sao không thể đứng lên.

“Không có gì, ta cảm thấy ở trong thùng giúp ngươi tắm sẽ càng thuận tiện hơn, thể từ gia ngươi nói có phải không?” Vân Thanh Nhiễm nói dối không cần bản nháp.

Vân Thanh Nhiễm trái lại rất bình tĩnh, cùng ở trong thùng tắm với Quân Mặc Thần, còn có thể vì bản thân mà tìm ra một lý do rất không tệ.

“Đương nhiên, ái phi nói làm sao có thể sai được.” Quân Mặc Thần còn hòa theo đồng ý, nàng ngay cả tìm lý do cũng có phong cách như vậy.

Bồn tắm vốn là để cho một người tắm rửa, hai người chen vào, nhất thời có vẻ đặc biệt chật chội, thân thể hai người không thể tránh khỏi việc tiếp xúc ở mức độ lớn, nói thì dụ như chân bọn họ ở dưới nước, có xu thế quấn lấy nhau.

“Ái phi, còn không mau giúp bản thể từ tắm rửa?” Quân Mặc Thần thúc giục, hai mắt hơi nhắm lại, chờ hưởng thụ Vân Thanh Nhiễm phục vụ.

Vân Thanh Nhiễm thầm oán niệm một phen, hần thật đúng là đem nàng trở thành thể từ của hần rồi? Được thôi, ta lau, ta lau, lỡ lột mất một tầng da nàng cũng không chịu trách nhiệm.

Lồng ngực trần trụi của hần ở trước mặt nàng, nàng còn phải đích thân tiến hành chà lau đối với thân thể hần...

Quân Mặc Thần thoạt nhìn hai mắt nhắm nghiền, kì thực để lại một cái khe nhỏ trộm nhìn nhất cử nhất động của Vân Thanh Nhiễm, không bỏ qua mỗi một hành động của nàng.

Lực chú ý của Vân Thanh Nhiễm đều ở trên tay của nàng cùng với trên lồng ngực Quân Mặc Thần, không chú ý tới khoe miệng khẽ giương lên của tên nam nhân đang giả vờ nhắm mắt dưỡng thần hưởng thụ phục vụ của nàng.

“Khụ khụ, ái phi, vì phu không phải chỉ có mỗi trước ngực...” Quân Mặc Thần uyển chuyển nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm, không chiếu cố lau mỗi ngực của hần, còn những nơi khác cũng cần cẩn thận chà lau sạch sẽ.

Lau thì lau đi, không nhìn vóc dáng cùng da thịt mê người của hần là được rồi, coi hần là một mô hình, một mô hình có độ cao giống thật, hiện giờ cần nàng lau sạch!

Vân Thanh Nhiễm đang định đổi chỗ mới, Quân Mặc Thần lại vươn tay kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong ngực của mình, khiến cả người nàng đều rơi vào trong ngực của hắn, hai cánh tay của hắn vây lấy nàng.

Thân hình Vân Thanh Nhiễm vốn nhỏ hơn Quân Mặc Thần rất nhiều, bởi vậy, cả người Vân Thanh Nhiễm đều bị Quân Mặc Thần bao trọn.

Quân Mặc Thần cúi đầu, đem mặt vùi vào trong cổ Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai của nàng nói nhỏ: “Nàng lau như vậy, nước lạnh rồi cũng không lau xong.”

Bị Quân Mặc Thần ôm như vậy, Vân Thanh Nhiễm chỉ cảm thấy hô hấp của mình đều bị Quân Mặc Thần chiếm lĩnh, thậm chí nàng cảm thấy từ trên người Quân Mặc Thần phát ra hơi thở nguy hiểm.

Hắn thật sự là càng ngày càng quá mức!

Hai tay Vân Thanh Nhiễm chấn ở trước ngực, mạnh mẽ đẩy Quân Mặc Thần ra.

“Oành——” một tiếng vang mãnh liệt, là tiếng phát ra từ thân thể Quân Mặc Thần đụng vào bên cạnh thùng tắm.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...”

Hậu quả của vụ va chạm chính là từng tiếng từng tiếng ho khan mà Quân Mặc Thần cố ngăn cũng không ngừng lại được, tê tâm liệt phế, giống như hắn muốn cả phổi, lục phủ ngũ tạng của mình đều ho ra ngoài.

“Người có khỏe không?” Sau khi Vân Thanh Nhiễm đẩy Quân Mặc Thần xong thấy hắn khó chịu như thế, lại có chút không đành lòng, sinh mệnh của hắn yếu ớt, dễ dàng bị thương tổn như thế. Có điều cũng không thể trách nàng ra tay, dưới ảnh hưởng bộ dáng vừa này của hắn, thân thể nàng với cơ chế tự bảo vệ ta nhất định sẽ khởi động.

“Khụ khụ khụ, đau, đau...” Quân Mặc Thần nói liên tục hai tiếng đau, Vân Thanh Nhiễm tiến lên thăm dò xem hắn có phải thật sự bị thương hay không.

Vân Thanh Nhiễm tự mình tiến đến xem phía sau lưng Quân Mặc Thần, xem có phải thật sự bị đụng thương hay không, bởi vì bồn tắm rất nhỏ, nàng vừa động, hai người lại không thể tránh khỏi việc càng thêm đụng chạm trên thân thể.

Quân Mặc Thần nào thật sự đau, thừa dịp Vân Thanh Nhiễm thăm dò xem xét lưng của hắn, tay hắn vào lúc Vân Thanh Nhiễm không chú ý phủ lên gương mặt của nàng, tinh tế cảm thụ xúc cảm nhần mịn kia.

“Ba——” Vân Thanh Nhiễm quyết đoán đập móng vuốt sói, sau đó đứng lên, thân thể ở bên trên thùng tắm xẹt qua một độ cong hoàn mỹ, bất chấp y phục trên người có trong suốt hay không, Vân Thanh Nhiễm lập tức rời khỏi bồn tắm.

Sau đó tiểu mỹ nhân ướt đẫm tiện tay từ trong phòng rút đi màn lụa một bên, “rẹt” một tiếng, một tấm màn lụa tốt lành đã bị hủy đi, Vân Thanh Nhiễm dùng tấm màn xé xuống kia bọc kín lấy thân thể của mình.

Đây chính là màn lụa tốt nhất, nàng vừa kéo, một phân thành hai, trực tiếp tuyên cáo màn lụa đã bị tàn phá.

Trên mu bàn tay Quân Mặc Thần còn lưu lại cảm giác nóng rát vì bị Vân Thanh Nhiễm đánh.

Nàng tựa hồ rất kháng cự hắn, tuy rằng không muốn, nhưng Quân Mặc Thần không thể không thừa nhận sự thật này, lần đầu tiên trong đời gặp phải một nữ nhân khiến cho hắn không biết phải làm sao, mà nữ nhân này đối với hắn không có chút tình yêu nam nữ nào, còn rất kháng cự hắn đụng vào.

“Khụ khụ,” Quân Mặc Thần không tiếp tục miễn cưỡng Vân Thanh Nhiễm, mà nói với Quân Kiệt đang chờ ở ngoài cửa, “Quân Kiệt, tiến vào hầu hạ.”

Quân Kiệt nghe vậy vội tiến vào, Quân Kiệt hầu hạ Quân Mặc Thần đã lâu, động tác thuần thục, rất nhanh đã đem Quân Mặc Thần xử lý sạch sẽ.

“Đi bảo Lục Trúc cùng Hồng Mai tiến vào hầu hạ Vương Phi rửa mặt chải đầu.” Quân Mặc Thần mặc chỉnh tề xong lại phân phó Quân Kiệt gọi Lục Trúc cùng Hồng Mai vào, không muốn Vân Thanh Nhiễm mặc y phục ẩm ướt kia quá lâu, dễ dàng cảm lạnh.

Lúc Quân Kiệt đi ra ngoài gọi Lục Trúc cùng Hồng Mai, Quân Mặc Thần từ trên bàn cầm một cái túi hương đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Mang theo cái này trên người vị thuốc đông y sẽ tiêu tan.”

Vân Thanh Nhiễm từ trên tay Quân Mặc Thần tiếp nhận túi hương, khó trách trên người hắn cho tới bây giờ đều không có cái loại mùi thuốc khó nghe ngửi, thì ra hắn đã có biện pháp!

Lúc Lục Trúc cùng Hồng Mai tiến vào Quân Mặc Thần cũng đồng thời rời khỏi phòng, sau khi ra khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm thì Quân Mặc Thần không trực tiếp quay về phòng của hắn, mà là đi đến nơi ở của Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương nhìn thấy Quân Mặc Thần, rất vui mừng, hai ngày này Quân Mặc Thần không tới tìm ông chơi cò, ông rất nhanh sắp buồn chết rồi.

“Thế từ gia, ngài còn nhớ tới ta à, ta thật sự sợ ngài mới tân hôn, chỉ nhớ rõ của kiều thế của ngài, lại quên mất lão đầu từ là ta đây đấy!”

Quân Mặc Thần nghe vậy chậm rãi ngồi xuống đối diện Mộc Bách Dương. “Ta nghĩ sau khi giáo chủ Hồng Dược đến kinh thành, Mộc tiên sinh sẽ không có thời gian tìm ta chơi cờ.”

Mộc Bách Dương vừa nghe thấy Hồng Dược liền biến sắc, “Lão yêu bà kia không tới tìm ta mới là tốt nhất, ta thật sự sợ bà ta chết đi được, rõ ràng tuổi còn lớn hơn ta, thế nhưng nhìn qua lại vẫn giống như giai nhân hai tám, vừa nhìn thấy ta đã ghê tởm!”

“Mộc tiên sinh, ta nghe phụ vương nói, hơn ba mươi năm trước, Mộc tiên sinh cùng giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo từng có một đoạn nhân duyên, chẳng lẽ là thật?” Quân Mặc Thần cười như không cười nói.

“Vương gia sao cả cái này cũng nói cho người biết!” Mộc Bách Dương nóng nảy, “Phụ vương người thì biết cái gì, khi đó chính hắn cũng chỉ là một tiểu tử, cái gì cũng không hiểu!”

Mộc Bách Dương nhớ lại chuyện lúc mình còn trẻ gặp được Hồng Dược, khi đó ông căn bản không biết thân phận Hồng Dược, chỉ coi bà là nữ tử giang hồ bình thường, cũng có một đoạn nhân duyên với bà, nhưng về sau, ông mới biết được, nữ tử mà ông yêu, không chỉ có được thân phận, võ công khiến người trong thiên hạ kiêng kỵ, mà còn có thể không nhận ra được tuổi thọ.

Ở trước mặt Hồng Dược, hắn giống như một con kiến, bất kể là về điểm nào ông tựa hồ cũng không bằng bà.

Về sau Mộc Bách Dương rời khỏi Hồng Dược, hai người này ba mươi mấy năm qua tuy rằng từ có gặp lại, nhưng đều nhìn đối phương một cách hằn thù, cuộc sống bình lặng từng trôi qua kia giống như một giấc mộng.

“Vậy à? Ta sao vẫn nhớ rõ, Mộc tiên sinh chỉ lớn hơn phụ vương ta năm tuổi đây? Nếu phụ vương ta lúc ấy vẫn chỉ là tiểu tử, như vậy Mộc tiên sinh ông thì sao?”

“Người nha người, nhất định phải đâm vào chỗ đau của ta mới được à?” Mộc Bách Dương thở dài một tiếng, “Thật hy vọng có một ngày có một nữ tử có thể chế trụ con hồ ly nhà người.”

Mộc Bách Dương ai thán một tiếng, ân ân oán oán giữa mình và Hồng Dược, sao chỉ vài ba câu đã có thể nói rõ ràng?

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thanh Nhiễm vừa mở to mắt đã nhìn thấy Hồng Dược.

“Đồ đệ ngoan, mau rời giường, vì sư muốn dạy công phu cho người.” Hồng Dược nói xong kéo hết chăn mền trên người Vân Thanh Nhiễm ra.

“Lão yêu bà, bà đây là đang náo cái gì vậy?” Vân Thanh Nhiễm mông lung mở mắt, có chút oán niệm. Thân thể được mền bọc lấy miễn cưỡng nhúc nhích.

“Mau rời giường đi, ta có việc cho người đi làm đây, người đến địa điểm này, là thời điểm ta muốn truyền thụ công phu cho người.” Hồng Dược tự biết là không còn nhiều thời gian để bà có thể chậm trễ, đại nạn của bà đã sắp tới rồi.

Hồng Dược nói xong cả người lại biến mất không thấy.

Vân Thanh Nhiễm đành phải nhìn tờ giấy mình cầm trên tay, lão yêu bà này làm việc đều thích thần thần bí bí như vậy?

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu đi, đành phải sửa sang lại chính mình, sau khi đổi lại nam trang mới hướng tới địa điểm mà Hồng Dược chỉ.

Vân Thanh Nhiễm vào trong rừng cây nhỏ ngoài thành, quét mắt một vòng chung quanh, ở đây ngay cả quỷ ảnh cũng không có chính là nơi mà lão yêu bà muốn nâng tới, đúng là một nơi tốt để giết người chôn thi!

Vân Thanh Nhiễm vừa đến không bao lâu, một người khác cũng tới, người kia lại không phải Hồng Dược, mà là Mộ Dung Tu.

Đối với sự xuất hiện của Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm vẫn rất kinh ngạc.

“Mộ Dung công tử, ở nơi này nhìn thấy người, cảm thấy hắn không thể giải thích là trùng hợp, đúng không?” Vân Thanh Nhiễm cười nói với Mộ Dung Tu.

“Vân Thanh công tử không nói sai, ta đặc biệt tìm đến Vân Thanh công tử người.” Mộ Dung Tu mang theo tươi cười thường trực.

“Người cũng là lão yêu bà gọi tới?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Đúng vậy, có điều người không nên gọi bà là lão yêu bà, bà là người tôn quý nhất của Thương Lan.”

Nghe khẩu khí này của Mộ Dung Tu, không khó nghe ra loại tình cảm sùng bái của hắn đối với Hồng Dược. Vân Thanh Nhiễm càng cảm thấy bên trong tươi cười chiêu bài trên mặt Mộ Dung Tu lộ ra một cỗ hương vị gian trá.

Thương Lan theo lời hắn hẳn là nơi ở của Thương Lan giáo.

“Người cùng bà ấy có quan hệ như thế nào?” Nàng đã cảm thấy hành động muốn nâng đỡ thối Mộ Dung Tu của lão yêu bà có chút cổ quái, hơn nữa Mộ Dung Tu giống như biết về sự tình gì của Thông Linh Bảo Ngọc.

“Ta cũng đồ đệ của bà, thay lời khác mà nói, ta là sư huynh của ngươi.” Mộ Dung Tu hồi đáp. Hắn cũng là vào ngày hôm qua nhìn thấy Thông Linh Bảo Ngọc mà Vân Thanh Nhiễm mang theo trên người mới biết được thân phận của Vân Thanh Nhiễm, lúc trước hắn chỉ nghe Hồng Dược đề cập qua một lần, nói là đã tìm được người thừa kế, có điều hắn không biết người thừa kế mà Hồng Dược tìm chính là Vân Thanh mà hắn nhận thức.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm đem Hồng Dược hung hăng khinh bỉ một phen, thì ra bà ta đã sớm thu một đệ tử làm đồ đệ, sao còn muốn nàng tới làm cái gì? Không phải đã có đồ đệ rồi à, hà cớ gì lại lôi kéo nàng nữa chứ?

“Sau đó hôm nay bà đặc biệt để cho ta tới gặp ngươi?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy được đây thực là một an bài nhằm chán cực độ.

“Càng chính xác hơn, hẳn là bà muốn ta thay bà đến dạy ngươi một số thứ.” Mộ Dung Tu hết sức nghiêm túc nói với Vân Thanh Nhiễm.

Mộ Dung Tu là đệ tử thứ hai của Hồng Dược, lúc trước vì có thể bái Hồng Dược làm sư, Mộ Dung Tu đã trả giá không ít cố gắng, tiếc nuối chính là, hắn không được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận, không có cách nào trở thành người thừa kế của Thương Lan giáo.

“Lão yêu bà vì sao không dứt khoát cho ngươi đảm đương người kế tục của bà luôn đi.” Vân Thanh Nhiễm biết công phu của Mộ Dung Tu không kém.

“Không phải mỗi người cũng đều may mắn giống như ngươi, có thể được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận.” Trong lời nói của Mộ Dung Tu rõ ràng lộ ra loại tình cảm hâm mộ ghen tị đối với Vân Thanh Nhiễm, “Nếu Thông Linh Bảo Ngọc nhận ngươi rồi, thì ngươi chính là Thiếu chủ của Thương Lan giáo, giáo chủ kế nhiệm Thương Lan giáo.”

“Chẳng qua là một khối ngọc bội mà thôi, các ngươi không cần phải nhận định vật chết này, quy củ là người định, bất biến một chút thì có gì không tốt?” Vân Thanh Nhiễm thản nhiên nói, không cảm thấy việc được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận là một việc cao quý bao nhiêu.

“Giáo quy của Thương Lan giáo sao có thể tùy tiện sửa đổi? Vân Thanh, từ hôm nay trở đi ngươi phải làm quen với thân phận của mình, thời khắc đem thân phận mình trở thành giáo chủ kế nhiệm Thương Lan giáo để yêu cầu bản thân.”

Thương Lan giáo tồn tại thần thánh như vậy, sao có thể vì cá nhân nhỏ nhỏ mà thay đổi?

Vân Thanh Nhiễm âm thầm cười, “A, thật đáng tiếc, tuy rằng ta có đôi lúc sẽ lựa chọn khuất phục quyền thế, nhưng không có nghĩa là ta sẽ khuất phục với tất cả mọi việc, tuy ta đã đáp ứng lão yêu bà làm người thừa kế của bà, nhưng ta không nhất định phải nghe theo an bài của ngươi, làm một người tuân thủ quy củ.”

Ý nghĩ của Vân Thanh Nhiễm nàng còn chưa tới phiên người khác đến hạn định, muốn nàng thật nghe lời, việc này chỉ sợ không thể rồi?

“Ngươi thật đúng là tùy hứng, có điều mặc kệ như thế nào, ngươi đã được lựa chọn, có nhiều thứ ngươi muốn trốn tránh cũng trốn tránh không xong.” Mộ Dung Tu rất thẳng thắn nói cho Vân Thanh Nhiễm, “Trước đó, ngươi hẳn nên trả lời ta một vấn đề, ngươi cùng Quân Mặc Thần là quan hệ như thế nào?”

Đến bây giờ, Mộ Dung Tu vẫn nghĩ rằng Vân Thanh Nhiễm là một nam tử, cho nên hắn còn không suy nghĩ cẩn thận giữa Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần sẽ là quan hệ như thế nào, là quan hệ dạng gì khiến Quân Mặc Thần nguyện ý đứng ra bảo hộ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Coi Nàng Là Thân Nam Nhi

Edit: ๔ Linh Nhi ๔

Beta: Diệp Y Giai

“Ta và hắn à? Ta là tình nhân mà hắn bao dưỡng, hắn bao ta ăn, bao ta ở, bằng không ngươi cảm thấy làm sao ta có thể đột nhiên giàu có, mặc những nguyên liệu vô cùng tốt đây?” Vân Thanh Nhiễm không giải thích mình là nữ nhi, càng không nói cho Mộ Dung Tu biết nàng là thế tử phi được Quân Mặc Thần cưới hồi đang hoàng.

Thế tử gia, xin lỗi ngươi, thanh danh của ngươi đã bị ta phá hoại, có điều ta tin tưởng ngươi sẽ không để ý.

“Ngươi...” Mộ Dung Tu nhìn Vân Thanh Nhiễm đặc ý dào dạt nói mình là nam sủng của Quân Mặc Thần, đây không phải là chuyện đáng đặc ý đến vậy chứ? “Ngươi không sợ chơi hỏng thân thể của thế tử gia à?”

“Nói một chút xem, lão yêu bà bảo ngươi đến làm gì?” Vân Thanh Nhiễm nói thẳng vào chủ đề, đây mới là vấn đề quan trọng.

Lại một lần nữa nghe được từ “lão yêu bà” từ miệng Văn Thanh Nhiễm, trên mặt Mộ Dung Tu ngoại trừ khó coi một chút, hẳn thực sự biết người mà hần nhắc tới là ai chứ?

Mộ Dung Tu khẽ lay động chiếc quạt trong tay, trên mặt mang theo ý cười, nói: “Lần này sư phụ bảo ta tới đây để điều dưỡng thân thể của ngươi cho tốt.”

Văn Thanh Nhiễm từ lúc tỉnh lại vẫn luôn điều dưỡng thân thể của mình, nhưng cho tới bây giờ, thân thể nàng vẫn rất yếu.

Nếu Hồng Dược đã nhận định Văn Thanh Nhiễm làm người thừa kế Thương Lan giáo, thì đây chính là vấn đề hàng đầu cần ứng phó.

“Ngươi biết y thuật?” Văn Thanh Nhiễm đánh giá Mộ Dung Tu, nếu nói hẳn là thương nhân, Văn Thanh Nhiễm cảm thấy trên người hẳn thiếu đi hơi thở tiền bạc của thương nhân, cũng ít cảm giác khôn khéo giáo hoạt, nếu nói hẳn là đại phu, Văn Thanh Nhiễm vẫn tin tưởng hơn, “Ta chỉ nghĩ ngươi là thương nhân không hơn không kém, ở trong kinh thành có vô số cửa hàng.”

“Ta không hiểu thương trường, thương nhân là đại sư huynh, những quán mà Thương Lan giáo sở hữu đều là của đại sư huynh đến chưởng quản.” Mộ Dung Tu hồi đáp.

Hắn chẳng qua là ở trong kinh thành nhiều, cho nên mọi người đều nghĩ hẳn là lão bản mà thôi. Thật ra hẳn không phải, một chút kinh thương hẳn cũng không biết, cái mà hẳn cảm thấy hứng thú chỉ có cầm kỳ thi họa cùng y thuật mà thôi.

“Đại sư huynh? Còn làm buôn bán bên ngoài Thương Lan giáo?” Văn Thanh Nhiễm nhún mày, tựa hồ sư huynh của nàng không chỉ có một. Lão yêu bà rốt cục đã thu nhận bao nhiêu đồ đệ?

“Ngoại trừ ta, ngươi còn có một vị sư huynh, có điều huynh ấy không ở nơi này, Thương Lan giáo từ trên xuống dưới có rất nhiều người, cơm ăn, chi tiêu, tất cả đều do đại sư huynh phụ trách.” Mộ Dung Tu giải thích đơn giản một chút, “Được rồi, việc này về sau ngươi sẽ biết chi tiết, bây giờ việc ngươi cần làm là điều trị thân thể cho tốt.”

Nói xong, Mộ Dung Tu dẫn Văn Thanh Nhiễm tới một gian nhà cò gần đây.

Nhà cò này tuy rằng đơn sơ một chút, nhìn tổng thể lại rất sạch sẽ, bên trong không có một hạt bụi.

“Ngồi đi.” Mộ Dung Tu nói với Văn Thanh Nhiễm, sau đó hẳn đi đến ngăn tủ trong phòng lấy đồ nghề của mình.

“Cởi quần áo ra.” Mộ Dung Tu lại nói với Văn Thanh Nhiễm

“Có thể không cởi không?” Nàng là nữ tử, hẳn là nam tử, quần áo này cởi ra, thì cho dù nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Quần áo không cởi thì ta làm sao có thể đảm chính xác được các huyệt vị cho ngươi?” Mộ Dung Tu hỏi ngược lại, “Ngươi là một nam tử vì sao lại quan trọng việc này, không phải chỉ cởi quần áo mà thôi, ta cũng không phải Quân Mặc Thần, không có hứng thú đối với nam tử.”

Nàng biết hẳn đối với nam tử không có hứng thú, nhưng mà nàng không phải nam nha!

“Ngươi đối phương pháp khác được không?” Văn Thanh Nhiễm nàng tuy rằng đến từ xã hội hiện đại, nhưng đối với việc mình cởi quần áo ở trước mặt một nam tử không quen thì nàng vẫn không làm được.

“Ngươi rốt có cái gì không thể cho người khác nhìn?” Mộ Dung Tu cười hỏi, lúc trước thấy nàng tự nhiên hào phóng, nhưng lúc này lại ngượng ngùng, cảm giác có mấy phần giống những thiên kim tiểu thư chưa xuất giá.

“Ta nào có gì mà không thể để người nhìn thấy, lão yêu bà bảo ngươi điều dưỡng thân thể cho ta, không bằng ngươi kê thuốc, ta mang về ăn là được.” Văn Thanh Nhiễm đưa ra lời đề nghị, trầm nghĩ, tám phần là lão yêu bà có ý, biết rõ nàng là nữ, Mộ Dung Tu lại không biết, có ý chính nàng đây mà, khó trách sáng sớm lão yêu bà lại cười như hồ ly, hóa ra là có ý định này.

Lão yêu bà không chiếm tiện nghi được ở chỗ nàng, cho nên đứng sau giật dây, thật không biết bà có mưu ma chước quỷ gì.

“Văn Thanh công tử đang sợ hãi?” Mộ Dung Tu cười nói, còn đứng đưa cây ngân châm trong tay, giống như cười nhạo Văn Thanh Nhiễm nhất gan.

“Ngươi cứ coi như là ta đang sợ hãi đi.” Văn Thanh Nhiễm cảm thấy không sao cả, cứ để cho người khác cảm thấy nàng nhất gan đi, chỉ cần nàng biết mình không nhất gan là được rồi, người khác nghĩ như thế nào cũng không liên quan đến nàng.

“Được, không dùng châm cũng được.” Mộ Dung Tu tôn trọng lựa chọn của Văn Thanh Nhiễm, hiện giờ nàng là thiếu chủ Thương Lan giáo, xét thân phận, nàng ở trên hẳn, hẳn không có lý do chống lại mệnh lệnh của nàng.

Mộ Dung Tu cũng không vội làm gì Văn Thanh Nhiễm, hẳn ngồi xuống, cùng Văn Thanh Nhiễm nói chuyện phiếm, “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.” Văn Thanh Nhiễm trả lời, haiz, không thể không cảm khái niên đại không tồn tại trong lịch sử này giống với cổ đại nàng biết, thời gian nữ tử phải xuất giá thật đúng là không phải sớm bình thường đâu.

“Một mình?” Mộ Dung Tu lại hỏi.

“Không phải.” Nàng còn có Quân Mặc Thần, lão công này tuy rằng chỉ trên danh nghĩa, nhưng mà tình hữu nghị cách mạng của bọn họ còn đó.

“Ta rất hâm mộ ngoại.” Mộ Dung Tu cảm khái nói, “Ta hâm mộ ngoại có thể dễ dàng thành đệ tử của bà, hâm mộ ngoại có thể được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận.”

“Ngoại muốn trở thành người thừa kế của bà?” Vân Thanh Nhiễm có chút tò mò hỏi.

“Đúng, ta muốn, rất muốn.” Mộ Dung Tu khẳng định nói, ngay cả một giây chần chờ cũng không có.

“Cái vị trí kia đối với ngoại mà nói rất quan trọng à?”

“Đúng, rất quan trọng, nhưng mà trọng yếu hơn, ta muốn bồi ở bên người bà, muốn được bà khen ngợi.”

“Bà ấy đối với ngoại rất quan trọng?” Vân Thanh Nhiễm tự nhiên có ý nghĩ, Mộ Dung Tu thích Hồng Dược, “Khó trách ngoại không thích ta gọi bà là lão yêu bà, thì ra ngoại thích bà ấy.”

Hóa ra là khổ sở vì tình.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói những lời này, Mộ Dung Tu vội vàng phản bác nói, “Ta làm sao có thể thích bà! Sự tình không phải như ngoại nghĩ!”

“Không phải là vì thích bà, vậy vì sao ngoại lại muốn ở bên cạnh bà ấy?”

“Bà là mẫu thân của ta, tuy rằng bà chưa từng thừa nhận.”

Ê!

Mẫu thân!

Bởi vì nhìn bề ngoài thực sự không giống, thoát nhìn Hồng Dược còn rất trẻ tuổi, nhìn giống tỷ tỷ của Mộ Dung Tu hơn, tuy rằng Hồng Dược cũng từng nói qua, tuổi của bà rất lớn.

“Ngoại muốn nghe chuyện của ta không?” Mộ Dung Tu nói.

“Ngoại và lão yêu bà đều xem như có chút quan hệ với ta, vì vậy ta có một chút hứng thú.” Vân Thanh Nhiễm yên tĩnh chờ Mộ Dung Tu kể chuyện của hắn và Hồng Dược.

“Ta sinh ra trong một dòng dõi thư hương ở Thương Lan, trước mười tuổi ta vẫn cho rằng ta có họ kếp Mộ Dung, cha nương đều là cha nương của ta, tuy rằng thái độ bọn họ đối với ta tồn tại một loại cảm giác xa cách khó hiểu, cho đến khi sinh nhật mười tuổi của ta, trong phủ có một nữ tử xinh đẹp đến, hồng y tung bay, giống như ráng hồng điểm lệ nhất phía chân trời, bà tuyệt trần mà đến, hết thái bụi đất của thế gian giống như đều không thể dính đến bà, bà tôn quý như vậy, làm cho người ta không tự giác mà ngưỡng mộ, sau đó bọn họ nói cho ta biết, nữ tử kia chính là thân mẫu của ta.”

“Bà dắt tay ta, nói với ta, Tu Nhi, theo ta về nhà, lúc đó ta thề, đời này ta sẽ bảo hộ bà thật tốt —— mẫu thân của ta. Sau đó ta đi theo nữ tử kia rồi khỏi Mộ Dung gia, đi tới trung tâm của Thương Lan, chỗ của Thương lan giáo, ta nghĩ rằng từ nay về sau ta có thể cùng với mẫu thân của mình sinh sống cùng nhau, sự thật lại không phải như vậy, ta cùng với rất nhiều đứa trẻ khác cùng nhau sinh sống, giống những đứa trẻ kia, hàng ngày luyện công, là một thành viên rất bình thường trong giáo.”

“Cho dù ta là con của bà, nhưng trong mắt bà thì ta cùng những đứa trẻ kia đều giống nhau, chỉ khi trở thành đệ tử của bà, chỉ khi trở thành người thừa kế của bà, kế thừa tất cả của bà, ta mới có thể cách bà thật gần, từ một năm đó ta bắt đầu nghiêm khắc yêu cầu chính mình, trổ hết tài năng giữa đồng đảo những đứa trẻ cùng lứa, trở thành đệ tử thân truyền của bà, ta đã cho rằng chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, là có thể trở thành người thừa kế của bà. Nhưng bà lại nói cho ta biết, ta vĩnh viễn đều không có khả năng, bởi vì ta không được Thông Linh Bảo Ngọc thừa nhận, bà nói ngay từ ngày đầu tiên ta trở về đã thử nghiệm qua, ta không thể trở thành giáo chủ kế nhiệm của Thương Lan giáo. Cho nên, ta ghen tị với ngoại, ghen tị ngoại hơn bất kỳ ai.”

Nghe xong những lời mà Mộ Dung Tu nói, Vân Thanh Nhiễm đại khái cũng hiểu được, vấn đề này không thể nói ai đúng ai sai.

“Vậy phụ thân ngoại đâu?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Mộ Dung Tu lắc đầu, “Ta không biết, bà không nói, ta sẽ không hỏi.”

Sự tôn trọng mà Mộ Dung Tu dành cho Hồng Dược quả thực đã đạt đến trình độ mù quáng.

Xem ra lúc về hắn nên hỏi lão bà một chút xem lúc bà ta trẻ tuổi đã làm hại nam nhân ngày thơ nhà ai mà lưu lại Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm nghĩ như vậy.

Vân Thanh Nhiễm vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Tu, cổ vũ nói, “Tin tưởng ta, ở trong mắt của một người mẫu thân, vô luận con của bà có bao nhiêu thành tựu, gây dựng bao nhiêu công lao sự nghiệp, thì hắn vẫn là giới nhất.”

“Cảm ơn người đã an ủi ta.” Mộ Dung Tu tựa hồ không cho rằng hắn là nhi tử có tiền đồ trong lòng Hồng Dược, ngay cả việc trở thành người thừa kế của bà mà hắn cũng không làm được.

“Ta không phải đang an ủi người, ta đang nói sự thật. Người có thể hoài nghi mọi người trên thế giới này, nhưng không được dễ dàng hoài nghi chính mình.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Mộ Dung Tu nghe vậy, trong lòng hỏi chính mình một lượt, hắn thực sự có thể cho rằng như vậy ư?

“Được rồi, người cho ta một ít dược đi, thuốc bổ để điều dưỡng cũng được, cho dù đáng một chút ta cũng có sẽ ăn hết.” Vân Thanh Nhiễm lại nói, nàng cũng không hy vọng thân thể mình cứ yếu ớt mãi như vậy.

“Người chờ ta một chút.” Mộ Dung Tu đứng dậy, đến ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái hộp gấm, đưa cho Vân Thanh Nhiễm, “Bên trong này luôn để tuyết sâm ngàn năm, là đại sư huynh làm ra, vào sinh nhật ta huynh ấy đã tặng ta, hiện giờ ta cho người, rất phù hợp để người dùng bồi bổ thân thể, người yên tâm tuyết sâm này mặc dù đại bổ, nhưng dược tính ôn hòa, không mạnh, thân thể hiện giờ của người có thể tiếp nhận được.”

Vân Thanh Nhiễm lúc này không ngượng ngừng nữa, đem tuyết sâm cất đi, giả bộ không phải là phong cách của nàng, nếu đã muốn thì sẽ vô cùng thoải mái mà cầm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thế Tử Gia Tà Ác

Lục Trúc ở cửa vương phủ vẫn luôn lo lắng nhìn xung quanh, hôm nay tiểu thư xuất môn không mang theo nàng, hiện giờ cũng không biết tiểu thư đi nơi nào.

Sắc mặt Lục Trúc đều là vẻ lo lắng, làm sao bây giờ, lão gia đến quý phủ tìm thế tử gia, cũng không biết bọn họ nói chuyện ra sao!

Ngần chờ vạn đợi, cuối cùng cũng đợi được Vân Thanh Nhiễm trở về, Lục Trúc vén váy hoa lên chạy đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu thư...”

“Làm sao vậy?” Vân Thanh Nhiễm thấy Lục Trúc lo lắng như vậy đã biết nhất định lại xảy ra chuyện gì.

“Là lão gia, lão gia ngài ấy đến vương phủ.”

“Tôi tìm ta?” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, lần phụ thân nàng tìm đến nàng, chín phần là vì chuyện của Vân Yên Nhiên.

Lục Trúc lắc đầu, “Là đến tìm thế tử gia.” Lục Trúc hỏi đáp.

Vân Viễn Hằng biết nữ nhi của mình sẽ không giúp ông ta, càng không nghe theo lời của mình, vì thế dứt khoát không đến tìm Vân Thanh Nhiễm, trực tiếp chạy đến Quân Mặc Thần.

“Đến đây đã bao lâu?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, cha của nàng lại định diễn vở kịch nào đây?

“Được một lúc lâu rồi.” Lục Trúc nói.

Cũng không phải quá lâu, nhưng cũng đủ để Vân Viễn Hằng phát huy công phi miệng lưỡi của ông ta để thuyết phục một người.

Vân Thanh Nhiễm nhíu mày vào phủ, lại đúng lúc đụng phải Vân Viễn Hằng đang muốn rời khỏi vương phủ, Vân Thanh Nhiễm dùng ánh mắt đánh giá nhìn Vân Viễn Hằng.

Vân Viễn Hằng thấy mình bị nữ nhi dùng ánh mắt như vậy để nhìn, trong lòng có chút khó chịu, muốn mở miệng nói vài lời với Vân Thanh Nhiễm, lại thấy Vân Thanh Nhiễm không hề nhìn ông lập tức tiến vào cửa đi tìm Quân Mặc Thần.

Cha con hai người bọn họ gặp mặt mà xa cách đến mức này, coi như là đến cảnh giới nhất định rồi.

Vân Thanh Nhiễm vào thiên sảnh, chỉ thấy Quân Mặc Thần đang nhàn nhã phẩm trà, thái độ lười nhác, như đang hưởng thụ thời gian tốt đẹp.

“Thần thiếp vẫn an thế tử gia, thế tử gia vạn phúc kim an.” Vân Thanh Nhiễm trái lại đột nhiên rất quy củ.

“Khụ khụ, ái phi miễn lễ, ái phi có chuyện muốn hỏi bản thế tử?” Quân Mặc Thần mỉm cười.

“Không biết mới vừa rồi thế tử gia cùng cha ta nói chuyện về cái gì?” Vân Thanh Nhiễm biết Vân Viễn Hằng là vì chuyện của Vân Yên Nhiên nên tới, như vậy còn Quân Mặc Thần? Hắn có đáp ứng Vân Viễn Hằng cái gì hay không?

“Ái phi thực muốn biết?” Quân Mặc Thần biết rõ còn cố hỏi.

“Hồi thế tử gia, thần thiếp đích thật là rất muốn biết.”

Nàng cũng đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, người đây không phải là đang cố ý à?

“Khụ khụ, trước khi ái phi hỏi bản thể tử có phải nên thông báo hành tung hôm nay của ái phi nàng trước không?” Quân Mặc Thần hỏi ngược lại, lời hỏi này giống như đang bắt kẻ thông dâm.

“Hồi thế tử gia, thần thiếp đi gặp một bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Quân Mặc Thần híp mắt, “Bằng hữu là nam hay là nữ?”

“Hồi thế tử gia, là nam tử.” Người mà hôm nay nàng xuất môn gặp là Mộ Dung Tu, đương nhiên là nam, tuy rằng trước khi xuất môn nàng đã cho rằng người nàng cần đi gặp là Hồng Dục.

“Khụ khụ, thế tử phi thật to gan, thế nhưng gat bản thể tử vụng trộm gặp nam tử, khụ khụ... Bản thể tử rất thương tâm... Khụ khụ...”

“Hồi thế tử gia, lúc trước thần thiếp đã được thế tử gia cho phép, có thể tự do ra vào vương phủ.”

“Khụ khụ, đích thật là như vậy không sai, nhưng bản thể tử cũng không nói ái phi có thể đi ra ngoài gặp nam nhân khác.” Thế tử gia cường điệu nói, “Niệm tình ái phi lần đầu vi phạm, lần này bản thể tử không truy cứu, nhưng từ nay về sau, nếu ái phi muốn ra khỏi phủ gặp nam nhân thì đều phải nhắn lại trước một tiếng với bản thể tử, nếu như gặp nữ tử, vậy thì không sao. Hôm nay nhạc phụ đại nhân tới tìm bản thể tử, là vì hi vọng bản thể tử có thể đi thăm tiểu di tử* đang thân hãm ngục tù một chút.”

(*: cô em vợ)

Quả nhiên, Vân Viễn Hằng đúng là vì chuyện này mà tới.

“Như vậy còn người? Đáp ứng đi thăm rồi?” Vân Thanh Nhiễm rất tò mò Quân Mặc Thần xử lý chuyện này như thế nào.

“Bản thể tử đáp ứng rồi.” Quân Mặc Thần cười trả lời, “Nhạc phụ đại nhân đã thỉnh cầu tiểu tể**, vậy hẳn nên suy xét một chút.”

(**: con rể)

Vân Thanh Nhiễm cẩn thận nhìn nụ cười của Quân Mặc Thần, muốn từ trong nét tươi cười của hắn nhìn ra một ít đầu mối, dù sao nam nhân này không giống như loại người đại tử đại bi,

“Người nói thật?” Vân Thanh Nhiễm thăm dò mỗi một diễn cảm của Quân Mặc Thần, hắn lại dễ nói chuyện như vậy à?

“Bằng không ái phi cảm thấy thế nào? Hay là nói, ái phi cảm thấy bản thể tử hẳn nên cự tuyệt thỉnh cầu của nhạc phụ đại nhân? Khụ khụ...” Tốc độ nói chuyện của Quân Mặc Thần rất chậm, gần từng tiếng chậm rãi nói xong, trên khuôn mặt tái nhợt của hắn thủy chung mang theo tươi cười mê hoặc lòng người.

“Hồi thế tử gia, đây là quyết định của thế tử gia, thần thiếp không có quyền can thiệp.”

Vân Thanh Nhiễm phản ứng rất bình tĩnh, chưa từng có nhiều kinh ngạc, cũng không bởi vì Quân Mặc Thần nói hắn đã đáp ứng thỉnh cầu của Vân Viễn Hằng mà nói ra ý kiến của mình.

“Khụ khụ, ái phi thoạt nhìn dường như rất mệt mỏi...” Quân Mặc Thần như có điều muốn nói, sau đó ánh mắt dừng lại ở trên tay Vân Thanh Nhiễm, trên tay của nàng còn cầm một hộp gấm, bên trong, chính là tuyệt phẩm ngàn năm mà Mộ Dung Tu giao cho nàng.

“Trên tay ái phi cầm vật gì vậy?”

“Là đồ mà vị bằng hữu kia tặng cho ta.” Vân Thanh Nhiễm nghe Quân Mặc Thần hỏi tới mới trả lời.

“Khụ khụ, xem ra vị bằng hữu kia của ái phi cũng không đơn giản, có thể tặng đồ tốt như vậy, có lẽ trong nhà không phú thì quý.” Quân Mặc Thần chỉ nhìn hộp gấm trên tay Vân Thanh Nhiễm, cũng không cần xem thứ bên trong cũng đã biết vật đó rất trân quý, loại hộp gấm này là nạm vàng, chất liệu gỗ là từ Giang Nam mang tới, gia đình bình thường dùng không nổi, thứ đồ tầm thường cũng sẽ không dùng nó để đựng.

Quân Mặc Thần nói xong đứng dậy, lấy tốc độ cực kỳ thông thả đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, cầm lấy hộp gấm trên tay nàng, “Khụ khụ, cái thứ không rõ lai lịch này bản thể tử sao có thể để ái phi dễ dàng thử nghiệm được, nếu như có nguy hiểm, bản thể tử tìm ai để làm vị vong nhân*** cho bản thể tử đây... Khụ khụ, vẫn nên để bản thể tử bảo quản đi.”

(***: người còn sống, người chưa chết)

Vân Thanh Nhiễm nhìn lòng bàn tay mình trống rỗng, lại nhìn cái hộp gắm trên tay Quân Mặc Thần, hần lấy đồ của nàng lại có thể lấy đến đúng lý hợp tình như vậy, hần không đi làm cường đạo thật sự là đáng tiếc!

Quân Mặc Thần mở hộp gắm trong tay ra, bên trong để một nhánh tuyết sâm ngàn năm, Quân Mặc Thần ngưng mắt nhìn tuyết sâm này, sau đó lại đóng hộp gắm lại.

“Tuyết sâm này quả thật trân quý, đối với thân mình hiện giờ của ái phi cũng rất tốt, chỉ tiếc nó không rõ lai lịch, không bằng như vậy đi, trong vương phủ vừa vận tồn trữ hai nhánh tuyết sâm, cũng khá lâu năm, để hạ nhân chung cho ái phi bổ thân mình là được, ngoài ra để bồi thường, bản thể tử sẽ bảo Quân Kiệt mang ái phi nàng đi vào trong bảo khổ của vương phủ chọn lựa những thứ khác mà ái phi vừa mất được không?” Quân Mặc Thần vốn đoạt đồ của Vân Thanh Nhiễm, sau đó lại quay đầu nói với Vân Thanh Nhiễm rằng muốn bồi thường nàng.

“Thần thiếp tạ ơn thế tử gia, về phần những thứ khác, thế tử gia quyết định là được rồi, thần thiếp hơi mệt, cáo lui trước.” Vân Thanh Nhiễm đối với đồ bồi thường thì thật tâm không có hứng thú gì, Quân Mặc Thần thích thế nào thì thế đó đi.

“Khụ khụ, vậy ái phi đi xuống trước nghỉ ngơi đi.” Quân Mặc Thần để Vân Thanh Nhiễm rời đi.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm rời đi, Quân Mặc Thần lại nhìn tuyết sâm ngàn năm trên tay hần mấy lần, thân mình tuyết sâm không có vấn đề gì, nhưng người có thể tặng được vật như vậy... Tựa hồ không nhiều lắm, ái phi hần dường như đã kết bạn với nhân vật ghê gớm rồi...

Sáng sớm sau hôm Vân Viễn Hằng bãi phòng Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần liền vào cung, được sự cho phép của hoàng thượng, hần được tiến cung đi thăm Vân Yên Nhiên, lúc Quân Mặc Thần đi thăm Vân Yên Nhiên cũng mang theo Vân Thanh Nhiễm cùng đi.

Ngay khi biết được Quân Mặc Thần được hoàng thượng cho phép, hạ nhân Vân phủ đã đưa đến một giỏ điểm tâm, khăn cầu Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đem điểm tâm mang vào Thiên Lao, nói là Vân phu nhân tự mình làm, từng ly từng tý đều là tâm ý của bà.

Thiên Lao thủ vệ sâm nghiêm, Vân Thanh Nhiễm đi theo Quân Mặc Thần cùng nhau bước chân vào địa phương âm u này, ánh lửa lay động, còn có những tiếng kêu thảm thiết nối tiếp nhau, hần là có một số phạm nhân đang dựng hình.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm một đường đi qua, đám người bị giam ở trong lao đều dùng ánh mắt gần như tuyệt vọng nhìn bọn họ.

Đi đến trước phòng lao giam giữ Vân Yên Nhiên, mấy người dừng bước.

Vân Yên Nhiên bị cởi bỏ quần áo hoa lệ, không có trang phục xinh đẹp, nàng ta giống như một con Khổng Tước rụng lông, cuộn tròn trong một góc phòng giam, co rúm lại thân mình.

Đột nhiên thấy được Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên ngoài phòng giam, nàng ta không biết lấy được khí lực từ nơi nào, mãnh liệt nhảy lên lên, vọt tới trước song sắt.

“Vân Thanh Nhiễm con tiện nhân này, ngươi tới làm cái gì, là muốn chê cười ta ư? Đồ tiện nhân nhà ngươi...” Vân Yên Nhiên vươn tay từ khe hở trong song sắt ra, muốn bắt lấy Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ, đại nhân, tên phạm nhân này ồn quá, dùng thứ gì bịt miệng của nàng ta đi được không?” Quân Mặc Thần dùng giọng điệu hỏi thăm nói với Quan ngục trưởng phụ trách trông giữ phạm nhân.

Thế tử gia ngẩng lên tiếng, tự nhiên là không có vấn đề, nhưng mà... Thế tử gia, ngài hôm nay không phải đến thăm vị tiểu di tử này của ngài à? Sao vừa mới đến đã định bày hình với nàng ta rồi?

“Vâng, thế tử gia.” Quan ngục trưởng vội liếc một ánh mắt sai sử hai ngục tốt, hai người vội mở cửa đi vào, tiện tay từ trên người lấy ra một chiếc khăn liền nhét vào trong miệng Vân Yên Nhiên.

Ngục tốt kia là một nam nhân trung niên tam đại ngũ thô, khăn mang theo trên người tự nhiên sẽ không sạch sẽ giống thiên kim tiểu thư, công chúa nương nung, ngập đầy mùi vị mồ hôi bản, đại khái đã vài ngày không giặt sạch.

Miệng Vân Yên Nhiên đột nhiên bị bịt không nói được, nhét vào trong miệng nàng ta lại là thứ khiến nàng ta buồn nôn như vậy, tức khắc nàng ta liền cảm thấy ghê tởm, muốn phun ra, lại phun không được.

Cuối cùng Vân Yên Nhiên chỉ có thể dùng ánh mắt phần hận nhìn Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần không chịu chút ảnh hưởng bởi ánh mắt phần hận của Vân Yên Nhiên, “Đây là điểm tâm mà cha mẹ ngươi nhờ bản thể tử mang cho ngươi.” Quân Mặc Thần để Quân Kiệt lấy cái giỏ điểm tâm mà buổi sáng hôm nay mới vừa được đưa đến vương phủ đến trước mặt Vân Yên Nhiên.

Ngay trước mặt Vân Yên Nhiên, Quân Mặc Thần mở giỏ kia ra, cũng đem chén đĩa điểm tâm bung ra ngoài, hần tự nhiên không phải lấy điểm tâm cho Vân Yên Nhiên ăn, mà là đánh đổ điểm tâm ngay trước mặt Vân Yên Nhiên, lại từ trong vụn bột lấy ra một tờ giấy nhỏ cùng một viên thuốc nhỏ được trộn lẫn ở bên trong điểm tâm.

Phía trên tờ giấy nhỏ kia viết một hàng chữ nhỏ.

“Yên Nhiên con ta, trong điểm tâm có một viên thuốc cứu mạng con, đừng bỏ.”

Quân Mặc Thần để Quân Kiệt đem tờ giấy cầm đến trước mặt Vân Yên Nhiên, để nàng ta có thể xem rõ ràng.

“Ô ô... Ô ô...” Vân Yên Nhiên nhìn tờ giấy, biết viên thuốc giấu kín bên trong điểm tâm này sẽ là thuốc cứu mạng nàng, vội vàng muốn từ trên tay Quân Mặc Thần đoạt lại viên thuốc kia.

Mà Quân Mặc Thần cũng ở trước mặt Vân Yên Nhiên, nhẹ nhàng bóp chặt ngón tay hấn, đem viên thuốc này bóp nát, tạo thành bột phấn, khiến bột phấn phiêu tán ở trong không khí, một chút cũng không lưu lại, ngay cả bóng dáng cũng không có.

Vân Thanh Nhiễm không tự giác nhìn Quân Mặc Thần nhiều thêm vài lần, cha của nàng tự cho là trò gian trá này rất không tồi, thì ra Quân Mặc Thần đã sớm biết tính toán của Vân Viễn Hằng, nhìn rõ ràng mưu kế của ông ta, mà hấn còn tương kế tựu kế đáp ứng Vân Viễn Hằng.

Nàng thật đúng là vì bản thân đã tuyển được một phu quân cực kỳ nguy hiểm, nếu thân thể hấn không yếu như vậy, sợ rằng hấn sẽ là một nhân vật rất phiền toái.

Quân Mặc Thần dùng phương thức trực tiếp nhất nói cho Vân Yên Nhiên, cứu tinh mà nàng ta chờ mong sẽ không tới.

Quân Mặc Thần là đang trút giận cho Vân Thanh Nhiễm, hấn không quan tâm việc ra tay đối với một nữ tử, cũng không quan tâm quá trình như thế nào, hấn quan tâm chính là người thương tổn Vân Thanh Nhiễm phải trả cái giá tương xứng.

Miệng Vân Yên Nhiên bị khăn tay bịt lại, không thể nói, nhưng ánh mắt lại thấy rất rõ ràng, lỗ tai cũng nghe không sót một từ.

Đó là điểm tâm phụ thân đưa cho nàng, đó là phương pháp phụ thân nghĩ ra được để cứu nàng! Nhưng lại bị Quân Mặc Thần hủy rồi! Hủy ngay trước mặt nàng!

Vân Yên Nhiên liều mạng giấy dựa, thậm chí muốn nhào lên hung hăng cắn Quân Mặc Thần vài ngụm.

“Khụ khụ, ái phi, nhà lao hôm nay thật âm u, bản thể tử có chút không khỏe, ái phi đỡ bản thể tử hồi phủ đi nghỉ tạm được không, bản thể tử muốn dùng bảo bối làm ấm mà ái phi đưa cho bản thể tử, rất ấm áp.” Sau khi Quân Mặc Thần làm xong chuyện khiến Vân Yên Nhiên căm thù đến tận xương tủy, khuôn mặt tái nhợt nói với Vân Thanh Nhiễm.

Thân thể còn hướng đến trên người Vân Thanh Nhiễm nhích lại gần, tựa hồ làm như vậy sẽ khiến hấn cảm thấy càng thêm dễ chịu hơn.

Nếu hấn không phải là trượng phu nàng đã bãi đường, Vân Thanh Nhiễm nhất định một cước đá văng tên thể tử gia yếu bệnh nhân cơ hội ăn đậu hũ này!

“Lời thể tử gia nói thần thiếp không dám không theo.” Vân Thanh Nhiễm nói xong đỡ Quân Mặc Thần đi ra ngoài.

“Khụ khụ, ái phi đối với bản thể tử thật tốt, bản thể tử rất cảm động... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần còn khen ngợi Vân Thanh Nhiễm một phen.

Trước khi đi, Quân Mặc Thần nói với quản ngục trưởng: “Đại nhân, hôm nay bản thể tử đến thăm công chúa Yên Nhiên, công chúa Yên Nhiên ngao mạn vô lễ, chọc giận bản thể tử, bản thể tử cùng ái phi sau khi để lại điểm tâm mà Vân đại nhân nhờ bản thể tử mang đến liền rời đi, nếu có làm phiền người, mong người chớ trách... Khụ khụ khụ...”

“Không trách không trách, có thể vì thể tử gia cống hiến sức lực là phúc phận của thuộc hạ!” Quản ngục trưởng vội vàng nói.

“Khụ khụ khụ, vậy bản thể tử an tâm...” Quân Mặc Thần tao nhã cười cười, sau đó cùng Vân Thanh Nhiễm rời khỏi Thiên Lao.

Quân Mặc Thần hôm nay thật sự làm đến quyết tuyệt, nếu như hấn cự tuyệt thỉnh cầu của Vân Viễn Hằng, vậy Vân Viễn Hằng quay người lại khẳng định sẽ nghĩ biện pháp khác.

Nhưng mà Quân Mặc Thần lại đáp ứng, còn thật sự làm theo lời Vân Viễn Hằng, như vậy Vân Viễn Hằng sẽ thấy yên tâm.

Còn trên thực tế thì sao, Quân Mặc Thần đích thật có mang theo điểm tâm vào Thiên Lao, chẳng qua chuyện phát sinh ở trong thiên lao, lại hoàn toàn tương phản với kỳ vọng của Vân Viễn Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bệnh “Điên” Của Thể Tử Phi Lại Tái Phát!

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Đêm, im ắng, chỗ ở của thế tử gia cùng thế tử phi phủ Trấn Nam vương —— trên tường của Kim Dật Hiên, có hai nữ nhân đang ngồi, một người tuổi còn nhỏ, nhưng thanh lệ thoát tục, dung nhan tuyệt mỹ, khiến cho ánh trăng kia cũng kém sắc mấy phần.

Mà nữ tử bên người nàng thì có vẻ xinh đẹp thành thực hơn nhiều, một thân quần áo đỏ thắm mặc trên người nàng ta càng thêm thích hợp, diễm lệ như sen hồng, nhiệt tình như hỏa diễm.

“Người đã gặp Mộ Dung Tu?” Hồng Dược hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Đã gặp. Bà khổ tâm an bài để ta cùng gặp mặt hần như vậy, ta có thể không gặp à?” Vân Thanh Nhiễm hơi châm chọc nói.

“Thanh Nhiễm, tiểu tử đó thoát nhìn rất khôn khéo, kỳ thật rất ngu ngốc, còn không biết suy nghĩ.” Về mặt Hồng Dược ghét bỏ, miệng nói ra những lời hạ thấp Mộ Dung Tu.

Vân Thanh Nhiễm cũng không phản bác bà ta, “Chừng nào thì bà đem phương pháp trị liệu Quân Mặc Thần giao cho ta?” Vân Thanh Nhiễm quan tâm chuyện này hơn, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà nàng đáp ứng làm đồ đệ của Hồng Dược.

“Nha đầu người quan tâm Quân Mặc Thần như vậy, sẽ không phải là động tâm với hần rồi chứ?” Hồng Dược đoán.

“Động tâm không nhưng quan tâm có, tâm động không nhưng cảm động có.”

“Giờ hai người các người cùng ở dưới một cái mái hiên, ngày ngày thấy đêm đêm gặp, lâu ngày sinh tình còn có chút đạo lý, đừng trách ta không nói trước cho người, Thương Lan giáo là tà giáo, giáo chủ Thương Lan giáo ở trong mắt mọi người là yêu ma quỷ quái, không phải nam nhân nào cũng có thể tiếp nhận người trong giáo của chúng ta, người vì hần mà nhập giáo, nhưng kết quả có thể hần sẽ không cảm kích người.”

Hồng Dược nói những lời này không phải là căn cứ vào hiểu biết của nàng đối với Quân Mặc Thần, mà là căn cứ vào kinh nghiệm mà chính bà ta đã trải qua, bà không phải là một ví dụ tốt sao?

“Ta cho tới giờ chưa từng nghĩ tới việc muốn ai cảm tạ ta.” Vân Thanh Nhiễm điềm đạm cười nói, nếu vì muốn người khác cảm tạ mà làm việc, thì như vậy quá một mối rồi, Vân Thanh Nhiễm nàng sẽ không làm!

“Ha ha...” Nghe vậy Hồng Dược hào sảng nở nụ cười, “Người xác định là muốn tiếp tục ở lại phủ Trấn Nam vương à, nếu người muốn, ta có thể mang người đến Thương Lan giáo, ở đó người là thiếu chủ Thương Lan, thân phận tôn quý, mà thế tử phi của phủ Trấn Nam vương xem ra cần phải chú ý rất nhiều, những người tìm đến người gây phiền toái cũng không thiếu.”

Nay hoàng triều Thịnh Vinh thoát nhìn ngoài mặt thì phồn vinh hưng thịnh, nhưng vấn đề bên trong đã ngày càng trở nên gay gắt, có câu nói, cực thịnh tất suy, hoàng triều Thịnh Vinh cũng khó tránh được một kiếp này, tứ vương trừ phủ Trấn Nam vương an phận, tam vương khác đã muốn làm theo ý mình, rục rịch, Quân Vô Ý tay cầm binh quyền, cho dù hần không muốn tham dự, nhất định cũng sẽ trở thành nhân vật trọng yếu lần này.

Việc này Hồng Dược hiểu, nhưng bà không nói cho Vân Thanh Nhiễm.

“Ta không đi, ta đã đáp ứng Quân Mặc Thần, trước khi hần chết không thể tái giá, tất nhiên cũng không thể rời bỏ hần mà đi, lúc trước là ta cầu hần, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, bản thân nàng rất khó tìm ưu điểm, nhưng ít nhất nàng vẫn luôn tuân thủ lời hứa của mình.

“Vậy sau khi chờ tên phụ quân ma ốm kia của người qua đời thì lại về Thương Lan giáo vậy.” Hồng Dược biết bà không đợi được tới ngày đó, “Chờ người điều dưỡng thân thể mình cho tốt, ta sẽ dạy người phương pháp, yên tâm hần sẽ không dễ dàng chết như vậy.”

“Được, đừng cùng nam nhân chơi đùa mà quên mất.” Vân Thanh Nhiễm nhắc nhở, ài ài, Hồng Dược này, ít nhất cũng bốn mươi tuổi rồi, có đôi lúc lại giống như tiểu hài tử vậy.

“Đây là thái độ nói chuyện của người với sư phụ à?” Hồng Dược nổi giận, sau đó ném cho Vân Thanh Nhiễm một quyển sách, “Đây là tâm pháp dùng để điều dưỡng, người nhanh chóng điều dưỡng thân thể hư nhược này đi, có da có thịt một chút, đừng để ta nhìn thấy bộ dạng gầy trơ xương này của người nữa, nhìn là thấy ghê!” Hồng Dược tức giận mắng xong nhảy đi, nhẹ nhàng rời khỏi phủ Trấn Nam vương.

Hồng Dược đi rồi, Vân Thanh Nhiễm một mình ngồi trên tường thưởng thức ánh trăng, cùng hưởng thụ gió đêm.

Quân Mặc Thần trở lại Kim Dật Hiên thì nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm ngồi trên tường ngắm trăng, trong tay nàng còn cầm một nhánh cây, một bàn tay khác thì vạt lá cây.

Có thể từ phi nào giống nàng không, không ngồi ở trong phòng lại leo lên bờ tường ngồi?

“Ái phi thật hưng trí, phong cảnh bên trên tường có phải đẹp hơn trong viện không?” Quân Mặc Thần trêu chọc Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần đứng dưới bờ tường vậy, ngẩng đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm, mà Vân Thanh Nhiễm ngồi ở trên tường, cũng ngẩng đầu, ngắm trăng.

“Ta ngồi ở nơi càng cao, khoảng cách với ánh trăng cũng càng gần, nhìn thấy phong cảnh tất nhiên là đẹp hơn ở phía dưới rồi.” Vân Thanh Nhiễm chậm rãi nói, lá của nhánh cây trên tay đều bị nàng vật hết, lại tiếp tục đổi một nhánh cây khác để vật.

“Phải không? Vậy bản thể từ cũng muốn xem, ánh trăng ở trên tường vậy sẽ khác như thế nào.” Quân Mặc Thần vừa nói xong, hai tay liền bám lên tường, hai chân đặt lên hòn đá phía dưới tường vậy làm điểm tựa, ý đồ muốn trèo lên.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, không nhìn còn may, vừa nhìn Vân Thanh Nhiễm thiếu chút nữa là từ trên tường ngã xuống, thể từ gia này mang theo thân thể yếu bệnh muốn leo lên còn chưa tính, mà phương pháp leo lên cũng quá không có trình độ rồi!

Vân Thanh Nhiễm chú ý tới hòn đá nhỏ đáng thương bị Quân Mặc Thần đạp lên, nó nhỏ như vậy còn phải chịu sự chà đạp của đại nam nhân như Quân Mặc Thần.

Vương phủ không phải là nhà bình thường, vì vậy tường rất cao, cũng rất chắc chắn, đương nhiên cũng không có chỗ nào bị hư tổn, bức tường này cao hơn nam nhân trưởng thành rất nhiều, mặt tường nhẵn nhụi bằng phẳng không có một điểm tựa nào, Quân Mặc Thần trèo lên như vậy, có thể leo lên được mới là lạ!

Nhưng mà Quân Mặc Thần cũng không dừng lại, hơn nữa còn rất chăm chú, động tác không nhanh không chậm, bình tĩnh mà tao nhã.

“Thể từ gia, thân thể người suy yếu, ở phía dưới nhìn là được rồi, loại động tác nguy hiểm này không thích hợp với người đâu.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Ái phi nói những lời này là không đúng, cảnh đẹp như thế, bản thể từ không muốn để cho ái phi độc hường một mình.” Quân Mặc Thần mỉm cười nói với Vân Thanh Nhiễm, nhưng trên mặt lại không thấy nửa phần quần bách, “Không bằng ái phi kéo bản thể từ lên được không?”

Đối mặt với thỉnh cầu thành khẩn của mỹ nam tử, Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn trăng ba giây, thời tiết hôm nay tốt như vậy thì kéo hẳn lên đi!

Vân Thanh Nhiễm cúi người xuống, vươn bàn tay hướng về phía Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần thấy bàn tay mềm kia hướng về phía hẳn, vừa lòng nở nụ cười, sau đó dùng bàn tay to của mình gắt gao nắm chặt tay Vân Thanh Nhiễm, còn thật sự nương theo lực của Vân Thanh Nhiễm mà trèo lên.

Thân hình của Vân Thanh Nhiễm gầy nhỏ như vậy, Quân Mặc Thần lại cố ý dùng sức, sau vài lần lôi kéo, Quân Mặc Thần không lên được, mà Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần kéo làm cho ngồi không vững.

Vân Thanh Nhiễm vừa định bảo Quân Mặc Thần đừng kéo, lời vừa nàng sẽ ngã xuống, đã thấy Quân Mặc Thần dùng thêm chút lực, Vân Thanh Nhiễm ngồi trên tường liền rơi xuống.

“Thịch——”

Vân Thanh Nhiễm không thấy đau, bởi vì nàng không sai không lệch nện trên người Quân Mặc Thần, biến Quân Mặc Thần thành cái đệm thịt của mình.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

“Thể từ gia, ngươi có sao không?” Vân Thanh Nhiễm thấy thể vội hỏi, thể từ gia này không chịu nổi khi bị đè, thân thể suy yếu như vậy, nàng vừa đè lên, sẽ trực tiếp đè về trời luôn, tội của nàng quá lớn rồi.

“Khụ khụ, bản thể từ không sao...” Quân Mặc Thần vừa ho vừa nói, kỳ thật căn bản là hẳn cố ý, cố ý dùng sức kéo Vân Thanh Nhiễm xuống, thời điểm Vân Thanh Nhiễm ngã hẳn còn chọn một vị trí thật tốt, để cho chính hẳn trở thành đệm thịt cho Vân Thanh Nhiễm, khiến thân thể mềm mại của nàng đè lên người hẳn.

“Thực sự không có việc gì chứ?” Vân Thanh Nhiễm cẩn thận kiểm tra Quân Mặc Thần, dường như thật sự không có chuyện gì, ít nhất bây giờ hẳn còn sống, về những thứ khác, tựa hồ cũng không nhìn ra được, bởi vì hẳn ở thời điểm nào cũng là bộ dạng bị bệnh sắp chết.

“Khụ khụ, nếu ái phi không tin, khụ khụ, có thể lại cẩn thận kiểm tra lần nữa.”

“Không cần, ngươi còn sống là được rồi.” Xem ra thân thể thể từ gia cũng không yếu ớt như bề ngoài, ít nhất lần va chạm này cũng không đè chết được hẳn.

Quân Mặc Thần lấy tay chống đỡ, gắng sức nâng nửa người trên lên, Vân Thanh Nhiễm cũng chậm rãi đứng dậy, đang muốn đứng dậy thì tay Quân Mặc Thần lại trượt, người hẳn cũng ngã xuống, liền lụy đến Vân Thanh Nhiễm đè ở trên người hẳn cũng lại ngã xuống theo, lần thứ hai nện lên trên người Quân Mặc Thần, hai người lại tiếp xúc với nhau không có kẽ hở.

Thể từ gia lại bị thể từ phi đè thêm lần nữa!

“Ngươi...” Một lần đè không sao, không có nghĩa là hai lần đè cũng không có việc gì!

Vân Thanh Nhiễm vội vàng đứng dậy, không chút do dự từ trên người Quân Mặc Thần nhảy ra, lại kéo Quân Mặc Thần lên, làm như vậy hoàn toàn là để tránh cho việc phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn lần nữa.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Khuôn mặt tái nhợt bởi vì họ khan kiệt liệt mà mang theo chút đỏ ửng.

Vân Thanh Nhiễm lấy tay nhẹ nhàng vỗ ngực cho Quân Mặc Thần, giúp hắn thuận khí, tay nhỏ mềm mại ở trên ngực Quân Mặc Thần nhẹ nhàng một lần lại một lần mon trón...

Vì thế thể tử gia họ khan chẳng những không dịu bớt, ngược lại càng thêm lợi hại...

Vân Thanh Nhiễm nhìn khắp người Quân Mặc Thần vài lần, chủ yếu là muốn nhìn xem hắn có bị thương chỗ nào không, ánh mắt dừng lại ở cổ tay Quân Mặc Thần, bàn tay tựa hồ không sao, có điều nhẫn ngọc* trên tay đã bị vỡ vụn.

(*: gọi là ban chi 扳指, thường được đeo trên ngón tay cái)

Vân Thanh Nhiễm lấy nhẫn ngọc bị vỡ từ trên tay Quân Mặc Thần xuống, do vừa rồi bị đập vỡ.

“Ái phi, nhẫn ngọc mà bản thể tử thích nhất vỡ rồi, nàng làm vỡ.” Quân Mặc Thần nói.

Kỳ thật rõ ràng là do chính Quân Mặc Thần làm hỏng, nhưng lại đổ lên đầu Vân Thanh Nhiễm.

“Thần thiếp đã biết, ngày mai thần thiếp sẽ đi mua cho thể tử gia một cái mới, thể tử gia thấy có được không?”

“Tất nhiên là được, khụ khụ... Nhưng mà, yêu cầu của bản thể tử cao, khụ khụ... Tùy tiện tìm một cái, khụ khụ, bản thể tử sẽ không lấy.”

“Thần thiếp đã biết, người nhớ bảo phòng thu chi đưa bạc cho ta là được.” Khó trách Vân Thanh Nhiễm đáp ứng một cách sáng khoái như vậy, thì ra là muốn thể tử gia phải xuất bạc.

“Khụ khụ, bản thể tử rất chờ mong lễ vật mà ái phi chọn lựa cho bản thể tử.”

Đợi chút, thể tử gia, cái đó sao có thể xem là “lễ vật” được, cũng chỉ là bồi thường thôi mà, sao từ miệng người lại thành lễ vật rồi?

★

Phủ Ký Bắc Vương.

“Nương nương thật sự là thiên sinh lệ chất, làn da như nước, chúng ta thật sự có cầu cả đời cũng chưa chắc đã được!”

“Đâu chỉ vậy, đôi tay thon dài của nương nương đây ta mơ cũng không được, ở trước mặt nương nương cũng không dám lộ tay ra nữa ấy!”

“...”

Chỗ ở của Dung trắc phi, một đám nữ nhân vây quanh nàng ta, một đám người ninh bọ nàng ta lên đến tận trời.

Hiện nay Dung trắc phi đang được sủng ái, tất nhiên mọi người đều vội vàng ninh bọ nàng ta, cho dù không phải vì chính các nàng, thì cũng vì trượng phu, phụ thân làm quan trên triều của bọn họ.

Dung trắc phi rất thích nghe người khác khen nàng, nàng rất hưởng thụ loại cảm giác chứng tình phùng nguyệt(1), trên mặt nàng mang theo biểu tình dương dương đắc ý, nàng tao nhã dựa vào ghế quý phi, bên cạnh có nha hoàn hầu hạ, một nha hoàn đứng cạnh quạt, một nha hoàn bóc vỏ trái cây cho nàng, còn có một nha hoàn bưng trà, tùy thời chuẩn bị, bởi vì Dung trắc phi có thể đột nhiên muốn phẩm trà.

Khác với phủ Trần Nam vương, thế lực phủ Ký Bắc Vương khổng lồ, bởi vì Ký Bắc vương là thừa kế, tồn tại đã lâu, gia tộc cảnh lá sum xuê, con cháu đời sau đông đảo, đồng thời, thị thiếp cũng rất nhiều.

Mà Dung trắc phi hiện nay là phi tử được Ký Bắc vương gia sủng ái, Ký Bắc vương gia sủng ái ai, gió liền thổi theo hướng đó, đây là chân lý vĩnh viễn không thay đổi ở phủ Ký Bắc Vương.

Ký Bắc vương là một vương gia có thế lực hùng hậu nhất trong tứ vương, cũng chính là người được nhân sĩ kinh thành ninh bọ.

Tần Tổ Tổ đến vương phủ, khuê danh của Dung trắc phi là Tần Nhược Dung, cũng chính là đường tử của Tần Tổ Tổ.

Địa vị của Tần gia trong kinh thành cũng nhờ Dung trắc phi được sủng ái mà tăng lên không ít.

“Đường tử, muội...” Tần Tổ Tổ vừa muốn mở miệng nói chuyện cùng Dung trắc phi, đã bị Dung trắc phi trừng mắt liếc nhìn một cái, đơn giản là xưng hô của Tần Tổ Tổ làm cho Dung trắc phi không thoải mái.

Tần Tổ Tổ bị Dung trắc phi trừng mắt như vậy, liền vội vàng nói, “Nương nương, ta nghe nói gần đây ở trong kinh thành mới mở Trần Thúc các, mỗi một trang sức nơi đó đều được chế tác vô cùng tinh xảo, hơn nữa đều là độc nhất vô nhị, mỗi một món đều không có cái thứ hai.”

Tuy rằng ngoài miệng đã sửa lại xưng hô, nhưng trong lòng Tần Tổ Tổ thì đang vô cùng oán niệm, được sủng ái là tỏ ra đặc chí, cũng không nghĩ xem nàng ta chỉ là thứ nữ của Tần gia, Tần Tổ Tổ nàng mới là đại tiểu thư dòng chính của Tần gia!

Nghe thấy Tần Tổ Tổ nhắc đến trang sức tinh xảo, hơn nữa lại độc nhất vô nhị, Dung trắc phi hưng phấn: “Người nói thật?”

“Thiên chân vạn xác, ta làm sao có thể lừa nương nương được!” Tuy rằng trong lòng Tần Tổ Tổ chán ghét Dung trắc phi, nhưng còn chưa dám công khai lấy chuyện này ra lừa gạt nàng ta, cha và nương đã dặn nàng, thân phận Dung trắc phi bây giờ không giống trước kia, nhất định phải tìm mọi cách để lấy lòng.

“Đúng vậy nương nương, chúng ta cũng nghe qua, ta còn nghe nói vương phi Hán Vương cũng sai người đến Trần Thúy các đặt mấy đơn hàng tốt rồi.”

“Trong cung cũng có vài vị nương nương lên sai thái giám đi mua” Nghe Tần Tổ Tổ vừa đề cập đến Trần Thúy các gọi ra hứng phấn của Dung trắc phi, vài nữ tử khác cũng không chịu thua kém, lên tiếng.

Nghe mọi người đều nói như vậy, Dung trắc phi càng thêm tin tưởng trang sức do Trần Thúy các kia làm thật sự là thượng phẩm.

“Được rồi, lát nữa Tổ Tổ người đi cùng ta đến Trần Thúy các kia nhìn xem, có thật sự tốt giống như người nói hay không!” Hiện giờ mỗi ngày Dung trắc phi chú trọng nhất chính là trang phục của mình, cùng với mấy vị trắc phi thị thiếp khác trong phủ Ký Bắc vương tranh đua sắc đẹp, chỉ vì muốn giành được sủng ái của Ký Bắc vương gia.

★

Sáng sớm hôm sau Vân Thanh Nhiễm thay đổi một thân nam trang, sau đó mang theo Lục Trúc cùng đi ra ngoài, lần này xuất môn không vì cái gì khác, chỉ vì nhẫn ngọc của thế tử gia.

“Lục Trúc, trong kinh thành này chỗ nào có trang sức tốt nhất?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Lục Trúc, đồ mua cho thế tử gia không thể tùy tiện, dù sao bạc cũng không phải của nàng, đương nhiên phải đi đến chỗ sang quý mà mua!

“Ừm...” Lục Trúc suy tư một chút, ngày thường Vân Thanh Nhiễm không giao cho Lục Trúc làm quá nhiều việc, làm cho nàng có rất nhiều thời gian nhàn rỗi, vì vậy thường cùng những nha hoàn trong phủ nói chuyện phiếm, mà những nữ hài tử nói chuyện thì không tránh khỏi việc nhắc tới châu bảo trang sức, cho nên đối với việc nhà nào bán trang sức tốt nhất ở kinh thành Lục Trúc vẫn là có biết một chút, tuy rằng cả đời Lục Trúc bọn họ cũng chưa chắc có thể mua nổi.

So với những chủ tử khác, Vân Thanh Nhiễm rất dễ hầu hạ, không nhiều yêu cầu cũng không cần cả ngày phải lo lắng đề phòng bản thân sẽ chọc giận chủ tử, bởi vì chỉ cần không phạm phải sai lầm quá lớn, Vân Thanh Nhiễm sẽ không trách phạt hạ nhân, quan hệ với hạ nhân cũng vô cùng hiền hòa.

“Chủ tử, nghe nói trong kinh thành mới mở Trần Thúy các, nghe mấy tỷ muội tốt nói, tuy Trần Thúy các mới mở chưa được bao lâu, nhưng đồ nơi đó không tệ, có rất nhiều quý tộc trong kinh thành đều đến đó mua trang sức!” Lục Trúc cực kỳ hâm mộ nói, nếu nàng cũng có thể mua được trang sức ở Trần Thúy các thì tốt, cũng không biết cả đời này nàng có mua nổi không.

“Được, chúng ta đi đến đây nhìn một chút.”

Vì thế Vân Thanh Nhiễm quyết định đi đến Trần Thúy các mua nhẫn ngọc cho Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm đi đến Trần Thúy các mà Lục Trúc liên tục khen ngợi, nhìn bức hoành có ba chữ Trần Thúy các lớn, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy chữ viết trên này rất quen thuộc, cùng với chữ viết Kim Nguyên Thông Bảo tương đối giống nhau, hẳn là do cùng một người viết, chẳng lẽ Trần Thúy các này cũng do đại sư huynh mà nàng chưa từng gặp mặt mở?

Nói cách khác, đây là cửa hàng do người trong nhà mở!

Vân Thanh Nhiễm đi vào trong các, trang sức trong này vô cùng hoa lệ, mỗi một đồ vật đều thể hiện được hai sự thật, thứ nhất, lão bản rất khỏe khoắn, thứ hai, lão bản không tiếc tiền.

Đồ trang sức bày ở bên trong Trần Thúy các đều làm bằng ngọc khí và kim khí tốt nhất, rất xa xỉ.

Trong cửa hàng cũng không ít người, đều là phụ nhân tiểu thư nhà có tiền, người bình thường sẽ không đến nơi này, bởi vì đồ ở Trần Thúy các nổi tiếng là quý, quý đương nhiên cũng có đạo lý của quý, bằng không mọi người cũng sẽ không tranh nhau muốn mua.

“Vị công tử này, xin hỏi ngài muốn mua gì?” Tiểu nhị rất nhiệt tình tiếp đón Vân Thanh Nhiễm, bởi vì nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm mặc một thân nam trang, nên đối phương và những người khác đều đối đãi với Vân Thanh Nhiễm như một nam nhân.

“Xin hỏi lão bản người ở nơi này có nhẫn ngọc không?” Vân Thanh Nhiễm đối với đại đa số trang sức ở đây đều không có hứng thú, không phải là nàng không thích cái đẹp, thích chung diện chính là thiên tính của nữ nhân, nhưng bây giờ dù cho nàng mua cũng không có thời gian để mang.

“Có, Trần Thúy các chúng ta cái gì cần có đều có, nếu công tử nhìn qua còn không hài lòng, thì có thể đặt làm theo yêu cầu, nhất định có thể khiến cho công tử vừa lòng.” Tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu cho Vân Thanh Nhiễm.

“Dẫn ta đi nhìn một chút.”

“Được, mời công tử đi theo tiểu nhân.” Thái độ tiểu nhị vô cùng tốt, mười người đến cửa hàng của bọn họ thì trong đó có đến chín người là có uy tín

đanh dự trong kinh thành, bọn họ không đắc tội nổi.

Tiểu nhị dẫn Vân Thanh Nhiễm đến trước một quầy hàng, bên trên bày đủ kiểu nhẫn ngọc, màu sắc kiểu dáng khác nhau, lớn nhỏ đều có.

Vân Thanh Nhiễm chọn trúng một chiếc nhẫn ngọc chất liệu ngọc Hòa điền, đơn giản hào phóng, hơn nữa nàng cảm thấy ngọc Hòa điền này cùng Quân Mặc Thần, ngọc thể thông thấu, trắng muốt mà trơn nhuận, rất giống cảm giác hần cho người khác lần đầu tiên.

Lúc Vân Thanh Nhiễm cầm chiếc nhẫn ngọc cẩn thận tỉ mỉ ngắm nhìn, thì ngoài cửa tiến vào một đám người.

Đi ở trung tâm đám người đó chính là Dung trắc phi của Ký Bắc vương, nữ tử bên tay phải nàng ta là Tần Tổ Tổ, bên cạnh là một vài nữ tử khác quần áo hoa lệ, phục trang đẹp đẽ, hoặc đã gả làm phụ nhân, hoặc vẫn là khuê nữ.

“Không biết nương nương đặc biệt muốn mua cái gì?” Bên cạnh Dung trắc phi, có người hết sức chân chó hỏi nàng ta.

“Bản cung muốn mua một ít chu sai, ngoài ra còn muốn mua cho vương gia một chiếc nhẫn ngọc.” Dung trắc phi cũng không phải chỉ chiếu cố đến trang phục của bản thân, đồng thời vẫn nhớ đến việc biểu lộ sự săn sóc Ký Bắc vương gia, tuy Ký Bắc vương gia không thiếu nhẫn, nhưng nếu do nàng tự tay chọn, vậy thì ý nghĩa sẽ không giống nhau.

“Nương nương thật sự là săn sóc.”

“Đúng vậy, nương nương thực khéo hiểu lòng người.”

“Nếu bình thường chúng ta cũng chu đáo như nương nương thì tốt.”

“...”

Dung trắc phi vừa nói một câu, đám nữ nhân chung quanh lập tức hòa theo.

“Ha ha...” Dung trắc phi vừa lòng nở nụ cười.

Cùng lúc đó nàng ta và đám người đã đi vào bên trong cửa hàng, không đợi tiểu nhị hỏi chính nàng ta vừa nhìn thoáng qua chiếc nhẫn ngọc mà Vân Thanh Nhiễm đang cầm trên tay, chỉ một cái liếc mắt, Dung trắc phi đã coi trọng nó, ở bên cạnh Ký Bắc vương gia lâu ngày nên biết rất rõ sở thích của Ký Bắc vương gia, vương gia thích trang sức đơn giản hào phóng mà không mất đi phẩm chất cao quý.

Sau khi Dung trắc phi kiên định muốn chiếc nhẫn thì mới chú ý tới người cầm nó.

Không ngờ là nàng?

Dung trắc phi liếc mắt một cái là nhận ra Vân Thanh Nhiễm, bởi vì nàng ta đối với khuôn mặt của Vân Thanh Nhiễm quá mức khắc sâu, tuy thay một thân trang phục, nhưng khuôn mặt vẫn không đổi, ký ức lúc trước bởi vì Vân Thanh Nhiễm mà nhận lấy khuất nhục hầy còn mới mẻ, làm cho nàng ta không khỏi nổi lên một cỗ ghê tởm.

Nàng ta đến gần Vân Thanh Nhiễm, “Chiếc nhẫn ngọc trên tay ngươi đây bản cung coi trọng rồi.”

Dung trắc phi lấy thái độ vô cùng ngạo mạn, tư thế vô cùng cao ngạo dùng giọng điệu ra lệnh với Vân Thanh Nhiễm

Ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn Vân Thanh Nhiễm dùng hai tay dâng đồ ra, tốt nhất là biết điều một chút mà quỳ xuống, sau ba dập chín lạy, lớn tiếng kêu vào cầu, cầu xin nương nương ngài nhận lấy nhẫn ngọc này đi, được nương nương ngài coi trọng chiếc nhẫn này chính là phúc phận ta đã tu luyện tam sinh tam thế, đương nhiên tốt nhất nên thanh toán bạc luôn, Dung trắc phi không giống Vân Thanh Nhiễm, mua nhẫn ngọc còn phải do thế tử gia bỏ tiền, đồ do Dung trắc phi mua đều là tiền tiêu hàng tháng của chính nàng ta!

Vân Thanh Nhiễm nhìn Dung trắc phi, trong lòng cười lạnh, nữ nhân này rất biết cách tự nâng giá trị bản thân, nếu dựa theo dòng họ quan hệ, so thế nào thì thân phận hiện giờ của Vân Thanh Nhiễm cũng đều cao hơn Dung trắc phi, Vân Thanh Nhiễm là chính phi của thế tử gia phủ Trấn Nam vương, chính cùng trắc tuy rằng chỉ kém một chữ, nhưng địa vị lại cách xa ngàn dặm, để chính ở gia đình bình thường chính là thế tử, mà trắc nói trắng ra thì vẫn là thiếp, chỉ là thiếp có thân phận cao quý hơn một chút mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm không để ý tới Dung trắc phi, cầm chiếc nhẫn kia đi tìm chương quầy để thanh toán.

Tần Tổ Tổ đứng ở phía sau Dung trắc phi, tất nhiên cũng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, nếu nói đến ghen ghét Vân Thanh Nhiễm, Tần Tổ Tổ chỉ sợ còn hơn Dung trắc phi.

Tần Tổ Tổ lúc này chắn trước mặt Vân Thanh Nhiễm, ngăn cản Vân Thanh Nhiễm đi tìm chương quầy trả tiền, “Vân Thanh Nhiễm, nương nương đang nói chuyện với người, chẳng lẽ người muốn coi thường nương nương?”

Coi thường?

Việc Tần Tổ Tổ đang làm lại càng quá phận, thấy thân phận của mình không bằng Vân Thanh Nhiễm, Tần Tổ Tổ trực tiếp khiêu khích người có thân phận cao hơn nàng ta.

Vân Thanh Nhiễm im lặng hai giây, hai giây này Vân Thanh Nhiễm suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như nàng không cần thận vừa cần người vừa đánh người thì sẽ chọn ra những phiền toái gì, lại tỷ như, nếu nàng đánh người, đánh ở vị trí nào có thể dùng khí lực ít nhất đạt được hiệu quả trí mạng nhất, hoặc là lúc cần người thì cần nơi nào thích hợp nhất.

“Ba ——“ Vân Thanh Nhiễm quăng cho Tần Tổ Tổ một cái bạt tai, tuy rằng làm như vậy bàn tay nàng cũng sẽ rất đau, nhưng phương pháp này là trực tiếp nhất.

Lần trước Tần Tổ Tổ ở chỗ Vân Thanh Nhiễm phải ăn đau, nhưng mà lúc ấy là ở bên trong phủ Trần Nam vương, không nghĩ tới ở bên ngoài Vân Thanh Nhiễm cũng dám làm xằng bậy? Ai ngờ Vân Thanh Nhiễm đánh xong, cũng không chút thu liễm bộ dáng hung hãn.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta?” Tần Tổ Tổ ủy khuất vô cùng, bộ dáng nước mắt lưng tròng rất chọn cho người ta thương yêu.

Đánh đều đã đánh, bên má ngươi cũng đã lưu lại năm ngón tay đáng yêu của Vân Thanh Nhiễm, ngươi còn hỏi có dám hay không?

Một lần nữa Dung trắc phi lại kiến thức cái sự vô lễ của Vân Thanh Nhiễm, quả thực là trong mắt không có vương pháp!

“Ngươi đây là có ý tứ gì, ngươi không đem bản cung cùng tiểu thư Tần gia để vào trong mắt ư?” Dung trắc phi chất vấn Vân Thanh Nhiễm.

Kỳ thật, Dung trắc phi cùng Tần Tổ Tổ trước nay vốn không hợp, trước khi nàng được gả cho Ký Bắc vương làm trắc phi hơn nữa còn được sủng ái thì Tần Tổ Tổ vẫn luôn khinh thường thân phận thứ nữ của nàng, có điều hiện tại, đối mặt với Vân Thanh Nhiễm, hai người ngược lại đứng ở trên cùng một chiến tuyến.

Vân Thanh Nhiễm không thích dùng thân phận của mình để đề người, việc đó không có gì hay để đắc ý, cho nên Vân Thanh Nhiễm cũng lười giằng giãi cho Dung trắc phi về địa vị thân phận giữa chính phi và trắc phi, nàng chỉ biết là nàng không có thời gian để thảo luận cái đề tài không có dinh đường này với nàng ta.

Vân Thanh Nhiễm muốn vòng qua hai người, lại thấy Dung trắc phi tiến lên một bước, đoạt lấy nhẫn ngọc trong tay Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ thấy nàng ta cầm chiếc nhẫn ngọc Hòa điền kia để lên trên tay mình tinh tế thưởng thức, trong miệng còn lầm bầm: “Chiếc nhẫn ngọc này thật không tệ, chế tác tinh xảo, không tìm thấy một chút tỳ vết nào, cho dù để ở trong cung cũng được coi là thượng phẩm, vừa vặn vương gia cũng thích những đồ thể này.”

Thấy Dung trắc phi cao hứng, đám nữ nhân đi theo cũng lập tức vây quanh nàng ta, khen ngợi chiếc nhẫn ngọc kia.

“Đúng vậy, ánh mắt nương nương thật tốt, chiếc nhẫn này quả thực rất thích hợp với vương gia!”

“Muốn ta nói à, chiếc nhẫn ngọc này có thể được nương nương cầm ở trong tay, lại được nương nương đưa cho vương gia chính là phúc khí của nó!”

“Ta nói, nếu chiếc nhẫn này rơi vào trong tay người khác, vậy không thể nghi ngờ là phung phí của trời, nương nương cầm chiếc nhẫn ngọc này mới càng lộ ra vẻ đẹp của nó!”

“...”

Ý của các nàng là Vân Thanh Nhiễm không xứng mua chiếc nhẫn này, mà Quân Mặc Thần không xứng được đeo nó?

Thì ra đồ đoạt ở trong tay người khác còn có lý như vậy à?

Kỳ thật những người này ngay cả Vân Thanh Nhiễm rốt cuộc là ai cũng không rõ ràng, lúc trước bọn họ chưa từng gặp qua Vân Thanh Nhiễm, cũng không đem “nam tử” trước mặt liên hệ với điện phi mà phủ Trần Nam vương mới thú, chỉ biết Dung trắc phi nhìn Vân Thanh Nhiễm khó chịu, nên cùng hòa theo hạ thấp nàng.

Ánh mắt các nàng nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm đều mang theo miệt thị cùng khinh thường.

Trong đó có một nữ tử thân hình hơi cao lớn một chút cố ý đi đến bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, dùng sức mạnh mẽ phần hông của mình, dùng mạnh vào Vân Thanh Nhiễm một cái, xô vào Vân Thanh Nhiễm gây yếu rất nhiều so với nàng ta, sau đó lại lặc eo đi về bên cạnh Dung trắc phi.

Dung trắc phi vừa lòng gật gật đầu, tỏ ý cho phép và tán thành hành động của nữ nhân thân hình cao lớn kia.

Tần Tổ Tổ tự nhiên cũng không cam lòng rút ở phía sau, “Nương nương, lúc những người khác cầm lấy chiếc nhẫn ngọc này ta còn cảm thấy nó bình thường, bây giờ để ở trong tay nương nương lại thấy vô cùng chói mắt, đây là lần đầu tiên Tổ Tổ nhìn thấy một chiếc nhẫn tinh xảo như vậy!”

Dung trắc phi nghe thấy những lời Tần Tổ Tổ nói, lại lạnh lùng ném ra một câu, “Đó là do ngươi không có kiến thức, chưa thấy qua thứ tốt tự nhiên có thứ hơi tốt một chút đã cảm thấy là chí bảo trong thiên hạ. Có điều có một câu ngươi nói rất đúng, chiếc nhẫn này vừa rồi nhìn rất bình thường, cùng lắm cũng chỉ được coi là trung phẩm, hiện giờ nhìn lại, thật sự rất xuất sắc.”

Dung trắc phi vừa nói ra những lời này, sắc mặt Tần Tổ Tổ lập tức trắng bệch, nàng cắn chặt hàm răng, cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, không để lộ giận của mình lộ ra ngoài.

Tần Nhực Dung, có một ngày, nàng sẽ đòi lại tất cả từ nàng ta!

Dung trắc phi rất vừa lòng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Tổ Tổ tái nhợt, nhìn bộ dáng tức giận mà không dám phát của nàng ta với nàng, lúc trước nàng ta y mình Đại tiểu thư chính thất, luôn vênh mặt hếch hàm sai khiến nàng, bây giờ phong thủy luân chuyển, các nàng đã thay đổi vị trí cho nhau! Tần Nhực Dung nàng thành trắc phi được vương phủ sủng ái, mà Tần Tổ Tổ đến tuổi này rồi vẫn chưa gã được ra ngoài! Sau này xuất giá không chắc có thể gã được cho người trong sạch!

“Nương nương nói rất đúng, thứ này tuy tốt, nhưng cũng không bằng một phần của nương nương!”

“Phong thái của nương nương thì một chiếc nhẫn ngọc sao có thể so sánh được?”

“...”

Hiện giờ dù Dung trắc phi có nói gì, thì những nữ nhân kia cũng đều hòa theo.

Dung trắc phi nghe mọi người khen, trong đầu hoan hỉ, lại bởi vì nhẫn ngọc này được Vân Thanh Nhiễm coi trọng, nên càng thêm vừa ý. Cảm chiếc nhẫn ngọc quả thực yêu thích không buông tay. Nàng ta cũng chẳng muốn đi xem những vật khác, trực tiếp cầm chiếc nhẫn ngọc này nói với chường quỳ: “Chường quỳ, chiếc nhẫn này bản cung muốn, gói lại cho bản cung.”

Dung trắc phi vừa nói xong những lời này, đã thấy Vân Thanh Nhiễm tiến lên hai bước.

Nàng vừa động, Tần Tổ Tổ tay mắt lạnh lẽo, là người đầu tiên ngăn ở phía trước Vân Thanh Nhiễm, dùng giọng điệu cảnh cáo nói nhỏ bên tai nàng: “Người thứ nghĩ xem, nếu chọc giận trắc phi nương nương, dẫn đến việc phủ Trấn Nam vương cùng phủ Ký Bắc vương xung đột, trách nhiệm này người đảm đương nói không?”

Tần Tổ Tổ bị Dung trắc phi chọc cho tức giận, nên đem tất cả bức bối trút lên trên đầu Vân Thanh Nhiễm. Nàng dùng vấn đề quan hệ giữa hai vương phủ để hù dọa Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy thì nở nụ cười, còn cười đến rất vui vẻ, tươi cười ngọt ngào như vậy có chút không bình thường, nàng cũng nói nhỏ vào tai Tần Tổ Tổ: “Tần tiểu thư, ta cảm thấy so thế nào thì người cũng đẹp hơn Dung trắc phi kia, người nói nếu người gã vào phủ Ký Bắc vương, vậy người được sủng ái sẽ là ai đây?”

Tần Tổ Tổ bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho ngây ra một lúc, đứng vậy, luận về tư sắc, nàng xinh đẹp hơn Tần Nhực Dung, luận tuổi tác, Tần Nhực Dung lớn hơn nàng một tuổi, trước đó là do nàng không muốn gã cho Ký Bắc vương làm trắc phi, nếu không, giờ phút này Tần Nhực Dung sao có thể kiêu ngạo trước mặt nàng như vậy?

Có điều Tần Tổ Tổ cũng nghĩ lại, trong lòng nàng còn chưa buông tha cho ca ca Vân Tử Hy của Vân Thanh Nhiễm, còn mong đợi một ngày nào đó nàng có thể gã cho lang quân như ý trong lòng mình.

Động tác của Tần Tổ Tổ cùng Vân Thanh Nhiễm đều rơi vào trong mắt Dung trắc phi, nàng ta không biết hai người này đang nói thầm cái gì, nghĩ, nha đầu Tần Tổ Tổ kia đối với nàng vẫn luôn không ưa, tuy rằng ngoài mặt khen tặng nàng, nhưng trong lòng lại cất giấu ý nghĩ xấu xa, đừng tưởng rằng nàng nhìn không ra! Tần Tổ Tổ nàng ta là dạng người gì chẳng lẽ nàng không rõ sao?

Tần Tổ Tổ cùng Vân Thanh Nhiễm thăm thì, nhìn trên mặt Vân Thanh Nhiễm còn mang theo ý cười ngọt ngào như vậy, cảm giác rất không bình thường!

Tiền nữ nhân Tần Tổ Tổ kia, sẽ không phải là đang muốn động tâm tư xấu xa gì chứ? Dung trắc phi cảm thấy rất có khả năng này.

Nhưng mà, Dung trắc phi còn chưa kịp tìm tòi nghiên cứu, bởi vì ngay sau đó Vân Thanh Nhiễm đã có động tác lớn.

Vân Thanh Nhiễm lại giống như nói với Tần Tổ Tổ cái gì đó, sau đó bước nhanh tới trước mặt Dung trắc phi, bỗng nhiên đạp nàng ta một cước, khiến nàng ta ngã xuống mặt đất.

Hiện giờ thân thể Vân Thanh Nhiễm quả thật không tốt lắm, nhưng để đối phó với loại nữ nhân tay không thể cầm, vai không thể vác như Dung trắc phi, Vân Thanh Nhiễm vẫn đủ sức, tuy thân thể nàng không tốt, nhưng còn thân thủ, tính linh hoạt, Dung trắc phi có thể so sánh được à?

Mọi người bị động tác lớn của Vân Thanh Nhiễm dọa sợ.

Vân Thanh Nhiễm thế nhưng đạp Dung trắc phi ngã xuống mặt đất!

Chúng nữ tử cầm y hoa phục, châu bảo quang khí này thấy thế vội vàng lui về sau vài bước, bản năng con người nói cho các nàng biết phải rời xa nguy hiểm, rời xa Vân Thanh Nhiễm đột nhiên hóa thành mãnh thú này.

Dung trắc phi bị đạp ngã xuống đang muốn giãy dụa, chiếc nhẫn trong tay đã bị Vân Thanh Nhiễm đoạt đi.

“Người làm cái gì?” Dung trắc phi kinh hô.

Vân Thanh Nhiễm cũng không trả lời vấn đề của nàng ta, nàng đang bận rộn, bận rộn hành hạ Dung trắc phi!

Động tác của Vân Thanh Nhiễm rất thô bạo, kéo tất cả trang sức trên đầu Dung trắc phi xuống, bởi vì lúc tím là tím cả đầu, nên búi tóc đẹp mà Dung trắc phi đã bỏ ra hai canh giờ để làm cũng bị Vân Thanh Nhiễm gỡ sạch.

Không cười được mấy phút, Dung trắc phi đã từ sủng phi vinh quang xinh đẹp của phủ Ký Bắc vương biến thành phụ nhân nghèo túng.

Trên mặt đất bên cạnh Dung trắc phi, là vô số trang sức của nàng ta, có một số đã bị Vân Thanh Nhiễm phá hỏng.

Những nữ nhân bên cạnh nhìn thấy đều không dám tiến lên, đơn giản là hành động của Vân Thanh Nhiễm quá mức điên cuồng, nữ nhân vừa rồi dùng hông mình đụng vào Vân Thanh Nhiễm thấy có một chu sai rơi xuống chân mình, nàng ta cúi đầu nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn những người khác, thấy lực chú ý của bọn họ đều ở trên người Dung trắc phi và Vân Thanh Nhiễm, nên nàng ta vụng trộm dùng chân nhẹ nhàng giẫm lên chu sai kia, cúi người xuống nhặt nó lên, thu vào trong tay áo rộng rãi của mình.

Động tác của Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa kết thúc, tháo hết trang sức thì bắt đầu xé quần áo của Dung trắc phi, y phục thượng hạng của nàng ta đều bị Vân Thanh Nhiễm xé vụn, quần áo bên ngoài không chịu được vũ lực của Vân Thanh Nhiễm mà rách nát, lộ ra cái yếm đỏ thắm bên trong, cùng với xương quai xanh và mảng lớn da thịt trắng như tuyết của nàng ta.

Mọi người không biết Vân Thanh Nhiễm, chỉ coi nàng là nam nhân!

Một nam nhân dám làm việc này với Dung trắc phi, rõ ràng là phi lễ mà!

Trước công chúng, trước mặt mọi người phi lễ một nữ tử!

Mà nữ tử kia là trắc phi của phủ Ký Bắc Vương!

Gan rất to!

Không đến một phút, bên ngoài Trần Thụ các đã bị vây bởi rất nhiều dân chúng bình thường, nha hoàn bên người Dung trắc phi muốn tiến lên ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, lại bị Vân Thanh Nhiễm đẩy ra.

Cuối cùng nha hoàn kia vội vàng vàng chạy về phủ Ký Bắc Vương báo tin.

Tần Tổ Tổ cũng bị hành động của Vân Thanh Nhiễm dọa sợ, vốn tưởng rằng biểu hiện lần trước của Vân Thanh Nhiễm ở phủ Trần Nam vương đã đủ điên cuồng, không nghĩ tới ở đây, bên ngoài vương phủ, trước mặt mọi người, nàng ta lại dám làm vậy với trắc phi của phủ Ký Bắc vương! Nàng ta không muốn sống nữa sao? Hay là bệnh điên lại tái phát?

Vân Thanh Nhiễm biết có người đi báo tin, phủ Ký Bắc Vương ở ngay gần đây, đại khái là qua một nén nhang sẽ đến, nói cách khác nàng còn thời gian một nén nhang để “cường bạo” Dung trắc phi.

“A —— ngươi buông ——” Dung trắc phi cực lực giãy dụa.

Vân Thanh Nhiễm ngai nàng ta giãy dụa kịch liệt, liền đặt mông ngồi lên bụng của Dung trắc phi, dùng thân thể mình đè nặng Dung trắc phi, khiến cho nàng ta không thể tiếp tục giãy dụa.

Hành động của Vân Thanh Nhiễm làm cho Dung trắc phi khó chịu tới mức buồn nôn, từ lúc nàng ta trở thành trắc phi của Ký Bắc vương chưa từng chịu qua khuất nhục như vậy.

Giờ phút này Dung trắc phi chỉ muốn bóp chết Vân Thanh Nhiễm, chỉ tiếc rằng nàng ta có tâm nhưng không đủ lực.

“Tránh ra, ngươi cút ngay, ngươi dám làm vậy với bản cung, bản cung nhất định sẽ cho ngươi chết không toàn thây!” Dung trắc phi vì muốn thân thể tự do chỉ có thể há mồm uy hiếp.

Vân Thanh Nhiễm đối với cảnh cáo của Dung trắc phi coi như không nghe thấy, tiếp tục giày xéo nàng ta, động tác của nàng không còn thô bạo như trước, mà thông thả chậm rãi.

Rốt cục, người của phủ Ký Bắc Vương cũng đến, hơn nữa còn có bản thân Ký Bắc vương gia cũng tới.

Ký Bắc vương so với Quân Vô Ý còn nhiều tuổi hơn một chút, bốn mươi có thừa, thân hình cao lớn, cũng phải một thước chín gần hai thước, khổ người cũng rất lớn, Vân Thanh Nhiễm nhìn Ký Bắc vương tiến vào giống như thấy một con gấu đen lớn.

Ký Bắc vương Hách Vu Thiên nhìn hình ảnh trước mắt, cũng nổi giận, đây là mượn lá gan của trời? Dám can đảm ở trước mặt mọi người động đến phi tử của hắn, có còn để phủ Ký Bắc vương bọn họ vào trong mắt không?

“Người tới, bắt hắn lại cho bản vương!”

Ký Bắc vương vừa ra lệnh, liền có hai tên thị vệ tiến lên bắt Vân Thanh Nhiễm, kéo nàng ra khỏi người Dung trắc phi.

Trên người Dung trắc phi chột nhẹ, người vội vàng bò dậy, thân hình còn chưa đứng vững đã chạy về phía Ký Bắc vương Hách Vu Thiên.

“Vương gia, vương gia...” Toàn bộ ủy khuất đều bao hàm trong một tiếng “Vương gia” này.

Ký Bắc vương không nói gì chỉ mặc Dung trắc phi nhào vào trong lòng, dùng ánh mắt ra lệnh cho thị vệ bên cạnh, để cho bọn họ kéo Dung trắc phi ra, nữ nhân này ở trước mặt mọi người đã bị nam nhân phi lễ qua, Ký Bắc vương hẳn làm sao có thể dung nàng ta được nữa?

Trong hành động này của Ký Bắc vương đã tràn ngập ghét bỏ đối với sự “thất trình” của Dung trắc phi.

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm cười lạnh, thật đúng là vô tình, một khắc trước còn là phi tử mình sủng ái, một khắc sau đã biến thành người xa lạ, nam nhân này nếu tuyệt tình, vậy thì so với ai cũng đều ngoan độc hơn.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm đang bị hai thị vệ giữ chặt liên hướng về phía Tần Tổ Tổ hô lên: “Tần tiểu thư, người mau cứu ta, người nói chỉ cần ta ở trước mặt mọi người phi lễ Dung trắc phi thì sẽ cho ta một ngàn lượng bạc! Người không nói sẽ bị vương gia bắt lại mà!”

(1) Chúng tinh phụng nguyệt (众星捧月): sao vây quanh trăng

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Người Đói Khát Đến Vậy À?

Tác giả: Liệt Khuyết

Edit: Diệp Y Giai

Lời Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra, cơ hồ toàn bộ lực chú ý của mọi người đều bị kéo về hướng Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ nào ngờ được Vân Thanh Nhiễm lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, lập tức cảm thấy rét lạnh.

Khó trách! Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm ở bên tai nàng nói những lời này, lại cười đến sáng lạn như vậy, cuối cùng còn để lại một câu “Ta sẽ tặng ngươi một đại lễ” cho nàng.

Dung trắc phi vốn đã hoài nghi Tần Tổ Tổ tâm địa độc ác, một câu này của Vân Thanh Nhiễm, Dung trắc phi càng thêm khẳng định là Tần Tổ Tổ có ý xấu.

“Tần Tổ Tổ tiện nhân nhà ngươi, ngươi cũng dám làm vậy với ta, tiện nhân nhà ngươi sẽ không được chết từ tế!” Dung trắc phi hiện giờ nhận lấy lạnh nhạt của Ký Bắc Vương gia, cũng bất chấp thứ khác, chỉ biết là nàng cho dù phải xuống Địa ngục cũng muốn lôi kéo tiện nhân Tần Tổ Tổ này theo cùng!

Dung trắc phi bỗng nhiên phát điên chạy qua hướng Tần Tổ Tổ.

Nàng ta bắt lấy Tần Tổ Tổ quyền đấm cước đá không theo chương pháp gì, đưa tay tóm tóc Tần Tổ Tổ, nện lên trên quày. Tần Tổ Tổ không chút đề phòng đầu bị Dung trắc phi tóm lấy hung hăng đập lên trên quày hàng.

Tần Tổ Tổ vốn muốn giải thích, kết quả đã bị Dung trắc phi đánh, lúc này cũng bất chấp quay lại đánh Dung trắc phi.

Hai nữ nhân đánh nhau, vừa kéo vừa cắn, lại giật tóc xé quần áo, gần như điên cuồng.

Không khí hiện trường bởi vì hai người kia lập tức “tăng vọt”, người xem nào nhiệt cũng càng ngày càng nhiều, hiện trường ồn ào.

Vân Thanh Nhiễm thương thức bộ dáng Dung trắc phi đột nhiên vứt bỏ toàn bộ lễ nghi quy củ, thì ra người điên có bộ dáng này, xem ra nàng vẫn thiếu điều luyện một chút, hôm nào đó nhất định phải cường hóa thêm.

“Kéo hai nàng ta ra cho bản vương!” Sắc mặt Ký Bắc Vương gia miễn bàn có bao nhiêu khó nhìn, hiện giờ Tần Nhục Dung này vẫn là trắc phi của phủ Ký Bắc Vương, ở bên ngoài đánh nhau với người ta, Ký Bắc Vương hẳn cũng cảm thấy không còn mặt mũi.

Thị vệ của phủ Ký bắc vương lúc này tiến lên kéo hai người Tần Tổ Tổ cùng Tần Nhục Dung ra, lúc hai nữ nhân điên cuồng lên quả thực khí lực không nhỏ, bốn thị vệ đi lên, mới kéo được hai nữ nhân này rời ra, thật vất vả mới khiến cho hai nữ nhân này an tĩnh lại.

Ký Bắc Vương rất giận, cũng không muốn tiếp tục nghe hai nữ nhân này biện giải cái gì, lập tức cho người đem hai nàng mang về nhốt trong địa lao

vuơng phủ. Đờ phải tiếp tục quấy nhiễu khiến bên tai hần không được thanh tịnh.

Dung trắc phi cảm giác mình thực ủy khuất, lại bị nữ nhân ác độc Tần Tổ Tổ hãm hại.

Tần Tổ Tổ cũng cảm giác mình vô tội, hôm nay nàng ta vẫn luôn tiến lên giúp Tần Nhưộc Dung cảnh cáo Vân Thanh Nhiễm, kết quả Tần Nhưộc Dung cũng bởi vì hai câu nói của Vân Thanh Nhiễm mà đồ hết thấy lên trên đầu nàng.

Tiểu nuôi chính là, hai người đều không có cơ hội biện giải, toàn bộ đều bị thị vệ mạnh mẽ tha đi.

Lúc hiện trường lần nữa yên tĩnh, Ký Bắc Vương nhớ tới muốn tìm Vân Thanh Nhiễm tính sổ, lại phát hiện, tên đầu sỏ quấy hết thấy lên thành một mớ hỗn loạn đã không còn!

Ký Bắc Vương đi đến trước mặt hai thị vệ bị điểm huyết, thưởng cho hai người một bạt tai, “Phế vật!”

Thiệt là, ngay cả trông người cũng trông không xong, lại có thể để cho hần chạy mất, hôm nay phủ Ký Bắc Vương bọn hần thất thố lớn đến vậy, chẳng những để cho người ta trêu chọc trắc phi, lại còn làm cho đối phương trốn thoát!

“Còn không mau đuổi theo cho ta, cho dù là đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra tên đó cho bọn vương!” Ký Bắc Vương cả giận, giọng nói làm cho người ta nghe xong không rét mà run.

Vân Thanh Nhiễm thừa dịp hỗn loạn chuẩn bị, vốn định rời khỏi, có điều mới vừa giải quyết hai tên thị vệ đã nhìn thấy Mộ Dung Tu, vì thế liền cùng Mộ Dung Tu đi vào bên trong Trần Thủy các.

Sau khi rời xa khỏi đám người bên ngoài, Mộ Dung Tu dùng ngữ khí trào phúng chất vấn Vân Thanh Nhiễm: “Ngươi đói khát đến vậy à?”

Đói khát đến mức ở trước mọi người đem trắc phi của phủ Ký Bắc Vương người ta đề lên trên mặt đất!

“Đúng vậy, ta rất đói khát.” Vân Thanh Nhiễm biết Mộ Dung Tu tựa hồ thực sự coi nàng là nam nhân, cho nên đã đem một màn nàng đề lên Dung trắc phi vừa rồi lý giải thành nàng đói khát.

Vân Thanh Nhiễm thoải mái thừa nhận, Mộ Dung Tu cũng không biết muốn dùng từ gì để hình dung miêu tả Vân Thanh Nhiễm, cuộc sống riêng tư của hần, thật đúng là một đồng hồngбет! Làm cho người ta không thể nhìn thẳng!

“Hiện giờ ngươi đã là Thiếu chủ Thương Lan giáo, không thiếu người ăn cũng không thiếu người mặc, không cần tiếp tục chà đạp chính mình.” Mộ Dung Tu khuyên giải Vân Thanh Nhiễm.

Mộ Dung Tu cảm thấy Vân Thanh Nhiễm như vậy khiến cho hần cảm giác rất không thoải mái, dù sao sau này nàng sẽ là giáo chủ Thương Lan giáo bọn hần.

Chà đạp? Dùng từ này để hình dung.

Mộ Dung Tu cũng hiểu được dùng từ chà đạp này không quá thích hợp, nhưng hần cũng không biết làm như thế nào để hình dung, cho tới nay ấn tượng của hần đối với Vân Thanh Nhiễm đều rất không tệ, thậm chí hần cảm thấy trên người Vân Thanh Nhiễm mang theo một cỗ cảm giác thần bí, hần rất muốn tìm tòi nghiên cứu.

“Ta thích vậy, đây là tự do của ta.” Vân Thanh Nhiễm cho Mộ Dung Tu ba chữ, nàng thích làm chuyện gì thì làm chuyện đó, hơn nữa, chuyện của nàng cùng Quân Mặc Thần cũng không phải như Mộ Dung Tu nghĩ.

“Như vậy lần đó ở trong tửu lâu, ngươi và Vân Tử Hy thì sao?” Mộ Dung Tu lại nghĩ tới chuyện ngày trước.

Nói đến Vân Tử Hy, Vân Thanh Nhiễm ngược lại nghĩ mình đã rất lâu chưa gặp ca ca rồi, “Ngươi suy nghĩ nhiều.”

Lần này nàng không thừa nhận, bởi vì Vân Tử Hy là ca ca của nàng, nàng cũng không muốn phá hủy thanh danh ca ca của nàng, ca ca nàng còn phải lấy vợ nữa mà!

Vân Thanh Nhiễm nói xong ánh mắt bị trang trí trong phòng hấp dẫn, “Nơi này cũng là của ngươi à? Cho nên trong tiệm có rắc rối ngươi liền tới đây?”

Vân Thanh Nhiễm nhìn toàn bộ trong phòng, bài trí vẫn tĩnh xảo như vậy, mỗi một chỗ đều hết sức xa hoa, sau khi Vân Thanh Nhiễm ở bên trong phòng đi một vòng, cho kết luận, “Ngươi vẫn rất có phong cách.”

“Gián phòng này ban đầu là Đại sư huynh dùng, trang trí nơi này cũng là huynh ấy chọn.” Yêu cầu của Mộ Dung Tu đối với bài trí không cao đến vậy, Đại sư huynh của bọn họ là người rất biết tính toán tỉ mỉ, cũng là người có yêu cầu cuộc sống rất cao, Mộ Dung Tu làm sinh ý cũng không đến mức lỗ vốn, nhưng không có sự khôn khéo như Đại sư huynh của bọn họ.

“À.” Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống, uống một hớp trà, “Chờ người ở bên ngoài đi rồi thì phiền toái ngươi nói cho ta biết một tiếng, hiện tại ta ngủ một giấc trước đây.”

Mộ Dung Tu bắt đầu đi lắc lắc đầu, Vân Thanh này, ngoại trừ sinh hoạt cá nhân hỗn loạn một chút, những thứ khác hần đều có thể nhận, tính tình này,

chắc là rất hợp ý bà, bên ngoài náo nhiệt đến long trời lở đất, hấn lại còn có tâm tư đi ngủ.

Mộ Dung Tu từ trên người Vân Thanh Nhiễm thấy được bóng dáng Hồng Dược mẫu thân hấn, không biết vì sao, hấn luôn cảm thấy hai người bọn họ có chỗ tương tự, là một loại cảm giác mà thôi.

Bởi vì phải đợi thị vệ của phủ Ký Bắc vương ở bên ngoài lục soát xong mới rời đi, Vân Thanh Nhiễm vẫn luôn ở bên trong phòng của Trần Thúy các đợi thật lâu, trời đã tối, Vân Thanh Nhiễm mới trở về phủ Trần Nam Vương.

Vân Thanh Nhiễm không biết, ngày hôm nay Ký Bắc Vương rất nhanh đã bị nàng chọc cho tức điên, thế nhưng sau khi chọc hấn xong thì biến mất, để cho hấn lật cả kinh thành cũng không thể tìm được nàng, Ký Bắc Vương rất lâu chưa bị chịu qua tức giận như vậy! Cả phủ Ký Bắc Vương từ trên xuống dưới lòng người bàng hoàng.

Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, cũng may trước khi nàng động thủ với Dung trắc phi đã để Lục Trúc về phủ trước, bằng không Quân Mặc Thần còn tưởng rằng nàng đi mua nhẫn ngọc mua đến nơi nào luôn rồi.

Vân Thanh Nhiễm trở lại Kim Dật Hiên, chỉ thấy bên trong phòng của nàng đèn đuốc sáng ngời, còn có rất nhiều người chen chúc ở trong phòng nàng. Đương nhiên trong đó quan trọng nhất vẫn là Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần ở chỗ này đã chứng minh Lục Trúc làm lộ.

Quân Mặc Thần ngồi ở trước bàn chậm rãi phẩm trà, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm vào cửa, Quân Mặc Thần cho những người khác một ánh mắt, để tất cả mọi người lui ra.

Sau đó Quân Mặc Thần mới không nhanh không chậm nói với Vân Thanh Nhiễm: “Ái phi hôm nay trở về thật sớm...”

“Hồi thế tử gia, vì tìm một chiếc nhẫn ngọc tốt nhất cho thế tử gia, thần thiếp phải tiêu phí một chút thời gian.” Vốn xuất môn chính là vì việc đi mua nhẫn ngọc mà.

“À? Phải không?” Quân Mặc Thần khẽ nhếch lông mày, bộ dạng cũng không phải quá tin tưởng vào lời nói của Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, cúi đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm rũ xuống đầu nhỏ, cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, giấu nghĩa ngón tay của mình, tay trái nắm ngón tay bên phải, tay phải lại nắm ngón tay bên trái...

“Ái phi, nhẫn ngọc của bản thế tử đâu?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm, nếu đi mua nhẫn ngọc cho hấn, tìm thời gian lâu như thế, vậy nhẫn ngọc hấn là đã mua được rồi?

Vân Thanh Nhiễm sờ sờ trên người mình, không có nhẫn ngọc, nhẫn ngọc... Hình như lúc ngủ ở chỗ Mộ Dung Tu đã làm rớt.

Lần này hay rồi, nhảy xuống sông Hoàng hà cũng rửa không sạch!

“À... Hình như làm rơi ở chỗ của bằng hữu.” Vân Thanh Nhiễm hồi đáp.

“Bằng hữu? Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, “Ái phi không phải nói đi mua nhẫn ngọc cho bản thế tử à, sao lại xuất hiện một người bạn rồi?”

“Hồi thế tử gia, thần thiếp quả thật đi mua nhẫn ngọc cho thế tử gia, chẳng qua trong quá trình xảy ra một vài vấn đề, vì thế thần thiếp mới ở chỗ bằng hữu...”

Vân Thanh Nhiễm còn chưa nói hết, Quân Mặc Thần bỗng nhiên dùng một tay kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng, “Ái phi hôm nay không nghe lời, bản thế tử phải trừng phạt nàng.”

Nói xong, Quân Mặc Thần hôn Vân Thanh Nhiễm...

Đôi môi khô gọi của hấn chiếm lấy bờ môi đỏ tươi của Vân Thanh Nhiễm, mang theo trừng phạt dùng đôi môi của mình chiếm lĩnh đôi môi của Vân Thanh Nhiễm, chuẩn bị triển khai thể công đối với Vân Thanh Nhiễm.

Nhận thấy Quân Mặc Thần đang làm cái gì Vân Thanh Nhiễm vội vàng đẩy Quân Mặc Thần ra, lau môi của mình một cái, “Ngươi đói khát đến vậy à?” =>))

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Bộ dáng Quân Mặc Thần tương đối bình tĩnh, “Bản thế tử chỉ là muốn trừng phạt ái phi nàng một chút mà thôi, ái phi không nên hiểu lầm mới phải.”

Có trời mới biết nội tâm Quân Mặc Thần kỳ thật một chút cũng không trầm tĩnh, hấn muốn mãnh liệt hôn Vân Thanh Nhiễm, cũng bởi vì sợ từ trong miệng Vân Thanh Nhiễm nghe được nội dung hấn không muốn nghe.

Hấn để ý Vân Thanh Nhiễm, so với chính hấn dự tính còn nhiều hơn, hấn thậm chí ích kỷ không hy vọng Vân Thanh Nhiễm ở bên ngoài kết giao bằng hữu khác, hơn nữa không hy vọng để Vân Thanh Nhiễm tiếp xúc đến những nam tử khác.

Có trời mới biết lúc hấn ở trong phòng Vân Thanh Nhiễm chờ Vân Thanh Nhiễm trở lại, ung dung trầm tĩnh của hấn đều chạy lên đến chín tầng mây rồi, mãi tới khi thủ vệ giữ cửa báo lại, nói thể tử phi hồi phủ, hấn mới yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Trừng Phạt Vân Yên Nhiên

Quân Mặc Thần sau khi xúc động đi qua thì thu tâm, “Khụ khụ, canh giờ không còn sớm, ái phi đi nghỉ ngơi sớm đi, còn về nhẫn ngọc của bản thể tử, ái phi nhớ sớm lấy về.”

Quân Mặc Thần khoan thai rời khỏi phòng Vân Thanh Nhiễm, kỳ thật, bóng hình xinh đẹp phía sau khiến hấn có chút không cam lòng rời đi.

Quân Mặc Thần trở về gian phòng của mình, thì gọi Quân Kiệt đến đây một chuyện.

“Gia, người có chuyện gì cần phân phó à?”

“Đi tìm một tử tù, dịch dung thành bộ dáng thể tử phi lúc mặc nam trang, để cho hấn chết ngay trước mặt mọi người đi.” Quân Mặc Thần phân phó. Hấn đây là vì miễn trừ hậu hoạn.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm cho Lục Trúc trở về thì Quân Mặc Thần đã sai người đi nghe ngóng tình huống, đại khái biết được chuyện phát sinh ở Trần Thúy các ngày hôm nay, phải biết rằng chuyện này một chút cũng không khó, quần chúng vây xem nhiều như vậy đều nhìn thấy cả, lúc này toàn bộ dân chúng kinh thành sợ là đều biết, chỉ là bọn họ không biết cái người đem Dung trắc phi hung hăng treo chọc một phen kia thật ra là thể tử phi của phủ Trần Nam Vương.

Bởi vì không tìm được Vân Thanh Nhiễm, cho nên Quân Mặc Thần lo lắng cả đêm, thiếu chút nữa lại muốn đích thân xuất môn tìm Vân Thanh Nhiễm.

Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm đã bình an trở về, một lòng của Quân Mặc Thần cũng an định lại.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Quân Kiệt lĩnh ý chỉ của Quân Mặc Thần lập tức khởi hành đi xử lý.

Ngày thứ hai, về chuyện của Vân Yên Nhiên, hoàng thượng cuối cùng cũng ra quyết định, ông cho triệu người Vân gia vào cung, ngay cả Vân Thanh Nhiễm cũng có phần, bởi vì, dù sao Vân Thanh Nhiễm cũng là tỷ tỷ Vân Yên Nhiên.

Vân Thanh Nhiễm tính toán tự mình một người tiến cung, nói thật tất cả mọi người đều không muốn để Quân Mặc Thần bên ba, thân thể của Quân Mặc Thần thực sự không thích hợp cho việc đi lại gây sức ép, mặc dù chính hấn lại luôn không coi là chuyện gì.

Vân Thanh Nhiễm đứng ở cửa Kim Dật Hiên, nhìn thấy Quân Mặc Thần trước người nàng.

“Thể tử gia, thân thể ngài không tốt, ở lại vương phủ đi, hôm nay chẳng qua hoàng thượng muốn truyền xuống đối kết quả xử lý cuối cùng của muội muội thần thiếp, không có chuyện lớn gì đâu, hoàng thượng cho triệu thần thiếp tiến cung chỉ đơn giản là thông báo thần thiếp một tiếng, thể tử gia ngài cứ an tâm ở lại vương phủ được rồi.”

“Khụ khụ, ái phi đây là đang đau lòng bản thể tử ư?” Quân Mặc Thần giống như lơ đãng hỏi han, kỳ thật trong lòng hấn mang theo chờ mong hỏi Vân Thanh Nhiễm vấn đề này.

Vân Thanh Nhiễm đối với việc Quân Mặc Thần hỏi ra vấn đề này thì cảm thấy không còn gì để nói, nàng quan tâm hấn một chút cũng không có gì không đúng, cách mạng hữu nghị của bọn họ trời đất chứng giám! Nhưng giới hạn ở hữu nghị, không hề liên quan đến tình cảm vợ chồng.

“Quên đi, nếu người muốn đi, thì cùng đi với ta, ta cũng không ngăn cản người.”

“Khụ khụ, ái phi nói như vậy, bản thể tử rất tổn thương.”

“Quân Mặc Thần!” Hấn một vừa hai phải thôi chứ! Lần đầu tiên nàng chứng kiến có người bị tổn thương tâm hồn thì trên mặt vẫn cười đầy.

“Khụ khụ, ái phi, thân là phi tử của bản thể tử thì không thể gọi thẳng tọc danh bản thể tử được.” Quân Mặc Thần cố ý cường điệu, kỳ thật hấn càng thích Vân Thanh Nhiễm gọi thẳng tên của hấn, mà không phải xưng hô xa cách với hấn là thể tử gia, còn nàng tự xưng là thần thiếp.

“Người còn nói lời vô ích thì ta sẽ bị muội cho coi.” Hoàng thượng triệu đến mà đi muộn thì so với việc đến muộn lúc làm việc sẽ càng thêm nghiêm trọng hơn nhỉ?

Quân Mặc Thần cười yếu ớt một chút, hấn cực kỳ yêu khuôn mặt nhỏ nhắn mang chút buồn bực của nàng.

Sau khi Quân Mặc Thần sai hạ nhân chuẩn bị một phen thì cùng Vân Thanh Nhiễm một đường tiến cung.

Trong đại điện, phía trên nhất là hoàng thượng Dạ Hoàng Nghị cao cao tại thượng, người ngồi ở bên cạnh hoàng thượng là thái hậu nương nương, so với đêm hôm đó, thần sắc hôm nay của thái hậu tốt hơn rất nhiều.

Mà người quỳ ở đại điện đối diện là Vân Yên Nhiên, cách một ngày, gặp lại Vân Yên Nhiên, chỉ cảm thấy đã là một bộ dáng khác rồi, trên mặt của nàng ta không còn hào quang cùng kiêu ngạo ngày xưa, tóc có chút hỗn độn, còn có một cọng rom cắm ở bên trước, lúc vào ngực quần áo vẫn trắng tinh, hiện giờ đã trắng đen loang lổ.

Bộ dáng này của Vân Yên Nhiên, đâu còn nửa phần bộ dạng đại mỹ nhân nhất nhì kinh thành ngày xưa nữa?

Một trong đương sự làm chuyện này là Dạ Minh Uyên đứng ở bên người Vân Yên Nhiên, sắc mặt của hắn cũng không dễ nhìn, chuyện này hắn cũng coi như là người bị hại từ đầu đến đuôi.

Ở đại điện bên cạnh, theo thứ tự là Vân Viễn Hằng, Vân Tử Hy, cùng với Thác Bạt Kỳ và Thác Bạt Yên từ Đăng Ngụy tới. Vân Viễn Hằng thoạt nhìn có chút khàn trương, không giống vẻ bình tĩnh ngày trước, lúc Vân Tử Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm thì gật đầu chào nàng.

Hôm nay phu nhân Vân Viễn Hằng chưa tới, ở hoàng triều Thịnh Vinh, chính thể của thần tử dưới tình huống nhất định thì có tư cách ra vào đại điện, nói thí dụ như hiện tại.

Mẫu thân Vân Thanh Nhiễm là tự mình không muốn tới, Vân Viễn Hằng cũng sợ phu nhân của mình không chịu nổi nên không để bà đến.

Vân Thanh Nhiễm thấy tình huống này, trầm nghĩ, thật đúng là đã tới muộn, không có biện pháp, đồng hành cùng Quân Mặc Thần, xe ngựa nhất định phải đi chậm bằng không Quân Mặc Thần sẽ không thoải mái.

“Khụ khụ khụ, thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến thái hậu nương nương.” Quân Mặc Thần mang theo Vân Thanh Nhiễm hành lễ với hoàng thượng cùng thái hậu.

Hoàng thượng cũng không trách cứ Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đến muộn, bởi vì hoàng thượng cũng biết tình huống của Quân Mặc Thần.

“Ái khanh hãy bình thân, trẫm đang tiến hành xét hỏi lần cuối đối với công chúa Yên Nhiên, ái khanh ở một bên lắng nghe là được rồi.” Thái độ của hoàng thượng đối với Quân Mặc Thần luôn rất tốt.

“Tạ hoàng thượng.” Quân Mặc Thần dẫn Vân Thanh Nhiễm đến một bên dự thính.

“Người đâu, ban thường ghế ngồi cho thế tử gia.” Hoàng thượng lại nói.

Đãi ngộ của thế tử gia chính là vô cùng tốt, người khác đều đứng, mà thế tử gia lại có thể ngồi.

Chỗ ngồi của Quân Mặc Thần được đặt ở khoảng cách gần vị trí của hoàng đế, Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên tay trái Quân Mặc Thần, Vân Viễn Hằng thì lại ở bên trái Vân Thanh Nhiễm.

Vân Viễn Hằng còn cách Vân Thanh Nhiễm thấp giọng hỏi Quân Mặc Thần, “Thế tử gia, điểm tâm kia ngài đã đưa tiểu nhi rồi chứ?” Vân Viễn Hằng lại một lần nữa hướng Quân Mặc Thần xác nhận, hi vọng có được câu trả lời khẳng định, sợ sự tình không được làm thỏa đáng.

Hiện ở trong lòng ông vẫn rất không yên.

“Ừ, đưa rồi.” Trên mặt Quân Mặc Thần không có biểu tình đặc thù gì, rất bình tĩnh trả lời vấn đề của Vân Viễn Hằng.

Tàng ẩn trong lòng Vân Viễn Hằng xem như hoàn toàn rơi xuống, nếu như ông ta biết Quân Mặc Thần mặc dù có đưa điểm tâm vào, nhưng không thật sự cho Vân Yên Nhiên thưởng thức, còn ở ngay trước mặt Vân Yên Nhiên phá hủy chúng, đây cũng chính là nguyên nhân mà giờ phút này Vân Yên Nhiên tuyệt vọng như vậy.

“Công chúa Yên Nhiên, đem quá trình ngày ấy ngươi sử dụng Y Lan Y Lan thế nào, dụ dỗ Cửu hoàng tử ra sao nói rõ ràng tất cả ra, nếu có nửa lời nói dối, trẫm không chỉ truy cứu trách nhiệm của ngươi, cha mẹ ngươi cũng phải gánh chịu trách nhiệm liên quan tương ứng!” Giọng nói hoàng thượng hùng hậu mạnh mẽ, lộ ra uy nghiêm vô thượng.

Lời hoàng thượng nói khiến thân mình Vân Yên Nhiên không tự chủ co rúm lại một chút, nàng ta dùng thanh âm run rẩy trả lời vấn đề của hoàng thượng, “Hồi, hồi hoàng thượng, ngày đó ta ta, ta...”

Vân Yên Nhiên không biết phải trả lời hoàng thượng thế nào, vừa mở miệng đã không nhận được run rẩy, nàng không muốn nói, cũng không dám nói...

“Ngươi không nói, để ai gia thay ngươi nói,” Thanh âm thái hậu lạnh lùng nói, “Ngày ấy ngươi thừa dịp thủ vệ điện Tử Ngọc không chú ý, mang theo Y Lan Y Lan mà trước đó ngươi đã chuẩn bị tốt chạy vào điện Lăng Vân, lên vào tẩm cung Cửu hoàng tử, hơn nữa ở trong tẩm cung Cửu hoàng tử đốt Y Lan Y Lan lên, lúc Cửu hoàng tử say rượu quay về tẩm cung nghỉ ngơi thì hít vào Y Lan Y Lan tràn ngập trong phòng, gian kế của ngươi đã thực hiện được, có phải hay không?”

Thanh âm của thái hậu càng ngày càng lạnh, càng ngày càng rét, cơ hồ khiến không khí cả đại điện đều ngưng kết.

Vân Yên Nhiên vốn đã rất sợ, nghe thái hậu nói xong, nàng ta lại càng sợ tới mức ngất tại đương trường.

Thái hậu nói rất đúng sự thật, ai cũng không có cách nào phản bác, cho dù Vân Yên Nhiên ngất đi cũng không thay đổi được sự thật này.

“Hoàng thượng, chuyện này không cần thẩm tra lại, công chúa Yên Nhiên tự tiện sử dụng cấm thuốc trong cung, đầu độc hoàng tử, dù dẫu hoàng tử cùng nàng ta làm chuyện sai lầm, nên luận tội xử phạt!” Thái hậu ngoan lệ nói.

Đúng lúc này, Vân Viễn Hằng đứng ra, “Khởi bẩm hoàng thượng, khởi bẩm thái hậu nương nương, tiểu nữ lần này phạm phải sai lầm lớn, thần xấu hổ vạn phần, không dám thỉnh cầu hoàng thượng cùng thái hậu tha thứ tiểu nữ, nhưng mà...” Vân Viễn Hằng dừng một chút, đau lòng nhìn thoáng qua Vân Yên Nhiên té xỉu ở trên sàn nhà lạnh lẽo của đại điện, “Tuy nói tiểu nữ cùng Cửu điện hạ vào lúc Cửu điện hạ không thanh tỉnh... Chỉ sợ vạn nhất đã gieo xuống mầm tai họa, việc này...”

Vân Viễn Hằng nói đến nước này cũng đã đủ để hoàng thượng cùng thái hậu hiểu được ý tứ của ông ta.

Nhất thời, sắc mặt thái hậu biến đổi, đích xác, nếu Vân Yên Nhiên thực sự mang thai tử tôn hoàng thất, vậy cũng không thể tùy tiện hạ chỉ giết được! Lúc trước thái hậu chỉ lo chuyện Y Lan Y Lan cùng việc hòa hoãn với Đảng Ngụy, đều đã quên còn có thể xảy ra sự tình này.

Hiện giờ các hoàng tử của hoàng triều Thịnh Vinh đều đã trưởng thành, nhưng bất kể là đã đại hôn lấy chánh phi hay chưa, đến nay cũng chưa ai vì hoàng triều Thịnh Vinh sinh hạ tử tôn, khiến thái hậu cùng hoàng thượng rất sốt ruột.

Nếu thật sự mang thai, đứa nhỏ này không thể không cần!

Mà hiện giờ sự tình vừa mới qua đi không bao lâu, cho dù tuyên thái y cũng không xem ra cái gì.

Vậy nên làm thế nào cho phải?

Hoàng thượng cùng thái hậu đều bởi vì việc này mà dao động.

Hoàng thượng cân nhắc một lúc lâu sau, “Hành vi phạm tội lần này của công chúa Yên Nhiên là thật, luận tội xử phạt, nhưng niệm tình Vân Khanh gia ra sức vì nước lao khổ công cao, miễn tử tội cho công chúa Yên Nhiên, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, kể từ hôm nay công chúa Yên Nhiên bỏ danh hào công chúa, biếm làm bình dân, cho vào tông miếu xuất gia làm ni, chung thân không được rời khỏi tông miếu một bước, cả đời làm bạn trước thanh đèn cô Phật, cầu phúc cho hoàng triều Thịnh Vinh ta.”

Nghe vậy tâm Vân Viễn Hằng thoáng trấn an một chút, ít nhất mạng là bảo toàn, chỉ cần lúc Yên Nhiên ở tông miếu xuất hiện dấu hiệu mang thai, hoàng thượng cùng thái hậu sẽ đón con bé hồi cung dưỡng thai, ông cũng có lý do gặp lại Yên Nhiên, đến lúc đó hết thấy lại bản bạc kỹ hơn.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua Vân Yên Nhiên còn hôn mê ở trên đại điện, nói: “Người đâu, tuyên thái y, chẩn trị cho Vân Yên Nhiên.” Cứ nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo như vậy, cho dù có thể có hài tử thì cũng không còn.

Thái y đến, bắt mạch cho Vân Yên Nhiên, kỳ thật Vân Yên Nhiên chỉ bị dọa bất tỉnh, thái y bấm nhân trung của Vân Yên Nhiên, lại cho Vân Yên Nhiên ngửi được vật gay mũi, nàng ta rất nhanh đã tỉnh lại.

“Khởi bẩm hoàng thượng, bệnh của Vân Tam tiểu thư đã không còn đáng ngại,” Thái y hướng Hoàng thượng bẩm báo, “Nhưng mới vừa rồi lúc thần bắt mạch cho Vân Tam tiểu thư đã phát hiện một chuyện rất kỳ quái, không biết có nên nói hay không.”

“Cứ nói đừng ngại.” Hoàng thượng rất tò mò chuyện thái y nói kỳ quái là cái gì.

“Trước kia Vân Tam tiểu thư dường như có dùng một ít dược vật tuyệt diệu, trong vòng vài năm tới Vân Tam tiểu thư cũng khó có khả năng sinh dục, dược vật này bình thường được những phụ nhân có tuổi sử dụng, thần không rõ vì sao Vân Tam tiểu thư sẽ dùng dược vật như thế.”

Loại dược vật này hậu phi trong cung cũng có người dùng qua, thái y cũng từng cấp một ít cho cung phi lớn tuổi đã có con nòi dời dùng loại này thuốc, cho nên rất khẳng định.

Nữ nhân một khi đã lớn tuổi còn sinh dục thì vô cùng nguy hiểm, nữ nhân lớn tuổi sinh đẻ cùng với việc gặp Diêm Vương chỉ cách một tầng sa mỏng mà thôi.

Lời nói của thái y đã ngoài dự liệu của mọi người, trừ bỏ Vân Thanh Nhiễm.

Ngay cả Vân Viễn Hằng cũng choáng váng, tại sao có thể như vậy? Yên Nhiên của ông khi nào thì dùng dược vật tuyệt diệu chứ? Cứ như vậy chẳng phải là toàn bộ mọi chuyện đều bị ngấm bọt nước cả sao? Cho dù là hoàng thượng miệng vàng lời ngọc không sửa đổi xử phạt với Vân Yên Nhiên, vậy Vân Yên Nhiên cũng nhất định không có cơ hội rời khỏi tông miếu! Hết thấy đều xong rồi!

Quân Mặc Thần nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên cạnh hắn, trong ánh mắt mang theo ý vị tìm tòi nghiên cứu, tựa hồ như đang nói, là nàng làm, đúng không?

Vân Thanh Nhiễm khẽ cười với Quân Mặc Thần, không hề phủ nhận.

Quân Mặc Thần cũng cười theo, hần cười rất mỏng cũng rất nhanh, chỉ chớp mắt lại thu vào, cũng không biết hần rốt cuộc đang cao hứng cái gì.

Bên kia Vân Yên Nhiên vừa mới tỉnh lại, nghe được lời nói của thái y lại như gặp sấm sét giữa trời quang, một lần nữa ngất đi.

“Thôi thôi, người đâu, mang Vân Yên Nhiên đi!” Hoàng thượng chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, không muốn lại nhìn thấy Vân Yên Nhiên.

Vân Viễn Hằng trở mắt nhìn Vân Yên Nhiên bị hai thị vệ mang ra khỏi đại điện, tâm như bị đao cứa, nhưng ông lại không có cách nào, không có cách nào đi cứu con bé.

Vân Viễn Hằng lập tức hừ thoát, đã không còn khí lực, cũng không có tâm tình, ông lui trở lại một bên, Vân Từ Hy đỡ ông, phòng ngừa ông té xỉu.

Sau khi Vân Yên Nhiên bị mang đi, Thác Bạt Kỳ đứng ra nói chuyện, “Khỏi bẩm hoàng thượng, không biết chuyện hòa thân giữa quý quốc cùng Đảng Ngụy ta còn giữ lời hay không?”

Hai ngày này, Thác Bạt Kỳ cùng Thác Bạt Yến đã biết Vân Yên Nhiên cũng không phải là công chúa thật sự, vì danh dự hoàng thất, hoàng thượng báo cho hai người chân tướng sự tình, cũng hứa hẹn nguyện ý bồi thường.

“Tự nhiên là giữ lời.” Về chuyện Vân Yên Nhiên không phải công chúa thực bị vạch trần, hoàng thượng hồ thẹn trong lòng, chỉ cần Đảng Ngụy đưa ra yêu cầu hợp lý, hoàng thượng đều sẽ nhận.

“Nếu công chúa quý quốc không thể đến Đảng Ngụy ta, không bằng để Yến công chúa của Đảng Ngụy ta gả cho thế tử gia các người, không biết hoàng thượng có đồng ý hay không?” Thác Bạt Kỳ nói.

Khó có được Thác Bạt Kỳ nguyện ý nói yêu cầu, còn là yêu cầu không quá phận, hoàng thượng tự nhiên là cao hứng, nếu như đối phương nói muốn ông đem công chúa chân chính gả đi, ông cũng không có cách nào cự tuyệt, có điều như vậy ông ngược lại sẽ rất đau lòng, công chúa Thiên Duyệt chính là nữ nhi bảo bối duy nhất của ông và hoàng hậu.

“Không biết Yến công chúa coi trọng vị thế tử nào?” Hoàng thượng mặt rùng rùng hoà nhã, kiên nhẫn dò hỏi.

“Muội muội của bốn hoàng tử muốn gả không phải ai khác, chính là vị thế tử gia bên này, thế tử Quân Mặc Thần của phủ Trần Nam Vương.” Thác Bạt Kỳ chỉ vào Quân Mặc Thần ở một bên nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thế Tử Gia Không Chịu Nỗi Sức Ép

Một câu của Thác Bạt Kỳ thành công khiến Quân Mặc Thần trở thành tiêu điểm toàn trường.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ thầm, lúc này cho dù là thế tử gia có muốn, nàng cũng không thể đồng ý, đây là loại diễn hình thích chơi xấu, lúc trước tỷ thí với nàng cũng đã thua rồi, hiện giờ lại còn đối biện pháp đến bất thế tử gia thú nàng ta, coi Vân Thanh Nhiễm nàng là người chết à?

Vân Thanh Nhiễm nhếch khóe miệng, không chút chần chừ đứng dậy, “Khải tấu hoàng thượng, thần thiếp không đồng ý.”

Thác Bạt Kỳ vừa mới mở miệng, hoàng thượng cũng không nói gì, Vân Thanh Nhiễm đã đứng ra trước.

“Thế tử phi, hiện tại cũng không tới phiên ngươi nói chuyện chứ?” Thác Bạt Yến đặc ý mở miệng, nàng cũng không tin, chuyện hai nước bang giao một thế tử phi nhỏ nhỏ như nàng ta còn có thể can thiệp, nàng ta chẳng lẽ không biết đây là chuyện giữa hai quốc gia là Đảng Ngụy bọn họ cùng hoàng triều Thịnh Vinh ư?

“À, Yến công chúa vội vã như vậy làm gì? Cứ coi như lập tức đồng ý, ngươi cũng không thể lập tức phủ thêm giá y, nghe Bồn cung nói một chút thì có quan hệ gì đây? Nóng vội ngược lại không ăn nổi đậu hũ nóng đâu.”

Vân Thanh Nhiễm ám chỉ Thác Bạt Yến không biết thẹn vội vã muốn đóng gói bản thân đưa cho Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm lại hướng hoàng thượng nói, “Thần thiếp nói ra suy nghĩ của mình, xin hoàng thượng để thần thiếp đem những lý do của thần thiếp nhất nhất nói ra.”

“Thế tử phi có lời gì cứ nói đừng ngại.” Dạ Minh Uyên đối với Vân Thanh Nhiễm không có thành kiến gì, không cảm thấy nàng là nữ tử đòi hi thì sẽ chán

ghét nàng từ tận đáy lòng giống như thái hậu vậy.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, thể tử gia nạp trắc phi, thần thiếp tự nhiên không có ý kiến, nhưng thần thiếp lo lắng thay thể tử gia, Yến công chúa tuổi trẻ xinh đẹp, sức sống tỏa ra bốn phía, nhiệt tình tràn trề, trời sanh tính tình tiêu sái, lại am hiểu cười ngửa bần cung, thể lực rất tốt, tràn ngập thanh xuân tình thần phấn chấn, thần thiếp là sợ... thể tử gia thân mình hư nhược, không chịu nổi sức ép, thể tử gia nói có phải không?”

Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, trong mắt mang theo cười, trong cười mang theo ý vị uy hiếp, người dám nói một chữ không cho ta thử xem?

“Khụ khụ, khụ...” Quân Mặc Thần bị hỏi lập tức che miệng ho khan, lấy tay che khóe miệng để người khác không nhìn tới cái nơi đang khẽ giương lên đó, “Khụ khụ, ái phi nói rất đúng, ái phi nói rất đúng...”

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm bốn mắt nhìn nhau, Vân Thanh Nhiễm dường như từ bên trong đôi mắt của hắn thấy được hắn đang không nhịn được cười.

Vân Thanh Nhiễm lại quay đầu tiếp tục nói với hoàng thượng, “Thứ hai, thần thiếp vừa mới vào vương phủ còn chưa tới một tháng, thể tử gia đã nạp trắc phi, làm mất mặt thần thiếp là việc nhỏ, nhưng thần thiếp là do hoàng thượng tứ hôn... thần thiếp sợ...”

Vân Thanh Nhiễm không nói hết, những lời còn lại nếu nói ra toàn bộ thì mặt mũi hoàng thượng cũng không nhịn được, ông là vua của một nước, nhất định phải lưu lại chút mặt mũi này cho ông.

Tuy nói đạo thánh chỉ tứ hôn đó là Quân Mặc Thần thỉnh cầu, nhưng bất kể thế nào cũng đều là hoàng thượng hạ chỉ, lúc ấy còn nào đến mức cả kinh thành ồn ào huyền ảo, trà lâu tửu quán đều nghị luận chuyện hôn sự tốt của Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần mà! Hoàng thượng thể mà lại đem một người điên tứ hôn cho thể tử gia phủ Trần Nam Vương, chuyện này muốn không trở thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu của mọi người cũng khó!

Nhưng hôm nay chỉ chớp mắt hoàng thượng lại ban thưởng một công chúa nước khác cho Quân Mặc Thần, hoặc nhiều hoặc ít có chút ý vị tự tát vào mặt ở bên trong.

Vân Thanh Nhiễm lại tiếp tục nói với hoàng thượng: “Thêm nữa, hai ngày trước, thần thiếp đã từng cùng Yến công chúa tiến hành một cuộc tỷ thí, nếu Yến công chúa thắng, thần thiếp phải nhận lời cho Yến công chúa vào cửa, nếu Yến công chúa bại bởi thần thiếp, thì không thể, kết quả là thần thiếp thắng, chuyện này thái hậu nương nương là nhân chứng.” Vân Thanh Nhiễm nói xong đặc biệt liếc nhìn thái hậu một cái.

Vân Thanh Nhiễm sau khi đồng thời kéo Quân Mặc Thần cùng hoàng thượng xuống nước thì càng phải kéo thái hậu xuống nước theo.

Sắc mặt phượng mẫu của thái hậu không còn giận liếc lại Vân Thanh Nhiễm, tuy Vân Thanh Nhiễm nói rất đúng sự thật, nhưng bà không thích bị đề cập đến như vậy, cảm giác có một loại mùi vị bị Vân Thanh Nhiễm lợi dụng.

Dạ Minh Uyên nghe vậy thì làm chứng cho Vân Thanh Nhiễm, “Lúc ấy nhi thần cũng có mặt, có thể chứng minh việc này.”

“Khụ khụ, khụ khụ... Còn có thần...” Quân Mặc Thần đương nhiên muốn ủng hộ Vân Thanh Nhiễm, nàng đang cố gắng không để nữ nhân khác gả cho hắn như vậy, hắn nhất định phải ủng hộ nàng rồi!

Hoàng thượng sau khi nghe xong lộ vẻ do dự, Vân Thanh Nhiễm nói những câu này là thật, cũng đều có lý, tuy rằng mỗi một điểm dường như đều không phải quá nghiêm trọng, nhưng bị nàng phân tích như vậy, hoàng thượng cũng không thể không lo lắng nhiều một chút.

Tuy nói Đàng Ngụy chịu nhượng bộ là chuyện tốt, nhưng cũng không thể bởi vậy mà không lo lắng những lời mà Vân Thanh Nhiễm nói.

Dạ Hoàng Nghị cân nhắc ở trong lòng.

Đang ở phía sau, Vân Từ Hy đứng dậy.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, thần khẩn cầu hoàng thượng tứ hôn Yến công chúa cho thần, thần ở biên ải nhiều năm, rất thích nữ tử nhiệt tình tiêu sái, lần đầu nhìn thấy Yến công chúa đã ái mộ nàng, mong hoàng thượng thành toàn.”

“Hy Nhi, con khi nào thì...” Vân Viễn Hằng nghe vậy có chút kinh ngạc, ông không biết nhi tử của mình gieo xuống rễ tình với Yến công chúa từ khi nào, lúc trước không hề thấy dấu hiệu!

“Phụ thân, con gạt cha là con là không đúng, con cho rằng mình cùng Yến công chúa không có duyên phận này, không ngờ hôm nay nghe Kỳ hoàng tử nói nguyện ý gả Yến công chúa đến đây, thần bỗng nhiên thấy có hi vọng, cho nên cả gan hướng Hoàng thượng thỉnh chỉ tứ hôn.” Vân Từ Hy mặt không chút thay đổi đối đáp lại lời Vân Viễn Hằng.

Vân Viễn Hằng bởi vì chuyện của Vân Yên Nhiên đã cảm thấy hết sức mệt mỏi, hiện giờ Vân Từ Hy lại tới tham gia một chân, khiến cho ông nhất thời cảm giác mình già hơn rất nhiều tuổi, thôi thôi, nhi tử lớn rồi, không thể cứ theo nó quan tâm mãi, hưởng chi vị Yến công chúa Đàng Ngụy này tuy rằng có chút ngang ngược, nhưng đầu gối cũng là công chúa của một nước đối với Vân gia bọn họ mà nói cũng rất tốt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Vân Từ Hy đứng ở bên cạnh nàng, Vân Từ Hy đã có ý tránh ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, không ngừng đầu nhìn nàng.

Quân Mặc Thần ở một bên ánh mắt sâu thẳm nhìn Vân Từ Hy, tựa hồ đang tính toán cái gì, ngón tay của hắn chậm rãi vẽ vài vòng ở trên tay vịn xe lăn, mỗi khi hắn tự hỏi vấn đề hắn đều làm động tác nhỏ này.

Hoàng thượng vốn còn lo phải đổi sang ai, mấy vị Vương gia thế tử khác hoặc là đã thú thê, hoặc là tuổi còn nhỏ, hoặc là trong kinh thành thanh danh không tốt lắm, khiến cho ông rất khó lựa chọn.

Vân Từ Hy ngược lại tự mình đứng dậy, Vân Từ Hy này là con của Vân Viễn Hằng, lại là đại tướng trong quân, lần này Vân Từ Hy điều nhiệm quay về kinh ông vốn đã nghĩ phải phong cho hắn làm quan, luận thân phận địa vị cũng không tính là kém, phối với một công chúa man di cũng đủ rồi, huống chi lại là chính bản thân hắn nói ái mộ Thác Bạt Yến, vừa vặn cho người làm hoàng đế ông đây một cái bậc thang.

“Được, được! Phần tình nghĩa này của Vân khanh gia đúng là đáng quý, Yến công chúa được một giai tể cũng coi như là lương duyên trời cho, trẫm lại há có thể không đồng ý sao?” Dạ Hoảng Nghi rất vui mừng nói, sau đó hỏi ngược lại Thác Bạt Kỳ, “Kỳ hoàng tử cảm thấy thế nào?”

Hoàng thượng tự mình nhận lời trước còn hỏi lại Thác Bạt Kỳ.

Thác Bạt Kỳ so với Thác Bạt Yến thì biết đúng mực hơn, hoàng thượng đã tự mình đồng ý trước còn hỏi lại hắn, nói trắng ra là đã quyết định rồi, hỏi Thác Bạt Kỳ cũng chỉ là làm bộ mà thôi, nếu Thác Bạt Kỳ còn cự tuyệt chính là lật bô ý tứ hoàng thượng, không đem hoàng thượng để vào mắt.

Thác Bạt Kỳ nhìn nhìn Vân Từ Hy, tuần tú lịch sự, con trai Thừa tướng, đại tướng trong quân, phối với muội muội của hắn đích xác xem như xứng đôi.

Lần này cái gọi là hòa thân, mặc dù là do Dạ Hoảng Nghi nói ra, nhưng Đảng Ngụy bọn họ đã thể hiện là thấp hơn người một đoạn, trước khi hắn đi phụ hoàng đã công đạo mãi, bất kể như thế nào, nhất định phải làm cho sự tình hoàn thành, không được sai sót, ít nhất ở ngoài mặt phải cùng hoàng triều Thịnh Vinh giao hảo, bằng không náo đến Dạ Hoảng Nghi, đại quân áp sát, Đảng Ngụy bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào ưu thế địa lý mà kéo dài hơi tàn thôi.

“Toàn bộ hết thảy xin nghe hoàng thượng an bài.” Thác Bạt Kỳ đáp ứng.

Thác Bạt Yến lại mặc kệ, người nàng trúng ý là Quân Mặc Thần, không phải Vân Từ Hy, vì sao phải gả cho Vân Từ Hy.

“Ta không muốn, người ta muốn gả là thế tử gia chứ không phải người nam nhân này!” Thác Bạt Yến luôn tự cao kiêu ngạo, cho dù là ở trước mặt hoàng đế Dạ Hoảng Nghi cũng không ngoại lệ.

Thác Bạt Yến thật sự là có đủ tuý hứng cũng có đủ không biết điều, nàng ta cho rằng mình là ai? Nếu thực lực của một nước như Đảng Ngụy lớn hơn hoàng triều Thịnh Vinh, như vậy lời mà nàng ta nói hôm nay còn có chút hiệu lực, nhưng mà sự thật lại tương phản, thực lực của hoàng triều Thịnh Vinh mạnh hơn tiểu quốc như Đảng Ngụy rất nhiều, còn không tới phiên một công chúa man di như nàng ta ra yêu cầu với Dạ Hoảng Nghi!

“Không được tuý hứng!” Thác Bạt Kỳ trừng mắt nhìn Thác Bạt Yến, không cho nàng ta xằng bậy.

“Muội không đáp ứng, muội muốn đi về tìm phụ hoàng mẫu hậu!” Thác Bạt Yến tức giận nói với Thác Bạt Kỳ, hoàng huynh một chút cũng không đau nàng, không phải huynh ấy đã đáp ứng nàng để nàng gả cho Quân Mặc Thần à, sạp có thể dễ dàng lật lọng như vậy!

“Trước khi xuất môn phụ hoàng đã công đạo, do ta toàn quyền làm chủ, không thể theo muội hồ nháo!” Thác Bạt Kỳ tuy rằng cảm tình với Thác Bạt Yến không tệ, nhưng so với an nguy của Đảng Ngụy càng thêm trọng yếu, hắn chỉ có thể hy sinh Thác Bạt Yến.

Đây là lần đầu tiên Thác Bạt Kỳ dùng khẩu khí hung dữ như vậy nói chuyện với Thác Bạt Yến.

Thác Bạt Yến bị ánh mắt lạnh thấu xương của Thác Bạt Kỳ dọa sợ, lời phản bác muốn nói ra khỏi miệng lại lần nữa nuốt trở về.

Hoàng thượng rên sát khi còn nóng, “Truyền ý chỉ trẫm, nay sắc phong Vân Từ Hy làm Cẩm Y Hầu, ban thưởng một tòa dinh thự, cũng tử hôn cho Yến công chúa Đảng Ngụy, chờ đợi Khâm Thiên Giám chọn ngày đại hôn.”

Hoàng thượng vốn định phong Vân Từ Hy sau khi hồi kinh một vị trí Đô Thống, nhưng hiện giờ để cho hắn làm Cẩm Y Hầu, như vậy Thác Bạt Yến cũng thành phu nhân Hầu gia, xem như cho Đảng Ngụy mặt mũi.

Có điều Cẩm Y Hầu cùng Đô Thống còn có một khác biệt lớn, Đô Thống có quyền lợi điều động binh mã, Cẩm Y Hầu không có, hoàng thượng chỉ sợ là không muốn Vân Từ Hy thân thân với công chúa Đảng Ngụy còn tay cầm binh quyền.

“Tạ chủ long ân.” Vân Từ Hy lĩnh chỉ tạ ơn.

Trên mặt của hắn thùy chung không có biểu cảm gì, theo lý thuyết nếu hắn ngưỡng mộ Thác Bạt Yến trong lòng, thì giờ phút này hắn phải thật cao hứng mới phải, nhưng mà hắn không có.

“Ái phi cảm thấy lời Vân thiếu tướng quân nói hôm nay có thật không?” Trên đường trở về, trên xe ngựa, Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Cái gì?”

“Hắn nói hắn ái mộ Thác Bạt Yến một đời, ái phi cảm thấy là thật hay giả?”

“Giả.” Vấn đề này nghĩ cũng không cần phải nghĩ.

“A? Vì sao ái phi khẳng định như vậy?”

Vân Thanh Nhiễm không biết Quân Mặc Thần đang thử thăm dò cái gì, nàng chỉ biết là bộ dáng kia của ca ca nàng không giống như chiếm được người thương, trái lại giống như là vì hoàn thành nhiệm vụ vậy, cho nên nàng rất khẳng định Vân Từ Hy không thật sự ái mộ Thác Bạt Yến.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ái Phi Quên Mang Theo Bản Thế Tử

“Trực giác.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Trực giác ư?

Quân Mặc Thần âm thầm cười, không phản bác Vân Thanh Nhiễm, cũng không hoàn toàn đồng ý.

Quân Mặc Thần đuổi tay đặt tay Vân Thanh Nhiễm lên trên tay mình, bỗng nói với Vân Thanh Nhiễm, “Lúc có chuyện gì cần ta thì phải sớm mở miệng, chúng ta là phu thê, ít nhất trước khi ta chết thì điểm này sẽ không thay đổi.”

Ngón tay thon dài ở trên bàn tay mềm mại nhỏ xinh chậm rãi vuốt ve, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy trên tay hơi ngứa, muốn rút lại, Quân Mặc Thần cầm tay nàng không buông, không để nàng thu về.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần, lại thấy hắn đã nhắm lại hai mắt của mình, bộ dáng thoạt nhìn giống như đã ngủ, có điều từ hành động hắn cầm lấy tay nàng, hiển nhiên hắn còn chưa ngủ.

Khuôn mặt lúc ngủ của hắn rất an tường, giống như một pho tượng Bạch Ngọc đã phủ bụi trăm năm. Lúc này thoạt nhìn hắn cũng trầm tĩnh hơn nhiều.

Kỳ thật Quân Mặc Thần chỉ đơn thuần nhắm hai mắt, nội tâm cũng không bình tĩnh đến vậy, hắn phát hiện mình thế nhưng lại trở nên sợ hãi cái chết, đã bao lâu? Hắn nhớ rõ bản thân đã xem nhẹ cái chết từ rất lâu rồi, một người từ khi vừa ra đời đã bị phán định mất sớm lúc tráng niên, là thói quen, cũng đã tiếp nhận.

Hắn không biết mình có thể sống tới khi nào, cũng không thêm để ý một ngày nào đó mình nhắm mắt lại rồi cuối cùng sẽ không tỉnh lại nữa. Cho nên cũng không sao cả.

Phụ vương cùng mẫu phi của hắn tuy sẽ thương tâm, nhưng bọn họ vẫn còn có nhau, mẫu thân sẽ khóc, nhưng có phụ thân bên cạnh, bà có thể cố gắng đối mặt, phụ thân sẽ khô sở, nhưng vì mẫu thân, ông sẽ giả vờ thực kiên cường.

Nhưng gần đây, hắn lại có chút không muốn chết, chỉ cần hắn không chết, nàng sẽ không thể rời khỏi hắn. Quân Mặc Thần cảm thấy từ lúc hắn gặp gỡ nàng lý trí của hắn rất dễ dàng chạy mất.

Hoàng thượng hạ thánh chỉ xuống, Khâm Thiên Giám lập tức chọn ngày, mười lăm tháng này, đúng là ngày hoàng đạo, trên nửa năm nay thì ngày này là đẹp nhất rồi.

Kỳ thật chọn tới chọn lui, cũng chính là ngày Vân Yên Nhiên xuất giá đến Đàng Ngụy được định ra từ trước, đã sớm chọn ra được ngày lành.

Bởi vì Thác Bạt Kỳ còn muốn gấp gấp trở về phục mệnh với phụ hoàng hắn, hôn sự này quá vội vàng về thời gian. Khâm Thiên Giám nhiều khi cũng nhìn tình huống nói chuyện, hoàng thượng muốn nói ngày mai là một ngày lành, cho dù ngày mai có mọi sự không hợp, bọn họ cũng chỉ có thể dùng một cái sọt vuông rồi nói nó hình tròn.

Tuy nói thời gian gấp gáp, phương diện lễ tiết một thứ cũng đều rất nghiêm túc, thứ nhất vốn định gả Vân Yên Nhiên đi, đương nhiên đã chuẩn bị tốt để xuất gia, hiện giờ chẳng qua là thay đổi nhân vật thay đổi hình thức. Thứ hai chuyện này là hoàng thượng đuổi lý trước, về phương diện hôn lễ này đương nhiên không thể giản lược, ông cho Thác Bạt Yến xuất giá từ hoàng cung, hết thầy đều dựa theo công chúa ruột thịt của hắn mà phô trương xử lý.

Thời gian vội vàng, phủ đệ Vân Từ Hy chưa thi công xong, cho nên hôn lễ vẫn cử hành ở Vân phủ.

Bên Vân phủ ngược lại loạn thành một đoàn, chuyện Vân Yên Nhiên xuất gia khiến Vân Trần thị giận dữ công tâm, tức thì ngắt đi, sau khi tỉnh lại tỉnh thần cũng không tốt, nào còn lòng dạ để xử lý hôn sự?

Nghe nói Vân Trần thị tuy đã tỉnh lại, nhưng cả ngày đều ồn ào muốn gặp Vân Yên Nhiên, Vân Viễn Hằng không đồng ý bà ta, bà ta liền vừa khóc vừa náo, mãi đến khi mệt mỏi ngủ thiếp đi mới an tĩnh.

Vân Viễn Hằng vốn đã đủ phiền lòng, Vân Trần thị còn không chút thông cảm cho ông, chỉ biết làm ầm ĩ.

Vân phủ hiện giờ phải làm một hôn lễ trọng đại như vậy, lại không có một nữ chủ nhân đương gia, sao có thể thành đây? Vân Viễn Hằng rơi vào đường cùng đành cho người đi mời Vân Thanh Nhiễm.

Mẫu thân bị bệnh, ca ca phải thú thê, lúc này đề nữ nhi Vân Thanh Nhiễm đã xuất giá trở về hỗ trợ là chuyện rất hợp tình hợp lý.

Ba nữ nhi của Vân Viễn Hằng, một người tiến cung làm phi, tự nhiên là không thể tùy tùy tiện tiện ra ngoài, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có thể gặp mặt một hai lần, một người hiện giờ vào tông miếu, theo lời hoàng thượng, phải luôn làm bạn trước thanh đèn cổ Phật.

Còn lại một người có cơ hội gặp mặt nhiều hơn, chỉ là... cô tỉnh lại là người mình không thân nhất.

Hạ nhân Vân phủ đến mời Vân Thanh Nhiễm trở về chủ sự Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm nhận lời, để hạ nhân kia đi hồi phủ trước, mình thu thập đồ xong sẽ đi.

Lục Trúc vừa thu dọn đồ đạc cho Vân Thanh Nhiễm, vừa không nhịn được hỏi Vân Thanh Nhiễm, bởi vì Vân Thanh Nhiễm là một chủ tử hiền hoà cũng sẽ không bởi vì hạ nhân lấn miêng mà trách phạt, cho nên trong đầu Lục Trúc có lời nào cũng sẽ dám nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Tiểu thư, người thật sự muốn về Vân phủ ở à?” Nghe khẩu khí này của Lục Trúc ngược lại cực kỳ không muốn, “Tuy nói phu nhân bị bệnh, Đại công tử lại muốn thành thân, để cho tiểu thư đã xuất giá hồi phủ thu xếp là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng mà...”

Hợp tình lý là hợp tình lý, nhưng trong đầu vẫn gát bó.

“Vân phủ cũng không phải đầm rồng hang hổ, sợ cái gì, chúng ta có thể từ bên trong đi ra, còn sợ bước vào lần nữa à?” Đáy mắt Vân Thanh Nhiễm mang ý cười, cũng không chút để ý, Vân Viễn Hằng còn có thể đối với nàng thế nào? Cho dù ông ta dám, nàng cũng tuyệt đối có thể bóp chết nó từ trong trứng nước!

“Đúng ha, có tiểu thư ở đây, ta sẽ không cần lo lắng!” Lục Trúc nghe vậy yên tâm hơn, “Đúng rồi, cần báo cho thế tử gia không? Lần này đi Vân phủ, chỉ sợ là phải ở đến trước đại hôn của Đại công tử...”

Lục Trúc vừa nói như thế, Vân Thanh Nhiễm đã nghĩ, vậy hẳn nên đánh tiếng với Quân Mặc Thần, bằng không rất không lễ phép.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Số lần Quân Mặc Thần đến phòng Vân Thanh Nhiễm bắt tri bắt giác đã gia tăng rồi.

Xe lăn của hắn ở bên ngoài vừa mới bị ánh mặt trời chiếu qua, bởi vậy trên mặt hiem khi thấy được mấy phản ứng đỏ, hồng như vậy so với việc nhẹ thoá chút phần còn nhạt hơn, nhưng đối với thế tử gia mà nói, đã là rất khó được.

“Khụ khụ khụ... Nghe nói ái phi muốn về Vân phủ ở?” Quân Mặc Thần dùng giọng điệu trần thuật nói những lời này, ngữ điệu bình thản, không có bất kỳ phách phồng nào, đây là giọng điệu nói chuyện nhất quán của hắn.

“Người cũng nghe được, phải biết cũng đều biết cả rồi.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nam nhân này à... bản lãnh biết rõ còn cố hỏi lại nâng cao một tầng.

“Còn có một việc bản thế tử vẫn không biết.” Quân Mặc Thần tự đẩy bánh xe lăn mà mình đang ngồi tiến lên, cẩn thận nhìn xem Lục Trúc đóng gói hành lý cho Vân Thanh Nhiễm, nhìn thật lâu, gần như là đem mỗi một đồ vật bên trong đều xem xét mấy lần.

Thật sự là nhìn rất lâu, tất cả mọi người đều hoài nghi Quân Mặc Thần có phải đột nhiên đối với mấy thứ như yếm của nữ nhi gia sinh ra hứng thú lớn lao hay không.

Sau đó, chỉ nghe Quân Mặc Thần như có suy nghĩ gì nói với Vân Thanh Nhiễm: “Ái phi, nàng còn mang thiếu một thứ.”

Vân Thanh Nhiễm chỉ chỉ Lục Trúc, “Do Lục Trúc nhà ta phụ trách, còn thiếu cái gì thì người nói với nàng là được.”

“Đúng đó thế tử gia, trong hành lý này của tiểu thư còn thiếu cái gì, ngài nói, nô tì lập tức đi mua thêm.” Lục Trúc vội hỏi, sợ mình thật sự mang thiếu cái gì, không làm tròn bổn phận.

“Bản thế tử.” Quân Mặc Thần nói. :))

Sau khi hắn nói xong ba chữ kia, Lục Trúc hậu tri hậu giác tưởng rằng hắn còn chưa nói xong, chờ hắn nói tiếp, kết quả phát hiện câu nói này của Quân Mặc Thần tổng cộng cũng chỉ có ba chữ đó.

“Mang thiếu rồi.” Quân Mặc Thần lại khó có khi hưng trí bổ sung một câu.

Quân Kiệt vốn định quay về trong phòng Quân Mặc Thần cảm áo choàng sang cho hắn, chuẩn bị trước, vạn nhất gia bọn họ cùng thể tử phi trò chuyện đến quên thời gian, mặt trời xuống núi sẽ dễ cảm lạnh, đang định bước chân vào chợt nghe Quân Mặc Thần nói câu này, chân ngay trên ngưỡng cửa vấp một cái, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống, uống hắn còn có một thân võ công hơn người, thân là thị vệ bên người Quân Mặc Thần không ngờ lại bị vấp cửa.

Lục Trúc lặng hơn nửa ngày mới kịp phản ứng thì ra thể tử gia nói thứ đồ mang thiếu là chỉ chính bản thân ngài ấy à!

Quân Mặc Thần không có bất kỳ biểu tình khác thường nào, còn hướng về phía Vân Thanh Nhiễm thân nhiên mỉm cười một tiếng.

Thể tử gia ngài muốn đi thì muốn đi đi, ta còn có thể ngăn cản người không cho người đi à? Nói thể nào thì người cũng được coi như là con rể của Vân phủ, người muốn đi thăm nhạc phụ nhạc mẫu, chuyện này cho dù nói đến chân trời, cũng không có ai nói người không đúng...

Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần một đường đến thăm Vân phủ.

Vân Viễn Hằng và Vân Từ Hy đều ở cửa tiếp đón hai người, trên mặt Vân Viễn Hằng mặt mũi rõ ràng, chuyện của Vân Yên Nhiên bản thân ông cũng rất khó chịu, hiện giờ Vân Trần thị còn không yên tĩnh, càng khiến cho mấy ngày này ông liên tiếp phải chịu tra tấn, thế cho nên cả người thoát nhìn rõ ràng già đi mấy tuổi.

Về phần Vân Từ Hy, thân là người sắp đại hôn, trên mặt của hắn lại không hề vui sướng, cũng không có quá nhiều khổ sở, trạng thái so với Vân Viễn Hằng thì tốt hơn rất nhiều.

Hiện giờ thân phận Vân Từ Hy thay đổi, sau khi được phong làm Cẩm Y Hầu thì không cần phải quý xuống thỉnh an Quân Mặc Thần nữa, Vân Viễn Hằng cũng chỉ cần thỉnh an hai người là được.

“Thanh Nhiễm, lần này cần mọi người hỗ trợ, thật sự rất áy náy.” Lúc Vân Từ Hy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm trên mặt lộ ra một nụ cười duy nhất trong mấy ngày qua.

Vân Thanh Nhiễm vừa muốn nói chuyện, Quân Mặc Thần đã chặn trước người Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ khụ, Hầu gia, bản thể từ ngồi xe ngựa mệt nhọc, thân mình có chút không khỏe, khụ khụ, làm phiền Hầu gia mang bản thể từ cùng ái phi đến chỗ ở nghỉ tạm một lát trước, được không? Khụ khụ khụ...”

Không biết có phải là Vân Từ Hy nhầm hay không, hắn dường như cảm thấy địch ý truyền đến từ trên người Quân Mặc Thần, là ảo giác ư?

“Đó là đương nhiên.” Vân Từ Hy nói, sau đó nói với quân gia Vân Cầu, “Người trước tiên đỡ phụ thân đi nghỉ ngơi đi, trong phủ đã có ta.”

Vân Từ Hy biết cha mình hai ngày này có chút lao lực mệt mỏi.

Vân Cầu gật đầu, đỡ Vân Viễn Hằng xin được cáo lui trước.

Sau đó Vân Từ Hy mang theo Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần đi đến một nơi trong phủ.

Không phải tiểu trúc cách xa nhà chính lúc Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại, mà là Bích Vân Các, là nơi ở trước khi Vân Thanh Nhiễm bị điên.

Thanh tịnh hơn tiểu trúc, Bích Vân Các lộ vẻ đại khí nhiều hơn, sau khi Vân Thanh Nhiễm điên thì luôn bỏ không, nhưng lúc Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đi vào lại phát hiện cả tòa viện đều được dọn rất sạch sẽ, thậm chí những đóa hoa trên bồn hoa nhỏ trong viện đều nở rất đẹp.

Trong chính viện có một gốc cây dong, bên trên còn treo một cái dây đu, chắc hẳn là chỗ trước kia Vân Thanh Nhiễm chơi đùa.

Mấy ngày này Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm sẽ ở gian phòng trước kia của Vân Thanh Nhiễm.

“Đồ vật trong phòng mọi người đều được giữ lại, không hề thay đổi.” Vân Từ Hy nói xong, đột nhiên ngừng lại, hắn vừa mới có chút thất thố, hiện tại nói chuyện trước kia để làm gì?

“Ca, nơi này còn có phòng khác không?” Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn bên trong phòng, phòng tốt thì có tốt, chỉ là trong gian phòng đó chỉ có một chiếc giường, đây chẳng phải có nghĩa là nàng phải chen chúc cùng ngủ trên một chiếc giường với Quân Mặc Thần à?

“Thanh Nhiễm cần phòng khác làm gì? Phòng khác đương nhiên có, chẳng qua không phải dành cho chủ tử ở, là giường chung cho hạ nhân ở, hơn nữa chưa được dọn dẹp qua.” Vân Từ Hy hồi đáp.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần chậm rãi nằm thẳng trên giường, rất đúng lúc cắt ngang đối thoại giữa Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm, “Đa tạ Hầu gia an bài, bản thể từ nghỉ ngơi trước, để Thanh Nhiễm nâng bồi ta được không?”

“Không có vấn đề gì.” Vân Từ Hy chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm, nhưng sau đó xoay người rời khỏi phòng, hơn nữa còn đóng cửa phòng lại, hắn dựa lưng lên trên cửa, hít một hơi thật sâu, bắt buộc trên mặt mình nâng lên thành nụ cười, Thanh Nhiễm, bất kể ca ca có muốn bao nhiêu, ca ca cũng không thể, cho dù là chuẩn bị nhiều thêm một phòng cho hai người, thì cũng không thể, ca ca không thể để cho người khác bàn tán về mọi người.

Ánh mắt Vân Từ Hy dừng lại trên dây đu trong sân kia, bên đó có hồi ức giữa hân và tiểu Thanh Nhiễm của hân.

Vân Từ Hy bắt buộc chính mình thu hồi ánh mắt, rời khỏi Bích Vân Các.

“Ái phi tới đây một chút.” Sau khi Vân Từ Hy rời khỏi Quân Mặc Thần nói với Vân Thanh Nhiễm, giống như có chuyện tương đối trọng yếu cần nói với Vân Thanh Nhiễm.

Lúc Vân Thanh Nhiễm đi đến bên giường, Quân Mặc Thần bỗng vươn tay ôm lấy cổ Vân Thanh Nhiễm, ở trên cổ Vân Thanh Nhiễm cắn một cái.

Thay vì nói là Quân Mặc Thần cắn, chẳng bằng nói là hân đang gặm mút, thật sự ở trên cổ Vân Thanh Nhiễm mút ra một vết hồng ngân cực kỳ rõ ràng.

Quân Mặc Thần không thoải mái, trong lòng rất không thoải mái!

Trong viện này có hồi ức trước kia của Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Từ Hy, dù Quân Mặc Thần biết mình có ý nghĩ như vậy thực ngại thẹn, nhưng hân vẫn không không chế được mà buồn bực, hân thật sự là gặp ma mà!

Vân Thanh Nhiễm sờ sờ chỗ cổ mình bị Quân Mặc Thần hung hăng cắn, “Bất chước không đến chốn, hôm nào sẽ dạy ngươi.”=))

Quân Mặc Thần thật sự là bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức chết rồi, phản ứng của nàng có thể không cần bình tĩnh như vậy không hả?

Lúc ăn cơm tối, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm mới từ trong phòng đi ra.

“Thanh Nhiễm, đến ngồi bên này.” Vân Từ Hy tiếp đón Vân Thanh Nhiễm qua, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy hồng ngân trên cổ Vân Thanh Nhiễm, tâm tính thiện lương giống bị thứ gì đó hung hăng đâm một cái, trong lòng hiểu được là một chuyện, lúc thật sự nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Động tác của Vân Từ Hy trở nên cứng ngắc, mà cứng ngắc của hân đều rơi vào trong mắt Quân Mặc Thần đi ở phía sau Vân Thanh Nhiễm.

Vân Viễn Hằng nói với Quân Mặc Thần, “Thê tử thân thể không khoẻ sẽ không tham dự, thê tử gia chúng ta cứ ngồi vào chỗ trước đi.”

Vân Trần thị không ra ăn cơm chiều, hai ngày này vẫn luôn như thế.

Bốn người ngồi xuống, bọn hạ nhân bưng đồ ăn lên, Vân Thanh Nhiễm chú ý tới trang phục hôm nay của nha hoàn đứng ở phía sau thỉnh thoảng hỗ trợ hầu hạ Vân Viễn Hằng tựa hồ vô cùng đặc biệt.

Quần áo của nha hoàn trong phủ đều thống nhất, có điều nha hoàn kia dường như đã tự mình sửa lại một chút, khiến quần áo thoát nhìn rất nghiêm cẩn càng thêm lộ ra ngoài, dáng người của nha hoàn đó rất đẹp, bộ ngực no đủ chống cho quần áo trướng cao, phảng phất như muốn khiến quần áo căng nứt ra.

Những ngày sau khi Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại ở trong Vân phủ không phải quá dài, chỉ thỉnh thoảng gặp qua nha hoàn này một hai lần, hình như là đại nha hoàn đi theo bên người nương nàng.

Mẫu thân của nàng hiện giờ sinh bệnh, thân là đại nha hoàn nàng ta không nên đi theo bên người mẫu thân nàng hầu hạ ư? Vì sao lại đi theo bên người Vân Viễn Hằng, hơn nữa nhìn bộ dạng tư thế này của nàng ta, tựa hồ là cố ý muốn câu dẫn Vân Viễn Hằng.

Đây là trực giác của Vân Thanh Nhiễm, chẳng qua Vân Thanh Nhiễm sẽ không hỏi nhiều, việc này không có quan hệ gì đến nàng.

Bốn người đang ăn, chỉ nghe thấy bên ngoài có một người hùng hổ chạy tới, bên người còn đi theo một đám thái giám cung nữ.

“Bốn công chúa đến đây, vì sao các ngươi còn không mau nghênh đón?” Thác Bạt Yến vừa đứng ở trước mặt, đã cao ngạo nói với mọi người như vậy.

Vân Viễn Hằng là người đầu tiên từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới trước mặt Thác Bạt Yến, “Yến công chúa, đại hôn sắp tới rồi, tân lang và tân nương không nên gặp mặt, không hợp lễ nghi.”

“Cái gì mà lễ với không lễ, nếu có cấp bậc lễ nghĩa đó cũng là cấp bậc lễ nghĩa của hoàng triều Thịnh Vinh các ngươi, đâu có liên quan gì tới chuyện của ta?” Thác Bạt Yến không đem Vân Viễn Hằng để vào mắt, “Ta nói cho các ngươi biết, ở Đàng Ngự chúng ta, nếu nam nhân cùng nữ nhân đã chuẩn bị tốt muốn kết làm phu thê, thì phải đồng sàng cộng chẩm trước, ta là công chúa Đàng Ngự, đương nhiên cần dựa theo quy củ Đàng Ngự chúng ta!”

Đồng sàng cộng chẩm trước mới thành hôn?

Vân Thanh Nhiễm thực ra từng nghe nói qua, ở Thanh triều cũng có cách cách thử hôn, trước khi cách cách xuất giá muốn tìm một nữ tử mà mình tin được ngủ với lão công tương lai của mình một phen, để biết trước năng lực trên phương diện đó của lão công mình như thế nào.

Trong dân tộc thiểu số cũng có tẩu hôn, nam nữ bất luận dựng vợ gả chồng, đều trực tiếp lăn lên giường.

Hôm nay lại biết thêm một loại, trước khi dựng vợ gả chồng cần cùng phu quân tương lai của mình lăn lên giường một hồi.

Thác Bạt Yến vừa mới dứt lời, sắc mặt Vân Viễn Hằng biến đổi, trầm nghĩ, Yến công chúa này thật sự có đủ vô lễ hồ nháo, nàng ta là công chúa Đàng Ngự không sai, nhưng ngày sau người mà nàng ta phải gả không phải người Đàng Ngự, nàng ta thực sự coi bọn họ trở thành người Đàng Ngự à?

Vân Viễn Hằng vừa định nói gì, chỉ nghe Vân Từ Hy đứng dậy nói với quản gia Vân Cầu: “An bài xuống, đêm nay ta cùng ngủ với Yến công chúa điện hạ.”

Nghe vậy Thác Bạt Yến đắc ý nhượng mảy, sau đó tự mình ngồi xuống bàn cơm, bắt đầu ăn.

Vân Thanh Nhiễm cũng không để ý Thác Bạt Yến không lễ nghi không quy củ, nàng để ý chính là mục đích lần này của Thác Bạt Yến, nếu như trước kia chưa từng gặp qua Thác Bạt Yến, Vân Thanh Nhiễm chỉ nghĩ là nàng ta muốn dựa theo quy củ Đàng Ngự bọn họ, nhưng đủ loại dấu hiệu tỏ rõ, Thác Bạt Yến không muốn gả cho ca ca của nàng, tự nhiên cũng không thể tự mình chạy tới yêu cầu ngủ một đêm trước với ca ca nàng.

Sau đó, Quân Mặc Thần tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm, nói với nàng: “Ái phi, vì sao bản thể từ lại cảm thấy đêm nay mình sẽ gặp nguy hiểm nhỉ, đêm nay ái phi sẽ bảo vệ tốt bản thể từ chứ?”

Vân Thanh Nhiễm cười một tiếng, Quân Mặc Thần tất nhiên cũng đã biết tiểu tâm tư của Thác Bạt Yến, nhưng hiện tại còn không biết Thác Bạt Yến tính toán ra chiêu thế nào.

Không biết cũng không sao, nàng sẽ bóp chết hi vọng nàng ta từ trong trứng nước trước, tránh để nàng ta lại náo ra sự tình gì, vừa vặn, nàng ta không phải không muốn gả cho ca ca nàng à? Nàng còn chưa muốn gọi nàng ta một tiếng tẩu tử đâu, đợt mua bán này tính toán thế nào để có lời nhất, nàng thích mua bán đủ lời không lỗ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Làm Âm Chấn Cho Thế Tử Gia

Tối nay đối với mọi người mà nói đều là một đêm tương đối gian nan, bởi vì Vân phủ khá náo nhiệt so với thường ngày, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần tiến vào Vân phủ, hiện giờ còn thêm một công chúa ngoại tộc.

Bích Vân Các của Vân Thanh Nhiễm cùng Sơn Võ Các của Vân Từ Hy nằm cùng nơi, Vân Thanh Nhiễm khi còn nhỏ luôn theo chân Vân Từ Hy lớn lên, chỗ ở của hai người đương nhiên nằm ở cùng nơi, thậm chí trước lúc Vân Thanh Nhiễm sáu tuổi, đều ở tại Sơn Võ Các cùng với Vân Từ Hy, nói cách khác kỳ thật Vân Thanh Nhiễm có một chỗ ở cho riêng mình cũng chỉ được hơn một năm, sau đó thì bị điện.

Trong phòng của Vân Từ Hy ở Sơn Võ Các đều được an bày thoải đáng, trên giường vốn chỉ có một gối đầu, lúc này đã đổi thành hai cái, màu sắc chăn mền cũng đặc biệt đổi thành sắc đỏ thắm vui mừng, nha hoàn phụ trách chuẩn bị không nhìn được oán hận, Thiếu phu nhân tương lai này quả thật là nữ tử man di, một chút quy củ cũng không hiểu, nào có nữ tử chưa gả đã chạy tới đồng sàng cộng chạ với phu quân trước chứ?

Làm hại các nàng còn phải chuẩn bị đệm giường tạm thời, nói thật, chuẩn bị để làm cái gì chứ? Cũng không phải đại hôn! Thiệt là!

Bọn nha hoàn ở dưới đáy lòng bất bình thay Vân Từ Hy, trong số các nàng không chỉ có một người trộm thương Vân Từ Hy, đều trông mong sẽ có một ngày có thể làm tiểu thiếp thông phòng cho Vân Từ Hy chẳng hạn, hiện giờ xuất hiện công chúa man di, chuyện này đã trở nên khó khăn rồi.

Thác Bạt Yến vào phòng, nhìn qua gian phòng được tỉ mỉ bố trí, chỉ hừ lạnh một tiếng, ai muốn gả cho tên Vân Từ Hy kia sao? Người nàng muốn gả là Quân Mặc Thần! Nàng đã trúng ý, thì nhất định phải thu vào tay, ai cũng không ngăn cản được nàng.

“Các người toàn bộ đi ra ngoài cho ta!” Thác Bạt Yến vừa vào cửa đã đuổi người.

Nghe khẩu khí này của nàng ta, giống như đã thành đương gia chủ mẫu của Vân phủ vậy, đáy lòng mấy nha hoàn bên trong gian phòng càng thêm không vui, chẳng qua trở ngại thân phận Thác Bạt Yến mà không tiện mở miệng.

Sau khi đám nha hoàn bị nghẹn một hơi thôi lui ra khỏi phòng, Thác Bạt Yến đi tới trước giường, xóc nền giường đỏ thắm lên, sau đó từ trên người mình lấy ra một ống trúc nhỏ, nàng mở nắp ống trúc ra, chỉ thấy một con sâu đen tuyền từ trong ống trúc bò ra, rơi xuống trên giường đơn sạch sẽ.

Con sâu đó có sáu chân, vỏ ngoài cứng rắn màu đen, bộ dáng thoạt nhìn có chút ghê tởm.

Đây là một loại độc trùng đặc biệt của Đàng Ngự bọn họ, sinh hoạt ở trong rừng sâu núi thẳm, trước kia từng có người lên núi bị con sâu này cắn, kết quả là chết.

Thác Bạt Yến nhìn độc trùng trào phúng trong lòng, tên Vân Từ Hy đó là cái thứ gì? Hắn muốn nàng gả cho hắn thì nàng phải gả à? Nàng không gả!

Hừ, cho người bị độc trùng cắn chết, xem người còn thú Bồn công chúa thế nào!

Thác Bạt Yến lại xếp gọn chăn mền, để độc trùng được giấu kín trong chăn.

Trên mặt Thác Bạt Yến lộ ra nụ cười hài lòng, đúng lúc đó, cửa phòng bị người mở ra, Vân Thanh Nhiễm từ bên ngoài tiến vào.

Thác Bạt Yến thấy Vân Thanh Nhiễm, vì chợt dạ nên tươi cười cứng ngắc lại, lập tức đuổi người, “Người tới làm gì? Nơi này là phòng mà ta và ca người phải ngủ đêm nay, người không rời đi nhanh chứ?”

Vân Thanh Nhiễm không để ý đến Thác Bạt Yến, lập tức đi về phía giường.

“Người muốn làm gì?” Thác Bạt Yến muốn đi ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm cũng nhắc chân trực tiếp cho nàng một cước, “Đừng ngăn trở ta, ta nhìn đã phiền.”

Vân Thanh Nhiễm đạp xong xóc chăn trên giường lên, con sâu đen tuyền ghê tởm lại xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua bên giường, tiện tay nhặt một chiếc giấy của Vân Từ Hy ở bên cạnh giường.

“Ba ——”

Tay phải giờ giấy, nặng nề đập xuống, trúng con độc trùng kia.

Mới vừa rồi trên giường được đám nha hoàn xử lý sạch sẽ lại xuất hiện một chiếc giấy, sừng sững ở đó, kỳ thật nó rất vô tội mà.

Thác Bạt Yến bị Vân Thanh Nhiễm đạp một cước, còn ôm bụng mình kêu lên đau đớn, chờ phục hồi tinh thần lại, thì độc trùng nàng ta mang đến đã bị cái giấy đè lên, từ một con độc trùng biến thành một cô thi thể.

Phòng chùng còn là một khối thi thể dẹp lép không còn hình dạng.

Vân Thanh Nhiễm làm xong quay đầu nhìn lại Thác Bạt Yến, “Người nhìn chăm chăm vào ta làm gì? Có sâu không đập chết chẳng lẽ người muốn đi ngủ cùng nó à?”

Thác Bạt Yến chán nản, vừa định ra tay với Vân Thanh Nhiễm, vừa vờn một bàn tay ra, đã bị Vân Thanh Nhiễm bắt được, Vân Thanh Nhiễm túm lấy cánh tay Thác Bạt Yến chuyển ra phía sau nàng ta, lại đem cánh tay còn lại cũng vờn ra sau lưng Thác Bạt Yến, khiến hai tay Thác Bạt Yến đều bị vờn ở phía sau đầu, không nhúc nhích được.

Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa lấy đồ tại chỗ, nàng thuận tay lấy cái đai lưng Bạch Ngọc của Vân Từ Hy treo ở trên kệ bên cạnh, trói hai tay Thác Bạt Yến. Đáng thương cho cái đai lưng thượng hạng này, bên trên còn được khảm mấy miếng Bạch Ngọc phẩm chất không tệ đó.

“Người mau thả ta ra, người mau thả ta ra!” Thác Bạt Yến giãy dụa, nàng ta càng giãy dụa Vân Thanh Nhiễm càng buộc chặt.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm buộc xong lại tỉ mỉ ngắm nhìn Thác Bạt Yến, ngày hôm nay Thác Bạt Yến mặc phục sức của hoàng triều Thịnh Vinh, nàng ta ở trong cung hai ngày, thái hậu đã cho người đặt mua.

“Người rốt cuộc muốn làm gì, người mau thả ta ra!” Thác Bạt Yến nóng nảy.

Vân Thanh Nhiễm đưa tay cời bỏ búi tóc trên đầu Thác Bạt Yến, khiến mái tóc dài của Thác Bạt xõa xuống, sau đó Vân Thanh Nhiễm túm lấy tóc nàng ta, lôi nàng ta đi ra ngoài.

“Vân Thanh Nhiễm người làm cái gì, người buông tay cho ta!” Thác Bạt Yến muốn phản kháng, nhưng tóc của nàng bị Vân Thanh Nhiễm nắm chặt, không đi theo Vân Thanh Nhiễm thì da đầu cũng sẽ bị Vân Thanh Nhiễm kéo tới đau rất!

Lúc Vân Thanh Nhiễm mở cửa, những nha hoàn kia bên ngoài đều tròn to mắt nhìn, vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đi vào các nàng còn không biết là có việc gì, thân là muội muội Vân Từ Hy, cùng tấu tử tương lai trong khuê phòng lặng lẽ nói nói hai câu cũng rất bình thường, nhưng cửa vừa mở ra, không ngờ là Vân Thanh Nhiễm túm lấy tóc Thác Bạt Yến đi ra ngoài!

“Thế từ phi, ngài đây là... muốn cùng với Thiếu phu nhân đi nơi nào?” Không phải nha hoàn coi cửa lắm miệng, mà là tình huống này có chút kì quái.

“Mang nàng ta đi dạo trong phủ, hôm nay là lần đầu tiên nàng ta tới Vân phủ, khẳng định còn chưa được thưởng thức qua phong cảnh đẹp của Vân phủ, thân là Nhị tiểu thư Vân phủ, Bốn cung đương nhiên nên tận tình làm chủ.” Vân Thanh Nhiễm nói xong lực đạo trên tay càng thêm nắm chặt, khiến cho Thác Bạt Yến lại gào khóc kêu to, “Người xem Yến công chúa rất cao hứng này! Đúng rồi, trên giường có một con rệp vừa mới bị ta đánh chết, nhớ cho người thay đổi đệm chăn đi.”

Trong tay kéo tóc công chúa, Vân Thanh Nhiễm vẫn có thể nói đến vô cùng thản nhiên.

“Ách... Vâng, vâng... Nô tì đã biết...” Nha hoàn nhút nhát nhìn qua, dẫn người đi dạo chung quanh quý phủ, có cần túm tóc vậy không? Hay đây là tập tục Đàng Ngự? Thật đúng là đặc biệt... =))

Vân Thanh Nhiễm công đạo xong lôi kéo tóc Thác Bạt Yến tiếp tục tiến lên, nàng bước nhanh, Thác Bạt Yến không đuổi kịp, tốc độ của Thác Bạt Yến chỉ cần hơi chậm, tóc của nàng ta cũng sẽ bị dùng sức mà kéo xuống, đau đến mức nàng ta oa oa kêu khóc.

Vân Thanh Nhiễm túm lấy Thác Bạt Yến rời khỏi Sơn Vô Các, đi tới Bích Vân Các bên cạnh, lập tức vào gian phòng của nàng, hiện giờ bên trong phòng nàng có Quân Mặc Thần đang nghỉ ngơi.

Quân Mặc Thần đang định lên giường đi nghỉ, thì chứng kiến Vân Thanh Nhiễm kéo theo một bình dầu trở về, bình dầu kia còn không nhỏ, thể tích lớn không nói còn là một cái bình cổ cao, vì thế ánh mắt cũng rất cao, nhìn những người khác đều thấp hơn mình một đoạn.

“Khụ khụ, ái phi sao lại mang nàng ta đến đây?” Động tác lên giường của Quân Mặc Thần vẫn không đình chỉ, vừa chậm rãi đi, vừa nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn động tác Quân Mặc Thần tự mình từ xe lăn xuống lại leo lên trên giường, có mấy phần ý vị của lão nhân đã thất tuần, động tác lên giường của lão nhân thất tuần còn nhanh hơn một chút so với hần.

“Nàng không phải thích người à, ta mang nàng ta tới làm ấm giường, người thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm cười khanh khách nói xong, Quân Mặc Thần nếu nói muốn nàng lập tức cởi sạch nữ nhân này ném lên trên người hần, cam đoan phục vụ đến nơi đến chốn.

“Khụ khụ khụ... bản thể tử vẫn tương đối thích nàng làm ấm giường cho ta hơn, người khác làm ấm, bản thể tử không hiếm lạ.” Quân Mặc Thần cười như không cười trả lời.

Nàng cũng chưa từng làm ấm giường cho hần được không?

“Người đã không cần, ta sẽ ném nàng ta ra, thuận tiện cho ta mượn người.”

“Mượn người?”

“Người này nặng như vậy ta gánh không nổi, cho nên mượn người một người đến phụ trách làm khuôn vác.”

“Nàng định làm gì?” Quân Mặc Thần mỉm cười, nàng lại tính toán làm gì đây? Định ném công chúa Đảng Ngụy đi nơi nào?

“Giết người vớt thi, chưa nghe nói qua à?”

“Khụ khụ khụ... Người trên tay nàng vẫn còn sống.”

“Vây vớt xong đồng thời giết chết.” Vân Thanh Nhiễm nói giống như Thác Bạt Yến không phải một người mà là một con con chuột tiện tay bắt được vậy.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói muốn nàng chết, Thác Bạt Yến càng thêm kích động giấy dựa, kết quả chỉ đổi lại bản thân càng đau mà thôi.

“Khụ khụ, ái phi muốn mượn người của bản thể tử, nếu bản thể tử cho nàng mượn người rồi, thì có chỗ tốt gì đây?” Quân Mặc Thần cười hỏi Vân Thanh Nhiễm, tựa hồ đang đợi Vân Thanh Nhiễm nói ra một điều kiện làm cho hần thỏa mãn.

Vân Thanh Nhiễm im lặng ba giây, sau đó lưu loát xoay người, đi mất.

Quân Mặc Thần buồn bực, hần cũng không phải không đồng ý cho mượn người mà, hần chỉ là muốn nàng lấy lòng hần một chút thôi, một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng không cho hần có cơ hội nói ra, lại có thể xoay người đi mất!

Thật sự là tức chết hần!

“Quân Kiệt.”

Quân Kiệt vẫn luôn chờ ở bên ngoài phòng, Quân Mặc Thần vừa gọi, hần lập tức hiện thân, “Gia, có gì cần phân phó?”

“Người đi giúp thể tử phi, thể tử phi muốn người làm cái gì thì người làm cái đó, chỗ nào khiến thể tử phi vất vả thì người đều phải làm, đừng để cho nàng mệt nhọc.”

“Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh.” Quân Kiệt lĩnh ý chỉ của Quân Mặc Thần vội vàng đi ra cửa đuổi theo Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không đi đến địa phương khác, mà là đi tiểu trực nàng từng ở trước khi tỉnh lại.

“Người buông ra, người có nghe không hả!” Vân Thanh Nhiễm đi càng lâu, Thác Bạt Yến càng thống khổ, nàng cảm thấy da đầu của mình sắp bị Vân Thanh Nhiễm kéo rách, muốn đau bao nhiêu có đau bấy nhiêu, nàng lớn như vậy rồi còn chưa từng chịu qua loại ủy khuất này!

“Người có muốn ta nhét cái gì đó vào trong miệng người? Ven đường có không ít đá tảng thoạt nhìn rất được đấy, có muốn thử một viên?” Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc hỏi Thác Bạt Yến.

Nhét đá vào trong miệng?

Thác Bạt Yến ngậm miệng lại, hung tợn trừng mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm, trừng mắt đi, ta nhất định sẽ đòi lại toàn bộ khuất nhục ngày hôm nay!

Vân Thanh Nhiễm kéo Thác Bạt Yến vào tiểu trúc, phía sau núi giả nơi đó có một lỗ nhỏ, chính nàng bỏ ra khí lực rất lớn mới đào được.

Vân Thanh Nhiễm ấn Thác Bạt Yến tới trước lỗ nhỏ, chỉ vào cái lỗ nhỏ kia ra lệnh cho nàng ta, “Chui qua đi.”

Thác Bạt Yến nhìn nhìn cái lỗ nhỏ kia, nuốt nước miếng một cái, “Ta không muốn! Bồn công chúa đường đường là công chúa của một nước, sao có thể làm ra loại chuyện chui lỗ nhỏ hạ tiện như vậy chứ!”

Thác Bạt Yến không chịu chui, Vân Thanh Nhiễm ấn đầu nàng ta xuống bắt nàng ta chui!

Cái gì mà lỗ nhỏ, đó là cái lỗ tự do để nàng đi ra thế giới bên ngoài!

Vân Thanh Nhiễm thật sự ấn đầu Thác Bạt Yến xuống, sau đó nhấc chân đá mông Thác Bạt Yến.

“Mông dễ thấp một chút, bằng không ta đập nguoi một cước nguoi cũng ra không được, nguoi muốn ta đập thêm mấy đá nữa hả?” Vân Thanh Nhiễm nhấc chân, bộ dáng nóng lòng muốn thử khiến Thác Bạt Yến sợ tới mức “vèo” một cái đã chui qua.

Vân Thanh Nhiễm thấy Thác Bạt Yến chui qua rồi, bản thân thì lại leo tường vậy, treo tường đi ra ngoài, hiện tại thân thể nàng đã tốt hơn, không cần phải đi từ phía dưới, lúc có thể leo tường thì nên leo tường.

Vân Thanh Nhiễm vừa mới treo qua tường vậy đã nhìn thấy Thác Bạt Yến muốn chạy trốn. Nàng tiến lên túm tóc Thác Bạt Yến, lại giật nàng ta trở về, nữ nhân này, giây nào cũng phải nhìn theo, bằng không sẽ xảy ra chuyện.

Vân Thanh Nhiễm đang muốn mang Thác Bạt Yến rời đi, bên trong tường vậy lại nhảy ra một người.

“Thế tử phi, thuộc hạ phụng mệnh thế tử chi đến đây, thế tử gia nói, có chuyện gì ngài cứ phân phó thuộc hạ đến làm là được.” Quân Kiệt thi lễ với Vân Thanh Nhiễm, cung kính nói.

“Không cần, ta tự mình làm sẽ tốt hơn, ta túm lấy tóc của nàng ta rồi, không cần xài quá nhiều khí lực.” Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm muốn có người hỗ trợ giúp nàng ném Thác Bạt Yến từ trong Vân phủ ra ngoài, hiện giờ người đã ra rồi, cũng coi như là thỏa đáng.

“Thế tử phi, ngài thân thể thiên kim, loại việc nặng nhọc này cứ để cho thuộc hạ làm đi!” Quân Kiệt rất kiên trì, đối với nhiệm vụ mà Quân Mặc Thần đã công đạo xuống, Quân Kiệt bất kể thế nào cũng phải toàn lực ứng phó.

“Không nặng nhọc, chỉ có vài cọng tóc thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói xong còn đặc biệt cho Quân Kiệt nhìn tóc Thác Bạt Yến mà nàng nắm trên tay, ý bảo chuyện nàng đang làm thật sự không hề nặng nhọc.

“Bẩm thế tử nương nương, thế tử gia để thuộc hạ đến trợ giúp thế tử phi, thuộc hạ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.”

“Mệnh lệnh của thế tử gia nguoi là mệnh lệnh, mệnh lệnh của ta lại không tính là mệnh lệnh à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại Quân Kiệt một câu.

Quân Kiệt trầm nghĩ, mệnh lệnh của ngài đương nhiên cũng là mệnh lệnh.

Quân Kiệt tức khắc quỳ xuống trước Vân Thanh Nhiễm, khẩn cầu Vân Thanh Nhiễm, “Thế tử phi, ngài để cho thuộc hạ làm đi, van cầu người đem toàn bộ việc nặng nhọc đều giao cho thuộc hạ làm, thuộc hạ da dày thịt béo chịu đựng được.”

Vân Thanh Nhiễm vươn tay, kèm theo cả nắm tóc của Thác Bạt Yến đưa tới trước mặt Quân Kiệt, “Này cho nguoi, không cãi với nguoi, nguoi tới đi.” Nếu không đưa cho hắn, Vân Thanh Nhiễm sẽ cảm thấy mình có chút tàn nhẫn, thuộc hạ tận lực cầu xin chủ tử cấp việc cho làm thật khó tìm mà, giống như lúc đi làm mảnh liệt yêu cầu ông chủ, ông chủ ngài đừng để tôi rảnh, ngài ngăn vạn lần đừng để cho tôi rảnh, ngài đừng tăng lương cho tôi, ngài ngăn vạn lần đừng tăng lương cho tôi...

Thác Bạt Yến thật sự tròn mắt, bản thân đường đường là công chúa của một nước bị người ta kéo tới túm đi không nói, còn để cho bọn họ thương lượng nửa ngày rốt cuộc do ai đến túm?

Hôm nay Thác Bạt Yến ở nơi này của Vân Thanh Nhiễm coi như triệt triệt để để ném thử mùi vị bị người ta dẫm nát dưới lòng bàn chân, đối phương căn bản không coi nàng làm công chúa, thậm chí cũng không coi nàng là người, chỉ coi nàng là một món hàng hóa kéo tới kéo lui!

“Nguoi là tiện nhân, nguoi mau thả ta ra, bằng không nguoi sẽ không được chết tử tế, ta cho dù chết cũng muốn kéo nguoi xuống làm đệm lưng cho ta!” Thác Bạt Yến nói xong nhổ một miếng nước bọt về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm tay mát lạnh, nắm mép váy Thác Bạt Yến chấn ở trước người mình, nước miếng kia không hề chạm đến trên người Vân Thanh Nhiễm, mà là chết thối ở trên chính chiếc váy của Thác Bạt Yến, xem như đã quang vinh hy sinh.

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, sau đó chỉ nghe “Rẹt ——” một tiếng, Vân Thanh Nhiễm xé rách váy Thác Bạt Yến, kéo một phần nhiễm nước miếng kia xuống.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm nhét đồng vải từ chiếc váy vào trong miệng Thác Bạt Yến...

Quân Kiệt thật sự là nhìn tròn tròn mắt.

Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Kiệt: “Người đã đến đây, thì phiền toái tìm một cái bao tải đến cho nàng ta vào rồi khiêng đi.” Tài nguyên thì phải lợi dụng đầy đủ, bằng không nàng cần Quân Kiệt tới, chỉ giúp nàng túm tóc, đây chẳng phải là quá lãng phí tài nguyên à?

Quân Kiệt bị Vân Thanh Nhiễm sai khiến làm này làm kia, còn một bộ dạng ngọt như đường.

Vân Thanh Nhiễm bảo Quân Kiệt khiêng Thác Bạt Yến đến Kim Nguyên Thông Bảo, tuy đã là buổi tối, những cửa hàng bên cạnh đã đóng cửa, nhưng Kim Nguyên Thông Bảo vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước, tiếng người ồn ào bên trong, mọi người đang chơi rất cao hứng.

Quân Kiệt buồn bực, khiêng một người đến Kim Nguyên Thông Bảo để làm gì chứ? Còn không thể dùng để làm tiền đặt cược đánh bạc?

Trong lúc Quân Kiệt buồn bực, Vân Thanh Nhiễm đã tiến vào Kim Nguyên Thông Bảo rồi, Quân Kiệt muốn theo sau, lại bị Vân Thanh Nhiễm bảo dừng, “Người chờ ở bên ngoài, ta lập tức đi ra.”

Quân Kiệt rất tò mò, nếu không phải chuyện của chủ tử người làm thuộc hạ hẳn đây không nên hỏi đến thì hẳn thật sự muốn hỏi Vân Thanh Nhiễm một chút xem nàng đang tính toán muốn làm cái gì.

Đại khái qua một chung trà, Vân Thanh Nhiễm từ bên trong Kim Nguyên Thông Bảo đi ra, có điều nàng không phải ra một mình, phía sau còn đi theo mấy Hòa Kế của Kim Nguyên Thông Bảo, bọn họ hợp lực nâng bao tải chứa Thác Bạt Yến đi vào.

Quân Kiệt nhìn thấy Thác Bạt Yến bị người ta khiêng đi, trong lòng nghi hoặc càng sâu, chẳng lẽ thế tử phi bán người cho dân buôn đổi bạc à? Đây chính là công chúa Đãng Ngụy đó!

Chuyện này trở về hẳn nên bẩm báo thế tử gia thế nào đây? Nói thế tử phi để hẳn khiêng Thác Bạt Yến giúp người bán đi?

Xử lý xong Thác Bạt Yến, Vân Thanh Nhiễm liền lên đường hỏi phủ, Quân Kiệt cũng đi theo Vân Thanh Nhiễm trở về Vân phủ.

Trở lại Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm vẫn đi tường vây, có điều trên đường quay về Bích Vân Các gặp Vân Từ Hy.

Vân Thanh Nhiễm để Quân Kiệt đi về trước, nàng còn có chuyện cần nói với Vân Từ Hy.

“Thanh Nhiễm, muội có nhìn thấy Yến công chúa không?” Vân Từ Hy hỏi, lúc hẳn trở về phòng thì không gặp Thác Bạt Yến, chỉ thấy cái giấy trên giường, cùng với con độc trùng bị đè chết dưới giấy, nha hoàn nói cho hẳn biết là Thanh Nhiễm mang Thác Bạt Yến đi.

“Nàng à? Biến thành Hồ Điệp bay mất rồi.” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào phương hướng hoa viên nghiêm trang trả lời.

“Cái gì?” Biến thành Hồ Điệp bay mất? Điều này sao có thể chứ?

“Có thể là nàng ta cảm thấy hoa trong hoa viên quá đẹp, cho nên hóa thành Hồ Điệp...”

“Người làm sao có thể biến thành Hồ Điệp được?”

“Có lẽ nàng ta là Hương phi chuyển sang kiếp khác.”

“Ai là Hương phi?”

“Hương phi... chính là nữ nhân rất thơm thành phi tử...”

Vân Từ Hy lắc lắc đầu, hẳn đi lên sờ đầu Vân Thanh Nhiễm, “Thanh Nhiễm, là muội để nàng ta biến mất đúng không?”

Vân Từ Hy bắt đầu dĩ cười cười, nhưng không có ý tứ trách cứ Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, nàng kỳ thật rất muốn chụp lấy bàn tay của Vân Từ Hy đang vuốt ve như có như không ở trên đầu nàng.

“Lần sau không được như vậy, chuyện của ca ca tự ca ca sẽ xử lý tốt, không cần mạo hiểm vì ca ca biết không? Ca ca không hy vọng muội phải chịu một chút thương tổn, phải ngoan ngoãn!” Vân Từ Hy rất nghiêm túc nói xong.

Vân Thanh Nhiễm thản nhiên cười một tiếng, “Muội đã xử lý tốt rồi, sẽ không rước lấy phiền toái cho Vân phủ.”

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đi Kim Nguyên Thông Bảo tìm Mộ Dung Tu, định sử dụng lực lượng của Thương Lan giáo tiến bước Thác Bạt Yến, Mộ Dung Tu cũng tỏ vẻ chuyện này không có vấn đề, bản lãnh này, Thác Bạt Yến chỉ sợ người cũng đã rời khỏi kinh thành rồi.

Dù sao tất cả mọi người đều nói giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo là một lão yêu bà luôn bắt đi nữ tử chưa gả mang về tu luyện yêu công khiến cho dung nhan bà ta không già, bắt đi một Thác Bạt Yến mà thôi, không có gì kỳ quái.

Vân Từ Hy nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Vân Thanh Nhiễm, bỗng nở nụ cười, “Thì ra Thanh Nhiễm của ta đã trưởng thành rồi, cũng sẽ bảo vệ ca ca!” Vân Từ Hy rất cao hứng, tuy rằng hẳn không hy vọng Vân Thanh Nhiễm trêu chọc đến phiền toái, thậm chí vô cùng lo lắng về chuyện này, nhưng cái loại

cảm giác lúc biết bản thân được Vân Thanh Nhiễm bảo vệ này khiến cho hắn cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc thì hạnh phúc, Vân Từ Hy vẫn không quên Vân Thanh Nhiễm đã già đi rồi, “Mau trở về đi thôi, thế tử gia hắn rất lo lắng muội.”

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, sau đó trở về phòng.

Quân Kiệt vốn trở về phòng trước nàng đang báo cáo tình hình làm nhiệm vụ hôm nay với Quân Mặc Thần, lúc Vân Thanh Nhiễm đẩy cửa tiến vào Quân Kiệt cũng đã báo xong không sai biệt lắm, chẳng qua giải thích có chút cố hết sức, bởi vì chính Quân Kiệt cũng không hiểu được rốt cuộc Vân Thanh Nhiễm đã làm gì Thác Bạt Yến.

“Khụ khụ, ái phi đã trở lại, bản thế tử đã sớm mệt nhọc rồi.” Quân Mặc Thần bộ dạng uể oải nói, vì chứng minh hắn thật sự mệt nhọc, còn đánh một cái ngáp thật to.

“Mệt nhọc thì ngủ trước đi.” Nàng lại không bắt hắn chờ nàng trở lại, hắn thức đêm thì thức đêm, sao phải chụp mũ cho nàng?

“Ta chờ nàng đến cởi áo nói dây lưng cho ta.” Quân Mặc Thần nói.

Lại muốn cởi áo nói dây lưng à?

Vân Thanh Nhiễm vừa nghe đã nhức đầu.

Quân Kiệt thức thối lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại, để cho thế tử gia bọn họ có thể ở riêng một mình với thế tử phi.

Từ sau ngày đại hôn hai người ngủ chung ra thì bọn họ không còn ngủ cùng giường với nhau lần nào, trong Kim Dật Hiền phủ Trần Nam Vương bọn họ mỗi người ở một phòng, hiện giờ đến Vân phủ, hai người không thể không ngủ cùng nhau.

Áo, cởi.

Quần, cởi.

Giày, cởi.

Áo đơn, cái này vẫn giữ lại đi.

Vân Thanh Nhiễm đối với Quân Mặc Thần nửa nằm ở trên giường lôi kéo một phen, thứ gì nên cởi trên người hắn đều cởi bỏ, đồ không nên cởi cũng không cởi.

Vân Thanh Nhiễm tiếp đó bắt đầu cởi quần áo cho mình, y phục trên người nàng so với Quân Mặc Thần thì tiện toái một chút, nàng làm tương đối không thạo, lộ vẻ có chút ngốc.

Quân Mặc Thần cảm lấy bàn tay nàng đang ngược đãi quần áo chính mình, “Để ra tới giúp nàng đi.”

Quân Mặc Thần vẫn luôn thích tiền trạm hậu tẩu, Vân Thanh Nhiễm chưa trả lời hắn không cần, hắn đã sớm hành động, ngón tay của hắn hết sức nhỏ cũng rất thon dài, động tác của hắn thông thả trước sau như một, cũng rất nhẹ nhàng, hắn không nhanh không chậm cởi bỏ từng y phục trên người Vân Thanh Nhiễm.

Quần áo, cởi.

Giày, cởi.

Trang sức, cởi.

Yếm, cái này vẫn là giữ lại đi.

Cái yếm sắc xanh nhạt, không thêu lên bất luận hoa văn gì, đây là do chính Vân Thanh Nhiễm yêu cầu, không cho Lục Trúc thêu hoa, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy phía trên yếm không phải chim uyên ương thì là hoa văn mẫu đơn biểu lộ hết sức không thích ứng.

Quân Mặc Thần cởi cho Vân Thanh Nhiễm xong thì tự mình hối hận, sớm biết vậy thì để cho nàng mặc thêm một bộ cho rồi.

Quân Mặc Thần đưa tay nâng chân lên, ngay sau đó cả người Vân Thanh Nhiễm được chiếc chăn mềm mại che phủ, đồng thời Quân Mặc Thần ấn Vân Thanh Nhiễm lên trên giường.

“Thời gian không còn sớm, đi nghỉ sớm tốt hơn.” Quân Mặc Thần nói xong cũng tự mình nằm xuống.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật có chút không nguyện ý, nhưng nàng cũng sẽ không nói cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân buông tha cho cái giường ấm áp, chính nghĩa nói một câu, người là người bệnh, giường tặng cho người, ta ngủ trên sàn nhà. Loại chuyện này Vân Thanh Nhiễm chắc chắn không làm.

Đương nhiên nàng cũng không thể đập Quân Mặc Thần một cước xuống sàn nhà được, như vậy lúc nàng đập xuống là một người, sáng sớm ngày mai khi tỉnh lại nhìn qua trăm phần trăm chính là một khối thi thể đã cứng ngắc lại rồi.

Cho nên vẫn cứ chen chúc ở trong cái chốn ẩm này đi.

Vân Thanh Nhiễm đưa lưng về phía Quân Mặc Thần, mặt hướng về vách tường, Quân Mặc Thần nhìn bóng lưng Vân Thanh Nhiễm, khẽ cười một tiếng, sau đó vươn hai tay từ phía sau ôm eo Vân Thanh Nhiễm, kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong ngực của mình, để phía sau lưng của nàng dán lên lồng ngực của hắn.

“Người làm gì thế?” Bị người đụng vào phần eo của mình, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy rất không quen.

“Bảo bối làm ấm giường nàng đưa cho ta đã quên mang tới rồi.”

Ý tứ của Quân Mặc Thần là không mang bình sưởi ấm tới đây, nên để cho Vân Thanh Nhiễm đắm đương thay vậy.

Thân mình Quân Mặc Thần rất lạnh, một cỗ lạnh lẽo từ lưng Vân Thanh Nhiễm truyền tới, cơn lạnh này đến từ Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm nghĩ, cũng không thể để cho hắn cứ lạnh như vậy, tạm thời mềm lòng một hồi, để cho hắn ôm đi, ngày mai lại sai Quân Kiệt về vương phủ đem bình nước nóng đến đây là được.

Thật lâu sau, tiếng hít thở của Vân Thanh Nhiễm trở nên bằng phẳng, thật sự đang ngủ, nét mặt Quân Mặc Thần biểu lộ tươi cười, mặt của hắn cọ xát lên trên cổ Vân Thanh Nhiễm, nhắm mắt lại, cũng chậm rãi ngủ đi.

Quân Mặc Thần có cảm giác ngủ rất ngon, qua nhiều năm như vậy đây là buổi tối ấm áp nhất mà hắn từng ngủ.

Sáng sớm, Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm bị một trận tiếng đập cửa dồn dập làm cho bừng tỉnh.

Quân Mặc Thần không vui nhả mây, muốn người ở bên ngoài dừng lại, đừng ồn đến Vân Thanh Nhiễm trong lòng hắn.

“Thế tử gia, thế tử phi, hai người tỉnh chưa?” Người gõ cửa dường như rất khẩn cấp.

Tốt nhất là thật sự có chuyện gấp gáp, nếu không nhất định cho hắn quả ngon để ăn!

“Chuyện gì?” Ngữ điệu của Quân Mặc Thần tuy vẫn bằng phẳng như trước, nhưng âm mũi rõ ràng nặng một chút, hắn đang không vui.

“Hồi thế tử gia, nhà chính bên kia xảy ra chút việc, đại thiếu gia để tiểu nhân đến mời thế tử gia cùng thế tử phi qua đó.” Gã sai vật ngoài cửa nói.

Nhà chính là chỗ ở của phu thê Vân Viễn Hằng, hai người bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Lời nói của người ngoài cửa khiến Vân Thanh Nhiễm mở mắt, nàng lật thân một cái, híp mắt nhìn cửa, đầu óc một lần nữa khởi động, phụ mẫu nàng lúc này thì có thể xảy ra chuyện gì?

“Được... Đã biết, chúng ta lập tức qua đó...” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp, “Thuận tiện giúp ta gọi nha hoàn của ta tiến vào...”

Nói xong Vân Thanh Nhiễm từ trong chăn mềm trượt ra, Quân Mặc Thần bởi vì nguồn nhiệt đột nhiên biến mất mà sinh ra một cảm giác mất mát mãnh liệt.

Lúc Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần bước vào vốn nên là phòng của hai người Vân Viễn Hằng và Vân Trần thị, không khí trong phòng dường như rất ngưng trọng.

Trên ghế quý phi đối diện cửa, Vân Trần thị nằm thẳng ở trước mặt, trên cổ của bà có hai vết đỏ rất rõ ràng, mà nguyên nhân tạo thành hai vết đỏ này rất có thể là loại hành động nguy hiểm cao.

Hai mắt Vân Trần thị nhìn nóc phòng, Vân Thanh Nhiễm không nhìn ra chút thần thái nào từ trong ánh mắt của bà.

Ở bên người Vân Trần thị là hai người Vân Viễn Hằng và Vân Tử Hy, nhưng Vân Trần thị lại không nhìn hai người bọn họ.

Mặt khác, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy tỷ nữ xinh đẹp lúc ăn cơm chiều ngày hôm qua, nàng ta ngồi ở trên ghế bên cạnh, đầu cúi thấp, cũng không biết nàng ta lúc này đang có biểu tình gì.

“Phu nhân, bà nói một câu đi? Bà đừng như vậy...” Vân Viễn Hằng ăn nói khép nép với Vân Trần thị.

Vân Trần thị vẫn như trước một chữ cũng không nói, miệng của bà nhếch lên, như đang ỉn nhĩn cái gì.

“Ta nhận sai với bà được chưa? Bà như vậy ta rất khổ sở.” Vân Viễn Hằng nói, trên mặt lại có mấy phần khổ sở mấy phần chán nản, bà sao lại một chút cũng không biết thông cảm cho ông đây?

Rốt cục, Vân Trần thị cả sáng đều không nói gì cuối cùng cũng đã mở miệng, “Được, nếu ông đã biết sai, vậy thì đuổi nữ nhân này đi cho ta!”

Vân Trần thị giận không kiềm được nói, ngón tay của bà chỉ vào nha hoàn Xuân Đào giống như tiểu tức phụ cúi thấp đầu ngồi ở một bên, Xuân Đào vốn là đại nha hoàn bên người Vân Trần thị, bộ dạng có vài phần tư sắc, Vân Trần thị vẫn cảm thấy Vân Viễn Hằng độc sủng một mình bà, nên đối với nha

hoàn bộ dạng xinh đẹp bên người cũng sẽ không để ý.

Nhưng chính nha hoàn này, thừa dịp Vân Trần thị hai ngày này giận đối với Vân Viễn Hằng mà bò lên trên giường Vân Viễn Hằng!

Thì ra đêm qua, Vân Viễn Hằng bởi vì Vân Trần thị buồn chuyện của Vân Yên Nhiên mà nhiều ngày qua phải ngủ ở thư phòng đã cùng với đại nha hoàn Xuân Đào bên người Vân Trần thị có một đêm triền miên, Xuân Đào tuổi trẻ mỹ mạo vóc dáng mê người, Vân Viễn Hằng tuy người đã qua trung niên nhưng cuối cùng vẫn là một nam nhân, hơn nữa tích tụ mấy ngày, không không chế được, một đêm xuân qua đi, cũng không biết Vân Viễn Hằng là thực tùy biết vị hay là thể nào, sáng sớm hôm nay đã nói muốn Xuân Đào làm di nương.

Tăng một nha hoàn trong phủ lên làm di nương là chuyện rất bình thường, nhưng đặt ở Vân phủ lại có thể xưng tụng là tin tức lớn.

Vân Trần thị dưới sự giận dữ ba thước lụa trắng, treo cổ tự tử, may mắn Vân Tử Hy đến vấn an, phát hiện được sớm, nếu không lúc này trên cổ Vân Trần thị không đơn thuần chỉ có một vết đỏ, mà mạng cũng bị mất rồi.

Vân Trần thị vừa hết, Vân Viễn Hằng cũng nổi lên lửa giận.

“Yên Nhiên xảy ra chuyện ta cũng khó chịu, hoàng thượng hạ mệnh lệnh chẳng lẽ ta có thể chống lại sao? Bà chẳng những không lo lắng tâm tình của ta, cả ngày chỉ biết khóc than, không cho ta trở về phòng ngủ, ta nâng lên một di nương thì làm sao, những năm gần đây Vân Viễn Hằng ta tự nhận là đối đãi với bà không tệ!” Vân Viễn Hằng mấy ngày nay nín thở cũng đã đủ lâu, lúc này toàn bộ đều phát tiết ra ngoài.

“Được, ta già rồi, không còn đẹp như hồ ly tinh kia phải không?”

Bị Vân Viễn Hằng rống lên, Vân Trần thị không ngăn được nước mắt rơi xuống, lúc này lại gào trở về.

“Năm đó lúc ông ôm đứa nhỏ của nữ nhân kia cho ta đã đáp ứng với ta như thế nào! Hiện tại toàn bộ đều quên rồi phải không, tính toán muốn nữ nhân khác phải không! Định bỏ ta phải không!”

Vân Trần thị bị phần cứng cực, trong tiếng gào tê tâm liệt phế xen lẫn oán trách của bà đối với Vân Viễn Hằng...

Vân Viễn Hằng bị bà gào lên như vậy, lúc này tâm cả kinh, lập tức quay đầu nhìn những người khác, sợ bọn họ từ trong lời Vân Trần thị nghe ra điều gì.

Vân Viễn Hằng buồn bực Vân Trần thị nói sai, lại cũng không dám hung bà, sợ bà càng nói càng không dễ yên.

“Ai...” Vân Viễn Hằng thở dài một tiếng, “Người đầu, để phòng thu chi lấy hai mươi lượng bạc, trực xuất Xuân Đào khỏi phủ.” Vân Viễn Hằng thở dài xong ngược lại nói với quản gia đứng ở cửa.

Quản gia tuân lệnh lập tức đi xuống lo liệu.

Nghe vậy, Xuân Đào vừa rồi vẫn luôn cúi thấp đầu chột ngắc lên, nàng ta ủy khuất chạy lên bắt lấy tay Vân Viễn Hằng, “Lão gia, lão gia người đừng đuổi ta đi, ngày hôm qua người đã đáp ứng nô tì, sau này muốn cho nô tì ở lại bên cạnh ngài hầu hạ ngài... Lão gia đừng đuổi ta đi mà...”

Xuân Đào thật vất vả mới bắt được cơ hội bò lên trên giường Vân Viễn Hằng, không thể cứ không bệnh mà chết như vậy được.

Lời nói ở trên giường của nam nhân mà người cũng tin? Cũng không ngần ngại xem đêm qua Vân Viễn Hằng ở dưới dạng tình huống gì mới nói ra lời này.

Vân Viễn Hằng nhìn thấy Xuân Đào giữ chặt hai tay của ông tận lực cầu xin, nghĩ đến đêm hôm qua hai người triền miên, trong lòng rất không đành lòng, lại quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt ngoan tuyệt của phu nhân mình, vẫn lựa chọn vờ tay phát bỏ hai tay Xuân Đào, cho hạ nhân ở cửa một ánh mắt, để bọn họ đem Xuân Đào mạnh mẽ kéo xuống.

“Lão gia đừng mà, ta không muốn, lão gia...” Xuân Đào tận lực cầu xin, nước mắt lưng tròng nhìn Vân Viễn Hằng, hi vọng ông có thể thương cảm nàng.

Vân Viễn Hằng nhắm mắt, không để cho mình có cơ hội dao động, tùy ý Xuân Đào bị người trong phủ dẫn đi.

Xử lý xong Xuân Đào, Vân Viễn Hằng lại ngồi xuống bên người Vân Trần thị, làm yên lòng bà nói: “Phu nhân, bà xem, ta đã đuổi nàng ta đi, lần này là ta không tốt, là ta đáng chết, bà đừng tức giận nữa...”

Vân Viễn Hằng có ý vị lấy lòng rõ ràng.

Thái độ của ông ta khiến Vân Thanh Nhiễm có chút dờ khóc dờ cười, rõ ràng là một chuyện nghiêm túc thiếu chút nữa thành tai nạn chết người như vậy, mà Vân Thanh Nhiễm lại cảm thấy có chút buồn cười, vô cùng bi ai, người à, đúng là một loại động vật làm cho người ta khó có thể lý giải.

Hơn nửa ngày, sự tình mới xem như ổn định.

Vân Tử Hy vẫn luôn bồi ở bên người Vân phu nhân, sợ bà ta lại làm ra hành động thương tổn mình, mãi đến khi xác định Vân phu nhân yên tĩnh trở lại, Vân Tử Hy mới đứng dậy.

Vân Tử Hy quay đầu lại nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần vừa vào cửa, sau đó đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, vẻ mặt có lỗi nói với Vân Thanh Nhiễm, “Sáng sớm đã bắt muộn tới đây, thật xin lỗi.”

“Không có việc gì, rất tốt mà.” Vân Thanh Nhiễm nói rất tốt, là bởi vì sáng sớm đã cho nàng xem một vở kịch hay, để nàng kiến thức tình nghĩa phu thê một phen.

Vân Thanh Nhiễm không phải là không có cảm giác, người bên kia vừa khóc vừa náo vừa thất cổ là mẫu thân của nàng, mà cái người làm sai chuyện là phụ thân của nàng, nhưng giới hạn chỉ là có chút cảm giác thôi.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười với Vân Từ Hy, nói cho hắn biết không sao, chuyện như vậy về tình về lý nữ nhi như nàng đây rất nên có mặt.

Vân Thanh Nhiễm đây là tư thế muốn xem cuộc vui, thoát nhìn đối với chuyện trước mắt cũng không quan tâm. Về phần Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm cũng không quan tâm, Quân Mặc Thần càng thêm không quan tâm.

Vân Từ Hy lôi kéo Vân Thanh Nhiễm đến trước mặt Vân Trần thị, “Nương, tuy muội muội Yên Nhiên xuất gia, nhưng ngài còn có ta cùng muội muội, còn có Lâm Mị, đợi ngày muội ấy xin Hoàng thượng về nhà, là có thể đến thăm ngài.”

Vân phu nhân nhìn thật sâu vào Vân Từ Hy một lúc lâu, sau đó lại đem ánh mắt chuyển đến trên người Vân Thanh Nhiễm, cuối cùng miễn cưỡng nở một nụ cười, bà có bốn đứa nhỏ, mất một người, chỉ còn lại ba...

Sau khi Vân Viễn Hằng làm yên lòng phu nhân của mình thì đứng dậy nói với Quân Mặc Thần, “Khiến thế tử gia chê cười.”

“Đừng ngại, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần đối với chuyện này không có ý kiến gì, dù sao cũng không liên quan đến hắn, Vân phu này cùng hắn có thể kéo ra quan hệ cũng chỉ có Vân Thanh Nhiễm.

Đại hôn sắp tới, tân nương tử lại không thấy!

Đồng thời, trong kinh thành cũng truyền ra lời đồn, nói là có người chứng kiến giáo chủ Thương Lan giáo, cái lão yêu bà không biết đã sống bao nhiêu năm lại bắt đầu ăn thịt người! Hơn nữa là ở bên trong kinh thành!

Có người tận mắt nhìn thấy một đêm Thác Bạt Yến mất tích lão yêu bà từ trong Vân phủ khiêng nữ nhân đi ra, chuyện này truyền vô cùng ồn ào huyền náo, từ lâu tiệm cơm trong kinh thành đều nói chuyện này, vì thế trong lúc nhất thời, lòng người bàng hoàng, trong nhà có nữ nhân chưa xuất giá lại bắt đầu lo lắng.

Thác Bạt Yến không thấy, người sốt ruột nhất là Thác Bạt Kỳ, Thác Bạt Kỳ vốn không cam lòng chạy tới Vân phủ lục soát tìm người, lại xin Hoàng thượng tìm kiếm toàn thành, nhưng vẫn không có tin tức gì, toàn bộ đồn đãi đều chỉ một hướng, đó chính là Thác Bạt Yến bị giáo chủ thần bí của Thương Lan giáo mang đi!

Muội muội của hắn thật sự là bị giáo chủ Thương Lan giáo mang đi? Nếu quả thật là do lão yêu bà làm, sự tình chỉ sợ không còn hi vọng.

Thương Lan giáo lấy thần bí cùng tà giáo mà nổi tiếng hậu thế, ngay cả triều đình cũng rất kiêng kỵ Thương Lan giáo, cũng may thế lực Thương Lan giáo vẫn luôn ở Thương Lan, cùng các quốc gia nước giềng không phạm nước sông, chưa từng tạo xung đột quá lớn, chỉ có số ít giáo chúng của Thương Lan giáo làm nhiều việc ác, làm hại nhân gian, khiến người trong thiên hạ muốn diệt trừ cho thống khoái.

Giáo chủ Thương Lan giáo lại càng giết người vô số, phần lớn đều là nam nữ trẻ tuổi, đồn đãi bà ta chuyên hút máu người bảo vệ dung nhan không già, nếu Thác Bạt Yến bị bà ta bắt đi, sợ là đã bị hút cạn máu, thì cốt không còn rồi.

Về phần giáo chủ Thương Lan giáo phải gánh tội oan, lúc này ngay tại trong phòng Vân Thanh Nhiễm, Thác Bạt Yến không tìm thấy, hôn lễ cũng sẽ không còn, hôn lễ đã không còn Vân Thanh Nhiễm cũng sẽ không chuyện gì, vì thế thời gian nàng ở Vân phủ đã chấm dứt trước thời hạn.

“Ha ha, đồ nhi ngoan của ta thật nhân nhĩ!” Hồng Dược cười đến giả tạo, rõ ràng là đang buồn bực, lại còn cố chấp tươi cười.

“Dù sao theo như đồn đại nữ tử từ bị bà làm thịt nhiều đến không đếm được, thêm một người cũng không thừa.”

“Ngươi có biết không, phạm là người tính kế ta, ta đều sẽ khiến nàng ta phải trả giá thật nhiều, cho dù đối phương có là đồ đệ của ta cũng sẽ không ngoại lệ.”

“À.” Đối mặt với uy hiếp của Hồng Dược, Vân Thanh Nhiễm ngay cả mày cũng không hề nhả lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Nha đầu chết tiết này thật đúng là một chút cũng không sợ mình! Hồng Dược thầm nghĩ.

“Ngươi cũng đừng đắc ý, vị trí của ta đây sớm muộn gì cũng là của ngươi, đến lúc đó còn không phải là chính ngươi gánh cái oan uổng này.” Hồng Dược vô cùng quyền rũ ném mị nhãn cho Vân Thanh Nhiễm.

Hồng Dược nói xong đi tới trên giường Vân Thanh Nhiễm, xoay người một cái nằm lên, ở trên giường bày ra một tư thế rất quyền rũ, thân thể bà nằm nghiêng, mặt hướng về phía Vân Thanh Nhiễm, khẽ đập chân nửa lộ ở bên ngoài giường, đúng là một cái chân tuyết trắng, da thịt tinh tế bóng loáng, cứ như vậy lộ ra, thật sự dụ người, cũng khó trách thể nhân đều kêu bà yêu quái, là người ta nói đến tuổi tác của sao có thể mỹ mạo trẻ tuổi như vậy?

“Ngươi đã gặp Mộ Dung Tu kia, cảm thấy thằng nhóc đó thế nào?” Hồng Dược hỏi.

“Ừ, gặp qua. Con của bà không giống bà.”

“Nó nói cho ngươi biết à?” Nghe nói Vân Thanh Nhiễm nói Mộ Dung Tu là con trai của mình, Hồng Dược ngưng mi, ngược lại so với tưởng tượng của bà còn nhanh hơn một chút.

“Nói.”

“Vậy ngươi cũng không tò mò phụ thân của nó là ai?” Hồng Dược hỏi, nàng nếu cũng biết bà có một đứa con trai, sao lại không hỏi bà về chuyện của hắn chứ?

“Nam nhân của bà nhiều như vậy, nói không chừng ngay cả chính bà cũng không rõ được là nam nhân nào gieo xuống hạt giống.” Vân Thanh Nhiễm vẫn nhìn cuốn sách trên tay nàng, không liếc mắt nhìn đại mỹ nhân đang nằm ở trên giường nàng một cái, mỗi ngày gặp mặt với Quân Mặc Thần, lực miễn dịch nên có đều có.

“Ngươi nha đầu chết tiết này, không thể nói lời dễ nghe được à? Ta đang nói chuyện đứng đắn với ngươi đó! Có lẽ phụ thân của hắn có thể ngươi cũng biết.”

“Bà đã hỏi như vậy, phụ thân của Mộ Dung Tu chắc chắn ta có biết, ta chỉ nghe bà đề cập qua hai nam nhân, một là phụ vương, Trần Nam Vương Quân Vô Ý, bà tựa hồ rất không muốn chống lại ông, lần trước lúc ta hù bà nói phụ vương đến đây bà bất ngờ khẩn trương, cho nên không bài trừ là bà trộm sinh hài tử của ông ấy mà sợ hãi nhìn thấy ông, một người khác là Mộc tiên sinh trong phủ, bà dường như rất khinh bỉ y thuật của ông ta, có điều người như bà khó nói, trên miệng nói chán ghét, khả năng mới là người mà bà yêu nhất trong đáy lòng.” Vân Thanh Nhiễm chậm rãi nói.

Trên mặt Hồng Dược bắt giác hiện ra ý cười thật sâu, “Nha đầu, trí nhớ của ngươi tốt lắm? Ta chỉ đề cập qua một lần ngươi đã nhớ rõ ràng như vậy? Hơn nữa sức phán đoán tựa hồ cũng rất kinh người.”

“Đầu có.”

“Ta muốn ngươi giúp ta làm một việc, coi như là việc đầu tiên cũng là việc cuối cùng mà ngươi làm cho vi sư đi.” Hồng Dược không muốn bản thân lại bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức giận, nên mãi đến bây giờ bà mới tới tìm Vân Thanh Nhiễm nói chuyện chính.

“Trước nói nghe một chút.” Vân Thanh Nhiễm hơi dừng, khép cuốn sách trước mặt lại, xoay người nhìn Hồng Dược, nghe lời nói mới rồi của bà ngược lại có mấy phần cảm giác đang nhấn nhủ nguyện vọng.

Vân Thanh Nhiễm không phải thiện nam tín nữ, không phải người hết việc rảnh rồi đến hoàng đi làm khổ lao thay người khác, nhưng nếu sự tình hợp lý, nàng cũng không đến mức hắt mặt nói một câu lão nương không rảnh nhưng sau đó xoay người chạy lấy người.

“Ta muốn ngươi giúp ta an bài cho hai người phụ tử bọn hắn gặp nhau, hơn nữa làm cho bọn họ biết bọn họ là phụ tử, còn bọn hắn có nhận biết nhau hay không là chuyện của bọn hắn.” Hồng Dược biết mình sắp tới đại nạn, dù sao bà cũng sống nhiều năm như vậy, đã sống đủ rồi, đây là chút tâm nguyện cuối cùng của bà, tuy rằng lúc trước sinh hạ Mộ Dung Tu, trong lòng của bà chỉ có hận, thế cho nên sau khi bà vừa sinh không lâu đã giao đứa nhỏ cho người khác nuôi nấng.

Bà tự biết bản thân đối với Mộ Dung Tu không làm hết trách nhiệm của mẫu thân, thậm chí cho đến bây giờ, bà cũng không có cho phép hắn gọi bà một tiếng nương, chỉ cho hắn gọi là sư phụ, nhưng trong lòng bà, hắn là người mà bà quan tâm nhất ở thế giới này, cũng là người mà cho đến bây giờ bà luyện tiết nhất.

Hồng Dược nói xong yêu cầu lại nói: “Đương nhiên, sư đồ là sư đồ, vi sư cũng sẽ không áp bức đồ đệ ngươi, nếu ngươi giúp ta làm thỏa đáng, vi sư cũng có đại lễ đưa lên, ngươi muốn phương pháp an dưỡng cho thể tử gia nhà ngươi ta cũng có thể nói cho ngươi biết trước.”

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy gật đầu, “Có thể, chẳng qua bà phải cho ta biết phụ thân của Mộ Dung Tu rốt cuộc là người nào trước.”

“Ngươi hi vọng là ai?” Hồng Dược hỏi ngược lại, bà muốn nghe xem Vân Thanh Nhiễm sẽ đoán là ai.

“Là chuyện ta hi vọng là ai thì có thể là người đó à? Đứa nhỏ bà sinh cũng đã lớn đến vậy, chẳng lẽ còn có thể làm cho bà nhét trở về rồi lại lần nữa sinh ra người khác à?” Vân Thanh Nhiễm không có hứng thú với cái đề tài lựa chọn này.

“Thật không biết vì sao Thông Linh Bảo Ngọc lại chọn xứ nha đầu ngươi.” Hồng Dược nói xong xoay người một cái, trong nháy mắt người đã từ trên giường đi tới bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, “Người nam nhân đó là Mộc Bách Dương, về phần Quân Vô Ý, ta thiếu hắn một chuyện, cho nên không

muốn gặp gỡ hân.”

“Thế tử gia, mượn người mấy người cao thủ, ta cần được bảo vệ.” Mộc Bách Dương hiện giờ rất lo lắng, bên trong kinh thành truyền đến ồn ào huyền náo, đều nói Hồng Dược đang ở kinh thành, lúc trước ông cũng đã gặp Hồng Dược một lần, ông thật sự sợ hãi phải chống lại Hồng Dược.

“Mộc tiên sinh là đang lo lắng giáo chủ Thương Lan giáo tìm tới cửa?” Tầm mắt của Quân Mặc Thần dừng ở trên những cây thảo dược đang phơi nắng trong viện Mộc Bách Dương, ngón tay của hắn nhẹ nhàng lấy một ít dược liệu, đặt ở trước mũi tình tế hít hà, “Thứ này không tệ, nghe nói pha trà uống đối với thân thể nữ tử rất có lợi, Quân Kiệt, lát nữa cầm thứ này đi giao cho nha hoàn thể tử phi, để các nàng ngày thường pha cho thể tử phi uống một ít.”

Mộc Bách Dương nghe vậy đau lòng không thôi, đó là thảo dược ông tiêu phí tròn một tháng mới phơi chế được, phải trải qua ba âm ba dương lặp lại phơi chế, tức phơi ánh mặt trời ba ngày, lại dùng ánh trăng chiếu ba ngày, cứ thế lặp lại một tháng mà thành, ông tận tâm khổ khổ làm một tháng, buổi tối ngủ cũng không dám ngủ kỹ, sợ lần trở trời hạ một trận mưa làm ướt hết thuốc của ông, hiện giờ một câu của Quân Mặc Thần toàn bộ thành đồ của thể tử phi nhà hắn.

“Thế tử gia, ta đang nói với người chính sự mà!” Ông bên này lửa cháy đến nơi, Quân Mặc Thần lại thật sự nhân nhả, Mộc Bách Dương hiện tại không có thời gian rảnh đau lòng những thảo dược đó, ông hiện tại thậm chí phải phòng bị Hồng Dược như thế nào. “Người thuê vài cao thủ cho ta đi, người kia nói không chừng thật sự sẽ đến tìm ta.”

“Mộc tiên sinh, giáo chủ Thương Lan giáo chỉ xuống tay với nam nữ trẻ tuổi, ngài đã lớn tuổi thế rồi, còn sợ hãi cái gì đây?” Ánh mắt Quân Mặc Thần vẫn lưu luyến ở trên đồng thảo dược của Mộc Bách Dương.

“Ta, ta...” Mộc Bách Dương có chút buồn bực, “Ta và bà ấy từng có chút đụng chạm, ta sợ bà ấy tìm ta tính sổ!”

“Đụng chạm? Từng đụng chạm với giáo chủ Thương Lan giáo, mà vẫn còn sống cho tới bây giờ, Mộc tiên sinh thực sự không đơn giản, dưới gầm trời này người như vậy chỉ sợ không nhiều lắm đâu.” Quân Mặc Thần không chút để ý nói.

Mộc Bách Dương ngừng lại, trên mặt rất quần bách, ông thực may mắn giờ phút này Quân Mặc Thần là đưa lưng về phía ông, bằng không nét mặt ông bây giờ để Quân Mặc Thần chứng kiến, không chừng lại nói ông thế nào nữa.

Kỳ thật Quân Mặc Thần không cần quay đầu lại cũng biết Mộc Bách Dương có dạng biểu tình gì.

“Không phải người muốn đưa cho thể tử phi nhà người bỏ thân mình à, dạ dày của nàng không tốt người cũng biết chứ? Hàng năm ăn uống không có quy luật khiến nàng bệnh không dứt, lần trước tay nàng chỉ bị thương ta đã bắt mạch cho nàng thì phát giác, nàng hẳn là thường xuyên sẽ bị đau bụng. Ta có một vị thuốc không tệ, đối với thân thể của nàng có trợ giúp rất lớn, người cho người bảo vệ ta, không, lần này người tự mình bảo vệ ta, ta sẽ cho người được.” Mộc Bách Dương thấy mình luôn chịu thiệt từ Quân Mặc Thần, nên cũng vô si một phen, không đồ có chút hiệu lực, vị gia này chỉ sợ cứ trở mặt nhìn ông bị Hồng Dược mang đi cũng không có ý định ra tay.

Quân Mặc Thần lúc này mới xoay người lại, khủy tay phải để ở trên tay vịn xe lăn, chống lấy khuôn mặt tuấn tú của mình, sau một lúc lâu, mới chậm rãi học ra hai từ: “Thành gia.”

Vân Thanh Nhiễm rất hiếm khi đến thăm chỗ ở của Mộc Bách Dương, Vân Thanh Nhiễm đi một chuyến này là vì ý tứ tìm Mộc Bách Dương trước, Hồng Dược cùng Mộc Bách Dương có quan hệ dạng gì Vân Thanh Nhiễm không rõ ràng lắm, Vân Thanh Nhiễm luôn không có quá nhiều hứng thú đối với việc thăm thính chuyện riêng tư của người khác, nhưng nàng cần biết rõ bản thân Mộc Bách Dương có nguyện ý đi gặp Hồng Dược hay không, nếu ông ta nguyện ý đi gặp, cũng giảm đi một phen công phu bắt người đi của nàng.

Lúc Vân Thanh Nhiễm tiến vào Mộc Bách Dương đang ở trong viện mình nghiên cứu ván cờ, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Mộc Bách Dương vội đứng lên.

“Thế tử phi nương nương vạn phúc kim an.”

“Mộc tiên sinh không cần đa lễ.” Vân Thanh Nhiễm đi lên trước, nhìn thoáng qua Mộc Bách Dương đang đùa nghịch bàn cờ, “Mộc tiên sinh tựa hồ có tâm sự.”

“À? Thế tử phi nương nương nhìn ra tại hạ có tâm sự từ chỗ nào?”

“Từng có một vị lão già đã nói với ta, tâm loạn thì cờ loạn, một bước sai mọi bước đều sai.”

“Nghe thế tử phi nương nương nói như vậy, xem ra tâm sự của ta chứng thật đều tiết lộ trên ván cờ này rồi.” Mộc Bách Dương bất đắc dĩ cười cười, tâm sự của mình có rõ ràng như vậy à? Thế tử nhìn thấy, thế tử phi cũng hiểu rõ rồi, “Không biết hôm nay thế tử phi tới gặp tại hạ là có chuyện quan trọng gì?”

Mộc Bách Dương đối với việc Vân Thanh Nhiễm đột nhiên đến thăm cảm thấy rất ngoài ý muốn, dù sao đây là lần đầu tiên sau khi Vân Thanh Nhiễm gả vào vương phủ mới tới nơi của ông.

“Lần trước hai tay ta bị thương, là Mộc tiên sinh chữa trị rất tốt, hiện giờ không lưu lại một vết sẹo nào đều là công lao của Mộc tiên sinh ông, cho nên ta đặc biệt đến cảm ơn Mộc tiên sinh.” Vân Thanh Nhiễm từ trên tay Lục Trúc bên cạnh tiếp nhận hộp đựng thức ăn, từ bên trong lấy ra một bầu rượu, “Không biết Mộc tiên sinh có muốn bồi ta uống một chén hay không?”

“Nương nương, ngài là thân thể thiên kim, đâu cần như vậy? Chữa trị cho nương nương là bổn phận của tại hạ.” Mộc Bách Dương vội xua tay cự tuyệt, cũng không phải bởi vì thân phận của hai người, ông là sợ Quân Mặc Thần trách móc.

“Mộc tiên sinh là không để mặt mũi cho Bồn cung ư?” Vân Thanh Nhiễm đột nhiên sửa lại xưng hô, lông mày nhếch lên một chút, tạo cho Mộc Bách Dương áp lực vô hình.

“Không phải không phải, tại hạ không dám, tại hạ bồi nương nương cùng uống là được.” Mộc Bách Dương vội ngồi xuống.

Ngay bên cạnh vãn cớ bày ra hai chén rượu, Vân Thanh Nhiễm rót rượu cho Mộc Bách Dương.

“Mộc tiên sinh, mời.” Vân Thanh Nhiễm mời rượu Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương thấy Vân Thanh Nhiễm đưa cho mình chén rượu, lúc này tiếp nhận uống một hơi cạn sạch, không dám có một tia lãnh đạm.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, Mộc Bách Dương mới vừa uống một ly, nàng lại đưa một chén cho ông ta.

Mấy chén xuống bụng, Mộc Bách Dương có chút choáng, lại không dám không tiếp chén rượu Vân Thanh Nhiễm đưa tới cho ông.

Vân Thanh Nhiễm thấy Mộc Bách Dương đã có bảy phần say ngà ngà, mới bắt đầu nói vào chính đề ngày hôm nay, “Mộc tiên sinh là một người ở chỗ này, đã có thể nhỉ?”

“Thế tử phi nói đùa, Mộc mỗ cô độc một người, đâu có thể nhỉ?” Mộc Bách Dương mang tươi cười chưa sót trên mặt.

“À? Sao Mộc tiên sinh đã đến tuổi này cũng không thú thê vậy?” Vân Thanh Nhiễm tinh tế quan sát mỗi một biểu cảm trên mặt Mộc Bách Dương, có đôi khi lời người nói là biết gạt người, về mặt một người so với lời nói của hắn càng thêm chân thật hơn một chút.

“Lúc tuổi còn trẻ đã thành thân một lần.” Mộc Bách Dương mặc dù có bảy phần say, nhưng vẫn biết mình đang nói cái gì, chỉ là có những thứ chôn ở trong lòng ông quá lâu, nói ra có thể sẽ thoải mái hơn một ít, ông nghĩ, dù sao thế tử phi cũng không biết ông nói tới ai, nói ra cũng không sao.

“Về sau cùng cách à?”

Mộc Bách Dương lắc đầu, “Không phải, là ta rời khỏi nàng.”

“Vì sao? Bởi vì nàng không tốt ư?”

“Nàng... nàng gạt ta, lừa ta thật thê thảm, thì ra nàng là một người như vậy, ta phát hiện thành thân với nàng hai năm thê nhưng không có một ngày nào ta nhìn rõ nàng, tất cả đều là giả, ngay cả tuổi cũng là giả!” Mộc Bách Dương hiện tại nhớ tới vẫn cảm thấy trong ngực rầu rĩ.

“Sau đó thì sao, ông đi rồi, không còn gặp nàng nữa?”

“Không, ta đã thấy nàng không chỉ một lần, thậm chí trong mấy năm mới rời đi, ta đều thường xuyên gặp nàng, ta oán nàng gạt ta, hơn nữa thân phận đó của nàng, ta cũng không thể cùng nàng ở chung một chỗ, ta còn rất sợ nàng, nàng là nữ tử rất đáng sợ; nàng cũng oán ta, oán ta bỏ nàng mà đi, nàng luôn trêu hoa ghẹo nguyệt chung quanh, thậm chí đắm mình trong truy lạc, ra vào kỹ viện, đem bản thân bán rẻ cho những nam nhân khuyên đảo ở dưới dung mạo khuyên thành của nàng... Cho nên chúng ta gặp mặt thì đều cãi nhau, võ công của nàng tốt, mỗi lần đều dùng đủ loại thủ đoạn tra tấn ta, để cho ta muốn sống không thể, muốn chết không xong.”

Mộc Bách Dương chỉ cho là Vân Thanh Nhiễm không biết người ông nói đến là Hồng Dược, cho nên thoải mái, buông lỏng tinh thần nói lại chuyện của ông cho Vân Thanh Nhiễm nghe, phát tiết chuyện cũ năm xưa tích tụ đã lâu ở trong lòng ông.

Mộc Bách Dương nói xong, khóe mắt không biết vì sao đã ươn ướt.

Vân Thanh Nhiễm nhớ rõ Hồng Dược tự mình nói qua, dạng nam nhân gì bà cũng đều chơi đùa qua, nghe đã thấy thực sự là chuyện lạ. Thế nhưng, không biết bà đã dùng thủ đoạn gì để tra tấn tình nhân ngày xưa của mình.

Vân Thanh Nhiễm đem lời Mộc Bách Dương nói cùng những lời Mộ Dung Tu từng nói lúc trước chồng lên nhau, đại khái đã phác họa ra chuyện tình, đại để là Hồng Dược cùng Mộc Bách Dương yêu nhau cùng tư định chung thân, hai năm sau Mộc Bách Dương mới phát hiện nữ tử thành thân cùng mình không phải nữ tử bình thường, mà là lão yêu bà đại danh鼎鼎, giáo chủ Thương Lan giáo, cho nên ông từ bỏ Hồng Dược.

Hồng Dược bị ném bỏ lúc ấy đã có thai, sau khi sinh ra Mộ Dung Tu thì giao đứa nhỏ cho phụ phụ Mộ Dung nuôi nấng, chính mình chạy đi tìm Mộc Bách Dương, vì những oán khí trong lòng mình, bà không chỉ tra tấn Mộc Bách Dương, còn đắm mình trong truy lạc, về sau không biết là nguyên nhân gì khiến Hồng Dược buông tha những chuyện như vậy, trở lại Thương Lan giáo chuyên tâm dạy học, cũng đón Mộ Dung Tu về bên cạnh mình nuôi nấng.

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, trời gậy nghiệt chương vẫn còn có thể, tự gậy nghiệt thì không thể sống, giữa Mộc Bách Dương cùng Hồng Dược kỳ thật

không cần phải đi tới một bước này.

Màn đêm buông xuống, Vân Thanh Nhiễm đổi lại một thân y phục dạ hành, vừa vặn hôm nay Quân Mặc Thần cũng không tìm đến nàng, không biết có phải hôm nay tình hình thân thể của hắn lại kém đi hay không, cho nên sớm đi nghỉ ngơi, đúng lúc hắn không lại đây, Vân Thanh Nhiễm có thể sớm có hành động.

Vân Thanh Nhiễm đổi chuyện lén lút như vậy rất lành nghề, trước kia không ít lần làm chuyện như vậy, nàng hiểu được cách giấu kín tốt bản thân như thế nào.

Viện Mộc Bách Dương ở là phía sau vương phủ, nơi đó nằm ở hậu viện tương đối hẻo lánh, vào ban ngày sẽ không có người đến bên này, đến buổi tối người tới càng ít.

Vân Thanh Nhiễm vào chỗ ở Mộc Bách Dương...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Đúng Lúc Bị Bắt

Vân Thanh Nhiễm lúc trước nhiệm vụ dạng gì cũng từng làm qua, trộm người vẫn là lần đầu, còn là trộm nam nhân!

Hiện tại Vân Thanh Nhiễm buồn bực nhất chỉ sợ bản thân cũng không đủ khí lực, có thể trực tiếp đem người khiêng đi, lần trước đối với Thác Bạt Yến như thế, lần này lại không thể không như thế, Vân Thanh Nhiễm mở cửa phòng Mộc Bách Dương ra, trong bóng đêm nàng hành động rất tự nhiên.

Vân Thanh Nhiễm có khả năng nhìn thấy đồ nàng muốn nhìn, nhưng nói thì như vậy, không cần thiết Vân Thanh Nhiễm sẽ không tùy tiện sử dụng, bằng không nàng nhìn nam nữ đi trên đường cái không phải đều thành trần trường? Như vậy rất tổn thương ánh mắt, huống chi như vậy rất dễ mệt. Hơn nữa thời gian nàng nhìn thấu không thể quá dài, bằng không nàng sẽ rất kiệt sức.

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm đi vào trong phòng chứng kiến một người gò lên ở trên giường, liền đưa tay lên giường túm người.

Động tác của Vân Thanh Nhiễm rất trực tiếp, túm lấy người định bắt, sau đó uy hiếp, cuối cùng chạy lấy người.

Nếu Vân Thanh Nhiễm biết người trong mền kia không phải Mộc Bách Dương mà là thể tử gia hắn đã sớm nghỉ ngơi, nàng nhất định sẽ không vờn cánh tay ra, đi bắt hắn, sẽ không xúc chấn mền của hắn lên, nếu Vân Thanh Nhiễm biết người trong mền có khả năng không phải Mộc Bách Dương, nàng nhất định sẽ sớm kiểm tra một phen.

Quân Mặc Thần phản thủ bắt lấy Vân Thanh Nhiễm, tay đồng thời giữ ở trên mạch máu Vân Thanh Nhiễm, một lần bắt hắn đã nhận ra không thích hợp, trong bóng đêm, Quân Mặc Thần rất khẳng định nữ tử trước mặt hắn không phải Hồng Dược, nữ tử này không có một chút nội lực, sao có thể là giáo chủ Thương Lan giáo Hồng Dược được đây?

Hơn nữa, trên người nữ nhân này có một loại hương vị hắn rất quen thuộc.

Vân Thanh Nhiễm cũng cả kinh, bởi vì lúc Quân Mặc Thần đứng dậy, nàng cũng đã nhìn rõ dung mạo của nam nhân cầm lấy tay nàng, là Quân Mặc Thần! Phu quân ốm yếu kia của nàng!

Kết quả thất bại nhất của việc trộm người chính là, đương trường bị lão công của mình bắt trở lại...

Vân Thanh Nhiễm muốn tránh thoát khỏi tay Quân Mặc Thần, thừa dịp đối phương còn chưa nhìn rõ mình thì nhanh chóng chuẩn bị.

“Quân Kiệt, thấp đèn.” Quân Mặc Thần nói.

Ngay sau đó, lúc kế hoạch chạy trốn của Vân Thanh Nhiễm còn chưa được triển khai, trong phòng đã sáng sủa lên.

“Thế tử phi, tại sao là người?”

“Thế tử phi, người...”

Mọi người kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm bị bắt.

Bọn hắn hôm nay thủ tại chỗ này là vì bắt Hồng Dược, kết quả Hồng Dược không đến, lại là thế tử phi của bọn họ bị bắt!

Thế tử phi của bọn họ tới làm cái gì? Đang lúc nửa đêm, còn chạy đến nơi ở đơn độc của nam nhân là Mộc tiên sinh?

Đừng nói cho bọn hắn, thế tử phi là tới gặp riêng Mộc tiên sinh nhá...

Quân Mộc Thần lôi kéo Vân Thanh Nhiễm, để nàng càng thêm nhích lại gần mình, hai mắt hắn nheo lại, cong thành một đường cong xinh đẹp, “Ái phi, không biết đêm hôm khuya khoắt đến của phòng Mộc tiên sinh là có chuyện gì đây?”

“Mộng du.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

Quân Mộc Thần cong môi cười, “Vậy à? Chứng bệnh mộng du của ái phi thật đúng là nghiêm trọng, từ Kim Dật Hiến đến hậu viện cả một đoạn đường khúc chiết xa xôi như vậy, ái phi còn có thể chuẩn xác không đi nhầm, không nghiêng lệch đi tới trước giường Mộc tiên sinh, còn chính xác không sai bắt được tay.”

“Cảm giác phương hướng của ta tương đối tốt.” Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, cũng bị bắt ngay tại trận rồi.

“Khụ khụ, vậy thật đúng là khéo, hôm nay bản thế tử vừa vặn ở trong này, chẳng lẽ là ái phi trong lúc ngủ mơ còn muốn bản thế tử? Cho nên chạy đến đây.” Trên mặt Quân Mộc Thần tuy mang theo cười, nhưng trong lòng hắn lại đang rít gào.

Đừng nói cho hắn, tiểu nữ nhân chết tiết này, là chạy tới trộm người! Nếu hôm nay không phải hắn ở trong này, tay nàng là muốn lôi kéo tay Mộc Bách Dương à? Sau đó thì sao? Nàng còn muốn làm cái gì?

Cho dù kế tiếp không làm cái gì, chỉ lôi kéo tay cũng đã rất đáng chết rồi!

Quân Mộc Thần thực tức giận, nhưng cảm tay Vân Thanh Nhiễm lại không dám dùng nhiều lực đạo, sợ làm nàng đau, muốn trừng phạt nàng một trận thì lại luyến tiếc, Quân Mộc Thần đành phải tự mình buồn bực, sinh hờn giận.

“Ha ha... có khả năng này, chẳng qua vừa rồi thế tử gia bắt lấy thần thiếp như vậy, khiến thần thiếp nhất thời tỉnh táo lại, giờ thần thiếp trở về phòng của mình ngủ đây.” Vân Thanh Nhiễm hiển nhiên muốn chơi xấu, gặp phải tình huống đặc thù như vậy, dù là Vân Thanh Nhiễm, cũng không thể không vô si một phen.

Quân Mộc Thần cảm lấy tay Vân Thanh Nhiễm vẫn không buông, hắn hiện tại đang tức giận, tiểu nữ nhân này chẳng lẽ không nhận thấy được à?

“Các người đều lui xuống trước đi.” Quân Mộc Thần nói với Quân Kiệt cùng những người khác, Quân Kiệt bọn hắn nghe vậy còn không mau mau lui ra, loại tình huống này thế tử gia coi như không tức giận cũng tuyệt đối sẽ không có một tâm tình tốt.

Sau khi Quân Kiệt bọn họ rời khỏi phòng, cũng chỉ còn lại Quân Mộc Thần trên giường, cùng Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mộc Thần cảm tay đứng ở bên giường.

“Lại đây, ngồi xuống đây.” Quân Mộc Thần dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống trên mép giường.

Bốn mắt nhìn nhau, Quân Mộc Thần vừa giận lại bẽ tắc, hắn tức giận như vậy, ánh mắt của nàng cũng thực trong suốt, một chút bộ dạng chột dạ cũng không có, lại càng không cần nói đến áy náy linh tinh, đó căn bản không liên quan đến nét mặt của nàng bây giờ.

“Tại sao tới nơi này?” Quân Mộc Thần nhìn chăm chú vào ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, rất nghiêm túc hỏi, nếu như từ trong miệng của nàng nói ra những lời kiêu thích Mộc Bách Dương, hắn nhất định sẽ đi giết Mộc Bách Dương ngay bây giờ.

“Tìm Mộc tiên sinh có chút việc.” Vân Thanh Nhiễm công đạo nói.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, chuyện tình gì cần vừa phải đi lên vén chăn bắt lấy tay?” Quân Mộc Thần thoát nhìn rất bình tĩnh hỏi han, vừa nghĩ tới tay, hắn đã dâng lên một ngọn lửa vô danh.

“Thật sự có chuyện, ta muốn trói ông ấy đi, chỉ như vậy thôi.” Vân Thanh Nhiễm không biết trong lòng người nam nhân đối diện với mình kia đã sớm ba đào mãnh liệt, chỉ cho là Quân Mộc Thần đang giả vờ hỏi nàng mà thôi.

“Trói ông ta đi?” Quân Mộc Thần nheo lại ánh mắt.

“Phải.” Vân Thanh Nhiễm gật đầu, bằng không nàng tìm Mộc Bách Dương làm cái gì.

Quân Mộc Thần lại nhìn chăm chăm ánh mắt Vân Thanh Nhiễm một lúc lâu, sau một lúc lâu...

Nghe được Vân Thanh Nhiễm kiên định trả lời, không phải câu trả lời hắn không muốn biết, Quân Mộc Thần lúc này lại khôi phục, không bình tĩnh lúc mới rồi dường như nhất thời tiêu tán đi.

“Khụ khụ... Một khi đã như vậy, cũng thôi đi, khụ khụ khụ... Lần sau nếu ái phi còn muốn trói người, cứ nói với bản thế tử là được, chớ lại một mình một người nửa đêm vào phòng nam tử, khụ khụ khụ...”

“À.” Vân Thanh Nhiễm tỉnh té nhìn Quân Mặc Thần, hần sao lại đối với nàng tốt như vậy, cũng chưa hỏi nàng vì sao muốn bắt Mộc Bách Dương, còn nói muốn trói người thì cứ nói cho hần biết, hần sẽ giúp đỡ.

Quân Mặc Thần thân nhiên cười một tiếng, tuy rằng không rõ ràng, có điều Vân Thanh Nhiễm vẫn thấy được, sau đó Quân Mặc Thần nói với người ngoài cửa, “Quân Kiệt, đi trói Mộc tiên sinh lại, đưa cho thể tử phi.”

Quân Kiệt tuân lệnh đi vào gian phòng liền kề với phòng chính của Trấn Nam Vương tìm Mộc Bách Dương, Mộc Bách Dương vốn định để Quân Mặc Thần bảo hộ mình, kết quả Quân Mặc Thần trực tiếp trói ông lại, Mộc Bách Dương ngay cả cơ hội hô to Quân Mặc Thần trọng sắc khinh bạn cũng không có.

“Cửu đệ, đệ đây là rất may mắn, Tam tiểu thư Vân gia nói như thế nào cũng là đại mỹ nhân trong kinh thành, cho đệ ăn còn không cần đệ thú nàng.” Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm dùng giọng điệu trêu chọc Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên ngồi ở đối diện hần.

“Hoàng huynh cần gì phải nói ta như vậy? Nếu hoàng huynh thích, tự có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ.” Dạ Minh Uyên không muốn nói chuyện kia, huống chi còn bị Dạ Minh Sâm dùng ngữ khí trêu chọc như vậy để nói.

“Nếu nói đến mỹ nữ, Quân Mặc Thần cưới bà điên kia thật là một tiểu mỹ nhân khó có được, thật sự khiến ta ngoài ý muốn một phen.” Dạ Minh Sâm

“Nàng từng bị điên, không hơn, cùng với dung mạo cùng tài học của nàng không có bất kỳ quan hệ gì.” Dạ Minh Uyên giải thích thay Vân Thanh Nhiễm

“Xem ra ấn tượng của Cửu đệ đối với nàng rất không tồi, ta với nữ tử này có một chút tò mò rồi, khó trách lúc trước Quân Mặc Thần nói cái gì cũng muốn cưới nàng.” Dạ Minh Sâm mỗi lần nhắc tới Quân Mặc Thần đáy mắt luôn lộ ra một cổ hàn khí.

Hần ghen ghét Quân Mặc Thần cũng không phải là bí mật gì, trong cung rất nhiều người đều biết, tuy nói trừ bỏ Dạ Minh Uyên mấy vị hoàng tử khác đối với Quân Mặc Thần đều có hoặc nhiều hoặc ít thành kiến, Thất hoàng tử là một người biểu hiện rõ ràng nhất, mẫu phi của Thất hoàng tử đã sớm qua đời, được thái hậu yêu mến, đưa hần đến bên người nuôi nấng, có điều thái hậu hiển nhiên yêu thương Quân Mặc Thần còn nhiều hơn hần, cho nên từ nhỏ hần đã bắt đầu ghen tị bất mãn với Quân Mặc Thần.

“Huynh đừng đánh chủ ý gì với nàng, nàng là thể tử phi của Quân Mặc Thần.” Dạ Minh Uyên nhắc nhở Dạ Minh Sâm, Dạ Minh Sâm người này thoát nhìn rất tà dị, làm việc thường không theo quy củ.

“Đệ khẩn trương như vậy làm cái gì, đệ cũng nói rồi, nàng là thể tử phi của Quân Mặc Thần, cũng không phải của đệ.” Dạ Minh Sâm tà khí cười một tiếng, Vân Thanh Nhiễm phải không, nàng là thể tử phi của Quân Mặc Thần, điều này làm cho hần có một chút hứng thú. Chỉ cần là đồ của Quân Mặc Thần, hần không để ý đó là thứ tốt hay đồ hỏng, hần rất hưởng thụ cái loại khoái cảm cướp đoạt những thứ tốt đẹp trong lòng Quân Mặc Thần!

Dạ Minh Uyên lắc đầu, “Hoàng huynh, huynh cứ chán ghét Mặc Thần như vậy ư? Hần chưa từng làm sai chuyện gì, càng chưa từng làm qua chuyện có lỗi với huynh, huynh không thể buông tha ư?” Dạ Minh Uyên coi như là kiến thức qua dịch ý của Dạ Minh Sâm đối với Quân Mặc Thần, bắt đầu từ trước kia, phạm là Quân Mặc Thần ở đây, chỉ cần không có trường bối, Dạ Minh Sâm nhất định muốn làm trái lại Quân Mặc Thần, còn thường xuyên muốn làm chút chuyện mờ ám, tuy Quân Mặc Thần Dù luôn rất may mắn tránh được một kiếp, có mấy lần thậm chí không biết thế nào, Dạ Minh Sâm mờ ám như vậy cuối cùng lại hại chính hần.

Tỷ như trên lễ trưởng thành của Quân Mặc Thần, Dạ Minh Sâm cố ý mua chuộc thợ may làm quần áo, đem mấy chỗ trên quần áo mà ngày đó Quân Mặc Thần phải mặc đều may hỏng, muốn cho y phục của Quân Mặc Thần bị rách ở trước mọi người, kết quả ngày đó Quân Mặc Thần không có việc gì, y phục của hần ngày đó rách hết.

Lại tỷ như mới trước đây, mấy hoàng tử nghịch ngợm, bắt giữ cung nữ lột sạch quần áo, hoàng thượng tới, Dạ Minh Sâm đã vút tội danh này lên trên đầu Quân Mặc Thần, kết quả hoàng thượng không những không trị tội Quân Mặc Thần, ban cung nữ kia cho Quân Mặc Thần, còn trách móc Dạ Minh Sâm bán đứng bằng hữu, khiến cho ông rất thất vọng...

Nghe lời Dạ Minh Uyên nói, Dạ Minh Sâm hừ lạnh một tiếng, “Chuyện của ta không tới phiên đệ quản.” Dạ Minh Sâm thầm nghĩ, hần thì biết cái gì? Nếu có thể, hần thậm chí muốn lấy đi tính mạng của Quân Mặc Thần!

Dạ Minh Uyên bất đắc dĩ lắc đầu, hần biết mình không ngăn cản được Dạ Minh Sâm, dù sao huynh ấy cũng chỉ là náo loạn một chút, sẽ không tạo ra chuyện lớn gì.

Dạ Minh Uyên không biết, kỳ thật Dạ Minh Sâm cho tới bây giờ đều không phải chỉ là náo loạn nhỏ, cũng chỉ có Dạ Minh Uyên hần còn thuần khiết cho rằng trong thâm cung này sẽ có tình nghĩa huynh đệ, cũng chỉ có Dạ Minh Uyên hần sẽ thuần khiết cho rằng Dạ Minh Sâm làm chuyện này chẳng qua là náo loạn nhỏ mà thôi.

Trong mắt Dạ Minh Sâm lộ ra nghiền ngẫm, trong đầu nhớ lại bộ dáng Vân Thanh Nhiễm trong dạ yến ngày ấy, hứng thú nồng đậm.

Quân Mặc Thần này là nửa tàn phế, nói vậy nàng sẽ rất cần nam nhân đến âu yếm một phen đây?

Chương 76: Câu Dẫn Thế Tử Phi

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thanh Nhiễm mới vừa rời giường, Quân Kiệt đã đưa Mộc Bách Dương tới, Mộc Bách Dương hai tay bị trói chặt, bên trong miệng còn bị đút vải trắng, muốn nói chuyện đều nói không được.

Mộc Bách Dương đến bây giờ còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đêm qua lúc ông đang ngủ Quân Kiệt bỗng nhiên tiến vào, ông đứng dậy thấy là Quân Kiệt vừa muốn yên lòng, lại trở tay không kịp bị Quân Kiệt trói lại, sau đó ông vẫn duy trì bộ dạng này ở trên giường đến khi hùng đông, trời vừa sáng, Quân Kiệt đã đưa ông đến nơi ở của Vân Thanh Nhiễm.

Lúc này Mộc Bách Dương xem như hiểu rõ rồi, đó chính là ông bị thế tử gia bán cho thế tử phi nhà hần, Quân Mặc Thần trọng sắc khinh bạn này! Mộc Bách Dương có chút tò mò, ông không biết Vân Thanh Nhiễm vì sao muốn trói ông lại, Mộc tiên sinh không phải người ngu.

Vân Thanh Nhiễm gật gắt đầu, rồi nói với Quân Kiệt, “Có thể lại phiền toái người hỗ trợ tìm một chiếc xe ngựa tới đây không?”

“Thế tử phi khách khí.” Quân Kiệt nghe Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, được sủng ái mà lo sợ, nàng là thế tử phi, hần chỉ là một thuộc hạ sao phải để chủ tử như nàng nói phiền toái chứ, đây là việc hần phải làm!

Quân Kiệt nhận mệnh lệnh của Vân Thanh Nhiễm vội vàng đi chuẩn bị cho Vân Thanh Nhiễm một chiếc xe ngựa, Vân Thanh Nhiễm lại để cho Quân Kiệt khiêng Mộc Bách Dương lên xe ngựa, không để người khác đi theo, chỉ cần một mã phu đánh xe, nàng tự mình một người mang theo Mộc Bách Dương xuất môn.

Tới cửa tửu lâu mà lúc trước nàng và Vân Tử Hy đã cùng nhau tới thì ngừng lại, lúc này Mộ Dung Tu đã đợi ở cửa, tối hôm qua trước khi nàng đi bắt cóc Mộc Bách Dương cũng đã sai người đưa tin cho Mộ Dung Tu, để cho hần hôm nay đợi nàng.

Mộ Dung Tu rất im lặng với hành động của Vân Thanh Nhiễm, phái người đưa tin cho hần, trên thư lại nói hết sức nghiêm túc, kết quả lại để cho hần giúp nàng giấu một người?

“Vân Thanh, người lần này lại định làm gì?” Hơn một lần nàng cũng dẫn theo một người bị trói đến, để cho hần tiến bước người ta đi, lần này lại đưa tới một người, bắt đồng chính là lần trước người kia là nữ nhân, lần này lại là nam nhân.

“Không làm gì, hay gửi tạm ở nơi này của người mấy canh giờ mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói, “Ta nhớ được trên lầu người có một gian phòng đặc biệt lưu lại, bên trong còn có một gian nội thất phải không?”

Chính là gian phòng lần trước Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Tử Hy đi, sau khi Vân Tử Hy say rượu vẫn ở trong phòng đó nghỉ ngơi.

“Vân Thanh, người một vừa hai phải thôi, chỗ này của ta cũng không phải là nơi để người trộm người gửi đến!” Mộ Dung Tu nghe vậy lại nghĩ sai lệch, cho là Vân Thanh hần nhận thức lại tính toán làm chuyện gì không nhận ra người.

Vân Thanh Nhiễm biết Mộ Dung Tu lại nghĩ nhầm rồi, có điều nàng cũng lười giải thích, nàng nói với hai người bên cạnh Mộ Dung Tu, “Hai người các người, giúp ta nâng người lên đi.”

Hai người bị Vân Thanh Nhiễm gọi liếc nhìn nhau, lại nhìn nhìn Mộ Dung Tu. Mộ Dung Tu bắt đầu đi, đành phải gật đầu. Vì thế hai người kia tiến lên khiêng người đi.

“Mộ Dung công tử, phiền toái người lại đưa tin cho Hồng Dược, nói cho bà biết, chuyện bà muốn ta lo liệu đã làm xong.”

Mộ Dung Tu trầm nghĩ, trong hồ lô của Vân Thanh này đến tột cùng muốn làm gì? Không nghĩ ra được, đành phải lắc đầu dựa theo phân phó của Vân Thanh Nhiễm tìm Hồng Dược, Hồng Dược tuy rằng hành tung mơ hồ, nhưng thời gian ở trong kinh thành vẫn duy trì liên hệ với Mộ Dung Tu bọn hần.

Hồng Dược dịch dung tới, sau khi bà vào phòng đã nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm một người ngồi ở chỗ đó, tựa hồ còn rất nhàn nhã uống trà.

“Người nói người đã để cho bọn họ gặp lại rồi?” Trong tiếng nói yêu mị của Hồng Dược mang theo một tia chờ mong, bà thực muốn biết kết quả gặp lại là gì.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, đồng thời không chút hoang mang rót một chén trà cho Hồng Dược, dùng giọng điệu rất nhàn nhã nói với Hồng Dược: “Ta đã để cho bọn họ gặp mặt.”

Nàng để cho bọn họ gặp, ngay trong quá trình khiêng người lên lầu, có điều nàng chưa nói cho bất cứ người nào giữa bọn họ biết quan hệ phụ tử của họ.

Nếu là an bài Mộc Bách Dương cùng Mộ Dung Tu gặp mặt, nàng đã không cần phải vất vả đi bắt Mộc Bách Dương như vậy, lúc này Mộc Bách Dương còn bị Vân Thanh Nhiễm trói lại, nhét vào trong gian nội thất.

Tay chân Mộc Bách Dương bị người ta trói, miệng cũng bị ngăn chặn, không chỉ lỗ tai còn linh quang, đối thoại bên ngoài hẳn ở bên trong có thể nghe được rõ ràng.

Mộ Dung Tu cũng bị nàng đuổi vào bên trong, lúc này cũng đang ở trong đó lắng nghe.

“Kết quả thế nào?” Nữ nhân rung chuyển trời đất như Hồng Dược một khắc này cũng có một tia không bình tĩnh.

“Bà cứ nói đi, bà chính Mộc tiên sinh người ta đến thăm như vậy, còn trông cậy vào việc ông ấy sẽ nhận đứa con mà bà sinh cho mình à?” Vân Thanh Nhiễm ác độc nói, nàng đang cố ý, bởi vì nàng muốn để hai người bên trong nghe.

“Ý của ngươi là, Mộc Bách Dương cùng Tu Nhi mặc dù biết bọn hắn là quan hệ phụ tử, nhưng không nhận thức nhau đúng không?” Hồng Dược nói xong ha ha cười, vẻ mặt phóng đảng không kềm chế được, “Thôi, bọn hắn nhận nhau hay không cùng ta có quan hệ gì đâu!”

Vân Thanh Nhiễm thân nhiên cười một tiếng, tiếp tục không chút để ý thường thức trà, “Mộc Bách Dương người này tựa hồ cũng không có chỗ nào đặc biệt, y thuật tuy rằng cao minh, nhưng còn chưa tới tinh cảnh đỉnh cao đương thời, còn không bằng bà, luận dung mạo, ông ta tới đa cũng chỉ có thể được xưng tụng là tư sắc bình thường, ta rất hiếu kỳ, vì sao bà muốn gả cho ông ta vậy?”

“Chuyện cười, năm đó Hồng Dược ta thích chính là người của hắn, lại không phải năng lực của hắn, ta muốn võ công của hắn cao hơn ta làm gì hả? Ta cần y thuật của hắn cao minh hơn ta làm gì đây?” Hồng Dược hỏi ngược lại, khí phách phóng khoáng của bà từ trong lời nói cũng có thể nhìn ra được một phần.

Hồng Dược bà cần chính là nam nhân cùng nàng trải qua cuộc sống phu thê bình thường, mà không phải một đối thủ có thể tương đương mình.

Quả thật, luận về điều kiện bên ngoài, mọi mặt của Mộc Bách Dương cũng không bằng nàng, nhưng thích là thích, yêu chính là yêu, nào còn so đo nhiều như vậy, nào phải tính toán nhiều đến thế?

“Vậy còn Mộ Dung Tu, nếu bà hận Mộc Bách Dương, vì sao khi ông ta vứt bỏ bà còn sinh ra hắn?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, tuy Hồng Dược không tự mình nuôi nấng Mộ Dung Tu, nhưng bà dẫn hắn tới nhân thế, Hồng Dược ngoài miệng không muốn thừa nhận, có một số việc lại chôn sâu trong lòng bà, giúp bà làm ra lựa chọn.

“Nha đầu chết tiết kia, chẳng lẽ ngươi không biết nữ nhân có đôi khi là rất không tự trọng à? Ta năm đó còn nghĩ hắn có thể hồi tâm chuyển ý, hướng chỉ đó còn là cốt nhục của ta, ta sao có thể bỏ được, chờ ngươi trở thành nương ngươi cũng có thể hiểu được loại cảm thụ này, đó là cảm giác một sinh mệnh đang thai nghén trong thân thể ngươi, đó là một loại vui sướng cùng kích động không thể dùng lời nói để biểu đạt, ngu ngốc muốn chết!” Đôi mắt đẹp của Hồng Dược nhú lại, ngược lại dạy dỗ Vân Thanh Nhiễm.

“Lúc trước thật sự yêu Mộc Bách Dương như thế? Vậy tại sao không thẳng thắn ra, mà lựa chọn lừa gạt ông ấy?” Lời này của Vân Thanh Nhiễm là hỏi thay Mộc Bách Dương.

Nếu muốn hỏi tại sao hôm nay Vân Thanh Nhiễm phải làm chuyện như vậy, đại khái là bởi vì nàng từ trong mắt Mộc Bách Dương thấy được thống khổ, đã từ nơi Hồng Dược thấy được bị thương.

Hồng Dược nở nụ cười, lại cười đến thâm lương, tươi cười như vậy nở rộ trên mặt bà, giống như bên trong băng tuyết ngập trời tỏa ra một đóa hoa sen máu, “Ngay từ đầu không nghĩ tới việc muốn nói, về sau là không dám nói, sợ hãi hậu quả sau khi nói ra. Nha đầu chết tiết kia, sau này nếu ngươi dám làm chuyện đáng coi thường giống ta, ta cho dù có chết, cũng sẽ từ trong phần mộ bò ra!”

Vân Thanh Nhiễm không nói tiếp, hôm nay việc nàng nên làm nàng đều làm rồi, nàng đích xác là dựa theo lời Hồng Dược nói để Mộc Bách Dương cùng Mộ Dung Tu nhận biết quan hệ phụ tử của bọn họ, chẳng qua thay đổi một loại phương thức khác, không phải do nàng tự mình nói cho bọn hắn biết, mà là để cho bọn họ nghe chính Hồng Dược nói ra, vốn nàng cũng không thích hợp làm chuyện như vậy, thế nên để Hồng Dược tự mình nói so ra thích hợp hơn.

Về phần cuối cùng bọn họ sẽ thế nào, thì không liên quan đến Vân Thanh Nhiễm nàng, ân ân oán oán của người khác nàng không muốn tham dự, cũng tham dự không nổi.

Yên lặng ngắn ngủi qua đi, Hồng Dược đem chén trà được đặt ở trước mặt bà uống một hơi cạn sạch, giống như đây không phải là một chén trà mà là một chén rượu mạnh, sau khi uống cạn bà nói với Vân Thanh Nhiễm: “Giờ Tý ba ngày sau, ngươi một người đi vào trong rừng phong ngoài thành.”

Sau đó bà xoay người rời đi, Hồng Y tung bay, dáng người hiên ngang của bà lưu lại cho Vân Thanh Nhiễm một bóng lưng sáng lạn như rừng mây đỏ, thân ảnh phiêu nhiên từ cửa sổ bay ra, phảng phất ánh tà dương chìm xuống phía tây.

Hồng Dược đi rồi, Vân Thanh Nhiễm đứng dậy mở cửa ngầm của nội thất ra.

“Đều nghe thấy được?” Hai người bên trong cánh cửa, Mộ Dung Tu đứng ở cửa, mặt không chút thay đổi, chỉ có đôi mắt tiết lộ tâm tình của hắn, về phần Mộc Bách Dương, tâm tình của ông ta tương đối kích động một chút, ông ô ô gào thét, thế nhưng bị vải bố nhét ở trong miệng, nói không ra lời.

Vành mắt ông hồng hồng, hai hàng nước mắt rất rõ ràng.

Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, tiến lên cởi bỏ dây thừng cho Mộc Bách Dương, để ông được tự do.

Mộc Bách Dương đạt được tự do lại không có động tác gì, ông cười tự giễu, càng cười càng lớn tiếng.

Còn Mộ Dung Tu, thì lại lẳng lặng nhìn Mộc Bách Dương, trong đầu bỗng hiện ra nhiều năm trước hắn mới được mang về Thương Lan cung, Hồng Dược ngón tay ngọc thon dài chỉ vào bàn tính, bảo kiếm, được liệu được bày ở trước mặt hắn, “Chọn giống nhau đi.” Lúc ban đầu, tay hắn dừng lại phía trên bảo kiếm, sau đó Hồng Dược đột nhiên nói, “Bản thân ta cảm thấy thảo dược này càng thích hợp ngươi hơn.”

Một câu nói của bà, thay đổi lựa chọn của hắn, lúc ấy Mộ Dung Tu thầm nghĩ muốn trở thành một người được Hồng Dược khen ngợi, tại sao Hồng Dược lại muốn hắn học y hắn không hiểu, hiện tại hắn dường như minh bạch rồi, sâu bên trong, bà muốn hắn thừa kế nghiệp cha.

“Tiểu thư, đây là thể tử gia cho người đưa tới, nói là đối với thân thể của người rất có lợi, dặn dò chúng nô tì pha thành trà cho tiểu thư người uống.” Lục Trúc bưng một bình trà thuốc đưa cho Vân Thanh Nhiễm.

“Còn có cái này,” Trong tay Hồng Mai lại đang cầm một đĩa mơ, “Trà thuốc này sẽ có chút đắng, thể tử gia đặc biệt cho người đưa tới quả mơ đã phơi khô, để sau khi tiểu thư uống trà thuốc xong có thể ngậm bớt đắng.”

Vân Thanh Nhiễm nhú mày, Quân Mặc Thần lại đang làm gì đây?

Vân Thanh Nhiễm đưa tay mở nắp bình trà thuốc kia, ngửi ngửi, một vị thuốc đông y gay mũi phả vào mặt.

“Trà thuốc này dùng cái gì điều dưỡng?” Vân Thanh Nhiễm hỏi hai nha hoàn.

Lục Trúc lắc đầu, “Nô tì không biết, đồ là Kiệt thị vệ bên người thể tử gia đưa tới, nô tì không hỏi, nếu không nô tì sẽ đi hỏi ngay bây giờ?”

“Quên đi, chắc là thuốc bổ thôi.” Vân Thanh Nhiễm không quá để ý, nếu đối với thân thể hiện giờ của nàng tốt, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt, đáng một chút thì đáng một chút đi.

Sau đó ngoài cửa tiến đến một người nam nhân, nam nhân lập tức đi về hướng Vân Thanh Nhiễm.

Nam nhân đó chính là Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm, hắn mượn lý do đến thăm Quân Mặc Thần, cũng chạy vào chỗ ở Vân Thanh Nhiễm, thủ vệ giữ cửa thấy là Thất hoàng tử cũng không dám ngăn cản, chỉ là hiện giờ Quân Mặc Thần không có mặt, Thất hoàng tử này cứ như vậy tùy tiện vào nơi ở của thể tử phi, về lý thì hắn là không hợp? Căn bản chính là không đem Quân Mặc Thần để vào mắt.

Ngày hôm nay y phục Vân Thanh Nhiễm mặc tương đối thanh nhã, còn mộc mạc hơn dạ yến ngày ấy rất nhiều.

Càng là trang phục đơn giản, lại càng nổi bật lên khí chất mà chỉ Vân Thanh Nhiễm có, nàng giống như một đóa sen xanh, cho nó một hồ nước trong cùng chút lá sen là đủ rồi, còn lại trang sức đều có vẻ dư thừa.

Một thân cẩm y lụa mỏng màu trắng, váy dài nhẹ rũ xuống, dáng người uyển chuyển, bên hông tùy ý treo một đai lưng sợi tơ thêu hoa, theo động tác tiêu sái nhẹ nhàng của Vân Thanh Nhiễm mà tung bay.

Trên đầu Vân Thanh Nhiễm cũng không mang quá nhiều vật phẩm trang sức, chỉ có một cây trâm ngọc bích mộc mạc búi một phần tóc lên.

Trong nháy mắt Dạ Minh Sâm có kinh diễm, chỉ trong khoảnh khắc đó kinh diễm qua đi, hắn lại càng dâng lên dục vọng chinh phục đối với Vân Thanh Nhiễm, càng là nữ nhân thoát nhìn dường như rất thanh cao như vậy, hắn càng có hứng thú biến nàng thành dâm phụ uyển chuyển yêu kiều ở dưới người hắn, hơn nữa nữ nhân này còn là nữ nhân của Quân Mặc Thần, chơi nữ nhân của Quân Mặc Thần sẽ làm hắn càng có cảm giác thành tựu lớn hơn.

Dạ Minh Sâm nghĩ điều này đồng thời, người đã đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Thể tử phi nương nương, thật sự là khéo, bản hoàng tử chỉ tản bộ chung quanh, đã đi đến chỗ ở của thể tử phi nương nương nàng.”

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dạ Minh Sâm đột nhiên chạy vào này, cái liếc mắt đó, Vân Thanh Nhiễm dùng để xác nhận thân phận của đối phương một chút, nghe lời này còn tưởng là tay ăn chơi trên phố, sau khi nhìn xong mới phát hiện là một tay ăn chơi khoác thêm kim sợi y.

Thấy Vân Thanh Nhiễm không có phản ứng gì, Dạ Minh Sâm lại nói, “Thể tử phi nương nương không nhớ rõ bản hoàng tử à?”

Vân Thanh Nhiễm oán thầm, người cũng đã tự xưng là bản hoàng tử, cho dù nàng lúc trước chưa từng thấy qua hắn cũng phải biết hắn có thân phận gì!

“Lục Trúc, đi gọi thị vệ giữ cửa lại đây, nói là Thất điện hạ lạc đường, đưa hắn mang về, nhớ kỹ không cần nói toạc ra ngoài, bằng không trên mặt Thất điện hạ lạc đường trong vương phủ nhỏ nhỏ này sẽ không nén được tức giận.” Vân Thanh Nhiễm phản phó Lục Trúc.

Vân Thanh Nhiễm nói móc Dạ Minh Sâm mù đường, phủ Trấn Nam Vương tuy lớn hơn gia đình phú quý bình thường rất nhiều, nhưng so với hoàng cung cùng những vương phủ khác thì có vẻ nhỏ hơn, Dạ Minh Sâm lạc đường cũng không phải là chuyện quang vinh gì.

“Vâng, tiểu thư, nô tì đi ngay.” Lục Trúc lĩnh mệnh liền vội đi ra bên ngoài.

Dạ Minh Sâm nghe vậy vốn ngừng lại một chút, sau đó tà khí cười một tiếng, “Thể tử phi nương nương không cảm thấy hôm nay chúng ta cũng coi như

là có duyên à? Không bằng theo bốn hoàng tử trò chuyện, uống trà một lúc, dưới ban ngày ban mặt thế này, nha hoàn thị vệ đều nhìn thấy, cho dù là thể tử hân có biết, chắc hẳn cũng sẽ không trách cứ.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tân Chủ Ra, Ghen Tuông Sinh

Dạ Minh Sâm không vội, nữ nhân đều thích ra vẻ thẹn thùng, đến khi lên trên giường, lại phóng túng hơn bất kỳ ai, hẳn ở trong lòng hết sức xem thường nghĩ.

“VẬY Ạ?” Vân Thanh Nhiễm vừa không phản bác, cũng không đồng ý, tiếp tục uống trà thuốc của nàng, trà thuốc này thực tình rất đắng.

“Ta nghĩ Quân Mặc Thần hiện tại hẳn đang ở đại sảnh nghị sự bận rộn cùng phụ vương của hắn bàn bạc chuyện tróc nã giáo chủ Thương Lan giáo.” Dạ Minh Sâm dường như đang ám chỉ với Vân Thanh Nhiễm cái gì.

Tróc nã Hồng Dược?

Dạ Minh Sâm khiến Vân Thanh Nhiễm thoáng có chút hưng trí, nàng để chén trong tay sang bên cạnh, sau đó từ trên đĩa Bạch Ngọc lấy một quả mơ, để vào trong miệng, đợi cho hương vị chua ngọt của quả mơ xưa tan vị cay đắng mới chậm rãi hỏi Dạ Minh Sâm, “Tróc nã giáo chủ Thương Lan giáo? Vì sao?”

“Là hoàng thượng hạ lệnh, thế tử phi nương nương hẳn đã nghe nói qua về giáo chủ Thương Lan giáo rồi? Biết bà ta chuyên bắt nam nữ trẻ tuổi chứ?” Dạ Minh Sâm tìm được chủ đề mà Vân Thanh Nhiễm cảm thấy hứng thú, liền muốn cùng nàng giao lưu, đối phó với nữ nhân, Dạ Minh Sâm tự cho là mình rất hiểu biết, phàm là người hắn coi trọng sẽ tuân tưng bước, bằng không thì là hái hoa tặc.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Người bà ta bắt không phải đều là nữ tử chưa xuất giá à? Cũng không liên quan đến Bồn cung.”

“Giáo chủ Thương Lan giáo làm nhiều việc ác đã không phải chuyện ngày một ngày hai, thời gian trước tất cả mọi người đều nghe đồn bà ta đang ở kinh thành, phụ hoàng cũng đã động tâm muốn bắt bà ta lại, vĩnh tuyệt hậu hoạn, chẳng qua luôn không có tin tức của bà ta, nhưng đã âm thầm sắp xếp xong cả rồi.”

Dạ Minh Sâm nếu biết nữ tử ngồi đối diện hắn đây cũng là một thành viên trong Thương Lan giáo, còn là Thiếu chủ trong lời nói của bọn họ, phỏng chừng cũng sẽ không nói những lời này.

“Sau đó thì sao?” Vân Thanh Nhiễm hỏi xong, lại cầm một quả mơ để vào trong miệng, thái độ rất phân tán, thật giống như là đang nghe người ta kể chuyện xưa.

“Gần đây trong kinh bao gồm Yến công chúa Đương Ngụy đã có năm nữ tử mất tích, trừ Yến công chúa còn chưa rõ tung tích ra, thì thể của bốn nữ tử còn lại cũng đã được phát hiện, thì thể đều bị ném bỏ ở dã ngoại hoang vu, đều là toàn thân trần trụi, thì thể trắng bệch, trải qua Ngổ tác* nghiệm thì thì máu trong thân thể những nữ tử này đều bị người ta lấy cạn, nhưng nơi phát hiện thì thể lại không tìm thấy lượng máu lớn, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng, phụ hoàng đã khởi động lệnh cấm toàn thành, cũng bổ nhiệm Trần Nam Vương phụ trách tróc nã giáo chủ Thương Lan giáo, nghe nói là bởi vì Trần Nam Vương trước kia từng có một lần giao thủ với giáo chủ Thương Lan giáo, so với những người khác càng thêm dễ dàng nhận biết được giáo chủ Thương Lan giáo quỷ thần khó lường kia hơn.”

(*: tên một chức lại để khám xét các người tử thương)

Chuyện của Thác Bạt Yến tất nhiên Vân Thanh Nhiễm là rõ ràng nhất, như vậy bốn người khác thì sao đây? Hiển nhiên sẽ không thật sự như lời đồn là do Hồng Dược làm.

Còn nữa, hoàng thượng để phụ vương tới bắt Hồng Dược... Vân Thanh Nhiễm chưa thấy qua Hồng Dược thật sự ra tay, lúc trước tuy rằng nàng và Hồng Dược từng đánh qua một lần, nhưng Vân Thanh Nhiễm biết Hồng Dược lúc ấy chỉ náo loạn nhỏ thử nghiệm năng một chút mà thôi, còn Quân Vô Ý, Vân Thanh Nhiễm lại càng thêm không rõ.

Hồng Dược còn hẹn nàng ba ngày sau gặp lại trong rừng phong ngoài thành, hai ngày này chắc hẳn vẫn sẽ ở trong kinh thành, hi vọng bà đừng gặp phải phụ vương, nghĩ Hồng Dược cũng từng nói qua, bà thiếu phụ vương một nhân tình, không muốn chạm mặt với ông, có lẽ sẽ chủ động tránh đi, bà muốn trốn, bằng vào thuật dịch dung của bà hẳn không có vấn đề gì.

Dạ Minh Sâm rất hài lòng từ trên mặt Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy vẻ mặt suy tư, chứng minh nàng có hứng thú với lời hắn nói, điều này chứng minh hẳn và nàng lại gần một bước, hắn tận lực xê dịch vị trí của mình, ở một nơi cách Vân Thanh Nhiễm càng thêm gần thì ngồi xuống, “Thế tử phi nương nương không hiểu kỳ ư?”

“Hiếu kỳ cái gì?” Vân Thanh Nhiễm liếc xéo Dạ Minh Sâm một cái, đột nhiên tới gần muốn chứng minh bộ dạng hắn rất đẹp à? Hắn không biết ở dưới độc hại của Quân Mặc Thần, nàng đã sản sinh ra kháng thể đối với mỹ nam à?

“Hiếu kỳ kết quả, tò mò Trần Nam Vương gia thật sự có thể bắt lấy giáo chủ Thương Lan giáo không, Chiến thần ngày trước chống lại lão yêu trăm năm, ai thắng ai thua. Rốt cuộc là Trần Nam Vương bắt được giáo chủ Thương Lan giáo ẩn núp trong kinh thành hay là giáo chủ Thương Lan giáo đào thoát từ trong tay Chiến thần ngày trước.”

Nói đến chuyện này, Dạ Minh Sâm lại có chút hăng hái, hắn rất hưởng thụ cảm giác sống chết mặc bây này, mặc kệ kết quả như thế nào, Trần Nam Vương cuối cùng có thể bắt lấy giáo chủ Thương Lan giáo hay không, đối với Dạ Minh Sâm mà nói đều không có bất kỳ tổn thất nào, hắn chẳng qua là xem một vở kịch hay mà thôi.

Nếu Trần Nam Vương không thể hoàn thành nhiệm vụ phụ hoàng giao cho ông ta, đó chính là ông ta không làm tròn bổn phận, coi như không trách phạt ông ta, phá hủy thanh danh của ông ta cũng tốt, nếu bắt được, hắn cũng rất muốn nhìn xem một nữ nhân không già không chết là cái dạng quái vật gì.

“Thất diện hạ tựa hồ đối với chuyện này rất có hưng trí, Thất diện hạ cảm thấy kết quả sẽ thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại Dạ Minh Sâm.

“Việc này bổn hoàng tử cũng không dám tự khẳng định, nếu thế tử phi có hứng thú, có thể đi xem ván bạc được mở trong kinh thành, là do phường Trường Nhạc đồ phường lớn nhất ở kinh thành mở ra.”

Phường Trường Nhạc trong miệng Dạ Minh Sâm so với Kim Nguyên Thông Bảo còn lớn hơn, lão bản phía sau màn của đồ phường chính là phủ Ký Bắc Vương, có hậu thuẫn lớn như vậy, muốn không kiêu ngạo cũng khó.

Vân Thanh Nhiễm chỉ cười nhạt.

Dạ Minh Sâm lại tiếp tục nói, lúc này không hề nói chuyện Thương Lan giáo nữa, mà là chuyển đề tài đến trên người Vân Thanh Nhiễm, “Người ngoài chỉ nói thế tử phi nương nương trước khi xuất giá điên điên khùng khùng, ngược lại không biết thế tử phi nương nương thiên sinh lệ chất, so với Tam tiểu thư Vân phủ nổi tiếng gần xa càng hơn một bậc.” Dạ Minh Sâm khen ngợi Vân Thanh Nhiễm.

Nói xong Dạ Minh Sâm từ trên người lấy ra một chiếc vòng tay, trên vòng tay kim chế khảm đầy bảo thạch màu đỏ, vô cùng hoa lệ, đồng thời cũng thể hiện giá trị xa xỉ của chiếc vòng.

“Thứ tốt nên phối với mỹ nhân, cũng chỉ có thế tử phi xứng đôi với chiếc vòng tay này.” Dạ Minh Sâm đưa vòng tay tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, khoe miệng của hắn ngậm cười, chờ Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận lễ vật.

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm xuyên qua Dạ Minh Sâm nhìn về phía Quân Mặc Thần đang chậm rãi từ ngoài cửa tiến vào cùng cái xe lăn hắn ngồi.

“Khụ khụ... Ngày hôm nay thời giờ gì, lại thời Thất diện hạ tới đây.” Quân Mặc Thần tao nhã cười, bộ dạng rất lười nhác.

Dạ Minh Sâm quay đầu lại, nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần phía sau, hắn còn tưởng rằng hắn ta không trở về nhanh như vậy.

Quân Mặc Thần về sớm đã phá hủy chuyện tốt của Dạ Minh Sâm, có điều Dạ Minh Sâm không vội, cá lớn nên chậm rãi câu, hắn rất hưởng thụ quá trình săn được con mồi.

Quân Mặc Thần không phát biểu ý kiến gì đối với sự xuất hiện của Dạ Minh Sâm, mà lập tức đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, nhìn thoáng qua hũ trà thuốc đặt ở bên cạnh người nàng, cả hũ trà thuốc đã gần thấy đáy, hắn thân nhiên cười một tiếng, tươi cười trên mặt mang theo hương vị thỏa mãn, sau đó lại chuyển tầm mắt đến đĩa mồi bên cạnh, thấy một đĩa mồi đã ra đi một phần lớn.

Trong lòng Dạ Minh Sâm ghen đến hoảng, hắn đương đương là một hoàng tử, mà Quân Mặc Thần chẳng qua là một thế tử, hắn ta thấy hắn, chẳng những không hành lễ, còn coi như không nhìn thấy từ trước mặt hắn đi qua!

“Thế tử gia đã thương nghị xong với Vương gia rồi, không biết thương nghị như thế nào? Có thể nghĩ ra sách lược vẹn toàn để đối phó giáo chủ Thương Lan giáo quỷ thần khó lường này không?” Dạ Minh Sâm mười phần tâm tính xem kịch vui.

Quân Mặc Thần lúc này mới từ từ đem tầm mắt của mình chuyển tới trên người Dạ Minh Sâm, “Thất diện hạ phải biết cơ mật trong quân là không thể lộ ra bên ngoài, trừ phi là hoàng thượng, nếu không thì không có quyền hỏi đến.”

Tốc độ nói chuyện của Quân Mặc Thần rất bằng phẳng, ngữ điệu cũng rất trầm thấp, không khoe khoang, không làm cho người ta sợ hãi, nhưng hắn càng vẫn đậm phong khinh ngược lại càng tôn lên sự không hiểu biết của Dạ Minh Sâm.

“Thế tử gia sao phải kích động, bổn hoàng tử chẳng qua quan tâm một chút mà thôi, phụ hoàng rất coi trọng chuyện lần này, nếu làm hỏng, mặc dù là phụ vương của ngươi, cũng khó mà công đạo với phụ hoàng ha?” Dạ Minh Sâm trào phúng nói.

Đối mặt với châm chọc của Dạ Minh Sâm, Quân Mặc Thần cũng chỉ trả lời bốn từ ngắn ngủn hời hợt, “Ờm... Ai biết được?”

Mặc kệ Dạ Minh Sâm nói cái gì, lời của hắn đối với Quân Mặc Thần mà nói ngược lại giống như một thương đánh vào trên người con lật đật, đánh ra bao nhiêu lực đạo thì bắn ngược trở về bấy nhiêu.

Bản thân Quân Mặc Thần cũng một bộ thờ ơ, chỉ có Dạ Minh Sâm tự mình một người sinh buồn bực.

“Thất điện hạ hôm nay đến vương phủ là có chuyện trọng yếu gì à? Phụ vương người hiện giờ đang ở đại sảnh nghị sự, nếu Thất điện hạ có việc tìm ông thì đi qua đó là được.”

Quân Mặc Thần đây là đang đuổi người.

Quân Mặc Thần nói xong cũng chuyển hướng Vân Thanh Nhiễm, “Nhìn trời, sợ là sắp tối, lát nữa sẽ lạnh, cũng nên là lúc vào phòng rồi, ái phi nàng thấy sao?”

Vân Thanh Nhiễm rất phối hợp gật gật đầu, sau đó cùng Quân Mặc Thần đồng thời coi thường Thất hoàng tử đương triều, cố tình Thất điện hạ không được đề ý tới vẫn không có khả năng bắt phụ phụ Quân Mặc Thần làm gì.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vào phòng, không còn Thất hoàng tử, Vân Thanh Nhiễm cũng vui vẻ tự tại.

“Nghe nói trong kinh thành liên tiếp có nữ tử bị người giết hại?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần, từ lời nói của Quân Mặc Thần, có lẽ sẽ biết một ít, tuy rằng hắn không quản, cũng không có chức vụ trong người, chỉ là thể tử gia sâu gao thêm ma ồm, có điều hắn có một người cha Trần Nam Vương, đối với chuyện như vậy hắn sẽ biết một chút, huống chi sự tình lại bị truyền thành có quan hệ với Hồng Dược, hiện giờ Trần Nam Vương lại phải phụng mệnh tước nữ Hồng Dược.

“Ái phi đổi chuyện của Thương Lan giáo có hứng thú?” Quân Mặc Thần hỏi như vậy là bởi vì tất cả mọi người nhận định người giết người là giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo.

“Không, ta có hứng thú với nữ thi.”

“À?” Quân Mặc Thần mười phần thích thú quan sát Vân Thanh Nhiễm, “Vậy ái phi trừ việc cảm thấy hứng thú với nữ thi, còn cảm thấy hứng thú đối với cái gì nữa?”

“Bạc, ngân phiếu, châu báu, cùng với hết thảy người và chuyện thú vị.” Vân Thanh Nhiễm hé miệng liệt kê một đống lớn.

Quân Mặc Thần cười khế, sau đó trả lời vấn đề của Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi muốn biết những thứ gì?”

“Nguyên nhân chết, nguyên do những nữ tử kia chết là gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Ồ chỗ cô nữ thi có một miệng vết thương, nơi khác đều không có vết thương, kết quả của Ngổ tác nghiệm thi là bị người lấy hết máu trong cơ thể mà chết.”

“Nếu chỉ có một vết thương trên cổ, cũng có nghĩa, nữ tử còn sống bị người lấy cạn máu?”

“Đúng, có điều chung quanh thi thể không có lượng máu lớn, máu của họ không biết đi nơi nào.”

“Cho nên tất cả mọi người cho rằng giáo chủ Thương Lan giáo lấy máu của họ, dùng cho mục đích trẻ mãi không già của bà ta?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ thật sự tin lời đồn giáo chủ Thương Lan giáo dùng máu người để bảo trì dung nhan không già của mình à?

“Ai biết được... Tất cả mọi người cho rằng như vậy, thi chính là như thế.” Quân Mặc Thần đối với việc này tựa hồ không quan tâm, cũng không có hứng thú.

“Đúng vậy, ai biết được...”

Phủ Ký Bắc Vương, nơi vốn là thư phòng của Ký Bắc Vương, lúc này lại truyền tới từng tiếng trầm thấp của nam nhân cùng với tiếng rên rỉ của nữ nhân, thanh âm thật lâu quanh quẩn ở chung quanh phòng, khiến trên mặt thị vệ của phủ Ký Bắc Vương đang chờ ở cửa phiếm sắc hồng, lại vẫn phải bảo trì bình tĩnh, tiếp tục đứng gác.

Trong phòng trước bàn đọc sách, bóng dáng cường tráng thô kệch màu đồng cổ của nam nhân cùng dáng vẻ nhỏ nhắn trắng nõn của nữ tử tạo thành đối lập rõ ràng, trên thân hai người đều có mồ hôi chảy xuôi, dùng luật động nguyên thủy nhất phổ ra một khúc ca.

Thanh âm triền miên trong phòng rốt cục ngừng lại, Ký Bắc Vương tiện tay từ trên ghế cầm y phục của mình lên, tùy ý mặc vào.

Nữ tử cùng hắn liêu chết triền miên không phải là Dung trắc phi cũng không phải bất kỳ một phi tử thị thiếp nào của hắn, mà là Đại tiểu thư Tàn gia Tàn Tổ Tổ.

“Người nói nam tử ngày ấy ở trong Trần Thụ các là thể tử phi của phủ Trần Nam Vương, mà không phải nam nhân đã chết ở cửa thành sau đó?” Hách Vu Thiên ngồi ở ghế thái sư, hỏi Tàn Tổ Tổ đang quần áo không chỉnh tề sắc mặt ửng hồng.

“Đúng, là nàng ta!” Trong mắt Tàn Tổ Tổ lộ ra hận ý, nếu không phải vì Vân Thanh Nhiễm, nàng sẽ không bị Ký Bắc Vương giam lại, cũng không cần bán đứng thân thể của mình để ngênh hợp với lão nam nhân này!

Tần Tố Tố cắn răng, nhịn xuống cảm giác ghê tởm khi triển miên cùng Hách Vu Thiên.

Nàng định lưu lại thân thể trong sạch của mình cho Tử Hy ca ca, đều do nữ nhân Vân Thanh Nhiễm đó, do nàng ta hủy diệt! Nàng nhất định phải làm cho Vân Thanh Nhiễm trả giá thật nhiều, để nàng ta cũng nếm thử mùi vị mà nàng phải hưởng qua!

“Thế từ phi phủ Trần Nam Vương, Nhị tiểu thư Tướng phủ, không là một người điên à?” Hách Vu Thiên tỉnh tề nhớ lại ngày ấy nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, một thân nam trang, hơn nữa lại ở trước mọi người phi lễ với trác phi hấn, hấn thật sự chưa từng hoài nghi thân phận của nàng.

“Điểm này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là sau khi nàng xuất giá bệnh điên lại đột nhiên tốt lên, nếu Vương gia không tin, có thể hỏi Dung tỷ tỷ, tỷ ấy cũng biết đấy.” Trên chuyện này, Tần Tố Tố cùng Tần Nhựt Dung đặc biệt ấn ý đứng về phía nhau.

Tần Tố Tố không lo lắng Hách Vu Thiên sẽ không tin nàng, Vân Thanh Nhiễm người này rành rành ở trong phủ Trần Nam Vương, chỉ cần Hách Vu Thiên tự mình đi nhìn, sẽ biết nàng không nói sai.

Hách Vu Thiên suy tư một chút, thế từ phi ư? Trái lại rất thú vị.

Sau khi Hách Vu Thiên đã biết người mạo phạm trác phi hấn ngày ấy là Vân Thanh Nhiễm, ngược lại không tức giận nữa, đầu tiên, nếu đối phương là nữ tử, cũng không tạo thành vô lễ, nhiều lắm thì coi như là náo loạn nhỏ giữa đám nữ nhân, còn nữa, Hách Vu Thiên cũng không đáng vì một trác phi mà xung đột với phủ Trần Nam Vương. Nữ nhân hấn muốn bao nhiêu mà không có? Nói thí dụ như Tần Tố Tố trước mặt hấn, vì rời khỏi địa lao phủ Ký Bắc Vương, lúc trước còn một bộ dạng thanh cao, ngược lại đã hiển thân, uyển chuyển yêu kiều không thua nữ tử thanh lâu.

“Mặc quần áo tử tề, lát nữa sẽ có người đưa ngươi đi hậu viện.” Hách Vu Thiên nói.

“Vậy Vương gia, Vân Thanh Nhiễm nàng ta...” Tần Tố Tố còn trông cậy vào việc Hách Vu Thiên có thể giận lây sang Vân Thanh Nhiễm.

“Chuyện của bốn vương khi nào thì đến phiên ngươi tới hỏi?” Hách Vu Thiên lạnh lùng nói.

“Vâng...” Tần Tố Tố vâng vâng dạ dạ đáp, không dám lơ đãng nữa, nếu không hậu quả cũng không phải là nàng có thể gánh chịu nổi.

Hách Vu Thiên không hề nhìn Tần Tố Tố, ngược lại hướng về phía đại môn nói: “Tiến vào.”

Cửa thư phòng mở ra, từ bên ngoài tiến vào vài người.

“Dẫn nàng đi, để tổng quản dọn một viện cho nàng, sau này sẽ là di nương trong phủ.” Hách Vu Thiên nói.

Là di nương trong phủ, cũng chính là thân phận so với trác phi còn thấp hơn một bậc. Ở hoàng triều Thịnh Vinh, Vương gia trừ bỏ chính phi ra còn có thể có ba đến bốn trác phi, còn lại chính là thị thiếp, đều gọi chung là di nương, ở nhà bình thường cũng chỉ phân chính thê cùng thị thiếp, đương nhiên còn có tình huống đặc thù, có thể thăng lên làm bình thê.

Tần Tố Tố cắn răng, Đường tỷ Tần Nhựt Dung của nàng là trác phi phủ Ký Bắc Vương, mà nàng là Đại tiểu thư chính thống của Tần gia, hiện giờ vào phủ Ký Bắc Vương, thân phận so với Tần Nhựt Dung còn thấp hơn một bậc, điều này sao có thể không khiến cho Tần Tố Tố khó chịu?

Cố tình khó chịu của nàng còn không có nơi có thể nói ra, thân thể trong sạch của nàng hiện giờ đã cho Hách Vu Thiên, tuổi tác của nàng còn dài, còn muốn gả cho người trong sạch khác đã tuyệt không có khả năng, huống chi chỉ khi ở lại phủ Ký Bắc Vương, nàng mới có cơ hội để đem khuất nhục của nàng đều trả lại cho Vân Thanh Nhiễm.

Tần Tố Tố được người vương phủ dẫn xuống, phân bổ tới viện của mình, dựa theo quy củ vương phủ, quản gia chọn một đại nha hoàn, hai nha hoàn nhị đẳng cùng với một bà tử thô sử cho nàng, so với những người hầu hạ nàng ở Tần Phủ còn ít hơn.

Thị thiếp của Ký Bắc Vương rất nhiều, mà Tần Tố Tố chẳng qua là một trong số đó.

Tần Tố Tố còn chưa thu xếp xong, Tần Nhựt Dung đã dẫn một đám nữ nhân vào chỗ ở của Tần Tố Tố.

Tần Nhựt Dung và Tần Tố Tố cùng được thả ra, cuối cùng đều không biến thành phạm nhân, về phần có thể được sủng ái giống như trước hay không sẽ rất khó nói, có điều nàng bất kể thế nào cũng phải nhìn tốt hơn so với Tần Tố Tố.

“Nha, nhìn xem này, đây không phải là Tần đại tiểu thư của chúng ta à?” Tần Nhựt Dung tỏ rõ đang bỏ đá xuống giếng.

“Tần Nhựt Dung, ngươi chớ đắc ý, tình huống của ngươi cũng không tốt hơn chỗ nào so với ta đâu!” Tần Tố Tố mất lạnh nhìn Tần Nhựt Dung, phản kích nói.

“Đắc ý? Ha ha, ta nhớ lúc trước là ai nói, Tần đại tiểu thư ngươi dù cận kề cái chết cũng sẽ không làm thiếp cho người? Ha ha...” Tần Nhựt Dung hiện tại xem như có oan báo oán có thù oán báo thù, “Ôi chao, xem trí nhớ ta đây, nếu không Tần đại tiểu thư hy sinh cái tôi, chủ động cầu dẫn Ký Bắc Vương gia, Bồn cung lúc này còn không được thả ra đâu! Làm phiền ngươi, đã thay Bồn cung tẩy đi oan khuất!”

“Tần Nhựt Dung ngươi đừng đắc ý, hiện giờ chúng ta cùng tồn tại trong phủ Ký Bắc Vương, hiện tại ngươi là trác phi thì như thế nào, chúng ta cùng xem, xem cuối cùng ai còn có thể cười!” Tần Tố Tố cũng không phải đèn đã cạn dầu, nàng hiện tại đã lười ra về đáng thương ở trước mặt Tần Nhựt Dung

Dung.

“Vậy sao?” Tần Nhữc Dung cười lạnh, “Ngươi dường như đã quên, ngươi vào phủ muộn hơn Bồn cung, thân phận lại thấp hơn Bồn cung một bậc, hẳn ngoan ngoãn mà cung kính hô to một tiếng tỷ tỷ với ta mới phải, sao có thể không tôn kính đối với tỷ tỷ như vậy chứ, Bồn cung hiện tại sẽ dạy cho ngươi biết cái gì là quy củ!”

Tần Nhữc Dung cho nữ tử bộ dáng nha hoàn bên người nàng một ánh mắt, nha hoàn kia thân mình cao lớn, cánh tay trắng kiện, là nha hoàn thô sử. Nàng vừa lên đã néo cánh tay Tần Tổ Tổ, túm tóc Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ không có khí lực phản kháng, chỉ có thể tùy người nọ ấn mình xuống mặt đất, làm loạn đầu tóc cùng y phục của mình, ở trên người của mình bầm ra từng vết thương, nàng ở trong lòng đem phần đau đớn cùng hận ý này yên lặng nhớ kỹ...

Ba ngày sau, ban đêm, Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị một lúc rồi muốn xuất môn, đây là nàng đáp ứng Hồng Dược, đến rừng phong ngoài thành gặp bà.

Đèn trong phòng Quân Mặc Thần đã sớm dập tắt, hỏi Quân Kiệt, nói là đã đi nằm ngủ, lúc này Quân Mặc Thần nhất định là nghỉ ngơi, thân thể hẳn không chịu được lạnh lẽo ban đêm.

Vân Thanh Nhiễm ra cửa, lúc này nàng treo tường đi ra ngoài, tuy nói Quân Mặc Thần cho phép nàng tự ra vào vương phủ, nhưng hơn nửa đêm, thân là thế tử phi luôn luôn không tiện.

Kinh thành vào đêm so với ban ngày an tĩnh rất nhiều, không có gì ngoài một vài nơi đặc thù như đồ phùng, kỹ viện, ngoài ra các cửa hàng khác đã sớm đóng cửa, trong ngõ hẻm sâu thẳm thỉnh thoảng sẽ truyền tới một hai tiếng chó sủa, lộ vẻ âm trầm.

Vân Thanh Nhiễm thân mặc nam trang đi ở trên đường, ban đêm đối với nàng không có chướng ngại, tự nhiên cũng thiếu đi mấy phần cảm giác âm trầm sợ hãi khi những người khác đi đường ban đêm.

Đột nhiên, có bóng đen thoáng hiện, sau đó lại biến mất ở trong hẻm nhỏ, tuy chỉ là một khoảnh khắc, Vân Thanh Nhiễm vẫn thấy được một ít nội dung, cái bóng đen kia trên vai khiêng một bao tải, chứa trong bao là một nữ tử trẻ tuổi.

Về phần dung mạo của người áo đen cùng nữ tử trong bao, Vân Thanh Nhiễm lại không kịp thấy rõ, đơn giản là tốc độ di chuyển của đối phương quá nhanh, Vân Thanh Nhiễm chỉ kịp bắt giữ phục sức quần áo của đối phương, từ thân hình để phán đoán, khiêng người hẳn là một nam nhân, mà nữ tử bị khiêng trong bao bỏ thân mặc quần áo màu hồng, chất lụa mỏng, loại lụa mỏng này chưa tính là nguyên liệu vải cực tốt nhưng cũng không phải trong nhà dân chúng bình thường đã có thể mặc được, trên bộ y phục đó thêm một con hồ điệp rất lớn, ngược lại tương đối bắt mắt.

Vân Thanh Nhiễm đối với bóng người chợt lóe lên kia có nghi hoặc, đôi mày lá liễu khẽ chau lại, sau đó lại tiếp tục đi ra ngoài thành.

Trên sườn núi ngoài thành có một mảnh rừng phong, mùa thu vừa đến nơi đây cả triền núi đều là màu lửa đỏ rực, là một quang cảnh không tẻ.

Vân Thanh Nhiễm đi ở trong rừng phong, nàng tìm kiếm xung quanh một phen, ở phía trước cách đó không xa, giữa rừng phong này, một nữ tử mặc Hồng Y ngồi trên một gốc cây phong, phiêu nhiên xuất trần, lại mang theo vẻ mặt yêu mị.

Nhưng... Vân Thanh Nhiễm ở chung quanh tìm kiếm thời gian, trừ việc nhìn thấy Hồng Dược ra, còn chứng kiến một số người mai phục chung quanh rừng phong này, bởi vì khoảng cách quá xa, Vân Thanh Nhiễm không thấy rõ ràng, lại không dám tiếp tục tồn sức nhìn kỹ, như vậy rất phí tinh lực, nàng không bảo đảm thân thể mình có thể chịu được.

Vân Thanh Nhiễm biết Hồng Dược thấy được chính mình, võ công của bà tốt, cước bộ của nàng bà có thể nhận thấy được.

Vân Thanh Nhiễm đi đến dưới tàng cây nơi Hồng Dược ngồi, ngẩng đầu nhìn Hồng Dược.

Hồng Dược cười vô cùng sáng lạn, sáng lạn đến mức có chút không bình thường.

“Đồ nhi, ngươi tới thật sự rất đúng giờ.” Hồng Dược cười nói, “Chỉ tiếc, có người tựa hồ không quá hi vọng hai sư đồ chúng ta một mình tâm sự đây!”

Hồng Dược nói xong nhanh nhẹn đứng dậy, giống như một đóa sen hồng nở rộ, cũng có kịch độc.

“Đều lần ra đây cho ta!” Hồng Liên hướng về bốn phía lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy bốn phía có tiếng vi vu, Hắc y nhân quần áo chỉnh tề xuất hiện ở bên người Hồng Dược cùng Vân Thanh Nhiễm, bao vây lấy hai người bọn họ.

Đối phương thân mặc y phục dạ hành, mà không phải quân phục, cho nên không phải cấm quân, cũng có nghĩa bọn họ không phải người của Quân Vô Ý.

“Giáo chủ Thương Lan giáo, hôm nay chúng ta muốn bắt ngươi, để đòi một công đạo cho những oan hồn chết thảm ở trên tay ngươi!”

Hồng Dược vẫn cười tươi như hoa như trước, đòi công đạo? Đòi công đạo là giả, muốn bí mật trên người bà mới là thật!

“Các ngươi hôm nay không nên tới, có điều các ngươi đã tới, vẫn rất đúng lúc, các ngươi có ba lý do phải chết, thứ nhất, các ngươi gặp được đồ đệ của ta, đồ đệ của ta là người mà các ngươi nói gặp là có thể gặp à?” Bà còn tính lưu lại lửa gạt thể nhân đây, “Thứ hai, vừa vặn, ta muốn cho đồ đệ của ta một bài học, mượn các ngươi làm vật thí nghiệm cũng tốt, thứ ba, chủ tử của các ngươi muốn lấy đồ từ trên người của ta, người ham muốn đồ của ta đều đáng chết, làm tay sai của hắn, các ngươi không thể không chết!”

Hồng Dược phi thân lên, Hồng Lăng trong tay hóa thành một áng mây đỏ, ôn nhu phiêu đăng trên không trung, lại ngay sau đó hóa thành lợi khí giết người, khóa lấy cổ họng người ta.

“Chủ tử của các ngươi không phải rất muốn bắt tuyệt Thương Lan, luyện thành thuật trường sinh bất lão à? Hôm nay để cho ngươi thử nhất tuyệt trong thất tuyệt Thương Lan một lần, Khổng Hôn tuyệt.” Hồng Dược một tay cầm một đầu Hồng Lăng, cười lạnh, trên đời này đâu dễ dàng có thuật trường sinh bất lão, hết thấy cũng chỉ là si tâm vọng tưởng của những người đó mà thôi, uống những người đó còn là quyền quý một quốc gia, trên một người dưới vạn người, lại một đám, thậm chí muốn sống được lâu dài, nhân sinh trên đời, nếu như hạnh phúc, mấy chục năm cũng đủ rồi, còn nếu thống khổ, một ngày đã ngại nhiều.

Tay nắm giữ Hồng Lăng của Hồng Dược bỗng nhiên buông ra, cái tay còn lại đột nhiên vỗ trên ót người nọ, đồng thời đâm một cây ngân châm nhỏ ngấn vào trong cơ thể của hắn.

Sau đó Hồng Dược từ trong lòng ngực lấy ra một cây sáo nhỏ, thổi lên.

Tiếng sáo lọt vào tai, những người khác cảnh giác nhìn Hồng Dược, sợ tiếng sáo này sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với bọn họ, lại phát hiện bọn hắn không chịu ảnh hưởng, người có biến hóa là người bị Hồng Dược vỗ ót kia.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên vô cùng thị huyết, giống như ánh mắt dã thú, hắn huy động kiếm trong tay, chém về hướng đồng bạn của mình.

Đồng bạn trở tay không kịp, đúng lúc khiến cho hắn một đao chém chết.

“Mọi người cẩn thận, hắn bị nữ ma đầu kia khống chế, mọi người giết hắn, hắn đã không phải là đồng bạn của chúng ta!” Có người vội hô.

Vì thế có người huy kiếm chém người nọ một đao, một đao đi xuống, chém nửa đoạn cánh tay, xương cốt đều đứt một nửa, cánh tay trái người nọ tuy còn ở lại trên thân thể của hắn, cũng đã máu tuôn như suối. Đổi lại là người thường, bị tổn thương như vậy, đã sớm đau đớn gào gào và đến không thể nhúc nhích,

Thế nhưng, người nọ lại dường như không nhận ra, vẫn huy kiếm chém người.

Như vậy, thoát nhìn thật sự rất đáng sợ. Cánh tay máu chảy đầm đìa kia còn đang đung đưa...

Vân Thanh Nhiễm lặng lẽ nhìn một màn này, thất tuyệt Thương Lan, đây là một trong số đó, đích thật là có chỗ đáng sợ của nó.

Phản ứng của người nọ quả thực đã hù sợ mọi người, cái người mới vừa rồi còn muốn bắt Hồng Dược lúc này đã lui về phía sau, nữ ma đầu của Thương Lan giáo này so với trong tưởng tượng của bọn hắn còn đáng sợ hơn.

Hồng Dược nhìn phản ứng của những người này thu vào đáy mắt, bỗng nhiên thân mình chợt lóe, lại tìm vài người xuống tay, sau khi vỗ ót mấy người, bà tiếp tục thổi sáo nhỏ.

Hắc y nhân vốn là một nhóm nhất thời chia làm hai, bọn hắn chém giết lẫn nhau, đao quang kiếm ảnh, máu tươi nhất thời nhuộm đỏ mặt đất... Cũng giống như sắc lửa đỏ rực của rừng phong trong mùa thu...

Cuối cùng, không ai sống sót.

Nhìn thi thể đầy đất, Hồng Dược vẫn cười rất sáng lạn, bà xoay người nhìn về Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên cây phong, “Thế nào? Mở mang kiến thức chưa? Sợ hãi không?”

“Cũng tạm, chỉ là hương vị chỗ này khó ngửi một chút.” Vân Thanh Nhiễm vô cùng bình tĩnh nói, phản ứng của nàng đối với mọi thứ trước mắt vẫn như bình thường, không có bất kỳ biểu hiện bất an nào.

Nhưng máu tươi đầy đất khiến trong không khí tràn ngập một mùi máu tươi gay mũi.

Về phần giết người, Vân Thanh Nhiễm không thích, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không, nếu hôm nay Hồng Dược không giết bọn hắn, bọn hắn trở về bẩm báo chủ tử của bọn hắn, tiếp đó sẽ có rất nhiều phiền toái theo nhau mà đến,

Hồng Dược đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Sợ à?”

Vân Thanh Nhiễm thần nhiên hỏi đáp: “Cái này còn chưa đến mức, không phải lần đầu tiên thấy người chết, gần như cũng đã thành thói quen.”

“Ha ha...” Hồng Dược nhẹ nhàng cười, không biết vì sao, tươi cười ngày hôm nay của bà khiến Vân Thanh Nhiễm có một loại dự cảm không tốt, lại không thể nói rõ cụ thể là vấn đề ở chỗ nào.

“Còn có một nhóm người sắp tới, nhưng thời giờ của ta không nhiều.” Hồng Dược ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng ngời trên bầu trời, như có suy nghĩ gì nói.

Hôm nay là mười lăm, ánh trăng rất tròn, cũng không đủ sáng, bởi vì bầu trời có không ít mây, che đi ánh sáng của trăng.

Vân Thanh Nhiễm không biết Hồng Dược nói thời gian không nhiều là có ý gì, đang nghĩ ngợi, thân thể đột nhiên chợt nhẹ, người đã bị Hồng Dược khiêng lên.

“Bà muốn làm gì?” Vân Thanh Nhiễm kinh hoảng hỏi.

“Nha đầu, công công* người đuổi tới, ta đành phải chạy trốn trước.” Hồng Dược biết lần này người tới là Quân Vô Ý, cũng không thể để Quân Vô Ý phá hủy chuyện tốt cuối cùng của bà.

(*: cha chồng)

Kỳ thật trong nhóm người này không chỉ có Quân Vô Ý, còn có Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần hôm nay khẳng khái muốn tới giúp Quân Vô Ý, sợ Vân Thanh Nhiễm lo lắng, cố ý để lại Quân Kiệt bên ngoài phòng của hắn, nói hắn đã đi ngủ, kỳ thật không phải, hắn cùng Quân Vô Ý đến truy Hồng Dược.

Mới vừa rồi, lại có một nữ tử mất tích, cho nên bọn hắn xuất động đến tìm kiếm nữ tử kia, kết quả có manh mối chứng tỏ Hồng Dược ở trong rừng phong, cho nên bọn họ đuổi tới rừng phong này.

Quân Vô Ý biểu cảm rất nghiêm túc, trên khuôn mặt đã có tuổi nhưng vẫn tuấn dật phi phạm làm cho người khác không nhìn thấy vẻ ngưng trọng, ánh mắt của ông thâm thúy nhìn rừng phong trong màn đêm.

Kỳ thật Quân Vô Ý biết hành hung giết người đoạt đi tính mạng những nữ tử kia không phải là Hồng Dược, mà là một người hoàn toàn khác.

Nhưng chỉ cần Hồng Dược bị bắt, mặc kệ những người kia không phải bà ta giết, bà ta cũng khó thoát khỏi cái chết, bởi vì thứ người đang nắm quyền cần không phải là tìm ra hung thủ giết người, mà là bí mật trên người bà ta, một bí mật bất lão.

Đế vương, là người có được quyền lợi tối cao trên đời này, bọn hắn rất muốn đạt được thứ đồ khó lấy được, chính là vĩnh sinh bất tử, cho nên Hồng Dược bất lão bất tử thành đối tượng bọn hắn muốn đuổi bắt, vì thế Thương Lan giáo trở thành tà giáo ma giáo mà người người muốn giết.

Quân Vô Ý biết, hôm nay nếu ông cùng Hồng Dược thật sự chống lại, được lợi sẽ chỉ là những người muốn trường sinh bất lão.

Đi qua con đường nhỏ trong rừng phong, Mộc Bách Dương đi một mình, một mình ông đi con đường nhỏ trong núi, là vì tìm đến Hồng Dược, Hồng Dược cùng Vân Thanh Nhiễm hẹn gặp lại vào giờ Tý ba ngày sau ở trong rừng phong ông đã nghe thấy.

Sau khi bình tĩnh ba ngày, ông còn không biết ý nghĩ chân thật nhất trong lòng mình là cái gì, nhưng ông và Hồng Dược đã có một đứa con, đứa nhỏ còn đã trưởng thành, ông cảm giác mình cần phải tìm Hồng Dược nói chuyện.

Ở phía sau Mộc Bách Dương, còn đi theo một người, là Mộ Dung Tu.

Mộ Dung Tu là theo dõi Mộc Bách Dương, nói đúng ra, ba ngày qua hắn một mực theo dõi Mộc Bách Dương, có lẽ là muốn hiểu rõ hơn về người có quan hệ một nửa huyết thống này với mình, có lẽ là vì mẫu thân mà hắn kính yêu nhất...

Theo ba ngày, không có gì đặc biệt, Mộc Bách Dương không phải một mình uống rượu giải sầu, thì là một mình chơi cờ, nếu không lại là trồng nom đám thảo dược của ông ta.

Chỉ có một lần, lần nói chuyện với Quân Vô Ý, bởi vì Quân Vô Ý có mặt, Mộ Dung Tu không dám tới gần, cho nên bọn họ nói gì Mộ Dung Tu cũng không biết.

Đã ba ngày tới nay, đây là hành vi quái dị nhất của Mộc Bách Dương, ông ta lại một mình một người vào lúc trời tối chạy tới rừng phong này, đây là thời gian cùng địa điểm mà mẫu thân của hắn cùng Vân Thanh hẹn ước, ông ta đến tìm bọn họ làm gì?

Vừa nghĩ như vậy, Mộ Dung Tu qua ba ngày lần đầu tiên hiện thân, hắn chắn trước người Mộc Bách Dương.

“Ông muốn đi đâu?”

Mộ Dung Tu xuất hiện ngoài ý liệu của Mộc Bách Dương, bản thân Mộc Bách Dương không biết võ công, cho nên ông bị Mộ Dung Tu theo dõi vẫn chưa từng phát hiện.

“Con...” Mới mở miệng, Mộc Bách Dương lại không biết nói cái gì với Mộ Dung Tu.

Mộc Bách Dương biết, nam nhân trước mắt này là con trai ruột của mình... Hắn cũng đã cao lớn như vậy rồi, còn cao hơn ông...

Mình đã lớn tuổi đến vậy rồi, vẫn cho rằng đời này của bản thân sẽ phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại, lại không ngờ tới mình còn có một đứa con,

một đứa con đã trưởng thành...

“Nếu ông muốn đi gặp bà ấy, thì không cần, bà sẽ không muốn được gặp ông, ta cũng sẽ không cho phép ông đi gặp bà.” Việc hiện tại mà Mộ Dung Tu muốn làm chính là bảo vệ Hồng Dược, hấn tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào xúc phạm tới mẩu thân của hấn, cho dù là phụ thân của hấn cũng vậy, bà là người hấn kính trọng nhất trên đời này.

Đối mặt với lãnh đạm của Mộ Dung Tu, Mộc Bách Dương nhất thời nghẹn lời, ông không biết nên cùng với Mộ Dung Tu nói cái gì, đã nhiều năm như vậy, ông còn có tư cách gì đến nhận thức đứa con trai này đây? Mặc kệ năm đó giữa ông và Hồng Dược có những ân oán oán gì, ông và Hồng Dược rốt cuộc ai đúng ai sai, đứa nhỏ đều là vô tội, việc ông không có trách nhiệm của một phụ thân thì dù là ai cũng không có cách nào thay đổi được sự thật này.

Gió mát thoảng qua, đưa tới sự tươi mát trong núi, đồng thời cũng mang đến một mùi máu tươi dày đặc, mùi vị huyết tinh nồng đậm như vậy, đừng nói là Mộ Dung Tu, không phải người tập võ như Mộc Bách Dương cũng đã nhận ra.

Mộ Dung Tu cả kinh, lúc này cũng bất chấp Mộc Bách Dương, hướng về trên núi chạy đi.

Mộc Bách Dương cũng cùng đuổi theo.

Chờ hai người tới giữa rừng phong, thi thể đầy đất, đều là Hắc y nhân thân mặc quần áo màu đen.

Tại sao có thể như vậy?

Lúc Mộ Dung Tu đang tự hỏi, trên núi lại truyền tới dị động, như tiếng núi đá nổ tung, tựa hồ có chút không tầm thường.

Dị động này cũng kinh động tới nhân mã của Quân Vô Ý trú đóng ở ngoài rừng phong.

“Vương gia, trên núi có dị động, hiện tại chúng ta không phải nên hành động ư?”

Quân Vô Ý nhíu mày, trầm nghĩ, Hồng Dược người đến tột cùng muốn làm cái gì, vì có gì lại hiện thân, cố ý lưu lại tung tích để cho người khác biết hành tung của người. Tựa hồ có ý để cho người ta đến bắt người, hiện giờ còn có dị động không tầm thường này, mục đích của người rốt cuộc là gì?

Lấy Dịch Dung Thuật cùng võ công của Hồng Dược, bà có tâm muốn trốn, người khác làm sao có thể phát hiện được bà đây?

“Truyền lệnh xuống, toàn bộ cấm quân trú đóng ở tại chỗ, không có mệnh lệnh của bốn vương không được chuyển dời phân ra.” Quân Vô Ý nói.

Mệnh lệnh như vậy rất kỳ quái, theo lý thuyết hấn nên hạ lệnh cho mọi người lên bọc đánh mới phải, nhưng dưới mệnh lệnh của Quân Vô Ý, sẽ không có ai nghi ngờ.

“Thần Nhi, con đi lên cùng ta.” Quân Vô Ý hướng về phía Quân Mặc Thần nói.

Ông để đại quân đóng ở tại chỗ, chỉ tính toán cùng Quân Mặc Thần hai người lên núi.

Quân Mặc Thần gật đầu, không có dị nghị. Hôm nay Quân Mặc Thần không ngồi xe lăn, hấn đứng ở bên cạnh Quân Vô Ý, trong thân thể yếu nhược đó lại có sự cường đại mà người khác đều không tưởng tượng ra được.

Lúc này, ở nơi phát sinh dị động kia.

Vân Thanh Nhiễm không biết mình nên tức giận hay phải như thế nào, “Lúc bà rút thất tuyệt Thương Lan lên ta đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?”

Vân Thanh Nhiễm nói chuyện đồng thời ánh mắt dừng ở tám lưng Hồng Dược dựa vào thân cây kia, hơi thở mỏng manh, dung mạo của bà cùng vừa rồi đã hoàn toàn bất đồng, bà lúc này mặt đầy nếp nhăn, già nua cực kỳ. Bộ dạng này khuôn mặt này, nhìn qua giống như một lão nhân đã bát tuần, lần này xem ra đã già nua đi năm sáu chục tuổi.

Nhưng trên mặt Hồng Dược cũng mang theo tươi cười thỏa mãn, “Nha đầu, sự phụ của người là ta cũng sắp chết rồi, người không thể không hung ta được à?”

Sắp chết, Hồng Dược vẫn còn có tâm nói giỡn.

Bà sắp chết rồi, trước khi chết đem công lực cả đời truyền thụ cho Vân Thanh Nhiễm, cả toàn bộ trọng trách cũng đặt lên thân Vân Thanh Nhiễm, đây rốt cuộc là phúc hay là họa còn rất khó nói.

Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống, đầu gối quỳ trên mặt đất, nhìn Hồng Dược đã gần hơi thở mong manh, thanh âm trầm thấp rất nhiều, “Vì sao phải làm như vậy?”

Hồng Dược suy yếu cười một tiếng, “Nghe này, người ngoài sở dĩ gọi Thương Lan giáo là tà giáo, cùng với thất tuyệt Thương Lan có quan hệ rất chặt chẽ, người tự thành thất tuyệt Thương Lan, có thể bảo trì dung nhan không già, nhưng cũng chỉ là dung nhan không già mà thôi, không già không có nghĩa là sẽ không chết, khi tuổi tác tới sẽ phải về Hoàng Tuyền, đại nạn của ta chính là hôm nay.” Hồng Dược chết không phải bởi vì truyền công lực cho Vân Thanh Nhiễm, mà là bà nhất định phải chết, cho dù công lực còn ở trên người, bà vẫn sẽ chết vào khuya hôm nay, duy nhất khác nhau là, lúc bà chết là

tuổi trẻ thân thể mỹ mạo hay là bộ dạng già nua hiện tại.

“Người đời đều cho rằng giáo chủ Thương Lan giáo luyện được tà công bắt lão bắt từ, kỳ thật trên đời này nào có phương pháp bắt lão bắt từ dễ dàng vậy, chẳng qua là si tâm vọng tưởng mà thôi. Trong bốn phương, không thiếu người muốn đoạt lấy thất tuyệt Thương Lan, ngay cả tà giáo khắp nơi tuyên dương ta, đến giết giết chúng ta, kỳ thật cho dù ta đang thất tuyệt Thương Lan lên bằng hai tay, bọn hán vẫn không có cách nào tu luyện, chỉ người nào được Thông Linh Bảo Ngọc cho phép mới có năng lực kế thừa thất tuyệt Thương Lan.”

“Ha ha a...” Nói xong, Hồng Dược đột nhiên nở nụ cười, “Người hiện tại trốn cũng trốn không thoát, vị trí giáo chủ Thương Lan giáo đã là của ngươi, đừng nghĩ mình có thể thoát khỏi, linh xà đặc hữu của Thương Lan giáo chúng ta có thể phân biệt được ra ngươi, ngươi trốn không xong đâu.” Hồng Dược tiếp tục cười, “Ta cả đời này sống đủ rồi, tiếc nuối duy nhất là ta giao sai chân tâm.”

Đó là nỗi hận cả đời, đau đớn cả đời của Hồng Dược.

“Nha đầu, nếu có một ngày, ngươi gặp được một người nam nhân, hán không để ý thân phận của ngươi, không để ý ngươi rốt cuộc là ai, không để ý ngươi ở trong mắt thế nhân là hạng người gì, vậy theo hán đi, cùng hán an an ổn ổn mà sống.”

Vân Thanh Nhiễm thấy Hồng Dược thâm trầm bi ai, gật gật đầu, bất kể nàng có đồng ý với lời Hồng Dược nói hay không, giờ khắc này nàng cũng không muốn làm trái Hồng Dược.

“Nha đầu, ta đem Tu Nhi phó thác cho ngươi, sau này ngươi hãy chiếu cố nó thật tốt. Tuy rằng tuổi của nó còn lớn hơn ngươi, còn là người rất ngu ngốc, không biết vì sao tính khí lại không giống phụ thân nó, sau này nhất định sẽ phải chịu khổ, có ngươi giúp đỡ nó, ta tương đối yên tâm.”

Giờ khắc này, người mà Hồng Dược luyện tiếu nhất chính là Mộ Dung Tu, bà rất muốn nhìn Mộ Dung Tu nhiều hơn nữa, nhưng bà không thể, bà không muốn mình chết ở trước mặt Mộ Dung Tu, bà không muốn hán bởi vì cái chết của bà mà khổ sở, lúc bà còn sống đã không mang đến vui vẻ cho hán, ít nhất lúc chết đừng làm cho hán thống khổ.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Ta biết, bà yên tâm đi.” Vân Thanh Nhiễm cũng có tâm, đối mặt với Hồng Dược như vậy, nàng không nói được lời cự tuyệt. Người trước khi chết, nên để bà ra đi được an nghỉ.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm gật đầu, Hồng Dược chậm rãi nhắm hai mắt lại, khuôn mặt an tường.

Nữ ma đầu, lão yêu quái trong mắt thế nhân, ngay một khắc này, vĩnh viễn ngủ say. Mà tân chủ của Thương Lan giáo, đã ra đời ở đêm nay, Vân Thanh Nhiễm hết sức bị động dưới tình huống này, từ Thiếu chủ thành giáo chủ.

Mộc Bạch Dương cùng Mộ Dung Tu bị tiếng phá hủy không tầm thường kia hấp dẫn tới đây, vội vàng tới nơi, lại không kịp gặp Hồng Dược một lần cuối.

Khuôn mặt Hồng Dược đã không còn như dĩ vãng, già nua đến gần như khiến người ta không nhận ra, Mộc Bạch Dương tiến lên, thân thể không nhịn được run rẩy, yêu nhau hai năm, hận nửa đời người, cuối cùng bà chết, thế nhưng ông lại ngay cả lần gặp mặt cuối cùng cũng không gặp được!

Trong lúc nhất thời, tất cả hận ý, đều biến mất, người cũng chết rồi, còn có gì để hận đây... Mộc Bạch Dương run rẩy ngồi xuống, đem thi thể của Hồng Dược gắt gao ôm vào trong ngực của mình, rơi lệ không dứt.

Thân thể Mộ Dung Tu không ức chế được run rẩy, mẫu thân của hán, người mà hán kính yêu nhất cả đời này... đang ngủ say... Hán không cách nào tiếp nhận được chuyện như vậy, nước mắt không bị khống chế từ trong vành mắt của hán trào ra, tim hán lạnh thấu, so với cơn gió lạnh trên ngọn núi này còn lạnh hơn ba phần.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên vỗ vỗ bà vai Mộ Dung Tu, nàng biết Mộ Dung Tu rất thương tâm, “Lúc bà đi rất an tường.”

Vân Thanh Nhiễm không biết an ủi người khác, nàng chỉ trần thuật sự thật mà nàng đã thấy cho Mộ Dung Tu.

Mộ Dung Tu vươn cánh tay gắt gao ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, “Nói cho ta biết, bà cuối cùng nói với ngươi những gì, nói cho ta biết...”

Vân Thanh Nhiễm không đẩy Mộ Dung Tu ra, hiện tại người đang ôm nàng chẳng qua là một đứa con mất đi mẫu thân, hướng chi hán vẫn cho rằng nàng là nam tử, Vân Thanh Nhiễm đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng Mộ Dung Tu, “Bà nói, muốn ngươi sống thật tốt, ngoan ngoãn, cưới một nương tử, sinh ra cục cưng, hồn thiêng của bà sẽ luôn luôn làm bạn với ngươi, muốn ngươi đừng thương tâm vì bà.”

Cách hai người bọn họ không xa, Quân Mặc Thần mới vừa đuổi tới, xa xa, hán chứng kiến Vân Thanh Nhiễm cùng Mộ Dung Tu đang gắt gao ôm nhau...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thế Tử Gia Phát Bệnh

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Người nói cho ta biết, bà không chết đúng không, bà chỉ vì quá mệt mỏi, cho nên muốn nghỉ ngơi một chút...” Mộ Dung Tu khóc như một đứa nhỏ, hần lắc lắc hai vai Vân Thanh Nhiễm ngày càng nhanh, xương cốt của Vân Thanh Nhiễm suýt bị hần bóp nát.

Quân Vô Ý đi tới, ông nhìn thi thể Hồng Dược đang bị Mộc Bách Dương ôm, dung nhan nữ tử đã không còn nhất tiếu khuynh thành, nhất nộ vong thành ngày đó.

Giáo chủ Thương Lan giáo từng oai phong một cõi, kinh hãi thế tục, nay lại bình yên chết ở đây. Có lẽ đối với bà, đây là kết quả tốt nhất.

“Mộc Bách Dương, ông mang thi thể Hồng Dược đi đi. An táng cho bà ấy thật tốt.” Quân Vô Ý nói. Ông biết vương phi của ông cũng sẽ hy vọng ông làm như vậy.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Vô Ý, Trần Nam vương dù đã lớn tuổi nhưng vẫn phong hoa tuyệt đại như trước, một câu của ông, giao thi thể Hồng Dược cho Mộc Bách Dương, sẽ rước đến cho ông không ít phiền toái, ít nhất nếu ông mang theo thi thể của Hồng Dược trở về, ông có thể báo cáo kết quả lên hoàng thượng, nếu không mang về, sợ là sẽ gặp phải phiền toái rất lớn, nghênh đón ông có thể là trận nổi giận lôi đình của hoàng thượng...

Nhưng, nếu thi thể của Hồng Dược bị Quân Vô Ý mang về, nhất định không thể ngủ yên.

Mộc Bách Dương hốt hoảng đập đầu, ôm lấy thi thể Hồng Dược, chuẩn bị đi xuống núi, có Quân Vô Ý bảo vệ, Mộc Bách Dương có thể thuận lợi mang thi thể đi.

“Thần Nhi, con mang mọi người xuống núi trước đi thôi, sự tình ở đây giao cho phụ vương xử lý.” Quân Vô Ý dự cảm hôm nay có thể có khách không mời mà đến, chuyện Ký Bắc vương Hắc Vu Thiên mơ ước có được bí mật trên người Hồng Dược không phải ngày một ngày hai, hơn hai mươi năm trước, hần vì thế mà đuổi bắt Hồng Dược, nay Hồng Dược lại một lần nữa hiện thân, không có khả năng một chút động tác hần đều không có.

Quân Mặc Thần thần nhiên gật đầu, hần tiến lên, cùng Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn nhau, lúc này Vân Thanh Nhiễm mới chú ý đến Quân Mặc Thần, không phải hần đã nghỉ ngơi rồi à? Thì ra không ngủ, mà đi theo phụ vương hần lên đây, không phải là thân thể hần không chịu nổi giá rét ư? Sao buổi tối còn chạy lên núi?

Ánh mắt sâu thẳm của Quân Mặc Thần nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, làm cho người ta không đoán được giờ phút này hần đang nghĩ gì.

“Đi thôi.” Quân Mặc Thần thần nhiên nói hai từ với Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần không hỏi Vân Thanh Nhiễm vì sao lại xuất hiện ở nơi này, cũng không hỏi một chữ gì về quan hệ của nàng và Mộ Dung Tu, chỉ dẫn tất cả mọi người rời đi.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, nói với Mộ Dung Tu: “Công tử Mộ Dung, chúng ta cũng đi thôi, nương người cũng sẽ không hy vọng nhìn thấy bộ dáng khó coi như vậy của người.”

Thoạt nhìn bộ dạng của Mộ Dung Tu thực làm cho người ta lo lắng, hần yêu mến Hồng Dược quá mức, mười mấy năm qua hần sống đều vì Hồng Dược, Hồng Dược vừa chết, toàn bộ thế giới của hần đều sụp đổ, hần phải chịu đựng kích quá lớn, cũng không biết hần có thể chịu nổi hay không.

Trên đường xuống núi, Quân Mặc Thần vẫn đi đằng trước, không quay đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm ở phía sau lấy một cái.

Gió núi lạnh lẽo, làm cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy quần áo của mình có chút mỏng manh, y phục của mình mà khí lạnh còn có thể xuyên qua, vậy Quân Mặc Thần chịu được không?

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, thấy hần vẫn đi, bước chân không nhanh không chậm, tốc độ không thay đổi, cực kỳ ổn định, bóng dáng tuyết trắng nhẹ nhàng như tiên.

Đến chân núi, Quân Mặc Thần ra lệnh cho vài ám vệ tướng hộ, trước tiên rời khỏi rừng cây, về Vương phủ.

Trở lại Vương phủ, Vân Thanh Nhiễm thấy vương phi nương nương đứng ở cửa chờ bọn họ đã lâu.

Vương phi một thân thanh lịch, chậm rãi tiến lên, bình tĩnh đi về phía Hồng Dược. Bàn tay bà khẽ sờ mặt Hồng Dược, “Ngày xưa Hồng Trần về với đất, mong bà kiếp sau không còn là Hồng Liên thịnh thế, làm một nữ tử nhà bình thường, tìm được ái nhân yên lặng một đời.”

Sau đó vương phi nói với Mộc Bách Dương, “Ân ân oán oán giữa ông và bà ấy, bất luận là hận hay là yêu, là ân hay là cừu, là sợ hay là tình, đều xóa bỏ đi, từ nay về sau âm dương xa cách, ân oán không còn, tình nghĩa khó tiếp. Thi thể của bà để ở trong vương phủ hai ngày, đợi bên ngoài yên tĩnh, sẽ đi an táng sau.”

Vương phi vừa dứt lời, lại nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, “Hai người các con cũng sớm đi trở về phòng nghỉ ngơi đi, ban đêm bên ngoài lạnh lắm, ta đã bảo phòng bếp hầm canh nóng cho các con, trở về phòng là có thể uống để thân thể ấm áp.”

Vân Thanh Nhiễm đối với phụ phụ Trần Nam vương càng thêm hiếu kỳ, phụ vương và mẫu phi, một người ở trong rừng phong bảo bọn họ trở về, gánh lấy tất cả phiền toái, thậm chí còn chưa từng hỏi vì sao nàng có mặt ở đó, người còn lại ở cửa vương phủ đợi họ trở về, đã an bài tốt tất cả mọi việc.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đều trở về Kim Dật Hiên. Trên đường trở về Kim Dật Hiên hai người đều trầm mặc, Quân Mặc Thần không nói chuyện, không hỏi gì, Vân Thanh Nhiễm cũng không.

Quân Kiệt và Lục Trúc đang chờ hai người đến sốt ruột, cuối cùng cũng nhìn thấy hai người trở lại.

Hai người này đều tự chờ chủ tử nhà mình, không biết chủ tử của đối phương cũng không ở trong phòng, lúc này thấy họ cùng trở lại, đều kinh ngạc không nhỏ.

“Tiểu thư, sao người...” Lục Trúc tròn hai mắt thật lớn, tiểu thư nhà nàng không phải là chuẩn êm đi ra ngoài à? Sao lại trở về cùng thế tử gia vậy?

Vân Thanh Nhiễm quay đầu nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, chờ hắn mở miệng, nhưng hắn lại đẩy cửa phòng đi vào, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Hắn... Hôm nay có chút lạ.

“Tiểu thư, ngài và thế tử gia... Là thế nào...”

“Không có gì.” Vân Thanh Nhiễm cũng không rõ Quân Mặc Thần làm sao, muốn hỏi điều gì thì cứ hỏi đi, nàng sẽ trả lời.

“À...” Lục Trúc à một tiếng sau đó lại nghĩ tới cái gì, từ trong lòng lấy ra một phong thư, “Tiểu thư, vừa rồi có người đưa cho ta cái này bảo giao cho người.”

Vừa rồi?

“Chuyện xảy ra bao giờ?”

“Là giờ tỵ, vừa rồi điểm canh đánh đúng giờ tỵ, người nọ đến tìm nô tỳ, xem cách ăn mặc hắn là nha hoàn trong phủ, nô tỳ cảm thấy rất buồn bực, đã hơn nửa đêm, ai còn truyền tin cho tiểu thư, lại nghĩ nếu là nha hoàn trong phủ đưa tới, thì thay tiểu thư ngài nhận lấy vậy.” Lục Trúc trả lời.

Giờ tỵ? Không phải là canh giờ mà Hồng Dục mất ư?

Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận bức thư trong tay Lục Trúc, bức thư này khá nặng, chắc chắn có đồ nặng bên trong.

Vân Thanh Nhiễm mở bức thư ra, đồ vật bên trong hóa ra là một quyển sách, Vân Thanh Nhiễm mở sách, trong trang thứ nhất chỉ có mấy con số, nhưng cũng đủ để cho Vân Thanh Nhiễm biết bức thư này là của ai.

“Đồ nhi, chuyện mà vi sư đã đáp ứng ngươi, vi sư sẽ không quên, ngươi chỉ cần làm theo những nội dung trong này mỗi ngày một lần, là có thể giúp hắn sống lâu hơn.”

Hồng Dục vẫn nhớ rõ chuyện mình đã đồng ý với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm tiếp tục mở ra, ở trong viết rất nhiều chữ, hình như là sách dạy xoa bóp, bấm huyệt.

Biện pháp này thật sự hữu hiệu ư? Vân Thanh Nhiễm không biết, nhưng nếu đã là sách mà Hồng Dục đưa cho nàng, vậy thử một lần đi.

“Cạch xoảng ——”

Tiếng đồ sứ vỡ vụn, từ bên phòng Quân Mặc Thần truyền đến.

Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Kiệt, Lục Trúc đẩy cửa đi vào, trong phòng, một tay Quân Mặc Thần chống lên bàn, một tay ôm ngực, hô hấp khó khăn, một bình hoa bị đập nát dưới chân hắn, vón dĩ ở trên bàn, nhưng bởi vì thân hình hắn đứng không vững, không cẩn thận làm nó rơi vỡ.

“Thế tử gia, ngài làm sao vậy? Nguy rồi! Thuộc hạ đi tìm Mộc tiên sinh!” Quân Kiệt thấy Quân Mặc Thần phát bệnh, vội vàng muốn đi tìm Mộc Bách Dương.

“Đứng lại...” Quân Mặc Thần cố hết sức kêu ngăn Quân Kiệt, “Lúc này ông ấy... Cho dù có đến đây... Sợ là cũng không thể chữa trị cho ta...”

Hiện nay tinh thần của Mộc Bách Dương không ổn, ba hồn bảy phách đã mất, làm sao có thể chữa trị cho Quân Mặc Thần đây?

“Cho dù ông ta chỉ còn lại nửa cái mạng, thuộc hạ cũng sẽ trời ông ta tới!” Quân Kiệt sốt ruột, thế tử gia chịu không nổi giá rét, nếu không phải người có nội lực thâm hậu, có thể che chở chính mình, thì chỉ hơi cảm lạnh người cũng sẽ mất mạng!

Lúc trước thế tử gia cũng hay đi ra ngoài vào lúc nửa đêm, đều không có chuyện gì, cho nên hắn không ngăn cản, nhưng mà hôm nay vì sao lại như thế, chẳng lẽ thế tử gia động võ với người khác? Cho nên không thể dùng nội lực bảo hộ bản thân?

Có điều Quân Kiệt không kịp hỏi, hiện giờ hắn muốn chạy nhanh đi tìm người chữa trị cho Quân Mặc Thần! Vừa vặn hôm nay vương phủ gần như đã điều xuất toàn lực!

Đúng rồi, vương phi, hắn phải đi tìm vương phi nương nương!

Quân Kiệt nghĩ xong lập tức chạy ra ngoài.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy bộ dạng vô cùng thống khổ của Quân Mặc Thần, thân thể hắn phát run, cái tay đang chống đỡ lên mặt bàn kia không chịu được, thân thể lung lay sắp đổ.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên đỡ lấy Quân Mặc Thần, tay vừa chạm đến người hắn, lập tức phát hiện thân thể hắn rất nóng... đang phát sốt!

“Ta đỡ người lên trên giường.” Vân Thanh Nhiễm cầm bàn tay đang có chống đỡ trên bàn của Quân Mặc Thần đặt lên vai mình, muốn đỡ Quân Mặc Thần đi về phía giường.

Quân Mặc Thần quay đầu đi, cho dù cả người hắn đau đớn nóng rực, thân thể đứng không vững, nhưng hắn vẫn không tiếng động lựa chọn cự tuyệt ý tốt của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm cảm giác được Quân Mặc Thần cự tuyệt nàng, cũng lười quản hắn có nguyện ý hay không, kéo hắn, trực tiếp đi về phía giường, bây giờ Vân Thanh Nhiễm có một thân công lực của Hồng Dược, thân thể ngày xưa không thể so sánh được.

Ngược lại là Quân Mặc Thần, cả người không có khí lực, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Rõ ràng bình thường có quần chắn kín mít thì thân thể Quân Mặc Thần cũng không ấm lên, nhưng giờ phút này lại nóng đến mức dọa người, sắc mặt hắn vốn đã không có bất luận màu sắc nào, nay môi lại tái nhợt trắng bệch, ánh mắt hắn không đặt ở trên người Vân Thanh Nhiễm, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm màn...

Bộ dạng bây giờ của hắn, sợ là không đợi được người đến...

Vân Thanh Nhiễm sờ sờ trên người, là phương pháp tặc mệnh Hồng Dược lưu lại mà vừa rồi Lục Trúc đã giao cho nàng, phương pháp khiến ngựa chết thành ngựa sống, so với ngồi chờ chết thì làm chút việc gì đó vẫn tốt hơn, Vân Thanh Nhiễm luôn không thích ngồi chờ chết!

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu đưa tay cởi bỏ quần áo của Quân Mặc Thần, may mà mấy lần trước được Quân Mặc Thần huấn luyện ban tặng, lúc này nàng đã có thể gọn gàng linh hoạt cởi bỏ quần áo của hắn.

Vân Thanh Nhiễm vừa cởi vừa nói với Lục Trúc, “Lục Trúc, đi chuẩn bị một ít nước ấm, được có thể trị phong hàn cũng cho người chuẩn bị một chút, mặc kệ hữu dụng hay không, cứ chuẩn bị trước rồi nói sau.”

Lục Trúc tuân lệnh chạy nhanh ra ngoài.

Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ hết quần áo của Quân Mặc Thần, cả người Quân Mặc Thần trần trụi hiện ra trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Hô hấp Quân Mặc Thần suy yếu, đồng thời đưa ánh mắt nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, như muốn tìm tòi nghiên cứu Vân Thanh Nhiễm đang muốn làm cái gì.

Lời tác giả: Lúc trước từng nói qua, Hồng Dược thiếu Quân Vô Ý một nhân tình, bà tuy rằng đã chết, nhưng phần nhân tình này bà cũng đã chuẩn bị tốt để trả rồi. Y thuật của Hồng Dược cao hơn Mộc Bách Dương, biết tình hình thân thể của Quân Mặc Thần, cái gọi là phương pháp tặc mệnh cho Quân Mặc Thần kỳ thật không viết ở trên thư, mà là ở Vân Thanh Nhiễm, cho nên, (*^__^*) hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Truy Thê, Công Thân Vi Thượng

Vân Thanh Nhiễm vừa nhìn phong thư dày kia, vừa chiếu theo phía trên mà thực hành trên người Quân Mặc Thần.

“Nàng đang... làm... gì...” Hiện giờ mỗi câu nói của Quân Mặc Thần, đều rất cố sức, giống như câu nói đó đã dùng hết toàn bộ khí lực của hắn.

“Thử cứu người, tuy rằng ta không xác định có thể hữu hiệu hay không.” Vân Thanh Nhiễm không nhìn Quân Mặc Thần, hiện giờ tâm trí nàng đều tập trung vào quyển sách mà Hồng Dược giao cho nàng trước khi chết.

“Nàng có nghĩ tới không, ta chết rồi... nàng có thể, có thể tự do, nàng yên tâm, phụ mẫu ta... sẽ, sẽ không bắt nàng thủ tiết vì ta, nếu nàng nguyện ý, tùy lúc có... thể đi.” Trước khi Quân Mặc Thần thú Vân Thanh Nhiễm đã sớm an bài tốt những chuyện này rồi.

“Không nghĩ tới, ta chỉ biết người rất tốt với ta, ta sẽ nhớ rõ.” Vân Thanh Nhiễm chuyên tâm tiến hành chữa trị cho Quân Mặc Thần, bên trên rất nhiều huyệt đạo, nàng cũng không muốn chỉ vì một chút sơ xuất của nàng, sẽ đưa thể tử gia đến quỷ môn quan.

Quân Mặc Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thanh Nhiễm, nàng kiên quyết muốn dùng phương pháp của nàng tiến hành chữa trị cho hắn.

“Nàng hy vọng ta sống ư?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Nói nhảm quá nhiều.” Hiện giờ Vân Thanh Nhiễm không rảnh để ý đến vấn đề mà Quân Mặc Thần nói có ý nghĩa gì, cái gì gọi là nàng hy vọng hắn sống sót không? Con người không phải đều nỗ lực sống sót ư? Tưởng rằng chết đi là việc rất vui vẻ à?

Vân Thanh Nhiễm dựa theo sách viết, xoa bóp từng huyệt đạo cho Quân Mặc Thần...

Vị trí huyệt đạo phải ấn thẳng một mạch từ cổ tới chân?

Tất cả các huyệt đạo bên trên Vân Thanh Nhiễm đều ấn xong, toàn thân Quân Mặc Thần cũng bị nàng lần mò mấy lần, ngay cả đùi cũng không quên.

Lúc bàn tay non mềm của Vân Thanh Nhiễm chuyển dời đến ngực Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần nhin không được hỏi nàng, “Nàng, rốt cuộc, muốn... muốn làm gì?”

“Thử cứu người.” Vân Thanh Nhiễm nói, đồng thời nàng dạng chân qua người Quân Mặc Thần, để tiện cho nàng hành động.

Xúc cảm ôn nhu, thân thể Quân Mặc Thần khẽ dao động, mặc dù lúc này thân thể Quân Mặc Thần vô cùng suy yếu, nhưng lại không thể coi như không có cảm giác được.

Vân Thanh Nhiễm xoa bóp trên ngực Quân Mặc Thần một lần, khắp ngực hắn không có chỗ nào thoát được.

“Bàn... tay,” Quân Mặc Thần tuy rằng không biết Vân Thanh Nhiễm muốn làm gì, nhưng nếu nàng không dừng tay, thì hắn sắp điên lên rồi, tuy rằng bệnh tình hắn nguy kịch, nhưng không có nghĩa là cơ thể hắn đã mất hết cảm xúc.

Vân Thanh Nhiễm không để ý tới hắn, dựa theo cách làm trong sách, xem tiếp theo lên làm như thế nào, bàn tay Vân Thanh Nhiễm đi về phía bụng Quân Mặc Thần, trên cái bụng bằng phẳng của hắn sờ đông sờ tây.

Vốn dĩ Quân Mặc Thần hít vào thì nhiều thở ra lại ít, nàng tiếp tục xằng bậy, khẳng định hắn phải sớm đến chỗ Diêm Vương trình diện.

“Nếu nàng... thật sự, thật sự không muốn ta... chết, đi, đi tìm một người nội lực thâm hậu đến...”

“Sau đó?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ bây giờ nàng cũng được coi là một người có nội lực thâm hậu rồi? Tuy rằng nàng chưa thử qua, nhưng thời gian cấp bách, không có thời gian đi tìm người khác.

“Ta sẽ có... biện pháp...” Quân Mặc Thần cố hết sức nói.

“Nếu người tin tưởng ta, thì người dạy ta đi, để ta thử xem có được không?” Vân Thanh Nhiễm ném quyển sách mà Hồng Dược đưa cho nàng sang một bên, nàng làm theo cả nửa buổi rồi mà không thấy hiệu quả, hơn nữa dựa vào lời nhắn của Hồng Dược, cái này phải làm hằng ngày mới có thể kéo dài mạng của hắn, cũng giống như thuốc bổ, mỗi ngày phải uống một chút, sau thời gian dài mới có hiệu quả, bây giờ đang phát bệnh, hiệu quả tự nhiên sẽ không tốt.

Cho nên dưới tình huống Vân Thanh Nhiễm có lựa chọn khác, thì sẽ bỏ qua phương pháp Hồng Dược cho nàng.

Quân Mặc Thần chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm trong chốc lát, sau đó cố sức gật đầu, “Ừ... nàng, trước hết hãy đưa nội lực vào hai huyệt đạo thiên trì, thiên khê của ta...”

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy thì làm theo.

“Sau đó là... toàn cơ, hoa cái, tử cung, ngọc đường...”

Quân Mặc Thần bị bệnh lâu như vậy, đối với phương diện này, hắn rất rõ ràng, hắn biết dùng nội lực như thế nào để bảo hộ tâm mạch của mình, làm như thế nào để không cho khí lạnh xâm nhập, cũng hiểu được làm cách gì để bài trừ hàn khí.

Đối với người vừa mới có được một thân công lực của Hồng Dược như Vân Thanh Nhiễm mà nói, làm như vậy có chút quá sức, thân thể nàng vốn không tốt, được một thân công lực như thế này cũng không thể vận dụng tự nhiên được, có điều nàng không nói gì, nàng chỉ dựa theo mỗi câu nói của Quân Mặc Thần mà làm.

Thân thể Quân Mặc Thần dần dần thả lỏng, sắc mặt Vân Thanh Nhiễm trắng nhợt, trên trán chảy đầy mồ hôi.

Ánh mắt Quân Mặc Thần dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc của Vân Thanh Nhiễm, dừng ở ánh mắt của nàng, từ ánh mắt nàng, Quân Mặc Thần thấy được sự kiên định, không có một chút tạp chất.

“Cuối cùng là cự tuyệt...” Quân Mặc Thần nói, còn lại Quân Mặc Thần có thể tự mình làm nốt.

Sau cùng, Vân Thanh Nhiễm làm xong tất cả, đầu choáng váng phân nửa, quả nhiên là thân thể của mình cũng chẳng khá hơn. Những việc này, gần như đã vét sạch sức lực của nàng.

Thân thể Vân Thanh Nhiễm lao đảo nằm úp sấp trên ngực Quân Mặc Thần.

“Quân Mặc Thần.” Vân Thanh Nhiễm mơ mơ màng màng gọi Quân Mặc Thần một tiếng.

“Ừ?” Thanh âm nặng nề, nhưng đã hữu lực hơn vừa rồi, lúc này giọng nói hần đều run run.

“Ta đề nặng như vậy ngươi sẽ không chết chứ?”

“Sẽ không...”

“Vậy để ta nằm sấp một lát, ta không còn khí lực để cử động.” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mệt chết đi được, quả nhiên loại chuyện cứu người này không thích hợp với nàng, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng cứu người bán mạng như vậy, trước kia từng cứu, chẳng qua là vì nhiệm vụ.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ nghĩ rồi nặng nề nhắm hai mắt lại, mệt mỏi quá, mệt mỏi thì buồn ngủ.

“Ừ...” Quân Mặc Thần vươn tay nhẹ nhàng ôm Vân Thanh Nhiễm vào lòng, hần cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng tái nhợt, mệt mỏi vì hần.

Nàng thật sự dụng tâm liều mạng để cứu hần, tuy nàng không trả lời hần, nhưng lại dùng hành động nói cho hần biết, nàng không muốn hần chết.

Bàn tay Quân Mặc Thần vuốt ve mặt Vân Thanh Nhiễm, hần có thể chứ? Thân thể bệnh tật ốm yếu này của hần, có thể giữ lấy nàng ư? Trong lòng Quân Mặc Thần tự hỏi chính mình.

Muốn giữ lấy nàng, lại sợ làm lỡ dở cả đời nàng, nàng đáng ra có thể ở cùng một nam nhân khỏe mạnh cả đời, mà không phải hần là khách qua đường xuất hiện ngăn ngừi trong sinh mệnh của nàng.

Nhưng mà hần biết, hần luyến tiếc buông tay, hần không muốn nhìn thấy nàng tựa đầu vào trong ngực một nam nhân khác...

Ngoài cửa Quân Kiệt đã dẫn vương phi tới, đến cửa, vương phi nhìn thấy hình ảnh trên giường, Quân Mặc Thần đã không có gì trở ngại, Vân Thanh Nhiễm đang nằm sấp trên người hần, cánh tay hần gắt gao ôm chặt nàng.

Vương phi thân nhiên nở nụ cười, sau đó cho Quân Kiệt một ánh mắt, hai người không đi vào quấy rầy, trước khi đi còn đóng cửa phòng lại.

Lục Trúc dựa theo phân phó của Vân Thanh Nhiễm chạy tới chỗ của đại phu trong phủ lấy một ít thuốc chữa bệnh phong hàn, bởi vì đã muộn, đại phu đều đi ngủ, mà những đại phu kia chỉ phụ trách chữa bệnh cho hạ nhân trong phủ, còn bệnh của chủ tử đều do Mộc Bách Dương phụ trách.

“Vương phi nương nương, nô tỳ...”

Lục Trúc vừa muốn mở miệng, lại thấy vương phi đưa tay lên miệng bảo nàng chớ lên tiếng, “Thế tử đã không có việc gì, chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy hai người bọn họ.”

Lục Trúc ngơ ngác gật đầu, thế tử gia đã tốt rồi? Vừa rồi rõ ràng không bố như vậy, giống như không qua được đêm nay, lúc này lại không có việc gì?

Có điều vương phi nói là đã không có việc gì khẳng định là sẽ không có việc gì, ai có thể so sự khẩn trương đối với đứa con của mình hơn người làm mẹ đây?

★

Đúng như Quân Vô Ý đã dự đoán trước, Ký Bắc vương mang theo nhân mã xông tới. Lúc đến rừng phong, cũng chỉ còn Quân Vô Ý cùng với thi thể đầy đất.

Ký Bắc vương Hách Vu Thiên nhìn lướt qua thi thể trên đất, những người đó đều là người mà hần dẫn đi trước, toàn quân bị diệt.

Hách Vu Thiên bảo người phía sau mình không cần đi theo, một mình hần tiến lên phía trước, đi về phía Quân Vô Ý.

“Vương gia, nữ ma đầu của Thương Lan giáo đâu?” Hách Vu Thiên không thấy Hồng Dược, chỉ nhìn thấy Quân Vô Ý, tự nhiên sẽ hỏi Quân Vô Ý.

“Bà ta không ở nơi này.” Mặt Quân Vô Ý không chút thay đổi liếc mắt nhìn Hách Vu Thiên một cái, ông biết rõ ý đồ của Hách Vu Thiên khi đến đây.

“Nếu Hồng Dược không ở đây, vậy thì vì sao Trần Nam vương phải đuổi đến đây?” Hách Vu Thiên hỏi ngược lại, hần cân nhắc tình huống trước mắt nhiều lần, đoán xem Hồng Dược đi đâu, nếu người của hần đã truyền tin nói Hồng Dược ở đây, vậy thì nhất định sẽ không sai.

“Hồng Dược là người như thế nào, Ký Bắc vương gia hần hiểu rõ giống bản vương, hành tung bà ta mơ hồ, quý kế đa đoan, bản vương bị bà ta lừa đến nơi này, có lẽ bây giờ bà ta đã ra khỏi thành rồi.” Quân Vô Ý không lo thanh danh của mình sẽ bị hao tổn, từ trước đến giờ thanh danh đối với ông hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Trần Nam vương gia chẳng lẽ muốn nói với bản vương, Hồng Dược ở dưới mí mắt ông chạy thoát rồi?” Tuy rằng Hách Vu Thiên không muốn xảy ra xung đột với Quân Vô Ý, nhưng chuyện về Hồng Dược rất quan trọng đối với hần.

“Đúng.” Quân Vô Ý trả lời rất hào phóng.

Hách Vu Thiên không tin lời nói dối của Quân Vô Ý: “Vậy đã xảy ra chuyện gì với những thi thể này?” Những người này chính là người của hần, bởi vì phát hiện ra tung tích của Hồng Dược nên phát tín hiệu cho hần, cho nên khẳng định Hồng Dược đã từng có mặt ở đây!

“Bản vương giết những người mặc hắc y này, là do họ đột nhiên xuất hiện, bản vương nghĩ rằng đó là mai phục của giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo, tưởng bà ta cố ý dụ bản vương đến đây, cũng bố trí mai phục, muốn lấy tính mạng bản vương.”

Quân Vô Ý ôm mọi chuyện về phía mình, nói rất rõ ràng mạch lạc, cho dù trong lòng Hách Vu Thiên không tin, thì cũng không thể phản bác được, sao hần có thể nói những người này là của hần, bị hần phái đi theo dõi Hồng Dược đây?

“Quân Vô Ý, sẽ không phải là ông giấu Hồng Dược đi đấy chứ?” Hách Vu Thiên hỏi, điều này cũng không phải là không có khả năng, ai không muốn trường sinh bất lão chứ? Bí mật trên người Hồng Dược thế gian này có ai mà không muốn, ví dụ như vị đứng đầu trong cung kia, ông ta ra lệnh cho Quân Vô Ý đi bắt Hồng Dược, hần tin tưởng hoàng thượng cũng không phải thực sự muốn trừ gian diệt ác! Nếu không sao phải dặn dò Quân Vô Ý rất nhiều lần rằng chỉ được bắt giữ Hồng Dược? Không phải là muốn lấy bí mật trường sinh bất lão trên người Hồng Dược hay sao? Không phải muốn thất tuyệt Thương Lan ư?

“Bản vương đối với bí mật trên người Hồng Dược không có hứng thú, cho nên cũng không cần phải giấu Hồng Dược đi.” Quân Vô Ý thản nhiên nói.

Sự thẳng thắn của Quân Vô Ý ngược lại đã lộ ra Hách Vu Thiên có chút tiểu nhân.

Hách Vu Thiên biết mình hiện giờ không thể xung đột với Quân Vô Ý, Quân Vô Ý tay cầm binh quyền, lại là thần tử mà hoàng đế tín nhiệm, hần đang có mưu đồ nghiệp lớn, nếu được Quân Vô Ý trợ giúp thì dễ dàng hơn rất nhiều, còn không giúp đỡ thì hần sẽ phải tốn rất nhiều tinh thần để ứng phó, Hách Vu Thiên luôn rất khôn khéo trong việc mua bán như thế nào để có lợi với mình.

“Một khi đã thế, vậy thì bản vương sẽ lui binh, vốn tướng Trần Nam vương gia đi truy nã nữ ma đầu có thể sẽ gặp rắc rối, cho nên cố tình đến tương trợ, không ngờ rằng ma đầu kia giao hoạt như vậy, thế nhưng cũng khiến cho Trần Nam vương luôn thông minh hơn người phải hạ mủ.” Hách Vu Thiên lấy một lý do vô cùng hợp lý khi mang theo binh mã Ký Bắc Vương phủ tới đây.

“Ký Bắc vương gia có tâm.” Quân Vô Ý thản nhiên nói một câu, “Bản vương còn phải hồi cung phục mệnh với hoàng thượng, đi trước một bước, Ký Bắc vương gia nếu còn lo lắng, có thể ở trong núi này cẩn thận tìm kiếm lượt nữa.”

Quân Vô Ý nói xong thì xoay người rời đi, trong cả quá trình nói chuyện cùng Hách Vu Thiên, từ đầu đến cuối Quân Vô Ý đều không có biểu hiện gì, bề ngoài lãnh khốc giống như năm đó.

★

Khi Quân Vô Ý trở về đã thấy Dạ Hồn đứng ở cửa chờ mình.

Nam nhân kiên cường, lạnh lùng mới vừa rồi kia khi nhìn thấy kiều thể mình, bách luyện cương cũng hóa thành nhiều chỉ nhu.

(đại ý cứng rắn hóa mềm mại)

Quân Vô Ý cởi áo choàng xuống, đưa cho Dạ Hồn, “Đã muộn rồi, sao còn đứng chờ bên ngoài.”

“Đã quen chờ chàng trở về, biết ta đứng ở bên ngoài chờ chàng, nếu chàng đau lòng, sẽ sớm trở lại, nếu chàng không trở lại, ta lại chờ.” Dạ Hồn dựa sát vào trong lòng Quân Vô Ý, “Hồng Dược đã qua đời, một người dù rung chuyển trời đất thế nào, cũng không thoát khỏi cái chết. Ta bảo Mộc Bách Dương để thi thể Hồng Dược ở trong phủ hai ngày, chờ chuyện này lắng xuống sẽ đem đi an táng.”

“Nếu không phải nàng nhấn nhủ ta không tổn thương bà ta, việc bà ta làm tổn thương nàng ngày đó, ta nhất định sẽ đòi lại cho nàng.” Quân Vô Ý nghĩ đến việc năm đó bàn tay nắm lại thật chặt, ông không muốn trải qua cảm giác sợ hãi mất đi nàng một lần nữa.

“Lại nói, Thần Nhi như vậy cũng là do bà ta.” Dạ Hồn nhớ tới chuyện này trong lòng cũng rất áy náy, “Có đôi khi ta nghĩ, nếu năm đó ta không chạy đi tìm chàng, Thần Nhi sẽ là một đứa nhỏ khỏe mạnh.”

Chuyện năm đó, Dạ Hồn không hối hận, điều duy nhất mà bà tiếc nuối đó là đứa nhỏ của bà và Quân Vô Ý, năm đó lúc bà hoài thai Quân Mặc Thần bị trọng thương, kỳ tích là đứa nhỏ không mất, vẫn ngoan ngoãn ở trong bụng bà, nhưng khi sinh ra, hần lại bị bệnh tật.

Quân Vô Ý nhẹ nhàng vỗ về Dạ Hồn, “Nói tới chuyện đó, nếu không do ta, nàng cũng sẽ không bị thương, nếu có giận, thì nên giận ta, nàng đừng nên giận chính mình.”

Dạ Hồn cười cười, vợ chồng bọn họ không có ai chịu thua thiệt, chỉ có đứa nhỏ của bọn họ mà thôi.

“Đúng rồi, lần này đứa nhỏ trở về với Mộc Bách Dương là con trai của Hồng Dược à?” Ngày đó Dạ Hồn gặp Hồng Dược là lúc Hồng Dược và Mộc Bách Dương tách biệt, người đang mang thai, tính tình hết sức nóng nảy, đứa nhỏ đó còn do Dạ Hồn đỡ đẻ.

“Đại khái vậy, Thanh Nhiễm đi với hắn, sợ rằng hai người ấy cùng nhau đi tìm Hồng Dược.” Quân Vô Ý nói.

“Tính tình Hồng Dược này, cùng Mộc Bách Dương nháo thành như vậy, thật sự thì chỉ khổ đứa nhỏ đó.” Thật sự thì Dạ Hồn rất thương tiếc Mộ Dung Tu, bất kể thế nào, Mộ Dung Tu cũng là do Dạ Hồn đỡ đẻ, còn bé hắn hai ngày, “Tính ra, đứa nhỏ đó không kém Thần Nhi đến một tuổi. Về phần quan hệ giữa Vân Thanh Nhiễm với thằng bé, không biết quen biết thế nào, nàng cùng bằng hữu giao tiếp cũng không có gì, chỉ sợ nếu nàng động tâm thì phiền toái.” Bộ dáng kia của Thần Nhi, sợ rằng đã động tâm, nếu Vân Thanh Nhiễm thích người khác, Thần Nhi sẽ phải chịu khổ.

Dạ Hồn không để ý Vân Thanh Nhiễm ở bên ngoài giao tiếp với ai, năm đó chính bà cũng giao tiếp rất nhiều, tất nhiên sẽ không yêu cầu nhi tức của mình phải tuân thủ quy củ.

“Con cháu đều có phúc của con cháu, chúng ta không thể can thiệp nhiều, Hồn Nhi nàng cũng đừng vì chúng nó mà hao tổn tinh thần, bằng không nàng lại đau đầu.” Quân Vô Ý ôm lấy Dạ Hồn đi vào trong phòng.

“Ừ, sáng sớm ngày mai ta cùng chàng tiến cung gặp hoàng huynh đi.” Dạ Hồn nói với Quân Vô Ý, bà rất rõ ràng hoàng huynh muốn có thứ gì trên người Hồng Dược, thứ đó không thực tế này, vì sao huynh ấy lại chấp nhất như vậy? Nhân sinh, một đời là đủ, tội gì phải trường sinh, nhìn Hồng Dược là biết, cái gọi là bất tử đều là giả dối, mặc dù hơn mười năm dung nhan bà ta không đổi, nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết.

“Mặc dù Hoàng thượng sẽ không nổi giận, cũng sẽ không phạt ta, ta đi là được, nàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Quân Vô Ý biết hoàng đế Dạ Hoàng Nghi sẽ không động đến mình, ông khác với ba vương như hồ rình mồi kia, hoàng thượng sẽ không chặt đứt cánh tay duy nhất của mình.

Dạ Hồn lắc đầu, “Đúng lúc ta cũng có thể đi bá kiến mẫu hậu một chút, nhiều ngày không gặp lão nhân gia người rồi, cũng nên tiến cung thăm bà. Chàng đừng khuyên ta, ngày mai ta nhất định sẽ đi cùng với chàng.”

“Theo ý nàng vậy.” Quân Vô Ý không lay chuyển được kiêu thể của mình, chỉ có thể đáp ứng.

★

Một đêm này Vân Thanh Nhiễm ngủ thật sự rất sâu, bởi vì quá mệt mỏi, cho nên khi tỉnh lại đã là buổi trưa, vừa mới rửa qua mặt, ăn một chút, muốn mang sách ra ngoài nằm phơi nắng một lát, đã thấy một nha hoàn tiến tới trước mặt, là đại nha hoàn bên người vương phi nương nương, bộ dáng của nàng không giống những nha hoàn ôn nhu yếu ớt yếu điệu khác, tuổi cũng lớn hơn nhiều so với những nha hoàn kia, nha hoàn trong vương phủ đến tuổi đều có thể về nhà lập gia đình, nghe nói Tuyết Tuệ này là do vương phi cứu về, sống chết không chịu về quê lập gia đình, cho nên đến bây giờ vẫn lưu lại trong phủ hầu hạ vương phi.

Đại nha hoàn bên người vương phi thoát nhìn rất tinh luyện, dường như có mấy phần luyện công phu.

“Thế tử phi nương nương vạn phúc kim an, nô tỳ là nha hoàn Tuyết Tuệ bên người vương phi nương nương, phụng mệnh nương nương mời thế tử phi đến đại sảnh, vương gia và vương phi nương nương đã ở đó, giờ chỉ chờ thế tử phi nương nương.”

Thái độ của Tuyết Tuệ không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng nho nhã lễ độ, đối với Vân Thanh Nhiễm rất tôn kính.

“Đa tạ Tuyết Tuệ tỷ đã tự mình đến đây một chuyến, Lục trúc...” Vân Thanh Nhiễm cho Lục Trúc một ánh mắt, ý tứ là mau thương cho Tuyết Tuệ, Vân Thanh Nhiễm làm như vậy chỉ dựa theo quy củ mà làm việc.

Lục Trúc tiến lên, đã thấy Tuyết Tuệ cự tuyệt, “Đa tạ thế tử phi nương nương, đây là bổn phận của nô tỳ, thế tử phi nương nương chó làm nô tỳ phạm sai, nô tỳ còn mời thế tử phi nương nương mau đến đại sảnh cùng nô tỳ.”

Ngay cả liếc mắt Tuyết Tuệ cũng không nhìn đến những ngân lượng kia, cúi người, cung kính nói.

Vân Thanh Nhiễm thấy, đại nha hoàn bên người mẫu phi này hoàn toàn không giống những nha hoàn khác.

Vân Thanh Nhiễm không nói gì thêm, để cho Lục Trúc thay nàng soạn một phen sau đó đi đến đại sảnh.

Từ khi vào phủ đến nay, số lần mà Vân Thanh Nhiễm gặp vương gia và vương phi có thể đếm trên đầu ngón tay, bình thường khi gặp mặt, Trần Nam vương Quân Vô Ý đều sẽ không nói cái gì, một nam nhân rất trầm lặng, mà vương phi thì sẽ lôi kéo tay nàng nói lời tri kỷ, ngược lại bà là một vị vương phi rất thú vị, đêm qua Vân Thanh Nhiễm đã chứng kiến năng lực của phu phụ Trần Nam vương, hôm nay bọn họ cho người đến tìm nàng, cũng không biết có phải là vì chuyện đêm qua hay không.

“Nhiễm Nhi, đến đến đến, ngồi xuống bên cạnh nương.”

Vân Thanh Nhiễm vừa mới tiến vào, vương phi đã nhiệt tình vẫy tay với Vân Thanh Nhiễm, bảo nàng ngồi bên cạnh mình.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên, hướng về phía vương gia vương phi hành lễ, “Thần thiếp thỉnh an phụ vương mẫu phi, phụ vương mẫu phi vạn phúc kim an.”

“Nhiễm Nhi, sau này đừng xưng hô phụ vương mẫu phi, nghe rất xa cách, người một nhà không cần cầu nệ như thế.” Vương phi kéo Vân Thanh Nhiễm đứng lên, lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình. Trên mặt vương phi mang theo nụ cười từ ái, so với thân mẫu của Vân Thanh Nhiễm còn giống mẫu thân hơn.

Vân Thanh Nhiễm có chút buồn bực, trận thế ngày hôm nay, không phải là phụ vương cùng mẫu phi muốn hỏi về chuyện hôm qua à?

Vân Thanh Nhiễm dùng ánh mắt hỏi Quân Mặc Thần đang ngồi ở phía đối diện.

Trên mặt trắng mịn của Quân Mặc Thần thoáng hiện nụ cười yếu ớt, con ngươi sâu thẳm lẳng lặng nhìn Vân Thanh Nhiễm, ngón tay hắn cố ý xoay xoay chén trà trong tay, bộ dáng rất nhàn nhả.

Hắn chính là muốn xem kịch vui!

Đêm qua phát bệnh, sáng nay cùng nhau đến, Quân Mặc Thần lại khôi phục bộ dáng như cũ, chắc hẳn tình huống như vậy chính hắn cũng đã tập thành thói quen.

“Nhiễm Nhi, hôm nay nương gọi con lại đây, là có chuyện muốn nói với con.”

Vương phi đã mở miệng, Vân Thanh Nhiễm chăm chú lắng nghe, không hiểu vương phi tìm nàng là vì chuyện gì.

“Quân gia chúng ta nhất mạch đơn truyền, nương cũng chỉ sinh được một đứa nhỏ cho vương gia là Thần Nhi, nương hy vọng con có thể cùng Thần Nhi lưu lại hương khói cho Quân gia chúng ta.” Vương phi rất thâm tình nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn về phía Quân Mặc Thần, lại thấy hắn dường như không nghe thấy những lời của vương phi, chỉ lo cúi đầu nghịch chén trà của mình, giống như chén trà kia có cái gì đó đặc biệt, làm cho hắn yêu thích không buông tay.

“Nương, chuyện này...” Vân Thanh Nhiễm không biết vì sao vương phi nương nương vẫn luôn không nhúng tay vào chuyện của nàng cùng Quân Mặc Thần, vậy mà hôm nay lại đột nhiên nói ra yêu cầu như vậy, ngày đại hôn thứ hai nàng và Quân Mặc Thần đã chia phòng, vương phi cũng không nói gì, hôm nay lại đột nhiên nói chuyện này...

“Nhiễm Nhi, đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, nương với vương gia đã lớn tuổi, tuổi Thần Nhi cũng không còn nhỏ, những công tử khác bằng tuổi nó, đều đã có mấy đứa nhỏ gọi phụ thân rồi.” Vương phi nói xong cũng không cho Vân Thanh Nhiễm cơ hội phản bác, “Chuyện này nương sẽ làm chủ, từ hôm nay trở đi, Thần Nhi và con sẽ ở cùng một phòng, tranh thủ thời gian sớm sinh cho Quân gia chúng ta một tiểu hài tử bụ bẫm.”

Vân Thanh Nhiễm dùng một giây tự hỏi, nàng có thể nói không được không? Vương phi nương nương đã nói như thế rồi, nay nàng đã là vợ người ta, không sinh cho người ta đứa nhỏ cũng không được, tuy rằng con nhà bọn họ là một ma ồm, có thể hoạt động trên giường hay không cũng là vấn đề.

“Dạ nương, con đã biết.” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu, liếc trộm Quân Mặc Thần một cái, lại thấy hắn giống như không nghe thấy đối thoại của nàng và vương phi, không biết hôn vía đã bay đến nơi nào.

“Ừ, vậy Thanh Nhiễm đi về trước chuẩn bị một chút đi, đêm nay nương sẽ sai Tuyết Tuệ đi qua Kim Dật Hiên, con và Thần Nhi có gì không hiểu, đều có thể hỏi Tuyết Tuệ, mặt khác lễ vật mà ngày đại hôn thứ hai nương tặng cho con, con đã xem chưa?”

Lễ vật? Vân Thanh Nhiễm nhớ rõ ngày đại hôn thứ hai vương phi đích thực có đưa cho nàng lễ vật, là một cái rương nhỏ, lúc nhận lễ vật nàng đã nhìn qua một lần, bên trong là một quyển trục, nàng cũng không để ý, chỉ cho rằng vương phi đưa tranh chữ cho nàng, sau đó bảo Lục Trúc cất đi, không biết vương phi đột nhiên nói đến cái này làm gì.

“Nương đột nhiên hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, hóa ra con chưa xem qua, bây giờ đi về xem xét kỹ một chút, có chỗ nào không rõ, có thể hỏi Tuyết Tuệ, hoặc là tới hỏi nương cũng được.” Vương phi thần bí nói.

Tiếp theo vương phi lại lôi kéo Vân Thanh Nhiễm nói chuyện phiếm một chút, sau đó bảo Tuyết Tuệ đi theo Vân Thanh Nhiễm trở về Kim Dật Hiên.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, vương phi đã oán giận nói với Quân Mặc Thần, “Nương vì con, ngay cả chuyện buộc con dấu sinh đứa nhỏ cũng đã làm rồi.” =>))

Vì để cho con bà có thể quang minh chính đại dọn về phòng ngủ, người làm bà bà như bà đây cũng đành ngang ngược một chút.

Đã nói vương phi vẫn luôn không có yêu cầu gì đối với Vân Thanh Nhiễm, nay lại nhúng tay vào chuyện của bọn họ, hóa ra là có người chủ động xin giết giặc.

Quân Mặc Thần gật gật đầu, “Cảm ơn mẫu thân.”

“Thần Nhi, mẫu thân có câu muốn nói với con, nếu con thật sự động tâm, thì không cần để ý những thứ khác, mặc kệ con còn sống được bao nhiêu

ngày, ít nhất lúc còn sống nàng là của con, làm người đôi khi nên ích kỷ một chút.”

Ích kỷ một chút, được không?

Quân Mặc Thần gật đầu một cái.

“Đi đi, cảm tình này phải chậm rãi bồi dưỡng, nàng là thê tử của con, nhà ở ven hồ nên hưởng trước ánh trăng.”

★

Vân Thanh Nhiễm cùng đại nha hoàn Tuyết Tuệ quay trở lại phòng, “Lục Trúc, giúp ta tìm rương đựng lễ vật mà mẫu phi đưa cho ta vào ngày đại hôn thứ hai.”

“A.” Lục Trúc nghe xong chạy đi tìm cái rương đó cho Vân Thanh Nhiễm, bởi vì là của vương phi đưa cho tiểu thư, nên các nàng cũng không dám vút lung tung, đều cất ở phòng cách vách nơi đựng đồ cưới của tiểu thư.

Một lát sau Lục Trúc mang rương nhỏ kia đi vào phòng Vân Thanh Nhiễm, “Tiểu thư chính là cái rương này, từ ngày ấy nô tì vẫn cất ở phòng bên cạnh, không mở ra.”

Vân Thanh Nhiễm cũng không nói gì, nhưng mẫu phi đã bảo nàng phải xem, vậy nàng nhìn một chút, huống chi Tuyết Tuệ tỷ cũng đi theo, nàng muốn không xem cũng không được.

Vân Thanh Nhiễm mở chiếc rương kia ra, bên trong chính là thứ mà lần trước nàng nhìn thấy, bức họa được cuộn tròn, Vân Thanh Nhiễm tùy tay lấy ra một bức, chậm rãi mở ra.

Lục Trúc tò mò nhìn, khi nội dung trong bức tranh kia đập vào mắt mọi người, Lục Trúc đỏ mặt, làm sao có thể... Xấu hổ xấu hổ xấu hổ! Nàng là một nữ tử chưa xuất giá đó...

Tuyết Tuệ thì lại vô cùng bình tĩnh, vốn dĩ vương phi bảo nàng đến đây là chỉ dạy Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần động phòng, nàng sao có thể chỉ vì bức xuân cung đồ này mà đỏ mặt được, huống hồ trước đó nàng đã biết trước trong tranh này vẽ gì.

Vân Thanh Nhiễm, không đến mức không dám nhìn giống như Lục Trúc, nhưng mà cũng không thể bình tĩnh giống như Tuyết Tuệ, nếu hôm nay là người khác muốn nàng nhìn, chắc chắn nàng sẽ xem trước bên trong là cái gì, khi đó nàng còn có thể bình tĩnh được, nhưng mà lúc này, vương phi muốn nàng xem đông cung đồ, thật là bỏ não! Vừa nghĩ đến nàng sẽ trở thành nữ chính trong bức họa kia, Vân Thanh Nhiễm lại không có cách nào bình tĩnh nổi.

Vân Thanh Nhiễm tính cuộn bức họa lại, lại bị Tuyết Tuệ ngăn trở, “Nô tỳ biết nương nương sẽ không thích ứng ngay được, nhưng đây là quá trình cần phải làm, xin thế tử phi xem hết, nếu có chỗ nào không rõ, nương nương có thể hỏi nô tỳ.”

Thái độ của Tuyết Tuệ rất nghiêm túc, một chút đùa giỡn cũng không có.

“Toàn bộ đều phải xem à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, trong này có rất nhiều.

Tuyết Tuệ gật đầu, “Đây là đồ mà vương phi nương nương trân quý, ngay cả vương gia cũng không biết, thế tử phi nương nương chớ cô phụ tâm ý của vương phi nương nương.”

Mẫu phi người... Còn gạt vương gia tàng trữ thứ này á? Không biết vương gia mà biết thì sẽ có phản ứng gì.

Mẫu phi đại nhân thật uy vũ!

Lúc sau Quân Mặc Thần cũng đã trở lại.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần, cười nói với hắn: “Thế tử gia, mẫu phi chuẩn bị cho hai chúng ta một vài thứ tốt, lại đây cùng nhìn một chút.”

Vân Thanh Nhiễm kéo Quân Mặc Thần cùng nhau thưởng thức xuân cung đồ mà vương phi đưa tới.

Quân Mặc Thần khởi động xe lăn, chậm rãi mà tới, đi đến bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm đem đông cung đồ giao cho hắn, dù sao đông cung còn nhiều, đưa cho hắn nàng vẫn còn có thể xem cái khác.

Quân Mặc Thần từ trên tay Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận đông cung đồ kia... Một giây, hai giây... một phút trôi qua, trên mặt thế tử gia vẫn không có biểu hiện gì, giống như trên tranh không phải là cảnh nam nữ giao hợp, mà là một bức tranh sơn thủy hoặc bức họa nhân vật bình thường không hơn.

“Thế tử gia có chỗ nào không rõ?” Tuyết Tuệ hỏi, “Vốn dĩ thế tử gia nên sớm học tập, chỉ vì thân thể thế tử gia không khỏe, cho nên hiện giờ ngài cùng nương nương học tập đi.” Quân Mặc Thần nhìn trong chốc lát hỏi, “Ái phi giúp bản thế tử lấy những bức kia lại đây.”

Xem xong một cuốn còn muốn xem cuốn thứ hai, thế tử gia ngược lại xem đến say sưa như vậy à?

Lúc này Vân Thanh Nhiễm ném tất cả lên trên đầu gối Quân Mặc Thần, để hắn chậm rãi xem cho đủ.

Quân Mặc Thần cầm một cuốn lại một cuốn lên xem, không ai biết bên ngoài sắc mặt bình tĩnh nhưng trong đầu thế tử gia kỳ thật không thể nào bình tĩnh nổi, thử hỏi nam nhân nào học cái việc ăn lão bà mình vào bụng có thể bình tĩnh được đây?

Quân Mặc Thần không chỉ yên lặng xem đông cung đồ, trong lúc xem còn hỏi Tuyết Tuệ một số chỗ không hiểu, Tuyết Tuệ cũng nghiêm túc trả lời, bỗng nhiên Vân Thanh Nhiễm phát hiện trình độ của nàng quá thấp, cho nên quyết định làm như không nghe thấy gì.

Rốt cục Quân Mặc Thần cũng xem xong đông cung đồ, cũng đã hỏi xong, nhìn Vân Thanh Nhiễm, thấy nàng đã sớm ngồi ngây ngốc bên cửa sổ.

“Ái phi, đêm nay trong kinh thành sẽ có hội đèn lồng, sáng sớm Ký Bắc vương phi đã đưa thiệp mời tới, mời nàng cùng đi ngắm hoa đăng.”

“Thần thiệp có thể không đi không?” Vân Thanh Nhiễm không muốn đi, Ký Bắc vương phi tuy Vân Thanh Nhiễm chưa từng gặp qua, nhưng Dung trắc phi cùng mấy thị thiếp khác của phủ Ký Bắc Vương Vân Thanh Nhiễm đều đã gặp.

“Ái phi muốn dùng lý do gì để từ chối Ký Bắc vương phi đây?” Quân Mặc Thần nhẹ nhàng cười nói.

Vân Thanh Nhiễm trầm mặc một chút, nàng cũng không phải là không tìm ra lý do muốn gượng ép tìm một lý do, thì vẫn có, ví dụ như nàng bị bệnh, bị điên, ngây dại, choáng váng đều có thể. Có điều nhìn Quân Mặc Thần như vậy, tựa hồ còn có biện pháp cực tuyệt tốt hơn.

“Ta còn có lựa chọn khác không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại.

“Có.” Quân Mặc Thần đáp, “Cùng bản thể từ đi ngắm hoa đăng.”

Vẫn là ngắm hoa đăng, chỉ là đổi từ việc đi cùng một đám nữ nhân chuyển thành đi cùng một nam nhân.

Vân Thanh Nhiễm cùng với thế tử gia đi ngắm hoa đăng, đừng nói Ký Bắc vương phi, cho dù là thái hậu nương nương cũng không thể từ chỗ thế tử gia cướp người, những ngày còn lại của thế tử gia người ta cũng không nhiều, muốn ở chung với thế tử mình lâu hơn, ai dám cướp người với hắn?

“Ta chọn về sau.” Ít nhất ở cùng Quân Mặc Thần còn hơn việc phải đối mặt với đám nữ nhân kia.

Quân Mặc Thần vừa lòng gật gật đầu, “Vậy ái phi nghỉ ngơi một chút trước đi, bản thể từ đi đến chỗ phụ vương một lát, sau bữa tối chúng ta sẽ đi.”

Quân Mặc Thần nói xong thì bảo Quân Kiệt đang chờ ở cửa phụ giúp hắn rời khỏi phòng.

Đợi khi đã đi xa, Quân Kiệt nhìn không được hỏi Quân Mặc Thần, “Gia, khi nào thì Ký Bắc vương phi đưa thiệp mời tới cho nương nương?”

Quân Kiệt nhớ lại cả buổi, không nhớ ra là có chuyện này, sáng nay thế tử gia dậy rất sớm, mà thế tử phi ngủ thẳng đến trưa, thế tử gia sợ có người quấy rầy thế tử phi, cho nên sai hắn đứng ở ngoài canh giữ, không có lý do gì mà phủ Ký Bắc vương đưa thiệp mời tới hắn lại không biết.

“Khụ khụ khụ... Vậy à? Không đưa tới sao? Có thể là người nhớ lầm rồi...” Quân Mặc Thần mỉm cười khoan thai nói.

Quân Kiệt lắc lắc đầu, hắn thật sự nhớ lầm à?

★

Sau khi dùng xong bữa tối, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đi ra khỏi phủ, Quân Mặc Thần không cho ai đi theo, chỉ có hai người là hắn và Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm giúp hắn đẩy xe lăn.

Lúc xuất môn sắc trời còn sớm, chờ hai người Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm đi tới phố xá sầm uất thì sắc trời đã tối, phố xá sầm uất đã lên đèn sáng trưng, nơi nơi thấp đèn, khắp chốn kết hoa.

Ven đường không hề thiếu những quán nhỏ, bán đủ các loại hoa đăng, chủng loại hoa đăng đa dạng, có đèn rồng, đèn cung đình, đèn sa, đèn hoa lam, đèn long phượng, đèn lăng giác, đèn cây, đèn pháo hoa, đèn nắm, làm cho người xem hoa cả mắt.

Trên đường người cũng rất nhiều, lễ hội hoa đăng này, mặc kệ có phải là nữ tử đã hay chưa xuất giá đều có thể xuất môn đi ngắm hoa đăng, nam thanh nữ tú kết bạn đi dạo, ngâm thơ tác đối, nâng cốc nói lời vui... Đoán đồ đèn, thả đèn cầu nguyện, rất náo nhiệt.

“Thích hoa đăng loại gì, mua một cái?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm, tuy rằng tâm tư Vân Thanh Nhiễm không đặt ở lễ hội ngắm hoa đăng này.

“Đều được.” Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không có nghiên cứu gì đối với hoa đăng.

Vì thế Quân Mặc Thần mua một chiếc đèn long phượng của một tiểu thương bên đường, thanh toán tiền xong thì đưa hoa đăng cho Vân Thanh Nhiễm, “Bản thể từ cảm thấy chiếc đèn long phượng này rất đẹp. Khụ khụ khụ... Đi lên trên lầu Vọng Giang, khụ khụ, ngắm nhìn một chút, ở trên đó có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng phố xá sầm uất.”

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, phụ giúp Quân Mặc Thần đi lên lầu Vọng Giang, lầu Vọng Giang xây trên Lâm Giang, mà con sông ở đây là do nó vắt qua sông Cảnh Long của kinh thành.

Đi lên trên lầu cao của Vọng Giang lâu, từ trên cửa sổ nhìn xa xa phía dưới, phong cảnh hai bên bờ sông Cảnh Long đều thu vào đáy mắt, hôm nay càng thêm trắng lợt, vô vàn hoa đăng, rất rực rỡ.

Mà nước sông lại phẳng phất như từ dưới lầu chảy xuôi xuống dưới, có một loại phong tình khác biệt.

“Ái phi thích không?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm khẽ gật đầu: “Bầu trời lấp lánh ánh sao, nhân gian ngọn đèn rạng rỡ, trong nước gợn sóng lăn tăn, thật sự là cảnh đẹp.”

Vân Thanh Nhiễm thường thức, mắt nàng đột nhiên nhìn thấy một cái bao tải trôi nổi trên mặt sông, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, Vân Thanh Nhiễm không thể nhìn rõ bên trong bao tải chứa cái gì.

“Bên kia có một cái bao tải đang trôi, không biết bên trong chứa cái gì.” Vân Thanh Nhiễm nheo ánh mắt lại.

Quân Mặc Thần cũng nhìn thoáng qua, nhìn thấy một bao tải trôi nổi, trông cũng không nhỏ, “Chắc là giả lợn chết.”

“Lợn chết? Sao lợn nơi đây cũng thích nhảy xuống sông bơi lội vậy?”

“Cái gì?” Không phải năng lực lý giải của Quân Mặc Thần không tốt, mà là câu nói của Vân Thanh Nhiễm khiến hắn nghe không hiểu.

“Không có gì...” Vân Thanh Nhiễm nói qua loa, lúc này bao tải kia đã theo dòng nước trôi xuống, đi tới phía dưới của lầu Vọng Giang, khoảng cách gần, Vân Thanh Nhiễm nhìn một cái cho thỏa lòng hiếu kỳ. Vừa nhìn, lại chứng kiến được thứ khiến nàng kinh ngạc.

Bên trong bao tải chính là thi thể, nhưng không phải của lợn, mà là người, bởi vì ở trong nước đã lâu, thi thể đã phồng lên trông thấy, không nhìn rõ mặt, nhưng quần áo mặc trên người, là váy sam lụa mỏng màu phấn hồng, trên đó còn thêu bướm bướm, giống với nữ tử mà trước đó Vân Thanh Nhiễm đã nhìn thấy! Hơn nữa... Vân Thanh Nhiễm phát hiện, trên người nữ tử này đã không còn giọt máu, tình trạng giống với bốn nữ tử trước đó.

“Thế tử gia, bên trong bao tải kia không phải chứa lợn chết, mà là người chết.” Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại, nói với Quân Mặc Thần đang ở bên cạnh nàng.

“Khụ khụ, người chết, khụ khụ, kệ người chết đi, đó là, khụ khụ chuyện của quan phủ, không có quan hệ với hai người chúng ta, khụ khụ khụ... Không nên phá hỏng cảnh đẹp ngày hôm nay.”

Hai người đang nói, phía dưới đã truyền đến tiếng động lớn xôn xao, là do bao tải kia đã trôi đến bờ sông, có người tò mò mở ra, sau đó dọa sợ không ít người.

Đây là hoa đăng lần đầu tiên Vân Tử Hy tham dự sau khi hồi kinh, thời điểm hắn chưa theo quân đội, hằng năm hắn đều cùng Vân Thanh Nhiễm đi ngắm hoa đăng.

Lúc đầu hắn ôm tiêu Thanh Nhiễm của hắn, sau đó Thanh Nhiễm lại lớn hơn một ít, bướng bỉnh, sẽ không đồng ý để hắn cồng trên vai đưa đi, lớn thêm chút nữa thì chỉ nắm lấy bàn tay hắn... .

Vân Tử Hy một mình một người đi tới, vừa đi, vừa nhớ lại chuyện hồi nhỏ của hắn cùng Vân Thanh Nhiễm.

“Công tử, mua một chiếc hoa đăng đi?” Lão bán của quán ven đường mời gọi Vân Tử Hy.

Vân Tử Hy quay đầu nhìn thoáng qua quán bán hoa đăng kia, ánh mắt dừng lại trên chiếc hoa đăng long phượng, “Lão bán, ta muốn một chiếc này.”

“Được.” Lão bán thu tiền, tay đưa chiếc đèn long phượng cho Vân Tử Hy.

Vân Tử Hy cầm lấy đèn long phượng, trong đầu vang lên tiếng nói của Vân Thanh Nhiễm hồi nhỏ: “Ca ca, huynh xem, đây là huynh, đây là Nhiễm Nhiễm, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Gặp Được Vân Tử Hy

Vân Tử Hy nhớ lại, trên mặt không tự chủ lộ ra chút tươi cười, tuy rằng bây giờ Nhiễm Nhiễm không còn ở bên cạnh hắn, nhưng mà hắn chỉ yên lặng nhớ lại kỷ ức của hắn và Nhiễm Nhiễm, sau đó đứng xa xa nhìn nàng, chỉ cần biết nàng đang hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

Yêu cầu của Vân Từ Hy không hề cao chút nào, hán thương Nhiễm Nhiễm, trong lòng Nhiễm Nhiễm cũng có người đại ca là hán, với hán như vậy đã là hạnh phúc rất lớn.

“Vân Từ Hy!” Thác Bạt Kỳ từ trong đám người đi ra, chạy đến kéo quần áo của Vân từ Hy, trong ánh mắt tóe ra hoa lửa, “Vân Từ Hy, ngươi như thế này mà là thích muội muội ta? Bây giờ muội ấy ở đâu không rõ, sống chết chưa biết, ngươi lại còn có tâm tư đi ngắm hoa đăng, ngày đó ở trước mặt hoàng thượng và thái hậu, ngươi nói những gì? Không phải ngươi nói thích muội muội ta ư? Ngươi lấy thái độ này đi thích muội ấy?”

Nếu hôn lễ thuận lợi, thì giờ phút này Thác Bạt Kỳ đã không ở nơi này, nhưng lại không thấy Thác Bạt Yến, sống không thấy người, chết không thấy xác, sao hán có thể cứ như vậy trở về, hán không cam lòng, cho nên hán đã sai người đi trước báo tin cho phụ hoàng, hán sẽ ở lại hoàng triều Thịnh Vinh thêm hai ngày.

Phản ứng của Vân Từ Hy sau khi Thác Bạt Yến mất tích làm cho Thác Bạt Kỳ rất cảm tức, hán như thế mà gọi là thích Thác Bạt Yến, vị hôn thê của mình mất tích vẫn yên lặng sống như trước, còn đi ra ngoài mua hoa đăng ư?

Thân thể Vân Từ Hy khẽ động, tránh đi bàn tay Thác Bạt Kỳ đang nắm lấy áo hán, “Xin Kỳ hoàng tử tự trọng.”

Vân Từ Hy hơn mười tuổi khi chưa tòng quân đã được mệnh danh là công tử nhất kiếm kinh hồng, năm đó còn đoạt quán quân thi võ trạng nguyên.

Mấy năm tòng quân, võ nghệ của Vân Từ Hy so với năm đó chỉ có tăng chứ không có giảm.

Phản ứng bình tĩnh vô tình của Vân Từ Hy làm cho tim Thác Bạt Kỳ cảm thấy rét lạnh, “Được, Vân Từ Hy ngươi thật giỏi, nếu ta tìm thấy muội muội, nhất định ta sẽ không để nàng gả cho người!”

Vân Từ Hy đối với chuyện này vẫn giữ thái độ trầm mặc, hán vốn không thích Thác Bạt Yến, hán cũng không muốn giả dạng mình quan tâm đến chuyện của Thác Bạt Yến: “Xin Kỳ hoàng tử tự trọng.”

Vân Từ Hy không muốn giải thích cái gì, hán đã nói dối, trước mặt hoàng thượng nói mình thích Thác Bạt Yến là trái lương tâm.

Thác Bạt Kỳ tuy rằng thiện ky thiện xạ, thân cường thể tráng, nhưng vẫn không thể đầu lại được Vân Từ Hy, hán nổi giận đùng đùng chạy đi tìm Vân Từ Hy, cuối cùng hán lại bị nhẹ nhàng đẩy ra, điều này đối với ai cũng là một sự sỉ nhục, huống chi Thác Bạt Kỳ còn là hoàng tử của một quốc gia.

“Được, được! Vân Từ Hy, ngày hôm nay Thác Bạt Kỳ ta sẽ nhớ kỹ ngươi, sau này, việc ngày hôm nay ta sẽ hoàn trả gấp bội!” Thác Bạt Kỳ dưới sự vây xem của mọi người, lại bị mất mặt, giận dữ phát tay áo rồi đi.

Vân Từ Hy bắt đầu đi lác lác đầu, thái độ hôm nay của Thác Bạt Kỳ hán không trách, nếu đổi thành Quân Mặc Thần đối với Thanh Nhiễm như vậy, chỉ sợ hôm nay hán sẽ không chỉ làm ra những chuyện như vậy, hán biết chuyện của Thác Bạt Yến là hán có thẹn với huynh muội Thác Bạt, nhưng hán cũng không quan nhiều như vậy.

Cầm theo hoa đăng long phượng, Vân Từ Hy đi về phía bờ sông, chỉ thấy bên bờ sông rất đông, còn có quan binh đang phong tỏa bờ sông.

Vân Từ Hy thấy người quen, nên đi qua.

“Lý bộ đầu, xảy ra chuyện gì vậy?” Vân Từ Hy hỏi.

“Vừa nãy lại xuất hiện nữ thi, khiến cho không ít người sợ hãi, ngươi nói thử xem không phải Hồng Dược đã rời khỏi kinh thành rồi à? Tại sao vẫn có người chết?” Hôm nay là ngày nghỉ hiếm có của Lý bộ đầu, đang muốn mang lão bà và nhi tử đi ngắm hoa đăng, lại vì chuyện này mà bị kéo đến đây, rất mất hứng.

“Vất vả rồi.” Vân Từ Hy vỗ vỗ bả vai Lý bộ đầu, so với Vân Từ Hy thì Lý Trung Dân lớn hơn vài tuổi, trước đó cũng từng sống ở trong quân doanh, ở trong cùng một doanh trường với Vân Từ Hy, hán về kinh thành được mấy năm, trở thành bộ đầu, cũng không có gì trở ngại, mà Vân Từ Hy lại liên tiếp thăng chức, đợi bảy tám năm mới vinh quy.

“Không nói những chuyện mất hứng này, đứng rồi, lần này ngươi trở về, là muốn cưới vị thanh mai trúc mã kia à.” Lý bộ đầu cười hi hi nói, hán cùng Vân Từ Hy ở trong doanh trường vài năm, khi đó mỗi ngày Vân Từ Hy đều cầm một chiếc khăn tay, ngay cả buổi tối đi ngủ cũng không rời khỏi người, có một lần hán cướp được, nhìn thấy bên trên xiêu xiêu vẹo vẹo thêu một đôi uyên ương rất giống công vịt, nhưng lại khiến Vân từ Hy nôn nóng, hán nói là nữ tử mà hán yêu nhất đưa cho hán.

Bởi vì Vân Từ Hy chưa nói đó là muội muội hán, cho nên Lý Trung Dân vẫn nghĩ đó là người trong lòng của Vân Từ Hy, còn chê cười hán, nghĩ rằng lần này Vân từ Hy trở về nhất định sẽ cưới nữ tử kia.

Hai ngày trước Lý Trung Dân có nhiệm vụ phải rời khỏi kinh thành một chuyến, đi đến phủ Vân Châu, mới vừa trở về, cho nên không biết chuyện ồn ào huyện nào hàng đầu trong kinh thành, là hôn sự của Vân Từ Hy và công chúa Đảng Ngự, chuyện đó làm cho không ít nữ tử trong kinh thành thương tâm, Yến công chúa mất tích, không ít người lại cảm thấy cao hứng.

“Nàng đã xuất giá rồi.” Vân Từ Hy lại cười nói, tuy rằng nàng đã xuất giá, nhưng ở trong lòng hán, nàng vẫn là nàng năm đó, không có bất kỳ thay đổi nào.

Lý Trung Dân vừa nghe, rất muốn đánh mình một phát, tự nhiên lại đề cập đến chuyện thương tâm của người ta, Vân tử Hy ở biên quan bảy tám năm, xác định cô nương kia cũng đã hai mươi, sao có thể chưa xuất giá được?

“Ta không tốt, hỏi vấn đề ngu ngốc này, nên đánh, ta mời người uống rượu, bồi tội với người!” Lý Trung Dân vội nói, trong lòng cũng đau lòng thay cho Vân Tử Hy.

Tình thâm của Vân Tử Hy đối nữ tử đó hẳn đều nhìn ở trong mắt, lúc hân và Vân tử Hy còn là một tên binh quèn, có một đợt, trong lúc huấn luyện chiếc khăn rơi ra, bị trưởng quan thấy, lập tức muốn tịch thu, Vân Tử Hy sống chết không chịu, vì chiếc khăn đó, mà cuối cùng Vân tử Hy bị trói trên thao trường ngoài quân doanh suốt hai ngày hai đêm, khi đó ánh mặt trời nóng bỏng, phơi nắng một lúc tróc một mảng da, hẳn bị phơi nắng hai ngày, nước cũng không được uống, nếu không có phụ thân là tướng gia đương triều, sợ rằng mệnh này đã không giữ được.

Hắn còn nhớ rõ, lúc Vân Tử Hy được nâng vào doanh trướng, cả người hấp hối, mọi người sợ hãi không qua được, nhưng trong tay vẫn cầm chặt chiếc khăn kia.

Ai, đáng thương cho Vân Tử Hy, thiếu niên thành danh, một khối tình si lại chỉ có thể đổi lấy việc người mình thích đi lấy người khác! Trong đầu Lý Trung Dân cảm khái thật sâu, tình sâu đậm như vậy, cuối cùng lại thành ra như thế.

Vân Tử Hy nói, “Không sao, chỉ cần nàng sống tốt, với ta mà nói là đủ rồi.”

Phía sau Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm vừa từ trên lầu Vọng Giang đi xuống, vừa vận nhìn thấy Vân tử Hy.

“Thanh Nhiễm?” Vân Tử Hy bất ngờ khi nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm ở đây.

Vân Thanh Nhiễm cũng nhìn thấy Vân Tử Hy, chạy qua, trên tay Vân Thanh Nhiễm còn cầm hoa đăng long phượng mà Quân Mặc Thần mua cho nàng, vừa vận trên tay Vân Tử Hy cũng cầm một cái giống như đúc.

“Thanh Nhiễm còn nhớ rõ hoa đăng long phượng này?” Vân Tử Hy nhìn thấy hoa đăng long phượng trong tay Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng nở nụ cười, tươi cười của hắn động lòng người, là nụ cười phát ra từ nội tâm, đối với Vân Tử Hy mà nói, cho dù chỉ là một hành động rất nhỏ của Vân Thanh Nhiễm, đều có thể làm cho hắn cao hứng thật lâu, “Trước đây, hàng năm ca ca đều mua cho muội một chiếc hoa đăng như vậy.”

Thấy Vân Tử Hy nhắc lại chuyện cũ, Vân Thanh Nhiễm chỉ có thể mỉm cười gật đầu. Nàng cũng không biết hoa đăng long phượng trong lòng Vân Tử Hy có hồi ức gì trong đầu, còn hoa đăng long phượng này là của Quân Mặc Thần mua cho nàng.

Quân Mặc Thần mua hoa đăng long phượng cho Vân Thanh Nhiễm cũng không phải vì để nàng cùng Vân Tử Hy thành đôi! Quân Mặc Thần cách đó không xa, ánh mắt khẽ híp lại.

“Lộc cộc...” Bánh xe nghiền qua mặt đất, Quân Mặc Thần chậm rãi đi tới bên người Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ khụ... Khụ khụ... Thực khéo, Hầu gia cũng đến ngắm hoa đăng?”

Vân Tử Hy gật gật đầu, “Hôm nay không có việc gì, nên đi ra ngoài một chút, lại nghe Lý bộ đầu nói phát hiện một nữ tử bị lấy đi máu tươi giống mấy vụ án trước đó, nên qua xem. Thế từ gia mau đem Thanh Nhiễm qua bên kia, tránh để Thanh Nhiễm sợ hãi.”

“Khụ khụ khụ... Đa tạ Hầu gia quan tâm, có điều ái phi của bản thể tử, bản thể tử sẽ thương tiếc, nữ hài tử đã gả ra ngoài, thì phải theo phu gia, tình nghĩa huynh muội dù tốt, suy cho cùng cũng không thể so với tình cảm phu thê, Hầu gia thấy đúng không?” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, sắc mặt tái nhợt, tiếng nói trầm thấp, ngữ điệu thông thả, thậm chí khi nói chuyện hắn còn không nhìn Vân tử Hy, ngữ khí như đang trần thuật, giống như việc đó cùng hắn không có quan hệ.

Vân Tử Hy khẽ ngừng, Quân Mặc Thần có ý tứ gì?

Hắn đã nhìn ra? Vân Tử Hy không dám xác định, bởi vì Quân Mặc Thần cúi đầu, cả người thoạt nhìn có vẻ bệnh tật, nói chuyện cũng không có lực đạo, nghe không ra tâm tư của hắn, chỉ cảm thấy bên trong lời nói của hắn nhất định có ý gì đó.

“Thế từ gia xin đừng trách, Thanh Nhiễm từ nhỏ đã đi theo bên người ta, com áo từ nhỏ đến lớn của muội ấy đều do ta chuẩn bị, đã thành thói quen, trong lúc nhất thời chưa sửa được.” Vân Tử Hy cười nói.

“Khụ khụ, nếu là thói quen cũng không sao, thời gian dài vẫn có thể thay đổi được, khụ khụ khụ... Những chuyện khi còn bé là chuyện khi còn bé, chuyện cũ dù tốt đẹp, cuối cùng vẫn phải thành hồi ức, khụ khụ khụ khụ...”

“Thế từ gia nói rất đúng.” Vân Tử Hy không phản bác những lời của Quân Mặc Thần, với hắn mà nói, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, tâm của hắn sẽ không đổi, cho dù có rất nhiều chuyện đã thay đổi, “Thanh Nhiễm, muốn qua bên kia thả hoa đăng ước nguyện không?”

Vân Tử Hy chỉ vào những hoa đăng nhỏ đang trôi nổi trên mặt sông rồi hỏi Vân Thanh Nhiễm, hoa đăng nhỏ bập bênh, dùng giấy gấp thành tòa liên hoa, bên trên đốt một ngọn nến, thả vào trong nước là có thể trôi nổi.

Vân Tử Hy nói xong lấy ra một tờ giấy đã sớm chuẩn bị sẵn, gấp lại, tờ giấy vốn bình thường qua bàn tay hắn đã biến thành hình hoa sen, đúng là tòa liên hoa trên những hoa đăng nhỏ đang trôi nổi trong nước kia.

Thì ra Vân Tử Hy không chỉ múa kiếm linh hoạt, mà gấp giấy cũng vô cùng giỏi.

Lý Trung Dân thấy thế nở nụ cười, nhớ lại một ngày trong quân hán ở cùng với Vân Từ Hy, “Hán có đôi tay rất khéo, không chỉ múa được kiếm, còn có thể làm được rất nhiều việc cần sự tinh tế, khi đó trong doanh trại nhiều huynh đệ như vậy, chỉ có hán là làm tốt!”

Vân Từ Hy mỉm cười không nói gì thêm, hán là một đại nam nhân không có việc gì tự nhiên sẽ không đi học thêu thùa, nhưng trước đây Thanh Nhiễm thích một vài đồ vật nhỏ, khi đó tuổi hán cũng không lớn, mới hơn mười tuổi, không có cách nào mua cho Thanh Nhiễm những vật đó, lại không muốn Thanh Nhiễm kém hơn người khác, hán đã tự mình học may cho Thanh Nhiễm, tiểu hà bao, những bông hoa nhỏ, linh tinh.

Khi đó, Vân Từ Hy mười hai tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Viên Phòng

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Vân Từ Hy giao tòa liên hoa đang cầm trên tay cho Thanh Nhiễm, sau đó lại lấy ra ngọn nến nhỏ đã sớm mang trên người, thời điểm Vân Từ Hy xuất môn đã tính toán đi thả đèn cầu nguyện, mặc kệ có gặp được Vân Thanh Nhiễm hay không.

“Khụ khụ khụ... Đèn thật tinh xảo, Hầu gia, khụ khụ khụ, đối với bản thể tử đúng là có tâm, tâm hữu linh tê à? Biết... bản thể tử, khụ khụ, muốn thả đèn cầu nguyện? Khụ khụ khụ...” Lúc Quân Mặc Thần đang nói đã vươn tay ra lấy đi đèn cầu nguyện vừa mới hoàn thành trên tay Vân Từ Hy.

Rõ ràng ngày thường hành động không mấy lưu loát, nhưng lúc này lấy đồ trong tay người khác thì lại vừa nhanh vừa chuẩn, Vân Thanh Nhiễm còn chưa kịp nói gì, đèn cầu nguyện đã rơi vào tay Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cầm đèn cầu nguyện mà Vân Từ Hy làm trái xem phải nhìn. “Khụ khụ khụ... Ái phi nàng xem, Hầu gia làm thật sự không tồi, khụ khụ, không kém đèn bán bên đường chút nào, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nói xong lại hỏi Vân Từ Hy, “Hầu gia có... hòa chiết tử*?”

(*: hột quet)

Đèn này đương nhiên phải đốt lên mới được.

Vân Từ Hy ngậy ra một lúc, đèn cầu nguyện mình làm cho Thanh Nhiễm cứ như vậy bị Quân Mặc Thần lấy mất.

Quân Mặc Thần nhìn đèn cầu nguyện trong tay, lẩm bẩm, mặc dù âm thanh không lớn nhưng mọi người đều có thể nghe thấy, “Khụ khụ khụ... Bản thể tử biết mình không xứng với chiếc đèn cầu nguyện tinh xảo do Hầu gia làm ra, bản thể tử là một người sắp chết, cũng không biết bản thể tử có thể chờ đến năm sau không... Khụ khụ...”

Mọi người nghe qua đều cảm thấy ưu thương, nghĩ nếu không đem đèn này cho hán, chính là chuyện tội ác tày trời, đừng nói là Vân Từ Hy không thể đòi lại hoa đăng, mà ngay cả Vân Thanh Nhiễm không thể không biết ngượng mà bắt Quân Mặc Thần trả lại hoa đăng cho nàng.

Vân Thanh Nhiễm nhân tiện cầm cái hòa chiết tử mang theo trên người giúp Quân Mặc Thần châm lửa.

Như vậy hán nên ngừng rồi chứ?

“Khụ khụ khụ... Ái phi đẩy bản thể tử đến bờ sông thả chiếc đèn cầu nguyện này xuống đi.” Nói xong Quân Mặc Thần lại giơ đèn cầu nguyện trên tay ra, ý bảo hán hiện đang cầm đèn, không thể tự mình đẩy xe lăn đi được.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nếu thân thể Quân Mặc Thần cường tráng, nàng sẽ xem xét việc đạp hán từ trên xe lăn xuống, sau đó quăng hán vào trong nước sông cho hán đạp nước nửa giờ mới thôi!

Thật đáng tiếc, thân thể tử gia đừng nói là quăng vào nước, chỉ ở bên bờ sông chịu gió sông thổi nửa giờ thôi, chẳng mấy chốc phải đi gặp Diêm Vương gia để báo danh rồi, cho nên sự thật là, để hán còn có thể sống lâu vài ngày, đành theo hán đi!

Vân Thanh Nhiễm đẩy Quân Mặc Thần đi tới bờ sông, tự nhiên có thể tránh được việc phát hiện nữ thi bên kia.

Quân Mặc Thần khom người, thả đèn cầu nguyện trong tay vào trong nước, miệng còn khẽ niệm vài câu.

Ngón tay nhẹ nhàng đẩy mặt nước, để cho chiếc đèn cầu nguyện kia trôi ra xa, sau đó chảy xuôi theo dòng nước.

Vân Từ Hy đi theo đến hỏi: “Không biết thế tử gia cầu nguyện điều gì?”

“Cầu ái phi sớm sinh cho bản thế tử một tiểu tử mập mạp.” Quân Mặc Thần trả lời.

Thật ra nguyện vọng của hắn là muốn mình có thể sống lâu một chút, hắn không yêu cầu xa vời, chỉ hy vọng có thêm năm năm nữa, năm năm là được rồi.

Vân Từ Hy nghe vậy trên mặt vẫn nở nụ cười như trước, trong lòng nghĩ, cục cưng của Thanh Nhiễm có thể đáng yêu giống nàng khi còn nhỏ hay không? Chắc chắn là vậy.

Đối với Vân Từ Hy mà nói, điều này dường như không quan trọng, một khi suy nghĩ rõ ràng rồi, hắn sẽ tự mình lui đến một vị trí thích hợp, toàn bộ gánh xiềng cứ để cho chính hắn gánh vác, dư lại cũng chỉ còn thành toàn và chúc phúc mà thôi.

★

Hôm nay Tàn Nhục Dung và Tàn Tổ Tổ cũng đi ngắm hoa đăng, theo chân Ký Bắc Vương phi đến, có Ký Bắc vương phi ở đây, những nữ nhân khác trong phủ cũng không dám khinh suất, Tàn Nhục Dung và Tàn Tổ Tổ cũng dừng lại chiến tranh.

Các nàng tranh tài độ sắc, lại không lay động được địa vị của Ký Bắc vương phi, nàng là chính thê của Ký Bắc vương Hách Vu Thiên, là thân nương của thế tử gia phủ Ký Bắc Vương, vì Ký Bắc vương sinh hai nhi tử và một nữ nhi, những trắc phi đi nương khác dù được sủng ái như thế nào cũng không thể đoạt lấy, đây là chuyện mà mọi người trong phủ Kỳ Bắc Vương không ai không biết.

Tuy rằng ngày hội hoa đăng nữ tử có thể ra ngoài, nhưng dù sao làm phi làm thiếp, cũng không giống với nữ tử chưa xuất giá đi lại khắp nơi trên phố, mà đoàn người dùng nhuyễn kiệu xuất hành, không may lần này Tàn Tổ Tổ và Tàn Nhục Dung bị sắp xếp đi cùng một kiệu.

Đoàn người vốn định đi đến Vọng Giang lâu, nhưng nhuyễn kiệu còn chưa đi đến Vọng Giang lâu, chương quỳ đã đi đến báo cáo với Vương phi về chuyện phát hiện nữ thi bên cạnh Vọng Giang lâu, không phải chương quỳ không muốn kiếm bạc của Ký Bắc vương phi, mà là sợ chuyện xui xẻo đụng tới Vương phi nương nương này, tội biết rõ không báo rơi xuống đầu, thì ông ta thực sự không đảm đương nổi.

Vương phi là người cực kì mê tín, nghe nói có người chết, nên không còn hưng trí để ngắm hoa đăng, mà phân phó xuống, cho các vị trắc phi và di nương tự mình đi chơi, nhưng trước giờ Tuất phải quay về Vương phủ.

Nàng ta đương nhiên là sai người nâng trở về phủ.

Vương phi vừa đi, những người khác như được đại xá, nhanh chóng cho kiệu phu từng người nâng đi dạo chung quanh.

Tàn Tổ Tổ và Tàn Nhục Dung ngồi cùng một kiệu, vương phi không còn đây, giữa hai người không còn khả năng bình yên.

Tàn Nhục Dung ý vào mình có thân phận cao hơn Tàn Tổ Tổ một bậc, nói: “Người đâu, mời Tổ đi nương xuống kiệu.”

Tàn Tổ Tổ vừa nghe, sắc mặt lập tức tái nhợt: “Tàn Nhục Dung, ngươi có ý gì?” Nàng ta muốn đuổi nàng xuống kiệu?

“Bản cung nói không đủ rõ ràng à? Bản cung muốn ngươi xuống kiệu!” Tàn Nhục Dung không chút khách khí nói: “Bản cung là trắc phi, hiện tại muốn ngồi kiệu một mình, cho ngươi xuống kiệu thì ngươi đi xuống đi, nhiều lời như vậy làm cái gì?”

“Ngươi!” Tàn Tổ Tổ chán nản, Tàn Nhục Dung ở trong phủ quá đáng còn chưa tính, ra khỏi phủ vẫn không biết kiêng nể gì cả!

Tàn Tổ Tổ vừa mở miệng, cỗ kiệu cũng đã dừng lại, một hạ nhân nịnh hót vén màn kiệu lên, nói: “Tổ đi nương, mời.”

Tàn Tổ Tổ nhìn tên hạ nhân chó cạy thế chủ này, lại nhìn sang vẻ mặt đắc ý của Tàn Nhục Dung.

“Được, Tàn Nhục Dung, ta sẽ nhớ kỹ, ngày khác, những khuất nhục ngươi cho ta, ta nhất định sẽ trả lại gấp bội!” Tàn Tổ Tổ nói xong, từ trong kiệu đi ra, nàng không muốn rời khỏi kiệu, nhưng cũng không thể mặt dày mà ở lại.

Tàn Tổ Tổ đi được vài bước, lại thấy Vân Từ Hy, bước chân không tự chủ được tiến nhanh hai bước, sau đó dừng lại, nàng nghĩ đến thân phận hiện giờ của mình, thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, tiểu thiếp mà ngay cả một hôn lễ cũng không xứng có được, tiểu thiếp mà chỉ cần một cỗ kiệu nhỏ đã trực tiếp tiến vào phủ...

Xa xa, Tàn Tổ Tổ nhìn Vân Từ Hy, trên mặt hắn mang theo nụ cười nhẹ ôn hòa, động lòng người như vậy, phảng phất như ánh dương ấm áp ngày xuân, như gió xuân nhẹ nhàng phất lên mặt.

Nàng đã từng có vô số lần đứng từ xa nhìn hắn như thế này, nhưng lúc này đây, lòng nàng đã không còn tâm tình như trước...

Tuy rằng nàng không xứng có được, nhưng dù chỉ nhìn nhiều một chút cũng tốt, Tàn Tổ Tổ tự nói với mình như vậy, thế nhưng, khi nàng tiến thêm một bước để nhìn rõ, trong lòng đã toát ra lửa giận cực độ.

Bởi vì nàng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, nụ cười của Vân Từ Hy mà nàng thấy được lại bày ra vì Vân Thanh Nhiễm, trái tim nàng vốn đã chìm vào vực

sâu, nay lại có người hung hăng quất vào nó một roi.

Tần Tố Tố thay đổi ý nghĩ ban đầu, nàng đi đến chỗ đám người Vân Thanh Nhiễm.

“Thỉnh an Hầu gia, thế tử gia, thế tử phi nương nương.” Tần Tố Tố đi đến trước mặt đám người Vân Thanh Nhiễm, hành lễ với ba người, trên mặt mang theo tươi cười xinh đẹp động lòng người, thái độ khiêm tốn hữu lễ, không còn thấy chút ngạo khí của ngày xưa.

Nếu nói trong nhiều ngày nay đã thay đổi Tần Tố Tố những gì, thì đó chính là nàng học được cách ăn năn, học việc a dua nịnh hót, học cách hoà giải với người, bằng không, nàng căn bản không có cách nào để sống sót ở phủ Ký Bắc Vương, nếu không phải nàng học được cách lấy lòng những trác phi khác, nàng sớm đã bị Tần Nhược Dung chơi đùa đến chết.

Ba người nhìn thấy Tần Tố Tố đều có chút áp lực, Tần Tố Tố hiện là thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, theo lý thuyết, muốn đi ngắm hoa đăng nhất định cũng phải đi theo vương phi cùng trác phi mới phải, thị thiếp trong phủ được xem như hạ nhân, muốn xuất môn thì phải đi theo chủ tử, ít có thị thiếp nào tự mình chạy ra cửa.

“Thế tử phi nương nương, trước kia đã đắc tội, còn xin nương nương ngài khoan hồng độ lượng, bao dung nhiều hơn.” Tần Tố Tố cúi người nhận lỗi với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, không nói tha thứ, nhưng cũng không làm khó dễ Tần Tố Tố. Vân Thanh Nhiễm không phải loại người được lý không tha người, đương nhiên cũng không phải là người tai mềm mà người khác tùy tiện chạy tới nói vài câu xin lỗi thì sẽ tin, trong lời này của Tần Tố Tố có bao nhiêu là thật, Vân Thanh Nhiễm bảo trì thái độ.

Tần Tố Tố nói xong, nửa ngày vẫn không thấy Vân Thanh Nhiễm trả lời, ngược lại có chút xấu hổ.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ... bản thế tử, khụ khụ khụ... thường nghe người ta nói đến phủ Ký Bắc Vương, đều nói phủ Ký Bắc Vương gia, gia giáo rất nghiêm, nô tài... chính là nô tài, khụ khụ khụ... mà chủ tử, chính, chính là chủ tử... khụ khụ, chủ tử chưa mở miệng, khụ khụ, vậy... hạ nhân... sẽ không tùy tiện, nói chuyện... Khụ khụ nhiều...”

Quân Mặc Thần nói một câu phải ngừng vài lần mới có thể nói xong, hẳn chẳng qua chỉ trần thuật một sự thật, lại đang nói rõ Tần Tố Tố không hiểu quy củ, ba người bọn họ, Hầu gia, thế tử gia, thế tử phi, đều là chủ tử, mà Tần Tố Tố tuy rằng lúc trước là Đại tiểu thư của Tần gia, nay chỉ là một thị thiếp, chính là nô tài trong miệng Quân Mặc Thần.

Tần Tố Tố nghẹn lời, mặt đỏ lên, đem ủy khuất đầy bụng nuốt trở lại: “Thiếp thân biết sai, xin thế tử gia thứ tội.”

Tần Tố Tố xiết chặt khăn trên tay, không phải vì khăn trang, mà là vì ghen ghét.

“Khụ khụ, bản thế tử, khụ khụ... không biết người làm sai chỗ nào, bản thế tử chỉ nói... phủ Ký Bắc Vương gia giáo rất nghiêm... mà thôi...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói.

Hắn không có hứng thú đi làm khó dễ một nữ nhân, nhưng tâm địa độc ác của nữ nhân này đối với Vân Thanh Nhiễm hắn có biết, ngày đó việc nàng ta đến Vương phủ bái phỏng Vân Thanh Nhiễm Quân Mặc Thần đều biết được.

“Thiếp thân biết sai, thiếp thân không dám” Tần Tố Tố cúi đầu, nàng không biết mình đã làm gì đắc tội với Quân Mặc Thần, nàng đã tỏ ra thái độ cung kính, nhưng vẫn rước lấy bất mãn của Quân Mặc Thần!

Tần Tố Tố không biết, Quân Mặc Thần không phải vì hành vi hôm nay của nàng ta có ấn tượng không tốt, mà là vì hành động lúc trước của nàng ta đã làm cho Quân Mặc Thần xếp nàng ta vào sổ đen cấm tới gần Vân Thanh Nhiễm.

Vân Từ Hy nhìn, ý cười trên mặt không giảm, hẳn từ trong hành động của Quân Mặc Thần thấy được sự quan tâm của hắn ta đối với Vân Thanh Nhiễm, nếu quả thật như vậy, hắn có lẽ sẽ càng an tâm hơn, nhiều người bảo vệ Thanh Nhiễm là một chuyện tốt.

Vân Từ Hy không phải không ghen tị với Quân Mặc Thần, mà là đã mất đi tư cách để ghen tị, nếu hắn không phải là ca ca của Vân Thanh Nhiễm, thì hắn sẽ không buông tay dễ dàng như vậy, nhưng trên thực tế, hắn biết mình không thể để lộ tâm tư dơ bẩn ra ngoài sáng, không nên làm ô nhiễm sự thuần khiết trong lòng Thanh Nhiễm, cho nên ngay cả tư cách đoạt về hắn cũng không có.

“Vị phu nhân này, thật ngại, hôm nay chúng ta còn có chuyện, xin thứ cho ta không thể tiếp.” Vân Từ Hy mở miệng, hắn gọi Tần Tố Tố là “phu nhân”, tiếng “phu nhân” này để cho người khác gọi, nhưng khi chính Vân Từ Hy gọi ra, Tần Tố Tố cảm thấy lòng đau như cắt.

Vân Từ Hy nói như vậy xem như còn có lễ, bằng không đã không để ý tới mà trực tiếp chạy lấy người rồi.

Vân Từ Hy vừa dứt lời, đã giúp Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn.

“Hai người đi lên phía trước chờ ta, ta có chút chuyện nữ nhi gia muốn nói với vị phu nhân này, một lát sẽ đuổi theo.” Vân Thanh Nhiễm nói với Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần.

Vân Từ Hy gật đầu: “Cẩn thận một chút.” Vân Từ Hy nhắc nhở Thanh Nhiễm, sau đó dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn thoáng qua Tần Tố Tố, rõ ràng đang cảnh cáo Tần Tố Tố để nàng ta không được làm bậy.

Tần Tổ Tổ bị Vân Từ Hy nhìn như vậy, tâm đau như bị lãg trĩ.

Sau khi Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần đi khỏi, chỉ lưu lại hai người Vân Thanh Nhiễm cùng Tần Tổ Tổ.

“Không biết thế từ phi có gì muốn nói với thiếp thân.” Tần Tổ Tổ cúi đầu, thái độ cung kính như trước.

“Ta biết ngươi thích ca ca ta, nhưng ngươi nay đã là thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, chút tâm tư đó cũng nên thu hồi, nếu không ngươi sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho ca ca ta. Đây là lời khuyên cho ngươi.”

Việc Tần Tổ Tổ làm cản Vân Thanh Nhiễm từng kiến thức qua, nàng ta thích náo loạn thế nào Vân Thanh Nhiễm nàng cũng không rảnh rồi quan tâm, nhưng nàng ta làm bậy có thể liên lụy đến ca ca nàng, nên hôm nay nàng mới cùng Tần Tổ Tổ nói những lời này, bằng không còn lâu nàng mới lãg phí nước miếng của mình.

Vân Thanh Nhiễm cũng không cho rằng nam nhân như Ký Bắc vương Hách Vu Thiên sẽ khoan dung cho việc trong lòng nữ nhân của mình chứa nam nhân khác.

“Về phần ngươi có oán có hận gì với ta, có dũng khí, thì cứ hướng về phía ta là được.” Vân Thanh Nhiễm rất rõ ràng, nàng ta có quý kẻ gì đều có thể xuất ra.

“Thế từ phi lo lãg nhiều rồi, thiếp thân không muốn phạm lỗi như ngày xưa, sự việc ngày ấy đã giáo huấn thiếp thân, nay thiếp thân là thị thiếp của phủ Ký Bắc Vương, tự biết thân phận chính mình.” Tần Tổ Tổ cúi đầu, giấu ánh mắt ngoan lệ đi, Vân Thanh Nhiễm, không tới phiền ngươi giáo huấn ta! Nếu ngươi không đề cập tới Từ Hy ca ca, nếu không vì ngươi, nàng làm sao ra nông nổi như ngày hôm nay? Nếu không phải vì ngươi, nàng ngày nay sao chỉ có thể nhìn Từ Hy ca ca từ xa?

Cũng không biết Tần Tổ Tổ có nghe lọt không, dù sao lời nên nói Vân Thanh Nhiễm đều đã nói, nhiều lời cũng vô ích.

Vân Thanh Nhiễm không để ý tới Tần Tổ Tổ, đi dọc bờ sông đuổi theo Quân Mặc Thần và Vân Từ Hy đã đi trước.

Vân Thanh Nhiễm và Tần Tổ Tổ nói chuyện vài câu bên này, bên kia Quân Mặc Thần cùng Vân Từ Hy cũng không nhàn rồi.

“Thế từ gia thích Thanh Nhiễm à?” Vân Từ Hy vừa giúp Quân Mặc Thần đẩy xe lăn, vừa hỏi Quân Mặc Thần.

“Hầu gia quan tâm?” Quân Mặc Thần hỏi ngược lại.

Đây là lần đầu hai người nói chuyện phiếm với nhau.

“Ừ... Ta hy vọng muội ấy trôi qua tốt hơn.” Nếu có Quân Mặc Thần yêu thương, những ngày Thanh Nhiễm sống ở Vương phủ cũng sẽ dễ chịu hơn chứ?

“Nàng là từ thế từ phi, bản thể từ không yêu thương nàng thì yêu thương ai?” Quân Mặc Thần đáp có chút mập mờ, “Không như Hầu gia, Hầu gia có ba muội muội, làm sao chỉ yêu thương thế từ phi của bản thể từ được?”

Quân Mặc Thần cười như không cười quay đầu nhìn Vân Từ Hy.

Hắn quả nhiên là đã nhìn ra!

Vân Từ Hy từ trong ánh mắt của Quân Mặc Thần đọc được điều này, bản thân không chịu nổi khi bị người ta nhìn thấu tâm tư, Vân Từ Hy cười tự giễu, nếu Quân Mặc Thần không phải là quân tử khiêm nhường, thì sau ngày hôm nay hắn sẽ thân bại danh liệt, nhưng Vân Từ Hy lại không khỏi tin tưởng Quân Mặc Thần sẽ làm như vậy.

“Ngươi đã biết, cần gì phải hỏi lại ta nữa, ngươi yên tâm, ta có chừng mực, ta sẽ không làm bất luận điều gì không phù hợp, ta thương nàng, thì sẽ không để nàng gánh bất luận danh nhơ nào trên lưng, nếu tâm tình ngươi và ta giống nhau, thì ngươi có thể hiểu được ý nghĩ của ta.”

Quân Mặc Thần không nói tiếp, có lẽ Vân Từ Hy yêu nàng yêu đến tận xương tủy, nếu không như thế, người bình thường tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy.

Lúc này, Vân Thanh Nhiễm đã đuổi tới.

Hai người đều đình chỉ đề tài vừa rồi, hai nam nhân, đều tự ôm trong lòng phần tâm tư của mình...

★

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm vừa mới trở lại Kim Dật Hiên, đã thấy Tuyết Tuệ cùng vài nha hoàn đứng ở cửa chờ hai người.

“Nô tỳ thỉnh an thế tử gia, thế tử phi nương nương, nô tỳ phụng mệnh vương phi nương nương, chờ thế tử gia cùng thế tử phi nương nương, vương phi nương nương đặc biệt dặn dò, hôm nay là ngày viên phòng của thế tử gia và thế tử phi nương nương, bọn nô tỳ sẽ ở bên ngoài hầu hạ.” Đây là quy củ, cũng vì sợ Quân Mặc Thần xảy ra chuyện.

Quân Mặc Thần thấy thế cũng nhột nhạt nở nụ cười, sau đó có thâm ý khác nhìn Vân Thanh Nhiễm một hồi: “Khụ khụ khụ... vậy ái phi, chúng ta chờ phụ lòng, khụ khụ phụ lòng tâm ý của mẫu phi.”

Vân Thanh Nhiễm nhìn thế trận này, có cảm giác như đang lao ra pháp trường, cúi đầu nhìn Quân Mặc Thần đang ngồi trên xe lăn, hẳn thực sự không có vấn đề à?

Hai người bị các nha hoàn vây quanh đưa vào phòng, trong phòng chỗ nào cần sắp xếp đều đã sắp xếp xong, chỉ còn chờ hai người bọn họ trở lại là có thể.

Thật ra Vân Thanh Nhiễm rất bình tĩnh, nàng xoay người hỏi Quân Mặc Thần: “Ngươi thật muốn có một người con nối dõi?”

Vân Thanh Nhiễm hỏi rất nghiêm túc.

Quân Mặc Thần nhìn chăm chú mặt nàng, không trả lời, nếu hẳn nhất định phải trả lời, câu trả lời là phủ định, hẳn chưa bao giờ muốn có con, hẳn muốn chính là người và tim của nàng, hẳn không trả lời, là vì hẳn muốn biết ý nghĩ của Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ có trời mới biết lúc này hẳn có bao nhiêu khăn trương, hẳn thật sự hy vọng nữ nhân trước mặt này nói cho hẳn biết, nàng cũng yêu hẳn...

Vân Thanh Nhiễm thấy Quân Mặc Thần không trả lời, nên cho rằng hẳn thừa nhận, nàng tiến đến, đỡ Quân Mặc Thần từ xe lăn lên.

Quân Mặc Thần không biết lúc này trong lòng Vân Thanh Nhiễm đang nghĩ gì, chỉ có thể làm theo động tác của nàng, để nàng đỡ mình đến cạnh giường, Vân Thanh Nhiễm cúi đầu cúi gậy cho hẳn, sau đó lại thuần thực giúp hẳn cởi y phục trên người.

Thoát đến khi chỉ còn lại áo đơn, Vân Thanh Nhiễm dừng tay lại, hôm nay khác hôm qua, hôm qua nàng chỉ nghĩ muốn cứu hẳn, đối với cơ thể trần trụi của hẳn coi như không thấy, hôm nay nàng biết mình và Quân Mặc Thần phải làm gì, nên không thể lại coi như không có cảm giác gì.

Vân Thanh Nhiễm không cời tiếp, ngược lại tự thoát quần áo chính mình, nàng cời áo ngoài ra, đây không phải là lần đầu tiên hai người cời quần áo cho nhau và ngủ cùng một giường, nhưng mà hôm nay lại khác, trong lòng hai người đều rõ ràng sẽ xảy ra chuyện gì.

Vân Thanh Nhiễm cời quần áo cho tới khi chỉ còn lại cái yếm, mấy ngày nay, nàng được điều dưỡng không tệ nên so với thời điểm đại hôn đã đầy đủ hơn rất nhiều, da thịt trên người cũng có vẻ mềm mại hơn. Ngay cả chính Vân Thanh Nhiễm cũng không biết, lúc này nàng trong mắt Quân Mặc Thần có bộ dáng mê người cỡ nào.

Cởi xong quần áo của mình, nàng lại giúp đỡ Quân Mặc Thần, để hẳn nằm xuống: “Ta còn nhớ thái hậu từng nói, người thân thể không tốt, có một số việc ta chủ động sẽ tốt hơn.”

Vân Thanh Nhiễm ngắm nhìn Quân Mặc Thần, nếu như hẳn muốn, nàng thân là thê tử của hẳn, làm những việc này có gì phải ngại chứ?

Vân Thanh Nhiễm nói xong, cả người quỳ gối bên cạnh Quân Mặc Thần, tay đưa tới cổ áo của Quân Mặc Thần, nàng sắp vì hẳn mà cời đi lớp quần áo cuối cùng.

Tay nàng bỗng nhiên bị Quân Mặc Thần bắt được: “Đỡ ta.”

Một câu qua đi, Vân Thanh Nhiễm một hồi trời đất đảo lộn bị Quân Mặc Thần đè dưới thân.

Đây là lần đầu tiên Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm từ trên cao xuống, trong mắt hẳn chứa rất nhiều thương tiếc, ánh mắt thực dịu dàng.

Hắn cúi thân mình xuống, nhẹ nhàng hôn lên trên mặt Vân Thanh Nhiễm, đôi môi khẽ chạm vào hai má mềm mại của Vân Thanh Nhiễm, đó là triu mến của hẳn đối với nàng.

Sau đó, hẳn đưa tay cời dây áo yếm của Vân Thanh Nhiễm, dây áo bị cời ra, cái yếm rời khỏi người Vân Thanh Nhiễm, rơi xuống bên cạnh giường.

Quân Mặc Thần hít thở nặng nề, hẳn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên Vân Thanh Nhiễm, thật cẩn thận, cánh môi mềm mại của hẳn tình tế đảo qua trên người Vân Thanh Nhiễm, làm cho da thịt mẫn cảm của Vân Thanh Nhiễm ứng đỏ.

Quân Mặc Thần chống một tay đỡ thân thể mình, để không phải đè lên Vân Thanh Nhiễm, một tay khác che phủ má của Vân Thanh Nhiễm, tràn đầy thương tiếc.

Vân Thanh Nhiễm cảm nhận được trên người truyền đến những xúc cảm nhẩn nhẩn, thân thể run lên nhẹ, sau đó nàng nhắm hai mắt lại, để cho bản thân cái gì cũng đều không thấy...

Quân Mặc Thần đột nhiên dừng động tác, bởi vì hẳn cảm giác được thân thể Vân Thanh Nhiễm có chút cứng ngắt.

“Sợ sao?”

Giọng nói Quân Mặc Thần rõ ràng là bình thường nhưng lại có chút khàn khàn.

“Không việc gì.” Vân Thanh Nhiễm đáp, giọng nói của nàng cũng có chút khàn khàn.

Quân Mặc Thần nở nụ cười nhàn nhạt, hần cười cũng không rõ ràng, nhưng nếu Vân Thanh Nhiễm mở to mắt nhìn xem thì sẽ thấy nụ cười của hần rất ngọt ngào.

Hần lại thu hai tay đang che phủ hai má của Vân Thanh Nhiễm trở về, ngược lại cời bỏ y phục trên người mình, hai người hoàn toàn thẳng thắn nhìn nhau.

Làn da của Quân Mặc Thần cũng rất tốt, mỗi một tác trên vai hần như được chạm khắc từ bạch ngọc đều rất tinh xảo, ôn nhuận như ngọc, so với mỹ ngọc còn tinh thuần hơn ba phần.

Da thịt tiếp xúc da thịt, tinh tế cảm nhận lẫn nhau, mềm mại cùng rắn chắc tạo thành sự đối lập. Nhiệt độ cơ thể cả hai bất giác tăng cao, Vân Thanh Nhiễm có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Quân Mặc Thần đang thay đổi, rõ ràng ngày thường thân thể hần vô cùng lạnh lẽo.

Chấn gấm uyên ương màu đỏ trên giường không biết đã trượt xuống đất từ khi nào, cùng rơi xuống chỗ quần áo của bọn họ, làn da tuyết trắng của hai người cùng màu đỏ tươi của ra giường dưới thân hình thành nên sự đối lập rõ ràng.

Quân Mặc Thần từ hôn môi dần dần biến thành mút và gặm cắn, trên da thịt tuyết trắng của Vân Thanh Nhiễm nhất thời hiện lên một vài vết đỏ, tay Vân Thanh Nhiễm nắm chặt ra giường bên dưới, thân mình có chút căng thẳng.

Nhận ra nàng căng thẳng, Quân Mặc Thần đột nhiên ngừng lại động tác, tuy rằng hô hấp hần rất nặng nề, nhưng hần vẫn khiến cho mình dừng lại động tác.

“Nhiễm Nhi, nàng yêu ta không?” Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vào Vân Thanh Nhiễm, đáp án này đối với hần rất quan trọng!

“Ừ?” Vân Thanh Nhiễm khó hiểu vì sao Quân Mặc Thần đột nhiên ngừng lại.

Tay Quân Mặc Thần nâng mặt Vân Thanh Nhiễm: “Nói cho ta biết, nàng yêu ta không?”

Vân Thanh Nhiễm mở mắt, thấy Quân Mặc Thần từ trên cao nhìn xuống nàng.

Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vào ánh mắt Vân Thanh Nhiễm, muốn từ nơi đó tìm ra đáp án, sau một lúc lâu, Quân Mặc Thần thất vọng rồi.

Hần xoay người nằm xuống bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, đồng thời kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng mình, để mình vùi đầu vào cổ Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần thở hổn hển, hần hô hấp dồn dập như lúc hần phát bệnh, thế nhưng hần chỉ ôm Vân Thanh Nhiễm, ôm chặt nàng vào trong lòng, không hôn môi hay vuốt ve Vân Thanh Nhiễm như vừa rồi.

“Người làm sao vậy?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, nàng có thể cảm nhận được Quân Mặc Thần đang rung động, có thể cảm giác được khát khao của hần... Nhưng mà hần dừng lại.

Quân Mặc Thần không lập tức trả lời, có trời mới biết hần cần bao nhiêu ý chí mới có thể dừng lại tại thời khắc này, có trời mới biết hần hy vọng có thể tiếp tục bao nhiêu, nhưng hần biết thời cơ chưa đến, ít nhất hần không hy vọng Vân Thanh Nhiễm vì hoàn thành nhiệm vụ mới cùng hần triền miên, hần ít nhất muốn biết, trong mắt nàng, hần không chỉ là phụ quân trên danh nghĩa của nàng, mà còn là một người nam nhân, là nam nhân chứa trong lòng nàng.

Bọn họ không chỉ là vì con nôi dối...

“Ta mệt mỏi...” Hồi lâu, Quân Mặc Thần mới nói một câu, hần thà rằng thừa nhận bản thân không có năng lực cùng nàng triền miên, cũng không muốn để cho Vân Thanh Nhiễm vì chuyện này mà có áp lực.

Vân Thanh Nhiễm dừng một chút, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào tấm lưng trần của Quân Mặc Thần: “Không sao, ngày mai ta không để người mệt là được.”

“Được...” Quân Mặc Thần thản nhiên lên tiếng.

Quân Mặc Thần gắt gao ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng mình, không buông ra, cũng không có động tác khác, hần nhắm hai mắt lại, làm bộ mình đã đi vào giấc ngủ.

Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần ôm trong lòng, nàng nâng mắt nhìn về mặt khi ngủ gần trong gang tấc của Quân Mặc Thần, giống như tuyết liên hoa đang lặng lẽ nở rộ trên núi tuyết, giống như ánh trăng sáng chiếu xuống dòng suối đang lặng lẽ chảy xuôi trong núi sâu, một loại ý nhị hồn nhiên sẵn có không thể nói thành lời, vẻ đẹp tự nhiên đến vậy...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Vừa Mới Cùng Phòng, Con Trai Đã Lớn Như Vậy Rồi?

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Kỳ thật Quân Mạc Thần cũng không ngủ, hắn không thể ngủ được, ôm Vân Thanh Nhiễm trong lòng, Quân Mạc Thần có thể khiến cho thân thể của mình bình tĩnh trở lại, nhưng lại không có cách nào làm cho lòng mình cũng bình tĩnh theo.

Nữ nhân đáng giận này, hắn thật muốn nạy mở đầu nàng ra mà nhìn xem một chút, rốt cuộc trong đầu nàng đang chứa những gì, thế nhưng thật sự vì lời nói của mẫu phi, vì lưu lại cho hắn một đứa con nối dõi mà ngoan ngoãn đem thân thể mình hiến cho hắn, nàng không biết hắn sẽ đau lòng ư?

Quân Mạc Thần tức Vân Thanh Nhiễm mang tâm tư như vậy để giao mình cho hắn, nếu như hôm nay cùng giường chung gối với nàng không phải hắn, mà là nam nhân khác, nàng chẳng lẽ cũng làm như vậy ư? Ý nghĩ này khiến cả người Quân Mạc Thần đều không thoải mái.

Một đêm không ngủ, lúc sáng sớm, Quân Mạc Thần mới buông lỏng Vân Thanh Nhiễm ra, chính hắn xoay người rời giường.

Quân Mạc Thần vừa động, Vân Thanh Nhiễm cũng tỉnh, một đêm này Vân Thanh Nhiễm ngủ rất cận, cho nên Quân Mạc Thần chỉ động một chút nàng đã tỉnh lại.

Hai người đối diện nhìn nhau không nói gì, trên người cả hai đều không mặc gì, nhẵn nhụi, vừa động, da thịt không thể tránh né mà phát sinh ma sát, làm cho buổi sáng vốn có chút mát lạnh tăng thêm mấy phần ấm áp.

Quân Mạc Thần thoáng nở nụ cười yếu ớt, thấy Vân Thanh Nhiễm cũng tỉnh, nên ôm Vân Thanh Nhiễm dậy, sau đó nhiệt tình hôn chào buổi sáng. Nàng vừa mới tỉnh ngủ trông rất mê người, làm cho Quân Mạc Thần lựa chọn tuân theo ý nghĩ bản năng nhất trong lòng mình hôn lên môi nàng.

“Ừm...” Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mạc Thần tập kích bất ngờ, trầm nghĩ, rốt cuộc là ai dạy hư tên nam nhân hỗn đản này? Nàng còn nhớ rõ bộ dạng hắn lần đầu tiên nâng hôn hắn giống như cái gì cũng không biết cơ mà?

Vân Thanh Nhiễm có chút không phục hôn trả lại.

Thân thể Quân Mạc Thần rõ ràng bị kiềm hãm, đáng chết, sáng sớm nàng đã dụ dỗ hắn!

Quân Mạc Thần không thể không đẩy Vân Thanh Nhiễm ra, nụ hôn này, đáng chết tốt đẹp, mặc dù trước kia hai người đều từng hôn môi, nhưng duy nhất lúc này, hai người đều chủ động...

Tuy rằng rất tốt đẹp, nhưng Quân Mạc Thần không thể không để cho nó dừng lại, vì hắn không hy vọng sẽ diễn ra tình huống giống ngày hôm qua.

“Khụ khụ, khụ khụ... nếu ái phi... đã tỉnh, bản thể tử sẽ cho người tiến vào... khụ khụ khụ...” Quân Mạc Thần nói xong cũng không mở mắt, bởi vì lúc này trên người Vân Thanh Nhiễm không mặc cái gì, mới vừa rời hôn môi, chăn gấm vốn che phủ trên người nàng cũng rơi xuống.

Sắc mặt Quân Mạc Thần khôi phục bình thường, giống như nam nhân đêm qua mang theo chút cuồng dã là ảo giác của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, đến tủ quần áo lấy y phục của mình mặc vào, xong lại cầm quần áo của Quân Mạc Thần, đi lại giúp Quân Mạc Thần mặc.

“Mặc vào đi, nếu người bị đông lạnh, thì người lại đến chỗ Diêm Vương gia đánh nhau!” Vân Thanh Nhiễm vừa nói vừa giúp Quân Mạc Thần mặc quần áo, nói thật Quân Mạc Thần thoát nhìn thực mê người, nhất là bộ dáng hiện tại, làm cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy bản thân tối qua đã khi dễ hắn.

Hai người mặc xong, rồi cho hạ nhân tiến vào hầu hạ hai người rửa mặt, ăn điểm tâm sáng, đang ăn.

Một nha hoàn vội vàng chạy tới: “Khởi bẩm thế tử gia, thế tử phi nương nương, hậu viện xảy ra chuyện, Mộc tiên sinh sai nô tỳ đến mời thế tử gia cùng thế tử phi nương nương đi qua.”

Quân Mạc Thần và Vân Thanh Nhiễm nhìn nhau, trong lòng đều suy đoán xem hậu viện đã xảy ra chuyện gì. Mộc Bách Dương nếu đã cho người đến tìm hai người, có lẽ là có chuyện đặc biệt.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mạc Thần dùng đồ ăn sáng xong rồi cùng nhau đi đến hậu viện.

Hai người còn chưa đi đến chỗ của Mộc Bách Dương, đã nghe được bên trong truyền đến âm thanh.

“Tu Nhi, mẫu thân của con bà ấy đã qua đời rồi.” Trong giọng nói của Mộc Bách Dương nghe qua có chút bất đắc dĩ.

“Bà ấy chưa chết, bà ấy sẽ không chết, ông đừng nói bậy.” Thanh âm Mộ Dung Tu nghe thực bình thường, chỉ có điều sự thật mà hắn tin tưởng tựa hồ không đúng cho lắm.

Hồng Dục đã chết là sự thật rõ ràng.

“Tu Nhi, cha biết việc mẫu thân con mất làm cho con rất khổ sở, nhưng bà ấy thật sự đã đi rồi! Về sau cha sẽ sống cùng con, con đừng như vậy, con như vậy cha cũng rất khó sống...”

Mộc Bách Dương nhìn đứa con trai đối với mình mà nói còn rất xa lạ, ông cảm thấy mắc nợ nó rất nhiều, cho dù ông và Hồng Dục có ân oán như thế nào, thì đứa nhỏ là vô tội, nếu sớm biết có sự tồn tại của nó, ông chắc chắn không có khả năng bỏ mặc thằng bé không quản.

Mộc Bách Dương nghĩ, nếu ông sớm biết, có lẽ hôm nay ba người bọn họ cũng không đi tới tình trạng như vậy.

Mộ Dung Tu vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu cũng bởi vì những lời lặp lại của Mộc Bách Dương mà cao hơn một chút: “Trong mắt ta chỉ có một mình nương mà thôi, từ khoảnh khắc năm đó ông vứt bỏ bà, ông đã không còn là cha ta, ta cũng không có phụ thân, ta không biết ông xuất phát từ mục đích gì mà nói với ta những lời như vậy, ta chỉ biết nếu ông còn tiếp tục nói nữa, cho dù chúng ta có quan hệ huyết thống, ta cũng sẽ không tha cho ông! Xin ông đừng nói về nương rằng bà ấy đã qua đời.”

Trên mặt Mộ Dung Tu mang theo ba phần tức giận, hẳn vốn có chút địch ý với Mộc Bách Dương nên vô cùng không thích Mộc Bách Dương luôn gắn chữ chết liên hệ với mẫu thân kính yêu nhất của hắn.

Đối với Mộ Dung Tu mà nói, Hồng Dục luôn là trung tâm cuộc sống trước giờ của hắn, hắn nỗ lực cố gắng tất cả, hắn làm gần như toàn bộ mọi chuyện đều là vì Hồng Dục.

Nếu mất đi Hồng Dục, cuộc sống hắn cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ, khi một người gặp phải đá kích trong phạm vi vượt quá khả năng thừa nhận của mình, thì bản năng sẽ chọn lựa tránh né, cho nên Mộ Dung Tu đã lãng tránh việc Hồng Dục đã chết.

Mộ Dung Tu đang rất tức giận, vừa quay đầu lại thấy Vân Thanh Nhiễm, đây tuyệt đối là lần đầu tiên Mộ Dung Tu nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm mặc nữ trang, nhưng hắn lại cảm thấy bộ dáng này rất quen thuộc, lần đầu tiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đã hướng đến chỗ Vân Thanh Nhiễm mà đi, trong mắt còn có sự vui sướng rất rõ ràng.

Mộ Dung Tu đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, rất cung kính lại thân thiết gọi Vân Thanh Nhiễm một tiếng: “Mẫu thân.”

Một câu chết lặng ba người.

“Mẫu thân?” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào mũi mình hỏi, nàng khi nào thì có con trai lớn như vậy chứ?

“Mẫu thân, Tu Nhi biết ngài không thích Tu Nhi gọi ngài là mẫu thân, nhưng Tu Nhi thật sự hy vọng có thể gọi ngài như vậy, ngài cho Tu Nhi gọi ngài là mẫu thân đi, Tu Nhi sẽ không làm cho ngài thất vọng nữa.” Mộ Dung Tu biết mẫu thân mình không thích hắn gọi bà là mẫu thân, nhưng tối qua hắn đã suy nghĩ thật lâu, hắn vẫn rất muốn gọi một tiếng mẫu thân, hắn sẽ cố gắng để bản thân có đủ tư cách, làm cho mẫu thân nguyện ý tiếp nhận hắn.

“Đợi chút... Đây không phải vấn đề thất vọng hay không, mà là ngươi gọi ta là mẫu thân? Ta khi nào thì thành mẫu thân ngươi hả?” Tối hôm qua Vân Thanh Nhiễm mới cùng Quân Mặc Thần chung chăn gối, sáng sớm hôm nay đã có đứa con trai lớn như vậy rồi? Mà đừng nói tối qua nàng cùng Quân Mặc Thần còn chưa làm đến bước cuối cùng, coi như là cả đêm gieo giống, thì hôm nay cũng không tạo ra được đứa con trai mà tuổi so với nàng còn lớn hơn nha!

“Là Tu Nhi có chỗ nào không làm tốt ư? Tu Nhi sẽ sửa lại.” Mộ Dung Tu nghe vậy tựa hồ có chút bối rối.

Hắn là nghiêm túc!

“Đợi chút, ngươi nói ta là ai?” Vân Thanh Nhiễm nhìn ra một chút manh mối.

Mộ Dung Tu nhìn Vân Thanh Nhiễm, không dám trả lời vấn đề này, hắn đang tự hỏi Vân Thanh Nhiễm muốn hắn trả lời cái gì.

“Nói cho ta biết, tên của ta là gì, không cần do dự.” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại một lần nữa.

“Hồng Dục, khuê danh của ngài là Hồng Dục.” Mộ Dung Tu cúi đầu, gọi thẳng tính danh của giáo chủ Thương Lan giáo là không lễ phép, huống chi người này còn là mẫu thân của hắn.

Câu trả lời của Mộ Dung Tu dọa Mộc Bách Dương sợ hãi, ông vội túm Mộ Dung Tu qua, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Tu hỏi: “Tu Nhi, con làm sao vậy? Nàng làm sao có thể là Hồng Dục được? Mẫu thân con hiện giờ đang nằm ở trong phòng mà!”

Mộ Dung Tu mặt lạnh nhìn Mộc Bách Dương: “Ông cho dù không chào đón bà, cũng đừng rủa bà chết!”

Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhìn nhau, nếu nói Mộ Dung Tu lúc này không bình thường, hắn nhận ra Mộc Bách Dương, hắn biết mình là ai, cử chỉ và lời nói của hắn đều cực kỳ bình thường, nếu nói hắn bình thường, hắn lại nhận sai Vân Thanh Nhiễm thành Hồng Dục mẫu thân của hắn!

Mộ Dung Tu bởi vì không tiếp nhận được chuyện Hồng Dục mất, cho nên tiềm thức đã tránh né vấn đề này, sau đó lại theo bản năng đem phần tình cảm này ký thác lên trên người khác.

Mà Vân Thanh Nhiễm vừa khéo trở thành người mà hắn chuyển dời tình cảm này.

“Mộ Dung Tu, ta hỏi ngươi, tối đó ở rừng phong đã xảy ra sự tình gì? Vì sao ngươi lại xuất hiện trong rừng, sau đó lại rời rừng phong như thế nào?” Vân Thanh Nhiễm lại hỏi.

“Tối hôm đó Tu Nhi theo dõi Mộc Bách Dương, thấy ông ta đi vào rừng tìm mẫu thân, nên muốn ngăn cản, nhưng lại ngửi thấy mùi máu tươi trên núi, Tu Nhi lo lắng mẫu thân xảy ra chuyện, nên lên núi tìm mẫu thân, nhìn thấy rất nhiều xác chết của hắc y nhân, Tu Nhi biết đó là mẫu thân gây nên, lại từ phương hướng có dấu động tìm kiếm tung tích của mẫu thân người, sau đó thì tìm được mẫu thân, may mắn mẫu thân không có việc gì, tiếp đó vương gia và thế tử gia đến, chúng ta cùng hộ tống thế tử gia trở về Vương phủ.”

Mộ Dung Tu thuật lại mọi chuyện xảy ra theo thứ tự rõ ràng, nhưng đến phần của Vân Thanh Nhiễm và Hồng Dược thì sai rồi!

Hiện giờ trong trí nhớ Mộ Dung Tu, hẳn đêm đó chỉ nhìn thấy Hồng Dược nữ phần nam trang, dù sao Hồng Dược luôn luôn thích dịch dung, Hồng Dược khi đó mặc như thế nào thì đối với Mộ Dung Tu mà nói đều không quan trọng, dù sao hẳn cũng đã tìm được mẫu thân mình rồi, mẫu thân còn sống ngay trước mắt, sau đó thì đi theo mẫu thân trở về!

Loại tình huống này là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm gặp phải, dĩ nhiên Quân Mặc Thần cũng là lần đầu tiên, Vân Thanh Nhiễm vinh dự lên chức mẫu thân, vậy có phải có nghĩa là Quân Mặc Thần cũng trở thành cha rồi không? Mặc dù tuổi của đứa con trai này còn lớn hơn hẳn.

Đối mặt với tình huống như vậy, người thống khổ nhất là Mộc Bách Dương, ông chợt cảm thấy mình già nua đi rất nhiều, Hồng Dược đã chết, ông đau lòng không có lối thoát, Mộ Dung Tu lại là cái dạng này, làm cho ông cảm thấy cuộc đời mình hoàn toàn thất bại.

Mộ Dung Tu trả lời Vân Thanh Nhiễm xong lại sợ hãi hỏi: “Mẫu thân, Tu Nhi có thể gọi người là mẫu thân không?”

Hắn rất rất hy vọng mình có thể gọi bà là mẫu thân mà không phải là sư phụ, đây là ý nguyện chôn sâu trong lòng của hắn từ khi bà mang hắn về Thương Lan giáo, không biết vì sao, ý nguyện này lại vô cùng mãnh liệt, đến nỗi làm cho hắn có dũng khí nói ra trước mặt bà.

Mộ Dung Tu vừa dứt lời, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người, ngăn cách giữa hắn và Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... Mộc tiên sinh... ông vẫn nên dẫn người này đi đi... bản thể tử cũng, khụ khụ cũng không có con trai lớn như vậy... khụ khụ khụ...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Con Chó Nên Trách Thần Nhi Làm Đau Con

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Quân Mặc Thần chắn giữa hai người, hơi nheo mắt lại, trên vẻ mặt hắn nhìn không ra hắn có tức giận hay không, chỉ biết hắn khá ác cảm với sự tình đang phát sinh.

“Thế tử gia, ta sẽ dẫn hắn đi, xin ngài đừng trách tội.” Mộc Bách Dương cũng lắc đầu, nghĩ hay là dẫn Mộ Dung Tu đi trước.

Tay còn chưa chạm tới Mộ Dung Tu, lại bị hắn đẩy ra, dường như Mộ Dung Tu rất phản cảm khi Mộc Bách Dương chạm vào, hắn lớn tiếng với Mộc Bách Dương: “Ông đừng chạm vào ta!”

“Tu Nhi, cha van cầu con, con hãy tỉnh táo lại đi!” Mộc Bách Dương quả quyết nhìn chằm chằm Mộ Dung Tu, đại phu không tự chữa, uống phí Mộ Dung Tu là một người biết y thuật, nhưng lại làm chính mình bị bệnh, mà bệnh còn không nhẹ.

“Ta không hiểu ông đang nói gì!” Ngược lại Mộ Dung Tu cười khê một tiếng, như đang cười nhạo Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương mặt mũi xoa xoa thái dương, đây là ông trời muốn trừng phạt ông ư?

Cha con hai người giống như kẻ thù trời sinh vậy, ngay cả nói chuyện cũng không được.

Vân Thanh Nhiễm nhìn tình huống trước mặt, bởi vì không chịu nổi tư duy lệch lạc của Mộ Dung Tu về việc cái chết Hồng Dược nên lên tiếng: “Mộ Dung Tu, ông ấy là phụ thân ngươi, ngươi cũng đừng giận ông ấy, mẫu thân ngươi và ông ấy có ân oán gì, thì cũng là việc của bọn họ, không quan hệ với ngươi.”

Mộ Dung Tu nghe vậy dừng một chút, sau một lúc lâu mới hỏi: “Mẫu thân, ngài tha thứ cho ông ta?”

Vừa nghe thấy Mộ Dung Tu gọi mình là “Mẫu thân” Vân Thanh Nhiễm vẫn cảm thấy da đầu run lên, nhưng nàng vẫn gật đầu, thuận theo lời nói của Mộ Dung Tu: “Ta với ông ấy có ân oán cũng không liên quan đến người, ông ấy là phụ thân của người, người phải tôn kính ông ấy.”

Mộ Dung Tu không nghe ai nói, chỉ duy nhất nghe lời mẫu thân Hồng Dược mà hấn kính yêu nhất, nay trong mắt hấn, Vân Thanh Nhiễm là Hồng Dược, nên Vân Thanh Nhiễm nói thì là Hồng Dược nói, hấn sẽ nghe, cho nên hấn gật đầu: “Tu Nhi đã biết.”

Vân Thanh Nhiễm làm như vậy chẳng qua là có chút không chịu được khi nhìn Mộc tiên sinh đau khổ, ông ấy đã bị đã kích từ việc Hồng Dược chết, nay Mộ Dung Tu còn muốn tra tấn ông ấy, Vân Thanh Nhiễm chẳng qua chỉ động mồm mép, có sao mà không làm chứ?

Mộ Dung Tu nghe vậy thái độ đối với Mộc Bách Dương có chút biến hóa: “Phụ thân.” Tuy chỉ lạnh nhạt gọi ra, nhưng so với việc giương đao múa kiếm lúc này vẫn tốt hơn nhiều.

Mộc Bách Dương cảm kích nhìn Vân Thanh Nhiễm, sau đó nói với Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm: “Vô cùng xin lỗi, đã làm phiền thể tử gia và thể tử phi nương nương, mong thể tử gia và thể tử phi nương nương cho phép ta cùng với khuyến tử ở lại quý phủ mấy ngày, ngay hôm nay ta sẽ bắt đầu trị bệnh cho khuyến tử, chẳng qua... Ta cần một ít thời gian.”

Mộc Bách Dương nghĩ chờ sau khi sự tình chấm dứt sẽ cùng Mộ Dung Tu rời đi, đồng thời ông cũng muốn đền bù lại những gì ông đã gây ra cho Mộ Dung Tu, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nay chỉ cần khẩn cầu Quân Mặc Thần cho bọn họ ở lại quý phủ mấy ngày.

“Khụ khụ khụ... Mộc tiên sinh, khụ khụ... lời này có vẻ nghiêm trọng, nếu như... Mộc tiên sinh muốn... ở lại Vương phủ, muốn lưu lại chỉ cần... chỉ cần... chờ lại ổn ào... ra rắc rối... nữa.” Quân Mặc Thần thông thả nói xong, hấn cũng không phải là không thông tình đạt lý, tất nhiên sẽ đồng ý thỉnh cầu của Mộc Bách Dương, nhưng mà Mộ Dung Tu... làm cho Quân Mặc Thần hơi chau mày.

“Đa tạ thể tử gia.” Mộc Bách Dương nói lời cảm tạ với Quân Mặc Thần, vốn giấu Hồng Dược trong Vương phủ chính là mối nguy hiểm rất lớn, trên dưới Vương phủ đối với bọn họ, không thể nói là không tận tình tận nghĩa.

“Khụ khụ khụ... không có gì.” Quân Mặc Thần nét mặt thản nhiên, không ý kiến, cho dù hấn có ý kiến, cũng nên ở trên người nữ nhân nào kia: “Vậy Mộc tiên sinh và Mộ Dung công tử ở nơi này nghỉ ngơi, còn lại bản thể tử sẽ phân phó người trong phủ đi làm, nếu Mộc tiên sinh có cần gì, thì sai hạ nhân đi làm là được.”

Quân Mặc Thần cùng Mộc Bách Dương cũng coi như là bạn vong niên, tuy rằng Mộc Bách Dương luôn là người chịu thiệt, còn luôn bị Quân Mặc Thần chọc cho tức giận không nhẹ.

Dặn dò mọi chuyện xong, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần rời khỏi hậu viện.

Đến khi đi ra xa.

“Khụ khụ... ái phi thật đúng là làm người tốt, khụ khụ... nay lại nhặt được một đứa con trai tiện nghi lớn như vậy... khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói.

“Thần thiếp khiến thể tử gia chê cười rồi.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Khụ khụ khụ... không sao... chỉ là không biết, khụ khụ... về sau, nàng là mẫu thân, Mộc tiên sinh là phụ thân, vậy bản thể tử làm người nào?” Quân Mặc Thần mỉm cười khẽ nói, trên khuôn mặt vốn trắng nõn kia mang theo ý cười làm cho người ta không rõ ràng, rất mỏng, nhưng lại không xem nhẹ.

Hấn có phần tao nhã nghiêng người, vẫn dùng tay phải nâng má phải mình lên, tư thế nhàn nhã xem kịch, đôi môi như đang câu hồn khẽ nhếch lên, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, so với bông tuyết mùa đông còn muốn trắng hơn ba phần.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đôi mắt Quân Mặc Thần còn tinh khiết hơn đá mắt mèo vài phần, thầm nghĩ, lời này của thể tử gia là có ý gì, là tức giận? Hay là bất mãn vì nàng xử lý chuyện của Mộ Dung Tu?

Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không có chỗ nào không đúng, Mộ Dung Tu chẳng qua là một người con đau thương vì mất đi mẫu thân đến nỗi tâm tư thất thường, cho dù nàng không phát tác ra bản năng của người mẹ, thì cũng vì giao tình của mình và hấn mà lo lắng cho hấn một chút chứ?

Huống chi trước khi Hồng Dược chết còn dặn dò nàng chiếu cố Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là được người khác truyền tu vi một thân, tốt với con của người ta một chút cũng là việc nên làm.

Vân Thanh Nhiễm cũng không định để Mộ Dung Tu cứ gọi mình là mẫu thân như vậy, chưa nói tới mình thật sự không thể sinh ra đứa con lớn như vậy. Mộ Dung Tu lúc này, dù sao cũng vẫn là bệnh, phải trị liệu, ở hiện đại được kê vào loại bệnh tâm lý, thì phải tìm bác sĩ khoa tâm lý uống thuốc và tiến hành tư tưởng phụ trợ để trị liệu. Có trời mới biết trí nhớ hấn còn rối loạn chỗ nào, Vân Thanh Nhiễm cũng khó mà nói.

“Thể tử gia nếu không thích, thần thiếp trở lại nói với Mộ Dung Tu, thể tử gia mới là phu quân của thần thiếp, nếu hấn vẫn muốn gọi thần thiếp là mẫu thân, thì phải gọi thể tử gia là phụ thân, thể tử gia cảm thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm nhún mày, nghênh đón ánh mắt bí mật mang theo ý cười của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, thôi... nếu muốn hài tử, bản thể tử vẫn thích mình cùng ái phi sinh một đứa hơn... khụ khụ khụ... đứa con nhặt được này chung quy vẫn là con của người khác, không thể so với con mà ái phi sinh cho ta.” Quân Mặc Thần nói lời này cũng không biết bên trong có mấy phần nghiêm túc mấy

phần vui đùa: “Vây ái phi nói xem, bản thể tử là phu quân nàng, là lời vui đùa hay lời thật đây?”

“Thế tử gia là phu quân của thần thiếp, chẳng lẽ còn là giả?” Đây không phải là sự thật mà mọi người đều biết à?

“Khụ khụ khụ... bản thể tử... thân thể gầy yếu... khụ khụ, ái phi chẳng lẽ không ghét bỏ sao?” Trong giọng nói của Quân Mặc Thần nghe qua có chút quanh co.

“Không nhất thiết.” Vân Thanh Nhiễm đi ghét bỏ hắn làm gì? Người khiến Vân Thanh Nhiễm ghét bỏ rất nhiều, tỷ như người nói mình không có bản lĩnh còn muốn oán trời trách đất, tỷ như những người không muốn nỗ lực cố gắng lại chỉ biết mắng thiên chửi địa, tỷ như những người tự làm bậy còn muốn đem sai lầm đổ lên người khác, nhưng trong đó cũng không bao gồm những người thân thể có vấn đề, có ai lại hy vọng thân thể mình bị thiếu hụt, để mỗi ngày chịu khổ đây?

Vân Thanh Nhiễm không do dự trả lời Quân Mặc Thần làm hắn thả lỏng không ít, từ tối hôm qua trong lòng hắn đã tồn tại sự buồn phiền, không vui, hắn lại không thể trực tiếp nói với Vân Thanh Nhiễm, đành mượn phương thức quanh co như vậy để hỏi Vân Thanh Nhiễm.

Về phần Mộ Dung Tu, Quân Mặc Thần làm thế nào cũng đều không thích hắn, hình ảnh ngày ấy hắn ôm Vân Thanh Nhiễm vẫn còn khắc sâu vào tâm trí Quân Mặc Thần, cũng vì thế, mà ngày ấy nỗi lòng Quân Mặc Thần rối loạn.

Lúc này tâm tình Quân Mặc Thần tốt hơn một chút, nên không so đo với chuyện vừa rồi: “Ái phi đẩy bản thể tử đi thăm phụ vương cùng mẫu phi trước đi, hôm qua mẫu phi có dặn, hôm nay nhất định phải mang ái phi qua đó.”

Thật như thế, vương phi quả thật có dặn dò Quân Mặc Thần hôm nay sau khi dùng xong bữa sáng thì mang theo Vân Thanh Nhiễm qua bà một chuyến, nếu không phải vì chuyện của Mộ Dung Tu, thì giờ phút này hai người đã ở bên chỗ vương phi.

Vân Thanh Nhiễm vừa nghe, trong lòng có dự cảm không tốt, hôm qua vốn là ngày viên phòng mẫu phi đã dặn dò, sáng sớm hôm nay lại muốn nàng đi qua, lúc này vấn đề viên phòng sợ là không tránh được.

Nếu bà hỏi chi tiết, thì nàng trả lời như thế nào?

Khi vương phi nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, vội lời kéo nàng ngồi xuống bên mình, thái độ đối với Vân Thanh Nhiễm rất ân cần.

“Nương biết thân thể con hôm nay không thoải mái, đừng sợ, lần đầu của nữ nhi đều sẽ có chút khó chịu, lần sau sẽ tốt hơn. Con cũng chớ nên trách Thần Nhi làm đau con, nương lên nói cho con biết, bản thân Thần Nhi cũng là lần đầu đó, cơ thể nó luôn không tốt, chúng ta cũng không dám để nó làm bậy, đến tuổi nên học tập chuyện khuê phòng, nương cũng không để người ta dạy đâu.”

Vừa đến, vương phi nương nương đã nói hết chuyện của Quân Mặc Thần ra, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là người ở xã hội hiện đại đã trải qua tầng lớp khảo nghiệm mà khuôn mặt nhỏ nhắn đều phải đỏ bừng.

Từ khi Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại đến giờ, luôn không có biện pháp gì đối với vị vương phi nương nương này, nếu là kẻ xấu, Vân Thanh Nhiễm một cước đá văng là được rồi, nhưng vị vương phi nương nương này luôn đối với nàng rất tốt.

Vương phi thấy Vân Thanh Nhiễm không nói lời nào, nghĩ là nàng thẹn thùng, lại tiếp tục nói: “Nếu muốn mau có hài tử, đầu tiên phải điều dưỡng thân thể cho tốt, mẫu thân biết trước kia con rất khổ, lúc này thân thể cũng không tốt bao nhiêu, nên đã cho người đặc biệt chuẩn bị thuốc bổ từ ngoài mang vào, còn có một ít đặc biệt điều dưỡng nguyệt sự của nữ nhi gia.” Vương phi nương nương rất thân thiết, ngay cả chuyện này cũng lo lắng đến: “Chút nữa nương sẽ cho nha hoàn của con mỗi ngày sắc cho con dùng.”

“Đúng rồi Thanh Nhiễm, lần trước con đến nguyệt sự đã xảy ra chuyện gì?” Vương phi là một người đã làm nương, biết rõ tầm quan trọng của việc này.

Quân Mặc Thần còn ở nơi này đó! Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, chỉ thấy hắn cùng vương phi nhìn nàng, chờ nàng trả lời, trong ánh mắt còn mang theo một chút chờ mong...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Bản Thể Tử Cùng Đi Với Nàng

Edit: Diệp Y Giai

Vân Thanh Nhiễm rất muốn hét với Quân Mặc Thần một câu, nhưng lại đang chờ mong những thứ gì đây?

“Thanh Nhiễm chẳng lẽ thẹn thùng?” Vương Phi nghĩ, chắc hẳn Vân Thanh Nhiễm đang thẹn thùng, “Không có gì phải thẹn thùng, chẳng lẽ chuyện này

con còn có thể gạt Thần Nhi à?”

Ý tứ của Vương Phi rất rõ ràng, con đều là thể tử người ta rồi, còn muốn gạt chuyện nguyệt sự với trượng phu nhà mình à?

Quân Mặc Thần che miệng cười khế, ngay cả trong mắt cũng mang theo ý cười, có lẽ là nghiệm xem Vân Thanh Nhiễm diễn kịch, ở một bên vui vẻ đây!

Chuyện này đừng nói Vân Thanh Nhiễm không giấu hấn được, thể tử gia sợ là đã tính toán nhớ kỹ ngày đó rồi.

“Thưa nương, vừa tới trước đó vài ngày.” Vân Thanh Nhiễm đành phải thành thật khai báo, đồng thời ở trong lòng yên lặng vì chính mình than khóc một phen.

“Vậy mấy ngày tới con và Thần Nhi vất vả nhiều một chút, lát nương dặn trù phòng thêm các món nhưng hươu ngưu tiên vào trong đồ ăn hàng ngày của các con, để các con bồi bổ thật tốt.” Vương Phi nghe vậy rất thân thiết nói.

“Khụ khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần rất không đứng díp ho khan vài tiếng, nhưng thật ra thực hợp với tình hình.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật cũng muốn khụ vài tiếng, trong lòng nghĩ, cũng không biết thể tử gia nghe lọt không...

Kỳ vọng của mẫu phi trái lại rất tốt, có điều thân thể này của thể tử gia, cũng không biết có thể chịu được không.

Sau đó Vương Phi lại hỏi một vài vấn đề thân mật với Vân Thanh Nhiễm, khiến Vân Thanh Nhiễm tự nhận là da mặt coi như cũng có độ dày liên tục công phá, mà Quân Mặc Thần thì lại là bộ dạng nhàn nhả.

Một lát sau Trần Nam Vương Quân Vô Ý đến đây. Ông vừa tiến vào, Vương Phi đứng lên, đi đến bên cạnh ông, giúp ông cởi áo choàng màu lam trên người, “Hôm nay lâm triều có chuyện gì không, trở về hơi trễ.”

“Chỉ là sau đó cùng hoàng thượng thương thảo một ít việc vặt ở ngự thư phòng, không có đại sự.” Quân Vô Ý không đem chuyện đã xảy ra khi lâm triều hôm nay nói với vương phi của mình, ông cũng không phải muốn gạt Dạ Hồn, chỉ không muốn làm cho nàng lo lắng mà thôi.

“Nếu không có việc gì cũng sẽ không lâu như vậy, nếu chàng không muốn ta ngờ vực vô căn cứ chạy vào trong cung tự mình hỏi hoàng huynh, thì chàng thành thành thật thật nói cho ta biết!” Dạ Hồn cố ý nghiêm mặt, giả vờ nổi giận nói.

Quân Vô Ý không muốn để Dạ Hồn khó chịu, lại biết sự tình không giấu diếm được bọn họ, nên đem chuyện phát sinh lúc lâm triều hôm nay nói với ba người khác trong phòng, “Nữ thi trong lễ hoa đăng lễ ngày ấy, giống với kiểu chết của những người lúc trước, mọi người đều nhận định là Hồng Dược gây nên, ngày đó bốn vương từng báo cáo lên hoàng thượng, Hồng Dược đã rời khỏi kinh thành, quân thần liên danh dâng thư, lấy danh bốn vương khi quân, thỉnh cầu hoàng thượng nghiêm trị, hoàng thượng tuy có ý bảo vệ, lại không chống được quân thần thỉnh cầu, sự thật xảy ra trước mắt, hoàng thượng lệnh bốn vương trong vòng ba ngày tìm ra Hồng Dược.”

Nếu không thì phải dùng tội khi quân luận xử.

Hồng Dược này cũng đã chết rồi, còn đi nơi nào bắt Hồng Dược? Cho dù hiện tại Quân Vô Ý giao thi thể Hồng Dược ra, mọi người cũng sẽ không tin tưởng đó thật sự là Hồng Dược, chỉ coi Quân Vô Ý tùy tiện tìm một cỗ thi thể đến hồ lộng mọi người.

Quân Vô Ý đã quen không đổi sắc mặt, cho dù sắp có thể đối mặt với xử phạt, may ông cũng không nhăn chút nào, có lẽ là định thân nhiên nhận lấy trừng phạt hoàng thượng chuẩn bị cho ông.

Hơn nữa ông trời sinh không phải người nói nhiều, tính cách luôn lạnh lùng, cũng chỉ khi đối với vương phi của mình, ông mới có thể nhiều lời như vậy.

Kỳ thật Quân Vô Ý còn nói thiếu một ít, nếu như quân thần không được hoàng thượng nhắc nhở chắc là sẽ không liên danh nói muốn trị ông tội khi quân.

Quân Vô Ý là Trần Nam Vương, không phải người nào tùy tiện tiện tiện là có thể đắc tội được, Quân Vô Ý lại không tham dự đảng phái trong triều, vừa không cùng người quen thân, cũng không cùng người nào kết thù, ngay cả ba vương khác, đối với Quân Vô Ý vẫn duy trì trung lập cũng đều có ý nguyện muốn mượn sức hơn thêm đối địch.

Hoàng đế Dạ Hoàng Nghi chính là một trong đám người ngấp nghé bí mật trên người Hồng Dược, ông ta nghe nói trong kinh thành lại xảy ra chuyện như vậy, hy vọng nhất chính là Hồng Dược còn ở kinh thành, rồi lại không tiện trực tiếp chất vấn Quân Vô Ý, trước mắt Quân Vô Ý cùng binh quyền trên tay Quân Vô Ý đối với Dạ Hoàng Nghi mà nói vô cùng trọng yếu, cho nên lợi dụng quân thần tới dọa Quân Vô Ý, ông ta chỉ cần ngồi trên xe lăn giả bộ bắt đắc dĩ mới ra quyết định như vậy là được.

Nghe vậy, Dạ Hồn không nói gì thêm, hoàng huynh của bà là hạng người gì, bà còn có thể không rõ ràng à?

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, tư thái của hấn lộ vẻ có chút lười nhác, nếu nói là hấn không quan tâm, cảm giác hấn không giống người như vậy, nếu nói là hấn quan tâm, giờ phút này hấn ngay cả một lời cũng không nói.

Cả nhà phủ Trần Nam Vương, đều là quái nhân, ít nhất ở trong mắt thể nhân thì bọn họ là như vậy.

“Tiểu thư, người muốn làm gì?” Lục Trúc thấy Vân Thanh Nhiễm vừa về đến đã đổi nam trang, như vợ và muốn đi ra ngoài, nên hỏi nàng.

“Ta muốn đi điều tra một việc.” Vân Thanh Nhiễm vừa đỡ trang sức trên đầu, vừa trả lời vấn đề của Lục Trúc.

Điều tra? Lục Trúc không rõ, tiểu thư nhà bọn họ cũng không phải bộ khoái, cần tra chuyện gì à?

Vân Thanh Nhiễm muốn ra khỏi cửa điều tra chính vị hung thủ liên tục sát hại nữ tử này, Vân Thanh Nhiễm đích xác không phải bộ khoái, cũng không phải chúa cứu thế, không cần vì công tác tra án, càng thêm không phải vì cứu vớt những nữ tử có khả năng sẽ bị gia hại kia. Tra ra hung phạm, là vì trả lại trong sạch cho Hồng Dược, đến cùng thì Hồng Dược đối với nàng vẫn là có ân, là sư phụ của nàng, người cũng đã đi rồi, còn muốn bà đeo trên lưng tội danh như vậy? Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không làm được việc không quan tâm.

Mặt khác đó là chuyện hôm nay, tra được hung phạm, thuận tiện cũng vì phụ vương tấy đi tội danh khi quân, bất kể là vì một nguyên nhân nào, một chuyện này của Vân Thanh Nhiễm cũng vô cùng cần thiết.

Vân Thanh Nhiễm thay nam trang xong không mang theo Lục Trúc, một mình một người rời khỏi vương phủ, nàng nhớ rõ ngày ấy nàng bắt gặp hung thủ kia, mặc dù không nhìn thấy mặt, đại khái nàng vẫn nhớ rõ thân hình nam nhân, nếu như gặp lại, nàng hẳn là có thể nhận ra nam nhân đó.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm rời khỏi vương phủ đã đi con đường mà ngày đó nàng ra khỏi thành, nàng nhớ rõ lúc nàng sắp đến cửa thành thì bắt gặp người nọ, người nọ từ phía tây tới, nơi đó chính là vị trí ngôi nhà của vị tiểu thư Đồng gia bị ngộ hại kia.

Mà thi thể của tiểu thư Đồng gia lại được phát hiện ở trong sông Cảnh Long, tử thượng du trôi xuống, cho nên hung thủ sau khi sát hại tiểu thư Đồng gia lại mang thi thể của tiểu thư Đồng gia vứt bỏ ở thượng du sông Cảnh Long, sông Cảnh Long vắt ngang qua kinh thành, vùng ven sông đều là cư dân, mỗi ngày trên sông có thuyền lui tới không ngừng, nếu liên tiếp mấy ngày đều không bị phát hiện, thì chỉ có thể là ném vào vùng núi Cảnh Long đầu nguồn của sông Cảnh Long.

Vân Thanh Nhiễm đại khái đem mấy địa điểm mô tả ở trong lòng, nếu hung thủ thật sự uống máu người chết như lời đồn đại, thì y nhất định sẽ mang người chết đến nhà của mình trước hoặc là cứ điểm khác của y, bằng không nhiều máu như vậy y uống một lần cũng không thể xong được, cũng không phải quỷ hút máu hay cương thi trong truyền thuyết, là người thì đều không uống được.

Cho nên... Vân Thanh Nhiễm quay qua phương hướng bên tay phải của mình nhìn sang, đang suy tư, bỗng có người vỗ bả vai Vân Thanh Nhiễm một cái.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu liếc mắt nhìn người nọ.

Đúng là cúi đầu nhìn, bởi vì thế tử gia ngồi trên xe lăn.

“Khụ khụ, ái phi... đang... nhìn cái gì vậy, đứng ở... trên, trên đường cái người đến người đi này... đã... rất lâu rồi.” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, thanh âm có vẻ suy yếu.

Quân Mặc Thần không theo chân Vân Thanh Nhiễm ra đây, mà là ở trên trà lâu gần đó thấy được Vân Thanh Nhiễm, mới tới.

“Đêm hôm đó Hồng Dược mất, ta ở địa phương này gặp một người, ngày ấy trên lưng người đó là tiểu thư Đồng gia đã mất kia, nhưng lúc ấy người nọ hành động quá nhanh, ta không thể thấy rõ diện mạo của y.” Vân Thanh Nhiễm không giấu diếm Quân Mặc Thần chuyện mình đang làm, nàng cũng không phải đang làm chuyện gì không thể nhận người.

Quân Mặc Thần nghe vậy cau mày, hẳn vì Vân Thanh Nhiễm mà nhăn mày, người nọ thân hình nhanh, còn là kẻ giết người không chớp mắt, nàng lại vẫn dám đi điều tra về y? Nếu gặp phải nguy hiểm thì làm sao?

Quân Mặc Thần phát hiện Vân Thanh Nhiễm sinh ra đã đến khác hẳn, luôn làm cho hắn lo lắng, hắn lớn thế này còn chưa vì người nào vì chuyện gì mà lo lắng như vậy đâu, toàn bộ đều dùng ở trên người nàng, mà chính nàng lại một chút cũng không biết.

“Vậy ái phi... hiện giờ... đứng ở chỗ này muốn làm gì?”

“Y là từ bên này khiêng người qua,” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào bên tay trái của mình, cũng chính là phía tây, “Nơi đó là phương hướng nơi ở của Đồng gia, sau đó y đi về hướng đông bắc. Nếu như chỉ muốn giết người, thì giết ở Đồng gia là được rồi, có lẽ là vì máu của nàng, cho nên y rất có khả năng sẽ đem người mang về nhà của mình hoặc là trong một phòng nào đó thuộc về y.”

“Ý tứ của ái phi... nhà của y hẳn là ở ngay hướng đông bắc?”

“Nếu ta không đoán sai, y vứt thi thể tiểu thư Đồng gia trên núi Cảnh Long, cho nên hai ngày sau thi thể mới xuất hiện ở trong sông Cảnh Long. Liên hệ với mấy án tử lúc trước, nơi phát hiện thi thể đều ở phương vị kinh thành này, ta muốn đi tìm thử xem, mấy vùng trung tâm của địa phương này, có lẽ có thể thu nhỏ phạm vi một chút.”

Nếu khoanh một vòng tròn những nơi phát hiện thi thể, vậy trong vòng là nơi Vân Thanh Nhiễm hoài nghi đầu tiên.

Quân Mặc Thần nghe Vân Thanh Nhiễm phân tích, như có suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn thẳng của hắn khiến Vân Thanh Nhiễm có chút khó chịu.

“Có vấn đề gì à?”

“Khụ khụ khụ... không có...” Quân Mặc Thần không nói bộ dáng phân tích của Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta cảm thấy nàng không giống một nữ tử khuê phòng, huống hồ còn là một nữ tử điên rất nhiều năm, Quân Mặc Thần đối với Vân Thanh Nhiễm có rất nhiều nghi hoặc, tỷ như tại sao nàng lại võ công, hơn nữa công lực còn không yếu, ngày ấy lúc nàng vì hấn chữa thương mà sử dụng nội lực, tuy rằng không hùng hậu, lại hết sức tinh thuần. “Ái phi... có, có biết... phương, phương hướng, đó, là địa phương nào không?”

“Không biết.” Vân Thanh Nhiễm đối với kinh thành này không quen, có thể biết được vị trí Đồng gia, vị trí núi Cảnh Long vẫn là tự mình đi hỏi người đi đường.

“Phù Ký Bắc Vương.” Quân Mặc Thần nói, không biết là ngẫu nhiên hay là vì nguyên nhân gì khác, dựa theo vòng tròn như Vân Thanh Nhiễm nói, phù Ký Bắc Vương đúng là đứng mũi chịu sào, nơi phát hiện mấy người chết đó vừa vặn đều không cùng phương vị với vương phủ, “Còn có một việc... ái phi, chỉ sợ... không biết, Ký Bắc Vương gia ngập ngừng... bí mật trên người... Hồng Dược đã lâu...”

“Bí mật?” Bí mật trên người Hồng Dược? Chẳng lẽ là trường sanh bất lão? Hồng Dược cũng đã chết rồi, ai còn muốn mộng tưởng hảo huyền về trường sanh bất lão chứ?

“Hồng Dược, không già... là, là chuyện mọi người... khụ khụ... trên giang hồ đều biết, còn nghe đồn... Hồng Dược thông qua hút máu tươi... của nữ tử chưa xuất giá, khụ khụ... bảo trì dung nhan không già.”

“Cho nên, Ký Bắc Vương gia mới có thể vì truyền thuyết mà làm loại chuyện này à?” Vân Thanh Nhiễm tuy hỏi như vậy, nhưng nàng lại đem Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên gạt bỏ ra ngoài, thân hình của Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên khôi ngô dị thường, khổ người lớn như vậy, Vân Thanh Nhiễm sẽ khắc sâu trong trí nhớ, với nam tử đêm đó tuyệt đối không phải cùng một người, nhưng cũng không thể bài trừ chuyện này không có liên quan gì với phù Ký Bắc Vương.

“Khụ khụ... bản thể từ... cũng không nói như vậy.” Quân Mặc Thần bộ dáng không biết.

“Phải hay không phải, đi xem một lần mới biết được.” Vân Thanh Nhiễm nhếch môi cười.

“Khụ khụ... ái phi... muốn nhìn, khụ khụ, không thành vấn đề, nhưng mà, khụ khụ khụ nhớ rõ để bản, bản thể từ cùng đi... với nàng.”

“Người đi theo giúp ta á, người có thể chiếu cố tốt bản thân không?” Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần, thể cốt này của hấn quả thực là không chịu nổi sức ép đầu.

Quân Mặc Thần bị Vân Thanh Nhiễm xem như tiểu bạch hoa, không trách Vân Thanh Nhiễm không thể nhìn rõ, thân mình này của thể từ gia thật sự vô cùng bệnh, nhưng sinh bệnh cũng không mâu thuẫn với một thân tu vi cực cao, mặc dù phản ứng đầu tiên của phần lớn mọi người đều sẽ không cho rằng như vậy.

“Khụ khụ... ái phi không cần lo lắng...” Quân Mặc Thần không lo lắng cho mình, mà lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, hấn cũng không biết mình vì sao lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, sợ nàng gặp phải người khác hay là sợ nàng bị người khi dễ? Dù sao Quân Mặc Thần chính là lo lắng, cho dù không xung đột với người khác, thì cũng không an toàn... Quân Mặc Thần cảm giác mình sớm muộn gì cũng sẽ vì nữ nhân này mà điên mất.

Quân Mặc Thần lúc này dẫn Vân Thanh Nhiễm đi phủ Ký Bắc Vương, cái gì cũng không chuẩn bị.

Tới cửa vương phủ, thủ vệ vừa nhìn là Quân Mặc Thần, nên vội vàng đi thông báo.

Ký Bắc Vương hiện giờ không ở quý phủ, là thể từ phủ Ký Bắc Vương ra cửa đón Quân Mặc Thần. Hấn là trưởng tử của Hách Vu Thiên, Hách Hữu Hằng.

Lần đầu nhìn thấy hấn, Vân Thanh Nhiễm đã nhận định, người này nhất định là Ký Bắc Vương gia sinh ra!

Bộ dáng này, rõ ràng từ cùng một khuôn mẫu khác ra! Thân thể như gấu đen, tuyệt đối là cùng loại với Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên!

Bộ dạng Hách Hữu Hằng rất giống Hách Vu Thiên, lại là trưởng tử của Ký Bắc Vương, do Vương phi sinh ra, cho nên là thể từ của phủ Ký Bắc Vương không hề nghi ngờ, cũng là nhi tử mà Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên thương yêu nhất.

“Ngày hôm nay thôi gió gì, lại đem Quân huynh ngài thổi tới đây?” Hách Hữu Hằng ra đón, thái độ của hấn đối với Quân Mặc Thần rất khách khí, tuy rằng hai người trên thân phận là ngang nhau, nhưng Hách Hữu Hằng biết rõ tâm tư cha mình, cho nên đối với người của phủ Trần Nam Vương, thái độ của hấn càng thân mật nhiệt tình.

Người này vừa nhìn cũng biết là người xử sự khôn khéo, trường tụ thiện vũ*.

(*: giống câu mạnh vì gạo, bạo vì tiền bên mình)

“Khụ khụ... mới vừa rồi bản thể từ đi ngang qua cửa vương phủ, khụ khụ... Chứng kiến trong tường có mấy đóa hoa tươi nở rất đẹp, khụ khụ khụ muốn đi vào trong vương phủ ngắm nhìn một phen.”

Muốn vào phủ Ký Bắc Vương? Rất đơn giản, Quân Mặc Thần tự mình đến nhà bái phỏng một cái là được rồi, ngay cả lý do cũng không cần phải tìm. À không, thể từ gia nói, lúc hấn đi ngang qua vương phủ, thấy ở trong tường nở ra mấy đóa hoa tươi rất đẹp, nên mang theo “Vân huynh” của hấn tiến vào

ngắm hoa.

Thì ra phủ Ký Bắc Vương đều thành hậu hoa viên của thế tử gia nhà hân à?

Hách Hữu Hằng nghe lý do mà Quân Mặc Thần nói, ngây cả người, xấu hổ một lúc mới nói, “Nếu Quân huynh thích, thì muốn xem bao lâu cũng không có vấn đề, chỉ là không biết Quân huynh nhìn thấy hoa gì, hoặc là Quân huynh nói cho ta biết đã nhìn qua ở chỗ nào, ta sẽ tìm chỗ hoa nở cho Quân huynh.”

“Khụ khụ... là hoa Ngọc lan, nhưng mà khụ khụ... không nhớ rõ phương vị...” Quân Mặc Thần suy tư một chút chậm rãi nói.

Hoa Ngọc lan?

Hoa này đúng là nở ra vào mùa này, lại không phải là hoa gì hiếm lạ, trong vương phủ rất nhiều đình viện đều gieo trồng, ai biết là Ngọc lan ở trong cái góc nào khiến vị thế tử gia bệnh tật này nhìn trúng chứ?

Hách Hữu Hằng cân nhắc trong lòng một hồi, Quân Mặc Thần chẳng qua là muốn xem hoa mà thôi, cứ để cho hân ngắm toàn bộ hoa trong vương phủ này một lần thì có gì đáng ngại? Nếu không biết rốt cuộc là hoa Ngọc lan ở nơi nào khiến hân nhìn trúng, vậy mỗi nơi đều dẫn hân đi xem, mặc kệ có thể tìm được hoa Ngọc lan mà hân nói hay không, dẫn hân đi dạo một vòng để cho hân hài lòng là được, nếu không đáp ứng, lỡ hân lại muốn ở trong phủ Ký Bắc Vương bọn họ vừa khóc vừa náo, thì phiền toái.

“Quân huynh đừng gấp, không bằng để ta mang Quân huynh đi dạo một vòng trong phủ Ký Bắc Vương, trong vương phủ có rất nhiều địa phương đều trồng loại Ngọc lan, hiện giờ cũng đúng lúc hoa nở.” Hách Hữu Hằng đề nghị nói.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần suy tư một hồi, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, “Vân huynh... Huynh cảm thấy thế nào?” Vân Thanh Nhiễm mặc nam trang, Quân Mặc Thần phối hợp gọi nàng một tiếng “Vân huynh”.

Còn cảm thấy cái gì nữa chứ? Hách Hữu Hằng dẫn đi thưởng hoa trong vương phủ một lần, cũng ý tứ Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần có thể đi theo điều tra rất nhiều nơi trong vương phủ một lần.

Vân Thanh Nhiễm cho Quân Mặc Thần một ánh mắt tán dương.

Quân Mặc Thần cười yếu ớt một tiếng, sau đó lại nói với Hách Hữu Hằng: “Khụ khụ... Vậy làm phiền Hách huynh rồi.”

“Quân huynh không cần phải khách khí, đúng lúc ta cũng đang rảnh rỗi, khó có cơ hội này bởi Quân huynh và vị tiểu huynh đệ đây cùng nhau thưởng hoa, đúng là chuyện vui lớn trong nhân sinh.” Hách Hữu Hằng rất khách khí nói, “Quân huynh, Vân huynh, mời đi theo ta.”

Hách Hữu Hằng thân thành chủ nhân mời Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm một đường tiến vào vương phủ ngắm hoa.

Phủ Ký Bắc Vương quả nhiên rất lớn, đình viện lớn lớn nhỏ nhỏ cũng gần năm mươi tòa, đây còn chưa bao gồm tiểu trạch bên cạnh vương phủ, ở trong đó cũng là người của Hách gia, chẳng qua là chi thứ, chuyển ra khỏi đại trạch của vương phủ mà thôi, nghiêm khắc mà tính cũng coi như là một phần của vương phủ.

Hách Hữu Hằng người này làm chủ nhân vô cùng xứng chức, vào một sân thấy hoa hoa cỏ cỏ đều giới thiệu cho Quân Mặc Thần một phen, giới thiệu trọng điểm là hoa Ngọc lan, bởi vì Quân Mặc Thần chính vì hoa này mà chạy tới, kỳ thật Quân Mặc Thần đối với hoa Ngọc lan không có một chút cảm tình đặc biệt nào, nhắc tới hoa Ngọc lan, chỉ đơn thuần vì giờ đang là mùa Ngọc lan nở rộ.

Vân Thanh Nhiễm ở phía sau Quân Mặc Thần giúp hân đẩy xe lăn, đồng thời quan sát bốn phía xem có nam nhân nào thân hình gầy giống với nam tử nằng nhìn thấy ngày ấy không.

Bởi vì đình viện thật sự tương đối nhiều, đi một canh giờ trong sân này cũng còn chưa dạo xong, Vân Thanh Nhiễm cũng không phát hiện được gì.

Đúng lúc đó, Hách Hữu Hằng dừng lại cước bộ, “Thế tử gia, đình viện này chúng ta sẽ không đi vào.”

“Khụ khụ khụ... vì sao?” Quân Mặc Thần nheo mắt lại.

“Nơi này là chỗ ở của đệ đệ ta, nhưng hai năm trước đệ ấy sinh bệnh, rất không thích người lạ tới gần nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Kẻ Xướng Người Họa

“Khụ khụ... không biết... Hữu Phong huynh đệ mắc bệnh gì?” Quân Mặc Thần chậm rãi hỏi một câu.

Thứ tử Hách Hữu Phong của Ký Bắc Vương, là nhi tử thứ hai do Ký Bắc Vương phi sinh, so với đại ca Hách Hữu Hằng của hắn, Hách Hữu Phong thì tương đối giống mẫu thân mình, huynh đệ hai người nhìn từ bên ngoài mà nói ngược lại một chút cũng không giống.

“Việc này...” Bị hỏi chuyện này, Hách Hữu Hằng có chút khó khăn mở miệng, “Ai... kỳ thật cũng không phải là bệnh gì, chỉ là có một ngày đệ ấy bị kinh hách, sau đó cũng không dám ra cửa phòng, cả ngày nhốt mình một người ở trong phòng, không chịu gặp người ngoài, ngay cả cửa sổ cũng không cho người ta mở, trong phòng tối đen, lúc mới bắt đầu ta cũng đi qua thăm đệ ấy mấy lần, nhưng vừa vào cửa đệ ấy đã trở nên rất nóng nảy, càng không ngừng ném đồ vật về phía ta, sau này ta cũng rất ít đến đây.”

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thán một câu, cử chỉ này thật sự rất khả nghi, nếu hung thủ là người này, ngược lại có vài phần giống với quý huyết nữ nương từng nghe nói ở xã hội hiện đại.

“Vậy thỉnh cầu thể tử mang bọn ta đi dạo ở trong đình viện là được rồi, chúng ta không vào phòng của hắn, ta nghĩ hắn hẳn sẽ không để ý.” Vân Thanh Nhiễm nói, không phải nói Hách Hữu Phong không ra cửa phòng à? Vậy bọn họ ở trong sân hắn cũng không thấy được không phải ư?

Đình viện của Ký Bắc Vương đều rất lớn, nếu không đi vào bên trong, đối Vân Thanh Nhiễm mà nói muốn nhìn thấy tình huống trong phòng Hách Hữu Phong thì không làm được, quá xa, cho dù miễn cưỡng có thể nhìn đến, cũng sẽ bởi vì hao phí quá nhiều tinh lực khiến cho thân thể của nàng không chịu được.

Hách Hữu Hằng nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của Vân Thanh Nhiễm, “Được rồi, Quân huynh Vân huynh đi theo ta, có điều mong hai vị đừng phát ra tiếng động quá lớn, đệ đệ của ta hiện giờ tính tình quá mức nóng nảy, ta sợ đệ ấy vừa nghe thấy có tiếng động sẽ phát hỏa.” Hách Hữu Hằng trái lại rất quan tâm người đệ đệ này của hắn, chỉ là đối phương không chào đón hắn.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu ở bên tai Quân Mặc Thần nói nhỏ hai câu, sau đó chỉ thấy Quân Mặc Thần gật gật đầu, tuy không biết Vân Thanh Nhiễm vì sao phải yêu cầu đến gần chỗ ở của Hách Hữu Phong, Quân Mặc Thần vẫn gật đầu đáp ứng.

Trong đình viện thật sự có rất nhiều hoa Ngọc lan, chẳng qua chúng đều dựa sát vách tường, sau khi Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm tiến vào không phải hướng tới chỗ hoa Ngọc lan ngắm nhìn mà là đi vòng quanh gian phòng kia, gian lâu các lớn nhất ở chính giữa hẳn chính là chỗ ở của Hách Hữu Phong.

“Thế tử gia, hoa đều ở bên này.” Hách Hữu Hằng thấy Quân Mặc Thần lại đang mò mẫm đi dạo ở bên cạnh lầu các, nhin không được nhắc nhở.

“Khụ khụ... bản thể tử không muốn ánh mặt trời chiếu đến, khụ khụ, đi vòng qua lầu các có thể tránh được ánh mặt trời...” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm hồi đáp.

Hách Hữu Hằng nghe được lý do này của Quân Mặc Thần có chút tức cười, người nói người cũng đã phơi thời gian dài như vậy rồi, đột nhiên nói không muốn phơi nữa là sao đây?

Nếu nói Hách Hữu Hằng đối với chuyện viếng thăm ngày hôm nay của Quân Mặc Thần không hề đề phòng là việc không có khả năng, Hách Hữu Hằng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, không có khả năng không hề đề phòng đối với người khác, tùy tiện người khác nói cái gì hắn đều tin.

Chỉ là một người sắp chết thì có thể gây ra sức ép gì được? Hách Hữu Hằng không nghĩ ra, nếu nói thực sự có cái gì, chỉ sợ cũng là tính khí thích náo của vị thế tử gia sắp chết này, không có việc gì lại đi gây sức ép? Người sinh bệnh vốn đã có tính tình cổ quái rồi, đệ đệ của hắn không phải là ví dụ rất tốt à?

Hách Hữu Hằng cũng tùy Quân Mặc Thần, dù sao cũng chỉ là tiểu tính tình muốn náo mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy trầm nghĩ, cho nên nói những lời do thế tử gia nói ra, không thể tin hoàn toàn, bằng không sẽ bị tức chết, muốn tin cũng chỉ có thể tin một nửa, một nửa khác vẫn không nên tin thì tốt hơn, bằng không chính là tìm khó chịu cho mình.

Lực chú ý của Vân Thanh Nhiễm chuyển dời lên trên lầu các, xa xa nhìn sang, lầu các kia lộ vẻ có chút âm trầm, bởi vì mấy cánh cửa sổ đều dùng tấm ván gỗ đóng đinh lại, một tòa lầu các to như vậy lại không có nha hoàn sai vặt hầu hạ.

Chờ đến gần, Vân Thanh Nhiễm hướng lên trên lầu nhìn qua, ở trong đó...

Bởi vì có chút xa, Vân Thanh Nhiễm nhìn rất cố hết sức, nhưng nàng vẫn thấy được, trong lầu các có hai nam nhân, không phải một người! Xem dáng người hẳn là hai nam nhân... thân hình hai nam nhân không sai biệt nhiều, đều là hình thể gầy cao.

“Vân huynh, huynh làm sao vậy?” Quân Mặc Thần thấy sắc mặt Vân Thanh Nhiễm có điểm không đúng, sắc mặt bỗng khó coi rất nhiều.

“Không có việc gì.” Vân Thanh Nhiễm biết mình chẳng qua là nhìn về nơi quá xa hao phí rất nhiều tinh lực cho nên sắc mặt có chút khó coi, mặc dù đã tận lực đến gần rồi, nhưng khoảng cách này đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói vẫn tương đối cố hết sức.

“Vân huynh, nếu huynh không thoải mái, có thể đến sương phòng phía đông nghỉ ngơi một chút.” Hách Hữu Hằng khách khí nói, Vân huynh đệ này nếu là bằng hữu của Quân Mặc Thần, tự nhiên là không thể lãnh đạm.

“Không cần, đa tạ thế tử.” Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt đề nghị của Hách Hữu Hằng, “Đứng rồi thế tử, trên lầu các này hiện giờ trừ bỏ đệ đệ của người ra còn có người khác không?”

“Không có, cũng chỉ có một mình xá đệ mà thôi.” Đối với việc này Hách Hữu Hằng cũng rất bất đắc dĩ, đệ đệ của mình từ lúc bị kinh hách đến giờ, không muốn tiếp xúc với người khác, ngay cả người hầu hạ cũng không muốn, trong sân viện này mặc dù có không ít hạ nhân, nhưng đều dựa theo ý nguyện của hắn ai cũng không được tới gần lầu các, trừ bỏ mỗi ngày đều đưa đồ ăn vào trong lầu các ra, sẽ không có ai tới gần lầu các nữa.

Như vậy, một người nam nhân khác mà Vân Thanh Nhiễm nhìn qua trong lầu các là ai?

Đáp án rất nhanh sẽ thấy rõ ràng

“Thế tử gia,” Tiếng gọi thế tử gia này của Vân Thanh Nhiễm không phải là Quân Mặc Thần mà là Hách Hữu Hằng, “Nếu ta nói ta có biện pháp chữa khỏi bệnh cho đệ đệ của người, người nguyện ý để cho ta thử một lần không?”

Hắn ta nói có biện pháp có thể chữa khỏi bệnh cho đệ đệ của hắn?

Hách Hữu Hằng chợt nghe Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, ôm thái độ hoài nghi đối với độ tin cậy của lời này.

“Khụ khụ khụ... Hữu Hằng huynh đừng kỳ quái, khụ khụ... vị Vân huynh này là thần y mà phụ vương của bản thế tử... khụ khụ, đặc biệt tìm đến cho bản thế tử... Dưới sự chiếu cố của hắn, khụ khụ, bản thế tử cảm giác thân thể đã khá nhiều... Nếu hắn đã nói như vậy, có lẽ... khụ khụ đã có mười phần nắm chắc...”

Hỏi quân có thể có bao nhiêu sào, cũng giống như một đám thái giám dạo thanh lâu.

Vân Thanh Nhiễm cứ như vậy bị Quân Mặc Thần nói thành “thần y”, thổi phồng có chút quá mức rồi, hắn giúp nàng nói chuyện, nàng cảm tạ trong đáy lòng, nhưng thế tử gia à, phiền người đừng nói quá lên như vậy được không, ta áp lực rất lớn đó!

“Thật vậy chăng?” Hách Hữu Hằng vừa nghe, nhất thời trong ánh mắt nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm đã nhiều thêm mấy phần tôn kính, có trời mới biết Vân Thanh Nhiễm không hy vọng nhận phải loại ánh mắt này cỡ nào.

Hách Hữu Hằng đối với đệ đệ của mình vẫn rất quan tâm, hắn và đệ đệ đều do Vương Phi sinh, tuổi tác chênh lệch cũng không lớn, ở trong vương phủ xem như người thân nhất, “Nhưng mà...” Hách Hữu Hằng lại nghĩ tới tình hình nóng nảy hiện giờ của đệ đệ mình, sợ là vị Vân huynh này còn chưa kịp chân trị đã bị đệ đệ của hắn găm ra rồi, “Chỉ là đệ đệ của ta, với tình huống hiện giờ, sợ là không quá nguyện ý để người ta chân trị cho nó.”

“Nếu Hữu Hằng huynh tin được lời tại hạ nói, mặc kệ chúng ta vào cửa sẽ làm lệnh đệ bất mãn bao nhiêu, chúng ta cứ tiến vào là được, ta tự có biện pháp để cho hắn thoát khỏi bóng ma sau khi bị kinh hách kia.”

Vân Thanh Nhiễm mang nụ cười tự tin trên mặt, khiến Hách Hữu Hằng thêm mấy phần tín nhiệm, cũng phải, đệ đệ của hắn cũng không thể cứ ở trong lầu các cả đời như vậy được?

Đau dài không bằng đau ngắn, thay vì để cho đệ ấy cứ giam giữ cả đời mình như vậy, chẳng thà khiến nó chán ghét một lần, chữa trị tốt bệnh của nó đi.

“Được, vậy ta nghe Vân huynh đệ, muốn ta làm gì, cứ việc phân phó là được!” Hách Hữu Hằng hạ quyết tâm, quyết định nghe theo Vân Thanh Nhiễm an bài.

“Không cần, người chỉ cần cùng theo ta đi vào là được rồi.” Vân Thanh Nhiễm tính toán muốn bắt “quý”, nhưng đồng thời cũng cần một nhân chứng, chỉ có người của phủ Trần Nam Vương bọn họ nói người nọ là hung thủ cũng không được, cần có người khác cũng đứng ra nói, mà Hách Hữu Hằng của phủ Ký Bắc Vương là một lựa chọn không tồi.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, về phần Quân Mặc Thần, nếu không thì để hắn ở bên dưới đi?

“Quân huynh, ta và Hữu Hằng huynh có việc phải lên lầu các, người ở dưới chờ chúng ta được không?” Vân Thanh Nhiễm có thương có lượng hỏi Quân Mặc Thần.

“Không được.” Quân Mặc Thần không hề nghĩ ngợi mà cự tuyệt.

“Vì sao?” Thế tử gia, nếu không ngại suy nghĩ kỹ lại đi, ta lên lầu các kia là có việc, nếu xảy ra chuyện, sợ tổn thương tới người thôi!

“Khụ khụ... bởi vì...” Bởi vì lo lắng cho nàng, Quân Mặc Thần không thể nói lời này ra miệng, chỉ che mặt khẽ ho khan vài tiếng, “Thứ lý do này... khụ khụ... ta cần à?”

Mặc kệ có hay không có lý do, thế tử gia muốn cùng theo là việc đã định rồi, đừng hòng bỏ thế tử gia lại!

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần ba giây đồng hồ, một giây, hai giây, ba giây, đáng chết, hắn nghiêm túc đấy à!

“Được rồi, vậy người ở một bên nhìn, hoặc là đứng xa một chút, nếu gặp nguy hiểm thì phải học cách bảo vệ tốt bản thân, có thể chứ?” Vân Thanh Nhiễm giống như dẫn dò tiểu hải tử mà căn dặn Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... hi vọng bản thân Vân huynh cũng khụ khụ làm được.”

Hai người nói xong, liền cùng Hách Hữu Hằng tiến lên lầu các, chờ Vân Thanh Nhiễm đi theo Hách Hữu Hằng tới cửa phòng, khoảng cách đủ gần, tình huống bên trong Vân Thanh Nhiễm cũng nhìn càng thêm rõ ràng.

Bên trong có hai nam nhân, một nam nhân nằm ở trên giường, mà một người nam nhân khác, hiện giờ đang ngồi ở bên giường, cầm bát trong tay, đang uống cái gì đó.

“Hữu Phong, đệ có ở bên trong không? Là ca ca, ca ca muốn vào thăm đệ một chút.” Hách Hữu Hằng gõ cửa phòng.

Sau khi lặng im vài giây chợt nghe bên trong truyền tới thanh âm vô cùng tức giận.

“Cút! Ta không muốn gặp lại ngươi, ngươi cút đi! Không phải nói không cho phép đến phòng của ta sao? Nhanh cút đi cho ta!”

Hách Hữu Hằng nghe vậy vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu với hắn, ý bảo hắn mạnh mẽ phá cửa mà vào.

Hách Hữu Hằng nghĩ nghĩ, cũng bất chấp người ở bên trong chán ghét mình đến gần cỡ nào, dựa vào sức mạnh của mình, hung hăng đập cửa một cước.

Hách Hữu Hằng đột nhiên xuất hiện động tác là ngoài ý liệu của người ở trong phòng, lúc trước Hách Hữu Hằng cũng từng tới vài lần, đây vẫn là lần đầu tiên Hách Hữu Hằng không để ý đến ý nguyện của đệ đệ hắn mà mạnh mẽ phá cửa tiến vào.

Hách Hữu Hằng vọt vào phòng, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần cũng theo sát phía sau, trong phòng quả nhiên như Hách Hữu Hằng nói hết sức âm u, cửa sổ đều bị đóng đinh chặt chẽ, nếu cửa không bị mở ra, nơi này sợ là không có một tia ánh sáng.

Nương theo ánh sáng truyền vào, Hách Hữu Hằng đi tới phòng trong, cửa ở gian ngoài mở ra nên sáng sủa một chút, nhưng bên trong vẫn một mảnh tối đen như trước, nhất là vị trí chỗ giường, đen tuyền, cái gì cũng không thấy rõ, Hách Hữu Hằng thấy vậy có một loại cảm giác âm trầm khó hiểu.

“Lỗ tai ngươi bị điếc à? Ta bảo ngươi lần ngươi không nghe thấy sao!” Người trong phòng càng tức giận quát, đồng thời ném thứ gì đó giống bình hoa về hướng Hách Hữu Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thê Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Động Vào Nàng Một Chút Cũng Không Được

Edit: Diệp Y Giai

Lúc Vân Thanh Nhiễm đi vào trong phòng nhìn khác với khi Hách Hữu Hằng nhìn, Hách Hữu Hằng nhìn thấy là một mảnh tối đen, nhưng Vân Thanh Nhiễm không phải. Vân Thanh Nhiễm thấy rõ ràng nam nhân nằm ở trên giường kia.

Trên khuôn mặt nam nhân tràn đầy thống khổ, thân thể cũng hiện ra bệnh trạng, đây không phải bộ dáng mà một người bình thường nên có, không có một người bình thường nào sẽ có màu da cùng thân thể như vậy, thân thể hắn khung xương không nhỏ, nhưng người rõ ràng hơi gầy, trên gương mặt thịt giống như bị dao gọt sạch vậy, hốc mắt trũng xuống, một bộ dạng hàng năm không ngủ.

Đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói trạng huống như vậy cũng không phải xa lạ, bởi vì chính nàng khi mới vừa tỉnh lại do chịu đói thời gian dài, thân thể cũng như thế, có điều nếu so với người nam nhân này còn đỡ hơn, bởi vì nam nhân này trừ việc không được ăn uống đầy đủ ra tựa hồ còn bị người khác ngược đãi, nhìn thấy hắn, trong đầu Vân Thanh Nhiễm thoáng hiện từ “Không thành hình người”, nói khó nghe chút, người này làm cho người ta cảm giác giống như mới từ trong quan tài chui ra, còn là loại đã được chôn một thời gian rồi.

Người nam nhân này không thể nào là nam nhân võ nghệ cao cường khiêng tiểu thư Đồng gia mà đêm hôm đó Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy, bộ dạng này của hắn, đừng nói khiêng một nữ nhân đi lại thoải mái, cho dù để chính hắn đi từ trên giường xuống cũng thành vấn đề. Xem hắn ném đồ về hướng Hách Hữu Hằng, căn bản không có lực đạo gì thì biết.

Hách Hữu Hằng đổi giọng nói của nam nhân không có hoài nghi, điều này chứng minh người nam nhân này là đệ đệ Hách Hữu Phong của hắn.

Như vậy xem ra, người nam nhân khác ẩn giấu ở trong phòng cho dù không phải tên nam nhân nàng nhìn thấy ngày đó, thì cũng không phải là loại người tốt lành gì.

Màn trên giường buông xuống, một người nam nhân khác hiện giờ cũng ở trên giường, giấu kín ở phía sau màn.

So với Hách Hữu Phong, người nam nhân đó hiển nhiên càng thêm đáng sợ hơn, ngay cả Vân Thanh Nhiễm cũng có chút bội phục năng lực chịu đựng của mình, quả nhiên lúc trước chịu huấn luyện không hề vô ích, bằng không hiện tại nàng khẳng định chạy ra ngoài nôn một phen trước rồi mới trở về.

Ngửa mặt lên trời thét dài dựng thẳng ngón giữa, Vân Thanh Nhiễm cảm giác nàng hôm nay giữa ban ngày ban mặt đã đụng phải yêu ma quỷ quái, một phòng hai nam nhân này, không ai là giống người, khó trách phải khiến cho phòng thành tối đen, bằng không bọn hắn nhìn nhau xong, vậy mỗi ngày lại càng tổn thương ánh mắt?

Hách Hữu Hằng tránh thoát đồ vật bị ném về hướng mình, hắn hôm nay hạ quyết tâm phải kéo đệ đệ mình từ trong phòng ra ngoài.

“Hữu Phong, đại ca không thể tiếp tục đệ đệ như vậy được, mặc kệ đệ hôm nay có nguyện ý hay không, đại ca đều phải mang đệ ra khỏi phòng này!” Hách Hữu Hằng người chẳng ra gì, nhưng đối với đệ đệ của mình vẫn rất không tệ.

“Đại ca không cần! Không cần!” Thanh âm của Hách Hữu Phong rất cấp bách.

Đã không còn kịp rồi, Hách Hữu Hằng đã đi vào phòng trong tối đen, dựa theo cảm giác đi tới bên cạnh giường, vừa muốn đưa tay ra bắt lấy Hách Hữu Phong trên giường, thì một luồng sát khí phả vào mặt mà đến.

Hách Hữu Hằng kinh hãi cảm thấy không đúng, nhưng đã không còn kịp, một người trốn từ nơi bí mật gần đó đã nhảy ra ngoài, Hách Hữu Hằng còn chưa kịp phản ứng lại thì cổ đã bị tên nam nhân khác trốn ở trên giường bóp chặt.

Hách Hữu Hằng bị ép lui về phía sau, bản năng muốn thoát đi, hắn lùi về sau một chút, tới nơi có ít ánh sáng, nương theo tia sáng mỏng manh hắn thấy được khuôn mặt nam nhân đang bóp chặt cổ mình.

Khuôn mặt nam nhân thực khủng bố, khắp mặt đều là vết sẹo màu đen giống như râu quai nón, không nhìn kỹ còn tưởng là vô số con sâu dài nhỏ màu đen đang bò trên mặt y, từng vết đều hiển lộ trước mặt, cũng không biết đó là vết sẹo hay là quái bệnh khác, dù sao đây tuyệt đối không phải là khuôn mặt làm cho người ta nhìn thấy có thể ngon miệng. Đi ra cửa, cam đoan xe thấy xe chạy, người gặp người trốn, hoa thấy hoa tàn, tiểu hải tử thấy thì khóc, mèo chó thấy thì cắn.

“A ——” Hách Hữu Hằng kinh hách quá độ, bất chợt ngất đi.

Không nghĩ tới đầu hắn lớn như vậy, lá gan lại chỉ có một chút như thế, trực tiếp bị khuôn mặt này dọa cho bất tỉnh.

“Ca...” Nam nhân trên giường thấy Hách Hữu Hằng đã bất tỉnh, muốn xuống dưới, vì thể thân thể gầy yếu từ trên giường lăn xuống, thể lực Hách Hữu Phong chống đỡ hết nổi chỉ có thể bò tới gần Hách Hữu Hằng. Xem ra nam nhân bị giãy vò đến không thành hình người này thật sự là Hách Hữu Phong.

Như vậy còn nam nhân mặt quỷ đây?

Nam nhân mặt quỷ buông lỏng tay bóp cổ Hách Hữu Hằng ra, hiện tại y không vội muốn mạng của Hách Hữu Hằng, bởi vì trong gian phòng đó còn có hai người khác —— Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

Phản ứng của hai người kia đều bình tĩnh đến khó tin, Vân Thanh Nhiễm mặc dù có bị khuôn mặt quỷ của nam nhân kích thích, nhưng nàng đã sớm thấy được, cũng có chuẩn bị tâm lý, lúc này y nhảy ra, nếu Vân Thanh Nhiễm còn cực kỳ hoảng sợ, vậy nhất định là nàng đang biểu diễn.

Nhưng mà... Thế tử gia à, vì sao ngươi cũng bình tĩnh như vậy hả?

Kỳ thật lúc nhìn thấy nam nhân mặt quỷ Vân Thanh Nhiễm có một thoáng lo lắng thay Quân Mặc Thần, không biết thân thể này của thế tử gia có chịu được bị dọa không, có thể sau khi bị hoảng sợ lại phát bệnh không? Vân Thanh Nhiễm không hiểu y được, không biết phương diện này có thể có liên hệ gì hay không.

Có điều hiện tại xem ra lo lắng của nàng là dư thừa, thế tử gia dường như còn bình tĩnh hơn so với nàng.

Thấy nam nhân mặt quỷ tới gần, Vân Thanh Nhiễm không chút do dự đứng ở trước người Quân Mặc Thần, đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói, việc này không có gì quá kỳ quái, nàng tuy không thể gọi là khỏe khỏe mạnh mạnh, nhưng so với bộ dạng yếu bệnh này của thế tử gia thì thân mình vẫn tốt hơn rất nhiều rồi?

Thế nhưng, hành động của Vân Thanh Nhiễm rơi vào trong mắt Quân Mặc Thần, cũng khiến trong mắt hắn nhiều thêm mấy phần vui sướng, không phải ai cũng có thể vào lúc đối mặt nguy hiểm còn không chút do dự đứng ở trước mặt hắn bảo hộ hắn, mặc dù là phu thê danh xứng với thực, cũng không hề thiếu tai vạ đến nơi đều tự bay. Mặc kệ nàng là vì lý do gì lựa chọn đứng ở trước mặt hắn, muốn vì hắn ngăn trở nguy hiểm, phần âm áp này hắn thật sự vẫn cảm nhận được.

“Các ngươi là ai?” Nam nhân mặt quỷ cũng không vội vã ra tay, y nhận biết Hách Hữu Hằng, lại không biết Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, y nhất định phải phán đoán thân phận của đối phương, y muốn bảo đảm chắc chắn an toàn của bản thân. Y ẩn giấu ở phủ Ký Bắc Vương rất tốt, y còn định tiếp tục ở lại.

Nam nhân mặt quỷ không chỉ có một khuôn mặt dữ tợn, tiếng nói cũng vô cùng khàn khàn, thanh âm thấp trầm trầm thấp, bộ dạng phát âm dường như cũng rất khó khăn.

“Như vậy còn người, người là ai, trốn ở phủ Ký Bắc Vương, bắt cóc công tử gia của phủ Ký Bắc Vương, còn cướp giật nữ tử chưa xuất gia, sát hại các nàng đoạt máu của các nàng.”

Vân Thanh Nhiễm có chín phần nắm chắc tên nam nhân này chính là nam nhân mà nàng nhìn thấy đêm đó, hiện giờ nam nhân đứng ở trước mặt nàng, thân cao cùng hình thể đều tương tự với ngày ấy, hơn nữa dung mạo đặc thù của người nam nhân này... Không phải Vân Thanh Nhiễm khinh thường người có dung mạo thiếu sót, nhưng cảm giác mà tên nam nhân này cho nàng đã không chỉ đơn thuần là bề ngoài dữ tợn, cả người y đều lộ ra một cỗ lệ khí, kẻ sát nhân bình thường cũng không có lệ khí nặng như y.

Nàng đều nói trúng rồi! “Người rút cuộc là ai?” Mặt quỷ lại hỏi một lần nữa, thiếu niên có vóc dáng nhỏ này tựa hồ là truy xét y, việc này cũng không phải tùy tiện người nào là có thể làm được.

Nam nhân mặt quỷ nghe Vân Thanh Nhiễm nói xong, gân xanh trên cổ càng thêm rõ ràng, Vân Thanh Nhiễm bởi vậy phán đoán y đang chuẩn bị để giết người diệt khẩu.

Vì sao lực chú ý của Vân Thanh Nhiễm sẽ đặt ở trên cổ nam nhân? Đơn giản là khuôn mặt nam nhân đã không nhìn ra nổi cái gì, cho dù y nở nụ cười hoặc là nổi giận, cũng sẽ không bị nhìn ra, giọng nói của y cũng rất khàn, coi như y có tâm nâng cao đến quảng tám để biểu hiện ra sự phẫn nộ của mình, nàng cũng không thể nghe ra được.

Xem ra Vân Thanh Nhiễm đều nói trúng hết, y quả thật là tên hung thủ kia, hơn nữa... nếu không ngoài ý muốn, Hách Hữu Phong biến thành bộ dạng này cũng là công lao của y.

Vân Thanh Nhiễm thừa dịp nam nhân mặt quỷ tức giận, lại quét mắt ở trong phòng một vòng, nhìn thấy dưới gầm giường để một chậu rửa mặt chất đồng, bên trong lộ ra chất lỏng màu đỏ, có lẽ chính là máu của nữ tử đã chết.

“Vi sao người muốn giết những người đó, cần máu của các nàng làm cái gì? Hay là nói... người cảm thấy được máu của các nàng có thể khôi phục dung nhan của người?” Về lời đồn Hồng Dược dung nhan không già có thể nói tới tình cảnh mọi người đều biết, chính là sẽ có số ít người thật sự thực hành theo.

“A, không ngờ tới có một người thông minh đến đây!” Nam nhân không phải đang thật sự khích lệ Vân Thanh Nhiễm, y thật sự động sát tâm, có người biết bí mật của y, y làm sao có thể để cho đối phương sống sót? Nam nhân phát ra tiếng cười có chút âm trầm, “Nếu cái chết của các nàng có thể biến ta trở về bộ dạng lúc đầu, thì cái chết của các nàng rất có giá trị không phải à? Người biết không? Ta cắt cổ của các nàng, nhìn thấy các nàng chậm rãi chết đi... nhìn thấy các nàng từ rên rĩ thống khổ đến cuối cùng ngay cả khí lực rên rĩ cũng không còn, chỉ có thể trừng trừng mắt trần đầy oán hận nhìn ta...”

Vân Thanh Nhiễm biết nếu động mạch chủ của con người bị cắt vỡ, sẽ dẫn đến cơ thể người bị mất lượng máu lớn mà chết, nhưng chắc chắn sẽ không lập tức chết, nếu cắt miệng vết thương không quá lớn, tốc độ máu chảy ra sẽ không nhanh, thời gian thậm chí có thể lâu tới nửa giờ.

Loại tử vong này ngược lại rất tàn nhẫn.

Nhưng tên nam nhân mặt quỷ trước mặt nàng đây hiển nhiên rất hưởng thụ cách chết này, nhân tính vạn vật, tim của y so với dung mạo của y càng xấu xí hơn, giết người lấy máu cũng thôi đi, còn coi cái chết của người khác trở thành một thú vui.

Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, Hồng Dược gánh tội danh của cái loại biến thái này thực không đáng, tuy rằng thanh danh bản thân Hồng Dược đã hỏng đến mức không thể hủy nổi nữa, cũng không có nghĩa là có thể bị loại nam nhân này làm nhục thanh danh.

Càng làm cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy buồn nôn chính là, hiện tại giáo chủ Thương Lan giáo là nàng, cũng tương đương với việc nàng cũng mang tiếng xấu thay tên nam nhân biến thái này, điều này khiến Vân Thanh Nhiễm có một loại cảm giác ra cửa bị gội nước lã, là nước lạnh rửa chân, còn là nước rửa chân đã từng rửa qua cái chân thối nào đó.

“Tuy người là nam, có điều ta cũng có thể khiến cho người chết giống các nàng, xem người thông minh như vậy... Ha ha a...” Nam nhân mặt quỷ vừa nói vừa cười.

Tiếng cười thâm trầm, sần sật, giống như trong cổ họng chứa một khối đá lớn, làm cho người ta nghe xong rất không thoải mái.

“Vậy thật sự phải cảm ơn cả nhà người rồi!” Loại ban ân này Vân Thanh Nhiễm nàng thật đúng là không chịu nổi!

Nam nhân mặt quỷ đã động ý quyết giết Vân Thanh Nhiễm, không tính toán cùng Vân Thanh Nhiễm nói thêm cái gì, y đang muốn động thủ với Vân Thanh Nhiễm, đã thấy Vân Thanh Nhiễm đi một bước trước y, y còn tưởng rằng Vân Thanh Nhiễm chó vội nhảy tường, đang chờ Vân Thanh Nhiễm tự đưa mình đến trước mặt y, lại thấy Vân Thanh Nhiễm không phải đi về hướng y, mà là vượt qua y hướng ra phía sau y.

Nam nhân mặt quỷ cả kinh, dưới sàng là nơi y giấu máu!

Sau khi biết ý đồ của Vân Thanh Nhiễm, nam nhân mặt quỷ vội đuổi theo.

Vân Thanh Nhiễm vốn nên tấn công nơi giấu máu phía dưới gầm giường bỗng nhiên quay đầu, bình bát yếm trà, Vân Thanh Nhiễm vào lúc nam nhân mặt quỷ khăn trương chỗ máu của mình thì đột nhiên quay đầu, chúi thủ sắc bén xẹt qua trước ngực nam nhân mặt quỷ, lưu lại một vết thương thật sâu.

Nhanh, độc, chuẩn.

Bất luận là tốc độ phản ứng hay là nắm chắc độ chuẩn xác, Vân Thanh Nhiễm đều nắm lấy vô cùng tốt, chỉ đáng tiếc thể cốt này của Vân Thanh Nhiễm còn chưa đủ để bị gây sức ép, vốn ngay cả thân mình người thường cũng kém hơn, làm sao có thể so với thân thể của võ lâm cao thủ được đây? Mặt khác, được Hồng Dược cho một thân công lực chẳng qua mới hai ngày, Vân Thanh Nhiễm chưa thể vận dụng tự nhiên được.

Nếu không, lần này cũng đủ để lấy tính mạng của nam nhân mặt quý biến thái. Với công lực của Hồng Dược, nam nhân này còn chưa xứng.

Nam nhân bị trúng một kích của Vân Thanh Nhiễm, lập tức điên cuồng hấn lên, y cầm chủy thủ bên hông mình, mãnh liệt đâm về phía Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm nghiêng người né tránh, chủy thủ của nam nhân quét qua tay phải Vân Thanh Nhiễm, trên tay Vân Thanh Nhiễm bị thanh chủy thủ kia vạch ra một đường máu, vết thương không sâu, so với vết thương lần trước nàng bị ở chỗ thái hậu nương nương, thì căn bản không thể gọi là bị thương.

Vết máu đỏ tươi ở trên bàn tay trắng nõn vô cùng bắt mắt.

Đúng lúc đó, phía sau Vân Thanh Nhiễm, nam tử gầy yếu bệnh tật vốn ngồi ở trên xe lăn bỗng có động tác, thân ảnh hấn nhoáng lên, rời khỏi xe lăn, không biết đi tới phía sau Vân Thanh Nhiễm từ lúc nào, Vân Thanh Nhiễm còn chưa kịp quay đầu lại nhìn xem người xuất hiện ở phía sau mình là ai, đã bị điểm huyết ngũ, ngã vào trong lòng nam nhân phía sau.

Quân Mặc Thần cẩn thận ôm Vân Thanh Nhiễm bị hấn điểm huyết ngũ vào trong lòng.

Động tác của Quân Mặc Thần, nam tử mặt quý đứng ở đối diện Vân Thanh Nhiễm thấy được toàn bộ, vốn tưởng rằng cái người gầy yếu ngồi xe lăn không có uy hiếp nhất, ai ngờ hấn thậm chí có thân ảnh như quý mị đến vậy?

“Người là ai?” Nam tử mặt quý hỏi Quân Mặc Thần, trong mắt không lẩn át được kinh ngạc.

Quân Mặc Thần không để ý đến nam nhân mặt quý, không coi ai ra gì ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, ôm Vân Thanh Nhiễm đến xe lăn, nhẹ nhàng buông nàng xuống, mới lại chậm rãi hướng về phía nam nhân mặt quý đi tới.

Đôi giày tuyết trắng của Quân Mặc Thần nhẹ nhàng dẫm trên sàn nhà màu xám trắng, từng bước một, cước bộ của hấn rất thông thả, nhưng rất ổn định, trên mặt của hấn không có biểu cảm gì, sắc mặt cũng vẫn trắng trẻo sau như một.

Nhưng lúc này, nam tử mặt quý sẽ không còn coi thường hấn như ban đầu, thì ra nam nhân ốm yếu vẫn luôn không rên một tiếng này, mới giấu được sâu nhất!

Quân Mặc Thần đi đến trước mặt nam nhân mặt quý, nam nhân mặt quý có chút kinh hoàng, kinh hoàng này tới rất đột nhiên, nhưng cũng không thể tránh né, bởi vì y biết thực lực của nam tử gầy yếu trước mặt y ở trên y rất xa!

Nam nhân vừa định muốn chạy trốn, cúi đầu lại thấy tay phải của mình không biết từ khi nào đã bị tay Quân Mặc Thần bắt được.

Tay phải Quân Mặc Thần cầm lấy cánh tay của nam nhân mặt quý, giờ cánh tay kia lên, “Vừa nãy, chính là bàn tay này cầm chủy thủ đã thương nàng, đúng không?” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, thanh âm thoảng trầm thấp hơn so với bình thường.

Nam nhân mặt quý nghe Quân Mặc Thần hỏi không chút gọn sóng, trong lòng mãnh liệt có dự cảm không tốt.

Một giây sau, dự cảm không tốt của nam nhân mặt quý đã được ứng nghiệm, tay Quân Mặc Thần bắt lấy cánh tay y rất tao nhã giật ra. Quân Mặc Thần làm cho người ta có cảm giác như đang cầm bút hành thư, nước chảy mây trôi, tuy tốc độ rất nhanh, lại rất có ý nhị.

Nhưng động tác tao nhã này lại giật xuống một cánh tay của nam nhân mặt quý, là cả cánh tay! Không dùng dao, Quân Mặc Thần cứ như vậy nắm tay nam nhân mặt quý, sau khi đánh gãy rồi kéo xuống, ngay cả chính nam nhân mặt quý cũng giống như đang nằm mơ.

Động tác quá nhanh, thế cho nên nam nhân mặt quý cũng không kịp cảm nhận được đau đớn, cánh tay kia một khắc trước còn ở trên người y, ngay sau đó, đã rời khỏi thân thể y, hiện giờ đang dùng ở một góc trong phòng.

Nam tử bạch y bệnh tật quần thân này, nam tử có một thân suy nhược như chỉ cần có gió thổi qua là có thể ngã xuống này, chính là dọa người như vậy... Hấn tỉnh lặng sạch sẽ như tiên nhân xuất trần, động thủ lại không chút lưu tình.

Hách Hữu Phong tận mắt nhìn thấy một màn này, trên mặt đã sớm không còn tức giận như trước mà bị khiếp sợ bao phủ. Quân Mặc Thần... Hấn không phải là một người sắp chết ư?

Sau khi Quân Mặc Thần tháo dỡ một cánh tay của nam nhân mặt quý, mặc cho nam nhân bị đau, hấn chậm rãi đi tới trước mặt Hách Hữu Phong.

“Ta sẽ không nói ra!” Không đợi Quân Mặc Thần mở miệng, Hách Hữu Phong đã hứa hẹn trước, “Về chuyện người biết võ công ta sẽ không nói ra, bất kể là ai, xin người đừng giết ta...”

Hách Hữu Phong bị nam nhân mặt quý bắt giam đã hai năm, hai năm qua hấn bị tra tấn thành bộ dạng như quý này, hấn cũng từng là một thiếu niên nhanh nhẹn. Trong hai năm qua, vô số lần hấn nghĩ tới cái chết, nhưng hấn vẫn sống sót, hiện giờ thật vất vả mới thoát ra được, giờ khắc này ý chí muốn sống của hấn trước nay chưa từng mãnh liệt đến vậy.

“Ta sẽ không động tới người, về chuyện nam nhân kia sẽ do người nói rõ ràng ngọn ngành ra, còn về chuyện của ta, người nói ra đối với người không có chỗ tốt gì, người cũng không uy hiếp đến ta.”

Quân Mặc Thần chưa từng có ý giấu diếm chuyện hắn biết võ công, là người trong thiên hạ coi hắn hoàn toàn không có chỗ dụng như điều đương nhiên mà thôi.

“Vậy ngươi vì sao phải cố ý đánh ngất người nam nhân kia đi?” Không phải sợ người khác biết, vì sao trước khi động thủ còn đặc biệt khiến nam nhân có vóc dáng nhỏ nhắn kia bất tỉnh? Hách Hữu Phong nói người nam nhân kia là chỉ Vân Thanh Nhiễm, hắn cho rằng Vân Thanh Nhiễm là nam nhân, dù sao ngày hôm nay Vân Thanh Nhiễm vẫn đang một thân nam trang.

“Hình ảnh máu tanh không thích hợp để nàng thấy.” Quân Mặc Thần trả lời.

Quân Mặc Thần là nghiêm túc, Hách Hữu Phong chưa chắc sẽ nghĩ vậy, người nam nhân cùng đi với hắn kia đã dám đọ sức với nam nhân mặt quý, còn sợ chứng kiến hình ảnh như vậy à?

Hách Hữu Phong đem nghi ngờ của mình để ở trong lòng, Quân Mặc Thần đã nói như vậy, hắn đáp ứng là được. Hách Hữu Phong cũng thật sự không muốn nói ra, chỉ có chính Hách Hữu Phong rõ ràng, giờ khắc này ở trong lòng hắn hình tượng của Quân Mặc Thần cao lớn uy vũ cỡ nào, hắn đối với nam nhân mặt quý có bao nhiêu sợ hãi, có bao nhiêu hận ý, thì đối với Quân Mặc Thần cũng có bấy nhiêu kính sợ.

Nam nhân vẫn luôn giày vò hắn cho hắn hai năm hắc ám nhất cuộc đời, hiện giờ mảnh hắc ám này được người ta nhẹ nhàng xóa tan, loại tâm tình đối với người xưa tan hắc ám của hắn chỉ có những ai tự mình nhận thức qua mới có thể hiểu được.

“Ta sẽ làm theo lời ngươi nói.” Hách Hữu Phong liên tục gật đầu.

“Người này uống máu thành cuồng, tự mình hại mình mà chết, Vân công tử hoảng sợ quá độ hôn mê bất tỉnh, bản thể từ cũng hoảng sợ không nhỏ, không còn tâm tình tiếp tục ngắm hoa, hiện giờ hồi phủ đi nghỉ ngơi, chờ lệnh huynh sau khi tỉnh lại thỉnh cầu Nhị công tử nhớ rõ nói cho hắn biết ngốc ngách sự tình.” Mấy lời ít ỏi của Quân Mặc Thần cũng đã giúp Hách Hữu Phong vạch tốt những lời hắn muốn nói.

“Ta đã biết.” Hách Hữu Phong ở trong lòng cảm khái tâm tư Quân Mặc Thần. Thì ra cho tới giờ... mọi người đều bị biểu hiện của người nam nhân này mê hoặc...

Lúc Vân Thanh Nhiễm lại mở mắt thì người đã nằm ở trong phòng của mình, có chút mông lung đứng dậy, nhìn thấy Lục Trúc ở bên người nàng chờ nàng rời giường.

Vân Thanh Nhiễm ngủ mê đến quá trưa, cũng không phải bởi vì Quân Mặc Thần xuống tay quá nặng, cho nên nàng vẫn chưa tỉnh lại, mà là lúc trước nàng sử dụng năng lực đặc thù của mình hao phí không ít tinh lực, cho nên cả người đều rất mệt mỏi, cảm giác cũng ngủ vô cùng sâu.

“Ta sao lại trở về rồi? Nam nhân mặt quý kia đâu?” Vân Thanh Nhiễm có chút hốt hoảng, lúc ấy bản thân dường như cảm giác được phía sau có người, sau đó thì không còn ấn tượng. Chẳng lẽ lúc ấy trong phòng còn có những người khác nữa? Hay là nói, mình bởi vì sử dụng dị năng quá độ làm cho tinh lực không đủ, còn động võ với nam nhân mặt quý kia cho nên bất tỉnh?

“Tiểu thư ngài làm sao vậy? Nam nhân mặt quý nào, ngài đang nói đến kẻ xấu bị bắt được ở trong phủ Ký Bắc Vương à?” Lục Trúc hỏi.

“Đúng rồi, y thế nào?”

“Nô tì nghe người ta nói, hôm nay trong phủ Ký Bắc Vương xảy ra chuyện lớn, có người chết, có điều người chết không phải trong vương phủ, mà là một nam nhân bộ dạng rất xấu rất đáng sợ, nghe nói người nam nhân kia chính là hung thủ giết người, nhưng lại bắt cóc Nhị công tử phủ Ký Bắc Vương sau đó chính mình giấu kín Nhị công tử trong phòng, đã hơn hai năm rồi đó! Hôm nay lúc thể tử gia phủ Ký Bắc Vương thăm Nhị công tử không cẩn thận bắt gặp, về sau cũng không biết thế nào, nói là tên hung thủ kia điên cuồng cao cầu, tự làm thương chính mình, Nhị công tử thừa dịp loạn chạy ra khỏi lầu các cầu cứu, cuối cùng nam nhân đáng sợ đó bị người của phủ Ký Bắc Vương bắt được, không bao lâu thì chết, Nhị công tử từ phủ Ký Bắc Vương nói rõ mọi chuyện cần thiết, mọi người mới biết được thì ra mấy ngày này những nữ tử trong kinh thành không phải bị nữ ma đầu Thương Lan giáo giết, mà là tên nam nhân ẩn núp trong phủ Ký Bắc Vương giết chết.”

Lục Trúc đem những tin tức nho nhỏ mà mình nghe được từ bên ngoài nói hết cho Vân Thanh Nhiễm.

Mặc dù có vài chỗ rất mơ hồ, nhưng lại khá ăn khớp với những điều Vân Thanh Nhiễm biết.

“Thế tử gia đâu?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ bản thân đã trở về, nói vậy Quân Mặc Thần cũng trở lại.

“Thế tử gia và tiểu thư cùng được người của phủ Ký Bắc Vương đưa về, vừa rồi thế tử gia còn bồi ở bên người tiểu thư, chẳng qua ngay lúc tiểu thư sắp tỉnh lại, thế tử gia bị Vương gia gọi đi phòng nghị sự, phòng chừng phải lát nữa mới có thể trở về.” Thế tử gia thật sự đối tốt với tiểu thư lắm, sau khi trở về vẫn luôn bồi ở bên người tiểu thư.

“À...” Vân Thanh Nhiễm lên tiếng, cũng không biết mình ngủ mê đã bao lâu, hơn nữa lúc trước hao phí nhiều tinh lực, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy rất đói bụng, vừa hay nhìn thấy trong phòng trên mặt bàn bày rất nhiều đồ ăn, vì thế từ trên giường đi xuống, đến trước bàn bắt đầu ăn.

Ăn xong rồi Vân Thanh Nhiễm còn thưởng thức trà ướp hoa đặt cùng với chỗ đồ ăn.

Ăn uống no đủ, Vân Thanh Nhiễm nghỉ ngơi một chốc, đột nhiên cảm thấy bụng mình nóng nóng, mới đầu tưởng vừa nãy ăn nhiều, nhưng chậm rãi, cả người đều nóng lên theo.

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy có gì đó không đúng, nên hỏi Lục Trúc, “Lục Trúc, đồ ăn này là ai đưa tới?”

“Tiểu thư, đồ ăn và trà ướp hoa đều là Vương Phi nương nương sai người đưa tới!” Lục Trúc thật cao hứng nói, Vương Phi nương nương tự mình cho người đưa đồ ăn đến cho tiểu thư, chứng minh tiểu thư được Vương Phi nương nương thích, đây là chuyện tốt đó!

Nhưng nghe xong lời Lục Trúc nói, Vân Thanh Nhiễm lại không có chút vui sướng nào, mà là có dự cảm không tốt.

Những đồ ăn này dùng nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, nhưng đều chút bỏ âm bỏ dương, bỏ thận gì đó.

Điềm chết người chính là hũ trà ướp hoa kia, Vương Phi đã đặc biệt đi tìm người phối phương, công hiệu có thể so với xuân dược.

“Tiểu thư người làm sao vậy?” Lục Trúc thấy Vân Thanh Nhiễm có chút không đúng, mặt đường như rất hồng, thật giống như vừa uống rượu xong, không đúng nha, trên bàn không để rượu, chỉ thả một hũ trà ướp hoa thôi mà.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm thật sự bị Vương Phi nương nương hại thảm! Vương Phi nương nương tốt bụng lo liệu chuyện xấu làm đồ bỏ thân thể nàng, bà không lo lắng bỏ nàng quá, chốc lát “lang tính” lên muốn mạng thể tử gia thì sao?

Ngay lúc Vân Thanh Nhiễm oán niệm bản thân, cửa phòng được mở ra, Quân Mặc Thần bị phụ vương gọi đi phòng nghị sự vừa vặn trở về phòng.

Quân Mặc Thần cũng không biết Vương Phi đưa đồ ăn đặc biệt tới cho Vân Thanh Nhiễm, càng không biết Vân Thanh Nhiễm vừa vặn còn nuốt vào.

“Thế tử gia, ngài đã trở lại, vậy nô tì xin được cáo lui trước.” Lục Trúc thấy Quân Mặc Thần đã trở lại, vội từ trong phòng lui ra ngoài, sau đại hôn tiểu thư cùng thế tử gia phân phòng ngủ, nàng còn lo lắng thay tiểu thư, hiện giờ hai người lại ngủ một phòng, làm nha hoàn của Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc tự nhiên là cực kỳ cao hứng.

Nha đầu chết tiệt kia, bình thường sao không thấy nàng ta chạy nhanh như vậy hả!

Quân Mặc Thần thấy sắc mặt Vân Thanh Nhiễm hồng hồng, nên tiến lên nhìn xem. Người đã vào trong phòng, Quân Mặc Thần dứt khoát từ xe lăn đứng dậy, hẳn không phải bị liệt, chỉ là thân thể không tốt, không nên mệt nhọc, không nên đi lại nhiều thôi.

Quân Mặc Thần đến gần Vân Thanh Nhiễm, một thân áo trắng nhẹ nhàng, thân ảnh gầy yếu mang theo ý nhị tự nhiên sẵn có, bóng dáng hần hạ xuống, chấn một mảnh ánh sáng trước mắt Vân Thanh Nhiễm. Da thịt như bạch ngọc của hắn cách Vân Thanh Nhiễm rất gần, thanh nhuận nhu hòa, dịu dàng tinh tế, hơi thở của hắn cũng gần theo, nhiệt khí như có như không khiến nhiệt độ cơ thể của Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa tăng lên.

Quân Mặc Thần vươn tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve trán Vân Thanh Nhiễm một chút, xem xét nàng có phải phát sốt rồi không, phát giác trán của nàng có chút nóng bỏng.

“Thế tử gia, thương lượng với người chuyện này, đêm nay chúng ta tách ra ngủ được không?” Vân Thanh Nhiễm thừa dịp bản thân còn chưa lang tính, rất lý trí muốn Quân Mặc Thần cách xa nàng một chút.

Tuy rằng nàng bây giờ còn chưa lang tính quá mức, nhưng nàng cảm giác mình không chống được bao lâu, à không, nàng bây giờ nhìn Quân Mặc Thần đã cảm thấy mê người hơn bình thường rồi, nam nhân hỗn đản này không có việc gì lớn lên để nhìn như vậy để làm gì chứ?

“Khụ khụ... ái phi làm sao vậy?”

“Không có việc gì... ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trước.” Vân Thanh Nhiễm nói xong lập tức quay đầu đi đến bên giường, sau đó còi giấy, trực tiếp đắp chăn giả vờ ngủ.

Nàng mới vừa tỉnh lại không bao lâu, làm sao ngủ đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Bản Thế Tử Nguyện Ý Hy Sinh Một Chút

Edit: Diệp Y Giai

Quân Mặc Thần chậm rãi đi đến trước giường, đưa tay muốn kéo chiếc chăn mà Vân Thanh Nhiễm đắp ở trên người xuống, hắn vừa kéo, Vân Thanh Nhiễm ngược lại càng quấn chặt hơn.

“Nàng muốn quần mình đến hông à?” Quân Mặc Thần cảm thấy hành động giờ phút này của Vân Thanh Nhiễm có chút buồn cười, lại có chút buồn bực, nàng rất cuộc đang trốn tránh cái gì đây?

“Không phải...” Vân Thanh Nhiễm từ trong chăn ló đầu ra, “Mặc dù đã nói hôm nay phải tiếp tục việc ngày hôm qua, có điều hôm nay ta xảy ra một chút trạng huống.”

“Trạng huống gì?” Quân Mặc Thần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thanh Nhiễm đỏ bừng, mặc dù biết màu hồng nhuận này của nàng không bình thường, nhưng vẫn không nhìn được nhìn thêm mấy lần.

“Không có gì.” Vân Thanh Nhiễm tiếp tục giấu kín mình ở trong chăn, thân thể khô nóng thì để nó khô nóng đi, nhắm mắt lại ngủ một giấc là có thể quên hết thôi.

Vân Thanh Nhiễm lúc này cũng chẳng quan tâm có tinh thần A Quý hay không, nhân sinh mình lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này.

“Khụ khụ... Nếu nàng... không nói, thì ta đi tìm Mộc tiên sinh, đến chẩn trị cho nàng...”

“Không cần...” Loại chuyện này cho người khác đến cũng vô dụng, Vân Thanh Nhiễm đây rõ ràng là ăn đồ không nên ăn, làm cho thân thể khô nóng khó nhịn, nhưng khác với việc ăn xuân dược mỹ độc về bản chất, nàng hiện ở loại tình huống này hẳn nên bị gọi là tính dục tràn đầy, không coi là trúng độc. “Mẫu phi hôm nay đưa đồ ăn tới, có lẽ đều làm dựa theo lời người nói vào ban ngày, cho nên sau khi ta ăn xong thân thể có chút không thoải mái...”

Vân Thanh Nhiễm hăm hăm hồ hồ nói xong, lực lý giải của Quân Mặc Thần không tồi, hiểu rõ rồi, sau đó hắn đứng dậy đến trước bàn cơm xem xét những món đồ ăn này, đồ ăn thật ra rất tốt, tuy đều là một vài thứ đại bổ, nhưng thỉnh thoảng ăn vào hiệu quả sẽ không rõ ràng mười phần, nấu chột là hủ trả ướp hoa kia, Quân Mặc Thần ngửi ngửi, đại khái biết bên trong tựa hồ có một loại mẩu hươu cũng nhưng hươu gì đó, còn có một chút thảo dược sợ là hiệu quả không thua gì mẩu hươu, trải qua điều phối chỉ sợ hiệu quả cũng không kém chút nào.

Quân Mặc Thần bắt đầu dĩ nhủ này, lại về tới bên giường, rót một chén nước cho Vân Thanh Nhiễm, “Đắp kín như vậy cũng không phải biện pháp, đứng lên uống nước, ta mở cửa sổ ra cho nàng.”

“Thế từ gia, lát nữa nếu ta động tay động chân với người, người nhớ phải phản kháng...” Vân Thanh Nhiễm dặn dò Quân Mặc Thần, chính nàng lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, không có tiền lệ mà theo, nàng cũng không biết dưới tình huống nàng là một nữ tính tâm lý trưởng thành, sinh lý vừa mới trưởng thành này thì có thể xảy ra chuyện gì, cũng không biết thứ lý trí này sẽ còn lưu lại ở trên người nàng không. Để chắc chắn, nàng vẫn nên dặn dò Quân Mặc Thần trước.

“Vì sao ta phải phản kháng?” Quân Mặc Thần hỏi lại Vân Thanh Nhiễm.

“Chẳng lẽ người không nên phản kháng à?”

“Ái phi nói muốn hôm nay tiếp tục chuyện hôm qua chưa làm xong với ta, chẳng lẽ là nói dối?” Quân Mặc Thần mang trên mặt ý cười như có như không.

“Không phải... ta chỉ sợ hôm nay ta quá nóng vội, làm người bị thương hoặc là...” Hoặc là làm người tắt thở, tuy nghĩ như vậy có phần không may, nhưng thế cốt thế từ gia ngài lại không chịu được gây sức ép, vạn nhất mãnh liệt quá chơi xong luôn cái mạng nhỏ, nàng thật sự sẽ thành tội nhân thiên cổ đó.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ...” Tuy cũng là ho khan, nhưng lần này Quân Mặc Thần thiếu chút nữa bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho bị sặc.

Có một câu là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, Quân Mặc Thần bỗng nhiên nghĩ, nếu hắn nhất định không sống được bao lâu, lúc đang cùng của nàng triển miên rồi chết đi có lẽ với hắn mà nói là một loại chết hạnh phúc nhất. ==”

Thanh Nhiễm, nàng cũng biết hôm nay trong khoảnh khắc nhìn thấy tên nam tử mặt quỷ đó giờ lên chủy thủ ta đã hiểu rõ cả đời này của ta nhất định không bỏ được nàng xuống rồi, Phật viết, nhân sinh có tám khổ, sinh, lão, bệnh, tử, yêu ly biệt, hận lâu dài, cầu không được, bỏ không xuống, trừ hận lâu dài, ta nhất định muốn ném hết bảy khổ còn lại.

Nếu trời rủ lòng thương, thì để cho ta sống nhiều hơn vài ngày, bởi nàng lâu một chút, nếu không rủ lòng thương, chỉ cầu cái chết của ta sẽ không mang đến thống khổ quá lớn cho nàng.

Có phải rất mâu thuẫn rất nực cười không? Ta chờ đợi trong lòng nàng có ta, lại không muốn trong lòng của nàng có ta.

Vân Thanh Nhiễm lúc này tất nhiên sẽ không biết ngàn vạn suy nghĩ trong lòng Quân Mặc Thần, nàng hiện giờ cả người khô nóng, đang đắp chăn lại càng cảm thấy nóng.

Nhìn ra Vân Thanh Nhiễm khó chịu, Quân Mặc Thần vươn tay, giúp nàng vén chăn lên, “Nếu cảm thấy nóng, thì cởi quần áo ra đi.”

Nên nhìn cũng đã nhìn qua, đối mặt với Quân Mặc Thần, nàng hẳn không cần thận thùng, nhưng nói là nói như vậy, nếu thật phải cởi sạch y phục của mình ra, Vân Thanh Nhiễm vẫn sẽ cảm thấy khó chịu, Quân Mặc Thần cũng chưa cho Vân Thanh Nhiễm có cơ hội tự hỏi, hẳn giúp đỡ Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ quần áo bên ngoài ra, chỉ để lại áo lót quần lót, sau đó bản thân cởi giầy lên giường, hắn kéo Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng, “Nếu cảm thấy khó chịu, thì dựa vào ta, đều nói nhiệt độ cơ thể ta rất thấp, lúc này có lẽ có thể có chút tác dụng.”

Vân Thanh Nhiễm dựa vào lồng ngực Quân Mặc Thần, hai người cứ như vậy ngồi ôm nhau trên giường.

“Thế từ gia.”

“Ừ?”

“Nếu không nguoi trói ta lại đi.”

“Vì sao?”

“Lần đầu tiên ta gặp phải loại tình huống này, nếu lát nữa đề nguoi xuống, lúc mất đi lý trí làm ra chuyện gì quá phận đối với nguoi, khiến nguoi...”

Lời Vân Thanh Nhiễm còn chưa nói hết, Quân Mặc Thần đã hôn lên, hắn dùng tiết tấu rất thong thả hôn Vân Thanh Nhiễm, hắn gặm cắn hút lấy hương vị thuộc về Vân Thanh Nhiễm.

Một nụ hôn vô cùng triền miên.

“Ta sẽ không trói nàng, nếu nàng cảm thấy khó chịu thì nói cho ta biết.” Quân Mặc Thần rất dịu dàng đặt Vân Thanh Nhiễm lên giường, sau đó bản thân thì lại từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống nàng.

Gương mặt Vân Thanh Nhiễm hồng hào như quả táo chín mùa thu, ngay cả làn da vốn màu tuyết trắng trên người nàng lúc này cũng nổi lên màu hồng nhàn nhạt, thực đáng yêu.

Quân Mặc Thần cúi người, ở trên trán của nàng ấn xuống nụ hôn. Sau đó người đã đề ở trên người Vân Thanh Nhiễm, lồng ngực của hắn dán lên trên ngực chỉ mặc cái yếm của nàng, hai bên đều có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú nhìn Quân Mặc Thần, chỉ thấy hắn cứ như vậy đề ở trên người nàng, nhắm hai mắt lại, trên khuôn mặt ngàn năm không đổi vạn năm không biến của hắn không có biểu tình đặc biệt nào, lúc thực sự định buông nàng.

“Ta là nghiêm túc.” Vân Thanh Nhiễm chứng thật là nghiêm túc, tuy chuyện này nói ra có chút buồn cười, nàng làm con dâu sau khi ăn “bữa cơm dinh dưỡng khỏe mạnh” mà mẹ chồng đưa tới thì dục hòa đốt người, cổ tình tưởng công mình lại là ma ốm, nàng làm sao dám cam đoan bản thân có thể gây sức ép lên mạng nhỏ của Quân Mặc Thần không đây?

“Ta cũng nghiêm túc.” Quân Mặc Thần hồi đáp, chỉ có điều giọng nói của hắn nghe quá mức lười nhác, thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng hắn là nghiêm túc, lúc nói chuyện ngay cả ánh mắt hắn cũng không mở, “Nếu thật sự không được, khụ khụ... bản thể từ có thể hy sinh một chút...” Quân Mặc Thần nửa nói giỡn nửa nghiêm túc.

Vân Thanh Nhiễm cũng không nghĩ như vậy, nàng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian thế này, hạ quyết tâm, trực tiếp đẩy Quân Mặc Thần đề ở trên người nàng ra.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm tiện tay cầm y phục của nàng đặt ở bên cạnh lên lưng tung mặc vào rồi chạy ra ngoài.

Thấy Vân Thanh Nhiễm đi ra ngoài, Quân Mặc Thần cũng đi ra ngoài theo.

Vân Thanh Nhiễm rời khỏi phòng liền trực tiếp chạy vào phòng bếp nhỏ bên trong Kim Dật Hiên, ở trên mặt đất của phòng bếp tìm được một thùng nước lạnh. Hai tay nàng nâng thùng nước đặt dưới mặt đất lên rồi đổ từ trên đầu xuống.

Một thùng nước, gội từ đầu đến chân, cũng lạnh từ đầu tới chân. Từ đầu tóc xuống quần áo đến giày, đều bị nước làm ướt, cảm giác lạnh lẽo ngược lại xua tan thân thể khổ nóng của Vân Thanh Nhiễm không ít.

Quân Mặc Thần cùng lúc tiến vào thấy một màn như vậy, giống như thùng nước kia không phải gội vào trên người Vân Thanh Nhiễm, mà là gội vào trong lòng hắn!

Quân Mặc Thần luôn hành động thong thả lúc này đây so với ai khác đều đi nhanh hơn, hắn tiến đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai của nàng, ánh mắt chặt chẽ khóa Vân Thanh Nhiễm lúc này cả người ướt đẫm, trên tóc còn nhỏ giọt nước.

Trên khuôn mặt hơi bệnh cuối cùng cũng có biểu tình khác, tuấn mi của hắn nhàn thành một khối, cơ thịt trên mặt rõ ràng cứng ngắc lại không ít, đôi môi của hắn gắt gao mím lại, giống như chỉ cần khẽ buông mở, sẽ gặp có lời gì không nên nói thoát ra.

“Nàng thả rằng lựa chọn dùng nước lạnh?” Quân Mặc Thần nói từng chữ từng câu.

Nữ nhân này, nàng có nghĩ tới cảm thụ của hắn hay không, nàng ở loại chuyện này lựa chọn dùng nước lạnh gội bản thân cả người lạnh thấu tâm, nàng đặt hắn ở đâu?

Thay vì nói Quân Mặc Thần tức giận, chẳng bằng nói hắn khó chịu, trong lòng như bị thứ gì đó lấp kín lại.

“A... xem ra ái phi thật sự rất khinh thường bản thể từ rồi!” Quân Mặc Thần cười, nói xong lời kéo Vân Thanh Nhiễm đi trở về.

“Thế từ gia, thần thiếp không hề khinh thường người, nhưng mà người có biết thân thể của mình...”

“Cơ thể của ta như thế nào bản thân ta rõ ràng, không nhọc ái phi lo lắng, bản thể từ còn ở đây, còn chưa tới phiên ái phi nâng dùng nước lạnh!” Quân Mặc Thần thật sự kéo Vân Thanh Nhiễm trở về phòng một lần nữa.

Vừa bước vào phòng, cửa đã bị “Oành” một tiếng đóng lại.

Vân Thanh Nhiễm tuy không nhìn thấy bao nhiêu biểu cảm trên mặt Quân Mặc Thần, nhưng có thể cảm nhận được cơn giận của hắn, hắn luôn giấu tâm tư của mình rất tốt, biểu cảm luôn thân nhiên, cảm xúc cũng đều che dấu rất khá, hôm nay là lần đầu tiên nàng chứng kiến hắn tức giận từ lúc nhận thức hắn đến giờ.

Quân Mặc Thần vươn tay kéo y phục trên người Vân Thanh Nhiễm xuống, bộ y phục kia là nam trang mà trước khi ra khỏi cửa Vân Thanh Nhiễm đã vội vàng khoác lên.

Quân Mặc Thần nhẹ nhàng kéo bỏ, quần áo thì giặt xuống, bên trong còn lại cái yếm mà vừa rồi còn chưa kịp cởi ra, Quân Mặc Thần cũng thu dọn luôn cái yếm kia đi.

“Quân Mặc Thần, người...” Vân Thanh Nhiễm từ trong mắt của Quân Mặc Thần thấy được ánh mắt giống như chim ưng.

“Thân là phu quân của ái phi, ngay tại lúc này nếu không thể làm ái phi nâng trừ ưu giải nạn, có phải rất không đủ tư cách rồi không...” Quân Mặc Thần dẫn Vân Thanh Nhiễm tới trên giường, người tuy rằng rất tức giận, động tác cũng không thô lỗ, “Ái phi không phải lo lắng thân thể bản thể từ ăn không tiêu sao... Khụ, ái phi yên tâm... bản thể từ tự có biện pháp thay ái phi nâng tiêu đi khô nóng trong cơ thể lại không làm thân thể mình bị thương!”

Quân Mặc Thần vẫn đang tức giận!

Tay Quân Mặc Thần chụp lên ngực Vân Thanh Nhiễm, hắn cảm nhận được mềm mại cùng nhỏ xinh của nàng, trong lòng nhất thời nhu hòa một ít, “Đã nuôi lâu như vậy, vì sao vẫn nhỏ gầy thế này?”

—— Lời tác giả ——

Khuyết gia cả giận nói: Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột, Khuyết là cha ruột...

Thanh Nhiễm cười nói: Từ Khuyết, có câu nói là giấu đầu hở đuôi đó, biết không?

Khuyết bỏ chạy...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đau Nàng, Thương Nàng, Tiếc Nàng

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Tay Quân Mặc Thần chụp lên ngực Vân Thanh Nhiễm, hắn cảm nhận được mềm mại cùng nhỏ xinh của nàng, trong lòng nhất thời nhu hòa một ít, “Đã nuôi lâu như vậy, vì sao vẫn nhỏ gầy thế này?”

Ngoài miệng hỏi, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng. Cảm nhận được thân thể Vân Thanh Nhiễm căng cứng, Quân Mặc Thần từ từ nói, “Khụ khụ... ái phi chớ quên, nàng là thê tử của ta, hôm qua, ái phi còn nói nguyện ý sinh con nối dõi cho bản thể từ, nếu đây là nói thật, thì hôm nay không nên khản trương, bởi vì việc này, sau này ái phi đều phải tập thành thói quen mới được.”

Lời nói của Quân Mặc Thần ngược lại có mấy phần hiệu quả, Vân Thanh Nhiễm nghĩ, hiện tại nàng đang nằm trên giường trong phòng của mình, nam nhân đang động tay động chân trên người nàng là trượng phu đã cùng nàng bãi đường, hai người bọn họ có làm gì, đều là chuyện hợp tình hợp lý.

Dù sao chính nàng cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ sinh cho nam nhân này một đứa nhỏ, bây giờ thân thể lại không nghe sai sử, hắn làm gì với nàng thì kệ hắn đi, nàng khản trương cái gì? Vậy quá khác người rồi!

Chỉ cần chính nàng đừng mất khống chế làm cho thế tử gia bị thương là được, còn lại, nàng quản nhiều như vậy làm gì?

Nghĩ thế thân thể Vân Thanh Nhiễm cũng thả lỏng không ít.

Tay Quân Mặc Thần dao động trên người Vân Thanh Nhiễm, tạo ra từng đợt sóng lớn, làm cho mặt nhỏ vốn tươi đẹp ướt át của Vân Thanh Nhiễm đỏ bừng lên như có thể nhỏ ra cả máu.

Quân Mặc Thần bỗng nhiên lật người Vân Thanh Nhiễm lại, để nàng nằm úp sấp trên giường, hấn lại đè người lên, trước ngực hấn dán trên tấm lưng xinh đẹp không chút tỳ vết của nàng, tay trái hấn cầm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, đặt tay nàng lên đỉnh đầu, làm cho nàng không thể động đậy.

Động tác này của Quân Mặc Thần nằm ngoài dự đoán của mọi người, hấn cứ như vậy giam cầm nàng, cảm giác rất không giống hấn...

Quân Mặc Thần giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp, ngón tay phải chạm nhẹ vào lưng Vân Thanh Nhiễm, xúc cảm như có như không khiến Vân Thanh Nhiễm có chút run rẩy.

Quân Mặc Thần lại không định dừng tay như vậy, tay hấn lưu luyến những chỗ mềm cảm trên người Vân Thanh Nhiễm, cố ý tạo ra từng đợt khoái cảm cho Vân Thanh Nhiễm, giống như muốn trừng phạt Vân Thanh Nhiễm vậy.

Quân Mặc Thần cố ý làm cho Vân Thanh Nhiễm không nhìn thấy mặt hấn, bởi vì hấn không muốn Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy vẻ mặt lúc này của mình...

Quân Mặc Thần nhè nhẹ vỗ về Vân Thanh Nhiễm, khiến cơ thể vốn đã khô nóng của Vân Thanh Nhiễm càng thêm khó chịu, hấn rõ ràng đang cố ý...

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nếu lúc này nàng mở miệng, có thể sẽ phát ra âm thanh khi tình nhân thâu hoan mà nàng bắt gặp trong hoàng cung ngày ấy hay không? Nghĩ đến miệng mình sẽ phát ra những tiếng ư ư giống vậy, Vân Thanh Nhiễm quyết định cắn chặt môi mình.

Vuốt nhẹ khắp nơi, xúc cảm như có như không kéo dài thật lâu, đến khi Vân Thanh Nhiễm nghĩ rằng Quân Mặc Thần sẽ làm gì đó, thì ngón tay mảnh khảnh của hấn lại nhẹ nhàng điểm trúng huyệt ngù của nàng, khiến nàng lại mê man ngủ thiếp đi lần nữa.

Quân Mặc Thần đỡ Vân Thanh Nhiễm lên, hấn giận nàng buồn nàng, nhưng cũng không đành lòng nhìn nàng khó chịu, hấn dùng nội lực của mình trừ bỏ được lực trong người Vân Thanh Nhiễm, giúp nàng hóa giải khô nóng.

Sau khi thấy màu ửng hồng không bình thường trên mặt nàng dần dần rút đi, cho đến khi sắc mặt nàng khôi phục như cũ, hô hấp cũng trở nên hết sức bình ổn, Quân Mặc Thần mới buông lỏng tay đặt Vân Thanh Nhiễm trở lại giường, đắp chăn cho nàng.

Quân Mặc Thần đứng dậy đi ra khỏi phòng, “Quân Kiệt.” Quân Mặc Thần gọi Quân Kiệt đang canh giữ bên ngoài Kim Dật Hiên.

Quân Kiệt nghe tiếng bước nhanh vào Kim Dật Hiên, nhìn thấy Quân Mặc Thần, Quân Kiệt tiến lên dịu hấn.

“Gĩa, ngài cẩn thận một chút.”

Tay Quân Kiệt vừa mới đỡ lấy Quân Mặc Thần đã cảm giác được thân thể Quân Mặc Thần đang khẽ run rẩy.

“Gĩa, ngài làm sao vậy?” Quân Kiệt cảm thấy Quân Mặc Thần có điểm không thích hợp.

“Không có chuyện gì, dịu ta trở về phòng.” Hơi thở Quân Mặc Thần có chút bất ổn, bộ dạng như Quân Kiệt cảm nhận được, thân thể hấn đang run rẩy.

Quân Kiệt đỡ Quân Mặc Thần trở về gian phòng cách vách, vừa vào cửa Quân Mặc Thần càng có vẻ không tốt, hấn đem một nửa sức nặng thân mình dựa vào người Quân Kiệt, nếu lúc này không có Quân Kiệt đỡ hấn, sợ rằng hấn đã không chống đỡ được.

“Gĩa, ngài rốt cuộc làm sao vậy? Mới vừa rồi ngài chỉ chờ ở trong phòng thế tử phi, sao lại tổn thương bản thân tới mức này? Tại sao ngài lại hao phí nhiều nội lực như vậy?”

Quân Kiệt nóng nảy, mặc dù thế tử gia võ công cao, nhưng thân thể lại quá mức gầy yếu, võ lâm cao thủ cũng không thể đa thương thế tử gia được may, một cơn gió lạnh lại có thể lấy mạng hấn, thế tử gia có thể quyết đấu với cao thủ mà lông tóc vô thương, nhưng nếu hấn hao phí nội lực quá độ, thì sẽ làm cho cơ thể vốn phải dựa vào một thân tu vi để chống đỡ cũng không chống đỡ được nữa!

Quân Kiệt vừa đỡ Quân Mặc Thần về giường, vừa hướng về phía ngoài phòng hô lớn: “Thu Ảnh, mau đi mời vương gia lại đây!”

May mắn hôm nay vương gia ở trong phủ.

Một lát sau, Quân Vô Ý đến, vương phi cũng đến cùng ông, Quân Vô Ý vào phòng giúp Quân Mặc Thần, vương phi đứng ở ngoài cửa chờ.

Một lúc lâu sau, hô hấp Quân Mặc Thần dần ổn định, Quân Vô Ý mới thu tay.

“Đa tạ phụ vương.” Quân Mặc Thần khoanh chân ngồi trên giường, tự mình điều tức.

Quân Vô Ý không biết phải làm sao thở dài một tiếng, trên khuôn mặt tĩnh mịch trước giờ luôn ít nói của Quân Vô Ý hiện lên một tia bất đắc dĩ, “Thần Nhi, tu vi của con, cho dù Hồng Dược còn sống, cũng không làm gì được con, thế nhưng con lại vì một thế tử phi mà liên tiếp đẩy mình vào tình cảnh nguy hiểm, Thần Nhi, tính tình tùy hứng này của con giống với mẫu thân con, cũng không biết là tốt hay xấu.”

Dạ Hồn là một người như vậy, yêu một người, thì sẽ như con thiêu thân lao đầu vào lửa, dùng toàn bộ sinh mệnh của mình để yêu, cho dù làm cho nàng mình đầy thương tích, nàng cũng không có một câu oán hận. Tình cảm của Dạ Hồn, làm cho Quân Vô Ý khắc cốt ghi tâm, nhưng cũng làm cho ông hồi hận vì lúc ban đầu.

“Cha, người cần gì phải tự trách mình, chuyện năm đó mấu thân là cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.” Quân Mặc Thần trấn an Quân Vô Ý, hẳn biết phụ vương đối với chuyện năm đó vẫn canh cánh trong lòng, thế nên mỗi khi nhắc lại chuyện cũ, thân thể không không chế được mà cứng ngắc.

Năm đó Dạ Hồn là công chúa được sủng ái nhất tôn quý nhất của hoàng triều Thịnh Vinh, mà Quân Vô Ý chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không xứng với bà.

“Hôm nay nương con chỉ muốn thúc đẩy con và thế tử, không nghĩ tới lại làm con bị thương, cho nên nàng ấy đang tự trách.” Quân Vô Ý biết vương phi của mình luôn thích tự mình gánh vác tất cả, tuy nàng không nói gì, nhưng trong lòng khẳng định đang tự trách.

“Có cha ở đây, mấu thân sẽ không khổ.” Quân Mặc Thần cười nhẹ nói.

“Đứa nhỏ này... nhìn người khác ngược lại rất thông thấu, nếu đối với chính mình cũng để ý như thế thì tốt.”

Quân Vô Ý tuy rằng tính tình lạnh lùng, cũng không biết nói lời dễ nghe, đối với đứa con trai Quân Mặc Thần này, tình yêu của ông là chôn ở trong lòng, tình thương như núi chính là như vậy.

“Thần Nhi...” Giọng nói Quân Vô Ý bỗng nhiên thay đổi, ông không nhìn Quân Mặc Thần, mà đem ánh mắt dời về phương xa, xem ra lời kế tiếp mà ông muốn nói có chút trầm trọng. Ánh trăng hắt lên khuôn mặt ông, Chiến thần ngày xưa, trên mặt chung quy vẫn mang theo cảm giác tang thương mà năm tháng lưu lại cho ông.

Quân Mặc Thần lặng lẽ chờ Quân Vô Ý nói hết lời.

“Thần Nhi, nếu con qua đời, thế tử phi, cha sẽ để cho nàng chôn cùng với con.” Quân Vô Ý gần từng tiếng, lạnh lùng cứng rắn vô cùng.

Ông không phải là người hay nói giỡn, mà loại chuyện này ông cũng sẽ không nói giỡn!

“Phụ vương...” Quân Mặc Thần hiểu rất rõ phụ vương hẳn không nói đùa, nhưng mà... để cho Vân Thanh Nhiễm chôn cùng với hắn? “Phụ vương, người không phải là một kẻ giết người vô tội.”

“Trần Nam vương có lẽ không phải là một kẻ lạm sát người vô tội, nhưng một phụ thân mất đi đứa con sẽ làm như vậy.” Thanh âm Quân Vô Ý lạnh lùng nói.

Cha con hai người im lặng đối diện hồi lâu, cuối cùng Quân Mặc Thần chỉ có thể nhìn thấy sự quyết tuyệt từ trong mắt Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý thực sự không phải muốn mạng Vân Thanh Nhiễm, ông chỉ muốn bức Quân Mặc Thần, bức Quân Mặc Thần luyến tiếc mạng sống, bức Quân Mặc Thần yêu quý thân thể chính mình, bức Quân Mặc Thần lưu luyến nhân thế này nhiều một chút.

Đây là phương pháp duy nhất mà người phụ thân kiên cường mạnh mẽ có thể nghĩ ra để giữ lại con trai bị bệnh đã lâu của mình, mặc dù biết con sống rất khổ cực, thân là phụ thân nó, ông cũng không muốn con mình rời đi.

★

Sáng sớm ngày thứ hai, phủ Trần Nam vương đặc biệt náo nhiệt, bên trong đại sảnh lúc này có một nhóm người từ trong cung tới.

Vân Thanh Nhiễm bị gọi đến, sau khi trang điểm đi vào chính sảnh thì nhìn thấy có một mỹ nhân tuyệt sắc đang đứng ở giữa đại sảnh, tóc dài như mực ngọc rủ xuống sau vai, vẫn yên sam thêu hoa lan vàng, bên ngoài khoác một lớp áo lụa trắng mỏng, như sương như khói, trước ngực điểm tuyết bảo thạch màu đỏ, vừa vặn, cao quý mà không lộ vẻ dung tục.

Da thịt như tuyết, cổ tay trắng như ánh trăng đêm trung thu, môi anh đào có thể so với hoa sen động sương tháng bảy, mềm mại đỏ tươi.

Nữ tử đáng người mỹ lệ, phần eo thon nhỏ, bộ ngực... khụ khụ, Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, nếu không phải thân ở hoàng triều Thịnh Vinh này, nàng sẽ hoài nghi thân hình nữ tử này có phải đã qua phẫu thuật rồi không, nếu không, đáng người này thực sự quá chuẩn rồi?

Nhìn lại chính nàng... điển hình là kiểu người thiếu dinh dưỡng, đột nhiên Vân Thanh Nhiễm nhớ tới tối hôm qua có một nam nhân ở bên tai nàng nói nhỏ một câu... lời nói đó phiên dịch thẳng ra, là đang nói thân mình nàng không đẹp.

Trừ bỏ nữ tử xinh đẹp đứng ở chính giữa kia, còn có một gương mặt mà Vân Thanh Nhiễm không tính là quá xa lạ – Hoa ma ma, ngày đó chính là vị lão ma ma thâm niên này động thủ kẹp ngón tay nàng, nói gì thì nàng cũng sẽ không quên diện mạo người ta!

“Nô tài thỉnh an thế tử nương nương.” Hoa ma ma nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, hướng về phía Vân Thanh Nhiễm vãn an, lễ tiết một chút cũng không sai, chỉ là cái thái độ này, rõ ràng không có chút tôn kính nào, cũng có thể nói là ngoài mặt thì cung kính, nhưng trong lòng, trong ánh mắt, rõ ràng là khinh thường Vân Thanh Nhiễm.

“Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.” Vị nữ tử như hoa như ngọc đứng bên cạnh Hoa ma ma cũng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm thỉnh an.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này người nhầm rồi, bản cung chỉ có một muội muội, hiện giờ đang ở trong tông miếu tỉnh tu, bản cung chưa từng nghe nói gần đây cha nương mình có sinh hạ đứa con nào, cho dù có sinh, cũng chỉ được vài ngày, làm sao có thể lớn như người được?” Vân Thanh Nhiễm cười nói, Vân Thanh Nhiễm tự nhận rằng mình không phải là người tốt, nữ nhân này vì sao gọi nàng là tỷ tỷ, nàng cũng đoán được bảy tám phần, nữ tử này sợ là nữ nhân trong cung đưa tới cho Quân Mặc Thần!

“Thế tử phi nương nương hiểu lầm rồi, vị Nạp Lan cô nương này là thái hậu nương nương ban cho thế tử gia, hiện giờ là trắc phi của thế tử gia, tự nhiên phải gọi nương nương là tỷ tỷ.” Hoa ma ma giải thích giúp Nạp Lan Tú Nhi.

Quả nhiên thái hậu nương nương còn chưa từ bỏ ý định, lần trước muốn Thác Bạt Yến làm trắc phi của Quân Mặc Thần không thành, lần này lại trực tiếp đưa nữ tử đoan trang hiền thực này đến phủ Trấn Nam vương, trước đó cũng không hề thăm hỏi, trực tiếp đưa người đến, còn mang theo thánh chỉ, cho dù Vân Thanh Nhiễm không đồng ý cũng không được.

Lúc này nhân vật chính Quân Mặc Thần cũng đã đi đến đại sảnh, là Quân Kiệt đẩy hán đi, vẻ mặt hán xanh xao, cả người thoát nhìn còn tiêu tụy hư nhược hơn so với hôm qua.

Hôm nay Quân Mặc Thần thức dậy có chút trễ, đêm qua ép buộc khiến thân thể hán tổn thương không nhỏ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần, chuyện tối hôm qua nàng còn chưa kịp hỏi hán, nàng rất khẳng định là Quân Mặc Thần đã điểm huyết ngù của nàng, việc này cũng không có gì kỳ quái, Quân Mặc Thần có phụ thân võ nghệ hơn người, bản thân biết điểm chút huyết cũng bình thường, chỉ động đầu ngón tay lại không tổn hao nhiều khí lực.

Quân Mặc Thần giương mắt, ánh mắt đầu tiên nhìn một lượt trên người Vân Thanh Nhiễm, hôm qua nàng ngủ thật sâu, sáng nay thần thái thoải mái hơn, ngược lại hán không ngủ được, trong lòng có chút khó chịu.

Sau đó tầm mắt Quân Mặc Thần di chuyển tới trên người Hoa ma ma, Hoa ma ma là người bên cạnh thái hậu, nay bà ta ở đây, có thể là phụng mệnh thái hậu nương nương.

Sau đó Quân Mặc Thần lại nhìn về phía Nạp Lan Tú Nhi, trước kia Quân Mặc Thần chưa từng gặp qua nữ nhân này, thân trang phục kia, chắc chắn không phải chỉ là tiểu cung nữ.

“Nô tài thỉnh an thế tử gia, thế tử gia vạn phúc kim an, nô tài phụng mệnh thái hậu nương nương, đưa Nạp Lan cô nương tới gặp thế tử gia, theo ý chỉ của thái hậu nương nương, từ hôm nay trở đi, Nạp Lan cô nương trở thành trắc phi của thế tử gia, hầu hạ bên cạnh thế tử gia, Nạp Lan cô nương huệ chất lan tâm, hào phóng hữu lễ, là người mà thái hậu nương nương đặc biệt lựa chọn giúp thế tử gia.”

Quan trọng nhất là, vị Nạp Lan cô nương này biết rõ làm thế nào để hầu hạ thế tử gia, biết phục vụ thế tử gia ở trên giường ra sao, tận tâm tận lực thế nào để lưu lại một hậu nhân cho thế tử gia! Trước khi đến phủ Trấn Nam vương Nạp Lan Tú Nhi đã được các vị ma ma đứng đầu trong cung huấn luyện, những điều nên học tập nàng đều đã học xong.

Hoa ma ma nói xong thì thấy Nạp Lan Tú Nhi tiến lên, đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, hành lễ với Quân Mặc Thần, “Thần thiếp thỉnh an thế tử gia.”

Nạp Lan Tú Nhi quỳ trước mặt Quân Mặc Thần, chờ Quân Mặc Thần đáp lại, cả buổi cũng không thấy thế tử gia có động tác gì.

“Thế tử gia?” Hoa ma ma lên tiếng, muốn nhắc nhở vị chủ tử này một chút, thế tử gia, trước mặt ngài còn có người đang quỳ đây.

Thật lâu sau, Quân Mặc Thần mới mở miệng, “Khụ khụ... chuyện trong hậu viện của bản thế tử do thế tử phi quản... trắc phi thị thiếp đều do thế tử phi lo liệu, Hoa ma ma đi hỏi thế tử phi thì hơn.”

Một câu của Quân Mặc Thần đã quăng gánh nặng lên người Vân Thanh Nhiễm.

Thanh âm của Quân Mặc Thần rất nhẹ rất trầm cũng rất phù phiếm, cả người đều không có khí lực, thấy thế nào cũng giống như một người sắp chết, làm cho người ta nhìn vào không khỏi sinh ra loại tình cảm thương tiếc, quả thực rất xấu hổ khi bất cứ chuyện gì cũng đến lại nhai với vị thế tử gia không còn sống được bao lâu này.

Vốn chuyện này cũng nên do Vân Thanh Nhiễm quản, cho nên lực chú ý của mọi người lại tập trung về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đánh giá Nạp Lan Tú Nhi một phen, hiện tại xem ra, vị Nạp Lan tiểu thư này là một tiểu thư khuê các điển hình, dịu dàng đoan trang, không hổ danh là người được thái hậu lựa chọn, dung mạo xinh đẹp, dáng vẻ hào phóng.

Nếu dựa theo tiêu chuẩn nhìn người của Vân Thanh Nhiễm, nàng khẳng định gặt đầu, loại nữ nhân này ở thời đại của nàng là nữ thần của những tên trạch nam, là đối tượng hoàn mỹ để lúc mỗi tên trạch nam độc thân trốn ở trong nhà dâm ý xiên xẹo, “Ta thấy không tệ, có da có thịt, nếu thế tử gia nhìn vừa mắt, vậy thu đi.”

Vân Thanh Nhiễm rất khéo hiểu lòng người nói.

“Khụ khụ khụ...” Thân thể ngày hôm nay của Quân Mặc Thần thoát nhìn vô cùng không tốt, ngay cả tiếng ho khan cũng cực kỳ vô lực, “Ái phi thật vô cùng hào phóng, được thế tử này, phu còn yêu cầu gì hơn...” Quân Mặc Thần giống như đang khen ngợi Vân Thanh Nhiễm.

Chỉ là nghĩ điều có chút kỳ quái, là ca ngợi hay là châm chọc?

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, thế từ gia rốt cuộc muốn nói gì?

Lúc này Quân Mặc Thần cúi đầu nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi luôn cúi thấp đầu vẫn quỳ trước mặt hắn, “Nếu thế từ phi, khụ khụ thế từ phi đã đáp ứng rồi, vậy bản thế từ... tất nhiên sẽ không còn gì... muốn nói, đi cảm ơn chính phi tỷ tỷ của ngươi đi... khụ khụ...”

Quân Mặc Thần ho nhẹ hai tiếng rồi rũ đầu xuống, không hề nhìn Vân Thanh Nhiễm cũng không nhìn Nạp Lan Tú Nhi.

“Tạ thế từ gia.” Nạp Lan Tú Nhi nghe vậy đứng dậy, đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Muội muội ra mắt tỷ tỷ, ngày sau muội muội nhất định sẽ cùng tỷ tỷ hầu hạ thế từ gia thật tốt, nếu có chỗ nào làm không đúng, mong tỷ tỷ tha thứ nhiều hơn.”

Nạp Lan Tú Nhi không hổ là xuất thân tiểu thư khuê các, nói chuyện rất dễ nghe.

“Ừ...” Vân Thanh Nhiễm không có hứng thú gì với Nạp Lan Tú Nhi, chỉ thân nhiên lên tiếng.

Quân Mặc Thần thấy Vân Thanh Nhiễm không có bất kỳ bài xích đối với Nạp Lan Tú Nhi, ánh mắt trầm xuống, sau đó nói với Quân Kiệt ở phía sau: “Đẩy bản thế từ trở về phòng.”

Hôm nay thân thể Quân Mặc Thần thật sự không tốt, lúc này cũng không muốn tiếp tục ở lại đại sảnh.

Quân Kiệt nhìn Quân Mặc Thần, trong lòng sốt ruột, sao thế từ phi nương nương lại có thể đồng ý như vậy chứ? Lúc trước không phải thế từ phi nương nương đều không đồng ý cho thế từ gia nạp trắc phi ư?

Chuyện lúc trước thế từ gia vì thế từ phi làm chính mình bị thương, hôm qua lại vì thế từ phi nương nương giằng co cả đêm, có thể thấy được thế từ gia thật sự thương thế từ phi thương đến tận trong xương tủy rồi!

Thế từ gia thương thế từ phi nương nương như vậy, nhưng mà trong lòng thế từ phi nương nương lại không có thế từ gia, để trong phủ nhiều thêm một trắc phi nương nương cũng không cảm thấy sao cả, nếu đổi thành vương phi nương nương, đã sớm lấy đao chém người rồi.

Đây chính là chuyện có thật, hoàng thượng từng đưa nữ nhân vào trong vương phủ, chuyện đầu tiên vương phi làm ra, là lấy đao chém về phía nữ nhân kia, dọa cả công công tới tuyên chỉ ngay cả thánh chỉ trên tay cũng không cầm.

Quân Kiệt chung sống với Vân Thanh Nhiễm một thời gian, cảm thấy nếu Vân Thanh Nhiễm giống vương phi nương nương bọn họ yêu thương vương gia, thì cho dù không lấy đao chém người, cũng sẽ không mặc kệ cho nữ tử khác bước vào cửa, xem ra trong lòng thế từ phi nương nương thực sự không có thế từ gia.

Trong lòng Quân Kiệt có lời, khó chịu thay gia nhà bọn họ, thế nhưng bản thân chỉ là một tùy tùng, mặc dù được thế từ gia tín nhiệm, cũng không có nghĩa là hắn có thể lộng quyền, nên chỉ có thể đem những lời này nuốt trở lại bụng mình.

Chân trước Quân Mặc Thần vừa mới đi, Hoa ma ma đã nói chuyện.

“Thế từ phi nương nương, tuy rằng Nạp Lan tiểu thư là trắc phi, có điều thái hậu nương nương đã nói, mẫu thân đứa nhỏ sau này của thế từ gia nhất định sẽ là chính phi.”

Hoa ma ma ý vào có thái hậu nương nương ở phía sau chống lưng cho bà ta, nên thái độ với Vân Thanh Nhiễm đương nhiên cũng không cung kính.

Những lời này Hoa ma ma cố tình nói cho Vân Thanh Nhiễm, ý bảo Vân Thanh Nhiễm đừng đắc ý, tuy rằng hiện tại nàng là chính phi, nhưng mà ngày sau, chính phi là ai còn chưa biết được!

Hoa ma ma này vẫn chưa nói xong, bà ta lại tiếp tục nói: “Hôm nay khi thái hậu nương nương bảo lão nô hộ tống Nạp Lan tiểu thư đến Vương phủ, đã ban nô tài cho Nạp Lan tiểu thư, về sau, Nạp Lan tiểu thư chính là chủ tử của nô tài, từ ngày mai, lão nô sẽ ở trong vương phủ, về sau lão nô chính là nô tài của vương phủ.”

Bà ta sau này là nô tài Vương phủ?

Vì sao những lời này lại nghe giống như về sau Vân Thanh Nhiễm thành nô tài của bà ta vậy?

Sự uy hiếp trong lời nói của Hoa ma ma chỉ cần là người có nhĩ lực đều nghe ra được, Vân Thanh Nhiễm đem lời bà ta phiên dịch trắng ra chính là, từ nay về sau vị trắc phi nương nương này do Hoa ma ma bảo vệ, mà phía sau Hoa ma ma còn có thái hậu nương nương chống lưng, Vân Thanh Nhiễm người đừng nghĩ đến việc khi dễ vị trắc phi nương nương mới tới này!

“Ngươi thật sự là lão nhân trong cung? Vậy những quy củ ngươi học được đều chạy đi nơi nào rồi! Chẳng lẽ ngươi đã quên chủ mẫu Vương phủ là mẫu phi à? Ngươi là một nô tài đến Vương phủ trình diện, không đi gặp mẫu phi trước, lại chạy tới tìm bản cung? Người biết thì sẽ cho rằng lão ma ma không hiểu quy củ, người không biết sẽ cho rằng do bản cung vượt quá chức phận đấy!”

Vân Thanh Nhiễm lạnh lùng nói, thật sự là buồn cười, nàng không tính nợ cũ với bà ta, bà ta ngược lại, vừa tới vương phủ mộng còn chưa ngồi ấm chỗ đã tự mình gọi nàng tới đây?

Vân Thanh Nhiễm luôn xử sự theo nguyên tắc người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, cứ giải quyết trước!

Hoa ma ma cùng Nạp Lan Tú Nhi đến Vương phủ, chỉ sợ là không có ý định cho nàng những ngày tháng yên lành, bà ta tốt nhất nên ngoan ngoãn mà làm lão ma ma của bà ta đi.

Hoa ma ma bị Vân Thanh Nhiễm quở trách một trận, muốn phản bác, lại không tìm được lời, hôm nay bà ta lĩnh ý chỉ thái hậu nương nương cùng Nạp Lan Tú Nhi đến phủ Trấn Nam vương, sau khi đến vương phủ lại không gặp vương gia và vương phi, bởi vì vội vã muốn đưa Nạp lan Tú Nhi đến gặp thế tử gia, nên không nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ lại khiến cho Vân Thanh Nhiễm bắt được lỗi này.

“Tỷ tỷ đừng tức giận ma ma, là muội muội không tốt, do muội muội vội vã muốn đến gặp tỷ tỷ, lo lắng không chu toàn, mong tỷ tỷ thứ tội.” Nạp Lan Tú Nhi bước lên phía trước thỉnh tội với Vân Thanh Nhiễm

Vội vã tới gặp Vân Thanh Nhiễm? Cho dù là vội vã muốn tới gặp người, cũng sợ là không phải vội vã đến gặp Vân Thanh Nhiễm, mà là thế tử gia đi!

Kỳ thật nếu so tuổi tác, Nạp Lan Tú Nhi còn hơn Vân Thanh Nhiễm một tuổi, cũng khó cho nàng ta có thể gọi một tiếng tỷ tỷ này trôi chảy như vậy.

Vân Thanh Nhiễm đánh giá Nạp Lan Tú Nhi một phen, nếu nàng ta chẳng qua vì hoàng mệnh khó dễ, thì cũng chỉ có thể tính là một nữ tử số khổ, nếu không phải... vậy đừng chưa nói được.

“Chính người đi đến gặp mẫu phi đi, bản cung một mình, bản cung đi trước.” Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi vừa vội vã biện giải giúp Hoa ma ma, tuy rằng không chán ghét, nhưng cũng không có tâm tư tán gẫu với nàng ta.

Vân Thanh Nhiễm sẽ không giống Nạp Lan Tú Nhi gọi tỷ tỷ muội muội thân thiết như vậy. Cùng Nạp Lan Tú Nhi, nàng không có bất kỳ lời thân thiết nào để nói.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, sau khi không nhìn thấy bóng dáng Vân Thanh Nhiễm, Hoa ma ma hừ lạnh một tiếng, “Người điên tinh thì vẫn chỉ là người điên, không hiểu chuyện vẫn cứ không hiểu chuyện!”

“Hoa ma ma chớ tức giận, về sau ở trong vương phủ xa lạ này, ta còn phải dựa vào ma ma nhiều.” Nạp Lan Tú Nhi trấn an Hoa ma ma.

Hoa ma ma liếc mắt nhìn Nạp Lan Tú Nhi một cái, mới vừa rồi Nạp Lan Tú Nhi còn thay chính mình giải vây, nên nói với nàng ta, “Nương nương, có một câu nô tài cần phải nói với ngài, thế tử gia tuy chỉ là chủ nhân đoàn mệnh, nhưng nếu có thể sinh hạ một đứa nhỏ cho hần, đứa nhỏ này vừa sinh ra nhất định sẽ là vương gia tương lai, mà nương đứa bé này, nhất định sẽ hưởng vinh hoa phú quý cả đời không hết.”

“Đa tạ ma ma chỉ điểm, chuyện sinh đứa nhỏ toàn bộ đều dựa vào ông trời, về sau nếu ta có gì không hiểu, vẫn cần ma ma chỉ bảo nhiều hơn.” Nạp Lan Tú Nhi rất dịu dàng nói với Hoa ma ma.

Đối với thái độ “không trí tiền thù” không nóng không lạnh này của Nạp Lan Tú Nhi, Hoa ma ma cũng không vừa lòng, “Nương nương, đứa nhỏ này tuy rằng phải xem ông trời, nhưng cơ hội vẫn cần bản thân tranh thủ, nương nương lúc trước chưa từng gặp qua thế tử gia và thế tử phi, không biết thế tử gia vô cùng yêu thương thế tử phi, có vài cơ hội vẫn cần do chính nương nương người tranh thủ, nếu nương nương người không tranh thủ, sợ là ngay cả cơ hội cùng phòng với thế tử gia cũng không có.”

“Đa tạ ma ma nhắc nhở.” Nạp Lan Tú Nhi một bộ dáng ôn hòa, cũng không biết nàng ta có nghe lọt được không.

Hoa ma ma trầm nghĩ, quên đi, dù sao bà ta cũng chỉ đi theo Nạp Lan Tú Nhi này một thời gian, đợi sau khi nhiệm vụ hoàn thành bà ta có thể trở về bên người thái hậu.

Về phần trắc phi nương nương mới phong này, nếu nàng ta có thể hoài thai đứa nhỏ của thế tử gia, đương nhiên là tốt, thứ nhất là giải quyết được tâm sự của thái hậu nương nương, thứ hai là bà ta cũng được thân phận, tốt xấu gì bà ta cũng là nô tài đi theo nàng ta một thời gian, chủ tử quý, nô tài tất sẽ vinh.

Trái lại, nếu nàng ta không thể sinh hạ đứa nhỏ cho thế tử gia, thì đó chính là nàng ta không có tiền đồ, thái hậu nương nương có bực cũng không phải bực với người làm nô tài bà đây.

Trên mặt Nạp Lan Tú Nhi rất ôn hòa, nhưng thật ra trong lòng không ôn hòa như vậy, những điều Hoa ma ma nói nàng đều biết, bằng không nàng sẽ không bằng lòng tiến vào vương phủ làm trắc phi của một con ma bệnh.

Giống như Hoa ma ma nói, chỉ cần nàng sinh hạ được đứa nhỏ của thế tử gia, sau này hai chân thế tử gia đuổi thẳng, thì đứa nhỏ của nàng sẽ là vương gia tương lai.

Có điều nàng thông minh hơn Hoa ma ma, nàng hiểu được làm sao để che dấu dã tâm của mình, không lộ tâm tư của mình ra bên ngoài.

Hoa ma ma cùng Nạp Lan Tú Nhi đều không chú ý tới, Vân Thanh Nhiễm vốn đã rời khỏi lúc này lại đang đứng bên ngoài cửa, nàng vẫn chưa đi, đối thoại giữa hai người bọn họ Vân Thanh Nhiễm đều nghe không sót một chữ.

Tâm tư của Hoa ma ma Vân Thanh Nhiễm xem như nghe rõ, còn về Nạp Lan Tú Nhi... Vân Thanh Nhiễm vẫn bảo trì thái độ, nàng sẽ lưu ý nữ nhân này.

Vân Thanh Nhiễm trở về Kim Dật Hiền, lại thấy Lục Trúc đang đứng ở cửa lo lắng chờ.

“Tiểu thư cuối cùng người cũng trở về!” Lục Trúc chờ Vân Thanh Nhiễm sốt ruột muốn chết.

“Làm sao vậy? Có chuyện gấp gì?” Vân Thanh Nhiễm thấy buổi sáng Lục Trúc vẫn bình thường, sau khi nàng đến đại sảnh một chuyến rồi trở về thì nha đầu này đã vội như kiến bò trong chảo nóng rồi.

“Là thế tử gia, sáng nay thế tử gia vừa tỉnh lại, nghe nói người trong cung tới gọi tiểu thư đến chính sảnh, ngài ấy để Quân Kiệt đẩy ngài ấy đi, không dùng bữa sáng, nhóm nô tài đều đã chuẩn bị đồ ăn chờ thế tử gia về dùng bữa, nhưng mà sau khi trở về thì thế tử gia vào phòng, chưa ăn một chút gì, bọn nô tài sốt ruột, bảo phòng bếp không ngừng đổi món ăn, đi vào vài lần, thế tử gia vẫn không ăn, nghe Thư Nhi đưa thức ăn vào nói, thế tử gia như vậy sợ là... sợ là...”

Quân Mặc Thần hôm nay thoát nhìn yếu ớt hơn ngày thường, giống như lập tức sẽ tắt thở, lúc này lại không ăn gì... Toàn bộ mọi người ở Kim Dật Hiền đều lo lắng, Quân Kiệt cũng đã chạy đi tìm vương gia và vương phi.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy nhũn mảy, hôm nay Quân Mặc Thần có chút là lạ, “Ta đã biết.”

Vân Thanh Nhiễm nghe Lục Trúc nói xong rồi đi vào phòng Quân Mặc Thần.

Cửa phòng mở ra, trong phòng Quân Mặc Thần đang ngồi bên giường, hắt trên xe lăn rất yên lặng, rất an tường.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn, hỏi Quân Mặc Thần, “Vì sao không ăn?”

“Khụ khụ... không có việc gì, thân thể bản thể từ có chút không khoẻ, ăn không vô những thứ này.” Quân Mặc Thần không phải đang giận dữ, là thân thể thực sự không thoải mái, thân thể ngày hôm nay của hắn yếu ớt cỡ nào, khó chịu bao nhiêu, chỉ có chính hắn là rõ ràng nhất, người khác không thể nào lĩnh hội hay tưởng tượng được.

Đau khổ tới hôm qua Quân Mặc Thần không hề đề cập với Vân Thanh Nhiễm, hắn còn dặn dò cho Quân Kiệt bọn họ không nhắc đến một chữ với người trong phủ, cho nên Vân Thanh Nhiễm không có khả năng biết được.

Vân Thanh Nhiễm chỉ biết là Quân Mặc Thần điểm huyết ngữ của nàng làm cho nàng ngủ mất, lại không biết sau khi Quân Mặc Thần điểm huyết ngữ của nàng còn vận khí giúp nàng.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đồ ăn trên bàn, chủng loại không ít, bởi vì Quân Mặc Thần ăn không vô, cho nên làm không ít đồ ăn, nhưng mà Quân Mặc Thần đều không chạm qua.

“Có hương vị gì đặc biệt muốn ăn không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần, thân thể này của hắn, không ăn thì không được.

Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, muốn từ trong mắt Vân Thanh Nhiễm tìm ra cái gì đó, dừng lại một lúc mới nói: “Vị ngọt mát.”

Vân Thanh Nhiễm suy tư một chút, “Ngươi chờ ta một chút.”

Nói xong lại thấy Vân Thanh Nhiễm xoay người rồi khỏi phòng.

“Thu Ảnh, đi theo nàng, cách xa chút.” Quân Mặc Thần nói với ám vệ ngoài cửa.

“Vâng, thưa gia.” Thu Ảnh từng theo Vân Thanh Nhiễm một lần.

Quân Mặc Thần vừa chờ, đã chờ thời gian khá lâu.

Ước chừng qua một canh giờ, Vân Thanh Nhiễm mới trở lại, nàng bước vào cửa phòng, trong tay còn bưng một cái bát, bên trong dường như chỉ là nước mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm đem bát nước kia đến trước mặt Quân Mặc Thần, “Ngươi ném thử đi.”

Quân Mặc Thần nhìn thoáng cái bát kia, nước trong bát trong veo có chút sắc cam, hắn bưng bát lên nhấp một ngụm, vị ngọt lập tức tràn ngập trong khoang miệng của hắn, khác với hương vị của đường đỏ, vị ngọt này càng thêm ngọt thuần hơn.

“Là cái gì?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Mật ong, nếu ngươi thích, vẫn còn không ít, lần sau khô miệng thì lấy uống, phổi và cổ họng ngươi không được tốt, không thích hợp ăn quá nhiều đồ ngọt, nhưng mà dùng mật ong thì không sao.” Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần bưng bát mật ong kia, trên mặt còn có chút vui mừng, có đôi khi nam nhân này làm cho người ta thực đau lòng, sống so với ai cũng đều vất vả hơn, sáng sớm ngay ăn cả một bữa cơm cũng ăn không vô.

“Ừ...” Quân Mặc Thần thản nhiên lên tiếng, “Khụ khụ khụ... cảm ơn ái phi... trên mặt ái phi khi nào lại nhiều hơn một nốt đỏ vậy?”

Nốt đỏ à? Vân Thanh Nhiễm sờ mặt một chút, thật sự có chỗ bị sưng lên, khẽ chạm vào còn rất đau, “Đại khái là do trời quá nóng, nên mọc mụn rồi. Ngươi nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài một chuyến.”

Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần vài câu rồi đi ra cửa.

Vân Thanh Nhiễm đi rồi, Thu Ảnh mới hiện thân.

“Bầm thế tử gia, vừa rồi thế tử phi nương nương đi đến vùng phụ cận trên núi, tìm một cái tổ ong mật, đoạt mật với ong mật...” Thu Ảnh thành thật kể lại hình ảnh hần nhìn thấy khi theo dõi Vân Thanh Nhiễm, may mắn là hần sợ Vân Thanh Nhiễm phát hiện ra nên đứng khá xa.

“Khụ khụ... cái mụn này mọc cũng thật đúng lúc...” Quân Mặc Thần thần nhiên nói.

Thu Ảnh không biết Quân Mặc Thần cảm khái cái gì, hần tiếp tục hướng về phía Quân Mặc Thần báo cáo: “Rồi sau đó thế tử phi nương nương lại đi đến hồ tuyên nổi danh trong kinh thành, lấy nước suối.” Nước suối hồ tuyên kia nổi tiếng là có vị ngọt lành.

Vì thế mới có bát mật ong mà Quân Mặc Thần vừa mới uống xong kia.

Thu Ảnh trầm nghĩ, thật ra thế tử phi nương nương đối với thế tử gia vẫn rất tốt.

“Ừ... Ngươi đi xuống đi...” Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn thoáng qua chiếc bát bạch ngọc trong tay hần, ánh mắt có chút sâu thẳm.

★

Sau khi Vân Thanh Nhiễm thay nam trang xong thì đi ra cửa, Mộ Dung Tu bị bệnh, Mộc Bách Dương đang thử chẩn trị cho hần, đương nhiên không thể quan tâm việc buôn bán trong kinh thành, hiện giờ Vân Thanh Nhiễm là tân giáo chủ, cũng không tiện bỏ mặc không quản.

Chân trước của Vân Thanh Nhiễm vừa bước ra khỏi cửa lớn của phủ Trấn Nam vương, sau lưng Nạp Lan Tú Nhi đã có hành động.

Nạp Lan Tú Nhi bưng một đồng đồ ăn nằng ta tự tay làm bước vào Kim Dật Hiên.

Nạp Lan Tú Nhi còn chưa gặp được vương gia và vương phi, đã cho người đi thông truyền vài lần, đều nói hai người không rảnh, kỳ thực vương gia thật sự không rảnh, nhưng vương phi lại rất nhàn rỗi, có điều vương phi không muốn gặp Nạp Lan Tú Nhi.

Dạ Hồn không thích lá mặt lá trái với người ta, trách phi này là do thái hậu đưa tới, bà vô cùng rõ tính tình của con trai mình, cũng biết con mình sẽ không thích Nạp Lan Tú Nhi, vậy thì bà gặp Nạp Lan Tú Nhi cũng không có gì để nói, sự việc tới qua bà vẫn canh cánh trong lòng, sẽ không đi sai thêm bước nữa.

Quần gia phụ trách dọn một viện cho Nạp Lan Tú Nhi, tốt xấu gì cũng là người thái hậu đưa tới, cũng không thể luôn để nằng ta ở trong chính sảnh. Dù sao phủ Trấn Nam vương cũng rộng rãi, có thể an bài một chỗ cho chủ tử ở.

Nạp Lan Tú Nhi cũng không rảnh rồi, lúc này nghe được Quân Mặc Thần trong Kim Dật Hiên không ăn uống được gì, vì thế xuống bếp làm một đồng đồ ăn cho Quân Mặc Thần, nấu một chút cháo, cùng một ít thức ăn nằng ta tỉ mỉ chuẩn bị, còn tự mình làm canh khai vị ngon miệng.

Nạp Lan Tú Nhi đích thân đưa qua cho Quân Mặc Thần.

Hạ nhân bên trong Kim Dật Hiên nhìn thấy Nạp Lan Tú Nhi, cũng không dám ngăn cản, hiện giờ ở trong vương phủ này nằng ta là trắc phi của thế tử, tin tức này không qua bao lâu mọi người trong phủ đều đã biết.

Nạp Lan Tú Nhi sai hạ nhân giúp nằng mở cửa phòng Quân Mặc Thần, sau đó bưng đồ ăn vào cho Quân Mặc Thần.

Nằng ta vào cửa thì nhìn thấy Quân Mặc Thần đang ngồi ở một bên đọc sách, nên để toàn bộ thức ăn lên trên bàn, sau đó nhẹ nhàng đi đến trước mặt Quân Mặc Thần.

“Thần thiếp thỉnh an thế tử gia, thần thiếp nghe nói thế tử gia không có khẩu vị, nên tự mình xuống bếp làm một ít thức ăn, nếu thế tử gia không chê, thì ăn thử xem, có lẽ sẽ hợp khẩu vị thế tử gia.”

Sau khi Nạp Lan Tú Nhi bước vào cửa Quân Mặc Thần đã phát hiện, chẳng qua ánh mắt hần không nhìn nằng ta, mà vẫn dừng ở quyển sách trên tay hần, lúc này Nạp Lan Tú Nhi quỳ xuống trước mặt hần, Quân Mặc Thần cũng vẫn không nhìn tới, cũng không đứng dậy nhìn thức ăn mà Nạp Lan Tú Nhi chuẩn bị cho hần, càng không để Nạp Lan Tú Nhi đứng lên.

Quân Mặc Thần không bảo nằng đứng dậy, Nạp Lan Tú Nhi cũng chỉ có thể quỳ như vậy, quỳ đến khi hai đầu gối đều đau.

Không biết qua bao lâu, Quân Mặc Thần mới buông sách trong tay ra, cúi đầu nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi đang quỳ trước mặt hần, “Sáng sớm ngày mai, bản thế tử sẽ sai người đưa ngươi trở về.”

Đợi lâu như vậy, Nạp Lan Tú Nhi không nghĩ tới thế nhưng mình lại đợi được một câu nói như vậy.

“Thế tử gia, thần thiếp có chỗ nào không tốt ư? Thần thiếp nguyện ý chịu phạt, xin thế tử gia đừng đuổi thần thiếp đi!” Nạp Lan Tú Nhi cảm thấy rất ủy

khuất, chẳng qua chỉ vội đến đưa đồ ăn cho Quân Mặc Thần, lại không hiểu ra sao bị lạnh nhạt, ngay sau đó đã tuyên bố đuổi ra khỏi Vương phủ.

“Bản thể từ chính là muốn đuổi người đi.” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, hần ốm yếu nên trước giờ nói chuyện thường chậm hơn người khác một nhịp, ngữ điệu luôn rất bình thản, không có một chút gợn sóng nào.

“Thế từ gia, nếu thần thiếp có làm sai chỗ nào, thế từ gia cứ việc trách phạt thần thiếp là được, nếu thế từ gia đuổi thần thiếp ra khỏi Vương phủ, thần thiếp sẽ không sống nổi, nếu thái hậu nương nương trách tội thần thiếp không hầu hạ tốt cho thế từ gia, người nhà thần thiếp cũng sẽ bị liên lụy, nếu là như thế, thần thiếp khấn cầu thế từ gia ban thưởng tử tội cho thần thiếp! Thần thiếp đã bước vào phủ Trần Nam vương, sẽ là người của phủ Trần Nam vương, dù chết cũng là quý của phủ Trần Nam vương.”

Nạp Lan Tú Nhi bên này còn chưa bắt đầu diễn, Quân Mặc Thần bên kia đã bảo ngừng, việc này đối lại là ai chỉ sợ cũng đều không cam tâm đi?

Nạp Lan Tú Nhi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nếu không có lý do gì, cho dù hần là thế từ gia, cũng không thể tùy tiện đuổi trác phi mà thái hậu nương nương đưa tới được? Nàng ta vừa mới vào phủ, cho dù muốn lấy thất xuất chi điều ra để hù dọa ta sợ rằng cũng không thể đủ đâu?

“Khụ khụ... lúc người tới gần... bản thể từ... bản thể từ cảm thấy cả người đều không thoải mái... Cũng không biết, bản thể từ sống lâu với người... khụ khụ... mạng có thể càng ngắn hơn không?” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm nói ra lý do của hần.

Nạp Lan Tú Nhi vừa kinh ngạc vừa ủy khuất, mình tới gần thế từ gia khiến cho thế từ gia cảm thấy khó chịu?

Đây là lý do kiểu gì? Trên người nàng không bệnh không độc, sao có thể làm cho thế từ gia không thoải mái được?

Nhưng mà Nạp Lan Tú Nhi cũng biết, nếu thế từ gia thật sự nói như vậy, ai có thể hoài nghi đây? Hần nói khó chịu thì chính là khó chịu, thái hậu nương nương không có khả năng không để ý đến cảm thụ của Quân Mặc Thần, mạo hiểm nguy cơ khiến thế từ gia khó chịu mà lưu Nạp Lan Tú Nhi lại bên người hần!

Quân Mặc Thần muốn đuổi đi một người, lý do còn rất nhiều!

Vốn dĩ Nạp Lan Tú Nhi còn một đồng tâm địa gian xảo, kết quả Quân Mặc Thần người này, ngay cả cơ hội sử dụng cũng không có.

“Thần thiếp hiểu được... Thần thiếp cáo lui, sáng sớm ngày mai thần thiếp sẽ đi.” Nạp Lan Tú Nhi là người thông minh, nàng ta biết nếu lúc này mình vẫn tiếp tục dây dưa sẽ chỉ khiến cho thế từ gia càng thêm chán ghét nàng ta mà thôi, cho nên thông minh một chút, hiện tại nàng ta cũng chỉ có thể thuận theo ý tứ của thế từ gia.

Thế từ gia cho kỳ hạn là sáng sớm ngày mai, đêm nay nàng ta vẫn còn cơ hội, trở về phải nghĩ biện pháp!

Nạp Lan Tú Nhi xoay người trở về, lúc đi đến cửa, “Thế từ gia, những thức ăn này là đồ ăn quê nhà của thần thiếp, kích thích ngon miệng, nếu thế từ gia không ngại thì hãy thử một chút...”

Nói xong, Nạp Lan Tú Nhi rũ mắt lui ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Người Là Người Nhà Của Ta

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đi ra khỏi Vương phủ thì đi từ lâu nhà mình lượn một vòng, vốn tưởng phải tốn chút sức lực mới làm cho quân sự tin tưởng nàng là chính chủ, ai ngờ vừa vào cửa, quân sự đã chạy ra tiếp đón nàng.

“Vân công tử ngài đã tới, tiểu nhân đợi ngài đã lâu.”

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua người nọ, để râu, trên mặt có một vết sẹo không nhìn rõ, đại khái có tuổi rồi, nên đã phai mờ đi, có bộ dạng thương nhân trung niên, không có gì khác biệt.

“Người nhận ra được ta?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Nhận được nhận được. Chủ tử yên tâm, trước khi đi lão chủ tử đã đem chuyện của ngài truyền đạt lại cho mọi người chúng ta, mọi người đều nhận ra

được chủ tử.” Chương quỹ vô cùng cung kính, thay vì nói là cung kính, không bằng nói là kính sợ.

Trước đó Vân Thanh Nhiễm đã nghe Mộ Dung Tu nói qua, đối với người của Thương Lan giáo cùng với người sinh sống ở Thương Lan, sự tồn tại của giáo chủ Thương Lan giáo giống như thần linh. Bây giờ xem ra đúng là như vậy.

“Chủ tử, có chuyện gì cần tiểu nhân xử lý thì cứ công đạo lại cho tiểu nhân lo liệu là được?”

“Không có gì, chỉ là Mộ Dung... à, sư huynh ta gần đây xảy ra chút chuyện, không phải hẳn phụ trách sinh ý trong kinh thành à? Nay hẳn phải dưỡng bệnh, cho nên ta đến xem.” Vân Thanh Nhiễm vừa nghĩ đến bên tai quanh quẩn tiếng gọi “mẫu thân” của Mộ Dung Tu nhất thời lông tóc dựng đứng, thật lo lắng nếu bệnh tình của Mộ Dung Tu chuyển biến xấu, có thể sẽ gây ra chuyện gì càng đáng sợ hơn không.

“Chủ tử yên tâm, chuyện này đại công tử đã biết, đại công tử đã sai trợ thủ đắc lực bên cạnh ngài ấy đến kinh thành giúp đỡ nhị công tử, ít ngày nữa đại công tử cũng sẽ tự mình đến kinh thành, tham kiến chủ tử.” Chương quỹ đáp.

Vân Thanh Nhiễm biết đại công tử trong miệng hẳn chính là đại sư huynh mà đến giờ nàng vẫn chưa có dịp gặp mặt, là nam nhân vô cùng chú trọng cuộc sống, rất biết kiếm tiền.

Đại sư huynh kia của nàng có lẽ hiểu rõ Mộ Dung Tu, biết Mộ Dung Tu không chịu nổi chuyện mẫu thân qua đời, cho dù chưa chắc đã đoán được Mộ Dung Tu sẽ điên, ít nhất cũng không có tâm tình để tiếp tục xử lý những cửa hàng bên này.

Nếu đại sư huynh đã lo lắng chu toàn như vậy, vậy hôm nay nàng xuất môn đến đây cũng không có việc gì, “Người tên gì?”

“Hồi chủ tử, tiểu nhân họ Dương, tên một chữ Lâm” Dương Lâm vội trả lời, có thể được giáo chủ Thương Lan hỏi tên, đó là vinh hạnh của hắn.

“Ừm.” Vân Thanh Nhiễm nhớ kỹ tên nam nhân này, sau đó nhìn thoáng qua tủ lâu, nếu đã đến đây, thì ăn chút gì rồi về, buổi sáng hôm nay chạy tới chạy lui, cũng đói bụng rồi, vừa vặn không phải thể tử gia khẩu vị không được tốt à, thuận tiện mang chút đồ ăn bên ngoài về cho hắn, có thể hắn sẽ thích, “Gian phòng trên lầu hẳn vẫn còn trống, ta lên nghỉ ngơi một chút.”

“Trống, tất nhiên là trống, gian phòng kia chỉ chủ tử và hai vị công tử mới có thể dùng, xin chủ tử theo tiểu nhân lên lầu.”

Dương Lâm dẫn Vân Thanh Nhiễm lên lầu.

Lúc đi qua một phòng nào đó, bên trong truyền ra từng tiếng làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Không biết còn tưởng đi nhầm vào kỹ viện!

“Sao lại thế này?” Trên mặt Vân Thanh Nhiễm lộ ra biểu tình không thể tin được, ông trời ơi, đây là tủ lâu đó, cho dù ở trong phòng, đóng cửa lại sẽ không có người khác, nhưng người ở trong này không khỏi cũng quá tùy tiện rồi?

Nghe được chất vấn của Vân Thanh Nhiễm, Dương Lâm nhỏ giọng hồi đáp: “Hồi chủ tử, ở trong này là Ký Bắc vương gia cùng một vị ái thiếp của hắn, bởi vì thân phận có chút đặc thù, chúng ta cũng không tiện đuổi người, nếu chủ tử không thích, bây giờ chúng ta sẽ mời người ta đi ra.”

Ký Bắc vương gia này muốn ở trong tủ lâu nhà người ta làm chuyện khuê phòng, tủ lâu bình thường đương nhiên sẽ không ngăn cản, không có việc gì ai nguyện ý đi đắc tội với Ký Bắc vương gia chứ? Đắc tội với Ký Bắc vương gia, đừng nói tủ lâu này không mở nữa, ngay cả kinh thành cũng không có cách nào để ở lại, nếu Ký Bắc vương gia thật sự động thủ, vậy thì hoàng triều Thịnh Vinh cũng đừng nghĩ đến việc lưu lại.

Cho nên Dương Lâm cũng không ngoại lệ, thà rằng đắc tội một vài khách nhân khác, cũng không đi quấy rầy Ký Bắc vương Hách Vu Thiên đang rất hưng trí, có điều nếu Vân Thanh Nhiễm không thích, vậy cái gì khác cũng đừng nói đến.

“Không sao, không đáng.” Vân Thanh Nhiễm nhún vai tỏ vẻ không sao cả, Hách Vu Thiên thích hoan ái ở nơi nào thì hoan ái, nàng không có việc gì cũng không đi trêu chọc đồng phiến toái Ký Bắc vương này.

“Ừ... A... Ừm...”

Trong gian phòng đó hiện đang khí thế ngất trời!

Thanh âm nữ nhân này Vân Thanh Nhiễm nghe thấy rất quen, không phải là giọng của Tần Tổ Tổ à? Lúc trước Tần Tổ Tổ vì chuyện của Vân Tử Hy mà đến tìm Vân Thanh Nhiễm gây sự mấy lần khiến Vân Thanh Nhiễm còn tưởng rằng nàng ta là một nữ nhân si tình, chỉ là dùng sai phương pháp, bây giờ nghe thấy âm thanh này, ý nghĩ trong lòng Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn bị phá vỡ.

Nghe nàng ta rên sung sướng như vậy, thế nào cũng không giống tâm không cam tình không nguyện mà?

Vân Thanh Nhiễm vào gian phòng đặc biệt, sau đó hỏi Dương Lâm, “Ta nhớ rõ trong gian phòng đặc biệt này có một gian nội các bí mật nhỉ, mà dựa theo phương vị thì ở ngay bên cạnh gian phòng của Ký Bắc vương gia đúng không?”

“Chủ tử nói không sai, gian phòng ngầm đó đều thông với ba gian phòng này.”

Kỳ thật gian phòng ngầm kia là khéo léo lợi dụng bố cục không gian, giữa bốn gian phòng tạo ra một nơi, một nơi mà những người khác đều không phát hiện ra được, bản thân kiến tạo không phải để cho ai nghỉ ngơi, ai mà rảnh rỗi đi mở một gian ngầm để nghỉ ngơi chứ?

Vân Thanh Nhiễm cười vui vẻ, thì ra căn phòng kia còn có tác dụng như vậy. “Đi, vào xem.”

“Vâng, chủ tử.” Dương Lâm vội mở cửa ám thất ẩn giấu cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đi theo Dương Lâm vào cửa, chỉ thấy Dương Lâm vén một bức họa trên tường lên, sau bức họa có một lỗ nhỏ, vừa vặn đủ để người ta nhìn trộm.

Vân Thanh Nhiễm cần lỗ nhỏ này, không phải là để nhìn lên, mà là dùng để nghe lên, nhìn lên đối với nàng mà nói là không cần thiết...

“Được rồi, vậy người đi ra ngoài trước đi.”

“Dạ chủ tử, tiểu nhân cáo lui trước, nếu chủ tử có chuyện gì thì có thể gọi tiểu nhân bất cứ lúc nào.” Dương Lâm nghe vậy liền lui ra ngoài.

Lúc trước Vân Thanh Nhiễm cũng đã tới phòng này vài lần, chẳng qua đều không chú ý vấn đề về vị trí của phòng này, dù sao sử dụng dị năng sẽ tiêu hao nhiều tinh lực của nàng, nàng không có việc gì sẽ không dùng nó để nhìn loạn khắp nơi.

Giờ đã biết rồi, Vân Thanh Nhiễm nhìn bốn phía của gian phòng một lượt, phòng này quả nhiên được xây giữa bốn phòng ngoài, trong đó một phía là gian phòng đặc thù của các nàng, ba phía còn lại phân biệt là ba bên, trong đó hai bên đều treo bức họa, sau khi vén lên là có thể từ lỗ nhỏ nhìn ra mọi thứ của gian phòng bên cạnh, còn một mặt là trên vách tường bên trong giường, treo một cái phù bình an, vén lên cũng có một lỗ nhỏ.

Lúc này trong gian phòng của Ký Bắc vương Hách Vu Thiên đang trình diễn một màn vô cùng nóng bỏng.

Thân hình Hách Vu Thiên rất to lớn, thể tích ước chừng to gấp hai lần Tần Tổ Tổ, màu da hai người cũng khác biệt rất lớn, làn da Hách Vu Thiên ngăm đen, còn Tần Tổ Tổ lại rất trắng.

Nơi này là tửu lâu, không phải kỹ viện, tất nhiên trong phòng sẽ không có giường, đương nhiên, ngoại trừ căn phòng đặc thù của Vân Thanh Nhiễm.

Cho nên lúc này cái bàn sẽ thành nơi hoan ái của Hách Vu Thiên và Tần Tổ Tổ.

Ước chừng lại qua một khắc, động tác cuồng dã của hai người kia mới dừng lại, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Tần Tổ Tổ mới vừa rồi còn kêu vô cùng hưng phấn, xong việc lại xụi lơ ở trên bàn, động cũng động không nổi.

Trên bàn vốn để bày đồ ăn giờ loạn thành một đoàn, mùi dâm mỹ tràn ngập toàn bộ bên trong phòng.

Trên mặt Ký Bắc vương không có quá nhiều thỏa mãn sau khi hoan ái, ngược lại còn có không ít tức giận.

“Vương gia, ngài không cần tức giận...” Tần Tổ Tổ tuy rằng cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn gượng chống thân mình đứng dậy, sẵn sàng phủ thêm áo khoác cho Hách Vu Thiên, thanh âm nũng nịu vô cùng quyến rũ.

“Hừ!” Hách Vu Thiên hừ lạnh một tiếng, “Quân Vô Ý còn thật sự cho mình là ai!”

Nghe Hách Vu Thiên nhắc đến Quân Vô Ý, Vân Thanh Nhiễm càng thêm vẻn tai để nghe, vốn dĩ lòng hiếu kỳ của Vân Thanh Nhiễm không lớn, nhưng nếu chuyện có liên quan đến phụ vương, Vân Thanh Nhiễm đương nhiên muốn nghe nhiều hơn một chút.

“Vương gia...” Đôi tay Tần Tổ Tổ sờ tới sờ lui trên người Hách Vu Thiên, không biết nàng ta đang muốn bình ổn lửa giận cho Hách Vu Thiên hay là đang tạo ra lửa dục đây? “Vương gia, Quân Vô Ý kia đã không chịu cho vương gia ngài mặt mũi, vương gia cũng đừng để ý đến ông ta nữa...”

Tần Tổ Tổ ước gì Hách Vu Thiên làm gì đó với phủ Trần Nam vương, ai bảo Vân Thanh Nhiễm mà nàng ta chán ghét nhất đang là thể tử phi của phủ Trần Nam vương chứ?

“Vô tri!” Hách Vu Thiên quăng Tần Tổ Tổ ra, ném nàng ta ra thật xa, “Nữ nhân tóc dài kiến thức hạn hẹp!”

Hách Vu Thiên biết mình còn chưa thể động đến Quân Vô Ý, người mà hắn cần đối phó hiện giờ là Dạ Hoàng Nghi! Hôm nay hắn tức giận là tức Quân Vô Ý không cho hắn chút mặt mũi nào trong việc của Hồng Dược!

Vốn tưởng rằng sự kiện giết người trong kinh thành có thể buộc Quân Vô Ý giao Hồng Dược ra, ai ngờ cuối cùng hung thủ bị điều tra ra, lời đồn tự động sụp đổ, đáng giận hơn, hung thủ kia còn là người trong phủ của hắn!

Nhìn đến bộ dạng con thứ hai của mình người không ra người quỷ không ra quỷ, Hách Vu Thiên cũng không tiện chỉ trích nó cái gì, nói thật, nếu hắn sớm biết con trai mình sẽ thành nhân chứng lớn nhất biện bạch cho Quân Vô Ý, thì hắn đã sớm dặn dò Hữu Phong, lời nào không nên nói thì không thể nói rồi.

“Vương gia... Quân Vô Ý kia thì có gì đáng sợ...” Sau khi Tần Tổ Tổ bị Hách Vu Thiên ném lên trên mặt đất lại đứng dậy, giống như đĩa bắm dính lên người Hách Vu Thiên, “Chẳng qua là ta cảm thấy Quân Vô Ý chọc đến vương gia ngài, cảm thấy ông ta rất đáng giận mà thôi...”

“Hắn xác thực đáng giận, có điều hắn vẫn còn đất dụng võ rất lớn, binh quyền trên tay hắn rất trọng yếu, uy vọng của bản thân hắn trong quân cũng không phải người khác thì có thể thay thế được, nay Hán Vương cũng đang rục rịch, bốn vương còn cần Quân Vô Ý!”

Giữa tứ vương, phủ Trần Nam vương xác thực yếu nhất, nhưng trận tranh đấu này không biết khi nào thì sẽ trôi lên mặt nước, ông ta là mấu chốt nhất.

“Ừm...” Tần Tổ Tổ mềm mại lên tiếng, trong đầu lại rất không cam lòng.

“Người nói người cùng Vân Từ Hy rất quen phải không, vậy người có biết hán thích nhất cái gì?” Hách Vu Thiên hỏi Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ rất không muốn trả lời vấn đề này, Vân Từ Hy thích gì Tần Tổ Tổ làm sao có thể không biết, hán còn có thể thích cái gì? Thích muối muối của hán chứ gì!

“Hừ?” Hách Vu Thiên có chút không vui, hán hỏi nàng ta, nàng ta lại dám thất thân?

Hách Vu Thiên kéo Tần Tổ Tổ đến trước người mình, động thân một cái xô xuyên qua nàng ta.

“A ——” Tần Tổ Tổ kêu to, hạ thân đau đớn như bị xé rách.

“Trả lời bốn vương.” Đây là trừng phạt mà Hách Vu Thiên dành cho Tần Tổ Tổ.

“Ta trả lời... Vương gia tha mạng... là Vân Thanh Nhiễm, người mà Vân Từ Hy quan tâm nhất là Vân Thanh Nhiễm!”

“Người nói là thế tử phi của phủ Trần Nam vương? Trước đó là tiểu thư điền của tướng phủ?” Nói xong Hách Vu Thiên lại động mạnh vài cái, khiến cho Tần Tổ Tổ há mồm hít từng đợt khí, thật là đau, Hách Vu Thiên với dáng người cao lớn đột nhiên cử động khiến cho Tần Tổ Tổ đau đớn tột cùng.

“Đúng, là nàng ta...” Tần Tổ Tổ vội vàng trả lời.

“Nàng ta không phải là muối muối của Vân Từ Hy à?”

“Phải... nàng ta là muối muối của Vân Từ Hy, từ nhỏ do Vân từ Hy nuôi lớn, cho nên người mà Vân Từ Hy yêu thương nhất quan tâm nhất chính là nàng ta!” Tần Tổ Tổ theo bản năng đem tất cả những gì mình biết nói ra.

“Ồ?” Trên mặt Hách Vu Thiên lộ ra biểu tình nghiền ngẫm, sờ đi hán hỏi về Vân Từ Hy, là vì thân phận đặc thù hiện giờ của Vân Từ Hy, Vân Từ Hy là thiếu niên thành tướng, nay lại là Hầu gia, là một đối tượng đáng giá để mượn sức.

Vân Thanh Nhiễm trốn ở trong phòng tối nhìn Hách Vu Thiên và Tần Tổ Tổ hoan ái, nghe hai người nói chuyện, nàng cảm thấy bản thân trong lúc bất tri bất giác đã rơi rụng không ít da gà, vốn là một màn hoan ái khí thế ngất trời, Vân Thanh Nhiễm lại thấy vô cùng chán ngán.

Thứ Hách Vu Thiên ham muốn sợ rằng có hơi lớn rồi? A... Vân Thanh Nhiễm giảm sút hưng trí dòi tai khỏi lỗ nhỏ, đối thoại như này, nàng không nghe cũng được, quả tổn thương lỗ tai rồi.

★

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm trở lại Vương phủ cũng không biết Nạp Lan Tú Nhi kia đã sớm xuất chiêu rồi, cũng không biết Quân Mặc Thần đã cho Nạp Lan Tú Nhi kỳ hạn cuối cùng.

Người vừa bước tới cửa Kim Dật Hiên, thì thấy một đại mỹ nhân quỳ gối trước cửa, đây chẳng phải là Nạp Lan Tú Nhi mới vào phủ lúc sáng à?

“Tỷ tỷ...” Nạp Lan Tú Nhi nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đi đến mới nâng đầu lên, hoa lệ động mưa, muốn nói lại ngừng, miệng chưa mở nước mắt đã chảy trước.

Vân Thanh Nhiễm theo bản năng nhìn xung quanh một vòng, chung quanh, ngoại trừ thủ vệ ở cửa, nha hoàn sai vặt đi tới đi lui, thì chỉ còn lại nàng, không có người khác, thế tử gia cũng không ở đây, vậy Nạp Lan Tú Nhi đang diễn cho ai xem?

“Tỷ tỷ... muối muối nguyện ý làm nô tỳ, chỉ cầu hầu hạ ở bên cạnh thế tử gia và tỷ tỷ, cầu tỷ tỷ đừng đuổi muối muối đi...”

Nạp Lan Tú Nhi bị Quân Mặc Thần đuổi, vì thế mới quỳ ở cửa Kim Dật Hiên, ngược lại cầu xin Vân Thanh Nhiễm lưu lại nàng ta, hiện giờ trong vương phủ này, vương gia vương phi không chịu chấp nhận nàng ta, thái hậu lại ở tận trong cung, cho nên nàng ta lựa chọn xuống tay ở chỗ Vân Thanh Nhiễm. Sáng nay lúc gặp Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm rất dễ dàng đồng ý cho nàng ta vào cửa, Nạp Lan Tú Nhi cảm thấy tiểu thư điền của tướng phủ này có thể sẽ là một chủ nhân tương đối dễ nói chuyện.

“Ta khi nào thì đuổi người?” Nàng xuất môn giờ mới trở về, nào có thời gian đi đuổi nàng ta?

“Vậy tỷ tỷ nguyện ý lưu lại muối muối?” Đôi mắt to tròn ngập nước của Nạp Lan Tú Nhi tràn đầy mong chờ nhìn Vân Thanh Nhiễm.

“Ta không đuổi người thì tại sao phải lưu người? Người thích ảo tưởng viễn vông thì chơi một mình đi, đừng kéo ta xuống nước, ta không rảnh, cũng không có hứng thú buồn nôn này.”

“Nếu tỷ tỷ không cứu muối muối, thế tử gia sẽ đuổi muối muối ra khỏi Vương phủ... Hiện giờ muối muối vừa mới vào phủ, còn là phụng ý chỉ của thái hậu nương nương, nhưng chỉ mới một ngày thế tử gia đã trục xuất muối ra khỏi vương phủ, nếu rồi vương phủ thì không còn đường sống, cầu tỷ tỷ niệm tình đều là nữ tử, thương xót muối muối, lưu lại cho muối muối một con đường sống, muối muối nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân đại đức của tỷ”

tỷ.”

Nạp Lan Tú Nhi lệ rơi đầy mặt, đầm đìa đáng yêu, nàng ta co rúm thân mình lại, lộ vẻ vô cùng hèn mọn.

Vân Thanh Nhiễm xem như hiểu rõ Nạp Lan Tú Nhi đang diễn cái gì rồi.

“Thế từ gia muốn đuổi người đi vậy người phải đi tìm thế từ gia, nam nhân mà người muốn gây chú ý, hay muốn lấn lên giường, có thể cho người cả đời vinh nhục là thế từ gia, không phải ta! Ta không có khả năng đó! Nữ nhân chọc giận nam nhân lại đến tìm một nữ nhân khác hỗ trợ, phương thức tư duy của người thật sự khiến ta rất bội phục!”

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nữ nhân này đang làm gì đây? Quân Mặc Thần muốn đuổi nàng ta đi không phải nên nghĩ biện pháp để cho Quân Mặc Thần thay đổi suy nghĩ à? Muốn khóc muốn náo muốn quỳ thì cũng nên đi tìm Quân Mặc Thần mới đúng, đến tìm nàng làm gì?

Nhưng cũng phải nói lại, có thể đi vào phủ còn chưa đến một ngày đã khiến cho Quân Mặc Thần hạ lệnh đuổi đi, Nạp Lan Tú Nhi này thật đúng là “có bản lĩnh” mà!

Cũng không biết nữ nhân này đã làm gì với thế từ gia, lát đi hỏi những người khác xem, việc đó có thể sẽ là một việc thú vị bị lấy ra làm chuyện cười đây.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Nạp Lan Tú Nhi nắm lấy làn váy của Vân Thanh Nhiễm, đau khổ cầu xin.

“Nếu ta không tính sai, mười ba tuổi người đã được tuyển làm nữ hàn lâm, tiến cung bồi công chúa học bài, đến giờ đã được bốn năm, cho nên tuổi tác của người còn lớn hơn ta, đừng có mỡ miệng ra là gọi tỷ tỷ, ta không già như người.” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mình bị một nữ nhân thoát nhìn còn lớn tuổi hơn chạy theo gọi tỷ tỷ, có một loại cảm giác hèn mọn nổi da gà tràn lan.

Vân Thanh Nhiễm nói xong thì không hề để ý tới Nạp Lan Tú Nhi, sải bước vào Kim Dật Hiên, nàng mặc kệ Nạp Lan Tú Nhi muốn quỳ ở cửa bao lâu, đợi nàng đến bao giờ, sau khi nàng ta bị đuổi đi sẽ có hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.

Khuôn mặt Nạp Lan Tú Nhi trắng bệch, Vân Thanh Nhiễm chẳng những không dễ nói chuyện như trong tưởng tượng của nàng, mà lời nói ra làm cho nàng vừa thẹn vừa giận. Nếu nàng có biện pháp khai thông với Quân Mặc Thần, thì sao còn phải đi tìm nàng ta?

Vân Thanh Nhiễm đi vào phòng Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... ái phi đã trở lại?” Quân Mặc Thần nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bước vào cửa, nên buông sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Ừ... nữ nhân mới vào cửa kia sao lại chọc tới người rồi? Buổi sáng không phải rất tốt à?” Vân Thanh Nhiễm mới ra ngoài một chuyến, thái độ của Quân Mặc Thần đã thay đổi?

Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, “Khụ khụ khụ... Bởi vì đồ nàng ta làm không dễ ăn.” Ngay từ đầu hán đã không tính cho Nạp Lan Tú Nhi vào cửa, buổi sáng hán vút vấn đề này cho nàng, là nàng đáp ứng đầy miệng.

Đồ không dễ ăn? Hán muốn trù nương hay trác phi vậy? “Ta làm cũng không dễ ăn, người tính khi nào thì hưu ta?”

Thực ra Vân Thanh Nhiễm biết làm đồ ăn, trước kia luôn ở một mình, nuôi sống chính mình không thành vấn đề, nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Quân Mặc Thần nghe vậy liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, “Muốn đi như vậy, hử?”

“Ta không nói vậy, ta chỉ muốn biểu đạt một chút bản thân không có trù nghệ mà thôi, nếu người muốn một trù nương làm thế tử, ta có thể cho người đi tìm một người khác.” Vân Thanh Nhiễm ăn ngay nói thật.

“Khụ khụ... ừm... Trong phủ không thiếu trù nương.”

Vân Thanh Nhiễm thật sự thua logic của Quân Mặc Thần rồi, lúc thì nói ghét bỏ trù nghệ của Nạp Lan Tú Nhi muốn đuổi người đi, lúc lại nói không thiếu trù nương, thế từ gia ngài rốt cuộc đang náo cái gì?

“Nếu người thật sự không thích nàng ở trong phủ, thì lát nữa ta sẽ cho nàng ta đi.” Vân Thanh Nhiễm không thích lẻ mề, muốn đuổi người đi thì tốc độ chút, lưu lại trong phủ khóc lóc sụt mướt, nhìn rất chướng mắt.

Bây giờ đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói, phủ Trần Nam vương chính là nhà nàng, có ai lại thích ở trong nhà mọc ra một nữ nhân cả ngày chỉ biết khóc lóc giống như tất cả mọi người đều thiếu nợ nàng ta không?

Nếu không phải Vân Thanh Nhiễm lo lắng đến cảm thụ của chính chủ Quân Mặc Thần đây, thì sáng nay nàng đã không để nàng ta tiến vào rồi.

“Ái phi... đây là muốn đuổi nàng ta đi? Khụ khụ... không phải sáng nay ái phi còn đồng ý cho nàng ta vào cửa à?”

“Lúc ta muốn người thú ta đã từng nói qua, ta sẽ không hạn chế việc người đi thích người khác, nếu người thích nữ tử khác, ta không có khả năng ngăn cản các người, nếu như không có, phủ Trần Nam vương là nhà của ta, người là người nhà ta, ta cũng không thể để một nữ nhân mỗi ngày ở nhà náo loạn, quấy nhiễu sự thanh tịnh của ta cùng người nhà mình chứ?” Vân Thanh Nhiễm ăn ngay nói thật.

Nàng đã đáp ứng Quân Mặc Thần thì nàng sẽ làm được, đây là nguyên tắc của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nói xong, đợi nửa ngày cũng không thấy Quân Mặc Thần nói tiếp.

Hắn lặng im nhìn nàng, nhìn thật lâu thật lâu.

“Làm sao vậy? Trên mặt ta có cái gì à?” Trừ nốt đỏ không cần thận bị ong đốt trên mặt ra, thì hắn là không còn vấn đề gì mới đúng.

“Ái phi vừa mới nói... khụ khụ... phủ Trần Nam vương là nhà của nàng... khụ khụ, bản thể tử là người nhà của nàng?” Quân Mặc Thần hỏi lại những lời mà Vân Thanh Nhiễm vừa nói.

“Có vấn đề gì không?” Vân Thanh Nhiễm nhũn mày, hắn dám nói không phải thử xem, nàng đã nhận định cái gì thì cho dù là chủ nhân cũng không thể đoạt lại!

“Khụ khụ khụ... không có... không có vấn đề, phủ Trần Nam vương tất nhiên là nhà của Thanh Nhiễm nàng, bản thể tử tự nhiên cũng là người yêu của nàng.” Nếu đồng thời còn là người yêu, vậy thì càng tốt.

“Vậy... chuyện của Nạp Lan Tú Nhi ta sẽ giao cho ái phi xử lý...”

“Ta đã biết...”

Sau khi Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần thảo luận xong thì xoay người tính rời đi.

“Đợi chút...” Quân Mặc Thần gọi Vân Thanh Nhiễm lại.

“Làm sao vậy?”

“Khụ khụ khụ... về sau... nếu lại có người đưa nữ nhân vào phủ... nhất quyết đều không cần... bản thể tử đoán mệnh, có mình nàng là đủ rồi... ma ồm thì không nên làm hại những nữ tử nhà trong sạch khác, làm hại một mình nàng là đủ.” Lúc này tâm tình Quân Mặc Thần tựa hồ rất tốt, cũng không tính đánh đổ Vân Thanh Nhiễm, trực tiếp nói cho Vân Thanh Nhiễm ý nghĩ của hắn.

Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười, hắn còn nhớ rõ những lời lúc trước nàng nói với hắn nói nha! “Được.”

★

Nạp Lan Tú Nhi quý hai canh giờ kết quả đổi lấy Vân Thanh Nhiễm không thèm nhìn đến, nàng ta đành phải trở về viện mà quản gia trong phủ vừa mới an bài cho mình.

Bởi vì nàng mới vừa mới đến, các chủ tử lại không quản nàng ta, cho nên hiện giờ dưới tay nàng ta không có nha hoàn, người duy nhất có thể để cho nàng ta sai phái chính là Hoa ma ma cùng đi đến phủ Trần Nam vương với nàng ta.

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” Hoa ma ma thấy Nạp Lan Tú Nhi đi ra ngoài hơn hai canh giờ thế nhưng lúc trở về lại hai mắt hồng hồng, giống như chịu ủy khuất rất lớn, Hoa ma ma không khỏi nhắc nhở Nạp Lan Tú Nhi, “Nương nương, ngài chính là người mà thái hậu nương nương phái tới, bất kể là phải chịu ủy khuất gì, thì đánh vào cũng không chỉ riêng mặt của nương nương, cho nên nếu nương nương bị ủy khuất gì, thì mau nói.”

“Ma ma, thế tử gia nói muốn đuổi ta đi.” Nạp Lan Tú Nhi vô cùng tủi thân.

“Cái gì?” Hoa ma ma cả kinh, “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên như thế?”

Buổi sáng không phải vẫn còn tốt à? Sao chỉ chớp mắt đã bị đuổi đi rồi?

“Ta cũng không biết, hôm nay ta làm đồ ăn đưa thế tử gia, thế tử gia nói sáng sớm ngày mai để ta rời đi!” Nạp Lan Tú Nhi rất oan ức, chính nàng ta cũng không biết mình làm sai chỗ nào.

“Nương nương đừng vội, trước nói rõ cho nô tài nghe xem, sau khi ngài gặp thế tử gia đã nói gì làm gì với thế tử gia?” Hoa ma ma trấn an Nạp Lan Tú Nhi, muốn nàng ta đừng tự mình làm rối loạn trận cước.

“Ta không làm gì cả, ta bụng đồ ăn vào phòng thế tử gia, vừa mới đặt đồ xuống, thế tử gia đã nói, muốn ngày mai ta rời đi!” Nạp Lan Tú Nhi gấp muốn khóc rồi. Nguyên nhân của thế tử gia Nạp Lan Tú Nhi không dám nói với Hoa ma ma, chính nàng nhận định đây tuyệt đối không phải là thật, nhưng Hoa ma ma chưa chắc sẽ nghĩ như vậy, nếu Hoa ma ma tưởng thật, thật sự cho rằng thế tử gia đến gần thân thể nàng sẽ không thoái mái, như vậy chẳng khác nào nàng mất đi sự trợ giúp của Hoa ma ma, kể tiếp có thể sẽ mất đi chỗ dựa vững chắc của thái hậu nương nương.

“Việc này...” Hoa ma ma cũng không có nghĩ ra được gì, thế tử gia nói muốn người đi, ai cũng không ngăn được! Chuyện này cho dù đụng đến chỗ thái hậu nương nương, nếu thế tử gia một nháo hai khóc ba thất cổ, ai cũng không ngăn nổi hắn!

Nạp Lan Tú Nhi cũng nghe nói đến mức độ cung chiều của hai vị chủ tử trong cung đối với Quân Mặc Thần, biết tình cảnh hiện giờ của mình vô cùng nguy hiểm, sáng mai chính là kỳ hạn cuối cùng, nàng phải làm như thế nào mới có thể cứu vãn?

Muốn trong thời gian ngắn như vậy làm cho thể tử gia bùng nổ là không có khả năng.

“Ma ma, có biện pháp gì có thể để ta mau chóng mang thai đứa nhỏ của thể tử gia?” Nạp Lan Tú Nhi hỏi Hoa ma ma.

“Trước kia phi tử trong cung thường dùng Y Lan Y Lan, đó là huân hương có hiệu quả thôi tình cực mạnh, hơn nữa dưới không khí như vậy nam nữ làm chu công chi lễ sẽ tương đối dễ hoài thai, có điều việc này ngài cũng đừng nghĩ đến, Y Lan Y Lan rất tổn thương thân thể, nếu nam tử bình thường hít nhiều Y Lan Y Lan cũng có thể ảnh hưởng đến tính mạng, với thể cốt của thể tử gia, chắc chắn không chống đỡ nổi.” Hoa ma ma tuy đề cập đến Y Lan Y Lan, nhưng đồng thời cũng khuyên Nạp Lan Tú Nhi nên từ bỏ ý định này đi.

Ánh mắt Nạp Lan Tú Nhi thâm trầm, nàng hỏi Hoa ma ma, “Hoa ma ma, nếu ta bị đuổi ra khỏi phủ Trấn Nam vương, ta có còn đường sống không?”

Hoa ma ma có chút đồng tình nhìn thoáng qua Nạp Lan Tú Nhi, đường sống à? Nàng ta không có.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thế Tử Gia Rên Rĩ

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

Hoa ma ma nhìn Nạp Lan Tú Nhi, cũng thấy có vài phần đáng thương, thân là lão ma ma trong cung, bà ta thấy nữ tử số khổ nhiều rồi, cũng đã sớm tập nãi thành quen, nên không đến mức vô cùng đồng tình đi quân sống chết của Nạp Lan Tú Nhi.

Hoa ma ma không nhiều lời, nhưng ánh mắt của bà ta đã cho Nạp Lan Tú Nhi đáp án, đáp án như vậy chính Nạp Lan Tú Nhi cũng đã nghĩ đến, một nữ tử bị đuổi ra khỏi phủ còn khó sống hơn một quả phụ, ở hoàng triều Thịnh Vinh, quả phụ tái giá thì sẽ không bị chê trách, nhưng nữ tử bị hù hay thị thiếp bị đuổi ra khỏi phủ thì sẽ không thể có ngày lành.

Tay Nạp Lan Tú Nhi nắm chặt thành quyền, nếu ông trời đã không cho nàng đường sống, vậy thì nàng việc gì phải đi quân sống chết của người khác?

Mười ba tuổi Nạp Lan Tú Nhi đã vào cung, đã nhìn thấy vô số mình tranh ám đấu giữa đám nữ nhân, tuy nàng bồi bên người công chúa Thiên Duyệt, nhưng tranh đấu giữa các công chúa cũng không hề kém sự tranh đấu giữa những hậu phi. Ở trong cung bốn năm, tuy nàng chỉ là người theo học cùng công chúa, nhưng cũng ném hết đầu khổ, nếu không phải nàng đủ thông minh, thì đã sớm bị những nữ nhân trong cung kia đùa chết.

Nàng đã sớm hiểu rõ sự thật bày ra ở trước mắt nàng tàn khốc cỡ nào, nàng đã sớm học xong cách tranh thủ, chỉ có như vậy nàng mới có thể leo lên được vị trí cao hơn.

Cho nên lần này thái hậu nương nương tìm nàng, nói với nàng về việc trở thành trắc phi của thể tử gia, nàng đã lập tức đồng ý. Nàng không giống vài nữ nhân có ánh mắt thiên cận kia, chỉ thấy Quân Mặc Thần đoán mệnh, mà xem nhẹ địa vị thân phận của hân cùng vinh hoa phú quý cả đời.

“Hoa ma ma, ma ma là người trong cung, hẳn là có biện pháp lấy được Y Lan Y Lan chứ?” Trên khuôn mặt dịu dàng của Nạp Lan Tú Nhi mang theo một tia khẩn cầu.

Hoa ma ma nghe vậy thì trong lòng kinh hãi, “Nương nương, người muốn Y Lan Y Lan? Không được! Lão nô nói cho người biết, thứ này là vật cấm dùng, lần trước Tam tiểu thư của Vân phủ dùng cái này lên người Cửu điện hạ, kết cục người cũng đã biết, bởi vì sau lưng nàng ta có Vân phủ chống lưng, không thì đã sớm mất mạng!”

Hoa ma ma đang nhắc nhở Nạp Lan Tú Nhi, Nạp Lan gia tuy cũng là đại tộc thế gia trong kinh thành, nhưng không thể so với địa vị hiện giờ của Vân gia trong triều, Vân Yên Nhiên kia có một người phụ thân là tể tướng, có một người ca ca là tướng quân, hai tỷ tỷ một người là hậu phi của hoàng đế, một người là thể tử phi, bằng không nàng ta phạm lỗi như vậy, không bị lăng trì xử tử mới là lạ! Nếu người này đổi thành Nạp Lan Tú Nhi, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nạp Lan Tú Nhi vươn tay nắm chặt lấy tay Hoa ma ma, “Ma ma...” Nạp Lan Tú Nhi nhét một khối ngọc bội tinh khiết thượng hạng vào trong tay Hoa ma ma, “Ma ma, ngang cũng chết, dọc cũng là chết, nhiều hơn một phần cơ hội luôn tốt hơn không có, ma ma yên tâm, việc này tự ta làm là được, tuyệt không liên lụy đến ma ma người... Ma ma, nếu sau này ta thành chủ tử của phủ Trấn Nam vương, tất nhiên sẽ không quên đại ân đại đức ngày hôm nay của ma ma.”

Lúc này Hoa ma ma lại nhìn Nạp Lan Tú Nhi, ấn tượng với nàng ta đã thay đổi thật lớn, buổi sáng còn cảm thấy nữ nhân này ôn ôn hòa hòa, không giống một nữ nhân hiểu được việc tranh thủ vì bản thân, nay sự việc vô cùng khẩn cấp, đuôi cáo của nàng ta cũng không giấu nổi mà lộ ra.

Tâm Nạp Lan Tú Nhi cũng đủ ngoan độc, vì chính mình, không tiếc hại tánh mạng của thể tử gia, nếu thực sự đưa cho nàng ta Y Lan Y Lan, để cho nàng ta sử dụng trên người thể tử gia, với thể cốt của thể tử gia, nhất định sẽ mất mạng!

Cho nên nói độc nhất là lòng dạ nữ nhân, nữ nhân vì lợi ích của bản thân, đúng là việc ác độc nào cũng làm ra được!

Hoa ma ma nhìn khối ngọc bội đặt ở trong tay mình, cất khối ngọc đi, khối ngọc bội này đối với Hoa ma ma căn bản không coi vào đâu, bà ở bên cạnh thái hậu nương nương hầu hạ nhiều năm như vậy, không thiếu người đưa bà hồng bao, nhưng câu nói sau của Nạp Lan Tú Nhi lại hấp dẫn bà, tuổi bà đã lớn, tuy được thái hậu nương nương tín nhiệm, nhưng chung quy vẫn chỉ là một ma ma mà thôi, bà không muốn cả đời này chết già ở trong cung, cuối cùng thì thể bị ném ra ngoài bãi tha ma.

“Được, nương nương chỉ cần nhớ kỹ những lời nói ngày hôm nay, nô tài sẽ toàn tâm toàn lực giúp đỡ nương nương.” Hoa ma ma đáp ứng Nạp Lan Tú Nhi.

Nạp Lan Tú Nhi vừa lòng gật gật đầu, “Vây đa tạ ma ma.”

Đêm nay là cơ hội cuối cùng của nàng, chỉ cần thể tử gia là nam nhân, nàng không tin nàng không có cách nào làm cho hắn chạm vào chính mình!

Ở trong cung, tú nữ mới vào cung đều được trải qua sự dạy dỗ của các ma ma, trong cung rất nhiều ma ma hướng dẫn về phương diện này cho nữ tử trẻ tuổi, trước khi nàng xuất cung, thái hậu nương nương còn đặc biệt an bài ma ma hướng dẫn cho nàng, nàng có tự tin có thể làm tốt hơn chính phi Vân Thanh Nhiễm kia!

Huống chi còn có Y Lan Y Lan tương trợ, phần thắng của nàng càng nhiều thêm vài phần, Là bọn họ bức nàng, đừng trách nàng!

Màn đêm buông xuống, Vân Thanh Nhiễm cầm phong thư mà Hồng Dược đã giao cho nàng trước khi chết vào phòng Quân Mặc Thần.

Ngủ chung phòng với Vân Thanh Nhiễm hai buổi tối, tuy Quân Mặc Thần rất tham luyện sự ám áp đó, nhưng ngày hôm nay tình hình thân thể hắn thực sự không tốt, nếu ban đêm âm ỉ, sẽ khiến cho nàng không thể ngủ được, vì vậy Quân Mặc Thần trở về phòng ngủ của mình.

Quân Mặc Thần đang muốn cởi quần áo lên giường nghỉ ngơi, thì thấy Vân Thanh Nhiễm bước vào.

Thấy phong thư Vân Thanh Nhiễm đang cầm trên tay, trên mặt Quân Mặc Thần hiện lên mấy phần khác thường. =))

“Khụ khụ khụ... ái phi, đang muốn làm gì vậy?” Quân Mặc Thần giống như khó hiểu hỏi han.

“Đây là một vị bằng hữu để lại cho ta, nói là kiên trì trong thời gian dài sẽ có lợi cho thân thể của ngươi, ta cũng không hiểu y, cảm thấy nếu có lợi đối với ngươi, không ngại thì thử một lần, ngày ấy ngươi phát bệnh ta đã làm theo cái này, nhưng đây hẳn không phải là phương pháp có hiệu quả nhanh chóng, bình thường không thấp nhang vội đến ôm chân Phật cũng không có tác dụng bao nhiêu, nhân tiện hôm nay ngươi không phát bệnh thì thử một lần cho ngươi xem sao.”

Vân Thanh Nhiễm đáp, tuy tính tình Hồng Dược có cổ quái một chút, nhưng dù sao cũng sẽ không hại Quân Mặc Thần trên chuyện này, điểm ấy Vân Thanh Nhiễm vẫn biết được. Bằng không nàng cũng sẽ không thực hành phương pháp này với Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nhớ tới hình ảnh đêm hôm đó Vân Thanh Nhiễm động tay động chân với mình, thì không khỏi ho lên, “Khụ khụ khụ... là, là phương pháp gì... có thể, để bản thể tử, xem trước một chút không?”

Vân Thanh Nhiễm đem mấy tờ sau của phong thư cho Quân Mặc Thần, tờ đầu tiên nàng đã sớm lấy ra, chỉ để lại mấy tờ ghi phương pháp.

Quân Mặc Thần từ trên tay Vân Thanh Nhiễm nhận lấy mấy tờ kia nhìn một lượt, mặc dù Quân Mặc Thần không thể nói là tinh thông y thuật, nhưng cũng có chút hiểu biết, hắn nhìn phương thuốc kia, khế nhũ mảy, bên trên đều viết những thuật xoa bóp, xoa bóp mấy huyệt vị thì thân thể cũng không có vấn đề gì, nhưng mà tại sao lại có nhiều như vậy?

Xoa bóp một lần hơn một canh giờ cũng được đi, mà còn từ đầu đến chân, đều có huyệt vị, có một số huyệt vị khiến Quân Mặc Thần không khỏi có cảm giác không tốt.

Ngày đó bàn tay nhỏ bé của nàng đã ở trên người hắn vuốt ve như vậy, chỉ là hôm đó tình trạng thân thể hắn quá tệ, cho nên xúc cảm suy giảm mạnh, mặc dù như vậy cũng khiến hắn có chút không chịu nổi, nhưng nếu hiện giờ lại làm một lần nữa, hắn cũng không dám cam đoan mãi xoa bóp vốn nên nghiêm túc này sẽ diễn biến thành cái gì.

“Có vấn đề gì à?” Vân Thanh Nhiễm thấy Quân Mặc Thần nhìn chằm chằm phong thư kia thật lâu, một bộ dạng như có điều suy nghĩ, còn tưởng rằng hắn nhìn ra vấn đề gì.

“Không có vấn đề... chỉ là... ái phi thật muốn vì bản thể tử... khụ khụ... xoa bóp à?” Trên khuôn mặt trắng nõn của Quân Mặc Thần hiện lên mấy phần mất tự nhiên không dễ bị người ta phát hiện.

Y thuật của Hồng Dược cao nhất đương thời, bà viết ra phương pháp này tự nhiên có chỗ huyền diệu của nó, cho dù thật sự là người học y cũng chưa

chắc đã nhìn ra được cái gì, huống chi Vân Thanh Nhiễm là người ngoài ngành cùng với Quân Mặc Thần cũng không chuyên.

Trước khi chết Hồng Được còn muốn chọc Vân Thanh Nhiễm một lần, ai bảo khi bà còn sống luôn bị đồ đệ mình chọc tức không nhe.

“Được rồi, nếu không có vấn đề gì, mỗi ngày ta sẽ làm cho ngươi. Đương nhiên nếu ngươi hy vọng để người khác tới làm cũng có thể.” Vân Thanh Nhiễm đối với việc này không có ý kiến gì, nàng cũng chỉ đơn thuần hi vọng Quân Mặc Thần khá hơn một chút thôi, nàng đại khái cũng đã biết, nam nhân này sống rất vất vả, tuy giờ phút này hắn còn sống, nhưng mỗi giờ mỗi khắc hắn đều phải chịu thống khổ, mỗi lần hô hấp đều sẽ tạo thành đau đớn kịch liệt cho phổi của hắn, đừng nhìn trên mặt hắn luôn vẫn đạm phong khinh, những thống khổ mà hắn phải chịu được người thường tuyệt đối không thể nào tưởng tượng nổi.

“Khụ khụ... vậy phiền ái phi đến đây đi.” Trên mặt Quân Mặc Thần có vài phần nghiền ngẫm, như gặp được thứ gì khiến cho hắn cảm thấy hứng thú.

“Ừ, được.” Vân Thanh Nhiễm tiến lên, nâng Quân Mặc Thần, đỡ hắn lên trên giường.

Vân Thanh Nhiễm cởi bỏ quần áo của Quân Mặc Thần, tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy vòm ngực mê người của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm vẫn không khỏi khen ngợi một phen, dù hắn không được cường tráng như những người khác, cũng không có cơ bắp, nhưng rất cân xứng, thuộc loại mảnh khảnh đoan trang dễ dàng.

Bàn tay nhỏ bé mới để ở trên người Quân Mặc Thần, vừa ấn xuống hai huyệt đạo, chợt nghe từ trong miệng Quân Mặc Thần phát một tiếng rên rỉ... thật dài?

“Ừ... a...”

Thanh âm còn không nhỏ.

Động tác trên tay Vân Thanh Nhiễm chợt ngừng lại, nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, thấy trên khuôn mặt trắng bệch của hắn có một loại biểu tình hẳn được gọi là hưởng thụ!

“Rất thoải mái à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, nàng hỏi thoải mái là thoải mái rất thuần khiết.

“Ừ... rất thoải mái... Lại dùng chút lực...” Quân Mặc Thần cố ý kêu thật lớn tiếng còn rất ái muội, hắn rõ ràng đang cố ý.

Vân Thanh Nhiễm lại ấn xuống mấy cái, chỉ nghe Quân Mặc Thần càng kêu lợi hại hơn.

“Ừm... ừ... ái phi dùng sức... Thật thoải mái...”

Thanh âm này, trên mặt các vị thị vệ canh giữ ở ngoài cửa phòng nghe được trên mặt hiện lên sắc ái muội, Quân Kiệt cúi đầu thật thấp, tiếng rên này của thể tử gia thật mất hồn! Trời ạ, hắn không khỏi tưởng tượng ra cảnh đang phát sinh lúc này ở bên trong phòng!

Trên mặt Lục Trúc có hai đám mây đỏ ửng, không nghĩ tới nhanh như vậy mà tiểu thư đã có thân mật da thịt với thể tử gia, nghe thanh âm thể tử gia, cảm giác thật...

Phu thê người ta cùng phòng đều là nương tử rên đến hăng say, bọn họ bên này ngược lại, thể tử phi không kêu rên gì, thể tử gia lại kêu đến mức toàn bộ người ở Kim Dật Hiên đều biết.

Có điều mọi người lại nghĩ, như vậy cũng không có vấn đề gì, không có biện pháp, ai bảo thể cốt của thể tử gia nhà bọn họ không được tốt, thật sự làm khó cho thể tử phi nương nương rồi!

Kỳ thật chuyện đang phát sinh trong phòng, lại không hề như mọi người tưởng tượng, Vân Thanh Nhiễm chỉ ngồi bên giường xoa bóp cho Quân Mặc Thần, chỉ là người được xoa bóp kêu vô cùng hăng say mà thôi.

Lòng ngực trắng nõn lồ ra ngoài, Vân Thanh Nhiễm không dám trực tiếp lột sạch thể tử gia, những chỗ khác đều lấy chăn phủ kín cho hắn.

Quân Mặc Thần nằm trên giường, càng kêu càng mất hồn, “Ừ... ái phi... ừm...”

Vân Thanh Nhiễm rốt cục không nhịn được nữa! “Ngươi gọi hồn đấy à!” Vân Thanh Nhiễm cá giận nói. Hắn rên rỉ như vậy làm cho nàng có một loại ảo giác bản thân đang làm chuyện XXOO với hắn, khiến trong đầu nàng hiện ra không ít hình ảnh không hợp với thiếu nữ, thật sự là đòi mạng!

“Ừm... ái phi thật hung dữ mà... a...” Quân Mặc Thần tiếp tục rên rỉ.

Thanh âm của hắn rất êm tai, mặc dù có chút trầm thấp nhưng lại tràn ngập từ tính, rất có hương vị, giống như một vỏ rượu lâu năm được chôn giấu rất lâu, rất thuần rất mạnh.

Kêu đến kêu đi còn vươn tay ra nắm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, để nàng tiếp tục, “Ái phi đừng có ngừng... tiếp tục... a...”

Vân Thanh Nhiễm chán nản, lập tức đứng dậy, “Ta gọi người khác đến!”

Vân Thanh Nhiễm chịu không nổi Quân Mặc Thần, chạy ra ngoài, quên mang theo phong thư mà nàng cầm đến.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi, Quân Mặc Thần cũng dừng rên rĩ, một tay Quân Mặc Thần chống dậy, nhìn cánh cửa bị Vân Thanh Nhiễm dùng sức đóng sầm lại, nở nụ cười, còn cười rất vui vẻ!

Tươi cười của Quân Mặc Thần phảng phất như tuyết liên hoa thánh khiết nở giữa trời đông tuyết phủ, đẹp vô cùng, nếu giờ phút này có người ở đây, chắc chắn sẽ vì tươi cười mỹ lệ này mà như si như say.

Ái phi của hần, vừa rồi là thẹn thùng à...

Sau đó Quân Mặc Thần đổi lại tư thế lười nhác, dựa vào đầu giường, cầm lấy sách đặt ở một bên đọc một lượt, chẳng qua tâm tư của hần không ở trên sách, hần còn đang nhớ lại chuyện vừa nãy khiến hần cảm thấy rất thú vị, tươi cười trên mặt hần thật lâu chưa tàn đi.

Ban đêm, Nạp Lan Tú Nhi tỉ mỉ trang điểm cho bản thân một phen, một tầng lụa mỏng manh mặc ở trên người nàng ta, khiến dáng người mỹ lệ nổi bật lên, một tầng lụa mỏng căn bản không che được cái gì, ngược lại nửa kín nửa hở, rất kích thích thị giác của người khác.

Tầng lụa mỏng đó, nàng ta đã dùng huân hương Y Lan Y Lan huân qua một lần, trên lụa mỏng nhiễm lên mùi thơm của Y Lan Y Lan.

Nạp Lan Tú Nhi ngâm mình trong cánh hoa, để từ đầu đến chân mình đều thơm ngào ngạt.

Nạp Lan Tú Nhi nhìn bản thân trong gương, rất vừa lòng, tiếp đó cầm áo choàng mặc vào, bao bọc lấy thân mình, che chính mình ở bên trong, sau đó ra cửa đi đến Kim Dật Hiên.

Nạp Lan Tú Nhi từ trong miệng hạ nhân vương phủ nghe được việc Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm phân phòng ngủ, cho nên nàng ta mới có thể yên tâm lớn mật tiến vào phòng Quân Mặc Thần.

Hôm nay là lần thứ hai Nạp Lan Tú Nhi bước vào phòng Quân Mặc Thần, từ bên trong áo choàng vờn tay ra gõ cửa, nàng ta không dám vờn ra nhiều hơn, bằng không sẽ lộ ra hết bên trong nàng ta.

“Khụ khụ khụ... tiến vào.” Trong phòng truyền đến thanh âm của Quân Mặc Thần, lúc Quân Mặc Thần đã khôi phục lại, ý cười trên mặt cũng đã giảm đi.

Nạp Lan Tú Nhi đẩy cửa tiến vào.

“Thần thiếp vẫn an thế từ gia.”

Nhìn thấy người đến là Nạp Lan Tú Nhi, trên mặt Quân Mặc Thần lộ ra một tia không vui, không phải quá rõ ràng, nhưng chân chân thật thật là có.

Thế tử gia không thích người không biết điều, nếu Nạp Lan Tú Nhi bằng lòng ngoan ngoãn rời đi, thế tử gia sẽ không bức nàng ta đến tuyệt lộ, sẽ cho người trong kinh thành một câu trả lời hợp lý, sẽ an bài tốt một thân phận cho nàng ta, để sau khi nàng ta rời khỏi vương phủ còn có thể có một nơi chốn tốt, dù sao Nạp Lan Tú Nhi là bị thái hậu nương nương đưa đến, chuyện này ai gặp phải cũng không có năng lực phản kháng, thế tử gia còn chưa đến mức tuyệt tình với nàng ta.

Đây cũng là nguyên do vì sao Quân Mặc Thần để Nạp Lan Tú Nhi rời đi vào sáng sớm ngày mai, hần muốn an bài tốt cho Nạp Lan Tú Nhi sau khi xuất phủ, bằng không sáng sớm hôm nay Quân Mặc Thần đã bắt Nạp Lan Tú Nhi rời đi rồi.

Thế nhưng, Quân Mặc Thần cho Nạp Lan Tú Nhi thời gian cũng không phải là để cho nàng đến động tâm tư!

Nạp Lan Tú Nhi không đợi Quân Mặc Thần nói chuyện, đã cởi bỏ dây lưng áo choàng, khiến áo choàng rơi xuống.

Áo choàng vừa rơi xuống, đã lộ ra lụa mỏng mà Nạp Lan Tú Nhi mặc ở bên trong, mặc lụa mỏng kia so với không mặc thoát nhìn còn mê hoặc hơn, mỏng lung mờ ảo, cảm giác như ẩn như hiện vô cùng khiêu khích thị giác người ta.

Nạp Lan Tú Nhi vứt bỏ sự e thẹn của bản thân, cứ như vậy đi về phía Quân Mặc Thần, nàng ta tự cảm thấy thân thể mình cực kỳ mê người, cử chỉ lớn mật, trên mặt lại tràn đầy thẹn thùng, bước sen khê nhích, lụa mỏng trên người tung bay, khiến dáng người càng thêm tuyệt đẹp, eo thon lấy tần suất cực kỳ uyển chuyển mà uốn éo.

Quân Mặc Thần đã sớm nhắm mắt lại, trong lòng cười lạnh, nghe nói Nạp Lan Tú Nhi này ở trong cung đã vài năm, ngược lại học các nữ nhân trong cung không ít. Đang chuẩn bị gọi người bên ngoài tiến vào kéo Nạp Lan Tú Nhi đi, thì cửa phòng lại mở ra.

“Thế tử gia, phong thư vừa rồi của thần thiếp...” Vân Thanh Nhiễm là tới tìm phong thư nàng để quên, kết quả vừa mở cửa, hình ảnh trước mắt bạo phát đủ để làm cho người ta phun máu mũi.

Vân Thanh Nhiễm theo bản năng lấy tay sờ sờ mũi của mình, may mà không chảy máu mũi.

Người là một nữ nhân, làm sao lại có vẻ háo sắc như vậy chứ?

“Thế tử gia, thần thiếp có quấy rầy người không?” Sau khi Vân Thanh Nhiễm xác định bản thân không bị hình ảnh kích thích trước mắt khiến cho phun máu mũi tại chỗ thì hỏi Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... đến... đúng lúc, làm phiền ái phi xử lý giúp bản thể tử.” Quân Mặc Thần nói.

Vân Thanh Nhiễm vừa cảm khái thân hình mê người của Nạp Lan Tú Nhi trong lòng, vừa bội phục phong thái của Nạp Lan Tú Nhi, buổi sáng lần đầu tiên gặp nàng ta Vân Thanh Nhiễm thật sự không nhìn ra nữ nhân này còn có một mặt như vậy, điều này làm cho Vân Thanh Nhiễm tự than không bằng.

Trong khoảnh khắc Vân Thanh Nhiễm đi vào, toàn bộ quyền rũ và thẹn thùng trên mặt Nạp Lan Tú Nhi đều cứng lại, nàng ta lập tức chạy về chỗ cỡi áo choàng, vươn tay nhặt lấy áo choàng trên mặt đất kia.

Nàng đang muốn nhặt áo choàng lên, tay lại bị Vân Thanh Nhiễm đè xuống.

Vân Thanh Nhiễm tới gần Nạp Lan Tú Nhi, ngửi thấy mùi Y Lan Y Lan nhàn nhạt từ trên người Nạp Lan Tú Nhi, từ chuyện của Vân Yên Nhiên, Vân Thanh Nhiễm có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Y Lan Y Lan. Y Lan Y Lan, thời tình đồng thời còn rất tổn thương thân thể, chẳng lẽ Nạp Lan Tú Nhi không biết sử dụng Y Lan Y Lan với Quân Mặc Thần là việc nguy hiểm cỡ nào à?

Nếu nói một khắc trước Vân Thanh Nhiễm chỉ muốn mang Nạp Lan Tú Nhi đi, thì giờ phút này, việc mà Vân Thanh Nhiễm muốn làm không chỉ đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Trừng Phạt Nạp Lan

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

“Lúc này mới vừa cỡi ra, sao lại vội mặc vào rồi?” Vân Thanh Nhiễm cười nói.

Vân Thanh Nhiễm cười, lại thấy Nạp Lan Tú Nhi cả kinh trong lòng, bởi vì Vân Thanh Nhiễm cười rất không tầm thường, khiến đáy lòng Nạp Lan Tú Nhi dâng lên một loại cảm giác không ổn.

“Tỷ tỷ, muội muội biết sai rồi, muội muội lần sau không dám nữa.” Nạp Lan Tú Nhi chỉ nghĩ là vì nàng ta câu dẫn thế tử gia đã khiến Vân Thanh Nhiễm tức giận, cho nên vội vàng cầu xin tha thứ.

“Biết sai rồi? Hiện giờ ta chém ngươi sau đó lại thả cho ngươi ba nén hương thơm, nói trước linh hồn của ngươi là ta sai rồi, ngươi bảo còn có tác dụng không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại Nạp Lan Tú Nhi, nếu xin lỗi còn có ích, thì con người vĩnh viễn cũng không biết sai lầm của bản thân.

Nạp Lan Tú Nhi ở trong cung mấy năm nay, không thể không biết đến Y Lan Y Lan, không thể không biết tác dụng cũng như tác hại của nó, thế nhưng nàng ta vẫn dùng, hơn nữa còn dùng trên người Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm nắm lấy tay Nạp Lan Tú Nhi kéo nàng ta ra ngoài.

Nạp Lan Tú Nhi thấy Vân Thanh Nhiễm muốn kéo nàng ta ra ngoài, hoảng sợ một trận, với bộ dáng hiện giờ của nàng ta, làm sao có thể ra ngoài?

“Không được, tỷ tỷ không được, muội muội biết sai rồi, xin tỷ tỷ tha cho muội muội...” Nạp Lan Tú Nhi phiền muộn trong lòng, vận khí của mình sao lại kém như vậy, sao cứ hết lần này đến lần khác đều để cho Vân Thanh Nhiễm bắt gặp chứ?

Không phải bọn hạ nhân nói đến buổi tối thế tử gia và thế tử phi sẽ tách ra ngủ riêng, không qua lại à?

Trước kia đúng là như vậy, chỉ là tình huống gần đây có chút thay đổi.

Bên trong Kim Dật Hiên một đám sai vặt nha hoàn đều nhìn đến ngậy người, Quân Kiệt nhìn thấy một thân trang phục của Nạp Lan Tú Nhi, sau khi kinh ngạc thì vội vàng lấy hai tay che mắt kín mình, đùa cái gì vậy, từ khi đi theo chủ tử thuần khiết nhà bọn họ, đến bây giờ hắn còn chưa dạo qua kỹ viện đâu! Mặc dù hắn thật sự rất muốn đi dạo kỹ viện một lần, thử trải qua cảm giác cùng các bạn hữu nói về tư vị của nữ nhân, nhưng hắn kiên định không đi, nếu hắn đi, trở về để cho chủ tử nhà mình không được đi kỹ viện biết, vậy sẽ rất đau lòng đó!

Lục Trúc nhìn thấy khuôn mặt ảm một cái đỏ rực lên, đây, đây, đây không khỏi quá lộ liễu rồi, thế này đâu giống trắc phi trong vương phủ, cô nương trong sạch sẽ không như vậy đâu!

“Tỷ tỷ đừng mà...”

Vân Thanh Nhiễm lười để ý tới Nạp Lan Tú Nhi, kéo nàng ta ra ngoài trước rồi nói sau, vừa muốn kéo người ra khỏi Kim Dật Hiên.

“Tỷ tỷ, xin người tha cho muội lần này đi...” Nạp Lan Tú Nhi như hoa lê đọng mưa, bộ dạng thật đáng thương, có thể nói người nghe thương tâm, người nhìn rơi lệ.

Những giọt nước mắt này của nàng ta đối với người khác có dùng được hay không Vân Thanh Nhiễm không biết, nhưng đối với nàng mà nói, thì tuyệt đối vô dụng.

Thấy mình dù cầu xin thế nào cũng không được, Nạp Lan Tú Nhi thâm hận đến nghiêng răng, thu nước mắt của bản thân, sắc mặt nghiêm nghị: “Tỷ tỷ, đừng quên, muội muội là do thái hậu nương nương đưa vào Vương phủ, hôm nay chẳng qua là tuân theo ý của thái hậu nương nương lấy lòng thế tử gia thôi, tỷ tỷ tức giận muội muội có thể lý giải, nhưng nữ nhân ghen tị là điều tối kỵ, việc hôm nay không biết thái hậu nương nương biết được thì sẽ thế nào đây?”

Nạp Lan Tú Nhi lấy thái hậu nương nương ra làm lá chắn.

Vân Thanh Nhiễm ngừng lại: “Được, nhân tiện nói về chuyện Y Lan Y Lan với thái hậu nương nương, không biết thái hậu nương nương mà biết người hầu hạ thế tử gia như vậy thì sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Nạp Lan Tú Nhi cực kỳ hoảng sợ!

“Tỷ tỷ... đừng oan uổng muội muội, Y Lan Y Lan là vật cấm sử dụng, muội muội làm sao mà có chứ?” Nạp Lan Tú Nhi ngụy biện.

“Nếu không thì hiện tại chúng ta tiến cung gặp thái hậu nương nương, để lão nhân gia bà truyền thái y đến tra xét, xem mùi hương trên người người có phải là Y Lan Y Lan không?” Vân Thanh Nhiễm đến gần Nạp Lan Tú Nhi, nhìn nét mặt của nàng ta.

“Ta...” Nạp Lan Tú Nhi bị Vân Thanh Nhiễm nhìn trúng tim đen, nàng tự nhiên không dám làm theo lời của Vân Thanh Nhiễm, thái hậu nương nương nhất định sẽ xử tử nàng ta! “Tỷ tỷ...”

“Phịch” một tiếng, Nạp Lan Tú Nhi lập tức quỳ xuống trước Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử phi nương nương, ta mười ba tuổi đã vào cung, theo học với công chúa điện hạ, nói dễ nghe chút, chính là một nữ quan, là vinh hạnh của ta, là may mắn của Nạp Lan gia chúng ta, nhưng mà nương nương cũng biết cuộc sống trong cung có bao nhiêu vất vả, mỗi bước đều khó, giống như đang đi trong đầm lầy, không biết bước tiếp theo có phải sẽ tiến vào trong vực sâu vạn kiếp bất phục hay không, năm nay ta đã mười bảy tuổi, trước mười tám tuổi nếu vẫn không thể xuất giá thì sẽ không còn cơ hội nữa, nhưng công chúa lại nói với ta, nàng không gả thì ta cũng không có cơ hội, lần này may mắn được thái hậu nương nương nhìn trúng mới có cơ hội tiến vào Vương phủ, vốn tưởng rằng cuối cùng sẽ hết khổ, không ngờ vừa mới vào phủ đã chọc cho thế tử gia mất hứng, thế tử gia muốn đuổi ta đi, ta biết rõ một khi rời khỏi Vương phủ thì sẽ không còn cơ hội sống sót, ha... dù sao cũng chết, chẳng thà vì bản thân mà tranh thủ một cơ hội, ta chẳng qua vì muốn sống tiếp, nếu có lựa chọn, ta tội gì phải làm chuyện hại người cơ chứ? Nương nương, ta cầu xin người, coi như cùng là phận nữ tử đáng thương trong thiên hạ, tha cho ta một con đường sống đi!”

Nói xong, Nạp Lan Tú Nhi dập đầu không ngừng với Vân Thanh Nhiễm.

Đối với hành động này của Nạp Lan Tú Nhi, Vân Thanh Nhiễm lại cho nàng ta một tiếng cười lạnh, kể một đoạn thân thế đáng thương, xả ra một đồng lý do, lại thêm mấy giọt nước mắt thanh thuần của thiếu nữ. Tổ hợp này, thật đúng là hoàn mỹ, nếu chạy tới đường cái để kẻ, nhất định sẽ dẫn đến một đám bác gái nghe nàng ta kể khổ, tiếp đó kiếm được mấy thùng nước mắt đồng tình.

Nhưng thật đáng tiếc, Vân Thanh Nhiễm không phải loại người có trái tim đồng tình tràn lan: “Những lời vừa rồi của người, nói thật, rất đặc sắc, về phần là thật hay giả, ta cũng không biết, ta chỉ biết là, nếu người muốn sống, tuyệt đối không dùng loại phương pháp này. Huống chi, dù người ở tình thế bất đắc dĩ thì sao? Thực xin lỗi, ta bẩm sinh đã không có đầy đủ công năng đồng tình với người.”

Nạp Lan Tú Nhi sững sờ tại chỗ, nàng đã tận lực cầu xin nàng ta như vậy, nàng ta lại có thể nói với nàng không có đủ khả năng đồng tình với người khác?

Sắc mặt Nạp Lan Tú Nhi tái nhợt hơn phân nửa, thẹn quá hoá giận: “Vân Thanh Nhiễm, làm sao người có thể vô tình như thế?”

“Cảm ơn khen ngợi, ta vẫn cho rằng ta tuyệt tình! Vô tình? Người thật sự rất xem trọng ta rồi.” Vân Thanh Nhiễm nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả, nàng không vì bị người khác nói nàng vô tình mà sấu muộn, nàng làm việc có nguyên tắc của chính mình, còn không tới phiên người khác đến thuyết tam đạo tứ!

Nạp Lan Tú Nhi đầu gối được Vân Thanh Nhiễm cứng mềm đều không chịu, trong lòng nàng ta không khỏi sinh ra một phần sợ hãi.

“Nói xong rồi?” Vân Thanh Nhiễm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nạp Lan Tú Nhi, cảm thấy có chút buồn cười, bây giờ mới biết sợ? Hiện tại có phải đã quá muộn rồi không?

“Người muốn làm gì? Người không thể lạm dụng tư hình!” Nạp Lan Tú Nhi là người từng theo học với công chúa điện hạ, nên có chút hiểu biết đối với luật lệ của hoàng triều Thịnh Vinh, cho dù chuyện nàng ta cố ý làm hại thế tử gia bị vạch trần, cũng phải giao cho quan phủ.

Vân Thanh Nhiễm đối với lời nói của Nạp Lan Tú Nhi coi như không nghe thấy, nàng quay qua nói với Quân Kiệt đang che mắt: “Quân Kiệt, phiền người giúp ta tìm một sợi dây thừng đến đây, phải đủ rắn chắc, ngoài ra còn phải đủ dài.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Nghe vậy Quân Kiệt nhanh chóng đi chuẩn bị dây thừng cho Vân Thanh Nhiễm, đồng thời trong lòng cũng dấy lên một thắc mắc nho nhỏ, thế tử phi cần dây thừng để làm gì?

Một lúc sau, Quân Kiệt đem dây thừng đến.

“Thế tử phi nương nương, người cần dây thừng để làm gì? Nếu như là việc nặng nề thì giao cho thuộc hạ làm đi!” Quân Kiệt không quên lời dặn của gia nhà mình, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tốt để làm việc cho thế tử phi nương nương mới chính là việc nên làm của nô tài bọn hắn.

“Giúp ta trói tay nàng ta lại.” Vân Thanh Nhiễm phân phó Quân Kiệt.

Quân Kiệt nhận lệnh lưu loát trói tay Nạp Lan Tú Nhi lại.

Nạp Lan Tú Nhi thấy thế thì kịch liệt vùng vẫy: “Đừng, ta là trắc phi nương nương, người không thể làm vậy với ta!”

Quân Kiệt phớt lờ Nạp Lan Tú Nhi, ai quản người là trắc phi hay là cái gì phi, chỉ cần thế tử gia không thừa nhận, người là cái gì phi cũng không có tác dụng!

Quân Kiệt theo phân phó của Vân Thanh Nhiễm đem Nạp Lan Tú Nhi trói chặt, không hổ là thị vệ chuyên nghiệp, trói người thật sự rất thuần熟! Vân Thanh Nhiễm cảm thấy nếu là tự nàng buộc khẳng định không trói được tốt như vậy.

“Được rồi, kể tiếp giao cho ta xử lý là được.” Vân Thanh Nhiễm lời kéo một đầu dây thừng kéo Nạp Lan Tú Nhi đi như dất con trâu vậy.

“Người đang làm cái gì? Người mau thả ta xuống, đừng mà, ta không dám, ta thật không dám nữa...”

Nạp Lan Tú Nhi sợ hãi nhìn xuống dưới, tay nàng ta vẫn bị trói chặt, cả người bị Vân Thanh Nhiễm treo ở giữa không trung!

Vân Thanh Nhiễm đem một đầu dây thừng thắt chặt, coi như đã xong, bây giờ đã quá nửa đêm, ban đêm trong kinh thành có vẻ đặc biệt yên tĩnh, trên đường trừ gỗ mỡ cầm canh thì không còn người khác, Vân Thanh Nhiễm kéo Nạp Lan Tú Nhi đi tới đường cái, sau đó treo nàng ta lên trên cây ở con đường vắng uất.

Trên người Nạp Lan Tú Nhi còn mặc bộ y phục lụa mỏng gần như trong suốt mà nàng ta đã tỉ mỉ chuẩn bị.

Nếu sáng sớm ngày mai dân chúng kinh thành tỉnh lại, có thể nhìn thấy Nạp Lan Tú Nhi gần như đã lộ ra toàn bộ.

Không phải nàng ta rất tự tin với dáng người của mình à? Không phải nàng ta rất thích dùng bộ này câu dẫn nam nhân sao? Vậy Vân Thanh Nhiễm sẽ cho nàng ta cơ hội này, để nàng ta câu dẫn đủ.

“Vân Thanh Nhiễm người mau thả ta xuống, người không thể đối xử với ta như vậy!” Nạp Lan Tú Nhi tiếp tục thét lên với Vân Thanh Nhiễm, nhưng Vân Thanh Nhiễm căn bản không hề để ý tới nàng ta: “Vân Thanh Nhiễm người sẽ không được chết từ từ! Người là tiện nhân, người ghen tị với ta, người sợ ta cướp đi thế tử gia nên dùng thủ đoạn này để mưu hại ta! Người sẽ không được chết từ từ đâu!”

“Khuyên người nên để giành lại chút nước miếng, từ giờ đến trời sáng còn hơn mấy canh giờ nữa, mà trong thời gian đó sẽ không có ai đưa nước cho người uống đâu.” Vân Thanh Nhiễm lưu lại một câu cuối cùng cho Nạp Lan Tú Nhi, còn lại, nàng ta tự cầu nhiều phúc đi.

“Vân Thanh Nhiễm người trở lại cho ta! Vân Thanh Nhiễm!...”

Nạp Lan Tú Nhi không từ bỏ ý định mà kêu to, đến khi Vân Thanh Nhiễm không còn bóng người, nàng ta lại bắt đầu chửi rủa, sự ôn hòa xưa nay của nàng ta đều là ngụy trang, đến thời điểm này không biết đã ném dịu dàng đi nơi nào rồi, từng tiếng, kêu la muốn khó nghe bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nạp Lan Tú Nhi bị treo trên cây suốt một đêm, ngày hôm sau, trời vừa sáng tỏ, đã có một vài dân chúng mang theo rau cải nhà trồng đến bên đường để bày quán, kết quả là thấy Nạp Lan Tú Nhi.

Trong lúc mọi người vây xem, không biết có phải vì xấu hổ và giận dữ, hay vì khí lực bị hao mòn qua một đêm, mà Nạp Lan Tú Nhi ngất đi.

Chuyện của Nạp Lan Tú Nhi không bao lâu đã truyền vào trong tai rất nhiều người.

Hoa ma ma nghe đến chuyện này tâm tình bất ổn, Nạp Lan Tú Nhi cứ như vậy bị Vân Thanh Nhiễm giày vò chỉ còn lại nửa cái mạng, tuy Y Lan Y Lan là bà ta đưa cho Nạp Lan Tú Nhi, bà ta lại không thể bảo đảm sau khi Nạp Lan Tú Nhi bị Vân Thanh Nhiễm dày vò có khai bà ta ra không?

Hoa ma ma càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, bà ta không thể ngồi chờ chết được!

Vì thế Hoa ma ma dứt khoát đã làm thì phải làm đến cùng, sửa sang lại rồi vào cung. Khi vào cung bà ta đã tố cáo Vân Thanh Nhiễm với thái hậu nương

nuong, Hoa ma ma thêm mắm thêm muối nói về chuyện của Nạp Lan Tú Nhi, tổng quát chính là coi Vân Thanh Nhiễm là đại đồ phụ số một.

Hoa ma ma làm vậy cũng không phải vì mình và Nạp Lan Tú Nhi có quan hệ tốt đẹp bao nhiêu, sau khi Nạp Lan Tú Nhi bị Vân Thanh Nhiễm ác chinh thì Hoa ma ma báo thù cho nàng ta vân vân, bà ta thuần túy là vì lo nghĩ cho chính bản thân mình mà thôi.

Nếu sớm biết Nạp Lan Tú Nhi vô dụng như vậy, bà ta sẽ không đặt cược lên người nàng ta, làm hại bà ta hiện giờ tiến thoái lưỡng nan. Nếu chuyện Y Lan Y Lan bị truyền ra bên ngoài, chính bà ta cũng không gánh nổi tội, thái hậu cực kỳ thống hận Y Lan Y Lan, sẽ không có khả năng bỏ qua cho bà ta.

Thái hậu nương nương vốn đã có thành kiến với Vân Thanh Nhiễm, nên mới đưa người khác vào trong phủ Trần Nam vương, hiện giờ người mà mình đưa vào lại bị Vân Thanh Nhiễm hành hạ chỉ còn lại có nửa cái mạng?

Vì thế, Vân Thanh Nhiễm đã sớm bị thái hậu nương nương tuyền vào cung.

“Hoang đường, hoang đường, quả thực quá hoang đường!” Thái hậu nương nương tức giận hướng Vân Thanh Nhiễm nói: “Thế tử phi, ngươi cũng biết Nạp Lan Tú Nhi là người của ai gia?”

Thái hậu nương nương cau mày hỏi Vân Thanh Nhiễm, vị uy hiếp cùng mùi thuốc súng dày đặc bên trong.

“Biết.” Vân Thanh Nhiễm đáp, trước đó không phải nói là ngài đưa vào à? Nàng có thể không biết sao?

“Biết? Ha ha... hay cho một chữ biết!” Thái hậu nương nương thật sự rất tức giận: “Ngươi biết Nạp Lan Tú Nhi là người của ai gia, lại vẫn dám động vào nàng ta, có phải ngươi không đem ai gia để vào trong mắt? Giỏi, giỏi cho một thế tử phi, bởi vì đồ kị, mà ngay cả chuyện thương thiên hại lý như vậy cũng có thể làm!”

Vân Thanh Nhiễm trừng phạt Nạp Lan Tú Nhi, kỳ thực không hề có một chút quan hệ nào với hai chữ ghen tị, nếu Vân Thanh Nhiễm ghen tị, thì trước đó cũng sẽ không đồng ý cho Nạp Lan Tú Nhi vào phủ, nhưng lúc này, nàng nói mình không phải vì ghen tị, chỉ sợ các nữ nhân trong phòng này đều sẽ không tin tưởng nàng!

Hôm nay trừ thái hậu nương nương và Vân Thanh Nhiễm ra, còn có vài vị phi tử của hoàng đế ở đây, là thái hậu nương nương sai người gọi các nàng đến, chủ trương vì chuyện của Nạp Lan Tú Nhi mà phân xử. Ở đây có một nữ tử mà Vân Thanh Nhiễm đã gặp qua lúc trước, đó là tỷ tỷ Vân Lâm Mị của nàng, Trân phi của hoàng đế Dạ Hoảng Nghị.

“Mẫu hậu chớ tức giận, có lẽ thế tử phi cũng chỉ nhất thời hồ đồ mới có thể làm chuyện này, không bằng chúng ta cho nàng ấy một cơ hội để sửa sai.” Hoàng hậu nương nương là một người lớn tuổi nhất trong các vị phi tần, nhưng cũng là người thoát nhìn trầm ổn nhất, tính tình nhu hòa không nóng không lạnh, dường như là một chủ nhân để nói chuyện.

“Hoàng hậu, người cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này ai gia không hài lòng, có những người làm sai chút chuyện là có thể tha thứ, nhưng có những người thì tuyệt đối không thể tha thứ, bởi vì những người đó không biết hối cải, chỉ biết càng làm càng sai, nhất định phải cho nàng ta một chút giáo huấn, cho nàng ta chịu một chút đau khổ mới có thể nhớ lâu!” Thái hậu nương nương rõ ràng đã động tâm tư muốn dụng hình với Vân Thanh Nhiễm.

“Thái hậu nương nương nói rất đúng, lần này thế tử phi làm việc hại người như vậy, quả thật làm cho người ta thấy có chút ngượng lạnh trong lòng, quả thực nên cho thế tử phi một trừng phạt thích đáng.”

“Thái hậu nương nương anh minh, quả thật nên nghiêm trị.”

Nghe vậy, các phi tần đều lên tiếng ủng hộ thái hậu nương nương, thế nhưng có một âm thanh đột ngột cao vút.

“Thần thiếp thấy, nếu muốn xử phạt, nên phạt thật nghiêm khắc, quyết không thể nhân nhượng. Cần ban thưởng một ly rượu độc thì ban thưởng một ly rượu độc, cần ban thưởng ba thước vải trắng thì ban thưởng ba thước vải trắng.”

Người nói chuyện là Vân Lâm Mị.

Mọi người ồn ào đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Vân Lâm Mị, người nói người xưa nay đối với người khác ác độc còn chưa tính, hôm nay người chọc giận thái hậu nương nương chính là muội muội ruột của người đó!

“A... nói như vậy Trân phi có đề nghị gì hay?” Thái hậu nhíu mày, nữ nhân của Vân gia quả nhiên không có một người tốt đẹp, Vân Yên Nhiên thì không cần phải nói rồi, hiện giờ người vẫn còn đang ở bên trong tông miếu, Trân phi này từ lúc tiến cung đến giờ luôn có bộ dạng dụ dỗ, từ lúc tiến cung đã mê hoặc hoàng đế đến đầu óc choáng váng.

Về phần Vân Thanh Nhiễm, vốn trông cũng tạm được, lại không làm một việc nào khiến bà hài lòng, vì thế mà càng nhìn càng khó chịu, càng xem càng không thuận mắt.

“Bẩm mẫu hậu, thần thiếp chỉ cảm thấy, nếu muốn xử phạt, thì nên xử phạt nghiêm khắc, mới có thể khiến cho vài người nhớ lâu được! Thay vì để một số người mắc thêm lỗi lầm, thì dứt khoát nhất lao vĩnh dật* cũng không tệ.”

(*: một lần vát và cả đời nhân nhả)

Nhất lao vĩnh dật? Nàng ta là đang đề nghị thái hậu nương nương trực tiếp ban chết cho Vân Thanh Nhiễm à?

Vân Lâm Mị với tư thế trên cao mọi chuyện đều không liên quan đến mình, tựa hồ đối với Vân Thanh Nhiễm không có chút tình nghĩa tỷ muội nào, nếu không lúc này cũng sẽ không nói như vậy, nghe những lời này làm cho người ta cảm thấy nàng ta chẳng những không có tình nghĩa tỷ muội với Vân Thanh Nhiễm, mà càng giống như chỉ mong sao Vân Thanh Nhiễm chết đi.

Thời điểm Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại Vân Lâm Mị đã vào cung, chỉ có duy nhất một lần gặp được nàng ta chính là buổi tối ngày ấy Vân Thanh Nhiễm không cẩn thận bắt gặp nàng ta vụng trộm với nam tử khác.

“Trân phi, nếu ai gia nhớ không lầm, thì thể tử phi là muội muội ruột của nguoi, chẳng lẽ nguoi không đau lòng à?” Thái hậu nương nương lại cố ý hỏi.

“Bẩm thái hậu nương nương, thần thiếp luôn công tư rõ ràng, tuy thể tử phi là muội muội của thần thiếp, nhưng nay nàng ta phạm lỗi, thì phải bị xử phạt, việc đó không hề liên quan đến việc nàng ta có phải là muội muội của thần thiếp hay không!” Vân Lâm Mị lạnh lùng nói, thái độ ngược lại hết sức quyết tuyệt.

“A... lời này của Trân phi trái lại rất xuôi tai.” Thái hậu nương nương cười như không cười nói, trong lòng bà ta đang cười nhạo Vân Lâm Mị và Vân Thanh Nhiễm, ha, đây chính là nữ nhi của Vân gia, một đám đều chỉ biết lo mình, ngay cả tình cảm tỷ muội cũng không thấy được một chút bóng dáng: “Thôi, chuyện của thể tử phi nếu không nghiêm trị, vậy ai gia thực có lỗi với Nạp Lan tiểu thư bị thể tử phi hành hạ chỉ còn nửa cái mạng, Hoa ma ma, dẫn thể tử phi đi xuống cho ai gia, đánh hai mươi trượng!”

Đánh hai mươi trượng! Nếu để cho một nữ lưu yếu đuối không cần nổi gió chịu tội, sẽ bị mất hơn nửa cái mạng, thân thể yếu hơn nữa, khả năng chưa chịu xong hai mươi trượng cũng đã đi gặp Diêm Vương gia báo danh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Ai Dám Động Con Dâu Bản Cung

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Thái hậu nương nương vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa báo lại: “Trần Nam vương phi đến.”

Là mẫu phi.

Lúc Vương phi vừa tiến vào cung điện đã thấy Hoa ma ma tính mạng Vân Thanh Nhiễm đi, bà tiến đến, một câu cũng không nói, đã rút bảo kiếm ra, kiếm quang chợt lóe, đâm xuyên qua đùi của Hoa ma ma.

Bảo kiếm chói lên màu bạc, xỏ xuyên qua đùi Hoa ma ma, trên mũi kiếm sáng ngời còn chảy xuống một giọt máu đỏ tươi, nhỏ xuống nền cung điện.

Hành động của vương phi làm mọi người sợ hãi, dù là Vân Thanh Nhiễm cũng hoảng sợ không nhẹ. Đầu nói Vương phi nương nương của phủ Trần Nam vương không tầm thường, hôm nay vừa thấy chỉ e ba chữ “không đơn giản” cũng không đủ hình dung!

“A a a...” Tiếng hét như giết heo của Hoa ma ma vang vọng cả đại điện, trừ tiếng hét của bà ta, những người khác trong cung điện đều như ngừng thở, các cung phi bị sợ hãi không nhẹ, đám cung nữ thái giám đều bị dọa đến trợn tròn mắt, thị vệ cũng không biết có nên tiến lên ngăn cản Trần Nam vương phi hay không.

“Hôn Nhi, con làm cái gì vậy?” Thái hậu nương nương cả kinh nói: “Mau, kéo người ra cho ta, dẫn thể tử phi đi!”

Thái hậu vội vàng ra lệnh cho bọn thị vệ, không muốn để Dạ Hôn ngăn cản bà xử phạt Vân Thanh Nhiễm.

“Ai dám động đến con dâu của bản cung?” Dạ Hôn từng bước tiến đến, chắn trước mặt Vân Thanh Nhiễm, ngăn cản bọn thị vệ.

Dạ Hôn nghênh đón ánh mắt của thái hậu, không hề sợ hãi. Thu lại bảo kiếm vừa mới đâm vào đùi Hoa ma ma, vung bảo kiếm đang dính vết máu lên, cảnh cáo những người khác lui ra. Thanh bảo kiếm này là do tiên hoàng ban cho Dạ Hôn, Dạ Hôn có quyền cầm nó để chém giết những ai xúc phạm luật lệ của hoàng triều Thịnh Vinh.

“Hôn Nhi, đây là do thể tử phi làm sai, ai gia cho nàng một trừng phạt thích hợp!” Thái hậu giải thích, đồng thời nhìn thoáng qua Hoa ma ma, đùi trực tiếp bị bảo kiếm xuyên qua, lúc này một bên chân như ngâm trong máu, hiện giờ đang nửa chết nửa sống mà gầy dựa trên đất.

“Mẫu hậu nghe yêu ngôn của ai nói con dâu nhi thần làm sai?” Dạ Hôn cầm bảo kiếm trong tay mũi kiếm chỉ vào Hoa ma ma trên mặt đất: “Là cầu nô tài

này ư?”

“Hôn Nhi, Hoa ma ma là lão nhân bên cạnh ai gia, bà ta chẳng qua chỉ nói chân tướng sự tình cho ai gia mà thôi.” Thái hậu đối mặt với nữ nhi của mình cũng bất đắc dĩ.

Phản ứng của Thái hậu đều thu vào trong mắt Vân Thanh Nhiễm, làm cho nàng được mở rộng tầm mắt, nếu nói mẫu phi là nữ nhi ruột thịt của thái hậu, còn là nữ nhi yêu thương nhất, cho dù sùng ái nuông chiều, thì lúc này cũng không nên có vẻ mặt bất đắc dĩ như thế, mơ hồ như có chút sợ hãi mẫu phi, điều này làm cho Vân Thanh Nhiễm rất nghi hoặc.

Lúc này mọi chú ý đều đặt trên người Dạ Hôn, chỉ thấy Dạ Hôn không chút lưu tình mà vùng kiếm, mũi kiếm đâm thẳng vào trái tim của Hoa ma ma đang gào khóc trên đất.

Một kiếm hạ xuống, máu tươi đương trường.

Váy sam của Dạ Hôn cũng bị dính máu của Hoa ma ma, Vân Thanh Nhiễm ở ngay cạnh đó, váy sam màu trắng trên người cũng nở rộ ra những đóa hồng mai.

Nếu lúc trước Vân Thanh Nhiễm nghe Dạ Hôn vì truy tìm Quân Vô Ý mà chạy đến quân doanh, lên chiến trường, trước mắt nàng sẽ hiện ra hình ảnh kịch tính khổ một tiểu nữ tử nũng nịu ngăn dẫm tìm phu, như vậy vào giờ phút này Vân Thanh Nhiễm nghĩ đến lại là hình ảnh một nữ tử như hoa mọc lan ra trận tử máu chiến đấu hăng say. Dạ Hôn không phải là một nữ tử yếu đuối, đây cũng không phải là lần đầu tiên bà giết người, người chết ở trên tay bà, chính Dạ Hôn cũng không đếm hết, một nữ nhân từng ra chiến trường, từng trèo lên từ giữa đồng người chết, trải qua hết thảy, thì những nữ nhân bên trong cung điện cả ngày chỉ biết trang điểm cho bản thân đến tranh thủ niềm vui của một người nam nhân tuyệt đối không thể hiểu và tưởng tượng được.

Mẫu thân Quân Mặc Thần, bề ngoài thoạt nhìn cường hãn hơn nàng rất nhiều, trong lòng Vân Thanh Nhiễm thật sự bội phục Dạ Hôn.

“Hôn Nhi... con!” Thái hậu kinh ngạc nhìn Dạ Hôn, không nghĩ tới Dạ Hôn lại trực tiếp giết Hoa ma ma!

“Con dâu bản cung còn không tới phiên cầu nô tài này thuyết tam đạo tứ!”

Dạ Hôn ngay cả lời vô nghĩa cũng lười nói nhiều, trực tiếp giết đi, ai dám nói bậy lung tung về con dâu bà, chém trước nói sau!

“Hôn Nhi! Con...” Thái hậu nung nung bị Dạ Hôn chọc cho tức giận không nhẹ.

“Mẫu hậu, vì sao Nạp Lan Tú Nhi lại bị con dâu nhi thần treo ở trên đường, mẫu hậu sao không nghe xem Lý đại nhân nói như thế nào?” Dạ Hôn nói xong thì xoay người hướng bên ngoài cung điện gọi một tiếng: “Lý Ngải Lý đại nhân, phiền ngài tiến vào đây một chút.”

Lý Ngải kêu khổ trong lòng, nghĩ tại sao gần đây cứ động một chút là mình lại bị gọi vào trong hậu cung chứ? Hắn đối với hậu cung luôn tràn đầy bóng ma!

Nhưng cũng không còn cách nào khác, Trần Nam vương gia tự mình đến tìm hắn, hắn nào dám không đến đây!

“Vi thần tham kiến thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, ra mắt vương phi nương nương, thế tử phi nương nương.” Lý Ngải bái kiến từng vị nương nương.

“Lý đại nhân, phiền ngài nói cho mẫu hậu biết, ngài tìm được cái gì trên người Nạp Lan Tú Nhi.” Dạ Hôn nói.

Sáng hôm nay Nạp Lan Tú Nhi bị người của quan phủ mang đi, chính là do Lý Ngải phụ trách.

“Hồi vương phi nương nương, sáng nay Nạp Lan Tú Nhi được đưa về trừ cỏ tay bị buộc chặt tạo thành vết thì không còn vết thương nào khác, nhưng khi đại phu chẩn trị cho nàng lại phát hiện trên người nàng có một mùi hương đặc biệt, qua xác nhận, chứng thật là mùi hương của Y Lan Y Lan, quần áo mặc trên người nàng đã bị hun qua Y Lan Y Lan.” Lý Ngải kể lại chi tiết, không dám đề sót phần nào.

Y Lan Y Lan?

Thái hậu nương nương mỗi lần nghe đến bốn chữ này đều thay đổi sắc mặt, có thể thấy bà rất thống hận Y Lan Y Lan.

Dạ Hôn thấy được sắc mặt của thái hậu phát sinh biến hóa rõ ràng: “Chi bằng Y Lan Y Lan, Nạp Lan Tú Nhi đáng chết.”

Chỉ một vấn đề này, Nạp Lan Tú Nhi đủ chết một trăm lần: “Ngoài ra, hôm nay nhi thần tới gặp mẫu hậu, còn hy vọng mẫu hậu hiểu được một việc, nếu mẫu hậu thật sự muốn tốt cho Thần Nhi, muốn tốt cho Quân gia, thì đừng đưa nữ nhân vào trong vương phủ nữa, nếu mẫu hậu thật sự cảm thấy nữ tử nào tốt, thì cứ đưa cho hoàng huynh là được, nhi thần nghĩ huynh ấy nhất định sẽ không cự tuyệt.”

Câu nói phía sau mới là mục đích chủ yếu mà hôm nay Dạ Hôn tiến cung tìm thái hậu, một Nạp Lan Tú Nhi đi rồi, ai cũng không thể cam đoan trở về thái hậu có thể nhét thêm một Nam Cung Tú Nhi, Đoan Mộc Tú Nhi vào vương phủ nữa hay không.

“Mẫu hậu, nếu người thật tình thương Thần Nhi, thật tình cảm thấy áy náy, vậy việc người phải làm không phải là nhét một đồng nữ nhân cho thằng bé, mà là tôn trọng sự quyết định của nó. Thanh Nhiễm là nữ nhân mà Thần Nhi chọn lựa, hy vọng mẫu hậu tôn trọng quyết định của nó như nhi thần.”

Lời nói của Dạ Hồn làm cho sắc mặt thái hậu nương nương vốn đã khó coi nay còn khó coi hơn mấy phần.

Dạ Hồn không nhiều lời nữa, lời kéo tay của Vân Thanh Nhiễm: “Cùng nương về nhà thôi, Thần Nhi đang chờ con.”

Dạ Hồn uy vũ khí phách lời kéo Vân Thanh Nhiễm rời khỏi cung điện của thái hậu nương nương, khiến hậu phi có liên quan ghen hờn nhìn trân trối.

Vân Thanh Nhiễm bị Dạ Hồn mang ra khỏi cung điện, ngoài cửa còn loan giá đang chờ các nàng.

Bước lên loan giá, Dạ Hồn cười nói: “Nương biết trong lòng Thanh Nhiễm khẳng định có rất nhiều nghi hoặc, đúng không?”

Không có nghi hoặc mới là lạ! Chưa từng thấy qua trường công chúa nào dám làm như vậy với thái hậu!

“Có một số việc nương không tiện nói thẳng với con, nhưng nương hy vọng con nhớ kỹ, hai vị đứng đầu trong cung này, con đều phải đề phòng, nếu bọn họ không tốt với con, con phải cẩn thận, nếu bọn họ tốt với con, con cũng phải lưu tâm đề ý.” Dạ Hồn dặn dò Vân Thanh Nhiễm, mà hai người bà nói đến, một là mẫu thân của bà, một là ca ca của bà.

Dạ Hồn không thể kể cho Vân Thanh Nhiễm chuyện tính năm đó, bởi vì liên lụy rất nhiều, còn liên quan đến cuộc tranh đấu giành ngôi vị hoàng đế năm đó.

Đây là chuyện bí mật bị nghiêm cấm nhắc đến của hoàng triều Thịnh Vinh, hoàng huynh Dạ Hồn nắm lấy ngôi hoàng đế đều rất gọn gàng, nhưng đây là việc mà người đời không biết, mọi người chỉ biết năm đó hoàng huynh của bà do hoàng hậu sinh ra, đương nhiên sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Năm đó Dạ Hồn là công chúa Phượng Hoàng được sủng ái nhất của hoàng triều Thịnh Vinh, mức độ sủng ái của tiên hoàng thậm chí còn vượt qua các hoàng tử khác. Tiên hoàng nói vì ngài thích nhất tính tình Dạ Hồn, nếu Dạ Hồn không phải là nữ tử, ngài đã truyền lại hoàng vị cho Dạ Hồn.

Tuy rằng hoàng đế chậm chậm không lập thái tử, nhưng lại thầm nói cho Dạ Hồn biết người được chọn trong lòng ngài, là một vị hoàng huynh khác của Dạ Hồn.

Về sau hoàng thượng đột nhiên băng hà, lưu lại di chỉ truyền ngôi cho tam hoàng tử Dạ Hoàng Nghi, mà không phải là vị hoàng tử lúc trước Dạ Hồn nghe hoàng thượng nói đến, vì thế Dạ Hồn biết được hoàng huynh cùng mẫu hậu mình đã dùng thủ đoạn khó lường để lấy được ngôi vị hoàng đế.

Mẫu hậu và hoàng huynh Dạ Hồn vì muốn ổn định ngôi vị hoàng đế mà cùng một vị hoàng tử khác phát sinh tranh đấu, hai người bọn họ lấy Dạ Hồn ra áp chế, bức bách Quân Vô Ý lúc đó đang nắm binh quyền trong tay dốc sức vì bọn họ.

Năm đó sau khi Dạ Hồn bị Quân Vô Ý đuổi đi thì gặp được Hồng Dược, bị Hồng Dược bắt về bên người hai tháng, còn giúp Hồng Dược chiếu cố đưa nhả hai tháng, cuối cùng Hồng Dược không làm khó Dạ Hồn nữa, còn đưa Dạ Hồn về kinh thành, lúc ấy Hồng Dược và Dạ Hồn đều nhận định đối với Dạ Hồn mà nói thì đó là nơi an toàn, ai ngờ còn không bằng khi ở lại bên cạnh Hồng Dược.

Dạ Hồn mang thai, lại ở trên tay mẫu hậu cùng hoàng huynh bà mà chịu nhiều đau khổ. Quân Mặc Thần sinh ra đã yếu ớt, đương kim thái hậu cùng hoàng thượng muốn chịu một nửa trách nhiệm, bọn họ yêu thương Quân Mặc Thần như thế, rốt cuộc là huyết mạch thân tình chiếm phần lớn, hay là vì lòng áy náy đang quấy phá trong nội tâm, e rằng chỉ có bọn họ mới biết rõ.

Vân Thanh Nhiễm không biết những chuyện cũ đã bị chôn vùi này, nên đối với những lời Dạ Hồn nói, chỉ có thể gật gật đầu, Dạ Hồn không cần phải lấy chuyện này để lừa gạt nàng làm gì.

“Đáng lẽ hôm nay Thần Nhi nên tự mình tới đón con hồi phủ, nhưng gần đây thân thể nó đặc biệt không tốt, nương muốn nó ở trong nhà chờ con, thay nó đến đón con, đứa nhỏ đó thật sự vì con mà khấn trương, ngược lại nương cảm thấy, chuyện này con có thể tự mình xử lý tốt, chẳng qua thắng bé sợ là sẽ không yên tâm.”

Thân thể Quân Mặc Thần không dễ dàng gì để điều dưỡng được tốt như vậy, lần đó hấn mạnh mẽ vận dụng một lượng lớn nội lực của mình để giải trừ được lực cho Vân Thanh Nhiễm, nên đã tạo thành tổn thương cho thân thể của hấn chỉ có chính hấn rõ ràng, e rằng phải qua một thời gian nữa thì mới có thể hoàn toàn phục hồi, cho nên Quân Mặc Thần đều không ra ngoài, chỉ ở trong phòng đọc sách, nếu là ngày trước, tuy thân thể Quân Mặc Thần có kém, nhưng mỗi ngày vẫn sẽ đi dạo chung quanh, thỉnh thoảng sẽ cùng Dạ Minh Uyên đi du ngoạn một chút, miễn là không làm chuyện gì mất sức, phần lớn Quân Mặc Thần đều có thể làm một chút.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy, trầm nghĩ, Quân Mặc Thần sẽ khấn trương vì nàng à? Nàng biết Quân Mặc Thần đối với mình thật ra cũng không tệ, ít nhất khi mình có phiền toái hấn sẽ đứng ra giúp đỡ, tỷ như hấn sẽ rất nể tình mà đứng cùng nàng trên một chiến tuyến, tỏ rõ thái độ, cho nàng chỗ dựa, nhưng cho tới bây giờ Vân Thanh Nhiễm cũng không cảm thấy Quân Mặc Thần sẽ khấn trương vì nàng như những gì vương phi nói.

Dạ Hồn cũng là chỉ điểm một chút, bà không dám nhúng tay vào chuyện của Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhiều, sự tình lần đó khiến bà đến giờ vẫn còn hối hận, nếu sớm biết con mình quật cường như vậy, đề ý Vân Thanh Nhiễm nhiều như vậy, bà cũng không dám làm ra chuyện đó.

“Nhiễm Nhi, nương không quan tâm con là ai, trước kia con có bị điên hay không, cũng chẳng cần biết trên người con có bí mật gì, trên người nương cũng có bí mật, trên người ai mà không có bí mật cơ chứ? Nương chỉ cần biết con đối tốt với Thần Nhi, con chính là con dâu Quân gia ta, Quân gia sẽ là nhà của con, chúng ta sẽ là người nhà của con.”

Trên mặt Dạ Hồn mang theo nụ cười hiền từ, bà rất nghiêm túc nói với Vân Thanh Nhiễm những lời này. Dạ Hồn không phải một người hẹp hòi.

“Cảm ơn nương.” Vân Thanh Nhiễm cũng cười, độ lượng cùng khí độ của vương phi quả thật là những nữ nhân nhà bình thường không thể bằng được, đây chính là sự khác nhau giữa nữ nhân chân chính trải qua nhiều sóng gió với những oán phụ nơi khuê phòng. Vân Thanh Nhiễm tán thưởng Dạ Hồn, không liên quan đến quan hệ hiện giờ giữa Dạ Hồn và nàng là cái dạng gì.

Hai người nói chuyện một lúc, loan giá đã về tới Vương phủ, Vân Thanh Nhiễm từ trên loan giá đi xuống, đã thấy hai nam nhân đứng ở trước cửa.

Quân Vô Ý tiến đến, đem Dạ Hồn ôm vào lòng mình, tận tình quan tâm chăm sóc.

Quân Mặc Thần ngồi trên xe lăn, trên người mặc một đồng da hổ, nhưng vẫn cảm thấy người hân vì lạnh mà có chút run run.

Vân Thanh Nhiễm nhìn cả người Quân Mặc Thần đều bị mây tấm da hổ bao lấy, ngay cả một ngón tay cũng không lộ ra ngoài, sắc mặt hân vẫn khó coi như trước, không thấy một chút huyết sắc.

Quân Mặc Thần chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm, sau đó nói với Quân Kiệt đang đứng bên cạnh mình: “Trở về đi.”

Quân Mặc Thần không chờ Vân Thanh Nhiễm, thấy các nàng quay lại thì trở về.

Vân Thanh Nhiễm nhìn bóng dáng gầy gò của Quân Mặc Thần, thầm nghĩ, nam nhân này rốt cuộc có phải đến chờ nàng không vậy?

“Khụ khụ khụ... thân là ái phi của bản thể tử, vì sao còn không đuổi theo, hử?”

Đi thật xa rồi, Quân Mặc Thần mới tạm ngừng bước chân, đợi Vân Thanh Nhiễm ở phía sau.

Vân Thanh Nhiễm đi đến, sau đó đến gần sát Quân Mặc Thần, nhìn hân một lần thật kỹ.

“Khụ khụ... ái phi nhìn gì vậy?”

“Không có gì...” Mẩu phi nói hân khăn trương vì nàng á, nhưng nàng lại không nhìn ra từ đầu đến chân Quân Mặc Thần có chỗ nào là khăn trương vì nàng.

“Khụ khụ... hôm qua vì sao ái phi lại nổi giận?” Quân Mặc Thần đang nói việc sau khi Vân Thanh Nhiễm biết trên người Nạp Lan Tú Nhi có mùi Y Lan Y Lan thì tức giận.

“Thề cốt này của ngươi, nếu trúng phải Y Lan Y Lan, sợ là chịu không nổi, nàng ta biết rõ như thế lại vẫn dùng, nàng ta hại ngươi như vậy, ta tức giận một chút thì có quan hệ gì?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy điều này rất bình thường, có người muốn hại bằng hữu của mình, nhưng lại bị nàng chính mắt gặp được, chẳng lẽ nàng không nên tức giận à? Đồi la ai cũng không khó khả năng cười trừ cho qua?

“Khụ khụ... không nghĩ tới ái phi để ý bản thể tử như vậy... Khụ khụ, bản thể tử thật sự cao hứng cực kỳ...”

Lời khen ngợi này nghe quá giả rồi.

“Thần thiếp đa tạ thể tử gia khích lệ!”

“Khụ khụ... Vì thương cho ái phi, bản thể tử quyết định đêm nay tiếp tục để ái phi xoa bóp cho bản thể tử, khụ khụ... Ái phi cảm thấy thế nào?” Quân Mặc Thần nhíu mày cười nói, trong mắt có ý vị xấu xa mà người khác không dễ nhận ra.

“Không được!” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy Quân Mặc Thần lúc này cho nàng một cảm giác rất tà ác, vừa nghĩ đến tiếng rên rỉ kinh thiên địa quỷ thần khiếp, nhiễu loạn ba ngày, dư âm lượn lờ không dứt bên tai vào tối hôm qua của thể tử gia, thì da đầu Vân Thanh Nhiễm tê dại một trận, ý nghĩ như vậy quá không thuần khiết!

“Khụ khụ... ái phi cự tuyệt dứt khoát như thế... khụ khụ khụ... làm cho bản thể tử rất thương tâm... khụ khụ...” Nói xong Quân Mặc Thần có khuynh hướng sắp khóc nức nở.

Nếu như Thể tử gia nháo lên, phóng mắt khắp hoàng triều Thịnh Vinh, đó là chuyện mà ai cũng không ngăn nổi.

“Hồi thể tử gia, thần thiếp biết sai rồi, ban nầy thần thiếp không có ý cự tuyệt thể tử gia, chỉ là thân hình thể tử gia mảnh mai như vậy sao có thể để một người không có chuyên môn như thần thiếp làm chứ, thần thiếp tay chân vụng về, nếu như không cẩn thận tổn thương đến thể tử gia, vậy tội của thần thiếp rất lớn, cho nên thần thiếp cân nhắc mãi, quyết định vẫn là đem nhiệm vụ vinh quang vĩ đại mà lại thiêng liêng này giao cho người khác làm, theo ý kiến thần thiếp, Kiệt thị vệ rất không tồi, làm việc gọn gàng, dẫn đo thích đáng, thông minh nhanh nhẹn, nếu để hân đến xoa bóp cho thể tử gia, khẳng định thích hợp hơn thần thiếp.”

Vân Thanh Nhiễm vội vàng đem sự việc đổ lên người khác, Quân Kiệt bị nàng nhắc đến cảm thấy mình rất vô tội, hân thông minh nhanh nhẹn khi nào?

“Khụ khụ khụ... Ái phi nói rất có đạo lý, khụ khụ... Nhưng mà tay Quân Kiệt rất thô... bản thể tử không thích.” Quân Mặc Thần vẻ mặt ghét bỏ nói.

Quân Kiệt thiệt tình vô tội nha! Gia, hân là một người tập võ, tay quanh năm cầm đao cầm kiếm, bên trên tự nhiên sẽ có nốt chai, làm sao có thể không thô ráp hả, đương nhiên không thể so sánh với bàn tay tinh tế nhẵn mịn của thể tử phi nương nương được!

“Vây tìm Lục Trúc, tay nàng rất mềm mại rất mịn màng, so với tay ta còn xinh đẹp hơn!” Vân Thanh Nhiễm lại đem Lục Trúc đẩy ra.

May mắn Lục Trúc không có ở đây, bằng không nàng ấy thế nào cũng bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm hù chết. Nàng ấy là một nha hoàn, vẫn phải làm việc, tuy rằng tay sẽ không có đầy vết chai giống như tay Quân Kiệt, nhưng tuyệt đối không thể nhẵn mịn hơn tay của thiên kim tiểu thư được!

“Khụ khụ... tay Lục Trúc không đủ lực, ấn không có cảm giác... Khụ khụ khụ... hơn nữa ái phi khẳng định Lục Trúc có thể biết rõ huyết vị à? Khụ khụ... Vây nếu ấn sai thì sao, cũng không phải đang đùa giỡn... Khụ khụ...” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm phản bác Vân Thanh Nhiễm.

“Vây để mẫu phi làm đi.” Tay mẫu phi khẳng định rất có lực.

“Khụ khụ khụ... Ái phi, chúng ta làm vân bối, khụ khụ... sao có thể phiền đến trưởng bối, khụ khụ... Như vậy có phải rất bất hiếu rồi không?”

“...”

“Khụ khụ... Ái phi, nàng chịu ủy khuất một chút đi, bản thể tử cũng không muốn ái phi nàng vất vả mệt nhọc, nhưng mà... khụ khụ nhưng mà đến tới đêm lui, cũng chỉ có ái phi nàng phù hợp tiêu chuẩn nhất... Khụ khụ rất thích hợp để xoa bóp cho bản thể tử... Khụ khụ... Vây đêm nay vẫn làm phiền ái phi... phương pháp xoa bóp là do ái phi tìm tới, khụ khụ... Thường nói, làm việc phải đến nơi đến chốn, khụ khụ... Ái phi nàng nói đúng không?”

Nghe Quân Mặc Thần giải thích một hồi, giống như việc tìm Vân Thanh Nhiễm xoa bóp cho hắn là một chuyện hết sức vụn vặt bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Giận Dỗi

Edit: Mạc Lam Song

Beta: Diệp Y Giai

Dạ Minh Sâm thuộc loại sẹo tốt quên đau điển hình, không biết rút ra kinh nghiệm.

À không, lần trước ở trong vương phủ sau khi bắt chuyện với Vân Thanh Nhiễm tự thấy không tệ rất có hy vọng, cảm giác Vân Thanh Nhiễm là con cá lớn có thể câu được.

Vì thế lại nghĩ biện pháp, tính hẹn Vân Thanh Nhiễm ra ngoài, khi hẹn Vân Thanh Nhiễm bên ngoài, tự nhiên không thể trực tiếp ra mặt, một hoàng tử như hắn đi mời một thế tử phi gặp mặt một mình, việc này không hợp lý không nói, nếu bị truyền ra ngoài có thể sẽ phá hỏng thanh danh của Thất hoàng tử hắn.

Cho nên Dạ Minh Sâm viết một phong thư, cho người lên chuyển đến tay Vân Thanh Nhiễm, hẹn Vân Thanh Nhiễm gặp mặt bên ngoài. Như vậy sẽ không bị truyền lời không để nghe nào ra ngoài, lại thuận tiện đề hắn “làm việc”.

Vân Thanh Nhiễm nhận từ trên tay Lục Trúc một phong thư: “Ai đưa tới?”

Lục Trúc lắc đầu: “Đưa tới cửa, nói là phải giao cho tiểu thư người, nên gác cửa thông tri cho nô tỳ đi lấy.”

Vân Thanh Nhiễm nhìn lá thư, mày hơi cau.

“Tiểu thư, làm sao vậy, phong thư này có vấn đề gì à?” Tiểu thư còn chưa xem, sao lại nhíu mày chứ?

“Người truyền tin này thân phận không đơn giản.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Tiểu thư làm sao nhìn ra người truyền tin có thân phận không đơn giản được?” Lục Trúc không hiểu, tiểu thư nhà nàng chỉ cảm thư chứ chưa mở ra đã nói người truyền tin không đơn giản rồi.

“Người xem giấy viết thư này, giấy viết thư này vừa trắng lại dày, chất rất tốt.” Vân Thanh Nhiễm để cho Lục Trúc nhìn kỹ giấy viết thư trong tay nàng.

Lục Trúc trừng to mắt xem xét, quả thật là như thế, giấy này so với giấy mà ngày thường nàng nhìn thấy tốt hơn rất nhiều.

“Đây không phải là giấy bình thường, là từ tiểu quốc Lộc Đan thuộc hoàng triều Thịnh Vinh tiến cống, chỉ nơi đó mới có, nghe nói là lấy thân một loại thực vật đặc thù ở địa phương phơi khô sau đó dùng làm thành giấy, nơi khác không có, hơn nữa ở nơi đó bọn họ sản xuất cũng không nhiều, phần lớn đều dùng để tiến cống cho hoàng triều Thịnh Vinh, cho nên chỉ những người đứng đầu trong cung mới có, dĩ nhiên ở phủ Trần Nam vương cũng sẽ có, ta

đã thấy qua trong thư phòng của thế tử gia.” Vân Thanh Nhiễm giải thích.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, Lục Trúc cũng hiểu ra đôi chút: “Cho nên phong thư này có thể là do người trong cung gửi tiểu thư, hoặc là từ một nơi giống với phủ Trần Nam vương chúng ta.”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, xác thực là như thế.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào, mò ra nhìn sẽ có kết quả.

Vân Thanh Nhiễm đem thư mở ra, chỉ thấy mặt giấy viết một đồng chữ có vẻ nho nhã, nào là xuân hoa thu nguyệt, nào là ngày tốt cảnh đẹp, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy nổi da gà rơi đầy đất, rõ ràng chỉ cần dùng hai ba câu là có thể nói rõ, lại dùng đến hai trang giấy mới viết xong!

Dong dài! Dư thừa!

Tóm lại một câu chính là, hôm nay thời tiết rất tốt, ta muốn hẹn người đến nơi nào đó cùng nhau uống rượu, ăn sáng.

Vân Thanh Nhiễm tìm nửa ngày, cũng không tìm được kí tên, cái này là của ai? Viết một phong thư giống thư tình còn không có nội hàm cho nàng, lại không đề lại tên.

Thế tử gia?

Quyết đoán loại bỏ! Nếu hần quái đản như vậy, nàng sẽ đi thẳng phòng bếp tìm khối đậu hủ để biểu diễn thiết đầu công.

Vậy là ai?

“Tiểu thư, bên trên viết gì vậy?” Lòng hiếu kỳ của Lục Trúc dâng cao, nay bị Vân Thanh Nhiễm nuông chiều, nên dám rình coi việc tư của Vân Thanh Nhiễm.

“Xem như là một phong thư mời, chỉ là đối phương không kí tên.” Nói thật, Vân Thanh Nhiễm không cảm thấy mình nhận biết được người nào sẽ gửi thiệp mời cho mình thế này, nếu nàng chưa xuất giá, nàng có thể tự kỷ mà lý giải là công tử nhà nào đó ái mộ nàng, sau đó viết cho nàng một phong thư mời có thâm ý này, Vân Thanh Nhiễm tin, phong thư này, chỉ cần là người nào nhìn thấy cũng sẽ có vài ý nghĩ.

Lời này không sai, cho nên nếu như thế tử gia nhìn thấy, đoán chừng cũng có thể có chút ý tưởng.

Bên này Vân Thanh Nhiễm đang nói chuyện với Lục Trúc, thì thấy Quân Mặc Thần từ ngoài cửa bước vào.

Quân Mặc Thần vào cửa thì nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cầm một phong thư trong tay đang cùng nha hoàn của mình thảo luận gì đó.

Quân Mặc Thần bệnh nên để Quân Kiệt đẩy đến, khi vào cửa ánh mắt rất tự nhiên rơi xuống phong thư trên tay Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... ái phi cầm cái gì trên tay vậy?” Tuy Quân Mặc Thần hỏi, nhưng tay đã đi trước lời nói của hần một bước cầm lấy lá thư trên tay Vân Thanh Nhiễm để tự mình xem.

Tiền trăm hậu tấu là tác phong trước sau như một của thế tử gia.

Nhìn thấy trên thư viết một đồng từ phong hoa tuyết nguyệt, trên mặt Quân Mặc Thần không có biểu cảm, chỉ là ánh mắt trở nên thâm thúy mấy phần.

Hần chậm rãi trả thư lại cho Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... ái phi thật có mị lực, tuy là đã làm phụ nhân, mị lực lại không giảm, người ái mộ thật không ít, thư này cũng đã đưa đến tận phủ rồi, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho khan, khí tức toàn thân càng có vẻ mỏng manh, nửa thân mình dựa vào xe lăn có chút run rẩy, thân thể gầy gò thoát nhìn càng làm cho người khác đau lòng.

Trên địa bàn của thế tử gia cũng có người đưa thư tình cho nữ nhân của thế tử gia, rõ ràng là không đem thế tử gia để vào mắt mà, tuy thế tử gia gầy gò đoan trang dễ bị đẩy ngã, dù thế tử gia bệnh tật quần thân thể cốt yếu đuối, nhưng vẫn có cảm xúc được không?

“Nếu ái phi muốn đi, bản thế tử cũng không ngăn cản, thân thể này của bản thế tử, cũng không biết có thể chống được đến ngày nào, ái phi nên sớm vì bản thân mà tìm chốn về kế tiếp, bản thế tử tự nhiên sẽ tán thành...” Quân Mặc Thần càng nói càng thương tâm.

“Thế tử gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ngài nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!” Lục Trúc vội nói, nha đầu Lục Trúc này rõ ràng rất đơn thuần, thế tử gia nói cái gì nàng cũng cho là thật ả.

“Khụ khụ... cũng không biết người truyền tin kia là công tử nhà nào, khụ khụ... mà tình mắt chọn trúng ái phi giống như bản thế tử... khụ khụ... Đợi đến khi ái phi thấy người đó trở về nhớ nói cho bản thế tử biết... khụ khụ khụ...” Thời điểm Quân Mặc Thần khích lệ người khác cũng không quên tự khen chính mình.

“Thế tử gia muốn thần thiếp đi đến chỗ hẹn?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, nàng không giống Lục Trúc, nàng nghe ra được trong lời nói của Quân Mặc Thần có ý vị khác, chẳng qua không biết Quân Mặc Thần đang muốn xướng cái gì. Nghe giọng điệu của hần, trái lại rất hào phóng, đem lão bà của

mình đẩy ra bên ngoài.

“Khụ khụ... chẳng lẽ ái phi không nghĩ như vậy ư?”

Đáng chết! Ai muốn nàng đi đến chỗ hẹn quý quai nào đó chứ! Hắn còn chưa chết đâu, nàng lại trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, nếu hắn đuổi thẳng hai chân, có phải nàng sẽ lập tức thoát tang y đổi giá y không, còn vô cùng cao hứng mang theo bài vị của hắn đi gả cho người khác?

Nội tâm Thế tử gia không bình tĩnh như bề ngoài của hắn, bình tĩnh đến mức không gọi nổi một ngọn sóng.

Quân Mặc Thần thật sự trúng độc rồi, rõ ràng hắn nhìn ra manh mối trên lá thư, nhưng lại không có cách nào dùng một trái tim bình tĩnh để cư xử, hắn chết tiệt không có tự tin!

“Ha ha, thế tử gia thật sự hiểu rõ tâm tư thần thiếp, thần thiếp vốn lo lắng thế tử gia sẽ không đồng ý, hiện tại thần thiếp yên tâm, nếu thế tử gia không có ý kiến, vậy thần thiếp sẽ đi đến chỗ hẹn, cũng không biết là công tử nhà ai, bộ dạng có anh tuấn hay không, nếu y đã đưa thư đến tận vương phủ rồi, nghĩa là biết đến thân phận thần thiếp, cũng chính là không chê thần thiếp!”

Vân Thanh Nhiễm cười nói, mang theo ý tứ khiêu khích mà nghênh đón cặp mắt thâm thúy xinh đẹp của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần nhắm mắt, không nhìn Vân Thanh Nhiễm, từ xoang mũi phát ra một tiếng rầu rĩ “ừm”, xem như gật đầu đồng ý với Vân Thanh Nhiễm.

“Lục Trúc, chúng ta đi.” Vân Thanh Nhiễm gọi Lục Trúc rồi đi ra cửa.

“Tiểu thư, tiểu thư, người đừng đi nhanh như vậy, người đợi nô tỳ với... Tiểu thư... chúng ta đi thật à...” Lục Trúc vội vàng đuổi theo Vân Thanh Nhiễm đi ra ngoài, chỉ là ánh mắt không ngừng ngoảnh lại nhìn về phương hướng của Quân Mặc Thần, làm sao bây giờ, thế tử gia dường như đang giận dữ với tiểu thư.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đi, Quân Mặc Thần mới mở mắt nhìn, hắn ngưng mắt, lá thư này, hắn là từ trong cung đưa ra.

Loại giấy viết thư này, ngoại trừ vài vị hoàng tử công chúa, cũng chỉ trong mấy vương phủ mới có. Điểm này, vừa rồi Vân Thanh Nhiễm cũng phát hiện ra, có điều Quân Mặc Thần biết nhiều hơn một chút so với Vân Thanh Nhiễm, đó là chữ viết kia, Quân Mặc Thần nhận ra chữ viết ấy, cho nên Quân Mặc Thần biết phong thư này do Dạ Minh Sâm viết.

Dạ Minh Sâm... Những chuyện xưa của hắn ta, viết một quyển tiểu ký cho hắn ta sợ là cũng viết không hết.

Khoé miệng Quân Mặc Thần hiện lên một nụ cười có thâm ý khác, thế tử phi của hắn, khi hắn còn sống, cũng không tới phiên người khác mơ ước tới.

“Gia, ngài thật sự tính để cho thế tử phi nương nương đi gặp nam nhân kia à?” Quân Kiệt theo Quân Mặc Thần đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn thấy ngài đối tốt với một nữ tử như vậy, cho dù hắn không có cách nào đoán được tâm tư của thế tử gia, nhưng thế tử gia tốt với thế tử phi, có tình cảm với thế tử phi, hắn lại nhìn thấy. Vậy vì sao thế tử gia còn muốn để cho thế tử phi đi gặp nam nhân khác chứ?

“Quân Kiệt, có phải đã lâu rồi bản thế tử chưa xuất môn ra ngoài?” Quân Mặc Thần hỏi.

Đã lâu á? Quân Kiệt suy nghĩ kỹ càng, đầu hể lâu, chính là từ ngày Quân Mặc Thần giải trừ được lực cho Vân Thanh Nhiễm thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng đến giờ, vì thân thế thế tử gia không tốt nên vẫn ở trong phủ không xuất môn, tính đến nay cũng chỉ mới ba ngày mà thôi.

Quân Kiệt vừa định trả lời câu hỏi của Quân Mặc Thần, chợt nghe Quân Mặc Thần nói: “Đã nhiều ngày ở Vương phủ buồn bức rất không thoải mái, hôm nay đi ra ngoài một chút đi, nghe nói trong khoảng thời gian này phong cảnh của đình Hồ Tâm rất đẹp.”

Đình Hồ Tâm? Thế tử gia sao lại đột nhiên muốn đi đình Hồ Tâm chứ? Quân Kiệt khó hiểu. Có điều sự khó hiểu của hắn khi họ tống Quân Mặc Thần đi đến đình Hồ Tâm thì có được đáp án, hoá ra đình Hồ Tâm chính là nơi người giấu tên mời thế tử phi nương nương đến!

★

“Tiểu thư, ngài thật sự muốn đi đến nơi hẹn à?” Lục Trúc hỏi.

“Ừ.” Vân Thanh Nhiễm gật đầu.

“Hả?” Nói như vậy thế tử gia thật đáng thương nha...

“Đừng thế, ta không phải đang cùng thế tử gia giận dữ, ta chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đang giờ trò quý.”

Nếu trong bóng tối có quý, Vân Thanh Nhiễm tương đối thích tìm ra nó, dù cho nó muốn nhảy nhót, thì cũng phải nhảy ở trước mặt nàng, nếu ở sau lưng, vậy rất không an toàn.

Đối phương biết thân phận nàng còn viết cho nàng phong thư mời như vậy, hoặc là thật sự yêu nàng đến bất chấp, hoặc là có ý đồ khác.

Về phần về trước, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không có mị lực lớn đến nỗi có thể làm cho nam nhân thân phận không tầm thường nguyện ý làm ra loại chuyện kinh thế hãi tục này vì nàng, trái lại về sau vẫn tương đối có khả năng.

—— Lòi tác giả ——

Thế tử gia: Khuyết gia, vì sao hôm nay lại chỉ có một chút như vậy.

Khuyết: còn không phải là lỗi của ngươi!

Thế tử gia: liên quan gì tới bản thể tử?

Khuyết: còn không phải do tên hỗn đản nhà ngươi, thân thể ốm yếu tâm phúc hắc, hại Khuyết hôm nay luôn không tìm được cái loại cảm giác này để miêu tả ngươi!

Thế tử gia: ai cần ngươi viết đoạn ngắn bản thể tử cùng Thanh Nhiễm tranh cãi, ngươi để cho bản thể tử ăn năng đi, vậy không phải sẽ không tạp văn, rất dễ viết nữa! Một đêm bảy lần, có thể viết một đoạn rất dài đó!

Khuyết: với cái thân bệnh này của ngươi còn muốn một đêm bảy lần? Có thể một lần ngươi đã đi bái Phật rồi!

Thế tử gia: ngươi không thể lấy “tướng mạo” đoán người! Đừng thấy thân thể bản thể tử suy yếu, tuyệt đối có thể “tính phúc” cho Thanh Nhiễm!

Khuyết: cút!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Người Ngay Cả Một Sợi Tóc Của Hắn Cũng Không Bằng

Edit: Diệp Y Giai

“Thay vì nghĩ sau này hắn đi rồi thì phải như thế nào, chẳng thà suy nghĩ một chút, làm thế nào để cho hắn đừng đi.” Vân Thanh Nhiễm nói, ở trong nhận thức của Vân Thanh Nhiễm, chỉ cần là sinh bệnh thì sẽ có phương pháp trị liệu, không đến một khắc cuối cùng nàng tuyệt đối không xem thường rồi buông tha, chỉ cần hắn còn sống một ngày, thì đừng suy nghĩ sau này hắn chết sẽ thế nào, vậy chẳng khác nào trong lòng đã chấp nhận hắn sẽ chết, vì cái gì lại không phải là sống lâu trăm tuổi?

Lục Trúc tính ngộ gật gật đầu, đúng rồi, nếu bệnh của thế tử gia có thể khỏi là tốt nhất!

Vân Thanh Nhiễm cùng Lục Trúc đi tới nơi đình Hồ Tâm đã ước định.

Bích thủy vờn quanh, cây xanh bao phủ, bốn phía đình đều là màn lụa mỏng màu trắng, theo gió tung bay, cùng lục sóng chung quanh đình soạn lên một huyền khúc buổi chiều.

Lúc Vân Thanh Nhiễm tới đây thì phát hiện nơi này đã bị người chiếm giữ, một hàng người như bướm hoa đứng xa xa nghênh đón nàng.

Mấy nữ tử tiến lên đón chào, bao bọc vây quanh Vân Thanh Nhiễm.

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp nha!”

“Tỷ tỷ mời vào bên trong, điện hạ chờ tỷ đã lâu rồi đó!”

“Tỷ tỷ đến nha, mau tới thôi...”

“...”

Các nàng nửa kéo nửa đẩy đã đưa Vân Thanh Nhiễm đến đình Hồ Tâm.

Đình là đình bát giác, nhiều mặt đều dùng lụa mỏng để che, chỉ có hai mặt hướng nam mở ra, trong đình bày ra bàn nhỏ, không lớn, vừa vặn đủ để hai người đối ẩm, trên bàn đặt một ít điểm tâm, nhìn qua đều rất tinh xảo.

Về người hôm nay viết thư giấu tên mời Vân Thanh Nhiễm tới, lúc này dĩ nhiên đang ở giữa đình Hồ Tâm.

Dạ Minh Sâm ngồi ở trước bàn, khuôn mặt tươi cười nhìn Vân Thanh Nhiễm, còn đám nữ tử như những con bướm hoa một đường vây quanh Vân Thanh Nhiễm tới đây lúc này đã rời khỏi, rời xa Hồ Tâm đình.

Từ bên bờ đến đình Hồ Tâm này cũng chỉ có một hành lang dài đặt quanh co trên mặt nước, hiện giờ những nữ tử kia vừa đi, cả đình Hồ Tâm cũng chỉ còn lại hai người Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Sâm.

Vân Thanh Nhiễm thật sự là hết chỗ nói đối với vị Thất điện hạ này rồi, cô nam quả nữ ở chung một đình, tuy nói là rõ như ban ngày, cũng không phải là chuyện tốt gì?

“Thanh Nhiễm, lại đây ngồi đi...” Dạ Minh Sâm tiếp đón Vân Thanh Nhiễm đến ngồi đối diện với hắn.

Nếu nói là uống trà tán gẫu, Vân Thanh Nhiễm ngược lại cảm thấy đây là một chỗ khá đẹp, nhưng nếu đối tượng là Dạ Minh Sâm, Vân Thanh Nhiễm lại cần phải suy nghĩ thật kỹ một phen.

Vào lúc Dạ Minh Sâm gọi nàng một tiếng “Thanh Nhiễm”, Vân Thanh Nhiễm cũng đã sản sinh cảm giác chán ghét với Dạ Minh Sâm, không phải nàng không để cho người khác gọi tên của nàng, mà là Dạ Minh Sâm không nên gọi tên của nàng, hai người bọn họ không quen, thân phận lại khó xử như vậy, huống chi Dạ Minh Sâm này đối với Quân Mặc Thần rõ ràng có địch ý, cho nên Vân Thanh Nhiễm từ trong đáy lòng đã có ấn tượng xấu với Dạ Minh Sâm.

Người nói người không có việc gì thì cố ý viết thư tình cho lão bà của người khác làm gì, người nói người không có việc gì thì hẹn lão bà của người khác tới làm cái gì.

Thấy Vân Thanh Nhiễm bất động, Dạ Minh Sâm lại tiếp tục động viên nàng.

“Làm sao vậy? Nàng yên tâm, chung quanh đây ta đều sắp xếp xong người rồi, không có người khác xông tới đâu.”

Không có người khác xông tới? Sau đó thì sao? Bọn họ có thể làm một vài chuyện kinh thế hãi tục à?

“Không biết hôm nay Thất điện hạ tìm thần thiếp đến là vì chuyện gì đây?” Vân Thanh Nhiễm lấy ngữ khí vô cùng nguội lạnh hỏi.

“Thanh Nhiễm không cần khách khí như vậy, hôm nay nàng không phải thế tử phi, ta cũng không phải Thất hoàng tử, chúng ta không nói chuyện thân phận không nói chuyện quốc sự, ở đình Hồ Tâm này, tận hưởng lạc thú trước mắt, Phật viết, cùng người hữu duyên làm việc khoái hoạt, đừng hỏi là duyên hay là kiếp, ta nghĩ hẳn rất phù hợp với chúng ta lúc này.” Dạ Minh Sâm ý thơ mười phần nói với Vân Thanh Nhiễm.

Cùng người hữu duyên làm việc khoái hoạt, đừng hỏi là duyên hay là kiếp? Lời này cũng không phải là sai, nhưng từ trong miệng Dạ Minh Sâm nói ra lại giảm bớt đi nhiều, còn là dưới tình huống như này!

Đúng lúc này, Quân Mặc Thần cùng Quân Kiệt cũng đã đi tới đình Hồ Tâm, bọn hắn vốn xuất phát không kém hơn Vân Thanh Nhiễm bao nhiêu, cho nên Vân Thanh Nhiễm tới chưa bao lâu thì bọn họ cũng đã đến nơi.

Thấy có mấy thủ vệ mặc thường phục canh giữ ở lối vào đình Hồ Tâm, không cho người khác tiến vào.

“Gia, hôm nay đình Hồ Tâm này làm sao vậy, sao lại có người gác?” Quân Kiệt buồn bực, hẳn lúc này không nhìn thấy lá thư của Vân Thanh Nhiễm, cho nên không biết tiền căn hậu quả, không biết lúc này ở trong đình Hồ Tâm kia có thể tử phi của bọn họ.

“Khụ khụ... có lẽ hôm nay phải thay đổi phương thức, Quân Kiệt đi tìm thuyền nhỏ đến đây.” Quân Mặc Thần phân phó Quân Kiệt.

Vì thế Quân Kiệt vội đi tìm người thuê thuyền nhỏ, đình Hồ Tâm này xây ở giữa hồ Thu Thủy, có người đến trong đình uống trà nói chuyện phiếm, tự nhiên cũng có người tới trên hồ chơi thuyền, ở chung quanh cũng có không ít thuyền nhỏ đặc biệt cho người khác thuê.

Có thuyền nhỏ, Quân Mặc Thần có thể tiếp cận đình Hồ Tâm kia, trên thực tế, lấy tu vi kinh công lướt trên cỏ của Quân Mặc Thần, có thể trực tiếp tới đình Hồ Tâm, có điều đang giữa ban ngày ban mặt, ma ồm mà ngày thường mọi người đã quen đột nhiên đập nước mà bay, sẽ dọa hồng dân chúng, ta nên vì năng lực thừa nhận của mọi người mà suy nghĩ.

Đến đình Hồ Tâm, Quân Mặc Thần mới dùng tốc độ cực nhanh đi vào gần đình, bên cạnh đình đủ loại dương liễu, cùng với ít lùm cây, có thể che dấu một người rất dễ dàng.

Quân Kiệt không dám đi lên theo, hẳn tuy kinh công không tệ, nhưng vẫn không làm được giống chủ tử hắn khiến tất cả mọi người không phát hiện, hắn cứ tiếp tục chèo thuyền nhỏ du ngoạn gần đình Hồ Tâm thôi.

Quân Mặc Thần ở bên ngoài đình, chỉ cách Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Sâm trong đình mấy màn tơ mỏng mà thôi.

“Thanh Nhiễm, ta có thể hiểu được khổ sở trong lòng nàng, nếu không phải nàng từng gặp qua bất hạnh, nàng hẳn nên gả cho một người nam nhân tốt hơn, chứ không phải loại người mạng không dài lâu như Quân Mặc Thần kia.” Dạ Minh Sâm như cảm thấy mình nhìn thấu tình cảnh Vân Thanh Nhiễm, với cảnh ngộ của Vân Thanh Nhiễm biểu lộ sự hiểu rõ cùng đồng tình thương hại sâu sắc.

Vân Thanh Nhiễm chỉ nhìn Dạ Minh Sâm, không đón lời hắn.

“Thanh Nhiễm, ta biết đối với nàng mà nói điều này rất không công bằng, nữ tử khác không có được mỹ mạo như nàng, cũng không có được tài hoa giống nàng, lại có một kết cục tốt hơn nàng.” Dạ Minh Sâm thể hiện sự đồng cảm vô cùng với “bất hạnh” của Vân Thanh Nhiễm.

Quân Mặc Thần ở bên ngoài lại cách màn lụa, không nhìn thấy biểu tình của Vân Thanh Nhiễm, lại không nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói chuyện, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột. Dạ Minh Sâm trái một tiếng Nhiễm phải một tiếng Nhiễm khiến Quân Mặc Thần tức giận, hắn còn chưa được gọi như vậy đâu!

Dạ Minh Sâm biết nữ nhân vào lúc này thường tương đối khó mở miệng, cho nên nhìn Vân Thanh Nhiễm trầm mặc cảm thấy rất bình thường, chỉ coi là Vân Thanh Nhiễm bị hắn chọc trúng tâm sự, nói đến tận đáy lòng nàng, vì thế nên cứ thế nói tiếp.

“Ta biết gả cho Quân Mặc Thần nàng chịu khổ rồi, ở bên cạnh hắn nàng nhất định rất vất vả đi?” Dạ Minh Sâm rất tri kỷ hỏi han. Bởi vì hắn tin tưởng không có một người nào, không có một nữ nhân nào sau khi gả cho một con ncha ốm như Quân Mặc Thần còn có thể cảm thấy hạnh phúc.

“Ta nói này Thất điện hạ, ngài ăn no rủng mỡ không có việc gì à? Ngài thực sự đủ rồi rảnh rỗi, ta với ngài chả liên quan gì nhau, ngài quan tâm ta làm cái gì? Ta gả cho ai, trôi qua thế nào, có quan hệ đến ngài à? Ngài thay vì thương hại ta còn không bằng đi quan tâm mấy người trong nhà của ngài đi? Nếu tâm đồng tình của ngài không cẩn thận tràn lan ra, thì ta cũng không để ý nói cho ngài biết, ta gả đi rất tốt, trôi qua rất tốt, nam nhân ta gả cũng rất tốt! Không nhọc ngài lo lắng!” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy, sức tưởng tượng của Dạ Minh Sâm này thật sự rất phong phú!

“Sao có thể... nàng không cần gả ta, gả cho Quân Mặc Thần, nàng và hắn chỉ có thể làm một đôi phu thê hữu danh vô thực, hắn căn bản chính là đang cho nàng cuộc sống thủ tiết của quả phụ, hắn không cho nàng được hạnh phúc mà nữ tử nên có.” Dạ Minh Sâm nói xong đứng lên, đi đến bên người Vân Thanh Nhiễm, đưa tay ra chuẩn bị ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong ngực hắn.

Móng vuốt sói sắp nhốt chặt lấy Vân Thanh Nhiễm kia bị nàng một phát bắt được, sau đó Vân Thanh Nhiễm mạnh mẽ đứng dậy, cho Dạ Minh Sâm một đòn ném qua vai hoa lệ.

“Oanh...” tiếng vang dữ dội, cả người Dạ Minh Sâm bị Vân Thanh Nhiễm ném tới cái bàn bày đầy điểm tâm, trong lúc nhất thời điểm tâm, chén đĩa, bình trà đều vỡ nát, trên mặt đất cũng đều là bã vụn của điểm tâm cùng mảnh sứ vỡ.

“Ta cho ngươi biết, Quân Mặc Thần mạnh hơn ngươi một ngàn một vạn lần, ngươi ngay cả một sợi tóc của hắn cũng không bằng, thân thể không tốt thì thế nào, hắn không có một thân thể khỏe mạnh, mà ngươi thì sao, ngươi con mẹ nó thiếu một cái tâm khỏe mạnh, cứ ra khỏi phạm vi tầm mắt lão nương, vĩnh viễn có bao xa, thì ngươi lẩn xa đến đó cho lão nương, ít dùng thủ đoạn dụ dỗ nữ nhân đến trêu chọc lão nương của ngươi đi, ghê tởm!”

Sau khi Vân Thanh Nhiễm đánh ngã Dạ Minh Sâm, đi tới bên cạnh đình, cầm lấy màn tơ thuần sắc trắng đang tung bay kia, vật tất có chỗ dùng lấy nó để lau tay mình vừa mới rồi đã chạm vào Dạ Minh Sâm.

Dạ Minh Sâm bị Vân Thanh Nhiễm quật đau cả lưng, hắn vừa rồi căn bản không có phòng bị với Vân Thanh Nhiễm, lại một lòng nghĩ cần đi chinh phục Vân Thanh Nhiễm thế nào, kết quả dưới tình huống không hề báo trước đã bị Vân Thanh Nhiễm ném qua vai.

Đợi cho Dạ Minh Sâm đứng dậy lần nữa lại chứng kiến Vân Thanh Nhiễm đang chán ghét mà lau chùi tay của mình.

“Ngươi có ý tứ gì?” Dạ Minh Sâm lúc trước nhận định Vân Thanh Nhiễm là một nữ nhân sống thủ tiết như quả phụ, hắn cho rằng Vân Thanh Nhiễm tương đối dễ mắc câu, bằng không hôm nay lúc nàng nhận được thư mời mà hắn đã ám chỉ rõ ràng cũng sẽ không đến nơi hẹn.

Nhưng kết quả nàng thế nhưng đánh hắn?

Điều này làm cho Dạ Minh Sâm cảm tức đồng thời có chút không rõ ràng.

“Có ý tứ gì? Ta cảm thấy ngươi có chút vô sỉ, cho nên đánh ngươi đó!” Vân Thanh Nhiễm tay cũng động rồi, còn hỏi có ý tứ gì để làm gì? Tuy rằng tội danh đánh hoàng tử này cũng không nhỏ, nhưng báo Vân Thanh Nhiễm đối mặt với móng vuốt sói đang vươn về hướng mình mà nhắm mắt làm ngơ, thì thật đáng tiếc nàng làm không được!

“Ngươi đã biết ta là Thất hoàng tử, còn dám ra tay đánh ta?” Dạ Minh Sâm lạnh lùng nói.

Lúc này hắn ngược lại nhớ tới mình là một hoàng tử, sao vừa rồi hắn không suy nghĩ xem bản thân là thân phận gì, Vân Thanh Nhiễm lại là thân phận gì đi?

“Thì ra ngươi vẫn biết mình là ai à? Ta còn tưởng rằng ngươi đã quên rồi cơ, xem ra một cái đánh của ta đây còn chưa quật ngốc được ngươi, ít nhất còn quật cho đầu óc ngươi minh bạch không ít!” Vân Thanh Nhiễm hơi trào phúng nói.

“Ngươi bớt ở nơi này già bộ liệt nữ trinh tiết đi, ta cũng không tin ngươi nguyện ý thủ tiết vì cái tên Quân Mặc Thần bệnh tật qua ngày kia, đi theo hắn, lúc hắn còn sống ngươi đã thủ tiết như quả phụ rồi, không bao lâu nữa rồi ngươi sẽ thật sự phải thủ tiết thôi.”

Chương 95: Thế Tử Gia Rất Cao Hứng

Edit: Diệp Y Giai

Dạ Minh Sâm chăm chọc tình cảnh hiện giờ của Vân Thanh Nhiễm, việc này cũng không phải chỉ có một mình hắn nghĩ như vậy, trong kinh thành này, có không ít người đều nghĩ về Vân Thanh Nhiễm như thế, bọn họ đều tự cho rằng, Vân Thanh Nhiễm có mệnh thủ tiết, không phải sống thủ tiết như quả phụ thì chính là thực sự thủ tiết, làm nữ tử, đây cũng là một loại trừng phạt tàn khốc nhất.

Tuy nói loại chuyện nữ tử hoàng triều Thịnh Vinh tái giá cũng rất thông thường, nơi này dân phong cởi mở thật sự sẽ không coi nữ tử tái giá như người có tội ác tày trời để đối đãi, nhưng chung quy vẫn không thể so với cô nương gia chưa xuất giá, hơn nữa, Vân Thanh Nhiễm nàng là vị vong nhân của thế tử gia, đâu phải nàng muốn tái giá là có thể tái giá?

Vân Thanh Nhiễm cũng không biết, thì ra mình còn được mọi người chú ý như vậy, còn có người quan tâm đến tương lai thay nàng?

Tặng bọn họ bảy chữ: mặn ăn cải củ nhạ quan tâm(1)!

Nhất là loại nam nhân tính toán đóng gói bản thân đưa tới cửa, còn đến an ủi nàng một “oán phụ khuê phòng” tịch mịch hư không lạnh lẽo này, thật đúng là phục vụ đến nơi đến chốn, ngay cả việc mà lão công nhà người ta phải làm hẳn cũng mơ tưởng làm giúp, thân là hoàng tử, hẳn không chỉ yêu dân như con, còn định thay đổi thực tế, tính toán làm người cha tốt của toàn thể nhân dân à?

“Liệt nữ trinh tiết thì ta không dám nhận, có điều thế tử gia nhà ta còn không tới phiên người đến nói xấu hẳn! Về phần sống như quả phụ, ta tình nguyện thủ tiết như quả phụ cũng sẽ không ở cùng với một nam nhân giống như Thất hoàng tử đây, Quân Mặc Thần còn sống một ngày, ta sẽ sống thủ tiết như quả phụ thêm một ngày như người nói.”

“A... người là đang lừa mình dối người à!” Dạ Minh Sâm không tin Vân Thanh Nhiễm nói những lời này, “Ta cũng không tin người không muốn làm một nữ nhân bình thường được yêu thương! Quân Mặc Thần? Hắn ta là phế vật mà ngay cả việc đi đường cũng đi không nổi, hẳn có thể cho người cái gì? Vinh hoa phú quý hẳn ta có thể đưa cho người thì bọn hoàng tử cũng có thể cho người, những thứ khác hẳn không thể đưa cho người thì bọn hoàng tử vẫn có thể cho người.”

Vân Thanh Nhiễm nheo lại ánh mắt, “Phế vật? Ha...”

Vân Thanh Nhiễm nói xong tiến lên, hết sức thô bạo túm lấy Dạ Minh Sâm, kéo hắn ra đình Hồ Tâm, đi đến chỗ lan can, lan can không cao, chỉ đến đầu gối người, chẳng qua là làm kiểu mẫu một tý, còn nếu thật sự rơi xuống, cũng chỉ rơi vào trong hồ, ngã không chết người, nơi này người đến người đi thuyền tới thuyền lui, ai rơi xuống nước thì mọi người đều có thể nhìn thấy, nếu thật sự muốn ném người ra bên ngoài, hoặc là chính mình nhảy hồ tự sát, thì lan can có cao hơn nữa cũng ngăn không được.

Bên ngoài lan can chính là nước hồ lạnh lẽo, lúc này Vân Thanh Nhiễm mặc kệ Dạ Minh Sâm là Thất hoàng tử hay là Thái tử, là Thế tử hay là Vương gia, nàng nhìn hắn rất khó chịu!

Nàng ấn đầu Dạ Minh Sâm vào trong hồ nước, khiến nước hồ lạnh lẽo ngấm không quá đầu hắn.

Hành động đột nhiên này, cũng khiến cho Dạ Minh Sâm giật mình, từng nghe nói Vân Thanh Nhiễm là người điên là một chuyện, thực sự nhìn thấy nàng điên lên lại là một chuyện khác.

Dạ Minh Sâm ý thức được bản thân bị Vân Thanh Nhiễm kéo ra bên ngoài, đầu bị ngấm vào trong nước, nhưng chỉ ngấn ngui không đến một phút đồng hồ, căn bản thời gian để suy nghĩ cũng không có, lúc này đầu bị ngấm trong nước, trong lỗ mũi và miệng, đều bị nước hồ chảy ngược vào không ít, lại càng không có thời gian tự hỏi. Chỉ biết mình bị người ta đối xử bạo lực, dưới tình huống bản thân không có bất kỳ năng lực chống cự nào!

Dạ Minh Sâm cũng không phải loại người tay trái gà không chặt, hoàng triều Thịnh Vinh thượng võ, thân là hoàng tử hẳn không có khả năng chưa từng chịu qua huấn luyện, ít nhất kỳ mã xạ tiễn đều biết, đao thương kiếm côn ít nhất cũng biết sử dụng, thể cốt cũng rất cường tráng, nhưng vào lúc này nơi này với Vân Thanh Nhiễm lại thành không dùng được, chỉ có thể chịu đòn, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có.

Dạ Minh Sâm lúc này không có thời gian tự hỏi, chờ hắn trở về có thời gian suy nghĩ thật kỹ chuyện ngày hôm nay, thì hẳn sẽ hối hận, hối hận bản thân đã sai lầm khi coi nữ hán tử thành nhuyển muội tử.

Trước hôm nay, Dạ Minh Sâm căn bản sẽ không nghĩ tới chính mình lại thua ở trên tay Vân Thanh Nhiễm, cũng căn bản sẽ không nghĩ tới mình ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm không ngờ ngay cả năng lực hoàn thủ cũng không có.

Vân Thanh Nhiễm tính toán tốt thời gian, cảm thấy Dạ Minh Sâm bị ghen không sai biệt lắm, lại nắm lấy tóc hắn xách hắn lên, cho Dạ Minh Sâm một ít thời gian thở gấp.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Dạ Minh Sâm vừa mới thở được không khí tươi mới, vừa mới kịp thở gấp hai cái, sau đó lại bị chịu lực, đầu của hắn lại một lần nữa bị Vân Thanh Nhiễm ấn xuống, mặt của hắn mới vừa rời khỏi mặt nước không bao lâu, thì lại một lần nữa tiến vào lòng nó, tiếp tục sự “thân mật” mà vừa rồi bọn họ chưa hoàn thành.

Vân Thanh Nhiễm cứ lặp lại hành hạ Dạ Minh Sâm nhiều lần như thế, khiến Dạ Minh Sâm mấy lần kim đâm ở bên bờ sinh tử.

Không biết lặp lại bao nhiêu lần, Dạ Minh Sâm lại lần nữa được kéo lên.

“Khụ khụ khụ...” Dạ Minh Sâm mãnh liệt ho khan, trong miệng còn không ngừng phun ra nước.

Dạ Minh Sâm thật sự bị sặc, tuy khó chịu, lại ngay cả thở cũng chẳng quan tâm chỉ liên tục nói không ngừng: “Đủ rồi, đừng, đừng khụ khụ...”

Dạ Minh Sâm cảm giác nếu mình lại bị gây sức ép nữa, nhất định mất mạng.

Vân Thanh Nhiễm một tay cầm lấy sau áo Dạ Minh Sâm, ánh mắt nhìn Dạ Minh Sâm, hỏi hần: “Khó chịu? Bị sặc nước rất không thoải mái nhỉ? Mùi vị nước vào trong phổi không dễ chịu chứ? Hít thở không thông khiến ngươi rất thống khổ? Như vậy mà ngươi đã không chịu được, ngươi lấy cái gì so với Quân Mặc Thần?”

Khó chịu mà Dạ Minh Sâm cảm thấy hiện giờ còn không bằng một phần mười Quân Mặc Thần, thậm chí là một phần trăm, hần đã không chịu được mà cầu xin tha thứ, nếu một thân đau khổ của Quân Mặc Thần sinh ở trên người hần, hần không phải đã sớm tự tìm cái chết rồi? Hần như vậy thì có tư cách gì mà nói Quân Mặc Thần không được? Hần như vậy thì có tư cách gì nói Quân Mặc Thần là phế vật?

Dạ Minh Sâm vốn còn đắm chìm trong nỗi thống khổ của mình, nghe Vân Thanh Nhiễm nói vậy, hần nhất thời vừa tức vừa giận, cố tình lại không tìm ra được lời phản bác. Trong đôi mắt hần trừng Vân Thanh Nhiễm có thể phun ra lửa.

“Xem ra nên được gọi là phế vật, phải là một người khác rồi!” Vân Thanh Nhiễm nói xong buông Dạ Minh Sâm ra.

Sau khi Dạ Minh Sâm được tự do chậm rãi hít thở, mới cả giận nói: “Vân Thanh Nhiễm, ngươi hôm nay thật quá đáng, ngươi biết rõ ta là Thất hoàng tử lại vẫn dám đối xử với ta như vậy, tội danh này sợ là ngươi không muốn công cũng phải công!”

Thế tử phi đánh hoàng tử đương triều, tin này truyền đi chỉ sợ lại thành đề tài cho dân chúng kinh thành trà dư tửu hậu.

Đối mặt với Dạ Minh Sâm mang theo ngữ khí uy hiếp rõ ràng, Vân Thanh Nhiễm nhún vai, “Cứ việc đi, chỉ cần Thất điện hạ ngươi không sợ mất thể diện, thì ta đây có cái gì phải sợ, đúng rồi, lá thư của ngài đến lúc đó ta sẽ nhớ rõ giao cho hoàng thượng nhìn qua một chút, để lão nhân gia ngài được thấy tài văn chương của Thất điện hạ ngươi. À đúng rồi, thuận tiện nhắc nhở ngươi một chút, thanh danh của ta không tốt lắm, trước kia thường xuyên phát bệnh, cần người đánh người chẳng qua đều là chuyện thường, tuy gần đây thoát nhìn có bình thường hơn, nhưng không giữ được bao lâu thì sẽ phạm một lần, ta nghĩ mọi người hần cũng có thể hiểu rõ.”

Vân Thanh Nhiễm nếu không có nắm chắc, thì sao có thể chạy tới nơi hẹn lần này?

Nhất thời, khuôn mặt bởi vì sặc nước mà ho đến đỏ bừng của Dạ Minh Sâm trắng bệch, đương nhiên hần bị Vân Thanh Nhiễm đánh tàn nhẫn mãnh liệt một trận như vậy, thiệt này lại không thể trả? Trở về hần vẫn không thể nói với người ta? Ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ nói không nên lời, chính là cảnh ngộ hiện tại của hần.

Vân Thanh Nhiễm sau khi đánh xong hoàng tử tôn quý của hoàng triều Thịnh Vinh thì tiêu sái vung tay, rời đi...

Trong một góc của đình Hồ Tâm, Quân Mặc Thần đem hết thầy phát sinh vừa rồi đều nhìn ở trong mắt, nghe vào trong tai, hần nghe Vân Thanh Nhiễm nói những lời này, trong lòng của hần, là ngọt ngào...

Quân Mặc Thần nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm rời đi, chờ Vân Thanh Nhiễm đến trên bờ, hần vươn tay nhặt một cục đá nhỏ trên mặt đất lên, liền thấy cục đá nhỏ kia sau khi rời tay hần bay về phía Dạ Minh Sâm đang tức giận ở lan can bên hồ, tảng đá nện vào sau gáy Dạ Minh Sâm, đập ra một lỗ thủng không nhỏ trên đầu Dạ Minh Sâm không nói, cả người hần cũng bởi vì viên đá đột nhiên xuất hiện này “bùm” một tiếng rơi vào trong nước.

Quân Mặc Thần lần này ném không nhẹ, nếu Dạ Minh Sâm không đủ may mắn, thì tảng đá thậm chí có thể khiến cho hần đánh mất tánh mạng.

Định ý của Dạ Minh Sâm đối với Quân Mặc Thần đã có từ lâu, ở sau lưng Quân Mặc Thần giờ trò cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng lúc này đây, Quân Mặc Thần chính thức động tay.

Quân Mặc Thần về trên thuyền nhỏ, Quân Kiệt chứng kiến gia nhà bọn họ đi ra ngoài biển mất một vòng sau khi trở về cả người đều có chút không giống với lúc trước, hần nhìn thấy trên mặt Quân Mặc Thần mang theo nụ cười, không phải nụ cười như có như không, cũng không phải cười như không cười, mà là tươi cười rất rõ ràng.

Khỏe miệng Quân Mặc Thần cong thành hình trăng khuyết xinh đẹp, trên khuôn mặt trắng hơn tuyết mùa đông ba phần kia nở rộ ra nụ cười ấm áp.

Quân Mặc Thần cảm giác mình cười có chút ngốc, có điều nghĩ đến hành động mới rồi của Vân Thanh Nhiễm, hần đột nhiên cảm giác được mây đen bao phủ trái tim hần mấy ngày này bỗng tan đi.

“Gia, chuyện gì khiến ngài thoải mái như vậy?” Lòng hiếu kỳ của Quân Kiệt cũng phải bạo phát rồi, hần vẫn là lần đầu tiên chứng kiến thế tử gia bọn họ cười đến thoải mái như thế, tuy rằng Vương gia Vương Phi rất thương thế tử gia, nhưng trong lòng họ mang theo áy náy đối với thế tử gia, lúc người một nhà ở cùng một chỗ cũng khó tránh khỏi sẽ có một chút không khí áp lực, nụ cười thật lòng như hôm nay đây, là cực hiếm thấy, ít nhất Quân Kiệt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lúc gia cười như vậy thật sự rất đẹp! Cho dù thân là nam tử, Quân Kiệt cũng không thể không cảm khái một phen. Quân Kiệt sớm đã cảm thấy thế tử gia bọn họ mới là đẹp nhất, nếu không có một vẻ bị bệnh này, Cửu điện hạ chỉ sợ cũng phải nhường cho thế tử gia bọn họ!

“Gia nghĩ... phủ Trấn Nam Vương cũng nên có một đứa con nối dõi rồi.” Quân Mặc Thần từ từ nói.

“A?” Quân Kiệt bị Quân Mặc Thần dọa cho hoảng hồn, “Gia, lời này của ngài là có ý gì, ý tứ như thuộc hạ hiểu phải không?” Quân Kiệt rất muốn biết một đứa con nối dõi từ trong miệng Quân Mặc Thần nói, có phải chính là tính toán cùng với thế tử phi nương nương sinh một đứa con hay không, nếu như phải, đây chính là chuyện tốt nha!

“Đại khái vậy...” Ánh mắt Quân Mặc Thần lưu luyến giữa non sông tươi đẹp này, lười trả lời vấn đề của Quân Kiệt.

Đại khái cái gì? Gia à, ngài thỏa mãn lòng hiếu kỳ của thuộc hạ một chút đi!

Quân Mặc Thần kỳ thật chỉ là đã suy nghĩ rõ ràng một số việc, suy nghĩ rõ ràng rồi, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên.

(1) Hàm cất la bậc đàm thao tâm (咸吃萝卜淡操心): chỉ người thích xen vào việc người khác mà nhiều khi dù không biết đầu cua tai nheo như thế nào, dù có thể chỉ làm rắc rối phiền phức hơn. | lo chuyện bao đồng; lo bò trắng răng

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Đến Muộn

Edit: Diệp Y Giai

Vân Thanh Nhiễm từ đình Hồ Tâm trở về, cùng với Lục Trúc vừa rồi bị đám bướm hoa kia ngăn cản tụt lại.

Lục Trúc về mặt ghen khuất, vừa rồi nàng muốn đi theo bảo vệ tiểu thư, kết quả những nữ nhân kia cả đám đều ngăn cản nàng, không cho nàng đi, quá ghê tởm!

Vân Thanh Nhiễm đi tới nhìn thấy Vân phủ phía trước, phủ đệ của ca ca Vân Tử Hy của nàng, hiện tại Vân Tử Hy là Hầu gia, nhưng tạm thời vẫn ở lại Vân phủ, phủ đệ của hắn còn chưa hoàn thành.

Tuy nói đến bây giờ vẫn không tìm được Thác Bạt Yển, hôn lễ không còn, cũng không có khả năng sẽ có, nhưng phong tước Hầu gia này lại không có biện pháp trả về.

Đối với hoàng đế mà nói, đây có thể là một chuyện tốt, nếu Vân Tử Hy thực sự lấy công chúa Thác Bạt, ông ta sẽ có điều cố kỵ với Vân Tử Hy, không thể yên tâm mà giao binh quyền vào tay hắn, nhưng nếu không lấy, vậy thì có thể yên tâm.

Bên người Dạ Hoàng Nghị hiện giờ thiếu hụt nhất chỉ sợ sẽ là nhân tài có thể tin nhiệm, mà Vân Tử Hy với ông ta mà nói tuyệt đối là một người tài có thể sử dụng.

Vân Tử Hy đứng lúc từ trong phủ đi ra, cùng người bên cạnh dường như đang trao đổi cái gì, hơi giương mắt lên thì thấy được Vân Thanh Nhiễm, hắn liền nói hai câu với người bên cạnh, sau đó đi về hướng Vân Thanh Nhiễm bên này.

Rất hiếm khi Vân Thanh Nhiễm xuất môn mà không mặc nam trang như hôm nay, một thân váy dài vàng nhạt thanh nhã xinh đẹp, tôn lên dáng người duyên dáng của nàng, tuy hiện tại thân mình Vân Thanh Nhiễm vẫn gầy ốm một chút, nhưng còn khung xương.

“Sao hôm nay Thanh Nhiễm lại rảnh rỗi đi dạo thế này?” Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trên mặt Vân Tử Hy có tươi cười vui sướng, với hắn mà nói, hiện giờ cho dù muốn gặp Vân Thanh Nhiễm một lần cũng không dễ dàng, nàng thân là thế tử phi phủ Trấn Nam Vương, không phải hắn muốn gặp lúc nào là có thể gặp được, cho dù đi phủ Trấn Nam Vương vẫn an sàng, cũng không thể đi thường xuyên.

“Hôm nay vừa vặn có vài việc, nên đi ra ngoài một chuyến, còn ca ca? Dường như hơi bận?” Vân Thanh Nhiễm vừa rồi thấy Vân Tử Hy cùng hai người ăn mặc như tướng sĩ đang nói với nhau cái gì.

“Hoàng thượng công đạo một vài chuyện, đại khái sẽ bận rộn một thời gian, có điều bận nữa cũng sẽ không giống như lúc ở trong quân. Nếu Thanh Nhiễm có chuyện thì lúc nào cũng có thể tới tìm ca ca.” Vân Tử Hy đặc biệt dặn dò Vân Thanh Nhiễm, có chuyện gì cũng có thể tìm đến hắn, với hắn mà nói, không có gì có thể quan trọng hơn chuyện của Vân Thanh Nhiễm.

“Vâng...” Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu.

“Thanh Nhiễm bây giờ phải về vương phủ à?” Vân Từ Hy hỏi.

“Vâng.” Vân Thanh Nhiễm xuất môn một lúc lâu rồi, cũng không có chuyện gì khác, đương nhiên là phải về vương phủ.

“Vậy chúng ta cùng đi đi.” Vân Từ Hy cười nói, nét tươi cười của hắn như ánh mặt trời ban trưa, sáng lạn mà ấm áp, phẳng phất như một vầng sáng khác chiếu xuống người Vân Thanh Nhiễm, giúp nàng đuổi đi tối tăm cùng giá lạnh quanh thân.

“Ca ca cũng phải đi phủ Trần Nam Vương?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Có một vài việc quân cần bàn với Trần Nam Vương gia.” Vân Từ Hy đáp. Hiện giờ hoàng đế tính toán sử dụng thật tốt Vân Từ Hy này, nên muốn hắn bắt đầu tham gia vào một vài việc quân đội, tự nhiên khó tránh khỏi tiếp xúc với Trần Nam Vương. “Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, hai người cùng đi về hướng phủ Trần Nam Vương.

Hai người đang đi, thì thấy một người nam nhân đâm đầu đi tới, đụng phải Vân Từ Hy, bởi vì người đi lại tương đối nhiều, thỉnh thoảng va chạm cũng rất bình thường, nam nhân kia vừa đi, Vân Từ Hy lại sờ lồng ngực của mình, phát giác thiếu đồ.

“Làm sao vậy?”

“Bị mất đồ rồi.”

Là một chiếc khăn tay, một chiếc khăn tay rất cũ, cũ đến mức chiếc khăn tay đó cũng đã nhạt màu, nhưng Vân Từ Hy thúi chung luôn mang theo bên mình. Đặt ở trong hà bao, hà bao không thấy, đương nhiên khăn tay trong đó cũng mất theo.

Thấy đáng về Vân Từ Hy khăn trương như vậy, Vân Thanh Nhiễm đại khái cũng biết đồ bị mất đó rất quan trọng với hắn, nếu chỉ là đánh mất ngân lượng, ca ca của nàng tất nhiên sẽ không khăn trương như thế.

“Có thể là người vừa rồi đụng huynh lấy mất.” Lúc Vân Thanh Nhiễm nói chuyện đồng thời cũng đã bắt đầu từ trong đám người huyền não phía sau tìm kiếm bóng dáng người nọ, người nọ mặc quần áo màu xám đen, tóc có vẻ rối tung, thấp hơn ca ca Vân Thanh Nhiễm một cái đầu, đặc thù vẫn tương đối rõ ràng.

“Ồ bên kia.” Vân Thanh Nhiễm nói chuyện đồng thời đã đuổi theo.

Vân Từ Hy nghe vậy vội điểm chân nhảy lên, đập lên tiểu quán ven đường dùng tốc độ cực kỳ nhanh đuổi theo hướng tên móc túi, thân nhẹ như yến, mềm mại lướt đi, công tử Khinh Hồng năm đó, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tên móc túi kia cảm giác sau lưng có sát khí tới, quay đầu lại, vừa kịp thấy rõ đối phương, người đã bị ấn xuống mặt đất.

“Đem đồ đã lấy ra.” Vân Từ Hy chỉ cần lấy lại thứ đồ mà hắn quý trọng, còn bạc chỉ là chuyện nhỏ.

Nam nhân vừa thấy đối phương có thân thủ như vậy, thì biết mình thua, trộm phải người không thể trêu vào.

“Tha mạng tha mạng... Đại hiệp tha mạng...” Nam nhân một bên cầu xin tha thứ, một bên đưa hà bao mà mình trộm từ trên người Vân Từ Hy ra trả lại cho hắn.

Vân Từ Hy thấy hà bao mà mình bị mất, vội lấy trở về, mở ra xem xét đồ vật bên trong.

Vân Thanh Nhiễm cùng đi theo chứng kiến Vân Từ Hy khăn trương mở hà bao ra, từ trong hà bao lấy ra một chiếc khăn tay, đó là một chiếc khăn tay rất cũ, có chút ố vàng, cạnh góc đã hơi sờn, bên trên thêu chim uyên ương, thật sự rất đặc biệt... Không phải đẹp đến đặc biệt, mà là xấu đến đặc biệt, nếu không phải không có tập tục thêu con vịt trên khăn tay, Vân Thanh Nhiễm khẳng định cho rằng đó là hai con vịt, còn là hai con vịt xiêu vẹo.

Ca ca vì sao quý chiếc khăn tay này như vậy? Có lẽ chiếc khăn tay này với hắn mà nói có ý nghĩa rất đặc thù, có thể khiến cho hắn khăn trương như vậy.

Vân Từ Hy thấy khăn tay vẫn hoàn hảo, thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn Vân Thanh Nhiễm, có chút bối rối thu khăn tay lại, Vân Từ Hy muốn đem phần tình cảm này của mình giấu ở trong lòng, hắn chợt dạ không muốn bị Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy.

“Đại hiệp, tha cho ta đi, ta cũng chỉ vì bắt đắc dĩ, ta trên có mẹ già dưới có con nhỏ, nếu không phải cuộc sống bức bách, ta cũng sẽ không làm những chuyện trộm cắp này.” Tên nam nhân bị bắt được vội vàng xin tha.

Đồ không bị mất, về mặt Vân Từ Hy thư hoãn, hắn ngồi xổm người xuống, từ trong tay áo lấy ra một hà bao khác, đó mới là ngân lượng hắn dùng đến, hắn đem ngân lượng cho người nam nhân kia.

Nam nhân tiếp nhận một túi ngân lượng nặng trĩu, được sủng ái mà lo sợ, vốn tưởng rằng hôm nay gặp nạn, không nghĩ tới thì ra hôm nay lại gặp vận may rồi!

“Cám ơn, cảm ơn!” Nam nhân liên tục quỳ lạy Vân Từ Hy, sau đó ôm túi bạc cao hứng chạy đi.

Vân Thanh Nhiễm nhú mày, có chút không ủng hộ cách làm của Vân Từ Hy.

“Làm sao vậy?” Vân Từ Hy thấy được bất mãn trong mắt Vân Thanh Nhiễm, nàng dường như không quá đồng ý cách làm của hắn, “Thanh Nhiễm không đồng ý huynh cho hắn bạc à? Ha ha... ca ca cũng từng đi trộm đồ rồi đấy.”

Câu trả lời của Vân Từ Hy ngược lại ra ngoài ý liệu của Vân Thanh Nhiễm, nàng còn tưởng ca ca của nàng sẽ có tâm địa Bồ Tát nói với nàng là thấy đối phương rất đáng thương chẳng hạn, không ngờ lại là chính bản thân hắn cũng từng đi trộm đồ?

Biết Vân Thanh Nhiễm nghi hoặc, Vân Từ Hy giải thích nói: “Trước kia ở quân doanh, có một lần bị trưởng quan phạt, không cho ăn cơm, thật sự đối phát hoảng, đến hơn nửa đêm, ý vào võ công của mình coi như không tệ, liền chuẩn em đến phòng bếp ăn trộm bánh bao.”

Vân Từ Hy là nhi tử Vân Viễn Hằng không sai, trước khi nhập ngũ là công tử Kinh Hồng người người ca ngợi trong kinh thành không sai, có một thân võ công không tệ cũng là sự thật, nhưng ở trong quân doanh cũng không phải được hưởng phúc, hắn đi lên từ tiểu binh, từng bước một đi tới, thời gian ban đầu sẽ có người nhìn hắn không vừa mắt, trưởng quan sẽ chèn ép hắn. Những người trước kia ghen tị hắn cũng sẽ dùng cơ hội này cho hắn hạ mủ.

Cho nên đoạn đường này Vân Từ Hy đi rất không dễ dàng.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy nhìn Vân Từ Hy một lúc lâu, nếu đổi lại là người khác, có thanh danh cùng địa vị hiện giờ, khẳng định sẽ không tùy tiện đề cập đến việc mình từng làm trộm, Vân Từ Hy chẳng những nói với nàng, còn là cười nói, giống như đang kể câu chuyện cười bình thường vậy.

“Thanh Nhiễm cũng không được nói cho người khác biết nha, ca ca sợ hoàng thượng sẽ bắt ca ca trả tiền bánh bao kia.” Vân Từ Hy lại bổ sung nói.

“Vậy phí kín miệng đâu?” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Phí kín miệng?”

“Vi huynh không bị đòi hỏi bánh bao kia, ca ca có phải nên cho muội muội một chút phí kín miệng không, để muội muội không đem chuyện ca ca từng trộm bánh nói ra?”

“Được, vậy ca ca mời muội đi Hội Tân lâu ăn một bữa cơm no đủ thế nào?”

“Khi nào thì giá đồ ăn của Hội Tân lâu đều kém mấy cái bánh bao rồi?”

“Ha ha ha...”

Hai người cười cười nói nói, phủ Trần Nam Vương đã ở trước mắt.

Quân Mặc Thần gần như đồng thời trở lại vương phủ với Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy.

“Khụ khụ... vì sao ái phi đi gặp đại cữu lại không thông báo cho bản thể từ... Khụ khụ... để bản thể từ cùng đi với ái phi...” Quân Mặc Thần rõ ràng đã biết Vân Thanh Nhiễm xuất môn hôm nay là đi gặp Dạ Minh Sâm, còn cố ý nói Vân Thanh Nhiễm đi gặp Vân Từ Hy.

“Thế từ gia hiểu lầm rồi, Thanh Nhiễm cùng ta chẳng qua là trùng hợp gặp nhau ở trên đường trở về thôi, ta có việc phải tới gặp Vương gia, thực sự không phải là tìm đến Thanh Nhiễm.” Vân Từ Hy giải thích giúp Vân Thanh Nhiễm.

Vân Từ Hy không hy vọng Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần hiểu lầm, như vậy đối với Thanh Nhiễm mà nói không phải là chuyện tốt.

“Khụ khụ... ái phi... là như vậy à?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần, “Thế từ gia không phải đã biết hôm nay thần thiếp xuất môn để đi làm gì à?”

Phong thư kia, thế từ gia ngài đã đọc rồi đấy thôi!

“À? Thì ra đại cữu là người viết phong thư này à... khụ khụ... nhưng mà đại cữu là huynh trưởng ái phi, sao lại cùng ái phi nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia chứ?” Quân Mặc Thần nói xong cố ý liếc nhìn Vân Từ Hy một cái, có một số việc, hai người hiểu trong lòng mà không nói ra ngoài.

“Hồi thế từ gia, hôm nay người mà thần thiếp đi gặp không phải huynh trưởng thần thiếp, mà là một người hoàn toàn khác, đối phương anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tài trí hơn người*, học phú ngữ xa, một nhánh hoa lệ áp hải đường, thần thiếp và hắn trò chuyện với nhau rất vui, rất có lòng chi hận gặp nhau quá muộn!” Vân Thanh Nhiễm mặt không đỏ tim không đập nói.

(*: 学富五车 – “五车” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方, 其书五车。” – “Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa.”)

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...”

Anh tuấn tiêu sái? Dạ Minh Sâm luận về bề ngoài cũng cho qua đi, nói hắn anh tuấn tiêu sái, Quân Mặc Thần không có ý kiến gì.

Phong lưu phóng khoáng? Chỉ sợ là phong lưu có thừa, phóng khoáng không đủ đi?

Về phần trò chuyện với nhau thật vui... Thì ra trò chuyện với nhau thật vui là như vậy... Quân Mặc Thần thật sự đã tăng thêm hiểu biết.

“Một khi đã như vậy... khụ khụ... Ái phi sau này cần phải cùng vị nam tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng kia lui tới nhiều hơn mới được, khụ khụ, chờ bản thể từ hai chân duỗi thẳng, ái phi cũng có một chốn về...” Quân Mặc Thần lười biếng nói xong, đã chứng kiến toàn bộ quá trình bọn họ “trò chuyện với nhau thật vui” thì Quân Mặc Thần tự nhiên sẽ không coi lời Vân Thanh Nhiễm nói là sự thật.

“Đa tạ ân điển thế tử gia, thần thiếp nhớ kỹ.”

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm một qua hai lại khiến Vân Từ Hy có chút hồ đồ, hẳn không biết chuyện phong thư kia, cũng không biết việc phát sinh ở đình Hồ Tâm hôm nay, không hồ đồ mới là lạ. Có điều Vân Từ Hy là người thông minh, hẳn nhìn ra được trong lời nói của Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần không mấy lời là thật, giống như hai người thân mật đang tranh cãi hơn, cũng không cần lo lắng cho Vân Thanh Nhiễm, đồng thời cũng có một cổ bi ai không ngăn được tuôn ra trong lòng, trái tim hẳn rất đau, giống như dùng dao găm cắt ra thành từng mảnh từng mảnh vậy, hẳn đem phần bi ai cùng đau đớn này yên lặng chịu đựng, đè nén ở trong một góc sâu nhất dưới đáy lòng.

“Thế tử gia, Thanh Nhiễm, ta còn có việc muốn gặp Vương gia, cáo từ trước.” Vân Từ Hy mỉm cười cáo biệt hai người.

Nét tươi cười của hẳn thực ôn hòa thực chân thật, chân thật tới mức ngay cả Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần đều không đi tìm tòi nghiên cứu trong lòng hẳn rốt cuộc đau đớn bao nhiêu.

Đến cửa vương phủ, Vân Từ Hy chia tay với hai người, đi gặp Trần Nam Vương.

Đến đêm, Vân Thanh Nhiễm cho Lục Trúc lui ra, cởi bỏ quần áo, mới nằm ngủ không lâu, cửa lại lần nữa được mở ra.

“Khụ khụ khụ...” Tiếng ho khan cùng tiếng bước chân quen thuộc, Vân Thanh Nhiễm không xoay người nhìn cũng biết người vào là Quân Mặc Thần.

Thế tử gia hai ngày này đều ngủ một mình bên kia, không biết hôm nay lại muốn làm cái gì.

Đang nghĩ ngợi, thì chân bị xóc lên, trên giường chui vào một người.

“Ngươi làm gì thế?” Vân Thanh Nhiễm xoay người, mặt hướng về phía Quân Mặc Thần, hỏi hẳn làm gì lại chui vào trong chăn của nàng.

“Khụ khụ khụ... thời tiết lạnh rồi, buổi tối ngủ một người quá lạnh.” Quân Mặc Thần hồi đáp.

Mấy ngày nay thời tiết có thay đổi rõ ràng thế à? Vân Thanh Nhiễm nhớ lại một chút, không cảm thấy đêm nay lạnh hơn hai ngày trước.

Một lát sau, hai tay Quân Mặc Thần bắt đầu ở trên người Vân Thanh Nhiễm sờ loạn một hồi.

“Ngươi lại làm gì?”

“Tìm nơi thoải mái làm ấm tay.”

“...” Nàng nên đập cái móng vuốt đặt ở trên ngực nàng kia không?

Quân Mặc Thần bỗng nhiên tiến đến bên tai Vân Thanh Nhiễm, đôi môi mềm mại gần như dán lên vành tai tinh xảo xinh xắn của Vân Thanh Nhiễm, “Nhiễm Nhi, chúng ta viên phòng đi.”

Không phải câu hỏi, là câu trần thuật, Quân Mặc Thần không phải đến hỏi ý kiến Vân Thanh Nhiễm, mà là đến báo cho Vân Thanh Nhiễm.

Tuy hiện giờ ở trong lòng nàng còn chưa có hẳn... có điều không quan trọng...

Hắn xoay người lên, từ trên cao nhìn xuống thiên hạ dưới người hẳn, vươn một bàn tay nhẹ nhàng che phủ hai má mềm mại của nàng, cảm thụ được sự mềm mại nhỏ bé của thân mình nàng.

Quân Mặc Thần ở trên trán Vân Thanh Nhiễm ấn xuống nụ hôn, như cánh ve chạm nhẹ.

Sau đó Quân Mặc Thần lén thân mà lên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, xúc cảm mềm nhẹ chiếm cứ giác quan hai người, Quân Mặc Thần dịu dàng hấp thụ lấy hương vị thuộc về Vân Thanh Nhiễm...

Quần áo rút hết, rơi xuống bên cạnh giường, sóng hồng quay cuồng, từng chút tiết lộ tình yêu, màn trướng hạ xuống, che đi một phòng kiều diễm...

Đêm yên tĩnh không tiếng động, ánh trăng như lụa bạc bao phủ lấy toàn bộ phủ Trần Nam Vương.

Đêm lạnh, nhiệt độ bên trong gian phòng vẫn là lửa nóng nồng nhiệt...

Vân phủ, Vân Tử Hy vốn đã đi vào giấc ngủ, lại bị ác mộng bùng tỉnh, hần từ trên giường ngồi dậy, lặng im ngồi ở trên mép giường thật lâu, trong lòng đột nhiên cảm giác được một khoảng không trống rỗng.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng sáng treo cao, đã là canh ba...

Hắn đứng dậy, cầm lấy cái huyền* hắn đặt trên bàn, thổi lên.

(*: nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ)

Tiếng nước nở nghẹn ngào, trầm thấp, so với tiếng tiêu còn thê lương hơn ba phần.

Ánh trăng trong treo lạnh lùng chiếu lên trên người Vân Tử Hy, hắn thân mặc áo đơn màu trắng phảng phất như giữa trời đất này một con nhạn cô độc, lẻ loi một mình đứng trong thiên địa, tiếng than khóc của hắn cũng chỉ mình hắn nghe thấy...

Một khúc phượng cầu hoàng, lại thay đổi hoàn toàn hương vị... Nếu chỉ có phượng, không có hoàng, một khúc phượng cầu hoàng này sao có thể dễ nghe được đây?

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Trúc không rõ tình huống đẩy cửa tiến vào, Vân Thanh Nhiễm bình thường đều dậy sớm, hôm nay mặt trời đã lên cao, Vân Thanh Nhiễm còn chưa thức dậy, Lục Trúc mới chủ động tiến vào.

Lục Trúc vừa vào cửa đã chứng kiến cái yếm của Vân Thanh Nhiễm rơi xuống bên cạnh giường, Lục Trúc buồn bực trong lòng, sao tiểu thư có thể đánh rơi yếm bên giường thế?

Sau đó lại đi vào trong phòng, thấy bên cạnh giường trừ quần áo của Vân Thanh Nhiễm ra còn có quần áo của Quân Mặc Thần, lập tức đỏ bừng mặt.

Mặt đỏ qua đi, trong lòng lại vui vẻ thay Vân Thanh Nhiễm, thế tử gia cùng tiểu thư, rốt cục cũng...

Bởi vì không muốn quấy rầy đến Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc nhanh chóng quay đầu rời đi, đi rất vội vàng, không cẩn thận đụng phải góc bàn, phát ra một tiếng vang rất lớn.

Tiếng động đánh thức Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm mở hai mắt, nhìn chăm chú vào Quân Mặc Thần, thấy được bả vai như mỹ ngọc của hắn, còn có xương quai xanh với đường cong khêu gợi mà thành, lại thêm khuôn mặt hơi nước hại dân của Quân Mặc Thần, lộ ra đôi môi sắc hồng, lông mi thật dài như cánh bướm, cả người giống như trích tiên không nhiễm nhân gian khói lửa.

Vân Thanh Nhiễm muốn đứng dậy, lại không thể tránh né khiến da thịt hai người ma sát.

Không khí bỗng nhiên trở nên xấu hổ.

“Ngươi ra ngoài cửa chờ trước đi.” Quân Mặc Thần nói với Lục Trúc.

Nghe vậy Lục Trúc vội chạy ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, trên mặt còn đỏ bừng, thế tử gia và tiểu thư... A a a, thực mắc cỡ chết người.

Quân Kiệt đi tới, nhìn Lục Trúc đứng ở cửa, không thấy nàng đi vào hầu hạ Vân Thanh Nhiễm, hỏi: “Lục Trúc, sao ngươi lại đứng ở cửa vậy?” Đến gần Lục Trúc, Quân Kiệt chứng kiến Lục Trúc đỏ mặt đến rớt tóc rớt mù, “Mặt ngươi làm sao thế, sao mặt lại hồng như vậy?”

Bị Quân Kiệt hỏi, Lục Trúc thẹn thùng không biết trả lời vấn đề của Quân Kiệt như thế nào, nàng vẫn còn là nữ tử chưa trải việc đời... nên thẹn thùng cũng rất bình thường!

Quân Kiệt thấy Lục Trúc cả nửa ngày cũng không trả lời vấn đề của hắn, nên hỏi Thu Ảnh trên nóc phòng, tối hôm qua là Thu Ảnh trực ban, hẳn chắc là biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thu Ảnh.” Quân Kiệt hướng tới trên nóc nhà gọi to một tiếng, chỉ thấy trên nóc nhà nhảy xuống một bóng người, một thân quần áo màu đen, vẻ mặt nghiêm túc không có một chút biểu cảm, nhưng mà... vì sao mặt của hắn cũng là màu đỏ?

“Thu Ảnh? Mặt của ngươi vì sao cũng hồng vậy hả?” Quân Kiệt buồn bực, mới sáng sớm, sao một đám đều đỏ mặt giống như mông khi thế này?

Thu Ảnh một tay cầm bảo kiếm, ôm ngực, không trả lời vấn đề của Quân Kiệt, nghiêm khuôn mặt.

“Thu Ảnh, con giun chết tiệt! Ngươi mau trả lời đi!” Quân Kiệt nóng nảy, đang làm cái gì vậy hả, tối hôm qua không phải hắn trực ban, trở về phòng ngủ một giấc, sao sáng sớm thức dậy thế giới đã biến dạng rồi?

“Không có gì, chỉ là tối hôm qua nghe cả một đêm những tiếng không nên nghe thôi.” Thu Ảnh rất máy móc lạnh nặng tìm nhẹ trả lời vấn đề của Quân Kiệt.

Nghe cả một đêm?

“Con giun chết tiết nhà người nói rõ ràng ra cho ta, trong vương phủ này nơi nào có những tiếng không nên nghe hả? Còn nghe một đêm?” Tiếng gì không nên nghe còn có thể vang một đêm?

Thu Ảnh vô tội mà, hắn cũng muốn biết vì sao tiếng đó đến khi trời sắp sáng mới đình chỉ, ám vệ canh giữ ở nóc phòng như hắn đây rất thống khổ! Thống khổ suốt cả một buổi tối!

Trong phòng, Quân Mặc Thần sau khi Lục Trúc ra ngoài thì buông lỏng cánh tay ôm chặt Vân Thanh Nhiễm, đứng dậy đi lấy quần áo, vốn nên do Quân Kiệt đến thay quần áo cho hắn, có điều lúc này Quân Mặc Thần thả tự mình mặc đồ, thân thể của thiên hạ bên cạnh hắn, hắn tự tâm không muốn cho người khác nhìn thấy nửa phần.

Sau khi hắn mặc xong, lại cầm quần áo đưa cho Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ... ta bảo Lục Trúc đi làm chút đồ ăn.” Nói xong Quân Mặc Thần mở cửa đi ra ngoài, không dám nhìn nhiều hơn một cái, trên mặt hắn rõ ràng có xấu hổ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn phương hướng Quân Mặc Thần đi xa, thầm nghĩ, hắn trốn nhanh như vậy để làm gì? Nàng còn chưa thẹn thùng đâu!

Nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, lúc mới đầu, nàng đau, hắn cũng đau... sau lại... dường như cảm giác cũng không tệ lắm...

Có điều nàng thật sự có vài vấn đề muốn hỏi hắn... Hàng này rốt cuộc sao lại vậy... ngày thường nhìn hắn đi đường vài bước đều tổn sức, nói hai câu đã ho, tối hôm qua thể nhưng... Chẳng lẽ trước kia nghe người ta nói làm chuyện đó rất tốn thể lực thật ra là gạt người? Bằng không Quân Mặc Thần sao có thể...

Vân Thanh Nhiễm đang muốn đứng dậy, vừa mới động, đã cảm thấy đau... dưới thân rất đau...

Cả người đều đau nhức, như sắp rụng rời cả ra.

Có lẽ mọi người nói đúng một nửa... nàng một chết đi được...

Cửa gian phòng lại một lần được mở ra, Lục Trúc tiến vào, “Tiểu thư, người cứ nằm một lát nữa đi, chờ bọn nô tì chuẩn bị tốt nước tắm, người đứng lên tắm rửa trước sẽ thoải mái một chút.” Lục Trúc đỏ mặt vẫn cứ đỏ mặt, mà việc nên làm vẫn không dám chậm trễ chút nào.

Quân Mặc Thần đi đến hốt hoảng, nhưng trong lòng nhớ mong nhất vẫn là thân mình của Vân Thanh Nhiễm, hắn biết hôm qua mình làm đau nàng...

Kỳ thật thể tử gia với lần đầu tiên rất nắm chắc, về sau đại khái là thực tùy biết vị, kết quả Vân Thanh Nhiễm trải qua lần đầu càng mệt mỏi quá sức.

Bên kia bình phong, Lục Trúc cùng Hồng Mai chuẩn bị xong nước tắm, những người khác cũng đều lui ra ngoài, Vân Thanh Nhiễm đứng dậy.

Vừa mới vén chăn lên chợt nghe Lục Trúc “A” một tiếng.

Lục Trúc nhìn thấy những nốt đỏ hồng trên người Vân Thanh Nhiễm, trong đầu “ầm” một tiếng.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua bản thân, thấy những thứ mà Lục Trúc chứng kiến... Quân! Mặc! Thần!

—— Lời tác giả ——

To Biên tập kiểm văn: Khuyết đã rất thanh thủy rồi... Lại phát cho Khuyết cảnh cáo nhỏ nữa... Luân gia sẽ khóc cho người xem! =)))

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Còn Đau Không?

Edit: Diệp Y Giai

Nửa tháng trước, đã qua Khâm Thiên Giám tuyển định ngày, đưa cho quốc sư xác minh, xác định hôm nay đến tông miếu cầu phúc một chuyến. Thời

gian cũng do quốc sư tự mình tuyển định là lúc hoàng hôn hôm nay, khi mặt trời chiều ngả về tây.

Hoàng thượng đối với vị quốc sư này vô cùng tin tưởng không hề nghi ngờ, nghe nói vị quốc sư này tuổi không lớn, nhưng có rất ít người gặp qua diện mục thật của y, bình thường cũng không thấy y đi lâm triều, mấy năm trước y lại càng dứt khoát chuyển đến hoàng lăng bởi người chết, bình thường cũng thông qua thư từ để trao đổi với hoàng thượng.

Hoàng thất cầu phúc, cầu phúc vì giang sơn Dạ gia, cầu phúc vì thiên hạ, hàng năm đều sẽ làm, trong vòng một năm có thể sẽ làm nhiều lần, nhất là hai năm gần đây, thái hậu nương nương lo lắng cho chuyện người kế vị hoàng thất, cầu phúc lại càng chịu khó.

Hoàng thất cầu phúc, các vị đại thần trọng yếu phải đi theo, trong đó dĩ nhiên không thể thiếu phủ Trần Nam Vương.

Nhìn thấy cung trang hoa lệ kia, đầu Vân Thanh Nhiễm lại lớn thêm, cung trang của hoàng triều Thịnh Vinh dùng gấm vóc, lấy tơ vàng thêu đủ loại hoa văn, phục sức của hoàng thượng hoàng hậu toàn bộ đều dùng gấm vóc màu vàng sáng làm thành, bên ngoài choàng kim sa, cao quý thanh lịch, các hậu phi phần lớn sử dụng vũ y nghệ thuật, nhan sắc đa dạng, không có giới hạn nhất định. Hôm nay Vương Phi nương nương bên kia đưa đến chỗ Vân Thanh Nhiễm là một kiện vũ y nghệ thuật màu xanh biển, cùng với đồ bình thường Vân Thanh Nhiễm hay mặc, cũng không kém bao nhiêu, chân chính khiến Vân Thanh Nhiễm buồn bực chính là những đồ trang sức này, bày đầy một án, nhiều như vậy đều phải đeo lên trên đầu, không nói đến trên đầu có thể bị rũ xuống hay không, cứ nghĩ đến việc nhiều vàng bạc châu báu ở trên đầu mình như vậy, Vân Thanh Nhiễm đã cảm thấy nặng đến hoảng rồi.

“Tiểu thư, để nô tì đến trang điểm cho người.” Lục Trúc từ trên bàn trang điểm cầm lấy lược chuẩn bị vì Vân Thanh Nhiễm, nàng thuận thực chải tóc, trang điểm cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhìn mình trong gương, đầu bỗng thấy nặng hơn mấy cân không nói, kim bộ dao này, cũng quá chói mắt rồi.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm không chút do dự tháo toàn bộ những trang sức mà Lục Trúc vừa mới đeo cho nàng xuống, cả bụi tóc nặng trĩu cũng không thể may mắn thoát khỏi, chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm tự mình vắn tóc ra sau đầu, từ trên bàn trang điểm cầm một sợi tơ buộc lại, sau đó hơi gấp xuống phía dưới, một kiểu tóc đơn giản là được, rồi Vân Thanh Nhiễm từ trong đồng trang sức chọn một cây trâm đỏ thắm, cài vào là xong.

Lục Trúc từ một khác Vân Thanh Nhiễm tháo bỏ trang sức đã bắt đầu sững sờ nhìn nàng, thấy Vân Thanh Nhiễm tự mình làm một kiểu tóc thanh nhã cho bản thân, “Tiểu thư, theo hoàng thượng hoàng hậu cùng cầu phúc, như vậy không thích hợp đâu?”

Thế này đẹp thì có đẹp, nhưng mà quá đơn giản rồi, trang sức cũng ít, nương nương phu nhân nhà người ta mà nhìn thấy lại tưởng rằng tiểu thư nàng ở trong vương phủ chịu lạnh nhạt đó!

“Dù sao chúng ta chỉ làm nền, nhân vật chính là hoàng thượng và hoàng hậu, nếu không vẫn còn vài vị nương nương được sủng ái phải không? Ta tội gì cùng các nàng tranh điểm đầu mẩy chứ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, các nàng đẹp, nàng nhiều nhất ở một bên nhìn, chảy nước miếng, hoa si thôi.

Lục Trúc chu môi, chủ tử định đoạt, chủ tử nói cái gì chính là cái đó, nhưng chủ tử mà trang điểm lên thì thật sự rất đẹp... Như vậy kỳ thực rất tốt.

“Nương nương, cái màu đỏ đó...” Lục Trúc mất tự nhiên chỉ chỉ hồng ngân trên cổ Vân Thanh Nhiễm, “Phải làm sao bây giờ?” Hôm nay cung trang đưa tới cổ áo rất thấp, hồng ngân đều không che được.

Vân Thanh Nhiễm từ trong gương nhìn những hồng ngân trên người mình, sau đó không khỏi liên tưởng đến tối hôm qua nam nhân nào đó chế tạo ra những hồng ngân này như thế nào, nhất thời trên mặt có chút khác thường, tạo trẻ con thôi mà, cần ra sức vậy không, khiến nàng cũng có chút ngượng ngùng!

“Lấy chút phấn che lên đi, hôm nay trang điểm đậm chút là được.” Vân Thanh Nhiễm chỉ có thể tìm cách che phủ, nếu không cứ mang nhiều hồng ngân như vậy nàng cũng không có cách nào đi ra ngoài nha!

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc lĩnh mệnh hóa trang cho Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm trang điểm xong, một bước tới cửa trước, một lát sau Vương gia Vương phi cùng Quân Mặc Thần cũng đều xuất hiện.

Dạ Hồn đi tới, “Nhiễm Nhi, thân thể con không thoải mái, ngày hôm nay đợi ở phía sau cùng với Thần Nhi, cầu phúc xong, cứ về phủ trước là được.”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, hiểu được ý tứ của Vương phi, nhưng người làm sao biết hôm nay thân thể mình không thoải mái? Sẽ không phải là Quân Mặc Thần ngay cả việc tối hôm qua hắn làm cái gì với chính mình cũng nói cho mẫu phi chứ? Vân Thanh Nhiễm thật 囧.

Vân Thanh Nhiễm liếc xéo Quân Mặc Thần một cái, chỉ thấy Quân Mặc Thần đang ngửa đầu nhìn trời, chưa từng nhìn về phía nàng bên đây, nam nhân này chột dạ à? Không dám trả lời nàng vì sao thân mình ốm yếu của hắn tối hôm qua lại có thể giăng co nàng một đêm?

“Khụ khụ khụ... phụ vương mẫu phi, canh giờ không còn sớm, chúng ta lên đường đi... khụ khụ...” Quân Mặc Thần vẫn không nhìn Vân Thanh Nhiễm, đi thẳng lên xe ngựa.

Lục Trúc thấy thái độ Quân Mặc Thần lãnh đạm như vậy, trong lòng buồn bực một trận, nàng là tức giận thay tiểu thư bọn họ, thế tử gia đang làm sao vậy, lúc trước đối với tiểu thư không phải vẫn tốt à, hôm qua hai người cuối cùng đã phu thê hữu danh hữu thực rồi, vì sao thái độ của thế tử gia ngược lại càng trở nên lãnh đạm vậy?

Lục Trúc buồn bực muốn chết, Vân Thanh Nhiễm lại là vẻ mặt vân đạm phong khinh, đối với thái độ của Quân Mặc Thần không hề để ý, “Đi thôi, chúng

ta cũng lên đi.”

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm ngồi cùng một chiếc, Vương gia cùng Vương Phi ngồi là một chiếc khác.

Trong xe ngựa, Quân Mặc Thần nhắm mắt lại, nghe thấy Vân Thanh Nhiễm vào xe, lại không mở mắt.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần đang tựa vào trên đệm, hần trầm tĩnh dựa ở nơi đó, im lặng làm cho người ta không đành lòng đi quấy rầy hần, hơi thở của hần thực mỏng manh, không nghe kỹ thì không nhận ra hần hiện giờ có phải còn sống không, màu da cùng quần áo hôm nay của hần hoàn toàn là một màu, mái tóc như mực buộc ở phía sau, sợi tóc thật dài rủ xuống bờ vai của hần, cùng màu da hần hai loại màu sắc vô cực hoàn toàn khác nhau.

Vân Thanh Nhiễm tựa hồ có chút không rõ nam nhân đêm qua triển miên cùng mình có phải người nam nhân trước mắt này không...

Đêm qua, hần trở nên cuồng dã, bá đạo đoạt lấy như vậy... thật sự làm cho người ta rất khó để liên hệ với người trông như trích tiên không nhiễm bụi trần trước mặt này.

Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống đối diện Quân Mặc Thần, trong xe ngựa có cái đệm đặc biệt chuẩn bị cho Quân Mặc Thần, còn có một giường nệm gấm, so với xe ngựa thông thường, chiếc xe ngựa này thật sự là thoải mái rất nhiều.

“Còn đau không?” Sau một lúc lâu, Quân Mặc Thần đột nhiên hỏi một câu, ánh mắt của hần vẫn không mở. Lúc hỏi câu này kỳ thật trong lòng Quân Mặc Thần rất khó chịu, rốt cuộc đó vẫn là họa do hần xông vào.

Quân Mặc Thần hỏi rất đột nhiên, Vân Thanh Nhiễm ngừng một lúc mới kịp phản ứng hần đang hỏi cái gì.

“Từng có người nói cho ta biết, lực tác dụng là tương hỗ, một vật thể chịu bao nhiêu lực ma sát, như vậy một vật thể khác tiếp xúc với nó cũng chịu lực ma sát đồng dạng, vì cái gì mà người đau chỉ có ta?” Vân Thanh Nhiễm rất nghiêm túc hỏi ngược lại, việc này quá không khoa học! =”

Khuôn mặt Quân Mặc Thần thoát nhìn rất bình tĩnh rất an tường bởi vì vấn đề của Vân Thanh Nhiễm mà trở nên hơi đen, cũng may da mặt thể tử gia đủ trắng, hơi đen một chút cũng không dễ bị nhìn ra.

Ánh mắt hần không mở, nhưng lại vươn tay kéo Vân Thanh Nhiễm lại, chuẩn xác không sai kéo được Vân Thanh Nhiễm sau đó ôm nàng vào trong ngực mình, “Ôm đến ôm đi, vẫn là ôm ái phi ấm áp thoải mái nhất, thích hợp làm ấm cho bản thể tử.”

Vân Thanh Nhiễm giật giật, phát hiện nam nhân trên người ôm nàng chặt chẽ, “Thế tử gia, thân thể của ngài thật sự có kém như vậy à? Tối hôm qua, ngài...”

“Câm miệng.” Thanh âm tràn đầy từ tính của Quân Mặc Thần khẽ quát Vân Thanh Nhiễm, hần không phải đang hung Vân Thanh Nhiễm, hần chỉ không để Vân Thanh Nhiễm tiếp tục hỏi nữa thôi.

Nói đùa gì vậy, trong lòng thể tử gia đã đủ khó chịu rồi, rõ ràng lúc mới bắt đầu vẫn còn nắm chắc, về sau không biết làm sao lại mất kiểm soát, đầu đầu lung tung không nói, người nào đó không hề có kinh nghiệm tự nhận là biểu hiện ngày hôm qua hết sức kém cỏi...

“Người...”

“Nói nữa ta dùng miệng bịt miệng của nàng lại!”

“...”

“Ngaoan, hiện tại nên nghỉ ngơi cho thật tốt, tối hôm qua nàng cũng chưa được ngủ...”

“...” Hần thật đúng là không biết xấu hổ!

Mặt Vân Thanh Nhiễm dán lên lồng ngực Quân Mặc Thần, cảm giác hơi thở ấm áp của hần phả trên mặt của nàng, nàng ngẩng đầu nhìn Quân Mặc Thần, hần hôm nay không nhìn thẳng nàng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thế tử gia sao lại không muốn nhìn Vân Thanh Nhiễm, là không dám nhìn, khụ khụ khụ... không cẩn thận sẽ tiết lộ tiểu tâm tư.

Ước chừng một canh giờ sau, đoàn người tới tông miếu.

Vân Thanh Nhiễm từ trên xe ngựa đi xuống, đối với tông miếu, nàng hần là không thể xem như xa lạ, dù sao thì hiện giờ muội muội Vân Yên Nhiên của nàng cũng đang ở bên trong tông miếu này.

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhìn tám biển cao lớn kia, hai thể chữ tông miếu cực lớn chiếu vào tầm mắt, nơi này là địa phương hoàng tộc Dạ thị dùng để thờ cúng bài vị của hoàng đế các triều đại, cũng là nơi cử hành hoạt động Tế Tụ, đương nhiên còn có cầu phúc.

Tông miếu kiến trúc hùng vĩ, Vân Thanh Nhiễm hiện giờ chỉ đang đứng ở trước cửa hông của tông miếu, Thạch sư to lớn ở hai đầu cửa uy phong凛凛, trụ cột đồ sộ thâm hai bên trang nghiêm túc mục. Cửa chính tông miếu thông thường chỉ vào lúc đại điển Tế Tụ mới mở ra hoặc là dành cho hoàng thượng hoàng hậu thái hậu ra vào, các quan viên chỉ có thể tiến vào từ cửa hông.

Hôm nay không phải đại diện Tế Tự, vẫn võ bá quan chỉ có một số người đến.

Lúc Vân Thanh Nhiễm bọn họ tới nơi, vừa vặn người Vân phủ cũng tới, Vân Viễn Hằng nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, ánh mắt lóe ra một chút, nhưng chỉ tiến lên hành lễ với Quân Vô Ý bọn họ.

“Thần gặp qua Vương gia, Vương Phi nương nương, thế tử gia, thế tử phi nương nương.” Giọng điệu xa lạ, cùng Vân Thanh Nhiễm không thấy nửa phần tình cảm cha con.

“Vân đại nhân không cần đa lễ.” Quân Vô Ý khẽ gật đầu chào, không nói thêm gì.

Bên người Vân Viễn Hằng là Vân Từ Hy, hôm qua Vân Từ Hy cũng không ngủ cả đêm, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Vân Từ Hy mỉm cười dùng ánh mắt chào hỏi với Vân Thanh Nhiễm, trường hợp này không thích hợp cho hai người nhân thoại việc nhà, chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi.

Vân Thanh Nhiễm cũng cười đáp lại.

Hai vị Vương gia khác cũng lục tục đi tới, Ký Bắc Vương là nổi bật nhất, bởi vì hình thể thô kệch của hắn, hắn cao hơn người khác một cái đầu muốn không làm cho người ta chú ý cũng khó.

Khiến Vân Thanh Nhiễm tương đối đề ý một chút là, nàng thấy được Tần Tổ Tổ đi theo bên người Ký Bắc Vương gia, trường hợp thế này, bình thường chỉ có thể mang chính phi tham dự, mà Ký Bắc Vương lại mang theo Tần Tổ Tổ ở bên người, Tần Tổ Tổ lại ngay cả trắc phi cũng không tới.

Cũng không biết có phải là Tần Tổ Tổ hầu hạ vị Ký Bắc Vương gia này rất thoải mái hay không, để cho hắn đi ra ngoài cũng nhìn không được muốn mang nàng ta theo, lần trước Vân Thanh Nhiễm chứng kiến hai người này ở trong tửu lầu xằng bậy lại xấu xa nghĩ, bọn họ lát nữa sẽ không phải tính toán ở nơi địa phương cảm kỳ như tông miếu trình diễn tiết mục nóng bỏng chứ? Vân Thanh Nhiễm không suy nghĩ thuần khiết chút nào.

Tông miếu rất lớn, đối diện cửa chính là một cái sân rộng vô cùng, là nơi dùng để cử hành nghi thức Tế Tự cùng cầu phúc, chính điện chỉ dùng để thờ cúng bài vị của hoàng đế các triều đại, phía sau nữa còn có một tòa kiến trúc, Vân Thanh Nhiễm không nhất nhất hỏi thăm các nơi có tác dụng gì.

Nhưng thật ra có không ít hậu phi của tiên hoàng ở nơi này, sau khi tiên hoàng qua đời, hậu phi không thể sinh đẻ hoặc là sẽ chôn cùng tiên hoàng, hoặc là ở lại bên trong tông miếu này làm bạn với thanh đèn, mỗi ngày tụng kinh niệm Phật, tận hiếu với liệt tổ liệt tông, tụng phúc vì thiên thu muôn đời của hoàng thất.

Nghe nói nghi thức cầu phúc rất phức tạp, vừa phải niệm tụng văn lại vừa tấu vui cái gì đó, có điều những điều này không có quan hệ gì với Vân Thanh Nhiễm, kiến giải của Vân Thanh Nhiễm là, nàng chỉ đi ngang qua, đại khái không khác mấy với lúc học bài hay nghe phát biểu dưới quốc kỳ.

Nghi thức cầu phúc chưa bắt đầu, hoàng thượng và hoàng hậu cũng đều chưa tới, Vân Thanh Nhiễm được an bài đến một gian sương phòng nghỉ ngơi, không bao lâu, một nữ tử có bộ dáng nha hoàn tiến vào tìm Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhận ra nàng ta, nàng ta là nha hoàn Phấn Đại bên người Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên bị phạt đến nơi tông miếu này, nàng ta hiện giờ cũng cùng đến tông miếu theo.

“Nô tì vẫn an thế tử phi nương nương.” Phấn Đại vẫn an Vân Thanh Nhiễm, cũng nói rõ ý đồ đến, “Nô tì là phụng mệnh tiểu thư nhà ta đặc biệt đến mời thế tử phi nương nương, tiểu thư nhà ta biết hôm nay cầu phúc nương nương cũng tới, đã đặc biệt chuẩn bị tốt đồ chay chờ nương nương.”

Lời nói này trái lại rất dễ nghe, có điều Vân Thanh Nhiễm trời sinh không phải người sẽ cho người ta mặt mũi.

“Bồn cung không muốn đi.” Vân Thanh Nhiễm rất dứt khoát cự tuyệt.

“Nương nương, chuyện quá khứ không ngại để cho nó tản đi như mây khói, nương nương và tiểu thư chung quy vẫn là người thân có huyết mạch tương liên, đánh gãy xương vẫn còn liền gân mà, hiện giờ tiểu thư nàng bị phạt đến nơi tông miếu này thanh tu, nghĩ thông không ít, chỉ là trong lòng tiểu thư có chấp niệm, mới có thể làm ra chuyện sai trái như vậy, may mắn hoàng thượng nhân từ, tiểu thư mới có cơ hội hối cải để làm người mới, có điều đã muộn, hiện giờ chỉ có thể ở trong tông miếu thanh tu độ nhật, ngày ngày không gặp cha mẹ tỷ muội, cuộc sống có bao nhiêu vất vả nương nương cho dù chưa từng nhận thức cũng có thể tưởng tượng được, nô tì khẩn cầu nương nương niệm tình tiểu thư là muội muội ruột của ngài mà đi thăm nàng một lần, cho tiểu thư chút an ủi trong lòng.”

Phấn Đại nói chuyện cả buổi, nói vô cùng dễ nghe, nếu Vân Thanh Nhiễm không đi ngược lại là Vân Thanh Nhiễm không niệm tình tỷ muội.

Ngày ấy ở trong điện Lăng Vân, Vân Thanh Nhiễm đã cảm thấy nha đầu này không đơn giản, lúc này càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, lời nói lần này, sợ là chính Vân Yên Nhiên cũng nói không ra lời, nha hoàn này rất lợi hại.

Thấy Vân Thanh Nhiễm vẫn không có phản ứng, Phấn Đại lại tiếp tục nói, “Vừa rồi nô tì đã đi mời Hầu gia, hiện giờ Hầu gia sợ là đã ở chỗ tiểu thư cùng tiểu thư chờ nương nương đến đó, tiểu thư, Hầu gia, cùng nương nương huynh muội ba người sau này chỉ sợ là ít có cơ hội tụ họp như vậy.”

Trước khi đến mời Vân Thanh Nhiễm, Phấn Đại đã đi mời Vân Từ Hy trước.

Chương 98: Đây Là Thành Quả Thanh Tu Của Nàng Ta?

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Nương nương cũng đừng để cho Hầu gia và tiểu thư đợi lâu.” Phấn Đại nhắc nhở.

Vân Thanh Nhiễm nhú mày, nàng ta cũng gọi cả ca ca đến ư? Nói là ba huynh muội các nàng hội tụ cũng không sai, nhưng mà Vân Yên Nhiên quả thực muốn gặp mặt với ca ca và tỷ tỷ à?

Vân Thanh Nhiễm không phải là không tin con người có thể hối cải để làm một người mới, cũng không phải muốn nhận định người ta một khi làm ra việc sai lầm thì sau đó đều sẽ làm chuyện sai trái, nhưng lúc trước nàng dùng hai mắt của mình chứng kiến, bản năng kiên trì của nàng đã định ra suy nghĩ về đối phương, đây là một loại bảo hộ đối với bản thân, nàng sẽ không khờ dại thiện lương đến mức tin vào mấy lời của Phấn Đại rằng Vân Yên Nhiên đã thay đổi.

“Được, ta đi với người.” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng, tuy rằng nàng không nguyện ý đi gặp Vân Yên Nhiên, nhưng nếu đối phương đã mời ca ca của nàng qua, nàng cũng không thể không đến đó nhìn một chút, thuận tiện cũng có thể đi xem xem Vân Yên Nhiên đang đánh cái chủ ý gì.

Phấn Đại thấy Vân Thanh Nhiễm đáp ứng, trong lòng âm thầm nở nụ cười.

“Nương nương mời đi theo nô tỳ, phòng ở trong tông miếu này đều có cùng hình thức, người nào lần đầu tiên tới nơi này đều rất dễ bị lạc đường.”

Phấn Đại đi trước dẫn đường cho Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm đi theo nàng ta.

Phấn Đại đưa Vân Thanh Nhiễm đến bên ngoài một căn phòng, “Tiểu thư và hầu gia đang ở bên trong chờ nương nương, nô tỳ sẽ không vào gây trở ngại nương nương ôn chuyện với huynh muội.”

Sau khi Phấn Đại đưa Vân Thanh Nhiễm tới cửa thì rời đi.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú liếc mắt nhìn bóng lưng đi xa của Phấn Đại, sau đó đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Cửa vừa mở ra, hình ảnh xuất hiện trước mặt ngoài ý liệu của Vân Thanh Nhiễm.

Ca ca!

Vân Thanh Nhiễm đi vào xem xét tình trạng của Vân Từ Hy, Vân Từ Hy nằm gục ở trên bàn, tay trái hấn cầm chùy thủ, mà chùy thủ kia lại đâm vào chính tay phải của hấn!

Máu từ tay phải nhuộm đỏ nửa chiếc khăn trải bàn...

“Ca ca, đã xảy ra chuyện gì?” Vân Thanh Nhiễm chạy đến bên cạnh Vân Từ Hy xem xét tình hình của hấn.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi vào, cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đóng lại.

Vân Từ Hy nghe thấy thanh âm của Vân Thanh Nhiễm, mới nâng đầu lên, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng phần nộ, hấn vội đuổi Vân Thanh Nhiễm đi, “Thanh Nhiễm, muội mau rời khỏi nơi này.”

“Sao lại thế này?” Vân Thanh Nhiễm không thể bỏ mặc Vân Từ Hy không quản.

Vân Từ Hy không trả lời, ngày hôm nay hấn quả thật là bị Vân Yên Nhiên gọi đến, tuy cảm tình của hấn đối với Vân Yên Nhiên không nhiều như với Vân Thanh Nhiễm, nhưng chung quy Vân Yên Nhiên cũng là muội muội hấn, nếu Vân Yên Nhiên nguyện ý sửa đổi, Vân Từ Hy tự nhiên sẽ cao hứng, chẳng qua hấn không ngờ rằng vị muội muội ruột này lại hạ được trong trạ của hấn.

Sau khi Vân Yên Nhiên cho Vân Từ Hy uống trà có vấn đề lại nói cho hấn biết lát nữa Vân Thanh Nhiễm sẽ đến, Vân Từ Hy sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc này.

Để hấn trúng được, lại đưa Vân Thanh Nhiễm đến bên cạnh hấn, chuyện như vậy thật sự là do muội muội ruột của hấn làm ra ư? Quả thực không phải một mình Vân Yên Nhiên có thể làm ra, Vân Yên Nhiên có phần, mặt khác cũng có người ủng hộ Vân Yên Nhiên làm vậy, bằng không vờ kịch hay này nếu không ai đến nhìn, cũng sẽ không có ý nghĩa.

Trước khi Vân Thanh Nhiễm đến, Vân Từ Hy đã đâm tay phải mình bị thương, một mặt hân hy vọng đau đớn có thể giúp hân thanh tỉnh một chút, một mặt khác là muốn bản thân mất đi khả năng thương tổn Vân Thanh Nhiễm.

Hân không thể cam đoan lúc bản thân mất đi lý trí, ma quỷ ẩn giấu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của hân có thể sẽ thoát ra hay không.

Vì thế khi Vân Thanh Nhiễm tiến vào mới nhìn thấy hình ảnh vừa rồi. Cũng may Vân Yên Nhiên rút cuộc vẫn còn niệm một chút tình nghĩa huynh muội, biết được này nếu hạ nhiều sẽ gây tổn thương thân thể, nên trong chén trà mà Vân Từ Hy uống đã cho Y Lan Y Lan cực loãng, sau khi nàng ta pha nước nhiều lần mới trộn vào trong trà.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy trên bàn còn bày một ấm trà và một chén trà không, Vân Thanh Nhiễm cầm ấm trà lên ngửi, mùi vị rất nhạt, rất khó đoán được. Bởi vì hương hoa của trà rất nồng.

“Vân Yên Nhiên cho huynh uống cái gì?” Vân Thanh Nhiễm lạnh giọng nói, Vân Yên Nhiên lại muốn làm cái gì? Ca ca cũng là ca ca của nàng ta, cho dù nàng ta có oán với mình, nhưng sao lại liên lụy đến cả ca ca?

“Nhiễm Nhiễm ngoan, đi ra ngoài đi, ca ca không có việc gì.” Sắc mặt Vân Từ Hy trắng bệch, trên trán đổ rất nhiều mồ hôi, có thể thấy được tình huống lúc này của hân rất không ổn, thế nhưng hân vẫn cười trấn an Vân Thanh Nhiễm, để cho nàng không cần lo lắng cho hân.

“Huynh không trả lời muội sẽ tự mình thử.” Vân Thanh Nhiễm làm bộ muốn uống ấm trà kia, nếu không biết ca ca rốt cuộc bị làm sao, thì nàng nghĩ biện pháp giúp hân thế nào đây?

“Đừng!” Vân Từ Hy vội vàng đè tay Vân Thanh Nhiễm lại, ngăn cản nàng uống ấm trà kia, “Là Y Lan Y Lan.”

Lại là Y Lan Y Lan? Đời này, lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm chán ghét một loại dược như vậy, đây đã là lần thứ ba nàng thấy Y Lan Y Lan, mà hai lần trong đó đều có liên quan đến Vân Yên Nhiên!

Lần trước Vân Yên Nhiên dùng Y Lan Y Lan lên người Cửu hoàng tử, kết quả bị phát hiện bị phạt đến tông miếu để thanh tu.

Nàng ta thanh tu lâu đến vậy, lại thanh tu ra kết quả như vậy à?

Biết đề huân hương sẽ bị phát hiện, nên trực tiếp hòa dược vào trong trà, hiểu được việc dùng mùi hoa che giấu đi hương Y Lan Y Lan, thủ đoạn ngược lại càng thêm cao minh!

Mỗi ngày niệm kinh tụng Phật bái Bồ Tát chính là để cân nhắc xem hại người như thế nào sẽ không bị liên lụy đến mình ư? Hay là nghiên cứu xem hại ca ca ruột của mình như thế nào đây? Y Lan Y Lan là loại dược gì, Vân Yên Nhiên chẳng lẽ không rõ sao? Nàng ta lại muốn dùng nó lên trên người ca ca ruột của mình?

Vân Thanh Nhiễm không đi, nàng vươn tay ra, cầm thanh chùy thủ cầm ở trên tay Vân Từ Hy, thanh chùy thủ kia là Vân Từ Hy tự mình đâm vào, đau đớn có thể làm hân thanh tỉnh một chút, chùy thủ đâm xuyên qua tay hân, ghim vào mặt bàn bên dưới, tiến sâu vào gỗ ba phần.

Vân Thanh Nhiễm nhướn mày, trên tay dùng sức một cái, rút chùy thủ ra, cánh tay đó, là tay hân cầm kiếm, nếu cánh tay ấy phé đi, hân phải lấy gì cầm kiếm, bảy năm chinh chiến, mười lăm năm tập võ, hân làm sao có thể mất đi cánh tay này?

Cùng lúc chùy thủ rút ra, Vân Thanh Nhiễm xé rách váy sam, vũ y nghệ thuật trên quý ở trên tay Vân Thanh Nhiễm trở thành vải vóc dùng để băng bó.

Vân Thanh Nhiễm băng bó rất thuần熟, nhìn lỗ máu vì bị đâm nơi lòng bàn tay kia, ánh mắt Vân Thanh Nhiễm rét lạnh. Nếu nàng mặc kệ không quản, cánh tay này của ca ca sẽ bị phé đi.

“Nhiễm Nhiễm, đừng lo cho ca ca, muội đi ra ngoài trước đi.” Vân Từ Hy kiên trì đuổi Vân Thanh Nhiễm đi, tình trạng hiện giờ của hân chính hân rõ ràng nhất, hân không muốn thương tổn tới Thanh Nhiễm.

“Cho dù hiện tại muội muốn chạy cũng không còn kịp nữa đâu.” Nếu bọn họ đã gọi nàng đến đây, có lẽ đã chuẩn bị mọi thứ vẹn toàn, đào sẵn hố chỉ chờ nàng nhảy vào. Có lẽ hiện giờ ngoài cửa có người trông coi, nàng muốn rời khỏi tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Huống chi Vân Thanh Nhiễm cũng không muốn đi, nàng không thể mặc kệ Vân Từ Hy.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm băng bó bàn tay cho Vân Từ Hy xong lại phát hiện mặt Vân Từ Hy từ trắng bệch chuyển sang hồng, mồ hôi trên mặt càng thêm dày đặc, Vân Thanh Nhiễm có thể thấy rất rõ ràng gân xanh nổi trên khuôn mặt Vân Từ Hy, cúi đầu, Vân Thanh Nhiễm thấy hai tay Vân từ Hy nắm chặt, gân mạch trên tay nổi bật rõ ràng.

“Đừng nắm tay nữa, tay phải của huynh còn đang bị thương.” Lại dùng thêm lực thì sẽ bị phé đi đó.

Vân Từ Hy lại không nghe, phé bỏ một bàn tay, so với việc thương tổn nàng, Vân Từ Hy lựa chọn về trước. Nếu đổ máu và đau đớn có thể khiến hân thanh tỉnh một chút.

Vân Thanh Nhiễm nhìn ra được hân đang khó chịu, thoáng cúi bỏ một ít quần áo cho hân, không chỉ trên mặt, da thịt trên ngực hân cũng đã nổi lên sắc hồng không bình thường, thật giống như mới từ trong lòng hấp đi ra.

Vân Thanh Nhiễm biết không lâu sau cửa phòng này sẽ tự động mở ra, vở kịch hay huynh muội loạn luân nếu thiếu người xem, vậy sao có thể thành công được đây?

Có điều vở diễn này nhất định sẽ thất bại, ánh mắt Vân Thanh Nhiễm dừng lại trên tay phải của Vân Từ Hy, miệng vết thương quá lớn, cho dù nàng đã băng bó miệng vết thương, nhưng máu vẫn chảy ra nhuộm đỏ miếng vải sắc lam, thoát nhìn đặc biệt chói mắt. Ca ca của nàng thà tự làm bản thân bị thương cũng không muốn tổn thương tới nàng, phần cổ chấp này của Vân Từ Hy sẽ khiến cho người bày ra ván cờ này không ngờ tới được.

Đúng vậy, người bày bố nghĩ Vân Từ Hy thích Vân Thanh Nhiễm như vậy, dưới tình huống này nhất định sẽ mất đi lý trí, nhưng bọn họ nghĩ sai về Vân Từ Hy rồi, so với việc chiếm lấy Vân Thanh Nhiễm, thì Vân Từ Hy càng không hy vọng Vân Thanh Nhiễm bị tổn thương.

Thích một người không phải là đi giữ lấy nàng, mà là hy vọng nàng hạnh phúc, bất kể làm chuyện gì cũng đều lấy việc không thương tổn nàng đặt lên hàng đầu.

Quả nhiên, qua một khắc đồng hồ, có tiếng bước chân dồn dập từ xa tới gần, đến không phải là một người, mà là một đoàn người.

Cửa phòng mạnh mẽ bị mở ra, tiến vào đầu tiên là một hàng Ngự lâm quân ăn mặc chỉnh tề. Tình hình này, quả thực giống như xông vào bắt trộm, cũng đúng, bắt gian với bắt trộm cũng chỉ khác một chữ mà thôi.

Rồi sau đó, là hoàng đế, hoàng hậu, cùng với mấy vị vương gia và đại thần đi theo phía sau bọn họ. Trong đó còn có Trần Nam vương gia, vương phi cùng với thế tử gia của phủ Trần Nam vương.

Căn phòng nhỏ này bởi vì đột nhiên xuất hiện một nhóm người mà trở nên chật chội, Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy nhất thời bị mọi người bao bọc xung quanh, trở thành đối tượng cho vô số ánh mắt xem xét.

Lúc Kỷ Bắc vương Hách Vu Thiên nhìn thấy hình ảnh trong phòng thì kinh ngạc một trận, bởi vì những gì hắn nhìn thấy không giống như trong dự liệu của hắn, hắn nghĩ sẽ nhìn thấy thân ảnh Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy quấn lấy nhau ở trên giường, hắn nghĩ giờ khắc này bày ra ở trước mắt mọi người chính là một vở huynh muội loạn luân, ai ngờ Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy dù đều ở đây, nhưng lại cách rất xa với dự liệu của hắn.

Một màn hôm nay là do một tay Hách Vu Thiên an bài, Vân Yên Nhiên chẳng qua chỉ là một con cờ của hắn mà thôi.

Để cho Vân Yên Nhiên dẫn Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm vào trong phòng này, lại giật dây Vân Yên Nhiên cho Vân Từ Hy uống Y Lan Y Lan. Sau đó hắn lấy lý do là người của hắn ở trong hậu viện phát hiện thích khách, đã bắt lại, sau đó mang mọi người cùng nhau đến xem, sau đó lại “rất không đúng lúc” tiến vào nhăm phòng, bắt gặp một màn huynh muội loạn luân này.

Kể từ đó, cũng đủ để hủy diệt một Vân Từ Hy rồi.

Hách Vu Thiên hiện giờ đối với ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi, hắn tìm tới Vân Từ Hy, hy vọng Vân Từ Hy có thể giúp hắn, kết quả là Vân Từ Hy không đồng ý.

Vân Từ Hy không chịu giúp hắn, trở thành phụ tá đắc lực của hắn, trợ giúp hắn đoạt lại ngôi vị hoàng đế, vậy thì hắn phải hủy diệt hắn ta, không thể để hắn ta bán mạng cho Dạ Hoàng Nghi, thành trở ngại của hắn!

Muốn hủy diệt một người mới, thì phải tận dụng khi hắn ta chưa hoàn toàn trưởng thành mà hủy diệt, bằng không đợi Vân Từ Hy trở thành Quân Vô ý thứ hai, thì hắn muốn hủy, cũng vô cùng khó khăn.

Lúc này, hình ảnh xuất hiện trước mặt mọi người có chút ái muội, Vân Từ Hy vẻ mặt phiếm hồng, quần áo không chỉnh tề, ngực trần lộ ra mảng lớn da thịt, mà Vân Thanh Nhiễm đứng bên cạnh hắn, không coi ai ra gì mà lau mồ hôi cho hắn.

Đôi môi Vân Thanh Nhiễm mím thành một đường thẳng. Quân Mặc Thần thấy được vẻ mặt của Vân Thanh Nhiễm, từ trên mặt nàng đọc ra được sự tức giận của nàng, cùng với quan tâm của nàng đối với Vân Từ Hy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Không Đành Lòng Để Nàng Khó Chịu

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Tình cảm của Hầu gia và thế tử phi thật tốt, lúc mọi người đều ở bên ngoài thì hai người lại trốn ở trong phòng, chỉ là không biết qua một lúc nữa, sẽ xuất hiện cái chuyện gì đây?” Hách Vu Thiên cố ý dẫn đường cho mọi người hướng theo cách nghĩ khác.

Hách Vu Thiên cũng nói trúng suy nghĩ trong lòng của mỗi người, ở đây, không phải là thành viên của hoàng thất thì cũng là người quyền quý, đối với những chuyện này họ vô cùng quen thuộc, nhìn hình ảnh trước mắt họ đương nhiên không có khả năng thuần khiết cho rằng Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy chỉ đang nói chuyện tán gẫu, nói tới mức quần áo cũng hỗn loạn?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không thể nào, ngày thường thấy Vân Từ Hy mũ áo chỉnh tề, sao có thể làm ra chuyện huynh muội loạn luân không có chừng mực như vậy được? Nhưng chẳng lẽ là thật sự!

Huynh muội loạn luân đã đủ khó nghe rồi, huống chi vị muội muội này còn là thế tử phi của phủ Trấn Nam vương nữa!

Thế tử gia không đáp ứng được người, người tịch mịch cô đơn cho nên đi tìm nam nhân khác chúng ta có thể lý giải, chúng ta có thể đồng tình với người, nhưng người cũng không thể tìm tới chính ca ca của mình chứ!

Trên khuôn mặt đám người bao gồm hoàng thượng hoàng hậu đều hiện lên vẻ mặt tương đối khó coi, nhất là hoàng thượng, sắc mặt đã bắt đầu đen lại.

Hiện trường thật im lặng, nhưng chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

“Lộc cộc lộc cộc.” Tiếng bánh xe bằng gỗ đề qua nền nhà trong giờ khắc này lộ ra vô cùng rõ ràng.

Quân Mặc Thần đẩy xe lăn từ phía sau đi đến trước mặt, đi thẳng tới bên cạnh Vân Thanh Nhiễm.

Thế tử gia muốn đánh thế tử phi rồi ư?

Thế tử gia đang muốn chấp hành gia pháp sao?

Gia, ngài đừng tức giận mà, để loại nữ nhân này chọc tức tổn hại thân thể thì thật không đáng!

“Khụ khụ khụ... ái phi, Hầu gia bắt thích khách bị thương, nàng chỉ lau mồ hôi cho hắn thì có ích gì, mau đi tìm đại phu tới bôi thuốc cầm máu cho Hầu gia mới đúng, bản thế tử thông minh tuyệt đỉnh, nàng thân là ái phi của bản thế tử sao một chút cũng không học được hờ!” Quân Mặc Thần thất vọng lắc đầu.

Nam nhân hỗn đản này, giải vây thì giải vây đi, sao lại còn châm biếm nàng nữa hả? Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, có điều Quân Mặc Thần dường như không nhìn nàng, cho nên đôi mắt nhỏ oán niệm của nàng cũng bị hắn tự động xem nhẹ.

Từ lời nói của Quân Mặc Thần Vân Thanh Nhiễm có thể biết được có người đã lấy danh bắt thích khách để tới đây. Quân Mặc Thần cố ý làm vậy, để cho Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy hiểu rõ tình huống hiện nay của bọn họ, Quân Mặc Thần biết hai người đi gặp người khác.

Quân Mặc Thần nói xong, vươn tay giơ tay phải của Vân Từ Hy lên, để cho tất cả mọi người có thể thấy được tay bị thương kia, “Khụ khụ khụ... ngự y... đâu rồi? Khụ khụ... chẳng lẽ không nhìn... nhìn, thấy tay Hầu gia... bị thích khách đâm bị thương à? Khụ khụ khụ khụ... nếu tay Hầu gia bị phế, phế đi, các người chịu nổi trách nhiệm không?”

Quân Mặc Thần để mọi người nhìn rõ tay của Vân Từ Hy, nhìn thấy máu đầy bàn tay kia, như vậy thì, cho dù sắc tâm có lớn nữa cũng không thể làm ra chuyện gì không thể gặp người được?

Hóa ra là vì bắt thích khách, kết quả bị thương, nên thế tử phi nương nương mới chiếu cố hắn! Xem ra mọi người đều rất không thuần khiết, vừa tiến vào nhìn thấy hình ảnh như vậy đã kim lòng không đậu mà hiểu sai.

Thấy thế, sắc mặt hoàng thượng cuối cùng đã dịu đi, hoàng thượng cũng không hy vọng mình mất đi một người tài có thể sử dụng, “Ngự y, nhanh chóng chẩn trị cho Vân ái khanh.”

Ngự y cùng đi theo hoàng thượng hoàng hậu xuất cung nhanh chóng tiến lên chẩn trị cho Vân Từ Hy.

Ký Bắc vương Hách Vu Thiên thấy chuyện này cứ như vậy mà bị Quân Mặc Thần hồ lộng cho qua, có chút không cam lòng, người của Quân gia sao cả đám đều đến cản trở việc của hắn thế?

“Hầu gia có bản lĩnh bậc này, không biết thích khách dạng gì, lại có thể khiến Hầu gia bị thương từ trong tay y?” Hách Vu Thiên cố ý gây khó dễ.

Hôm nay nếu Hách Vu Thiên đã bố trí ván cờ này, tất nhiên là đã chuẩn bị chu toàn mọi chuyện, hắn đã dám dùng thích khách để dẫn đám người hoàng thượng đến đây, thì tất nhiên sẽ chuẩn bị tốt có một tên thích khách.

Là người bày ra bố cục ngày hôm nay, hắn đương nhiên là người nắm rõ ràng tình huống nhất, hắn không thể để cho Quân Mặc Thần dễ dàng hồ lộng cho qua như vậy được.

Nếu như hắn nói không đúng, vậy chính là đang nói dối.

Lúc này thân thể Vân Từ Hy đã vô cùng khó chịu, Vân Thanh Nhiễm giao hắn cho ngự y. “Vương gia có gì nghi hoặc thì hỏi thần thiếp là được, ca ca

của thần thiếp hiện cần phải tiến hành chữa trị.”

Tổn thương trên tay có thể kéo dài, nhưng được tính của Y Lan Y Lan thì không thể kéo dài được. Một lợi ích khác khi Hách Vu Thiên để Vân Yên Nhiên làm ra việc này chính là khiến Vân Từ Hy có đau mà không dám kêu, Vân Từ Hy không thể vạch trần Vân Yên Nhiên, như vậy lần này Vân Yên Nhiên nhất định phải chết không thể nghi ngờ, mà nếu vạch trần Vân Yên Nhiên rồi thì chưa chắc đã liên lụy đến Hách Vu Thiên.

Vân Thanh Nhiễm để ngự y đưa Vân Từ Hy đến một phòng khác, chuyện bên này để nàng xử lý là được rồi. Quân Mặc Thần liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, sau đó không nói lời nào theo sát Vân Từ Hy rời khỏi.

“Ồ? Thế từ phi nương nương thử nói xem, vì sao Hầu gia tới đây bắt tặc, nương nương lại biết nhanh như vậy? Người của bốn vương phát hiện ra tặc nhân kia trước, đã bắt tên tặc nhân kia theo vương pháp rồi! Nhưng lại không thể theo kịp tốc độ của Hầu gia và thế từ phi nương nương.”

“Nếu là tặc nhân, làm một vài chuyện lấm la lấm lét thì có gì là kỳ quái? Nếu thủ hạ của vương gia cơ trí như ca ca của thần thiếp, vậy đám người bọn họ còn cần phải làm thủ hạ của vương gia à? Hơn nữa, nếu không có chút tài năng, làm sao có thể lên vào trong tông miếu này? Vương gia muốn nói là Ngự lâm quân không làm tròn chức trách hay là tên thích khách kia có nội ứng?”

Bất thích khách? Không phải là chính Ký Bắc vương gia người đã chuẩn bị một kẻ chết thay rồi à?

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy thật buồn cười, thì ra người đứng sau giờ trở lại là vị Ký Bắc vương gia này, thật sự là làm cho nàng được mở rộng tầm mắt!

“Về phần bản cung, ca ca của bản cung bị thương, bản cung chiếu cố một chút chẳng lẽ còn phải hỏi qua vương gia?” Vân Thanh Nhiễm không nhanh không chậm không chút hoang mang nói, “Vương gia muốn hỏi về thích khách kia sao, thần thiếp ngược lại nhớ rõ vóc dáng đó gầy teo nhỏ bé, thân cao chỉ sáu tấc, vừa rồi trong lúc hoảng loạn thần thiếp còn nhìn thấy trên mu bàn tay hắn có một vết sẹo, vương gia không phải nói đã bắt được thích khách rồi à? Xác minh một chút chẳng phải sẽ biết thần thiếp có nói dối không ư?”

Lời nói của Vân Thanh Nhiễm khiến Hách Vu Thiên cả kinh, nàng ta làm sao biết được?

Hắn rõ ràng đã cho người nhốt bọn họ ở trong phòng này, mà thích khách thì an bài ở trong gian phòng cách vách, chờ sau khi thấy bọn họ thông dâm thì lấy lý do là đi nhầm phòng, rồi dẫn “thích khách” ở gian phòng kế bên đưa đến trước mặt hoàng thượng, sau đó lại để thích khách kia tự sát ở trước mặt hoàng thượng, sự tình được giải quyết, hắn tự nhận là đã an bài rất kín đáo rồi.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào? Dựa theo lời nói của Tần Tổ Tổ, thì Vân từ Hy đối với muội muội của mình có ý niệm khác, hơn nữa lại thêm tác dụng thúc tỉnh của Y Lan Y Lan, hắn ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Kết quả hắn không nhìn thấy Vân Từ Hy chịu sự chi phối, hắn ta thế nhưng có thể nhẫn nhịn đến vậy? Hách Vu Thiên không thể hiểu rõ.

Càng làm cho Hách Vu Thiên không thể lý giải chính là, vì sao Vân Thanh Nhiễm lại biết dung mạo tên thích khách mà hắn an bài? Theo lý thuyết Vân Thanh Nhiễm không thể có cơ hội nhìn thấy dung mạo tên thích khách giả mà hắn đã an bài mới đúng.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hách Vu Thiên có một loại cảm giác bản thân thiết kẻ người khác ngược lại bị người khác xếp đặt, loại cảm giác này khiến sau lưng hắn túa ra mồ hôi lạnh, càng nghĩ càng không ổn!

Làm trò trước mặt hoàng thượng, Hách Vu Thiên đương nhiên không dễ để lộ ra dấu vết, tuy nhiên dã tâm của hắn Dạ Hoàng Nghị đã sớm thấy được bốn năm phần rồi, “Thế từ phi nương nương lo lắng nhiều rồi, bốn vương chỉ đang lo sợ rằng thích khách không chỉ một người, trừ một người bị bốn vương bắt được ra mà nếu còn một người ở bên trong tông miếu thì bốn vương sẽ sai người tự mình đi trừ nã.”

“Một khi đã như vậy, vương gia phải mau chóng đi xác minh mới đúng, chậm nữa thì thích khách sẽ chạy mất.”

Thế từ phi này, trước đó không phải nói là bị điên à? Hiện nay xem ra so với ai cũng rõ ràng hơn cả! Hách Vu Thiên phát hiện ra mình đã đánh giá sai Vân Thanh Nhiễm, lúc đầu chỉ là một con cờ tầm thường trong ván cờ của bản thân, ai ngờ con cờ này còn khó đỡ hơn so với hắn tưởng tượng! Xem ra về sau phải chú ý điên phi này nhiều hơn!

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần đi xác minh xem tên thích khách kia cùng với người đã thương tổn đến Hầu gia xem có phải cùng một người hay không.” Hách Vu Thiên vội vàng khởi tấu với hoàng thượng.

“Đi đi.” Dạ Hoàng Nghị nói với Hách Vu Thiên, ở mặt ngoài thì rất hòa ái dễ gần, nhưng trong lòng đã sớm nghĩ cách diệt trừ Hách Vu Thiên rồi, quyền lực của Phiên vương quá lớn, nhất định sẽ khiến quân vương động sát tâm.

Cũng giống Hách Vu Thiên, Dạ Hoàng Nghị cũng nhìn Vân Thanh Nhiễm mấy lần, có thể đứng lý hợp tình ung dung không hoảng giằng co với Ký Bắc vương như vậy, thế từ phi này trái lại rất gan dạ, tài ăn nói cũng không tồi.

★

Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần cùng lúc rời khỏi trước mặt mọi người đi tới một sương phòng khác, bởi vì Vân Từ Hy phải bôi thuốc, miệng vết thương đã tràn đầy máu tươi, sẽ chạm đến đám người hoàng thượng hoàng hậu đến cầu phúc hôm nay, cho nên phải đổi chỗ xử lý miệng vết thương.

“Các người lui ra trước đi.” Quân Mặc Thần nói với ngự y, thái giám và thị vệ cùng đi theo đến.

Ngự y ngây ra một lúc, ông còn chưa xử lý miệng vết thương cho Hầu gia mà? Vì sao thế tử gia lại bảo bọn họ lui xuống?

“Lời của bản thể tử rất khó hiểu?”

“Không, không...” Mọi người vội vàng đi ra ngoài, dù sao cũng là mệnh lệnh của thể tử gia, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đã có thể tử gia chịu trách nhiệm.

Những người khác vừa đi, trong phòng chỉ còn lại Quân Mặc Thần và Vân Từ Hy.

“Y Lan Y Lan?” Quân Mặc Thần hỏi Vân Từ Hy.

“Người, người biết?” Hiện giờ Vân Từ Hy dựa người vào nhuễn tháp, thân thể không ngừng run rẩy, liên lụy đến giọng nói của hắn cũng run rẩy theo.

Mặc dù như vậy, hắn vẫn duy trì được lý trí, có thể thấy được năng lực của hắn kinh người cỡ nào.

“Bệnh lâu thành y. Hơn nữa ta có may mắn được gặp qua bộ dạng của người trúng Y Lan Y Lan mấy lần.” Quân Mặc Thần nói xong thì lấy từ trong người ra một cái lọ, ném vào trong lòng Vân Từ Hy, “Ăn vào đi, lấy công lực của người, hắn có thể dùng để hóa giải được lực của Y Lan Y Lan trên người người.”

Bàn tay run rẩy của Vân Từ Hy cầm cái lọ bạch ngọc kia lên, mở nút bên trên ra, từ bên trong đổ ra một viên dược hoàn màu đỏ tươi, hắn nhìn chăm chăm thật lâu, bỗng nhiên nghĩ ra cái gì, “Đây là dược hoàn tặc mệnh mà người kia cho người?”

Quân Mặc Thần không trả lời.

Dù Quân Mặc Thần không gật đầu, nhưng Vân Từ Hy lại khẳng định phòng đácôn của mình.

Dược hoàn này không phải vật thường, vô cùng trân quý, mỗi lần thân thể Quân Mặc Thần bị thương nặng cũng đều không dùng, có thể thấy được mức độ trân quý của nó, người đưa cho Quân Mặc Thần thuốc này là để Quân Mặc Thần có thể cứu mạng vào lúc nguy cấp, đối với Quân Mặc Thần mà nói, thời khắc nguy cấp bất cứ lúc nào cũng có thể đến, cho nên một viên thuốc này mang theo bên người là hết sức cần thiết.

Nhưng hiện tại hắn lại đưa thuốc cho Vân Từ Hy.

“Vì sao?” Vân Từ Hy không rõ dụng ý của Quân Mặc Thần.

Vì sao? Không có vì sao, Quân Mặc Thần chỉ là không muốn nữ nhân nào đó khó chịu mà thôi, vừa rồi khi Vân Từ Hy bị thương ánh mắt của nàng đã nói rõ cho Quân Mặc Thần biết nàng rất tức giận rất phần nộ cũng rất khó chịu. Nếu Vân Từ Hy thật sự vạn nhất, nữ nhân ấy sẽ càng thêm khổ sở, Quân Mặc Thần có thể trở mặt nhìn nàng khóc lóc khổ sở không? Đáp án nhất định là không, cho nên Quân Mặc Thần đưa dược hoàn tặc mệnh của hắn cho Vân Từ Hy để giải Y Lan Y Lan.

Việc phải làm Quân Mặc Thần đã làm xong, hắn đẩy xe lăn của mình rời khỏi phòng, không hề nhìn đến Vân Từ Hy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chiều Sâu Ái Muội

Edit: Linh Nhi

Beta: Diệp Y Giai

“Ca ca ta hiện tại thế nào?” Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Quân Mặc Thần từ trong phòng đi ra, vội hỏi hắn.

Quân Mặc Thần không trả lời vấn đề của Vân Thanh Nhiễm, mà chỉ kéo tay nàng đi, “Khụ khụ khụ... đi thôi, theo... bản thể tử đi trước.”

“Ta vào xem ca ca của ta trước đã.” Vân Thanh Nhiễm muốn xác định ca ca của nàng có phải đã bình yên vô sự không rồi mới đi.

“Hắn không có việc gì.” Quân Mặc Thần nói, hắn không bỏ qua vẻ mặt khẩn trương của Vân Thanh Nhiễm.

“Không có việc gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, nghĩ thế tử gia vừa mới từ trong phòng đi ra, hắn là biết được tình hình của ca ca nàng, chỉ là...

“Khụ khụ... bản thể từ lừa nàng làm gì?”

Thế từ gia ngẩng đầu, lấy tâm tình tán thưởng cảnh đẹp núi sông để thưởng thức vẻ mặt của Vân Thanh Nhiễm lúc này.

“Không có việc gì thì ta không thể đi xem một chút à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

“Có thể.” Muội muội muốn đi thăm ca ca, tuyệt đối không thành vấn đề, “Có điều hiện tại còn có việc quan trọng hơn cần làm, chuyện có nặng có nhẹ, khụ khụ khụ... ái phi hẳn nên hiểu rõ mới đúng.”

Vân Thanh Nhiễm nhìn khuôn mặt Quân Mặc Thần ngoại trừ có vẻ bệnh thì vẫn chỉ có vẻ bệnh, cũng không nhìn ra hẳn đang nghĩ cái gì, được rồi, thế từ gia sẽ không nhảm chán đến mức đi lừa gạt chuyện của ca ca nàng, mà giờ đại diện cầu phúc cũng sắp bắt đầu rồi, nàng cứ đi theo hẳn trước, trở về lại đến xem ca ca là được.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ như vậy, có điều mọi chuyện thường không thể như ý nguyện, chờ đến khi nghĩ thức cầu phúc vừa chấm dứt, Quân Mặc Thần đã lôi kéo nàng nói muốn đi ăn khuya.

“Thế từ gia, mặc dù giày vò cả một buổi chiều, đói bụng cũng rất bình thường, nhưng ta có thể đi thăm ca ca ta trước không?” Vân Thanh Nhiễm thăm nghĩ, ai cũng đều đói bụng rồi, cũng không phải chỉ trong chốc lát đâu, vẫn sẽ có thời gian để nàng đi thăm ca ca mình chứ?

“Khụ khụ khụ... việc này... lúc nào đi thăm ca ca cũng đều có thể, khụ khụ... Nhưng nếu muốn thêm chút nữa, cửa tiệm đậu hoa... mà bản thể từ nói ăn ngon kia, sẽ phải thu quán. Khụ khụ... bản thể từ cũng không biết mình có thể ăn đậu hoa của cửa tiệm đó được mấy lần... khụ khụ...” Thế từ gia cúi đầu thở than.

Lời thế từ gia nói nghe rất thâm lương, làm cho người ta nghe xong đều không đành lòng, chỉ thấy Quân Kiệt cùng Lục Trúc đều dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Vân Thanh Nhiễm, ánh mắt bọn họ rõ ràng đang nói với Vân Thanh Nhiễm, nương nương, người cùng đi đi... Thế từ gia sống không dễ dàng mà...

“Tiểu thư, lát nữa ta sẽ đi chiêu cố đại công tử thay người, người cùng đi ăn đậu hoa kia một lần với thế từ gia đi.” Lục Trúc nói, nàng nghĩ nếu đại công tử đã không có việc gì, vậy không bằng tiểu thư thỏa mãn tâm nguyện của thế từ gia đi, cũng không biết có còn cơ hội nữa không!

“Ca ca ta thực sự không có việc gì?” Vân Thanh Nhiễm lại xác nhận.

“Khụ khụ... Y Lan Y Lan đã giải, tay cũng đã được băng bó lại...” Quân Mặc Thần hồi đáp.

“Được rồi, ngày khác ta lại đi thăm ca ca.” Vân Thanh Nhiễm chính là lui một bước để cầu lần tiếp, chỉ cần ca ca không có việc gì là tốt rồi.

Có điều chuyện ngày hôm nay Vân Thanh Nhiễm sẽ không bỏ qua như vậy, nàng sẽ không tha thứ cho Vân Yên Nhiên, về phần Ký Bắc vương Hách Vu Thiên và Tàn Tổ Tổ, Vân Thanh Nhiễm cũng không có ý định cho qua.

Tốt lắm, Quân Mặc Thần cười cười, sau đó cùng Vân Thanh Nhiễm hai người đi đến tiểu điểm bán đậu hoa từ trong miệng hắn nói, không mang theo Quân Kiệt và Lục Trúc, chỉ có hai người bọn họ đi ra ngoài.

“Thế từ gia không mang mấy thị vệ theo à?” Hắn chính là thân thể ngàn vàng đó, cứ một mình một người đi ra ngoài như vậy có được không hả?

“Khụ khụ... có ái phi bảo vệ bản thể từ, bản thể từ có gì phải sợ chứ?” Quân Mặc Thần mỉm cười, giống như độ tin tưởng dành cho Vân Thanh Nhiễm rất lớn.

Vân Thanh Nhiễm đẩy xe lăn của thế từ gia yên lặng đi đến mục đích, những người khác đều không mang theo, kết quả còn không phải nàng đẩy xe lăn cho hắn, biến thành cu li giá rẻ?

May mà nơi đó cũng không xa lắm, đi tầm một nén hương là tới, là một tiểu quán tương tự với lầu trà nhỏ, mở ở bên cạnh gốc cây đại thụ, dựng một cái lều đơn sơ, bên cạnh để mấy cái bàn bắt đầu buôn bán.

Giờ đúng vào lúc hoàng hôn, mặt trời chiều ngả về tây, chiếu xuống từng tia sáng màu đỏ cam, trên bầu trời phía tây có một rặng mây hồng không quá rõ ràng, vừa vận nhuộm cả sắc trời thành màu da cam.

Lúc này, là lúc mọi người đều đang đi về nhà, cho nên trong quán nhỏ không có người nào, thoát nhìn có chút vắng vẻ.

“A, thế từ gia, ngài đến rồi!” Lão bản của quán nhỏ là một nam nhân có bộ dáng tầm bốn năm mươi tuổi, để ít ria mép hai bên, nhìn thấy Quân Mặc Thần đã nhận ra hắn, có lẽ đây không phải là lần đầu tiên Quân Mặc Thần đến nơi này, xem ra hẳn thật sự thích ăn đậu hoa.

Vân Thanh Nhiễm đi theo Quân Mặc Thần ngồi xuống trước một cái bàn, lão bản lập tức bung ra cho hai người hai phần đậu hoa.

Vân Thanh Nhiễm đã lâu chưa ăn thứ này, cảm thấy lên thưởng thức, ngược lại Quân Mặc Thần la hét muốn tới ăn lại không nhanh không chậm cảm lấy một đôi đũa từ trong ống tre ở trên mặt bàn.

Ăn đậu hoa, ngài lấy đũa để làm gì hở?

“Nếu dùng chiếc đĩa này đâm bát đậu hoa, đậu hoa bị đâm nát, chiếc đĩa lại không hao tổn một chút nào, ái phi, nàng nói có đúng không?” Quân Mặc Thần chăm chú nhìn chiếc đĩa hắc cầm trên tay, không đầu không đuôi nói một câu.

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...”

Tiếng ho khan này là từ trong cổ họng Vân Thanh Nhiễm phát ra, nàng là bị lời nói của Quân Mặc Thần làm cho sặc!

Hắn đây là đang trả lời vấn đề mà nàng hỏi vào buổi sáng à?

Buổi sáng Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần, vì sao một đêm xuân tiêu người đau chỉ có nàng, rõ ràng lực tác dụng là như nhau!

Chiếc đĩa? Đậu hoa?

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần cầm chiếc đĩa ở trên tay, lại cúi đầu nhìn đậu hoa trong bát, nhất thời không còn cảm giác thèm ăn!

Thoáng bình tĩnh lại, đã nghe Vân Thanh Nhiễm phản bác, “Khụ khụ... đĩa gì, rõ ràng chính là chày giã thuốc, vừa to vừa lớn, vừa cứng rắn còn rất thô ráp. Hơn nữa còn là chày giã thuốc do được đồng mới nhập môn cảm!”

Lúc Vân Thanh Nhiễm phản bác lời của Quân Mặc Thần thì trên mặt có hai rặng hồng khả nghi.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần che miệng khê ho, thật sự là bị Vân Thanh Nhiễm kích thích không nhẹ.

Không biết từ cuối cùng mà nàng hình dung là tình huống gì, thô ráp? Làm sao có thể! Tuyệt đối là ảo giác!

“Lão bản, xin hỏi nơi này của ông ngoại trừ đậu hoa ra thì còn thứ gì có thể ăn không?” Vân Thanh Nhiễm thực sự là ăn không vào bát đậu hoa này, vẫn nên hỏi lão bản xem có đồ ăn khác hay không.

Lão bản nghe tiếng thì đi tới, ông là người có nhãn lực, thấy Vân Thanh Nhiễm xinh đẹp như vậy, lại cùng đi với Quân Mặc Thần, có lẽ chính là vị thể từ phi nương nương mà trước đó đã truyền ra vài tin đồn.

“Là đậu hoa này không hợp với khẩu vị của nương nương ư?” Lão bản có chút lo lắng hỏi. Đậu hoa của ông cũng nổi danh toàn bộ kinh thành, là tay nghề do lão tổ tông truyền xuống, nếu khách nhân không thích, lão bản sẽ rất dè dặt.

“Không phải, đậu hoa ăn rất ngon, chỉ là ta muốn ăn thêm một chút... ừm... thứ khác...” Đậu hoa quả thực ăn rất ngon, chẳng qua mấy câu nói của người nào đó đã phá hủy tính thuần khiết nguyên bản của nó mà thôi.

“Có, còn có bánh bao nóng mới hấp, nương nương có muốn ăn một chút không?” Lão bản thấy không phải do đậu hoa của mình không thể ăn, nên an tâm.

“Ừ, được.” Vân Thanh Nhiễm không có ý kiến gì, nghĩ lão bản này có thể làm ra đậu hoa ăn ngon như vậy, thì bánh bao chắc hẳn cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ chốc lát sau, lão bản dùng một cái chén lớn đựng bốn năm cái bánh bao để lên bàn Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm cầm một cái bánh bao ném thử, vừa ăn hai miếng, đã thấy Quân Mặc Thần cũng cầm lấy một cái bánh bao, lật qua lật lại để nhìn, cũng không thấy hắn ăn, mà giống như hắn đang đánh giá cái gì.

Bánh bao đáng thương vốn nên để cho người ta ăn, ở trong tay Quân Mặc Thần tựa hồ giá trị của nó chỉ dùng để ngắm.

Sau một lúc lâu Quân Mặc Thần mới bình luận: “Ái phi, lớn hơn nàng.”

Về mặt Quân Mặc Thần nghiêm túc nói.

Thiếu chút nữa Vân Thanh Nhiễm không giữ được hình tượng mà phun ra.

Sau khi hắn chăm chú nghiêm túc quan sát lại thêm tự hỏi lâu như vậy chỉ để cho nàng một kết luận như thế à?

Vân Thanh Nhiễm cũng nhìn nhìn bánh bao kia, được rồi, nàng thừa nhận nàng quả thực không lớn đến vậy, nhưng việc này có thể trách nàng à? Người cũng thử bị nhốt bảy tám năm lại thêm dinh dưỡng không đầy đủ trong thời gian dài xen? Người đối đến mức chỉ còn da bọc xương, chẳng lẽ còn trông cậy vào thời kỳ phát dục có thể khiến thân thể nàng lớn lên thành vóc người đầy đặn? Nghĩ đến lúc nàng mới ra ngoài chính là một chút xấu cũng không có được không? Muốn lớn lên có da có thịt cũng phải cho nàng một ít thời gian chứ.

“Lão bản, bánh bao này không tệ, gói cho ta mười cái, à không, hai mươi cái!” Sau khi Vân Thanh Nhiễm nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống, vô cùng bình tĩnh gọi lão bản.

“Được!” Lão bản cao hứng đáp, trong lòng còn mừng khắp khỏi nghĩ không ngờ tới bánh bao ông làm cũng ăn ngon đến vậy, xem đi, thể từ phi ăn còn chưa hết, đã muốn gói thêm hai mươi cái nữa đấy! =))

Vân Thanh Nhiễm dặn lão bản tiểu quán xong lại nói với Quân Mặc Thần: “Nếu thế tử gia vừa lòng với bánh bao trong tay ngài như vậy, thì chúng ta mua nhiều một chút mang về phủ, đến buổi tối ngài thích nắm thế nào thì nắm thế đó, thích chơi như nào thì chơi như thế, mặc ngài nắn viên xoa đề, mặc ngài cắn hay gặm hoặc liếm, thì chơi cho đã đi, trực tiếp ăn vào còn có thể lấp đầy bụng nữa đó.”

Vân Thanh Nhiễm hết sức am hiểu ý người mà nói, sau đó tiếp tục bình tĩnh ăn bánh bao của nàng, ở cùng với thế tử gia, nàng cần phải có một trái tim mạnh mẽ, nếu không nghe thế tử gia tùy tiện nói mấy câu, đậu hoa không ăn được, bánh bao cũng không thể ăn, nàng chỉ có thể ngồi không thôi, nỡ thực trước mắt mà chỉ nhìn không ăn, thì thật xin lỗi cái bụng của nàng, vốn đã gầy rồi, kiên quyết không chịu đói nữa!

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nghe xong giải thích của Vân Thanh Nhiễm, lại một lần nữa che miệng ho khê...

“Khụ khụ khụ, lão bản, khụ khụ khụ... đậu hoa cũng gói lại hai mươi phần!” Quân Mặc Thần nói với lão bản.

Lão bản kia nghe tiếng vội vã đi về hướng Quân Mặc Thần xác nhận: “Thế tử gia, đậu hoa này mang đi thế nào?” Bánh bao muốn mang đi thì trực tiếp lấy miếng vải bọc lại là được.

“Sáng mai sẽ đem bát trả lại.” Quân Mặc Thần nói, ý là để lão bản dùng bát đựng đậu hoa mang đi.

“Được.” Lão bản đương nhiên không sợ Quân Mặc Thần cầm bát của ông không trả, đường đường là phủ Trấn Nam vương sao có thể tham mấy cái bát mẻ thô thiên của ông chứ? Thế tử gia đã nói, lão bản tiểu điểm vội đi chuẩn bị, chốc lát đã dùng rõ trúc để đựng đồ thuận tiện cho thế tử gia mang về.

Lão bản vừa đi, chợt nghe Quân Mặc Thần chậm rãi nói, “Khụ khụ khụ... Đêm nay bản thế tử sẽ dùng chày giã thuốc để mài đậu hoa...”

—— Lời tác giả ——

Nếu chương này bạn đọc không hiểu, vậy chỉ có thể là bạn rất thuần khiết, cũng có thể là Khuyết thật tà ác... Nếu bạn đọc hiểu, vậy nhanh vào trong bát của Khuyết đi!

Ps: vì sao cái từ “Trêu chọc” này lại không thể dùng trên tiêu đề hở?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Lời Tiên Đoán Của Quốc Sư

Đêm yên tĩnh không tiếng động, sau khi Dạ Hoàng Nghị cầu phúc xong trở về hoàng cung.

“Khởi bẩm hoàng thượng, quốc sư chờ hoàng thượng đã lâu.” Thái giám trông coi cửa bẩm báo với Dạ Hoàng Nghị.

Dạ Hoàng Nghị nghe thái giám bẩm báo ngược lại có chút kỳ quái, nhưng người bên trong là quốc sư, cho dù ông là hoàng thượng, cũng có rất nhiều chỗ cần phải dựa vào quốc sư.

Dạ Hoàng Nghị đi vào ngự thư phòng, không cho người khác vào theo, vài năm gần đây quốc sư đều ẩn cư ở hoàng lăng, lần này đột nhiên hồi cung, tất nhiên là có việc gì quan trọng.

Chỉ thấy ở giữa ngự thư phòng có một nam tử đang đứng, nam tử thân cao thất thước có thừa, thân ảnh cao lớn nhẹ nhàng như tiên, một thân đạo bào rộng rãi mặc trên người y thế nhưng lại nhiều hơn mấy phần tiên khí, nam tử mang khăn che mặt, cả khuôn mặt y đều bị che khuất, khiến người ta không nhìn thấy dung mạo của y. Không biết y đã già hay vẫn trẻ, là đẹp hay là xấu.

“Thần khấu kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nam tử cũng không quỳ xuống, chỉ khom người, đây là đặc quyền mà hoàng thượng cho y, có thể không cần quỳ. Giọng nói nam tử thực bằng phẳng, đối mặt với hoàng thượng không khác khi gặp những người khác.

Thanh âm của y như từng bách, như gió mát trong núi, lại có vẻ hoàn toàn khác lạ với cung điện nguy nga lộng lẫy này.

“Ái khanh không cần đa lễ, hôm nay ái khanh hồi cung là vì chuyện gì?” Dạ Hoàng Nghị chỉ sợ quốc sư đêm khuya hồi cung mang đến tin tức không tốt, vừa tiến lên đã hỏi ý đồ đến đây của y trước.

“Lần này thần tiến cung diện thánh quả thật có chuyện quan trọng, hoàng thượng có còn nhớ hơn hai mươi năm trước, sư phụ thần đã dự đoán chuyện đế vương tinh hiện thế không?” Quốc sư đột nhiên đề cập tới chuyện cũ hơn hai mươi năm.

Chuyện này Dạ Hoàng Nghị đương nhiên nhớ rõ, chẳng qua là sự việc không phải đã chấm dứt rồi ư?

“Dựa theo lời tiên đoán của quốc sư tiền nhiệm, quả thực là có chuyện như vậy, nhưng sau này không phải quốc sư tiền nhiệm đã tấu lại rằng bởi vì một vài việc mà đế vương tinh chưa hiện thế đã rơi xuống rồi sao?”

Thái độ của Dạ Hoàng Nghị đối với những chuyện về tinh tú là thờ ơ tin rằng có còn hơn không, quốc sư năm đó còn là sư phụ của người nam nhân trước mắt này, cũng chính là lúc quốc sư tiền nhiệm tiên đoán sẽ có đế vương tinh hiện thế, đúng lúc khi đó tiên hoàng sắp băng hà, ông bóp méo di chỉ của tiên hoàng, giết huynh đoạt vị.

Đồng thời giết hại hàng loạt những nhân sĩ hiểu rõ tình hình, thời gian đó trong hoàng cung máu chảy thành sông.

Chờ cho tất cả mọi chuyện đều xử lý thỏa đáng, sau khi ông đăng cơ, lúc lo lắng đến chuyện này, quốc sư lại nói cho ông biết, đế vương tinh không thể hiện thế đúng hạn.

“Đế vương tinh không hiện thế đúng hạn, năm đó sư phụ thần dự đoán là rơi xuống, nhưng theo ý kiến của thần, không phải rơi xuống mà chỉ bị che phủ mà thôi, rơi xuống rồi thì không còn cơ hội hiện thế, nhưng nếu bị che phủ, thì bất kể đã qua một năm hai năm, mười năm hay hai mươi năm, vẫn sẽ còn cơ hội hiện thế lần nữa.”

“Quốc sư muốn nói với trẫm, đế vương tinh mà hơn hai mươi năm trước sư phụ của người từng đề cập đến lại sắp hiện thế nữa ư?” Trên mặt Dạ Hoàng Nghị hiện lên vẻ tức giận, đế vương tinh? Đế vương tinh cái gì, ông mới là quân chủ của hoàng triều Thịnh Vinh! Ông chính là đế vương! Quốc gia này không cần đế vương tinh, không cần quốc vương thứ hai!

“Thần không hiểu triều chính, chỉ theo sự thật mà báo.” Đối mặt với lửa giận của Dạ Hoàng Nghị, quốc sư vẫn sừng sững bất động như trước, không có bất luận ý tứ a dua nịnh hót nào, việc y làm cũng không phải là đi nịnh bợ vị đế vương trước mắt này.

“A, hay cho việc báo theo sự thật.” Tuy rằng Dạ Hoàng Nghị không thoải mái trong lòng, nhưng vẫn không đến mức đem lửa giận bản thân trút lên người vị quốc sư trước mắt này: “Vậy người nói cho trẫm biết, người mang mệnh cách đế vương tinh hiện đang ở nơi nào? Hắn có thể bị che phủ một lần, trẫm cũng có thể khiến cho hắn bị che phủ lần thứ hai!”

“Thần không nói đế vương tinh hiện thế lần hai.” Quốc sư nói.

“Rốt cuộc quốc sư có ý gì?” Dạ Hoàng Nghị có một loại cảm giác mình bị quốc sư đùa giỡn, y tốt nhất nên nói rõ nguyên do đến đây!

“Hoàng thượng có từng nghe qua một câu, đế nữ tinh dẫn đế vương tinh.”

“Có ý gì?”

“Nghe đồn trước khi Thái tổ hoàng đế nhất thống thiên hạ lập nên hoàng triều Thịnh Vinh, thiên hạ đại loạn, mệnh định đế vương chậm chạp không hiện thế, muôn dân thiên hạ chịu đủ nỗi khổ loạn lạc. Cho đến khi Thái tổ hoàng đế lấy Hiền Đức hoàng hậu làm thê, mới có bá nghiệp một phương, thiên hạ quy về một mối. Kiến giải của dân gian chính là, đế vương tinh bị che phủ không hiện, đế nữ tinh dẫn đế vương tinh hiện thế.” Quốc sư chỉ đang trình bày một việc, trong lời nói của y không có một chút tình cảm nào, cả người giống như một khối thạch ngàn năm, kiên trì không động: “Đêm qua thần ở hoàng lăng thấy đế nữ tinh bỗng hiện thế.”

Thì ra xuất hiện là đế nữ tinh mà không phải là đế vương tinh, nhưng đây cũng là dấu hiệu việc đế vương tinh xuất hiện, là chuyện quốc gia đại sự, khiến quốc sư nửa đêm canh ba phải hồi cung diện thánh.

“Choang ——”

Một cái chén lưu ly trong tay Dạ Hoàng Nghị bỗng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, ở trong ngự thư phòng yên tĩnh lộ vẻ vô cùng rõ ràng.

“Quốc sư có thể biết được đối phương là ai?” Nếu đã biết là ai, Dạ Hoàng Nghị tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng, tất cả những người có thể uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế của mình ông đều sẽ diệt trừ không chút lưu tình.

“Minh Tiền vẫn chưa biết.” Quốc sư trả lời theo sự thực.

“Nếu quốc sư biết được là ai, vậy phiền quốc sư lại đến nói cho trẫm biết, trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh.” Dạ Hoàng Nghị nói.

“Thần sẽ tận lực, phân ưu giải nạn vì hoàng thượng. Thần muốn nói chính là việc này, vì thần xin cáo lui trước.”

“Hôm nay quốc sư ở lại trong cung ngủ một đêm đi, chờ đến sáng sớm ngày mai lại về hoàng lăng cũng không muộn.”

“Thần tạ ơn ân điển của hoàng thượng, nhưng thần còn có việc phải làm, không tiện ngủ lại trong cung.”

“Thôi được, nếu ái khanh kiên trì, trẫm cũng không miễn cưỡng, trẫm sẽ sai người hộ tống quốc sư trở về hoàng lăng.”

“Đa tạ hoàng thượng.”

Quốc sư từ trong ngự thư phòng lui ra, đi đến bên ngoài cung điện, y ngẩng đầu nhìn ngôi sao như ẩn như hiện trên bầu trời phía tây, hôm nay, lại biến đổi rồi.

Lúc hoàng hôn Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần rời khỏi tông miếu, sau khi đi một vòng, đến đêm lại trở về nơi này.

Dạ Hoàng Nghị vừa đi, cảnh giới trong tông miếu cũng buông lỏng xuống, ở đây chỉ có một nơi để bài vị, không phải chỗ an thân của tiên hoàng, cũng không có vô số vàng bạc châu báu, có chăng chỉ là một vài phi tử chưa từng nhận qua sủng hạnh của tiên hoàng cùng với một vài nữ tử hoàng tộc bị phạt như Vân Yên Nhiên để tóc tu hành ở đây. Trong ngày thường đương nhiên sẽ không có nhiều thủ vệ trong coi.

Màn đêm buông xuống, Vân Thanh Nhiễm linh hoạt vượt qua canh gác ngoài tông miếu, tiến vào tông miếu, dựa theo trí nhớ ban ngày khi đến nơi này, Vân Thanh Nhiễm rất dễ dàng tìm được chỗ ở của Vân Yên Nhiên.

Lúc này trong phòng Vân Yên Nhiên vẫn sáng đèn, có thể thấy được người ở bên trong còn chưa ngủ, trong phòng có hai bóng người lay động, một người trong đó là Vân Yên Nhiên, một người khác là Phấn Đại.

“Tiểu thư, người đừng nóng giận!” Phấn Đại lấy tay nhẹ vỗ lưng Vân Yên Nhiên, giúp Vân Yên Nhiên thuận khí, đồng thời khuyên giải an ủi nàng ta.

“Ký Bắc vương gia đã đáp ứng ta, chỉ cần sự việc thành công, hần sẽ nghĩ biện pháp đưa ta rời khỏi nơi này! Hiện tại sự việc đã thất bại, Phấn Đại, ngươi nói xem, có phải về sau ta không còn cơ hội đi ra ngoài nữa không?” Vân Yên Nhiên rất tức giận hất toan bộ bát đĩa trên bàn xuống, chén đĩa bát đĩa rơi vỡ trên đất.

Cũng may tông cộng chỉ có một cái bát và hai cái đĩa, nhìn lại những thức ăn rơi trên mặt đất, chỉ có rau xanh và củ cải, thanh đạm không hề có chất béo. Vân Yên Nhiên không thích ăn những thứ này, cho nên đến hiện tại cũng chưa từng động qua.

Hiện giờ Vân Yên Nhiên đến nơi này để chịu phạt, có thể một ngày ba bữa đã không tới rồi, huống chi tông miếu là nơi thanh tu, nào có những món nặn như gà vịt thịt cá chứ?

“Tiểu thư người đừng sốt ruột, nhất định sẽ có biện pháp, phụ thân của tiểu thư là tướng gia đương triều, ca ca tiểu thư hiện giờ được phong Hầu gia, không lâu sau sẽ thay hoàng thượng quản lý binh quyền, nhận lấy trọng trách, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu tiểu thư ra ngoài!”

“Nhưng hôm nay ta trù tính ca ca, ca ca có thể sẽ tức giận không?” Vân Yên Nhiên có chút lo lắng, cau mày, sau lại nghĩ: “Không đâu, ta là muội muội hần, hần sẽ không mặc kệ chết sống của ta, hơn nữa cuộc sống hiện nay của ta đã thảm như vậy, đều do lúc trước Vân Thanh Nhiễm không chịu ngoan ngoãn thay thế ta xuất giá, cũng trách hần và cha không thể nghĩ ra biện pháp tốt đến giúp ta! Kết quả là ta còn phải tự mình nghĩ biện pháp, nếu không phải bọn họ không tốt, ta sao có thể bị hoàng thượng bắt được chứ!”

Vân Yên Nhiên cảm thấy Vân Thanh Nhiễm bọn họ thiếu nợ nàng ta là điều đương nhiên.

“Đúng vậy, tiểu thư là tâm can trong lòng lão gia, sự việc lần này không thể trách tiểu thư, muốn trách thì trách Nhị tiểu thư gây khó dễ, nàng ta không muốn thấy tiểu thư người được tốt, không muốn để tiểu thư người gả cho Cửu điện hạ làm hoàng tử phi, cho nên có ý quấy rối.”

Vân Thanh Nhiễm ở bên ngoài gian phòng nghe được cuộc đối thoại của chủ tớ hai người, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, trời xanh oi nạt đất oi trăng sáng oi, cái người ở bên trong thật sự là muội muội của nàng à? Tại sao rõ ràng mọi việc là do chính nàng ta tự làm ra lại tính hết lên trên đầu nàng hả?

Vân Thanh Nhiễm lắc đầu, trầm nghĩ, chuyện hôm nay, nếu không trả lại toàn bộ cho Vân Yên Nhiên, thì phòng chừng đêm nay nàng sẽ không được ngủ ngon!

Vân Thanh Nhiễm thoải mái đẩy cửa chính bước vào, chung quanh đây đều không có thủ vệ, Vân Thanh Nhiễm đi rất quang minh chính đại.

Cửa đột nhiên bị mở ra, làm kinh sợ chủ tớ hai người bên trong phòng.

Đợi đến khi Vân Yên Nhiên thấy rõ là Vân Thanh Nhiễm, vẻ kinh ngạc trên mặt không giảm mà lại tăng: “Ngươi, sao ngươi lại tới đây?” Vân Yên Nhiên nhìn sắc trời bên ngoài, sắp đến giờ tý rồi, nghi thức cầu phúc đã sớm kết thúc, hoàng thượng đã trở về cung từ lâu, những người khác bên trong tông miếu cũng sớm đi ngủ rồi, sao lúc này Vân Thanh Nhiễm còn ở lại trong tông miếu?

“Muội muội thân ái của ta ở trong tông miếu chịu khổ, làm tỷ tỷ, đến thăm muội một chút, thì có gì kỳ lạ, chẳng lẽ muội muội không cao hứng à? Sao tỷ tỷ lại không nhìn thấy một chút kinh hi nào trên mặt muội muội vậy? Hay là muội muội không thích tỷ tỷ đến thăm muội?” Vân Thanh Nhiễm thông thả nói, không đợi Vân Yên Nhiên mời nàng ngồi xuống, nàng tự mình tìm một chỗ để ngồi, giống như nàng chính là chủ nhân của căn phòng này.

“Ngươi đi ra ngoài cho ta! Chỗ này của ta không chào đón ngươi! Ta không cần một kẻ điên như ngươi làm tỷ tỷ!” Cho tới bây giờ Vân Yên Nhiên vẫn không coi trọng Vân Thanh Nhiễm, cho dù hiện tại nàng ta sa sút đến mức phải ở trong tông miếu để thanh tu, ở trong lòng nàng ta, nàng ta chẳng qua là phượng hoàng rơi xuống nước, mà Vân Thanh Nhiễm từ lúc mới sinh ra cũng chỉ là một con chim trĩ, cho dù bay lên đầu cành liễu cũng không hoá thành hồng tước được.

—— Lời tác giả ——

Nhiễm: Từ Khuyết, chừng nào thì ngươi mới bùng nổ một chút hả?

Khuyết: à... việc này...

Nhiệm: đừng có đông dài, áp a áp ứng nữa sẽ diệt ngươi...

Khuyết: (nhìn ngón tay ——) ngày mai đi? Bắt đầu từ ngày mai Khuyết sẽ không chỉ thêm ba nghìn nữa... Cụ thể là bao nhiêu Khuyết không dám cam đoan nha ~

Nhiệm: vậy còn tạm được.

Khuyết: lại nói, ngươi đừng hung dữ như vậy, sẽ dọa đến thế tử gia nhà ngươi.

Nhiệm: cắt cho bản cung!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nàng Không Trở Về Bản Thế Tử Mai Đậu Hoa Thế Nào?

“Đừng vội, ngươi không muốn nhận tỷ tỷ ta đây, đúng lúc ta cũng không định nhận ngươi làm muội muội.” Ngược lại Vân Thanh Nhiệm thực sự không vội, nàng ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, quan sát Vân Yên Nhiên, Vân Yên Nhiên hiện giờ đã cởi bỏ quần áo hoa lệ của tiểu thư, chỉ mặc quần áo màu xám xanh giống như đạo bào, nhưng cho dù là thế, cũng không thể che dấu vẻ đẹp của nàng ta, nàng ta diễm lệ như mẫu đơn, như hồng đỏ, từ nhỏ nàng ta đã là bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay của Vân Viễn Hằng và Vân Trần thị.

“Vậy còn không mau rút ra ngoài!” Vân Yên Nhiên vô cùng chán ghét xua đuổi Vân Thanh Nhiệm, hiện tại nàng ta không hề muốn thấy Vân Thanh Nhiệm, vào lúc bản thân phải mặc đạo bào xấu xí muốn chết lại ở căn phòng đơn giản như vậy, người mà Vân Yên Nhiên không muốn gặp nhất chính là Vân Thanh Nhiệm, trước kia, nàng ta là trân bảo trong mắt mọi người ở Vân phủ, còn Vân Thanh Nhiệm là kẻ điên bị mọi người lãng quên ở trong hậu viện, giờ đây Vân Thanh Nhiệm trở thành thế tử phi của phủ Trấn Nam vương, còn nàng ta lại bị phạt đi tóc tu hành ở bên trong tông miếu này, mỗi ngày tụng kinh niệm phật, trải qua những ngày bần hàn.

“Thứ cho ta không thể nghe theo mệnh lệnh của Vân đại tiểu thư, ngươi dường như rất thích dùng Y Lan Y Lan phải không?”

Nghe Vân Thanh Nhiệm đề cập đến Y Lan Y Lan, sắc mặt Vân Yên Nhiên trắng đi mấy phần: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi cho là sau khi ngươi làm ra chuyện như vậy với ta và ca ca thì ta còn có thể coi như không có chuyện gì phát sinh à?” Trên thế giới này nào có chuyện dễ dàng như vậy?

“Đó là các ngươi nợ ta!” Vân Yên Nhiên vốn không muốn nói về chuyện này với Vân Thanh Nhiệm, nếu Vân Thanh Nhiệm đã tự mình nói ra, nàng ta cũng không cần lưu lại mặt mũi cho Vân Thanh Nhiệm: “Nếu lúc trước ngươi chịu thay ta gả đến Đãng Ngụy, thì hiện tại ta vẫn còn là Tam tiểu thư của Vân phủ! Nếu ngày đó không phải ngươi nhất quyết tìm cho được Y Lan Y Lan trên người ta, chuyện của ta căn bản sẽ không bị hoàng thượng phát hiện, như vậy thì hiện tại ta đã là Cữu hoàng tử phi rồi! Ta có ngày hôm nay chẳng lẽ không phải do một tay Vân Thanh Nhiệm ngươi tạo thành ư? Tâm ngươi thật ngoan độc, ngươi tự mình leo lên ngai vàng của thế tử phi, còn dùng kế đâm nát ta dưới lòng bàn chân!”

Nói xong Vân Yên Nhiên khóc lên, hai mắt đầm lệ, nàng rất ủy khuất, nếu không có Vân Thanh Nhiệm thì hiện tại nàng đã vinh quang xinh đẹp cỡ nào! Nếu không có Vân Thanh Nhiệm, nàng sao có thể rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay! Nàng ta nợ nàng, hiện tại nàng lợi dụng nàng ta để đoạt lại những thứ thuộc về nàng, thì có gì sai cơ chứ?

“Vậy ngươi tốt nhất nên nhớ thật kỹ cho ta, nhớ kỹ những khoản nợ mà ngươi cho rằng ta nợ ngươi.” Vân Thanh Nhiệm bỗng nhiên đứng dậy, bàn tay vỗ lên trên trán nha hoàn Phấn Đại của Vân Yên Nhiên một cái, nháy mắt một ngân châm cực nhỏ đâm vào người Phấn Đại.

“Ngươi muốn làm gì?” Vân Yên Nhiên thấy Vân Thanh Nhiệm động vào nha hoàn của nàng ta, cảnh giác nhìn nàng, rất sợ chính mình sẽ là người kế tiếp bị đánh.

Vân Thanh Nhiệm không trả lời câu hỏi của Vân Yên Nhiên, lấy ra một cây sáo nhỏ để thổi, Khổng Hồn Tuyết một trong Thất Tuyệt Thương Lan, trước khi Hồng Dược chết đã dùng thời gian ngắn nhất để biểu diễn Thất Tuyệt Thương Lan một lần cho Vân Thanh Nhiệm, tiếp đó không quản ý nguyện của Vân Thanh Nhiệm đã truyền lại một thân công lực của bà cho Vân Thanh Nhiệm, còn bà thì cứ thế thân nhiên mà chết.

Tiếng sáo du dương, cho người ta một loại cảm giác thê lương, làm cho người ta nghe mà run rẩy trong lòng, không khỏi nổi lên một tầng da gà.

Theo tiếng sáo vang lên, ánh mắt và nét mặt Phấn Đại đã xảy ra biến hóa rõ ràng, Vân Yên Nhiên hoảng sợ phát hiện nha hoàn của mình bỗng nhiên

dùng ánh mắt như dã thú nhìn nàng ta, ánh mắt này, giống như muốn xé xác nàng ta ra vậy!

“Phấn Đại, ngươi làm sao vậy?” Vân Yên Nhiên gọi Phấn Đại, cố gắng thức tỉnh Phấn Đại đang như gặp ma.

Nhưng mặc kệ Vân Yên Nhiên kêu gọi thế nào, Phấn Đại cũng giống như không nghe thấy. Thất Tuyệt Thương Lan được ca ngợi là võ công tà phái một chút cũng không quá, nó quả thực rất thâm độc, dựa vào Không Hồn Tuyệt mà nói, nếu rơi vào trong tay kẻ giết người thành tính, sợ là bá tánh đều phải chịu khổ sở rồi.

Phấn Đại bị Vân Thanh Nhiễm khống chế vươn tay ra bóp cổ Vân Yên Nhiên.

“Phấn Đại, ngươi buông ta ra... Ngươi làm phản rồi... Ngươi mau buông ta ra...” Cái cổ mềm mại bị chính nha hoàn mà mình quen thuộc tin nhiệm nhất bóp chặt, Vân Yên Nhiên bối vì hô hấp không thông nên sắc mặt trở nên có chút dữ tợn: “Vân Thanh Nhiễm, có phải ngươi đã làm gì rồi không?”

Vân Yên Nhiên có ngốc nữa cũng đoán ra bộ dáng nha hoàn của mình đột nhiên thay đổi có liên quan đến ca khúc mà Vân Thanh Nhiễm đang thổi! Nhận thức này khiến Vân Yên Nhiên vừa kinh ngạc lại sợ hãi, nàng ta khiếp sợ Vân Thanh Nhiễm có thể khống chế Phấn Đại, làm cho nàng ta cảm thấy Vân Thanh Nhiễm trước mắt vô cùng xa lạ, do đó sinh ra một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu, bởi vì nàng ta cảm thấy Vân Thanh Nhiễm là một sự tồn tại nguy hiểm, mà hiện giờ nàng ta đang ở trong phòng của hậu viện tông miếu, không ai có thể tới cứu nàng ta!

Vân Thanh Nhiễm ngừng một chút: “Ký Bắc vương Hách Vu Thiên vì sao lại tìm ngươi, vì sao muốn giúp ngươi độc hại ca ca?”

Có một số việc Vân Thanh Nhiễm vẫn không biết rõ hoàn toàn, nàng biết Hách Vu Thiên có dã tâm, điều này ngay cả hoàng đế cũng nhận ra, không phải hẳn ta muốn mượn sức ca ca ư? Vì sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý, ngược lại hại huynh ấy? Hay là nói... hẳn ta thay đổi biện pháp?

Cùng lúc với việc Vân Thanh Nhiễm ngừng thổi, động tác của Phấn Đại cũng ngừng lại theo, lúc này Vân Yên Nhiên mới có thể thở dốc.

Vân Yên Nhiên ra sức hít vào mấy hơi, sau khi để bản thân thoải mái một chút mới trả lời câu hỏi của Vân Thanh Nhiễm: “Ngươi muốn biết? Ha, ta sẽ không nói cho ngươi biết!”

“Ngươi cho là hiện tại ngươi có năng lực cò kè mặc cả với ta?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, hình như đến bây giờ Vân Yên Nhiên vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Ta là muội muội ruột của ngươi, ngươi không thể đối xử với ta như vậy!” Vân Yên Nhiên có chút lo lắng, mang cả quan hệ của mình và Vân Thanh Nhiễm ra.

Lúc này nàng ta mới nghĩ đến nàng ta và Vân Thanh Nhiễm là tỷ muội ruột ả? Chẳng phải vừa rồi nàng ta còn không nhớ rõ ư?

“Thật xin lỗi, một muội muội có mưu đồ hạ được cho ca ca mình để hẳn cùng tỷ tỷ mình phát sinh gian tình khiến hai người đó thân bại danh liệt, ta thật sự không nhận nổi.” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, muội muội như vậy thật không dễ nuôi, phải nuông chiều nàng ta, mọi chuyện đều theo ý nàng ta không nói, còn phải phòng bị thời thời khắc khắc, so với nuôi một con chó ngao còn tốn sức hơn! Thật xin lỗi chó ngao, ta làm nhục mày rồi, nuôi mày mày còn có thể giúp đỡ ta, che chở ta, nuôi muội muội như vậy, quay đầu cái đã cắn ta, cho nên Vân Thanh Nhiễm tổng kết một điều, lưu lại muội muội thể này còn không bằng giữ một con chó ngao, mang ra ngoài còn uy phong hơn.

Vân Thanh Nhiễm một bộ vân đạm phong khinh, giống như hiện tại chuyện xấu nàng đang làm không phải là lên vào tông miếu, khi để muội muội ruột của mình, mà là đang trêu đùa súng vật vậy.

Vân Thanh Nhiễm càng không xem ra gì, Vân Yên Nhiên lại càng khẩn trương, vì mặc kệ nàng ta lên án điều gì, Vân Thanh Nhiễm cũng không để ý! Căn bản là không thèm động!

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật không có hứng thú giày vò Vân Yên Nhiên mấy, nàng không có loại sở thích đặc biệt này, với bộ dạng hoảng sợ của Vân Yên Nhiên kia Vân Thanh Nhiễm cũng không dư tâm bào mà đi thương thức với hờn thù, nàng chỉ muốn từ trên người Vân Yên Nhiên biết thêm tin tức mà nàng muốn biết thôi.

“Nói một chút xem chuyện hôm nay ngươi biết những gì, ngươi không có quyền lựa chọn, nếu ngươi muốn cò kè mặc cả, nha hoàn của ngươi sẽ động thủ, mùi vị bị chính người thân cận của mình làm hại cũng không dễ chịu ha? Ngươi có thể cảm nhận được tâm tình của ca ca khi biết ngươi hạ thuốc huynh ấy rồi chứ?” Vân Thanh Nhiễm chỉ cho Vân Yên Nhiên có cơ hội lựa chọn một lần, không dài dòng, nàng không có kiên nhẫn tốn thời gian với người khác, khuya môi múa mép không bằng thật sự động đao.

Vân Yên Nhiên kinh ngạc nhìn thoáng qua Phấn Đại hai tay còn đang vòng trên cổ nàng, ánh mắt không có tiêu cự, vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đã dùng hành động thực tế để chứng minh Phấn Đại thật sự muốn mạng của nàng ta.

“Hôm nay Tần Tổ Tổ tới tìm ta, là nàng ta giao Y Lan Y Lan cho ta, hơn nữa còn dạy ta làm như thế nào, nàng ta nói, chỉ cần ta chịu giúp Ký Bắc vương gia hoàn thành việc lần này, Ký Bắc vương gia sẽ nghĩ biện pháp mang ta ra khỏi tông miếu. Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này mà thôi, ta không sai!” Từ đầu tới cuối Vân Yên Nhiên đều không cảm thấy nàng ta đã làm sai việc gì, hết thảy nàng ta làm đều là bất đắc dĩ, nàng vốn là Tam tiểu thư vinh quang xinh đẹp của Vân phủ, nàng ta vốn nên gả cho Cửu hoàng tử mà nàng ta yêu mến.

Lại nói hôm nay chứng kiến Hách Vu Thiên mang theo Tần Tổ Tổ xuất hiện đã có chút kỳ quái, thì ra là có ý đồ riêng, ngược lại Tần Tổ Tổ cũng thật

giỏi, có thể khiến Hách Vu Thiên nghe lời như vậy, thì ra công phu trên giường tốt còn có công dụng này, Vân Thanh Nhiễm được thụ giáo sâu sắc, để sáng mai nàng đem mấy bản đông cung đồ trân quý do mẫu phi nàng thu gom được mà ngay cả phụ vương cũng không biết ôn tập lại một lần, nói không chừng có công dụng thật! Vân Thanh Nhiễm có ý nghĩ rất không thuần khiết.

“Người đang trên ta à? Người mẹ nó không có đầu óc hả, nàng ta nói sẽ giúp người thì sẽ giúp người chắc? Hách Vu Thiên là hạng người gì còn không rõ ràng, đã dám tùy tiện tin tưởng? Mẹ nó về sau ngàn vạn lần đừng nói là muội muội của ta, ta còn ngại bị mất mặt đó!” Vân Thanh Nhiễm nhin không được nói tục, ông trời tha thứ nàng không văn minh lần này đi, nàng quả thực là bị Vân Yên Nhiên kích thích rồi.

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, Hách Vu Thiên có ngu xuẩn đến vậy à? Giúp Vân Yên Nhiên thoát khỏi tông miếu? Lý do quang minh chính đại Vân Thanh Nhiễm đều không thể nghĩ ra, nếu nghĩ được thì Vân Viễn Hằng đã sớm làm rồi, không đến phiên Hách Vu Thiên.

Nếu lén lút trộm người ra ngoài, sau đó ném một kẻ chết thay vào cũng có thể xem là một biện pháp, nhưng như vậy thì kết quả chỉ có thể Vân Yên Nhiên ta phải thay tên đổi họ, nàng ta có muốn cuộc sống vinh quang xinh đẹp như ngày trước cũng không được.

“Hắn có không tốt cũng vẫn tốt hơn người! Người không chỉ không giúp ta, mỗi lần còn bỏ đá xuống giếng, hại ta thành thế này, người không có tư cách nói ta!” Vân Yên Nhiên phẫn nộ chỉ trích Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm đột nhiên đứng dậy, dọa cho Vân Yên Nhiên mới một khắc trước còn đang hùng hồn chỉ trích nàng hoảng sợ không nhẹ: “Người, người muốn làm gì?” Bộ dạng Vân Yên Nhiên như một nai con bị kinh hãi.

Sợ thì sẽ ngoan ngoãn nói vài lời dễ nghe, đây lại vừa khàn giọng lên án Vân Thanh Nhiễm, vừa sợ Vân Thanh Nhiễm, là cái thể loại gì vậy hả?

“Không có gì, chỉ cảm thấy người nói nhảm hơi nhiều, ta hỏi người hôm nay đã xảy ra chuyện gì, người lại nói cả một đồng, ta nghe mà phiền lòng.” Vì hỏi nàng ta một vấn đề, nàng đã tốn thời gian dài với nàng ta như vậy rồi.

Nói xong chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm đưa tay đặt vào ót Phấn Đại, theo tay nàng rời đi, cây ngân châm vừa mới bị nàng đâm vào trong thân thể Phấn Đại được lấy ra.

Phấn Đại đột nhiên có lại thần trí, ánh mắt cũng dần có tiêu cự, nàng ta kinh ngạc phát hiện hai tay của mình lại đang bóp trên cổ Vân Yên Nhiên: “A, tiểu thư! Ta, ta vừa mới...”

Phấn Đại không nhớ rõ mình đã làm gì.

Vân Yên Nhiên thấy Phấn Đại khôi phục, còn tưởng rằng Vân Thanh Nhiễm đã xong việc.

“Hừ, còn chưa đâu...” Giọng nói Vân Thanh Nhiễm chợt dừng lại.

Vân Thanh Nhiễm cảm ngân châm vừa mới lấy từ trên người Phấn Đại ra đâm vào người Vân Yên Nhiên, nhất thời, người có hai mắt vô thần biến thành Vân Yên Nhiên.

Hài, thế giới này tĩnh lặng rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy?” Phấn Đại thấy Vân Yên Nhiên có điểm không thích hợp, nàng ta gọi nhưng Vân Yên Nhiên không có phản ứng nên quay lại chất vấn Vân Thanh Nhiễm: “Người đã làm gì tiểu thư?”

“Hầu hạ tiểu thư nhà người cho tốt, hiện tại nàng ta là một người vô dụng, nhớ rõ đúng giờ cho nàng ta ăn cho nàng ta uống, nàng ta không biết đói, nếu có chết thì chính là trách nhiệm của người.”

“Người... người...” Phấn Đại bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì, nhìn bộ dáng tiểu thư nhà mình, tự đáy lòng dâng lên một loại cảm giác sợ hãi.

Vân Thanh Nhiễm lười giải thích nhiều, nếu Phấn Đại thông minh hẳn sẽ biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm, đối với Phấn Đại mà nói, Vân Yên Nhiên là người vô dụng vẫn sẽ tốt hơn là trở thành người chết, nếu nàng ta lẩm miệng, thì Vân Yên Nhiên sẽ chết rất nhanh.

Vân Thanh Nhiễm không thích tùy tiện đi hại tính mạng người khác, nhưng cũng tự nhận mình không phải là người lương thiện, nếu người khác chạm đến điểm mấu chốt của nàng, nàng cũng sẽ không thủ hạ lưu tình. Thế giới tàn khốc, muốn sinh tồn, thì không thể nương tay với kẻ địch của mình, mặc dù người không muốn, người cũng không thể.

Phấn Đại còn đắm chìm vào trong tình trạng của Vân Yên Nhiên hiện giờ, kinh ngạc nhìn Vân Thanh Nhiễm làm xong chuyện xấu rồi tiêu sái rồi đi.

★

Một chuyến này của Vân Thanh Nhiễm là hơn nửa đêm, lúc trở về đã là canh ba rồi, Vân Thanh Nhiễm treo tường về Kim Dật Hiên, trong phòng nàng không mở đèn, nhưng nàng vừa vào cửa đã thấy Quân Mặc Thần trong bóng đêm, gian phòng tối đen, với Vân Thanh Nhiễm mà nói thì không có gì khác biệt, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Quân Mặc Thần.

“Sao người còn chưa ngủ?” Vân Thanh Nhiễm tiến lên, cầm hỏa chiết từ trên bàn, đốt đèn trong phòng lên.

Quân Mặc Thần ở bên cạnh giường, ngồi trên xe lăn, nhưng lại không lên giường.

“Lại đây.” Quân Mặc Thần dùng ngữ khí ra lệnh nói với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không hiểu, thầm nghĩ, thế tử gia mộng du à? Hơn nửa đêm không ngủ, lại ngồi bên giường làm gì?

Đi đến trước mặt Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần kéo Vân Thanh Nhiễm lại: “Nàng không ở đây, bản thể tử mai đậu hoa thể nào?”

Còn mai đậu hoa? Khóe miệng Vân Thanh Nhiễm co giật hai cái: “Gia, chúng ta lập một văn tự, được không?”

“Khụ khụ khụ... văn tự gì?” Quân Mặc Thần có chút tò mò đối với việc Vân Thanh Nhiễm muốn viết văn tự, không biết nàng muốn lập văn tự dạng gì.

“Về sau mừng một và mười lăm chúng ta mai đậu hoa, thời gian còn lại thì ngủ riêng, được không?” Vân Thanh Nhiễm thương lượng với Quân Mặc Thần. Từ nay về sau vợ chồng sinh hoạt một tháng hai lần, xem chừng cũng không sai biệt lắm.

“Mừng một, mười lăm? Chỉ có hai ngày này à?” Chỉ có hai ngày? Thế tử gia không hài lòng.

“Đúng.”

“Khụ khụ khụ... vì sao?” Quân Mặc Thần ưỡn khuỷu nhìn Vân Thanh Nhiễm: “Ái phi quả nhiên ghét bỏ thân thể tàn tật này của bản thể tử, khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần như khóc như than lên án khiến cho Vân Thanh Nhiễm cảm thấy dường như vừa rồi mình đã làm ra chuyện tội ác tày trời, vô cùng tội lỗi!

“Thế tử gia người hiểu lầm rồi, tuy thân thể người quả thật có hơi kém...”

“Khụ khụ... vậy ái phi ngại bản thể tử mai đậu hoa không đủ tốt ư? Khụ khụ khụ... cũng đúng, ban ngày ái phi còn nói, bản thể tử là được đồng mới nhập môn, chỉ biết tùy tiện trêu ghẹo, nhất định là khiến ái phi không thoải mái... Khụ khụ khụ... thì ra yêu kiều đêm qua của ái phi đều là giả... khụ khụ... đều là vì an ủi bản thể tử mới làm bộ... khụ khụ khụ...”

Nếu không phải trên mặt Quân Mặc Thần rất nghiêm túc, nếu không phải vẻ mặt hẩn tãi nhợt tiêu tụy, Vân Thanh Nhiễm sẽ cảm thấy mình gặp phải một kẻ lưu manh vô lại, càng nói càng kỳ cục!

“Kháng nghị không có hiệu quả, từ hôm nay trở đi, mỗi mừng một và mười lăm chúng ta đồng sàng cộng chăn, thời gian còn lại người ngủ phòng của người, ta ngủ phòng của ta!” Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần ở chung mấy ngày, đã ngộ ra một đạo lý, đối với Quân Mặc Thần ngàn vạn lần không thể mềm lòng, bằng không đến lúc đó ngay cả bản thân bị hẩn ăn thể nào cũng không biết.

“Ngày lẻ cùng phòng, ngày chẵn phân phòng.” Quân Mặc Thần còn kẻ mặc cả nói.

Hiển nhiên là Quân Mặc Thần bất mãn việc Vân Thanh Nhiễm quyết định một tháng hai lần.

Quân Mặc Thần sống hơn hai mươi mấy năm thẳng đến hôm qua mới nếm được mùi vị, thật không dễ dàng mới suy nghĩ rõ ràng, có thể thân mật ôm lấy người trong lòng, lại phải lập cái văn tự rách nát, thực hiện cái quy định chết tiệt gì chứ?

Nếu phân phòng ngủ, một tháng thân mật hai lần, vậy thế tử gia phải đợi tới khi nào mới có thể ôm được tâm của giai nhân chứ?

“Một tháng hai lần, ngày cụ thể người tự mình chọn, ngoài ra không thương lượng.” Vân Thanh Nhiễm “lui một bước” nói.

“Mười lần!” Cũng chính là ba ngày một lần, có thể thấy được thế tử gia cũng đang nhượng bộ!

Làm như đang đi chợ mua đồ ăn vậy? Còn có kẻ mặc cả?

Vân Thanh Nhiễm chăm chú nhìn Quân Mặc Thần một hồi, sau đó tiến lên đẩy xe lăn của Quân Mặc Thần, trực tiếp đưa hắn ra khỏi phòng mình đẩy đến trước phòng cách vách của hắn, đóng cửa, Vân Thanh Nhiễm cài chốt cửa, lại khóa lại, còn cầm ghế dựa vào trước cửa.

“Thế tử gia, đêm nay ngài hãy nghỉ ngơi thật tốt, người có thân mình không dùng được thì cũng đừng quá vất vả! Cho dù ngài không thấy bản thân có trở ngại, thì thân thiếp cũng muốn nghỉ ngơi! Đêm nay thân thiếp xem thiên tượng, suy đoán hôm nay không thích hợp để mai đậu hoa, nếu cố mai đậu hoa sẽ biến thành đậu tương đó, cho nên thế tử gia ngài vẫn nên tắm rửa rồi đi ngủ đi!”

Vân Thanh Nhiễm hướng ra ngoài cửa nói mấy câu, sau đó vô cùng tiêu sái quay về giường mình nghỉ ngơi.

Quân Kiệt trông coi ngoài cửa thấy thế tử gia nhà mình bị thế tử phi nương nung “mò” ra khỏi phòng: “Gia, cần thuộc hạ phá cửa không?”

“Khụ khụ khụ... gia là người bạo lực như vậy à?” Quân Mặc Thần bất mãn nói, nghe hắn ngay cả khí lực để bóp chết một con kiến cũng không có, quả thực không giống người bạo lực, nhưng cũng không biết là ai tháo cánh tay của người ta mà không thêm nháy mắt lấy một cái.

“Gia rất dịu dàng... bạo lực là thuộc hạ...” Quân Kiệt vội trả lời.

“Khụ khụ khụ... ừ...” Quân Mặc Thần nặng nề “ừ” một tiếng, “Đẩy gia về phòng đi.” Quân Mặc Thần biết rõ mình không thể vội vàng, huống chi hôm nay hán cũng không định khi dễ nàng, hôm qua... chắc là nàng vẫn còn đau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chân Tướng Vân Thanh Nhiễm Bị Diên

Ngày thứ hai, dưới sự phụng bồi của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm về Vân phủ một chuyến, với Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm không có tình cảm gì, nhưng ca ca bị thương, bất kể thế nào cũng phải đến thăm huynh ấy, về lễ, cũng nên chính thức đến nhà báỉ phòng một lần.

E ngại Quân Mặc Thần, Vân Viễn Hằng vẫn ra cửa đón tiếp Vân Thanh Nhiễm, nhưng từ khi Vân Thanh Nhiễm bắt đầu xuất hiện, ông ta vẫn không liếc mắt nhìn qua Vân Thanh Nhiễm một cái, giống như Vân Thanh Nhiễm là không khí trong suốt, loại tình cảm chán ghét đối với Vân Thanh Nhiễm hiện ra rất rõ ràng.

“Thế từ gia, thần có mấy câu muốn nói riêng với nữ nhi một chút, không biết có thể không?” Vân Viễn Hằng có chuyện muốn nói với Vân Thanh Nhiễm, nhưng nhất định phải ở trong tình cảnh không có Quân Mặc Thần ở đây, trước mặt Quân Mặc Thần, có rất nhiều lời mà Vân Viễn Hằng đều không tiện nói.

Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, trung cầu ý kiến của nàng.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, Vân Viễn Hằng muốn nói gì Thanh Nhiễm không biết, và lại nghe một chút cũng không sao.

“Vây... khụ khụ... bản thể từ ở ngoài chờ ái phi... khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần không nói thêm nữa.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Viễn Hằng đổi chỗ để nói chuyện, cũng không đi xa, chỉ cách một gian phòng mà thôi.

Ngược lại Vân Thanh Nhiễm rất hiếu kỳ phụ thân muốn nói gì với nàng.

“Người làm hại muội muội người còn chưa đủ sao? Người còn muốn hại cả ca ca người nữa ư? Về sau không cho phép người tiếp cận ca ca người, Vân gia chúng ta coi như không có nữ nhi này!”

Không có Quân Mặc Thần ở đây, sắc mặt Vân Viễn Hằng nhất thời trở nên rất khó coi.

Vân Thanh Nhiễm nghe phụ thân chỉ trích mình, hiểu được dụng ý Vân Viễn Hằng đồng thời cũng cảm thấy trái tim băng giá, việc của Vân Yên Nhiên nhất định phải tính trên đầu nàng bất năng nhận ư, dù sao bộ dáng hiện tại của Vân Yên Nhiên xác thực có một phần “công lao” của nàng, nhưng còn ca ca?

“Người không cần lên tiếng, người chỉ cần nói với ta, về sau người sẽ cách Tử Hy ra thật xa là được! Ta không cần người mang đến vinh quang gì cho Vân phủ, ta cũng không cầu người xem ta là phụ thân, làm một nữ nhi nhu thuận tri kỷ, chỉ cầu người sau này đừng làm hại chúng ta nữa.” Vân Viễn Hằng cảm thấy mình có chút mệt mỏi, gần đây ông thật sự rất phiền muộn, Vân Viễn Hằng ông rất cuộc đã tạo nghiệt gì, lại để ông sinh ra một nữ nhi đến gây sức ép với Vân phủ bọn họ như vậy?

“Thật đáng tiếc, chỉ sợ phụ thân đại nhân không thể như ý nguyện nghe được lời ngài muốn nghe từ trong miệng của ta.” Ngược lại Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh: “Nếu như đây là lời mà phụ thân đại nhân muốn nói với ta, ta đã nghe được rồi, hiện tại ta muốn đi thăm ca ca ta.”

Vân Viễn Hằng tận tình khuyên bảo Vân Thanh Nhiễm hết nửa ngày, kết quả lại đối lấy phản ứng này của nàng? Vân Viễn Hằng không biết nên hình dung tâm tình của mình thế nào, Vân Thanh Nhiễm giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, hoàn toàn không bị khống chế, hành vi cử chỉ của nàng đều thoát khỏi quy củ.

Đây thật sự là nữ nhi của ông ư?

Vân Viễn Hằng phát hiện ra mình thật sự không hiểu chút gì về nữ nhi bị diên bảy tám năm này của mình, thậm chí còn không đoán được tâm tư của nàng.

Vân Thanh Nhiễm không quan nhiều như vậy, phụ thân muốn oán nàng thì cứ oán đi, mọi người đều ích kỷ, vì thứ bản thân quan tâm mà hy sinh người khác, điều này Vân Thanh Nhiễm có thể hiểu.

Sau khi đến thế giới này, nàng chưa bao giờ kỳ vọng mình có thể cảm thụ sự ấm áp của gia đình, nàng không phải vừa sinh ra đã là cô nhi, mà là về sau nàng bị chính cha mẹ của mình vứt bỏ, nguyên nhân vì nàng... là một ma quỷ đi?

Sau khi nàng chết đi sống lại, không có nhà không có người thân, cũng không có gì kỳ lạ, cuộc sống không có phụ thân không có mẫu thân nàng đã quen rồi. Phù Trần Nam vương đối với nàng mà nói, là một việc ngoài ý muốn, là một điều tốt đẹp ngoài ý muốn, với nàng, có thể có một nơi làm cho nàng cảm thấy an tường đến vậy, coi như là ông trời đã ưu ái nàng.

Cho nên Vân Thanh Nhiễm có thể không thương Quân Mặc Thần lại nguyện ý vì hắn mang thai con nối dòng, bởi vì đối với Vân Thanh Nhiễm, điều đó là đáng giá.

Vân Thanh Nhiễm mặc kệ người khác nhìn nàng cùng sự lựa chọn của nàng thế nào, nàng cảm thấy đáng giá, nàng nguyện ý làm như vậy, vậy là được rồi.

Chẳng qua Vân Thanh Nhiễm chỉ rời khỏi một lát, Quân Mặc Thần đã có chút lo lắng, cho tới bây giờ sự lo lắng của hắn đều không thể hiện ra ngoài, hắn luôn có thể che dấu tốt cảm xúc của mình.

Nhìn Vân Thanh Nhiễm trở về một mình, tâm Quân Mặc Thần mới buông lỏng, tiểu nữ nhân này, mỗi lần đều có thể làm hắn lo lắng, cũng không phải là hắn lo lắng Vân Viễn Hằng sẽ làm gì tổn thương nàng, đừng nói là e ngại thân phận mà Vân Viễn Hằng không dám làm gì với Vân Thanh Nhiễm, vứt bỏ thân phận đi, Vân Thanh Nhiễm cũng không phải là một nữ tử nhu nhược, có thể tùy ý người khác nhào nặn.

Quân Mặc Thần lo lắng Vân Viễn Hằng sẽ nói ra điều gì tổn thương Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm rất quyết cường, phóng khoáng, nhưng không có nghĩa là nàng vô tình, đối mặt với phụ thân, người nhà của mình thì nàng cũng có một mặt mềm mại thuộc về nàng.

“Ái phi không sao chứ?” Quân Mặc Thần thuận tay vươn tay phải của mình ra nắm lấy tay Vân Thanh Nhiễm, cầm chặt tay nàng trong lòng bàn tay mình, dù nhiệt độ cơ thể hắn không ấm áp để có thể sưởi ấm cho nàng, nhưng hắn lại có thể nói với nàng, có hắn ở bên nàng.

“Ừ, không có việc gì.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười lắc đầu, mình lại làm cho người nam nhân này lo lắng, cũng chỉ có hiện giờ nam nhân này mới cho người khác có cảm giác ấm áp. Có đôi lúc Vân Thanh Nhiễm thật sự không hiểu nổi Quân Mặc Thần, bình thường nhìn hắn luôn là bộ dạng cao cao tại thượng mọi việc đều không liên quan đến mình, không có việc gì còn có thể giễu cợt nàng một trận, đương nhiên cũng không ít lần khiêu khích nàng, nhưng khi thấy nàng bị thương, hắn vẫn sẽ dành cho nàng sự ủng hộ ấm áp, dùng hành động của mình để nói cho nàng biết, hắn nguyện ý làm hậu thuẫn vững chắc nhất cho nàng.

“Ừm, đi thăm ca ca nàng đi.” Lúc này Quân Mặc Thần ngược lại không nói gì, hôm qua lúc ở tông miếu hắn không ngừng lôi kéo Vân Thanh Nhiễm đi tìm cửa hàng đậu hoa để ăn đậu hoa, mà không để Vân Thanh Nhiễm đi thăm Vân Từ Hy.

Hôm qua Quân Mặc Thần không phải là không muốn cho Vân Thanh Nhiễm đi thăm Vân Từ Hy đang bị thương, mà là không hy vọng Vân Thanh Nhiễm biết mình đã đem được hoàn tục mệnh giao cho Vân Từ Hy, nếu khi đó Vân Thanh Nhiễm vào phòng, nhất định sẽ nhìn thấy hình ảnh Vân Từ Hy đang tự mình vận công chữa thương, với sự thông minh của Vân Thanh Nhiễm chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Quân Mặc Thần cần chính là sự thật lòng của Vân Thanh Nhiễm, chứ không phải là mạng on, không phải ân tình. Cho nên có một số việc, Quân Mặc Thần không hy vọng Vân Thanh Nhiễm biết được.

Vào phòng Vân Từ Hy, thì thấy Vân Từ Hy, hôm nay thoát nhìn khí sắc hắn không tồi, vẻ mặt trắng bệch ngày hôm qua đã không còn nữa, tay phải của hắn bị băng vải trắng băng lại, vì bị thương, hoàng thượng cho hắn nghỉ mấy ngày, chờ thương thế của hắn hoàn toàn tốt rồi lại tiếp nhận chức vụ.

Vì ở trong phòng mình dưỡng thương, nên Vân Từ Hy chỉ mặc áo đơn màu trắng, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần đến, Vân Từ Hy mở miệng cười.

“Thanh Nhiễm, thế từ gia hai người đến rồi.” Thời điểm Vân Từ Hy nhìn thấy hai người thật sự rất cao hứng. Ánh mắt rơi xuống nơi tay Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đang nắm lấy nhau, Vân Từ Hy đau khổ đồng thời vẫn tươi cười như trước, không ai có thể lý giải tâm tình phức tạp này của hắn, chứng kiến hình ảnh người mình yêu và nam nhân khác hai tay giao nhau ân ái, nếu nói trong lòng hắn không thống khổ, chắc chắn là gạt người, nhưng từ nội tâm hắn cũng vui mừng giống vậy, bởi vì Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần có tình cảm tốt cũng có nghĩa là cuộc sống của Vân Thanh Nhiễm ở phủ Trần Nam vương cũng rất tốt, cho nên Vân Từ Hy cao hứng thay Vân Thanh Nhiễm.

“Ca ca, tay huynh không sao chứ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn khác với lúc nàng đối mặt với Vân Viễn Hằng, nàng vừa rồi là lãnh khốc, tựa như một pho tượng không có độ ấm, nhưng hiện tại nàng lại là một người có máu có thịt biết ân cần thăm hỏi cũng biết quan tâm, tuy trên mặt nàng không có ánh mắt quá mức tha thiết, bởi vì Vân Thanh Nhiễm không giỏi biểu hiện loại cảm xúc này, trong lòng mình có quan tâm là được rồi, không cần phải làm cho vẻ mặt trở nên khàn trương.

“Không sao!” Vân Từ Hy vung vẩy tay phải mình về hướng Vân Thanh Nhiễm một chút, chứng minh mình thật sự không có việc gì, thậm chí còn tính cầm lấy bảo kiếm trên tường mua một đường.

Hành động của Vân Từ Hy thoát nhìn có chút ngây thơ buồn cười, nhưng cũng phát ra từ nội tâm không hy vọng Vân Thanh Nhiễm lo lắng cho mình, nghĩ rằng tình huống hôm qua của mình đã dọa đến nàng, khiến nàng lo lắng cho hắn.

Quân Mặc Thần nhìn tay Vân Từ Hy vẫn còn quấn băng vải thì khẽ nhíu mi, tựa hồ cảm thấy có vài chỗ không thích hợp.

Hắn huyền một lát: “Thanh Nhiễm, giúp ca ca lấy chút đồ ăn lên được không?” Vân Từ Hy hơi làm nũng với Vân Thanh Nhiễm.

“Được.” Vân Thanh Nhiễm không ý kiến, giúp ca ca đi lấy chút đồ ăn mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm vừa đi Vân Từ Hy lấy ra một cái bình sứ, chính là cái bình mà ngày hôm qua Quân Mặc Thần cho Vân Từ Hy, hắn đem bình sứ trả lại cho Quân Mặc Thần.

“Ngươi không uống?” Quân Mặc Thần hí hóp mắt, nếu hắn không uống viên thuốc này, theo tình hình ngày hôm qua, hắn cũng chỉ có thể tìm nữ tử khác để làm chậm được tính, hắn nguyện ý sao?

“Uống nửa viên.” Vân Từ Hy chỉ dùng nửa viên đan dược, vậy trong bình còn lại một nửa: “Thứ này rất quý, một nửa cũng đủ để cứu ta rồi, tuy nửa viên còn lại không thể hiệu quả bằng một viên, nhưng thời khắc mấu chốt cũng có thể giúp ngươi phần nào, ngươi cần nó hơn ta.”

Nếu ăn toàn bộ đan dược, thì vết thương trên tay của Vân Từ Hy lúc này sẽ tốt lên không ít, cho nên vừa rồi Quân Mặc Thần mới nhìn Vân Từ Hy nhiều hơn, thấy hắn còn bằng bó có chút kỳ quái, thì ra Vân Từ Hy không ăn cả viên đan dược, mà để lại một nửa cho Quân Mặc Thần.

Bàn tay trắng nõn của Quân Mặc Thần cầm bình sứ trắng, trầm mặc một lúc lâu mới thu bình sứ lại.

Hai nam nhân lại rất yên lặng, Vân Từ Hy đặc biệt bảo Vân Thanh Nhiễm đi cũng chỉ là vì muốn trả nửa viên đan dược còn lại cho Quân Mặc Thần mà thôi, hiện giờ đan dược đã được trả rồi, cũng không còn gì để nói.

“Trân phi nương nương giá lâm——”

Vân Thanh Nhiễm vừa đi đến phòng bếp lấy đồ ăn cho Vân Từ Hy, chợt nghe bên ngoài truyền đến âm thanh, tiếng thái giám chói tai lại rất có lực xuyên thấu, để nàng ở phòng bếp cách rất xa đại sảnh cũng có thể nghe thấy.

Thông thường, hậu phi không thể tùy tiện về phủ, có một số phi tử không được sủng, vào cung, có thể cả đời cũng không có cơ hội về nhà thăm cha mẹ đẻ, nếu phi tần được sủng, ngược lại có thể được hoàng thượng ân chuẩn, về nhà thăm cha mẹ.

Trân phi là sủng phi của Dạ Hoàng Nghi, hơn nữa nhờ thân phận phụ thân và ca ca, hàng năm nàng ta đều có một hai cơ hội về nhà.

Lần này Vân Từ Hy bị thương, đương nhiên càng có thêm lý do về nhà thăm viếng.

“Thế tử phi nương nương, Trân phi nương nương đến, mau đi ra tiếp giá đi!” Nha hoàn và trù nương trong phòng bếp nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm không thể không buông mảy thực mình vừa chọn lựa xong, theo lời bọn nha hoàn nói, nhanh chóng đi nghênh đón vị Trân phi nương nương hiếm khi có cơ hội xuất cung một chuyến này.

Khi Vân Thanh Nhiễm đi vào đại sảnh, những người khác đều đã quy củ xuống chờ đợi Trân phi nương nương đến, ngay cả Vân Viễn Hằng phụ thân Vân Thanh Nhiễm cũng không ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất là Quân Mặc Thần, hắn có đặc quyền không cần quỳ, thấy hoàng thượng hay thái hậu đều không cần quỳ, hiển nhiên Trân phi cũng sẽ không ngoại lệ.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đến, Quân Mặc Thần vươn tay về hướng nàng, ý bảo nàng đến bên hắn, Quân Mặc Thần từng nói, nàng là thế tử phi của hắn, hắn không cần quỳ, cho nên nàng cũng không cần.

Không phục thì đến tranh luận đi!

Lại qua mấy phút, một đám cung nữ thái giám vây quanh, một nữ tử xinh đẹp chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trên người nữ tử mặc váy dài cảm tú như tiên lưu hành nhất hoàng triều Thịnh Vinh, trên sắc màu da cam thêu mẫu đơn viền vàng, cao quý trang nhã, đáng vẻ phóng khoáng. Thắt lưng buộc lụa mềm, hiện ra dáng người yếu điệu, dùng tơ mềm yên la sắc vàng buộc một cái nơ con bướm, cổ tay đeo một vòng ngọc màu trắng ngà, nhẹ nhàng đung đưa trên cổ tay nõn nà của nàng ta.

Khuôn mặt tròn, mi cong cong, mặt như bạch ngọc, dung mạo điểm lệ.

Đó chính là trưởng nữ của Vân Viễn Hằng, Vân Lâm Mị.

“Tham kiến Trân phi nương nương, Trân phi nương nương vạn phúc kim an.”

Mọi người cùng lên tiếng.

Trân phi đi thẳng tới trước mặt phụ phụ Vân Viễn Hằng, cúi người nâng nhị lão lên.

“Đứng lên đi.” Tuy Trân phi đỡ phụ phụ Vân Viễn Hằng đứng lên trước, nhưng thanh âm lại có chút lạnh lùng.

“Đa tạ nương nương.” Vân Viễn Hằng không dám vượt qua lễ quân thần, vội quỳ tạ Trân phi.

Trân phi chỉ thản nhiên gật đầu, sau đó ánh mắt quét một vòng, cuối cùng rơi lên người Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần, muốn không chú ý đến hai người họ sợ cũng khó, nàng ta nâng môi cười, đi về hướng Vân Thanh Nhiễm.

“Muội muội lại càng xinh đẹp rồi, khi còn bé đã là cô bé xinh đẹp, sau khi lớn lên quả nhiên trở mã duyên dáng yêu kiều khuynh quốc khuynh thành, mỹ mạo không hề thua kém với muội muội Yên Nhiên điểm danh lan xa đâu!” Trần phi cười nói với Vân Thanh Nhiễm “Tuy lúc trước bản cung đã gặp qua muội muội hai lần, nhưng đều rất vội vàng lướt qua, không thể nhìn kỹ muội muội.”

Khi Trần phi nói chuyện ánh mắt một mực lưu luyến trên người Vân Thanh Nhiễm, tựa như đang đánh giá gì đó, ánh mắt nàng ta làm cho Vân Thanh Nhiễm có chút không thoải mái, thật giống như trên người mình không mặc quần áo, bị người khác nhìn chằm chằm vậy.

Trần phi rốt cuộc có ý gì? Nàng ta đang khen ngợi Vân Thanh Nhiễm? Vân Thanh Nhiễm còn chưa nghĩ thông đến đây.

Nàng ta tự nhận là chỉ gặp qua Vân Thanh Nhiễm hai lần, một lần là ở chỗ thái hậu nương nương, một lần là ở tông miếu ngày hôm qua, nhưng thực tế Vân Thanh Nhiễm đã gặp nàng ta ba lần, còn có một lần sớm nhất, lúc ấy nàng ta đang cùng tình lang của mình yêu đương vụng trộm, bị Vân Thanh Nhiễm bắt gặp, chẳng qua lúc ấy nàng ta không biết người đó là Vân Thanh Nhiễm.

Lần trước ở chỗ thái hậu nương nương, thái hậu nói muốn xử phạt Vân Thanh Nhiễm, lúc hỏi Vân Lâm Mị, câu trả lời của Vân Lâm Mị còn tuyệt tình hơn thái hậu.

“Đa tạ Trần phi nương nương khen ngợi, thần thiếp không dám nhận, thần thiếp sao có thể hoa dung nguyệt mạo như nương nương ngài được? Bản về mỹ mạo, thần thiếp cũng không bằng một phần vạn của nương nương.” Vân Thanh Nhiễm cúi thấp đầu, một bộ ngài nói cái gì thì chính là cái đó.

Từ độ cao của Quân Mặc Thần đang ngồi trên xe lăn nhìn lên, vừa vặn có thể nhìn thấy gương mặt đang cúi xuống của Vân Thanh Nhiễm mang theo biểu tình tỉnh quái.

Tiểu nữ nhân này... Quân Mặc Thần che miệng ho khẽ để che dấu khoe miệng đang giương lên của hắn lúc này.

“Lại nói tỷ muội chúng ta đã bảy tám năm không nói chuyện rồi, đúng lúc hôm nay có cơ hội này, chúng ta tâm sự đi.” Trần phi nói xong lắc lắc cái eo mảnh khảnh của nàng ta, đi về hướng Vân Từ Hy, nàng ta cẩn thận đỡ Vân Từ Hy đứng lên.

“Ca ca, tay còn thương nặng không? Lần này xuất cung hoàng thượng đặc biệt để bản cung dẫn theo ngự y đến chuẩn trị cho ca ca.” Trần phi quan tâm hỏi.

“Không đáng ngại, qua mấy ngày là có thể khỏi hẳn.” May mà Quân Mặc Thần đưa cho hắn viên dược kia, tay hắn đã không còn vấn đề gì lớn.

“Ừ... vậy là tốt rồi...” Trần phi mỉm cười gật đầu: “Có điều vẫn nên để ngự y xem lại một chút.” Thời điểm Trần phi nói chuyện ánh mắt dừng ở tay Vân Từ Hy, mày không tự giác nhíu lại, một động tác nhỏ bị Vân Thanh Nhiễm bắt được.

Là Vân Thanh Nhiễm ảo giác à? Nàng cảm thấy cảm giác mà Trần phi cho nàng có chút kì quái, loại cảm giác kỳ quái này khiến Vân Thanh Nhiễm trong lúc nhất thời không tìm ra được từ nào để hình dung nữ nhân này, từ khi Trần phi vào cửa đến giờ, thái độ của nàng ta đối với người trong Vân gia bao gồm cả nàng đều có chút kỳ quái, với cha và nương, nàng ta biểu hiện rất tôn trọng, nhưng Vân Thanh Nhiễm không nhìn thấy độ ảm trong mắt nàng ta, với nàng, Vân Thanh Nhiễm có một loại ảo giác nàng ta đang thăm dò mình, mà với ca ca, nàng ta tựa hồ rất quan tâm... lại dường như rất mâu thuẫn...

Ngự y được phân phó mang ra từ trong cung chuẩn đoán cho Vân Từ Hy, Trần phi lại nói trên đường mình xuất cung có hơi mệt mỏi, muốn đi nghỉ một chút.

Sân viện trước lúc nàng ta tiến cung vẫn được giữ lại, luôn có hạ nhân đến quét dọn, trước khi đi, bước chân nàng ta ngừng lại bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, nàng ta cười nói với Vân Thanh Nhiễm: “Muội muội bồi bản cung qua đó đi, trước khi bản cung ngủ trưa còn muốn tán gẫu với muội muội mấy câu.”

Mặc dù là hỏi, nhưng căn bản không cho Vân Thanh Nhiễm đường cự tuyệt, Vân Thanh Nhiễm đành phải đi theo Trần phi rời khỏi.

“Các người lui ra đi, không được bản cung cho phép, không cho bất luận kẻ nào tiến vào.” Vừa đến cửa phòng, Trần phi đã nói với những người khác, nàng ta cho lui những người khác, chỉ để lại một mình Vân Thanh Nhiễm.

Hành động này khiến Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, nàng ta rốt cuộc muốn làm gì?

Đợi cho những người khác đều lui xuống, trong phòng còn lại hai người các nàng, Trần phi đến gần Vân Thanh Nhiễm, qua lại đánh giá Vân Thanh Nhiễm: “Đối với chuyện trước kia, người thật sự không có một chút ấn tượng nào à?”

Một câu của Trần phi, lại hỏi khiến Vân Thanh Nhiễm không hiểu ra sao, chuyện trước kia? Chuyện gì trước kia?

Vân Thanh Nhiễm bất động thanh sắc nhìn Trần phi, lúc này không nói lời nào là tốt nhất.

“Nghe phụ thân nói, tuy người tỉnh táo lại, lại không nhớ rõ chuyện trước khi bị điên, đúng không?” Trần phi lại hỏi lần nữa, thoạt nhìn dường như rất quan tâm vấn đề này.

“Phải.” Vân Thanh Nhiễm đáp.

Trần phi nhìn ánh mắt trong suốt của Vân Thanh Nhiễm, thật lâu, thở dài một tiếng: “Cũng tốt, không nhớ rõ cũng tốt, bằng không bọn họ sẽ không bỏ qua cho người. Có điều chuyện người nên biết ta vẫn sẽ cho người biết.”

Nghe Trần phi nói, dường như năm đó Vân Thanh Nhiễm bị điên là có ẩn tình khác.

Trần phi nắm tay Vân Thanh Nhiễm, dắt nàng tới bên giường, cùng nàng ngồi xuống.

“Ngày ấy ở chỗ thái hậu ngươi không phải ước gì ta chết đi à? Vì sao hiện tại lại có bộ dạng muốn tốt cho ta?” Vân Thanh Nhiễm không dễ dàng tin người như vậy.

“Ha...” Trần phi nở nụ cười: “Hậu phi mà thái hậu ghét nhất chính ta, ngươi cảm thấy ta che chở ngươi với thái hậu mà nói có hữu dụng không? Đương nhiên, bản thân ta cũng không có ý nguyện muốn cứu ngươi quá lớn.” Lời này của Trần phi nghe qua rất vô tình, làm như nàng ta là một người ngoài cuộc xem vui.

Trần phi ở trong hậu cung đã hai năm, nếu không có chút tâm nhãn ấy, căn bản là không thể sống đến giờ.

“Có mấy lời, sau khi biết ngươi thanh tỉnh ta đã muốn nói chuyện với ngươi, có điều ta vẫn luôn không tìm được cơ hội, thật ra với ta bây giờ mà nói, chuyện đó cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ là cảm thấy thiếu nợ ngươi, trong lòng không thoải mái, nên cứ nói cho rõ ràng thì tốt hơn.” Trần phi có chút tự giễu bản thân lại vẫn có cảm giác thiếu nợ người khác, nàng ta cho tới bây giờ, không biết đã hại qua bao nhiêu người rồi, có một nha hoàn lúc đầu đi theo nàng ta tiến cung cũng chính nàng ta tự tay đẩy xuống giếng, một Tài nhân mới vào cung đầu năm nay cũng bị nàng ta tính kế làm mất đi tấm thân xử nữ rồi bị đẩy vào lãnh cung.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú lắng nghe, nàng ngược lại muốn nghe xem đại tỷ của nàng có gì muốn nói với nàng.

“Ngươi bị điên không phải là ngoài ý muốn, mà là có người cố ý làm, bởi vì ngươi nghe được bí mật không nên nghe. Đương nhiên, người nghe được bí mật đó không chỉ có một mình ngươi, còn có ta, bởi vì ta muốn trộm đồ để ở trong thư phòng của cha, nhưng lại sợ bị cha biết rồi trách phạt, nên lừa ngươi cùng đi với ta, đến lúc đó sẽ đổ hết mọi chuyện lên người ngươi, kết quả là cha và một người nam nhân khác đúng lúc tiến vào, chúng ta trốn vào trong tủ quần áo, không ngờ lại nghe được bí mật không nên nghe, sau đó cha và người nam nhân kia phát hiện có người núp trong tủ, ta đã đẩy ngươi ra ngoài, bởi vì sợ ngươi tiết lộ bí mật, người nam nhân đó đã bắt ngươi nuốt xuống viên được khiến thần chí ngươi không còn rõ ràng, mà ta và cha tận mắt nhìn ngươi bị người nọ bắt ăn độc được sau đó thần chí mơ hồ không rõ.”

Trần phi giống như đang kể chuyện xưa dùng những lời đơn giản rõ ràng đem nguyên nhân vì sao Vân Thanh Nhiễm bị điên trình bày lại cho Vân Thanh Nhiễm nghe.

Có những chân tướng khó coi, một khi bị vạch trần, thì chính là huyết nhục mơ hồ. Dưới sự chăm chú theo dõi của phụ thân cùng tỷ tỷ mình, bị người hạ độc, từ một đứa nhỏ khỏe mạnh đáng yêu bị độc thành một kẻ điên thần chí không rõ.

Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà sau khi Vân Thanh Nhiễm bị điên Vân Viễn Hằng không muốn nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, bởi vì vừa nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Vân Viễn Hằng sẽ nghĩ đến ngày ấy bản thân trở mặt nhìn người nọ đem nàng biến thành bộ dạng này, cho nên ông đã trốn tránh theo bản năng.

Con người đều ích kỷ, vì trốn tránh sự xấu xí của mình, cho nên Vân Viễn Hằng đã lựa chọn khiến mình quên đi, quên đi chuyện ngày đó, thậm chí quên đi bản thân từng có một nữ nhi là Vân Thanh Nhiễm.

Về phần bí mật không nên biết kia, liên quan đến thân thể của đại ca các nàng, đây là một bí mật không thể công khai, nếu việc này bị truyền ra ngoài, toàn bộ Vân phủ đều sẽ bị liên lụy, đến lúc đó trên dưới Vân phủ sẽ biến thành một biển máu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Nam Nhân Của Lão Nương Là Người Các Người Có Thể Động?

“Đã biết.”

Vốn tưởng rằng sau khi Vân Thanh Nhiễm nghe xong sẽ tức giận, sẽ khổ sở, sẽ khóc lóc rơi lệ, sẽ chỉ tay mắng nàng và phụ thân, ai ngờ Vân Thanh Nhiễm chỉ chậm rãi trả lời một câu “Đã biết”, nàng ném vào trong lòng hồ của nàng ta một hòn đá lớn, nhưng nàng ta lại không nổi lên một gợn sóng.

“Chỉ như vậy?” Trần phi rất bất ngờ với phản ứng của Vân Thanh Nhiễm, nàng muốn nói những lời này với Vân Thanh Nhiễm không phải là nhất thời hứng khởi, mà đã ấp ủ một khoảng thời gian rồi, nàng cũng đoán trước phản ứng của Vân Thanh Nhiễm sau khi nghe xong, chỉ là không nghĩ đến loại phản ứng hiện giờ của Vân Thanh Nhiễm.

“Không vậy thì Trần phi nương nương cảm thấy thần thiếp nên làm thế nào? Nếu Trần phi nương nương muốn nghe ta mắng ngài và phụ thân tuyệt tình, hoặc là muốn xem ta ghen ngào nước nỡ, ta nghĩ ngài có thể sẽ thất vọng rồi, bởi vì đối với các người, ta không cần phải thế.”

Vân Thanh Nhiễm không phải một người sẽ bám chặt quá khứ không buông, sau đó coi bản thân thành một kẻ đáng thương nhận hết đau khổ, biến mình trở nên tội nghiệp để làm cái gì? Để sau đó có thể chảy hai hàng nước mắt lên án người khác, các người vì sao phải đối xử với ta như vậy? Một bộ giống như toàn bộ người trong thiên hạ đều làm chuyện có lỗi với mình, xin nhò, đó là phương thức kẻ yếu phát tiết bất hạnh của mình, không phải phương thức xử lý sự tình của Vân Thanh Nhiễm nàng.

Nếu trong lòng không thoải mái, thì đem chuyện xấu bọn họ làm với mình hoàn trả lại gấp bội, một lần không đủ thì làm mười lần, mười lần không đủ thì làm nó một trăm lần, tự đau tự thương hoặc là oán trời trách người đều không phải việc mà Vân Thanh Nhiễm sẽ làm.

Trần phi nhìn chăm chú Vân Thanh Nhiễm thật lâu, nàng ta... thực sự không để ý ư? Vân Lâm Mị tự nhận nếu chuyện đó đổi lại là nàng thì nàng làm không được, mặc dù lúc ấy người bị hạ được không phải nàng, nhưng bắt đầu từ ngày đó, nàng cũng oán hận Vân Viễn Hằng, lúc Vân Viễn Hằng đưa nàng vào trong hậu cung, thì tình cảm cha con của nàng đối với Vân Viễn Hằng đã hoàn toàn hóa thành hư ảo, nàng tuy không giống Vân Thanh Nhiễm một chút mặt mũi cũng không cho Vân Viễn Hằng, công phu bên ngoài vẫn làm đủ, nhưng nàng đã không còn là nữ nhi thân thiết của bọn họ nữa.

“Ha... người muốn làm thế nào liên quan gì đến Bồn cung?” Trần phi cười lạnh nói, “Bồn cung chỉ cảm thấy người có quyền biết chuyện này mà thôi... Cho dù biết rồi thì người có năng lực thế nào? Đi tìm bọn họ tính sổ? Đừng trách Bồn cung không nói cho người biết... Việc này người ngay cả một đường để chen tay cũng không có, nếu không muốn bị người ta hạ được lần nữa, tốt nhất nên ngoan ngoãn làm thế tử phi của của người đi... Ha ha ha...”

Trong tiếng cười của Trần phi tràn đầy ý vị trào phúng, nàng ta không chỉ đang trào phúng Vân Thanh Nhiễm, đồng thời còn trào phúng chính mình, trào phúng vận mệnh nhục cười này của nàng ta.

“Thời điểm không còn sớm, Trần phi nương nương vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi, thần thiếp sẽ không quấy rầy Trần phi nương nương.” Vân Thanh Nhiễm không có ý tứ ở lại lâu, tin tưởng lời mà Trần phi muốn nói với nàng cũng đã nói hết.

Vân Thanh Nhiễm xoay người rời đi, không dây dưa dài dòng.

Vân Thanh Nhiễm đi rồi, người ngự y mà Trần phi mang đến chẩn trị cho Vân Tử Hy tiến vào phòng Trần phi.

“Nương nương, việc ngài phân phó vi thần làm vi thần đã làm thỏa đáng.”

Xong rồi? Trần phi trầm nghĩ, ca ca, chớ nên trách muội muội, muội muội chỉ không hy vọng huynh bị can thiệp vào thôi, năm đó phụ thân kiên trì đưa huynh đi biên ải rèn luyện, để huynh từng bước đi tới hôm nay, tay cầm binh quyền, thăng quan tiến chức, nếu huynh biết được những điều này là do phụ thân và người kia định ra cho huynh, huynh nhất định sẽ rất khó sở ha?

“Được rồi, việc hôm nay Bồn cung đến đều đã làm xong, Vân phủ này đã không phải là nhà của Bồn cung, cho dù Bồn cung trở về ở bao lâu, đều không tìm thấy loại cảm giác gia đình trước kia, người đi chuẩn bị đi, lên xa giá hồi cung.”

Trần phi đưa mắt nhìn gian phòng nàng từng ở hơn mười năm, bài trí trong phòng không hề thay đổi, lại tồn tại cảm giác xa lạ.

Dưới cây dong trong viện, Vân Thanh Nhiễm ngồi ở trước bàn đá, thưởng thức trà mơ mà Vân Tử Hy sai hạ nhân pha.

Trong viện nhiều gió, thế tử gia không thể trúng gió, nên ở trong phòng không đi ra, lúc này bên trong viện cũng chỉ có hai người Vân Thanh Nhiễm và Vân Tử Hy ngồi ở đối diện nàng.

“Ca ca thật nhiều phương pháp, dùng mơ pha trà, chua chua ngọt ngọt đúng là có một mùi vị khác.”

“Muội muội đoán thử xem trong này trừ mơ ra còn có những thứ gì khác.”

“Ừm...” Vân Thanh Nhiễm tinh tế phẩm trà, “Còn có trần bì, cầu kỷ...” Còn lại, Vân Thanh Nhiễm không nể ra được, vị giác của nàng cũng không tốt đến vậy, những thứ kì kì quái quái này ngay cả tên nàng cũng không nêu ra được.

“Còn có lượng đương quy cùng hạt sen cực nhỏ, có điều đều nghiền nát thành phần.” Vân Tử Hy giải đáp.

“Ca ca sao lại muốn làm trà này?” Rất đặc biệt, tuy rằng loại trà này ở trong cung hay trong vương phủ cũng thường xuyên có người làm, chẳng qua là Vân Tử Hy làm thì hơi có chút kỳ quái.

“Ha ha...” Vân Tử Hy nở nụ cười, “Còn không phải nha đầu muội ăn uống không tốt.”

Trong tươi cười của Vân Tử Hy tràn đầy sùng nịch, nhưng rơi vào trong mắt Vân Thanh Nhiễm ngược lại có chút thê lương, hẳn ngay cả khẩu vị nàng không tốt cũng có thể chiều cổ đến, ở trong sự chăm sóc của hắn, bộ dáng Vân Thanh Nhiễm rất tốt, mặc dù khi đó chính hắn vẫn còn là một bé trai chưa trưởng thành.

Đối lập với sự hình thành tươi sáng đó, chính là Vân Thanh Nhiễm sau khi hắn đi, đừng nói không có người tới quản nàng có ăn uống hay không, ngay cả ba bữa một ngày cũng thành vấn đề, đối còn da bọc xương, đối ra một thân bệnh. Hơn nửa tháng mới có người đến tắm cho nàng một lần, đổi một thân quần áo, không ai quản nàng bẩn đến mức nào, sống mục nát bao nhiêu.

“Thanh Nhiễm, ca ca có thể hỏi muội một chuyện không?” Vân Từ Hy có chút do dự, trong lòng nghĩ ngợi hiện tại nói đến vấn đề này hình như có hơi không thích hợp, có điều trong lòng hắn có khát vọng muốn hỏi.

“Chuyện gì?” Vân Thanh Nhiễm thấy Vân Từ Hy nghiêm túc như vậy, thì tâm nghi Vân Từ Hy muốn hỏi điều gì.

“Ngày đó, muội đã nói, muội yêu Quân Mặc Thần, không phải hắn không lấy chồng, là... lời nói thật lòng à?” Vân Từ Hy vốn đã tin rồi, chỉ là sau khi bình tĩnh, hắn tính toán thời điểm Vân Thanh Nhiễm tỉnh táo lại, cùng với lúc thành hôn với Quân Mặc Thần, hai thời gian cách nhau quá gần, hơn nữa hai người căn bản không có cơ hội quen biết. Điểm này khiến Vân Từ Hy cảm thấy nghi hoặc, tuy rằng hiện tại hỏi lại vấn đề này, không có ý nghĩa gì, bởi vì bất luận đáp án thế nào, Vân Từ Hy cũng sẽ không làm gì.

Vân Thanh Nhiễm chợt ngừng lại, trong một giây đồng hồ, Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc quan sát biểu cảm của Vân Từ Hy, sau đó hỏi ngược lại những lời bản thân đã nói với Vân Từ Hy ngày đó, lại cân nhắc một chút thân phận hiện giờ của mình và... tình cảm đối với Quân Mặc Thần...

“Đúng vậy, là lời nói thật lòng!” Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, dùng ngữ khí khẳng định trả lời.

Vân Thanh Nhiễm đáp rất chắc chắn, khiến Vân Từ Hy cũng không tìm ra được chỗ nào để hoài nghi.

“Ừ, vậy là tốt rồi...” Tươi cười từ ái của Vân Từ Hy vẫn không thay đổi, nếu như yêu nhau, thì hiện tại nàng rất hạnh phúc, vậy là tốt rồi.

“Còn ca ca? Khi nào thì ca ca cho Vân phủ thêm một nữ chủ nhân?” Tuổi của Vân Từ Hy thật sự không nhỏ, những con cháu thế gia khác bằng tuổi hắn trong kinh thành, đã sớm cưới vợ sinh con, đưa con còn có thể ra ngoài đánh nước tương* rồi ấy, Vân Từ Hy bởi vì hàng năm ở bên ngoài, cho nên đến nay vẫn lẻ loi một mình.

(*: 打酱油 = đóng nước mắm, mua nước mắm (HV: đã tương du), cách dùng từ trên mạng, thì đánh tương du (da jiangyou) chính là cười ngửa xem hoa, đi ngang qua.)

“Ha ha... vị hôn thê của ca ca không phải bị Nhiễm Nhiễm ném ra ngoài rồi à?” Vân Từ Hy cười nói, tuy rằng Vân Từ Hy không hỏi Vân Thanh Nhiễm đã làm gì với Thác Bạt Yến.

“Nếu ca ca hối hận, làm muội muội, chốc nữa sẽ mang trở về cho huynh.” Vân Thanh Nhiễm luôn rất thông suốt, nếu tự mình muốn nàng tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

“Vẫn cứ ném đi tốt hơn, bằng không Yến công chúa quá cuồng dã, ca ca sợ mình không chịu nổi.” Vân Từ Hy tự trêu chọc mình, hai người lúc này đang đùa giỡn với đối phương.

Vân Thanh Nhiễm đánh giá Vân Từ Hy một lượt, “Chắc chắn, khó mà nói, cuối cùng là Yến công chúa không chịu đựng được hay là ca ca huynh không chịu đựng được, thật sự rất khó nói nha!”

“Ha ha ha ha...” Vân Từ Hy bị Vân Thanh Nhiễm chọc cười.

Bên này, hai người ở dưới cây dong uống trà, chung quanh là những đóa hoa, dù đã vào thu, cũng có không ít hoa nhỏ rực rỡ nở rộ.

Trong phòng lại chỉ một mình thế tử gia đang yên lặng ôm bảo bối ấm giường của hắn.

“Gia, nương nương nói, nếu nước trong này lạnh rồi, thì ngài đổi một ít nước ấm, vào thu, trời sẽ mỗi ngày một lạnh hơn, thân thể của ngài phải càng thêm cẩn thận.” Chờ qua ít ngày nữa tới mùa đông, đến lúc đó thế tử gia lại càng thêm khô sở. Trước kia vừa đến mùa đông, thế tử gia sẽ không ra khỏi cửa, trong phòng sẽ để một hai chậu than, mỗi ngày quần chật da gấu da hổ da cáo, không được để thân thể gặp chút lạnh.

“Không ngại... có khách nhân đến Vân phủ, một lát nữa phải đi gặp khách rồi.”

“Gia nói Trần phi nương nương à? Chúng ta đã gặp nương nương, gia thân mình không thoải mái, những việc khác cứ giao cho Vân tướng gia tự mình xử lý là được.”

“Không phải Trần phi. Quân Kiệt, người đi ra ngoài bảo vệ thế tử phi.”

Nghe vậy Quân Kiệt cả kinh, ý của thế tử gia là nói, lát nữa sẽ có khách không mời mà đến? Nhưng nơi này là Vân phủ mà? Người nào to gan như vậy, dám đến Vân phủ giương oai? Đối với lời nói của Quân Mặc Thần, Quân Kiệt không có chút hoài nghi nào, gia tu vi cực cao, luôn có thể phát giác ra địch nhân tới gần sớm hơn bọn hắn rất nhiều.

Ám vệ Vương phủ đều do Vương gia nuôi dưỡng, mọi người kính trọng thế tử gia không chỉ vì hắn là người con duy nhất của Vương gia, mà càng là bởi vì bản thân thế tử gia đã khiến cho bọn họ tâm phục khẩu phục, trừ thân mình yếu bệnh này, thế tử gia chỗ nào cũng không kém hơn người khác!

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Quân Kiệt vội ra bên ngoài đi về hướng Vân Thanh Nhiễm và Vân Từ Hy.

Như Quân Mặc Thần dự liệu, quả nhiên có người to gan lớn mật ở trong Vân phủ có can đảm làm ra chuyện ám sát này, bởi vì bản thân chủ nhân những người này chính là người to gan lớn mật.

Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên muốn diệt trừ Vân Từ Hy, sẽ không có khả năng bởi vì thất bại lần trước thì lựa chọn buông tay, không thể mượn tay hoàng thượng khiến Vân Từ Hy mất đi địa vị thanh danh của hắn, thì Hách Vu Thiên trực tiếp phải người đến ám sát, phạm là chứng ngại vật ngăn cản hắn tiến đến trước ngôi vị hoàng đế, hắn đều không chút lưu tình mà đá văng ra.

Trong không khí chợt có sát khí, gió thổi qua những chiếc lá thu có chút khô héo phát ra tiếng xào xạc, ngay sau đó, mũi tên nhọn phá không mà đến, dày đặc mũi tên nhọn từ bốn phương tám hướng bay về phía hai người Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm ở giữa viện.

“Đình ——” Âm trà trên bàn đá bị mũi tên nhọn đâm thủng, vỡ vụn, nước trà bắn ướt mặt bàn.

Tay phải Vân Từ Hy còn đang băng bó, hắn tiến lên vừa muốn đem Vân Thanh Nhiễm bảo hộ ở trong ngực mình, lại thấy Vân Thanh Nhiễm không chút hoang mang cầm thanh kiếm bên cạnh Quân Kiệt, vung kiếm chém gãy từng mũi tên nhọn.

Quân Kiệt vốn là Quân Mặc Thần sai tới bảo hộ Vân Thanh Nhiễm, lúc này chưa kịp rút bảo kiếm ra thì bảo kiếm cũng đã rơi vào trong tay Vân Thanh Nhiễm rồi, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh chém rơi mưa tên, những đoạn tên gãy rơi bên chân trong vài phút ngắn ngủn đã bao trùm lên chân của bọn họ.

Bộ dáng thể tử phi nương nương đầu giống như càn hắc bảo vệ chứ?

Hiện tại ngược lại là hắn và Hầu gia thành đối tượng mà thể tử phi nương nương bảo hộ rồi, điểm này khiến Quân Kiệt rất bị thương, nương nương đều đoạt công việc của hắn, hắn sợ cứ như vậy bát cơm của hắn sẽ bị cướp mất!

Mưa tên qua đi, trong tường vây sân viện nhảy ra hơn mười hắc y nhân bịt mặt, mục tiêu tiến công của bọn hắn là Vân Từ Hy, nhưng đối với Vân Thanh Nhiễm, bọn hắn hiển nhiên rất ngoài ý muốn, lúc Hách Vu Thiên phái người đến đã nghĩ tay của Vân Từ Hy còn đang chịu tổn thương, trong Vân phủ lại không có cao thủ nào, muốn mạng của Vân Từ Hy cũng không cần tiêu phí khí lực quá lớn. Chẳng qua sau chuyện này sẽ khiến kinh thành xôn xao một trận, đối với lần này, Hách Vu Thiên đã không thêm dự ý.

Nhưng Hách Vu Thiên tuyệt đối không ngờ tới, người mình phái ra sẽ chịu lực cản lớn như vậy.

Vân Thanh Nhiễm kỳ thật đến bây giờ đều không sử dụng chiêu thức võ công, Hồng Dược thật sự không xứng chức sư phụ căn bản không hề dạy cho nàng, Thất Tuyệt Thương Lan mà đến cuối cùng bà mới truyền thụ cho Vân Thanh Nhiễm lại không hề có một chiêu số võ công bình thường nào.

Mà bản lãnh khác của Hồng Dược, Vân Thanh Nhiễm cũng không học được, cũng không phải là Vân Thanh Nhiễm không muốn học, mà là người ta căn bản không dạy, đã rời khỏi nhân thế rồi.

Như vậy nghiêm khắc nói tiếp, Vân Thanh Nhiễm thật sự không biết võ công, ít nhất không biết những chiêu thức võ công, chỉ có một thân nội lực sử dụng chưa thuần thục cùng với những chiêu thức giết người đoạt mệnh trực tiếp nhất mà kiếp trước mình học được mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm chính là dựa vào phương thức bản thân quen thuộc nhất cũng trực tiếp nhất là chém rơi những mũi tên nhọn bay tới, nàng có tốc độ, cũng có độ chuẩn xác.

Khuôn mặt Vân Từ Hy cũng đã rét lạnh, hắn nhảy vọt lên, nhẹ nhàng vút qua, tay trái đồng thời bẻ một cành dong, tuy rằng tay phải bị thương còn chưa dùng thuận lợi, dù trên tay không có bảo kiếm chỉ có một nhánh cây, khí thế của Vân Từ Hy vẫn không giảm.

Chứng kiến Vân Từ Hy phi thân mà đến, bọn sát thủ cả kinh, không phải hôm qua hắn mới trúng Y Lan Y Lan, tay phải còn bị thương ư? Vì sao giờ khắc này khí phách của hắn vẫn làm cho người ta sợ hãi đến vậy, giống như mãnh hổ sổ lồng.

Không, hắn không giống mãnh hổ, hắn ôn nhuận mang theo hơi thở nho nhã, công tử tuấn nhã giữa trần thế, tóc hắn bởi vì bị thương nằm trên giường nên không buộc lên như thường ngày, tóc dài tùy ý rủ xuống bởi vì động tác lúc này của hắn mà phiêu tán. Hắn trên không trung về nên từng bức tranh tình xảo, người trong bức họa giống như người cũng giống như tiên.

Mỗi kiếm một người, rèn luyện trên chiến trường mấy năm, Vân Từ Hy cũng không phải người sẽ hạ thủ lưu tình, công tử Khinh Hồng năm đó có lẽ còn có thể nương tay, Hầu gia hiện giờ sẽ không, cho dù hắn vẫn giống như năm đó cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, ấm áp như mặt trời tháng ba, hắn vẫn có thể ngậm cười lấy xuống thủ cấp của địch nhân, đây là đạo lý nhiều năm sa trường dạy cho Vân Từ Hy, hướng chỉ là phải bảo vệ báu vật mình trân quý nhất, vậy càng không thể nương tay!

Sát thủ cả kinh, biết dưới tình huống này bọn hắn muốn lấy tính mạng của Vân Từ Hy là điều không thể, kể hiện nay, chỉ có thể nghĩ biện pháp nhanh chóng đào thoát.

Mấy sát thủ nhìn chăm chăm vào gian phòng bên cạnh vốn thuộc về Vân Từ Hy, ở sau cửa sổ, có một nam nhân sắc mặt trắng bệch đang nhìn bên này, nam nhân này không hề nghi ngờ là thể tử gia của phủ Trấn Nam Vương.

Áp chế thể tử ôm yếu, bọn hắn còn có cơ hội có thể chạy trốn!

Không hề do dự, vài tên Hắc y nhân đi về hướng gian phòng.

Vân Thanh Nhiễm thấy thế, vội đuổi theo, ngay lúc Hắc y nhân sắp đi tới cửa phòng thì chặn trước mặt bọn hắn.

“Nam nhân của lão nương là người mà các người muốn động thì có thể động?” Vân Thanh Nhiễm cười lạnh nói.

“Đi theo tên ma ốm kia, người sống như quả phụ ngay cả mùi vị của nam nhân cũng không được hưởng qua, chúng ta giết hắn thay người, người không phải càng dễ dàng tái giá à?” Một hắc y nhân cầm đầu cười nhạo Vân Thanh Nhiễm.

Không hưởng qua mùi vị nam nhân?

Vân Thanh Nhiễm cười lạnh một tiếng, “Đầu củ cải nhà người còn không biết xấu hổ cười nhạo chày giã thuốc của thế tử gia nhà chúng ta?”

Ai nói nam nhân bị bệnh ở trong kia nhất định không làm được? Thân thể nàng hôm nay còn không thoải mái đây!

“Gi?” Hắc y nhân ngậy ra một lúc, cái gì mà đầu củ cải với cả chày giã thuốc?

Còn nữa, vẻ mặt trần trụi của nữ nhân này giống như đã hoàn toàn bộ nhìn thấu bọn họ là đang xảy ra chuyện gì hả?

“Ta nói người ngay cả nữ nhân của chính mình cũng không thỏa mãn được còn không biết xấu hổ đến cười nhạo người khác!” Vân Thanh Nhiễm nói xong kiểm trong tay nhắm thẳng vào vị trí dừng quần của mấy tên sát thủ trước mắt, “Lão nương hôm nay muốn cắt củ cải.”

Nụ cười tà khí trên mặt Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta không khỏi dâng lên một loại dự cảm không tốt từ tận đáy lòng.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa với nàng ta như vậy, chúng ta lên!” Bốn gã Hắc y nhân đồng loạt tiến lên, cũng không tin không đối phó được nữ nhân này.

Chiều thức mới ra, bảo kiếm trong tay mới xiết chặt vài phần, người trước mắt bỗng nhiên không thấy tăm hơi!

Kính sợ!

Sao lại thế này?

Bốn người vội nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm thân ảnh Vân Thanh Nhiễm ở khắp nơi, một người sống sờ sờ, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi?

“A ——”

Người còn chưa tìm được, một tên hắc y nhân trong đó đã phát ra một tiếng thét thảm thiết. Ba người còn lại vội vàng nhìn về phía người nọ, chỉ thấy dưới dừng quần người nọ một mảnh đỏ máu... Trên mặt đất bên dưới đã chảy một bãi máu, quần dạ hành màu đen đều bị máu nhuộm dần, hắn ta không chống đỡ được thân thể của chính mình, té trên mặt đất, tựa như một con gà trống bị cắt đứt yết hầu lấy hết máu đang gầy dựa một lần cuối cùng trước khi chết.

Lung ba người chợt lạnh, bọn hắn không thấy được đối phương ra tay như thế nào!

Đang nghĩ ngợi, bất chợt lại một người kêu thảm ra tiếng!

“A —— a a —— mệnh căn của ta ——”

Lại một người ngã xuống...

Củ cải này, cắt thật sự mất hồn mà...

Hai người khác bị dọa không nhẹ, đang suy nghĩ nếu không cứ cầm túi thuốc độc bọn hắn giấu ở trong kẻ rặng tự sát cho rồi, dưới thân đã gặp phải đái ngọc không thuộc mình giống như hai người trước.

Đợi sau khi giải quyết xong bốn người, cả người Vân Thanh Nhiễm dựa vào cửa xui xẻo trượt xuống. Thất Tuyệt Thương Lan quả nhiên không để dùng một chiêu so với một chiêu càng tốn sức hơn, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng Thuần Di Tuyệt, Hồng Dược từng nói, mặc dù nàng được Thông Linh Bảo Ngọc lựa chọn, nhưng sử dụng Thất Tuyệt Thương Lan vẫn sẽ đặc biệt tốn sức và hại thân.

Bốn người trên mặt đất còn ba người đang kêu rên, người thứ nhất bị thương đã đình chỉ kêu rên, không biết là đau đến bất tỉnh hay là mất máu quá nhiều nên chết rồi.

Cửa bị mở ra, Quân Mặc Thần nhẹ nhàng bế Vân Thanh Nhiễm lên, kéo nàng vào trong lòng của mình.

Đồ ngốc...

Quân Mặc Thần ở trong phòng tuy rằng không nhìn thấy việc xảy ra ngoài cửa, nhưng có thể nghe thấy. Đương nhiên cũng nghe được Vân Thanh Nhiễm nói câu kia: nam nhân của lão nương là người các người muốn động thì có thể động?

Dù xưng hô không đủ thủy mị, lại là tính tình của nàng, tình cảm thật sự của nàng.

“Thế tử gia quần áo của ta rất bẩn.” Trên quần áo của Vân Thanh Nhiễm đã dính đầy bụi bặm.

“Bản thế tử tạm thời không chê nàng bẩn.”

“Không chê thì người cũng không cần phải ôm như vậy chứ.” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy không tự nhiên, bản thân đã lớn từng này, giữa ban ngày ban mặt bị Quân Mặc Thần ôm vào trong ngực, nếu Quân Mặc Thần lúc này là đứng, thì đây chính là một cái ôm công chúa tiêu chuẩn.

Vân Thanh Nhiễm vẫn cho rằng mình và kiểu ôm công chúa trong thần bí mang theo tình cảm của nữ tử này không có duyên phận.

“Hiện tại bản thể tử có hơi lạnh, bảo bồi ấm giường kia cũng lạnh rồi, đành phải ôm tạm nàg.”

Thì ra thể tử gia ngài ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào trong ngực là một việc rất miễn cưỡng à? Ngài ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, thật sự ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng á!

Lúc này, mười một người khác cũng bị Vân Tử Hy giải quyết sạch sẽ, lúc Vân Tử Hy đối ẩm với Vân Thanh Nhiễm là một thân quần áo màu lam nhạt, sạch sẽ, tươi mát thanh nhã, lúc này sau khi giải quyết mười mấy tên sát thủ, trên người của hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ giống như hắn chưa từng giao thủ với người khác.

Điều này làm cho Quân Kiệt đang đi theo phía sau Vân Tử Hy trở về rất thương cảm, trong mười một người kia thì mười người là Vân Tử Hy đối phó, chỉ có một người là do hắn chế ngự, kết quả trên người của hắn hoặc nhiều hoặc ít đều dính bụi đất, mà Vân Tử Hy thì không nhiễm một hạt bụi nhỏ, lần này hắn xem như đã kiến thức được thân thủ của Vân Tử Hy, cũng hiểu rõ nguồn gốc danh xưng công tử Kinh Hồng này của hắn.

Công tử Kinh Hồng, Vân Tử Hy hẳn việc nghĩa không từ, nhận quả xứng đáng!

Vân Tử Hy nhìn thấy bộ dáng Vân Thanh Nhiễm được Quân Mặc Thần ôm vào trong ngực, đau lòng.

“Nhiễm Nhiễm muội làm sao vậy? Có phải bị thương rồi không, muốn tìm đại phu đến xem không?” Vân Tử Hy không xác định Vân Thanh Nhiễm có phải đã bị thương hay không.

“Không sao, ái phi của bản thể tử mới tập võ không mấy ngày, lúc ngênh địch có chút nóng vội, thương tổn đến chính mình.” Quân Mặc Thần trả lời thay Vân Thanh Nhiễm.

“Nhiễm Nhiễm, làm việc thì không thể nóng vội, nếu muội muốn tập võ, qua mấy ngày ca ca dạy muội là được, lần sau cẩn thận đừng thương tổn chính mình nữa, biết không?” Vân Tử Hy nghe Quân Mặc Thần nói Vân Thanh Nhiễm không có trở ngại mới yên lòng.

Lại nhìn bốn người dưới đất, một đám biểu tình dữ tợn sống không bằng chết, trong miệng ba người phun ra máu đen, chắc là biết mình vô vọng còn sống, nên cắn nát độc dược trong miệng, tự vận.

Không bao lâu, chuyện có thích khách xâm nhập Vân phủ đã truyền ra, tự nhiên cũng kinh động đến Trần phi nương nương hiện giờ đang ở trong Vân phủ.

“Ca ca, tay huynh ——” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, bởi vì lòng bàn tay Vân Tử Hy lộ ra màu đen, máu đen ngấm vào băng vải trắng, lộ vẻ đặc biệt rõ ràng, nếu miệng vết thương nứt ra, thì máu máu chảy ra hẳn là màu đỏ, mà không phải màu đen.

Đây rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

Vân Tử Hy bởi vì tiếng kêu của Vân Thanh Nhiễm mới nhận thấy dị trạng tay phải của chính mình, hắn cũng không cảm giác được đau đớn, là không hề nhận thấy được.

“Sao có thể?” Vân Tử Hy cũng không hiểu lòng bàn tay của mình tại sao lại chảy ra chất lỏng màu đen.

Hắn không nhanh không chậm cởi bỏ băng vải trên tay, chỉ thấy miệng vết thương vốn đang kết vảy đỏ tươi lại bị nứt ra, hơn nữa lòng bàn tay một mảnh đen nhánh, màu đen tràn ra tới chỗ cổ tay hắn.

Trúng độc ư?

Chuyện xảy ra khi nào?

Nếu như là vừa rồi trong lúc giao thủ bị đối phương hạ độc, vậy thân thủ đối phương có thể quá nhanh rồi không, nhanh đến mức Vân Tử Hy không hề phát hiện ra cái gì? Điều đó không có khả năng, ít nhất từ kết quả giao thủ, trong mười mấy người của đối phương không có cao thủ như thế.

Vân Thanh Nhiễm ngưng mi, bởi vì nàng nghĩ tới một loại khả năng. Thuốc hôm nay của Vân Tử Hy là từ ngự y do Trần phi nương nương mang đến!

“Ta muốn đi gặp Trần phi nương nương, nghe xem nàng ta giải thích chuyện này thế nào.” Vân Thanh Nhiễm nói với Vân Tử Hy và Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm đang định đi tìm Trần phi, lại không ngờ Trần phi đã sớm rời khỏi Vân phủ trước một bước, nói là đột nhiên thân thể không thoải mái nên vội vàng hồi cung, bởi vì Vân Tử Hy đang dưỡng thương, nên không kinh động hắn.

Lúc Trần phi nương nương đến trên dưới cả phủ đều đi ra tiếp giá, trường hợp này, thân phận này, vì sao lúc đi lại lặng yên không một tiếng động, thậm chí có thể nói là lén lút? Đây rõ ràng là biểu hiện có tật giật mình!

Nếu Vân Từ Hy lúc này không động võ với người khác, độc tính không phát ra nhanh như vậy, đương nhiên cũng sẽ không nhận thấy dị trạng ở lòng bàn tay của hân, có lẽ còn phải đến ngày mai mới có thể biết vấn đề trong lòng bàn tay, khi đó Trần phi đã sớm rời đi rồi.

Tìm đại phu của Vân phủ đến xem, nhưng không tra ra vấn đề gì, ngay cả trúng độc gì cũng không biết.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm dĩ nhiên nghĩ tới Mộc Bách Dương và Mộ Dung Tu... Chỉ là... hai người bọn họ...

Quên đi, trước tiên tìm người đến rồi nói sau!

Đề Quân Kiệt chạy về vương phủ đón Mộc Bách Dương và Mộ Dung Tu tới.

“Mẫu thân ——” Mộ Dung Tu vừa vào cửa đã lao đến bên Vân Thanh Nhiễm, trên mặt còn mang theo nụ cười ngọt ngào của trẻ con.

Vân Thanh Nhiễm giống như nhìn thấy một con ruồi lớn bằng nắm tay đang múa ba lê trước mặt nàng...

“Mẫu thân, vì sao lâu như vậy người cũng không đến thăm Tu Nhi? Tu Nhi rất nhớ người nha...” Mộ Dung Tu hết sức trẻ con lôi kéo tay Vân Thanh Nhiễm làm nũng, ủy khuất chết người.

Không cần phải nói, Mộc Bách Dương trị liệu cho Mộ Dung Tu còn không có tiến triển gì, chẳng những không có, dường như còn có khuynh hướng tăng thêm, hân hiện tại càng như trẻ con, làm cho người ta cảm giác giống một đứa nhỏ tám tuổi vậy.

Mộc Bách Dương vốn muốn chờ bệnh của Mộ Dung Tu tốt lên mới chôn cất Hồng Dược, ít nhất để con trai của nàng đưa tiễn nàng đoạn đường, chỉ là với tình huống này, tựa hồ rất không có khả năng.

“Mẫu thân, ông ta thật sự là phụ thân của Tu Nhi à? Vì sao mẫu thân không ở cùng với phụ thân?” Mộ Dung Tu rất khó hiểu hỏi han, cũng bởi vì phụ thân không ở cùng một chỗ với mẫu thân, hân cũng rất lâu không được gặp mẫu thân rồi!

Người không rõ tình huống bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, một nam nhân thân cao bảy thước có thừa thể nhưng lộ ra vẻ mặt trẻ con như vậy không nói, còn lôi kéo một nữ nhân nhỏ tuổi hơn hân gọi “mẫu thân”?

“Ài... bởi vì mẫu thân và cha người... ly hôn... à không, là hòa ly, sau đó nương người là ta tái giá cho vị thế tử gia này, sau này hân chính là cha dượng của người, biết không?” Vân Thanh Nhiễm giải thích, xem ra nàng rất có thiên phú lừa gạt tiểu hài tử!

Mộ Dung Tu gật gù đầu, “Vậy sau này Tu Nhi có thể sống chung với mẫu thân và cả cha dượng, không ở chung với phụ thân không?”

“Không thể!”

Người trả lời là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ... trẻ em trưởng thành nên sống độc lập, khụ khụ... Đứa trẻ ý lại cha mẹ thì sẽ không được cha mẹ yêu thương.” Quân Mặc Thần “nghiêm trang” giáo dục, với vẻ mặt “Ta là từ phụ”.

Lời nói của Mộ Dung Tu khiến Mộc Bách Dương đang chắn trị cho Vân Từ Hy lắc đầu liên tục, ai, đây là ông trời trừng phạt ông mà... Hồng Dược à Hồng Dược, ta thà rằng người chết là ta, chỉ ít có nàng đang ở đây, Tu Nhi nó sẽ sống tốt.

Mộc Bách Dương xem xét mạch tượng của Vân Từ Hy, lại cũng không tra ra kết quả giống đại phu trước.

Ông tự giễu nói, “Nàng ấy đúng là nói một chút cũng không sai mà, ta chính là lang băm, y thuật mà bản thân vẫn lấy làm kiêu ngạo vẫn kém hơn nàng ấy, càng khó nói những thứ khác.” Phần đau thương kịch liệt này theo Hồng Dược qua đời đã trở thành tiếc nuối mà vĩnh viễn ông cũng gạt đi được, “Nếu là nàng ấy, hân là sẽ biết.”

“Mẫu thân, Tu Nhi biết vị kia ca ca trúng độc gì nha!” Mộ Dung Tu không biết tiến đến trước mặt Vân Từ Hy từ khi nào, sau khi xem xét một phen đã giống như tranh công chạy tới nói với Vân Thanh Nhiễm.

Ông trời của ta à, đây chính là ca ca Vân Thanh Nhiễm đó, người gọi Vân Thanh Nhiễm là mẫu thân, lại gọi ca ca nàng là ca ca, vai vế không phải chỉ rối loạn bình thường đâu.

“Người nói người biết đây là độc gì?” Y thuật của Mộ Dung Tu là học từ Hồng Dược, y thuật ở trên Mộc Bách Dương cũng không có gì quá kỳ quái, chỉ có điều hiện giờ hân cũng đang sinh bệnh.

“Vâng!” Mộ Dung Tu nhu thuận gật đầu, một bộ dáng đứa trẻ ngoan.

“Là độc gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Không phải độc, chỉ là một loại thực vật tên là hắc mỡ mỡ*, nếu bị dịch nhựa của nó dính vào vị trí miệng vết thương, sẽ biến thành bộ dạng này, nhìn qua rất giống bệnh trạng trúng độc, làm người ta lầm tưởng là mình bị trúng kịch độc. Nhưng trên thực tế là không độc, sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì đối với thân thể người.”

(*: 黑姥姥 – bà ngoại đen =)) đã tra và k có :v)

Loại thực vật hắc mỗ mỗ này rất hiếm thấy, đại phu y sinh bình thường đều chưa từng thấy qua, cho dù là Mộc Bách Dương cũng không biết thứ này, cũng không biết còn có vật như vậy tồn tại, nếu không có Mộ Dung Tu, tất cả mọi người sẽ đều nghĩ là Vân Từ Hy trùng kích độc.

“Mẫu thân, Tu Nhi không thuộc sai chứ?” Mộ Dung Tu nói xong còn nhìn Vân Thanh Nhiễm đầy chờ mong, rõ ràng là một đứa nhỏ muốn được mẫu thân của mình khen ngợi.

Mộ Dung Tu... trong quá trình hắc trưởng thành, rốt cuộc đã khát vọng tình thương của mẹ đến cỡ nào... hắc áp lực quá lâu, cho nên Hồng Dược vừa chết, hắc đã biến chính mình thành một đứa bé như vậy... Một đứa bé mà hắc từng hi vọng được làm nhưng không thể...

“Ừ, Tu Nhi thực ngoan, Tu Nhi thật thông minh.” Vân Thanh Nhiễm khen ngợi Mộ Dung Tu, nam nhân này quả thật làm cho lòng người chua xót, “mẫu thân” nằng đầy cũng không thể không làm.

Nếu được này thật sự do Trần phi làm, như vậy mục đích của nàng ta là gì đây? Không muốn hại Vân Từ Hy, rồi lại chế tạo ra hiện tượng trùng kích độc giả cho hắc?

Bởi vì Vân Từ Hy có chuyện đột phát, lúc Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm trở lại vương phủ thì trời cũng đã tối rồi, Mộc Bách Dương và Mộ Dung Tu cũng đi theo bọn họ trở về.

“Mẫu thân, mẫu thân... đêm nay Tu Nhi muốn cùng ngủ với mẫu thân...” Mộ Dung Tu lôi kéo tay Vân Thanh Nhiễm không chịu buông ra, nói cái gì cũng không chịu đi theo Mộc Bách Dương quay về hậu viện.

Nếu hắc chỉ có bộ đáng bảy tám tuổi, cho dù hắc không phải con trai ruột của mình, Vân Thanh Nhiễm cũng không để ý mà ngủ cùng hắc... Nhưng xin nhờ, tâm trí hắc biến thành bảy tám tuổi, thân thể cũng không có cơ rút lại!

Ngủ cùng nàng? Chẳng phải là quang minh chính đại đội nón xanh cho thế tử gia à?

“Mẫu thân... hôm nay Tu Nhi cùng ngủ với nương... Tu Nhi không đi...” Hai tay Mộ Dung Tu gắt gao cầm lấy cánh tay Vân Thanh Nhiễm không buông, chỉ kém ngồi dưới đất khóc cho Vân Thanh Nhiễm xem.

“Khụ khụ khụ... ‘Nhi tử’ của ái phi thật sự là thân thiết... khụ khụ khụ... Ái phi thiện lương như vậy, không nên cự tuyệt mới đúng.” Quân Mặc Thần ở một bên xem kịch vui, một bàn tay hắc nâng đầu mình, khoe miệng hơi cong lên, trong đôi mắt có ý đùa cợt.

Khoe miệng Vân Thanh Nhiễm hơi co giật, thế tử gia, ngài có thể đừng thêm phiền nữa không?

“Cái đó Tu Nhi, ngươi hãy nghe ta nói, ngươi đã trưởng thành, là đại hài tử, không thể ngủ chung với mẫu thân nữa.”

“Vì sao?” Bệnh của Mộ Dung Tu cũng không phải nghiêm trọng bình thường đâu!

“Bởi vì mẫu thân ngủ chung với phụ thân rồi.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

“Tu Nhi cũng có thể giống phụ thân mà.” Mộ Dung Tu cảm thấy lời Vân Thanh Nhiễm nói căn bản không phải lý do.

“Không thể.” Nói đùa gì vậy!

“Có gì mà phụ thân có thể làm được, nhưng Tu Nhi lại không thể chứ?”

“Có! Phụ thân có thể mài đậu hoa với mẫu thân, ngươi không thể!”

“Cái gì là mài đậu hoa?”

“Một môn kỹ thuật rất cao thâm! Ngươi không hiểu đâu!”

“Tu Nhi có thể học, cái gì Tu Nhi cũng có thể học! Tu Nhi rất ngoan rất thông minh mà!” Mộ Dung Tu nóng nảy.

“Ngươi đương nhiên có thể học, nhưng ngươi không thể thực hành với mẫu thân, biết không?” Vân Thanh Nhiễm đối với nhi tử “tiện nghi” này không biết phải nói gì, Hồng Dược à Hồng Dược, chỉ nói ta kế thừa vị trí giáo chủ của bà, không nói ngay cả con tra bà cũng phải tiếp nhận mà! Lão nương năm nay mới mười sáu tuổi, còn không lớn tuổi bằng con trai bà đâu!

“Khụ khụ khụ...” Sau đó Quân Mặc Thần giống như đã xem kịch hay đủ rồi, tính toán mở miệng quý của hắc, “Khụ khụ khụ... mài đậu hoa... chính là bí pháp... không truyền ra ngoài của bản thể tử và ái phi, không thể... tùy tùy tiện tiện nói cho người khác biết, đứa nhỏ hư, muốn mài đậu hoa, trở về... luyện vài năm cho tốt đi! Khụ khụ... Quân Kiệt, đi tìm nữ tử thích hợp đến dạy đứa nhỏ hư này mài đậu hoa...”

Quân Kiệt không hiểu ra sao, gia, cái gì là mài đậu hoa? Thuộc hạ cũng không biết mà! Có thể giải thích cho thuộc hạ một chút trước không?

Đáng thương Quân Kiệt tràn đầy nghi hoặc trong lòng, cũng không dám hỏi, đành phải mang theo nghi hoặc đi tìm nữ nhân, tìm nữ nhân thích hợp mài đậu hoa với Mộ Dung Tu thần chí không rõ? Cái dạng nữ nhân gì thích hợp mài đậu đây? Nếu không đi tìm Tây Thi đậu hủ? Nàng ta hắc sẽ mài ha!

Không đúng, thế tử gia, ngài và thế tử phi khi nào thì học thuật mài đậu hoa chứ? Còn nữa, đậu hoa có dùng để mài à? Đậu tương mới dùng để mài chứ, đậu hoa đã mịn rồi mà! Rồi loạn rồi loạn!

Quân Mặc Thần lôi kéo Vân Thanh Nhiễm quay về gian phòng của bọn họ.

“Thế tử gia, hôm nay không phải mừng một cũng không phải mừng mười, hơn nữa hôm nay chúng ta đều mệt chết rồi.” Vân Thanh Nhiễm thấy Quân Mặc Thần chậm chạp không đi, nói với hắn.

Nói là nói như vậy không sai, có điều thế tử gia vẫn không có một chút ý tứ muốn rời khỏi.

“Hôm nay nghe ái phi nói, hình như rất bất mãn với bản thế tử, hử?” Quân Mặc Thần dùng âm mũi nặng nề “hử” một tiếng, âm cuối cao lên, mang theo ý tứ khiêu khích nồng đậm.

“Ta khi nào thì bất mãn với ngươi chứ?” Vân Thanh Nhiễm nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, tuy rằng có hơi nhiều chuyện, nhưng nàng rất khẳng định bản thân không nói lời gì biểu hiện ra mình bất mãn đối với thế tử gia mà.

“Khụ khụ... chày giã thuốc của bản thế tử khiến ái phi không vừa lòng, khụ khụ khụ... Nhà người ta là củ cải, bản thế tử là chày giã thuốc... Khụ khụ khụ...”

Quân Mặc Thần theo bản năng đem củ cải trong miệng Vân Thanh Nhiễm lý giải thành củ cải trắng, mà Vân Thanh Nhiễm nói... thật ra là cà rốt, cho nên, hiểu lầm lớn rồi!

(萝卜: củ cải, 白萝卜: củ cải trắng, 胡萝卜: cà rốt =)))

“Đây không phải khen ngươi à? Sao có thể là ta bất mãn với ngươi chứ?” Nàng thật sự không có một chút ý tứ bất mãn đối với hắn nha! Nếu nói không vừa lòng, cũng nên là không vừa lòng cái khác? “Thấy thế nào cũng là chày giã thuốc lớn hơn mà...”

“Hử?” Quân Mặc Thần lại “hử” một tiếng.

“Không thì chúng ta đi phòng bếp lấy cà rốt đến so xem?”

Thì ra là cà rốt!

“Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ... ái phi nói chính là... cà rốt?”

“Nếu không thì sao đây?” Vân Thanh Nhiễm hồ nghi nhìn chằm chằm Quân Mặc Thần trong chốc lát, sau đó nở nụ cười, “Thì ra gia tướng thần thiếp nói là củ cải trắng à, thần thiếp biết sai rồi, không nói rõ, không biết như vậy đã làm thương tổn đến tâm hồn trẻ thơ của thế tử gia ngài, thần thiếp tội ác tày trời!”

Vân Thanh Nhiễm vừa cười vừa nói ra “tội ác tày trời” ngược lại một chút thành ý cũng không có.

Nữ nhân này, nàng không biết vấn đề này rất nghiêm trọng à? Quân Mặc Thần tức giận nghĩ trong lòng. Trừ việc này, hôm nay còn có một chuyện khiến thế tử gia càng thêm buồn bực.

Vì thế thế tử gia đứng lên, một tay ôm lấy Vân Thanh Nhiễm.

“Ái phi lúc này thần sắc trái lại rất không rồi!” Ngữ khí Quân Mặc Thần cũng không giống như lời hắn nói.

Nói xong Quân Mặc Thần ấn Vân Thanh Nhiễm lên trên tường, còn là đưa lưng về phía hắn.

Trước người Vân Thanh Nhiễm là vách tường có chút lạnh lẽo, mà phía sau là lồng ngực Quân Mặc Thần, hai nhiệt độ kỳ thật cũng không kém nhau bao nhiêu.

Nếu như nói còn có cái gì là nóng, thì chính là hơi thở ấm nóng phả ra từ trong miệng Quân Mặc Thần, hơi nóng phả lên trên cổ, lỗ tai Vân Thanh Nhiễm.

“Ái phi hôm nay ngược lại hiển ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng... Thế nhưng một người đối phó bốn gã sát thủ, khụ khụ...” Quân Mặc Thần rõ ràng đang tức giận, giận Vân Thanh Nhiễm lại không để ý thân thể của chính mình, nàng có thể không gan dạ như vậy không?

Đương nhiên, Quân Mặc Thần vừa tức giận cũng vừa vui vẻ, bởi vì nàng nói nam nhân của nàng người khác không thể động, nàng đang tận lực bảo hộ hắn...

Quân Mặc Thần như trừng phạt găm cán cổ Vân Thanh Nhiễm, hắn còn thật sự dùng tới răng nanh...

Chương 105: Thế Tử Gia Bị Đè

“Ừm... người có thể không áp ta chặt như vậy không hả?” Ngực nàng vốn đã không lớn rồi, giờ bị Quân Mặc Thần ép ở giữa hán và bức tường, cảm giác thật không dễ dàng gì ngực mới lớn hơn một chút cũng sắp bị ép trở về rồi.

“Không được.”

“Vậy người muốn như thế nào đây?” Vân Thanh Nhiễm có chút buồn bực...

Trừ việc đè lên nàng ra, còn cả tay hán nữa, nó đang đè vào đâu vậy hả?

“Nơi này, còn đâu không?”

Lúc hỏi Vân Thanh Nhiễm vấn đề này, tay Quân Mặc Thần nhẹ nhàng ấn xuống một chút, khiến trên mặt Vân Thanh Nhiễm lan ra rặng mây hồng, hỏi thì hỏi, sao lại vừa hỏi, vừa động thủ chứ.

“Quân tử động khẩu không động thủ, uống người còn họ Quân đó...”

Vân Thanh Nhiễm lấy cái tay có hạnh kiểm xấu kia ra.

Mới vừa động chột nghe nam nhân phía sau nói: “Ngoan, đừng lộn xộn, sẽ làm đau nàng.”

Hiện tại rốt cuộc là ai không ngoan đây hả?

“Nói cho ta biết, sau này còn dám làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa không?”

“Chuyện nguy hiểm gì?”

“Hôm nay sao lại chạy tới ngăn cản những tên sát thủ đó, giao cho Quân Kiệt bọn hán là được rồi.”

“Ta không đến nhanh chút thì tên ma ốm nhà người không phải thành con tin rồi à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

“Khụ khụ khụ... khụ khụ, cho nên nói, ái phi lo lắng cho bản thể tử?” Cho nên cũng không quan tâm đi ngăn cản đám sát thủ này ư?

“Nếu như người bị uy hiếp, chúng ta sẽ rất khó xử lý đó.” Vân Thanh Nhiễm bổ sung nói.

“Nàng!...” Vừa mới dấy lên một chút hỏa khí vui sướng lại bị Vân Thanh Nhiễm tự mình dập tắt.

Ngực Quân Mặc Thần như bị thứ gì đó ngăn chặn, nàng không thể nói gì dễ nghe chút à? Cho dù là lửa hán cũng được mà, không biết thật ra hán rất dễ lừa ư?

“Ai ——” Vân Thanh Nhiễm kêu một tiếng đau đớn, tên hỗn đản này, hán đang làm gì hả? Tay hán đang động loạn nơi nào kia!

“Không ngoan, phải phạt ——” Quân Mặc Thần đổi nói.

“Quân Mặc Thần ——” Vân Thanh Nhiễm rầu rĩ gọi nam nhân hỗn đản đang ép lên nàng ở phía sau một tiếng.

“Ừ?” Quân Mặc Thần tựa hồ còn trừng phạt tới nghiến, gặm cắn lại liếm lên, khiến cổ Vân Thanh Nhiễm có cảm giác ướt át.

“Ta khuyên người mau dừng tay.”

“Lý do?”

“Nếu khai mào dục vọng của ta, lúc ấy ta hóa thân thành sói bỏ nhào vào người, xem người có dễ chịu!”

“Cầu cũng không được!” Quân Mặc Thần cười nói.

“Ha ——” Vân Thanh Nhiễm bỗng cười một tiếng, “Đây chính là tự người nói ha.”

Nói xong, chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm xoay người một cách xinh đẹp, đổi một trăm tám mươi độ với vị trí của Quân Mặc Thần, nhất thời, người bị đè ở trên tường từ Vân Thanh Nhiễm biến thành Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm giữ hai tay Quân Mặc Thần ở sau lưng, để cho hắn không thể tiếp tục “làm xằng làm bậy”. Thế tử gia “yếu đuối nhỏ gầy” bị thế tử phi “uy vũ hùng tráng” phản công.

Nghĩ đến tường rất lạnh, không thích hợp với thế tử gia hắn, Vân Thanh Nhiễm ngừng một lúc rồi chuyển Quân Mặc Thần đến chiếc giường êm trong phòng, trên giường trải một tầng nệm êm thật dày, bên trên còn trải một tấm da hổ, lại mềm vừa ả.

“Khụ khụ khụ... ái phi, nàng làm gì vậy?” Quân Mặc Thần với bộ dáng tiểu tức phụ mặc đánh mặc oán, ngược lại lộ chút điềm đạm đáng yêu.

Về mặt của hắn biến đổi rất nhanh!

Trên mặt là vẻ ủy khuất của tiểu tức phụ, trong ánh mắt lại tràn đầy ý cười, thế tử phi của hắn lộ ra móng vuốt nhỏ rồi đây.

“Trà thù.” Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười tà khí phun ra hai chữ, lại tìm một sợi dây tơ, trói hai tay thế tử gia lại, sau đó đè thân lên, “Nhìn kỹ thì thế tử gia nhà chúng ta không phải mê người bình thường đâu nha!”

Vân Thanh Nhiễm như một cái nữ lưu manh vươn tay vuốt ve hai má Quân Mặc Thần, như một tên quyền quý đang trêu chọc tiểu thư chưa xuất giá nhà ai. Bàn tay mềm mại sờ soạng khuôn mặt Quân Mặc Thần một lần, lau đi không ít dầu, sau đó còn không thỏa mãn đi động xuống dưới.

“Xoạt ——”

Vân Thanh Nhiễm xé mở quần áo trước ngực Quân Mặc Thần, lộ ra một phần nhỏ bộ ngực trắng nõn của hắn, sờ chắc không có một chút thịt thừa, lồng ngực có vẻ mảnh khảnh với màu da như bạch ngọc cũng không có cơ thịt rõ ràng, xúc cảm non nà.

“Khụ khụ khụ... ái phi cần phải nhẹ chút nha, thế cốt bản thế tử không tốt...” Quân Mặc Thần cười nhìn Vân Thanh Nhiễm “làm gì tùy thích” với chính mình. Trong ánh mắt mang theo sùng nịch của hắn đối với nàng, thế tử gia nào có yếu như vậy! Người ta nhẹ nhàng đẩy một cái là có thể bị đè xuống? Đây không phải đặc quyền của thế tử phi nương nương à!

“Vậy à? Thần thiếp còn tưởng rằng sau khi lên giường thì thế cốt của thế tử gia sẽ đổi sang khỏe mạnh, tuy rằng bệnh trên người gia không ít, cũng không phải toàn thân trên dưới đều không dùng được, có nhiều chỗ vẫn rất tốt mà!” Vân Thanh Nhiễm cười tà nói, lúc nói chuyện ánh mắt còn vòng vo trên người Quân Mặc Thần mấy vòng.

“Khụ khụ khụ... có lẽ là viên long đăng hồ diệu mà mấy ngày nay mẫu phi chuẩn bị cho bản thế tử đã có tác dụng... Khụ khụ khụ... ái phi muốn thử một chút không?”

Vương phi nương nương đáng thương, vô tội gánh oan thay con trai của bà.

Đáng thương Vương Phi nương nương từng có một lần trước đó, cho nên lời này nói ra thật sự có sức thuyết phục mấy phần, có trời mới biết từ sau lần Vương phi nương nương gây họa đó thì không dám đưa đồ đại bổ gì qua Kim Dật Hiền nữa.

“Không cần ——” Vân Thanh Nhiễm không muốn ném lại cái loại cảm giác toàn thân như bắt lửa, thân thể như không phải của mình kia một chút nào, nàng không thích cái loại cảm giác không khống chế được này, nhất là ở dưới tình huống không khống chế được còn rất có thể làm ra chuyện khiến nàng hối hận cả đời.

Dựa theo lời thế tử gia nói, đêm hôm đó hắn sờ dĩ... là bởi vì tác dụng của viên long đăng hồ diệu gì đó à?

“Thế cốt thần thiếp rất tốt, cho dù không có viên thuốc gì kia, cũng có thể hầu hạ gia đến thoải mái khoan khoái, chỉ sợ thân thể của gia ăn không tiêu thôi!” Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn sắm vai một nữ lưu manh, chính nàng cũng cảm thấy bản thân lúc này giống như một công tử hạ lưu đi kỹ viện.

Nói xong, Vân Thanh Nhiễm ở trên ngực Quân Mặc Thần sờ soạng mấy cái.

“Ưm hừ ——” Quân Mặc Thần cắn môi kêu rên một tiếng, trên khuôn mặt tuần mĩ lộ ra thần sắc ba phần không tình nguyện bảy phần rất mất hồn.

Sắc mặt Quân Mặc Thần vẫn tái nhợt trắng bệch, có điều gắn với tư thái bị bắt buộc bày ra lúc này của hắn, cùng với lồng ngực trần trụi lộ ra da thịt mê người kia, muốn không suy nghĩ lung tung cũng khó mà...

Ánh mắt Quân Mặc Thần híp lại, bộ dạng như rất hưởng thụ.

Ánh mắt híp lại kia đang vụng trộm quan sát về mặt Vân Thanh Nhiễm giờ phút này.

Bởi vì động tác quá lớn, quần áo của Quân Mặc Thần càng tuột xuống dưới, lộ ra bờ vai cùng một chút da thịt sau lưng của hắn, khiến đáng về hắn hiện giờ càng lộ ra mị thái...

Vân Thanh Nhiễm dừng ánh mắt ở trên vai Quân Mặc Thần, bởi vì bên trên có hai dấu răng hồng hồng rất rõ ràng.

“Dấu này, sẽ không phải là đêm hôm trước ta làm ra chứ?” Vân Thanh Nhiễm ngừng lại, chỉ vào bả vai Quân Mặc Thần hỏi hắn.

Quân Mặc Thần từ ánh mắt Vân Thanh Nhiễm nhìn về đầu vai của chính mình, nơi đó có hai dấu răng xinh xắn đáng yêu, như hai đoá mai hồng nở rộ ở trên bả vai tuyết trắng của hắn, rất rõ ràng.

“Khụ khụ khụ... ái phi nói xem?”

Vân Thanh Nhiễm chạm lên, ở bên cạnh hai dấu răng lại cắn một cái, lần cắn này không nặng, chỉ lưu lại một dấu răng nhọt nhọt.

So sánh một chút, kết quả... hai cái dấu răng đó thật sự đúng là nàng lưu lại! Chứng cứ vô cùng xác thực!

Vân Thanh Nhiễm lặng im một phút đồng hồ, nàng vì chính mình mà bị ai, thì ra nàng động tình cũng đáng sợ như vậy, xem ra nữ nhân là một loài động vật đáng sợ không sai chút nào.

Trừ bỏ dấu răng kia, sau lưng Quân Mặc Thần còn có mấy vết ngón, màu sắc đã không còn đỏ tươi, mà lộ ra màu đỏ sẫm, nhưng vẫn có thể phân biệt được đó là không lâu trước mới thêm vào.

Không cần phải nói, khả năng 90% là nàng làm.

Quân Mặc Thần biết Vân Thanh Nhiễm đã phát hiện những thứ gì còn cố ý hỏi nàng, “Khụ khụ khụ... ái phi muốn bồi thường bản thể tử như thế nào đây?”

“Bồi thường cái gì? Ta nguyện ý cắn ngài chứng minh ngài rất đẹp cũng rất ngon miệng, còn muốn sao? Hôm nay tâm tình thần thiếp không tệ, tặng ngài miễn phí.”

Vân Thanh Nhiễm thoải mái hồi đáp.

“Khụ khụ khụ...” Câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm khiến thế tử gia ho khan một hồi, nữ nhân này... thật đúng là có bản lĩnh tức chết hần...

Vân Thanh Nhiễm đuổi cái lưng mệt mỏi, lại ngáp một cái, “Thời gian không còn sớm, thế tử gia cũng đến lúc nên trở về phòng nghỉ ngơi rồi, Quân Kiệt! Đến đưa thế tử gia nhà các người trở về phòng đi.”

Lúc Quân Kiệt canh ở bên ngoài tiến vào thì chứng kiến bộ dạng quần áo không chỉnh tề của Quân Mặc Thần, trong lòng nghi hoặc, gia và thế tử phi nương nương ở trong phòng làm cái gì vậy?

Thế tử gia đáng thương sau một phen bị trêu chọc lại bị đuổi về gian phòng của mình...

Ngày này, ở một dịch quán nào đó, một người nam nhân ở trong phòng cáu giận, hần trách mắng thù hạ của hần.

“Một chút tin tức cũng không có?” Thác Bạt Kỳ tức tức giận, muối muối của hần đã mất tích lâu như vậy rồi, hần vẫn luôn truy xét, lại một chút manh mối cũng không có, hoàng đế Dạ Hoàng Nghị tuy phái không ít nhân thủ cho hần, thái độ với lần này cũng chỉ là quan tâm trên hình thức mà thôi, còn không phải vẫn cầu phúc, vẫn ca múa mừng cảnh thái bình?

Cuối cùng tìm kiếm tung tích Thác Bạt Yến còn không phải chỉ có mình hần mà thôi!

Thác Bạt Kỳ tức giận, tức thái độ thờ ơ của hoàng triều Thịnh Vinh, nhìn xem Vân Từ Hy luôn miệng nói thích muối muối của hần, muối muối mất tích cũng không thấy hần ta quan tâm bao nhiêu, không mấy ngày nữa lại giúp đỡ hoàng đế Dạ Hoàng Nghị chạy đông chạy tây, giống như muối muối Thác Bạt Yến của hần cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện vậy.

Thác Bạt Kỳ bất kể thế nào cũng nuốt không trôi con tức này!

“Bầm điện hạ, chúng thuộc hạ đã mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi, có phải nên để cho chúng thuộc hạ nghỉ ngơi một ngày trước không...” Hộ Quốc tướng quân theo Thác Bạt Kỳ cùng đến hoàng triều Thịnh Vinh, hần ta không thể không suy nghĩ cho thuộc hạ của mình, tìm được công chúa mất tích cố nhiên quan trọng, nhưng nếu tiếp tục như vậy, thuộc hạ của hần ta cũng ăn không tiêu.

“Câm miệng!” Thác Bạt Kỳ cá giận nói, “Thân thể của bọn họ trọng yếu hay là tánh mạng của Yến Nhi trọng yếu? Hi vọng Hộ Quốc tướng quân hiểu được cái gì nên đặt lên trước!”

“Nhưng mà...” Hộ Quốc tướng quân còn có lời muốn nói.

“Không nhưng nhị gì hết!” Ở trong lòng Thác Bạt Kỳ, quốc gia đại sự vĩnh viễn đặt ở vị trí đầu tiên, vì Đảng Ngụy, hần có thể hy sinh muối muối của mình, nhưng khi so với tính mạng của thuộc hạ, an nguy của muối muối mình vẫn quan trọng hơn nhiều.

Hộ Quốc tướng quân chỉ có thể vâng vâng dạ dạ cúi đầu, trong lòng nhiều ít cũng có chút khó chịu.

“Được rồi, người lui xuống trước đi, trước khi có tin tức của Yến Nhi thì đừng tới phiền ta!” Thác Bạt Kỳ hiện tại rất phiền lòng, nếu không tìm thấy Thác Bạt Yến, vấn đề hần phải đối mặt sẽ rất nhiều.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Hộ Quốc tướng quân bắt đầu đi từ trong phòng dịch quán của Thác Bạt Kỳ lui ra ngoài.

Hộ Quốc tướng quân đi rồi, Thác Bạt Kỳ lại vẫn ưu phiền không hề giảm bớt.

Hắn nắm chặt hai đấm, trong đầu không tự giác hiện ra khuôn mặt Dạ Hoàng Nghị và Vân Từ Hy, hai người này là đối tượng hắn tức giận nhất hiện tại.

Đột nhiên, cửa phòng lại một lần bị mở ra.

“Không phải nói trước khi có tin tức của Yến Nhi thì đừng tới phiền ta ư?” Thác Bạt Kỳ cũng không ngẩng đầu nhìn người vào, đã giận dữ hét lên.

“Ha ha... con tức của Kỳ hoàng tử thật đúng là rất lớn đấy?”

Ngữ khí trêu đùa, giọng nói thô lỗ hùng hậu, không phải thanh âm của Hộ Quốc tướng quân mà hắn quen thuộc.

Thác Bạt Kỳ ngẩng đầu, nhìn thấy Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, đối với Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, Thác Bạt Kỳ đã gặp mặt vài lần, lúc hoàng đế chào đón hắn và Yến Nhi thì vị Vương gia này cũng có mặt, nghe nói hắn ta là Vương gia có quyền thế nhất hoàng triều Thịnh Vinh, như mặt trời ban trưa, rất có khí thế vượt qua hoàng đế Dạ Hoàng Nghị.

Nhìn thấy người đến là Ký Bắc Vương gia, Thác Bạt Kỳ thu liễm lệ khí, hắn là hoàng tử Đảng Ngụy, mà đối phương là Vương gia của hoàng triều Thịnh Vinh, hắn không cần phải đắc tội đối phương, nhưng hắn ta sao lại đột nhiên đến thăm? Còn không để cho hạ nhân thông truyền đã trực tiếp đến đây, điều này làm cho Thác Bạt Kỳ cảm thấy rất tò mò.

“Thì ra là Vương gia, không biết hôm nay Vương gia đến thăm là vì chuyện gì?” Thác Bạt Kỳ đương nhiên sẽ không ngu ngốc nghĩ rằng Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên tới tìm hắn chỉ để uống trà nói chuyện phiếm.

“Xem ra Kỳ hoàng tử còn đang vì chuyện Yến công chúa mất tích mà ưu phiền... ha ha... Hoàng thượng cũng thiệt là, Kỳ hoàng tử gấp gáp như vậy, thân là hữu bang, thái độ của hoàng thượng cũng thật là làm cho trái tim người ta băng giá...” Hách Vu Thiên lắc đầu nói.

“Vương gia thân là Vương gia của hoàng triều Thịnh Vinh, ở trong này nghị luận hoàng thượng không đúng, dường như không quá thích hợp rồi?” Thác Bạt Kỳ hồ nghi nhìn Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, trong lòng đã có cân nhắc, từ trong lời nói của Hách Vu Thiên, Thác Bạt Kỳ có thể nghe ra ít hương vị, xem ra đã tâm của vị Vương gia cực kỳ hưng thịnh này tựa hồ không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Nữ Nhân Của Hắn, Hắn Nhất Định Sẽ Toàn Lực Bảo Hộ

“Đã tâm?” Hách Vu Thiên nở nụ cười, “Kỳ hoàng tử nghĩ Dạ Hoàng Nghị không biết ta đang suy nghĩ gì ư? Ông ta muốn diệt trừ ta cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, ông ta một lòng muốn tước phiên, cho dù bốn vương không muốn ông ta nghĩ thế nào, ông ta cũng sẽ nghĩ bốn vương như thế, hiện tại ông ta chẳng qua là không nắm chắc mười phần có thể động được đến bốn vương thôi.”

Thác Bạt Kỳ trầm nghĩ, Ký Bắc Vương này thật đúng là không biết thu liễm! Có điều hắn ta quả thật cũng có tư cách để cuồng vọng, sớm nghe nói quyền thế của mấy thế gia đại tộc ở hoàng triều Thịnh Vinh đã ảnh hưởng đến quyền thế hoàng thất, xem ra xác thật là có việc này. Như vậy cũng tốt, hoàng triều Thịnh Vinh càng loạn, đối với Đảng Ngụy bọn họ mà nói lại càng hữu ích.

“Không biết nay Thiên vương gia tìm đến bốn hoàng tử là vì chuyện gì?” Thác Bạt Kỳ cũng không quanh co lòng vòng, hắn trực tiếp hỏi ý đồ đến đây của Hách Vu Thiên, lén lút đến dịch quán tìm hắn, còn không cho người thông truyền.

“Bốn vương biết trong lòng Kỳ hoàng tử đối với hoàng thượng có oán, đặc biệt đến trợ giúp Kỳ hoàng tử.”

Đến giúp hắn à? Thác Bạt Kỳ không phải đứa nhỏ ba tuổi, tự nhiên là biết sự trợ giúp trong miệng Hách Vu Thiên nhất định có điều kiện và giá của nó, hơn nữa cái giá này tuyệt đối sẽ không nhỏ.

“Không biết Vương gia có chỗ nào cần bốn hoàng tử tương trợ?” Thác Bạt Kỳ không định đáp ứng Hách Vu Thiên, cũng không tính bác bỏ mặt mũi của Hách Vu Thiên, Hách Vu Thiên và Dạ Hoàng Nghị hắn đều không muốn đắc tội.

“Ha ha...” Hách Vu Thiên chỉ cười, nhưng không lên tiếng, hắn ta dần dần đến gần Thác Bạt Kỳ, hắn ta tới gần khiến Thác Bạt Kỳ có dự cảm không tốt rất mãnh liệt.

“Người...” Lúc lưỡi dao lạnh như băng dán lên cổ mình, Thác Bạt Kỳ hoàn toàn ý thức được nguy hiểm, hành động của Hách Vu Thiên căn bản không ở trong dự liệu của hắn! Hắn ta muốn giết hắn?! Thác Bạt Kỳ tuy rằng dự liệu được phải trả giá, nhưng không nghĩ tới thứ Hách Vu Thiên muốn lại là

mạng của hắn.

Võ công của Hách Vu Thiên hiển nhiên ở trên Thác Bạt Kỳ, hắn ta chế trụ Thác Bạt Kỳ, để cho hắn mất đi sức phản kháng, thanh chủy thủ đặt ở trên cổ Thác Bạt Kỳ hiện giờ đang uy hiếp sinh mệnh Thác Bạt Kỳ.

“Ha ha... nếu sau chuyện Yến công chúa, Kỳ hoàng tử cũng xảy ra việc ngoài ý muốn ở trong kinh thành, không biết hoàng đế Đàng Ngụy có thể bởi vì chuyện này mà tức giận không đây? Như vậy biên cảnh hai nước nhất định lại phải phân tranh, Dạ Hoảng Nghị sẽ lại nên đau đầu, ha ha... Kỳ hoàng tử người an nghỉ mà đi Địa phủ trình diện đi, bốn vương sẽ không quên người đâu.”

Nói xong, Hách Vu Thiên nắm chặt tay, lưỡi dao đang muốn cứa cổ Thác Bạt Kỳ, thì một trận tiếng bước chân truyền đến.

“Thế tử gia, ngài chậm một chút, chậm một chút...” Thanh âm đã ở ngoài cửa.

Hách Vu Thiên không thể không thu hồi lưỡi dao mình đang muốn hạ xuống, giấu chủy thủ vào trong tay áo. Nếu sau đó xuống tay, hắn ta không có thời gian chạy trốn, sẽ bị phát hiện.

Một giây sau, cửa phòng bị mở ra, ngoài cửa phòng là Quân Mặc Thần Quân Kiệt hầu hạ bên cạnh hắn.

“Khụ khụ khụ... Vương gia, sao ngài lại ở đây... khụ khụ khụ... thật là khéo.” Quân Mặc Thần vừa nói vừa ho, có lẽ là lúc lên lầu bị mất sức, khiến hắn lúc này còn chưa hít thở thông thuận.

Quân Kiệt nhanh chóng đưa trà nhuận hầu cho thế tử gia, để thế tử gia uống một ngụm.

Lại đưa khăn tay bằng bông, khê lau miệng.

Tiếp tục đưa lên một viên thuốc, để thế tử gia ngậm lấy.

Quân Kiệt giống như cái rương bách bảo, cái gì cũng đều có thể móc ra từ trên người. Làm thị vệ thiếp thân của thế tử gia chính là phải hiểu biết nhiều hơn thị vệ nhà người ta một chút, còn phải kiêm cả làm bảo mẫu.

Không khí khẩn trương bởi vì động tác liên tiếp của thế tử gia mà trở nên có chút kỳ quái, trên trán Thác Bạt Kỳ còn ra mồ hôi lạnh, tuy rằng không biết Quân Mặc Thần đột nhiên đến thăm là vì cái gì, nhưng nếu vừa rồi không phải hắn đến đúng lúc, thì hiện giờ sợ rằng hắn ta đã là một cỗ thi thể.

“Thế tử gia sao lại đột nhiên đến dịch quán?” Hách Vu Thiên nhíu mày hỏi, sao lúc này Quân Mặc Thần lại đột nhiên xuất hiện? Là đúng lúc hay là... có ý? Nếu như là đúng lúc, vậy chỉ có thể nói vận khí của Thác Bạt Kỳ thật sự rất tốt, nếu như là cố ý, như vậy Quân Mặc Thần làm sao biết được hành động của hắn ta?

“Khụ khụ khụ... đến dịch quán đương nhiên là tìm Kỳ hoàng tử, khụ khụ... Bản thế tử đối với Kỳ hoàng tử vừa gặp đã thương, đặc biệt tìm đến Kỳ hoàng tử để khai thông cảm tình...” Quân Mặc Thần nói, vẫn là vẻ mặt người chết, không diễn cảm, chỉ có thần sắc bị bệnh.

“Gia, không phải là vừa gặp đã thương, mà là mới quen đã thân.” Quân Kiệt uốn nắn lời nói Quân Mặc Thần, cái loại vừa gặp đã thương này, gia vẫn cứ dùng trên người thế tử phi nương nương đi!

“Khụ khụ khụ... không phải đều giống nhau à?” Quân Mặc Thần vô tội nói, “Kết quả không phải bản thế tử tới nơi này tìm Kỳ hoàng tử ư? Đúng rồi, không biết Vương gia tìm đến Kỳ hoàng tử là có chuyện gì?”

“Mục đích mà bốn vương tìm đến Kỳ hoàng tử cũng không khác thế tử là mấy, chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi, thuận tiện hỏi một chút xem việc tìm kiếm Yến công chúa đã tiến triển đến đâu, nếu có gì cần bốn vương, bốn vương nhất định sẽ tận lực giúp đỡ. Nếu thế tử gia tới tìm Kỳ hoàng tử có việc, vậy ta làm trưởng bối sẽ không quá rầy hai người trẻ tuổi các người.”

Quân Mặc Thần xuất hiện hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của Hách Vu Thiên, khiến hắn ta không thể không buông tha ý niệm giết chết Thác Bạt Kỳ trong đầu, ít nhất hôm nay thì không thể.

“Khụ khụ... Vương gia là gừng càng già càng cay, già nhưng chí chưa già, không hề thua người trẻ tuổi chút nào, càng không cần nói đến người sắp chết như bản thế tử đây, khụ khụ khụ...”

Hách Vu Thiên nghe vậy trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, Quân Mặc Thần này, là đang ám chỉ hắn cái gì? Nói thật, hắn không thích Quân Mặc Thần, bởi vì hắn ta và cha mình giống nhau, tự cho là thanh cao, năm đó Quân Vô Ý rõ ràng bị Dạ Hoảng Nghị lợi dụng, hiện tại lại vẫn khẳng khái một mực bán mạng cho Dạ Hoảng Nghị, uống phí Quân Vô Ý ông ta còn là Chiến thần trong miệng mọi người ngày trước, hắn xem ra căn bản chính là chiến trư.

“Thế tử gia đừng nói như vậy, tuổi tác bốn vương đã lớn rồi, nhiều lúc cũng rất lực bất tòng tâm”

“Vương gia thật sự là quá khiêm nhường, trong kinh thành này ai mà không biết... khụ khụ khụ... ai mà không hiểu... Vương gia khí khái anh hùng vẫn không giảm so với trước kia... Nghe nói gần đây Vương gia lại nạp mấy ái thiếp xinh đẹp... khụ khụ khụ... Nghe nói, nữ tử trong phủ Ký Bắc Vương cũng sắp vượt qua cả hoàng cung rồi, cũng không biết... khụ khụ là thật hay giả...”

Nạp thiếp là sự thật, nhưng lời này nghe từ trong miệng Quân Mặc Thần lại không phải chỉ có như vậy.

“Ha ha...” Hách Vu Thiên chỉ biết cười gượng hai tiếng, cười đến khó nghe, “Thời gian không còn sớm, bổn vương còn có công vụ phải xử lý, vẫn nên cáo từ trước. Có rảnh bổn vương sẽ mời thế tử gia và Kỳ hoàng tử đến phủ Ký Bắc Vương ngồi chơi, chúng ta lại tán gẫu với nhau.”

Ký Bắc Vương nói xong cáo từ hai người, đi có chút vội vàng.

Tuy rằng trong cả quá trình trên mặt Ký Bắc Vương đều nở nụ cười, trong lòng lại âm trầm hơn bất kỳ ai.

Ký Bắc Vương vừa đi, trong dịch quán chỉ còn lại Quân Mặc Thần, Thác Bạt Kỳ cùng với hai người thị vệ.

Trên trán Thác Bạt Kỳ còn có mồ hôi lạnh, cả người kinh hồn bất định.

Quân Kiệt thấy Ký Bắc Vương cuối cùng cũng đi, nên nói ngay, “Ký Bắc Vương gia này, căn bản một chút cũng không để hoàng thượng vào mắt, thiếu chút nữa dẫn đến một hồi phân tranh giữa biên cảnh hoàng triều Thịnh Vinh cùng Đãng Ngự, hắn ta ngược lại vui vẻ tự tại, kết quả không phải chỉ khổ dân chúng biên cảnh à!”

“Khụ khụ khụ... bản thế tử nghĩ, khụ khụ... Kỳ hoàng tử đối với... tình cảnh của chính mình... đại khái đã hiểu rõ, là tiếp tục lưu lại kinh thành làm chuyện vô nghĩa, khụ khụ... hay là sớm quay về Đãng Ngự có tính toán khác, khụ khụ... Kỳ hoàng tử suy nghĩ cẩn thận. Bản thế tử có thể cứu người một lần, chưa chắc có thể cứu người lần thứ hai.” Quân Mặc Thần thần nhiên nói.

Hách Vu Thiên không phải một người sẽ dễ dàng buông tha như vậy, hắn ta là loại người vì đạt được mục đích sẽ không từ một thủ đoạn nào.

“Người...” Thác Bạt Kỳ ngơ ngẩn nhìn Quân Mặc Thần, không biết vì sao, nam tử tính thuần như trích tiên không nhiễm khói lửa nhân gian trước mắt này lại cho hắn một loại cảm giác thần bí, “Người vì sao phải cứu ta?”

Thác Bạt Kỳ không nén được nghi hoặc trong lòng.

“Có lẽ, là gia nhảm chán...” Quân Mặc Thần không trả lời chính diện.

“Vậy làm sao người biết Ký Bắc Vương sẽ xuống tay với ta?” Ký Bắc Vương tự mình đến động thủ, mà ồm Quân Mặc Thần này sao lại biết? Trong lòng Thác Bạt Kỳ tràn đầy nghi hoặc.

Quân Mặc Thần vì sao lại biết? Bởi vì Hách Hữu Phong. Hách Hữu Phong lên đem tính toán cùng hành động của Hách Vu Thiên truyền lại cho Quân Mặc Thần biết.

Có điều chuyện này Quân Mặc Thần không cần phải nói cho Thác Bạt Kỳ.

“Điểm này, Kỳ hoàng tử không cần phải biết.”

Quân Mặc Thần không nói, Thác Bạt Kỳ cũng rất tự mình biết mình không hỏi tiếp nữa.

“Bất kể thế nào, hôm nay cũng đa tạ thế tử gia, nếu không có thế tử gia ra tay, bổn hoàng tử hiện giờ sợ là đã bị mất mạng rồi.”

“Khụ khụ khụ... lưu lại tiếp tục đối mặt nguy hiểm hay là rời đi, Kỳ hoàng tử tự mình quyết định, khụ khụ khụ... Bản thế tử chỉ muốn nói vậy, khụ khụ... Quân Kiệt, đẩy gia trở về, gia mệt mỏi, muốn hồi phủ nghỉ ngơi.”

“Vâng, gia.” Quân Mặc Thần đẩy Quân Mặc Thần ra khỏi phòng, chỉ để lại Thác Bạt Kỳ còn lâm vào trầm tư ở bên trong, là muối muối của mình trọng yếu, hay là tánh mạng của hân trọng yếu, đây là vấn đề mà Thác Bạt Kỳ phải đối mặt.

Chờ rời khỏi dịch quán, Quân Kiệt không nhịn được lòng hiếu kỳ của mình, “Gia, ngài luôn không quan tâm việc này, hôm nay vì sao đặc biệt đến ngăn cản Ký Bắc Vương gia, còn nói vậy với Kỳ hoàng tử?”

Quân Kiệt theo Quân Mặc Thần nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy Quân Mặc Thần quan tâm đến loại chuyện này, cho dù bên ngoài chiến sự ngút trời, có rất nhiều dân chúng bị chịu liên lụy, thế tử gia cũng sẽ không hỏi tới một câu, thế nhưng hôm nay, thái độ của thế tử gia thật khác thường.

Trừ phi sự tình có quan hệ đến vương phủ, có quan hệ với Vương gia Vương Phi, bằng không gia bọn hân cũng lười biết...

Chậm đã...

Quân Kiệt bỗng nghĩ tới điều gì, “Gia, có phải bởi vì Yến công chúa là bị thế tử phi nương nương bắt đi, cho nên gia mới nhúng tay chuyện này không?”

Quân Kiệt trầm nghĩ, Kỳ hoàng tử vẫn luôn không từ bỏ ý định truy xét chuyện Yến công chúa mất tích, đây đối với thế tử phi mà nói, hoặc nhiều hoặc ít chính là một uy hiếp.

Nếu Kỳ hoàng tử thật sự bị Ký Bắc Vương gia giết chết, chuyện của Kỳ hoàng tử và Yến công chúa sẽ trở thành mầm tai vạ của hai nước, đến lúc đó vẫn sẽ bị truy xét ra.

Tốt nhất chính là khiến Kỳ hoàng tử tự mình mang theo tin tức Yến công chúa mất tích trở lại Đãng Ngự đi, cứ như vậy cho dù là hoàng đế Đãng Ngự cũng không thể nói gì. Bởi vì là con trai của mình làm mất muối muối, ông ta có thể tìm ai để nói lý đây?

Quân Mặc Thần tựa vào trên nệm êm, nhắm hai mắt, chậm rãi nói một câu, “Lắm miệng.”

“Gia, ngài nói cho thuộc hạ đi...” Quân Kiệt tràn đầy lòng hiếu kỳ, mặc dù chính hắn cũng nghĩ ra đại khái, nhưng luôn cảm giác mình còn chưa hiểu được toàn diện, chuyện này, đầu óc của hắn cũng không đủ dùng, hắn vẫn muốn gia nhà bọn họ chính mồm nói cho hắn biết.

“Quân Kiệt...”

“Vâng?”

“Gần đây có phải gia rất nuông chiều người rồi không, hử?”

“Không, không... Thuộc hạ đỡ gia lên xe ngựa, gia ngài kiểm chế chút...”

“Ừm...”

Kỳ thật Quân Kiệt đoán được đại khái, giữ lại người sẽ uy hiếp đến thế tử phi của hắn, Quân Mặc Thần tất nhiên là phải nghĩ biện pháp giải quyết, nữ nhân của hắn, hắn tất nhiên sẽ toàn lực bảo hộ.

—— Lời tác giả ——

Quân Kiệt: Khuyết gia, ngày mai thêm một vạn được không?

Từ Khuyết: (nhìn ngón tay) được... được rồi...

Quân Kiệt: sao lại miễn cưỡng như vậy?

Từ Khuyết: không biết phải viết tới khi nào mới có thể viết xong...

Quân Kiệt: yên tâm, gia nhà ta không gấp, ta tuyệt đối cũng không vội!

Từ Khuyết: thật sự?

Quân Kiệt: đương nhiên, cơ mà điều kiện tiên quyết là, người phải nhanh cho gia nhà chúng ta ôm được mỹ nhân về.

Từ Khuyết: ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Thế Tử Gia Luyện “Kỹ Thuật” Cho Tốt Trước Đi Ha!

Một góc hoàng cung, trong đình bát giác trụ đỏ ngói xanh có một nữ tử xinh đẹp đang ngồi một mình, nàng chống đầu, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, ngón tay từng ngón từng ngón cong xuống, tựa hồ đang tính tính cái gì đó.

Trong miệng Vân Thanh Nhiễm còn đếm, “Một, hai, ba...” Mỗi một nữ nhân đi qua phía xa xa, nàng lại đếm một số.

Vân Thanh Nhiễm lúc này rất rảnh rỗi, rảnh rỗi tới mức đếm xem hôm nay có bao nhiêu hậu phi vào cung diện này. Mất thấy sắp đến buổi trưa, cũng chính là mười hai giờ trưa, Vân Thanh Nhiễm đã đếm tới hai mươi bảy rồi.

Nói cách khác từ mười giờ đến mười hai giờ, đã có mười hai người ghé thăm.

Vân Thanh Nhiễm đang phát ngốc, bên cạnh có một cô bé đến gần, bộ dáng bảy tám tuổi, tiểu cô nương một thân cung trang đẹp đẽ quý giá, một đôi mắt to nghịch ngợm, đáng yêu thân thiết, mặt trái xoan, mũi cao thẳng, là một tiểu mỹ nhân không hơn không kém.

Nhìn Vân Thanh Nhiễm một lúc lâu, tiểu cô nương hiếu kỳ đầy mắt.

“Này ——” Cô bé đột nhiên dán sát vào Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai nàng gọi một tiếng.

Vân Thanh Nhiễm vẫn duy trì động tác kia không hề động, “Ta nói, tiểu bằng hữu, có từng nghe qua một câu, người dọa người hù chết người chưa?”

“Nhưng tại sao ta lại không thấy bộ dáng bị hù từ trên mặt người một chút nào?” Tiểu cô nương chu môi, “Tỷ là ai, vì sao lại ngồi ở chỗ này? Là phi tử của phụ hoàng ta à?”

“Không phải...” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu cô nương ở bên cạnh nàng đang ngửa đầu dùng đôi mắt nhỏ có thần tò mò nhìn nàng chăm chăm, “Muội là công chúa?”

Cô bé nặng nề gật đầu, sau đó hai tay úp sấp trên bàn đá, cố gắng bò lên trên mặt ghế đá, cùng ngồi với Vân Thanh Nhiễm, “Tỷ không phải phi tử của phụ hoàng ta vì sao lại ở trong cung? Cung nữ tỷ tỷ cùng tú nữ tỷ tỷ hẳn cũng không thể nhận nhầm giống như tỷ?”

“Muội đoán xem” Lúc này Vân Thanh Nhiễm nói chuyện cũng không nâng nổi khí lực, Quân Mặc Thần đáng giận, lại có thể ném nàng ở nơi này như vậy, ít nhất cũng phải ném thêm một quyển sách cho nàng chứ, yêu cầu của nàng cũng không cao chút nào, chỉ cần cho nàng một quyển sách, nàng có thể ngồi đến quá trưa, nhưng bắt nàng ngồi thế này, ngồi mấy canh giờ, nàng làm sao có thể chịu nổi.

“A?” Cô bé ngây ra một lúc, bé là công chúa Thiên Hà, bình thường bé hỏi người khác cái gì, người nào không phải thành thành thật thật trả lời bé, mà vị tỷ tỷ này lại có thể bảo bé đoán? “Ta là công chúa, chẳng lẽ tỷ không nghe lời của ta à?”

“Công chúa thì sao, bây giờ là muội hỏi ta, quyền chủ động dĩ nhiên là ở trên tay ta, ta cũng có quyền lựa chọn không trả lời.”

“Nhưng mà... lúc phụ hoàng hỏi ta, ta đều không dám không trả lời...” Công chúa Thiên Hà càng nói càng nhỏ giọng, “Hơn nữa, vừa rồi ta cũng đã nói cho tỷ biết ta là ai mà...”

“Đó là muội tự nguyện nói cho ta biết, làm trẻ con, thì phải lễ phép, biết không?”

“A?” Miệng công chúa Thiên Hà mở thật lớn, là như vậy á? “Vậy ta đoán đúng thì có thưởng không?”

Thưởng? Vân Thanh Nhiễm nhìn chung quanh một hồi, hái một đóa hoa ngọc lan mới nở gần đó, “Lấy cái này làm phần thưởng đi.”

“Đây không phải tỷ vừa mới hái được à? Bên kia còn có rất nhiều mà!”

“Ta hái, cho nên không giống mọi người, ta rất ít khi tặng người khác hoa.” Vân Thanh Nhiễm giải thích.

“Nha...” Thiên Hà công chúa nghĩ nghĩ, nói, “Tỷ không phải phi tử của phụ hoàng cũng không phải cung nữ tỷ tỷ hay tú nữ tỷ tỷ, vậy có phải nữ nhi nhà đại thần hôm nay tiến cung thăm Trân phi nương nương mang thai bé con không?”

“Ừm... đoán đúng phân nửa, ta trước kia là nữ nhi nhà đại thần, có điều không lâu trước ta mới xuất giá rồi.” Vừa nãy nàng chính là bị thế tử gia nhà nàng ném vào nơi này, nơi này là điện Vân Hòa của Trân phi nương nương, trong cung điện có tỷ tỷ Trân phi nương nương của nàng, còn có một đôi phi tử của Dạ Hoàng Nghị tiến đến chúc mừng, so với ở trong đó, Vân Thanh Nhiễm thả lỏng người ở nơi này.

“Tỷ tỷ đã xuất giá rồi á? Thoạt nhìn không giống một chút nào nha!” Công chúa Thiên Hà nghe Vân Thanh Nhiễm nói mình đã xuất giá, càng thêm cẩn thận nhìn nàng chăm chăm, cuối cùng lắc đầu nói nàng không giống như nữ nhân đã gả cho người.

“Sao lại không giống, chẳng lẽ đã xuất giá hay chưa còn có thể nhìn ra được?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, hoàng triều Thịnh Vinh đối với nữ tử chưa xuất giá với nữ tử đã xuất giá không bị ước thúc trên trang dung, loại vừa mới xuất giá giống nàng, chẳng lẽ còn có thể từ bề ngoài mà phân biệt ra được có phải đã xuất giá hay không?

“Bởi vì nữ nhân đã gả cho người đều trở nên rất hung dữ!” Công chúa Thiên Hà thành thật nói, phi tử của phụ hoàng bé đều rất hung dữ, còn có nữ nhân mà ca ca của bé lấy rõ ràng trước khi xuất giá đều rất ôn hòa, sau khi gả cho người rồi lại trở nên rất dữ tợn. “Cho nên sau này ta cũng không muốn xuất giá, ta không muốn làm nữ nhân hung dữ!”

Sau khi xuất giá sẽ biến thành hung dữ? Đứa nhỏ này, lớn lên trong cung, đã thấy rất nhiều phi tử rồi?

“Ta cho muội biết, không phải toàn bộ nữ nhân gả cho người rồi đều trở nên hung dữ đâu, loại mà muội nói ấy, là rất nhiều nữ nhân gả cho cùng một người nam nhân, sau đó bọn họ muốn tranh đoạt người nam nhân kia, sau đó các nàng sẽ trở nên dữ tợn, nếu như sau này muội gả một người nam nhân chỉ thú một mình muội, như vậy muội cũng không cần trở nên dữ tợn.”

Là vậy á? Công chúa Thiên Hà nghĩ nghĩ, nữ nhân hung dữ mà bé từng gặp đều gả cho một nam nhân có rất nhiều nữ nhân...

Ừm, quyết định, sau này bé cũng muốn chiếm lấy một người nam nhân, như vậy bé sẽ không biến thành nữ nhân hung dữ!

“Vậy tỷ tỷ gả cho ai?” Công chúa Thiên Hà suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra có nam nhân nào chỉ cưới một nữ nhân, “Đúng rồi, Trấn Nam Vương gia chỉ lấy một Vương phi, không đúng không đúng, người Trấn Nam Vương gia lấy là cô cô Phượng Hoàng...”

Lúc này, Quân Mặc Thần đã mất tích hai canh giờ cuối cùng cũng đã xuất hiện, cùng xuất hiện với hắn còn có Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên. Quân Mặc Thần là do Dạ Minh Uyên đẩy tới, hai người vào trong đình.

“Khụ khụ khụ... sao công chúa Thiên Hà lại cũng ở đây?”

“Thần ca ca, muội đang cùng vị tỷ tỷ này nói chuyện phiếm đó, muội muốn biết tỷ tỷ là ai, nhưng tỷ tỷ bảo muội tự mình đoán, Thần ca ca Cừu ca ca hai huynh cũng tới giúp muội đoán được không, tỷ tỷ nói nam nhân mà tỷ ấy gả chỉ lấy một mình tỷ ấy, cho nên tỷ ấy không trở nên hung dữ đó! Muội suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ tới người nam nhân kia là ai!”

Thần ca ca? Vân Thanh Nhiễm vì xưng hô này không khỏi nổi lên một thân da gà, tha thứ nàng, nàng không phải cảm thấy xưng hô Thần ca ca này không tốt, chỉ là nam nhân được gọi là Quân Mặc Thần, khiến nàng có một loại cảm giác kỳ quái.

Công chúa Thiên Hà hỏi Quân Mặc Thần Vân Thanh Nhiễm gả cho ai... vấn đề được hỏi này có hơi huyền diệu...

“Là người này...” Vân Thanh Nhiễm không đợi Quân Mặc Thần nói chuyện, đã giành công bố đáp án trước, có điều người mà ngón tay của nàng chỉ vào lại không phải Quân Mặc Thần, mà là... Dạ Minh Uyên, “Lúc trước nam nhân tới nghênh thú ta chính là hắn.”

Nàng không nói sai, lúc ấy người đến đón nàng đích thật là Dạ Minh Uyên, Quân Mặc Thần là nửa đường mới tiếp nhận.

Quân Mặc Thần duy trì tư thế nhàn nhã của hắn không thay đổi, nhưng tay vịn xe lăn bằng gỗ của hắn bắt tri bắt giác đã có nhiều hơn một cái lỗ.

Dạ Minh Uyên vốn bị Vân Thanh Nhiễm dọa hoảng, sau đó mới kịp phản ứng Vân Thanh Nhiễm đang chơi trò đoán chữ, nói là hắn đi nghênh thú nàng cũng không sai, thân thể Mặc Thần không tốt, tân lang phải cười ngửa, sợ hắn không chịu được xóc nảy, lúc ấy là do hắn đi đón thay Mặc Thần.

Nhưng chỉ đi đón thay mà thôi, không thật sự lấy về, chung quy chỉ là mượn duyên phận, cuối cùng vẫn phải nàng giao cho Quân Mặc Thần.

“À?” Công chúa Thiên Hà bởi vì câu trả lời của Vân Thanh Nhiễm ngậy ra một lúc, “Tỷ tỷ không đúng nha, Cừu ca ca còn chưa thành thân mà!”

Điểm này công chúa Thiên Hà vẫn nhớ rất rõ ràng.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nếu còn không mở miệng, thì lát nữa nương tử sẽ thành của người khác, “Ái phi nàng nói như vậy tựa hồ... khụ khụ khụ không tốt lắm đâu, công chúa Thiên Hà còn nhỏ, nàng như vậy sẽ dạy hư muội ấy...”

“Hồi thế tử gia, thần thiếp không phải đang dạy hư công chúa Thiên Hà, mà là đang dạy muội ấy đạo lý nhân sinh, giáo dục phải dạy từ bé, dạy muội ấy nên chọn một nam nhân tốt như thế nào từ lúc nhỏ, như vậy sau khi trưởng thành sẽ không đến mức gả cho làm người.” Vân Thanh Nhiễm trả cho Quân Mặc Thần một ánh mắt khiêu khích, ít nghi ngờ lời của nàng đi ha.

“Nói như vậy, khụ khụ khụ... ngày đó ái phi nói muốn gả cho bản thế tử, là đã nghĩ cận kề rồi?” Trong giọng nói tràn ngập từ tính của Quân Mặc Thần mang theo nghiêng ngả.

“Hồi thế tử gia, thần thiếp ngày đó là tình huống đặc thù, cho nên chưa nghĩ cận kề đã mù quáng chọn thế tử gia, hiện giờ nghĩ lại thật sự có chút qua loa.” Nàng chọn một lão công thần thần bí bí cổ cổ quái quái, mà đến bây giờ nàng vẫn còn chưa hiểu rõ cho mình.

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Nữ nhân này nói chuyện thật đúng là không lưu tình chút tình cảm, “Thật là tiếc... ái phi gả cũng đã gả rồi, khụ khụ khụ... không thể đổi ý...” Người cũng đã bị hắn ăn xong lau sạch rồi, nhất định chính là của hắn, chạy cũng chạy không thoát!

Chỉ thấy Quân Mặc Thần nói xong lập tức đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, kéo nàng đến bên cạnh mình, biểu thị thân mật. Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, nam nhân này gần đây hờ một chút lại động tay động chân với nàng, có người khác ở đó còn tốt, vừa không còn ai, thì địa phương nào hắn cũng dám sờ!

Công chúa Thiên Hà bị làm cho hồ đồ, đánh phải hướng Cừu ca ca của bé xin giúp đỡ.

“Nàng là tân nương tử mà Thần ca ca của muội đã lấy, muội quên rồi à, trước đó không lâu mới vừa thành thân, muội còn đi xem lễ, huynh chẳng qua là hỗ trợ đi đón tân nương tử mà thôi.” Dạ Minh Uyên giải thích.

“Không đúng nha, Thần ca ca lấy chính là...” Là một người điên cơ mà, tất cả mọi người đều nói như vậy...

“Tư Vũ ngốc, ca ca không phải đã nói với muội rồi ư, phải dùng hai mắt của mình để nhìn, mà không phải mù quáng tin tưởng lời nói của người khác.” Dạ Minh Uyên xoa đầu công chúa Thiên Hà.

“Vậy tỷ ấy là thế tử phi của Thần ca ca à?”

“Ừ!”

Sau khi xác nhận thân phận của Vân Thanh Nhiễm, công chúa Thiên Hà vòng quanh Vân Thanh Nhiễm hai vòng, “Thật sự không giống với lời mọi người nói một chút nào, hơn nữa thoát nhìn rất xứng với Thần ca ca nha!”

“Khụ khụ khụ... Tư Vũ hôm nay đặc biệt ngoan.” Quân Mặc Thần khích lệ công chúa Thiên Hà.

“Thế tử gia không biết có một câu là đồng ngôn vô kỵ* à?” Vân Thanh Nhiễm nói.

(*: Lời của trẻ nhỏ thì không có kỵ)

“Khụ khụ... vậy à? Khụ khụ... bản thể từ... còn nghe nói có một cách nói là trẻ nhỏ sẽ nói lời thật nhất.”

“Thình thoảng sẽ có ngoại lệ.”

“Nhưng Tư Vũ là một đứa trẻ ngoan sẽ không gạt người.”

“Người là một nam nhân hư sẽ lừa gạt đứa trẻ ngoan.”

Hai người người liếc một cái ta nói một câu, Tiểu Tư Vũ nhìn mà sững sờ. “Thần ca ca, huynh và tỷ tỷ là tới thăm Trần phi nương nương à?” Công chúa Thiên Hà biết “người điên” kia là tỷ muội với Trần phi nương nương, cho nên Trần phi nương nương mang thai, tỷ ấy sẽ đến thăm nàng ta, chỉ là vì sao bé không thấy tỷ ở trong cung điện với các nương nương, mà lại một người ngồi ở trong hoa viên này? “Không biết lúc này Trần phi nương nương sẽ sinh cho Tư Vũ một đệ đệ hay là muội muội nhỉ? Tốt nhất là đệ đệ, nếu như là muội muội, phụ hoàng sẽ lại mất hứng.”

“Nói không chừng không phải là đệ đệ cũng không phải muội muội.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Sao có thể không phải là đệ đệ cũng không phải muội muội chứ?” Công chúa Thiên Hà khó hiểu, không phải đệ đệ và muội muội vậy thì là cái gì được?

“Ai biết được.” Bộ dạng Vân Thanh Nhiễm lộ vẻ có chút lười nhác.

“Vậy khi nào tỷ tỷ cùng với Thần ca ca cũng sinh một bé con ạ? Muội từng nhìn thấy em bé mới sinh ra, bọn nó thật đáng yêu, muội rất muốn ôm, nhưng bọn nó không cho muội chạm vào...” Công chúa Thiên Hà vẻ mặt thất vọng, “Nếu tỷ tỷ và Thần ca ca sinh cục cưng có phải có thể cho muội ôm một chút không?”

Công chúa Thiên Hà cũng chính là Dạ Tư Vũ dùng một đôi mắt ngập nước tràn đầy chờ mong nhìn Vân Thanh Nhiễm, vô cùng hi vọng Vân Thanh Nhiễm có thể gật đầu.

Bé con?

Mặc dù từng nói sẽ lưu lại một đứa con nối dõi cho Quân Mặc Thần, nhưng đến lúc thật sự thực hiện, cho dù là Vân Thanh Nhiễm cũng sẽ cảm giác có chút không thích ứng, dù sao cũng phải làm mẫu thân... Vân Thanh Nhiễm vẫn còn cần... ừm... chuẩn bị tâm lý nhiều hơn một chút...

“Khụ khụ khụ...” Ngày hôm nay công chúa Thiên Hà thật sự là rất hợp khẩu vị Quân Mặc Thần, “Tư Vũ, vấn đề này muội nên hỏi ái phi của bản thể từ, bản thể từ tùy thời đều có thể, khụ khụ khụ... Không biết nàng có tính toán... khụ khụ khụ ‘toàn lực ứng phó’ hay không?”

“Tỷ tỷ, chừng nào thì tỷ sinh em bé nha?” Công chúa Thiên Hà lại rất nghiêm túc hỏi lần thứ hai.

“Công chúa Thiên Hà, chuyện sinh em bé một mình tỷ tỷ cố gắng thì vô ích, còn cần thể cốt Thần ca ca của muội khỏe mạnh mới được.”

“Vì sao cần thân thể Thần ca ca khỏe mạnh? Mẫu phi nói với muội, sau khi nam nhân cùng nữ nhân kết hôn sẽ có em bé mà!” Công chúa Thiên Hà nhớ kỹ lời mẫu phi của bé đã dạy cho bé, “Hơn nữa, Thần ca ca nhất định sẽ rất nỗ lực!” Lúc công chúa Thiên Hà hoạt bát đáng yêu nói chuyện còn chuyển một ánh mắt tín nhiệm tới Quân Mặc Thần, tỏ vẻ bé rất tín nhiệm hẳn!

Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn bị công chúa Thiên Hà đá bại, bé con này cái gì cũng không biết, đã tin tưởng cái gì hả?

“Tư Vũ, tỷ tỷ nói cho muội, nam nhân là không thể tùy tiện tin tưởng được, thủ đoạn bọn hắn lừa bé gái đều là hạng nhất. Còn nữa, vấn đề sinh em bé nghiêm túc như vậy, trẻ con vẫn không nên biết thì tốt hơn, chờ muội trưởng thành rồi, muốn tìm một phu quân, tỷ tỷ lại đến hướng dẫn muội ha.”

“Nhưng mà hiện tại Tư Vũ muốn ôm bé con, nếu như Thần ca ca và tỷ tỷ sinh cục cưng, nhất định sẽ rất xinh đẹp!” Công chúa Thiên Hà hết sức hồn nhiên tưởng tượng bé con tương lai của Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm có bộ dạng thể nào ở trong cái đầu nhỏ của mình.

“Cho dù hiện tại ta và Thần ca ca của muội mãi đầu hoa, cũng không thể mãi ra Tiểu Thần Thần cho muội ôm nhanh như vậy được, cho nên muội vẫn là buông tha đi.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“A...?” Công chúa Thiên Hà ngơ ngẩn ngẩn, hoàn toàn bị Vân Thanh Nhiễm làm cho hồ đồ.

Vân Thanh Nhiễm rất “hiền lành” sờ sờ đầu công chúa Thiên Hà, một bộ dáng đại tỷ tỷ, “Nghe không hiểu đúng không? Đó là bởi vì muội còn nhỏ, đối với những điều chưa biết của thế giới ôm lấy nghi vấn là chuyện tốt, có điều hiện tại không nên đề cập đến lĩnh vực này vẫn nên tiếp tục bảo trì trạng thái ngây thơ đi, phải quý trọng trái tim thuần khiết của muội hiện giờ, chờ đến lúc muội trở nên không thuần khiết giống ta, thì nhân sinh cũng không sai biệt lắm”

Vân Thanh Nhiễm “dạy” công chúa Thiên Hà thật đúng là... làm cho người ta mở rộng tầm mắt!

“Ha ha...” Dạ Minh Uyên vẫn luôn ở bên cạnh làm người nghe rớt cục nhện không được cười ra tiếng.

“Khụ khụ khụ khụ... ái phi, vì thỏa mãn nguyện vọng của muội muội Tư Vũ, xem ra bản thể từ... khụ khụ khụ càng phải ‘nỗ lực’ thêm mới được... Khụ khụ... Sau này ái phi cũng phải phối hợp với bản thể từ đấy!”

Vân Thanh Nhiễm thấy rất rõ ràng ý cười giấu ở trong mắt Quân Mặc Thần, nam nhân này, nàng bị tiểu muội muội hồn nhiên hỏi vấn đề này vấn đề kia, thế nhưng hấn lại ở một bên cười trộm, với tư thế xem kịch vui? A, hấn có thể nhàn nhả thêm chút nữa không hả?

“À... so với ‘nỗ lực’, ta thấy thế tử gia vẫn nên luyện kỹ thuật cho tốt trước đi lại nói sau, bằng không thần thiếp không bao đảm bản thân có thể lùi bước hay không đâu.” Vân Thanh Nhiễm cười nói.

Cú đánh trả hoàn mỹ!

Hoàn toàn bùng nổ thế tử gia!

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...”

Thế tử gia, ngài ho chậm một chút... kiểm chế chút đi!

Bên này mấy người đang ở trong đình tán gẫu vui vẻ, một cung nữ đến mời Vân Thanh Nhiễm vào trong cung điện, nói là Trần phi nương nương cho mời.

Vốn hôm nay Vân Thanh Nhiễm tiến cung chính là vì đi gặp vị tỷ tỷ này của nàng, tỷ tỷ của nàng mang thai, hoàng thượng long nhan cực kỳ vui mừng cho nên muội muội nàng đây được tiến cung tới chúc mừng tỷ tỷ, bồi tỷ tỷ mang thai long chủng nói chuyện giải buồn.

Vào cung điện, đám nương nương vừa rồi tới bái phòng đều đã rời khỏi.

“Các nàng nói chuyện phiếm với người vui như vậy, vì sao người không tìm các nàng?” Vân Thanh Nhiễm nhìn Trần phi cũng không hành lễ, tự mình tìm một vị trí rồi tự nhiên hào phóng ngồi xuống.

Cung nữ trong cung điện thấy tư thế can rờ đó đều giật mình không thôi.

“Các người đều lui ra đi, Bôn cung có mấy câu thân mật muốn nói với muội muội.” Trần phi ngoài dự đoán mọi người không trách cứ Vân Thanh Nhiễm, mà cho lui những người khác.

Lại là thân mật, lần trước nàng ở Vân phủ cũng nói cần nói với nàng mấy câu thân mật.

“Lại có chuyện gì người khác không thể nghe muốn nói với ta?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ thầm, lời thân mật mà Trần phi muốn nói thật không ít, “Có điều đúng lúc, ta cũng có lời muốn hỏi người.”

“A... người trái lại rất tự tại.” Trần phi hơi châm chọc nói, “Người có lời gì muốn hỏi ta.”

“Tại sao phải hạ giọng ‘Hắc hắc hắc cho ca ca?’” Vân Thanh Nhiễm hỏi Trần phi, nếu nàng ta hạ giọng được khác, thì phương thức nói chuyện của Vân Thanh Nhiễm với nàng ta cũng không phải là phương thức văn minh như vậy đâu.

Từ trong miệng Vân Thanh Nhiễm nghe được ba chữ “Hắc hắc hắc”, Trần phi giật mình không nhẹ, nàng ta mất khí lực rất lớn mới tìm được một loại được vật thiên môn như vậy, thứ này lại còn sinh trưởng ở Thương Lan, nàng ta chỉ trả mấy lần, phí không ít thời gian cùng tiền tài mới lấy được tới tay, không nghĩ tới Vân Thanh Nhiễm lại biết.

“Cảm thấy thích thú, không được à? Sao, muốn tố giác ta? Người cũng biết vật kia là cái gì, cũng nên biết vật kia không có độc, muội muội trêu đùa ca ca, không được sao?” Trần phi cười nói, tư thế tương đối ngạo mạn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Thân Thế Của Ca Ca

“Trêu đùa ư?” Vân Thanh Nhiễm vốn ngồi chỗ đó nhàn nhả uống trà chợt dừng động tác một chút, quang ảnh chợt lóe, chỗ ngồi kia đâu còn thân ảnh của Vân Thanh Nhiễm?

“Người...” Trần phi khiếp sợ nhìn Vân Thanh Nhiễm không biết đã đứng ở trước mặt nàng ta từ khi nào.

Một tay Vân Thanh Nhiễm đặt lên cổ Trần phi, “Như vậy thì muội muội ta cũng nên cùng tỷ tỷ vui đùa một chút nhì.”

Trần phi ngốc lăng một hồi lâu, tiếp đó nở nụ cười, “Vậy à? Tính ra thì dường như ta bị thiệt rồi, một thi hai mạng, có điều... giết hại hoàng tử tương lai, tội danh này cũng không nhỏ đâu!”

“Ngươi xác định đây là hoàng tử, mà không phải hoàng tôn?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

Cái gì?

Ánh mắt Trân phi nhìn Vân Thanh Nhiễm ngưng tụ lại.

Vì sao... nàng lại biết?

Nhìn ra kinh ngạc trong mắt Trân phi, “Thực không khéo, lần trước ngươi cùng người khác yêu đương vụng trộm ta cũng ở đó, nhìn thấy các ngươi lên lút yêu đương.” Vân Thanh Nhiễm giải thích.

“Ngươi... là lúc đó...” Trân phi nhớ lại, nữ nhân tóc tai bù xù khi đó... nàng ta thấy nàng là ai cho nên mới bới loạn đầu tóc lên ư? Xem ra là như vậy.

Thật đúng là buồn cười, bản thân cùng người khác yêu đương vụng trộm lại bị chính muội muội của mình bắt gặp.

“Ha ha ha... hay quá, vậy muội muội tính đi tổ giắc tỷ tỷ à? Tỷ tỷ chờ...” Sau khi khiếp sợ qua đi Trân phi lại cười đến vô cùng kiều mỹ, giống như đã nhận định rằng Vân Thanh Nhiễm sẽ không thật sự đi tổ giắc, “Muội muội thân ái của ta à, muốn tổ giắc thì nên làm cho sớm, đợi đến khi hoàng thượng thành tiên hoàng, thì ngươi có tổ giắc cũng không có hiệu quả.”

“Nói cho ngươi biết, nam nhân kia có thể hăng hái hơn hoàng thượng, nam nhân quả nhiên phải trẻ tuổi hơn một chút mới càng có hương vị, hiện tại nhớ tới vẫn còn dư vị vô hạn đây!” Vân Lâm Mị vừa nói, vừa liếm môi mình, bộ dáng rất dâm đãng.

“Không cần ngươi nói, xem vẻ mặt cùng tiếng kêu mát hồn đêm hôm đó của ngươi cũng đủ biết rồi.”

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nàng ta thực sự có tiềm chất đại nghịch bất đạo, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng yêu mị biểu hiện ra trước mặt người khác. Lúc này Vân Lâm Mị tựa như một yêu nữ không sợ trời không sợ đất, theo mức độ nào đó mà nói, nữ nhân này và nàng thật ra rất giống tỷ muội.

Bị Vân Thanh Nhiễm thẳng thắn nhắc lại chuyện tối đó như vậy, Vân Lâm Mị chẳng những không xấu hổ, lại càng lớn mật trắng trợn oán trách Vân Thanh Nhiễm: “Còn không phải tại ngươi quấy rầy bản cung khoái hoạt? Lúc đó hân không giết ngươi thì ta đã động thủ giải quyết ngươi rồi. Ha ha ha ha...”

Vân Lâm Mị nói xong nở nụ cười.

Một nữ nhân đã tuyệt vọng với tương lai của mình thì sẽ không còn gì để sợ hãi, thời điểm mới vào cung, Vân Lâm Mị chỉ muốn an ổn làm một phi tử, không tranh sủng, không cầu địa vị, nhưng lúc nàng bởi vì mỹ mạo mà được hoàng thượng sủng ái, bất hạnh cũng theo nhau kéo đến, ngay cả nha hoàn bên người nàng mang tiền cung theo cũng thành người của người khác, động tay chân vào trong son bột nước nàng dùng.

Mấy lần thiếu chút mất mạng, khiến cho Vân Lâm Mị không thể không trở nên tâm ngoan thủ lạt... Cũng trở nên ngày càng không giống chính mình. Nghịch cảnh ép buộc con người trưởng thành, Vân Lâm Mị cũng “trưởng thành” nhanh chóng!

Hoàng thượng sủng nàng là vì tuổi trẻ mỹ mạo của nàng, nhưng sẽ có một ngày nàng già đi, hàng năm trong cung đều có những nữ tử càng xinh đẹp càng trẻ tuổi hơn tiến vào, loại sủng ái này của hoàng thượng đối với nàng có thể duy trì được bao lâu? Lúc được sủng ái phải đề phòng, lúc không được sủng ái thì chờ chết, tuổi của Dạ Hoằng Nghị còn lớn hơn cả phụ thân nàng, chờ đến khi ông ta từ hoàng thượng biến thành tiên hoàng, hậu phi không sinh dục không phải bị đưa đi tuần táng cùng ông ta thì là bị đưa đi thanh tu.

Vân Thanh Nhiễm nghe tiếng cười cuồng vọng của Vân Lâm Mị, ngược lại buông lỏng tay ra.

Thấy Vân Thanh Nhiễm buông lỏng kim hãm với cổ nàng, Vân Lâm Mị cười lạnh một tiếng, “Thế nào? Không thể ra tay à? Ha ha ha...”

“Ta không có hứng thú đi giết một nữ nhân buông bỏ chính mình.” Vân Thanh Nhiễm đáp, Vân Lâm Mị là một nữ nhân đáng để người khác đồng tình, chỉ tiếc Vân Thanh Nhiễm trời sinh không có đủ công năng đồng tình người khác, cam chịu chưa bao giờ là phương pháp để giải quyết vấn đề, “Ngươi đội nón xanh cho ai đều không quan hệ tới ta, hiện tại ta vẫn cảm thấy hứng thú với chuyện ngươi hạ được cho ca ca hơn.”

Vân Thanh Nhiễm ung dung nói, tư thế lộ vẻ rất lười nhác.

Tỷ muội hai người, đều có bề ngoài xuất sắc, tỷ tỷ càng giống như mạn châu sa hoa yêu dã, loài hoa từ vong xinh đẹp yêu diễm nhưng cũng có độc, mà muội muội lại giống như một gốc sen trắng lẳng lặng nở rộ giữa hồ nước trong, bình tĩnh an tường rong chơi dưới ánh dương ấm áp, làm bạn cùng gió mát, cho dù mặt ao có nổi lên gợn sóng cũng không thể dao động được nàng.

Vân Lâm Mị chăm chú nhìn Vân Thanh Nhiễm thật lâu, bỗng nhiên có chút hâm mộ Vân Thanh Nhiễm. Cả đời này nàng cũng không có khả năng giống như nàng ta?

“Quên đi.” Vân Lâm Mị tìm một vị trí cho mình rồi ngồi xuống, “Hiện giờ xem ra, ngươi đã không còn là tiểu nha đầu năm đó, có một số việc ngươi sẽ biết đúng mực, vừa vặn ta cũng cần ngươi giúp đỡ.”

“Ngươi xác định sau khi ngươi nói xong ta sẽ đáp ứng giúp ngươi?”

“Nếu ngươi giống ta đều muốn ca ca được tốt.” Vân Lâm Mị tựa hồ rất khẳng định, trước kia Thanh Nhiễm thân thiết nhất với ca ca, hiện giờ tuy nàng ta

không nhớ rõ được chuyện trước kia, nhưng vẫn sẽ vì chuyện của ca ca mà đến chất vấn nàng, chứng minh nàng ta vẫn rất quan tâm ca ca.

Vân Lâm Mị vẫy tay với Vân Thanh Nhiễm, ý bảo nàng qua đó.

Vân Thanh Nhiễm ghé tai lại gần, Vân Lâm Mị nói nhỏ bên tai Vân Thanh Nhiễm: “Năm đó, hai người chúng ta trốn trong tủ ở thư phòng của cha đã nghe được, là về thân thể của ca ca, ca ca và chúng ta không có quan hệ huyết thống. Hơn hai mươi năm trước, lúc ấy hoàng thượng vẫn là hoàng tử đã giết hại cả nhà Lục hoàng tử, người may mắn duy nhất thoát khỏi là đứa con ba tuổi của Lục hoàng tử, huynh ấy được phụ thân chúng ta lúc đó là Lễ bộ Thị lang thu dưỡng, đưa huynh ấy vào quân doanh, để huynh ấy rèn luyện, giúp huynh ấy trở nên dũng mãnh thiện chiến, cho huynh ấy nắm giữ binh quyền, để huynh ấy từng bước đi đến ngày hôm nay, đều vì đẽm lót sau này của ca ca.”

Phụ thân nàng muốn, chưa chắc đã là điều tốt nhất đối với ca ca nàng.

Vân Lâm Mị biết rõ điều này, một phần là năm đó nghe lén được, có một số việc sau khi nàng tiến cung đã cố ý đi hỏi thăm. Ví dụ như chuyện hơn hai mươi năm trước Dạ Hoàng Nghi đã giết chính huynh đệ ruột của mình... Ở trong hoàng cung mà đi hỏi thăm chuyện này là việc vô cùng nguy hiểm, một khi bị phát hiện, thì bất kể hiện giờ Dạ Hoàng Nghi sủng ái Vân Lâm Mị cỡ nào, kết cục chờ đợi Vân Lâm Mị cũng chỉ có một chữ chết.

Vân Lâm Mị muốn Vân Từ Hy vĩnh viễn làm một Hầu gia an nhàn, mà không phải một quân cờ bị những người ích kỷ khống chế!

Vân Thanh Nhiễm nghe xong những lời của Vân Lâm Mị, hai tay ôm ngực lặng im nhìn nàng ta một hồi lâu, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, là lúc nàng ta cùng một người nam nhân đang dã hợp, trình độ phóng đảng khiến nàng cũng có chút cảm khái, lần thứ hai gặp nàng ta, nàng ta đang góp ý với thái hậu nói muốn xử tử nàng.

Thấy Vân Thanh Nhiễm dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chính mình, Vân Lâm Mị lại cười, “Sao lại nhìn ta như vậy? Ha ha... sẽ không phải là ngươi đột nhiên cảm thấy kỳ thực ta cũng có một mặt lương thiện đấy chứ? Ngươi sai rồi, dù cũng có nguyên nhân bởi vì lo lắng cho ca ca, nhưng ta lại càng lo lắng cho chính mình nhiều hơn, hiện giờ ta làm Trần phi đang rất tốt, nếu thực sự xảy ra biến cố, ta sẽ thành quả phụ, vinh hoa phú quý, cùng thân phận tôn quý đều tan thành bọt nước, ta rất luyến tiếc đấy! Huống hồ hiện tại còn mang đứa nhỏ, ta cũng nên vì con ta mà suy nghĩ một chút chứ?”

Vân Thanh Nhiễm không vạch trần lời nói của Vân Lâm Mị, cũng không phản bác nàng ta.

Nữ nhân trước mặt nàng này, có nỗi thống khổ nặng nề mà người khác không nhìn thấy được, trên mặt nàng ta vĩnh viễn lộ ra nụ cười quyến rũ kiêu diễm, che khuất đi nơi đáy lòng lại, bởi vì nàng ta không thấy được tương lai của chính mình, nàng ta không biết bản thân sau này phải làm sao.

Mỗi người đều có những chuyện riêng của mình, Vân Thanh Nhiễm không phải là người nhiều chuyện, có một số việc không phải ai cũng có thể tùy tiện nhúng tay.

Từ lúc rời khỏi nơi ở của Vân Lâm Mị, Vân Thanh Nhiễm có chút thất thần nghĩ về chuyện Dạ Hoàng Nghi đăng cơ hơn hai mươi năm trước, nàng đã đọc qua không ít sách có liên quan, nhưng những chuyện từ hai mươi năm trước lúc tiên hoàng băng hà và Dạ Hoàng Nghi đăng cơ, ghi chép trong sách đều chỉ ít ỏi mấy từ, Dạ Hoàng Nghi lên ngôi là việc thuận lý thành chương.

Từ xa Quân Mặc Thần đã nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đi tới, nàng giống như đang tự hỏi vấn đề gì đó, cũng không chú ý tới hán đang đứng ở cửa đại điện chờ nàng.

“Khụ khụ khụ...”

Vân Thanh Nhiễm không phản ứng.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Vẫn không phản ứng.

“Khụ khụ khụ khụ khụ...”

“Đừng ho nữa, thế tử gia chói mắt như vậy, thần thiếp làm sao có thể không thấy được.” Lúc nói chuyện, Vân Thanh Nhiễm vẫn không nhìn Quân Mặc Thần, nàng tiếp tục đi đường của nàng suy nghĩ vấn đề của nàng.

Nữ nhân này, nàng không biết biểu hiện sự quan tâm của mình đến hán nhiều hơn một chút à? Cho dù chỉ là một chút chút thôi cũng được!

“Đúng rồi.” Vân Thanh Nhiễm bỗng nhớ tới cái gì, chợt ngừng lại, nàng quay đầu, hỏi Quân Mặc Thần, “Thế tử gia, ta có một số việc muốn hỏi ngươi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút được không?”

Chuyện năm đó, người khác không biết, nhưng Quân Mặc Thần có khả năng sẽ biết, tuy rằng lúc đó Quân Mặc Thần vừa mới sinh ra, nhưng mà phụ vương đã là chiến tướng tiếng tăm lừng lẫy, phát sinh chuyện lớn như vậy, phụ vương rất có khả năng sẽ biết.

“Khụ khụ khụ... ái phi muốn thảo luận một chút với bản thể tử vấn đề làm sao để sinh một đứa nhỏ à?” Quân Mặc Thần hơi thở phì phèo hỏi.

Lúc hán nói cũng có bộ dáng thở gấp thế này, còn cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện muốn lăn lên giường, hán không sợ có một ngày hán sẽ chết ở trên giường à?

“Không phải...” Vân Thanh Nhiễm nói xong, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đi đến phía sau Quân Mặc Thần, phụ giúp hắn đẩy xe lăn về phủ.

“Khụ khụ khụ... ái phi, bây giờ vẫn đang là ban ngày đó... Nàng không cần nóng vội như vậy... khụ khụ khụ...”

“Ha ha... gia à, ngài mê người như vậy, thần thiếp dù chỉ một khắc cũng chờ không được! Ngài đừng kêu nữa, ngoan ngoãn theo thần thiếp trở về phòng đi!”

“Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...”

Rời khỏi hoàng cung, hai người đi thẳng đến Vương phủ.

Nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm vô cùng lo lắng đẩy Quân Mặc Thần đi vào trong phòng, một đám sai vặt nha hoàn của Vương phủ đều nhìn đến tròn mắt há mồm, thế tử gia và thế tử phi, sao giữa ban ngày ban mặt đã thần thần bí bí nhốt mình trong phòng rồi, đúng là không phải ân ái bình thường đâu, chỉ khổ cho thế tử gia bọn họ, cũng không biết thân thể của thế tử gia bọn họ còn có thể chịu đựng được bao lâu...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

“Ái phi, có chuyện gì muốn nói?” Quân Mặc Thần cảm thấy Vân Thanh Nhiễm vội vã trở về như vậy hẳn có chuyện gì muốn hỏi hắn, khó có chuyện mà nàng cảm thấy hứng thú.

“Hơn hai mươi năm trước, trước sau khi hoàng thượng đăng cơ, có phát sinh chuyện gì không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... ái phi muốn biết chuyện về phương diện nào?” Quân Mặc Thần đại khái cũng đoán được Vân Thanh Nhiễm muốn hỏi chuyện gì, “Ừm... năm đó, bản thể từ đường như còn chưa sinh ra.”

Không phải dường như, mà chắc chắn chưa sinh ra, Dạ Hoảng Nghị dùng Dạ Hồn lúc ấy đang mang thai làm lợi thế, bức Quân Vô Ý đứng về phía ông ta.

“Lục hoàng tử, ta muốn biết ông ta chết như thế nào, còn cả người nhà của ông ta, cùng với con nối dõi.” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Khụ khụ khụ... sao đột nhiên ái phi lại... có hứng thú với chuyện này vậy?” Quân Mặc Thần hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Vân Thanh Nhiễm, không bỏ sót bất kỳ một chi tiết nhỏ nào trong mắt Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nhớ hoàng thất thông báo với bên ngoài Lục hoàng tử qua đời do bị bệnh, hơn nữa là bộc phát thành bệnh nặng. Sự thật là như vậy à?”

“Ha ha ha... ái phi hỏi chuyện này, rất không khéo là hình như bản thể từ có biết một ít, khụ khụ... Có điều, hiện tại bản thể từ có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lúc.”

Nói xong, Quân Mặc Thần tự mình cởi bỏ quần áo bên ngoài, sau đó trực tiếp leo lên giường, đắp chăn, còn thật sự đi ngủ.

Vân Thanh Nhiễm vươn một ngón tay chọc chọc phần gò lên.

“Gia, hiện giờ đang là ban ngày.” Vân Thanh Nhiễm “nhắc nhở” Quân Mặc Thần.

“À... khụ khụ, nhưng, khụ khụ... nhưng mà, gia là, khụ khụ, là người bệnh, thân thể không khỏe, khụ khụ, thể lực không so được với người khác, khụ khụ, đương nhiên muốn nghỉ ngơi nhiều một chút.” Trong chăn truyền ra giọng nói càng thêm trầm thấp của Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay kéo cái chăn Quân Mặc Thần cuốn trên người.

“Gia, ngài như vậy thực sự rất khả nghi đó.” Vân Thanh Nhiễm trừng nui nhỏ gò lên trên giường kia, Quân Mặc Thần rõ ràng đang cố ý, nếu ngay cả điểm này nàng cũng không nhìn ra được, thì nàng sống quá uổng phí rồi.

Quân Mặc Thần đang bọc mình trong chăn kia đương nhiên không buồn ngủ, hai mắt sáng ngời hữu thần, ánh mắt lóe ra tia săn mồi, rất rõ ràng tinh táo, đâu có nửa phần buồn ngủ trong đó cơ chứ?

Hôm nay con mồi mà hắn muốn săn chính là nữ nhân khiến hắn vừa yêu vừa hận ở phía sau lưng hắn.

Đống chăn gò lên kia đột nhiên xảy ra biến hóa, Quân Mặc Thần bắt chợt xoay người, xốc chăn lên, kéo nữ nhân đứng bên giường vào trong chăn, rồi

đắp chân lại, động tác liền mạch lưu loát.

Thật không hổ là thể từ gia thân thủ mạnh mẽ, tuy rằng thân thể quả thật có kém một chút, nhưng nếu nghiêm túc, thì tốc độ tuyệt đối không người bình thường nào có thể nắm giữ được.

“Bản thể từ... cho tới bây giờ... không tùy tiện nhắc đến những chuyện cũ của người khác, nếu nói cho nàng nội dung mà nàng muốn biết, thì ta có lợi gì...” Quân Mặc Thần nhấn chữ rõ ràng, từng chữ được nói rất chậm, hần nói chuyện luôn dùng tốc độ này, khác chính là, lúc này hần ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng mình, lúc hần nói chuyện, nhiệt khí từ trong miệng hần phả lên mặt lên cổ Vân Thanh Nhiễm...

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nam nhân Quân Mặc Thần này thực kỳ quái, rõ ràng bình thường đi vài bước đường đều rất tốn sức, nhưng có đôi khi khí lực đều mạnh hơn, tốc độ đều nhanh hơn so với ai khác, quả thực rất khả nghi.

“Không bằng...” Quân Mặc Thần vừa nói xong, không đợi Vân Thanh Nhiễm trả lời hần, đã hôn lên gáy Vân Thanh Nhiễm. Cảm xúc tình tế ôn nhu, cảm giác thực tốt, mới đầu Quân Mặc Thần chỉ dùng môi dịu dàng day nhẹ, sau đó chuyển thành hôn mát kịch liệt, ở trên cần cổ trắng ngần của Vân Thanh Nhiễm mát ra mấy dấu hôn, trên đó còn chút ánh sáng, mang theo một loại cảm giác ái muội khó nói nên lời.

Giống như đũa nhỏ bị một cái kẹo hấp dẫn, Quân Mặc Thần lưu luyến thân thể Vân Thanh Nhiễm, rất lâu không ngừng động tác hôn mát.

Cuối cùng hần hôn đủ rồi, xoay người giam cầm Vân Thanh Nhiễm ở dưới thân, hai tay hần chống đỡ hai bên.

Trên mặt hần bỗng lộ ra một nụ cười, mang theo một chút ý vị xấu xa, còn có một chút cuồng dã, không giống hần lúc bình thường.

Hần cúi đầu hôn môi Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng liếm láp đôi môi anh đào của Vân Thanh Nhiễm, để nàng mang theo hương vị của hần.

“Nhiễm Nhi, mở miệng.” Quân Mặc Thần dán lên đôi môi Vân Thanh Nhiễm nói chuyện, lúc nói chuyện đôi môi hai người ma sát nhau, mang đến cảm giác tê dại kỳ diệu.

“Quân... ưm...” Vân Thanh Nhiễm vừa hé miệng ra, toàn bộ thanh âm đã bị Quân Mặc Thần nuốt mất, hần hôn Vân Thanh Nhiễm một cách triền miên, giống như muốn nuốt luôn cả người Vân Thanh Nhiễm.

“Quân Mặc Thần, ngươi đang phi lễ với ta à?” Vân Thanh Nhiễm còn chưa đến mức đạp Quân Mặc Thần đang đè lên người mình xuống, cũng không biết đây là lần thứ mấy hai người hôn môi, nếu nàng muốn đạp thì không nên chờ đến tận bây giờ, những việc hai người nên hay không nên, có thể hay không thể làm, mười tám cấm không thích hợp với thiếu nhi cũng đã làm một lần rồi.

“Nàng là thể từ ta cưới hỏi đang hoang, làm gì với nàng cũng đều là hợp lý.” Quân Mặc Thần cũng không buông Vân Thanh Nhiễm, hần vẫn duy trì tư thế không thay đổi, gắt gao đè Vân Thanh Nhiễm ở dưới thân mình, cũng không sợ Vân Thanh Nhiễm sẽ ghét bỏ hần nặng, “Đêm nay ta ngủ ở nơi này được không? Buổi tối ngủ một mình, rất lạnh...”

Có một thứ sẽ làm cho người ta thấy ngại, ví dụ như nhiệt độ cơ thể nàng, trong cuộc sống mấy ngàn ngày trước kia không có nàng, Quân Mặc Thần chưa bao giờ cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình lại thấp như vậy, không biết rét lạnh ban đêm lại khó chịu đến vậy, những mùa đông gian nan trước hần đều dùng nội lực để sưởi ấm chính mình, hơn mười năm nay đều như vậy.

Nhưng gần đây, cho dù dùng nội lực khu hân sưởi ấm, hần vẫn sẽ cảm thấy lạnh, không ấm áp, thoải mái bằng việc ôm nàng vào trong lòng.

“Muốn qua đây ngủ thì cứ tới đây, nơi này vốn là phòng của ngươi.” Vân Thanh Nhiễm vẫn thoải hiệp, thân thể nam nhân này thật đúng là không phải lạnh bình thường, cho dù hiện tại hai người đều còn mặc quần áo. Nàng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hần thật thấp.

Trên khuôn mặt tuần tú của Quân Mặc Thần dựa vào người Vân Thanh Nhiễm dạt ý cười, nữ nhân xấu xa này, dù nhiều hay ít vẫn sẽ đau lòng hần.

Tay hần vốn đặt ở hai bên cơ thể Vân Thanh Nhiễm đã thay đổi vị trí, tham nhập vào bên trong quần áo của nàng.

“Nơi này, còn đau không?” Quân Mặc Thần hỏi rất nghiêm túc.

Đây đã là lần thứ ba sau đêm đó hần hỏi về vấn đề này rồi, bởi vì hần thật sự rất để ý, buổi sáng hôm đó, nơi đó của nàng đều sưng lên... đều do chuyện xấu mà hần làm.

Hần hỏi thì cứ hỏi, vì sao mỗi lần đều phải kiểm tra, dùng chính tay hần để kiểm tra thực hư? Xác nhận một chút xem đã tiêu sưng hay chưa?

“Ngươi rốt cuộc có định nói cho ta biết chuyện năm đó không? Không nói thì ta đi tìm phụ vương mẫu phi.” Vân Thanh Nhiễm tính buông tha cho Quân Mặc Thần, nam nhân này quá khó hiểu, ai biết được hần rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

“Thêm phần thưởng đi, đêm nay có thể làm chút việc khác với nàng không?” Quân Mặc Thần đương nhiên sẽ không để Vân Thanh Nhiễm đi tìm phụ vương mẫu phi.

Vân Thanh Nhiễm dùng một chút, đối mặt với sự cầu hoan của nam nhân trên người, nàng suy nghĩ một lúc vẫn gật đầu đồng ý, “Có thể, có điều phải chú ý tiết chế, thân thể ngươi chính ngươi hiểu rõ.”

“Được.” Quân Mặc Thần rầu rĩ “được” một tiếng, hần cũng không thích Vân Thanh Nhiễm bị như lần trước.

Sau đó Quân Mặc Thần bắt đầu nói về chuyện hơn hai mươi năm trước với Vân Thanh Nhiễm, đoạn chuyện cũ này bị cấm nhắc đến, cũng không phải chuyện về vang gì.

“Tiên hoàng băng hà vẫn luôn tồn rất nhiều điểm đáng ngờ, mẫu phi vẫn luôn hoài nghi là do thái hậu nương nương và hoàng thượng cùng nhau liên thủ hại chết tiên hoàng, tiên hoàng từng nói với mẫu phi ông đã lập chiếu thư truyền ngôi cho Lục hoàng tử, có điều thời cơ còn chưa chín muồi, tiên hoàng tính chờ Lục hoàng tử lập được công trạng, sau khi tạo nên danh vọng mới công bố chuyện này.”

“Nhưng sau khi tiên hoàng băng hà, chiếu thư biến thành truyền ngôi cho Tứ hoàng tử cũng chính là hoàng thượng bây giờ, đồng thời, lúc toàn quốc tang khóc, Tứ hoàng tử chưa đăng cơ đã mang binh san bằng phủ Lục hoàng tử, cao thấp trong phủ kể cả chính phi và trưởng tử của Lục hoàng tử trong đó tổng cộng là hai trăm ba mươi một người đều giết chết, trong một đêm phủ Lục hoàng tử bị san thành bình địa.”

“Hoàng thượng dùng mẫu phi để áp chế, bức bách phụ vương lúc ấy đang mang binh quyền không thể không giúp ông ta, tróc nã Lục hoàng tử lúc ấy đang mang binh ở Thiên Hải Quan, Lục hoàng tử binh bại, tự tận trên cổng thành Thiên Hải Quan.”

Quân Mặc Thần nói xong phát hiện nữ nhân dưới thân mình đang nhú mảy.

Tay hần xoa lên mi tâm của Vân Thanh Nhiễm, như muốn vuốt phẳng nơi đó, hần không thích nàng nhú mảy.

“Sao vậy?”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nếu những gì Vân Lâm Mị cùng Quân Mặc Thần nói đều là sự thật, như vậy ca ca nàng chính là đứa con còn lưu lại của Lục hoàng tử... Mà Lục hoàng tử lại chết ở trên tay phụ vương...

Việc này, quả thật là một đoạn quá khứ máu chảy đầm đìa, bị người ta vẽ lên vẻ ngoài quang vinh xinh đẹp, nhưng một khi bị vạch trần, thì giấu ở sau lưng, chính là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

“Hao tổn tâm trí.” Vân Thanh Nhiễm trả lời Quân Mặc Thần.

“Hao tổn tâm trí?”

“Ừ, quan hệ quá phức tạp, nội dung quá phức tạp, rất phí tế bào não, không biết vừa nãy tế bào não của ta đã chết mất bao nhiêu cái rồi.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Mặc kệ từng có bao nhiêu ân oán, có bao nhiêu mạng người, đó đều là chuyện đã qua, tuy rằng Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần chuyện cũ này, không có nghĩa là nàng có bao nhiêu chấp niệm với chuyện này.

Vân Thanh Nhiễm tin tưởng người khác phải hướng về phía trước, chấp nhất quá khứ sẽ chỉ khiến mình lạc vào trong mê cung vĩnh viễn không thoát ra được.

Quá khứ, đã trở thành sự thật không thể thay đổi, cho dù có phiền não suy nghĩ đi nữa, cũng không thể thay đổi được gì, thứ mà người ta có thể nắm chắc có thể thay đổi, vĩnh viễn chỉ có tương lai, không có quá khứ.

Đối với chuyện này, Vân Thanh Nhiễm cũng chỉ muốn biết rõ ràng mà thôi, nàng không tính đi thay đổi cái gì, nàng không có trách nhiệm hay nghĩa vụ, cũng không có tâm tình này.

“Tế bào não? Đó là cái gì?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Là... tượng trưng cho sự thông minh của ta! Thứ này chết một cái thiếu một cái, thì không thể tái sinh.” Vân Thanh Nhiễm vì bản thân vừa rồi hao phí tế bào não để làm rõ toàn bộ mọi chuyện đã trải qua mà yên lặng ai oán một phen.

“Khụ khụ khụ...”

★

Vân Thanh Nhiễm thay nam trang, quay đầu nhìn thoáng qua nam nhân trên giường, Quân Mặc Thần đã ngủ, tuy rằng hiện vẫn đang là ban ngày, hần lại cứ cứ mặc quần áo như thế ôm nàng nằm ngủ, nàng dậy hần cũng không phát giác ra.

Vân Thanh Nhiễm từ trong phòng đi ra, đặc biệt dặn dò ám vệ Thu Ảnh.

“Đừng quấy rầy thế tử gia, hần đang ngủ, đến thời gian dùng bữa nếu hần còn chưa tỉnh thì vào gọi hần dậy.”

Vân Thanh Nhiễm nâng đầu hướng về phía nóc phòng nói chuyện, người không nhìn thấy Thu Ảnh, chỉ nghe được giọng nói của Thu Ảnh.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau đó Vân Thanh Nhiễm đi ra cửa.

Vân Thanh Nhiễm đi tìm Dương Lâm

“Chủ tử, sao ngài lại đến đây, có cần lên gian phòng trên lầu ngồi một lúc không?”

“Không cần, ta tới tìm người là có chút việc muốn người làm giúp ta.” Vân Thanh Nhiễm nói với Dương Lâm

“Chủ tử có chuyện gì cứ việc phân phó là được, chủ tử nói như vậy, thuộc hạ thực sự không dám nhận!” Dương Lâm kinh sợ.

“Ta muốn người tìm giúp ta mấy sư phụ thợ xây có tay nghề tinh mỹ, sau đó giúp ta mua hai cái lò sưởi lớn đến đây.” Vân Thanh Nhiễm nói rõ việc mà mình muốn Dương Lâm đi giúp nàng làm.

Đây quả thực là việc rất nhỏ.

“Chủ tử khi nào thì cần?” Sư phụ thợ xây và lò sưởi Dương Lâm chỉ cần cười không bao lâu là có thể tìm đến cho Vân Thanh Nhiễm, đây quả thực là một việc nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa.

“Nhanh chóng, hôm nay có thể chuẩn bị luôn được không?” Vân Thanh Nhiễm không rõ nhất thời nửa khác có thể tìm được lò sưởi lớn mà nàng muốn hay không, mà thợ xây hẳn là không khó tìm.

“Trong thời gian một chén trà, thuộc hạ cam đoan sẽ tìm được cho chủ tử.” Dương Lâm đã dự tính trước cam đoan với Vân Thanh Nhiễm

Vân Thanh Nhiễm còn tưởng phải mất một buổi chiều mới tìm được, không Dương Lâm nói thời gian một chén trà là đủ rồi.

“Vậy làm phiền người, ta ở nơi này chờ người.”

“Thuộc hạ không dám, đây là việc thuộc hạ nên làm, có thể dốc sức vì chủ tử là vinh hạnh của thuộc hạ!” Nghe Vân Thanh Nhiễm nói “làm phiền” với hẳn, Dương Lâm vội nói.

Đây là lễ phép cơ bản, Vân Thanh Nhiễm không cảm thấy đối phương là thuộc hạ của mình thì không cần nói làm phiền... Thôi quên đi, chuyện này không phải là chuyện lớn.

“Người đi làm việc trước đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Dương Lâm quả nhiên trong thời gian một chén trà đã tìm được thợ xây và lò sưởi mà Vân Thanh Nhiễm muốn.

“Chủ tử, hai người này là thợ xây có danh tiếng trong kinh thành.” Dương Lâm báo cáo Vân Thanh Nhiễm, “Không biết hai lò sưởi này có hợp tâm ý chủ tử không, nếu chủ tử không hài lòng, dưới lầu còn có cái khác.”

Dương Lâm chuẩn bị vô cùng đầy đủ, toàn lực ứng phó muốn làm cho Vân Thanh Nhiễm vừa lòng.

“Được rồi.” Vân Thanh Nhiễm nhanh chóng ngăn cản Dương Lâm chuyển những lò sưởi khác đến cho nàng coi, kỳ thật yêu cầu của nàng cũng không cao đến vậy... thật sự...

Sau đó Vân Thanh Nhiễm nói một chút ý tưởng trong lòng mình với hai vị sư phụ thợ xây, kỳ thật nàng muốn hai vị sư phụ xây dựng một cái giường lò*...

(*:炕 đầu – 炕头, trong mỗi ngữ cảnh có một nghĩa khác nhau như êm ấm, nóng tính, đầu giường đặt gần lò sưởi... Trong câu này sử dụng nghĩa thứ 3, ở phương bắc Trung Quốc khí hậu rét lạnh, phải đắp giường bằng gạch hoặc đất, dưới có ống lò để sưởi ấm)

Vân Thanh Nhiễm đối với thứ này cũng không quen thuộc, trước khi xuyên qua nàng cũng chưa từng dùng đến những thứ này, chỉ biết có vật như vậy, ở phương bắc tương đối phổ biến.

Hoàng triều Thịnh Vinh ở phía nam, cũng không có vật này, không dùng đến, nhưng thế tử gia nhà nàng là trường hợp đặc biệt, có yêu cầu đặc thù.

Hắn thể hàn không phải chỉ cần dùng mấy bình nước nóng là có thể đối phó được, hiện tại còn chưa đến mùa đông, nếu vào đông rồi, cuộc sống của hắn chỉ sợ càng gian nan hơn, vì vậy vẫn nên đi tìm người dựng một thứ như thế thì tốt hơn. Hôm nay cũng bởi Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần ôm ngủ, vì thân thể lạnh lẽo của hắn mà nghĩ đến, nói thật, bị hắn ôm, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy mình đang ôm một tảng băng.

Đội Vân Thanh Nhiễm đem cái giường lò trong ấn tượng miêu tả một lần xong thì nghe thấy một vị thợ xây lớn tuổi hơn một chút trong hai người hỏi: “Công tử nói chính là giường lò của Yến Bình quốc ở phương bắc? Trước kia ta từng đi qua Yến Bình quốc, thấy trong nhà mọi người đều có thứ này, đến mùa đông đốt than ở dưới giường để sưởi ấm.”

“Đúng, chính là nó, ông đã gặp qua, vậy ông có thể làm ra được không?” Vân Thanh Nhiễm nghe có người đã gặp qua thì cảm thấy dễ xử lý hơn nhiều.

“Có thể!” Người nọ rất khẳng định hồi đáp, “Không phải là ta mạnh miệng, nhưng chỉ cần ta đã nhìn thấy qua, thì không có gì không xây ra được!”

“Được, vậy phiền ông đến phủ Trấn Nam vương một chuyến, xây một thứ như vậy ở nơi đó.” Vân Thanh Nhiễm vốn muốn để bọn họ làm thử mấy cái ở nơi khác trước mới để bọn họ đến Vương phủ xây dựng, hiện giờ xem ra không cần phải thử nghiệm.

“Phủ Trấn Nam, Trấn Nam vương?” Nghe nói đến phủ Trấn Nam vương, hai người thợ xây đều bị dọa không nhẹ.

“Lát nữa Dương Lâm sẽ mang hai ông qua đó, thứ này là thể tử phi nương nương phủ Trấn Nam vương ủy thác ta xây cho thể tử gia ở Vương phủ, các ông cứ yên tâm mà làm.” Vân Thanh Nhiễm biết hai người này khần trương cái gì, nên giải thích cho bọn họ một chút.

Nghe Vân Thanh Nhiễm nói xong, hai người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Vừa mới hoàn thành xong chuyện bên này, chợt nghe thấy một thanh âm từ xa truyền đến.

“Dương tiên sinh, Dương tiên sinh...” Tiểu Cửu vội vàng vàng xông vào phòng mà lúc này mấy người Vân Thanh Nhiễm đang ở trong đó.

Dương Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Cửu một cái, trách cứ hần lỗ mãng.

Tiểu Cửu đẩy cửa tiến vào, thấy Vân Thanh Nhiễm ở trong phòng, dừng một chút, sau đó mới phản ứng lại!

Trước kia hần từng gặp qua Vân Thanh Nhiễm, là lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm chuồn êm ra khỏi Vân phủ, lúc đó hần đi theo bên cạnh Mộ Dung Tu, là tùy tùng của Mộ Dung Tu, hần nhắc mãi công tử nhà mình đối xử đặc biệt với Vân Thanh Nhiễm.

Có điều sau này lại biết Vân Thanh Nhiễm là thiếu chủ do Hồng Dược tuyển chọn, lập tức đánh hai vào miệng mình, quả nhiên vẫn là công tử tinh mắt, hần thật sự là có mắt không nhìn thấy Thái Sơn mà!

Lúc này nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, Tiểu Cửu đầu tiên là sợ run một chút, sau đó quỳ xuống trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Thuộc hạ tham kiến chủ tử, thuộc hạ đáng chết, không biết chủ tử ở nơi này, va chạm chủ tử, xin chủ tử trách phạt.”

Thấy Tiểu Cửu quỳ trên mặt đất, Vân Thanh Nhiễm nghĩ, bộ dạng nàng trông hung dữ đến vậy à? Chỉ như vậy nàng đã trách phạt người khác, thì nàng có thể quyết định bản thân có khuynh hướng S ngược người khác rồi.

“Không có việc gì, đứng lên đi.” Vân Thanh Nhiễm đối với việc này không để ý chút nào, có thể nói việc này hoàn toàn không ở trong phạm vi để ý của Vân Thanh Nhiễm. Là do Dương Lâm và Tiểu Cửu tự mình khần trương mà thôi.

“Tạ chủ tử khoan hồng.”

Sau khi Tiểu Cửu đứng lên thì cung kính đứng ở một bên, im lặng.

“Không phải ngươi có việc gấp muốn tìm Dương tiên sinh à?” Quy củ là quy củ, có một số quy củ nhất định phải tuân thủ, không có quy củ không thành tiêu chuẩn, nhưng không cần phải quá mức cứng nhắc. Vậy sẽ thành bảo thủ không chịu thay đổi.

Được Vân Thanh Nhiễm cho phép, Tiểu Cửu mới tiếp tục nói với Dương Lâm mục đích đến đây.

“Dương tiên sinh, có người đến tỵ bảo trai gây sự, thân phận của đối phương... ta không biết nên xử lý như thế nào.” Vốn dĩ công việc lớn nhỏ trong kinh thành đều do Mộ Dung Tu trông coi, nhưng hiện giờ Mộ Dung Tu bị bệnh, còn đang dưỡng bệnh ở trong hậu viện của phủ Trấn Nam vương, những việc như này dĩ nhiên là do giáo chúng ở trong kinh thành trông nom, Dương Lâm là một ví dụ. minhnguyetgiatrang

Có điều Dương Lâm suy cho cùng vẫn chỉ là tạm thời, trong lúc nhất thời cũng không có cách nào phân thân, nên để Tiểu Cửu hỗ trợ trông coi Tỵ Bảo trai, có chuyện gì lại đến tìm hần, dù sao hai địa phương này cũng cách nhau không xa.

Lần này, Tỵ Bảo trai xảy ra chút việc nên Tiểu Cửu chạy tới tìm Dương Lâm, đúng lúc gặp được Vân Thanh Nhiễm.

Tỵ Bảo trai Vân Thanh Nhiễm cũng không xa lạ, chính ở chỗ này nàng kiếm được một ngàn lượng bạc trắng, biết đó là nơi đồ thạch đẳng cấp có bề ngoài thoát nhìn cao quý đại khí.

Nghe thấy Tiểu Cửu nói Tỵ Bảo trai xảy ra chút phiền toái, Dương Lâm nói, “Hiện tại ta còn có việc khác cần phải xử lý, bên kia ngươi tự mình giải quyết trước, xử lý không được thì quên đi.” Cùng lắm là tổn thất một chút ngân lượng, hoặc là tạm dừng buôn bán một thời gian.

Tiểu Cửu không phản bác, biết Dương Lâm có việc cần phải giải quyết, nên tính toán bản thân trở về thử xử lý.

“Ta và ngươi cùng đi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Tiểu Cửu, “Dương tiên sinh, ngươi mang bọn họ đến Vương phủ một chuyến trước, chuyện Tỵ Bảo trai bên kia ta đến đó xử lý là được.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Dương Lâm đối với quyết định của Vân Thanh Nhiễm không có dị nghị gì.

“Ta nhớ ngươi tên Tiểu Cửu đúng không?” Trí nhớ Vân Thanh Nhiễm tốt lắm, còn nhớ rõ tên Tiểu Cửu.

Không nghĩ tới chủ tử còn nhớ rõ tên hần, Tiểu Cửu có chút thụ sủng nhược kinh, nhớ lại lần đầu tiên mình gặp chủ tử, trên mặt Tiểu Cửu hiện lên chút

xấu hổ, chính hắn lại nói như vậy với chủ tử... Thật sự là đáng chết!

“Vâng, thuộc hạ tên là Mộ Dung Cửu, là công tử đặt tên cho thuộc hạ, mọi người đều gọi thuộc hạ là Tiểu Cửu.” Tiểu Cửu khó nén tâm tình kích động của chính mình, có điều kích động thì kích động, có một chuyện khiến hắn lo lắng hắn vẫn không quên, mặc dù biết mở miệng hỏi chủ tử vấn đề này là việc đại nghịch bất đạo, nhưng mà... Tiểu Cửu vẫn không nhịn được muốn hỏi, “Chủ tử, không biết công tử... ngài ấy hiện thế nào?”

Lúc Tiểu Cửu hỏi vấn đề này giọng nói đều run rẩy, là đang sợ hãi.

“Hắn tốt lắm, thân thể rất khỏe mạnh.” Vân Thanh Nhiễm luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, không cần thiết phải nói một số chuyện khiến Tiểu Cửu lo lắng.

Thân thể Mộ Dung Tu rất khỏe mạnh, nhưng tình hình tâm lý không thể lạc quan, tình trạng của hắn chẳng những không giảm bớt, ngược lại có xu thế tăng thêm.

“Thật à?” Tiểu Cửu nghe vậy rất cao hứng, trong lúc nhất thời đã quên mất bản thân đang nói chuyện với chủ tử, nói xong mới phát hiện mình thất thố.

Hắn đang lo lắng cho Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm thấy rất rõ ràng.

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi tới Tụ Bảo trai, Tụ Bảo trai và tửu lâu vừa rồi quả thực rất gần, đi ngang qua một con phố là tới, cũng chỉ hơn trăm thước.

Hôm nay Tụ Bảo trai không náo nhiệt như trước, ngày thường tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng còn truyền đến mấy tiếng mắng chửi thô bạo, tiếng hoan hô, tiếng thờ dài thất vọng cùng với tiếng khóc. Hôm nay có vẻ im lặng hơn rất nhiều.

Tiểu Cửu nói phiến toái đại khái chính là người kia...

Vân Thanh Nhiễm vừa vào cửa ánh mắt đã đặt lên trên đám người ở khu vực gỡ đá của Tụ Bảo trai, đám người này là xem náo nhiệt, thật sự gây rối chính là người ở trung tâm.

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm xuyên thấu qua đám người vây xem thấy được người làm loạn, người này Vân Thanh Nhiễm đã từng gặp qua, hắn là thế tử phủ Ký Bắc vương, Hách Hữu Hằng.

Xa xa Vân Thanh Nhiễm đã nhìn thấy Hách Hữu Hằng đang đánh người, người bị đánh hình như là nhà bán, đối phương cũng đã bị hắn đánh đến mức miệng phun máu tươi, mà Hách Hữu Hằng lại không có chút ý định dừng tay. Bên cạnh còn có một người mình đây thương tích, đã sớm bất tỉnh.

“Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Tiểu Cửu đang đứng bên cạnh.

“Gây rối chính là thế tử phủ Ký Bắc vương, ngày thường nhàn rỗi không có việc gì hắn sẽ đến Tụ Bảo trai, học người khác đồ thạch, nhưng cũng không lớn, đối với thế tử gia của phủ Ký Bắc vương như hắn mà nói, ít tiền này không tính là gì, buổi sáng hôm nay có khối loại cao bằng, thế tử gia cùng với Đồng công tử trưởng tử của Hình bộ Thượng thư Đồng đại nhân đánh cược nói mình cũng có thể đồ được thứ tốt, kết quả ở trong này hao phí cả một ngày, thế tử chỉ đồ được một đồng phế liệu, đang bị đánh kia chính là vị thương gia sáng nay đã bán ra khối băng cao, thế tử mua đá ở nhà bọn họ nhiều nhất. Còn một người là người trong nghề được thế tử mời đến, cũng bị thế tử đánh cho mất nửa cái mạng.”

Tiểu Cửu cũng không nghĩ tới Hách Hữu Hằng lại xui xẻo như vậy, rõ ràng còn mời một vị trong nghề đến để tham khảo, dùng nhiều ngân lượng mua nhiều đá như vậy, cũng chỉ mở ra được mấy khối lục mộng, hoặc là một vài phi thủy tính chất không tốt, thua lỗ thực thâm.

Bởi vì đối phương là thế tử phủ Ký Bắc Vương, Tiểu Cửu nhất thời cũng không biết nên xử lý thế nào, đều do hắn quá ngu ngốc, theo công tử lâu như vậy, đến khi chính mình gặp phải loại chuyện này lại không có một chút biện pháp nào.

Nghe Tiểu Cửu trình bày sơ lược những chuyện đã xảy ra, Vân Thanh Nhiễm cũng hiểu, tóm lược đơn giản một chút là gặp phải một vị khách không nói lý lẽ.

“Được rồi, ta đã biết.” Vân Thanh Nhiễm nói xong thì đi về phía đám người bên kia.

Xuyên qua đám người, Vân Thanh Nhiễm đi thẳng tới trước mặt Hách Hữu Hằng, Hách Hữu Hằng vẫn còn đang đánh người trút giận. Hắn đuổi chân hung hăng đá vào ót người nọ, còn lấy rượu đổ vào người đó...

“Không nghĩ tới thế tử oai hùng uy vũ hùng tráng như thế, khiến tiểu đệ rất bội phục.” Vân Thanh Nhiễm hai tay ôm ngực, tư thái tao nhã nhìn Hách Hữu Hằng đang bạo lực phát tiết.

Hách Hữu Hằng đang nổi nóng, những người khác cũng chỉ vây xem, không dám lên tiếng, đặc biệt vị tổ tông này, chính là có mấy cái mạng cũng không đủ dùng. Lúc này đột nhiên có người nói chuyện, khiến cho hắn dời tầm mắt đến trên người đối phương.

Hách Hữu Hằng còn nhớ rõ Vân Thanh Nhiễm, bởi vì bề ngoài của Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta rất khó quên, tiểu công tử xinh đẹp tuấn tú như vậy không có nhiều.

Nhìn thấy người quen, Hách Hữu Hằng ngừng lại, “Thì ra là Vân công tử, thật khéo, Vân công tử cũng thích chơi cái này à?”

“Lúc trước có đến một lần, lần này là lần thứ hai, không tính là thích, hôm nay bởi vì đúng lúc có việc, cho nên mới đến đây.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

“Ồ.” Hách Hữu Hằng nghe những lời này, đã coi Vân Thanh Nhiễm là người ngoài ngành.

“Không biết vì sao thế từ tức giận như thế?” Vân Thanh Nhiễm biết rõ còn cố hỏi.

“Hừ, đừng nói nữa, nhắc tới đã tức đầy một bụng!” Dù sao cũng không phải chuyện vang vẻ gì, Hách Hữu Hằng đương nhiên sẽ không chủ động nói cho Vân Thanh Nhiễm.

“Hữu Hằng huynh, vị tiểu công tử tuần tú này là ai, có công tử tuần tú như vậy sao không giới thiệu cho ta quen biết một chút?” Phía sau, Đồng Diệc Bình vừa rồi vẫn ở bên cạnh xem cuộc vui lại đứng dậy đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, đánh giá Vân Thanh Nhiễm từ trên xuống dưới, ánh mắt nhìn thẳng đúng là không biết che dấu chút nào.

Đồng Diệc Bình có diện mạo rất bình thường, chỉ có chiều cao là vượt trội, hần đứng ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm như vậy, Vân Thanh Nhiễm lập tức cảm nhận được độ cao của hần.

Vóc dáng này không cao 1m9 thì cũng 1m88, Vân Thanh Nhiễm đánh giá trong lòng, thân cao thế này đối với vóc dáng hơi nhỏ của nàng mà nói có chút hùng vĩ.

“Ta giới thiệu với Diệc Bình huynh, vị này là Vân Thanh Vân công tử.” Hách Hữu Hằng chỉ biết Vân Thanh Nhiễm là nam tử, không biết thân phận thật sự, hần giới thiệu Vân Thanh Nhiễm xong lại giới thiệu Đồng Diệc Bình với Vân Thanh Nhiễm, “Vân huynh, vị này là Diệc Bình huynh, là công tử của Hình bộ Thượng thư Đồng đại nhân.”

Vân Thanh Nhiễm chỉ cười nhạt một tiếng, đối với Đồng Diệc Bình trước mắt, nàng không có nhiều hảo cảm.

“Vân công tử có hứng thú với đồ thạch à? Nếu có gì không hiểu có thể hỏi ta.” Đồng Diệc Bình rất nhiệt tình nói chuyện với Vân Thanh Nhiễm, hần ở giữa đông đảo công tử chốn kinh thành cũng được xem như là người đam mê đồ thạch, hần đam mê cũng có một chút nghiên cứu, không giống như Hách Hữu Hằng nửa biết nửa còn tưởng rằng mình rất giỏi.

Vân Thanh Nhiễm quét mắt nhìn bốn phía, những phế liệu chất đồng trên bàn ở một bên, cùng với hai nam nhân vết thương chồng chất vô cùng đáng thương nằm trên đất.

“À? Đồng công tử rất thông thạo? Những đồ kia hần không phải do Đồng công tử ngời mua chứ?” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào đồng phế liệu kia hỏi Đồng Diệc Bình.

“Đó đương nhiên không phải của bản công tử.” Đồng Diệc Bình cười nói, những thứ đó là do “quân sư” mà Hách Hữu Hằng và hần mời đến mua, có điều vị “quân sư” kia cũng sắp tắt thở đến nơi rồi.

Lại nói tiếp vị quân sư này cũng rất đáng thương, Hách Hữu Hằng tâm cao khí ngạo, tuy rằng mời hần ta đến làm quân sư, nhưng cũng không nghe lời hần ta nói, thường cảm thấy hần mời là đúng đắn, cuối cùng mua phải phế liệu không ra lục này lại đổ hết trách nhiệm lên vị trong nghề này.

Tiếng cười của Đồng Diệc Bình rơi vào trong tai Hách Hữu Hằng vô cùng chói tai, chính mình biến thành một người như vậy xác thực có chút dọa người, Hách Hữu Hằng là người cực kỳ sĩ diện, bằng không hôm nay hần cũng sẽ không giằng co cả ngày ở Tụ Bảo trai, đến tận khi hần có chút không khống chế được nghiêm trị hai tên thủ phạm hại hần mất mặt như vậy một trận.

Đánh tới mức đối phương phải dâng lại toàn bộ bạc mà vừa rồi Hách Hữu Hằng đã tiêu, Hách Hữu Hằng cầm lại bạc của mình về lại không chịu dừng tay, tiếp tục đánh đối phương đến mức bất tỉnh nhân sự.

“Hừ, hai tên điều nô này, một tên thì bán hàng giả, một tên tâm thường chỉ có hư danh, lừa gạt dân chúng, lừa gạt bản thế tử, còn để bản thế tử mua một đồng phế liệu vô dụng này! Bản thế tử chẳng qua là vì dân trừ hại!” Hách Hữu Hằng chính nghĩa nói ra.

Mặt hần đúng là dày, đồ thạch này vốn có xác suất mua phải phế liệu rất lớn, nhìn xem Tụ Bảo trai to lớn thế này, bình thường một ngày cũng sẽ không bán được bao nhiêu đá, đơn giản là người có chút kinh nghiệm đều xem nhiều mua ít, thật sự nhìn vừa ý rồi, còn phải cân nhắc nhiều lần, không ai giống Hách Hữu Hằng, vừa nhìn đã mua nhiều như vậy, xong dùng tiền để đập, hoàn toàn là hành vi cường hào.

“Vậy à? Thế từ xác định không phải vì vận may ngời không tốt? Lúc người ta có vận may không tốt thì có muốn cũng ngăn không được, hành vi trút giận lên người khác thật sự là có hơi kém cỏi.” Vân Thanh Nhiễm châm chọc nói.

Ngữ khí châm chọc của Vân Thanh Nhiễm rõ ràng như vậy, nếu Hách Hữu Hằng còn nghe không hiểu, thì chắc chắn IQ của hần có vấn đề rất nghiêm trọng.

“Vân công tử, ngời có ý tứ gì?” Hách Hữu Hằng rõ ràng không vui, vốn bởi vì Vân Thanh Nhiễm là người hần đã từng gặp qua một lần, lại biết quan hệ của người này và Quân Mặc Thần không tệ, hần đối với người này có vài phần khách khí, không nghĩ tới hần ta nói chuyện lại không khách khí như vậy, lại không để hần vào trong mắt, khiêu chiến uy nghiêm của hần, khiến hần rất khó chịu.

“Tiểu đệ tuy không hiểu đồ thạch, nhưng cũng biết đồ thạch này cần kỹ thuật cùng vận khí, nếu có người không có cả hai yếu tố này, bạc bị thua lỗ đáng kể lại trút con giận của mình lên người khác, trừ bỏ ghê tởm ra vẫn là ghê tởm, tiểu đệ vốn tài học sơ thiên, không tìm được từ ngữ nào khác để hình dung.” Vân Thanh Nhiễm mắng chửi người không chút lưu tình, cho dù đối phương là thế tử phủ Ký Bắc vương, là người mà ai ai cũng chỉ dám nịnh bợ

không dám đắc tội.

Vân Thanh Nhiễm vừa nói ra những lời này, lập tức khiến toàn bộ mọi người ở đây choáng váng.

Hắn có biết hắn đang nói chuyện với người nào không hả? Hắn còn muốn sống nữa không?

Đây chính là thể tử của phủ Ký Bắc Vương đó, đối địch với phủ Ký Bắc Vương? Vậy có gì khác tự tìm cho mình một phần mộ chứ?

Lúc này Vân Thanh Nhiễm đã hoàn toàn chọc giận Hách Hữu Hằng.

Hách Hữu Hằng giận quá thành cười, “Hay cho một tên Vân Thanh, người có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

“Người là thể tử thì thế nào, thể tử mua đồ không cần phải trả tiền à? Thế tử thua lỗ là có thể trách đến trên đầu người khác? Trừ việc lấy thân phận đề người ra không biết thể tử còn có thể làm cái gì đây?”

Vân Thanh Nhiễm càng hiểu biết mà nói rõ thái độ của mình.

Lần này, toàn bộ Tụ Bảo trai càng trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ hơn rất nhiều, tất cả mọi người như ngừng thở.

“Người!” Hách Hữu Hằng vừa tức vừa giận, trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại bị người này quở trách một phen, điều này khiến hắn tức không chỗ phát, hắn lớn đến vậy, còn chưa có ai dám không để cho hắn mặt mũi thể này đâu!

Hách Hữu Hằng nắm chặt tay lại, gân xanh nổi lên rõ ràng, thể hiện rõ giờ phút này hắn đang tức giận ngút trời, “A, ý người là bản thể tử đã không có kỹ thuật lại không có vận khí, tốt lắm, để cho bản thể tử đến nhìn xem kỹ thuật cùng vận khí của Vân Thanh huynh đệ như thế nào! Nếu người không có cách nào chứng minh những gì người nói ra. Như vậy bản thể tử sẽ lấy tội danh lừa gạt dân chúng, vũ nhục bản thể tử mang người về Vương phủ, tra vấn xét hỏi người rõ ràng!”

Tội danh mà Hách Hữu Hằng chuẩn bị cho Vân Thanh Nhiễm có chút miễn cưỡng, có điều hắn chỉ cần một cái cớ, có thể “quang minh chính đại” đưa Vân Thanh Nhiễm về phủ. Vấn đề này mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng không có ai dám vạch trần. Vị tiểu công tử xinh đẹp này lại dám đắc tội với Hách Hữu Hằng, chờ hắn ta bị mang về Vương phủ, sợ là sống không bằng chết!

Vân Thanh Nhiễm lại chưa nói rằng nàng có kỹ thuật cùng vận khí, Hách Hữu Hằng muốn Vân Thanh Nhiễm đến, người không kỹ thuật không vận khí lại tính tình rối loạn cũng không phải là Vân Thanh Nhiễm, sao lại kéo Vân Thanh Nhiễm xuống nước chứ? Rõ ràng là không có chuyện thì tìm chuyện gây sự.

Vân Thanh Nhiễm thừa nhận rằng bản thân thuộc loại không có kỹ thuật, nói thật ngay cả đồ thạch cụ thể là tình huống gì nàng cũng không rõ ràng lắm, về phần vận khí, nàng tự cảm thấy vận khí của mình luôn không tốt, chuyện xấu không hay ho thì không ít, ngược lại chuyện tốt may mắn lại không gặp mấy.

Vân Thanh Nhiễm xem xét nguyên liệu chung quanh mấy lần, nàng đặc biệt chọn lựa từ trong đồng của vị bán hàng vô tội bị Hách Hữu Hằng hành hung một trận kia, nàng cũng không biết phi thủy thượng phẩm có dạng gì, màu sắc, chủng loại, tính chất của đá phi thủy, nàng cũng không xem, nàng chỉ chọn thứ mà nàng nhìn thấy không tệ.

Thấy Vân Thanh Nhiễm một lần chọn bảy tám khối nguyên liệu, Hách Hữu Hằng cười lạnh nói, “Chỉ cần trong đồng này có một khối không ra lục, thì chứng minh kỹ thuật cùng vận khí của người cũng không đủ, như vậy người sẽ phải cùng bản thể tử về Vương phủ nhận trừng phạt.”

Đây rõ ràng chính là gây khó dễ!

Chính ngải hôm nay tiêu mất một lượng lớn ngân lượng, thiếu chút thua lỗ cả phủ Ký Bắc vương, mua gần trăm tảng đá, cũng mới chỉ mò ra được mấy khối phi thủy phẩm chất kém cỏi, phần lớn còn lại đều là phế liệu, lại còn đòi hỏi người khác mỗi khối đều phải ra lục? Đừng nói là tay mới đồ thạch, cho dù là người trong nghề, kỹ thuật thành thạo, còn có kinh nghiệm đồ thạch phong phú, cũng không thể nào nắm chắc một trăm phần trăm!

“Tiểu công tử, ngài muốn nghe ý kiến của mọi người một chút hay không?”

“Đúng vậy tiểu công tử, người muốn cân nhắc lại một chút không, người tùy tiện lựa chọn như vậy, thực sự không có vấn đề gì chứ? Đây chính là...” Đây chính là chuyện liên quan đến mạng người đó, nếu không chọn kỹ lưỡng, phải bồi cả mạng nhỏ của người vào!

Mọi người xung quang thật sự có chút không đành lòng, ồn ào lên tiếng khuyên giải Vân Thanh Nhiễm, dù sao vị tiểu công tử này cũng chỉ là gặp chuyện bất bình, cứ như vậy mà đánh mất tính mạng thật sự có chút không đáng!

“Không cần, cứ như vậy đi.” Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt ý tốt của mọi người, “Có ai có thể đến giúp ta tách đá không?”

Vân Thanh Nhiễm nói với mọi người, nàng ngay cả đồ thạch cũng không biết, đừng nói tới tách thạch là việc cần kỹ thuật như vậy, người trong nghề mua đá đều tự mình động thủ tách đá, người không biết sẽ để sư phụ chuyên môn tách giúp, Vân Thanh Nhiễm lần trước chính là để người ta tách giúp.

“Ta tách giúp ngài.” Tiểu Cửu vẫn ở bên cạnh nhìn, lúc này hắn bước lên phía trước, “Xin công tử yên tâm đem việc tách đá này giao cho tiểu nhân làm.”

“Ừm.” Vân Thanh Nhiễm yên tâm mà giao tảng đá cho Tiểu Cửu đến giúp nàng tách, Tiểu Cửu là người một nhà, hoàn toàn đáng tin, cho dù thật sự tách

hồng, Vân Thanh Nhiễm cũng không đau lòng, dù sao chỉ cần ra lực, nàng sẽ không bị tính là thua.

Tiểu Cửu từ trong tám tảng đá Vân Thanh Nhiễm lựa chọn lấy ra một khối tương đối nhỏ, thao tác thuần thục mở ra.

Hắn không rạch lên tảng đá, chỉ nhẹ nhàng mài một tảng da ngoài, làm như vậy tương đối cẩn thận, phòng ngừa cắt quá tay, rạch vào phi thủy bên trong.

Mài một hồi lâu, vẫn chỉ là tảng đá, không nhìn thấy màu lục, Tiểu Cửu thật ra không khẩn trương, cho dù tảng đá chủ tử chọn chưa ra màu lục, thì chủ tử cũng không phải là người mà Hách Hữu Hằng có thể khi dễ!

“Chắc chắn, đây là kỹ thuật tốt vận khí tốt của Vân Thanh huynh đệ à?” Thanh âm của Hách Hữu Hằng rất lạnh, còn có mùi vị trào phúng nồng đậm, trong lòng hắn đã chuẩn bị tốt trừng phạt hung ác cho Vân Thanh Nhiễm, hắn ta dám vũ nhục hắn trước mọi người? Như vậy hắn sẽ cho hắn ta trả giá bằng máu! Lúc này Hách Hữu Hằng mặc kệ Vân Thanh Nhiễm có phải là bạn thân của Quân Mặc Thần hay không, hắn chỉ biết loại dân đen này không cần thiết phải sống trên đời.

“Thử mặt khác đi.” Vân Thanh Nhiễm chỉ chỉ mặt khác của tảng đá, ý bảo Tiểu Cửu bắt tay từ một đầu khác, những tảng đá nàng chọn màu lục vốn chỉ tập trung ở một bên, mà bên Tiểu Cửu vừa mài vừa vận không có màu lục.

Những lời này của Vân Thanh Nhiễm rơi vào trong tai những người khác lại không phải như vậy, bọn họ chỉ coi Vân Thanh Nhiễm đang giầy dụa trước khi chết. Ngấm kỹ lại, một người ngoài nghề như nàng, sao có thể tiện tay mà chọn trúng được chứ? Trong những tảng đá này có thể có một hai khối ra lục là đã không tồi rồi, muốn ra lục toàn bộ? Vận vận khí của nàng quá tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Nằm Xuống Đứng Động, Để Ta!

Tiểu Cửu nghe Vân Thanh Nhiễm nói xong, nghiêm túc mài ở bên mặt khác, hoàn toàn khác với vừa rồi, lần này, hắn mới mài ra một lớp da đã nhìn thấy màu xanh biếc, cho dù chỉ mới lộ ra một chút, nhưng đã có thể nhìn ra phẩm chất của Phi Thủy trong đó.

Xúc cảm nhần mịn, màu sắc xanh biếc, phẩm chất không tệ.

“Lại có thể ra được, vận khí cũng không phải tồi.” Có người nói thầm.

“Đúng vậy đúng vậy, các ngươi xem, phẩm chất kia cũng rất tốt đó!”

“Con mẹ nó, sao hôm nay lão tử lại không mua tảng đá kia chứ!”

Có người sợ hãi than.

“Đây chẳng qua là khối đầu tiên, phía sau còn có rất nhiều khối nữa, vận khí của hắn đâu thể tốt đến vậy.”

“Cũng đúng...”

“...”

Đang lúc mọi người thất chủy bát thiết* lên tiếng nghị luận, tảng đá kia rốt cục lộ ra hình dáng của nó.

(*: 七嘴八舌 bảy miệng tám lưỡi)

Màu sắc là trong xanh mang lục, thêm chút sắc vàng, độ sáng tươi mát tự nhiên.

“Ồ, đây hẳn là loại Phù dung, coi như không kém.”

“Vận khí của tiểu công tử không tệ nha!”

Trong lòng mọi người muốn nói, mặc dù ra được loại không phải cực kỳ hi hữu, nhưng so với Hách Hữu Hằng mua cả một buổi sáng thì có giá trị cao hơn một chút!

Hách Hữu Hằng thầm tức, hắn phảng phất như nghe thấy tiếng cười nhạo trong lòng của những người xung quanh, càng cảm thấy căm tức.

“Hừ, chỉ mới ra một khối, đắc ý cái gì? Vẫn còn bảy khối nữa, xem ngươi làm thế nào!” Hách Hữu Hằng lạnh lùng nói, hắn vừa lên tiếng, những người

khác lập tức ngậm miệng, không dám nói nhiều một câu.

Hách Hữu Hằng này, bản thân không mở ra được cái gì, lại ở nơi này bắt người khác phải ra một khối.

Mặc dù trong lòng mọi người đều có cùng một suy nghĩ, cảm thấy Hách Hữu Hằng quá vô sỉ, nhưng không ai dám nói lời này ra khỏi miệng.

Vân Thanh Nhiễm rất khinh thường liếc Hách Hữu Hằng một cái, đồng thời trong miệng lại phun ra hai chữ, “Vô sỉ!”

Thật sự có người nói ra rồi!

“Người dám nhục mạ bản thế tử?” Ánh mắt Hách Hữu Hằng lại lạnh đi mấy phần, hận không thể trực tiếp dùng ánh mắt thiên đao vạn quả Vân Thanh Nhiễm.

“Ta có nói người à? Chính người tự nhận về mình, liên quan gì đến ta?” Vân Thanh Nhiễm chế nhạo Hách Hữu Hằng.

“Người, người có thái độ gì hả?” Đây rõ ràng là thái độ không để hấn vào mắt!

“Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, là thái độ của ta.” Vân Thanh Nhiễm sẽ tôn trọng người khác, nhưng nếu như đối phương không giống Hách Hữu Hằng.

“Hừ, người nhanh thể hiện một chút đi!” Hách Hữu Hằng cũng không muốn tiếp tục lý luận với Vân Thanh Nhiễm, hấn chờ lát nữa trở lại vương phủ sẽ tận tình tra tấn nàng ta!

Tiểu Cửu lại tiếp tục tách những nguyên liệu còn lại, hấn tách khối đá thứ hai thuận lợi hơn khối thứ nhất một chút, vừa mới mở ra, đã thấy được màu xanh biếc.

Một khối này, bất kể là màu sắc, hay là độ trong đều tốt hơn khối trước.

Mọi người lúc này không dám nói tiếp nữa, nếu đổi lại bình thường, bọn họ đã sớm reo hò, bắt đầu đi hiện trường có một thế tử của phủ Ký Bắc Vương đang rồi tỉnh rồi mù với sắc mặt tối đen, đành phải đem toàn bộ sự kích động đều nén ở trong bụng.

Lại là một khối Phi Thúy tốt nhất!

Tất cả mọi người không khỏi trở nên khẩn trương, thật sự là ghiền quá mức rồi! Liên tục mở ba khối nha! Ba màu liền đó!

Vì thế cả đám người đều ngừng lại hô hấp, chờ đáp án từng chút được công bố ra.

Tách thẳng đến khối thứ bảy, vẫn ra Phi Thúy tốt nhất, phẩm chất mấy khối vô cùng giống nhau, nhưng đều tính là trung thượng phẩm.

Nhất thời hình tượng của Vân Thanh Nhiễm ở trong lòng những người này trở nên cao lớn, đầu phải là tay mới! Đây rõ ràng chính là cao thủ cao thủ cao thủ!

Kỳ thật sự tình đến lúc này, “bản lãnh” của Vân Thanh Nhiễm đã được thể hiện, dù sao cũng tốt hơn nam nhân trút giận lung tung không biết bao nhiêu lần.

Nhưng đành chịu, lúc này Vân Thanh Nhiễm không phải muốn chứng minh “bản lãnh” của mình, mà là muốn đối phó nam nhân cố tình gây sự kia.

Hách Hữu Hằng cho Vân Thanh Nhiễm vấn đề khó khăn, đương nhiên không thật sự muốn xem Vân Thanh Nhiễm có bao nhiêu vận khí và bản lãnh, mà là ra một vấn đề khó cho Vân Thanh Nhiễm, để hấn quang minh chính đại mang nàng về vương phủ “xử phạt” mà thôi.

Chứng kiến tình huống trước mắt, ngay cả ánh mắt Hách Hữu Hằng cũng nghiêm túc lên, đây đã là khối thứ bảy, những tảng đá nàng chọn thể nhưng mỗi một khối đều ra màu xanh? Không chỉ như vậy, phẩm chất mỗi khối cũng không kém, đây là điều mà hấn vạn lần không ngờ!

Sao có thể như vậy? Hấn không mở được một khối nào, nàng lại khối nào cũng ra màu xanh! Đây là trùng tà ư hay là như thế nào?

Hách Hữu Hằng có chút nóng nảy, ra dấu với tùy tùng Hách Đại mà mình mang đến, một nam nhân có bộ dáng gã sai vặt đứng ở phía sau Hách Hữu Hằng lên lút lui về phía sau, che kín đi vào trong đám người.

Hách Đại tìm được một quán sù bên trong Tự Bảo Trai, Hách Đại là tùy tùng của Hách Hữu Hằng, thường cùng Hách Hữu Hằng đi dạo tới nơi này, cho nên biết ai là quán lý.

Hấn đem một tấm ngân phiếu lớn nhét vào trong tay người nọ.

“Lát nữa người qua đó, thừa dịp thu dọn mảnh vụn đôi tảng đá còn lại kia đi, đổi thành phế liệu có hình dạng gần giống thế, một ngàn lượng bạc này sẽ là của người.”

Dụ dỗ, còn dùng trọn một ngàn lượng bạc trắng!

Đá đại khái đều có dạng như vậy, bên trong Tự Bảo Trai nhiều nhất chính là đá, muốn tìm một khối đá thoát nhìn không khác biệt lắm cũng không phải quá khó khăn.

Sau khi quân sự tiếp nhận ngân phiếu thì cười một tiếng, còn hướng gật gù đầu với đối phương, tỏ vẻ bản thân đã đáp ứng.

Ngân phiếu thì phải nhận, chỉ là trong lòng người nọ lại không có một chút ý tứ muốn giúp Hách Hữu Hằng làm việc, ngân phiếu này lát nữa đưa quân sự Tiểu Cừu, còn về chuyện này, à, từng gặp thuộc hạ trung thành nào giúp đỡ người khác hại chủ tử nhà mình chưa?

Hách Đại cho rằng chuyện này cứ như vậy là không còn vấn đề, nên lại đi vào đám người, về bên cạnh Hách Hữu Hằng.

“Thế tử, việc đã làm xong.” Hách Đại nói nhỏ ở bên tai Hách Hữu Hằng.

“Ừm.” Hách Hữu Hằng gật đầu, trầm nghĩ, như vậy là không còn sơ hở, tuy rằng khối thứ tám không nhất định vẫn có thể ra xanh, nhưng hắn không cho phép việc này có một chút sai lầm nào.

Đồng Diệc Bình thì lại cho hiểu kỳ đầy mắt, ý nghĩ của hắn và Hách Hữu Hằng không quá giống nhau, hắn không cảm thấy Vân Thanh Nhiễm dựa hoàn toàn vào vận khí, có thể tách mỗi một khối ra xanh không nói, hơn nữa phẩm chất đều rất cao, nếu một chút kỹ thuật đều không có, một chút kinh nghiệm cũng không có, hoàn toàn dựa vào vận khí, vậy vận khí của người này tốt đến mức nào?

Đồng Diệc Bình bỗng nhiên sinh ra hứng thú nồng hậu đối với Vân Thanh Nhiễm, một người dám kêu gọi thế tử của phủ Ký Bắc Vương, một người ở trước mặt bọn họ thể hiện ra tài năng kỳ dị như thế, hắn không muốn hiểu kỳ cũng không được?

Một lát sau, quân sự bị dứt ngân phiếu kia quả thực đã tới, còn đặc biệt tới lui ở bên người Tiểu Cừu, giả vờ mình vội tới làm việc cho Hách Hữu Hằng.

Lúc làm việc hắn dùng sau lưng của mình chặn tầm mắt Hách Hữu Hằng, vào lúc Hách Hữu Hằng không nhìn thấy khe lật tảng đá kia, sau đó thì đi ra.

Hách Hữu Hằng nghĩ thầm, lúc này hắn là không còn vấn đề gì.

Hai mắt hắn gắt gao nhìn vào tảng đá Tiểu Cừu vừa mới cầm lên trên tay, khóe miệng không tự giác lộ ra một nụ cười lạnh đặc ý.

Tiểu Cừu bắt đầu tách đá, lần này cũng không biết thế nào, tách hơn phân nửa, lại không nhìn thấy một tí màu xanh biếc nào, cảm giác hi vọng có chút xa vời.

“Xem ra vận khí của một số người đã kết thúc rồi!” Ý tứ châm chọc của Hách Hữu Hằng hàm xúc mười phần, tách đi tách nửa đi, dù sao cũng sẽ chỉ là một đồng phế liệu!

Vân Thanh Nhiễm khi định thần nhân, một chút cũng chưa sót ruột, đem tiếng châm chọc của Hách Hữu Hằng coi như không khí, Tiểu Cừu cũng không chút hoang mang, tiếp tục tách đá của hắn, lúc tách đá cần phải hết sức chuyên chú, bằng không xảy ra sai sót sẽ không tốt.

“Người đâu, đem tên cuồng đồ lớn mặt này mang về vương phủ, hừ, không có bản lĩnh còn thích ra ngoài kêu la, vũ nhục bản thế tử lại càng là tội ác tày trời.” Hách Hữu Hằng đã khản cấp muốn bắt Vân Thanh Nhiễm đi, cũng không chờ Tiểu Cừu hoàn toàn tách đá xong.

Vội cái gì đây? Muốn khai đao với Vân Thanh Nhiễm thì tốt xấu gì cũng nên chờ bên này làm xong đã chứ!

“Thế tử gấp cái gì, muốn trị tội ta ít nhất cũng chờ việc này kết thúc đã, mọi người đều nhìn thấy mà, thế tử chẳng lẽ định đổi ý ở trước mặt mọi người ư?” Vân Thanh Nhiễm không chút hoang mang nói, nằng nạnh nhạt quét mắt qua Hách Hữu Hằng và hai tên tùy tùng của hắn.

“A! Được, bản thế tử sẽ cho ngươi đặc ý thêm lúc nữa!” Hách Hữu Hằng giận quá thành cười, hắn sẽ cho hắn ta thêm chút thời gian, dù sao cũng không vội thêm lúc nữa.

Hách Hữu Hằng đang nghĩ tới đây, lại nghe thấy tiếng hít không khí vang lên.

“Hì ——” là tiếng của những người trong đám vây xem phát ra.

Khối đá kia từng chút được mài ra, mơ hồ nhìn thấy một ít màu xanh biếc, Tiểu Cừu thật cẩn thận mài ở chung quanh.

“Ra xanh rồi!”

“Ra rồi ra rồi!”

“Là loại cao băng!”

“...”

Quần chúng vây xem đã nghen rất lâu, lần này đã đến khối thứ tám rồi, bọn họ rốt cuộc không kiềm nén được tâm tình kích động mà kêu lên!

Mặc dù đã xác định khối cuối cùng cũng ra xanh, Tiểu Cừu vẫn không chút hoang mang tách hết đá.

Một trăm phần trăm, Vân Thanh Nhiễm dùng sự thật cho Hách Hữu Hằng sự châm chọc lớn nhất.

“Ngươi...”

Tâm tình của Hách Hữu Hằng lúc này đã không thể dùng tức giận để hình dung, cái ghế mà hắn ngồi xem kịch vui kia đã bị hắn tức giận dùng đao chém gãy.

“Xem ra ta không có cơ hội đi dạo phủ Ký Bắc Vương với thể tử rồi.” Vân Thanh Nhiễm đem phần nộ của Hách Hữu Hằng thu vào đáy mắt, lại chỉ lấy ánh mắt bình tĩnh nhìn qua.

Hách Hữu Hằng trầm tức, rất muốn hiện tại lôi Vân Thanh Nhiễm trở về phủ Ký Bắc Vương, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại không tìm thấy một lý do có thể mang Vân Thanh Nhiễm đi, lúc này hắn muốn cưỡng ép mang Vân Thanh Nhiễm đi, chắc chắn sẽ gặp phải chỉ trích.

“Hừ!”

Hách Hữu Hằng hừ lạnh một tiếng, sau đó phát tay áo xoay người rời đi. Ngay cả bạn tốt của hắn là Đồng Diệc Bình cũng quên sạch.

Nhìn thấy Hách Hữu Hằng nổi giận đùng đùng rời khỏi Tụ Bảo Trai, khoe miệng Vân Thanh Nhiễm khẽ giương lên một chút, nàng nói nhỏ với Tiểu Cửu, “Tìm hai người đến cho ta, Hách Hữu Hằng không thể mời ta đi phủ Ký Bắc Vương, bản thân ta lại muốn mời hắn đi một chuyến.”

“Vâng.”

Hôm nay Hách Hữu Hằng phải chịu tức giận thật sự không nhỏ, điều quan trọng là lúc này không có chỗ nào có thể phát tiết, vì thế hắn hung hăng quăng cho tùy tùng của hắn một bạt tai, “Ngươi làm việc như vậy à? Không phải nói đã làm thỏa đáng rồi? Làm thỏa đáng còn có thể ra xanh?”

“Thề tử tha mạng, thề tử tha mạng, tiểu nhân không biết... Tiểu nhân quả thực đã công đạo tên quân sự của Tụ Bảo Trai lo liệu việc này, vừa rồi hắn ta cũng xuất hiện... Này, này...” Hắn cho rằng mệnh lệnh của thể tử phủ Ký Bắc Vương không người nào dám không tuân theo, huống chi hắn trả cho người nọ ngân phiếu một ngàn lượng, không đạo lý không giúp đỡ làm việc mà!

“Ta cho ngươi kiểm soát! Ta cho ngươi kiểm soát!” Hách Hữu Hằng bất chấp tất cả, liều mạng đánh tên tùy tùng hành sự bất lực này của hắn.

Kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách gã sai vật này, ngay cả chính hắn cũng không biết, Tụ Bảo Trai là địa bàn của Vân Thanh Nhiễm, người nơi đó, đều là người của Vân Thanh Nhiễm, đâu phải một ngàn lượng bạc trắng là có thể mua được được?

Hách Hữu Hằng đang đánh, không phát giác ra có ba người đã đến gần bọn họ.

Một người là Vân Thanh Nhiễm, thấy Hách Hữu Hằng đánh tùy tùng của mình, trầm nghĩ, Hách Hữu Hằng này quả thật là tên cuồng bạo lực, suốt ngày chỉ biết đánh người, trong lòng mình không thoải mái mượn người khác làm nơi trút giận, nam nhân như vậy sau này ai dám gả cho hắn, nhất định gặp phải bạo lực gia đình.

Một người là vị quân sự vừa rồi bị Hách Hữu Hằng “mua chuộc”, tên của hắn là Ninh Giới, là quân sự của Tụ Bảo Trai, cũng là người của Thương Lan giáo.

Còn một người nữa là một nữ tử, là thê tử của Ninh Giới không có tên, theo họ chồng, mọi người gọi nàng ta là Ninh Mạnh thị, ở trong Tụ Bảo Trai, bình thường không lộ diện, từ bên ngoài nhìn vào, hắn không phải là nữ tử yếu đuối gì, lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy nàng ta, trong tay nàng ta còn cầm một cây roi chín khúc, tương đối có khí thế. đông thiên lạc điệp

Đợi đến khi ba người hiện thân ở trước mặt Hách Hữu Hằng, Hách Hữu Hằng mới ngẩng đầu nhìn về hướng bọn họ, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong ánh mắt hắn lộ ra một cỗ thị huyết.

Tốt lắm, hắn đang lo không có nơi nào có thể dùng để phát tiết phần nộ của bản thân, hắn ta đã tự đưa mình tới cửa?

“Vân Thanh, đây chính là người tự tìm.” Ngay trước mặt mọi người, hắn tốt xấu gì cũng phải bận tâm đến thân phận của mình một chút, mọi việc luôn tìm một “lý do” mới có thể bắt người, cho nên Vân Thanh không thua, hắn không thể mang hắn ta đi, ai ngờ hắn ta ngược lại, tự đưa mình tới cửa?

Hách Hữu Hằng trầm nghĩ phải bắt Vân Thanh Nhiễm đi, hắn nhìn nhìn bốn phía, đúng lúc vừa rồi hắn đánh nô tài nên đã quẹo vào trong hẻm nhỏ, cũng không có ai thấy.

Ai tìm ai còn chưa biết chừng đâu!

Tùy tùng đi theo phía sau Hách Hữu Hằng có hai tên, vừa vận bằng với nhân số bên Vân Thanh Nhiễm, có điều Vân Thanh Nhiễm bảo Tiểu Cửu tìm hai người cho nàng không phải vì để lúc này có được nhân số ngang nhau, mà là lát nữa một mình nàng muốn bắt cóc ba người, sẽ không tiện kéo đi!

Vân Thanh Nhiễm không nói nhảm với Hách Hữu Hằng, nàng đi tới trước mặt Hách Hữu Hằng, đưa tay cho hắn một bạt tai.

“Ba ——”

Thanh âm thanh thúy, vô cùng có cảm giác.

Hách Hữu Hằng vừa rồi trong lòng còn đang tính toán phải tra tấn Vân Thanh Nhiễm thế nào, ai biết những ảo tưởng đó còn chưa thành hiện thực, má trái của mình đã trúng một cái tát rất mạnh của Vân Thanh Nhiễm.

Hắn lớn như vậy còn chưa từng người khác tát đâu! Còn bị người nam nhân trước mặt này đánh?

“Người ——”

“Ba ——”

Hách Hữu Hằng vừa mới mở miệng, Vân Thanh Nhiễm đã trở tay cho hắn thêm một cái tát vang dội, khiến hai bên má của hắn đều đau.

Nếu như nói lần đầu tiên là bởi vì hắn không chú ý tới Vân Thanh Nhiễm, mà khinh thường, như vậy cái thứ hai phải giải thích thế nào đây? Hắn rõ ràng đã chú ý Vân Thanh Nhiễm rồi, nhưng hắn vẫn bị đánh, càng chết tiệt hơn là, trừ một tiếng “ba” thanh thúy cùng với trên gương mặt truyền đến cảm giác đau rất kia thì hắn căn bản không nắm bắt được động tác của Vân Thanh Nhiễm.

Giờ khắc này Hách Hữu Hằng mới ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là công tử thanh tú thoát nhìn vóc dáng nhỏ bé đứng ở trước người hắn kia rất lợi hại, hắn ta là một võ lâm cao thủ!

Ý thức này khiến Hách Hữu Hằng bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, đây là vấn đề mà hắn căn bản không hề nghĩ tới.

Hai tên tùy tùng thấy Hách Hữu Hằng chịu thiệt thòi, vừa muốn tiến lên thì Ninh Giới cùng phu nhân Ninh Mạnh thị của hắn đã chắn ở phía trước hai người.

Roi chín khúc trong tay Ninh Mạnh thị hung hăng quất ở trên thân người một cái, phạm là người vô lễ với giáo chủ, đều đáng chết!

Một roi đánh xuống, đã để lại một vết máu thật sâu, da tróc thịt bong.

Vân Thanh Nhiễm quả nhiên không nhìn lầm, Ninh Mạnh thị này cũng không phải là nữ tử yếu đuối gì.

Ba người kia căn bản không phải đối thủ, trừ bỏ bị đánh vẫn là bị đánh, căn bản không có cơ hội hoàn thủ.

Ninh Giới và Ninh Mạnh thị trói ba người lại với nhau, lúc này trên thân trên mặt ba người đều dính máu, nhưng bị thương nghiêm trọng nhất lại không phải Hách Hữu Hằng, mà là tên tùy tùng bị Ninh Mạnh thị dùng roi chín khúc đánh kia.

Chứng kiến thương tổn của tên đó, Vân Thanh Nhiễm yên lặng nghĩ trong lòng, roi chín khúc thật sự là đồ tốt, không giống như nàng dùng tay nàng, lòng bàn tay còn đang đau đây.

“Vân Thanh, ngươi thật to gan, dám làm vậy với bản thể tử, chỉ bằng việc làm hiện tại của ngươi, bản thể tử có thể cho ngươi chết một trăm lần!” Hách Hữu Hằng cả giận nói, mang theo ý tứ uy hiếp rất rõ ràng.

“Không cần uy hiếp ta, thu lại vẻ mặt này của ngươi đi, làm cũng làm rồi, ngươi cảm thấy ngươi nói những điều này còn hữu dụng à, muốn ta chết thì ngươi tranh thủ sống lâu hơn ta một chút, bằng không ngươi có thể sẽ không còn cơ hội này nữa đâu.”

Đây là câu trả lời mà Vân Thanh Nhiễm cho Hách Hữu Hằng.

Phủ Ký Bắc Vương đã nhiều lần chinh nàng và ca ca của nàng, đừng nói với nàng trong đó không có một phần của Hách Hữu Hằng.

Biểu hiện chẳng hề để ý của Vân Thanh Nhiễm khiến Hách Hữu Hằng thậm cả kinh, có một loại dự cảm xấu mãnh liệt chậm rãi dâng lên trong lòng của hắn.

“Ngươi là ai?” Hách Hữu Hằng trầm nghĩ, rốt cuộc là ai, có bản lĩnh như vậy, không có đạo lý một người như vậy ở trong kinh thành, mà phủ Ký Bắc Vương bọn họ lại hoàn toàn không biết gì cả!

Hách Hữu Hằng thấy thế nào cũng cảm thấy Vân Thanh Nhiễm không giống một người nguy hiểm.

Hách Hữu Hằng nhìn chằm chằm Vân Thanh Nhiễm, chờ Vân Thanh Nhiễm trả lời vấn đề của hắn, nhưng Vân Thanh Nhiễm lại không có hứng thú để ý tới hắn.

“Ninh Giới, phiên ngươi và phu nhân của mình giúp ta kiếm một chỗ ở trong kinh thành, giấu ba người này đi, ta muốn chuẩn bị một phần lễ vật tới Ký Bắc Vương gia, để không phụ hân ta ba phen hai bận đưa đại lễ tới cho ta và ca ca.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm trở lại vương phủ, Dương Lâm và hai vị sư phụ kia đã ở trong vương phủ.

Dựa theo ý tứ của Vân Thanh Nhiễm, hai người sửa lại phòng ngủ hiện giờ của Quân Mặc Thần, mà bản thân Quân Mặc Thần lại đang đợi ở trong gian phòng bên cạnh của Vân Thanh Nhiễm.

Sau khi vào thu, Quân Mặc Thần không thể tùy tiện ra ngoài, trừ phi thời tiết bên ngoài tốt lên, nếu không hắn cũng chỉ có thể chờ đợi ở trong phòng, đồ ăn đều cần hạ nhân trực tiếp đưa vào trong phòng. Như hôm nay có gió hắn cũng không thể ra khỏi cửa.

Vân Thanh Nhiễm đẩy cửa vào, Quân Mặc Thần đang ở trên giường, đã tỉnh, dựa lưng vào đầu giường cầm trong tay một quyển sách, rất im lặng, rất an tường, không nhiễm một hạt bụi nhỏ trên thế gian, dường như trong trời đất cũng chỉ còn lại một mình hắn, lẻ loi cô độc.

“Bên cạnh thật ồn.”

Người nọ khoan thai khẽ mở đôi môi, từ bên trong chậm rãi phun ra bốn chữ.

“Ừm, ta cho người đổi lại giường cho người.” Vân Thanh Nhiễm giải thích, bên cạnh quả thật có chút động tĩnh, nhưng không quá lớn.

“Không phải sau này ta đều ngủ đây à?” Quân Mặc Thần giương mắt, nhìn Vân Thanh Nhiễm.

“Ngủ cùng người ở nơi nào đều không giống nhau à?” Hai gian phòng, ngủ phòng người nào có quan hệ gì sao? Bởi vì hắn ngủ ở trong phòng này, cho nên sửa lại giường trong một phòng khác, cũng không thể đuổi thể từ gia ngài từ trên giường xuống được?

“Khụ khụ khụ... vậy tại sao phải thay đổi giường?” Quân Mặc Thần lại hỏi.

“Trời giá rét, thân thể người không tốt, loại giường lò của Yên Bình quốc ở phương Bắc có thể đặt chậu than ở dưới đáy giường, để cả giường đều trở nên ấm áp, hoàng triều Thịnh Vinh ở phương Nam, không có vật như vậy, có điều thân thể của người cần thứ đó, nên ta cho người đến thay đổi cho người.” Vân Thanh Nhiễm trả lời.

Nghe xong Vân Thanh Nhiễm giải thích, Quân Mặc Thần chợt dừng, trong ánh mắt chớp qua một vài thứ.

Sau một lúc lâu, với vẫy tay với Vân Thanh Nhiễm, “Lại đây.”

Vân Thanh Nhiễm chớp mắt mấy cái, sau đó đi tới bên giường.

“Hôn ta một cái.”

“A?” Vân Thanh Nhiễm còn cho là mình nghe lầm, nào có ai nói yêu cầu như vậy chứ?

“Hôn ta một cái.” Quân Mặc Thần lại lặp lại yêu cầu của mình lần nữa.

“Người làm sao vậy? Bị kích thích? Gặp ác mộng? Muốn mẫu thân không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Nữ nhân này, trong đầu đang suy nghĩ thứ gì vậy, nàng coi hắn là đứa nhỏ ba tuổi à? Còn gặp ác mộng muốn mẫu thân, hắn là một nam nhân, muốn hôn lão bà của mình, cần lý do à?

“Hôn rồi nói sau!” Quân Mặc Thần dùng giọng điệu gượng gạo mệnh lệnh cho Vân Thanh Nhiễm, nàng còn hỏi như vậy nữa, đến khi trời tối rồi hắn cũng không hôn được nàng!

“À!” Vân Thanh Nhiễm lên tiếng, sau đó ở trên khuôn mặt như bạch ngọc của Quân Mặc Thần kia hạ miệng xuống.

“Khụ khụ... vị trí sai rồi.”

Quân Mặc Thần chỉ chỉ miệng mình nói.

Vân Thanh Nhiễm nhìn chằm chằm đôi môi kêu gọi của Quân Mặc Thần một lúc lâu, dáng môi của hắn rất đẹp, rất gợi cảm, tuy rằng màu sắc có chút nhợt nhạt, không có huyết sắc, nếu không lại càng mê người.

Được rồi, hôn môi thì hôn môi.

Vân Thanh Nhiễm đi đến gần, nặng nề “đụng” môi của mình vào môi của Quân Mặc Thần một cái.

“Ái phi... đau...” Quân Mặc Thần u oán nói, trong hốc mắt dường như có hơi nước đang tụ tập, “Ái phi... trước kia nàng không làm như vậy với bản thể từ, hiện giờ có phải ái phi phải ghét bỏ bản thể từ rồi không?”

Quân Mặc Thần muốn đương nhiên không phải môi cùng môi đụng nhau, hắn muốn chính là Vân Thanh Nhiễm chủ động đưa lên một nụ hôn nồng nhiệt thật sâu.

Thế từ gia nước mắt lưng tròng, mắt thấy sắp muốn khóc lên, vốn là một thân thể ốm yếu, thần sắc có bệnh kia đã làm cho người ta đau lòng rồi, bộ dạng “hoa lệ đọng mưa” lúc này thoát nhìn càng làm cho người ta lo lắng.

“Gia, thần thiếp không phải ngày đầu tiên quen ngài, nước mắt của ngài có hơi giả rồi đó.” Vân Thanh Nhiễm rất không nể tình vạch trần Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm chính là thấy tận mắt qua bản lãnh “một khóc hai nháo ba thất cổ của Quân Mặc Thần, hoàng thượng thái hậu không có cách nào với hắn, nhưng nàng lại có lực miễn dịch với một chiêu này của hắn.

“Ái phi quả nhiên là không cần bản thể tử... Có phải đã ghét bỏ bản thể tử rồi không? Trước kia ái phi cũng từng hôn bản thể tử mà, hiện tại lại không hôn...” Quân Mặc Thần bắt mắt trách móc Vân Thanh Nhiễm “bạc tình bạc nghĩa”.

Nếu nói là Vân Thanh Nhiễm từng chủ động hôn môi Quân Mặc Thần, cũng chỉ có ngày thành thân đó, ở trên đường hôn hắn một cái? Nói giống như nàng lúc trước rất háo sắc vậy, mỗi ngày bắt lấy hắn hôn với hôn.

Vân Thanh Nhiễm thật sự có chút không nhìn được, đặc biệt với bộ dạng nước mắt lưng tròng này của Quân Mặc Thần, giống như nàng đang khi dễ hắn vậy.

Nói thật, bộ dáng lúc này của thể tử gia thoát nhìn thật sự làm cho người ta có một loại xúc động muốn khi dễ hắn một phen.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm vươn một bàn tay nâng cằm Quân Mặc Thần, “Tiểu mỹ nhân, đến, để gia, hôn một cái nào.” Vân Thanh Nhiễm nói xong thật sự hôn xuống, còn hết sức nghịch ngợm hung hăng mút lấy Quân Mặc Thần một cái. dongnghicac

Mùi vị kia, chết tiệt thật tốt đẹp.

Quân Mặc Thần đang hưởng thụ nụ hôn tràn ngập ngọt ngào mà Vân Thanh Nhiễm cho hắn, kết quả Vân Thanh Nhiễm đã lui ra.

Hương vị đang ngon mà, lại không còn.

Quân Mặc Thần bắt mắt trừng mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm thấy đai lưng mà Quân Mặc Thần cởi xuống treo ở bên giường, chợt nhớ tới lần trước Quân Mặc Thần dùng thứ này cột lấy tay nàng khi dễ của nàng, nhất thời trên mặt nhiều thêm mấy phần tà khí, không có đạo lý nàng bị người ta khi dễ thì không khi dễ lại, nàng luôn không làm việc chịu thiệt.

Vân Thanh Nhiễm vươn tay cầm đai lưng lên, quơ quơ trước mặt Quân Mặc Thần. Đai lưng này của Quân Mặc Thần làm bằng tơ lụa, tính chất mềm mại.

“Khụ khụ... ái phi, nàng muốn làm gì?” Quân Mặc Thần từ trong ánh mắt của Vân Thanh Nhiễm thấy được sự tà ác.

“Gia đừng nóng vội, lập tức sẽ biết.” Vân Thanh Nhiễm nói xong kéo hai tay của Quân Mặc Thần vào cùng một chỗ, sau đó dùng đai lưng tính chất mềm mại kia quấn lại, đai lưng đủ dài, sau khi buộc xong hai tay của Quân Mặc Thần còn dư ra một đoạn dài, Vân Thanh Nhiễm đem một đoạn còn thừa kia buộc lên trên khung màn.

Như vậy, hai tay Quân Mặc Thần đã bị treo lên trên cao.

“Khụ khụ khụ... ái phi, nàng...” Quân Mặc Thần thăm ra mồ hôi ở trong lòng, thể tử phi của hắn dường như chuẩn bị muốn làm một vài việc xấu, mặc dù hắn đối với việc nàng muốn làm có sự chờ mong.

Vân Thanh Nhiễm không chút hoang mang, “Thần thiếp biết gia tuy rằng thân thể hơi kém, thể cốt yếu đuối, nhưng võ công không tồi, có điều... thể tử gia đừng làm đứt đai lưng này nha, làm đứt rồi, sau này đừng nghĩ đến việc lên giường thần thiếp nữa!”

“Nàng biết?” Quân Mặc Thần kinh ngạc.

“Ta cũng không ngu ngốc, lúc người đề ta còn nặng hơn cả đá, lúc bắt lấy ta thì ta có gãy thể nào cũng không được, đừng nói với ta là người trời sinh thân thể kém đồng thời còn có thần lực trời sinh, mặc dù thân thể người không tốt, nhưng cũng không mâu thuẫn với việc người có một thân võ công tu vi không tồi, đương nhiên, ngay từ đầu ta cũng không nghĩ như vậy.”

“Ha ha...” Quân Mặc Thần nhợt nhạt cười một tiếng, “Ái phi thật sự là thông minh.” Hắn vốn không muốn có ý gạt nàng, chỉ là cũng không có ý giải thích với nàng cái gì, vốn tưởng rằng sau khi nàng biết sẽ trách cứ hắn, thì ra là hắn suy nghĩ nhiều.

Hắn tập võ cũng không phải muốn trở nên lợi hại, không phải vì muốn mạng của ai, mà là vì bảo mệnh, nếu như không có một thân tu vi này, hắn cũng không sống được đến bây giờ.

Vân Thanh Nhiễm cởi giày cũng bò lên trên giường, đồng thời thả màn trướng xuống.

Tay ngọc thon dài mềm nhẹ cởi bỏ y phục trên người Quân Mặc Thần, cũng không lưu lại một bộ y phục cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần bị cởi sạch trơn.

Quân Mặc Thần thầm nghĩ, hắn đang bị thể tử phi của mình trêu chọc à?

Vân Thanh Nhiễm nằm nghiêng ở bên người Quân Mặc Thần, vươn ra ngón tay vẽ hoa ở trên ngực Quân Mặc Thần, “Gia, chó lợn xộn nha!”

Muốn chết, nếu nữ nhân trở nên hư hỏng, so với nam nhân chỉ có hơn chứ không kém!

Vân Thanh Nhiễm cứ như vậy nằm nghiêng quan sát Quân Mặc Thần, nói thật, bộ dạng nam nhân này thật sự làm cho người ta rất muốn một hơi ngón sạch, làn da của hắn còn trắng hơn nàng, nhắn mịn cũng không thua nàng, hắn cũng không cường tráng, lại cân xứng tinh xảo, giống như một món tác phẩm nghệ thuật ưu tú nhất của trời cao.

Đôi môi đỏ mọng Vân Thanh Nhiễm hôn lên tai Quân Mặc Thần, nuốt lấy vành tai của hắn vào trong miệng mình, nhẹ nhàng mon trón vành tai của hắn.

“Nhiễm Nhi...”

Vân Thanh Nhiễm chủ động như vậy, Quân Mặc Thần thật muốn vươn tay ra ôm chặt lấy nàng, cổ tinh tay lại bị một cái đai lưng trói chặt, muốn giãy khỏi đai lưng chết tiệt này cũng không khó, chỉ là Vân Thanh Nhiễm nói, không cho phép cởi bỏ.

Vân Thanh Nhiễm lại không để ý tới tiếng kháng nghị của Quân Mặc Thần, cắn đủ mới buông tha vành tai vừa đáng thương vừa đáng yêu của Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm nói nhỏ ngay bên tai Quân Mặc Thần: “Ta từng hỏi mẫu phi, mặc dù người có một thân tu vi không tồi, nhưng vẫn không thể dùng để chữa khỏi bệnh, cho nên người không thể không biết tiết chế giống như đêm đó, đối với người mà nói rất hại thân. Cho nên, hôm nay bất kể như thế nào người cũng không thể cởi bỏ đai lưng này.”

Đối với Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm có sự quan tâm của nàng, chuyện nên hỏi nàng sẽ hỏi, chuyện nên biết nàng sẽ đi tìm hiểu.

Bởi vì biết, cho nên Vân Thanh Nhiễm sẽ không để Quân Mặc Thần làm loạn nữa.

Bản thân Quân Mặc Thần đương nhiên biết đối với thân thể của hắn như vậy mà nói là gánh nặng rất lớn, đừng nói hắn, đối lại người thường chỉ sợ cũng bị hại thân thôi?

Mặc dù biết, nhưng vẫn không cẩn thận mất không chế.

Vân Thanh Nhiễm lại hôn mặt, môi, hầu kết của Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần cảm giác chỗ hầu kết truyền đến xúc cảm ướt át mềm mại ấm áp, khiến hô hấp của hắn lại dồn dập không ít. Lúc Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu, một chỉ bạc được kéo ra giữa môi nàng và hầu kết của Quân Mặc Thần, lộ vẻ đặc biệt ám muội.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm lại hôn đến lồng ngực của hắn, tinh tế yêu thương chỗ nắn cảm của hắn... Mỗi lần lại lại dùng môi hôn mon trón khắp nơi.

“Nhiễm Nhi... nàng...” Giọng nói của Quân Mặc Thần thực khàn, “Nàng học với ai?”

Quân Mặc Thần cảm giác mình sắp muốn điên rồi, không có một người nào, không có một nam nhân nào chịu được nữ nhân của mình làm như vậy với mình, mặc dù hắn không phải nam nhân bình thường, nhưng ở phương diện khác vẫn rất bình thường!

Vân Thanh Nhiễm đang bận rộn, miệng ngâm đồ, nói chuyện có chút không rõ ràng, “Ừm... học... cùng sư phụ già.” Từng mảng lòng hiếu kỳ lên lút xem thử qua phim ngắn, mặc dù chỉ kiên trì hai phút đã không chịu được, nhưng trí nhớ nàng hơn người vẫn có thể nhớ rõ ràng.

“Ai?” Quân Mặc Thần nghe đến sư phụ nào đó, nhất thời mở hai mắt ra, cúi đầu nhìn Vân Thanh Nhiễm còn đang tác quái trên ngực hắn.

“Một sư phụ trong mộng của ta...” Vân Thanh Nhiễm mơ hồ trả lời.

Lại một lát sau.

“Nhiễm Nhi, cởi bỏ hai tay của ta được không?” Hắn thật sự rất muốn ôm nàng, lấy tay chạm vào thân thể của nàng...

“Không được.” Thái độ của Vân Thanh Nhiễm rất kiên định, “Nếu cởi bỏ thì ta sẽ đi.”

Vậy cứ cột lấy đi, Quân Mặc Thần thực không khí khái nghĩ.

Vân Thanh Nhiễm u mê đem những chuyện mình biết mò mẫm làm xong, cởi hết quần áo của mình, lộ ra cơ thể đã đầy dẫy hơn không ít, hiện giờ mặc dù nàng không được coi là bình thường, ít nhất sẽ không để cho Quân Mặc Thần nhìn thấy đau lòng.

Vân Thanh Nhiễm phơi bày thân thể ra đối với Quân Mặc Thần mà nói là một dự hoặc rất lớn.

“Nhiễm Nhi, cởi bỏ được không?”

“Không được.”

“Nhiễm Nhi ——”

Vân Thanh Nhiễm đi tới bước quan trọng nhất.

“Đau ——” Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa ném phai loại đau đớn như bị xé rách này.

Vân Thanh Nhiễm bỏ cuộc, đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Nàng không phải là muốn lâm trận bỏ chạy chứ? Hắn đã như vậy rồi. Nếu nàng dám đi, hẳn nhất định sẽ điên mất!

Kết quả Vân Thanh Nhiễm thật sự mặc quần áo chạy ra ngoài, nhìn thấy cánh cửa phòng bị mở ra lại bị đóng vào, Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vào màn trên đầu, hẳn bị chính thể tử phi của mình phi lễ rồi lại bị vứt bỏ rồi?

May mắn, không bao lâu Vân Thanh Nhiễm đã trở lại.

“Lần trước lúc ta đi hỏi mẫu phi, mẫu phi nói cho ta thứ này, có điều ngày đó ta quên cầm trở về.”

Quân Mặc Thần nhìn qua đồ trong tay Vân Thanh Nhiễm, chỉ thấy trên bình sứ đó viết ba chữ “Cao Mân Cô”, nhất thời sắc mặt đen đi vài phần.

Mẫu phi... ngài rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện gạt phụ vương nữa hả?

Quân Mặc Thần lẳng lặng nhìn Vân Thanh Nhiễm nằm ở bên cạnh hắn, tia sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ chiếu lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy mỗi một của nàng, lúc này đã là hoàng hôn.

Hai người đứng là giữa ban ngày đã ở trong phòng hao tổn gần hai canh giờ, vừa rồi Quân Kiệt và Lục Trúc vốn muốn đưa bữa tối vào trong phòng, kết quả gõ cửa không ai đáp, sau đó hai người nghe được tiếng động trong phòng, nên nhanh chóng rời đi.

Vân Thanh Nhiễm mệt muốn chết rồi cho nên đang ngủ, ngược lại Quân Mặc Thần rất thanh tỉnh, không có nửa phần ủ rũ.

Nhiệm Nhi của hắn sẽ đau lòng hắn, sẽ để ý hắn có lạnh hay không, sẽ giữ gìn hắn, sẽ không ghét bỏ thân mình ốm yếu tùy thời đều có thể vào trong quan tài của hắn.

Nàng là thê tử một đù tư cách, đù tư cách đến đáng ghét! Vừa rồi, nàng rõ ràng cũng rất đau, nhưng vẫn cắn răng...

Mặc dù như vậy làm cho hắn cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng điều hắn muốn không chỉ là việc nàng làm một thê tử đù tư cách, một thê tử nguyện ý làm ra đủ việc nhượng bộ vì trọng phụ ốm yếu của mình!

Hắn càng muốn nàng yêu hắn, hắn muốn tiến vào trong lòng nàng, mà không phải chỉ giữ lấy thân thể của nàng.

Quân Mặc Thần vươn tay nhẹ vỗ về khuôn mặt đang ngủ của Vân Thanh Nhiễm, Nhiệm Nhi, có phải ta rất ích kỷ không, biết rõ mình tùy thời đều có thể chết, vẫn không quan tâm chiếm lấy nàng.

Nhưng mà, mặc kệ ích kỷ bao nhiêu, ta vẫn muốn làm như vậy, vẫn muốn làm một đôi phu thê danh xứng với thực với nàng.

Còn lòng của nàng, ta cũng muốn, nàng nói ta chờ được đến ngày đó không?

Nhiệm Nhi, nhanh yêu ta đi được không? Ta sợ ta chờ không kịp...

Quân Mặc Thần vỗ về khiến Vân Thanh Nhiễm từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, thấy Quân Mặc Thần đang nhìn mình chăm chăm, “Không ngủ thêm chút nữa à?”

“Ta ngủ cả ngày rồi, không mệt.” Quân Mặc Thần cả ngày đều ở trong phòng, không làm việc gì, “Nhiệm Nhi, nàng đã nói chỉ cần ta sống, thì sẽ luôn chờ đợi ở bên cạnh ta, không nuốt lời phải không?”

Vân Thanh Nhiễm ngấm nhìn Quân Mặc Thần gần trong gang tấc, “Việc ta đã đáp ứng thì sẽ làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi

Trên mặt Quân Mặc Thần hiện lên một chút nhọt nhọt mang theo tươi cười vui mừng mà Vân Thanh Nhiễm không thấy được. Nếu lúc này thân thể hắn trở nên ấm áp, thì vẻ mặt hắn cũng sẽ ấm hơn ngày thường mấy phần.

Hắn dịu dàng sờ má Vân Thanh Nhiễm, sau đó cánh tay dùng sức, ôm cả người nàng vào trong ngực, giờ phút này đã không còn khoảng cách giữa hai người, da thịt kề sát nhau.

Quân Mặc Thần cứ ôm Vân Thanh Nhiễm như vậy, không mang theo một chút tình dục nào.

Lúc này thân thể hai người đều rất ấm, vừa mới ôn tồn, nhiệt lượng thừa cũng chưa tán ra.

Đối với việc Quân Mặc Thần bắt ngờ dịu dàng, Vân Thanh Nhiễm có phần không thích ứng, từng thấy một mặt vô lại, một mặt giả hoạt của nam nhân này, cũng từng thấy sự phức tạp và quan tâm của hắn, cả những lúc trở nên cuồng dã, nhưng đây là lần đầu tiên thấy hắn dịu dàng đến vậy.

Quân Mặc Thần nhẹ nhàng vuốt má Vân Thanh Nhiễm: “Ta sẽ ra sức để nàng sinh thật nhiều đứa, để đám tiểu quý này ngày ngày âm ỹ nàng, để sau này nàng có muốn quên ta cũng không quên được.”

Giờ này cả đứa nhỏ còn chưa có, hắn đã nghĩ đến xa lắc xa lơ như vậy rồi.

“Thùng thùng thùng ——”

Lục Trúc đỏ mặt gõ cửa phòng Quân Mặc Thần: “Thế tử gia, tiểu thư, vương phi nương nương sai nô tỳ đến gọi hai người rời giường, nói là... nói là... đừng để mệt nhọc quá mức... Còn có... Ký Bắc vương gia đến, nói là muốn gặp thế tử gia và thế tử phi.”

Lục Trúc thật vất vả mới nói được hết, nghĩ đến ban ngày ban mặt tiểu thư nhà mình cùng thế tử gia đã vào phòng đóng cửa làm việc kia, mặt nàng liền đỏ bừng, có thể nấu chín được cả trứng tôm.

Vừa rồi vương phi nương nương đến đây một chuyến, dặn dò xong rồi đi, giao nhiệm vụ gọi hai vị chủ tử này cho nàng và Quân Kiệt, Quân Kiệt lại đưa hai tay ra tỏ vẻ mình bất lực, thông thường vào thời điểm này, gia nhà bọn họ sẽ không cho hắn vào phòng. Cho nên trọng trách gọi hai người dậy chỉ có thể trông chờ vào một mình Lục Trúc.

“Người vào đi.” Vân Thanh Nhiễm nói ra ngoài cửa, mình giữa ban ngày ban mặt đã lôi thế tử gia thể yếu nhiều bệnh đi ngủ, ra ngoài người trong phủ sẽ nhìn nàng với “cặp mắt khác xưa”.

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc có chút sợ sệt đẩy cửa phòng ra, nàng rón ra rón rén đi vào phòng, không dám nhìn thẳng hai người trên giường.

Trước kia nàng không biết làm nha hoàn của Vân Thanh Nhiễm có nỗi khổ gì, chủ tử là người tốt, sẽ không nào loạn tức giận, còn thường nàng không ít trang sức, nhưng vừa rồi, nàng đã lĩnh hội được nỗi khổ khi làm nha hoàn của tiểu thư nhà nàng, nàng chỉ hận không thể cất bước bỏ chạy, nàng đứng ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng động của hai người trong phòng, nàng chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống!

“Tiểu thư, nô tỳ thay y phục giúp người!” Lục Trúc cúi đầu nói.

“Cho người chuẩn bị nước ấm, tắm rửa trước.” Quân Mặc Thần nói.

Hả? Nhưng Ký Bắc vương gia còn đang ở quý phủ đó!

Vân Thanh Nhiễm liếc Quân Mặc Thần một cái: “Gia, Ký Bắc vương gia còn đang chờ bên kia, thần thiếp tắm rửa lúc này có thích hợp không?”

“Có gì mà không thích hợp, hắn ta nguyện ý đến đây thì chờ thêm một lúc cũng đáng đời.” Quân Mặc Thần đáp.

Cũng đúng, Ký Bắc vương còn chạy đến vương phủ này, nhất định không phải chuyện tốt, tuy nói giữa vương gia bọn họ có đôi khi cần phải cùng thương nghị đại sự, khó tránh việc buổi tối còn phải cùng nhau ngồi xuống bàn luận, nhưng đôi phương là Hách Vu Thiên, vậy chẳng khác gì không bàn.

Cho dù là Ký Bắc vương gia đang chờ, cũng không thể ngăn cản thế tử phi của hắn tắm rửa.

“Ái phi đừng phiền, bản thế tử sẽ bồi ái phi tắm rửa, nếu Ký Bắc vương hỏi tới, thì nói là hai người chúng ta tắm rửa nên làm chậm trễ thời gian.” Quân Mặc Thần lại bổ sung một câu.

Nói hai người bọn họ đang tắm?

Tưởng tượng một chút, lúc Quân Mặc Thần nói với Ký Bắc vương gia những lời này thì mọi người sẽ phản ứng thế nào, tắm rửa tới mức đường đường Ký Bắc vương gia phải ngồi chờ còn chưa tính, còn là hai người cùng tắm... Ai biết lúc tắm rửa đến vui vẻ hai người đã làm gì để chậm trễ thời gian? Vân Thanh Nhiễm xấu xa nghĩ.

“Lục Trúc, người đi chuẩn bị đi.” Tuy biết quyết định này của Quân Mặc Thần có chút ác liệt, Vân Thanh Nhiễm lại đồng ý quyết định đó của Quân Mặc Thần, dù sao Hách Vu Thiên cũng không phải thứ tốt gì, vậy thì không cần cho hắn ta mặt mũi, vì Hách Vu Thiên mà bỏ đi một cơ hội tắm rửa thoải mái, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy rất không đáng.

“Vâng, tiểu thư.” Lục Trúc tuân lệnh đi xuống chuẩn bị nước cho hai người tắm rửa.

Hai người tắm rửa xong hết khoảng một canh giờ, đợi hai người áo mũ chỉnh tề, quần áo sạch sẽ đi vào phòng nghị sự gặp Hách Vu Thiên thì trời cũng đã tối muộn.

Hách Vu Thiên đứng đầu tứ vương tự mình đến phủ Trần Nam vương, là đã cho Quân Vô Ý mặt mũi rồi, giờ muốn gặp hai tiểu bối, còn bắt hán chờ hơn một canh giờ, thật là buồn cười!

Khi Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhìn thấy Hách Vu Thiên, sắc mặt hán ta đã rất khó coi.

“Vương gia, khụ khụ khụ... đường xa mà đến, bản thể từ... khụ khụ... và thể từ phi không thể... lập tức tới gặp vương gia, khụ khụ khụ khụ... thật sự rất áy náy, chỉ trách, chỉ trách thân thể... của bản thể từ, khụ khụ khụ, quá kém, lúc này phát bệnh, nên phải giữ thể từ phi ở trong phòng... đợi mấy canh giờ, mới thấy thoải mái, đi ra đây, mong vương gia ngài không phiền lòng.”

Quân Mặc Thần nhìn Hách Vu Thiên, chào hỏi với hán ta, thuận tiện nói ra nguyên nhân mình và Vân Thanh Nhiễm đến muộn.

Quân Mặc Thần nói rất có lý, vừa nghe đúng là cái cớ nghiêm túc đứng đắn, nhưng ngẫm nghĩ kỹ sẽ thấy một chút ý vị không đúng.

Thôi đi, Hách Vu Thiên thu phần bất mãn trong lòng lại, hôm nay hán tới là để thúc đẩy tình cảm giữa phủ Ký Bắc Vương và phủ Trần Nam vương, không phải đến để tức giận với vân bối, dù sao Quân Mặc Thần cũng là người sắp chết, hán cần gì phải tức giận với người đã bước một chân vào quan tài chứ?

“Hiện chất, hôm nay bốn vương đến đây, là có chuyện muốn trao đổi với người.”

“Khụ khụ khụ... Vương gia có chuyện gì cứ nói với phụ vương ta là được rồi.” Quân Mặc Thần trừ cái danh hào thể từ ra thì không có chức vụ gì, cũng chưa bao giờ nhúng tay vào việc triều đình, điều này không cần nói mọi người cũng biết, một ma ốm, người còn kỳ vọng hán có thể làm gì?

“Dưới gối bốn vương có một nữ nhi, mười lăm tuổi, vừa mới cập kê, con bé là hòn ngọc quý trên tay bốn vương, chính là Hương Lăng, trước đây người cũng từng gặp qua nó, bốn vương nghĩ để nó đến làm trắc phi cho người cũng rất tốt, dù sao lúc nhỏ hai người các người cũng có tình cảm không tệ, có một chút tình cảm căn bản rồi.”

Trong lòng Hách Vu Thiên đang đánh bàn tính vang dội, hán muốn mượn sức Quân Vô Ý làm việc cho mình, nên nghĩ ra một chiêu thông gia này, mặc dù đưa nữ nhi bảo bối của hán cho một ma ốm cũng có chút luyến tiếc, song, so với nghiệp lớn của hán, thì chút ít này không tính là cái gì, người làm đại sự thì không câu nệ tiểu tiết.

Thật vất vả, thái hậu bên kia mới được Dạ Hồn dọa cho một trận, không còn nghĩ cách đưa nữ nhân cho Quân Mặc Thần nữa, bên này Hách Vu Thiên lại đến góp vui.

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu trừng mắt liếc Quân Mặc Thần một cái, thì ra người còn là khối bánh thơm ngon à!

“Khụ khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần che miệng, tiếng ho khan thật lâu không dừng lại, đôi mắt nhỏ có thần của Vân Thanh Nhiễm hán nhìn thấy rõ ràng.

“Thể từ gia nói xem, nghe lời của Ký Bắc vương gia, có lẽ thể từ gia ngài thật sự quen thuộc với vị Hương Lăng muội muội kia, nếu đã có tình cảm căn bản, thể từ gia ngài cũng sẽ đồng ý chứ?” Tác phong của Vân Thanh Nhiễm luôn trước sau như một, cứ hễ gặp phải vấn đề này, nòng nhất định sẽ tôn trọng sự lựa chọn của đương sự là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần vừa ho, vừa cố gắng nhớ lại Hương Lăng trong miệng Ký Bắc vương Hách Vu Thiên. Nghĩ nửa ngày, là tiểu cô nương cột hai bím tóc khóc không ngừng hay người trốn ở góc tường muốn trêu chọc hán, hay là người răng mọc chưa dài lại luôn âm ỉ muốn ăn mút quả?

Không phải trí nhớ Quân Mặc Thần không tốt, mà là lúc nhỏ Quân Mặc Thần sẽ không để ý đến những cô bé khác, hán vốn trưởng thành khá sớm, tiểu cô nương hay khóc nhè nên hán làm sao chú ý được nhiều như vậy?

Hiện nay Hương Lăng mười lăm tuổi tính ra nhỏ hơn Quân Mặc Thần sáu tuổi, cho nên trong đầu Quân Mặc Thần chỉ nhớ đến những cô bé cùng lứa tuổi mà hán rất có ấn tượng, hán có thể nhớ kỹ ba tiểu cô nương kia là vì ba người bọn họ đều làm phiền hán...

Về phần tình cảm căn bản mà Ký Bắc vương gia nói, thì thật oan uổng Quân Mặc Thần rồi. Đến khi đại hôn hán vẫn là một người trong sạch đó! Bằng không tới hôm ấy hán cũng không đến nổi mặt mặt như vậy.

“Khụ khụ khụ... Vương gia, bản thể từ là người sắp chết, không thể làm lỡ... à... Hương Lăng muội muội được, cho nên vương gia vẫn nên tìm cao tể* khác cho Hương Lăng muội muội thôi!” Quân Mặc Thần từ chối.

(*: rể tốt)

“Hiện chất có điều không biết, Hương Lăng từ nhỏ đã quen biết người, sau khi cập kê, mẫu thân con bé đã ba phen mấy bận nhắc đến chuyện kết hôn với nó, con bé đều bày tỏ một lòng muốn gả cho người, bốn vương và mẫu phi nó đã nói đến đạo lý trong việc này với con bé, nhưng nó một lòng hướng về người, chúng ta làm phụ mẫu cũng chỉ có thể tôn trọng ý của con bé.” Ký Bắc vương gia có chút bất đắc dĩ nói.

Vân Thanh Nhiễm nghe xong, trầm nghĩ, đây đúng là câu chuyện tình yêu lãng mạn thanh mai trúc mã, si tâm chờ đợi, dù sống chết chia xa, cùng người thề nguyện nha!

Nàng cười nói với Quân Mặc Thần: “Thế từ gia, thần thiếp không ngờ thì ra còn có một người si tâm chờ đợi thế từ gia như vậy, nếu sớm biết, lúc trước thần thiếp đã không gả qua đây.”

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần lấy tay phải che miệng, có kinh nghiệm trước đó nên lúc này Quân Mặc Thần muốn kiên trì cự tuyệt đến cùng, lát nữa trong phủ nhiều thêm một trắc phi, khiến trong phủ chướng khí mù mịt thì thật không tốt. “Ý tốt của Vương gia bản thế từ xin nhận, chỉ là... đời này bản thế từ có một thế từ phi là đủ rồi, không cần trắc phi cùng thị thiếp khác.”

Lời này của Quân Mặc Thần dùng để cự tuyệt Hách Vu Thiên, nhưng cũng là lời thật lòng, chẳng qua là hấn mượn hoàn cảnh này để nói ra, khiến Vân Thanh Nhiễm nghe xong chỉ coi là hấn nói cho có hình thức, vì để Hách Vu Thiên buông tha ý nghĩ gả Hương Lăng đến đây.

Quân Mặc Thần nói xong cố ý nhìn Vân Thanh Nhiễm, kết quả phát hiện nữ nhân đáng giận này không để ý đến lời nói của hấn, không chút do dự biến lời nói thật tâm của hấn trở thành lời nói hình thức để hấn từ chối Hách Vu Thiên!

Nữ nhân đáng giận, nàng tốt xấu gì cũng nên đoán ra một chút chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Vợ Chồng Phối Hợp Ăn Ý

Nghe Quân Mặc Thần không nề tình như vậy, Hách Vu Thiên rất khó chịu, hấn chịu đưa hòn ngọc quý trên tay mình gả cho hấn ta đã là vinh hạnh, mang ơn còn không hết!

“Lời này của hiền chất là không đúng rồi, nam nhi ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường tình, thú thêm vài nữ tử để các nàng có thể giúp đỡ lẫn nhau, khi rảnh rỗi có thể nói chuyện, tốt biết bao?”

Trong hậu viện Ký Bắc vương gia có cả một đám thị thiếp, đương nhiên hấn sẽ không cảm thấy có gì không đúng, nam nhân nên có năm thê bảy thiếp, chỉ thú một nữ nhân, nhìn lâu chẳng lẽ không chán à? Giống Quân Vô Ý, rõ ràng là một kẻ ngốc!

“Khụ khụ khụ... Lời của Ký Bắc vương gia sai rồi, khát nước ba ngày, một bầu là đủ. Nếu vô tâm, cho dù nữ tử cả một phủ cũng ngại không đủ, còn nếu có tâm, chỉ một người lòng cũng đã bị lấp đầy, không thể dung nạp thêm người khác.” Quân Mặc Thần đáp.

Trong lòng có một người, như vậy là đủ rồi, trái tim hấn, Thanh Nhiễm đã tiến vào rồi, hấn không phát giác ra cho đến lúc bị chiếm cứ, đã không thể nhét thêm nữ nhân nào khác.

Loại ý nghĩ này của Quân Mặc Thần, loại người mà cả đời không dụng tâm để yêu một nữ nhân như Hách Vu Thiên sẽ không có cách nào lĩnh hội được.

Hách Vu Thiên nhú mày, trên mặt biểu lộ vẻ không vui: “Nói như vậy, là hiền chất ghét bỏ hòn ngọc quý trên tay bốn vương ư?”

Hách Vu Thiên tạo áp lực vô hình với Quân Mặc Thần, rõ ràng là đang bức Quân Mặc Thần phải thú quận chúa Hương Lăng nữ nhi của hấn ta.

Vân Thanh Nhiễm phát hiện Hách Vu Thiên rất vô si, người muốn gả nữ nhi, người khác không đáp ứng, nên đổi thành uy hiếp?

“Vương gia, thần thiếp có điều muốn nói.” Vân Thanh Nhiễm chậm rãi mở miệng, đối phương muốn gả nữ nhi cho lão công của nàng, nàng có quyền lên tiếng chứ?

“Thế từ phi muốn nói gì? Bốn vương thấy thế từ phi cũng là người thông tình đạt lý, thêm một người hầu hạ thế từ gia với người, giúp người chia sẻ, người chắc sẽ nguyện ý, đúng không?”

Vân Thanh Nhiễm chưa phát biểu ý kiến, Hách Vu Thiên đã tự chủ trương quyết định thay nàng.

“Vương gia sai rồi, thần thiếp không phải người thông tình đạt lý, sự thật thì ngược lại, thần thiếp là nữ nhân có đầu óc không bình thường, tuy rằng trước đó không lâu bệnh cũ đã bình phục rồi, nhưng khi cảm xúc kích động rất dễ phát bệnh, nhất là lúc lòng ghen tị phát tác, không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì, cho nên trước khi vương gia quyết định gả quận chúa Hương Lăng qua đây phải lập một chứng từ với thần thiếp, sau này nếu quận chúa Hương Lăng thiếu tay thiếu chân, hay bị thần thiếp đánh cho tàn phế, đánh đến chết, cũng không thể truy cứu trách nhiệm của thần thiếp và phủ Trấn Nam vương, xin vương gia đừng trách, thần thiếp làm như vậy cũng là để ngừa vạn nhất, nếu vì việc vui mà dẫn đến sau này hai vị vương gia bất hòa, sẽ không có lợi.”

“Lời này của người là có ý gì? Người nói bất kể người đánh nữ nhi của bốn vương thành cái dạng gì thì bốn vương cũng không thể truy cứu phải không? Người đánh người còn có lý?” Hách Vu Thiên vốn muốn khách khí, nhưng không nói đến hai câu, Quân Mặc Thần đã không cho hấn mặt mũi cự tuyệt ý tốt của hấn, Vân Thanh Nhiễm lại nói muốn đánh nữ nhi của hấn thành tàn phế, rốt cuộc bọn họ đặt vương gia hấn ở chỗ nào.

“Thần thiếp chẳng qua là muốn vương gia nghĩ cho rõ ràng mà thôi, nếu vương gia khẳng khái muốn gả quận chúa Hương Lăng qua đây, thì nhất định

phải suy nghĩ kỹ càng đến điều này, dù sao bệnh này của thần thiếp không phải cứ muốn không chế là có thể không chế được, một khi phát bệnh, ngay cả thần thiếp cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì, không tin vương gia có thể hồi thế tử gia, khi thần thiếp phát bệnh sẽ như thế nào?”

Vân Thanh Nhiễm nói xong ném một cái mị nhãn về phía Quân Mặc Thần.

Nhận lấy “mị nhãn” của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần che miệng ho khan, nhưng thực ra là đang che dấu ý cười của hắn.

“Khụ khụ khụ... Vương gia, nếu ái phi của bản thể tử phát bệnh, sẽ làm ra chuyện mà bình thường cũng không thể nghĩ đến, giống như hôm nay, bệnh cũ của nàng lại tái phát, khụ khụ khụ... khiến bản thể tử... lại phải chịu khổ một phen.” Quân Mặc Thần cúi đầu, dùng giọng nói trầm thấp lên án: “Bản thể tử... khụ khụ khụ thiếu chút nữa bị ái phi nàng ép đến mức mất nửa cái mạng... khụ khụ...”

Thế tử gia, thật sự thì ngài cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi mà?

Nếu thế tử phi thật sự khiến ngài mất nửa cái mạng, thì bây giờ ngài nên đi đến chỗ Diêm Vương gia để trình diện rồi?

“Vương gia, ngài nghe đó, ngay cả thế tử gia còn không may mắn thoát khỏi, nếu là quận chúa Hương Lăng, thần thiếp nổi lòng ghen, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì thần thiếp cũng không dám cam đoan. Cho nên chuyện này vương gia vẫn nên trở về cân nhắc cẩn thận đi, lại bản bạc thương nghị với quận chúa Hương Lăng, đây dù sao cũng là chuyện liên quan đến tánh mạng của nàng ấy, nhất định phải hỏi ý kiến của bản thân nàng ấy. Cho nên hôm nay đến đây thôi đã, thần thiếp cung tiễn vương gia!”

Vân Thanh Nhiễm nói xong không lưu cho Hách Vu Thiên một chút mặt mũi nào đã đuổi người ta đi.

“Khụ khụ khụ... ái phi nói rất có đạo lý, thấy vương gia vội vàng như vậy, khụ khụ khụ... vẫn nên trở về thảo luận thương nghị với quận chúa Hương Lăng đi!”

Phu thê hai người trái lại rất ăn ý.

Hách Vu Thiên chờ bọn họ lâu như vậy, chỉ đổi lại một bụng tức giận!

“Thế tử và thế tử phi đang muốn đuổi khách?” Hách Vu Thiên lạnh giọng đi mấy phần.

“Vương gia suy nghĩ nhiều rồi, chẳng lẽ vương gia đã quên thân thế thế tử gia không tốt, hiện giờ sắc trời đã tối, thế tử gia đến giờ phải đi ngủ, tin là vương gia sẽ thông cảm cho thân thế thế tử gia, hay vương gia muốn thế tử gia cố chống đỡ để bồi vương gia ngài?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Không phải chỉ Hách Vu Thiên hắn mới biết chụp mũ người khác, Vân Thanh Nhiễm cũng biết.

Hách Vu Thiên bị Vân Thanh Nhiễm ngăn không nói ra lời để phản bác, hắn tức giận, lại không tiện phát tác, hắn muốn có quan hệ tốt với Quân Vô Ý, nếu lúc này nổi giận không phải là uống phí công sức lúc trước à?

Hắn tạm thời cứ về trước đã, trở về hắn sẽ chuẩn bị tốt đại tiệc tám người nâng, hồng trang mười dặm, nâng nữ nhi đến cửa chính của phủ Trần Nam vương, hắn không tin Quân Vô Ý còn có thể sai người đưa trở về! minhnguyetgiatrang

Cho dù thông gia không thể kéo Quân Vô Ý về bên hắn, nhưng đến lúc Dạ Hoảng Nghị biết hắn và Quân Vô Ý thành thông gia, cũng không có khả năng không có kỵ Quân Vô Ý.

Hách Vu Thiên đánh bàn tính lớn, dường như từ đầu đến cuối đều không lo lắng về hai người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, hai người bọn họ hoàn toàn thành hai quân cờ không quan trọng trong cả bàn cờ của hắn.

★

“Quân Kiệt, đi lấy một bộ quần áo nam nhân màu đen cho ta, lấy luôn một cái mặt nạ nữa.” Việc làm đầu tiên khi Vân Thanh Nhiễm về tới Kim Dật Hiên là sai Quân Kiệt lấy một bộ nam trang màu đen, nàng không thiếu nam trang, nhưng phần lớn là lấy màu sáng làm chủ, bản thân nàng khá thích màu sáng, nhưng đêm nay nàng muốn xuất môn làm chuyện xấu, mặc quần áo màu sáng thì không thích hợp.

Quân Kiệt nghe được yêu cầu của Vân Thanh Nhiễm, có chút buồn bực: “Thế tử phi nương nương, cho phép thuộc hạ hỏi một câu, nương nương muốn lấy mặt nạ làm gì?”

Lúc nương nương xuất môn thích mặc nam trang, như vậy thì hành động tương đối dễ dàng, điều này Quân Kiệt biết, hơn nữa thế tử gia cũng ủng hộ, nhưng cần mặt nạ làm gì chứ?

“Đi ra ngoài làm tặc đương nhiên phải che mặt.” Vân Thanh Nhiễm đáp, lần này nàng thật sự muốn ra ngoài làm tặc, còn là hái hoa tặc.

Quân Mặc Thần đứng lúc vào phòng, không bỏ lỡ lúc Vân Thanh Nhiễm tuyên bố muốn đi ra ngoài làm tặc.

“Khụ khụ... không biết... khụ khụ, ái phi muốn làm tặc gì?” Giọng nói của Quân Mặc Thần có hơi khàn, vừa nãy ra khỏi phòng một chuyến, chịu chút lạnh, cổ họng có phần không thoải mái.

Vân Thanh Nhiễm nghe thế, trong lòng thầm thở dài, Quân Mặc Thần chẳng qua mới đi ra bên ngoài một chuyến, trở về lại bị nhiễm lạnh rồi, cổ họng

thành như vậy, thanh âm vốn đã trầm thấp phù phiếm, nay lại thêm khan, tuy không khó nghe, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

“Hái hoa tặc.” Vân Thanh Nhiễm ăn ngay nói thật.

Hái hoa tặc?

Quân Kiệt còn tưởng lỗ tai mình có vấn đề, nghe lầm ư!

Thế tử phi, mặc dù ngài mặc nam trang rất đẹp, nhưng hái hoa tặc thì ngài vẫn không nên làm nha?

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ... Không biết ái phi coi trọng đóa hoa đại nội nào?” Quân Mặc Thần ngẩng mặt, chống hai má, từ từ hỏi: “Hay là... khụ khụ... bản thể tử chưa cho nàng ăn no?”

“Ha ha...” Vân Thanh Nhiễm ngoài cười nhưng trong không cười: “Còn không phải tại vụn hoa đào của ngài.”

“Khụ khụ khụ...” Vụn hoa đào của hân? Là quận chúa Hương Lăng phủ Ký Bắc Vương, may mắn không phải nam nhân, bằng không hân không phải bị nàng làm cho tức chết rồi, nếu muốn hái một đóa thư hoa*, thế tử gia sẽ không so đo: “Vậy ái phi đi sớm về sớm nha.”

(*: thư nghĩa là cái, mái, nữ,...)

Mồ hôi trên trán Quân Kiệt xuất hiện, gia, thế tử phi nương nương muốn đi hái hoa của quận chúa Hương Lăng phủ Ký Bắc Vương đó! Ngài lại chỉ nói một câu như vậy thôi à? Ngài cũng nên ngăn cản chứ!

“Quân Kiệt, còn đứng đó thất thần làm gì, không nhanh đi chuẩn bị quần áo cho ái phi, khụ khụ khụ... Nhất định phải vừa người, để tôn lên vẻ anh tuấn tiêu sái của ái phi của bản thể tử...” Quân Mặc Thần đối với hành động hái hoa của Vân Thanh Nhiễm hết sức ủng hộ.

“Đạ, gia, thuộc hạ lập tức đi làm.” Quân Kiệt nghĩ trong đầu, thế tử gia, nào có người như ngài chứ, phu nhân của mình nữ cái nam trang đi khi dễ nữ tử khác, ngài còn ủng hộ!

Một lát sau, Quân Kiệt mang quần áo và mặt nạ mà Vân Thanh Nhiễm muốn, vì trong phủ không có người nhỏ như Vân Thanh Nhiễm, nên đã làm không ít nam trang cùng nữ trang cho Vân Thanh Nhiễm, lúc trước cũng chuẩn bị quần áo sẫm màu cho nàng, nhưng Vân Thanh Nhiễm chỉ chọn màu sáng, màu sẫm vẫn lưu lại bên Chế Y các, bây giờ hân chỉ cần đi lấy là đã có sẵn.

Về phần mặt nạ, quý phủ muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chưa bao giờ thiếu.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm thay quần áo mà Quân Kiệt lấy về, nhất thời lột xác thành một “nam tử” anh tuấn tiêu sái giữa trán mang theo mấy phần tà khí như lời thế tử gia.

Vân Thanh Nhiễm búi lại tóc, nghiêm nhiên thành công tử thế gia, tuy nhỏ tuổi, nhưng đã hiện nguyên mẫu. Nhất là đôi mắt linh động giáo hoạt xinh đẹp, nếu thật sự là nam tử, sợ là đã lừa được không ít trái tim nữ tử.

Vân Thanh Nhiễm đi tới cửa, quay đầu lại nói với Quân Mặc Thần: “Gia ngài ngoan ngoãn chờ ở nhà, ta đi ra ngoài trước, nên ngủ sớm một chút, trước khi ngủ nhớ uống nước nhuận hầu.”

“Khụ khụ khụ... ái phi nàng đang quan tâm bản thể tử à?” Quân Mặc Thần có ý biểu hiện bộ dạng thoải mái, giống như chỉ thuận miệng hỏi ra.

“Không phải, ta sợ buổi tối nguoi ho nhiều quá, ảnh hưởng giấc ngủ của ta.”

Quân Mặc Thần vừa mới đẩy lên một chút ánh sáng vui vẻ đã vô tình bị dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Đại Náo Vương Phủ, Nam Tử Che Mặt

Ký Bắc Vương phủ đề phòng rất nghiêm, mỗi một canh giờ, thị vệ sẽ thay người, cũng không biết có phải Hách Vu Thiên có tật giật mình hay không, thị vệ ở đây nghiêm mật hơn phủ Trần Nam vương không chỉ gấp hai lần.

Trên một thân cây ngoài tường vây của phủ Ký Bắc Vương, một bóng người màu đen đang ngồi bên trên chạc cây, đứng đưa hai chân của mình, trong miệng còn nói: “Thật là làm tặc cũng không dễ dàng, làm hái hoa tặc lại càng không dễ, phải dựa vào thiên thời địa lợi nhân hoà, chọn một buổi tối nguyệt hắc phong cao, còn phải tránh những nơi đề phòng vô cùng nghiêm ngặt như phủ Ký Bắc Vương này.”

Vân Thanh Nhiễm xoa cằm, Hồng Dược khi còn sống không ít lần làm hại nam nhân, là đồ đệ của bà, nàng cũng được coi như đã kế thừa tuyệt học của

sư môn không phải sao?

Lại nói, trộm cắp vốn là nghề nghiệp cũ của nàng, trước kia đánh cắp tin tức, nghe lén đều đã làm qua không ít, nhưng “trộm người” lại là lần đầu tiên.

Vượt qua tường cao, một bóng dáng mờ ảo màu đen xuyên vào bên trong phủ Ký Bắc Vương, nhờ bóng cây và núi giả che dấu tung tích của mình, nàng và Quân Mặc Thần đã từng tới phủ Ký Bắc Vương một lần, Quân Mặc Thần còn cố tình gây sự đi dạo hết cả phủ Ký Bắc Vương một lượt, cho nên Vân Thanh Nhiễm cơ bản cũng đã quen thuộc cấu trúc của phủ Ký Bắc Vương.

Quận chúa Hương Lăng, năm nay vừa mười lăm, cái tuổi như hoa.

Thời điểm vốn nên đi ngủ, nàng ta lại đang khóc sụt mướt trong phòng.

“Quận chúa, người đừng khóc, nếu tổn hại thân thể, thì phải làm thế nào?” Nha hoàn của quận chúa Hương Lăng đang an ủi nàng ta.

“Ta không muốn gả cho ma ồm Quân Mặc Thần đâu, hắn là người sắp chết rồi, dựa vào cái gì mà muốn ta gả qua đó chịu khổ? Hắn muốn chết thì chết sớm một chút, hiện tại còn muốn liên lụy đến ta... Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà muốn ta gả cho hắn để làm quả phụ?” Hách Hương Lăng khóc không thành tiếng, nàng không muốn gả cho Quân Mặc Thần, nàng gả cho ai cũng không muốn gả cho tên ma ồm đó, nàng mới mười lăm tuổi, nàng còn muốn sống rất nhiều năm, đương nhiên là phải gả cho một trượng phu tráng kiện khỏe mạnh!

“Quận chúa người đừng khóc, Nhị tiểu thư của Vân phủ kia không phải cũng gả cho thế tử gia của phủ Trần Nam vương ư?” Nha hoàn vội vàng an ủi nàng ta.

“Ta sao có thể giống với người điên kia chứ? Nàng ta không thể gả cho ai, nên mới phải gả cho cái tên Quân Mặc Thần sắp chết đó!” Hách Hương Lăng lau mặt mình, khiến cho khuôn mặt vốn đã khóc đến lem luốc lại càng lem luốc hơn: “Tốt nhất là ngày mai thức dậy, Quân Mặc Thần đã chết rồi, như vậy thì dù phụ vương có muốn gả ta đi cũng không gả được.”

“Đừng đừng đừng, sáng mai thế tử gia nhất định sẽ chết, nếu không, ta cùng quân sự ma ma kiếm một hình nhân, viết tên thế tử gia phủ Trần Nam vương lên đó, rửa hấn chết sớm? Dù sao hấn sống cũng phải chịu khổ, chết sớm đầu thai sớm.”

Nghe vậy Hách Hương Lăng lau nước mắt trên khoé mắt mình: “Được, người đi chuẩn bị, ta tự mình làm!”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.”

Một lát sau, nha hoàn của Hách Hương Lăng thật sự mang một tượng gỗ hình người đến, tìm tờ giấy ghi ngày sinh tháng đẻ của Quân Mặc Thần lên trên.

Hách Hương Lăng dùng châm đâm mạnh vào hình nhân: “Ai cho người muốn thú ta, ai bảo người muốn nổi sắc tâm, bản quận chúa là người mà người có thể thú à? Không lấy gương ra soi chính mình đi!”

Hách Hương Lăng giống như đã coi tượng gỗ nhỏ trong tay trở thành Quân Mặc Thần, liên tục đâm mạnh.

Nàng ta chẳng những không ái mộ Quân Mặc Thần như trong miệng Hách Vu Thiên nói, ngược lại, hết sức ghét bỏ Quân Mặc Thần.

Thân phận nàng ta cũng không dưới Quân Mặc Thần, nên không màng thân phận địa vị của Quân Mặc Thần, đương nhiên cũng không nhìn trướng Quân Mặc Thần, nàng ta vốn cũng không cảm thấy Quân Mặc Thần thế nào, có đôi lúc nói chuyện với người khác sẽ biểu lộ sự đồng tình với hấn, chẳng qua lần này Hách Vu Thiên cố ý muốn gả nàng ta đến phủ Trần Nam vương, khiến nàng ta hoàn toàn hận Quân Mặc Thần.

Trên mái nhà, một viên gạch ngói không biết bị nhấc lên từ khi nào, một ánh mắt xinh đẹp xuyên qua lỗ nhỏ nhìn thấy rõ ràng tình hình phía dưới, đương nhiên đối thoại của chủ tớ hai người Vân Thanh Nhiễm cũng nghe thấy.

Vân Thanh Nhiễm tạm dừng một phút, sau đó một tiếng “rầm”, một thanh xà nhà bị gãy, cùng lúc đó không ít gạch ngói rơi xuống, vỡ trên mặt đất.

Vân Thanh Nhiễm phá hủy nóc phòng dưới thân.

“A a a...” Hách Hương Lăng và nha hoàn của nàng ta ở phía dưới chỗ Vân Thanh Nhiễm nằm bị gạch ngói rơi trúng, chạy trốn bốn phía, bộ dáng rất chật vật.

Khi gạch ngói ngừng rơi, hai nữ nhân khôi phục sự yên tĩnh, lúc ngẩng đầu nhìn về chỗ rạn vỡ kia, thấy một nam tử từ trên trời giáng xuống. Nam tử hắc y che mặt, rất khó để nhìn thấy dung nhan chân thật của hấn.

“Người là ai?” Nha hoàn của Hách Hương Lăng từ trong sự khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, nàng ta chỉ vào Vân Thanh Nhiễm hỏi. Nàng ta dám làm như vậy vì nàng ta biết rồi loạn vừa rồi sẽ dẫn thị vệ trong vương phủ đến.

Nha hoàn đó cũng chỉ có thời gian nói một câu này, vì giây tiếp theo nàng ta đã bị trúng dao của Vân Thanh Nhiễm, té xiu trên đất.

Thấy nha hoàn của mình ngã đi, trong lòng Hách Hương Lăng căng thẳng, đang muốn mở miệng nói gì đó, thì thấy nam nhân đột nhiên xông vào từ trên nóc phòng đến trước mặt mình, ôm nàng vào lòng hấn.

“Người buông ta ra, buông ta ra!” Hách Hương Lăng giẫy dụa, muốn tránh thoát khỏi kim hãm của Vân Thanh Nhiễm.

“Quận chúa gấp gì chứ, không phải nói không thích thể tử gia đoán mệnh kia à, vậy thì bản công tử thể nào, cam đoan đủ mạnh mẽ đủ phóng khoáng mệnh đủ dài, tuyệt đối có thể làm được đủ phương vị để thỏa mãn nhu cầu của quận chúa nàng.”

Vân Thanh Nhiễm giờ tay lên, chợt nghe “rẹt” một tiếng, quần áo của quận chúa Hương Lăng đã bị Vân Thanh Nhiễm xé rách, không đủ che thân.

“A...” Quận chúa lại hét thảm một tiếng.

Lúc này bởi vì động tĩnh ban nãy mà thị vệ phủ Ký Bắc Vương chạy tới phá cửa mà vào, kết quả bọn họ đứng lúc thấy được thân thể lỏa lồ của quận chúa.

“Không được nhìn, tất cả nhắm mắt lại!” Hách Hương Lăng thấy thân thể mình bị đám hạ nhân thô bỉ nhìn, vừa thẹn vừa giận.

Nàng ta dường như đã quên mất, địch nhân quan trọng nhất mà hiện tại nàng ta phải đối mặt là Vân Thanh Nhiễm, chứ không phải là đám thị vệ xông tới muốn cứu nàng ta.

Vuốt sồi của Vân Thanh Nhiễm xoa lên gò má Hách Hương Lăng, sau đó chậm rãi dời xuống, tựa như một nam nhân đùa giỡn nữ nhân đi trêu chọc Hách Hương Lăng, khi tay Vân Thanh Nhiễm đến trước ngực Hách Hương Lăng, nàng xé rách cái yếm che thân cuối cùng mặc trên người Hách Hương Lăng, khiến thân thể nàng ta hoàn toàn lộ ra.

“Chắc chắc... thân hình quận chúa thật đẹp, khiến bản đại gia thật muốn ném thừ.”

Nếu Quân Mặc Thần có mặt lúc này, nghe được thể tử phi của hắn nói với người ta những lời như vậy, phỏng chừng sẽ tức đến mức phun ra một ngụm máu.

“Không được, buông ta ra, buông ta ra, phụ vương ta là Ký Bắc vương gia, nếu ngươi dám đụng đến một sợi tóc của ta, thì dù chân trời góc biển, phụ vương ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, phụ vương ta nhất định sẽ chặt ngón tay ngươi, chém đứt hai chân ngươi, cắt đầu lưỡi ngươi...”

“Thì ra quận chúa nàng thích khẩu vị nặng à, còng tay ngọn nến roi da đều không thỏa mãn được nàng? Phải chặt tay chân người ta, cắt miệng lưỡi người ta mới có thể thoải mái ư?”

“Ngươi có nghe không, ta lệnh cho ngươi buông ta ra!”

“Thật ra trong lòng quận chúa không nghĩ như vậy, vừa rồi gia chỉ nghe quận chúa nói, không muốn gả cho tên thể tử quý bệnh kia, không bằng đi theo gia, theo gia thì ít nhất gia có thể thỏa mãn nàng, sẽ không để nàng làm quả phụ, đúng không?”

Vân Thanh Nhiễm cười rất vô lại, nàng giam Hách Hương Lăng ở trong lòng mình, hình ảnh như vậy, cho dù là ai nhìn thấy cũng có thể biết được Hách Hương Lăng đang bị người ta phi lễ.

Đám thị vệ phủ Ký Bắc Vương nghe theo mệnh lệnh của Hách Hương Lăng, che mắt thì che mắt, xoay người là xoay người, bọn họ không muốn đeo trên lưng tội danh làm bản quận chúa, tội đó sẽ khiến cho bọn họ chết rất thảm, nhưng nếu không dùng mắt để nhìn, thì làm sao bọn họ có thể giải cứu quận chúa từ trên tay hái hoa tặc được chứ?

“Tên tặc nhân này, ta lệnh cho ngươi buông ta ra... Nếu ngươi còn không buông thì ta sẽ gọi người!”

“Nàng gọi đi, cho dù nàng gọi đến rách cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu nàng, vì vẻ tao nhã lúc này của quận chúa Hương Lăng một khi để cho người khác thấy được, chính là không tôn trọng quận chúa nàng, đó là tử tội đấy...”

Hách Hương Lăng nóng nảy, nàng ta lớn tiếng quát đám thị vệ không dám nhìn lỏa thể của mình: “Bản quận chúa lệnh cho các ngươi bắt tên tặc nhân này lại, ta sẽ trọng thưởng, bản quận chúa cho phép các ngươi mở mắt ra nhìn bản quận chúa!”

So với việc thân thể mình bị những tên thô bỉ nhìn thấy, Hách Hương Lăng cảm thấy mình bị nam tử áo đen che mặt không rõ lai lịch này đùa giỡn càng nhục nhã hơn.

Vân Thanh Nhiễm quét mắt qua đám thị vệ một lượt, nhìn trúng một tên thị vệ thoát nhìn là người có sắc tâm nhất, là hắn ta, người đầu tiên mở mắt nhìn chằm chằm Hách Hương Lăng một lúc lâu khi nàng ta vừa nói có thể nhìn.

Vân Thanh Nhiễm đánh ngất Hách Hương Lăng trước, sau đó cầm đai lưng mà vừa rồi nàng lấy được từ trên người Hách Hương Lăng, vung mạnh, đánh ra một luồng kinh phong, quét đi đám thị vệ đang chắn ở cửa, một đám bị văng ra rất xa, đụng vào bức tường, trên núi giả, trên cây ở bên ngoài, hoặc ngất, hoặc bị thương.

Đương nhiên, nàng để lại tên thị vệ mà nàng cho là có sắc tâm nhất.

Đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn Vân Thanh Nhiễm, Hách Hương Lăng áo quần rách rưới, sắc thị vệ cùng với nha hoàn đang hôn mê trên mặt đất.

Vân Thanh Nhiễm đẩy Hách Hương Lăng vào trong lòng tên nam nhân kia: “Đón lấy.”

“Làm, làm gì?” Tên thị vệ nói chuyện lấp bắp, được ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, khiến tim hắn ta đập dồn dập, lại thêm đối mặt với một hái

hoa tặc là Vân Thanh Nhiễm, hẳn ta có muốn không khăn trương cũng không được.

“Chiếm lấy nàng ta.” Vân Thanh Nhiễm dùng giọng điệu ra lệnh với tên nam nhân đó.

“Hả?” Thị vệ nghe không hiểu ý Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nói ngươi chiếm lấy nàng ta, có mỹ nhân như vậy mà ngươi không muốn à? Ta thấy ngươi rất ham muốn sắc đẹp của nàng ta, người ngươi có thể hưởng, tội ta gánh thay ngươi, chuyện tốt thế này ai mà chẳng muốn, đúng không?”

Vân Thanh Nhiễm hiếm khi hào phóng chịu tiếng xấu thay người khác như vậy.

“Ngươi, ngươi...” Thị vệ lắp bắp, ngón tay chỉ vào Vân Thanh Nhiễm, nửa ngày vẫn không nói được một câu đầy đủ.

“Thế nào? Có sắc tâm mà không dám làm? Cơ hội không có nhiều đâu, qua hôm nay sẽ không còn nữa rồi.”

“Vì sao ngươi không tự mình...”

“Nhiều lời như vậy làm gì, hôm nay tâm tình ta tốt, thích đưa con mồi trong tay nhường cho người khác đẩy ngươi có ý kiến không? Không muốn thì quên đi, ta tìm người khác.”

Loại chuyện này, cho dù nàng muốn làm cũng không có khả năng, hái hoa hái hoa, nàng chung quy cũng chỉ có thể ngắt hoa mật của thế tử gia nhà bọn họ, còn vị quận chúa Hương Lăng này, nàng đành phải làm phiền người khác vậy. Minh Nguyệt gia trang

Thị vệ nghe thế nhìn Hách Hương Lăng trong lòng hẳn ta, nuốt nước miếng.

Đây là quận chúa đó! Lấy thân phận của hẳn thì bình thường cũng chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, cho tới giờ đều không nghĩ tới, có một ngày quận chúa có thể bị hẳn ôm vào trong lòng!

Thậm chí còn có cơ hội có thể... Đây là việc mà buổi tối một mình hẳn nằm trong chăn mới dám nghĩ đến.

Giấc mộng lâu nay rốt cục cũng có cơ hội thực hiện, nhất là lúc này Hách Hương Lăng thật sự nằm ở trong ngực hẳn, sắc tâm của hẳn dần chiến thắng sự sợ hãi trong lòng mình, hẳn vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào phần da thịt bị lộ ra bên ngoài của Hách Hương Lăng, cảm xúc nhần mịn lập tức chiếm cứ suy nghĩ của tên thị vệ sắc đảm ngập trời đó.

Hắn được nếm vị ngọt, động tác chợt trở nên thô bạo.

Chết thì chết, bỏ qua dịp này, thì đời này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, nếu có thể thử tư vị của quận chúa Hương Lăng một lần, thì hẳn dù chết cũng đáng!

Còn lại, không cần Vân Thanh Nhiễm nói, tên nam nhân đã tự mình làm.

Vân Thanh Nhiễm biết việc sau đó không cần nàng quan tâm.

Lúc này, ngoài cửa rất náo nhiệt, xem ra những thị vệ khác của phủ Ký Bắc Vương cũng bị kinh động.

Vân Thanh Nhiễm xem giờ, sau đó đi ra cửa, vào nhà ngồi ở cửa chờ chi viện tới.

Lúc những người trong Vương phủ chạy đến, thì nhìn thấy trước cửa phòng quận chúa của bọn họ đều là thị vệ bị đánh ngã, cùng với một hắc y nam nhân đang vào nhà ngồi ở trên bậc thang trước cửa phòng.

Vân Thanh Nhiễm dựa lưng vào cột, miệng ngậm một mảnh lá trúc, trông rất nhàn hạ thoải mái, giống như lúc này nàng không ở phủ Ký Bắc Vương, mà đang ở trong sân nhà mình ngắm trăng.

Phản lớn nhân mã đuổi tới, vô số cây đuốc chiếu sáng phủ Ký Bắc Vương, đêm tối nhất thời trở nên sáng như ban ngày.

“Ngươi là ai?” Thứ tử Hách Hữu Phong của Ký Bắc vương cảnh giác nhìn Vân Thanh Nhiễm.

Thấy những người khác đều đã ngã xuống đất, Hách Hữu Phong không dám coi thường vọng động.

Vân Thanh Nhiễm liếc Hách Hữu Phong một cái, chỉ mới mấy ngày, nam nhân này đã khôi phục không tệ, xem ra thân thể rất khoẻ mạnh, cho nên sức khôi phục nhanh hơn nàng rất nhiều.

“Nửa đêm, hắc y che mặt chạy đến phòng của muội muội ngươi, ngươi nói xem ta là ai?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, nàng cảm thấy nàng đóng vai hái hoa tặc rất rõ ràng mà.

“Ngươi thật to gan, phủ Ký Bắc Vương ngươi cũng dám đến, còn dám mơ tới muội muội ta?”

“Sai rồi, không phải mơ, mà là đã làm.” Vân Thanh Nhiễm sửa lại, mơ ước chỉ là tưởng tượng trong đầu, nàng đã thay đổi thực tế rồi, việc này nghiêm

trọng hơn mơ ước nhiều.

“Người nghĩ hôm nay người còn có thể sống sót mà ra khỏi phủ Ký Bắc Vương ư?” Hách Hữu Phong động tay phải, chỉ thấy phía sau thị vệ vương phủ chạy tới đứng đầy cả đình viện, ngay cả trên mái nhà, trên tường vây, trên ngọn cây cũng đều là thị vệ của phủ Ký Bắc Vương.

Xem ra, Vân Thanh Nhiễm có cánh cũng khó chạy. Vân Thanh Nhiễm đoán sơ nhân số thị vệ được điều động, không có một ngàn cũng có tám trăm, Vân Thanh Nhiễm biết hiện tại những người ở đây có bản chất khác biệt với những kẻ vừa rồi xông vào phòng Hách Hương Lăng, đây là những tinh binh của Vương phủ, sẽ không dễ đối phó.

Bốn phía tường vây là cung tiễn thủ cầm cung tên trong tay, gần nhất là cầm đao kiếm, còn phía ngoài cùng là cầm khiên. Trận này có thể nói là trận phòng ngự ba trăm sáu mươi độ không góc chết, muốn phá vòng vây dưới sự phòng ngự của những tinh binh phủ Ký Bắc Vương, chỉ dựa vào sức của một người, quả thực chính là mò trăng dưới nước.

“Mọi việc đều không có tuyệt đối không phải ư?” Đối mặt với trận này, Vân Thanh Nhiễm chỉ nở nụ cười thanh nhả, trên mặt không thấy một chút sợ hãi nào.

Vân Thanh Nhiễm tao nhã lấy từ trên người ra một khối ngọc bội, ngọc bội này vừa nhìn đã biết không là vật thường, ngọc bội có hình dạng một con bạch hổ, ở hoàng triều Thịnh Vinh, bạch hổ không phải gia đình bình thường là có thể sử dụng, nói như vậy chỉ có hoàng thân quốc thích và một số đại thần có giai cấp tương đối cao mới có thể đeo ngọc bội bạch hổ.

Mà khối ngọc bội bạch hổ trên tay Vân Thanh Nhiễm lại có chỗ đặc thù, đó là bên trong ngọc bội có dịch thể giống một giọt máu, khi làm thành ngọc bội, giọt dịch thể màu đỏ đỏ vừa vận thành con mắt bạch hổ, thế nên khối ngọc bội này tuyệt này là độc nhất vô nhị, cũng là tín vật của ca ca Hách Hữu Hằng của hắn!

“Làm sao người có vật này?” Thấy Vân Thanh Nhiễm cầm tín vật của Hách Hữu Hằng trên tay, sắc mặt Hách Hữu Phong nhất thời trở nên ngưng trọng.

Lại nói hôm nay ca ca hắn vẫn chưa hồi phủ, việc này vốn cũng không có gì, thỉnh thoảng Hách Hữu Hằng sẽ qua đêm ở viện Câu Lan, cả đêm không trở về phủ, thế nên việc Hách Hữu Hằng đến giờ này còn chưa hồi phủ cũng không gây nên chấn động gì.

“Bởi vì ta bắt được chủ nhân của vật này, lấy sạch đồ của hắn, cho nên vật trên người hắn cũng sẽ rơi vào trong tay ta.” Vân Thanh Nhiễm dựa vào cây cột sau lưng, tay phải cầm ngọc bội, không chút để ý đưa khối ngọc bội kia.

“Rốt cuộc người là ai, đến phủ Ký Bắc Vương có mục đích gì?”

Ngay cả ca ca hắn cũng bắt, Hách Hữu Phong không tin hắc y nam tử này chỉ vào phủ để khinh nhờn muội muội Hương Lăng của hắn đơn giản như vậy.

“Tịch mịch hư không lạnh lẽo, nên tới tìm muội muội người vui vẻ một chút, lý do này có được không?” Vân Thanh Nhiễm từ tốn trả lời câu hỏi của Hách Hữu Phong, xem chừng thời gian cũng không còn nhiều, Vân Thanh Nhiễm chậm rãi đứng lên, lấy tay phui bụi đất trên người, ngáp một cái thật to: “Ta hơi mệt rồi, phải đi về ngủ đây, Nhị công tử ngài cứ tùy tiện đi.”

Vân Thanh Nhiễm tao nhã thoải mái đứng lên, không nhìn đến những thị vệ phủ Ký Bắc Vương đang bao quanh, nếu bọn họ có thể bỏ mặc tính mạng thể tử gia của mình, thì cứ động thủ với nàng thử xem.

“Người muốn gì từ phủ Ký Bắc Vương?” Hách Hữu Phong truy hỏi, nếu một người dám đối nghịch với phủ Ký Bắc Vương, vậy thì hắn ta tất phải có mục đích, bằng không sẽ không dám liều lĩnh lớn như vậy.

“Thật đáng tiếc, trong phủ Ký Bắc Vương của các người không có thứ làm ta cảm thấy hứng thú.”

Vân Thanh Nhiễm lười nhác đi qua trước mặt Hách Hữu Phong, bước chậm về phía cửa.

Vân Thanh Nhiễm không muốn lấy thứ gì từ trong phủ Ký Bắc Vương, là phủ Ký Bắc Vương muốn quá nhiều thứ.

“Nhị công tử, bây giờ phải làm sao?”

Hách Hữu Phong nhíu mày: “Lui xuống, để hắn ta đi.”

Gần ngàn thị vệ cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm đi qua trước mặt bọn hắn, lại không thể tiến lên ngăn cản, bọn họ không thể mạo hiểm như vậy, nếu thể tử gia phủ Ký Bắc Vương của bọn họ thực sự ở trong tay hắc y nam tử này, nếu bọn họ ra tay rất có khả năng sẽ đẩy thể tử gia vào tình cảnh nguy hiểm.

“Đúng rồi, nhân tiện nhắc nhở các người một câu, đừng thử theo dõi ta, nếu muốn theo dõi, các người phải bảo đảm bản lĩnh theo dõi của các người thật tốt, bằng không...”

Trước khi đi Vân Thanh Nhiễm còn không quên lưu lại một câu cảnh cáo.

★

Hôm nay phủ Ký Bắc Vương nhất định không yên tĩnh, mà kẻ đầu sỏ tạo nên thế hỗn loạn này lại đang ung dung đi trên đường từ phủ Ký Bắc Vương về

phủ Trần Nam vương.

Ban đêm trên đường không có người, thỉnh thoảng từ trong ngõ sâu sẽ truyền đến một hai tiếng chó sủa, tiếng gió thổi lá khô xào xạc nghe rất rõ ràng.

Vân Thanh Nhiễm đột nhiên dừng bước.

“Xuất hiện đi.”

Từ đầu, Vân Thanh Nhiễm đã chú ý thấy có người theo sau nàng, chẳng qua đối phương không lộ ra sát khí, nên nàng không thể xác nhận đối phương là đúng lúc cùng đường với nàng hay là cố ý theo dõi.

Đi một đoạn dài, đối phương vẫn theo sau nàng, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy trên đời không có chuyện trùng hợp như thế.

Phía sau Vân Thanh Nhiễm, quả nhiên có một người đi ra.

Lụa mỏng tung bay, là một nam tử đeo trên cổ một tấm lụa dài gần như trong suốt, cứ tùy ý nửa đeo trên cổ, nửa choàng trên vai như vậy.

Cả khuôn mặt của nam nhân bị chiếc khăn che kín lại, không để lộ một chút ngũ quan dung mạo, dù là cặp mắt cũng không lộ ra.

Nam tử mặc trên người một bộ đạo bào màu xám, làm cho người ta có cảm giác tiên phong đạo cốt.

Đạo sĩ?

Vân Thanh Nhiễm nheo mắt, biết phía sau có người đi theo, nhưng nàng cũng không quay đầu lại, nên không biết người đi theo phía sau nàng lại là một đạo sĩ.

“Công phu của phu nhân thật tốt.” Câu đầu tiên nam nhân đã nói ra giới tính thật sự của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm mặc nam trang lừa gạt không ít người, ngay cả Hồng Dược duyệt vô số người cũng bị Vân Thanh Nhiễm lừa, không nghĩ đến nam nhân này lại có bản lĩnh nhìn ra thân phận của Vân Thanh Nhiễm ngay lần đầu tiên.

“Phu nhân? Người biết ta?” Vân Thanh Nhiễm hỏi nam nhân ăn mặc kiêu đạo sĩ này.

Nam nhân lắc đầu: “Chưa từng gặp qua, phu nhân có tò mò vì sao ta có thể biết được người là nữ tử không?”

Vân Thanh Nhiễm khoanh tay trước ngực: “Xin chỉ giáo.”

“Ta không dùng mắt nhìn người, mà là dùng tâm, nhìn càng nhiều, càng khó thấy rõ bản chất sự việc.”

Cả khuôn mặt của nam nhân đều bị chiếc khăn che mắt, căn bản là không nhìn thấy mọi thứ bên ngoài, y chỉ dựa vào thính giác và khứu giác để nhận biết về cảnh vật chung quanh.

“Vậy vì sao người lại biết ta đã xuất giá?”

“Không phải phu nhân đã đáp lại ư, nếu phu nhân phản bác thì là chưa xuất giá, nếu không phản đối, vậy thì suy đoán của ta đã được chứng thật.”

“Sau đó thì sao, người đi theo ta vì cái gì?” Nam nhân này là nửa đường mới đi theo, không phải đi ra từ phủ Ký Bắc vương.

“Vì phu nhân là người ta muốn tìm.” Nam nhân khẳng định.

“Ta là người người muốn tìm? Chúng ta có quen biết?” Vân Thanh Nhiễm dám chắc mình chưa từng gặp qua nam nhân này. Nam nhân mặc đạo bào mang khăn che mặt thì không có khả năng nàng gặp qua một lại quên mất.

“Chưa từng quen.” Nam nhân đáp, y xác thực chưa từng gặp qua Vân Thanh Nhiễm, thậm chí không biết Vân Thanh Nhiễm là ai, y chỉ biết nàng là người mà y muốn tìm, y dùng nhiều đêm, suy tính tính tượng, vừa rồi khi nhìn thấy nàng thì y biết người mình muốn tìm đã tìm được rồi.

“Phương pháp bắt chuyện mới nhất?” Nếu đúng, vậy phương pháp này rất vụng về, còn không bằng trực tiếp đi lên nói cô nương nàng thoát nhìn rất quen mắt nha.

“Ta nói đều là lời thật, phu nhân quả thực là người mà ta tìm kiếm lâu nay.”

Vân Thanh Nhiễm nghe được ngữ khí của nam nhân rất chân thành, nhìn y nhiều hơn mấy lần.

“Bộ dạng người không xấu vì sao lại mang khăn che mặt giả thần giả quỷ?”

“Nếu ta mang khăn che mặt, làm sao phu nhân lại biết được diện mạo của ta như thế nào?”

“Không phải ngươi đã thừa nhận rồi à? Ngươi nói như vậy chứng minh ta nói đúng, bộ dạng ngươi không xấu, nếu không phải, thì chứng tỏ ngươi mang khăn che mặt là vì che đậy.”

Vân Thanh Nhiễm trả lại nguyên xi lời giải thích của nam nhân, Vân Thanh Nhiễm quả thật thấy được diện mạo của nam nhân, là một nam nhân rất thanh tú, thoát nhìn bộ dáng không quá hai mươi tuổi, lại không khiến cho người ta có một loại cảm giác tiên phong đạo cốt.

“Ha ha... Phu nhân học rất nhanh.”

“Cảm ơn khích lệ, nếu không có chuyện gì, vậy chúng ta từ biệt ở đây, vĩnh viễn không gặp lại!” Vân Thanh Nhiễm vẫy tay với nam nhân, sau đó không chút do dự xoay người rời đi.

“Phu nhân chậm đã.” Nam nhân vẫn có lời muốn nói: “Phu nhân có muốn độ pháp tu đạo không?”

Độ pháp tu đạo?

“Ngươi đến để tuyên truyền à? Thật ngại quá ngươi tìm lầm người rồi, ta đã xuất giá, với việc làm nữ đạo sĩ cũng không có một chút hứng thú nào.”

Vân Thanh Nhiễm không cho là mình sẽ xuất giá, cho dù nàng không xuất giá hay cả đời không lấy chồng, cũng sẽ không để mình ngày ngày ăn chay, thanh quy giới luật. Nàng không phải người như vậy.

“Phu nhân vẫn nên cân nhắc một chút, phu nhân với ta là có duyên, hơn nữa với phu nhân mà nói, đây chưa hẳn đã là chuyện xấu.” Nam nhân nói, giọng điệu bình thản, ngữ khí nghiêm túc.

“Ta thấy ngươi và Diêm Vương gia cũng rất có duyên, thế nào? Khi nào thì đi gặp mặt ông ta, giải toả nỗi lòng với nhau?”

Đi mẹ nó hữu duyên với đạo pháp, chẳng lẽ trời sinh nàng có khuôn mặt phải làm nữ đạo sĩ à?

Cửu Trọng yên lặng, y không biết, nữ tử y tìm mấy ngày nay lại là một người... ừm... đặc biệt như thế.

Cửu Trọng nhìn Vân Thanh Nhiễm đi càng lúc càng xa, nhẹ nhàng lắc đầu, để nữ tử xuất hiện, dẫn đường cho đế vương tỉnh, đây là lúc trước sự phụ của y xem tình tượng đã dự đoán ra. Về phần có thể trở thành sự thật hay không, Cửu Trọng không biết, mọi việc đều có sự ngoại ý muốn, cho dù là tình tượng cũng sẽ không ngoại lệ. Lúc trước tình tượng cũng phát sinh biến hoá vì xuất hiện chuyện xấu, không ai có thể hoàn toàn đoán trước được.

★

“Oành——”

Trong ngự thư phòng, mỗi người đều cảm thấy bất an, tối nay tâm tình hoàng thượng rất không tốt, chỉ thấy hoàng thượng hất tung toàn bộ tấu chương được xếp ở trước người ông ta, nổi cơn thịnh nộ.

Mà đứng trước mặt ông chính là quốc sư Cửu Trọng được ông mời ra từ hoàng lăng.

“Đã nhiều ngày như vậy, ngươi còn chưa tìm được nữ nhân kia ư?” Dạ Hoàng Nghi chính là vì chuyện này mà tức giận, mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần có một trường hợp có thể, chỉ cần tiền ân nhân tố bất ôn sẽ uy hiếp đến địa vị của ông, ông đều sẽ diệt trừ hoàn toàn.

“Không có.” Cửu Trọng không đổi sắc mặt, vẫn một bộ dầu muối không dính thân, không bị lửa giận của Dạ Hoàng Nghi dọa sợ.

“Choang——” Dạ Hoàng Nghi tiện tay cầm chén trà, ném lên mặt Cửu Trọng, Cửu Trọng không né không tránh, mặc cho chén trà nóng bỏng kia và cả cái chén đập lên mặt y, nước nóng bắn lên khắp mặt, y vẫn đứng lặng ở đó, như núi Thái Sơn sừng sững không động.

“Ngươi là quốc sư của triều, ngay cả một việc nhỏ như vậy cũng làm không được, trẫm còn lưu lại ngươi làm gì?”

“Thần là quốc sư của hoàng triều Thịnh Vinh, không phải quốc sư của hoàng thượng.” Cửu Trọng không nhanh không chậm sửa lại.

Nghe nói thế, Dạ Hoàng Nghi vốn đang tức giận, nhưng ông tựa hồ nghĩ tới điều gì, chợt bình tĩnh lại.

“Xem ra, năm đó đế vương tỉnh mà sự phụ ngươi đoán được cũng là huyết mạch của Dạ gia phải không?” Dạ Hoàng Nghi từ trong lời nói của Cửu Trọng cẩn thận suy nghĩ một việc, đích xác, Cửu Trọng, sự phụ của Cửu Trọng, cùng với quốc sư các triều đại của hoàng triều Thịnh Vinh, đều là vì hoàng triều Thịnh Vinh, phục vụ vì thiên hạ của Dạ gia bọn họ, không tham gia tranh đấu nội bộ của bọn họ, nếu đối phương là người của Dạ gia, Cửu Trọng sẽ không nhúng tay.

Cửu Trọng không trả lời, y không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Được rồi, ngươi lui ra đi.” Sau khi suy nghĩ cẩn thận điểm này, lửa giận của Dạ Hoàng Nghi cũng lắng xuống: “Người đâu, hộ tống quốc sư trở về hoàng lăng.”

★

“Khụ khụ khụ... Ái phi, bản thể tử vừa mới nghe nói có tặc náo loạn phủ Ký Bắc vương...”

Quân Mặc Thần lúc này đang ở bên trong thùng tắm, hấn ghé lên bên cạnh thành thùng, nhìn Vân Thanh Nhiễm đang ở trên giường đối diện.

Làn da của Quân Mặc Thần như ánh trăng sáng tỏ lúc ẩn lúc hiện.

“Ừ.” Vân Thanh Nhiễm “Ừ” một tiếng, sau đó trở mình, để lại cho thể tử gia một bóng lưng.

“Bản thể tử còn nghe nói... khụ khụ khụ... vị quận chúa Hương Lăng vốn muốn gả cho bản thể tử... khụ khụ khụ... đêm nay đã bị kẻ tặc chiếm đoạt thân mình... khụ khụ... bây giờ còn đang náo loạn muốn tự sát kia... khụ khụ khụ...”

“Ừ...” Vân Thanh Nhiễm lại chỉ “Ừ” một tiếng.

“Khụ khụ khụ... bản thể tử còn tưởng kẻ tặc ‘hái hoa’ chỉ đi làm loạn, khụ khụ... Không biết vì sao nàng lại đùa thật... Ái phi nàng biết không?”

“Thể tử gia anh minh thần võ như thể cũng không đoán ra, thì làm sao thần thiếp biết được.” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nàng sao lại cảm thấy đêm nay thể tử gia nói hơi nhiều lời nhỉ?

Về phần vì sao lại làm thật... bên tai Vân Thanh Nhiễm vang lên một phần đối thoại của Hách Hương Lăng và nha hoàn của nàng ta...

Vân Thanh Nhiễm trở mình, bỏ qua những âm thanh trong đầu.

Làm thật thì làm thật, còn hỏi vì sao, thực dông dài.

“Khụ khụ khụ... ái phi, bản thể tử đang tắm” Quân Mặc Thần nói.

Kỳ thật, lúc này Quân Mặc Thần không phải đang tắm, mà là ngâm được, hấn phải ngâm trong nước thuốc hai canh giờ, sau khi vào thu, mỗi ngày hấn đều làm vậy, đến mùa đông, nồng độ được sẽ tăng lên, thời gian ngâm cũng kéo dài.

“Thần thiếp biết.” Vân Thanh Nhiễm vươn tay đắp chăn lên trên người mình.

“Khụ khụ khụ... ái phi không giúp à?”

“Ngươi mấy tuổi rồi, không biết tắm rửa à?”

“Nhưng... khụ khụ khụ... bản thể tử thích ái phi chạm vào... khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần làm bộ ái muội nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Hồi thể tử gia, hiện tại thần thiếp càng muốn đi tắm cho Chu công.”

“Ái phi, cùng ngâm với bản thể tử được không?” Quân Mặc Thần mời Vân Thanh Nhiễm cùng tắm uyên ương.

“Đó là được chuẩn bị riêng cho ngươi tắm, ta ngâm làm gì?”

“Có bệnh chữa bệnh, không bệnh phòng bệnh.” Quân Mặc Thần tiếp tục dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Lấy Chồng Theo Chồng, Gả Chó Theo Chó

Nhưng ta cảm thấy đời này ta cũng không có khả năng bị bệnh giống như thể tử gia ngài.” Bệnh của Quân Mặc Thần quá mức hiếm thấy, là bị tử trong bụng mẹ, phòng chừng ngày sau có muốn sinh bệnh như vậy cũng không được.

“Khụ khụ... ái phi, bản thể tử tắm một mình thật cô đơn, thật tịch mịch...” Quân Mặc Thần như không nghe thấy lời cự tuyệt của Vân Thanh Nhiễm, tiếp tục tội nghiệp để mời Vân Thanh Nhiễm

Vân Thanh Nhiễm rốt cục quay mặt qua, đối diện với Quân Mặc Thần, nhìn hấn ghé nửa người lên trên mép thùng tắm, thuốc nước bên trong bốc hơi nóng, để Quân Mặc Thần không cảm thấy quá lạnh, cho nên hấn dám buông hai cánh tay ở bên thùng tắm, bày ra tư thế mị hoặc.

Đại khái là bởi vì bị khí nóng hun đến, hiếm thấy, khuôn mặt trắng bệch kia của Quân Mặc Thần thậm chí có mấy phần huyết sắc, hấn vốn đã rất đẹp, bởi vì bị bệnh mới khiến cho phong hoa của hấn giảm đi, khi sắc mặt hấn hồng nhuận hơn một chút thoát nhìn càng thêm hại nước hại dân hơn bình thường.

“Thế từ gia, người vốn không tịch mịch hư không, nên học cách khống chế chính mình một chút.” Vân Thanh Nhiễm chân thành khuyên giải Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần nghe vậy mỉm cười, Vân Thanh Nhiễm còn tưởng hắn nghe lọt, ai ngờ hắn hơi đứng dậy, cố ý để lộ làn da của mình ra bên ngoài càng nhiều, rõ ràng là đang lấy thân thể mê người của hắn dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm.

“Thế từ gia, dụ dỗ người khác phạm tội là không đúng.” Vân Thanh Nhiễm híp mắt, lại nhắm lại, nhìn nhiều rất tổn thương ánh mắt.

Quân Mặc Thần giống như không nghe thấy Vân Thanh Nhiễm nói, tiếp tục mời Vân Thanh Nhiễm, “Khụ khụ khụ... ái phi, lại đây, xoa bóp cho bản thể từ.”

“Để Quân Kiệt đến làm không phải là được rồi?”

“Thân thể đẹp đẽ của bản thể từ sao có thể tùy tiện để cho người khác xem được? Đương nhiên chỉ có một mình ái phi nàng mới có thể xem.”

“Hắn đã nhìn nhiều năm như vậy, giờ người mới để ý có phải quá muộn rồi không?”

Vân Thanh Nhiễm ngay cả mắt cũng không mở, nằm ở trên giường giả ngủ.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần thấy bộ dáng Vân Thanh Nhiễm không có chút dự định giúp hắn, đành phải tự mình động thủ chà xát, cũng khỏi mặc quần áo, tắm xong đi vài bước đường trực tiếp tới đích, Quân Mặc Thần xóc chần lên rồi chui vào.

Mùi thuốc chọt xông vào mũi.

Quân Mặc Thần nhìn nữ nhân trong lòng, hai mắt nàng nhắm nghiền, có điều hắn biết nàng còn chưa ngủ, thân mình nàng nhỏ xinh, từ nhỏ không đầy đủ dinh dưỡng khiến nàng đã qua tuổi cập kê vẫn không được nảy nở.

Như vậy thì không được, như vậy sẽ không thích hợp mang đứa nhỏ.

Nghĩ đến đứa nhỏ, tay Quân Mặc Thần không tự giác vuốt ve lên bụng Vân Thanh Nhiễm, cũng không biết khi nào thì, nơi đó, sẽ thai nghén ra con của bọn họ, có lẽ đã có rồi.

Ý nghĩ này khiến lòng Quân Mặc Thần dạt dào, cúi đầu, nhẹ hôn lên trên môi Vân Thanh Nhiễm một cái.

Hắn quyết định, bắt đầu từ ngày mai, phải gia tăng tiến độ điều dưỡng thân mình cho nàng, bằng không đến lúc nàng mang thai sẽ rất vất vả.

Vân Thanh Nhiễm đương nhiên chưa ngủ, cảm giác tay của nam nhân vẫn luôn vuốt bụng của nàng, cũng không ngăn cản, nàng biết nam nhân có thể đang suy nghĩ đến chuyện gì.

“Hôm nay lúc trở về ta gặp một nam nhân mang khăn che mặt mặc đạo bào.” Vân Thanh Nhiễm không mở mắt.

Lời nói của Vân Thanh Nhiễm khiến bàn tay Quân Mặc Thần đang vuốt ve cái bụng bằng phẳng của Vân Thanh Nhiễm dừng lại.

“Y đặc biệt tới tìm nàng?” Giọng nói của Quân Mặc Thần lộ ra sự không vui.

“Y nói như vậy.” Vân Thanh Nhiễm mở mắt ra, nàng nghe thấy ngữ khí Quân Mặc Thần thay đổi, không giống giọng điệu trêu chọc vừa rồi, tựa hồ hắn có biết người nam nhân trong miệng nàng. “Người biết y là ai?”

Cánh tay Quân Mặc Thần ôm lấy Vân Thanh Nhiễm thật chặt, “Lần sau gặp y, đầu đường nhìn thấy cuối đường quay đầu, biết không?”

Từ trong giọng nói của Quân Mặc Thần có thể rõ ràng nghe được bất mãn đối với người nam nhân kia.

“Người rất ghét người nam nhân đó?”

“Không nói rõ là chán ghét, chỉ là không thích. Y còn nói gì với nàng?”

“Nói cho ta biết y là ai thì ta sẽ nói cho người biết y nói gì với ta.”

Nữ nhân này, loại chuyện này cũng không chịu thiệt.

“Y tên Cửu Trọng, là quốc sư đương triều, nhưng từ rất sớm trước kia y đã chuyển đến ở hoàng lăng, rất ít khi xuất hiện trên triều, cho nên nàng có thể chưa từng gặp qua y.”

Chuyển đến ở hoàng lăng?

Hay quá, chạy tới ở chung với người chết, quả nhiên không phải là người bình thường.

“Y chỉ nói là y đang tìm ta, còn muốn ta nhập đạo với y, vậy thôi.”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ nghĩ, Cừu Trọng này, một quốc sư ở trong hoàng lăng, không cầu phúc đoán mệnh giúp hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ, lại chạy tới bám theo nàng, thật khiến người ta có chút tò mò.

Cái gì? Rủ nàng nhập đạo? Quân Mặc Thần mất hứng.

Đã nói cái tên quốc sư thối cả ngày che khuất mặt kia không có gì tốt rồi mà!

Nữ nhân của hần y lại dám lừa gạt đi xuất gia? Hần an tâm thế nào được! Cừu Trọng! Hần nhớ kỹ y rồi!

“Khụ khụ khụ... không biết ái phi có bị y thuyết phục không?” Ánh mắt Quân Mặc Thần khóa chặt lấy Vân Thanh Nhiễm.

“Nhìn ta có giống nữ nhân hứng thú với việc xuất gia không?”

Không giống, một chút cũng không giống, rất khó tưởng tượng được Vân Thanh Nhiễm mặc đạo bào cảm phát trần nói với hần “Bản đạo bái kiến thế tử gia...”

“Gia?”

“Ừ...?”

“Chày giã thuốc của nguoi...”

“Ta biết...”

“Vậy nguoi có thể biến chày giã thuốc thành con giun nhỏ không?”

Con giun nhỏ?

Cho dù không phải chày giã thuốc, cũng sẽ không phải con giun nhỏ có được không?

Tay Vân Thanh Nhiễm néo néo cái chày giã thuốc đã cho nàng chịu không ít đau khổ kia.

“Tê ——”

“Nó chảy nước miếng...” Vân Thanh Nhiễm kinh ngạc nhìn Quân Mặc Thần, sau đó chậm rãi nói ra “phát hiện” của nàng.

Thế tử gia vén mền lên, che kín đầu, giấu kín mình ở trong chăn mền.

“Gia —— ngài làm gì thế?”

“Lạnh quá... phải đắp kín một chút.”

Ách... Mặt dường như có hơi nóng, không biết có hồng hay không, vẫn nên che lại phòng ngừa vạn nhất thì hơn.

“...”

*

Rạng sáng ngày thứ hai, Quân Mặc Thần đã bị Quân Vô Ý gọi đến thư phòng.

“Phụ vương.”

“Thần Nhi, con đã đến rồi, vốn có một số việc không nên để con bận tâm, chỉ là có vài việc phụ vương vẫn muốn nói cho con trước.” Quân Vô Ý nhìn con trai của mình, ở triều đình thì thân bất do kỷ, ông và Hồn Nhi tuy rất muốn che chở cho con, chỉ là tình thế cấp bách bắt buộc phải.

“Phụ vương có lời gì cứ việc nói.” Quân Mặc Thần biết phụ mẫu của hần bởi vì thân thể mình, chưa bao giờ để cho hần quan tâm sự tình gì.

“Kinh thành có biến, cha muốn cho con khởi hành ngay trong ngày, cùng thế tử phi rời khỏi kinh thành tránh trước.” Quân Vô Ý nói.

“Là bởi vì chuyện của Ký Bắc Vương?” Chuyện này áp ủ rất lâu rồi, bất kể là Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên hay là hoàng đế Dạ Hoàng Nghi, hai người đấu tranh ngoài sáng trong tối, người có địa vị cao trên triều đình đều hoặc nhiều hoặc ít đã nhận ra.

Quân Mặc Thần vốn tưởng rằng việc này còn chưa bạo phát nhanh đến thế, nghe Quân Vô Ý nói như vậy, thì phỏng đoán có một số việc phải bạo phát trước.

Quân Vô Ý gật đầu, “Sự tình đến sớm hơn dự tính một chút, đêm qua hoàng thượng đã tiếp kiến quốc sư, tựa hồ hàn huyên một vài việc, hoàng thượng ở trong thư phòng nổi trận lôi đình, rồi sau đó nhanh chóng triệu tập ta và Binh Bộ Thượng Thư cùng với vài vị tướng quân khác ở trong phòng tối

của ngự thư phòng, tên đã trên đây, không phóng không được.”

Chuyện này từ xưa đến nay, không phải tùy tiện người nào cũng có thể ngăn cản thay đổi được, có khác cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Đêm qua sau khi Cửu Trọng rời khỏi Dạ Hoàng Nghị đã suy nghĩ rất lâu, trong hoàng tộc Dạ thất, nếu như nói còn có người có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với ông, cũng chỉ có... đứa nhỏ mà năm đó không tìm được...

Dạ Hoàng Nghị vốn đối với chuyện của Hách Vu Thiên luôn không nóng không vội, bởi vì ông biết Hách Vu Thiên dù muốn đoạt vị, vẫn thiếu một thứ.

Hách Vu Thiên không phải người trong hoàng tộc Dạ thất, nếu hắn đoạt vị, vô có xuất binh, danh không chính tất ngôn không thuận, ngôn không thuận thì chuyện không thành, cho dù hắn có binh lực giành lấy ngôi vị hoàng đế của Dạ Hoàng Nghị, cũng không chiếm được sự ủng hộ của người trong thiên hạ, không chiếm được lòng dân.

Cho nên lúc trước Dạ Hoàng Nghị vẫn luôn không vội, ông có thể chậm rãi, nhưng lời Cửu Trọng nói khiến ông không có cách nào tiếp tục bình tĩnh được nữa, bởi vì ông đã biết trong hoàng tộc còn có người có thể đoạt đi ngôi vị hoàng đế của ông, như vậy sự tồn tại của Hách Vu Thiên sẽ càng thêm nguy hiểm, nếu Hách Vu Thiên không phải một mình, thì ông không cần cố kỵ!

Thay vì ăn ngủ khó an, để nhân tố không ổn định này càng lúc càng lớn, chẳng thà chủ động xuất kích, giết Hách Vu Thiên không kịp trở tay.

Đây là kết luận mà Dạ Hoàng Nghị cả đêm không ngủ suy nghĩ ra được.

Chỗ khó giải quyết nhất là vương phủ có quân đội của mình, từ thời Thái tổ hoàng đế đã có, ngoài ra Ký Bắc Vương còn có một phần binh lực trú đóng ở mười dặm bên ngoài kinh thành, một khi trong kinh có biến, phần binh lực kia sẽ đánh với cấm quân, khiến tình thế trở nên nghiêm trọng.

“Con đã biết.” Quân Mặc Thần đồng ý với quyết định muốn đưa hắn và Vân Thanh Nhiễm đi của Quân Vô Ý, về phần hắn có thật sự rời khỏi kinh thành lánh nạn như lời hắn đã đáp ứng với phụ vương hay không thì lại là một việc khác, Quân Mặc Thần biết hắn phản đối sẽ không có hiệu quả, cha mẹ hắn chắc chắn sẽ không đồng ý để cho hắn lưu lại trong kinh thành.

“Ừm...” Quân Vô Ý nhìn con trai mình, trong lòng nặng trĩu, vào lúc Quân Mặc Thần đang muốn xoay người rời đi, ông hướng về bóng lưng của hắn nói, “Thần Nhi, chờ sự việc kết thúc, phụ vương còn muốn gặp lại con.”

Cho dù là Quân Vô Ý giết người vô số cũng sẽ có lúc sợ hãi, ông sợ lần này ông đưa Quân Mặc Thần rời khỏi kinh thành, lúc nghênh đón hắn trở lại sẽ không phải là người sống mà là...

“Vâng, con sẽ trở lại.” Xe lăn của Quân Mặc Thần đi xa rồi dừng lại, hắn cho Quân Vô Ý một câu trả lời chắc chắn.

Hắn còn chưa muốn chết, hắn ít nhất còn phải chống đỡ thêm hai ba năm nữa.

Hơn nữa, Quân Mặc Thần không định thật sự rời khỏi kinh thành, nếu thật sự rời đi, lỡ bên này thật sự có chuyện gì, ngoài tầm với của hắn, ngược lại càng thêm lo lắng, không bằng để tất cả mọi người đều cho rằng hắn và Thanh Nhiễm đã rời khỏi kinh thành, nhưng thực ra lại ở nơi gần đó quan sát thì hơn.

Lúc Quân Mặc Thần trở lại Kim Dật Hiên Vân Thanh Nhiễm còn đang ngủ ở trong ổ chăn ấm áp, Quân Mặc Thần nhìn thấy dung nhan an tường ngủ say của Vân Thanh Nhiễm, trên mặt không tự chủ hiện lên ý cười, nữ nhân này, năng thật ra ngủ rất an ổn, đêm qua nàng nháo phủ Ký Bắc Vương đến long trời lở đất, khiến Ký Bắc Vương gia lúc này còn đang sút đầu mẻ trán.

Quân Kiệt đi theo phía sau Quân Mặc Thần tiến vào, “Gia, cần đánh thức thế tử phi nương nương không?”

“Không cần, để nàng ngủ thêm lúc nữa, tối hôm qua chắc rất mệt mỏi.” Rót cuộc thân thể vẫn còn yếu, giăng co cả đêm, còn nằm ngủ đến tận lúc này vẫn chưa thức dậy.

Quân Kiệt cúi đầu, thăm nghĩ, gia, tối hôm qua thế tử phi mệt mỏi thế nào thuộc hạ không biết, nhưng buổi chiều hôm qua, thế tử phi mệt mỏi quá sức bọn thuộc hạ đều có thể biết.

Quân Mặc Thần dùng chân bực lấy Vân Thanh Nhiễm, ôm cả nàng và chần lên trên người mình, để đầu Vân Thanh Nhiễm tựa vào lồng ngực của hắn.

Chỉ khổ xe lăn dưới người hắn, rõ ràng là xe lăn một người ngồi, lại phải nhận sức nặng của hai người. Làm xe lăn cũng không dễ dàng, chẳng những bất cứ lúc nào cũng có thể bị người nào đó đột nhiên nổi giận đâm ra mấy lỗ nhỏ, còn phải biến xe lăn một người thành xe lăn hai người.

Tính cách giác của Vân Thanh Nhiễm rất cao, Quân Mặc Thần vừa muốn động vào thì nàng đã tỉnh, nhưng bởi vì quanh quẩn bên mũi là mùi vị nàng quen thuộc, hai má dán lên lồng ngực nàng đã quen, cho nên nàng không giãy dụa, tùy ý Quân Mặc Thần chuyển nàng từ trên giường lên trên xe ngựa.

Mãi cho đến khi xe ngựa đi được một lúc, Vân Thanh Nhiễm mới chậm rãi từ lồng ngực của Quân Mặc Thần ngẩng đầu lên.

Quân Mặc Thần chuyên chú nhìn phản ứng của Vân Thanh Nhiễm, muốn biết nàng dưới tình huống này sẽ có phản ứng thế nào.

Vân Thanh Nhiễm quét qua bốn phía một vòng, sau đó lại nhìn chăm chăm Quân Mặc Thần hai giây, lại nhanh chóng tự mình cầm quần áo từ bên cạnh qua bắt đầu ung dung mặc vào, mặc xong quần áo lại lấy điểm tâm ra ăn, tiếp tục phẩm một ngụm trà.

Đợi đến khi hoàn thành tất cả, nàng mới ngồi xuống bên người Quân Mặc Thần, hỏi: “Chúng ta phải đi đâu?”

Phản ứng của Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh đến mức làm cho Quân Mặc Thần nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Phụ vương nói kinh thành có biến, hoàng thượng muốn diệt trừ cái đình trong mắt là phủ Ký Bắc Vương, muốn hai người chúng ta rời khỏi kinh thành lánh nạn trước một bước.” Quân Mặc Thần hỏi đáp, cũng không tính toán giấu diếm Vân Thanh Nhiễm, hần lại nhìn chăm chăm Vân Thanh Nhiễm, muốn biết mỗi một phản ứng của nàng.

Vân Thanh Nhiễm đảo con ngươi hai vòng, “Sau đó ngươi thật sự định mang theo ta đi lánh nạn?”

Chạy trốn? Đây không phải tác phong của Vân Thanh Nhiễm, nhất là dưới tình huống này mà rời khỏi kinh thành, Vân Thanh Nhiễm vẫn không làm được.

Quân Mặc Thần chờ Vân Thanh Nhiễm phát biểu cao kiến, ai ngờ sau khi con ngươi của nàng đảo hai vòng, nàng lại dựa vào đệm nghỉ ngơi, không có bất kỳ phản ứng nào khác.

Nàng cứ thỏa hiệp như vậy à? Đồng ý? Chấp nhận rồi?

“Khụ khụ khụ... ái phi có chỗ nào muốn đi không?”

“Có rất nhiều nơi muốn đi, có điều không phải hiện tại.” Vân Thanh Nhiễm hỏi đáp.

“Khụ khụ... vì sao không phải hiện tại?”

“Ra khỏi cửa thành ngươi thả ta xuống, ngươi cứ theo lời phụ vương nói rời khỏi kinh thành trước, ta muốn lưu lại trong kinh thành.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Gương mặt tái nhợt của Quân Mặc Thần lại trắng thêm vài phần, là bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho tức giận, phụ vương mẫu phi để hần rời khỏi kinh thành thì cũng thôi đi, nàng thế nhưng cũng muốn hần rời đi? Sau đó một mình nàng lưu lại trong kinh thành?

Ở trước mặt Quân Vô Ý và Dạ Hồn, Quân Mặc Thần là con của bọn họ, được bọn họ bảo hộ Quân Mặc Thần sẽ không cảm thấy gì.

Nhưng Vân Thanh Nhiễm thì không giống vậy, cho nên quyết định của Vân Thanh Nhiễm khiến Quân Mặc Thần rất tức giận!

Hần là nam nhân của nàng! Cho dù nàng không cho rằng hần có năng lực bảo hộ nàng, nhưng ngay vào lúc này để cho một người nam nhân là hần chạy trốn, nữ nhân nàng đi đổi mặt, Quân Mặc Thần làm sao có thể đồng ý!

“Khụ khụ khụ... bản thể từ gia, vì sao phải nghe ái phi nàng đây?” Quân Mặc Thần chậm rãi nhắm hai mắt của mình lại, không nhìn tới Vân Thanh Nhiễm, chỉ có đôi môi anh sắc mang theo thần nhiên kia khẽ mở, “Bản thể từ đi nơi nào, ái phi sẽ đi với bản thể từ đến nơi đó, lấy chồng theo chồng, gả chớ thì theo chớ, ái phi chưa nghe nói qua à?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Hần Đi Ra Ngoài Như Vậy, Nàng Làm Sao Có Thể Nghỉ Ngơi?

Đôi mắt to của Vân Thanh Nhiễm trừng lên, chăm chú nhìn Quân Mặc Thần đột nhiên nổi giận một hồi lâu, thầm nghĩ Thế từ gia rốt cuộc đang tức giận cái gì?

Người xưa đều nói lòng của nữ nhân như kim đáy bể, tại sao Thế từ gia mà nàng gả lại có tâm tư còn khó đoán hơn cả nữ nhân?

Vân Thanh Nhiễm không nói thêm câu gì nhìn Quân Mặc Thần đối diện một lúc lâu: “Nói xong rồi? Vậy đến cửa thành thả ta xuống đi.” Suy nghĩ của Vân Thanh Nhiễm cũng không vì một câu nói “Lấy chồng theo chồng gả chớ thì theo chớ” của Quân Mặc Thần mà phát sinh bất kỳ biến hoá nào.

Nói nửa ngày! Vân Thanh Nhiễm coi toàn bộ những lời Quân Mặc Thần nói như gió thoảng bên tai!

Quân Mặc Thần rất tức giận, lại không có chỗ nào có thể phát tiết lửa giận của mình, phát hỏa với Vân Thanh Nhiễm thì hần thật sự không làm được, nhưng để bản thân ghen như vậy cũng không dễ chịu.

“Không có sự cho phép của bản thể từ, ái phi không được đi đâu cả, nàng chỉ có thể ngoan ngoan chờ đợi bên cạnh bản thể từ!” Hai hàng lông mày xinh

đẹp của Quân Mặc Thần sắp dính lại với nhau.

“Nếu như ta không đồng ý thì sao?” Vân Thanh Nhiễm nheo mắt lại, trong lòng bắt đầu tính toán khả năng bản thân chạy thoát từ vòng vây của Quân Mặc Thần cùng với ám vệ bên cạnh hắn.

Quân Mặc Thần nở nụ cười ưu nhã, sau đó nghiêng người, hắn vốn ngửa đầu nhìn nóc xe lại xoay người lại, nằm nghiêng mặt đối mặt với Vân Thanh Nhiễm ở bên cạnh, hắn nở một nụ cười yếu ớt nhợt nhạt lại mang theo mấy phần tà ác với Vân Thanh Nhiễm: “Vậy thì, bản thể từ đánh phải lỗ mạng một lần, để ái phi nàng không thể rời khỏi!”

Hắn đang nghiêm túc?

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nếu Quân Mặc Thần không thả nàng xuống xe, vậy nàng cũng chỉ có thể tự mình động thủ.

Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, người chưa kịp động, ngang hông đã có thêm một bàn tay, bàn tay trắng nõn thon dài, chính là móng vuốt sói của thể từ gia.

Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại, chỉ thấy Quân Mặc Thần cười như có như không nhìn nàng.

Vân Thanh Nhiễm dùng lực vùng khỏi vuốt sói kia, Quân Mặc Thần lại càng dùng sức kéo nàng lại, ở nơi mà thủ vệ bên ngoài không nhìn thấy, đến tình hình bên trong màn xe, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đang trình diễn một cuộc giằng co trong im lặng.

Quân Mặc Thần chơi xấu dùng cả hai chân của mình, móc chân Vân Thanh Nhiễm rồi kẹp chặt lấy, dùng cả tay chân kéo Vân Thanh Nhiễm lại.

“Thân là bảo bối làm ám giương cho bản thể từ dùng, ái phi há có thể nói đi là đi được? Khụ khụ khụ... không có ái phi... bản Thể từ... buổi tối làm sao yên giấc?” Quân Mặc Thần như bạch tuộc ôm chặt Vân Thanh Nhiễm, không cho nàng có bất kỳ cơ hội nào để thoát thân.

Quân Mặc Thần rõ ràng đang giận đối với Vân Thanh Nhiễm, hắn không muốn ra khỏi thành, chỉ cần hắn nói cho Vân Thanh Nhiễm biết mình không muốn ra khỏi thành, thì căn bản sẽ không có chuyện gì, nhưng cố tình thể từ gia lại giận quá mất khôn, thể nào cũng phải bắt nạt nữ nhân mà hắn vừa yêu vừa hận này một lần!

Vân Thanh Nhiễm luôn là người không chịu thua, Quân Mặc Thần kiểm chế nàng không cho nàng xuống khỏi xe ngựa, nàng đương nhiên sẽ phản kháng.

Hai người đấu qua đấu lại ngay trong xe ngựa, làm cho cả xe ngựa cũng lắc lư theo, xe ngựa này vốn được chế tạo riêng cho Quân Mặc Thần, vì để cho người ngồi trong xe ngựa có thể chịu ít xóc nảy khi đi đường, cũng bớt khổ sở, kết quả hai người ngồi trong xe lại nháo loạn lên, khiến cho xe ngựa càng thêm trông tránh.

Lục Trúc ngồi trước xe ngựa nhất thời đỏ mặt trầm nghĩ, tiểu thư và thể từ gia thật là... Từ sau khi hai người viên phòng lại càng lớn mật, bọn họ đang ở trên đường đó, hai người họ lại...

Quân Kiệt cùng ngồi phía trước với Lục Trúc, trên mặt cũng lúng túng mấy phần, tuy mặt không hồng như Lục Trúc nhưng trong đầu đã không thể bình tĩnh nổi, ở khoảng cách gần thế này, thể từ gia và thể từ phi nương nương lại ở trong xe...

Qua một lúc xe ngựa đã đến đích, xe dừng trước cửa Từ Vân Tự, phương trượng dẫn theo tăng nhân trong tự miếu đích thân ra nghênh đón.

Xe ngựa ngừng hồi lâu, Vân Thanh Nhiễm mới từ trong xe ngựa bước xuống, mở cửa xe, Vân Thanh Nhiễm đã thấy một đám hòa thượng đứng chính tề bên ngoài, lại nhìn bên trên bức hoành của cửa chính đề “Từ Vân Tự”.

Tóc Vân Thanh Nhiễm có chút tán loạn, là lúc mới rồi “đẩy đưa” với Quân Mặc Thần, bị Quân Mặc Thần làm rối.

Nghĩ cũng biết là Quân Mặc Thần cố ý.

“Khụ khụ khụ... ái phi, hai chúng ta tạm thời ở trong Từ Vân Tự này, phương trượng đại sư là bạn tốt của bản thể từ, chúng ta đến làm phiền mấy ngày.” Quân Mặc Thần không nhanh không chậm từ trên xe ngựa đi xuống, phảng phất như bản thân căn bản chuyện gì cũng không biết.

So với sự hỗn loạn của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần lại là một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Vân Thanh Nhiễm không có ý đồ xấu xa như hắn, nên không cố ý làm rối loạn trang phục của hắn.

Quân Mặc Thần được Quân Kiệt nâng đỡ chậm rãi đi tới trước mặt phương trượng đại sư: “Khụ khụ khụ... Khổ Thiên đại sư, ngài vẫn khỏe chứ?”

Khổ Thiên đại sư là phương trượng của Từ Vân Tự, là bạn vong niên của Quân Mặc Thần, hiện giờ đã thất thập cô lai hy rồi, chòm râu trắng khiến ông thoạt nhìn rất có cảm giác tang thương của năm tháng.

“Đã phiền thể từ gia quan tâm, lão nạp thân thể khỏe mạnh. Ngược lại thể từ gia bây giờ đúng là xuân phong đắc ý.” Khổ Thiên đại sư cười trêu chọc Quân Mặc Thần. Ánh mắt của ông dao động trên người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, tươi cười có thâm ý khác.

“Khụ khụ khụ... Đại sư nói đùa.” Quân Mặc Thần hơi cúi đầu, sau đó còn cố ý liếc một cái, muốn nhìn xem Vân Thanh Nhiễm lúc này sẽ có phản ứng thế nào?

Lại thấy Vân Thanh Nhiễm đang cười híp mắt nhìn hấn, tiểu nữ nhân này, ngay cả khi nàng giận hấn cũng đáng yêu như vậy.

Vân Thanh Nhiễm không tức giận mới là lạ, không ra khỏi thành thì không thể nói thẳng à? Ấm ỉ nửa ngày, hoá ra chính hấn không có ý định ra khỏi thành!

★

Ban đêm

Vân Thanh Nhiễm nằm trên giường ở thiên phòng lật mình, nhưng vẫn không thể ngủ nổi.

Nàng mặc quần áo vào, mở cửa phòng, đi đến cửa lại thấy Quân Kiệt đang canh giữ ở đó.

“Thế tử gia đâu?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Kiệt.

“Hồi thế tử phi nương nương, Thế tử gia đang đánh cờ với Khổ Thiên đại sư ở trong phòng ông ấy.” Quân Kiệt không dám ngắt đầu đối diện với Vân Thanh Nhiễm, hấn không giỏi nói dối, hấn sợ mình vừa nhìn vào mắt Vân Thanh Nhiễm sẽ bị nàng nhìn thấu.

“Thiên phòng của Khổ Thiên đại sư ở chỗ nào, ngươi dẫn ta đi xem.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Chuyện này... nương nương, trời cũng đã tối, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi, nếu nhiễm lạnh sẽ không tốt.” Quân Kiệt vội nói.

“Nhiễm lạnh?” Vân Thanh Nhiễm khê híp mắt: “Ngươi cũng nói ta sẽ bị nhiễm lạnh, vậy thế tử gia đâu? Ngươi cảm thấy hấn sẽ không bị nhiễm lạnh à? Hay là nói tự miếu giữa sườn núi còn ấm áp hơn phủ Trần Nam Vương?”

“Thuộc hạ...” Quân Kiệt bị Vân Thanh Nhiễm hỏi như vậy nhất thời có chút luống cuống.

“Nói thật cho ta biết, thế tử gia đi đâu.” Thấy Quân Kiệt canh giữ ở cửa phòng nàng, cũng biết là có vấn đề, Quân Kiệt là thị vệ thiếp thân của Quân Mặc Thần, không bảo vệ Quân Mặc Thần lại đến trông coi nàng, không phải rất kì lạ à?

“Nương nương... thuộc hạ...” Quân Kiệt thấy mình bị Vân Thanh Nhiễm vạch trần, không khỏi lắp bắp: “Nương nương, ngài tha cho thuộc hạ đi, trước khi đi thế tử gia đã dặn thuộc hạ rồi, không thể cho nương nương ngài biết.”

“Ồ? Thật à? Thế tử gia đi làm việc mờ ám gì mà lại không thể cho bọn cung biết?” Vân Thanh Nhiễm tạo áp lực vô hình lên người Quân Kiệt khiến trong lòng hấn liên tiếp bại lui.

“Thế tử phi nương nương ngài đừng hiểu lầm, thế tử gia không phải đi làm việc gì mờ ám đâu.” Quân Kiệt nghĩ thầm, lần này nguy rồi, nếu thế tử phi nương nương hiểu lầm thế tử gia đi làm chuyện xấu gì, chắc nữa lại tức giận với thế tử gia thì thật không tốt!

Quân Kiệt biết đối với Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm rất đặc biệt!

“Không phải đi làm những việc mờ ám, vậy tại sao lại muốn ngươi giấu ta?” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười hỏi, ánh mắt nàng rất sắc bén, khiến Quân Kiệt không thể lui, chỉ hận không thể đào một cái lỗ rồi chui xuống, bằng không hấn nhất định sẽ bị thế tử phi nương nương nhìn ra manh mối.

“Hấn cũng thật giỏi, để bọn cung đi nghỉ ngơi sớm, bản thân lại chạy ra ngoài tầm hoa vấn liễu, quả nhiên người xưa nói không sai, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không vụng trộm được. Bọn cung nạp thiếp cho hấn, hấn không muốn, thì ra là muốn tự mình đi ăn vụng đây mà?” Vân Thanh Nhiễm nói rất nghiêm túc.

Nghe giọng điệu của Vân Thanh Nhiễm nghiêm túc như vậy, Quân Kiệt cuống lên, cũng thật sự tin lời Vân Thanh Nhiễm nói.

“Nương nương ngài hiểu lầm rồi, Thế tử gia thật sự không đi tầm hoa vấn liễu, trên dưới kinh thành người nào không biết thân thể thế tử gia vô cùng yếu nhược, làm sao có thể đi tầm hoa vấn liễu được?” Quân Kiệt vội giải thích thay Quân Mặc Thần.

“Thân thể hấn đúng là rất yếu, không chịu nổi một chút lạnh không sai, hay bị bệnh là đúng, một chân đã bước vào trong quan tài cũng là sự thật, có điều hấn có một thân tu vi võ công không tệ, cổ gượng chống đỡ cũng có thể làm đến “nhiệt tình mười phần”, về điểm này, bọn cung là người có quyền lên tiếng nhất không phải à?”

Nàng luôn bị hấn lấn qua lấn lại đến mức toàn thân đau nhức, với chuyện phòng the hấn rút cuộc được hay không được, nàng còn không rõ ràng ư?

“Ách...” Quân Kiệt cúi đầu thấp hơn, hấn không thể phản bác lời Vân Thanh Nhiễm, quả thật võ công của thế tử gia rất cao cường, lúc đầu là vì muốn bảo vệ tính mạng, cho nên Vương gia đã tìm sư phụ dạy nội công tâm pháp cho thế tử gia, ai ngờ thế tử gia lại là kì tài luyện võ trăm năm mới có một người, chỉ mấy năm ngắn ngủi, thành tựu võ học đã vượt xa Vương gia. Mười sáu tuổi đã đánh bại được Vương gia rồi, võ học tinh tiến khiến những hộ vệ như bọn họ tự than không bằng.

Hấn và một vài ám vệ khác đều ngẫm suy nghĩ, nếu thế tử gia không mang bệnh, thì hiện giờ ngài ấy sẽ có thành tựu thế nào đây? Chỉ tiếc tạo hoá trên người, ài...

Đương nhiên thế tử gia trên chuyện phòng the thế nào, không cần thế tử phi nương nương nói, bọn họ ở bên ngoài dùng tai để nghe, cũng có thể suy

đoán được một hai. . .

“Xem ra bốn cung nói đúng rồi, ai. . . Ngươi yên tâm, bốn cung sẽ không trách thể tử gia, hần là thể tử gia, bốn cung chẳng qua là một trong rất nhiều nữ nhân của hần, thân là thể tử phi hợp cách, ngày thường phải nên nạp thêm mấy phòng thị thiếp cho hần, hiện giờ hần đi ra ngoài tầm hoa vấn liễu cũng chỉ có thể chứng minh bốn cung làm chưa được tốt!”

“Nương nương không phải như vậy, gia thật sự không đi tầm hoa vấn liễu! Gia đi làm chính sự! Không tin ngài có thể hỏi Thu Ảnh!” Quân Kiệt rất sợ Vân Thanh Nhiễm không chịu tin những lời hần nói, vội kéo thêm một âm vệ khác là Thu Ảnh xuống nước cùng.

“Ồ?” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, việc nghiêm chỉnh à? Vào lúc này mà có thể được gọi là việc nghiêm chỉnh, e rằng cũng chỉ có chuyện của phủ Ký Bắc Vương. Quân Mặc Thân ngoài miệng nói muốn ở lại Tử Vân Tự tọa sơn quan hổ đấu, kết quả lại vẫn nhúng tay vào!

Nếu chỉ là đấu tranh giữa hoàng đế và Ký Bắc Vương, thì cũng thôi đi, nhưng sự tình liên lụy đến phủ Trần Nam Vương, liên lụy đến phụ vương và mẫu phi, đừng nói là Quân Mặc Thân, Vân Thanh Nhiễm cũng không thể không quan tâm.

“Hần đang ở đâu? Đưa ta đi gặp hần!” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Nhưng mà nương nương. . .” Quân Kiệt không dám để Vân Thanh Nhiễm đến đó.

“Lãng nhăng cái gì, để cho người sắp chết như hần ở bên ngoài, ngươi bảo ta an tâm đi ngủ thế nào?”

Nói gì mà không có năng thì hần không thể ngủ ngon, kết quả hơn nửa đêm tự mình đi ra ngoài, võ công giỏi mấy cũng chỉ có thể chống đỡ được nhất thời thôi? Thời gian càng dài e rằng sẽ không thể chịu nổi. . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Ái Phi, Hôm Nay Nàng Thật Hung Dữ

“Nương nương, thuộc hạ, thuộc hạ. . .” Quân Kiệt nhận thua, tự biết bản thân không có cách nào giấu diếm được nữa, đành phải thành thật nói rõ:

“Nương nương, thể tử gia biết dựa theo tính khí của Hoàng thượng, ngày mai lúc trời chưa sáng sẽ rất có khả năng động thủ với Ký Bắc Vương gia, Hoàng thượng muốn đánh bất ngờ, cố nhiên có thể gia tăng phần thắng, chỉ là Ký Bắc Vương đã trù bị nhiều năm, chuẩn bị tất nhiên vô cùng đầy đủ, lần này động thủ, hao binh tổn tướng là điều không thể tránh khỏi. Hoàng thượng cho Vương gia chúng ta đánh trận đầu, lại không cho Vương gia chúng ta có thời gian điều động nhân mã. Binh quyền vương gia nắm giữ trong tay lại không cho quân nhân mã ở kinh thành, hiện giờ trên tay chỉ có ba vạn nhân mã có thể điều động, mà Ký Bắc Vương đóng quân mười dặm ngoài thành lại có đến bảy vạn.”

“Hoàng thượng muốn nhân cơ hội này tiêu diệt hai cái đình trong mắt?”

“Nương nương?”

“Không phải à? Lúc Hách Vu Thiên tồn tại, đối với hoàng đế mà nói, phụ vương là trợ lực, nhưng nếu Hách Vu Thiên không còn, phụ vương lại đang trong quá trình lập công tiêu diệt Hách Vu Thiên, đối với Hoàng đế, phụ vương sẽ trở thành một tai họa khác.”

Dạ Hoàng Nghị mưu kế tường tận, mặc dù mệnh lệnh động thủ với Hách Vu Thiên là nhất thời truyền xuống, nhưng ông ta đã ấp ủ ý nghĩ từ rất lâu, ông ta tất nhiên đã suy nghĩ xong phương thức có lợi nhất đối với mình.

Ông ta cố ý để phụ vương giao đầu với Hách Vu Thiên, còn ông ta chỉ cần ngồi một chỗ ngư ông đắc lợi.

Vị ở trong hoàng cung đó, thủ đoạn quả thật rất cao minh.

“Thể tử gia đang ở đâu?” Vân Thanh Nhiễm biết Quân Mặc Thân không phải người lỗ mãng, không có khả năng một thân một mình xông vào giữa trận độ sức lớn này, vậy sẽ chỉ là thiêu thân lao đầu vào lửa, đừng nói thân thể hần yếu nhược như thế, dù là một người khỏe mạnh, cũng không thể chỉ dựa vào sức lực một người để ngăn con sóng dữ cả.

“Hoàng thượng và Vương gia đã điều tra ra nơi Ký Bắc Vương bí mật gom góp lương thảo và binh khí ở chỗ nào, nhưng Hoàng thượng và Vương gia lại vẫn chậm chạp không động thủ, bởi vì đó là một nơi hiểm địa ở ngoài thành, bốn phía đều có vách đá dựng đứng cao hơn trăm trượng, người bình thường căn bản không có khả năng vượt qua được, người có thể nhảy xuống vách đá đó chỉ có thể tử gia! Vì thế. . .”

“Vì thế cái tên bệnh tật đó chỉ có một mình đã nhảy xuống vách đá rồi?” Vân Thanh Nhiễm nói tiếp lời Quân Kiệt.

Nàng biết không thể nói đó là tên bệnh tật, bởi vì hần là người duy nhất có thể làm được việc này, nếu không, những người khác đã sớm đi rồi. . .

“Ai đi cùng hần?” Vân Thanh Nhiễm lại hỏi.

“Có bốn ám vệ cùng đi. Nhưng bọn họ chỉ có thể ở trên vách đá chờ thế tử gia.”

“Người dẫn ta tới đó.”

“Không được đâu, nương nương!”

“Dẹp ngay! Không đi? Ta thù tiết rồi người chịu trách nhiệm à?”

“Không, không, không... không phải... nhưng mà...” Quân Kiệt áp úng nửa ngày, cũng không nói ra được nguyên do.

“Vậy thì mang ta đi.” Vân Thanh Nhiễm ra lệnh: “Thu Ảnh, xuống đây, ta cần người chuyển một phong thư giúp ta.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong, chỉ thấy một bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống, đi tới trước mặt nàng.

“Nương nương có gì phân phó, thuộc hạ tùy thời đợi lệnh.”

Thu Ảnh cúi thấp đầu, cuộc đối thoại vừa rồi giữa Quân Kiệt và Vân Thanh Nhiễm hẳn cũng nghe được.

Nói thật, hẳn hi vọng Vân Thanh Nhiễm đi tới đó. Một mình thế tử gia nhảy xuống vách đá bọn họ sao lại không lo lắng chứ? Bọn họ không lo lắng thế tử gia gặp phải cường địch, mà lo lắng thân thể ngài không chịu nổi, bây giờ là ban đêm, hơn nữa thời tiết đã vào thu, nơi cần đi là thung lũng, gió lại lớn, hoàn cảnh thế này vô cùng nguy hiểm đối với thế tử gia.

Chỉ hơi không cẩn thận, hàn khí thâm nhập thân thể, sẽ lấy mất mạng của thế tử gia!

Một chuyến này thế tử gia đi, cho dù có thể bình an trở về, thì thân thể cũng không khoẻ nổi.

Vân Thanh Nhiễm xoay người trở về phòng, viết một phong thư ngắn gọn, trên phong thư viết rõ là gửi Dương Lâm. Sau đó nàng lại đóng gói một vài thứ như giấy bút thành bao, đeo trên lưng.

Giao thư vào trong tay Thu Ảnh: “Phiền người chuyển thư qua, nói là ta muốn người chuyển là được rồi.”

“Vâng, nương nương.” Thu Ảnh nhận thư, vội vã đi ra ngoài.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Kiệt.

Quân Kiệt cũng bắt đầu đi, không lay chuyển được Vân Thanh Nhiễm, đành phải mang nàng đi tìm Quân Mặc Thần, kỳ thật trong lòng hắn cũng rất nhớ Quân Mặc Thần.

Trên vách đá cheo leo, là dốc đá, bốn phía rất trống trải, dốc đá vươn dài vào trong là lùm cây, đến nơi này, Vân Thanh Nhiễm sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là nơi hiểm yếu.

Chỗ này giống như có người khoét vào một khối từ một bên vách núi, lưu lại một vách đá dựng đứng cao trăm trượng bao vây lấy phòng bị bốn phía, có để lại một chỗ rất nhỏ thông với bên ngoài.

Lão hồ ly Hách Vu Thiên này thật sự rất biết chọn chỗ.

“Diện kiến thế tử phi nương nương.”

Bốn người ở trên vách đá chờ Quân Mặc Thần cùng thỉnh an Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử gia xuống đó đã bao lâu rồi?”

“Gần một canh giờ rồi.” Một người hỏi đáp.

“Một lần lâu nhất của hắn, ở trong hoàn cảnh này thì có thể chịu đựng được bao lâu?”

“Một canh giờ.” Lần này người trả lời là Quân Kiệt, hắn đi theo Quân Mặc Thần lâu nhất, cũng là người rõ ràng nhất.

Vân Thanh Nhiễm hơi nhíu mày, sau đó đi tới bên dốc đá, từ trên phóng tầm mắt nhìn xuống.

Gió to nổi lên bốn phía, làm rối tóc nàng, vách đá dốc đứng, lại có gió lớn, đừng nói là từ trên đây đi xuống, ngay cả thân thể ở trên vách đá này cũng không thể đứng vững.

Nam nhân kia bước đi cũng không xong lại đi từ nơi này xuống?

Vân Thanh Nhiễm rất muốn nắn người, tên hỗn đản đó khinh công hay mọc cánh hả? Cho dù có cánh cũng chưa chắc đã có thể bay xuống dưới được?

“Nurong nurong?” Thấy Vân Thanh Nhiễm cứ nhìn chăm chăm xuống dưới, Quân Kiệt tìm tòi nghiên cứu cả nửa ngày nhin không nổi hỏi nàng.

Vân Thanh Nhiễm không nói chuyện, tự gỡ bao đồ mà mình mang đến xuống, lấy giấy và bút từ bên trong ra, bắt đầu tính toán.

Vừa rồi nàng đo qua bằng mắt, vách đá này cao hơn hai trăm mét, đại khái từ ba trăm năm mươi mét đến ba trăm tám mươi mét.

Nếu ở dưới tình huống không có gió, nàng từ trên này nhảy xuống, tốc độ có thể đạt tới hơn tám mươi mét mỗi giây, như vậy nàng phải chịu lực tác động hơn tám trăm Niuton, chắc chắn sẽ chết.

Lấy kinh công hiện giờ của nàng mà nói, nàng chắc chắn bản thân có gia tốc ngược chiều một khoảng là năm, dù vậy nàng vẫn phải chịu lực tác động sáu trăm Niuton, cho nên nàng cần chia sẻ trọng tâm toàn bộ lực tác động mà bản thân phải chịu từ dốc đá đến đáy vực.

Vân Thanh Nhiễm lại trở về vách núi, dựa vào đôi mắt của nàng, Vân Thanh Nhiễm mất một chút tinh lực để nhìn rõ tình huống trên vách đá, trên vách đá căn bản không hề có thảm thực vật nào, chỉ sinh trưởng một vài bụi cây nhỏ, nếu nàng lợi dụng tốt thì có thể dùng những cây bụi này làm tiêu điểm của nàng, minhnguyetgiatrang

Vân Thanh Nhiễm ký hiệu vị trí những bụi cây mà nàng dùng mắt quan sát được ra.

Quân Kiệt và bốn người khác nhìn Vân Thanh Nhiễm vừa tô vừa vẽ lên trên giấy, còn viết một số kí hiệu kì quái, hiện tại lại vẽ thêm rất nhiều đốm nhỏ, sau đó lại nối những đốm nhỏ lại thành đường...

Căn bản không biết Vân Thanh Nhiễm đang làm gì.

Vân Thanh Nhiễm tính toán xong, đứng dậy giao khăn tay bằng tơ tằm cho Quân Kiệt: “Quân Kiệt, cầm lấy cái này.”

Quân Kiệt nắm lấy khăn tay, ngây ngốc đứng nhìn, cũng không biết bản thân phải làm gì: “Nurong nurong, người để ta cầm cái này làm gì?”

“Đừng nhúc nhích là được.” Vân Thanh Nhiễm tập trung tầm mắt vào chiếc khăn tay trên tay Quân Kiệt, quan sát sự thay đổi góc độ từ phương thẳng đứng bị thổi lên cùng với góc độ phương ngang của nó.

Con gió này căn bản không có phương hướng nhất định, yếu tố ảnh hưởng đến hướng gió thổi rất nhiều, nhiệt độ khác biệt dẫn đến dòng khí lưu biến đổi, địa hình, thảm thực vật cũng sẽ ảnh hưởng đến hướng gió, địa hình trong núi phức tạp, phương hướng nào cũng đều có gió thổi, phiền nhất chính là cường độ của gió còn không nhỏ.

Không có cách nào đưa ra phán đoán chính xác, Vân Thanh Nhiễm cũng không chú ý nhiều nữa, chỉ cần đừng đột nhiên có gió lốc cuốn nàng đi là tốt rồi.

Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị một chút, đi tới địa điểm mà nàng vừa mới tính toán tốt, dự định xuống bên dưới vách đá.

“Nurong nurong người muốn làm gì?” Ý thức được việc Vân Thanh Nhiễm muốn làm, Quân Kiệt vội ngăn cản Vân Thanh Nhiễm: “Nurong nurong, hiện tại trời rất tối người có thể không nhìn thấy rõ ràng, vách núi này cao hơn trăm trượng, nhảy xuống rất nguy hiểm.”

Đã không còn là vấn đề nguy hiểm hay không, là mọi người căn bản không có biện pháp đi xuống, nếu chỉ cần chịu chút tổn thương mà có thể đi xuống, thì bọn họ đã sớm đi xuống rồi.

“Không sao, ta có thể làm được.” Vân Thanh Nhiễm không để ý đến Quân Kiệt.

Thấy Vân Thanh Nhiễm tự tin như vậy, Quân Kiệt kinh ngạc nói: “Nurong nurong, chẳng lẽ, chẳng lẽ người cũng có thể nhảy từ trên vách đá dựng đứng này xuống giống như thế từ gia?”

“Không, ta không thể.” Nàng không có kinh công biến thái như tên gia hỏa đó.

“Vậy nurong nurong...” Quân Kiệt vừa muốn hỏi Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm đã thả người nhảy từ trên vách xuống.

“Nurong nurong...” Đáy lòng Quân Kiệt kinh hãi, vội vọt tới vách núi, hần nhìn xuống dưới, chỉ thấy một mảnh tối đen như mực, cũng chỉ có một chút ánh sáng ở dưới đáy vực, ngoài ra thì không nhìn thấy cái gì.

“Kiệt thị vệ, làm sao bây giờ?” Bốn ám vệ khác cũng kinh hãi, thế từ phi nung nurong cứ như vậy nhảy xuống ngay trước mặt bọn họ, nếu thế từ gia đi lên, không thấy thế từ phi nung nurong... vậy phải làm thế nào mới được đây?

Thế từ gia ở dưới đó còn chưa có tin tức, nurong nurong đã nhảy xuống rồi, nếu nurong nurong có năng lực đi xuống thì cũng thôi đi, đằng này lại cứ thế nhảy xuống... chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều...

Quân Kiệt suy sụp ngồi trên mặt đất: “Làm sao bây giờ...” Xong rồi xong rồi, nurong nurong nhảy xuống rồi, vậy dù gia có trở lại cũng...

Nếu sớm biết nurong nurong sẽ nhảy xuống, hẳn nhất định sẽ không mang nurong nurong đến đây!

Quân Kiệt nghĩ đi nghĩ lại thì khóc lên, nương nương là do hấn hại chết, đều tại hấn không tốt, ngay từ lúc đầu hấn không nên để nương nương biết, đều trách hấn không giữ được miệng của mình...

Vân Thanh Nhiễm bên dưới vách đá cũng không biết Quân Kiệt bởi vì nàng nhảy xuống mà khóc rồi, lúc này nàng đang bám lấy một cây bụi trên vách đá, đang đợi thời cơ nhảy sang một gốc cây khác để đi xuống.

Lúc này sắc trời rất tối, người thường căn bản không nhìn rõ ngoài phạm vi mấy mét, nhưng Vân Thanh Nhiễm không ngại, nàng có thể thấy rất rõ ràng, có thể phán đoán chuẩn xác khoảng cách giữa mình và vị trí kế tiếp...

Vừa rồi nàng đã tính toán qua góc độ và khoảng cách rồi, đại khái biết được mình phải dùng bao nhiêu lực độ, biết mình nên kiểm soát góc độ của cú nhảy, có thể để mình đến được vị trí kế tiếp.

Hiện tại phiên toái duy nhất chính là hướng gió thổi. Nàng phải chờ khoảnh khắc không có gió, phải bảo đảm bản thân tận lực không bị gió thổi lệch khỏi hướng dừng chân.

Vân Thanh Nhiễm vừa nhảy, lúc sắp đặt chân thì đột nhiên một trận gió lớn thổi đến.

“Xoạt.” Cánh tay phải của Vân Thanh Nhiễm bị vách đá sắc bén xẹt qua, đồng thời cửa rách quần áo, trên cánh tay trắng nõn cũng xuất hiện một vết máu đỏ sẫm.

Vân Thanh Nhiễm vội vươn tay trái ra tóm lấy một chạc cây của một bụi bên trên vách đá.

“Tê.” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay phải của mình, cũng may cánh tay vẫn còn, trong khoảnh khắc bị vách đá cọ sát qua, Vân Thanh Nhiễm đã chuẩn bị xong tâm lý cánh tay bị móng đá sắc bén cửa đứt rồi.

Gió vẫn còn thổi, Vân Thanh Nhiễm chỉ dùng cánh tay trái bám lấy bụi cây, cả người lay động mạnh, nàng vội mượn theo sức gió để lúc hai chân mình đang đứng đưa bám vào trên thân của bụi cây, cả người bò lên trên bụi cây. Nàng xé y phục của mình rồi băng bó đơn giản cho cánh tay bị thương.

Cách phía dưới còn một khoảng, càng phải thận trọng một chút, nếu phát sinh tình huống giống hồi này, nàng cũng không có nhiều tay để bị thương như vậy.

Vách đá dựng đứng thế này, người nam nhân kia cứ như vậy đi xuống? Vân Thanh Nhiễm lại một lần nữa cảm khái khinh công của Quân Mặc Thần, mẹ nó chứ ai có thể nghĩ đến người nam nhân ngay cả nói cũng không trôi chảy, đi bước đường cũng phải có người khác đỡ, khinh công lại tốt đến loại cảnh giới nghịch thiên thế này?

★

Hai chân một lần nữa giẫm lên mặt đất kiên cố, Vân Thanh Nhiễm có một loại cảm giác rất thân thiết, quả nhiên con người vẫn tương đối thích hợp với cuộc sống trên mặt đất, đất đai vững chắc tồn tại cảm giác an toàn mà vừa rồi những bụi cây kia không hề có.

Sau khi xuống được phía dưới, trước tiên Vân Thanh Nhiễm tìm một nơi ẩn giấu, nếu Hách Vu Thiên dùng nơi này để giấu lương thảo và vũ khí thì nhất định sẽ có trọng binh canh gác, mặc dù ở đây là nơi hiểm yếu, nhưng với cá tính của Hách Vu Thiên cũng sẽ không thiếu cảnh giác.

Đúng lúc này, nhà kho bên kia bỗng nhiên nổi lên ánh lửa ra tứ phía.

Ánh lửa ngút trời khiến cho cả thung lũng trở nên sáng trưng, theo ngọn lửa bùng nổ, thung lũng lâm vào trong hỗn loạn.

Quân Mặc Thần chậm rãi từ trong ánh lửa đi về hướng vách núi, hấn dựa lưng vào vách núi, nghỉ ngơi một hồi.

Thân thể có chút không chịu nổi, cũng không phải đã gặp cái gì ở trong thung lũng, là thời tiết quá lạnh, khiến cho bệnh của hấn có dấu hiệu tái phát, vì thế việc vốn nên hoàn thành sớm lại bị kéo dài, sau khi hấn nghỉ ngơi một lúc lâu mới có động tác.

Có người tới gần, tay phải Quân Mặc Thần đang muốn nâng lên, giương mắt lại nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm với một thân y phục dạ hành.

“Nàng, sao lại ở đây?” Sắc mặt Quân Mặc Thần nhất thời càng thêm khó coi.

“Người có thể đến vì sao ta không thể?” Vân Thanh Nhiễm đi tới bên cạnh Quân Mặc Thần, hỏi ngược lại.

“Không phải, nơi này...”

“Người có thể xuống vì sao ta không thể?”

Vân Thanh Nhiễm đưa tay đỡ Quân Mặc Thần, lại phát hiện thân thể Quân Mặc Thần căng cứng, cũng run rẩy dữ dội, còn nữa, bàn tay được nàng nắm chặt, lạnh lẽo vô cùng, cũng không rõ đang nắm tay của một người sống hay là tay của một người chết.

“Bệnh phát?” Vân Thanh Nhiễm từng chứng kiến Quân Mặc Thần phát bệnh một lần, thấy Quân Mặc Thần thế này, cũng đoán được bảy tám phần.

“Không sao, có chuyện gì chúng ta trở về rồi nói.” Quân Mặc Thần thản nhiên nói, sắc mặt rất bình tĩnh, đáng tiếc phản ứng của thân thể hấn đã bán

đứng tình hình chân thật của hắn.

Không sao chỗ nào? Lúc hắn phát bệnh có bộ dáng thế nào cũng không phải Vân Thanh Nhiễm chưa từng thấy qua! Ngay cả mạng cũng không giữ nổi, còn ở đó nói không sao?

“Người thế này còn muốn dùng kinh công bay lên trên vách đá? Người có thể bảo đảm với cái dạng này của người còn có thể chống đỡ được đến lúc đó?” Vân Thanh Nhiễm đảm bảo, đừng nói đến việc lên trên, hiện tại Quân Mặc Thần có thể đứng cũng đã rất không tồi rồi! mình nguyệt gia trang

“Khụ khụ khụ... ái phi nàng hôm nay thật hung dữ.” Quân Mặc Thần khẽ cười.

Đã đến mức này, hắn còn cười được!

“Đi theo ta.” Vân Thanh Nhiễm dìu Quân Mặc Thần đi về phía lều trại, Hách Vu Thiên phải trọng binh canh gác nơi này, dĩ nhiên là sẽ có không ít lều trại cung cấp cho trọng binh ở lại.

Hiện tại bên ngoài vô cùng rối loạn, lều trại đều trống không.

Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đi vào một lều trại trong số đó, nàng để Quân Mặc Thần nằm xuống chiếc giường, dùng chăn đắp kín người hắn.

“Ở chỗ này chờ ta, ta lập tức trở về.” Vân Thanh Nhiễm nói với Quân Mặc Thần giống như dặn dò một đứa nhỏ.

Hắn có biết nếu hắn cố chống đỡ thêm nữa, thì mạng cũng sẽ không còn không!

Hiện tại bên trong thung lũng đã loạn thành một đoàn, Vân Thanh Nhiễm đi vào trong đống hỗn loạn đó, một lát sau, nàng mang theo quần áo cho hai người trở về. Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm đã giải quyết hai tên thị vệ có thân hình không khác biệt mấy với hai người bọn họ, rồi thu lại quần áo.

Nàng đặt quần áo qua một bên, quay về mặc lên rồi lẩn vào trong đám người.

Quân Mặc Thần hiện giờ, nàng sẽ không để cho hắn mạo hiểm leo vách đá, huống chi hiện tại thứ hắn cần nhất chính là trị liệu.

Nếu rời khỏi nơi này, lại chạy về Từ Vân Tự hoặc là vương phủ, sẽ tiêu phí rất nhiều thời gian, xóc nảy trên đường Quân Mặc Thần cũng không chịu nổi.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm dứt khoát hoặc là không làm nếu đã làm thì phải làm cho xong, trà trộn vào trong quân doanh cùng với Quân Mặc Thần, hỗn loạn tạo thành cùng với hỗn loạn sau khi trời sáng sẽ khiến những người khác không có đủ thời gian để phát hiện trong quân doanh có nhiều hơn hai người lạ.

“Khụ khụ khụ...”

“Có khỏe không?” Vân Thanh Nhiễm ngồi ở bên giường, nhìn sắc mặt Quân Mặc Thần đã hoàn toàn mất đi huyết sắc, nhìn thấy mồ hôi dày đặc thấm ra trên trán hắn.

Quân Mặc Thần chuyển đầu sang một bên khác, cự tuyệt đối mặt với Vân Thanh Nhiễm.

“Ta nhớ lần trước lúc người phát bệnh ta đã giúp người trị qua một lần, lần này lại làm như vậy có thể không?” Vân Thanh Nhiễm cũng không chờ Quân Mặc Thần đồng ý, đang định muốn động thủ, lại bị Quân Mặc Thần đẩy ra.

Cũng không biết Quân Mặc Thần lấy khí lực từ đâu, thật sự đẩy bàn tay vươn ra của Vân Thanh Nhiễm đi rất xa, sau đó hắn cố hết sức trở mình, cự tuyệt Vân Thanh Nhiễm trị liệu cho hắn.

“Quân Mặc Thần!” Vân Thanh Nhiễm nhìn chăm chăm vào thân ảnh đối diện nàng, bóng lưng hắn thoát nhìn rất gầy gò, lúc này còn đang khẽ run rẩy, nàng biết lúc này hắn rất đau đớn, rất thống khổ, đã như vậy rồi, hắn còn muốn làm gì nữa hả?

Quân Mặc Thần vẫn quay lưng về phía Vân Thanh Nhiễm, trừ thân thể đang run rẩy ra thì không có bất kỳ một động tác nào khác.

Rất lâu sau, mới nghe thấy âm thanh trầm thấp của Quân Mặc Thần: “Ta... trên người... còn có... nửa viên thuốc tục mệnh, ta... có thể dùng nó...”

Quân Mặc Thần phát bệnh, nói chuyện cũng trở nên vô cùng cố sức, hô hấp của hắn rất nặng, giống như mỗi một hơi thở hắn đều phải dùng hết toàn bộ khí lực để hít vào.

Hắn còn chưa thể chết...

Vân Thanh Nhiễm không tin lời Quân Mặc Thần, nàng lục tìm trên người hắn một hồi, tìm thấy một bình sứ, bên trong quả thực có nửa viên thuốc.

“Là cái này à?”

Quân Mặc Thần cố hết sức gật đầu một cái, hắn gật đầu rất yếu ớt.

Vân Thanh Nhiễm bỏ viên thuốc vào trong miệng mình, nhai nát, sau đó cúi người, bón viên thuốc đã cắn nát vào trong miệng Quân Mặc Thần... Mỗi

lưỡi chạm nhau, Vân Thanh Nhiễm đưa từng chút vào trong miệng Quân Mặc Thần

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đùng Âm ĩ, Nương Tử Của Ta Muốn Nghỉ Ngơi

Sau khi cho Quân Mặc Thần ăn nửa viên thuốc, Vân Thanh Nhiễm lại vận khí dẫn đường cho dược tính phát huy tác dụng.

Nửa viên thuốc này là loại trân quý hiếm có, Vân Từ Hy ăn nửa viên đã có thể hóa giải được dược tính của Y Lan Y Lan, ngay cả vết thương trên tay cũng tốt hơn phân nửa. Sau khi Quân Mặc Thần ăn vào, tự nhiên cũng có hiệu quả, người đưa viên thuốc này cho Quân Mặc Thần vốn để hấn dùng kéo dài tính mạng.

Thấy hơi thở Quân Mặc Thần dần dần hồi phục bình ổn, Vân Thanh Nhiễm mới buông hấn ra, đắp kín chắn cho hấn.

Vừa rồi Vân Thanh Nhiễm không quá chú ý đến cánh tay phải của mình, biết chỗ đó có một vết rách rất sâu, nhưng chưa kịp xử lý tốt...

Vân Thanh Nhiễm xé ống tay áo bên phải xuống, lộ ra vết thương, máu chỗ miệng vết thương đã ứ đọng máu lại không ít, nhưng vết thương quá sâu, thoát nhìn vô cùng dữ tợn, vết thương kéo dài từ khuỷu tay đến bả vai nàng, nửa khuỷu tay đều bị cắt thật sâu.

Trong phòng có chậu rửa mặt và nước, nàng lấy nước lau vết thương cho mình, không bao lâu nước trong chậu đã biến thành màu đỏ máu.

Quân Mặc Thần thoáng ngẩn đầu, từ xa đã thấy Vân Thanh Nhiễm ngồi ở một bên, thấy vết thương trên cánh tay nàng, ánh mắt hấn như bị kim châm, tim cũng nhói đau.

“Nói cho ta biết, tại sao bị thương?” Quân Mặc Thần nhìn thật sâu vào vết thương hở miệng trên cánh tay Vân Thanh Nhiễm, ngực vừa rồi mới bình phục đã lại phập phồng bất bình thường.

“Không sao, không cần thận bị thương thôi!” Vân Thanh Nhiễm không quay đầu lại nhìn Quân Mặc Thần, nàng đang tập trung xử lý vết thương.

“Là lúc xuống đây nên bị thương à?” Quân Mặc Thần truy hỏi.

“Ừm.” Nàng không có khinh công giỏi như hấn, bị thương là điều không thể tránh khỏi.

“Tại sao phải xuống đây?” Quân Mặc Thần hỏi, biết rõ sẽ gặp nguy hiểm, vẫn cứ liều lĩnh xuống đây?

Tại sao phải xuống? Nàng không xuống, thì mặc hấn phát bệnh, mặc hấn gặp nguy hiểm à?

Vân Thanh Nhiễm không trả lời câu hỏi của Quân Mặc Thần, nàng đã xuống rồi, còn gì để nói nữa đây.

Quân Mặc Thần vén chăn lên, muốn đứng dậy.

“Năm đó đùng nhúc nhích, đợi ta xử lý vết thương xong sẽ qua chỗ ngươi, ngươi vừa mới sống lại một kiếp, thân thể còn rất suy yếu, ngươi cũng không còn một viên thuốc cứu mạng nào nữa đâu.”

Vân Thanh Nhiễm ngăn cản cử động của Quân Mặc Thần, nàng bị thương một cánh tay, chỉ có một cánh tay có thể động, rửa sạch vết thương cũng không có vấn đề gì lớn.

Quân Mặc Thần ngừng động tác lại, hấn ở trên giường nhìn Vân Thanh Nhiễm, nhìn một mặt cương nghị quật cường của nữ nhân xinh đẹp đó, vết thương chảy máu kia cho dù là nam nhi thân cao bảy thước, chắc chắn cũng sẽ đau đến mức gào khóc, nhưng nàng lại không kêu lấy một tiếng, thậm chí mãi đến khi hấn thoát khỏi nguy hiểm mới bắt đầu xử lý vết thương.

Nơi đây là lầu trại, thường ngày binh sĩ thao luyện cũng sẽ bị thương, cho nên kim sang được là đồ được chuẩn bị sẵn, sau khi Vân Thanh Nhiễm lật tung lên đã tìm được hòm thuốc, bên trong có vải bó và kim sang được, nàng thoa thuốc cho mình, lúc muốn băng bó, bởi vì chỉ có một tay nên rất chật vật, thử hai lần vẫn không thể thành công.

“Lại đây.” Tầm mắt Quân Mặc Thần chưa hề rời khỏi người Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm cầm lấy mảnh vải đi tới bên người Quân Mặc Thần, giao mảnh vải cho hấn, để hấn băng bó giúp nàng.

Động tác của Quân Mặc Thần rất nhẹ nhàng rất mềm mại, cẩn thận từng li từng tí băng bó cho Vân Thanh Nhiễm, vết thương này dữ tợn như vậy, chói mắt như vậy, xuất hiện trên thân thể gầy gò của nàng lại khiến cho người ta đau lòng đến thế...

Hắn vừa phát bệnh, thân thể rất suy yếu, tay cũng không có chút khí lực nào, cầm mảnh vải trên tay mà mấy lần cũng không thể khống chế được, trải qua một hồi giằng co, cuối cùng cũng băng bó xong cánh tay phải cho Vân Thanh Nhiễm.

“Cơ thể vẫn rất lạnh à?” Vân Thanh Nhiễm nói xong sờ tay Quân Mặc Thần, giống như chạm đến một khối băng.

Vân Thanh Nhiễm cời y phục của bản thân, bộ y phục trên người nàng đã không thể mặc được nữa, một bên ống tay áo đã không còn, những chỗ khác cũng dính không ít máu. Sau đó nàng lại cời y phục của Quân Mặc Thần.

Nàng dùng cơ thể ấm áp của bản thân dán lên thân thể lạnh lẽo của Quân Mặc Thần.

Lúc này người bên ngoài đều đang bận rộn, sẽ không có ai chú ý đến hai người bọn họ. Bên ngoài vội lật trời, mà hai người bọn họ lại an tĩnh trốn ở trong lều trại.

Nhiệt độ cơ thể Vân Thanh Nhiễm đối với Quân Mặc Thần là vô cùng ấm áp, ôm lấy sự ấm áp của nàng vào trong lòng, thân thể Quân Mặc Thần tham lam hút lấy ấm áp mà nàng mang đến cho hắn.

“Nhiễm Nhi, nàng rất ấm” Quân Mặc Thần khẽ sát vào tai Vân Thanh Nhiễm nói, hai người họ ôm nhau, không hề có chút hương vị tình dục nào, trên mặt hắn tràn đầy sự thương tiếc.

“Ừm, ngươi chớp mắt một lát trước đi, nếu có người đi vào, ta có thể ứng phó.”

“Ta đã không có việc gì rồi.” Quân Mặc Thần vươn tay gạt mấy sợi tóc trên trán Vân Thanh Nhiễm, vừa vặn, hắn được tiểu nữ nhân này bảo vệ rồi. Tuy hắn rất không tình nguyện, nhưng lại không thể không thừa nhận sự ấm áp đó.

“Nhiều lời, bảo ngươi ngủ thì ngươi ngủ đi, không ngủ được thì chớp mắt một lúc, ngươi không mệt nhưng lão nương mệt rồi.” Vân Thanh Nhiễm động thân thể, tìm một vị trí thoải mái, nhắm mắt lại ngủ.

Nhìn nữ nhân nhắm hai mắt lại ngủ trong lòng mình, trên mặt Quân Mặc Thần hiện lên một nụ cười thỏa mãn...

★

“Mẹ ơi, mệt chết ta rồi!” Mảnh trưởng của lều trại bị vén lên, hai nam nhân đi vào là binh sĩ có bộ dáng rất chật vật.

“Đúng đó... Hôn nửa đêm, cũng không để cho người ta đi ngủ... Nếu để ta biết là tên chết tiệt nào giờ trò quỷ, ta nhất định sẽ giết chết hắn!” Một nam nhân khác ngáp một cái thật lớn, là đã mệt đến hoảng rồi.

“Bớt nói khoác đi, đôi phương có thể nào nơi này đến mức rối loạn như vậy, nhất định không phải làm nhiệm vụ bình thường.”

Lúc nói chuyện hai người đã đi vào trong doanh trại.

Nơi này là lều trại cho bọn họ ở, hôm nay bên ngoài vô cùng rối loạn, bọn họ vốn đi cứu hỏa, lại bị trưởng quan gọi đi giáo huấn, bên trên nổi trận lôi đình, tình thế rất nghiêm trọng, cũng may hôm nay không phải ca trực của bọn họ, bằng không sẽ phải chịu phạt, vừa rồi trưởng quan liên tục giết mất mấy người trực đêm nay, nghiêm trị này sợ rằng không chỉ phạt một chút đơn giản như vậy!

Hai người tùy tiện bước vào, đương nhiên đã đánh thức Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đang chiếm lấy chiếc giường của hai người họ.

Vân Thanh Nhiễm xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ của mình, định đứng dậy.

“Ngaoan, ngủ thêm một lúc nữa đi.” Quân Mặc Thần vỗ vỗ lên mặt Vân Thanh Nhiễm, nhỏ giọng nói ở bên tai nàng.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy vừa muốn mở mắt ra lại một lần nữa khép lại, ngủ rất an tâm.

Hai người này rõ ràng đang là trộm, đã chiếm chỗ ở của người khác, lại có vẻ rất đương nhiên, khiến hai chủ nhân vừa mới trở về giật mình ở ngay cửa, nhất thời không phản ứng kịp hiện tại đang là tình huống gì.

Bọn họ mệt gần chết trở về lều trại của mình lại phát hiện một nam một nữ đang nằm trên giường mình, hai người đó thoải mái mái mái ôm nhau ngủ, hơn nữa còn đều là người trông như thần tiên, khiến cho bọn họ trong lúc nhất thời cảm thấy mình đi nhầm chỗ rồi.

“Này, Long Hạo, đây là lều trại của chúng ta đúng không?”

“Không sai, ngươi mù đường nhưng ta thì không...”

“Vậy, hai người trên giường kia là sao?”

Ngón tay chỉ về hướng đôi nam nữ trên giường, nữ nhân ngủ ở trong lòng nam nhân, hiện giờ dường như còn ngủ rất say, nam nhân thì đã tỉnh, nhưng giống như không thấy hai người bọn họ.

“Ta cũng muốn biết hai người kia là thế nào, nếu như trưởng quan vì biểu hiện tốt của chúng ta nên khen thưởng, vậy đưa nữ nhân đến là đủ rồi, vì sao

còn phải thêm một tên nam nhân chứ?” Long Hạo xoa cằm mình nói, đây không phải là đang tuyên bố muốn khiến cho bọn họ hâm mộ ghen tỵ à?

“Chờ đã Long Hạo, hôm nay phát sinh chuyện như vậy, hai người bọn họ, sẽ không phải là...”

“Sẽ không phải là cái gì?”

“Người xấu? Kẻ xâm nhập?”

“A? Người đừng dọa ta, Trần Thiếu Nguyên?” Long Hạo theo bản năng lùi về phía sau, nếu như là kẻ xâm nhập, vẫn nên nhanh chóng gọi người tới giúp thì tốt hơn, chỉ dựa vào hắn và Trần Thiếu Nguyên, khẳng định không đối phó được với đối phương...

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên có suy nghĩ rất giống nhau, đang định chạy ra khỏi lều trại, thì hai mảnh vải màu trắng đã bay về phía hai người, quấn lấy thân thể hai người đồng thời cũng bịt chặt miệng của họ.

Đầu kia của mảnh vải trắng nằm gọn trong tay Quân Mặc Thần, người hắn vẫn nằm trên giường, chỉ vươn một bàn tay ra ngoài, tay khẽ dùng sức, lập tức kéo hai tên nam nhân đang có ý định chạy đi kia.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên chưa kịp phản ứng, người đã bị kéo tới bên cạnh giường.

“Ô ô ô...”

“Ô ô ô...”

Miệng hai người đều bị mảnh vải trắng quấn chặt, muốn nói chuyện cũng không nói được.

“Đừng âm ỉ, nương tử nhà ta muốn nghỉ ngơi.”

Quân Mặc Thần nói xong thu lại bàn tay vừa vươn ra, đắp kín chắn cho Vân Thanh Nhiễm, tiếp tục nhìn dáng vẻ khi ngủ của nàng, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên.

“Ô ô ô...”

Hai người muốn thoát khỏi mảnh vải đang cuốn chặt lấy bọn họ, muốn phát ra tiếng cầu cứu.

“Xuyt.” Quân Mặc Thần dùng ánh mắt không vui nhìn hai người, ý bảo hai người đừng phát ra âm thanh nữa, sau đó một ngón tay thon dài lại chỉ về hướng Long Hạo: “Người đi kiểm đồ ăn về đây!”

Long Hạo mạnh mẽ lắc đầu.

“Ồ... vậy thì đều chết hết đi.” Quân Mặc Thần ra quyết định.

“Ôôô...” Không muốn, hắn không muốn chết đâu, nước mắt Long Hạo cũng sắp chảy ra rồi.

“Hửm?” Quân Mặc Thần híp lại đôi mắt sắc, vì Long Hạo lại vừa phát ra âm thanh ồn ào mà cảm thấy không vui.

Long Hạo không dám lên tiếng nữa, sửa thành gật đầu liên tục.

“Ừm, vậy đi đi, lúc trở về nhỏ tiếng chút.” Quân Mặc Thần nói lỏng mảnh vải trói buộc Long Hạo ra.

Long Hạo lấy lại sự tự do đứng lên, cúi đầu nhìn thoáng qua chiến hữu Trần Thiếu Nguyên của hắn, lại nhìn tình huống của hai người trên giường một chút, nữ nhân kia vẫn an tâm ngủ ở trong ngực nam nhân, sau khi nam nhân kia buông lỏng kiểm chế đối với hắn thì tâm mất lại trở về trên người nữ nhân trong lòng, không để ý đến hắn.

Là đã nắm chắc một trăm phần trăm rằng hắn sẽ không chạy, hay là hắn ta có tự tin, cho dù hắn giờ trò với hắn ta cũng không mang lại bất kỳ ảnh hưởng gì?

Long Hạo đấu tranh trong lòng, cứ như vậy chạy thoát đi, hay là ngoan ngoãn làm theo lời của tên nam nhân trước mặt...

Nếu chạy trốn, hắn có thể đi tìm cứu binh, mạng của mình cũng sẽ được bảo toàn, nhưng mà... Trần Thiếu Nguyên thì chết chắc rồi.

Chăm chú nhìn chiến hữu của mình một hồi lâu, chán nản cào cào đầu mình, cuối cùng vẫn quyết định ngoan ngoãn làm theo lời Quân Mặc Thần, ai bảo hắn không có cách nào trơ mắt nhìn chiến hữu của mình gặp nguy hiểm chứ, chết tiết, cái tật xấu này nhất định phải sửa, nếu không đợi đến lúc ngay cả tính mạng của hắn cũng mất thì đã trễ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Nương Tử Nhà Ta Cũng Thích Dùng

Long Hạo nhận mệnh đi phòng bếp tìm đồ ăn, hiện giờ trong sơn cốc đang hỗn loạn, không có ai chú ý tới phòng bếp, cũng tiện cho hắn hành động, bằng không lúc đi xuống bếp ăn vụng là vi phạm quân quy.

Vân Thanh Nhiễm ngủ một lát là tỉnh, bên này xảy ra chuyện không có nghĩa là vị ở trong hoàng cung sẽ không hành động.

“Không ngủ thêm chút nữa à?” Quân Mặc Thần thấy Vân Thanh Nhiễm tỉnh, cười nhẹ khẽ vuốt mặt nàng.

“Không.”

Vân Thanh Nhiễm đang muốn đứng dậy, Quân Mặc Thần lại ấn nàng xuống, “Đợi chút.”

Quân Mặc Thần tùy tay cầm quần áo lúc đầu của mình, ném lên trên đầu hai nam nhân khác đang ở trong phòng, che kín ánh mắt của bọn họ.

Nhiễm Nhi của hắn không phải để cho nam nhân khác nhìn, hắn sẽ tức giận.

Vân Thanh Nhiễm thay trang phục của binh sĩ mà vừa rồi nàng mới tìm thấy, sau đó lại giúp đỡ Quân Mặc Thần mặc vào.

“Khụ khụ khụ... Nhiễm Nhi, động tác của nàng càng thêm thành thạo rồi.” Quân Mặc Thần cười khen Vân Thanh Nhiễm.

Thay vì nói là Vân Thanh Nhiễm đã thành thạo việc mặc quần áo cho Quân Mặc Thần, thì chẳng bằng nói nàng đã quen thuộc hơn đối với quần áo có kết cấu hơi phức tạp này.

Chỉ chốc lát sau hai người đều ăn mặc ngay ngắn, áo mũ chỉnh tề, cho dù đây là bên trong doanh trường đơn sơ, thân mặc quân trang giản dị, cũng vẫn tạo nhã vận phần.

Vân Thanh Nhiễm cầm bánh bao thừa cùng dưa muối mà Long Hạo “lấy đến”, gặm cắn.

Quân Mặc Thần cũng vươn tay ra muốn lấy, lại bị Vân Thanh Nhiễm đè lại, nàng hỏi Long Hạo: “Có nước ấm không?”

Bà cô của ta ơi, nơi này là quân doanh, cũng không phải đại viện nhà mình, đâu phải cứ muốn cái gì là có cái đó, những cái bánh bao thừa này hắn phải mạo hiểm rất lớn mới lấy ra được đấy.

“Không có nước ấm thì đi tìm củi đến đây, ở nơi này nấu nước.” Vân Thanh Nhiễm nhìn lều trại, dù sao cũng là một cái lều trại, bên trên là đất, nỏ lửa nấu nồi nước cũng không có vấn đề gì.

“Nương tử, vì sao nàng không cho ta ăn?” Quân Mặc Thần có chút ủy khuất nhìn Vân Thanh Nhiễm, giống như một con cún Husky tội nghiệp bị thương, còn mang theo chút ý vị hèn mọn.

“Lạnh lắm.”

Hai chữ cũng đủ nói rõ nguyên nhân.

Trong lòng Quân Mặc Thần ấm áp. Trong ánh mắt càng thêm nhu hòa, một bộ dáng ngoan ngoãn, chờ Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị đồ ăn cho hắn.

Nếu Long Hạo biết ý nghĩ lúc này trong đầu Quân Mặc Thần, khẳng định sẽ mắng to mấy câu, này, nàng quan tâm người sao không tự động thủ lo liệu đi, nàng nói một câu, kết quả người khổ còn không phải là hắn à?

Kỳ thật trận hỏa hoạn bên ngoài kia đã đủ để đun nước tắm cho tất cả mọi người rồi, nếu hắn có gan bắc một nồi nước trên đồng lửa ở nơi đó, nói cho cùng thì chỗ “củi lửa” đó cũng khá quý.

Mất sức hơn nửa ngày, cuối cùng Long Hạo cũng đun xong nước ấm theo yêu cầu của Vân Thanh Nhiễm, dùng một cái chén mè có mấy chỗ thủng đến đáng thương để rót nước vào, Vân Thanh Nhiễm ngâm bánh bao lạnh lẽo vào nước ấm rồi đưa cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cầm lấy bánh bao sau khi đã ngâm qua nước ấm đã không còn hình dáng, cắn vô cùng sung sướng, lúc trước sơn hào hải vị có bày ra trước mắt hắn cũng không thấy hắn ăn đến vui vẻ như vậy.

Đáng thương Long Hạo là người bận rộn nửa ngày cùng với bạn hữu Trần Thiếu Nguyên của hắn cũng chỉ có thể đứng nhìn, hai người bọn họ bị giày vò cả đêm vừa đói vừa mệt, kết quả giường thì bị người ta chiếm lấy, tìm đồ ăn nửa ngày cũng không có phần của hai người họ, cuộc sống thật bi thương.

Trông mong nhìn hai người Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần ăn hết hơn nửa bánh bao cùng dưa muối trong chén.

Kỳ thật lúc lấy bánh bao, Long Hạo nghĩ mình và Trần Thiếu Nguyên cũng đói rồi, cho nên lấy nhiều thêm một chút, ai ngờ hai người tu hú chiếm tổ chim

khách đó thoát nhìn bộ dáng rất cao quý, ngay cả mấy cái bánh bao thừa cũng gặm đến say sưa.

Nhất là người nam nhân này, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trông có vẻ ốm yếu, cảm giác không có bao nhiêu sức lực, không biết còn tưởng rằng hắn sắp chết, nhưng mà lại bộc lộ một loại khí chất cao quý trời sinh, tồn tại sự khác nhau một trời một vực với cái loại tiểu binh lính như bọn họ, ai ngờ hắn ăn bánh bao lại hăng hái như vậy, giống như cả đời chưa ăn qua bánh bao bao giờ vậy.

Vân Thanh Nhiễm vốn cũng muốn để lại cho hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên một ít, lát nữa nàng còn phải dựa vào hai người bọn họ để trà trộn vào trong quân doanh, kết quả Quân Mặc Thần luôn không có khẩu vị tốt hôm nay lại ngược với bình thường ăn vô cùng ngon, cứ thế ăn sạch tất cả bánh bao.

Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi cũng đủ rồi. Vân Thanh Nhiễm ngoắc tay về phía Long Hạo, ý bảo hắn tới gần một chút, hắn không có việc gì sao lại đứng xa như vậy? Nàng cũng đâu có ăn thịt người.

“Phu nhân ngài còn có phân phó gì?” Long Hạo rũ mắt cúi đầu, chỉ thiếu ba quỳ chín lạy Vân Thanh Nhiễm, trong lòng thì gào thét, cô nãi nãi ơi, cô gia già à, các người thả ta với huynh đệ ta đi, chúng ta là hai người đáng thương mà!

Giờ sống cũng không dễ dàng mà? Bị thương nhất chính là, bọn họ ngày đêm thao luyện, không chết ở trên chiến trường, không chết ở trên tay địch nhân, không chết ở dưới roi da của quan quân, ngược lại bị hai kẻ xấu thần bí đến cảnh giới nhất định bẻ cho răng rắc, thật đáng thương làm sao?

“Ta hỏi ngươi, các ngươi là một phần trong Ký Bắc quân của phủ Ký Bắc Vương, phải không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, Ký Bắc quân là quân đội thuộc về phủ Ký Bắc Vương, từ lúc thái tổ hoàng đế đánh hạ giang sơn đã có, vẫn được giữ lại đến bây giờ, là quân đội chịu sự quản lý của phủ Ký Bắc vương, thuộc loại quân chính quy.

“Đúng, đúng vậy!” Long Hạo liên tục gật đầu hô đúng! Bọn họ hỏi cái gì thì hắn cứ thành thật trả lời cái đó, dù sao bọn họ cũng xông vào nơi này, hắn chỉ cần mình và Trần Thiếu Nguyên không có việc gì là tốt rồi, những cái khác, con mẹ nó quan nhiều làm gì! Cũng không phải là hắn muốn tham gia quân ngũ, cũng không nghĩ hắn muốn bán mạng cho phủ Ký Bắc vương, loại tiểu lâu la như hắn, điển hình chính là bị bắt đi lính, chỉ ngóng trông đến lúc đủ thời gian để có thể trở về nhà.

“Hai người chúng ta muốn trà trộn vào trong đội ngũ của các ngươi, lát nữa các ngươi dẫn đường cho chúng ta.” Vân Thanh Nhiễm cũng không phải đang thương lượng với Long Hạo, nàng là đang tuyên bố, gần như là báo cho Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên biết việc mà bọn họ phải làm thôi.

“Cái gì?” Long Hạo kinh hãi, “Ồi bà cô của ta ơi, các ngươi trốn ở nơi này còn chưa tính, nhưng mang các ngươi vào trong quân ngũ thì làm sao có thể? Đột nhiên xuất hiện hai người sống lạ mặt, ngươi cho rằng mọi người đều là kẻ mù à?” Huống chi hai người bọn họ còn có bộ dáng bất mắt như vậy, muốn trà trộn là có thể trà trộn được đấy?

“Yên tâm, lúc chúng ta thật sự trà trộn vào, không ai bận tâm đến điều đó đâu.”

Lúc Vân Thanh Nhiễm muốn trà trộn vào cũng chính là khi hoàng thượng bên kia có hành động, nhân mã bên này phải lên đường.

Cũng không phải là thời điểm thao luyện lúc bình thường, cố định số người, trưởng quan nhìn nhiều cũng quen mắt. Đêm nay âm ỉ như vậy, thiếu đi mấy người, sáng sớm mai đã xuất phát, đội ngũ bố trí lại lần nữa nhất định sẽ rất vội vàng, bên cạnh có thêm mấy khuôn mặt mới thì có gì kì lạ?

Long Hạo nghe xong thì choáng váng hồ đồ, đối với những suy tính trong lòng Vân Thanh Nhiễm hắn đều không biết một chút nào, hắn chỉ biết đêm nay nơi này xảy ra việc ngoài ý muốn, một việc ngoài ý muốn rất lớn, đêm nay không có thời gian, chỉ xử phạt người trực đêm, nhưng đến ngày mai, thì khó mà nói được, vạn nhất vương gia đích thân tới, làm không tốt thì xong đời, lần đến Địa phủ mà kêu oan với Diêm Vương gia.

Sau khi Quân Mặc Thần ăn no thì ngồi ở bên mép giường dùng ngón tay dính nước vạch lên trên cái bàn đơn sơ màu vàng đất cái gì đó, vạch nửa ngày, nói là vẽ cũng không sai biệt lắm, mới ngẩng đầu lên liếc Long Hạo một cái.

“Được rồi, cời trói cho nam nhân của ngươi đi.”

“A!” Nghe thấy có thể cời trói cho Trần Thiếu Nguyên, Long Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc đang cời trói cho Trần Thiếu Nguyên ra, bỗng nhiên nhớ tới có chỗ nào đó không thích hợp.

“Nam nhân của ta?”

Ánh mắt Quân Mặc Thần liếc nghiêng cái gối đầu trên giường, chậm rãi phun ra ba chữ, “Hoa hồng cao.”

Oanh ——

Một câu bùng nổ trong đầu ba người.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên thì không cần phải nói.

Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một lúc lâu, một hắn còn có thể chú ý tới chi tiết này? Vừa rồi hắn cũng như vậy, ngay cả nàng cũng chưa phát hiện ra vấn đề! Như vậy xem ra, có nam nhân rất có tiềm năng hơn nàng ở một vài phương diện.

Nhìn kỹ thì trong doanh trường này, có thể phát hiện một vài chỗ khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ, nơi này vốn nên có hai cái giường, loại giường đơn

này rất chặt, kết quả hai cái giường đều sát lại nhau, miễn cưỡng có thể được coi như là giường hai người nằm. Người nói xem hai đại nam nhân, không có việc gì lại ghép hai cái giường thành một để làm gì? Hai cái chân trên giường còn chồng lên nhau, không phải mỗi bên một cái, người nói buổi tối bọn họ đắp như thế nào.

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

“Không cần nương nung, nương tử nhà ta cũng thích dùng.” Quân Mặc Thần lại giống như không có việc gì ném thêm một quả bom.

Oanh tạc đến mức Vân Thanh Nhiễm thất điên bát đảo, người khác chưa hỏi bí sự khuê phòng của hai chúng ta, người tự khai ra làm gì hả? Vân Thanh Nhiễm rất 囧, loại sự tình này hẳn không thể không phơi ra được à?

“Quân Mặc Thần, vì sao ta đột nhiên có một ý nghĩ rất kỳ lạ, vẫn là lúc người phát bệnh thì đáng yêu hơn.” Tuy đây là một ý nghĩ hết sức ti bi vô sỉ hạ lưu không thể để lộ ra ngoài, nhưng Vân Thanh Nhiễm cảm thấy, có đôi khi Quân Mặc Thần rất có tiềm chất khiến nàng phát điên, may mắn da mặt nàng cũng đủ dày.

“Khụ khụ khụ... Nương tử, những lời này của nàng cũng không đúng, ta cảm thấy ta vẫn luôn rất đáng yêu.”

Quân Mặc Thần nói xong thì kéo kéo cổ áo của mình, hướng về phía Vân Thanh Nhiễm bày ra một mặt “đáng yêu” của hắn, thân thể gầy yếu kia vào lúc này thoát nhìn rất cường tráng, động tác kéo cổ áo mất hồn như vậy hơn nữa còn yêu cầu độ khó cao cũng có thể làm đến không tổn sức.

“Người có thể tiếp tục coi, nhưng mà người đừng quên, nơi này có ba người đều có hứng thú đối với nam sắc.” Vân Thanh Nhiễm tốt bụng nhắc nhở Quân Mặc Thần một sự thật tàn khốc, tuy rằng ở đây chỉ có mình nàng là nữ nhân, nhưng mà cảm thấy hứng thú đối với nam nhân lại không chỉ có một mình nàng.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ngược lại không quá để ý, “Nếu nương tử không thích, thì cứ móc mắt bọn họ ra là được.”

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên cực kỳ vô tội, vội vàng nhắm hai mắt của mình lại, tránh cho việc vô tội vạ bị người ta móc mắt ra mắt, bọn hắn rốt cuộc đã tạo cái nghiệt gì, lại mặc danh kỳ hiệu đụng phải hai vị đại phạt này, chuyện gì cũng chưa rõ ràng, đã bị người ta đe dọa ngược đãi triệt để rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Khó Có Cơ Hội Để Cho Nàng Chơi

Hắn ngược lại sẽ ba hoa, Vân Thanh Nhiễm bắt đắc dĩ mà lắc đầu, nàng xuống đây không phải vì can thiệp vào chuyện này, mà là muốn bình an mang nam nhân làm càn này đi, cho nên trong chốc lát nàng chỉ nghĩ đến việc trà trộn vào trong đội quân, thoát khỏi nơi nguy hiểm này là được.

“Hai người các người, lát nữa công hắn, hoặc là đỡ hắn, khiêng cũng được.”

“Hắn là một đại nam nhân... vì sao chúng ta lại phải vừa đỡ vừa khiêng?” Trần Thiếu Nguyên không dễ gì mới có cơ hội được mở miệng nói chuyện liền có ý kiến.

Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn hai người, “Nam nhân của lão nương có mệnh hệ gì thì các người sẽ chịu trách nhiệm?” Bọn họ có tư cách chịu trách nhiệm à? Đáp án khẳng định là không!

Khỏe miệng Quân Mặc Thần khễ cong lên, khiêu khích nhìn thoáng qua hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên, xem đi, nữ nhân của ta là tốt nhất.

Long Hạo liếc Trần Thiếu Nguyên một cái, nhìn xem, nữ nhân thực đáng sợ.

Tiếng kèn lệnh còn vang lên sớm hơn so với dự tính.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên vừa nghe tiếng kèn, phản xạ có điều kiện giật mình một cái, tình huống gì đây, chuyện bên này còn chưa ổn định xong, lại xảy ra chuyện gì nữa chứ?

“Địch tập kích, địch tập kích...”

Bên ngoài vừa mới yên lặng một chút, lúc này trở nên huyên náo, tiếng bước chân dồn dập dày đặc.

“Đi.”

Vân Thanh Nhiễm lôi kéo tay Quân Mặc Thần, dẫn hắn ra bên ngoài.

Bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy bàn tay lớn thon gầy của Quân Mặc Thần, trên mặt Quân Mặc Thần nở nụ cười âm áp.

Quá trình trà trộn vào không quá khó khăn, bởi vì sự việc vừa rồi, người chết không ít, lúc này đối mặt với đội ngũ Dạ Hoàng Nghi điều động tới, rồi loạn tay chân như vậy, ai sẽ chú ý đến hai gương mặt xa lạ ở trong đội ngũ chứ?

Có điều quân đội được huấn luyện rất có nề nếp, trong thời gian ngắn đã chia tổ phân công nhiệm vụ, vô cùng trật tự, không hề luống cuống tay chân.

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm mặc quần áo giống với những người khác, biến mất dần trong đám người.

“Nương tử, nàng nói xem lần này hoàng đế sẽ phái ai tới ngăn nơi này?”

Hiển nhiên nếu đã biết có một chỗ như này, hoàng đế không có lý do gì mà không phái người đến chặn lại, vạn nhất chuyện này diễn biến thành đánh lâu dài sẽ ảnh hưởng đến giang sơn, tốt nhất là giải quyết dứt khoát.

“Thật đáng tiếc, dù ta rất muốn cho ra một cái giả thiết, nhưng những võ tướng mà ta nhận thức cũng chỉ có hai người, một là lão cha của người, còn một là lão ca của ta, hiện giờ khẳng định cha người thích hợp vai chính hơn, đối đầu với thủ lĩnh đám tặc nhất định là ông ấy, còn bên này là ai đến ta thật sự không biết.”

“Ha ha... nói không chừng... nương tử thật sự đoán đúng rồi.”

Quân Mặc Thần nở một nụ cười khó hiểu, ngược lại không tiếp tục nói nữa.

Bên tay trái Vân Thanh Nhiễm là Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên.

“Địch tập kích là có chuyện gì? Chúng ta đang ở ngoại thành, địch nhân ở đâu ra?” Long Hạo chọc chọc Trần Thiếu Nguyên bên cạnh, đến giờ vẫn chưa thể hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì.

“Ta cũng muốn biết!” Không rõ tình hình cũng không chỉ mình Long Hạo hấn, Trần Thiếu Nguyên cũng không hiểu rõ được sự tình tới nay, thật hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh dậy một cái là đã không còn chuyện gì nữa.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên bọn họ chỉ biết mình bị binh lính chiêu mộ đến đây, nguyện trung thành với Ký Bắc vương gia, còn về dã tâm của Hách Vu Thiên thì bọn họ lại không hề biết, mặc dù Hách Vu Thiên đã không còn kiêng nể gì nữa cả, nhưng cũng chưa đến mức ở trước mặt mọi người nói mình muốn làm hoàng đế.

Vân Thanh Nhiễm rất nhanh sẽ biết được đáp án của câu hỏi mà vừa rồi Quân Mặc Thần hỏi nàng, thật sự là Vân Từ Hy.

Từ xa đã trông thấy ca ca mình mặc một thân áo giáp, không giống như công tử thế gia nhẹ nhàng lúc trước, uy nghiêm ngưng tụ trên mặt hấn, phát ra quanh thân hấn.

“Hấn là tướng tài trời sinh, lúc hấn mới vào quân doanh đã không được người ta xem trọng, ở kinh thành hấn là trưởng tử Tướng phủ, ở trong quân doanh hấn chẳng qua chỉ là một đệ tử quyền quý có chút bản lĩnh mà thôi, Hộ quốc tướng quân Lục lão tướng quân đương thời cũng không bởi vì hấn là nhi tử của ai mà cho hấn đãi ngộ đặc biệt, cho đến khi ở Khê Thủy Nhai, cơ trí của hấn đã giải cứu mọi người khỏi nguy hiểm, hấn mới được coi trọng, hấn đã tiến lên từng bước một, dùng thời gian bảy tám năm. Là tướng lĩnh trẻ tuổi nhất từ khi hoàng triều Thịnh Vinh khai quốc đến nay.”

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm cùng nhau nhìn về người nam nhân ở trên sườn núi phía xa, hấn ở ngay phía trước đội ngũ của đối phương, cho nên liếc mắt một cái là có thể thấy hấn.

Vân Thanh Nhiễm trầm mặc một lúc, khẽ cười, “Người trái lại nắm rất rõ ràng tình hình của ca ca.”

“Ta cười muội muội hấn.”

Muội muội... yêu nhất.

“Ta nghĩ hiện tại dường như không phải là lúc thảo luận vấn đề này.”

“Không, là hiện tại. Nếu là ca ca nàng, chúng ta có thể không có cách nào rời khỏi nơi này.”

Nếu đối phương là Vân Từ Hy, bọn họ có lẽ không có cách nào rời đi.

Vân Thanh Nhiễm có chút đau đầu, “Đầu hàng có thể không?”

“Nàng nhìn đằng sau xem.”

Vân Thanh Nhiễm không cần quay đầu nhìn cũng biết người nào đứng phía sau rồi, vì phòng ngừa có những người vừa lâm trận đã bỏ chạy, đối với những binh lính lùi về sau đều áp dụng chính sách giết không tha.

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu, một góc bốn mươi lăm độ nhìn trời, quá đáng thương, lại bị cuốn vào làm một tên lính nhỏ nho.

“Khụ khụ khụ... kỳ thật, cũng không cần lo lắng, vận khí cũng không quá tệ, nàng còn chưa đến mức bị binh lính gây tổn thương được.”

“Chuyện cười này không buồn cười một chút nào.”

Vô cùng bội phục kỹ năng trào phúng của thế tử gia, đã là lúc nào rồi, tâm tình của hắn lại vẫn tốt đến khác thường, ông trời của ta ời, đây chính là chiến trường sẽ đổ máu rơi lệ mất tim gan não phổi đó!

Đương nhiên không chỉ Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhìn thấy Vân Tử Hy, những người khác cũng thấy được, điều này làm cho những binh lính còn chưa thăm dò rõ tình huống càng không suy nghĩ ra được, đồng thời còn bất an vô cùng.

Có một số nghi hoặc mọi người không dám nói ra ngay trước mặt, nhưng suy nghĩ trong lòng lại vỡ vụn.

“Sao lại là công tử Khinh Hồng?”

“Gi vậy, chúng ta không là người một nhà à?”

“Nghe nói năm mười bảy tuổi hắn đã có thể một mình mang binh đi đánh địch, mười chín tuổi đã đánh bại tướng quân Hàn Vân nổi tiếng của Bắc Yên quốc, hắn lãnh binh thì chẳng phải chúng ta thăm rồi à?”

Long Hạo khẩn trương cầm lấy tay Trần Thiếu Nguyên, “Này, lúc chết nhớ phải nằm bên cạnh ta.”

“Ngươi không thể nói lời nào dễ nghe hơn à?”

“Thế này còn chưa đủ dễ nghe?”

“Ta còn chưa sống đủ, không muốn chết.”

“Chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất thôi, nói rồi đấy, nếu lần này ta cụt tay gãy chân, ngươi cũng không được ghét bỏ ta.”

“Cút, ai con mẹ nó chưa từng ghét bỏ ngươi hả.”

“Cố.”

“Khi nào?”

“Lúc thượng ta.”

“...”

Đây là lần đầu tiên hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên nhìn thấy trường hợp chân thật thế này, khó tránh khỏi sẽ khẩn trương.

Lại nhìn lại đôi tiểu phu thê ở bên cạnh, một người khẽ cười, giống như gặp được chuyện gì chơi rất vui, người còn lại duy trì tư thế bốn mươi năm độ nhìn trời.

Hai người như thế, làm cho bọn họ không kèm được muốn hỏi, bọn họ rốt cuộc đến đây làm gì?

Thời gian trở nên vô cùng gian nan, dần dần mặt trời mọc lên cao, trên trán thấm ra mồ hôi.

Xa xa, tựa hồ nghe thấy ở phía đối diện đang đọc một đạo thánh chỉ, đại khái nói là phủ Ký Bắc vương mưu đồ bất chính, muốn bọn họ bỏ tội theo sáng nộp vũ khí đầu hàng vân vân.

Đương nhiên, tướng lĩnh bên này cũng không nhàn rỗi, nói một tràng cổ động sĩ khí, đại khái là nói cái gì mà nếu như lùi bước thì chỉ có một con đường chết, nhưng nếu đánh thắng, chính là công thân, Ký Bắc vương gia ngồi lên ngôi vị hoàng đế, bọn họ cũng có thể được phân một phần vân vân mây mây, dù sao nói đến cuối cùng tình cảm quần chúng trở nên phần chắn, sĩ khí tăng cao.

Nói đến chỗ xúc động, bên tai đều là tiếng hò hét, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cúi thấp đầu, làm bộ làm tịch vung vung nắm tay.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên cũng không có cảm xúc mãnh liệt, mạng nhỏ của mình còn bị hai người không rõ lai lịch bên cạnh nắm giữ, nói những lời cổ động lòng người cũng không thay đổi được sự thực bọn họ lúc này đang là “tù nhân”.

Đại khái lại qua một canh giờ, mới thật sự động thủ, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần xen lẫn vào bên trong lướt qua, trước mắt tạm thời không ra được, Vân Tử Hy cũng không để nhiều người tiến công, những người đang chém giết chính là đội tiên phong, thật không may, không chọn được đội ngũ tốt, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần không cẩn thận trà trộn vào trong đội tiên phong.

“Nương tử, ta đứng mệt rồi.” Quân Mặc Thần u oán nhìn Vân Thanh Nhiễm. Khuôn mặt trắng bệch, nếu giờ hắn nói hắn sắp chết cũng sẽ có người tin, chứ đừng nói là mệt mỏi.

Bên tai là tiếng vũ khí va vào nhau bình bình bang bang, Quân Mặc Thần lại giống như đang ở đình viện nhà mình, bộ dáng nhàn nhã khiến cho Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên “văng mệnh” chiếu cố hắn đều tuôn mồ hôi.

“Vậy tự mình tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.” Tìm một chỗ chắc được chứ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Vân Tử Hy ở phía xa, phải đưa Quân Mặc Thần ra ngoài, sau khi Quân Mặc Thần phát bệnh thì đến bảy tám ngày thân thể căn bản là rất yếu, đồng thời cũng cần uống thuốc, để hấn ở nơi này không phải là chuyện tốt, vạn nhất việc này nhất thời nửa khắc không thể kết thúc, nằng mệt mỏi thì không sao, nhưng Quân Mặc Thần lại không thể.

“A.” Quân Mặc Thần nhìn bốn phía xung quanh, sau đó đặt mông ngồi trên đồng thi thể chồng lên nhau, độ cao vừa đúng, cũng không quá cứng, chỉ là mùi vị có hơi khó ngửi.

Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên hoàn toàn tròn tròn mắt, đây là cái chuyện gì thế, lúc người khác chém chém giết giết, hấn lại lấy thi thể của những binh lính vừa mới chết để làm ghế ngồi?

“Ngươi... ngươi ngồi trên...”

Tham gia quân ngũ được hai năm, đây vẫn là lần đầu tiên Long Hạo thực sự ra chiến trường, lần đầu tiên thấy nhiều thi thể như vậy, hình ảnh máu chảy đầm đìa đó, đủ để dọa chết người rồi.

“Có thể có may mắn tiếp xúc với cái mông xinh đẹp cao quý của ta, ta tin tưởng bọn họ dù đã chết cũng vẫn thấy vinh dự.” Quân Mặc Thần uể oải chống cằm, nếu có thêm cái chân, hấn rất có thể sẽ nằm xuống ngay tại chỗ ngủ một giấc.

“Ngươi, ngươi...” Hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên liên tục lắp bắp.

“Sao? Các ngươi cũng muốn ngồi à? Trên mặt đất còn rất nhiều, cứ tự tiện.” Hiện giờ không thiếu một hai chỗ thi thể, hơn nữa số lượng đang gia tăng.

Ai muốn ngồi chỗ này hả!

“Ta nói này, nương tử của ngươi chạy đến bên kia rồi, ngươi không lo lắng cho nàng à?” Long Hạo nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm không biết đã chạy ra xa từ lúc nào, trong mắt hấn, hiện giờ Vân Thanh Nhiễm đang chạy loạn khắp nơi, tuy còn chưa gặp phải nguy hiểm gì, nhưng cũng không quá an toàn.

“Khó có cơ hội tốt để cho nàng chơi thế này, ta sao có thể không cho nàng chơi được, bình thường luôn chờ ở trong đình viện, nàng sẽ buồn đến hỏng mất.” Quân Mặc Thần nhìn thân ảnh của Vân Thanh Nhiễm ở phía xa, khóe miệng mang theo nụ cười sùng sịnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đặc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Sự Ăn Ý Của Quân Mặc Thần Và Vân Tử Hy

Quân Mặc Thần coi bỏ mũ giáp của mình xuống, hấn không hợp mặc bộ chiến y này, hấn ốm yếu nên càng thích hợp với việc nằm trên chiếc giường lớn mềm mại vô cùng hơn, trên người khoác lên một cái áo choàng lông chồn thật dày, sau đó bên cạnh sẽ đốt đàn mộc hương, giống như trong hoàn cảnh tựa khối tựa sương lâm một pho tượng như thần tiên, mà không phải làm kẻ nhân hạ không ăn khớp với bức tranh đậm màu này.

Hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên không tìm được lời để nói, bọn họ dụi sáng mắt, vừa phải đề phòng đao kiếm của quân địch, vừa phải cẩn thận phòng ngừa những người phía sau mình phát hiện.

Quân Mặc Thần nhìn bộ dạng khần trương của hai người họ, nói.

“Khụ khụ khụ... thả lỏng chút, muốn tán gẫu một lát không?”

Hiếm khi thế tử gia chủ động mở miệng nói chuyện với người khác.

Thế tử gia cũng không phải là người mà ai muốn tán gẫu với hấn thì hấn sẽ nói, ngay cả Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm cũng không có đãi ngộ như vậy.

“Nhưng mà, hiện tại...” Long Hạo muốn cự tuyệt, giờ đâu phải lúc nói chuyện phiếm, đừng nói lúc bên tai toàn tiếng binh binh bang bang nói chuyện không nghe được rõ ràng, đao kiếm không có mắt, ai có thể đảm bảo một giây sau mình vẫn còn toàn vẹn?

Chỉ là lời cự tuyệt còn chưa kịp nói ra được bao nhiêu, ngay lúc nhìn thấy ánh mắt của Quân Mặc Thần đã nuốt trở lại, “Ngài muốn tán gẫu cái gì?”

Có gì muốn hỏi thì hỏi đi, bọn họ cũng không cầu cái gì, vì Ký Bắc vương gia mà dâng lên sinh mệnh quý giá của chính mình? Bọn họ không nghĩ tới, bọn họ chỉ muốn xuất ngũ, sau đó sống một cuộc sống thuộc về bọn họ.

“Tôi nơi này bao lâu rồi?”

“Hai năm lẻ ba tháng.” Long Hạo tuy rằng nghi hoặc vì sao Quân Mặc Thần đột nhiên lại hỏi hắn vấn đề này làm cái gì, nhưng vẫn thành thật trả lời, người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“Trong mắt mọi người phẩm hạnh thế nào?”

“Tạm được.” Long Hạo chỉ nghĩ đến việc mau chóng về nhà một chút, không cần thăng quan gì, trung quy trung củ làm người làm việc.

Nhưng mà... hắn hỏi chuyện này để làm gì?

“Khụ khụ khụ... trong hai năm qua, các người trừ bỏ việc luyện tập thông thường ra có hạng mục tập luyện đặc biệt nào không?” Vấn đề mà Quân Mặc Thần hỏi càng về sau càng kỳ quái, ngược lại không giống như thật sự muốn hỏi Long Hạo vấn đề gì, mà giống như đang tán gẫu việc nhà.

Đặc biệt?

Long Hạo nghĩ nghĩ, “Không có...” Mỗi ngày bọn họ đều luyện tập cưỡi ngựa bắn cung võ nghệ không có gì đặc biệt.

“Ví dụ như chuyện có liên quan đến nước.” Quân Mặc Thần cho một phạm vi.

“À, có, chúng ta phải tập nín thở trong nước, trưởng quan nói là luyện hô hấp.” Long Hạo nhớ lại nói, hắn không cảm thấy việc này có gì đặc biệt.

“Huấn luyện ở chỗ nào?”

“Thủy lao.”

Đừng nhìn nơi này trông hơi thô sơ, lại có một thủy lao được trông coi vô cùng nghiêm mật, nước trong thủy lao là dẫn từ suối nước ngầm.

Bên trong thủy lao bình thường giam giữ người nào thì Long Hạo không biết, mỗi lần vào đó hắn đều không dám hỏi nhiều.

Khỏe miệng Quân Mặc Thần như có như không giương lên, không quá rõ ràng, nhưng cũng không thể bắt được.

Đang nói chuyện, thì Vân Thanh Nhiễm đã trở lại.

Vân Thanh Nhiễm cũng không chạy loạn khắp nơi, nàng chẳng qua là đi xem xét tình huống ở hiện trường, tính xem xác suất nàng và tên ma ôm này thành công chuẩn đi là bao nhiêu.

Nếu muốn hỏi vì sao Vân Thanh Nhiễm lại vì Quân Mặc Thần mà khẩn trương như vậy, Vân Thanh Nhiễm trả lời là: người nhà người sinh bệnh người không khẩn trương à? Nàng đã tính toán đối xử với tên nam nhân bệnh tật đi đứng không vững kia như con mình, mặc dù là đứa nhỏ “xấu xa” đầy một bụng.

“Khụ khụ khụ... Nương tử, nàng đã trở lại, có đói bụng không?” Quân Mặc Thần mặt mũi mở miệng, vấn đề hỏi ra lại rất không hợp tình cảnh.

“Nếu ta nói đã đói bụng, người định để cho ta ăn cái gì đó à?”

Một hắn ngồi trên xác người chết còn nhân hạ thoai mái hỏi nàng muốn ăn gì.

“Khụ khụ khụ... Nếu đói bụng, thì chuẩn bị đi ăn một bữa thật ngon đi.”

“Nương tử, có thể đưa cây trầm trên người nàng cho ta được không?” Quân Mặc Thần vươn tay hỏi Vân Thanh Nhiễm cây trầm ngọc bích nàng thường đeo trên đầu.

“Người lấy nó làm gì?” Vân Thanh Nhiễm đưa tay lấy cây trầm từ trong lòng ra, đây là cây trầm mà ca ca tặng nàng, sau khi đổi nam trang thì cắt nó vào trong ngực.

“Mượn dùng một chút.” Quân Mặc Thần cầm cây trầm từ trên tay Vân Thanh Nhiễm, nhìn ngắm, “Thật sự rất tao nhã, nếu mà bị hỏng, ta sợ là không bồi thường nổi.”

Bồi thường không nổi không phải do giá trị của cây trầm, mà là ý nghĩa mà nó đại biểu, đây là một phần chúc phúc duy nhất mà Vân Thanh Nhiễm nhận được trong ngày đại hôn của nàng và Quân Mặc Thần, là chúc phúc đến từ ca ca nàng.

“Long Hạo huynh đệ, phiền người đưa cung tên trên lưng người cho ta.” Sau khi Quân Mặc Thần cầm lấy cây trầm lại mượn Long Hạo cung tên.

“Người muốn làm gì?” Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, sao lại cảm thấy việc mà Quân Mặc Thần muốn làm sẽ không phải là chuyện gì tốt nhỉ?

Quân Mặc Thần cười yếu ớt, không nói chuyện, chỉ tiện tay nhặt một thanh chủy thủ một phen, ở trên thân tên khắc một hàng chữ, hắn thần bí bí, lấy tay che đi, không để cho người khác nhìn thấy hắn đang khắc chữ gì trên thân tên.

Sau đó, Quân Mặc Thần lại lấy một cái dây lưng màu trắng bằng tơ lụa ra, động tác không nhanh không chậm buộc cây trầm lên trên thân tên, quần từng

vòng từng vòng, cột thân tên và cây trâm lại với nhau.

Cuối cùng, cây trâm chỉ chừa ra đầu và đuôi là còn nhìn thấy được, ở giữa đều bị tơ lụa màu trắng bao bọc chặt.

Tên lên dây, Quân Mặc Thần hướng về phía triền núi xa xa, chậm rãi kéo cung, người bị ngắm trúng chính là Vân Từ Hy.

“Người điên rồi sao?” Long Hạo nhìn không được nói, “Người đừng nói với ta là người định dùng cung tên bắn Khinh Hồng công tử ở trước mặt nhá?”

Từ nơi này đến đại quân trên sườn núi phía đối diện, ít nhất cũng hơn ba trăm bước rồi?

“Cho dù có cột cây trâm lên, cung tên vẫn là cung tên.” Trần Thiếu Nguyên vừa rồi cô ý lưu ý đến cây trâm mà Quân Mặc Thần buộc lên trên thân tên, không có gì đặc biệt, không biết vì sao hắn phải buộc một món trang sức mà nữ nhân hay dùng lên trên mũi tên nhọn.

Vân Thanh Nhiễm không nói chuyện, trầm nghĩ, nếu hắn thật sự bắn được, nàng phải xem xét lại câu “Nhìn người thế này phỏng chừng cũng không thủ được nữ nhân” mà nàng từng nói kia.

“Xuyt... Đùng ầm ỹ.” Quân Mặc Thần khoan thai nở nụ cười, nhìn thoáng qua ánh mắt đang xem kịch vui của Vân Thanh Nhiễm. Sau đó quay mắt lại tiếp tục nhắm đến Vân Từ Hy đang ở sườn núi phía đối diện...

“Oành——”

Trong khoảnh khắc khi tên rời cung, cung gãy, dây đứt.

Quân Mặc Thần cúi đầu nhìn cây cung hỏng trong tay, sau đó trả nó lại cho Long Hạo.

“Không phải chứ, cây cung này dường như vẫn còn mới, người lại có thể chỉ dùng một lần đã phá nó hỏng luôn rồi?” Long Hạo nhỏ giọng than thở một câu, “Thiếu Nguyên, đem cái của người cho ta...”

“Thiếu Nguyên?” Trần Thiếu Nguyên không để ý đến hắn, Long Hạo nhìn theo ánh mắt của Trần Thiếu Nguyên, Vân Từ Hy vẫn hoàn hảo đứng ở nơi đó, không có chuyện gì xảy ra... không đúng... mũi tên kia! Mũi tên buộc cây trâm đó bắn xuyên qua rồi, mặc dù vị trí có hơi trật một chút, không bắn trúng Vân Từ Hy, mà bắn trúng thân cây bên cạnh hắn ta, còn là kiên định có lực bắn về phía trước.

Long Hạo mở trừng hai mắt thật lớn, kinh ngạc phát hiện nam nhân ngay cả đi đường cũng thờ gấp ở bên cạnh hắn đây, thế nhưng bắn được tên đi xa như vậy? Lại còn chỉ trật một chút!

“Khụ khụ khụ... khụ khụ...” Quân Mặc Thần lại ngồi trở về.

Vân Thanh Nhiễm quyết định thu hồi câu nói kia.

Vân Từ Hy ở bên kia, thời điểm mũi tên bay tới hắn đã nhận ra, nhưng trong khoảnh khắc mũi tên đến gần, hắn phát hiện mũi tên không phải là nhắm vào hắn, cho nên không động.

Lúc mũi tên cắm vào thân cây bên cạnh, hắn thấy được thứ được cột trên thân tên, lập tức trái tim co rút một cái.

Vươn tay gỡ cây trâm ra, là cây trâm hắn đưa cho Thanh Nhiễm.

Lại nhìn thoáng qua mũi tên trên tay, ánh mắt Vân Từ Hy thay đổi, sau đó nở nụ cười.

“Truyền lệnh xuống, lui binh.” Vân Từ Hy bỗng nhiên hạ lệnh.

Vân Từ Hy lui binh!

“Sao lại thế này? Sao lại lui binh rồi? Vậy không còn đánh nữa à?” Long Hạo choáng váng nhìn về phía Trần Thiếu Nguyên bên cạnh hắn.

“Đừng nhìn ta, ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì.” Trần Thiếu Nguyên lại nhìn hai người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, hai người này rốt cục là thần thánh phương nào? Mục đích của bọn họ là gì? Trực giác nói cho Trần Thiếu Nguyên biết, Vân Từ Hy lui binh có liên quan tới mũi tên vừa rồi tên ma óm này bắn đi.

Vân Từ Hy đột nhiên lui binh cũng không khiến cho tất cả yên tĩnh trở lại, ngược lại làm cho mọi người lâm vào cảm giác khủng hoảng không biết tên, vừa rồi còn có thể trông thấy Vân Từ Hy, ngược lại còn an tâm một chút, giờ không nhìn thấy, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra tình huống gì, trái lại càng thêm áp lực.

Khó chịu hơn cái chết, chính là chờ đợi tử vong.

Trợ thủ đắc lực Hách Trường Đức của Ký Bắc vương, người phụ trách cao nhất ở nơi này, sau khi biết Vân Từ Hy lui binh cũng không thả lỏng.

Vân Từ Hy đang muốn xướng vờ kịch gì đây? Vì sao lại đột nhiên lui quân? Hắn ta rốt cuộc muốn làm cái gì?

Hách Trường Đức không bởi vì Vân Từ Hy là một văn bối mới chỉ hơn hai mươi tuổi mà coi thường hắn, một nam nhân có thể chống lại danh tướng của Bắc Yên quốc sao có thể là một đối thủ dễ dàng đối phó cho được?

Hách Trường Đức càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

“Truyền lệnh xuống, trừ những người giám thị, để những người còn lại ở thủy lao ra đợi lệnh!” Sau khi Hách Trường Đức cân nhắc xong, quyết định tiên hạ thủ vi cường, so với việc ở nơi này suy đoán xem bước tiếp theo Vân Từ Hy sẽ làm như thế nào, chẳng bằng hóa bị động thành chủ động, đối thủ thành công!

Bọn họ nhất định không thể nghĩ ra, lúc vương gia đem phần binh lực Ký Bắc quân đóng ở nơi này đã suy nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, tuy địa hình nơi này dễ thủ khó công, nhưng cũng có một khuyết điểm rất lớn, một khi lối ra bị cường binh phá hỏng, bọn họ muốn rời đi cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vì thế sau khi vương gia sai người tạo ra thủy lao xong, lại tạo ra thông đạo bí mật để đi ra ngoài từ nơi này.

Lợi dụng suối nước ngầm vốn có ở nơi này, làm trọn ba năm, trên nền móng nước suối vốn có dưới mặt đất đã thông rất nhiều chỗ nham bích, cuối cùng hoàn thành thông đạo từ thủy lao đến sông Cảnh Long, thông đạo cũng đủ cho năm đến bảy người đồng thời đi ở bên trong, có thể dời binh lực rất nhanh.

Vì thế lúc bọn hắn cho binh lính tiến hành thao luyện, còn đặc biệt huấn luyện họ khả năng lặn ở trong nước, chính là vì có thể dời đi khi gặp phải tình huống đặc thù.

Nếu chuyện của vương gia đã bại lộ, cũng không còn gì đáng bận tâm, dưới tình huống như này nên áp dụng thủ đoạn đặc biệt!

Gừng càng già càng cay, cho dù là Vân Từ Hy đến thì thế nào, hắn ta nhất định không thể nào tưởng tượng được vương gia đã sớm có chuẩn bị!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Thôi Đi, Người Vẫn Cứ Ghét Bỏ Ta Đi!

Tập hợp ở thủy lao?

Từ đầu, ngoại trừ vài vị trưởng quan thì không có ai biết vì sao vào lúc này lại muốn hạ một đạo mệnh lệnh như vậy, các vị tướng sĩ cũng chỉ ngoan ngoãn nghe theo mà thôi, đến đến khi có người lặn xuống thủy lao lại không đi lên nữa, mọi người mới hiểu ra.

Nhận thức này đối với mọi người mà nói không thể nghi ngờ là một tin tốt lành, vương gia quả nhiên anh minh thần võ, có thể tính đến bước này!

Vốn là, khi đối mặt với Vân Từ Hy, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi sợ hãi, dù gì cũng là một trận chiến, có ai nguyện ý đi nạp mạng chứ? Lúc bọn họ nhập ngũ còn tưởng đây là thời thái bình thịnh thế, sau khi bọn họ nhập ngũ cũng chỉ chịu chút đau khổ mà thôi, chưa từng nghĩ đến việc sẽ gặp phải trường hợp như này!

Nói không hoảng hốt, là giả, nói có hoảng loạn, lại không thể nói ra, bằng không tánh mạng khó giữ, quá nhiều lòng quân chính là tử tội.

Binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh vào giờ phút này hành động hết sức nhanh chóng, không đến một canh giờ, cũng chính là hai tiếng, phần lớn binh lính đều đã rút lui thông qua mật đạo dưới thủy lao.

Hách Trường Đức lại không đi, ngoài ra còn có một phần binh sĩ thủ vệ còn chưa rút lui đang canh giữ ở bên ngoài, chỉ cần có một biến động nhỏ sẽ thổi kèn lệnh tiến vào trạng thái khẩn cấp đề phòng.

“Ngoại trừ thủ vệ ra còn có người không bỏ chạy à?” Hách Trường Đức hỏi tướng sĩ bên cạnh.

“Lúc này đã thông báo xuống, vì chuyện tối qua, tạm thời không thể bảo đảm chắc chắn nhân số, nhưng hắn là đều đã rời khỏi rồi.”

“Được rồi. Chúng ta cũng đi thôi.”

“Nhưng... tướng quân, vậy còn... thủ vệ...”

“Không cần phải quan tâm đến bọn họ, bảo toàn được đa số là được rồi.”

Đối với Hách Trường Đức, lựa chọn lần này chẳng khác nào thần lẩn đuôi chạy trốn, hắn muốn dẫn phần lớn người đi trợ giúp vương gia, về phần số

ít người kia thì dùng để che dấu, mặc kệ có thể che dấu bao lâu, có thể kéo dài nhất thời thì nhất thời, so với mưu đồ bá nghiệp của vương gia, thì tánh mạng của mấy người kia có đáng là gì?

Vị phó quan bên người hấn cúi thấp đầu, không dám phản bác, quả thực, so với mưu đồ bá nghiệp to lớn của vương gia, thì tánh mạng của mấy người kia căn bản không đáng để nhắc tới.

Hách Trường Đức nói xong cũng nhún người nhảy vào trong nước, thông qua mật đạo dưới thủy lao lặn ra bên ngoài, vì mật đạo ở dưới nước, lại là tạo dựng lên dựa trên thông đạo của nước suối ngầm vốn có, dưới lòng đất căn bản không có một tia sáng, hoàn toàn chỉ có thể lặn mò tiến về phía trước, cũng may mật đạo không có cửa phân nhánh, một đường thông đến cuối.

Dần dần, có một ít ánh sáng, ánh sáng trên đỉnh đầu, chứng minh hấn đã rời khỏi mật đạo đi tới đáy sông Cảnh Long.

“Ào ——”

Hách Trường Đức trôi lên khỏi mặt nước, vừa mới hít thở không khí mới mẻ, mấy cây trường thương đã gác trên cổ của hấn.

Hách Trường Đức ngẩn ra, hiển nhiên là không đoán được sẽ gặp phải tình huống này.

Hấn ngẩng đầu, thấy Vân Từ Hy cười ngửa trên bờ.

Nhìn Vân Từ Hy, Hách Trường Đức giống như bị sét đánh giữa trời quang.

“Ngươi, làm sao có thể...?”

Tại sao Vân Từ Hy lại ở đây? Làm sao hấn ta biết được chuyện này, trước đó đã chờ ở đây đợi hấn tự chui đầu vào lưới? Hấn bị Vân Từ Hy bắt rồi, vậy những binh lính đi trước hấn có phải cũng bị bắt rồi không?

Nhận thức này khiến Hách Trường Đức quên đi việc mình còn đang ở trong nước, quên luôn việc phải bơi.

Trong lúc hấn hoảng hốt đã bị người kéo lên bờ, đương nhiên, vị phó quan đi cùng với hấn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Vi sao? Vi sao ngươi lại biết có mật đạo này?” Hách Trường Đức nằm mơ cũng không ngờ mình cứ như vậy mà bị bắt! Vốn tưởng rằng thông đạo sẽ gây bất ngờ, sẽ thành nét bút hồng lớn nhất của bọn họ, nếu dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, Vân Từ Hy chưa chắc đã có thể đánh hạ được bọn họ trong thời gian ngắn, nhưng hiện tại, Vân Từ Hy ôm cây đợi thỏ, không tốn nhiều khí lực đã có thể bắt sống được bọn họ!

Vì mật đạo vốn hạn chế phạm vi, nên binh lính đều lục tục lần lượt đi lên, Vân Từ Hy chỉ cần sắp xếp cho mọi người ở bờ sông chờ “đánh bắt” là được, quả thực so với bắt cá còn thoải mái hơn!

“Hách Trường Đức, lần này không phải ngươi thua ở trên tay ta, mà là một người khác.” Vân Từ Hy mỉm cười nói, nói thật hấn rất bất ngờ, không ngờ Quân Mặc Thần và Thanh Nhiễm sẽ trà trộn vào bên trong, cũng không ngờ Quân Mặc Thần lại biết chuyện mật đạo.

Quân Mặc Thần dùng cây trâm chứng tỏ thân phận, lại báo cho hấn biết chuyện mật đạo, sau đó Vân Từ Hy cho lui binh, đấu với Hách Trường Đức một trận chiến tâm lý.

Vân Từ Hy thu binh, cho Hách Trường Đức thời gian suy nghĩ, cũng tạo cho hấn ta áp lực vô hình.

Hiện tại trong tình huống này, đối với Hách Trường Đức mà nói là bị chịu dây vô, huống chi hấn ta còn muốn đi trợ giúp ân sư Hách Vu Thiên của hấn, kết quả hấn ta thật sự lựa chọn bí mật rút đi, muốn diễn không thành kẻ cho Vân Từ Hy xem, chỉ tiếc không thành kẻ nhất định không diễn được rồi.

Lần này mệnh lệnh mà hoàng thượng hạ đối với Vân Từ Hy mà nói là vô cùng nan giải, khó giải quyết ở chỗ hấn phải đối phó không phải là quân địch, mà là con dân của hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ, những binh lính này đa phần đều tưởng mình là binh lính của hoàng triều Thịnh Vinh, Vân Từ Hy không muốn tổn thương bọn họ, nên ngay từ đầu Vân Từ Hy chỉ đánh trận thăm dò, không thật sự động binh, không muốn máu chảy thành sông, bởi vì những giọt máu này đều là máu của con dân hoàng triều Thịnh Vinh. Việc này cùng lúc hấn chiến đấu với Bắc Yên là không giống nhau.

“Một người khác? Ngươi nói ai?” Hách Trường Đức không hiểu rõ lời nói của Vân Từ Hy, trừ Vân Từ Hy, còn có thể là ai?

Vân Từ Hy không trả lời vấn đề của Hách Trường Đức, có lẽ Hách Trường Đức hay Hách Vu Thiên đều sẽ không nghĩ tới, quân đội của bọn họ sẽ bị hủy bởi một người bệnh mà ai cũng không để trong lòng.

“Đẫn Hách Trường Đức đi. Những người còn lại đi theo ta.” Sau khi Vân Từ Hy bắt được Hách Trường Đức xong thì muốn quay lại đoạt lấy cứ điểm quan trọng được xưng là “không thành” kia, nơi đó còn có Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, hấn muốn đi đón hai người bọn họ.

Dù chưa phải nơi nguy hiểm, nhưng tình huống này, Vân Từ Hy không cần tiêu phí nhiều khí lực đã có thể tóm gọn nó.

★

Những người khác đều rời khỏi thủy lao, Vân Thanh Nhiễm bọn họ vẫn ở trong doanh trường.

Vân Thanh Nhiễm để Quân Mặc Thần gối lên chân mình, cho hân chút ấm áp của nàng, nàng ngắm nhìn nam nhân trong lòng mình, thật yếu ớt, yếu ớt giống như đứa trẻ mới sinh. Dù nhìn hân từ góc độ nào, Quân Mặc Thần cũng giống như người ngoài trần thế, sạch sẽ như vậy, tinh khiết đến thế, không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào.

Quân Mặc Thần hiện tại không phải không muốn cử động, mà là không động được, thân thể hân... gần như đã đến cực hạn rồi, hôm qua mới phát bệnh, hôm nay lại dùng nội lực bắn mũi tên kia, thân thể của hân không gánh vác nổi rồi, hân biết, nhưng hân vẫn làm.

“Suy nghĩ gì đấy?” Giọng nói của Quân Mặc Thần rất nhẹ, nhỏ như tiếng muỗi, hơi khàn, hân cực kỳ suy yếu nâng mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm, vươn tay muốn vuốt ve mặt nàng.

Bàn tay hân giờ lên vô cùng mảnh mai, mỗi một đốt ngón tay đều rất rõ ràng, tay hân còn khê run, đó là vì cả người hân đều đang phát run.

Khi Quân Mặc Thần dụng tâm, tất nhiên sẽ dùng toàn lực ứng phó, thậm chí không để ý đến thân thể của mình. Thân thể hân, vốn đã yếu ớt, hân còn không quan tâm. Đường như chỉ cần lúc hân còn sống tốt với người mà hân quan tâm nhất, vậy là đủ, về phần bản thân sẽ thế nào, đều không quan trọng. Không phải hân đang phá hoại thân thể mình, mà là có nhiều việc đối với hân mà nói còn quan trọng hơn so với tánh mạng hân.

“Đang nghỉ hiện tại thân thể của ngươi đã hỏng đến tình trạng gì rồi.”

“Sao không trực tiếp hỏi ta?” Quân Mặc Thần biết Vân Thanh Nhiễm rất quan tâm đến thân thể mình, tuy nàng không bức thiết biểu hiện ra ngoài. Nàng là một người sẽ không viết sự quan tâm lo lắng của mình lên mặt, nhưng Quân Mặc Thần có thể từ hành động của nàng cảm giác ra được.

“Ta không cảm thấy sau khi hỏi ngươi, từ trong miệng ngươi sẽ nghe được một câu trả lời chính xác chân thật, ngươi, che giấu rất giỏi.”

Quân Mặc Thần không thể phản bác lời của Vân Thanh Nhiễm, nhưng còn bản thân nàng? Làm sao để nàng bộc lộ ra chứ? Hân cũng muốn đọc hiểu tâm tư của nàng. Trái tim mình không biết tại sao lại rơi trên người nàng, cũng không biết khi nào thì nàng mới có thể giao trái tim mình cho hân, hân là một người tham lam, hân muốn giữ lấy nàng, cho dù chỉ một khắc cũng được, hân muốn khắc vào trong lòng nàng tầng tầng lớp lớp dấu vết, cho dù là mười năm hai mươi năm cũng sẽ không biến mất, đợi đến khi tóc nàng trắng xoá, vẫn sẽ nhớ đến hân.

“Nuơng tử, kể chuyện xưa cho ta nghe đi?” Quân Mặc Thần đột nhiên yêu cầu Vân Thanh Nhiễm.

Hai mắt hân nhắm lại, có mấy phần mệt mỏi.

“Ta không biết.”

“Kể chuyện không phải tử nhỏ đã biết, luyện nhiều sẽ biết thôi.” Quân Mặc Thần dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm.

“Thực sự không biết.”

“Có kể một chút thôi, cứ coi như giết thời gian trước khi ca ca nàng đến đây đi.” Quân Mặc Thần đơn thuần chỉ muốn nghe giọng nói của Vân Thanh Nhiễm.

Kể chuyện xưa à? Vân Thanh Nhiễm chưa từng kể cho người khác, trong đầu nàng cũng không có chuyện gì để kể.

“Nói trước, ta chỉ thử kể một chút thôi, nghe không hay cũng không được oán ta.” Trước khi kể Vân Thanh Nhiễm nhắc nhở Quân Mặc Thần trước.

“Ừ...” Quân Mặc Thần ừ một tiếng rất nhẹ, giống như sắp ngủ thiếp đi.

“Có một tiểu cô nương họ Nghiêm, lúc sinh ra không ai phát hiện cô bé có điểm gì khác biệt, thoát nhìn rất khỏe mạnh, cô bé sinh ra trong một gia đình bình thường, trong nhà không quá giàu có, nhưng cũng có thể sống qua ngày.”

“Nhưng cô bé đó có thể nhìn thấy thứ mà người khác không nhìn thấy được, trước giờ cô bé cũng không biết bản thân mình khác thường, cô bé cho rằng mình và những đứa trẻ khác giống nhau.”

“Cho nên, sau khi cô bé biết nói chuyện, cô bé hưng phấn hoa chân múa tay nói cho cha mẹ của mình biết những thứ mình nhìn thấy, lúc đầu cha mẹ cô bé cho rằng trẻ con hồ ngôn loạn ngữ, không bao lâu lại phát hiện cô bé khác biệt, bọn họ rất sợ hãi, thậm chí không dám đến gần cô bé.”

“Cứ như vậy trôi qua nửa tháng, cha mẹ cô bé rốt cuộc cũng không thể chịu được việc mình sống cùng một đứa trẻ như vậy, nên đã lén đưa cô bé đi, sau nhiều lần qua tay nhiều người thì cô bé được một vị lão tiên sinh nhận nuôi, lão tiên sinh chưa từng thành thân, vẫn luôn là một người độc thân, không có con, sau khi nhận nuôi cô bé đã coi cô bé như cháu gái mà đối đãi, cũng rất thương cô bé, cô bé rất hạnh phúc.”

“Nhưng không bao lâu, lão nhân gia cũng đã phát hiện cô bé không giống người thường, khác với những cô bé được cha mẹ sinh ra, lão nhân bán cô bé đi, đòi lấy một khoản thù lao không nhỏ, sau đó trở về, ông ta dùng khoản thù lao này nuôi dưỡng đứa nhỏ khác, mua cho chính mình những đồ mà trước giờ luôn muốn mua, cũng vui mừng vì vận may của chính mình.”

“Cô bé bị bán cho một tổ chức, bọn họ cần những người đặc biệt như vậy làm việc cho bọn họ. Rất nhiều năm sau, cô bé tình cờ gặp lại cha mẹ mình, từ nhỏ cô bé đã có trí nhớ rất tốt, cô bé nhớ rõ cha mẹ mình, bên cạnh cha mẹ mình còn có một đứa nhỏ xinh xắn đáng yêu, là đệ đệ của cô bé, bọn họ một nhà ba người sống chung với nhau, rất vui vẻ.”

Tiếng Vân Thanh Nhiễm đến đây thì ngừng lại. Một lúc lâu sau Quân Mặc Thần cũng không đáp lại, không biết có phải vì Vân Thanh Nhiễm kể chuyện quá nhảm chán hay không.

“Nương tử.”

“Hà?”

“Khụ khụ khụ... nàng không có thiên phú kể chuyện xư.” Quân Mặc Thần cho Vân Thanh Nhiễm một nhận xét khách quan.

“Ta đã nói ta chưa từng kể.” Là chính hấn mãnh liệt yêu cầu, nàng mới miễn cưỡng kể, nàng đã nói với hấn là đừng ôm lấy kỳ vọng quá lớn vào nàng.

“Xem ra cần phải luyện tập nhiều hơn! Khụ khụ khụ... nương tử yên tâm, ta sẽ không ghét bỏ vì nàng kể khó nghe bao nhiêu đâu, sẽ rèn luyện cùng nàng.”

“Thôi đi, nguoi vẫn cứ ghét bỏ ta đi.”

“...”

“A a a a...”

Một tiếng hét cao ngất “tê tâm liệt phế” vang lên, lại không phải tiếng của Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần, lúc này bên trong doanh trường cũng không phải chỉ có hai người Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần.

Hai tay Long Hạo ôm đầu, bộ dạng muốn suy sụp: “Ta làm sai cái gì chứ, ta cái gì cũng chưa làm, sao lại trở thành tù binh rồi?”

Càng nghĩ càng cảm thấy mình đáng thương, một trận lửa không hiểu ra sao cả, mặc danh kỳ diệu bị một đôi phu thê không biết ở đâu bắt được, sau đó lại không hiểu ra sao trở thành phản quân, cuối cùng cũng không hiểu ra sao lại thành tù binh.

Chỉ một ngày một đêm, nhân sinh của hấn đã trở nên không còn chút màu sắc nào.

Tù binh, đây là một từ mà ngay cả nghĩ hấn cũng chưa từng nghĩ tới.

Trần Thiếu Nguyên vỗ vai Long Hạo, trên mặt tràn đầy vẻ chua xót, xác thực, hết thấy biến cố đều xảy đến quá đột ngột.

“Thiếu Nguyên, làm tù binh sẽ thế nào? Tội danh phản đồ có nghiêm trọng không? Sẽ bị xử tử à?” Long Hạo nghiêm túc nhìn Trần Thiếu Nguyên, ắn nhãn phân chua xót trong lòng.

Trần Thiếu Nguyên trầm mặc, hấn không có cách nào trả lời vấn đề của Long Hạo, kết quả này, không chắc bọn hấn đã thừa nhận được.

Hai người lâm vào trong đau thương, ngay cả hai người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm cũng bị bọn họ quên đi, dù hai người họ tha cho bọn hấn, bọn hấn cũng vẫn sẽ bị bắt làm tù binh...

Đúng lúc này, rèm doanh trường bị người ta vén lên, hai người đồng loạt nhìn ra bên ngoài, bên ngoài đứng đầy người, nhưng đều là người của Cẩm Y Hầu Vân Từ Hy, mà không phải là chiến hữu của bọn hấn.

Sau đó, bọn hấn thấy được Vân Từ Hy, thấy hấn chậm rãi đi vào trong doanh trường.

“Chết thì chết!” Long Hạo cam chịu số phận, chẳng qua cũng chỉ là một chữ chết, còn có thể thế nào!

Trần Thiếu Nguyên theo bản năng nắm tay Long Hạo, cũng biết lần này mình và Long Hạo xem như xong rồi.

Vân Từ Hy càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Khi Vân Từ Hy đi đến trước mặt hai người, Long Hạo dứt khoát nhắm hai mắt lại, không ngờ tới miệng quạ đen của hấn nói trúng rồi, lần này an ủi duy nhất của hấn và Trần Thiếu Nguyên chính là hai người có thể chết cùng với nhau.

Một giây trôi qua, hai giây, mười giây...

Đau đớn và cái chết trong dự đoán đều không đến, Long Hạo buồn bực mở mắt, chỉ thấy Vân Từ Hy đã lướt qua hấn và Trần Thiếu Nguyên đi về hướng hai người khác trong doanh trường.

Vân Từ Hy nhìn hai người, bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Thanh Nhiễm, tuy lần này muội và thể tử giúp được đại ân, nhưng ca ca không ủng hộ hành động của muội, quá nguy hiểm, nếu bị thương thì làm thế nào?” Vân Từ Hy sợ Vân Thanh Nhiễm bị thương tổn, mặc dù sự thật chứng minh bọn họ làm như vậy vô cùng có hiệu quả, nhưng Vân Từ Hy không hy vọng hiệu quả này được xây dựng trên sự mạo hiểm của Vân Thanh Nhiễm.

Kỳ thực đã bị thương, chẳng qua Vân Thanh Nhiễm đã thay đổi quần áo, nên không nhìn thấy miệng vết thương thôi.

“Ca ca, trước hết để cho người sắp xếp một chút, muội và thể tử gia rời khỏi nơi này trước, thân thể hấn không tốt, cần phải uống thuốc.”

“Được.” Vân Từ Hy gạt đầu, hần nhìn sắc mặt Quân Mặc Thần, hơi thở của hắn ta so với lúc bình thường lại mỏng manh đi không ít, mũi tên bắn này dường như do hắn ta bắn ra, hắn ta tuy có một thân võ nghệ hơn người, nhưng lại không có thân thể để phát huy.

Cuộc đối thoại khiến Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên mơ hồ.

Bọn họ vừa mới nghe được từ “ca ca”... dường như còn nghe được từ “thể tử gia”.

Vân Từ Hy và nữ nhân của đôi phu thê bắt cóc bọn họ là... huynh muội?

Mà người nam nhân kia lại là thể tử gia?

Hai người cần một chút thời gian để tiêu hóa việc này.

“Hầu gia, hai người này xử lý thế nào?” Một tướng sĩ tiến lên hỏi Vân Từ Hy về việc xử lý Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên, có cần phải bắt giam trước chờ sự tình kết thúc giống những người khác không.

“Hai người này là người của ta.” Vân Thanh Nhiễm nói.

“Là người của Thanh Nhiễm, không cần giam giữ.” Vân Từ Hy đặc xá cho Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên.

“Vâng, Hầu gia.”

Đối với Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên mà nói, hạnh phúc tới quá đột ngột, một khắc trước, bọn họ còn tưởng rằng mình sắp chết chắc rồi, sau khi gặp liên tiếp biến cố khiến người ta không kịp trở tay nhân sinh rơi xuống đáy cốc, nhưng một khắc sau lại được nghênh đón ánh sáng mặt trời, chói mắt đến nỗi hai người bọn họ suýt không mở mắt ra được.

“Ngài, ngài là muội muội của Cẩm Y Hầu?” Long Hạo đứng thẳng người, thật vất vả mới hỏi được Vân Thanh Nhiễm một vấn đề.

Trong khoảng thời gian hai năm ở nơi này gần như đã ngăn cách với bên ngoài, những võ tướng mà triều đình phong trong hai năm này trái lại cũng có nghe qua, về việc thành thân của các tiểu thư hẳn lại không được nghe nói. Những việc được nghe đều dừng lại ở hai năm trước.

Muội muội của Cẩm Y Hầu, bọn họ đại khái có nghe nói qua, Vân phủ có tổng cộng ba vị tiểu thư, năm hắn nhập ngũ, Đại tiểu thư vào cung làm phi tử, không thể nào là vị trước mắt đây, Nhị tiểu thư đã sớm bị điên rồi, nên càng không có khả năng, vậy còn lại cũng chỉ có Tam tiểu thư của Vân phủ.

Thì ra nàng đã xuất giá, gả cho một thể tử, chỉ không biết là thể tử của Vương phủ nào, thậm chí có một thân bản lĩnh như vậy. Dù sao khẳng định sẽ không phải là người ở phủ Trần Nam vương, người đó cũng không biết là còn sống hay không, nói không chừng đã sớm chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hấn Động Tâm Với Nàng?

Đối mặt với biểu tình như nuốt phải ruồi của Long Hạo, Vân Thanh Nhiễm cũng không giải thích.

“Đúng rồi ca ca, tay huynh...” Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn tay Vân Từ Hy, lại thấy nơi đó vẫn là một mảng màu đen, thuốc “Hắc mỗ mỗ” này tuy không độc, nhưng màu đen nơi lòng bàn tay của Vân Từ Hy thoát nhìn rất dọa người.

“Theo như lời của Mộ Dung công tử, không có độc, không đáng ngại.” Vân Từ Hy vươn tay đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, để nàng thấy rõ hơn, tin rằng tay hắn thật sự không sao.

Vân Thanh Nhiễm nhìn tay Vân Từ Hy, trong lòng nghi hoặc, vì sao lần này hoàng thượng muốn huynh ấy dẫn binh, việc tay huynh ấy không có độc chỉ có mấy người bọn họ biết, hoàng thượng lẽ ra phải không biết.

Dưới tình huống này, theo lý thì không nên để Vân Từ Hy dẫn binh, cho dù là cần dùng người, cũng không đến mức để cho một người bệnh ra trận.

Vân Từ Hy đại khái cũng đoán được nghi vấn của Vân Thanh Nhiễm, hắn và Vân Thanh Nhiễm giống nhau, đều có cùng nghi hoặc: “Lúc nhận được thánh chỉ của hoàng thượng huynh cũng nghi ngờ, sau đó tiến cung gặp hoàng thượng, từ trong lời nói của hoàng thượng nghe ra được hoàng thượng biết huynh vẫn chưa thật sự trúng độc, ngược lại còn trấn an huynh không cần lo lắng tay mình. Chuyện tay huynh vẫn chưa thật sự trúng độc trừ những người có mặt ở đó, thì chỉ có phụ thân và mẫu thân biết, không biết hoàng thượng làm thế nào mà biết được.”

Vân Từ Hy không gạt Vân Viễn Hằng chuyện tay hấn, là một người con, thì không nên làm cho cha mẹ lo lắng cho mình.

Nghe vậy, trong lòng Vân Thanh Nhiễm thở dài một hơi, như vậy đã giải thích rõ ràng, ca ca nói cho phụ thân, như vậy thì phụ thân dĩ nhiên sẽ tìm mọi cách để hoàng thượng biết huynh ấy không có chuyện gì, để cho huynh ấy được nắm giữ binh quyền.

Vân Từ Hy phải trở về trợ giúp Quân Vô Ý, nên không tiện ở lâu, sau khi cùng Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần vào thành thì tách ra. Sự việc nơi này so với dự tính của Vân Từ Hy còn thuận lợi hơn, hấn vốn đã chuẩn bị đề tác chiến trong thời gian dài, đương nhiên mọi chuyện thuận lợi thế này thì không thể bỏ qua công lao của Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

Long Hạo cùng Trần Thiếu Nguyên cảm giác mình đã đi dạo một vòng dưới địa phủ, sau đó lại trở về trần gian tràn ngập ánh mặt trời.

Hai người vì Vân Thanh Nhiễm mới được đặc xá, nên không cùng đại quân của Vân Từ Hy vào thành, mà hộ tống Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đi về hướng Từ Vân tự.

Long Hạo đi ở phía sau, trong lúc rảnh rỗi bắt chuyện với thị vệ bên cạnh: “Ta nói này, trong xe ngựa đằng trước kia là thế tử gia của vương phủ nào vậy?”

Long Hạo suy nghĩ nửa ngày, cũng không đoán ra được đối phương rốt cuộc là thế tử gia của vương phủ nào.

“Phủ Trần Nam vương.”

“Ồ, phủ Trần Nam vương...” Long Hạo thì thảo lặp lại một lần: “Người nói cái gì? Phủ Trần Nam vương? Đó không phải là một tên bệnh...”

Trần Thiếu Nguyên vội vàng che miệng Long Hạo, ngăn hấn nói ra lời phía sau.

Cũng không nhìn xem hiện tại đang ở trong đội ngũ của ai! Còn muốn cái mạng nhỏ vừa mới nhặt về nữa không hả?

“Ô ô ô...”

Chờ Long Hạo bình tĩnh đủ rồi, Trần Thiếu Nguyên mới buông hấn ra.

“Hô...” Long Hạo thở dài một hơi, thật sự là đòi mạng mà, thiếu chút nữa hấn đã phạm sai lầm lớn rồi, may mà Trần Thiếu Nguyên kịp thời ngăn hấn lại.

Thay đổi âm lượng ban nãy, Long Hạo nhỏ giọng nói: “Không ngờ Tam tiểu thư Vân phủ, đại mỹ nhân kinh thành, lại gả cho thế tử gia của phủ Trần Nam vương, ai...” Một tiếng này, Long Hạo than thở thay Vân Yên Nhiên trong lòng hấn, đại mỹ nhân lại kết duyên với con ma ốm, tuy nói con ma ốm này lớn lên rất đẹp, võ công... ừm bây giờ xem ra vẫn rất mạnh, nhưng mà... dù tốt hơn nữa thì có ích lợi gì, không bao lâu nữa là trở thành một đồng đất vàng rồi.

“Tam tiểu thư Vân phủ hiện đang mang tóc tu hành ở trong tông miếu, mấy ngày trước lại nghe nói nàng ta đã trở nên ngu ngốc rồi, không thể nói chuyện, cũng không biết chăm sóc cho bản thân.” Thị vệ đáp, lại lần nữa khiến Long Hạo bị kinh hách.

“Hả? Tam tiểu thư Vân phủ vào tông miếu? Còn bị ngốc rồi? Vậy, vậy người trong xe ngựa là ai?” Không phải là muội muội của Cẩm Y Hầu à? Trừ Vân Yên Nhiên thì còn có thể là ai?

“Là Nhị tiểu thư Vân phủ.” Thị vệ biết Long Hạo nghĩ sai, nên cải chính.

“Không phải chứ?” Vốn điên lại tốt rồi, vốn tốt thì lại điên? Vân phủ thật đúng là... kỳ diệu mà!

Thế giới này thực kỳ diệu, bệnh điên của tiểu thư điên hết rồi, gả cho thế tử gia sắp vào quan tài, xem ra trong hai năm hấn tham gia quân ngũ, bỏ lỡ không ít chuyện hay nha!

Đoàn người còn chưa đi đến Từ Vân tự, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc rất to, nói thật, tiếng khóc này thật sự rất khó nghe, hơn nữa người khóc còn là một nam nhi bầy thước đường đường.

Người đang trình diễn gào khóc thảm thiết ở Từ Vân tự không ai khác, chính là Quân Kiệt, hấn sờ dĩ khóc thành như vậy, đương nhiên là bởi vì Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, hấn và bọn Thu Ánh ở trên vách núi chờ cho đến hừng đông, lại không chờ được Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần xuất hiện, nên đều cho rằng hai người lành ít dữ nhiều, bọn Thu Ánh lại không chịu buông tha, bảo hấn về Từ Vân tự trước chờ tin, những người khác tiếp tục lưu lại trên vách núi.

Quân Kiệt cứ đợi rồi đợi, vẫn không đợi được Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm xuất hiện, gấp đến độ muốn khóc, còn thực sự khóc ra.

“Quân Kiệt.” Vân Thanh Nhiễm gọi Quân Kiệt một tiếng, Quân Mặc Thần đã trở lại, cần có người thu xếp chuyện tắm rửa, thuốc thang cho hấn, những việc này không thể nghi ngờ Quân Kiệt là người quen thuộc nhất, giờ hấn khóc đến mất hồn như vậy, ai sẽ rửa mặt bón thuốc cho Quân Mặc Thần?

“Lúc đầu ta nên ngăn cản thế tử gia, nên ngăn cản thế tử phi nương nung...” Quân Kiệt vẫn còn đang đắm chìm trong sự bi thương của mình, cũng không thèm nâng mắt nhìn người trước mặt hấn, hấn ngồi ở trên bậc cửa trước chùa, đầu cúi thấp, nước mắt lách tách rơi xuống, rơi lên trên bùn đất, để chết mấy con kiến nhỏ không may đi ngang qua.

“Quân Kiệt?” Vân Thanh Nhiễm lại gọi một tiếng.

“Thế tử gia và thế tử phi nương nương, là ta không tốt, ta nên ngăn cản hai người...”

Quân Kiệt tự trách bản thân không ngăn cản Quân Mặc Thần, cũng không ngăn cả Vân Thanh Nhiễm.

“Quân Kiệt!” Vân Thanh Nhiễm không thể không đề cao tám độ, bằng không hẳn không nghe thấy tiếng gọi của nàng.

“Hu hu u... Nhất định là ta quá tưởng niệm thế tử phi nương nương, nên xuất hiện ảo giác rồi, ta dường như nghe thấy giọng nói của thế tử phi nương nương, có phải ngài đang trách ta, cho nên muốn mang ta đi theo, nương nương, ngài dẫn ta đi cùng đi, ta xuống dưới đó tiếp tục hầu hạ ngài và thế tử gia...” Quân Kiệt vẫn tự mình thương tâm.

Vân Thanh Nhiễm rất hiểu lòng người chuyển chủy thủ qua: “Này, chủy thủ, cầm lấy đi, cắt đứt cổ người, một đao cửa qua, cắt đứt cổ người, là người có thể xuống dưới đó với chúng ta, ngàn lần đừng do dự, nhất định phải độc, biết không?”

Quân Kiệt đang khóc thương tâm, nhìn thấy thanh chủy thủ sáng bạc xuất hiện trước mặt hắn, có chút thất thần, chủy thủ? Tự sát? Chờ đã... người?

Quân Kiệt mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử phi nương nương?” Hắn đã trải qua một đêm dài chờ đợi, thiếu chút nữa đã cho rằng Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đã tạ thế rồi, cho nên giờ phút này nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, khiến hắn có chút khó tin.

“Không phải người nói muốn xuống dưới đó đi theo hai người chúng ta à, còn cần chủy thủ không?” Vân Thanh Nhiễm quơ quơ chủy thủ trên tay.

“Thế tử phi nương nương, người không có việc gì? Người còn sống?” Quân Kiệt ý thức được sự thực này, nhất thời kích động.

“Ta còn sống, gia của các người cũng còn sống, vậy người còn định tiếp tục hầu hạ chúng ta không? Suy nghĩ xong, thì phiền người nhanh chóng chuẩn bị thuốc cho gia của các người, bằng không lát nữa hẳn thật sự đi luôn đấy.”

Quân Kiệt nghe vậy ngẩn ra, sau đó nhìn thấy Quân Mặc Thần ở đằng sau, lúc này Quân Mặc Thần do hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên đỡ, tình hình thoát nhìn rất không ổn, hơi thở của hắn rất mong manh, thoi thóp, khiến Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên đang đỡ hắn vô cùng lo sợ, khiến cánh tay diu dờ Quân Mặc Thần cũng run rẩy, khẩn trương, rất sợ không cẩn thận khiến Quân Mặc Thần ra đi.

Không kịp kích động, Quân Kiệt xoay người chạy vào chùa, chuẩn bị nước thuốc cho Quân Mặc Thần, bởi vì biết Quân Mặc Thần muốn xuống dưới vách núi, mấy thứ này đã sớm được chuẩn bị xong, chỉ chờ Quân Mặc Thần bình an trở về sẽ dùng.

“Quân Kiệt, chờ chút.”

Quân Kiệt vừa muốn chạy vào trong chùa, lại bị một giọng nói suy yếu phía sau gọi lại.

“Cho người về Vương phủ một chuyến, cầm Bạch Ngọc cao đến đây.” Quân Mặc Thần phân phó.

Bạch Ngọc cao là thuốc tốt chữa gân cốt, trong vương phủ có một ít, không nhiều lắm, bọn họ ra bên ngoài, chỉ mang thuốc Quân Mặc Thần thường dùng, đương nhiên sẽ không nhớ mang Bạch Ngọc cao theo.

Quả thật Quân Kiệt rất muốn nói, gia, đến lúc này rồi, không có gì quan trọng hơn thân thể hiện tại của ngài, chuyện bạch ngọc cao cứ để hoãn lại một lúc đi!

“Dạ, gia, lát nữa ta lập tức cho người đi lấy.”

Quân Kiệt vừa trả lời Quân Mặc Thần vừa chạy vào trong chùa, Bạch Ngọc cao thì kệ nó đi, trước tiên bảo trụ được thế tử gia đã rồi nói sau!

Quân Mặc Thần vừa trở về, Từ Vân tự liền trở nên bận rộn, mọi người ồn ào vội vàng nấu nước, chuẩn bị nước thuốc cho Quân Mặc Thần.

Lúc này trong sương phòng ở Từ Vân tự tạm thời bị Quân Mặc Thần trưng dụng đốt than, sưởi toàn bộ căn phòng ấm áp dễ chịu, miễn tư tằm thượng hạng của từng giường được chuyển vào.

Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không giúp được gì, nên không vào trong phòng tham gia náo nhiệt.

“Thế tử phi nương nương, không vào xem thế tử gia à?” Phương trượng Từ Vân tự nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm ngồi ở trong đình viện, cũng không vào phòng với Quân Mặc Thần, nên hỏi nàng.

“Bọn Quân Kiệt thông thạo việc chiếu cố hần thể nào hơn, ta vào đó cũng không giúp được gì.” Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua hương sương phòng, Quân Kiệt và các ám vệ khác đang bận tới mắt tới mày.

Khổ Thiên đại sư không nhanh không chậm ngồi xuống đối diện Vân Thanh Nhiễm: “Lão nạp nghe nói sau khi thế tử phi nương nương biết được thế tử gia xuống vách đá đã đi theo, lão nạp có thể hỏi thế tử phi nương nương một câu không, vì sao lại vội vã xuống đó tìm thế tử gia?”

Vân Thanh Nhiễm không trả lời câu hỏi của Khổ Thiền đại sư ngay, trầm nghĩ, vì sao đại sư lại đột nhiên hỏi nàng vấn đề này, trong mắt người đời, nàng và Quân Mặc Thần là phu thê, mà sự thật cũng là phu thê, nàng lo cho hẳn là một việc cực kỳ bình thường mà.

“Đại sư muốn nói với ta điều gì cứ nói thẳng.” Vân Thanh Nhiễm trực giác Khổ Thiền đại sư có chuyện muốn nói với nàng.

“Thế tử phi nương nương có biết vì sao lần này thế tử gia phải mạo hiểm?” Khổ Thiền đại sư lại hỏi Vân Thanh Nhiễm một vấn đề.

“Việc liên quan đến phụ vương và mẫu phi, thế tử gia không nên mạo hiểm ư?” Theo hiểu biết của Vân Thanh Nhiễm về Quân Mặc Thần hiện nay, hẳn giống như người ngoài trần thế không cần thận roi xuống trần gian, việc triều đình, việc giang hồ, giống như đều không liên quan đến hắn... Trừ chuyện có liên quan đến người hắn quan tâm, còn lại hẳn rất ít khi tiêu phí tâm tư, nhưng nếu phải hao tổn tâm tư, việc hẳn làm, không thua kém bất luận kẻ nào. Vân Thanh Nhiễm không cảm thấy Quân Mặc Thần mạo hiểm vì phụ vương mẫu phi vì phủ Trấn Nam vương có gì không đúng, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm như vậy.

Khổ Thiền đại sư cười lắc đầu: “Thế tử phi nương nương có hứng thú nghe lão nạp kể một câu chuyện, liên quan đến thế tử gia lúc nhỏ chẳng.”

“Kính cẩn lắng nghe.” Nàng vẫn có hứng thú nghe vị Khổ Thiền đại sư nói.

“Năm thế tử gia tám tuổi, đi cùng vương gia vương phi đến Từ Vân tự, thế tử gia khi đó mặc dù chỉ mới tám tuổi, nhìn qua lại thành thực hơn những đứa nhỏ cùng tuổi rất nhiều, thường cùng lão nạp đánh cờ. Có một ngày, vương phi nghe được lời của khách hành hương văng lai, tin máu của chồn Tuyết Linh rất có lợi với bệnh của thế tử gia, liền một mình một người lên núi tìm chồn Tuyết Linh, đỉnh núi Từ Vân quanh năm tuyết đọng, nghe đồn có chồn Tuyết Linh thường lui tới, sau khi vương gia biết được vương phi đã lên núi cũng đuổi theo, chuyện đi này của hai người, nửa tháng cũng chưa có tin tức.”

“Nửa tháng ư?” Nửa tháng... có hơi lâu.

“Đúng, nửa tháng, nếu đổi thành đứa nhỏ nhà người khác, đã sớm khóc lóc vì lo lắng cho cha mẹ của mình rồi, nhưng thế tử gia không khóc không nháo, lúc đầu lão nạp còn tưởng thế tử gia trưởng thành hơn so với những đứa nhỏ khác, nên lo lắng không biểu lộ ở trên mặt mà thôi, về sau đánh cờ với thế tử gia, ngài ấy tương đối bình thản, không thấy chút lo lắng nào, lão nạp khó hiểu, đã hỏi ra nghi hoặc ở trong lòng, câu trả lời của thế tử gia khiến cho lão nạp rất khiếp sợ.”

“Hắn nói gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Thế tử gia nói, cha mẹ ngài ấy không cần ngài ấy phải lo lắng, cho dù hai người có thật sự xảy ra chuyện gì không tốt, bọn họ vẫn còn có nhau, cho dù đi đến hoàng tuyền, bọn họ cũng sẽ không cô quạnh, tâm đã đầy, thân thể có bị bất cứ thương tổn gì cũng không quan trọng.”

Vân Thanh Nhiễm lặng im.

“Cho nên, nếu như là vì vương gia và vương phi, thì thế tử gia mà lão nạp biết quả quyết sẽ không can thiệp. Về sau lão nạp nghĩ, nếu lời này từ trong miệng người khác nói ra, dù đối phương là một người trưởng thành, chứ không phải một đứa trẻ tám tuổi, lão nạp cũng quyết không tin đối phương có thể lĩnh ngộ như vậy, nhưng từ trong miệng thế tử gia nói ra, lão nạp mới giật mình, ngài ấy đã sớm hiểu rõ sinh tử, coi nhẹ sống chết, lão nạp quy y cửa Phật nhiều năm, chuyên tâm tu Phật, đến nay vẫn chưa thể giác ngộ như thế tử gia, lão nạp nhìn thế tử gia, luôn thấy ngài ấy đã vượt khỏi hồng trần, không nhiễm hạt bụi, ngài ấy vui cười tức giận cũng thế, hẳn tính nhược xử từ [i] cũng vậy, trái tim ngài ấy không đặt ở trong thế giới này.”

Lời Khổ Thiền đại sư nói Vân Thanh Nhiễm ngược lại có vài phần linh hội, nhưng lại có chút không giống, Quân Mặc Thần trong mắt Khổ Thiền đại sư dường như càng vô dục vô cầu hơn trong ánh nhìn của nàng.

Khổ Thiền đại sư tiếp tục nói: “Thế tử phi nương nương cũng biết, lần này lão nạp gặp lại thế tử gia, lại có cảm giác không giống, so với thế tử gia trong nhận thức trước kia của lão nạp, trên người ngài ấy hiện giờ có rất nhiều những thứ của trần thế, ngược lại càng giống một con người đang sống.”

Tâm không ở trong trần thế, đương nhiên là thế ngoại siêu nhiên, Quân Mặc Thần lúc trước Khổ Thiền đại sư quen thuộc, không có quá nhiều lưu luyến đối với trần thế, sinh tử đối với hắn cũng không có gì đáng để so đo, từ khi sinh ra đã bị phán định phải mất sớm khi trăng niên, bất cứ lúc nào hắn cũng đã chuẩn bị tốt ý nghĩ trở về với cát bụi.

Nhưng hiện giờ tâm tính của Quân Mặc Thần đã thay đổi rồi, hẳn có điều mình muốn, có một chút chấp nhất muốn lưu lại nhân gian, người có tham niệm có sân niệm, chính là đã nhập thế, người nhiễm đầy bụi trần gian.

Khổ Thiền đại sư ngưng lại, ông biết Vân Thanh Nhiễm không phải người ngu dốt, ông nói đến đây, còn lại, nàng hẳn là có thể hiểu được ý tứ mà ông muốn nói.

Vân Thanh Nhiễm trầm mặc, ý của Khổ Thiền đại sư nàng có thể hiểu được, nhưng... Quân Mặc Thần động tâm với nàng? Đây là chuyện mà Vân Thanh Nhiễm chưa từng nghĩ đến, lúc này mặc niệm ở trong lòng, cũng cảm thấy không thể tin được.

Hắn làm sao có thể động tâm với nàng chứ? Lời này rất không đáng tin!

Chết tiệt, chuyện này quá con mẹ nó với vẩn rỗi!

Vân Thanh Nhiễm tự nói với chính mình, lời của lão hòa thượng không thể tin, hòa thượng tin là Phật, chính ông ấy cũng không nói chuyện yêu đương, sao có thể biết những chuyện về nam nữ được? Nhất định là lão hòa thượng ăn no không chuyện gì làm, nên đoán mò.

Vân Thanh Nhiễm ngơ ngác nghe đây, hiện tại bắt đầu đếm một hai ba, quên những lời nói nhảm của lão hòa thượng kia đi, nghe rõ chưa? Ừ, ngoan, chính là như vậy, những lời không cần phải nhớ rõ thì không thể nhớ, trí nhớ tốt cũng phải không dùng trong trường hợp này!

★

Lúc trời gần tối, thân thể Quân Mặc Thần mới chuyển tốt, người tỉnh táo hơn một chút.

Sau khi tỉnh lại không nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, nên có chút mất mát.

“Thế tử phi đâu?” Quân Mặc Thần hỏi Quân Kiệt.

“Gì, hiện tại ngài cảm thấy cơ thể thế nào? Có còn khó thở nữa không, ngực còn bị nghẹn lại không, tay chân có ấm hơn tí nào chưa?” So với vấn đề Vân Thanh Nhiễm đang ở nơi nào, Quân Kiệt quan tâm nhất là tình hình thân thể của gia nhà mình, vừa rồi hấn và các ám vệ khác đều gấp đến mức ra một thân mồ hôi, tuy tình huống này không phải lần đầu tiên họ gặp, nhưng mỗi lần gặp phải đều sẽ vô cùng lo sợ, rất sợ lần này sẽ trở thành lần cuối cùng, sợ thế tử gia không chịu được...

“Thế tử phi đâu?” Quân Mặc Thần lại hỏi.

“Vừa rồi thế tử phi nương nương vẫn luôn ngồi ở bên ngoài chờ thế tử gia tỉnh lại, vừa rồi biết được thế tử gia đã tốt hơn, mới rời đi, thuộc hạ cũng không biết hiện giờ thế tử phi nương nương đang ở chỗ nào.”

“Ừ, biết rồi.” Quân Mặc Thần nói xong muốn rời giường.

“Gì, ngài khoác thêm cái này.” Quân Kiệt cảm một bộ lông tuyết hồ rất nặng đưa cho Quân Mặc Thần.

Áo này vốn nên để đến lúc mùa đông cực lạnh mới mặc, hiện giờ chỉ mới vào thu, Quân Mặc Thần đã không thể không mặc vào.

Áo lông tuyết trắng mặc ở trên người Quân Mặc Thần, giống như Tuyết Liên Hoa thánh khiết lộ ra giữa băng tuyết, tinh thuần lại không thể chạm vào.

“Bạch Ngọc cao đã cho người mang tới chưa?” Quân Mặc Thần vẫn nhớ đến Bạch Ngọc cao.

“Mang tới mang tới rồi.” May mắn vừa rồi thân thể Quân Mặc Thần chuyển biến tốt Quân Kiệt đã nhớ bảo Thu Ảnh trở về Vương phủ một chuyến lấy Bạch Ngọc cao.

Nói xong Quân Kiệt vội vàng đưa Bạch Ngọc cao mà Thu Ảnh đi lấy đưa cho Quân Mặc Thần.

“Ừ, đi tìm thế tử phi.” Quân Mặc Thần cảm Bạch Ngọc cao nhớ đến vết thương trên người Vân Thanh Nhiễm, vết thương đó sâu bao nhiêu Quân Mặc Thần đã nhìn thấy, Vân Thanh Nhiễm không nói, không kêu đau, không có nghĩa là vết thương đó không nghiêm trọng.

Nữ nhân đó, so với nam nhân còn mạnh mẽ hơn, bị thương cũng sẽ cắn chặt răng đem đau đớn nuốt xuống mà không oán giận lấy một câu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Hai Vợ Chồng Kẻ Tám Lạng Người Nửa Cân

Quân Mặc Thần tìm thấy Vân Thanh Nhiễm ở vườn rau trong hậu viện Từ Vân tự, các sư phụ của chùa đều trồng rau ở nơi này, hiện tại trời đã tối, các sư phụ cũng đã rời khỏi.

“Hai người các ngươi có thể nhanh hơn chút được không?” Vân Thanh Nhiễm ngồi trên tảng đá, ăn điểm tâm, vừa phát biểu ý kiến với hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên.

Đáng thương cho Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên cứ nghĩ rằng mình đã khổ tận cam lai, kết quả chẳng những không được nghỉ ngơi, còn bị Vân Thanh Nhiễm bắt tội làm cu li, khiến cho người ta nôn ra máu chính là, Vân Thanh Nhiễm lại sai bọn họ đến bắt thỏ?

Hai đại nam nhân đi bắt một con thỏ nhảy tới nhảy lui, cảnh này thật sự có chút khôi hài, sinh vật bước đi bằng hai chân muốn bắt sinh vật bốn chân nhảy loạn, còn là dưới tình huống sắc trời có hơi mờ tối!

“Ta nói, hai người các ngươi kiểm chế chút, con thỏ của ta mà chạy mất, ta sẽ bắt hai người các ngươi đến đền.” Vân Thanh Nhiễm nói xong lấy một miếng điểm tâm cho vào miệng mình.

Ngược với bộ dạng nhàn hạ của Vân Thanh Nhiễm, hai người Long Hạo và Trần Thiệu Nguyên lại đầu đầy mồ hôi, chạy bên này chạy bên kia, chỉ sợ con thỏ chạy mất, còn nữ nhân thì ngồi bên đó ăn điểm tâm xem kịch vui.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần đi tới phía sau Vân Thanh Nhiễm, không thể tưởng được nữ nhân này cũng có một mặt tiểu nữ nhân như vậy, còn muốn bắt một con thỏ để chơi.

Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại liếc Quân Mặc Thần một cái, hất một thân áo lông tuyết trắng bao bọc lại nhìn càng thêm gầy.

“Người không phải nên nghỉ ngơi à, vừa mới hồi phục một chút đã chạy loạn rồi, thị vệ của người cũng thật vất vả.” Vân Thanh Nhiễm đồng cảm nhìn Quân Kiệt.

Quân Kiệt thâm gật đầu ở trong lòng, đứng vậy đứng vậy, làm thị vệ bên cạnh thế từ gia thật không phải chuyện dễ dàng!

Quân Mặc Thần một tay kéo Vân Thanh Nhiễm lại, trực tiếp xắn ống tay áo nàng lên, tháo miếng vải xuống: “Miếng vết thương còn chưa được xử lý đã chạy loạn khắp nơi, nàng đâu có tư cách nói người khác?”

So với người vừa mới hồi phục một chút đã chạy loạn như Quân Mặc Thần mà nói, thì vết thương trên tay Vân Thanh Nhiễm đến bây giờ là do chính nàng bôi qua loa kim sang được lên, phỏng chừng cũng không khá hơn chút nào.

Quân Kiệt thấy vết thương dữ tợn trên tay Vân Thanh Nhiễm, trong lòng hiểu được nguyên nhân Quân Mặc Thần muốn bọn họ về Vương phủ lấy kim sang được, không nghĩ tới vết thương lại nghiêm trọng như vậy, thế từ phi nương nương à, ngài thật sự không có tư cách để nói người khác đâu, ngài và thế từ gia kẻ tám lạng người nửa cân nha!

“Chuyện bôi thuốc cho ta cứ để Lục Trúc và Hồng Mai đến làm đi?” Loại chuyện này không phiền đến thế từ gia ngài tự mình động thủ chứ, cũng không phải đang ở trong quân doanh.

“Khụ khụ khụ... Ái phi miệng nàng lải nhải không ngừng, khiến bản thể từ rất muốn chặn nó lại.”

“Đừng làm cái loại... cái loại chuyện khiến cho người ta cảm giác rất dè dặt...” Vừa nghĩ đến lời Khổ Thiên đại sư nói với nàng, khi Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần sạch sẽ không nhiễm hạt bụi đứng ở trước mắt có chút không được tự nhiên.

“A, hôm nay ái phi sao vậy, sao thấy có chút không tự nhiên, có phải cảm thấy bản thể từ thật mê người, đêm nay muốn thị tẩm không? Khụ khụ khụ... vậy thì không thể được rồi, thân thể bản thể từ còn chưa được phục hồi, không chịu nổi sự gầy vò của ái phi nàng.” Quân Mặc Thần trêu đùa.

“Đi, không thấy thân thể người thật sự phục hồi rồi.” Vân Thanh Nhiễm xoa cằm, liếc Quân Mặc Thần một cái, hất ngược lại không nhìn nàng, mà hết sức chuyên chú tiếp tục bôi được, băng bó cho Vân Thanh Nhiễm.

“Khụ khụ khụ... ái phi có yêu cầu hơi cao, bản thể từ vẫn chưa thấy thân thể mình đã phục hồi đâu.”

Quân Mặc Thần vừa sinh ra đã có thân thể như này, lúc thân thể hần tốt thì thế nào, thật sự cũng không ai biết.

Nam nhân này, người khác ở trước mặt hần đều kín miệng không nói đến chuyện thân thể hần, mà chính hần lại lấy chuyện ốm đau của mình ra vui vẻ nói đùa.

Chờ Quân Mặc Thần bôi được và băng bó cho Vân Thanh Nhiễm xong, Long Hạo và Trần Thiệu Nguyên bận rộn hồi lâu cuối cùng cũng bắt được con thỏ.

“Thế từ phi nương nương, con thỏ ngài, ngài muốn...” Long Hạo một thờ hồng học, mồm to thờ phi phò, một tay túm hai tai con thỏ đưa đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Quân Kiệt, đi tìm một cái lồng đến đây.” Quân Mặc Thần phân phó Quân Kiệt.

“Dạ, thuộc hạ đi ngay.” Thế từ gia muốn làm cho thế từ phi nương nương vui vẻ? Vậy cho dù không có sẵn, hần dù làm cũng phải tạo ra được một cái lồng.

“Cần lồng làm gì?” Vân Thanh Nhiễm khó hiểu hỏi.

“Cho nàng dùng để nhốt con thỏ.”

“Phiền phức như vậy làm gì, dù sao lát nữa nó cũng không thể động.”

“Lát nữa không thể động? Nàng không định nuôi nó à?” Quân Mặc Thần tưởng rằng Vân Thanh Nhiễm cho người bắt thỏ là muốn nuôi nó, dù sao con thỏ trắng nhỏ bị bắt được kia, có bộ lông mềm mại, rất đáng yêu.

“Ai nói ta muốn nuôi thỏ? Bắt thỏ đương nhiên là muốn ăn, ta đã hai ngày không khai trai* rồi.” Từ Vân tự tất nhiên sẽ không cung cấp thịt, trong quân doanh cũng chỉ được ăn bánh bao dưa muối, muốn ăn thịt đương nhiên phải tự lực cánh sinh.

(*kết thúc khoảng thời gian ăn chay, bắt đầu ăn thịt.)

Khai trai?

“Nương nương, ngài đang nói, ngài cho người bắt con thỏ này, là vì muốn... ăn nó?” Lần này là Quân Kiệt hỏi, hắn cũng giống Quân Mặc Thần cho rằng Vân Thanh Nhiễm muốn nuôi thỏ để chơi, nữ nhân gia không phải đều như vậy à, hắn cũng đã gặp không ít quân gia tiểu thư nuôi chim nhỏ nuôi mèo nhỏ, thật sự rất đáng yêu.

“Vô nghĩa!” Nuôi thỏ? Trông nàng giống người có yêu thích của nữ nhân lắm à? Nàng có nhiều tình yêu giống tiểu nữ sinh đến vậy ư?

Mồ hôi Quân Kiệt tuôn như thác nước. Liếc nhìn con thỏ trắng nhỏ vẫn còn đang đập trên tay Long Hạo, thỏ ơi thỏ, muốn trách thì trách mạng mày không tốt, rơi vào trong tay của thể tử nương nương bọn họ.

“Hai người các người, thuận tiện đem nấu con thỏ này đi!” Vân Thanh Nhiễm không đưa tay nhận con thỏ từ tay Long Hạo, khiến người ta vất vả nửa ngày bắt con thỏ lại bắt bọn họ nấu nó.

“Hà?” Long Hạo mang vẻ mặt ủy khuất của tiểu tức phụ nhìn Trần Thiếu Nguyên, trời xanh à, mặt đất ơi...

“Có vấn đề gì không? Đúng rồi, ta muốn uống canh thịt thỏ, hay hầm đi, thịt thỏ phải như một chút, à... Còn có, nơi này là nơi tu hành thanh tịnh, đừng tới phòng bếp để làm, các người ở đây tìm một chỗ nhóm lửa lên nấu đi.”

“Nương nương, đã biết Từ Vân tự là nơi thanh tu, ngài có phải không nên ăn thịt thỏ không?” Quân Kiệt cũng không phải đang cầu tình vì con thỏ nhỏ, hắn cũng không phải chưa từng ăn qua thịt thỏ... mà hắn cảm thấy ở Từ Vân tự ăn thịt thỏ thật sự có điểm không thích hợp.

“Thế tử gia, thị vệ của ngài thật đúng là hà khắc, ngài vừa mới phát bệnh, thân mình hư nhược như vậy, cũng chỉ cho ăn rau xanh củ cải, không cho một chút canh thịt ấm thân, ai...”

Tội danh này rất lớn! Quân Kiệt vừa nghe lập tức hoảng sợ.

“Nương nương, nương nương ngài hiểu lầm rồi, ta không có ý này, hiện tại ta lập tức đi hỗ trợ, một con thỏ sao đủ, ta lập tức lên núi bắt một con lợn rừng về!”

Nói xong Quân Kiệt hóa thành một làn khói nhẹ bay lên núi, thật đúng là định đi tìm một con lợn rừng đến đây.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Kiệt “chạy trời chết”... Nàng chỉ nói thôi mà... Thật đấy... cơ mà có một con lợn rừng cũng không tệ.

“Khụ khụ khụ... bản thể tử rất chờ mong canh thịt thỏ mà ái phi nàng tí mĩ chuẩn bị vì bản thể tử đó!”

“Không cần cảm tạ, nhớ trả tiền là được.”

Bên kia hai người Long Hạo và Trần Thiếu Nguyên đang kiểm củi, làm giá đỡ, chuẩn bị nhóm lửa nấu thỏ trong lòng rất ủy khuất, bắt thỏ là bọn hắn, nấu thỏ cũng là bọn hắn, vì sao lời cảm ơn với bạc lại không có phần của hai người bọn hắn chứ?

Long Hạo đang cúi đầu nhặt củi, đột nhiên nhìn thấy có ánh lửa từ đằng xa, trời cũng sắp hoàn toàn tối đen, ánh lửa xa xa càng thêm rõ ràng.

Lúc hắn nhìn về phía đó, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cũng đang nhìn về hướng ấy.

Từ Vân tự trên núi Từ Vân ở ngay ranh giới kinh thành, Từ Vân tự ở giữa sườn núi, vườn rau cũng là ruộng đất được khai khẩn ở trên sườn núi, từ nơi này, có thể nhìn thấy kinh thành ở phương xa, không nhìn thấy tình huống cụ thể, chỉ có một mảnh lửa đỏ khắp trời.

Bọn họ đều biết, kinh thành lúc này đang phát sinh chuyện gì.

“Không biết ánh lửa này đến từ hoàng cung hay từ phủ Ký Bắc Vương.” Long Hạo dừng động tác trên tay, nhìn về phương xa cảm khái, hắn chẳng qua là một tiểu binh, đối với thế giới bên trên phát sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, việc hắn có thể làm chính là nhìn xem, dù sao bất kể là ai thắng, đối với hắn mà nói, cũng không ảnh hưởng quá lớn.

“Là phủ Ký Bắc Vương.” Trả lời là Vân Thanh Nhiễm.

“Nương nương người làm sao biết được?” Quá xa, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa, không nhìn tới khu vực màu đen phía dưới ánh lửa kia là nơi nào.

“Đoán.”

“Ái phi đoán thật đúng, đích thực là phủ Ký Bắc Vương, vừa rồi ám vệ truyền tin tức về, nói có đội quân bắt mình ngoài ý liệu đến trợ giúp hắn ta, ái phi biết không?” Quân Mặc Thần cúi đầu hỏi Vân Thanh Nhiễm, nhìn chăm chú vào đôi mắt như hai ngôi sao của nàng không bỏ qua bất kỳ một ánh mắt nào.

“Ồm... ai biết được?”

“Đột nhiên xuất hiện năm ngàn người, số lượng tuy không quá lớn, tranh đấu giữa hoàng thượng và Ký Bắc vương chẳng qua cũng chỉ là một bộ phận rất

nhỏ, bị cuốn vào đó cũng giống như một hạt bụi bị cuốn vào trong bão cát, nhưng bởi vì một đội nhân mã ngoài dự đoán, có tác dụng của đội kỵ binh, ngược lại giúp phụ vương một đại ân, khiến người ta khó hiểu là, một đội nhân mã được nghiêm chỉnh huấn luyện như vậy từ đầu tới, vì sao vào lúc này lại giúp phụ vương. Ái phi cảm thấy, sẽ là người nào làm ra?” Trên mặt Quân Mặc Thần có một ý cười làm cho người ta đoán không ra.

Năm ngàn quân, đối với quân đội một quốc gia mà nói, là một tiểu đội, nhưng đối với dân gian mà nói là một đội quân rất lớn, không có lý nào một đội quân lớn như vậy được giấu trong dân gian lại không có bất luận kẻ nào biết, mà đội nhân mã đó vào đúng lúc này lại giúp Trần Nam vương.

“Ừ, đại khái là thiên binh thiên tướng đi!” Vân Thanh Nhiễm nhìn ánh lửa phurong xa, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy hình ảnh này, sự thật luôn tàn khốc như vậy.

“Ha ha... So với thiên binh thiên tướng, bản thể từ ngược lại càng hy vọng đối phương là một vị tiên nữ, ừm... quốc sắc thiên hương...” Quân Mặc Thần niết cầm, như có điều suy nghĩ nói, dường như trong đầu hắn đang bắt đầu ảo tưởng về vị tiên nữ quốc sắc thiên hương ấy, có lẽ tiến độ còn muốn đẩy ra xa hơn, khéo đã tiến đến giai đoạn coi bỏ y phục đối phương sau đó muốn làm gì thì tùy ý rồi.

Rõ ràng bản thân mảnh khảnh đoan chính dễ bị đẩy ngã, mặt trắng thân nhỏ như đoá hoa mềm mại, còn bày ra bộ dáng sắc mị... Cũng không nghĩ lại bản thân hẳn rốt cuộc có vốn đề sắc hay không.

Bị ánh mắt sắc mị của Quân Mặc Thần nhìn chằm chằm, Vân Thanh Nhiễm không khỏi rung mình một cái, giống như trên người không mặc quần áo, còn bị hắn dùng ánh mắt trêu ghẹo.

“Lão hòa thượng nói không hề sai, ngươi thật sự không lo lắng cho phụ vương và mẫu phi.” Phụ vương và mẫu phi đang ở trong biển lửa, nam nhân này vẫn còn tâm tư để đùa giỡn, hoặc là hắn giấu quá sâu, hoặc giống như những lời Khổ Thiền đại sư nói, xem nhẹ sống chết.

“Không phải không lo lắng, mà là không cần lo lắng.” Quân Mặc Thần sửa lại: “Bọn họ sẽ chiếu cố tốt chính mình.”

Hắn thực sự không lo lắng?

Vậy vì sao hắn còn phải mạo hiểm đi làm loại việc đó? Tại sao giống như lão hòa thượng nói đến vậy?

“Vậy vì sao ngươi còn phải mạo hiểm đi làm việc đó, thân thể ngươi không tốt.” Vân Thanh Nhiễm hỏi ra khỏi miệng.

Vì sao phải làm chuyện đó? Quân Mặc Thần cười một tiếng, đồ ngốc, không phải nàng nói, phủ Trần Nam vương là nhà của nàng à? Vân phủ không cho nàng sự ấm áp của một mái nhà nên ta muốn nỗ lực tạo ra cho nàng, và ta không thể để ngôi nhà trong lòng nàng xảy ra chuyện được.

“Đại khái là già nhân đến hoảng, đột nhiên muốn thổi chút gió lạnh thôi. Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần nửa thật nửa giả nói.

Nhìn gương mặt trắng nõn vì bệnh của Quân Mặc Thần, trong lòng Vân Thanh Nhiễm tính toán tính chân thật từ những lời hắn nói ra khỏi miệng, nói thật, tâm tư của hắn nàng đoán không được, nam nhân này, không chỉ có bộ dạng nửa sống nửa chết, mà còn có biểu tình muốn chết không chết tức chết người.

Ánh lửa ngút trời, một đêm không tắt.

Đến tận sáng sớm ngày hôm sau, khi trời hừng sáng, ánh lửa mới biến mất.

Vân Thanh Nhiễm dụi mắt buồn ngủ, nàng bị tiếng người ở bên ngoài đánh thức, lúc mở mắt ra trời còn chưa sáng hẳn, ngoài cửa có tiếng động.

Có người nói chuyện với Quân Mặc Thần, đại khái là báo cáo cho hắn tình huống ngày hôm qua, đang muốn ngủ tiếp, thì nghe được mấy chữ như “Thái hậu”, “mất tích”.

Vân Thanh Nhiễm từ trong giấc mộng tỉnh dậy, đi ra cửa, chỉ nhìn thấy mỗi Quân Mặc Thần.

“Đánh thức nàng à?” Quân Mặc Thần biết Vân Thanh Nhiễm tương đối cận, dường như là một thói quen, thói quen cho dù đang ngủ cũng vẫn duy trì tính cảnh giác, cho dù là lúc mệt muốn chết rồi cũng không ngoại lệ.

“Trong cung đã xảy ra chuyện gì, sự tình còn không kết thúc à?” Vân Thanh Nhiễm đã lười đoán, từ vẻ mặt Quân Mặc Thần nàng không nhìn ra được tin tức nàng cần.

“Là thái hậu mất tích, bị người mà Hách Vu Thiên xếp đặt bên cạnh thái hậu không biết từ khi nào mang đi.” Quân Mặc Thần vỗ vai Vân Thanh Nhiễm: “Vào thôi, bên hoàng cung sẽ giăng co vài ngày, chúng ta còn phải ở Từ Văn tự thêm mấy ngày nữa mới được.”

Vân Thanh Nhiễm ngáp một cái, cảm khái: “Hách Vu Thiên đúng là chuẩn bị đầy đủ, hoàng thượng đã đánh cho hắn ta trở tay không kịp, hắn ta còn có thể làm ra những chuyện ngoài ý muốn, quả thực là khiến cho người ta bất ngờ.”

“Ừ, trở về ngủ thêm một lát nữa đi, sắc trời còn sớm.”

“Không được.” Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn sắc trời, cũng sắp sáng rồi, “Không khí trên núi không tồi, đúng lúc ta có thể đi chạy bộ buổi sáng.”

Thân thể còn cần rèn luyện nhiều mới được.

“Vây ái phi nhớ chạy nhiều, nhanh lớn chút mập chút, bằng không về sau nếu mang thai, sẽ rất vất vả.” Quân Mặc Thần mỉm cười đưa tay đặt lên bụng Vân Thanh Nhiễm.

Lại bị Quân Mặc Thần mở miệng trêu chọc.

“À, muốn có con, cũng phải xem công phu trên giường của cha nó có đủ hay không đã.”

Thế tử phi nương nương luôn kích thích thế tử gia.

Nữ nhân hư hỏng... chuyên chọc vào cái chân mềm của thế tử gia...

Vân Thanh Nhiễm rửa mặt xong thì men theo đường núi chạy bộ buổi sáng, không khí trên núi trong lành, buổi sáng không có PM2.5[i] rất thích hợp để rèn luyện thân thể.

Đang chạy, trước mặt có vàng mã bay đến, Vân Thanh Nhiễm đi lên đằng trước nhìn xem, là một đội ngũ đưa tang.

Đội ngũ đi qua bên người Vân Thanh Nhiễm, mang theo tiếng khóc, tiếng kêu rên cùng với vàng mã bay tán loạn.

Vân Thanh Nhiễm nhú mày, không phải đội ngũ đưa tang có vấn đề gì, mà là... lúc này không thích hợp. Núi Từ Vân nằm ở ranh giới của kinh thành, đội ngũ này từ trong thành đi ra, tối qua đã xảy ra chuyện như vậy, phủ Ký Bắc Vương một mảnh đồ lửa, nếu là gia đình bình thường, cho dù đúng lúc có người nhà qua đời, cũng sẽ chọn để thi thể ở trong nhà mấy ngày, hoãn việc nhập táng, cũng sẽ không chọn lấy đội ngũ như vậy đưa người mất lên núi hạ huyệt vào lúc này.

Vân Thanh Nhiễm chăm chú nhìn quan tài, sau đó nàng hỏi hận.

Nằm trong quan tài, Vân Thanh Nhiễm nhận ra, hơn nữa còn không xa lạ gì, chính là thái hậu nương nương bị “mất tích”, lợi thể cuối cùng của Ký Bắc vương Hách Vu Thiên... cũng là nguồn gốc tạo thành trạng thái giằng co trong cung hiện giờ.

Trong quan tài thái hậu nương nương vẫn thanh tĩnh, nhưng cả người đều bị trói lại, miệng bị người ta bịt kín ngăn phát ra tiếng động, đối với thái hậu nương nương tôn quý sống lâu nơi thâm cung mà nói, đãi ngộ thể này sợ là lần đầu tiên.

Trên cái nắp của quan tài có một lỗ nhỏ, đảm bảo cho thái hậu nương nương bị giấu trong quan tài có thể hô hấp bình thường.

Nhìn những “thân quyến” đốt giấy để tang, ở trong áo ngoài màu trắng, là quần áo thị vệ của phủ Ký Bắc Vương, thân tín của Ký Bắc vương Hách Vu Thiên.

Vượt qua núi Từ Vân, là rời khỏi kinh thành, xem ra Hách Vu Thiên muốn đưa thái hậu nương nương ra ngoài kinh thành, lợi dụng thái hậu nương nương làm lợi thể cuối cùng của hắn ta, giành lại cơ hội sau thất bại từ trên tay Dạ Hoằng Nghị.

“Chào mọi người, xin hỏi mọi người đang muốn lên núi à?” Vân Thanh Nhiễm bước đến, đi đến trước đội ngũ đưa tang.

Thấy có người chặn đường, đội ngũ đưa tang đều đề cao cảnh giác.

“Đúng vậy... nương ta mắc bệnh qua đời, mộ phần ở trên núi Từ Vân.” Bởi vì không muốn gặp phải phiền toái không cần thiết, người bị Vân Thanh Nhiễm hỏi vẫn cố nhẫn nại tính tình trả lời vấn đề của Vân Thanh Nhiễm.

“Vây, mấy người là từ trong kinh thành đến đây à? Ta là cư dân ở trên núi Từ Vân này, tối qua thấy trong kinh thành ánh lửa ngập trời, không biết đã xảy ra chuyện gì? Các người có biết không?”

“Không, không biết...”

“Ồ? Ánh lửa lớn như vậy mà mấy người cũng không chú ý đến, mấy người đều là người mù cả à? A, thật ngại quá, ta nói chuyện vẫn luôn trực tiếp như vậy, mọi người hẳn là sẽ không tức giận chứ? Ủ, ta biết các người sẽ không tức giận.”

“Vị cô nương này, xin lỗi, chúng ta còn phải đưa nương ta lên núi, nhập thổ vi an, xin cáo biệt.”

“Đợi chút, ta còn có chuyện chưa nói mà, ta ngăn các người lại là muốn nói cho các người biết, núi này các người không thể đi lên, đêm qua trên đỉnh núi rơi một trận tuyết lớn, tuyết đọng nơi sâu nhất cũng đã đến bắp đùi rồi, tối qua ta còn muốn lên núi săn thú, kết quả là không đi được.”

“Tuyết rơi? Làm sao có thể?”

“Xin các người có thường thức một chút được không? Một núi có bốn mùa, chân núi là mùa xuân thì giữa sườn núi còn đang mùa đông đó, đỉnh núi Từ Vân quanh năm tuyết đọng, hiện giờ rơi một trận tuyết thì có gì mà kì quái.”

Vân Thanh Nhiễm khởi động chế độ gài bẫy.

Chương 124: Vợ Chồng Hai Người Ăn Ý

Nữ nhân này, lời nói dường như không sai.

Đi lên trên núi thật sự tuyết tích tụ rất dày, không có cách nào vượt qua ư?

Mấy cửa thành đều có người của hoàng đế trông coi, bọn họ đương nhiên không đi được, cho nên bọn họ lựa chọn đi con đường núi Từ Vân này.

Trước đó đã tìm hiểu rõ địa hình núi Từ Vân, biết nơi này đại khái ở gần đỉnh núi có một lối nhỏ có thể vượt qua, đường nhỏ gần đỉnh núi, sẽ lạnh hơn chân núi rất nhiều, nhưng dù sao cũng là một con đường có thể đi lại.

Bọn họ cũng biết sau khi đến mùa đông, núi Từ Vân diện tích tuyết đọng sẽ tăng rộng, đường nhỏ có thể sẽ bị tuyết đọng bao trùm, nhưng bây giờ vẫn đang là mùa thu, bọn họ cho rằng tình huống như vậy sẽ không phát sinh.

“Ngươi nói thật à? Đường nhỏ lên núi đã không thể đi? Nói thật đi, nếu dám có nửa câu nói dối, ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ.” Nam nhân tự xưng là nhi tử của người chết đưa tay bóp chặt cổ Vân Thanh Nhiễm, rất có ý tứ nếu Vân Thanh Nhiễm dám nói dối một câu thì sẽ bóp chết nàng.

Vân Thanh Nhiễm thầm nói dưới đáy lòng, nam nhân này quả không có thiên phú diễn trò, mới như vậy đã bộc lộ ra diện mục thật của mình rồi, không đủ chuyên nghiệp.

“A Bình!” Nam nhân bên cạnh cảm thấy không thích hợp, vội cho tên nam nhân đang bóp chặt cổ Vân Thanh Nhiễm kia một ánh mắt, muốn hấn thu liễm hành vi của mình một chút, bọn họ hiện tại vẫn không thể bại lộ!

Nam nhân bị gọi tên là “A Bình” được đồng bạn của mình nhắc nhở cũng ý thức được hành vi của mình có chút quá đáng, vội buông lỏng bàn tay bóp chặt cổ Vân Thanh Nhiễm ra.

“Xin vị cô nương này thứ lỗi, nương ta mắt nên tâm tình ta rất kém, lại nghe thấy đường trong núi bị tắc không có biện pháp mang mẫu thân bà nhập thổ vì an, tâm tình có chút kích động, hù cô nương ngươi sợ rồi, mong cô nương đừng trách tội.” Nam nhân vội xin lỗi Vân Thanh Nhiễm.

“Không sao không sao, nương ngươi vừa mới mất mà, ta có thể hiểu được!” Vân Thanh Nhiễm nhìn đội ngũ đưa ma một cái, “Không nhìn thấy cha ngươi nha, cha ngươi cũng đã mất rồi? Ai nha nha, ngươi thật sự là bất hạnh, nhìn ngươi tuổi cũng không lớn, không có cha không có nương, thật sự là đáng thương! Đường lên núi thật sự không đi được nữa, hiện tại tuy vẫn đang là mùa thu, nhưng thời tiết trên đỉnh núi đã vào đông, tối hôm qua đã hạ xuống một trận tuyết lớn, tuyết đọng càng dày, con đường nhỏ kia vốn đã bị tuyết đọng phủ kín, ta vừa mới muốn lên đỉnh núi hái thuốc, nhưng không thể đi lên, ta đành phải quay trở lại.”

Đối với sự “an ủi” tràn đầy đồng tình của Vân Thanh Nhiễm, nam nhân tên A Bình này thật sự là hận không thể ngay lập tức bóp chết nàng đi, cha và nương hấn còn sống rất tốt, nàng đây rõ ràng là nguyên rủa cha nương hấn đều chết hết mà!

“Làm sao bây giờ? Đường lên núi không thể đi.” Nghe vậy mấy người trong đội ngũ đưa ma nhìn nhau, trong lúc nhất thời trở nên khó xử.

“Làm sao vậy, các ngươi nhất định phải lên núi à?” Vân Thanh Nhiễm ra vẻ không biết hỏi han.

“Mộ của nương ta xây ở bên kia núi Từ Vân, nhất định phải đi từ đường nhỏ mới được.” Nam nhân giải thích nói.

“Thảm như vậy? Đây chẳng phải là ngươi không có biện pháp an táng nương ngươi ư? Ông trời, lão nương ngươi chết đã muốn đủ đáng thương rồi, hiện tại thì thể mẫu thân còn không có cách nào an táng, ai...” Vân Thanh Nhiễm tiếc hận thở than.

Nữ nhân này! Quá ghê tởm, Tăng Bình thề, nếu như sau này có cơ hội gặp lại nữ nhân này, hấn nhất định phải giáo huấn nàng ta một trận, để nàng ta biết cái gì mới gọi là đáng thương!

Tăng Bình phần uất nghẹn, đại khái là bị Vân Thanh Nhiễm chọc giận không nhẹ.

“Ừm...” Vân Thanh Nhiễm làm bộ dáng suy tư, một phút đồng hồ sau, như làm ra một quyết định vĩ đại, “Nhìn ngươi đáng thương như vậy, ta vẫn nên giúp đỡ ngươi, bằng không quan tài của nương ngươi dừng ở giữa đường, thật sự là khó xử lý, đội ngũ đưa ma đưa đến một nửa lại lộn trở về, thật đúng là không được tốt lắm.” Vân Thanh Nhiễm cảm khái nói.

Quan trọng nhất là, bọn họ hiện tại không thể xuống núi, vốn phải né tránh tầm mắt hoàng đế đã là chuyện không dễ dàng, thật vất vả mới mang được người tới chân núi, lại đang giả trang thành đội ngũ đưa ma lên núi.

Nếu lộn trở lại, thì quá mức nguy hiểm, nhưng nếu cứ chắn ở giữa đường như vậy, dưới tình huống không biết đến khi nào tuyết đọng mới tan, đến khi nào đường mới có thể thông, cũng quá nguy hiểm.

“A? Người có thể giúp chúng ta?”

“Vốn cũng không muốn, có điều nhìn các người đã mất nương, ta sẽ cho các người vậy, kỳ thật trên núi Từ Vân này không chỉ có một con đường nhỏ có thể đi thông đến bên kia núi, còn có một đường là dọc theo sườn núi, con đường đó so với đường gần đỉnh núi thì khó đi hơn một chút, nhưng dầu gì cũng là một con đường. Người không thường đến núi Từ Vân sẽ không biết con đường nhỏ này đâu, bởi vì ấy à... Ta lên nói cho các người biết, con đường đó ma quỷ lộng hành! Thật sự đấy, trước kia có một nữ nhân, ở con đường đó bị người cướp giết, đối phương cướp sắc của nàng, đoạt đi toàn bộ thứ đáng giá trên người nàng, bồng tai vòng cổ nhân cũng không buông tha, cuối cùng còn muốn hại chết nàng, từ đó về sau, mặc kệ ngày trăng đêm đen, mọi người chỉ cần đi qua con đường đó, đều nghe thấy tiếng gào thét của một nữ nhân, vô cùng âm trầm khủng bố! Các người có gan đi không?”

“Thật sự?”

Lời này đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là một tin tốt lành, so với đường gần đỉnh núi, bọn họ đương nhiên càng thích đường sườn núi, như vậy có thể tiết kiệm cho bọn họ không ít thời gian, bọn họ hiện tại phải càng nhanh ra khỏi thành càng tốt, rời khỏi kinh thành, tới địa bàn của Vương gia ở phủ Kinh Châu của Tam công tể, bọn họ sẽ có thể Đồng Sơn tái khởi!

Về phần ma quỷ lộng hành, cái loại chuyện này bọn họ đều không tin, cho dù thực sự có quỷ, bọn họ cũng là gặp thần sát thần, gặp quỷ giết quỷ!

“Này này này, mấy người các người sao lại hỏi thế chứ, ta tốt bụng chỉ con đường sáng cho các người, các người lại còn hoài nghi ta, ta tại sao phải lừa các người hả? Lừa các người có gì tốt à? Trên người các người có thứ đáng giá khiến ta muốn đánh cướp ư? Người cảm thấy người có tư sắc để cho ta cướp hay là cảm thấy ta đối với người chết ở trong quan tài mà các người đang nâng kia có hứng thú hả?” Vân Thanh Nhiễm làm bộ đáng bị người vũ nhục, tức giận nhìn bọn họ.

Đích thật là bọn họ suy nghĩ nhiều, ở trong mắt người khác bọn họ chỉ là đội ngũ đưa ma mà thôi, như vậy lại thần cẩn thận quá mức! Ai sẽ nghĩ tới bọn họ nhốt trong quan tài đây chính là thái hậu nương nương? Cho dù là hoàng thượng, lúc này chỉ sợ còn đang ở trong hoàng cung tìm kiếm thái hậu nương nương bị mất tích, căn bản không thể tưởng được thái hậu đã bị bọn họ mang tới loại địa phương này rồi.

Hoàng thượng bây giờ còn đang giằng co với Vương gia của bọn họ, căn bản không có khả năng nghĩ đến việc đuổi tới chỗ này tìm thái hậu. Nếu thật sự là người của hoàng thượng, thì cũng không cần phải theo chân bọn họ hoà giải, trực tiếp dùng đao thương mà lên rồi.

Nam nhân bài trừ hết thảy tính khả nghi mà hắn có thể nghĩ đến Vân Thanh Nhiễm.

“Thật có lỗi, ta không có ý tứ hoài nghi người, chẳng qua là bởi vì quá khẩn trương, dù sao đây cũng là mẫu thân của ta.”

“Quên đi quên đi, bốn cô nương độ lượng, đại nhân không chấp tiểu nhân, không so đo với các người, đi thôi, đi theo ta.”

“Phải phải phải, đa tạ cô nương, đa tạ cô nương nguyện ý dẫn đường cho chúng ta.” Một nam nhân khác hướng về phía Vân Thanh Nhiễm cảm ơn.

“Đừng khách khí ha, vậy không trì hoãn vị lão thái thái trong quan tài kia nhập thổ vi an nữa, các người đi theo ta!” Vân Thanh Nhiễm híp mắt liếc quan tài một cái, trong quan tài thái hậu trùng lớn hai mắt, chắc là nhận ra giọng nói của Vân Thanh Nhiễm, cũng không biết trong lòng bà ta lúc này đang nghĩ thế nào, bị người bắt cóc nhốt vào trong quan tài, kết quả nghe thấy giọng nói của Vân Thanh Nhiễm, đại khái là không nghĩ ra đi?

“Thế từ gia, ngài đừng đi ra ngoài, bên ngoài rất lạnh.” Thấy Quân Mặc Thần đi tới cửa, Quân Kiệt vội hóa thành một bức tường người chặn đường đi của hắn, không cho hắn tới gần cửa.

Thế từ gia vốn thân mình đã không tốt rồi, lại vừa mới phát bệnh thân thể sao có thể chịu được rét lạnh bên ngoài đây?

“Thế từ phi đâu?” Ngờ khi Quân Mặc Thần nghe ra một chút không vui.

“Gia, ngài đã quên à? Thế từ phi nương nương nói muốn đi ra ngoài chạy bộ buổi sáng rèn luyện thân thể.” Quân Kiệt hỏi đáp.

“Biết rồi, nhưng đã qua một canh giờ.”

Chờ quá lâu, thế từ gia mất hứng.

“Gia ngài không cần quá lo lắng, thế từ phi nương nương ngay cả vách đá dựng đứng cũng có thể đi xuống, có thể thấy được không phải nữ tử nhu nhược bình thường.”

“Vạn nhất lạc đường thì sao? Bị sói tha đi thì sao? Sảy chân ngã xuống vách núi thì sao? Gặp phải người xấu thì sao? Xảy ra chuyện người bồi gia một thế từ phi à?” Quân Mặc Thần híp mắt.

“Thuộc hạ bây giờ đi ra ngoài tìm, có tin tức sẽ lập tức báo gia!” Quân Kiệt đầu đầy mồ hôi, hắn bồi không nổi đâu!

“Ừ... Đi đi...”

Quân Kiệt nhanh chóng đi tìm Vân Thanh Nhiễm cho Quân Mặc Thần.

“Đây không phải đường đi Từ Vân Tự à?” Tăng Bình thấy được chùa miếu xa xa loáng thoáng có thể thấy được mấy hòa thượng ở cửa miếu, lúc này đề cao cảnh giác, bọn hắn bây giờ sợ nhất là nhìn thấy người, nhìn thấy càng nhiều người, phiền toái càng nhiều, nguy hiểm tiềm ẩn cũng càng nhiều.

“Con đường nhỏ ta nói kia chính là từ hậu viện Từ Vân Tự đi vòng qua nha! Hậu viện Từ Vân Tự là vườn rau, từ vườn rau hướng đến lưng núi có một con đường nhỏ, là đường mà các hòa thượng thường lên núi mang nước, có gì kỳ quái à? Ai nha, đây là chùa miếu, có gì phải sợ, quan tài của nương người đi qua chùa miếu, lây dính một ít Phật quang, có gì không tốt, phù hộ bà sớm đi gặp Phật tổ mà không phải đi a tì địa ngục.”

Vân Thanh Nhiễm mở miệng ngậm miệng đều là nương người nương người, còn hờ tỵ là chết với chóc, xuống Địa ngục linh tinh, đổi là ai nghe xong trong lòng đều không thoải mái.

“Quên đi quên đi, các người không thích đi thì không đi nữa, ta đi rồi, coi như ta xen vào việc của người khác đi.” Vân Thanh Nhiễm dẫn được nửa đường cho người ta, liền vỗ mông rời đi.

Vân Thanh Nhiễm muốn “đi”, bọn người kia nhìn thoáng qua nhau, liền kéo Vân Thanh Nhiễm lại.

“Người làm gì thế, buông tay!” Vân Thanh Nhiễm với hình tượng thôn phụ ngang ngược, rất không hình tượng quát về phía Tăng Bình.

“Muốn chạy thì không thể được, đường người đã dẫn đi, nếu không mang chúng ta rời khỏi nơi này, người cũng đừng muốn bình an rời đi.”

“Các người thật dữ...” Vân Thanh Nhiễm mím miệng, nhìn bộ dáng như bị hù sợ.

“Ngoan ngoãn dẫn đường sẽ không dữ tợn.”

“Nha...” Cúi đầu lên tiếng, không cam không nguyện tiếp tục đi lên phía trước.

“Nhanh lên!” Tăng Bình không kiên nhẫn.

“A Bình, người đừng dữ như vậy, sẽ dọa nàng.” Nam nhân bên cạnh Tăng Bình lại một lần nữa nhắc nhở hắn.

“Chúng ta bây giờ không có thời gian dây dưa với nàng ta, dữ với nàng ta một chút, để nàng ta ít nói nhảm đi, nhanh chóng dẫn đường cho chúng ta là được. Đứng rồi, Tiểu Đông, phía trước là Từ Vân Tự, chùa miếu này có gì đặc biệt không?” Tăng Bình làm người rất cẩn thận, bọn họ hiện tại phải mượn đường Từ Vân Tự, hắn muốn hỏi nhiều thêm mấy câu.

“Người suy nghĩ nhiều quá, Từ Vân Tự không phải là miếu thờ lớn gì, người xem miếu này, so với Thiên Long Tự, thì chính là nhà tranh gặp cung điện, hoàng thân quốc thích cũng sẽ không đến Từ Vân Tự.” Chăng qua là một tòa miếu nhỏ mà thôi, không có gì đặc biệt.

“Ừ...” Có thể là hắn suy nghĩ nhiều rồi.

“Nếu muốn nói thật, thì thể tử bệnh của phủ Trần Nam Vương kia thỉnh thoảng sẽ tới nơi này ở vài ngày, dường như hắn và một vị lão hòa thượng trong miếu này là bằng hữu.” Cao Tiểu Đông nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói.

“Cái tên sắp chết kia không cần lo lắng, đã bắt đầu cả ngày ở cùng hòa thượng, đại khái là sắp đi rồi, bái lạy Bồ Tát nhiều, sau khi chết có thể đi đến thế giới cực lạc.”

“Ừ.”

Khi nói chuyện, đoàn người đi tới cửa Từ Vân Tự, Quân Kiệt thấy Vân Thanh Nhiễm, như được đại xá.

“Vị huynh đệ kia, chúng ta muốn mượn đường, phiền người đi nói với phương trượng đại sư một tiếng. Ta biết người nhất định sẽ không cự tuyệt, người xem nhà người ta đang phát tang này, giúp một tay, chẳng khác nào đang tích phúc đức, việc làm phúc cho con cháu người sẽ làm đúng không?”

Quân Kiệt còn chưa kịp mở miệng, Vân Thanh Nhiễm đã tiến lên nói một đồng lời trước hắn, nghe xong hắn không hiểu ra sao.

“Này, người thất thần làm gì? Không nhanh chóng đi nói với phương trượng đại sư? Ta cho người biết, nếu người không nói, thì người cả đời không thú được thể tử, tuyệt tự!”

“A, nha...” Quân Kiệt lặng mấy giây rồi mới kịp phản ứng, thể tử phi nương nương nhất định là có chuyện gì! Là đám người đưa tang này có vấn đề gì ư? Quân Kiệt phối hợp với Vân Thanh Nhiễm, “Ta đi tìm phương trượng đại sư.”

Quân Kiệt xoay người vào chùa miếu, có điều hắn đi tìm không phải là đại sư Khổ Thiền vị phương trượng đại sư chính quy, mà là thể tử gia bọn hắn.

“Bẩm báo thể tử gia, thể tử phi nương nương đã trở lại.”

“Ừ...” Đã trở lại thì tốt rồi.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nương nương đồng thời trở về với một đội ngũ đưa tang.” Quân Kiệt nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ được rõ ràng, vì sao thế tử phi nương nương đi ra ngoài tản bộ một vòng lại tản bộ cùng một đội ngũ đưa tang, còn đưa bọn họ mang về Tử Vân Tự.

“Đội ngũ đưa tang?” Quân Mặc Thần nhíu mày, “Là chuẩn bị cho bản thể tử à?”

“Gia, thuộc hạ nghĩ, nhất định không phải vì chuẩn bị cho gia!”

“À, vậy là tốt rồi...”

“Nhưng mà thế tử phi nương nương bảo ta tới tìm phương trượng đại sư, nói muốn mượn đường...” Quân Kiệt đem đôi thoại vừa phát sinh giữa mình và Văn Thanh Nhiễm nói lại một lần cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần nghe Quân Kiệt nói xong, khóe miệng nhếch lên một cái, “Quân Kiệt, ngươi nói một chút, ngươi cảm thấy thế tử phi đang muốn làm cái gì?”

“Gia, thuộc hạ ngu dốt, nương nương muốn làm gì thuộc hạ không biết.”

“Quân Kiệt, tối hôm qua trong kinh thành có đại hỏa ngươi có thấy không?”

“Thuộc hạ thấy được.”

“Trên núi Tử Vân còn có thể thấy được, còn trong kinh thành?”

“Tất nhiên có thể thấy.”

“Triều đình loạn, dân hoảng sợ, ai sẽ chọn đúng sáng nay để đưa tang đây?”

Người chết không chọn thời gian, nhưng đưa tang thì có thể, hôm nay phát tang, nhà có chút đầu óc đều sẽ không làm, lại nhìn đội ngũ kia, không ít người, nếu quả thật đúng là phát tang, cũng nên là một nhà gia cảnh giàu có lo liệu tang sự, có lẽ cũng không phải là nhà ngu dốt gì, dựa vào cái gì lại phát tang vào đúng lúc này?

“Thuộc hạ hiểu rồi!” Quân Kiệt tỉnh ngộ, vốn hắn không cảm thấy gì, lúc này nghe thế tử gia vừa hỏi như vậy, đã cảm thấy có vấn đề lớn, đôi phương rất khả nghi! Cho nên thế tử phi đem những người đó mang đến là có mục đích ư? “Thuộc hạ xin chỉ thị thế tử gia, thuộc hạ hiện tại cần phải làm gì?”

“Nàng không phải nói muốn mượn đường à? Vậy ngươi phải đi thông tri Khổ Thiền, cho đội ngũ đưa tang một con đường.”

“Nhưng mà thế tử gia, hậu viện chỉ có một vườn rau, không có đường.”

“Ai nói không có, còn có một con đường đến Hoàng Tuyền, không phải à?”

Đường hoàng tuyền?

“Thuộc hạ đã hiểu!” Quân Kiệt hiểu ý tứ của Quân Mặc Thần, hắn sẽ cùng nhóm ám vệ cùng nhau toàn lực phối hợp với thế tử phi nương nương.

“Đội ngũ đưa tang” ở cửa miếu chờ trong chốc lát, thì nhận được lời chấp nhận của phương trượng đại sư, nơi Phật Môn không kiêng kỵ người chết, cho nên đoàn người rất dễ dàng vào đến trong miếu, quan tài được đưa vào miếu.

“Ta nói mấy vị này, các ngươi mượn đường với hòa thượng, ngược lại không có quan hệ gì, mượn đường với Bồ Tát, có phải nên nói tạ ơn Bồ Tát không đây?”

Lúc đoàn người đi qua trước bảo điện Đại Hùng, Văn Thanh Nhiễm như có suy nghĩ nói.

“Không cần phải làm mấy chuyện dư thừa đó.” Tăng Bình không kiên nhẫn nói.

“A Bình, chúng ta vẫn nên đi vào thắp nén hương đi, cũng vào chùa miếu rồi, không thắp nén hương, thêm chút tiền dầu vừng cũng không được.” Cao Tiểu Đông nhắc nhở nói, làm quá mức ngược lại sẽ khiến cho mọi người hoài nghi, hiện giờ bọn họ đang ở bên trong chùa miếu của người ta, nhiều hòa thượng đều nhìn thấy như vậy. Trong nhà có chết người, vốn nên mời hòa thượng đến làm lễ cúng bái, hiện giờ nào có đạo lý vào chùa miếu cũng không vái lạy, như vậy không phải quá khả nghi à?

Tăng Bình dừng một chút, chăm chú liếc mắt nhìn Cao Tiểu Đông một cái, thấy được sự lo lắng trong mắt Cao Tiểu Đông, cũng hiểu được ý tứ của hắn.

“Được rồi, các ngươi, theo ta tiến vào thắp nén hương, coi như là cầu phúc cho nương ta!” Tăng Bình quyết định nói, “Mấy người các ngươi, lưu lại trông quan tài của nương ta, không được có sơ xuất gì.”

Vì thế một hàng phần lớn người đều đi theo sau Tăng Bình tiến vào điện dâng hương. Lưu lại mấy người nâng quan tài vung giấy tiền vàng mã ở lại bên ngoài.

“Thí chủ, uống chén nước đi.” Hòa thượng trong miếu mang nước cho mấy người nâng quan tài vùng giấy tiền vàng mã này.

“Cảm ơn sư thầy.”

Mấy người sáng sớm đã chạy đi, nâng cỗ quan tài chứa một vị lão thái bà đi đường núi gập ghềnh, nói không phiền là gạt người.

“Thí chủ, phòng bếp còn có chút trai thiện, mặc dù là cơm rau dưa, nhưng có thể lấp đầy bụng, các thí chủ kế tiếp còn có một đoạn đường dài phải đi đúng không? Không lấp đầy bụng trước sao được chứ?”

“Đa tạ sư thầy, chỉ là chúng ta còn phải trông quan tài của lão phu nhân... Không tiện...” Một người trong đó cự tuyệt nói.

“Ha ha, thí chủ thật thích nói đùa, quan tài để ở nơi này thì không ngại, chẳng lẽ sợ ánh mặt trời chiếu bị thương, mưa rơi làm hỏng?”

Cũng phải ha, chẳng qua là một cái quan tài mà thôi, ai để ý chứ? Cho dù nơi này không phải chùa miếu, có để ở bên đường cũng không có ai chú ý, huống chi Tăng Bình bọn họ đều ở trong điện, phòng bếp phòng chường cũng sẽ không xa, đi ăn chút đồ rồi lập tức quay lại là được.

Sáu người nhỏ giọng trao đổi ý kiến một chút, sau đó nhất trí đồng ý đi ăn một ít đồ, rồi Từ Vân Tự cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể lại ngồi xuống ăn một chút gì đó đây.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Cầu Tình: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Ác Nhân Tự Có Ác Nhân Trị

Trong sương phòng của ngôi chùa, thái hậu nương nương được nói lòng dây trói, nhìn Quân Mặc Thần, thái hậu kích động không nói nên lời, lúc đầu ở trong quan tài nghe thấy giọng Vân Thanh Nhiễm, bà vẫn rất bất an, thẳng đến khi Vân Thanh Nhiễm mang Quân Kiệt bọn họ kéo bà từ bên trong quan tài đi ra vẫn còn bị vây trong trạng thái hoảng sợ, bởi vì bà không tin nhiệm Vân Thanh Nhiễm, không thể xác định Vân Thanh Nhiễm là tới cứu bà hay là đến hại bà.

Hiện giờ thấy Quân Mặc Thần, thái hậu mới an tâm.

“Thần Nhi, tại sao con lại ở chỗ này?” Thái hậu khó hiểu.

“Nơi này là Từ Vân Tự, thần và thế tử phi đúng lúc đến nơi này nghỉ ngơi thôi.” Quân Mặc Thần đối với việc thái hậu ở trong quan tài, cũng có chút ngoài ý muốn, thế tử phi của hắn à, thì ra là đã nhìn thấu, cho nên muốn dẫn đối phương vào trong miếu.

Thì ra là thế... Thái hậu thăm than vận may của mình.

“Thần Nhi, lần này con cứu ai gia, không thể bỏ qua công lao, trở lại ai gia nhất định sẽ bảo hoàng thượng khen thưởng cho con.”

“Cứu thái hậu nương nương người không phải thần, là ái phi của thần.” Tầm mắt Quân Mặc Thần dừng lại ở ngoài cửa sổ, nàng đi ra ngoài chơi, mà hắn thì vườn không nhà trống.

Nghe thấy là Vân Thanh Nhiễm cứu mình, sắc mặt thái hậu nương nương có chút khó coi, bà không thích Vân Thanh Nhiễm, lần này khiến bà thiếu Vân Thanh Nhiễm một phần ân tình, bà thật sự không muốn.

“Nàng ta bây giờ đi đâu rồi?” Thái hậu nhìn sương phòng, Vân Thanh Nhiễm lại không ở đây, vừa rồi sau khi đưa bà vào trong sương phòng, thì không thấy bóng dáng.

“Đại khái là đi chơi với những người đó rồi.” Khóe miệng Quân Mặc Thần khẽ nhếch, lười biếng dựa vào ghế quý phi.

Nếu là người khác dám dùng thái độ như vậy đối với thái hậu nương nương, chờ thái hậu nương nương trở về cung, thì nhất định phải nghiêm trị, có điều Quân Mặc Thần luôn luôn như thế, thái hậu cũng chưa từng trách cứ hắn.

“Thần Nhi, hiện giờ tình huống trong hoàng cung thế nào rồi?” Thái hậu biết mình bị người của Ký Bắc Vương bắt đi, sẽ thành lợi thế của Ký Bắc Vương, bà hiện tại được cứu, quan tâm nhất đương nhiên là sự tình trong hoàng cung.

“Không biết.”

Thái hậu khó xử, bà không tiện đi trách móc nặng nề Quân Mặc Thần vì sao chuyện trọng yếu như vậy cũng không biết.

“Thần Nhi, việc này không nên chậm trễ, con phải người đưa ai gia hồi cung đi, ai gia lúc này nhất định phải xử đám loạn thần tặc tử kia không chỗ che thân!” Bàn tay có rất nhiều nếp nhăn của thái hậu hung hăng vỗ một cái lên trên tay vịn, Hách Vu Thiên, lại dám an bài Diễm Tiễn ở bên cạnh bà, bà nhất định không tha cho hắn!

Quân Mặc Thần chậm rãi dời tầm mắt về đến trên người thái hậu, trên gương mặt tái nhợt rất bình tĩnh nói, “Hết thầy chờ ái phi trở về rồi nói sau.”

“Thần Nhi, con há có thể để một nữ nhân làm chủ?” Thái hậu rất không vui khi nghe được lời này của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm kia chẳng lẽ ghét bỏ Thần Nhi ốm yếu, nên khi để hắn, khiến cho hiện tại mọi chuyện Thần Nhi đều nghe nàng ta, trước khi làm việc còn muốn thỉnh giáo nàng ta trước?

“Cũng tốt.” Quân Mặc Thần thờ ơ, giống như một con lật đật, mặc kệ người khác đánh như thế nào, hắn vẫn có thể bắn ngược trở về, không đau không ngứa.

Tăng Bình lòng ngập lửa giận nhìn chằm chằm Vân Thanh Nhiễm, chết tiệt, bọn họ hơn hai mươi cao thủ thế nhưng bị một nữ nhân lừa gạt!

Lừa bọn họ vào Từ Vân Tự, để bọn họ dâng hương cho Bồ Tát, phân tán người của bọn họ, sau đó tiêu diệt từng bộ phận!

“Đừng nhìn chằm chằm ta như vậy, cho dù các ngươi có nhìn chằm chằm ta cũng không có cách nào thay đổi sự thật là hiện tại các ngươi thành tù binh của ta, xem ra vận khí của Ký Bắc Vương rất không tốt ha.” Nhìn nàng chằm chằm cũng vô dụng.

Nói thật, thân thủ của đám người này cũng không kém, có lẽ đều là cao thủ của phủ Ký Bắc Vương, bằng không cũng sẽ không vào thời điểm mấu chốt này đi chấp hành nhiệm vụ trọng yếu như vậy. Loại chuyện này thì không nên cứng đối cứng, mặc kệ kết quả của việc cứng đối cứng là cái gì, cũng không phải thượng sách.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao lại biết an bài của Vương gia? Ngươi là người của hoàng thượng?”

“Ta đã nói rồi, vận khí của Vương gia các ngươi không tốt lắm, ta không phải người của hoàng thượng, nhưng không may là Vương gia các ngươi chọn tới ta, cho nên không có lý do gì vào loại tình huống này ta lại bỏ qua hắn.”

Vân Thanh Nhiễm không có tâm tư cố ý đi tìm ai báo thù, nhưng nếu đã đặt ở trước mặt của mình, nàng còn giả bộ làm như không phát hiện, thì nàng quá có lỗi với chính mình.

Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên ba phen mấy bận làm hại ca ca nàng, còn muốn liên lụy tới nàng.

“Ngươi là...?”

“Vân Thanh Nhiễm, nhớ kỹ, tên của ta, nếu gặp được Diễm vương gia, nhớ rõ cáo trạng với hắn ha, đừng khách khí, ta không để ý đâu.” Vân Thanh Nhiễm thoải mái báo đại danh của mình, nàng tin tưởng người ở kinh thành hoặc nhiều hoặc ít đều đã nghe qua tên này.

“Ngươi là... Nhị tiểu thư Tướng phủ?”

Kinh ngạc!

Trong khoảnh khắc Tăng Bình bị bắt đã nghĩ qua rất nhiều khả năng, tỷ như Vân Thanh Nhiễm là sát thủ mà Dạ Hoàng Nghị âm thầm bồi dưỡng, lại nói thì dụ như là nhân sĩ giang hồ, tóm lại sẽ không quan hệ đến Vân Thanh Nhiễm một chút nào.

Vân Thanh Nhiễm biết Tăng Bình bọn họ đang kinh ngạc điều gì, có điều nàng cũng lười giải thích, nàng là một người như thế, bọn họ thích nghĩ sao thì nghĩ.

Lúc này Hách Vu Thiên đang rút lui vào trong biệt viện phía sau phủ Ký Bắc Vương, nhà chính của vương phủ đã bị thiêu hủy, phần lớn nhân mã của Hách Vu Thiên đã bị Dạ Hoàng Nghị tiêu diệt, hiện giờ còn lại, cũng chỉ có hơn hai trăm người thân tín, từ thủ biệt viện vương phủ, bởi vì thái hậu mất tích, Dạ Hoàng Nghị không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hách Vu Thiên đã vô lực xoay chuyển trời đất, việc mà hắn phải làm hiện tại, là chạy ra khỏi kinh thành, chạy trốn tới phủ Kinh Châu cách xa kinh thành, hắn còn có một đứa con trai ở nơi đó, sẽ còn có cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Trong gian phòng của biệt viện nho nhỏ, lúc này tụ tập ở bên trong hơn mười người gồm Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, con trưởng Hách Hữu Hằng, thứ tử Hách Hữu Phong, trưởng nữ Hách Hương Lăng, Vương Phi cùng với đông đảo trác phi, không ít thị thiếp của Hách Vu Thiên không kịp rút lui, đã chết ngay tối hôm qua trong trận lửa lớn.

Đám nữ nhân còn lại cũng là một dạ hai vâng.

Tần Tổ Tổ và Tần Nhục Dung đều có vận khí không tệ, cho dù chuyển dời đến biệt viện, thì hiện tại vẫn sống rất tốt, không phải biến thành một khối thi thể bị thiêu cháy.

“Vương gia, làm sao bây giờ, thần thiếp không muốn chết, thần thiếp không muốn chết...” Tần Nhục Dung hoảng sợ lôi kéo tay Hách Vu Thiên, đã bị chuyện tối ngày hôm qua dọa đến sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hốt hoảng.

“Cút ngay!” Hách Vu Thiên một tay hất Tần Nhục Dung ra, tùy ý nàng ta ngã trên mặt đất, không có chút tình cảm thương hương tiếc ngọc nào.

Loại chuyện này, nữ nhân chính là phiên toái!

“Vương gia chó tức giận, là Dung tỷ tỷ không hiểu chuyện.” Tần Tổ Tổ giống như động vật nhuễn thể không có xương cốt dính tới bên người Hách Vu Thiên, dùng bàn tay mềm mại của nàng ta nhẹ nhàng vuốt ve ngực Hách Vu Thiên, ôn nhu săn sóc, “Vương gia, lần này là Dạ Hoảng Nghị kia xảo quyết, thừa dịp Vương gia người không phòng bị mà ra tay, mới có thể đẩy Vương gia vào hoàn cảnh lần này, nhưng vẫn là Vương gia cao hơn một nước cờ, chỉ cần thái hậu nương nương còn ở trong tay Vương gia, Dạ Hoảng Nghị cũng không dám làm gì với Vương gia, Dạ Hoảng Nghị cho dù không để ý đến tình mẫu tử, cũng phải bận tâm đến tổ huấn lấy hiếu trị thiên hạ của hoàng triều Thịnh Vinh, nếu vứt bỏ an nguy của thái hậu nương nương không để ý, Dạ Hoảng Nghị tất sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, đánh mất lòng dân, hoàng đế như ông ta cũng không làm được lâu, cho nên ông ta tuyệt đối không có khả năng làm vậy, thần thiếp tin tưởng, chỉ cần Vương gia rời xa kinh thành này, sẽ lại là Phi Long bay lên trời cao, tới Kinh Châu, có Tam công tử của Vương gia giúp đỡ, hoàng đế cũng không làm gì được Vương gia, Vương gia tuyên bố ra bên ngoài, Dạ Hoảng Nghị bắt nạt bất nghĩa, Đông Sơn tái khởi sẽ ở trong tầm tay.”

Tần Tổ Tổ nhẹ nhàng cười, lời nói ra ngược lại khiến Hách Vu Thiên rất hài lòng, so với cái loại nữ nhân ngu xuẩn như Tần Nhục Dung, hẳn thích nữ nhân thông minh hơn.

“Tổ Tổ không hổ là ái phi của bốn vương.” Hách Vu Thiên đưa tay khẽ vuốt lưng Tần Tổ Tổ, lời này của Tần Tổ Tổ đã đi vào trong lòng hắn, khiến tâm tình hắn rất tốt, tiếp đó hắn lại hung hăng nhìn Tần Nhục Dung bị hắn ném ngã trên mặt đất một cái, “Nữ nhân ngu ngốc!”

“Vương gia chó tức giận, để loại nữ nhân này chọc tức thân mình thì thật không đáng.” Tần Tổ Tổ nói xong lấy tay vỗ về ngực Hách Vu Thiên, thuận khí cho hắn, “Vương gia, không bằng giao Dung tỷ tỷ cho Tổ Tổ xử trí đi?”

Trong mắt Tần Tổ Tổ trừ vẻ kiêu ngạo, còn có sự âm trầm.

“Ừ, giao cho nàng.” Hách Vu Thiên hiện đầu quân đến một nữ nhân khiến cho hắn phiền lòng, Tần Tổ Tổ đã xin hắn, hắn dĩ nhiên là thuận miệng đáp ứng.

“Đa tạ vương gia.” Tần Tổ Tổ đứng dậy, cảm ơn Hách Vu Thiên, “Vay thần thiếp đưa nàng ta tới gian phòng cách vách, miễn làm bẩn mắt Vương gia Vương Phi.”

Nói xong Tần Tổ Tổ đứng dậy, đi tới trước người Tần Nhục Dung, nàng ta tươi cười xinh đẹp hoa hèn, chẳng qua ý nghĩ trong lòng chỉ sợ không được tốt đẹp như vậy.

“Tỷ tỷ, đi theo muội muội thôi.”

Nhìn thấy gương mặt tươi cười như hoa của Tần Tổ Tổ, Tần Nhục Dung có cảm giác vô cùng xấu, nàng ta như bị kim đâm, vội vàng hướng về phía Hách Vu Thiên cầu xin tha thứ, “Vương gia, thần thiếp biết sai rồi, Vương gia, van cầu người tha cho thần thiếp đi...”

Hách Vu Thiên chỉ cảm thấy nhìn Tần Nhục Dung rất phiền lòng, khoát tay, để người bên cạnh vội vàng kéo nữ nhân đáng ghét này xuống, Tần Tổ Tổ thích xử trí thế nào thì xử trí như thế, hắn lười quản, lần này hắn định rời khỏi kinh thành, người mang theo bên cạnh chắc chắn sẽ không nhiều, loại nữ nhân này về sau muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, hắn vốn không định mang theo Tần Nhục Dung cùng nhau rời khỏi kinh thành.

Tiếng cầu cứu của Tần Nhục Dung không được nghe thấy, nàng ta bị người kéo tới gian phòng cách vách, tay cùng chân đều bị người trói lại, sau đó Tần Tổ Tổ đi tới trước mặt nàng ta.

“Tổ Tổ, tỷ là tỷ tỷ của muội, buông tha tỷ... buông tha cho tỷ đi, về sau tỷ sẽ không tranh giành với muội nữa!” Tần Nhục Dung hoảng sợ nhìn Tần Tổ Tổ, nàng ta biết, Tần Tổ Tổ không phải người lương thiện, lần này nắm được cơ hội như vậy, nàng ta sẽ không bỏ qua cho mình, nàng ta sẽ không bỏ qua cho mình...

“Bỏ qua cho tỷ?” Tần Tổ Tổ nở nụ cười, “Ồi, tỷ tỷ, tỷ thật đúng là biết nói chuyện, lúc muội muội mới vừa vào vương phủ ấy, tỷ có từng nghĩ tới muốn buông tha cho muội muội không đây?”

Đối với Tần Tổ Tổ mà nói, đoạn thời gian nàng ta vừa mới trở thành thị thiếp của Hách Vu Thiên là đoạn hồi ức mà nàng ta vừa nghĩ lại đã thấy kinh, bởi một lão nam nhân ghê tởm mà mình không thích ở trên giường, khiến nàng ta sau khi xong việc đều phải một người trốn trong một góc sáng sủa nôn mửa.

Lúc tên cầm thú Hách Vu Thiên kia đè lên trên người nàng ta, nàng ta chẳng những phải ép buộc chính mình biểu hiện rất hưng phấn rất khoái lạc, càng phải thừa nhận sự đối xử thô bạo giống như bị xé rách của người nam nhân kia, lúc đêm dài an tĩnh, nàng hồi tưởng lại giấc mộng nàng từng mơ, hồi tưởng lại nam nhân giống như ánh mặt trời ở trong giấc mộng đó, Từ Hy ca ca... Cả đêm rất dài nàng ta chỉ có thể mở mắt đến hưng đông, không thể ngủ yên...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 126: Đến Xem Trò Vui

Mà đường tỳ của nàng, Tần Nhữc Dung tại thời điểm đó đang làm cái gì đây? Nàng ta mang người đến lắng nghe nàng, nhúc nhích nàng, lột sạch nàng ném lên trên mặt đất lạnh như băng, ở nơi Vương gia không nhìn tới bắt nàng đoạt đồ ăn với chó...

Những điều đó, mãi cho đến khi nàng thoát khỏi số thị thiếp trở thành trắc phi có địa vị ngang bằng với nàng ta mới dừng lại.

Tần Tổ Tổ nhớ lại từng việc trong hai ba tháng này, cả người càng thêm âm trầm.

“Không, Tổ Tổ, chỉ cần muội chịu buông tha cho tỳ, tỳ thật sự cái gì cũng sẽ không cần nữa, tỳ làm nô tỳ, tỳ làm trâu ngựa cho muội!”

“Không cần, muốn nô tài ta cũng không thiếu một người như ngươi, đường tỳ thân ái của ta!” Tần Tổ Tổ cười lạnh nói, tiện nhân này, hiện tại ngược lại đã biết sợ, nhưng thật đáng tiếc, đã quá muộn rồi, “Nhưng mà Đường tỳ ngươi yên tâm đi, ngươi sẽ không chết nhanh như vậy đâu, ta sẽ cho ngươi chết đi từng chút từng chút một, cho ngươi chậm rãi hưởng thụ quá trình dài lâu và hạnh phúc này!”

“Ngươi, ngươi, ngươi muốn làm cái gì?” Tay chân Tần Nhữc Dung đều bị trói chặt, nàng ta chỉ có thể dựa vào việc ngo ngoáy thân thể lui về phía sau, cô hết sức rời xa Tần Tổ Tổ.

Tần Tổ Tổ lấy từ trên người ra một bình sứ nhỏ, “Tỳ tỳ, biết trong cái bình này chứa vật gì không?”

“Là cái gì?” Tần Nhữc Dung giống như một con thú nhỏ bị sợ hãi, cảnh giác lại khủng hoảng nhìn chằm chằm Tần Tổ Tổ cùng bình sứ trên tay nàng.

“Là thứ Vương gia dùng để trừng phạt thuộc hạ khi nhiệm vụ thất bại... một thứ tốt.”

Thứ Vương gia dùng để trừng phạt thuộc hạ?

Nghe vậy gương mặt Tần Nhữc Dung hoàn toàn trắng bệch.

Thời gian nàng ta đi theo bên người Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên nếu so với Tần Tổ Tổ thì lâu hơn rất nhiều, đối với một ít thủ đoạn của Hách Vu Thiên nàng ta cũng có chút hiểu biết, nàng ta biết chỗ khủng bố của Hách Vu Thiên, đối với người phạm lỗi sai, hẳn tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Vật đó, tuy nàng ta không biết cụ thể là cái gì, lại biết rất rõ, thứ này có thể khiến nàng ta sống càng khó chịu hơn chết.

“Vốn, thứ này cũng đủ để đưa ngươi đi gặp Diêm vương gia, có điều nếu đã ở trên tay của ta, ta lại muốn thử cách dùng mới một lần xem sao.” Tần Tổ Tổ ở ngai xỏm xuống bên cạnh Tần Nhữc Dung, rút chủy thủ mang theo bên mình ra, đây là do Tần Nhữc Dung ban tặng, khiến nàng có thói quen mang theo chủy thủ bên mình.

Từng đao từng đao, hai mắt Tần Tổ Tổ nhiễm máu, nàng đem phần nộ của chính mình đều trút lên trên người Tần Nhữc Dung, mỗi khi vạch xuống một đao trên người Tần Nhữc Dung, nàng lại càng hưng phấn.

Vết thương mà Tần Tổ Tổ vạch lên Tần Nhữc Dung cũng không sâu, nàng muốn Tần Nhữc Dung nhận hết tra tấn mà chết, sẽ không để cho nàng ta chết một cách dễ dàng như vậy, tiện nhân này nhất định phải ném khô sở mà nàng đã phải chịu mới được! Nàng sẽ đồ thuốc kia lên trên người Tần Nhữc Dung, để nàng ta chậm rãi hưởng thụ đau đớn khoan tìm thực cốt.

“A... A...”

Tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân... Trong khoảng thời gian không bình thường này, cao vút, lại không ai để ý... Bên ngoài đã có rất nhiều người chết, không ít hơn một mình nàng ta.

Trên người Tần Nhữc Dung không biết bị Tần Tổ Tổ vạch bao nhiêu đao, nhất là trên mặt, đan chéo, từng vết máu, đã khiến mỹ mạo ngày xưa của nàng ta biến mất hoàn toàn.

Tần Tổ Tổ vươn lưỡi khế liếm vết máu phía trên chủy thủ, “Tỳ tỳ ở chỗ này chậm rãi hưởng thụ niềm vui từ vong đi, yên tâm, muội muội sẽ ở cùng tỳ, luôn luôn cùng tỳ, cho đến khi tỳ tắt thở...”

Lúc này Tần Nhữc Dung đã không còn phát ra được âm thanh, trừ than khóc cùng chờ đợi sợ hãi từ vong ở trong lòng, nàng ta cái gì cũng không làm được...

Bởi vì Hách Vu Thiên chậm chạp không giao thái hậu nương nương ra, khiến sự tình lâm vào cục diện bế tắc không thể gỡ bỏ, hoàng đế Dạ Hoàng Nghi tự mình tới bên ngoài biệt viện, đàm phán với Hách Vu Thiên.

Hiện giờ biệt viện đã bị đại quân bao vây, hai vị tướng lĩnh trấn thủ lần lượt là Trần Nam Vương Quân Vô Ý và Cẩm Y Hầu Văn Từ Hy.

Long bào màu vàng sáng của Dạ Hoàng Nghi ở trong đại quân có vẻ phá lệ nổi bật, ông ngồi trên lưng ngựa, xuất hiện ở giữa Quân Vô Ý và Văn Từ

Hy. Hộ tống Dạ Hoàng Nghi cùng lúc xuất hiện còn có ba vị hoàng tử đã trưởng thành của ông.

“Hách Vu Thiên, giao thái hậu nương nương ra, trăm nguyện ý thả cho ngươi một con đường sống, cho ngươi an hưởng tuổi già.”

An hưởng tuổi già?

Cửa biệt viện mở ra, người xuất hiện ở cửa đứng là Hách Vu Thiên.

“Hoàng thượng thật biết nói đùa, an hưởng tuổi già? Ha ha, loại lời thoại lừa tiểu hài tử này, một ngươi cũng nói ra được khỏi miệng.” Lấy hiểu biết về Dạ Hoàng Nghi của Hách Vu Thiên, nếu hắn ngoan ngoãn đầu hàng, Dạ Hoàng Nghi không đem hắn đi bầm thây vạn đoạn đã là không tồi rồi, còn để cho hắn an hưởng tuổi già? Đó chẳng qua là chuyện cười! “Một người ngay cả phụ hoàng cùng đệ ruột của mình cũng có thể sát hại, ta dựa vào cái gì có thể tin tưởng ngươi sẽ bỏ qua cho ta đây?”

Lời Hách Vu Thiên vừa nói ra, khiếp sợ bốn phía!

Chuyện năm đó, người hiểu rõ lại vẫn còn sống, không nhiều, một là Hách Vu Thiên, một là Quân Vô Ý.

Vân Từ Hy cùng với đông đảo tướng sĩ cũng không biết rõ tình hình, nghe vậy có phần ngạc.

Bản thân Dạ Hoàng Nghi ngược lại không chút sợ hãi, “Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, chuyện cho tới bây giờ, ngươi muốn vì hành vi mưu đồ soán vị của mình nên nói lý do như vậy chẳng qua cũng chỉ là muốn thoát tội mà thôi, trăm nói, chỉ cần ngươi thả mẫu hậu trăm bình an trở ra, trăm nguyện ý lưu lại cho ngươi một con đường sống.”

“Dạ Hoàng Nghi, bản lãnh giả bộ của ngươi thật đúng là mấy chục năm như một ngày, quên đi, bốn vương không nói nhảm với ngươi, thả ta rời khỏi đây, như vậy dù ngươi động thủ, vẫn sẽ có thái hậu nương nương chôn cùng bốn vương!”

Dạ Hoàng Nghi nghiêm mặt, lập tức uy nghiêm của ông hiện lộ rõ, phía sau ông có thiên quân vạn mã, thế nhưng ông lại không có cách nào bắt được Hách Vu Thiên, cờ kém một nước, ông chưa từng dự đoán được Hách Vu Thiên sẽ xếp người ở bên cạnh thái hậu.

“Làm sao thế? Dạ Hoàng Nghi, luyện tiếu lão nương của ngươi à, vậy cứ dựa theo lời bốn vương nói mà làm đi.” Dù sao cũng đã trở mặt, Hách Vu Thiên cũng không cần dùng bản lãnh giả bộ đáng thương với Dạ Hoàng Nghi nữa.

“Ký Bắc Vương gia, nếu ngươi cần con tin, ta nguyện ý làm con tin của ngươi, xin ngươi hãy buông tha cho hoàng tử mẫu!” Dạ Minh Uyên thúc ngựa tiến lên.

“Cửu điện hạ ngược lại có phần hiếu tâm, nhưng Cửu điện hạ vẫn võ song toàn, võ nghệ hơn người, so với Cửu điện hạ, một lão thái bà sẽ dễ ứng phó hơn.” Hách Vu Thiên cũng không ngạc, sao có thể đáp ứng đổi con tin được?

Tĩnh tĩnh canh giờ, người của hắc hắc là đã hộ tống thái hậu ra khỏi kinh thành rồi.

“Ký Bắc Vương gia, hoàng tử mẫu tuổi già thể yếu, Vương gia hiện giờ cần một con tin đi theo Vương gia đến tận Kinh Châu, hoàng tử mẫu chưa chắc đã chịu được, tin tưởng Vương gia cũng không muốn mạo hiểm nguy hiểm như vậy, so ra, ta càng thích hợp làm con tin của Vương gia hơn, nếu Vương gia lo lắng ta sẽ chạy trốn hoặc gây bất lợi tới Vương gia, ta sẽ phế bỏ một thân võ công này.” Dạ Minh Uyên tiếp tục khuyên bảo Hách Vu Thiên, hi vọng dùng chính mình đi trao đổi thái hậu.

“Cửu hoàng tử thật đúng là thông minh, ngay cả chuyện bốn vương muốn đi Kinh Châu cũng lo lắng đến, nhưng thật đáng tiếc, thông minh như Cửu hoàng tử mà làm con tin của bốn vương, bốn vương ngay cả khi ngủ sợ là cũng không có cách nào ngủ yên.” Hách Vu Thiên không thể không thừa nhận Dạ Minh Uyên nói rất có đạo lý, nhưng thật đáng tiếc, thái hậu hắn đã đưa đi rồi, cho dù lúc này Dạ Hoàng Nghi lật cả kinh thành lên cũng không tìm thấy được thái hậu, hiện giờ hắn cũng không có cách nào để trao đổi con tin, huống chi trao đổi con tin là một việc nguy hiểm, Dạ Hoàng Nghi mà hắn đối mặt chính là một người mà ngay cả anh em ruột của mình cũng có thể hạ thủ được.

Dạ Minh Uyên cau mày, trên khuôn mặt đẹp hiện giờ rất căng thẳng, hắn đang lo lắng cho thái hậu, thái hậu lớn tuổi, không chịu được Hách Vu Thiên gây sức ép, ai cũng không thể cam đoan Hách Vu Thiên đang như chó nóng này cũng nhảy tường có thể phát tiết lửa giận lên trên người thái hậu hay không.

Dạ Minh Sâm thấy Dạ Minh Uyên nổi bật, không muốn tụt lại. Cái mạng này của Dạ Minh Sâm có thể nói là được nhặt trở về, Quân Mặc Thần lần trước ra tay thiếu chút nữa đã muốn mạng của hắn, có điều vận khí hắn không tệ, dùng vòng bạc buộc tóc ngăn cản. Dạ Minh Sâm khi đó bị Vân Thanh Nhiễm ấn xuống nước nhiều lần, tóc đã sớm rối loạn, vòng bạc dùng để buộc tóc cũng bị mái tóc rối ướt nước che lại, khiến Quân Mặc Thần không nhìn thấy, cũng bởi vậy hắn nhặt về được một mạng, đương nhiên chính hắn còn không biết mình thiếu chút nữa đã bị mất mạng.

“Ký Bắc Vương gia, bốn hoàng tử xin khuyên ngươi một câu, cho dù ngươi chạy thoát khỏi kinh thành, đến Kinh Châu, ngươi cho là một cái Kinh Châu, có thể bảo vệ được ngươi à?”

Dạ Minh Sâm nói xong lập tức bị Dạ Hoàng Nghi mất lạnh nhìn qua.

Bị Dạ Hoàng Nghi trừng mắt, Dạ Minh Sâm còn không biết mình sai ở chỗ nào. Thất hoàng tử đây là điển hình của thiếu não, hắc hắc sau khi Hách Vu Thiên chạy trốn tới phủ Kinh Châu, Dạ Hoàng Nghi muốn tróc nã hắn còn có thể dễ dàng như vậy à? Ngươi cho là khắp thiên hạ trừ phủ Kinh Châu thì đều là thể lực của hoàng đế hết ư? Đừng quên còn có hai Vương gia khác!

Đang lúc đàm phán, có một binh lính vội vàng đi tới bên cạnh Quân Vô Ý, nhỏ giọng báo cáo với ông.

“Khởi bẩm Vương gia, thế tử gia nói muốn gặp Ký Bắc Vương gia một lần.”

Quân Vô Ý biết con của mình chắc là sẽ không xằng bậy, có lẽ khẳng định có chuyện trọng yếu.

“Ừm, để cho nó lại đây đi.”

Quân Mặc Thần được Quân Kiệt cùng một gã thị vệ khác đỡ đến, bước đi cực thông thả đi tới phía trước nhất của đại quân.

“Thần Nhi, con có chuyện gì không?” Lập tức Quân Vô Ý cúi đầu, hỏi Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần lắc lắc đầu, “Con chỉ là đến xem trò vui.”

Xem trò vui?

Quân Vô Ý thật sự có chút không rõ hành động của con mình ngày hôm nay, hẳn không phải người vô duyên vô cớ làm loại chuyện này.

Quân Mặc Thần nhìn bên cạnh một chút, Dạ Hoàng Nghi, Dạ Minh Uyên, Dạ Minh Sâm, Dạ Minh Trạch, nam tử Dạ thất hoàng tộc ngược lại đều tới đông đủ.

Quân Mặc Thần miễn cưỡng gấp một cái, lôi kéo Quân Kiệt phủ áo lông cáo lên trên người hắn, càng bọc chính mình chặt hơn. Trên người hắn vốn đã mặc một món chiếc áo lông, bên ngoài lại choàng thêm một cái, khiến cả người hắn bị bọc lại giống như con gấu béo.

“Thế tử gia, người vẫn nên về phòng trước đi, bên ngoài rất lạnh, thân thể của người cần nghỉ ngơi.” Vân Từ Hy biết Quân Mặc Thần vừa mới phát bệnh, biết hẳn lúc này rất không thích hợp để đi ra ngoài.

“Khụ khụ khụ... Cẩm Y Hầu ngược lại thật quan tâm tới bản thể tử, bản thể tử... khụ khụ khụ được sủng ái mà lo sợ.”

“Người đối với Thanh Nhiễm mà nói là rất quan trọng, ta không hy vọng muội ấy khổ sở.” Vân Từ Hy nhìn Quân Mặc Thần, không thèm che dấu mà trả lời.

“Khụ khụ... bản thể tử sớm muộn gì cũng sẽ làm cho nàng ấy khổ sở.”

“Ta biết, ta vẫn hi vọng ngày đó đến muộn một chút.”

“Khụ khụ khụ... nếu lúc trước bản thể tử đồng ý, người thật sự sẽ mang nàng đi à?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Bị Đoạt Công Trạng

“Sẽ.”

Vân Từ Hy gần như không cần tự hỏi đã đưa ra đáp án, nếu không muốn muội ấy phải mang gông xiềng nặng nề, hắn sẽ chọn mang muội ấy đi.

“Khụ khụ khụ... Hầu gia thật thẳng thắn.”

“Ha ha, ta sẽ không nói dối.” Vân Từ Hy cười yếu ớt.

Quân Mặc Thần cũng chỉ cười một tiếng, không nói thêm cái gì. Vân Từ Hy quả thật là không biết nói dối như thế nào, ngay cả tâm tình cùng tình cảm của mình cũng không biết che dấu.

Quân Mặc Thần nghĩ, nếu như hắn đi rồi, ít nhất còn có một người nam nhân sẽ thật lòng đối tốt với nàng, tuy rằng nghĩ như vậy có hơi khiến cho mình khó chịu, nhưng cũng là một loại vui mừng trá hình đi.

Tìm thời gian đi gặp người kia một lần, xem y có thể tiếp tục kéo dài mạng sống cho mình không, khi đó người nọ cho mình viên thuốc tục mệnh, mình lại không có bao nhiêu hứng thú, trong lúc bất tri bất giác, đã muốn hỏi y thêm mấy viên rồi. Thật sự là không xong, có vương bản, sẽ không muốn chết, trở nên rất sợ chết.

Chuyện lần này giải quyết xong, sẽ lôi kéo nàng cố gắng làm Chu công chi lễ, ừm... phải sinh nhiều đứa nhỏ, náo nhiệt một chút.

Bên này đại quân nghiêm chỉnh chờ đợi, trong đầu Quân Mặc Thần lại đang mơ tưởng hảo huyền, nghĩ đến đều là thứ sắc sắc, nghĩ làm thế nào để cùng mỗi nữ nhân vành tai và tóc mai chạm vào nhau, sinh một đồng tiểu oa nhi.

“Dạ Hoảng Nghi, ta không phải bại bởi ngươi, mà là bại bởi Quân Vô Ý! Quân Vô Ý, bốn vương vốn thương thức ngươi, thương thức tài năng của ngươi, nhưng ngươi lại làm cho bốn vương quá thất vọng rồi, nhìn xem con ma ốm bên cạnh ngươi kia, hắc có ngày hôm nay, không thể bỏ qua công lao của Dạ Hoảng Nghi!” Hách Vu Thiên lạnh lùng nói, tiếng rít gào giống như sư tử rống làm kinh sợ toàn trường, tuy là bại tướng, khí thế của Hách Vu Thiên lại không chút thua kém hoàng đế, hắc chỉ vào Quân Vô Ý đang ở phía trước đại quân cao giọng nói, “Ngươi thì vẫn cam tâm bán mạng cho Dạ Hoảng Nghi, chỉ bởi vì cái gọi là nhân nghĩa, nực cười!”

Quân Vô Ý mặt không chút thay đổi, vẫn là bộ dáng uy nghiêm, khuôn mặt lạnh không bởi vì lời nói của Hách Vu Thiên mà sinh ra một chút biến hóa, Hách Vu Thiên nói gì ông đều nghe được, nhưng không hưởng ứng.

Mà Dạ Hoảng Nghi là một nam nhân rất biết nguy trang bản thân, mặc kệ ông ta nghe thấy lời nói của Hách Vu Thiên xong trong lòng nghĩ như thế nào, thì ở bên ngoài cũng sẽ không có cảm xúc dao động quá lớn.

“Truyền ý chỉ của trẫm, mọi người lui lại! Mặt khác, chuẩn bị cho Ký Bắc Vương...”

Dạ Hoảng Nghi mới nói đến một nửa, đại quân phía sau truyền lại tiếng một người, nếu là bình thường, tất nhiên không người nào dám cắt đứt lời nói của Dạ Hoảng Nghi, nhưng hôm nay, hiển nhiên tình huống lại khác biệt.

“Thái hậu nương nương giá lâm ——”

Đám người nhanh chóng tách ra một con đường, một lần nữa đội lên mũ phượng, phượng bào màu vàng rực có thêu hình Phượng Hoàng, thái hậu nương nương uy nghiêm biểu lộ vô cùng rõ. Đi theo bên cạnh thái hậu nương nương, là một nữ tử xinh đẹp động lòng người, nữ tử lúc này một thân trang phục màu đỏ, bao lấy dáng người linh lung của nàng, nàng là công chúa Thiên Duyệt mà hoàng thượng sủng ái nhất, lúc này đang nâng tay thái hậu nương nương, cùng thái hậu nương nương xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sự xuất hiện của thái hậu nương nương khiến mọi người kinh ngạc, nhất là Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, át chủ bài cuối cùng trên tay hắc, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Hách Vu Thiên, còn nhận ra ai gia?” Thái hậu lạnh giọng nói với Hách Vu Thiên đang có vẻ mặt khiếp sợ, cho dù bị đại quân của Dạ Hoảng Nghi bao vây ở trong biệt viện này, Hách Vu Thiên cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt như vậy.

Qua một lúc lâu, Hách Vu Thiên biết người của mình thất bại, cho nên thái hậu không bị tổng ra khỏi kinh thành, hiện giờ đứng ở trước mặt của hắc, “Bốn vương thật không ngờ bà lại có thể trốn ra.”

“Ký Bắc Vương, chuyện ngươi không nghĩ tới còn nhiều lắm, ngươi mưu kế tường tận, khổ tâm cài nội ứng ở bên ai gia, thừa dịp hoàng đế chuyên tâm đối phó ngươi bắt ai gia đi, đích thật là một kế sách hay, chỉ tiếc, ngươi có người giỏi giúp đỡ, ai gia cũng có cháu ngoại.” Nói xong, thái hậu lôi kéo công chúa Thiên Duyệt, “Công chúa Thiên Duyệt lúc biết được ai gia bị người bắt đi đã dẫn người đuổi theo tìm ai gia, từ trên tay đám chó săn của ngươi giải cứu cho ai gia.”

Công chúa Thiên Duyệt?

Rõ ràng người cứu thái hậu là Vân Thanh Nhiễm, sao bây giờ lại biến thành công chúa Thiên Duyệt rồi?

Công chúa Thiên Duyệt cứu thái hậu!

Mọi người kinh ngạc! Trong lòng đều vô cùng cảm khái, công chúa Thiên Duyệt thật khó lường, hoàng thượng phái nhiều người như vậy tiến hành lục soát toàn bộ hoàng cung và kinh thành lại không có một chút tin tức nào, công chúa Thiên Duyệt không những tìm được thái hậu nương nương, lại còn thành công giải cứu thái hậu nương nương từ trên tay thuộc hạ của Hách Vu Thiên, việc này đúng là không phải người bình thường có thể làm được, nghĩ cũng biết người mà Hách Vu Thiên phái ra làm việc toàn bộ đều là cao thủ!

Mọi người nhìn nữ tử xinh đẹp bên người thái hậu, trong mắt mang theo loại tình cảm kính nể khó nói lên lời, công chúa Thiên Duyệt quả đúng là công chúa tài mạo song toàn.

Quân Mặc Thần vốn hít một hơi lại hơi trộn lên, nhìn thái hậu cùng công chúa Thiên Duyệt bên cạnh bà một hồi, cái dạng này của công chúa Thiên Duyệt ngược lại rất giống như vừa mới đi ra ngoài trở về. Công chúa Thiên Duyệt là công chúa mà Dạ Hoảng Nghi sủng ái nhất, thậm chí có người còn so sánh công chúa Thiên Duyệt hiện giờ cùng với Dạ Hồn từng là công chúa Phượng Hoàng, nói vị công chúa Thiên Duyệt này giống hoàng cô cô của nàng nhất. Hoàng đế Dạ Hoảng Nghi cho công chúa Thiên Duyệt một phần nhỏ quân đội, để nàng sử dụng, mức độ sủng ái có thể thấy rõ ràng.

Công chúa Thiên Duyệt cứu thái hậu? Quân Mặc Thần sờ cằm của mình, vậy người mà thế tử phi của hắc cứu là ai? Bạch nhãn lang à?

Dạ Minh Uyên xuống ngựa chạy tới trước mặt thái hậu và công chúa Thiên Duyệt, “Hoàng tổ mẫu, người không có việc gì thật sự là tốt quá.” Dạ Minh Uyên cuối cùng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Dạ Minh Uyên lại nhìn về phía công chúa Thiên Duyệt, “Duyệt Nhi, muội đúng là làm cho ca ca cũng tự than không bằng rồi!”

“Cứu ca ca đây là định muốn thưởng cho muội muội ha?”

“Ha ha... Duyệt Nhi muốn thưởng cho cái gì, chỉ cần Cứu ca ca có thể làm được, nhất định đáp ứng muội được không?”

“Vậy muội muội sẽ nhớ kỹ, Cứu ca ca cũng không thể quýt nha!” Công chúa Thiên Duyệt cười duyên làm nũng với Dạ Minh Uyên.

“Cứu ca ca khi nào thì lừa gạt Duyệt Nhi chứ?” Dạ Minh Uyên cười nói, thái hậu không có việc gì, hẳn cũng có thể vui vẻ.

Dạ Minh Sâm cũng đã đi tới, hẳn đi tới trước mặt thái hậu nương nương, “Hoàng tổ mẫu, phượng thể có mạnh khỏe? Có bị thương không?”

Dạ Minh Sâm muốn diễn tả quan tâm của mình mình đến thái hậu, chỉ là hẳn không biết ăn nói, mới mở miệng đã làm cho thái hậu nương nương không vui, thái hậu nương nương hiện giờ vẫn hoàn hảo đứng ở chỗ này, Dạ Minh Sâm lại còn hỏi bà có mạnh khỏe không, khiến thái hậu đối với Dạ Minh Sâm cảm thấy rất thất vọng, phượng mâu lạnh lùng liếc nhìn hẳn.

“Thật ca ca thật thích nói đùa, hoàng tổ mẫu chính là thân thể Kim Phượng, đều có trời cao phù hộ, Bồ Tát phù hộ, sao dám loạn thần tặc tử này có thể tùy tiện gây thương tổn được?” Công chúa Thiên Duyệt kéo tay thái hậu nương nương giải vây nói.

Thái hậu vỗ vỗ tay công chúa Thiên Duyệt, “Nha đầu con ấy, đúng là miệng ngọt, lần này hồi cung, ai gia không cho con chạy loạn nữa.” Công chúa Thiên Duyệt hôm nay sáng sớm mới hồi cung, lúc trước bởi vì chuyện hòa thân bị hoàng thượng đưa ra khỏi kinh thành, vừa về đến đúng lúc biết tin thái hậu mất tích, liền mang theo người trong hoàng cung đi tìm, vừa vặn gặp được Vân Thanh Nhiễm và thái hậu được Vân Thanh Nhiễm cứu.

“Chỉ cần phụ hoàng không tùy tiện bắt con xuất giá, con cam đoan sẽ không chạy loạn!” Công chúa Thiên Duyệt cười khanh khách nói với thái hậu.

“Duyệt Nhi, lần này con lập công lớn, phụ hoàng trở về nhất định khen thưởng.” Dạ Hoàng Nghi rất vui mừng nói, đương nhiên, hiện giờ làm ông ta cao hứng hơn chính là, Hách Vu Thiên không còn át chủ bài có thể uy hiếp ông ta được nữa. “Mẫu hậu, Duyệt Nhi, hai người lui ra trước đi.”

Thái hậu đã bình an trở về, như vậy việc tiêu diệt Hách Vu Thiên sẽ trở nên cấp bách.

“Ừ, hoàng đế chó có nương tay, diệt cỏ cần trừ tận gốc.” Thái hậu dặn dò hoàng đế.

“Nhi thần hiểu.” Đối với Hách Vu Thiên, Dạ Hoàng Nghi sẽ không nương tay.

“Hoàng tổ mẫu, Duyệt Nhi, con mang hai người hồi cung nghỉ ngơi trước, nơi này giao cho phụ hoàng cùng Trần Nam Vương gia sẽ tốt hơn.” Dạ Minh Uyên hộ tống thái hậu cùng công chúa Thiên Duyệt rời đi.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm trong lúc không có quá nhiều người chú ý đi đến bên cạnh Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... ái phi có thể nói cho ta biết, công chúa Thiên Duyệt là từ nơi nào xuất hiện không?”

Quân Mặc Thần vốn tới đây trước một bước, là vì muốn xem kịch vui, Vân Thanh Nhiễm thì lại phụ trách đưa thái hậu về cung thay trang phục, cũng không thể để thái hậu nương nương lấy tư thế chật vật như vậy xuất hiện ở trước mặt mọi người được, trên đường gặp công chúa Thiên Duyệt mang theo một ít nhân mã tìm kiếm thái hậu nương nương, công tác hộ tống thái hậu nương nương để cho công chúa Thiên Duyệt tiếp nhận, tình huống sau đó Quân Mặc Thần đều thấy được.

“Nửa đường gặp được.” Vân Thanh Nhiễm hồi đáp.

“Khụ khụ khụ... bản thể tử nhớ rõ chúng ta tách ra ở ngoài hoàng cung...”

Nói cách khác, công chúa Thiên Duyệt chạm mặt thái hậu cũng là chuyện trong hoàng cung, vị công chúa Thiên Duyệt “giải cứu” thái hậu nương nương kia ngay cả cửa cung không đi ra...

Vân Thanh Nhiễm nhún vai, không phủ nhận lời Quân Mặc Thần, bởi vì đây là sự thật. Đối với công chúa Thiên Duyệt, Vân Thanh Nhiễm cũng không xa lạ gì, tuy rằng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, nhưng tên này từ lúc vừa mới bắt đầu đã quanh quẩn ở trong cuộc sống của nàng, lúc ban đầu người nên đến Đàng Ngụy còn không phải là vị công chúa Thiên Duyệt này à?

“Phụ vương, lát nữa có thể để con tiến vào biệt viện này không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Vô Ý bên cạnh Quân Mặc Thần.

“Thanh Nhiễm muốn làm gì?”

“Bên trong có người mà nhi thần muốn gặp.”

“Vừa vặn, bản thể tử cũng có người muốn gặp, khụ khụ khụ...”

Quân Vô Ý dừng một chút, “Chờ ở bên ngoài, người ở bên trong đều sẽ còn sống, đến lúc đó các con muốn nói chuyện với ai thì nói.”

Vương gia uy vũ! Không đồng ý cho hai người đi vào tìm người, càng không hỏi hai người bọn họ muốn gặp ai, một câu rõ ràng, người ở bên trong đều

bất sống, đến lúc đó đưa đến trước mặt hai người bọn họ, bọn họ thích nói chuyện với ai thì nói với người đó, thích gặp mặt ai thì gặp người đó. Tuy rằng Ký Bắc Vương đã là chim trong lồng, ba ba trong hũ, nhưng muốn bất sống toàn bộ người Hách gia cũng không phải chuyện dễ dàng. Vương gia, lời này của ngài nói thật quá khí phách!

Vân Thanh Nhiễm quay đầu hỏi Quân Mặc Thần, “Gia, phụ vương người luôn khí phách như vậy à?”

“Không phải, lúc gặp mẫu phi đều không thế.”

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn trong truyền thuyết đây ư?

Nếu phụ vương đã nói như vậy, Vân Thanh Nhiễm cho rằng cũng không có chuyện gì cần nàng phải đi làm, nên đỡ lấy phu quân ốm yếu của nàng thối lui sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Quả Nhiên Gả Cho Người Thì Không Còn Thuần Khiết Nữa

Người mà Vân Thanh Nhiễm muốn gặp là Tần Tổ Tổ, mà người Quân Mặc Thần muốn gặp thì lại là Hách Hữu Phong.

Vân Thanh Nhiễm muốn gặp Tần Tổ Tổ, tất nhiên không phải là tìm Tần Tổ Tổ để ôn chuyện.

Tần Tổ Tổ vừa mới giết chết đường ty của chính mình, lại không nghĩ tới mình cũng rơi vào trong tay người khác.

Trước lúc thái hậu xuất hiện, Tần Tổ Tổ và Hách Vu Thiên đều giống nhau, cho rằng lần này mình có thể chạy trốn.

Nay Tần Tổ Tổ bị giam giữ trong đại lao, đại lao này vô cùng âm thấp, còn có chuột và gián, cùng với mùi lạ mà Tần Tổ Tổ không thể chịu đựng được.

Có ngục tốt tiến lại, xiềng xích nơi cửa phòng giam được gỡ xuống, Tần Tổ Tổ giật mình nhìn về phía cửa, một tà váy sam màu trắng xuất hiện trước mặt nàng ta, một đôi dây thêu hoa trắng muốt, lại hướng lên trên, nàng ta nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm.

“Vân Thanh Nhiễm, là người!” Tần Tổ Tổ bỗng nhiên không biết lấy khí lực từ đâu, đứng mạnh dậy, giống như mãnh hổ xông đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Hai cai ngục dẫn Vân Thanh Nhiễm vào chặn Tần Tổ Tổ lại, ả nàng ta trở về mặt đất.

“Vân Thanh Nhiễm, người đến chê cười ta đúng không? Ha, tiện nhân, người đừng vội đắc ý, ta nói cho người biết, cho dù ta chết cũng vẫn sẽ nguyên rửa người...”

“Hai vị tránh đi một lúc, bản cung có mấy lời muốn nói với nàng ta.” Vân Thanh Nhiễm nói với hai vị cai ngục.

“Nhưng, thế tử phi nương nương, ả ta...” Cai ngục do dự, sợ Tần Tổ Tổ lại nổi điên giống như vừa rồi, làm Vân Thanh Nhiễm bị thương.

“Lui ra!” Vân Thanh Nhiễm không lo lắng Tần Tổ Tổ sẽ phát điên, Tần Tổ Tổ tay chân bị gông lại không thương tổn được Vân Thanh Nhiễm.

Hai vị cai ngục bị tiếng quát lớn của Vân Thanh Nhiễm làm cho hoảng sợ, không nghĩ tới vị thế tử phi có bề ngoài ôn nhu yếu ớt thế này lại có khí thế làm cho người ta sợ hãi, vội vàng lui ra, miễn cho họ lại bị Vân Thanh Nhiễm trách cứ.

Sau khi hai người cai ngục lui ra, Tần Tổ Tổ liền cười lạnh nói: “Thế nào Vân Thanh Nhiễm, có lời gì không thể để người biết muốn nói với ta à? Ha, đừng bày ra bộ dạng thanh cao, trước kia ta đã nhìn người không vừa mắt, cũng là vì diện mạo người khiến cho ta ghê tởm! Người và ta đều đáng thương như nhau...”

“Người cho rằng ta chỉ đến để cười nhạo cảnh ngộ hiện giờ của người à? Xin lỗi ta không có tâm tình đó. Người dựa vào cái gì mà cho rằng sau khi người làm chuyện như vậy với ta và ca ca thì ta sẽ tha thứ cho người? Người dựa vào cái gì mà cho rằng ta không phải đến để đích thân tiễn người đoạn đường chứ?”

“Người muốn giết ta?” Khả năng đầu tiên mà Tần Tổ Tổ nghĩ đến chính là điều này.

“Ta không giết ngươi, ngươi cũng chết chắc rồi, ta không cần vì ngươi mà làm ô uế tay ta, ta nghe nói Tần gia các ngươi có một gốc cây hoa hải đường bảy màu tô truyền, sinh trưởng ở bên trong tổ trạch của Tần gia các ngươi, có thật không?”

Tần Tổ Tổ ngây ra một lúc, sau đó hiểu rõ mục đích của Vân Thanh Nhiễm, thì cười phá lên, “Ha ha ha ha... Vân Thanh Nhiễm ơi Vân Thanh Nhiễm, ta sao lại quên nhỉ, tên nam nhân mà ngươi gả cho là một tên nam nhân sắp chết ha! Một ngươi còn có thể nghe ngóng được bí mật này của nhà ta, có điều cho dù ngươi biết thì như thế nào, sự tồn tại của hải đường bảy màu được nhà ta coi như thần linh, cho dù là hoàng thượng hay vương gia, mặc kệ ra giá bao nhiêu, cha ta cũng sẽ không giao nó cho người khác! Nhưng hải đường bảy màu là bí mật của Tần gia chúng ta, sao ngươi có thể biết được?”

Vân Thanh Nhiễm tất nhiên là có con đường để nàng biết, lần trước có nhờ Dương Lâm đi tìm tin tức liên quan đến việc điều trị bệnh của Quân Mặc Thần, thu hoạch không nhiều, không chắc chắn có thể chữa khỏi bệnh cho Quân Mặc Thần.

Ngoài ra, phương thuốc mà Hồng Dược lưu lại nàng cũng đã cho Mộ Dung Tu xem qua, Mộ Dung Tu không nhìn ra được cái gì, đối với dụng ý của Hồng Dược cũng rất khó hiểu.

Thu hoạch gần đây biết được trong tổ trạch Tần gia có trồng một gốc cây hải đường bảy màu quý hiếm, dựa theo điển tịch mà Thương Lan giáo ghi lại, hẳn là có thể trợ giúp nhất định đối với cơ thể Quân Mặc Thần.

Mặc kệ thế nào, có hi vọng so với không có hi vọng vẫn tốt hơn, Vân Thanh Nhiễm tính toán cứ thu đồ vào tay đã rồi nói tiếp, sau đó lại để Mộ Dung Tu nhìn xem, cũng may tuy Mộ Dung Tu quên rất nhiều thứ, rất nhiều trí nhớ liên quan đến Hồng Dược đều bị rối loạn, nhưng y thuật vẫn còn nhớ rõ.

“Ta có nói là ta muốn lợi dụng thân phận để đòi hỏi phụ thân ngươi, hoặc là dùng tiền để mua của phụ thân ngươi à?” Vân Thanh Nhiễm chưa hề nói qua những lời như vậy.

Tần Tổ Tổ trừng lớn hai mắt, tiêu hóa lời nói của Vân Thanh Nhiễm, nàng ta nói nàng ta không định dùng thân phận đòi phụ thân nàng, cũng không định mua bán với phụ thân?

Như nghĩ tới cái gì, Tần Tổ Tổ vừa nói vừa cười, “Ha ha ha... ngươi muốn dùng tính mạng của ta để trao đổi với phụ thân ta ư? Vân Thanh Nhiễm, ngươi thật sự nghĩ là mình làm được tất cả đấy à? Ngươi cho rằng ngươi là ai, Ký Bắc vương phạm tội gì ngươi không biết ư? Ngươi cho rằng hoàng đế sẽ bỏ qua những người có liên quan đến hắn à? Lại nói, ta có ngày hôm nay ngươi chính là công thần lớn nhất! Nếu không phải tại ngươi, ta đã sớm gả cho Tử Hy ca ca, không cần phụng bồi cho lão nam nhân làm người ta buồn nôn kia, và càng không có ngày hôm nay!”

“Lão nam nhân làm cho người ta buồn nôn? Ngươi đang nói đến nam nhân đã cho ngươi dục tiền dục tử à?” Trong đầu Vân Thanh Nhiễm nhớ lại những hình ảnh Hách Vu Thiên và Tần Tổ Tổ đang ở trong sương phòng của tửu lâu tầng tị với nhau, vẻ mặt của Tần Tổ Tổ đều là biểu tình mất hồn muốn chết, thật sự không giống như đang làm bộ. Rõ ràng đáng người Hách Vu Thiên cường tráng một chút, động tác thô bạo một chút, lại xác xác thực thực đã “tính phúc” cho Tần Tổ Tổ.

Đáng người cường tráng có chỗ tốt của đáng người cường tráng! Tương ứng về phương diện nào đó cũng tương đối có lực, ừm... hình như so với thể tửu gia nhà bọn họ hơi kém hơn một chút, dường như việc này cũng không tỉ lệ thuận với đáng người cho lắm...

Vân Thanh Nhiễm gõ đầu mình một cái, trong lòng thầm mắng chính mình, nghĩ đi tận đâu vậy, quả nhiên gả cho người nàng cũng không còn thuần khiết nữa rồi! Ai...

Về phần cái gọi là buồn nôn đại khái là sau đó Tần Tổ Tổ tự nói ra bào chữa cho chính mình đi?

Tần Tổ Tổ bị Vân Thanh Nhiễm chọc thùng sự thật, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trông rất đẹp mắt.

“Ta đến đây không phải để thảo luận về công phu trên giường của Ký Bắc vương gia với ngươi, trở lại chuyện chính, thứ ta muốn là hải đường bảy màu, ta muốn biết nó giấu ở chỗ nào của Tần gia.”

Nàng ta muốn biết hải đường bảy màu giấu ở chỗ nào của Tần gia để làm gì?

“Ngươi sẽ không phải là muốn đến Tần gia trộm hải đường bảy màu đấy chứ?”

“Chúc mừng ngươi đáp đúng rồi, nhưng rất đáng tiếc không có phần thưởng.”

“Ha ha ha... Vân Thanh Nhiễm, ngươi thật đúng là ngây thơ quá, ta hận ngươi như vậy, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ nói cho ngươi chỗ giấu hải đường bảy màu, có điều, muốn ta nói cho ngươi biết cũng không phải là không thể, lấy mạng của ngươi đến đổi đi!”

“Ngừng lại, ta không định làm giao dịch với ngươi, ta còn thấy ghê tởm, ít vũ nhục ta đi có được không?”

“Tệ nhân, giả bộ cái gì, hiện tại người có việc cầu người khác là ngươi!”

“Nhưng vấn đề là, người sắp chết đến nơi là ngươi.”

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đứng đây nói chuyện với ngươi thật lao lực.” Vân Thanh Nhiễm lắc lắc đầu, sau đó tay trái nắm lấy một bàn tay của Tần Tổ Tổ, đồng thời cái tay còn

lại lấy chùy thủy ra, trực tiếp đâm vào lòng bàn tay Tần Tổ Tổ.

“A ——” Tần Tổ Tổ bị đau, rên rỉ thê thảm.

Nhớ rõ ngày ấy Vân Tử Hy bị bọn người Tần Tổ Tổ tính kế, vì phòng ngừa mình làm ra hành động tổn thương Vân Thanh Nhiễm, cũng ở trên tay mình đâm một đao, một đao đó xuyên qua lòng bàn tay của hắn, gần như khiến tay phải của hắn bị phế bỏ.

Mà Tần Tổ Tổ lại nhớ đến mỗi một đao mình vạch xuống trên người Tần Nhược Dung không lâu trước kia.

“Tiên nhân, đừng tưởng rằng như vậy thì ta sẽ khuất phục, có bản lĩnh thì hiện tại ngươi hãy giết ta đi!” Ánh mắt Tần Tổ Tổ nhìn chăm chăm Vân Thanh Nhiễm như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, đem tất cả thống khổ mà nàng ta phải chịu trả lại nguyên xi cho nàng.

“Xin lỗi, ngươi chắc là nghĩ sai rồi, vừa rồi chỉ là nhìn thấy thái độ kiêu ngạo của ngươi khiến ta cảm thấy có chút không thoải mái lại nhớ tới lúc trước bởi vì ngươi, Hách Vu Thiên và Vân Yên Nhiên đã gián tiếp khiến ca ta phải chịu một đao, cho nên thuận tiện trả lại cho ngươi thôi, về phần ngươi nói ra tung tích của hải đường bảy màu, đó là vấn đề khác, vừa rồi không cần thận lạc đề.” Vân Thanh Nhiễm giải thích, sau đó nàng đứng lên, “Ta rất không thích uy hiếp người khác, có điều dường như ngươi không phải là người nguyện ý ngoan ngoãn hợp tác, cho nên không có biện pháp, ta đành tiêu nhân một chút vậy.”

“Ngươi...” Tần Tổ Tổ nhìn Vân Thanh Nhiễm, khuôn mặt này vẫn là khuôn mặt của Vân Thanh Nhiễm mà nàng biết, nhưng nàng ta lại rất xa lạ, từ sau khi nàng ta tỉnh lại đến giờ, Tần Tổ Tổ cảm thấy Vân Thanh Nhiễm vô cùng nguy hiểm, bản năng nàng muốn lùi về sau, trên tay vẫn còn chảy máu, tay chân đều bị xiềng xích lạnh băng nặng nề khóa chặt, nàng trốn không thoát...

...

Vân Thanh Nhiễm làm xong chuyện nàng muốn làm, lúc trở lại cửa nhà giam, Quân Mặc Thần đã gặp người hán muốn gặp, đang chờ nàng.

Vân Thanh Nhiễm để ý thấy nam nhân đứng bên cạnh Quân Mặc Thần có điểm khác lạ, mặc dù nam nhân đó cúi thấp đầu, không nhìn được chính diện, nhưng Vân Thanh Nhiễm rất khẳng định nam nhân này không phải là người nam nhân mà vừa rồi Quân Mặc Thần mang vào, hắn đã bị đánh tráo, Vân Thanh Nhiễm đại khái cũng biết Quân Mặc Thần muốn làm cái gì, nàng không vạch trần, chuyện hắn làm nàng không có quyền can thiệp.

Đứng ở bên cạnh Quân Mặc Thần còn có cai ngục và giám ngục trưởng trong coi nhà giam, mấy người đều khăn trương, trên tay hai người ngục tốt trong đó còn đang bung hai chậu than lớn. Nhà giam là nơi âm lạnh ẩm ướt, là nơi mà Quân Mặc Thần không nên đến nhất, cai ngục và giám ngục trưởng làm như vậy cũng không có gì đáng trách, bọn họ sợ Quân Mặc Thần ở bên trong nhà lao cứ thế quy thiên, vậy thì trách nhiệm của bọn họ sẽ rất lớn, vì mấy cái mạng nhỏ, bê chậu than thì tính là cái gì? Dù là chậu lớn vạc to mà có hiệu quả, bọn họ cũng sẽ không chút do dự bung lên!

Vân Thanh Nhiễm biết Quân Mặc Thần chẳng qua đến nhà giam lượn một vòng, không ở lâu, cho nên cũng không lo lắng, trong thời gian ngắn hắn sẽ không có vấn đề gì, tuy hiện tại hắn căn bản đang ở trong trạng thái tàn phế.

“Khụ khụ khụ... ái phi nói chuyện xong rồi? Khụ khụ khụ...”

“Ừ, đi thôi.” Vân Thanh Nhiễm không hỏi nhiều về chuyện của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... ta bảo Quân Kiệt đưa nàng trở về trước, ta còn có một số việc muốn làm, sẽ về phủ muộn, hôm nay thời tiết tốt lắm, không có gió, ái phi không cần lo lắng.”

Quân Mặc Thần đặc biệt chờ Vân Thanh Nhiễm đi ra để thông báo với nàng một tiếng rồi mới đi, tuy không biết nàng có thể vì hắn chạy loạn khắp nơi mà lo lắng hay không, hắn vẫn muốn thông báo trước một tiếng, trọng phụ ra ngoài đều công đạo trước với thê tử, hắn rất thích làm chuyện như vậy, giống như giữa bọn họ tồn tại ràng buộc không nói rõ được.

“Trước giờ thân có thể trở về không?”

Giờ thân là tầm bốn giờ chiều, là thời gian mặt trời sắp xuống núi.

“Ừ.” Quân Mặc Thần gật đầu, trong lòng lại âm áp, giống như một đôi vợ chồng ân ái, thê tử dấn dò trước khi trọng phụ đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Cãi Nhau, Giận Dỗi, Ghen Tuông

Màn đêm buông xuống, Quân Mặc Thần theo Quân Vô Ý từ nơi đó trở về, lúc đi đến cửa thấy trong phòng Vân Thanh Nhiễm đã tắt đèn, nên hỏi Lục

Trúc đang canh ở ngoài cửa.

“Khụ khụ khụ... tiểu thư nhà người đã đi ngủ?”

Nhìn thấy Quân Mặc Thần, Lục Trúc có chút kích động, lòng bàn tay nàng bắt đầu đỏ mề hôi lạnh, “Bẩm thế tử gia, hôm nay tiểu thư có hơi mệt mỏi, đã sớm đi ngủ rồi.”

Lục Trúc nói dối, Vân Thanh Nhiễm lúc này căn bản không có ở trong phòng.

Kích động rất nhỏ của Lục Trúc không thoát khỏi ánh mắt của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... hôm nay bản thế tử muốn ái phi thị tẩm, người và Quân Kiệt đều chờ ở bên ngoài đi.” Quân Mặc Thần nói xong đi về hướng trong phòng.

“Thế tử gia không được...” Lục Trúc cũng không biết lấy lá gan ở đâu, lại ngăn ở phía trước Quân Mặc Thần, tuy chân đã bước ra, trong lòng Lục Trúc vẫn rất hoảng sợ, nàng khiếp sợ liếc nhìn Quân Mặc Thần một cái, sau đó âm thầm cắn chặt răng, tiểu thư đối với nàng tốt như vậy, lúc này nàng tuyệt đối không thể bán đứng tiểu thư!

“A? Không được à? Khụ khụ khụ...”

“Vâng, vâng... trước khi tiểu thư đi ngủ đã dặn dò nô tỳ, tối nay thân mình tiểu thư rất mệt mỏi, muốn ngủ một giấc thật ngon... Cho nên, cho nên... Thế tử gia...”

“Khụ khụ khụ... vậy bản thế tử càng nên đi thăm ái phi...”

Quân Mặc Thần tiến lên từng bước, thân ảnh chợt lóe, lướt qua Lục Trúc, đẩy cửa mà vào.

Lục Trúc nhớ rõ ràng là đã che ở trước mặt thế tử gia, sao trước mắt bỗng lóe lên một cái, thế tử gia đã không thấy đâu rồi? Vừa quay đầu lại, đã thấy thế tử gia đã đẩy cửa đi vào, nàng muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa rồi.

Quả nhiên, trong phòng không có một bóng người.

“Khụ khụ khụ... xem ra ái phi của bản thế tử, thật đúng là ‘mệt chết’ rồi nhỉ!”

Bị vạch trần, Lục Trúc chột dạ gục đầu xuống, chờ Quân Mặc Thần trừng phạt nàng.

“Nàng ấy đi đâu?”

“Nô tỳ, nô tỳ không biết...” Lục Trúc chỉ phụng mệnh che giấu cho Vân Thanh Nhiễm, về phần Vân Thanh Nhiễm cụ thể đi đâu, Lục Trúc cũng không rõ ràng lắm.

Lục Trúc càng nói lòng bàn tay càng ra nhiều mồ hôi, nàng cảm giác được không khí xung quanh giống như bị người ta rút sạch, khiến nàng không thể hô hấp.

Nữ nhân này, hơn nửa đêm còn đi nơi nào! Đồi mồi Quân Mặc Thần mím thành đường thẳng, không nói lời nào.

Vân Thanh Nhiễm không thấy, không chỉ về muộn, mà lần mất tích này còn mất tích suốt cả buổi tối, Kim Dật Hiền thậm chí toàn bộ phủ Trấn Nam vương đều lâm vào trong áp suất thấp, ngay cả vương gia và vương phi bên kia đều đã biết.

Mãi cho đến khi trời sắp sáng, Vân Thanh Nhiễm mới trở lại vương phủ, vốn định vụng trộm trở về phòng...

Vân Thanh Nhiễm nằm ở trên tường vây, nghiêng thân, muốn lật từ một bên của tường vây sang bên còn lại.

Vân Thanh Nhiễm thầm mắng ở trong lòng, quả thực không thể sử dụng năng lực nhìn thấu quá nhiều, thân thể thực sự chịu không nổi, vừa rồi vì muốn tìm vị trí chính xác của hải đường bảy màu ở Tần gia cùng với loại trừ nguy hiểm tiềm ẩn, nàng sử dụng rất nhiều lần, thế nên lúc này ngay cả khí lực để dùng khinh công suất khí bay qua tường vây cũng không còn, chỉ có thể dựa vào tứ chi không chút cường tráng cố gắng làm hành động treo tường nguyên thủy nhất, bộ dáng muốn 摔 bao nhiêu thì có 摔 bấy nhiêu.

Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, bộ dạng leo tường đáng khinh này của nàng nếu để cho Quân Mặc Thần thấy được, hán khẳng định sẽ ngồi ở một bên che miệng cười trộm, thuận tiện còn nói mấy câu.

Vân Thanh Nhiễm biết mình bây giờ hình tượng gì cũng đều không còn, nhưng lại không có cách nào, một chân đã thành công chuyển từ bên này sang bên kia tường vây, còn một chân vẫn đang cố hết sức nhấc qua.

Thành công ở ngay trước mắt. minhnguyetgiatrang

Rốt cục, sau khi đập mấy cái, Vân Thanh Nhiễm trọng tâm không vững rơi vào bên trong, sau đó nàng nhìn thấy Quân Mặc Thần đứng dưới tường vây, chợt thấy kinh hãi, nàng vốn đã hờ thoát không thể không chế được chính mình, từ trên tường ngã thẳng xuống dưới, sau đó rơi vào vòng ôm ấm áp

quen thuộc, nàng vì quá suy yếu nên đã lấm vào hôn mê.

★

Vân Thanh Nhiễm mộng lung mờ hai mắt ra, cảm giác được dưới thân là đệm giường mềm mại, đỉnh đầu là màn trướng quen thuộc của mình, đang cố gắng nhớ lại mình trở về vương phủ khi nào, thì cảm nhận được ánh mắt lạnh thấu xương của nam nhân bên giường.

Ánh mắt Quân Mặc Thần nhìn nàng không thể gọi là ôn nhu, đường nét trên mặt hắn có chút cứng nhắc, giống như đang ẩn nhẫn điều gì.

Vân Thanh Nhiễm không biết mình đã ngủ bao lâu, đại khái là một mẻ quá độ, cho nên có cảm giác đã ngủ rất lâu.

Nàng lấy tay chống lên mặt giường, đang muốn đứng lên.

Quân Mặc Thần liếc mắt lạnh lùng nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái rồi xoay người đi đến cái bàn bên cạnh, cầm lấy một gốc cây hải đường bảy màu mà Vân Thanh Nhiễm mất cả buổi tối, từ thủ Tàn gia mới tìm được, ném lên mặt đất.

“Ngươi làm gì vậy?” Lúc này Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, nhìn thấy hải đường bảy màu do chính mình bận rộn cả đêm mới lấy về được bị Quân Mặc Thần giẫm lên, Vân Thanh Nhiễm cũng nổi nóng rồi.

Quân Mặc Thần lại giống như không nghe thấy tiếng hỏi của Vân Thanh Nhiễm, vẫn hung hăng đạp cho gốc hải đường bảy màu kia một cước, đôi giày trắng muốt không chút lưu tình giẫm lên gốc cây hải đường bảy màu rục rờ, chà đạp cánh hoa và cành lá yếu ớt, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Quân Mặc Thần ngươi có ý tứ gì, lão nương tìm hải đường bảy màu cho ngươi cho dù ngươi không cảm kích cũng không cần phải giẫm đạp lên như vậy chứ?” Vân Thanh Nhiễm hướng về phía Quân Mặc Thần quát lên, hắn tính làm cái gì? Hắn không cần thì không cần, làm gì phải giẫm nát cây hải đường bảy màu mà nàng tần tần khổ khổ đi lấy về đó?

Quân Mặc Thần đi tới cửa phòng thì dừng chân, hắn quay đầu, “Nhiều chuyện!”

Nói xong hắn không hề nhìn Vân Thanh Nhiễm nữa, sải bước rời khỏi phòng.

Lục Trúc nhìn cây hải đường bảy màu bị giẫm đạp đến loạn thất bát tao ở trên mặt đất kia, tức thì khóc lên.

“Thế từ gia, ngài ấy sao có thể như vậy? Tiểu thư cả đêm không ngủ, chỉ vì đi tìm thứ này cho ngài ấy, nhưng ngài ấy lại...” Lục Trúc bất bình thay Vân Thanh Nhiễm, lập tức khóc lên, bộ dáng hư thoát lúc tiểu thư trở về thật sự khiến nàng sợ hãi, tiểu thư vất vả như vậy là vì ai, thế từ gia ngài không cảm kích còn chưa tính, sao có thể tùy tiện giẫm lên tâm ý của tiểu thư chứ?

Lục Trúc càng nghĩ càng khổ sở, liền khóc lên. Vừa khóc Lục Trúc vừa dùng nắm tay đánh lên người Quân Kiệt đang đứng bên cạnh nàng để phát tiết bất mãn của chính mình, nàng chỉ là tiểu nha đầu, không thể làm gì thế từ gia, chỉ có thể đem toàn bộ ủy khuất phát tiết lên người Quân Kiệt.

Quân Kiệt cũng bị hành động của Quân Mặc Thần làm cho hoảng sợ, hắn cũng không biết vì sao đột nhiên thế từ gia lại làm ra hành động này, lại nhìn cây hải đường bảy màu kia, đây chính là dược liệu quý đó, thế từ phi nương nương mất nhiều công sức như vậy mới lấy được thứ này tới tay, nói không chừng thật sự có thể có trợ giúp rất lớn đối với bệnh tình của thế từ gia, nhưng mà gia, ngài ấy sao lại...

Quân Kiệt mặc cho Lục Trúc đánh mình, lúc này hắn cũng không biết phải biện giải thay gia cái gì.

Hồng Mai tiến vào thì nhìn thấy Lục Trúc khóc lóc đánh Quân Kiệt, “Lục Trúc, ngươi sao lại khóc, tiểu thư thật vất vả mới tỉnh lại, phải hầu hạ rồi.”

Được Hồng Mai nhắc nhở Lục Trúc mới lau nước mắt đi, đứng rồi, tiểu thư ngủ mê lâu như vậy, hẳn là rất đói bụng, vội bụng thức ăn lỏng đã được chuẩn bị tốt, cho Vân Thanh Nhiễm đã hôn mê cả một ngày đêm.

Vừa làm nước mát vẫn còn đang rơi.

Lúc cây hải đường bảy màu lọt vào tầm mắt Hồng Mai, thì nhận ra đó là cái cây mà lúc Vân Thanh Nhiễm trở về vẫn cầm trên tay, nên vội ngồi xuống nhặt lên, còn tưởng là ai không cẩn thận làm rơi xuống đất.

“Sao hoa lại rơi xuống đất thế này, nguy rồi, sao lại bị giẫm nát rồi!” Hồng Mai khản giọng hét lên.

“Hồng Mai, ngươi giao cái này cho ta đi.” Quân Kiệt cũng có chút đau lòng cho đóa hoa kia, nghĩ nên thu lại trước rồi nói sau.

Quân Kiệt thật cẩn thận dùng khăn tay bao lại gốc cây hải đường bảy màu đã vô cùng thâm kìa, nhét vào trong lòng mình.

“Ngươi lấy nó làm gì, gia cũng không cần, còn giẫm nát rồi!” Lục Trúc thấy thế hung hăng trừng mắt nhìn Quân Kiệt một cái, giống như đem toàn bộ bất mãn của mình đối với Quân Mặc Thần đều chuyển hết lên trên người Quân Kiệt.

Vân Thanh Nhiễm xoa nhẹ ấn đường của mình, lại không còn khí lực để tức giận, cảm giác đã ngủ lâu lắm, làm cho thân thể nàng rất nặng nề, muốn đứng lên, lại cảm thấy có chút vụng vụng, quả nhiên năng lực kia vẫn không nên sử dụng quá độ, bằng không thân thể thực sự sẽ không chịu nổi.

Ăn một vài thứ, xong Vân Thanh Nhiễm đi đến nơi ở của vương phi, chuyện hôm qua cả đêm không về vương phủ đều biết rồi, làm một thế từ phi, nàng

không đủ tư cách, sau khi tỉnh lại nên đi thỉnh tội với vương phi nương nương.

Cho nên Vân Thanh Nhiễm sau khi nghỉ ngơi liền cùng Lục Trúc và Hồng Mai đi đến nhà chính.

Vân Thanh Nhiễm ngủ cả một ngày, trở về lúc mặt trời còn chưa sáng, hiện giờ mặt trời đã sắp xuống núi rồi.

Đạp lên ánh tà dương của trời chiều, Vân Thanh Nhiễm tiến vào nơi ở của vương phi nương nương.

“Nhi thần thỉnh an mẫu phi.” Vân Thanh Nhiễm đã chuẩn bị xong tinh thần sẽ bị trách phạt.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm quỳ xuống thì dư quang nơi khóe mắt thoáng nhìn thấy Quân Mặc Thần, hắn cũng ở nơi này.

“Nhiễm Nhi con đã tỉnh, thân thể có chỗ nào không khỏe không?”

“Bẩm mẫu phi, nhi thần mạnh khỏe, hôm qua cả đêm không về, xin vương phi nương nương trách phạt.”

“Nói cái gì mà phạt với không phạt, người bình an là tốt rồi.” Vương phi đã biết được nguyên nhân mà cả đêm qua Vân Thanh Nhiễm không về, con dâu đã bắt chấp nguy hiểm để tìm thuốc cả đêm cho con trai bà, bà làm nương sao có thể đi trách cứ con dâu được chứ.

Vương phi nói xong thì liếc Quân Mặc Thần ở bên cạnh một cái, lại thấy Quân Mặc Thần vẫn là gương mặt lạnh lùng, so với vẻ tái nhợt lúc bình thường, hắn lúc này càng lộ vẻ lạnh lùng.

“Thân là thế tử phi, cả đêm không về, không để quy củ Vương phủ vào mắt, như vậy còn không trừng phạt sợ rằng ngày sau khó khiến kẻ dưới phục tùng.” Quân Mặc Thần chậm rãi mở miệng, gằn từng chữ, nét mặt không chút thay đổi.

Vương phi đã nói không phạt Vân Thanh Nhiễm, nhưng Quân Mặc Thần lại không chịu bỏ qua.

Vương phi đưa mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, đáy mắt có chút bất đắc dĩ, “Vây Thần nhi nói xem, nên phạt như thế nào?”

“Mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ đều do mẫu phi làm chủ, thế tử phi đã làm sai, hắn nên do mẫu phi định tội.” Quân Mặc Thần nghiêng đầu, lại đá quả bóng sang cho vương phi.

Mặt thì lạnh lùng, miệng cũng nói là phải trừng phạt Vân Thanh Nhiễm, nhưng nếu hỏi hắn muốn trừng phạt Vân Thanh Nhiễm như thế nào, Quân Mặc Thần cũng không biết.

Phạt trọng? Hắn không đành lòng, nghĩ cũng không nghĩ đến.

Cấm túc? Hắn không muốn hạn chế hành động của nàng, không muốn trói buộc nàng.

Kết quả là càng nghĩ, ngay cả chính Quân Mặc Thần cũng không có một chủ ý nào.

Hiểu con không ai bằng nương, tâm tư khác của Quân Mặc Thần vương phi chưa chắc đã hiểu được, nhưng lần này, tâm tư của hắn vương phi lại nhìn thấy rõ ràng.

“Lần này Nhiễm Nhi cũng có công, nếu thật sự muốn phạt, thì phạt Nhiễm Nhi về sau lại có tâm tư như thế nhất định phải nói cho thế tử gia, hoặc là ta và vương gia.” Vương phi suy nghĩ, chọn một phương thức trừng phạt thỏa hiệp, nói là trừng phạt, chẳng bằng nói là lập một ước định với Vân Thanh Nhiễm, “Nhiễm Nhi có gì dị nghị không?”

“Nhi thần không có ý kiến.”

Khóe mắt Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, chỉ thấy Quân Mặc Thần vẫn lộ ra khuôn mặt người chết, lúc trước là sắc mặt hắn tái nhợt giống như người chết, hiện tại biểu tình lại giống như người chết, đây rõ là một gương mặt người chết không hơn không kém!

Vân Thanh Nhiễm thừa nhận mình đã phá quy củ của Vương phủ, nhưng mà Quân Mặc Thần dựa vào đâu lại giẫm lên thành quả lao động của nàng? Hắn có thể cự tuyệt không lấy hải đường bảy màu, nhưng hắn không có tư cách làm như vậy. Lòng tốt lại bị cho là lòng lang dạ thú, xú nam nhân đáng giận này!

“Như vậy Thần Nhi thì sao?” Vương phi lại hỏi ý kiến Quân Mặc Thần, hiện tại người nắm lấy điểm yếu của Vân Thanh Nhiễm, nói muốn trừng phạt Vân Thanh Nhiễm chính là Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... mọi chuyện trong phủ đều do mẫu phi làm chủ... khụ khụ khụ... Nhi thần không có ý kiến.” Quân Mặc Thần che miệng khê ho, ánh mắt không nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, mà nhìn về nơi nào đó ngoài cửa sổ, không biết hắn giờ phút này đang sinh ra hứng thú với thứ gì ngoài đó.

“Ừ, nếu Thần Nhi đã không có ý kiến, vậy chuyện này cứ quyết định như thế đi.” Vương phi thấy đây vốn không có chuyện gì, nếu không phải ngại thân phận vương phi của mình, thân phận của đương gia chủ mẫu, thì bà còn muốn khen ngợi Vân Thanh Nhiễm thật nhiều kia, con dâu chịu mạo hiểm vì con trai bà, vì sao bà lại không ca ngợi một phen chứ? “Đúng lúc, đến bữa tối rồi, hai con đều ở lại dùng bữa với ta đi.”

Lúc này vừa khéo đến bữa tối, tuy Vân Thanh Nhiễm vừa mới tỉnh lại cũng đã ăn qua rồi, vương phi nương nương mời cũng không tiện cự tuyệt, chẳng

qua, cùng ngồi ăn cơm với người luôn lộ ra gương mặt người chết, thực sự là không tiêu hóa nổi!

Đám nha hoàn rất nhanh đã bung đồ ăn lên, với sự mời mọc nhiệt tình của vương phi, Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần cùng ngồi vào bàn.

Không khí trên bàn cơm có chút quý dị, Vân Thanh Nhiễm cúi đầu gắp cơm, nàng vừa đứng thiếu ba bữa cơm, vừa vận bổ sung trở về.

Còn Quân Mặc Thần, lạnh lùng ngồi đó, ưu nhã gắp đồ ăn cơm, không liếc nhìn Vân Thanh Nhiễm lấy một cái, giống như Vân Thanh Nhiễm căn bản không tồn tại.

“Nhiễm Nhi, lại ném thử cái này, đây là đậu cô ve xào thịt mà ta rất thích, con thử xem.”

Vương phi gấp thức ăn cho Vân Thanh Nhiễm, đưa mới vừa vớt ra, còn chưa có đụng tới đĩa đậu cô ve xào thịt kia, một bàn tay của nam nhân đã bung đồ ăn đi trước một bước rồi.

“Khụ khụ khụ... nhi thần đột nhiên cảm thấy món này thật ngon miệng, muốn thưởng thức một chút.” Trước lúc nói những lời này Quân Mặc Thần đã để đĩa đậu cô ve xào thịt đó đến trước mặt mình.

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu liếc Quân Mặc Thần một cái, sau đó hai tay đặt ở trên bàn, dùng sức một cái, đem cái bàn hình tròn xoay một trăm tám mươi độ, để đĩa thịt xào đậu kia đến trước mặt mình.

Sau đó dứt khoát lấy đậu cô ve xào thịt làm cơm ăn.

Bàn tay Quân Mặc Thần lại vỗ mạnh xuống mặt bàn một cái, để lại trên mặt bàn một chường ấn thật sâu, làm cho đĩa đậu cô ve xào thịt trước mặt Vân Thanh Nhiễm bị bắn ra, sau đó Quân Mặc Thần cầm lấy bát cơm của mình, đem toàn bộ đậu với thịt bị chường kinh của hắn đều rơi vào trong bát.

Hai người tranh nhau, vương phi vỗ bàn, “Người tôi, bảo phòng bếp làm thêm mười đĩa đậu cô ve xào thịt bung lên!” Thật sự là không nhìn nổi nữa!

★

Thế tử gia và thế tử phi chiến tranh lạnh, phủ Trần Nam vương này ai cũng có thể nhìn ra, ngay cả vương gia và vương phi cũng dùng tôn chỉ lo cho sinh mệnh đáng quý của mình, hai ngày nay cố hết khả năng không ở cùng một chỗ với hai người bọn họ, có điều người từ trong hoàng cung đến thì lại không biết.

“Cửu điện hạ, thế tử gia ngài ấy...” Quân Kiệt nhìn Dạ Minh Uyên, có chút không biết nên nói rõ với ngài như thế nào.

“Không sao, ta đến tìm thế tử phi nương nương, không phải đến tìm Mặc Thần.” Dạ Minh Uyên không đọc hiểu được ý tứ của Quân Kiệt.

“Thế tử phi nương nương ngài ấy...” Quân Kiệt nghĩ nghĩ, so ra thì tình huống hiện tại của thế tử phi nương nương tốt hơn rất nhiều, sau khi náo loạn với thế tử gia thì vẫn ăn ngon ngủ ngon, trừ lúc thế tử gia từ trong phòng đi ra hung dữ với thế tử phi nương nương hai câu thì đã không còn tức giận nữa.

Riêng điểm này, Quân Kiệt không thể không bội phục tính tình dễ chịu của Vân Thanh Nhiễm, đổi lại là hắn, vất vả đi tìm thuốc cho thế tử gia như vậy, kết quả đổi lấy sự lạnh nhạt khó hiểu của thế tử gia, khẳng định chịu không nổi, cho dù không khóc lớn một trận, thì cũng phải đến tìm vương gia và vương phi đòi phân xử.

Quân Kiệt nào biết đâu rằng tính tình Vân Thanh Nhiễm căn bản không phải là tốt, tính tình của Vân Thanh Nhiễm ấy mà, rất khó chịu nha!

“Có vấn đề gì à? Có phải có gì bất tiện không?” Dạ Minh Uyên cũng biết hắn thân là hoàng tử lại tùy tiện chạy đến phủ Trần Nam vương tìm thế tử phi là không thích hợp, nhưng hắn thực sự có việc cần Vân Thanh Nhiễm hỗ trợ.

“Thế tử phi nương nương...”

“Cửu điện hạ tìm ta có chuyện gì?” Vân Thanh Nhiễm đi đến cửa Kim Dật hiên, thấy Dạ Minh Uyên và Quân Kiệt đang đứng nói chuyện với nhau, đoán rằng Dạ Minh Uyên tới Vương phủ là để tìm người.

“Tur Vũ sinh bệnh, ta muốn nhờ thế tử phi giúp ta chiếu cố muội ấy một chút.” Dạ Minh Uyên nói rõ ý đồ đến đây.

“Công chúa Thiên Hà sinh bệnh? Ta không phải đại phu, điện hạ tới tìm ta làm gì?” Vân Thanh Nhiễm khó hiểu nhìn Dạ Minh Uyên.

Dạ Minh Uyên cười khò một tiếng, “Mẫu phi Tur Vũ qua đời từ rất sớm, phụ hoàng cũng không muốn quan tâm đến Tur Vũ, thậm chí vì một vài nguyên nhân từ mẫu phi Tur Vũ, mà rất nhiều người trong cung đều không muốn đến gần Tur Vũ, con bé bị bệnh hai ngày ta mới được biết, đã gọi thái y đến khám, nói là bị lạnh, đã phát sốt hai ngày, phát hiện có hơi trẻ, cho nên đã bị viêm phổi, nhất thời khó mà khỏi được.” donghicac

Dạ Minh Uyên trong tình huống nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được một người có thể tin tưởng nên đành phải tìm đến Vân Thanh Nhiễm, “Mấy nha hoàn của Tur Vũ đối với muội ấy cũng không để tâm, bằng không cũng sẽ không để muội ấy bệnh thành như vậy, muội ấy vẫn chỉ là một đứa nhỏ, vừa sinh ra đã không có mẫu thân, lại lớn lên trong thâm cung... Bây giờ ta lại chính vụ quản thân, không có thời gian chiếu cố muội ấy, ta mạo muội muốn mời thế tử phi trong lúc nhàn hạ giúp ta chiếu cố Tur Vũ.”

Dạ Tur Vũ tuy là công chúa Thiên Hà, nhưng cũng chỉ là một đứa nhỏ có cuộc sống tốt hơn các cung nữ sống trong thâm cung một chút mà thôi.

Nét cười hồn nhiên của công chúa Thiên Hà quả thực khiến Vân Thanh Nhiễm cảm thấy thả lỏng.

“Có thể.” Vân Thanh Nhiễm đáp ứng thỉnh cầu của Dạ Minh Uyên, “Ta đi chuẩn bị một chút rồi sẽ tiến cung với ngươi, mấy ngày này nếu có thời gian, ta sẽ đi thăm muội ấy.”

“Đa tạ thể từ phi.” Dạ Minh Uyên cảm kích nói.

“Không cần khách khí, ta nguyện ý đi chăm sóc công chúa Thiên Hà, cũng bởi vì muội ấy là một đứa trẻ khiến ta cảm thấy vui vẻ, không phải vì người tới nhờ cậy ta hôm nay là Cửu điện hạ ngài.”

“Ha ha...” Dạ Minh Uyên phát ra tiếng cười từ nội tâm.

Vân Thanh Nhiễm lại nói chuyện với Dạ Minh Uyên thêm mấy câu, rồi sau đó theo hần cùng nhau rời khỏi Vương phủ.

Quân Kiệt thấy Vân Thanh Nhiễm nói chuyện với Dạ Minh Uyên một hồi rồi sau đó đi theo Dạ Minh Uyên, trong lòng không khỏi sốt ruột, đây rốt cuộc là đang có chuyện gì, thể từ phi nương nương vừa mới cãi nhau với thể từ gia, quay người lại đã vừa nói vừa cười với Cửu hoàng tử, tình huống này... sao lại có cảm giác không đúng như vậy.

Vân Thanh Nhiễm theo Dạ Minh Uyên vào cung, nơi ở của công chúa Thiên Hà là địa phương tương đối hẻo lánh trong cung, nhìn từ xa có chút tiêu điều, cung nữ thái giám hiển nhiên cũng ít lui tới rất nhiều.

Trong căn phòng to như vậy, thân thể nhỏ bé của Tư Vũ nằm ở trên giường lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ bừng, còn đỏ tươi không bình thường.

Vân Thanh Nhiễm tiến lên, đưa tay sờ lên trán Tư Vũ, cơn sốt còn chưa hoàn toàn giảm đi.

“Đã dùng thuốc rồi chứ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi cung nữ phụ trách hầu hạ Dạ Tư Vũ.

“Bẩm thể từ phi nương, đã cho dùng rồi.” Cung nữ thấy Dạ Minh Uyên cùng Vân Thanh Nhiễm đến, liền khôi phục lại tinh thần, đổi lại tư thế cẩn thận khác hẳn ngày thường, cung kính trả lời vấn đề của Vân Thanh Nhiễm.

“Phải không? Vậy ngươi có thể giải thích một chút gói thuốc ngươi giấu ở trong ống tay áo kia là thể nào?” Vân Thanh Nhiễm lạnh lùng nói, sau đó bắt lấy cổ tay cung nữ kia, gói thuốc nàng ta giấu ở bên trong tay áo cũng theo đó mà rơi ra.

Động tác của Vân Thanh Nhiễm làm cho cung nữ bất ngờ, gói thuốc nàng ta giấu ở bên trong tay áo xác thực là thuốc mà thái y kê cho công chúa, thái y bốc cho năm gói thuốc, nói là để cho công chúa Thiên Hà dùng trước, cung nữ này từ trong đó trộm đi một thang, muốn đem dược liệu bên trong chia ra, tích tiểu thành đại, tích góp một thời gian là có thể đem ra ngoài bán. Làm loại chuyện này cũng không chỉ có mình nàng ta, trong cung cũng không thiếu những cung nữ vụng trộm làm chuyện này, các nàng mang thuốc trộm đến đưa cho một tên thái giám thường xuyên xuất cung mua đồ đi ra ngoài bán lấy ngân lượng.

Dạ Minh Uyên nhặt gói thuốc rơi trên mặt đất lên, từ giấy bọc thuốc đã có thể khẳng định là thuốc của Thái Y viện bốc, giấy dùng để bọc thuốc bốc từ nơi khác sẽ không như vậy, đây là giấy chuyên dụng của Thái Y viện, bên trên còn đóng con dấu riêng của Thái Y viện.

Cung nữ thấy mình bị bại lộ, lập tức quỳ xuống, “Cửu điện hạ tha mạng, thể từ phi nương nương tha mạng, nô tỳ nhất thời bị quỷ ám, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ khẩn cầu Cửu điện hạ và thể từ phi nương nương bỏ qua cho nô tỳ lần này, từ năm mười bốn tuổi nô tỳ đã tiến cung làm cung nữ, chỉ vì trong nhà có mẫu thân bệnh nặng nằm ở trên giường, mấy năm nay mẫu thân đều nhờ vào thuốc để duy trì tính mạng, tiền lương hàng tháng nô tỳ đều gửi về cho mẫu thân, nhưng vẫn không đủ, nên mới nổi lên ý xấu, trộm thuốc của công chúa, nô tỳ thề, thuốc của công chúa Thiên Hà nô tỳ đã cho dùng rồi, Thái Y viện tổng cộng kê năm thang thuốc, nô tỳ chỉ trộm một thang.”

Cung nữ liên tục dập đầu, cầu Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm buông tha cho nàng ta.

Dạ Minh Uyên thấy cung nữ có tâm hối cải, lại nghe từng câu từng chữ khẩn thiết của nàng ta, nên động lòng trắc ẩn, “Thôi, niệm tình ngươi...”

“Không thể dễ dàng tha thứ.” Vân Thanh Nhiễm đánh gãy lời nói của Dạ Minh Uyên, “Bản cung hỏi ngươi, nếu hôm nay không phải ngươi đứng lúc bị bản cung và Cửu hoàng tử bắt gặp, hành vi như vậy của ngươi còn có thể tiếp tục không? Nhìn vào mắt bản cung để trả lời.”

Vân Thanh Nhiễm lạnh lùng nói với cung nữ kia.

Cung nữ rẩy, cũng không dám làm theo lời Vân Thanh Nhiễm, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Không dám trả lời? Bởi vì nếu hôm nay ngươi không bị chúng ta bắt gặp, thủ đoạn vơ vét của ngươi vẫn sẽ tiếp tục, vậy ngươi có nghĩ tới hay không, lượng thuốc mà đại phu kê đều đã được tính toán tốt, lượng đôi sẽ khiến cho chất độc, ngươi trộm đi một thang thuốc, hoặc là trộm đi một vị thuốc trong một thang thuốc, thì có thể hại chết sinh mạng của một người, đợi cho sự tình bị bại lộ mới thừa nhận sai lầm của mình, mới nói mình biết sai rồi, vậy tính là giác ngộ cái gì?”

“Nhưng mà...” Dạ Minh Uyên có điều muốn nói.

“Cầm miệng, nhân từ nương tay không phải dùng trong trường hợp này!” Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Dạ Minh Uyên, trừng đến mức Dạ Minh Uyên có chút phẫn nộ, hần là hoàng tử lại bị thể tử phi trừng mắt, “Ngươi dùng túng cho nàng ta, không phải là ngươi thiện lương, không phải là ngươi nhân từ. Mặc kệ nàng ta có lý do hay không, nàng ta làm sai chính là sai, một ngựa đổi một ngựa, cũng giống như ngươi không thể bởi vì một người từng có quá khứ bị thâm mà xóa bỏ toàn bộ những việc thương thiên hại lý hần đã làm ra sau này!”

“Huống chi...” Vân Thanh Nhiễm ngồi xuống, tầm mắt nhìn thẳng vào cung nữ, “Bản cung hỏi ngươi, nương ngươi bị bệnh gì, ốm đau trên giường vài năm, uống thuốc gì có thể kéo dài tính mệnh, ngươi nói rõ ràng một năm một mười ra, bản cung hôm nay làm chủ, chẳng những bỏ qua cho sai lầm của ngươi hôm nay, còn cho phép ngươi về nhà, đồng thời cho ngươi bạc để ngươi cho nương ngươi chữa bệnh.”

“Nô tỳ... nô tỳ...” Cung nữ bị khí thế của Vân Thanh Nhiễm làm cho sợ hãi, đối mặt với Vân Thanh Nhiễm gần trong gang tấc, thân thể cung nữ không ngừng run rẩy, ấp úng nửa ngày lại không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Làm sao? Không dám nói, hay là sợ không bịa ra được? Lần sau trước khi nói nương ngươi bệnh nặng nằm ở trên giường nhớ lấy trăm vàng trên đầu mình xuống!” Bàn tay trắng nõn của Vân Thanh Nhiễm chỉ trăm vàng trên đầu cung nữ kia, không có tiền xem bệnh cho nương lại có tiền mang trăm vàng? Mà bất luận nương của cung nữ này có thật sự bị bệnh hay không, nàng đối với hiếu tâm của nàng ta, vẫn bảo trì thái độ hoài nghi!

Lúc này Dạ Minh Uyên mới chú ý đến cây trăm vàng tầm thường trên đầu cung nữ này, tuy rằng thợ chế tác không được khéo léo, nhưng xác thực là dùng vàng để tạo thành. Dạ Minh Uyên bị Vân Thanh Nhiễm nói đến mức mặt đỏ bừng, sờ sờ mũi mình, cảm giác mình giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện đang bị trưởng bối răn dạy.

Đúng vậy, nếu hôm nay không bị bọn họ bắt gặp, hành vi của cung nữ này có thể vẫn sẽ tiếp tục, cứ như vậy nói không chừng một ngày kia Tư Vũ bị nàng ta hại chết, chuyện như vậy không thể dung túng được. Dạ Minh Uyên không thể không thừa nhận bản thân thực không quả quyết.

“Người tới, đưa cung nữ này đến chỗ Lý đại nhân, giao cho Lý đại nhân xử lý.” Dạ Minh Uyên nghe xong mấy lời Vân Thanh Nhiễm nói, quyết định không dung túng cung nữ trộm thuốc này nữa.

Dạ Minh Uyên nhìn Vân Thanh Nhiễm, không thể nói rõ là loại cảm giác gì, chỉ cảm thấy nữ tử này không giống với nữ tử mà hần từng nhận thức trước kia, thực sự không giống.

Dạ Minh Uyên nhìn Vân Thanh Nhiễm mặc dù không được thuận thực nhưng vẫn dốc lòng chăm sóc Tư Vũ, nhất thời Dạ Minh Uyên cũng đã quên mất mình còn việc chưa xử lý.

Tiểu Tư Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm, liền nhếch môi, lộ ra hai chiếc răng nanh đáng yêu, “Cửu ca ca, Vân tỷ tỷ...”

“Tư Vũ, có cảm thấy không thoải mái không, không thoải mái thì nói cho Cửu ca ca biết được không?” Dạ Minh Uyên ngồi xuống bên giường, bàn tay to lớn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tư Vũ, an ủi cô vũ cô bé.

Dạ Tư Vũ lắc lắc đầu, “Không khó chịu.”

“Tư Vũ ngọc, bệnh thành như vậy còn nói không khó chịu, muốn lừa Cửu ca ca phải không?” Dạ Minh Uyên vuốt ve mái tóc mềm mại của Tư Vũ, tóc của tiểu hài tử rất mảnh, rất mềm mại, sờ lên thực thoải mái.

“Cửu ca ca hôm nay có thể ở bên muội không? Cả Vân tỷ tỷ nữa.” Dạ Tư Vũ tràn đầy chờ mong nhìn Dạ Minh Uyên và Vân Thanh Nhiễm.

Dạ Minh Uyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ chờ mong của Tư Vũ, làm cho tâm hần không đành lòng, ở trong lòng tính toán những việc mình phải xử lý, quyết định để đến tối sẽ đi làm, Tiểu Tư Vũ bị bệnh, vậy ở lại bồi muội ấy đi. Chỉ là Vân Thanh Nhiễm...

Dạ Minh Uyên nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, không biết nàng có thấy khó xử hay không.

“Không sao.” Vân Thanh Nhiễm cũng không có việc gì cần phải muốn làm, nếu so ra, thì hiển nhiên Dạ Minh Uyên còn bận hơn nàng.

“Thật tốt quá...” Tiểu Tư Vũ cười tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận khác thường giống như con tôm bị nấu chín đến đáng yêu, làm cho người ta có một loại xúc động muốn sờ nắn, muốn khi dễ một phen. Ở trong thâm cung, mặc dù không có mẫu thân, Tiểu Tư Vũ vẫn có chỗ đáng yêu của cô bé, khó trách Dạ Minh Uyên và Quân Mặc Thần đặc biệt chiều chuộng cô bé.

Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Uyên bồi Tiểu Tư Vũ chơi cả một ngày, cuối cùng đợi khi Tiểu Tư Vũ không chịu nổi một môi ngủ thiếp đi thì Vân Thanh Nhiễm mới trở về vương phủ. Lần này Vân Thanh Nhiễm ra khỏi vương phủ mọi người đều biết, biết được nàng tiến cung với Dạ Minh Uyên, hơn nữa là ban ngày đi ra ngoài, cũng không tính là mạo phạm quy củ của Vương phủ ha?minhquyetgiatrang

★

Đêm dài yên tĩnh, một bóng đen xẹt qua Kim Dật hiện, lại không khiến các thủ vệ phát giác, thân ảnh tránh được tầm mắt của đám người Quân Kiệt, lặng yên không tiếng động tiến vào phòng Vân Thanh Nhiễm.

Bóng đen đi tới trước giường Vân Thanh Nhiễm, đưa tay điểm huyệt ngủ của nàng, làm cho nàng chìm sâu vào giấc ngủ, bảo đảm chắc chắn nàng sẽ không phát hiện ra mình.

Sau đó bóng đen lưu loát cởi quần áo trên người mình ra, vô cùng quen thuộc chui vào trong sự ấm áp thuộc về Vân Thanh Nhiễm.

Bóng đen ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng, để đầu Vân Thanh Nhiễm gối lên vai hắn.

“Nàng là nữ nhân hư hỏng, lần trước một mình leo xuống vách đá dựng đứng bị thương không nói, lần này chạy đi tìm thuốc cho ta nàng cũng không nói, nàng có biết ta sẽ lo lắng không? Ta nghĩ muốn sống lâu một chút không phải vì để nàng chết sớm hơn ta!” Quân Mặc Thần ôm Vân Thanh Nhiễm đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Ôm thân hình mềm mại của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần có một loại xúc động muốn bóp chết nàng, hắn giận nàng, giận nàng cậy mạnh, giận nàng cứ mỗi lần đều đưa bản thân vào tình cảnh nguy hiểm.

Càng nghĩ càng tức giận, Quân Mặc Thần giờ bàn tay lên, hung hăng đánh hai cái vào mông Vân Thanh Nhiễm, “Biết đau không? Biết đau thì lần sau không cho phép lại làm những việc này nữa có biết không? Ta sẽ chăm sóc tốt cho thân thể của mình, nhưng mà ta không muốn để nàng bất chấp nguy hiểm đi đổi, hiểu không?”

Vốn muốn đánh thêm mấy cái, nhưng sau khi đánh xong hai cái chính mình lại không nỡ nặng tay đánh tiếp, đoán chừng hai cái vừa rồi cũng đã để lại hai dấu tay đỏ thẫm trên cái mông trắng trắng mềm mềm của Vân Thanh Nhiễm.

“Nữ nhân hư hỏng, nàng muốn ta tức chết có phải không, kết quả là ta không bị một thân bệnh tật này dày vò đến chết, mà bị nàng làm cho tức chết trước rồi, thật đúng là đáng mừng! Nữ nhân hư hỏng, ta là trượng phu của nàng, có chuyện gì nàng không thể nói cho ta biết trước một tiếng hay sao? Cũng không phải ra ngoài đội nón xanh cho ta, vẫn cứ gạt ta à? Ta là trượng phu của nàng, là trượng phu của nàng...”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Chiến Tranh Lạnh

Mặc dù Quân Mặc Thần nói lời trách móc với Vân Thanh Nhiễm, trong lời nói còn đầy ghét bỏ, nhưng hai tay lại càng ôm Vân Thanh Nhiễm chặt hơn, như muốn nhét nữ nhân khiến cho hắn giận không biết bao nhiêu lần vào trong lòng mình.

Sáng sớm, lúc Vân Thanh Nhiễm tỉnh lại, cảm giác mình giống như bị vật gì nặng nghiền qua, sau khi nghỉ ngơi một buổi tối, chẳng những không thấy thoải mái, ngược càng mệt mỏi hơn tối hôm qua.

Cùng lúc đó, trong phòng cách vách.

“Quân Kiệt, hải đường bảy màu đâu?” Quân Mặc Thần hỏi.

Nghe Quân Mặc Thần nhắc tới hải đường bảy màu, trong lòng Quân Kiệt căng thẳng, tưởng rằng Quân Mặc Thần biết hắn nhét lại hải đường bảy màu, nên muốn hắn vứt bỏ, “Gia, tuy chưa xác định được hải đường bảy màu kia có tác dụng với thân thể của gia hay không, nhưng dù sao đó cũng là tâm ý của thể tử phi, nếu không hôm nào chúng ta tìm đại phu y thuật cao minh nhìn một chút, cho dù vô dụng, thì vứt đi cũng không tốt...”

“Lấy ra.” Nếu trả lời như vậy, Quân Kiệt khẳng định biết hải đường bảy màu ở đâu.

“Gia...” Quân Kiệt nhăn nhó nhí nhí không muốn giao ra, hắn sợ hải đường bảy màu đã bị chà đạp rất thảm kia hoàn toàn biến thành tro tàn.

“Lấy ra.” Quân Mặc Thần nhíu mày, bàn tay thon dài trắng nõn đưa đến trước mặt Quân Kiệt, ý tứ rất rõ ràng.

Quân Kiệt không dám làm trái lời Quân Mặc Thần, đành phải lấy hải đường bảy màu mình nhét vào trong ngực ra, giao cho Quân Mặc Thần.

Đúng là hải đường bảy màu, tuy bởi vì lúc trước đã bị Quân Mặc Thần chà đạp không nhìn ra hình dạng, cánh hoa héo tàn.

“Đi hậu viện hỏi Mộc tiên sinh và con trai ngu ngốc của ông ấy xem, thứ này phải dùng thế nào.”

“A?”

Thế tử gia đây là có ý gì?

“Cần ta lặp lại một lần nữa?”

“Không, không cần...” Quân Kiệt không phải không nghe thấy lời nói của Quân Mặc Thần, mà là trong lúc nhất thời không có cách nào tiêu hóa được lời nói của Quân Mặc Thần, “Gia, không phải ngài ghét bỏ hải đường bảy màu này à?”

“Ta không ghét bỏ.”

“Vậy vì sao gia phải...”

“Nhiều chuyện, đi hỏi đi.”

“Gia định dùng cây hải đường bảy màu này à.”

“Ừ.”

Quân Kiệt dừng một chút, đối với hành động trước sau không đồng nhất này của Quân Mặc Thần có chút không hiểu, có điều thể tử gia chịu đựng là tốt rồi, cũng đỡ uống phí nổi khổ tâm của thể tử phi.

Quân Kiệt đi hậu viện tìm Mộc Bách Dương và Mộ Dung Tu hỏi về chuyện của hải đường bảy màu, sau khi Quân Kiệt đi rồi, Thu Ảnh tiến vào bẩm báo với Quân Mặc Thần, “Gia, công chúa Thiên Duyệt đến đây.”

“Khụ khụ khụ... một nữ nhi gia như nàng ta đến Vương phủ làm gì?” Công chúa Thiên Duyệt không khiến cho Quân Mặc Thần có hứng thú, ánh mắt hần còn dừng lại ở cây hải đường bảy màu được bọc trong chiếc khăn trên tay mình.

“Gia, ngài đã quên rồi à, công chúa Thiên Duyệt được hoàng thượng đặc biệt cho phép, xem như nửa võ tướng.”

“Hừ...? Loại chuyện này ta nhớ để làm gì?” Quân Mặc Thần không có hứng thú, “Nàng ta tới làm gì?”

“Bẩm gia, công chúa Thiên Duyệt có công cứu thái hậu nương nương, mấy vị hoàng tử công chúa công tử muốn chúc mừng công chúa Thiên Duyệt, nên mở yến tiệc ở Đỗ phủ.”

Dùng lời nói của Văn Thanh Nhiễm để phiên dịch một chút chính là một đám quan nhị đại*, phú n đại cùng long n đại ở cùng một chỗ mở party cao cấp, đương nhiên nội dung vẫn nhả hơn Hải Thiên thịnh diên** không ít.

(*: quan nhị đại là chỉ con nhà quan. Tương tự phú nhị đại là con nhà giàu, long nhị đại là con vua, từ đó suy ra phú n đại, long n đại.

**:: là một bữa tiệc thác loạn nổi tiếng bên Trung, cụ thể search gg là ra.)

“Công chúa Thiên Duyệt không biết ngày ấy thái hậu được cứu, ta ‘rất không khéo’ đúng lúc có mặt ở Từ Văn tự à?”

“Thuộc hạ nghĩ hần là không biết, ngày đó thuộc hạ hộ tống thể tử phi nương nương cùng tiến cung, gặp được công chúa Thiên Duyệt trở về cung không lâu, thái hậu đã sai thể tử phi nương nương đi, thuộc hạ cũng không dám kết luận bữa. Có điều lấy thâm tình của công chúa Thiên Duyệt đối thể tử gia ngài mà nói, nếu nàng ta biết được ngài cũng biết chân tướng, hần sẽ không đến mời ngài.”

Gia của bọn họ bệnh tình nguy kịch không sai, nhưng không có nghĩa là ngài không có mị lực, tuy một thân bệnh tật dọa lui không ít thiên kim tiểu thư, khiến chúng nữ đối với việc kết hôn của thể tử gia tránh xa chín mười dặm, nhưng vẫn có hai người mê luyến thể tử gia.

“Khụ khụ khụ... Thu Ảnh, ngươi nhiều chuyện.”

“Thuộc hạ biết sai, thuộc hạ sẽ không ở trước mặt thể tử phi nương nương nhắc tới chuyện này.” Hai ngày nay thể tử gia và thể tử phi đã đủ buồn phiền rồi, bọn họ là thuộc hạ, tự nhiên sẽ không lửa cháy đổ thêm dầu.

“Lời mời của công chúa Thiên Duyệt, từ chối thay ta.” Quân Mặc Thần đối với việc này không hề hứng thú, hiện tại hứng thú của hần còn ở trên người Văn Thanh Nhiễm đang giận hần và cũng khiến hần tức giận.

“Gia, công chúa Thiên Duyệt đã đi đến nơi ở của thể tử phi nương nương.”

Quân Mặc Thần nghe vậy thì ngẩng đầu, “Vì sao bây giờ mới nói?”

Thu Ảnh chột dạ, “Công chúa Thiên Duyệt... Chúng thuộc hạ ngăn không được...”

Nơi mà công chúa Thiên Duyệt muốn đi, cho dù là ngự thư phòng của hoàng thượng cũng có thể tùy ý ra vào, huống chi chỉ là một phủ Trần Nam vương, công chúa Thiên Duyệt sao có thể đề vào mắt?

Công chúa Thiên Duyệt đẩy lui ý đồ ngăn cản nàng ta của thủ vệ vương phủ, đi thẳng đến phòng của Văn Thanh Nhiễm, phòng đó vốn là phòng của Quân Mặc Thần, thật ra là công chúa Thiên Duyệt muốn đến gặp Quân Mặc Thần, lại không biết Quân Mặc Thần đã đổi phòng.

Công chúa Thiên Duyệt không nhìn thấy Quân Mặc Thần mặc dù có chút thất vọng, nhưng nếu là Văn Thanh Nhiễm, nàng ta cũng không thể lập tức quay đầu bước đi.

“Ngươi là thể tử phi của Mặc Thần ca ca đúng không? Lại nói đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt. Về việc đoạt mất công lao của ngươi, ta rất xin lỗi, hy vọng ngươi có thể thông cảm, phương diện này liên quan trọng đại, quan hệ đến hoàng gia.” Công chúa Thiên Duyệt khẽ gật đầu, tạ lỗi với Văn Thanh

Nhiệm về việc đoạt mất công lao của nàng.

Công chúa Thiên Duyệt vẫn giống lúc mới hồi cung, một thân trang phục đồ thắm, dáng người linh lung nổi bật không thể nghi ngờ, tùy tính, tiêu sái, tự tin cùng với đầy nhiệt tình là cảm giác nàng ta mang lại cho người khác.

Nghe nói vị công chúa Thiên Duyệt này là đối tượng được nữ tử sùng bái, đồng thời cũng là tình nhân trong mộng của rất nhiều công tử.

“Thần thiếp gặp qua công chúa Thiên Duyệt, không biết công chúa Thiên Duyệt đột nhiên đến thăm là có chuyện gì?”

“Thế tử phi không cần đa lễ, nói ra thật xấu hổ, ta rời kinh đã một thời gian, hảo hữu ngày trước muốn đón gió tẩy trần cho ta, mượn ánh sáng của ngươi, thuận tiện cũng chúc mừng vì việc cứu thái hậu lần này, hy vọng ngươi không để ý, không biết thế tử phi ngươi có tiện không, nếu tiện, mai ngươi và Mặc Thần ca ca cùng đến được không? Ngươi yên tâm, địa điểm ở Đỗ gia, trước đó đã để hạ nhân chuẩn bị tốt lò sưởi, đến lúc đó trong sảnh đường chắc chắn ấm áp, sẽ không khiến Mặc Thần ca ca bị lạnh, thân thể Mặc Thần ca ca trước giờ đều không tốt, nhất định phải chăm sóc cẩn thận mới được, chăm sóc như thế nào ta đều biết, sẽ không xảy ra sai lầm.”

Từ trong lời nói của công chúa Thiên Duyệt, Vân Thanh Nhiễm đọc được không chỉ một tin tức.

Nàng ta giống như đang kín đáo nói ra, ít nhất Vân Thanh Nhiễm cũng biết, nữ nhân này rất quen thuộc với Quân Mặc Thần.

“Việc này vẫn nên chờ thế tử gia trở về để người quyết định đi, thần thiếp không cho công chúa câu trả lời được.” Vân Thanh Nhiễm đáp.

“Ừ, không biết Mặc Thần ca ca lúc này đang ở nơi nào, ta tìm huynh ấy, vốn tưởng rằng trời đã vào thu, huynh ấy sẽ ở trong phòng đọc sách, xem ra hôm nay huynh ấy dường như không ở trong phòng.”

Ngay cả việc vào thu Quân Mặc Thần sẽ thu mình ở trong phòng đọc sách công chúa Thiên Duyệt cũng biết rõ ràng.

“Không, hẳn ở trong phòng, có điều hiện tại phòng hẳn đổi sang bên cạnh.” Vân Thanh Nhiễm chỉ chỉ cách vách nói.

Bên cạnh à?

Công chúa Thiên Duyệt khó hiểu nhìn Vân Thanh Nhiễm, “Vì sao Mặc Thần ca ca và thế tử phi ngươi không ở chung?”

“Khụ khụ khụ... Công chúa, đây là việc riêng của bản thế tử, khụ khụ... Không nhất định phải bẩm báo với công chúa chứ? Khụ khụ...” Quân Mặc Thần xuất hiện ở phía sau công chúa Thiên Duyệt, do Quân Kiệt đỡ vào phòng.

“Mặc Thần ca ca, huynh tới thật đúng lúc, vừa rồi thế tử phi đã đáp ứng tham gia tiệc đón gió tẩy trần cho ta, Mặc Thần ca ca cũng cùng đi chứ?” Công chúa Thiên Duyệt cũng hướng về phía Quân Mặc Thần nói ra lời mời.

Chậm đã, khi nào thì Vân Thanh Nhiễm đã đáp ứng rồi?

“Khụ khụ khụ... ái phi đáp ứng rồi?” Quân Mặc Thần vượt qua công chúa Thiên Duyệt, một đôi mắt sáng như sao khóa trụ Vân Thanh Nhiễm. Hai người vẫn đang trong chiến tranh lạnh.

“Bẩm thế tử gia, thần thiếp đáp ứng thì sao? Mỹ nhân đã mời, sao thần thiếp phải cự tuyệt?”

Đợi chút, thế tử phi nương nương, người đáp ứng từ lúc nào?

“Khụ khụ khụ... Nếu ái phi đã đáp ứng thay bản thế tử, vậy bản thế tử cũng không thể bỏ qua mặt mũi của nàng, đành gắng gượng thuận theo ý của ái phi nàng đi?”

Từ từ đã, thế tử gia, thế tử phi nương nương nói đáp ứng thay ngài lúc nào?

Lời nói của ba người cứ câu sau cao thâm hơn câu trước, đầu mà không dùng được, thì thực sự không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, có một loại cảm giác ông nói gà bà nói vịt vô cùng...

Sợ là ngay cả công chúa Thiên Duyệt cũng không hiểu rõ kết cấu tư duy của Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần đi?

“Nếu Mặc Thần ca ca và thế tử phi đều đáp ứng rồi, vậy ngày mai ta ở Đỗ phủ chờ hai người.”

Nếu công chúa Thiên Duyệt biết ngày mai nàng ta sẽ bị Vân Thanh Nhiễm làm cho vô cùng chật vật, thì chỉ sợ lúc này sẽ không vui vẻ được như vậy đi?

★

Ngày thứ hai, hai người còn đang trong chiến tranh lạnh ngồi trên cùng một chiếc xe ngựa, đi tới Đỗ phủ, cũng chính là nhà của Đỗ Phi Hà mà lúc trước Vân Thanh Nhiễm đã gặp qua, dọc đường đi hai người đều không nói một lời với đối phương, biểu hiện điển hình của chiến tranh lạnh.

Tuy nói là tiểu bối tụ hội, bởi vì trong đám người tham dự có hoàng tử công chúa, các gia trưởng của Đỗ gia cũng hết sức coi trọng, ngăn chặn vạ dò hạ nhân trong phủ, lại tốn công nhiều sức chuẩn bị lại sảnh đường để các tiểu bối tụ tập, còn đặc biệt dựa theo yêu cầu của công chúa Thiên Duyệt giữ cho

sánh đường ẩm áp dị thường.

Vân Thanh Nhiễm ngồi ở một góc phòng không thu hút, nhìn nam nam nữ nữ trước mặt, bọn họ bận rộn, nói chuyện với nhau, cười vui, cũng không biết là có chuyện gì làm cho bọn họ cười tươi như vậy.

Những công tử ca thiên kim tiểu thư tụ lại với nhau ngược lại rất thoải mái, có tỷ thí quyền cước, có thi đối thơ, có ném thẻ vào bình rượu, có chơi tửu lệnh. Đa dạng đủ loại, tùm năm tùm ba rất náo nhiệt.

Ngay cả Quân Mặc Thần cũng bị kéo vào vòng tròn của bọn họ, mọi người đều rất vui vẻ, ngoại trừ Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm hoàn toàn bị gạt vào trong góc phòng, từ công chúa điện hạ, cho tới con của các đại thần, đều rất có ăn ý duy trì một khoảng cách tương đối với Vân Thanh Nhiễm. Bọn họ uống, bọn họ ăn, bọn họ nói chuyện, những việc đó đều không có nửa phần quan hệ với Vân Thanh Nhiễm, giống như ở đây căn bản không tồn tại người nào là Vân Thanh Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Làm Mẫu Tại Chỗ

Nói đến nhân vật chính của buổi tụ hội này, vậy nhất định là công chúa Thiên Duyệt.

“Kỳ thực lần này bản cung có thể cứu thái hậu nương nương về, thì không thể bỏ qua công lao của một người, nếu không phải nàng ấy cung cấp manh mối cho bản cung, bản cung có lẽ đã không tìm được thái hậu nương nương nhanh như vậy.”

Rượu quá ba tuần, mọi người đang vui mừng, sau tiếng ca ngợi của mọi người qua đi, công chúa Thiên Duyệt đột nhiên nói.

Công chúa Thiên Duyệt nói xong, không đợi mọi người hỏi người giúp nàng ta là ai, nàng ta cũng đã cất bước đi đến vị trí của Vân Thanh Nhiễm, trong vòng hai ba thước xung quanh chỗ ngồi của Vân Thanh Nhiễm đều không có người, nên mọi người liếc mắt một cái là có thể hiểu được công chúa Thiên Duyệt đang đi về phía ai.

Công chúa Thiên Duyệt đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm vốn đang buồn ngủ, phượng hoàng lửa chói mắt tới gần thành công đánh bay cơn buồn ngủ của nàng.

Phượng hoàng lửa càng lúc càng gần, cuối cùng dứt khoát tiến đến bên tai nàng, dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy nói với nàng: “Thế tử phi nương nương, tuy ta không có cách nào nói chân tướng ra cho mọi người biết, nhưng ít nhiều cũng giành được chút khen ngợi cho ngươi, xem như là áy náy của ta với ngươi đi.”

Sau đó công chúa Thiên Duyệt xoay người, tuyên bố với mọi người: “Chính là vị thế tử phi nương nương bên cạnh bản cung đây, lúc ấy chính nàng đã báo cho bản cung biết tình cảnh của thái hậu nương nương, nếu không bản cung khẳng định không thể cứu được thái hậu nương nương trước khi phản tặc trốn thoát.”

“Xôn xao ——” Một mảnh ồn ào, mọi người cúi đầu xì xào bàn tán, cũng không nghe rõ bọn họ đang nghị luận cái gì.

Vân Thanh Nhiễm nhận ra ánh nhìn của Quân Mặc Thần trong ánh mắt của mọi người, hắn tuy nhìn nàng, lực chú ý lại không giống như đang ở trên người nàng, cười như không cười, tựa như châm biếm mà cũng không phải.

Kỳ thực ánh mắt của Quân Mặc Thần không phải cười cũng không phải châm chọc, chỉ là hắn đang suy nghĩ vấn đề.

Ngay từ đầu Quân Mặc Thần đã không muốn chiến tranh lạnh với Vân Thanh Nhiễm, cái gọi là chiến tranh lạnh luôn do người bên ngoài nghĩ thế, hắn chẳng qua là... không biết nên xin lỗi Vân Thanh Nhiễm thế nào mà thôi.

Trời ạ, thế tử gia mà cũng có lúc mất bình tĩnh!

Xin lỗi? Chuyện này từ khi thế tử gia sinh ra cho đến giờ đều chưa từng làm qua có được không?

Xin lỗi thế nào? Hắn còn chưa được học đâu!

Quân Mặc Thần không hối hận vì bản thân đã hung hăng giẫm lên hải đường bảy màu, hắn muốn cho Vân Thanh Nhiễm biết, hắn không cần nàng bắt cháp nguy hiểm làm gì vì hắn!

Tuy trong một khắc đó, hần có mắt không chế trên một mức độ nhất định, nữ nhân này không nói một tiếng biến mất nguyên cả buổi tối, sau đó lẽ một thân mệt mỏi về vương phủ, nàng mệt đến nỗi ngay cả khí lực sử dụng khinh công treo tường cũng không có, chỉ có thể “lăn”! Hần ở bên giường nàng trông một ngày, khoảnh khắc nhìn thấy nàng tỉnh lại, có vui sướng, cũng có phần nộ tích góp một ngày một đêm.

Quân Mặc Thần biết mình làm như vậy sẽ tổn thương lòng của Vân Thanh Nhiễm, nàng là thật tâm muốn tốt cho hắn, dù đó không liên quan đến tình yêu.

Giảm lên tâm ý nàng, hần cảm thấy áy náy.

Quân Mặc Thần không biết nên biểu đạt tâm tình của mình với Vân Thanh Nhiễm thế nào, giống như một đứa trẻ muốn kẹo lại không biết nên mở miệng xin người lớn thế nào, có chút sợ sệt, chút buồn bực, lại có một trái tim xao động. . .

Công chúa Thiên Duyệt mỉm cười, sau đó giờ chén kính rượu Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm chỉ nhìn, không đưa tay ra nhận.

Hôm nay nếu Vân Thanh Nhiễm chỉ là một nữ tử ngây thơ không hiểu chuyện, cộng thêm chút nhân từ, lại vừa khéo thấu tình đạt lý, thì lời nói của công chúa Thiên Duyệt sẽ khiến nàng có cảm giác thụ sủng nhược kinh, trong lòng cũng bởi vậy mà âm áp mất mấy ngày, đáng tiếc những điều trên Vân Thanh Nhiễm đều không có được.

Cái khác Vân Thanh Nhiễm không biết, nhưng lại biết sau khi công chúa Thiên Duyệt nói lời này thì sự khinh thường của mọi người đối với nàng cũng không giảm bớt. Nghiên cứu kỹ lời nói của công chúa Thiên Duyệt, sẽ phát hiện ra vấn đề, thì ra Vân Thanh Nhiễm đã biết thái hậu ở đâu, lại không đi cứu, còn phải dựa vào công chúa điện hạ, nói trắng ra, hai người vô hình chung đã bị đem ra so sánh, Vân Thanh Nhiễm thất bại hoàn toàn.

“Thế tử phi sao lại không tiếp?” Công chúa Thiên Duyệt giờ chén rượu trong tay lên ý bảo Vân Thanh Nhiễm uống.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm vô tình là tiêu điểm trong ánh nhìn của mọi người, Vân Thanh Nhiễm cũng tin tưởng chỉ cần nàng có một động tác không hợp ý, sẽ bị mọi người khiển trách từ lời nói đến hành vi.

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu nhếch miệng cười với công chúa Thiên Duyệt: “Công chúa điện hạ sẽ không phải là không biết thế tử gia chàng không thể uống rượu chứ?”

“Thế tử gia không thể uống rượu bản cung đương nhiên có biết, nhưng, rượu này là bản cung kính thế tử phi, có liên quan gì đến thế tử gia?”

“Sao lại không liên quan được?” Vân Thanh Nhiễm lớn tiếng phản bác: “Nếu thần thiếp uống rượu, khi về phủ cùng trải qua buổi đêm tốt đẹp với thế tử gia, chẳng phải là khiến thế tử gia gián tiếp uống rượu à?”

Buổi đêm tốt đẹp?

Từ này tiến vào trong đại não của mọi người, thực ra trong tiềm thức mọi người đều nhận định Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, công chúa Thiên Duyệt đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“A, ta quên mất, công chúa Thiên Duyệt người còn chưa thành thân, không thể hiểu được cái loại cảm giác tuyệt vời khi ta và thế tử gia cùng trải qua buổi đêm tốt đẹp, ta thích nhất làn da trắng ngần của thế tử gia, sờ lên nhẵn mịn vô cùng, so với ta còn tốt hơn, thắt lưng chàng rất nhỏ, mỗi khi hoan ái, ta thích nhất là ôm chặt thắt lưng chàng, còn cả bả vai gầy của chàng, ta lưu lại trên đó không ít dấu răng đâu!”

“Bá ——” Ở đây đa số là thiên kim tiểu thư đại gia khuê tú chưa xuất giá, nghe Vân Thanh Nhiễm nói lời thẳng thắn trắng trợn, nhất thời khuôn mặt đều đỏ hồng, từ xa nhìn lại như một đám mây đỏ rực.

Đừng nói chỉ có các tiểu thư đỏ mặt, ngay cả đám nam nhân, cũng chưa từng ở nơi thế này nói thẳng ra như vậy, thậm chí lúc có công chúa tiểu thư cũng không nói nửa lời, về phần mấy nam nhân tụ lại với nhau bí mật nói những gì, cũng chỉ có bọn họ biết.

Vân Thanh Nhiễm đặc biệt ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Quân Mặc Thần.

Bốn mắt chạm nhau, Quân Mặc Thần lại nở nụ cười, nụ cười đầu tiên trong hai ngày qua.

Cười cái méo? Có gì buồn cười hả? Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn lại Quân Mặc Thần.

“Lộc cộc lộc cộc...” Xung quanh rất im lặng, khiến tiếng bánh xe lăn bằng gỗ mà Quân Mặc Thần đang ngồi lộ ra đặc biệt rõ ràng.

Từ đầu Quân Mặc Thần cố ý giữ một khoảng cách với Vân Thanh Nhiễm lại chậm rãi đi tới trước mặt nàng: “Khụ khụ khụ... Ái phi giải thích như vậy, công chúa Thiên Duyệt sẽ không hiểu, hần nên...”

Hách!

Mọi người trừng hai mắt ngơ ngẩn nhìn một màn phát sinh trước mắt.

Thế tử gia và thế tử phi lại ân ái trước mặt mọi người!

Ngay trước mặt mọi người, thể tử gia không coi ai ra gì hôn Vân Thanh Nhiễm.

Mọi người nhìn thấy chính là hình ảnh Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm thâm tình hôn nhau, không nhìn thấy hình ảnh hai người đang cầu nhau. =))

Mãi đến khi mọi người tìm về hô hấp của mình, Quân Mặc Thần mới buông Vân Thanh Nhiễm ra: “Vừa rồi ái phi nói đại khái chính là ý này, công chúa Thiên Duyệt đã hiểu rồi chứ?”

Công chúa Thiên Duyệt không nói nên lời cảm giác vào một khắc này của mình là cái dạng gì, nàng ta cảm thấy ngực mình khó chịu đến hoảng, so với lúc nàng ta nghe nói Quân Mặc Thần đại hôn còn hoảng hơn, tựa như đã chắc chắn cái gọi là hôn nhân của Quân Mặc Thần chỉ là hữu danh vô thực, tựa như cảm thấy Quân Mặc Thần sẽ không tùy tiện động tâm với người khác, huống chi đối phương còn là Nhị tiểu thư của Vân phủ?

Nàng ta trước nay chưa từng có cảm giác nguy cơ, nhưng hình ảnh vừa mới xuất hiện ở trước mắt đây, đã cho nàng ta biết, sự thật cũng không phải là như vậy... Chỉ ít nàng ta từ hành động vừa rồi của Quân Mặc Thần chịu một chút kích thích.

Không để ý đến ánh mắt đánh giá nghiên cứu của mọi người, Quân Mặc Thần nói nhỏ bên tai Vân Thanh Nhiễm, khe khẽ nói chuyện với nàng, hình ảnh đó làm người xem cảm thấy thật ngọt ngào.

“Ái phi, nàng thật không có tình nghĩa, lại ném ta vào trong đồng ruộng bỏ, một mình hưởng thụ yên tĩnh, cũng không đến cứu ta.” Quân Mặc Thần oán giận.

Nam nhân này thật xấu xa, rõ ràng là chính hắn không để ý tới Vân Thanh Nhiễm, hiện tại lại trách ngược Vân Thanh Nhiễm không để ý tới hắn.

“Thần thiếp còn tưởng thể tử gia ngài đang hăm sâu bụi hoa, sớm vui đến quên cả đường về rồi mà!”

“Khụ khụ khụ, nàng ghen à?”

Vân Thanh Nhiễm liếc nhìn Quân Mặc Thần, ý nói, vấn đề ngu ngốc như vậy hỏi ta làm gì, dùng mắt nhìn cũng biết ta sẽ không ghen, ai muốn thích nam nhân thói âm tình bất định như người hải?

Hai người rơi vào trong mắt người khác lại thành bằng chứng hai người ngọt ngào với nhau.

“Ha ha... Mặc Thần ca ca và thể tử phi nương nương thật ân ái, khiến người khác mơ ước nha!” Công chúa Thiên Duyệt mỉm cười trêu chọc. Mặc kệ trong lòng nàng nghĩ thế nào, ở trước mặt Mặc Thần ca ca, nàng vẫn muốn giữ hình tượng tốt đẹp: “Lại nói, bản cung và thể tử phi cũng rất có duyên, chuyện lúc trước đi Đàng Ngụy hòa thân, vốn nên là bản cung đi, nhưng sau lại để muội muội của thể tử phi đi, muội muội của thể tử phi được sắc phong công chúa, bản cung và thể tử phi ít nhiều cũng coi như là nửa tỷ muội rồi.”

Công chúa Thiên Duyệt rõ là tự vạch áo cho người xem lưng. Tiểu thư Vân phủ gả đi cũng không phải chuyện gì đáng mừng, huống chi Vân Yên Nhiên hiện giờ chẳng khác bị giam cầm, mà nguyên nhân Vân Yên Nhiên bị giam lại càng không phải là chuyện quang vinh gì, kẻ đơn cho Cửu hoàng tử, chính mình leo lên giường Cửu hoàng tử, trước mặt sứ thần ngoại quốc trình diễn màn “loạn luân”, khiến Vân Yên Nhiên thành công làm trò cười cả kinh thành, nhân khí một lần vượt xa những chuyện của Vân Thanh Nhiễm, từ một khắc Vân Yên Nhiên bước chân vào tông miếu, Vân phủ đều bởi vậy mà hổ thẹn.

Sau khi công chúa Thiên Duyệt nhắc đến Vân Yên Nhiên, lại thành công khiến Vân Thanh Nhiễm bị đưa tới không ít ánh mắt xem thường.

Quả nhiên, Vân Thanh Nhiễm nghe được một vị tiểu thư cách nàng không xa khẽ cười nói: “Quả nhiên là tỷ muội, muội muội phong tao tự mình bò lên giường Cửu điện hạ, đương nhiên tỷ tỷ cũng không tốt hơn chút nào, ở nơi đông người, không biết giữ miệng, vừa nghe đã biết không phải lời mà nữ tử trong sạch nên nói.”

“Ai nói không đúng chứ, ta thấy, đại tỷ các nàng cũng không hơn bao nhiêu đâu, lại đi mê hoặc hoàng thượng, nếu không có thủ đoạn quyền rũ, sao có thể áp chế hoàng hậu nương nương, ta nghe tỷ tỷ ta ở trong cung nói, Trần phi nương nương rất ngang ngược cần quấy đó!” Vị nói tiếp này, tỷ tỷ nhà mình cũng tiến cung, không quá ba năm, cũng chỉ lên đến Lương đệ, so với Trần phi thì kém rất nhiều, lúc tiến cung thăm tỷ tỷ không ít lần nghe tỷ tỷ nàng ta oán hận Trần phi, từ đó nàng ta cũng hận Trần phi, hận cả người Vân gia.

“Xem ra, ba tỷ muội của Vân gia, một đám đều là ‘loại ngoan độc nha!’”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Nôn Ra Người Công Chúa

Mấy người đó tuy đề thấp âm thanh, nhưng lời nói của bọn họ vẫn lọt hết vào trong tai của Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần, người tập võ vốn rất

thỉnh.

“Nếu hôm nay mọi người đều có hứng thú như vậy, bản thể tử thật ra đang nhớ lại không ít chuyện thú vị, không bằng lấy ra chia sẻ với mọi người nhĩ.”

Lời nói này của Quân Mặc Thần có chút đột ngột, ngay cả Vân Thanh Nhiễm cũng trừng mắt nhìn hắn, không hiểu hắn đang muốn thế nào.

“Mặc Thần ca ca muốn kể cho chúng ta chuyện thú vị? Được nha, chúng ta nhất định chăm chú lắng nghe.” Công chúa Thiên Duyệt vẻ mặt vui mừng tiếp lời.

“Khụ khụ... Nói ra... câu chuyện mà bản thể tử muốn kể, cũng có liên quan đến công chúa Thiên Duyệt!” Quân Mặc Thần điềm nhiên như không.

Lời nói của hắn thành công gọi lên lòng hiếu kỳ của Vân Thanh Nhiễm.

“Vậy à? Không lẽ Mặc Thần ca ca muốn kể chuyện lúc nhỏ của ta?” Trên mặt công chúa Thiên Duyệt nhuộm lên sắc hồng, càng làm cho dung mạo khuynh thành của nàng ta thêm xinh đẹp động lòng người.

Quân Mặc Thần chỉ nở nụ cười, không trả lời thẳng câu hỏi của công chúa Thiên Duyệt.

“Mấy năm trước... lúc Bắc Yên sai sứ tới, công chúa Thiên Duyệt ngồi sau màn tơ khảm một khúc tri âm tri kỷ cho các vị sứ thần, khụ khụ khụ, khiến sứ thần ồn ào khen ngợi, sau đó, khụ khụ, vị cung nữ bên cạnh công chúa qua đời, nói đến cũng khéo, công chúa Thiên Duyệt từ nhỏ phiền nhất chính là đánh đàn, không ngờ đến ngày giỗ có sứ thần tới lại đột nhiên tăng tiến, khiến người khác không thể không tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Các người nói có thú vị không?”

Quân Mặc Thần thật sự coi chuyện này thành một chuyện thú vị để kể cho mọi người nghe, ngữ khí nhàn nhạt.

“Năm ngoái, khụ khụ... mùa đông, công chúa Thiên Hà lại rơi xuống hồ nước ở trong ngự hoa viên, suýt mất nửa cái mạng, may mắn Cửu hoàng tử đứng lúc cứu được tiểu công chúa lên, khụ khụ khụ... Mọi người đều nói, công chúa Thiên Hà tính tình bướng bỉnh, chạy loạn khắp nơi, một lần không chú ý, tự mình trượt chân rơi vào trong nước, thật đáng đời. Khụ khụ khụ khéo là, trước khi công chúa Thiên Hà rơi xuống nước, công chúa Thiên Duyệt vừa vặn cũng ở trong ngự hoa viên, ở ngay trong đình bên hồ, đang ăn điểm tâm nghe tiếng đàn du dương của tỷ nữ, khụ khụ... Thú vị hơn là, một người sống sờ sờ như công chúa Thiên Hà rơi vào trong nước, vậy mà công chúa Thiên Duyệt lại không nhìn thấy. Khụ khụ khụ... các người nói có thú vị không?”

“Khụ khụ... vì sao các người chỉ nghe ta nói mà không cười chứ, chuyện này không phải so với chuyện hồi nãy các người cúi đầu xì xào bàn tán buồn cười hơn nhiều à?” Quân Mặc Thần như không cảm nhận được áp lực cực kỳ thấp ở hiện trường mà nói tiếp.

Sắc mặt công chúa Thiên Duyệt trắng bệch, Quân Mặc Thần nói đều là sự thật, là sự thật không thể giấu người, là sự thật mà cho đến bây giờ công chúa Thiên Duyệt cũng không hy vọng bị người khác biết và cũng luôn cho rằng không có người nào biết.

Một mặt xấu xí cứ như vậy bị người ta vạch trần, còn bị nam nhân mình luôn tâm niệm vạch trần, việc này đối với công chúa Thiên Duyệt mà nói, như đang vô tình đâm một dao tàn nhẫn vào nơi chết người nhất trên ngực nàng ta.

Yến hội tốt đẹp là thế nhất thời lâm vào không khí quỷ dị, sắc mặt mọi người không có một người nào là dễ coi, thế tử gia đây chẳng khác nào đang nhục nhã công chúa Thiên Duyệt ở trước mặt mọi người!

“Mặc Thần ca ca, huynh có biết những lời mới rồi của huynh đại biểu cho cái gì không?” Quân Mặc Thần trước mặt nhiều người như vậy, lại nói hết những lời khó nghe ra khỏi miệng, công chúa Thiên Duyệt có muốn vặn hỏi lại mọi chuyện cũng khó.

“Bản thể tử rất rõ ràng, cho nên tiện thể để mọi người cũng hiểu rõ hơn một chút, ái phi của bản thể tử cho dù có chỗ thiếu sót, nhưng so với những người khác mà nói, thì tốt hơn nhiều, cho nên vẫn xin công chúa Thiên Duyệt đừng hữu ý vô tình khiến mọi người nảy sinh lòng thù địch hay xem thường ái phi của bản thể tử, bằng không bản thể tử sẽ không đảm bảo vì nóng lòng bảo vệ thể tử mà làm ra một vài việc khiến mọi người càng thêm khó xử đâu.” Nhìn Quân Mặc Thần như không có chút vui đùa nào, tâm tư tiềm ẩn của công chúa Thiên Duyệt giấu được người khác nhưng không thể gạt được hắn, hắn biết công chúa Thiên Duyệt đang làm cái gì.

Cho tới bây giờ Quân Mặc Thần chưa từng làm vậy với mình! Hôm nay hắn lại ở trước mặt mọi người khiến nàng khó coi! Hơn nữa còn là vì nữ nhân Vân Thanh Nhiễm này, cũng bởi vì lời nói của nàng hữu ý vô tình dẫn đường cho mọi người hướng đến phương diện nào đó, thậm chí cả lời quá phận nàng cũng chưa từng nói với Vân Thanh Nhiễm một cách quá đáng, hắn cứ công khai nói với nàng như vậy, cho nàng một sự khó xử lớn đến thế!

“Vị nàng ta ư?” Công chúa Thiên Duyệt không nói rõ được rốt cuộc là mình thương tâm nhiều hơn hay tức giận nhiều hơn.

“Ái phi của bản thể tử, đương nhiên chỉ có bản thể tử mới được khi dễ, người khác, không được.”

Quân Mặc Thần trước mặt mọi người tuyên bố Vân Thanh Nhiễm thuộc sở hữu của hắn.

Hắn và Vân Thanh Nhiễm cãi nhau cũng được, chiến tranh lạnh cũng thế, cho dù hắn thật sự thương tổn tới nàng, thì cũng chỉ là hắn, người khác không thể.

Quân Mặc Thần thừa nhận mình ở một vài phương diện có dục vọng chiếm hữu thuộc về mình, mà cái dục vọng chiếm hữu ấy đang chậm rãi thể hiện ra...

Từ hai ngày này, không khó để Vân Thanh Nhiễm nhìn ra công chúa Thiên Duyệt là một người khôn ngoan, nàng ta sẽ không biểu hiện rõ ràng ý nghĩ chân thật nhất trong nội tâm của mình ra ngoài, lấy tình huống trước mắt mà nói, nếu không phải có sức kiềm chế hơn người, thì lúc này đã sớm bộc phát rồi.

“Ha ha, tình cảm của Mặc Thần ca ca và thế tử phi thật sự là tốt đến mức làm cho người ta hâm mộ!” Công chúa Thiên Duyệt biết lúc này mình càng tức giận sẽ chỉ làm cho sự việc càng thêm bất bết, nên dưới tình huống biểu tình của mọi người đều đang cứng ngắc, cười với Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm nói: “Lại nói, Mặc Thần ca ca cưới tân nương tử, ta không thể về kịp uống rượu mừng của hai người, cũng không thể chúc mừng tân hôn của hai người.”

Nói xong, công chúa Thiên Duyệt tháo cái vòng chế tác tinh xảo mà mình đang đeo ở trên tay trái: “Không thể tặng lễ vật vào đúng ngày đại hôn của người và Mặc Thần ca ca thật sự là có lỗi, phần lễ vật đến muộn này mong rằng thế tử phi không ghét bỏ.”

Công chúa Thiên Duyệt giống như quên hết những lời Quân Mặc Thần vừa nói, còn thoải mái tặng Vân Thanh Nhiễm một phần lễ vật tân hôn muộn.

“A? Ta từng thấy vòng tay này, mấy ngày trước ở trong Trần Thúy Các ta đã nhìn qua, thích vô cùng, nhưng chương quỳ nói đã có người đặt rồi, lúc đó ta thất vọng vô cùng luôn! Thì ra là được công chúa điện hạ đặt!”

“Vòng tay thật đẹp!”

Vừa rời vòng tay luôn được giấu trong ống tay áo của công chúa Thiên Duyệt, không ai nhìn thấy, lúc này vòng tay được lấy ra, lập tức thu hút ánh mắt mọi người, đưa đến từng tiếng than kinh ngạc.

Vòng tay được chế tác rất tinh mỹ, làm từ vàng, thân vòng có một con phượng hoàng đang bay, trông rất sống động, nhất là đuôi phượng, giống như đang thướt tha lay động, trên đuôi phượng có đính ngọc, thủ pháp đính ngọc cao siêu, chắc chắn do cao thủ làm ra, từ màu sắc không khó nhìn ra, là dùng phi thủy thượng hạng. Mà mắt phượng hoàng là dùng đá mắt mèo để làm, tuy nhỏ nhưng hết sức có thần, hết như mắt thật, đang lấy tư thế cao quý ngạo thị nhân gian bách thái.

Quả là một chiếc vòng khiến nữ nhân nhìn thấy đều sinh ra ham muốn giữ lấy, thế nhưng Vân Thanh Nhiễm lại không có hứng thú với chiếc vòng tay đó.

Thứ này là sản phẩm của Trần Thúy Các, nói trắng ra là đồ trong nhà của Vân Thanh Nhiễm, nếu nàng coi trọng, đã sớm “lấy quyền mưu tư*” để chiếm dụng, còn chờ tới bây giờ à? Đương nhiên đáp án là không.

(*: dựa vào quyền lực mưu đồ tư lợi)

Cho nên chiếc vòng tay được công chúa Thiên Duyệt cho là lễ vật trân quý muốn tặng cho Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm cũng không hiếm lạ.

Không mang ơn, cũng không khốc lóc rơi lệ, ngay cả biểu tình cảm ơn Vân Thanh Nhiễm cũng keo kiệt lộ ra, lại càng không cho công chúa Thiên Duyệt mặt mũi chính là, Vân Thanh Nhiễm thậm chí không đưa tay nhận lấy vòng tay cấp bậc trên cả cao đoạn đại khi*, xinh đẹp khó tin trong mắt mọi người.

(*: có đẳng cấp, có thương thức)

Tay công chúa Thiên Duyệt vươn ra cứ cương lại tại chỗ như vậy, có vẻ rất xấu hổ.

“Khụ khụ khụ... vòng tay của ái phi cũng không nhọc công chúa Thiên Duyệt quan tâm, tự có bản thể từ lo cho nàng.”

Lời nói của Quân Mặc Thần lại một lần nữa khiến công chúa Thiên Duyệt khó chịu vô cùng.

Trời ơi, hai vợ chồng này rốt cuộc dựa vào gì mà vút bỏ như vậy hả? Bọn họ nghĩ bọn họ là ai? Đúng, bọn họ là thế tử và thế tử phi, thân phận cao quý, nhưng ở trước mặt công chúa điện hạ, hai người các người rõ ràng là muốn cao hơn một tầng, các người dựa vào cái gì không chừa mặt mũi cho công chúa?

Vân Thanh Nhiễm đem mỗi một biểu cảm của công chúa Thiên Duyệt đều thu vào trong mắt, đang định mở miệng nói điều gì đó, ai biết miệng vừa mới mở, đã xảy ra việc ngoài ý muốn!

Bất ngờ không kịp phòng bị, ngay cả chính Vân Thanh Nhiễm cũng không đoán trước được sẽ có tình huống như vậy phát sinh.

“Oe ——”

Vân Thanh Nhiễm dưới tình huống không hề đoán trước, nôn ra!

Một lần nôn này giống như một quả bom phát nổ, chấn động toàn trường hỗn loạn một mảnh.

Công chúa Thiên Duyệt cương cứng tại chỗ, nàng ta ở vị trí đối diện Vân Thanh Nhiễm, bị Vân Thanh Nhiễm nôn lên cả người, một thân trang phục đồ rực hào khí tiêu sái suất khí không mất vẻ lộng lẫy nháy mắt bị phá hỏng, dính đầy vật dơ bẩn. Màu đỏ vốn nổi bật lại bị tạp sắc bao trùm, ngọc bội yêu thích mà nàng ta đeo bên hông cũng không thể may mắn thoát khỏi. . .

Công chúa Thiên Duyệt từ lúc nhỏ hiểu chuyện đến nay cũng chưa từng chậ vật như vậy! Sau khi bị Quân Mặc Thần vạch trần chuyện xấu trước mọi

người, lại bị Vân Thanh Nhiễm nôn ra một thân!

Quân Mặc Thần nhẹ nhàng vỗ lưng Vân Thanh Nhiễm: “Khó chịu à?” Thấy nàng nôn, Quân Mặc Thần nhũn mày lần thứ n, tay vỗ lưng Vân Thanh Nhiễm càng thêm nhẹ nhàng.

“Ta... ọe ——” Một câu nói còn chưa dứt lời đã lại nôn ra.

Công chúa Thiên Duyệt còn chưa trở lại bình thường đã bị Vân Thanh Nhiễm nôn lên người lần thứ hai.

Lúc này những người khác không thể ngồi chờ chết, thân là chủ nhà Đỗ Phi Hà vội vàng ra lệnh cho hạ nhân tiến lên kéo công chúa Thiên Duyệt ra, để tránh cho công chúa điện hạ tôn quý lại một lần nữa gặp phải đại nạn cực kỳ bi thảm này.

Vân Thanh Nhiễm thề mình không cố ý, từ lúc bị nhốt ở trong phòng đi ra đến giờ, dạ dày nàng có tình huống nôn mửa không thoải mái, đó là do dạ dày không khỏe, sau đó trải qua điều dưỡng đã tốt hơn nhiều, gần đây không còn phát sinh chuyện này nữa.

Hơn nữa trước đây cho dù muốn nôn, Vân Thanh Nhiễm cũng có tư tưởng chuẩn bị, khi ăn cái gì có cảm giác buồn nôn mơ hồ, thì chính mình chịu đựng cảm giác muốn nôn ăn nốt thứ đó, làm xong rồi sẽ chuẩn bị tinh thần nôn ra bất cứ lúc nào, chưa từng làm hại người khác.

Lần này tới rất đột nhiên, chính nàng cũng bị hoảng sợ.

“Không phải đã điều dưỡng rất tốt rồi à?” Quân Mặc Thần cau mày, phụng phịu, vừa buồn bực vừa đau lòng. “Vừa rồi không thấy nàng ăn cái gì, vì sao lại như vậy?”

Ngay cả vừa rồi nàng có ăn gì không mà hắn cũng biết? Chẳng phải vừa rồi hắn không chú ý đến nàng ư?

Vân Thanh Nhiễm có thể nói mình không bị gì không? Hình như không có sức thuyết phục.

“Nói chung là y thuật của Mộc tiên sinh không tốt, chưa chữa khỏi hoàn toàn cho ta!” Vân Thanh Nhiễm bĩu môi, nói đùa một câu.

“Xem ra Vương phủ nuôi người nhân rồi hơi nhiều rồi.” Bộ dáng này của Quân Mặc Thần, nếu như Mộc Bách Dương ở trước mặt hắn lúc này, phỏng chừng không quả ngon để ăn. “Đi thôi, về vương phủ trước đi.” Quân Mặc Thần vỗ vai Vân Thanh Nhiễm, ý tứ muốn rời đi rất rõ ràng.

Bên cạnh có người nhìn không được: “Thế tử gia, ngài và thế tử phi cứ rời khỏi như vậy thì không tốt lắm đâu?” Thế tử phi của ngài đã nôn cả lên người công chúa điện hạ đó! Tuy tính tình công chúa có tốt, rất thân thiết với bọn họ, cũng không có nghĩa là làm ra chuyện như vậy còn có thể không nhìn đến, đây chính là đại bất kính với công chúa điện hạ!

“Người muốn can ta?” Sắc mặt Quân Mặc Thần không tốt, tuy sắc mặt hắn từng không tốt, nhưng đó là vì thân thể không tốt nên mới tái nhợt, lúc này là do mất hứng.

“Không, không dám... Ta không có ý đó, chỉ là công chúa Thiên Duyệt nàng...” Đối phương có chút sợ sệt, dù sao cũng là thế tử gia, hơn nữa còn là tổ tông sắp chết, không thể trêu vào!

“Công chúa Thiên Duyệt cũng không phải ái phi của bản thế tử, bản thế tử quản nàng ta làm gì?” Nữ nhân của hắn hần hần, không phải nữ nhân của hắn hần hần không quan tâm.

“Này... Này...” Người nọ bị Quân Mặc Thần làm cho á khẩu, rõ ràng thế tử gia đang nguy biến, nhưng lại ở dưới tình huống không thể chống đối thế tử gia không biết nên nói rõ quan điểm của mình như thế nào.

Quân Mặc Thần không có hứng thú nghe đối phương “này này kia kia”: “Cút ngay.”

Ngữ khí của thế tử gia cũng không hung hãn, ngược lại có chút khuất phục, nhưng mang theo sự quyết đoán chỉ thuộc về hắn, khiến những nam nhân có ý đồ ngăn cản Quân Mặc Thần lần lượt thoái lui.

Không đếm xỉa đến ánh mắt mọi người, cũng mặc công chúa Thiên Duyệt đang được mọi người vây quay lo lắng, mang Vân Thanh Nhiễm rời khỏi Đỗ phủ.

Trên đường trở về Vân Thanh Nhiễm lại không nôn nữa.

“Cảm ơn.” Vân Thanh Nhiễm nhẹ nhàng đẩy bàn tay đang ôm nàng của Quân Mặc Thần ra, ở trong xe ngựa bảo trì khoảng cách nhất định với hắn.

Quân Mặc Thần lại cố ý kéo Vân Thanh Nhiễm lại, cánh tay ôm lấy Vân Thanh Nhiễm tuy có hơi gầy, nhưng không thể phủ nhận là rất có lực.

“Khụ khụ khụ... đừng giận nữa được không, ta nhận thua.” Quân Mặc Thần mang theo chút bất đắc dĩ cùng chút sùng nịch mà cười, rất nghiêm túc nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Hả?” Vân Thanh Nhiễm ngây người, không thể lập tức tiêu hóa lời nói mới rồi của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần ở trước mặt người ngoài che chở nàng là một chuyện, cãi nhau với nàng lại là một chuyện khác. Mà hắn... vừa nói hắn nhận thua?

Không nào loạn? Vậy là xong?

Quân Mặc Thần cố ý mở mắt, tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ xe ngựa, nhìn đường lớn phồn hoa huyền ảo bên ngoài, mà giọng nói của hắn lại trầm tĩnh như đang ẩn dưới vực sâu vạn trượng: "... vẫn giận ta à?"

"Nói thừa!" Nàng tần tần khổ khổ tìm được hải đường bảy màu cứ như vậy bị hắn đập nát từng cước từng cước, nàng không tức mới là lạ.

"Đừng tức giận nữa được không?"

Quân Mặc Thần phát hiện giận dữ với Vân Thanh Nhiễm, kết quả chỉ có mình hắn khổ.

Vì người sẽ bởi vậy mà rầu rĩ không vui chỉ có hắn, Vân Thanh Nhiễm đúng là tức giận, nhưng chỉ tức giận đơn thuần, mà hắn ngoài tức giận ra còn đau lòng cho nàng, đẩy nàng đến trước mặt kẻ khác, là muốn nàng chủ động đến gần hắn một chút, kết quả nàng chưa nhích lại gần thì mình đã không nổi trước rồi, chứng kiến người khác gây khó dễ với nàng, thấy thân thể nàng không thoải mái, mình lại khó chịu, kết quả là hắn tự giãy vò chính mình đến mệt.

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nam nhân này có thể làm ra vài chuyện có tư duy bình thường như người khác được không? Lúc thì phát giận không hiểu ra sao cả, hiện tại lại càng khó hiểu! (Tác giả thiếu đạo đức: cô đừng đoán tâm tư của nam nhân rơi vào bể tình, đoán đến đoán đi cô cũng không đoán ra đâu)

Vân Thanh Nhiễm tự động giữ một khoảng cách với Quân Mặc Thần, nếu yêu mạng, nên cách xa thế từ gia.

"Khụ khụ khụ... Lần sau, không được lại tự chủ trương một mình nữa, phải báo cho ta biết trước, khụ khụ khụ... nàng cứ như vậy khiến cho người nhà lo lắng có biết không? Đây là một thói quen không tốt, phải sửa. Khụ khụ khụ..." Quân Mặc Thần nghiêm chính ngôn từ nói quy định ra, giống như cha mẹ dặn dò đứa con chưa trưởng thành của mình phải về nhà đúng giờ.

Âm thanh phù phiếm của hắn mang theo từ tính trước sau như một, thâm thúy như tiếng vọng đến từ dưới vực sâu, lại kỳ ảo như nước suối róc rách.

Khiến người nhà lo lắng? Vân Thanh Nhiễm ngây ra một lúc. Hắn phát hỏa lớn như thế là vì vậy ư?

"Ta không biết nên ở chung với người nhà như thế nào." Nàng chưa từng có một gia đình thực sự trên ý nghĩa, bất kể là ở nơi này hay ở thế giới nơi mà nàng đã cách xa.

"Ừ?" Tim Quân Mặc Thần bị bóp chặt, hắn như đã quên, Vân Thanh Nhiễm ở trên vài phương diện bị thiếu hụt.

"Không sao." Vân Thanh Nhiễm không muốn rồi rắm nhiều về vấn đề này, nàng không biết làm một người đa cảm, không làm được kiểu người bi tình. Quân Mặc Thần nói rất có đạo lý nàng sẽ cố gắng sửa lại, ít nhất sẽ học làm một người nhà có đủ tư cách.

"Vậy còn giận không?"

"Nói thừa!"

Sao dễ nguôi giận như vậy?

Vân Thanh Nhiễm rất ít khi tức giận với người khác, là do tính cách quyết định.

Nếu nàng ghét một người, sẽ tránh không gặp, lúc không thể tránh thì nhìn thẳng vấn đề, không phải nguoi chết thì ta chết, biện pháp giải quyết đơn giản mà khắc nghiệt.

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy, sẽ tức giận là bởi vì đối phương là người mà mình quan tâm, hoặc là nói trúng một góc nào đó mà mình để ý. Chẳng hạn như bị người ta mắng cha mẹ mình sẽ tức giận, vì cha mẹ là người mình quan tâm, lại như bị người yêu phản bội sẽ tức giận, bởi người yêu cũng là người mình để ý, lại ví như sẽ bởi vì một vài chuyện bất công phát sinh ở đâu đó trên thế giới mà tức giận, bởi vì cảm thấy cùng cảnh ngộ, cho nên để ý, cho nên tức giận.

Vân Thanh Nhiễm quan tâm Quân Mặc Thần, về phần vì sao lại quan tâm, Vân Thanh Nhiễm chưa từng miệt mài theo đuổi tình cảm của mình dành cho Quân Mặc Thần hiện tại đến tận cùng là cái dạng gì.

"Nguoi phải đền hải đường bảy màu cho ta." Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần, không dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy, hắn có lý do tức giận là có thể giẫm nát hoa hải đường của nàng à? Đáng giận!

"Khụ khụ khụ... Không phải nàng lấy ra tặng cho ta rồi à?"

"Không phải nguoi không cần sao? Vậy thì vẫn là của ta, nguoi phá hủy đồ của ta, không phải nên bồi thường à?"

"Khụ khụ khụ... bản thể từ, khụ khụ... cũng không có hải đường bảy màu để trả."

"Vậy lấy lấy thứ khác để đền."

“Ái phi cảm thấy, nên bồi thường như thế nào? Khụ khụ khụ... thân bệnh này của bản thể tử, không có sức lực làm gì dài lâu, nhưng nếu thật sự cần có thể cống hiến sức lực vì ái phi nàng, nói chung cũng chỉ có lúc vào ban đêm, khụ khụ khụ... Không bằng đêm nay bản thể tử triệu ái phi thị tẩm, dùng bồi thường ái phi có được không?”

“Nghĩ hay thật!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Mẫu Thân Qua Đời

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần cười khẽ, “Lúc ái phi từ trên tường vẩy ngã xuống, là ta tiếp được nàng, để tránh cho nàng tiếp xúc thân mật với mặt đất cứng rắn mà nguy hiểm, không thể lấy công chuộc tội à?”

“Ngươi cảm thấy ngực ngươi mềm hơn mặt đất bao nhiêu?” Vân Thanh Nhiễm xem thường trừng mắt liếc thân thể gầy không được mấy lạng của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, ta thừa nhận ngực ta không mềm như của ái phi nàng.” Quân Mặc Thần có thâm ý khác nhìn bộ ngực nổi lên cao cao của Vân Thanh Nhiễm, ái phi thật dày mà.

“Bản sắc nam nhi, quả nhiên, ngay cả người bệnh như ngươi cũng không ngoại lệ.” Vân Thanh Nhiễm liếc Quân Mặc Thần trắng mắt.

“Kỳ thật, trên người của ta cũng có nơi mềm mại.” Quân Mặc Thần dán sát vào Vân Thanh Nhiễm, tới gần, gần thêm chút nữa, cánh môi hai người càng lúc càng gần, mắt thấy lại sắp trình diễn một màn hôn môi triền miên...

Vân Thanh Nhiễm đột nhiên nghiêng đầu sang một bên.

“A ách...” Quân Mặc Thần kêu lên một tiếng đau đớn.

Cổ Quân Mặc Thần bị Vân Thanh Nhiễm cắn gât gao, lúc này Vân Thanh Nhiễm không có một chút lưu tình, răng nanh cắn lên da thịt Quân Mặc Thần đến đau.

Thật lâu sau, Vân Thanh Nhiễm mới buông ra cái cổ bị nàng chà đạp ra một hàng dấu răng.

“Khụ khụ khụ, ái phi, cổ của bản thể tử ngon không?” Mặc kệ trên cổ hồng hồng, Quân Mặc Thần vẫn cười khanh khách.

“Ngon... ọe ——”

Lần này, người gặp nạn biến thành Quân Mặc Thần...

Áo lông tăng ngoài cùng, da lông tuyết trắng xinh đẹp của động vật kia nhất thời bị làm hỏng, cảm bào màu trắng bên dưới áo lông cũng không thể may mắn thoát khỏi. Vân Thanh Nhiễm không ăn cái gì, nên nôn ra đều là chất lỏng.

“Ọe ——” Vân Thanh Nhiễm chưa từng phải chạt vật như vậy.

Quân Mặc Thần cầm khăn lau cho nàng.

“Đừng đựng, bản.” Vân Thanh Nhiễm ngăn cản động tác của Quân Mặc Thần.

“Nghe lời, không nên lộn xộn.” Quân Mặc Thần ra lệnh, không cho phép nữ nhân bên cạnh tùy tiện cự tuyệt.

Quân Mặc Thần nghiêm túc làm công việc dọn sạch cho Vân Thanh Nhiễm.

Ngoài xe ngựa là dòng người đi đường hối hả, cùng với một trận gió thu mang theo chút khí lạnh, lá khô bay xuống bị bánh xe nghiền qua, lại vô tội bị hất lên, chao liệng, mà trong xe ngựa lại là một quang cảnh khác, khí lạnh bên ngoài không ảnh hưởng đến bên trong, huyền não bên ngoài cũng không thuộc về hai người bọn họ, thuộc về bọn họ chỉ có tiếng hít thở và nhiệt độ cơ thể của nhau.

Lặng im dựa vào nhau ở trong không gian nhỏ hẹp, hai người bị thế giới lãng quên, có một phần ấm áp thuộc về chính họ.

Sự yên tĩnh trong xe ngựa bị một tiếng ngựa hí đánh vỡ.

Tuần mã chặn đường, xe ngựa không thể không dừng lại.

Người ngăn đường đi của Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm là Vân Tử Hy, hắn nhận ra xe ngựa đặc quyền của Quân Mặc Thần, tìm khắp kinh thành cũng tuyệt đối không tìm ra cỗ xe tương tự, cho dù là trong hoàng cung cũng sẽ không có, đây là vì thế tử gia thể yếu nhiều bệnh đặc biệt tụ tập thợ chế tác các nơi có thể cùng tạo ra xe ngựa, ngay cả bốn con tuần mã đứng trước cũng là loại ngựa thượng hạng, chỉ vì cầu ổn.

Vân Tử Hy vốn muốn đi phủ Trấn Nam Vương, trên đường lại nhìn thấy xe ngựa của Quân Mặc Thần, nên đuổi theo.

“Ca ca, có chuyện gì không?” Vân Thanh Nhiễm thấy Vân Tử Hy phong trần mệt mỏi, ở trên đường phố sầm uất của kinh thành thúc ngựa chạy vội, tất nhiên là có việc gấp.

“Thanh Nhiễm, mẫu thân bệnh nặng, huynh tới đón muội.” Trên mặt Vân Tử Hy xuất hiện lo âu hiếm thấy, vành mắt hắn có hơi hồng.

“Mẫu thân bệnh nặng?” Đột nhiên như vậy...

“Sau sự tình lần trước thân thể mẫu thân chưa từng tốt lên, vẫn luôn kéo dài, sáng nay bệnh tình chuyển biến xấu... Ngự y mời từ trong cung ra đều lắc đầu liên tục.” Chuyện trong phủ Vân Tử Hy làm hết khả năng để không phiền Vân Thanh Nhiễm, muội ấy đã lấy chồng, không nên để muội ấy bị chuyện trong phủ làm phiền nhiều, cho nên chuyện mẫu thân bị bệnh cũng chưa từng nhắc qua với Vân Thanh Nhiễm, nhưng vào lúc này, mẫu thân sợ là không chịu được nữa.

Vân Thanh Nhiễm nhanh nhẹn đi xuống khỏi xe ngựa, “Thế tử gia ta đi trước một bước.”

Vân Tử Hy đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Vân Thanh Nhiễm, kéo nàng lên trên ngựa của mình, “Thế tử gia, ta đón xá muội đi trước. Giá!”

Hai chân Vân Tử Hy kẹp bụng ngựa, để con ngựa lao đi, nhanh như chớp đã biến mất ở cuối phố.

Quân Mặc Thần nhìn Vân Tử Hy và Vân Thanh Nhiễm nhanh chóng rời đi, gọi Quân Kiệt lại, “Chuyện Vân phủ tra như thế nào rồi?” Lần người Vân phủ nào loạn treo cổ đó, hắn cũng ở đấy, Vân phu nhân về sau lại nói câu kia, Quân Mặc Thần có nghe thấy được, với chuyện mình quan tâm, Quân Mặc Thần là một người rất cẩn thận, cho dù ở dưới tình huống như vậy chỉ có một câu mơ hồ không rõ, Quân Mặc Thần cũng sẽ không bỏ qua.

“Trước mắt chỉ có thể xác định Đại công tử Vân phủ cũng không phải do người Vân phủ sinh ra, nhưng đứa trẻ cụ thể tới từ đâu, còn chưa biết, sự tình đã qua quá lâu, người hầu ở nhà cũ Vân gia hoặc chết, hoặc không rõ tung tích, Hạ Thiên đã đi đến nhà mẹ đẻ của Vân phu nhân, trước mắt vẫn chưa về.”

Vân Viễn Hằng năm đó vẫn là một Thị lang, phu nhân là lúc ông ta còn ở phủ Thiên Châu thú về, khi mới vào kinh Vân Viễn Hằng cũng không lập tức tiếp nhận phu nhân của mình, thời gian sau đó, bên người lại có một tiểu nam hài đã một tuổi, nói là sinh ở quê.

Lời này không khiến cho bất luận kẻ nào hoài nghi, mãi đến trước khi Vân phu nhân thất thổ nói câu nói kia khiến Quân Mặc Thần nổi lên lòng nghi ngờ, liền âm thầm cho người đi phủ Thiên Châu. Quả nhiên năm đó Vân phu nhân chưa từng mang thai, Vân Viễn Hằng và Vân phu nhân thành thân chỉ mới hơn một tháng.

Vân Viễn Hằng cũng bởi vì lên chức vào kinh, tâm hồn không lâu lưu lại thế tử ở nhà cũ Vân gia phủ Thiên Châu, sau đó cũng không có tin tức gì nói Vân phu nhân có thai, Vân phủ ở phủ Thiên Châu cũng được coi là danh môn vọng tộc, không có đạo lý Vân phu nhân mang thai, người ở bên ngoài lại không biết chút nào, cho nên gần như có thể khẳng định, Vân Tử Hy cũng không phải con của phu phụ Vân Viễn Hằng. Vấn đề là đứa trẻ từ đâu tới, trước mắt còn chưa có manh mối.

Quân Mặc Thần đối với việc Vân Tử Hy rút cuộc có thân phận gì không hứng thú lắm, đối với bí mật của Vân gia càng không có lòng tò mò, hắn chỉ là muốn loại bỏ nhân tố tiềm ẩn không ổn định có thể sẽ liên lụy đến Vân Thanh Nhiễm, mà trước mắt nhân tố không ổn định lớn nhất sẽ liên lụy đến Vân Thanh Nhiễm phải kể tới Vân phủ, cho nên về chuyện của Vân phủ hắn cảm giác mình cần phải hiểu một chút.

*

Chỉ mới một vài ngày không gặp, Vân Trần thị lại gầy yếu thành như vậy... Vân Thanh Nhiễm nghĩ ngày ấy qua đi, hắn sẽ không có việc gì, không nghĩ tới Vân phu nhân từ nay về sau bệnh không dậy nổi.

Kỳ thật người Vân phủ đều không nói cho Vân Thanh Nhiễm biết, bệnh của Vân phu nhân sở dĩ vẫn không tốt lên còn bởi vì Vân Viễn Hằng, ông đã đáp ứng đưa Xuân Đào đi, nhưng không đoạn tuyệt sạch sẽ với Xuân Đào, không biết lúc tiến bước Xuân Đào đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng Vân Viễn Hằng gạt Vân Trần thị tìm một biệt viện ở bên ngoài nuôi Xuân Đào.

Các con đều đã trưởng thành, Vân Viễn Hằng cũng có tuổi, trong việc hoan ái giường chiếu ông ta đối với phu nhân mình càng ngày càng lực bất tòng tâm, mà Xuân Đào có được thân thể trẻ trung, biết cách làm cho Vân Viễn Hằng vui vẻ như thế nào, nàng ta khiến Vân Viễn Hằng cảm giác mình trẻ đi không ít.

Nam nhân tham hoan từng chút đem nữ nhân mà mình đã hứa hẹn rất nhiều ném ra sau đầu, mới nuôi Xuân Đào ở bên ngoài mấy ngày, Vân Viễn Hằng còn có thể cảm thấy áy náy, nhưng về sau ông ta và Vân Trần thị luân phiên tranh chấp...

Vân Trần thị cũng bởi vậy tích tụ trong lòng, từ đó bệnh không khỏi sắc, buổi sáng hôm nay đột nhiên nôn ra rất nhiều máu, nhuộm đỏ đệm chăn, nhuộm đỏ sàn nhà phía trước cửa sổ... Vân Viễn Hằng mới vội vội vàng vàng đi vào cung mời ngự y tới, ngự y lắc đầu để người Vân gia chuẩn bị hậu sự, Vân

Trần thị không chống được mấy ngày.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nữ nhân nằm trên giường, bà hốc mắt hăm sâu, thịt hai bên má như bị người ta dùng dao gọt sạch.

Bà là mẫu thân của thân thể này, nhưng đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói bà rất xa lạ, thậm chí Vân Thanh Nhiễm đã từng bài trừ bà ra khỏi phạm vi người thân của mình, nàng trở về tựa hồ chỉ liên quan đến lễ tiết, không liên quan đến tình cảm.

Vân Viễn Hằng đã muốn thương tấu hoàng thượng, hi vọng hai nữ nhi khác của mình về phủ để nhìn nương của các nàng một lần cuối cùng, bất kể là Vân Lâm Mị hay là Vân Yên Nhiên, muốn hỏi phủ nhất định phải được hoàng thượng đồng ý, cho nên Vân Thanh Nhiễm không hề nghi ngờ là người đầu tiên được đón về Vân phủ.

Vân phu nhân trông thấy Vân Thanh Nhiễm, vươn tay, hướng về phía Vân Thanh Nhiễm khẽ vẫy.

“Ta muốn một mình nói với Thanh Nhiễm vài lời, các người đều đi ra ngoài trước đi.” Không biết có phải biết mình sắp chết hay không, ngữ khí Vân phu nhân đặc biệt bình tĩnh, thực không giống với vẻ than khóc ngày ấy của bà.

Lúc này trong phòng còn có Vân Tử Hy cùng những hạ nhân khác, Vân Viễn Hằng không ở đây, ông còn ở trong hoàng cung chờ ý chỉ của hoàng thượng.

Nghe vậy Vân Tử Hy cho Vân Thanh Nhiễm một cái ôm, sau đó cùng những người khác thối lui ra khỏi phòng, Vân Thanh Nhiễm nhìn ra được sự đau thương trong đáy mắt của Vân Tử Hy, nhưng Vân Tử Hy không biểu lộ ra, người đang bị bệnh kia là mẫu thân của hắn, hắn không có khả năng không đau lòng, nhưng hắn cũng là trụ cột trong phủ, là trụ cột của Vân Thanh Nhiễm, là trụ cột của ba muội muội, về phần Vân Viễn Hằng, tự nhiên là không trông cậy được vào.

Thân là ca ca vào lúc này hắn nên cho muội muội bả vai, mà không phải nước mắt.

“Bà muốn nói với ta cái gì?” Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh hỏi Vân phu nhân.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, thoát nhìn ở trong mắt người khác, nàng như vậy hẳn là rất vô tình thậm chí tuyệt tình? Bằng không mẫu thân bệnh nằm trên giường, nàng lại có thể bình tĩnh hỏi “Bà muốn nói với ta cái gì” như vậy.

Nhưng muốn Vân Thanh Nhiễm khóc nói với Vân phu nhân, “Mẫu thân người đừng đi”, “Mẫu thân người nhất định phải khỏe lại” linh tinh, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không nói nên lời, cũng không chảy được nước mắt.

“Xin lỗi...”

Vân Thanh Nhiễm chớp mấy đôi môi của mình, một tiếng “xin lỗi” này của Vân phu nhân tới quá đột ngột, Vân Thanh Nhiễm chưa từng nghĩ đến mình tới gặp mẫu thân đang bệnh nặng, mà câu đầu tiên mẫu thân nói với nàng chính là lời xin lỗi.

“Đối với mấy người các con, nương quả thật bất công, nương càng thương Yên Nhiên hơn, con bé từ nhỏ đã hoạt bát, luôn quấn quýt lấy nương gọi mẫu thân, cũng là đứa thân cận với nương nhất, đối với con, nương quả thật xa cách. Ý nghĩ cho con thay Yên Nhiên là ông ấy nghĩ ra, nương lại mạnh mẽ ủng hộ, con với nương mà nói thật sự xa lạ, nương thậm chí không nhớ rõ con trông thế nào, con hận nương cũng là điều hiển nhiên.”

Ánh mắt Vân phu nhân không có tiêu cự nhìn nóc giường, chỉ nhìn... đồng tử tan rã, suy nghĩ dường như đã bay tới nơi rất xa rất xa rồi.

Đây đại khái chính là cái mà người ta gọi là nhân chi tương tử kì ngôn dã thiện*?

(*: người sắp chết, lời nói tốt lành)

Vân phu nhân nói rất nhiều với Vân Thanh Nhiễm, giữa chừng tạm dừng nhiều lần, nói về chuyện hơn nửa đời bà, từ lúc bà mang theo rung động thiếu nữ gả cho Vân Viễn Hằng như thế nào, từng ly từng tý của bọn họ mấy năm nay, kể về chuyện mấy đứa con của bọn họ, kể về việc sinh mấy đứa nhỏ đều rất thuận lợi, lúc đơn độc sinh Vân Thanh Nhiễm bị khó sanh, thiếu chút nữa mất cả tính mạng bà, lúc ấy tìm thầy bói, nói đứa trẻ khác mẫu.

Buổi nói chuyện ngày hôm nay đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói không tính là hoàn toàn không có ý nghĩa, ít nhất, ở sâu trong lòng nàng, nổi lên chút gọn sống, từng vòng từng vòng, không rõ ràng không kịch liệt, lại đi ra rất xa.

Đại khái là ngay từ đầu đã không nỗ lực thương yêu, cho nên khi Vân Trần thị lấy trạng thái sắp chết như vậy xuất hiện ở trước mặt nàng, lòng của nàng không cảm thụ được thống khổ quá lớn, không cảm thụ được va chạm quá lớn.

Mãi đến khi nói tới một môi, Vân phu nhân mới không nói nữa, bà bây giờ chỉ còn chút hơi thở...

Vân Thanh Nhiễm ra khỏi phòng, gọi người hầu đi vào hầu hạ.

Vân Thanh Nhiễm đi đến chỗ Vân Tử Hy, nhìn thấy Vân Tử Hy đứng một mình ở bên cây dong, bóng lưng tĩnh mặc, huynh ấy gánh vác rất nhiều thứ, nhưng luôn âm ập như vậy...

Vân Thanh Nhiễm biết trong lòng Vân Tử Hy khó chịu, huynh ấy không phải nàng, nàng đối với Vân phu nhân không có quá nhiều tình cảm, thấy bà ngã bệnh, Vân Thanh Nhiễm sẽ có một loại cảm giác có thứ gì đó sắp rời đi, đại khái là bởi vì nàng và bà ấy huyết mạch tương liên đi? Nhưng không hơn,

Vân Từ Hy lại khác, huynh ấy và Vân phu nhân có tình nghĩa mẫu tử sâu đậm, huynh ấy là đại thiếu gia Vân phủ, là trưởng tử của phu phụ Vân Viễn Hằng, ít nhất mặt ngoài là như vậy.

Vân phu nhân đối với Vân Thanh Nhiễm không tốt, Vân Từ Hy cũng sẽ không hiểu, trước kia, Vân phu nhân chỉ thiên vị tiểu nữ nhi, đối với Vân Thanh Nhiễm tương đối xa cách, về sau Vân Từ Hy đi rồi, người không ở Vân phủ, Vân Thanh Nhiễm trải qua những ngày bị nhốt lại, Vân Từ Hy không biết, chuyện Vân Thanh Nhiễm bị cha mẹ an bài thay thế Vân Yên Nhiên cũng không có ai nói với Vân Từ Hy.

Vân Thanh Nhiễm đi tới bên cạnh Vân Từ Hy.

“Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm. Ca ca, khó chịu thì khóc ra đi.”

Vân Từ Hy quay đầu nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiễm đang nghiêm túc đứng cạnh hắn, thời gian dường như trôi về mười năm trước.

“Ca ca, muội vù vù cho huynh huynh sẽ không đau nữa nha!” Nhân nhi nho nhỏ thật cẩn thận bôi thuốc vào miệng vết thương cho hắn, động tác rất ngoan, mới nhẹ nhàng chạm vào hắn, hắn còn chưa hô đau, muội ấy đã cả kinh dừng lại, sợ làm ca ca hắn đây bị đau. Khi đó hắn đang tập võ, mỗi ngày khó tránh khỏi chịu một vài thương tổn, vì thế tiểu Thanh Nhiễm mỗi ngày như tiểu đại nhân nói cái gì cũng phải kiểm tra vết thương trên người hắn một lần, nhiều lần còn muốn đuổi theo hắn cởi quần áo, Vân Từ Hy đã là người lớn, nào dám để tiểu Thanh Nhiễm cởi hết quần áo ra kiểm tra, vì thế huynh muội hai người mỗi ngày đứng giờ trình diễn một màn náo loạn.

Hai thân ảnh giao nhau, Vân Từ Hy ở trên người Vân Thanh Nhiễm tìm được một góc ấm áp nhất của hắn, hắn giang hai cánh tay ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng.

“Huynh sẽ không khóc, huynh còn có Thanh Nhiễm muội.”

Vân Từ Hy nhẹ nhàng ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, cảm giác được muội muội đang ở trong lòng mình... Động tác duy trì chừng mười phút, Vân Từ Hy buông Vân Thanh Nhiễm ra, “Ca ca đáp ứng muội, sẽ không tùy tiện tiện ngã xuống, muội cũng phải đáp ứng ca ca, lúc gặp chuyện, cũng phải nói cho ca ca biết, có cái gì, huynh muội chúng ta cùng nhau đối mặt, biết không?”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Được, muội đáp ứng huynh.”

Vân Viễn Hằng tiến cung gặp hoàng thượng một lần, hoàng thượng chỉ nhận lời để Trân phi nương nương trở về, lại không đồng ý cho Vân Yên Nhiên trở về. Đối với lần này Vân Viễn Hằng cũng không thể nê hà, nữ nhi của mình còn có thể sống đã là hoàng thượng khai ân, lúc trước ông ta nghe được phong thanh rằng Yên Nhiên điên rồi, muốn vào tông miếu để thăm, cũng không được cho phép.

Tuy hoàng thượng nhận lời cho Trân phi nương nương xuất cung, nhưng Trân phi hiện giờ thân đang mang thai, tất nhiên là phải bảo hộ chặt chẽ, cho nên sẽ do Ngự Lâm quân của hoàng thượng hộ tống về Vân phủ, Vân Viễn Hằng một mình trở về Vân phủ trước.

“Nương con hiện tại bà ấy... có khỏe không?” Vân Viễn Hằng liếc nhìn cửa phòng xa xa, lại không đi qua.

Đôi môi Vân Từ Hy mím thành một đường thẳng tắp, ánh mắt nhìn thẳng Vân Viễn Hằng không có độ ấm, hai đấm nắm chặt, hắn cự tuyệt trả lời vấn đề của Vân Viễn Hằng.

Làm sao có thể tốt? Một người sắp chết thì làm sao có thể tốt?

Đối mặt Vân Từ Hy, Vân Viễn Hằng có chút chột dạ, nhắc đầu chuyển hướng bên cạnh, nhìn qua khuôn mặt cũng không có độ ấm của Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm thật sự là không tìm ra biểu tình có độ ấm để nhìn Vân Viễn Hằng, cho dù nàng đối Vân Trần thị gần như không có tình nghĩa mẹ con, nhưng đối với hành động của Vân Viễn Hằng, nàng thật sự không có cách nào đồng ý, ông ta so với trực tiếp đưa người vào trong phủ còn tội tệ hơn.

Vân Viễn Hằng then quá hoá giận, ông sống hơn nửa đời người, còn chưa có lúc quẫn bách như vậy. Ông mới là chủ của một gia, bây giờ thì thế nào? Nhi tử nữ nhi cả đám đều cho ông xem sắc mặt? Ông giống như người có tội lớn nhận lấy ánh mắt lạnh như băng của con cái mình!

“Phản rồi phải không! Một đám lông cánh cứng cáp rồi!” Vân Viễn Hằng phẩy tay áo bỏ đi.

Vân Viễn Hằng chân trước vừa mới giận dữ rồi đi, chân sau Quân Mặc Thần cũng tới.

“Sao người cũng tới?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ Quân Mặc Thần sẽ hỏi phủ.

“Mẫu thân của nàng bị bệnh, ta vốn nên tới.”

Quân Mặc Thần mặc dù biết quan hệ giữa Vân Thanh Nhiễm và nhị lão Vân gia có xa cách, nhưng nói như thế nào cũng là người thân huyết mạch tương liên, hiện giờ hắn nhất định phải ở bên cạnh nàng.

Nếu bọn họ không phải người thân huyết mạch tương liên, sau khi biết Vân gia đã làm chuyện như vậy với Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần không có khả năng chuyện gì cũng không làm, cũng bởi vì biết đó là phụ mẫu của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần mới không đi truy cứu chuyện bọn họ để Vân Thanh Nhiễm đối bụng đến da bọc xương, đối ra bệnh đau bao tử.

“Ta biết, nhưng thân thể của người không có vấn đề chứ?”

“Không có việc gì.” Quân Mặc Thần kéo tay Vân Thanh Nhiễm qua, hần còn chưa đến mức vứt mạng ở nơi này, “Đại cữu tử*, nhà ngươi hần có chán bông, lấy hai cái đến, bản thể từ bọc kín lại, cũng không tin có thể đông cứng!”

(*: cậu cả)

“Ngươi thể hàn, hoàn cảnh bên ngoài không đủ ấm, ngươi bọc nhiều nữa cũng không ấm được.”

“Ta bảo Quân Kiệt trở về lấy ‘bảo bối ấm giường’ nằng đưa ta, lấy toàn bộ ra, đều bọc lại.”

Quân Mặc Thần tuy hứng nhưng cũng chấp nhất, tuy cách làm khiến Vân Thanh Nhiễm có chút dờ khóc dờ cười.

“Đi, ngươi thích làm gấu Bắc cực ta không ngăn cản ngươi.” Vân Thanh Nhiễm hôm nay không có tâm tình so đo với Quân Mặc Thần. “Mẫu thân” của nàng sắp đi rồi... Cái cảm giác này hình dung thế nào đây? Thống khổ à? Phẫn nộ ư? Bị thương không? Dường như đều không có. Chỉ là ngực có một chút buồn, nhưng so với lần Quân Mặc Thần hơn nửa đêm chạy xuống vách đá cheo leo kia, lúc này đây, tựa hồ cũng không có buồn như vậy.

“Thế từ gia, ta mang ngươi cùng Thanh Nhiễm đi đến chỗ mẫu thân.” Hiện tại Vân Từ Hy bề ngoài nguội lạnh, nội tâm lại như hùng sư bị thương, đang tự mình liếm láp miệng vết thương.

Ba người tụ lại trong chủ phòng, Vân Viễn Hằng đã ở đó.

Một màn này quen thuộc như thế, không lâu trước đó, bọn họ cũng từng lấy loại tư thế này xuất hiện qua, chỉ là lúc này đây, Vân Trần thị trên giường thật sự sắp không được.

“Hy Nhi, Lâm Mị và Yên Nhiên khi nào thì về?” Vân Trần thị vẫn luôn ngóng trông Vân Lâm Mị và Vân Yên Nhiên xuất hiện, nhìn hai con một lần cuối cùng.

“Nương, Lâm Mị và Yên Nhiên rất nhanh sẽ về, ngài đừng lo lắng.” Vân Từ Hy làm yên lòng Vân Trần thị.

Hiện tại không thể nói cho Vân Trần thị biết Vân Yên Nhiên không về được, về phần Vân Lâm Mị, phỏng chừng cũng không xuất hiện nhanh như vậy.

“Vậy bảo hai đứa nhanh lên... Nương rất muốn được nhìn thấy hai đứa...” Trong mắt Vân Trần thị có nồng đậm luyện tiếu, có nồng đậm không cam, cho dù bị trọng phu tổn thương, bà vẫn thật sự yêu thương mấy đứa con, cho dù là Vân Thanh Nhiễm, cũng từng có tình nghĩa mẫu tử, hiện giờ có một phần áy náy không nói nên lời, đến tận lúc này mới chợt cảm giác được.

Vân Từ Hy trấn an vỗ vỗ bàn tay rú xuống bên mép giường của Vân Trần thị, đôi tay rộng lớn của hần vuốt ve bàn tay có chút già nua của bà, bà là mẹ ruột của mình.

“Các ngươi để cho ta đi vào, các ngươi dựa vào cái gì mà ngăn cản ta!” Giọng nói bén nhọn của nữ nhân cao vút tiến vào trong gian chủ phòng đang tràn ngập hơi thở tử vong.

Cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng huyên náo, nữ nhân ở cửa gãy thoát khỏi ngăn trở của hai thủ vệ trông coi, vọt vào trong phòng.

Vân Lâm Mị và Vân Yên Nhiên chưa tới, lại tới một vị khách không mời mà đến. Nữ nhân mà Vân Viễn Hằng nuôi ở bên ngoài—— Xuân Đào, một nữ nhân có được tuổi trẻ mỹ mạo đáng người mỹ lệ.

Xuân Đào rất nhanh tìm được thân ảnh Vân Viễn Hằng ở trong phòng, liền lập tức đi tới bên người Vân Viễn Hằng, đem một khối ngọc bội đưa tới trước mặt Vân Viễn Hằng, “Buổi sáng lúc người tới chỗ thiếp thì vội vàng vàng, đánh rơi cái này, thiếp tới đưa cho người.”

Vân Trần thị bệnh tình nguy kịch, Vân Viễn Hằng lại chạy đi tìm nữ nhân này!

Ánh mắt Vân phu nhân gắt gao nhìn vào Xuân Đào và Vân Viễn Hằng... Lòng ngực của bà phập phồng mãnh liệt, mỗi một hơi lại không có cách nào hít vào...

Thời gian như ngưng đọng lại tại khoảnh khắc này.

Quân Mặc Thần, Vân Từ Hy, Vân Thanh Nhiễm ba người đồng thời hành động.

Vân Từ Hy rút ra bảo kiếm treo trên tường, trực tiếp đâm vào vị trí trái tim Xuân Đào.

Chén trà trong tay Quân Mặc Thần chẳng biết vỡ vụn từ lúc nào, mảnh nhỏ cắt đứt yết hầu Xuân Đào.

Vân Thanh Nhiễm đi tới trước giường, muốn để Vân phu nhân lưu lại một hơi cuối cùng, cũng đã không còn kịp rồi. Vân Trần thị trừng hai mắt, đã đoạn khí, chết không nhắm mắt.

Vào khoảnh khắc này, hai nữ nhân gần như đồng thời đoạn khí.

Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị vươn tay về hướng Vân phu nhân bỗng ngừng giữa không trung, ở trong mắt Vân Thanh Nhiễm, khuôn mặt của người nằm

trên giường không có sinh mệnh trong nháy mắt như biến thành khuôn mặt của Quân Mặc Thần... Ngực có một loại cảm giác giống như bị thứ gì hung hăng đâm qua...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Đạp Hoàng Tử Xuống Nước

Lúc Vân Lâm Mị chạy tới nơi Vân phu nhân đã tắt thở, thay xong áo liệm nằm ở trên giường không có độ ấm.

Trong phòng treo toàn màu trắng, Vân Lâm Mị một thân lăng la tơ lụa lộ vẻ vô cùng đột ngột, bộ dao vàng chói đung đưa, ánh lên kim sắc rực rỡ, thật sự khô hải.

Bởi vì nàng ta là phi tử, là sủng phi của hoàng đế, cho dù mẫu thân bệnh nặng, nàng ta muốn xuất cung cũng phải căn cứ lễ tiết, phải mặc lên cung trang chính thức, được Ngự Lâm quân hộ tống, chậm rãi bước vào nhà mình.

Vân Thanh Nhiễm thấy Vân Lâm Mị khóc, không phải lớn tiếng khóc, mà chỉ yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt.

Vân Thanh Nhiễm thấy được, Vân Lâm Mị cắn chặt đôi môi của mình, ngay cả tơ máu chảy ra chính nàng ta cũng không nhận ra. Độ ấm trên mặt từng chút từng chút trôi đi.

Từ chuyện Vân Lâm Mị giấu bí mật kia ở trong lòng mình những bảy tám năm Vân Thanh Nhiễm đã biết Vân Lâm Mị là một nữ nhân có khả năng nhẫn nhịn.

Sau khi Vân Lâm Mị nhìn di thể mẫu thân mình, chỉ nói với Vân Viễn Hằng duy nhất một câu, nói sau khi đánh Vân Viễn Hằng một cái bạt tai.

“Ba ——”

Tiếng vang thanh thúy trong căn phòng yên lặng càng rõ rệt, Vân Lâm Mị không chút lưu tình cho cha mình một bạt tai.

“Ông rốt cuộc muốn hại chúng ta đến mức nào mới bằng lòng bỏ qua hả!”

Lần đầu tiên Vân Lâm Mị bại lộ tâm tình của nàng, nổi giận trước mặt người khác. Trên mặt của nàng còn có nước mắt, nàng cắn chặt hàm răng, cắn chặt phần nộ của nàng.

Nàng hận Vân Viễn Hằng, nàng hận Vân Viễn Hằng để nàng tiến cung làm phi, nàng cho tới bây giờ cũng không muốn tiến cung làm nữ nhân của hoàng đế, nàng chỉ muốn tìm một nam nhân bình bình thường thường mà sống!

Nhưng phụ thân của nàng không nghĩ như vậy! Bốn huynh muội bọn họ, ông ta từ Thị lang làm lên vị trí Thừa tướng dựa vào thân phận đặc thù của đại ca mà đường đục huynh ấy, Nhị muội cũng bởi vì ông ta mà thân chí không rõ, hiện giờ nương cũng đi rồi.

Vân Viễn Hằng giật mình, cảm giác nóng bỏng trên mặt nhắc nhở ông ta bị nữ nhi của mình hung hăng đánh một bạt tai.

Vân Lâm Mị vung ống tay áo mình hoàng rộng lớn của mình, cuối cùng lạnh lùng liếc Vân Viễn Hằng một cái, bước nhanh rời khỏi nơi khiến nàng gần như muốn trống rỗng này.

Người Vân phủ qua đời, Vân phủ làm một tang sự long trọng, quan viên lớn nhỏ trong kinh thành đều đến đây, tiếng khóc không dứt bên tai, nhưng đều là tiếng khóc của đám hạ nhân, trong tiếng khóc của bọn họ có mấy phần tình nghĩa Vân Thanh Nhiễm không biết, Vân Thanh Nhiễm chỉ biết là nếu bọn họ không khóc, bọn họ có thể đối mặt với nguy cơ bị đuổi ra khỏi Vân phủ.

Mà bốn đứa con dưới gối Vân phu nhân, đều không khóc tang.

Vân Thanh Nhiễm không khóc được, chính Vân Thanh Nhiễm cũng không nhớ rõ lần cuối mình rơi nước mắt là lúc nào.

Vân Lâm Mị có khóc, nhưng không ra tiếng, nàng trước mặt người khác cần bảo trì hình tượng Trân phi nương nương, đằng sau mọi người nước mắt của nàng cũng chỉ có thể không tiếng động chảy xuôi, Vân Lâm Mị người này, lúc trước thi phóng đăng, yêu mị, lại là một người có lòng dạ, lòng dạ của nàng ta đối với Vân Từ Hy và Vân Thanh Nhiễm mà nói ngược lại không xấu, giác quan thứ sáu của Vân Thanh Nhiễm đã nói cho nàng biết như thế.

Ánh mắt Vân Từ Hy hồng hồng, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi, hắn đã nói hắn sẽ không khóc, hắn là ca ca của các nàng.

Người mà Vân phu nhân thương yêu nhất khi còn sống là Vân Yên Nhiên thì còn đang ở tông miếu, hoàng đế không tha người, nếu tha người, Vân

Thanh Nhiễm không để ý tạm thời giải quyết thuật trên người nàng ta.

Về phần Vân Viễn Hằng, Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy ông ta rơi nước mắt, dù sao cũng là phu phụ mấy thập niên, lúc người đi ít nhiều cũng có tình cảm. Ai cũng không nhắc đến chuyện Vân Viễn Hằng ở bên ngoài đường nữ nhân khiến Vân phu nhân tức chết, chuyện này nói ra, sẽ chỉ khiến Vân phu nhân đã qua đời bị nhân ngôn toái ngữ, mọi người chỉ biết nói Vân phu nhân lòng dạ hẹp hòi mà sẽ không đi chỉ trích Vân Viễn Hằng là không đúng. Phòng chừng cũng sẽ chỉ nói “Vân tướng hơn hai mươi năm chỉ thương một mình bà, đến cái tuổi này mới tìm một tiểu thiếp thì bà nên thỏa mãn rồi, bà còn không tình nguyện, thật nên hưu bà đi!”...

Vân Viễn Hằng sai ư? Dù thế nào Vân Thanh Nhiễm cũng chịu đựng không nổi, làm không tốt ước số tàn nhẫn trên người nàng sẽ bị kích phát ra toàn bộ, diễn một vở tàn kịch luân lý gia đình. Nhưng khẳng định rằng, Vân Thanh Nhiễm sẽ không để mình tức đến bệnh mà chết, chuyện tức chết chính mình tiện nghi tiểu tam này, Vân Thanh Nhiễm kiên quyết không làm.

Tang lễ được làm rất long trọng, giống như đi rất phong quang, cỗ tình chỉ có bề ngoài long trọng, người thân đều thể lương.

Người đã chết, nhập thổ vi an. Đứng ở trước mộ Vân phu nhân, ngóng nhìn mấy chữ Vân môn Trần thị Tú Vân trên bia mộ, lần đầu tiên Vân Thanh Nhiễm biết tên họ đầy đủ của Vân phu nhân, nhưng hình như bởi vì trong tên của bà mang một chữ Vân, sau khi vào Vân phủ có rất ít người nhắc đến tên bà, nói là xung dòng họ phu gia.

Vân Thanh Nhiễm làm nữ nhi cúi đầu thật sâu, trong lòng lại thủy chung như bị đâm một cái gai. Khoảnh khắc Vân phu nhân tắt thở ấy, trước mặt Vân Thanh Nhiễm trong nháy mắt xuất hiện khuôn mặt Quân Mặc Thần, giống như một khắc này cái người mà nàng không kịp cứu là Quân Mặc Thần, sau đó có một cái gai đâm vào.

Chết tiết, tên ma ốm kia hai ngày này luôn chạy vào trong đầu nàng! Thực con mẹ nó tức chết nàng! Vân Thanh Nhiễm ở trong lòng gặm nhẹ, còn có hình ảnh đáng chết xuất hiện đều là hình ảnh tên ma ốm đó qua đời, làm cho nàng sắp điên rồi. Khiến Vân Thanh Nhiễm buồn bực vẫn là, mỗi khi hình ảnh như vậy xuất hiện ở trong đầu nàng thì lồng ngực nàng lại đặc biệt buồn, loại cảm giác này, nàng trước đây chưa từng thể nghiệm qua.

Quân Mặc Thần cùng Vân Thanh Nhiễm cúi đầu, sau đó lời kéo tay Vân Thanh Nhiễm đến một bên, Quân Mặc Thần cảm thấy Vân Thanh Nhiễm không thích hợp, nhưng không biết nàng có tâm sự gì, là bởi vì Vân phu nhân mất, hay là bởi vì lo lắng Vân Từ Hy, hoặc là đều có hai người đó, Quân Mặc Thần không thể xác định.

Di vật của Vân phu nhân do Vân Từ Hy sửa sang lại, không mượn đến tay hạ nhân, nên đốt cho Vân phu nhân đều ở trước giường bà.

Lúc Vân Từ Hy thu thập giường Vân phu nhân, đột nhiên có một quyển trục rớt ra, Vân Từ Hy không chú ý, vãn tự thường dùng ở hoàng triều Thịnh Vinh có hai loại, một loại là sách vở, một loại là quyển trục. Vân phu nhân là người thích đọc sách, trên giường có quyển trục cũng không có gì kỳ quái.

Vươn tay phải ném quyển trục kia vào trong chậu than thiêu hủy, khoảnh khắc quyển trục rời tay, Vân Từ Hy phát giác điều kỳ quái, vội vàng lấy lại quyển trục về.

Là sáp phong, trên quyển trục có sáp phong(1).

Tín hàm quan trọng, giấy tờ không được tùy tiện mở sẽ dùng sáp phong, Vân Từ Hy ở trong quân doanh không ít lần tiếp xúc với quyển trục có sáp phong.

Ngón cái ở trên sáp phong chỗ mở quyển trục phủ qua, trong lòng có nghi hoặc, vì sao mẫu thân lại muốn sáp phong quyển trục này?

Móng tay cạo mở sáp phong gần như trong suốt bên trên, Vân Từ Hy mở sáp phong tìm được bên gối Vân phu nhân.

Lọt vào trong tầm mắt là thư mà Vân phu nhân tự tay viết... Từng chữ từng chữ nhảy vào mi mắt Vân Từ Hy, tay Vân Từ Hy chậm rãi nắm chặt...

Vân phu nhân nhất định đã tính tới Vân Viễn Hằng chắc chắn sẽ không đến sửa sang lại di vật của bà, người sửa sang lại di vật cho bà chỉ có thể là Vân Từ Hy, cho nên mới để lại quyển trục này.

*

“Ta nói các ngươi cũng tính là nam nhân à? Mới chạy một đoạn đường như vậy đã chịu không nổi.” Vân Thanh Nhiễm quay đầu lại hướng tới hai tên nam nhân đã mệt đến mức bò đi, vừa nói chuyện Vân Thanh Nhiễm vừa dậm chân tại chỗ.

“Thế từ phi, nơi này là một đoạn đường à, chúng ta đã chạy vòng quanh vương phủ tròn hai vòng rồi!” Long Hạo than phiền.

Hôm nay sáng sớm hán và Trần Thiếu Nguyên đã bị Vân Thanh Nhiễm gọi ra, cùng chạy bộ buổi sáng với nàng. Chủ từ yêu cầu bọn họ làm sao còn đường nói không chứ? Huống chi hai người bọn họ ngay cả hạ nhân cũng chưa đạt được, bởi vì Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần, hai người Long Hạo với Trần Thiếu Nguyên tránh thoát vận mệnh bị xử phạt làm tù binh, sau khi được họ mang về phủ Trần Nam Vương cũng không biết tính là thân phận gì, ám vệ vương phủ? Bọn họ không đủ tư cách, gia đình bình thường, giống như bọn họ cũng không làm việc gia đình nên làm, nha hoàn? Ày, cái này thì đừng nghĩ!

Nếu như từ quần áo để phán đoán, hai người bọn họ lại mặc thường phục ở vương phủ, không mặc quần áo gia đình thủ vệ, Long Hạo một thân áo choàng lam gấm thanh tu trong quá trình chạy bộ buổi sáng đã bị hán cởi bỏ, lưu lại là áo đơn màu trắng ở bên trong, tóc cũng bởi vì một đường chạy băng băng đến bây giờ trở nên hỗn độn, vài sợi tóc dính vào trên mặt nhễ nhại mồ hôi của hán. Bộ dáng rất chật vật.

Nhưng thật ra Trần Thiếu Nguyên bên cạnh hẳn lại vẫn ăn mặc chỉnh tề, trên mặt cũng không có mồ hôi rõ ràng.

“Hai người các ngươi ngay cả chút sức chịu đựng như vậy cũng không có, thật sự là đồng tình với các ngươi, thân là nam nhân không có một chút lực bền bỉ sao có thể mang đến cho người yêu của mình hạnh phúc hả, nhất là ngươi đó Trần Thiếu Nguyên. Quên đi, chạy không quá ba vòng thì đêm nay các ngươi sẽ không có cơm ăn, cho nên tự các ngươi xem mà lo liệu đi.” Vân Thanh Nhiễm nói xong tiếp tục chạy.

Không có cơm ăn?

Long Hạo bị thúc vừa nghe không có cơm ăn, ngay cả sức lực bú sữa mẹ cũng đem ra hết.

“Thiếu Nguyên, ngươi còn được không?”

Lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Thiếu Nguyên, “Ta không cho ngươi hạnh phúc à?”

“Lúc nào rồi ngươi còn hỏi loại vấn đề này!”

“Vậy ngươi hỏi ta được không để làm gì?” Trần Thiếu Nguyên người này có gương mặt hơi có khí tức thư sinh, cả người thoát nhìn thuộc loại hình nghiêm túc, ít nhất đứng chung một chỗ với Long Hạo thấy thế nào cũng là Trần Thiếu Nguyên tương đối nghiêm túc còn thật sự khuôn phép, nhưng Trần Thiếu Nguyên lại thường xuyên có thể vừa dễ biểu tình nhìn đủ nghiêm túc vừa nói những lời khiến Long Hạo gần như sắp hồng mắt.

“Nương của ta à! Ta không có hỏi ngươi việc đó được chưa, ta là đang hỏi ngươi còn chạy được không? Ngươi không nghe thấy thế tử phi nương nương nói nếu chúng ta chạy không xong sẽ không cho chúng ta ăn cơm à!”

“Ta nghe thấy thế tử phi nương nương nói sức chịu đựng của ta không được.”

“Đây không phải trọng điểm!” Long Hạo buồn bực gãi đầu mình, sau đó giận dữ chạy về phía trước.

Chờ Long Hạo rốt cục chạy xong ba vòng đã mệt đến mức đi giống như cún, Vân Thanh Nhiễm đã ngồi ở trong lương đình của nội viện Kim Dật Hiền nhàn nhã uống trà ăn điểm tâm, điều này khiến lòng Long Hạo chịu kích thích lớn, Long Hạo chỉ cảm thấy hai chân mình như nhũn ra, ngay cả đi bộ cũng khó khăn, may mắn có Trần Thiếu Nguyên vào thời điểm mấu chốt thì đỡ hẳn, hẳn mới không trực tiếp quỵ rạp trên mặt đất.

Đi vào trong lương đình, Long Hạo cũng không dám mở miệng, chỉ có thể nhìn Vân Thanh Nhiễm ăn mà nuốt nước miếng.

“Nhìn cái gì, ngồi xuống ăn đi, các ngươi đều chạy xong rồi, cũng không phạt các ngươi không ăn cái gì.”

Được Vân Thanh Nhiễm cho phép, Long Hạo vội vàng ngồi xuống, vươn tay lấy đồ ăn trên bàn.

Vân Thanh Nhiễm liếc Trần Thiếu Nguyên một cái, “Ta thu hồi câu nói vừa rồi, thể lực không tốt không phải là cả hai người các ngươi, mà là một mình Long Hạo, ngươi là bởi vì hắn mới cùng chạy chậm theo.” Trần Thiếu Nguyên cơ bản không có khác biệt gì với lúc trước khi chạy bộ theo nàng, so sánh với bộ dáng chật vật lúc này của Long Hạo, không khó nhìn ra Trần Thiếu Nguyên có giữ sức.

“Ừm.” Trần Thiếu Nguyên gật đầu.

Vân Thanh Nhiễm ngừng đầu nhìn lên trời xanh, “Lúc này hẳn là thời gian tốt để ăn cua, hai người các ngươi, vào trong hồ đi bắt đi, nói không chừng có cua đó.”

“Thế tử phi nương nương, người tha cho chúng ta đi!” Long Hạo liên tục cầu xin tha thứ, hẳn cũng không muốn bị ném vào trong hồ lúc này đâu, “Nương nương, cái ao trước mắt người đây chỉ dùng để trồng sen nuôi cá chép, bên trong không có cua.”

“Không thử thì làm sao biết được?” Vân Thanh Nhiễm không nghe lời Long Hạo nói.

Long Hạo ở trong lòng yên lặng rơi lệ, nếu thật sự bị ném xuống thì xong, thời tiết lạnh như vậy, còn phải đi ngâm nước, tìm con cua không biết có tồn tại hay không.

“Ta muốn ăn cua, hấp xong thêm chút giấm, các ngươi nhanh đi xuống tìm đi.” Vân Thanh Nhiễm nói xong cắn điểm tâm trong tay một cái, lười nhác vẫy vẫy tay.

“Thế tử phi nương nương... Ta, ta...” Long Hạo nghẹn nín...

Đang úy khuất, thì thấy đoàn người từ ngoài cửa đi vào.

Hai nam nhân, một người mặc màu mực tím, cổ cùng xiêm áo đều dùng chồn tím, tay áo là chồn đen. Hai vai trước sau đều thêu một con rồng chính diện, nếp gấp sáu hàng dài, giữa là mây ngũ sắc, là Cửu hoàng tử Dạ Minh Uyên, một người khác cổ và tay áo là đá thanh sắc, mùa đông dùng viền vàng thêm hải long, hạ dùng viền vàng. Hai vai trước sau đều thêu một con rồng, giữa có nếp gấp, bên dưới là bát bảo bình thủy. Người nọ là Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm.

(Ai không hiểu thì lướt đoạn này đi nha TvT)

Hai người ngày thường đều sẽ đến vương phủ, nhất là Dạ Minh Uyên, quan hệ rất tốt với Quân Mặc Thần, được rành thì sẽ đến gặp Quân Mặc Thần, hôm nay hẳn đến còn muốn mang theo công chúa Thiên Hà, công chúa Thiên Hà nhu thuận được Dạ Minh Uyên dắt theo, cái đầu nhỏ hết nhìn đông tới nhìn tây, cô bé hiếm khi có cơ hội xuất cung, nếu không có Dạ Minh Uyên mang theo, cô bé không có cơ hội ra ngoài.

Tuy rằng Dạ Minh Uyên và Dạ Minh Sâm thỉnh thoảng sẽ cùng đến vương phủ, nhưng số lần cùng lúc xuất hiện thật sự không nhiều.

Dạ Minh Uyên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, cười cười với nàng, nụ cười vui tươi, lộ ra với hào hữu, “Ta và thất hoàng huynh đến thăm Mặc Thần, hoàng tổ mẫu biết sau khi vào thu Mặc Thần phần lớn thời gian chỉ có thể ở trong phòng, sợ hẳn nhàm chán, đặc biệt dặn ta và thất hoàng huynh tới tìm hẳn tâm sự một lúc.”

Yêu thương của thái hậu đối với Quân Mặc Thần có thể thấy được một hai, để hai hoàng tử có chính vụ buông công việc xuống đến nói chuyện phiếm với hẳn, hoàng tổ mẫu này quả nhiên là có ngoại tôn bảo bối.

Vân Thanh Nhiễm cũng mỉm cười một cái với hẳn, “Hắn đang thư phòng, Cừu điện hạ đi vào tìm hẳn là được.”

Về phần Dạ Minh Sâm, tự nhiên không có khả năng dùng sắc mặt tốt cho Vân Thanh Nhiễm nhìn, hẳn vẫn còn ghi hận Vân Thanh Nhiễm, ghi hận nàng vô cùng, nếu không phải hẳn không dám nói toạc chuyện ngày ấy, thứ nhất là dọa người, thứ hai nếu để cho hoàng thượng biết hẳn hẹn riêng Vân Thanh Nhiễm, chỉ có thể bị đánh bị thương chịu thiệt thòi và cũng chỉ có thể nuốt máu vào trong miệng, Hẳn sẽ sớm trả thù Vân Thanh Nhiễm.

Nhìn không ra nữ nhân ôn nhu yếu ớt này, lại hung hãn như vậy!

Công chúa Thiên Hà vẫn dùng ánh mắt trong veo nhìn xung quanh một phen, sau đó ngẩng đầu dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Dạ Minh Uyên.

Cừu ca ca, ta có thể chứ? Ánh mắt của cô bé đang nói như vậy.

Dạ Minh Uyên gật đầu với công chúa Thiên Hà.

“Vân tỷ tỷ!” Được Dạ Minh Uyên cho phép, công chúa Thiên Hà liền vứt bỏ lễ nghi mà thân là công chúa cô bé phải tuân thủ chạy về hướng Vân Thanh Nhiễm, lúc mình sinh bệnh Vân Thanh Nhiễm đã chiếu cố bé, còn giúp cô bé thay đổi cung nữ bên người, còn chơi với cô bé kể chuyện cho cô bé nghe, khiến cô bé đối với Vân Thanh Nhiễm càng thêm thân cận.

Vân Thanh Nhiễm sờ đầu công chúa Thiên Hà Dạ Tư Vũ, “Tiểu nha đầu, bệnh tốt lên rồi?”

Nhìn bộ dạng vui vẻ này hẳn là đã khỏi hẳn rồi.

“Vân tỷ tỷ xem này, đây là quần áo mới của muội!” Dạ Tư Vũ vui vẻ xoay một vòng tại chỗ, khoe với Vân Thanh Nhiễm quần áo mới của mình, “Là Cừu ca ca tặng cho muội nha.”

Váy sam màu vàng tơ, bên trong có hoa văn cầm tú màu vàng hoa lệ, áo khoác lụa mỏng màu trắng, xinh đẹp như một tiểu tiên nữ, thật là đáng yêu.

“Hừ ——” Một tiếng hừ lạnh đánh vỡ lời trò chuyện của Vân Thanh Nhiễm và Tiểu Tư Vũ, “Một chút quy củ cũng không hiểu, công chúa là công chúa, tiểu nha đầu là người thì có thể gọi à?”

Dạ Minh Sâm hận không thể bấm Vân Thanh Nhiễm thành mạt vận.

“Ta muốn gọi như thế nào thì gọi như thế, Tư Vũ còn không có ý kiến thì Thất điện hạ đây còn so đo cái gì chứ?” Vân Thanh Nhiễm muốn gọi Tiểu Tư Vũ là gì thì gọi Tiểu Tư Vũ như thế. “Tiểu nha đầu, có muốn ăn của không?”

“Của?” Tiểu Tư Vũ nghiêng đầu.

“Ừ, của tươi mới, trực tiếp dùng nước trong hấp chín, thịt của mềm mại non nót thêm chút giấm.”

“Muốn ăn.”

“Được.” Vân Thanh Nhiễm gọi Dạ Minh Sâm, “Thất điện hạ, ta muốn ăn của, phiền người vào trong hồ bắt mấy con lên đây.”

“Người đang nói chuyện với bốn hoàng tử?” Dạ Minh Sâm không thể tin hỏi lại, nàng ta nghĩ nàng ta là ai hả, ngay trước mặt mọi người dám sai sử hẳn!

“Trừ người ra nơi này còn có người thứ hai là Thất hoàng tử à?” Người mà Vân Thanh Nhiễm gọi tất nhiên là Dạ Minh Sâm.

“Người bảo bốn hoàng tử đi bắt của giúp người?” Không nói đến trong cái hồ xinh đẹp này có thể có của hay không, không nói đến không có công cụ phải vớt của thế nào, xin hỏi nàng Vân Thanh Nhiễm tính cái nào dễ hành cái nào dễ tội, dám để cho hẳn đi bắt của giúp nàng! “Ta nói này thế tử phi, thế tử phi nhà người giỏi thật đấy, lại dám sai cả bốn hoàng tử, xem ra ngày nào đó bốn hoàng tử phải bảo phụ hoàng hỏi người trong thiên hạ xem, rốt cuộc là phủ Trấn Nam Vương người lớn hơn hay là phụ hoàng ngài lớn hơn!”

“Có thể, lúc trước ta nhận được qua một phong thư tình từ ngữ trau chuốt hoa lệ, hành văn lưu loát, cảm động lòng người, đến lúc đó ta có thể trình lên hoàng thượng, để cho ngài thưởng thức một chút.” Vân Thanh Nhiễm phát tay, một bộ dáng tùy người.

Thư tình!

Thất hoàng tử giống như bị trúng một đòn cảnh tỉnh, đáng về bệ vệ vừa rồi nhất thời tiêu tán không còn bóng dáng, hắn đương nhiên không quên phong thư tình kia, đó là do hắn tự tay viết, nét chữ của hắn phụ hoàng vừa nhìn là nhận ra, nếu lấy thư tình kia đưa cho hoàng thượng xem, câu dẫn thế tử phi, tội danh này, cũng đủ để cho hắn hoàn toàn vô duyên với ngôi vị hoàng đế.

“Thế tử phi muốn ăn cua ở đâu, bôn hoàng tử sai người đi mua đến là được, nếu trong kinh thành này không bán, trong hoàng cung khẳng định là có, năm nay các nơi đều cống nạp không ít mỹ thực.” Đề tài của Thất hoàng tử chuyển biến một trăm tám mươi độ.

“Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được, hơn nữa ta chỉ muốn ăn cua trong hồ nhà mình.”

Trong hồ nhà người có cua à? Cũng không phải nuôi cua ao!

Thất hoàng tử nghẹn một cổ khí, cắn răng nói, “Được, bôn hoàng tử sai người tìm lưới cùng công cụ khác, vớt ở trong hồ này.”

“Thất điện hạ nói rất đúng, nhưng mà ta có điểm đợi không kịp, hiện tại lập tức muốn nhìn thấy cua, không biết Thất điện hạ hiện tại có nguyên ý đi xuống hồ giúp ta bắt mấy con cua đi lên đây hay không?” Vân Thanh Nhiễm cười tươi như hoa, thấy Long Hạo bên người nàng da đầu run lên, đôi phương là hoàng tử đó, thế tử phi nương nương cũng không lưu chút tình cảm nào, có trời mới biết nếu vừa rồi nàng khẳng khái muốn hắn và Trần Thiệu Nguyên đi xuống bắt cua, bọn họ thực sự cũng chỉ có thể cắn răng đi xuống.

Thất hoàng tử thật muốn bóp chết Vân Thanh Nhiễm, đã mùa thu rồi, nước ao lạnh như băng, cho dù thân thể của hắn tốt nữa, đi xuống dầy vò một hồi lên trên bờ thể nào cũng sẽ sinh bệnh.

“Thất điện hạ không muốn à?” Vân Thanh Nhiễm đứng dậy, đi về hướng Dạ Minh Sâm.

“Không phải...” Dạ Minh Sâm do dự, đầu óc lại xoay chuyển cực kỳ nhanh, muốn tìm một phương pháp ứng phó Vân Thanh Nhiễm gây khó dễ.

“Xem ra vẫn nên để ta giúp Thất điện hạ thì tốt hơn.” Vân Thanh Nhiễm nhắc chân, ở phía sau lưng Dạ Minh Sâm hung hăng đạp một cước, trực tiếp đạp hắn vào trong hồ.

“Phù phù ——” Bắn lên rất nhiều bọt nước, đường đường Thất hoàng tử hoàng triều Thịnh Vinh chỉ một giây đã biến thành ướt sũng.

Long Hạo choáng váng, thế tử phi nương nương đạp Thất hoàng tử xuống ao kia? Chuyện đại nghịch bất đạo như vậy mà nàng cũng có thể làm!

Dạ Minh Uyên sờ mũi đối với tình huống phát sinh trước mắt không biết nên phát biểu cái gì, lần đầu tiên nhìn thấy nàng khi thay thế Quân Mặc Thần đi thú nàng, biểu hiện của nàng đã ra ngoài dự liệu của hắn, cho đến hôm nay, “kính hử” mà nàng tạo ra cũng thật là nhiều...

Dạ Tư Vũ ngậy ra một lúc muốn cười, lại không dám cười ra tiếng, đành phải dùng hai tay nhỏ bé của mình gất gao che miệng mình lại, đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra rồi.

Trong phòng, Quân Mặc Thần “một mình giữ phòng không” xuyên qua cửa sổ chứng kiến một màn phát sinh bên ngoài này, nâng cằm, một cước kia của ái phi, đạp đến mất hồn nha...

“Vân Thanh Nhiễm, ngươi lại dám đạp ta, ngươi lại đạp ta!” Dạ Minh Sâm ở trong nước đạp hai cái cuối cùng ổn định thân hình, nước bên cạnh ao cũng không sâu, chỉ tới ngực Dạ Minh Sâm.

Dạ Minh Sâm toàn thân ướt đẫm, nhất là tóc của hắn, bởi vì bị Vân Thanh Nhiễm đạp vào trong nước, ở trong nước giãy dụa một hồi, tóc đều tán ra, ướt sũng rối tung ở trên người hắn, thật sự không khác gì ướt như chuột lột.

“À? Ta nghĩ Thất điện hạ ngài đã làm tốt chuẩn bị đi bắt cua cho ta, cho nên mới giúp ngươi một phen, như thế nào, Thất điện hạ ngược lại không muốn giúp ta bắt cua à?” Mỗ nữ nhân đạp người vẫn còn rất có lý.

Dạ Minh Sâm tức giận đến mức thân mình thật vất vả mới đứng vững trong nước lại thiếu chút nữa ngã xuống.

“Ta nói Thất điện hạ trạch tâm nhân hậu như vậy, sẽ không có khả năng cự tuyệt một thỉnh cầu của nữ nhân vô cùng muốn ăn cua đâu.” Vân Thanh Nhiễm xong rồi vẫn không quên “khích lệ” Dạ Minh Sâm mấy câu, “Thất điện hạ ngài cứ tìm thật kỹ, ta sẽ sai người đi tìm một ít giám thượng hạng, ừm, nếu có cua giám vậy thì càng tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Làm Cha Rồi!!

Được, giỏi lắm! Dạ Minh Sâm ở trong lòng rít gào, con mẹ nó Vân Thanh Nhiễm thật sự là giỏi, nàng ta đúng là con mẹ nó có bản lĩnh khiến hấn tức chết!

Lúc này Dạ Minh Sâm chỉ ước được lột da, rút gân Vân Thanh Nhiễm. . .

Vân Thanh Nhiễm nắm tay Tiểu Tư Vũ, sau đó nói với Dạ Minh Uyên, “Cửu điện hạ, chúng ta vào nhà đi, thế tử gia hấn nhất định buồn sắp hỏng rồi, đợi lát nữa chúng ta ra Thất điện hạ hấn đã bắt được cua vừa mập vừa to đủ mỹ vị cho chúng ta rồi, hơn nữa phần lớn đều là cua cái nha!”

Vân Thanh Nhiễm gọi Dạ Minh Uyên, mấy người cùng nhau đi vào trong phòng, đừng nói, buổi sáng mùa thu thật sự có hơi lạnh, nhất là nước, lúc tiếp xúc với làn da có thể làm cho người ta càng không ngừng run mình.

Dạ Minh Uyên tuy không biết Vân Thanh Nhiễm dùng phương pháp gì khiến Dạ Minh Sâm không thể không ngoan ngoãn đi làm theo lời nàng nói, chỉ xem này tình huống trước mắt, hấn liền không khỏi cười lên tiếng.

Dạ Minh Uyên là một người rất dễ đỏ mặt, vừa cười, hai má đã hiện lên hai đóa mây hồng, rất đáng yêu.

Cửu hoàng tử đoạt đi vô số phương tâm thiếu nữ kinh thành rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu niên ngây ngô.

Đẩy cửa ra, trong phòng ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều, đối với Vân Thanh Nhiễm bọn họ mà nói, nhiệt độ trong phòng có hơi cao, để không ít chịu than, làm cho không khí trong phòng không tốt cho lắm, tuy có mở một cái cửa sổ dùng để thông gió.

“Mặc Thần, ta và Tư Vũ tới thăm ngươi.” Dạ Minh Uyên nhìn thấy Quân Mặc Thần ngồi ở cửa sổ lẳng lặng đọc sách, hấn phảng phất như một pho tượng bạch ngọc được điêu khắc mà thành, cực đẹp, có một loại năng lực có thể khiến mắt người như dùng hình ảnh, chỉ tiếc. . . Hấn quá mức hư nhược rồi, sinh mệnh của hấn rất yếu ớt, yếu ớt làm cho người ta đau lòng.

Dạ Tư Vũ chạy tới, nhào lên trên đùi Quân Mặc Thần, “Mặc Thần ca ca, huynh có chỗ nào không thoải mái không, Tư Vũ vù vù cho huynh.”

Quân Mặc Thần buông sách, đem lực chú ý chuyển hướng đến Tiểu Tư Vũ trước người hấn. Kỳ thật, quyển sách kia là trước lúc Vân Thanh Nhiễm bọn họ vào nhà Quân Mặc Thần mới cầm ở trong tay, trước đó hấn vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vuron bàn tay trắng nõn sờ đầu Tiểu Tư Vũ.

“Minh Uyên trăm công ngàn việc, còn phải qua đây trò chuyện với ta, thật sự có hơi áy náy.”

Không ai có thể nghe ra dù chỉ là nửa phần xin lỗi từ trong lời nói của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm có một trăm phần trăm lý do tin tưởng, hấn cũng chỉ nói thế mà thôi.

“Tại sao lại nói vậy, cho dù hoàng tử mẫu không dặn dò, hàng năm ta không phải đều sẽ ở cùng ngươi à? Vẫn nên nói, năm nay ngươi có thể từ phi, nên ghét bỏ ta rồi?”

Dạ Minh Uyên đúng là rất có nghĩa khí, mười mấy năm như một, cứ ngày nào thời tiết chuyển lạnh đều sẽ đến phòng Quân Mặc Thần bồi hấn. . . Nói chuyện phiếm, chơi cờ.

“Thì ra ngươi có biết à.” Quân Mặc Thần vừa lòng khẽ gật đầu, với tư thế trẻ con dễ dạy.

“Mặc Thần, ngươi thật đúng là thẳng thắn. . . Làm huynh đệ thực sự thương tâm.” Dạ Minh Uyên nói vậy, nhưng lại không có biểu tình thương tâm, đối với lời nói của Quân Mặc Thần giống như đã thành thói quen, “Ngươi đối với ta như vậy thì thôi đi, nếu cũng đối với thế tử phi như thế, chỉ sợ nàng sẽ bị ngươi chọc tức mà chạy mất đấy.”

“Cửu điện hạ, ngươi nói rất có đạo lý, ta đang có tính toán này.” Vân Thanh Nhiễm phối hợp theo.

“Khụ khụ khụ. . . thần sắc ái phi không tệ nhì.” Quân Mặc Thần cười như không cười nói, rõ ràng là lời ít ý nhiều, hình ảnh hài hoà lúc Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Uyên nhìn nhau cười vừa rồi Quân Mặc Thần đều nhìn thấy. Nhìn xem, đây rõ ràng là thế tử phi của hấn, nhưng lại đi giúp người ngoài!

“Có thể từ gia ngài phụ trợ, thần sắc thần thiếp có muốn trông kém đi cũng khó.” Vân Thanh Nhiễm quay về trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần. Nam nhân này có chuyện không nói rõ ràng!

“Khụ khụ khụ. . .” Quân Mặc Thần bộ dạng uể oải chống cằm, “Kỳ thật hiện tại sắc mặt ái phi cũng không phải dễ nhìn, bản thế tử từng thấy qua sắc mặt vô cùng hồng nhuận của ái phi, cũng chỉ có bản thế tử được thấy, ái phi nàng nói phải không?”

Sắc mặt vô cùng hồng nhuận?

Quân Mặc Thần vô luận là ngữ khí nói chuyện hay là biểu tình sau khi nói chuyện đều rõ ràng đưa Vân Thanh Nhiễm và Dạ Minh Uyên về hướng không thích hợp với thiếu nhì.

Đích xác, lúc đó khuôn mặt nhỏ của Vân Thanh Nhiễm, giống như trái táo chín đỏ, hay quả anh đào chín đỏ, so với hiện tại hồng nhuận hơn gấp mấy lần!

“Mặc Thần ca ca, mặt Vân tỷ tỷ vô cùng hồng là lúc nào?” Tiểu Tư Vũ cũng không biết ba người lớn đây đang nói cái gì, nên dùng ánh mắt tò mò ngó nhìn Quân Mặc Thần, lại chuyển hướng Vân Thanh Nhiễm, nhìn chằm chằm khuôn mặt của Vân Thanh Nhiễm, tựa hồ muốn từ trên mặt Vân Thanh Nhiễm tìm được đáp án.

“Khụ khụ khụ... Tư Vũ, muội có biết bông hoa đẹp nhất là lúc nào không?”

“Đương nhiên là lúc nó nở rộ rồi!” Tiểu Tư Vũ nhanh chóng đáp lại, nhưng mà, Mặc Thần ca ca hỏi cái này làm gì?

“Ừ, đúng rồi, lúc nàng nở rộ, là đẹp nhất, cũng hồng nhuận nhất.” Quân Mặc Thần mặc dù đang trả lời vấn đề của Tiểu Tư Vũ, nhưng lại hướng về Vân Thanh Nhiễm để nói.

Ái phi, lúc nàng ở dưới thân ta nở rộ là lúc nàng đẹp nhất nha! Ánh mắt Quân Mặc Thần là nói như vậy.

Tên nam nhân này! Hắn lại dám nói với tiểu hài tử những lời như vậy, có phu như thế, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy có áp lực rất lớn.

Tiểu Tư Vũ chớp mắt, nhãn cầu nho nhỏ lát thì nhìn Quân Mặc Thần, lát thì xem Vân Thanh Nhiễm, cuối cùng đành phải chuyển về hướng Dạ Minh Uyên mà cô bé quen thuộc nhất.

Dạ Minh Uyên bị Tiểu Tư Vũ nhìn chằm chằm, làm ca ca, này vấn đề nên trả lời hay không trả lời đây?

Ánh mắt u oán của Dạ Minh Uyên nhìn đôi phụ thê nghiệp chướng, các người có một chút tự giác bản thân là người lớn không hả? Xem đi, kết quả người thâm nhất là hắn, thân là ca ca không thể độc hại muội muội vị thành niên của mình!

“Ừm, Tư Vũ, hoàng huynh nói cho muội hay, Vân tỷ tỷ và Mặc Thần ca ca của muội đang thảo luận vấn đề trồng hoa, bọn họ đang ra sức để cho hoa nở và kết quả.” Dạ Minh Uyên suy nghĩ một lúc lâu mới cho Tiểu Tư Vũ một câu trả lời càng thêm huyền hoặc.

Cửu hoàng tử, ngài còn không bằng không trả lời, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm bên kia đang nở hoa thôi, đến chỗ ngài lại kết quả rồi!

“Vậy liên quan gì đến việc mặt Vân tỷ tỷ đỏ?” Tiểu Tư Vũ hoàn toàn bị ba người lớn làm cho choáng váng, bọn họ không phải đang nói đến vấn đề mặt đỏ à? Vì sao lại nở hoa rồi kết quả?

“Lúc hoa nở ra thì rất đẹp, cho nên Vân tỷ tỷ muội cao hứng đến đỏ mặt.” Dạ Minh Uyên nói như thế, khi nói lời này chính Dạ Minh Uyên cũng đỏ mặt.

“Nha...” Tiểu Tư Vũ cái hiểu cái không nha một tiếng, lời nói của đám người lớn đều thật khó hiểu, làm cô bé cũng hồ đồ...

Khi đám Vân Thanh Nhiễm đang ở bên trong phòng hoan thanh tiểu ngữ nói chuyện, nam nhân trong hồ lại không chịu nổi dù chỉ một chút.

“Hắt xì!” Dạ Minh Sâm đánh một cái hắt xì lớn, hít hít cái mũi, xác định chắc chắn bị cảm lạnh!

“Thất diện hạ, để chúng hạ nhân xuống giúp ngài đi!” Đám tùy tùng do Dạ Minh Sâm mang đến ồn ào chuẩn bị xuống nước giúp Dạ Minh Sâm bắt cua.

“Một đám phế vật!” Dạ Minh Sâm lớn tiếng quát, “Các người muốn hại chết bản hoàng tử à?”

Dạ Minh Sâm biết Vân Thanh Nhiễm bọn họ có thể thông qua cửa sổ trong phòng tĩnh tường chứng kiến nhất cử nhất động của hắn ở bên này, nếu để cho tùy tùng giúp hắn, làm không tốt nữ nhân chết tiết kia lại nghĩ đủ kiểu đến chinh hắn, hiện tại nhược điểm của hắn đang ở trong tay nữ nhân đó, hắn không dám chọc nàng!

Mấy tùy tùng đang định xuống nước giúp đỡ Dạ Minh Sâm tìm cua nhìn nhau, ngừng ở bên cạnh hồ, đi xuống cũng không phải, thối lui sang một bên cũng không được.

“Phế vật, các người nghĩ trong cái hồ này có thể tìm ra được con cua nào à? Cho dù có, dựa vào đôi tay các người có thể bắt được không?” Dạ Minh Sâm còn không đến mức quá ngốc, “Các người lại đây!”

Dạ Minh Sâm rẽ nước đến bên bờ, để mấy tùy tùng đưa lỗ tai lại gần.

“Các người hiện tại ra ngoài, đi chợ mua mấy con cua, phải lớn, phải cái, phải mập, có nghe hay không? Nếu trên chợ không có, hồi cung đi, cho dù là biến hóa các người cũng phải biến ra cho ta!” Hiện bắt được cua ở trong hồ nước là không thể, dứt khoát sai người lên lút ra ngoài xách về một ít cho đủ số, hắn sẽ giả bộ tiếp tục tìm ở trong hồ.

“Dạ dạ dạ, thuộc hạ đi làm!” Đám tùy tùng của Dạ Minh Sâm vừa nghe mấy lời này của hắn thì hiểu ra, biết mình nên đi làm chuyện gì, vội vàng lên lút xuất phủ đi chuẩn bị cho Dạ Minh Sâm.

Bọn thuộc hạ của Dạ Minh Sâm phân công nhau hành động, một nhóm đi đến chợ náo nhiệt nhất trong kinh thành, một nhóm khác thì trở về hoàng cung, hai bút cùng vẽ, bảo đảm chắc chắn không sơ hở.

Một canh giờ, cũng chính là hai tiếng sau, đám tùy tùng bị Dạ Minh Sâm phái đi đều trở về, hai phe nhân mã đều mang cua về đầy một giỏ trúc lớn, một

giỏ mang ra từ trong hoàng cung càng lớn hơn gấp hơn.

Hơn nữa hai phe nhân mã tìm của đều bảo đảm chắc chắn là tươi sống, của chết thì sẽ bị lộ tẩy, Thất điện hạ của bọn họ lúc này mới vừa “bắt” lên, sao có thể là của chết được?

Mấy người luồng cuồng tay chân lấy giả đánh tráo, giả vờ những con của này đều do Dạ Minh Sâm vất vả bắt ra từ trong hồ nước.

Lúc này, cửa gian phòng của Quân Mặc Thần mở ra, Vân Thanh Nhiễm xuất hiện ở cửa, xa xa, nàng hướng về phía Dạ Minh Sâm còn đang ngâm mình ở trong hồ chịu dày vò vấy vấy tay, ý bảo hắn có thể trở về.

Dạ Minh Sâm như được đại xá, nhanh chóng bơi về bờ, bởi vì ngâm quá lâu ở trong nước lạnh, dù là Dạ Minh Sâm thân thể khỏe mạnh thì cũng run rẩy không ngừng, chính mình ngay cả khí lực lên bờ cũng không có, vẫn là mấy tùy tùng của hắn đưa hắn kéo từ trong nước lên.

Lên tới bờ, mặt Dạ Minh Sâm như tờ giấy trắng, sắc mặt cũng không kém hơn Quân Mặc Thần bao nhiêu, có điều hắn không được dễ nhìn như Quân Mặc Thần.

Tùy tùng của Dạ Minh Sâm cảm thấy hạ nhân trông coi vương phủ phải mang một cái mền đến cho hắn bọc lại.

“Đem, đem giỏ, giỏ trúc cho, cho bồn hoàng tử.” Người bị đông cứng run rẩy, thanh âm cũng không có biện pháp để trôi chảy, vừa lên bờ so với lúc hắn ngâm ở trong nước còn lạnh hơn! Hắn căn bản là đứng không yên, nếu không nhờ hai vị tùy tùng bên cạnh dìu, thì hiện tại khẳng định hắn đã quỵ rạp xuống mặt đất rồi.

“Thất điện hạ, nếu không cứ để thuộc hạ cầm giúp người đi?” Tùy tùng của Dạ Minh Sâm thật sự không dám giao giỏ trúc chưa đầy của kia cho Dạ Minh Sâm, sợ hắn không cầm được.

“Nói, nói nhầm... ít... ít lời, mau đưa bồn, bồn hoàng tử!” Dạ Minh Sâm nhìn giỏ trúc kia, cảm giác mình cảm mới có cảm giác an toàn, thực sự không có giỏ trúc, Vân Thanh Nhiễm lại đập hắn vào trong hồ nước để hắn bắt thêm một lần nữa! Dạ Minh Sâm đối với hồ nước mà hắn phải ngâm đẳng đẳng một canh giờ kia sinh ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt, hắn nghĩ, sau này hắn không bao giờ đến phủ Trấn Nam Vương nữa, cho dù có đến, hắn cũng không nên vào Kim Dật Hiên, nhất là cái ao lớn trước Kim Dật Hiên, hắn có bóng ma tâm lý rồi.

Không lay chuyển được Dạ Minh Sâm, tùy tùng đành phải giao giỏ trúc để Dạ Minh Sâm tự mình cầm, Dạ Minh Sâm nhìn mình đứng cũng không vững cầm giỏ trúc trọng lượng mười phần trong tay lưng la lưng lay đi về hướng thư phòng của Quân Mặc Thần.

Rõ ràng chỉ là khoảng cách hơn mười thước, Dạ Minh Sâm lại đi tròn một nén nhang, trên đường còn ngã sấp xuống một lần, quả nhiên là vô cùng chật vật.

Thật vất vả mới tới nơi, Dạ Minh Sâm run rẩy đặt giỏ trúc ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, “Con, con của...”

Vân Thanh Nhiễm ngồi xổm người xuống, mở nắp giỏ trúc ra, nhìn vào trong, một giỏ trúc đầy của, mỗi con đều rất lớn, được mùa rồi!

Hồ nước trong viện bọn họ lại có của lớn như vậy à? Lùi một vạn bước nói thực sự có của lớn như vậy, lấy đôi tay Dạ Minh Sâm mà nói cũng sẽ không bắt được, cho nên Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần, Dạ Minh Uyên bọn họ đều hiểu, của này tuyệt đối không phải do Dạ Minh Sâm bắt được từ trong hồ, nhất định lấy từ bên ngoài về.

Trên thực tế lúc đám tùy tùng của Dạ Minh Sâm lén lút ra khỏi vương phủ, lại vụng trộm trở về vương phủ, Vân Thanh Nhiễm bọn họ đã biết mấy người đó đi làm cái gì rồi.

Nhưng Vân Thanh Nhiễm cũng không nói ra, Thất điện hạ đem nhiều của ngon như vậy cho bọn họ miễn phí, sao lại không cần?

“Ta thật không ngờ thì ra Thất điện hạ còn là cao thủ bắt của nha! Lần này thời gian khá dài, đã bắt được nhiều của như vậy, xem ra sau này lúc ta muốn ăn của còn phải tìm Thất điện hạ ngài, dù sao hồ trong viện của chúng ta có thể sinh ra của, tay không cũng có thể bắt được nhiều thế kia, sau này ăn của không cần lo rồi.”

Lời của Vân Thanh Nhiễm khiến Dạ Minh Sâm thiếu chút nữa bị dày vò mất nửa cái mạng cũng mất luôn nửa cái mạng còn lại.

Cô nài nỉ của ta ới, ta đòi này cũng không muốn bắt của gì nữa! Ngươi tha cho ta đi! Dạ Minh Sâm thầm rơi lệ trong lòng.

“Lục Trúc, đem những con của bắt được này vào phòng bếp nhỏ rửa sạch một chút, thừa dịp còn tươi mới đều hấp lên.” Vân Thanh Nhiễm phân phó, thuận tiện còn hướng về phía Dạ Minh Sâm “lao khổ công cao”, “Thất điện hạ hôm nay là cực khổ nhất, lưu lại cùng nhau ăn của đi.”

Vân Thanh Nhiễm thật vô sỉ, dùng “thành quả lao động” của Dạ Minh Sâm để mở tiệc chiêu đãi hắn.

“Không, không cần, bồn hoàng tử... hất xì!” Dạ Minh Sâm bị thúc hất xì.

“Thất điện hạ bị cảm lạnh rồi à? Thật là không cần thận nha!” Vân Thanh Nhiễm tiếc nuối nói.

Mẹ nó, cảm lạnh còn không phải do ngươi làm hại? Ngày mùa thu, ngươi vào trong hồ nước ngâm một canh giờ thử xem, ngươi thử rồi ngươi cũng cảm lạnh thôi!

“Quân Kiệt, mau dẫn Thất điện hạ đến trong phòng khách đổi một thân xiêm y, đừng để cho ngài ấy lây bệnh phong hàn cho thế tử gia, nếu thế tử gia nhiễm phong hàn, các người ai chịu nổi trách nhiệm?” Vân Thanh Nhiễm gọi Quân Kiệt mang Dạ Minh Sâm đi.

Hạ nhân của Dạ Minh Sâm cũng không dám ngăn trở, để thế tử gia bị lây bệnh phong hàn? Bọn họ thật sự không chịu nổi trách nhiệm đâu! Người nào không biết cái bộ dạng sắp chết kia của thế tử gia, trúng gió có thể bị mất nửa cái mạng, bị lây phong hàn một cái còn không trực tiếp chết luôn à? Đem giết toàn bộ bọn họ đền mạng cho thế tử gia cũng không đủ nha!

Dạ Minh Sâm run rẩy bị Quân Kiệt bọn họ mang đi, trong lòng có một ý nghĩ hết sức rõ ràng, đời này hắn cũng không muốn chọc người điên này nữa! Để cho người điên cùng con ma ốm chết tiệt kia trải qua cuộc sống của bọn họ đi!

Xử lý của không tốn thời gian quá dài, sau khi hấp xong thì lập tức đưa lên phòng cho Vân Thanh Nhiễm bọn họ, vị tươi mới xông vào mũi khiến ngón trỏ Vân Thanh Nhiễm động đậy.

Vì thế, bốn người ba lớn một nhỏ ngồi vào bàn ở trong thư phòng của Quân Mặc Thần, trên bàn bày đầy cua vừa lớn vừa mập —— đây đều là tâm huyết của Thất hoàng tử nha!

Cua tuy ngon... Nhưng mà...

Vân Thanh Nhiễm vừa mới giải quyết xong một con cua rất ngon, một cảm giác buồn nôn bắt lấy giác quan của nàng.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm phản ứng đủ nhanh, trước tiên vọt ra ngoài cửa, để tránh cho cua đầy bàn gặp phải nguy hiểm tàn hại.

“Oe ——”

Vân Thanh Nhiễm không có hình tượng nôn ra, tha thiết mong chờ nhìn thịt cua tươi ngon mà mình vừa mới nuốt vào hóa thành phân bón.

Từ ngày nôn ra người công chúa Thiên Duyệt đến giờ, liên tục, sẽ không ngừng, thuốc điều dưỡng dạ dày mà lúc trước Mộc Bách Dương đưa Vân Thanh Nhiễm cũng dùng rồi, nhưng không thấy hiệu quả.

Quân Mặc Thần đau lòng nhìn Vân Thanh Nhiễm, càng nghĩ càng tức giận, mỗi lần thấy Vân Thanh Nhiễm khó chịu, Quân Mặc Thần sẽ có một loại xúc động tháo Vân Viễn Hằng thành tám khối, giết lão cha của nương tử nếu chưa tính là thù giết cha, hiện tại ý tưởng của Quân Mặc Thần có thể sẽ sửa thành vụn xác.

Trên mặt Quân Mặc Thần không vui, Dạ Minh Uyên cũng biết chuyện thân thể Vân Thanh Nhiễm không tốt, cũng lo lắng thay nàng.

Chỉ riêng Tiểu Tư Vũ thần tình hưng phấn, cô bé vỗ bàn tay bé nhỏ, hưng phấn mà kêu lên, “Vân tỷ tỷ, có phải tỷ có tiểu bảo bảo rồi không? Có phải muội sắp có tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội rồi?”

“Oanh ——”

Lời nói hồn nhiên của Tiểu Tư Vũ khiến hai nam nhân giật mình, nhất là Quân Mặc Thần, hắn theo bản năng nghĩ Vân Thanh Nhiễm là bệnh cũ tái phát, căn bản sẽ không nghĩ đến phương hướng khác... Có lẽ là bởi vì chỗ sâu nhất trong nội tâm từng tha thiết khát vọng, cho nên... đặc biệt không thể tin được thật sự sẽ tới.

Vân Thanh Nhiễm cũng bị lời nói của Tiểu Tư Vũ làm cho kinh sợ, quay đầu lại nhìn Tiểu Tư Vũ.

Tiểu Tư Vũ bị ba người lớn nhìn chăm chăm còn cho là mình nói sai cái gì hay làm sai chuyện gì rồi, kinh nghiệm từ nhỏ khiến Tiểu Tư Vũ ở trước mặt người khác luôn nơm nớp lo sợ, sợ chính mình nói sai hay làm sai chuyện gì, chỉ khi ở trước mặt mấy người Dạ Minh Uyên bọn họ mới hoạt bát hơn, lúc này ba người đều ngưng trọng nhìn mình như vậy, thân thể nhỏ bé của cô bé theo bản năng co rúm lại.

“Có phải... muội nói sai cái gì rồi không?” Dạ Tư Vũ giương mắt dùng ánh mắt sợ hãi hỏi Dạ Minh Uyên, hai tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo của mình, vô cùng bất an.

“Không đâu.” Dạ Minh Uyên vội trấn an sờ sờ đầu Tiểu Tư Vũ, biết cô bé bị ánh mắt của bọn họ hù sợ, “Tiểu Tư Vũ không nói sai.”

Được Tiểu Tư Vũ nhắc nhở như vậy, Dạ Minh Uyên cũng hiểu được có khả năng này, hắn và Quân Mặc Thần giống nhau, đều nghĩ Vân Thanh Nhiễm là bị bệnh cũ tái phát, nhưng lại quên mất, lúc nữ nhi gia mang thai cũng có hiện tượng nôn nghén... Ý thức này khiến Dạ Minh Uyên cười không nổi, ngượng lại lo lắng đầy mặt.

Dạ Minh Uyên nghĩ, thế tử phi mang thai, vốn nên là một việc khiến người ta cao hứng, nhưng nếu quả thật mang thai... đứa bé kia xác định không thể là của Quân Mặc Thần, tình huống thân thể của Quân Mặc Thần... không thể khiến Vân Thanh Nhiễm mang thai hài tử.

“Mặc Thần, người có để cho đại phu xem qua cho thế tử phi của người không?” Dạ Minh Uyên thấy Quân Mặc Thần trầm mặt, nghĩ rằng Quân Mặc Thần giống như hắn nghĩ, là bình tĩnh trước khi bão táp tiến đến.

Nói thật, Dạ Minh Uyên không quá nguyện ý tin tưởng Vân Thanh Nhiễm sẽ cho Quân Mặc Thần đội nón xanh, nhưng mà...

Nếu quả thật là mang thai, đó là bằng chứng như núi.

Dạ Minh Uyên lúc này tâm tình rất phức tạp, sâu trong nội tâm chờ đợi kết quả không phải như bọn họ hiện đang suy đoán, bởi như vậy Quân Mặc Thần nhất định sẽ bị thương tổn, mà Vân Thanh Nhiễm cũng sắp sửa bị trừng phạt...

Về phần Quân Mặc Thần...

Bình tĩnh, lúc này phải bình tĩnh một chút! “Ừ... Thu Ảnh, đi túm lấy bắt từ Mộc Bách Dương kia lại đây.” Quân Mặc Thần ngữ khí bằng phẳng, ngược lại không nghe ra cảm xúc gì, nhưng âm cuối lại thoáng run lên một cái.

Xin chú ý, Quân Mặc Thần dùng động từ là “túm” chứ không phải là “mời, cũng không phải “mang”.

Vì thế Thu Ảnh theo lệnh làm việc, thực sự “túm” Mộc Bách Dương tới.

Thu Ảnh vừa đến vừa đi đều dùng khinh công, cho nên không tốn bao nhiêu thời gian, Mộc Bách Dương bị hất túm lấy sau áo đưa đến Kim Dật Hiên vẫn đang mặc đồ ngủ, tới hôm qua Mộc Bách Dương thức đêm nghiên cứu về bệnh của con ông, tới rạng sáng mới đi vào giấc ngủ, lúc này đang ngủ say, mơ mơ màng màng bị người ta trực tiếp túm lấy đưa đến trước mặt Quân Mặc Thần.

“Thế từ gia, ngài, ngài đây là muốn cái mạng già của ta à? Cho ngài muốn tìm người thì tốt xấu gì ngài cũng nên gọi một tiếng trước chứ, này, này, này...” Mộc Bách Dương trong cơn say ngủ trên đường bị Thu Ảnh vừa chạy vừa lắc túm đi, thấy Quân Mặc Thần, thì ư oán đầy bụng.

“Xem mạch cho thế tử phi.” Quân Mặc Thần căn bản không đếm xỉa đến Mộc Bách Dương đang oán niệm đầy bụng nói không rõ trách không được, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Từ sau khi Tiểu Tư Vũ nói ra câu tiêu bảo bảo kia, tâm Quân Mặc Thần đã bị treo lên trên cao.

Ngắn ngủn trong vài phút, bàn tay chống má của hắn đã thay đổi nhiều lần, từ tay trái đổi đến tay phải, lại từ tay phải đổi về tay trái, thân mình hướng bên trái, không thoải mái, lại nghiêng về bên phải, vẫn cứ không thoải mái.

Mộc Bách Dương không thể kháng nghị, ư oán nữa cũng phải ngoan ngoãn làm việc, hắn đi đến bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, khom mình, “Thỉnh thế tử phi nương nương đưa tay phải cho ta, ta xem mạch cho thế tử phi nương nương.”

“Ừ.” Vân Thanh Nhiễm đưa tay phải cho Mộc Bách Dương, trong lòng có một loại cảm giác nói không ra lời, nàng thật sự chưa làm tốt chuẩn bị để sinh đứa nhỏ...

Con của nàng và Quân Mặc Thần? Vân Thanh Nhiễm cảm thấy ý nghĩ này khiến nàng có một loại cảm giác nói không nên lời là kỳ quái hay là kỳ diệu.

Mộc Bách Dương bắt mạch cho Vân Thanh Nhiễm, mọi người ngừng thở, người có biểu hiện khẩn trương nhất là Tiểu Tư Vũ, tràn đầy trong đôi mắt to của cô bé đều là kỳ vọng, mà biểu hiện không khẩn trương nhất chính là Quân Mặc Thần, tư thế lười nhác dựa vào ghế quý phi, tao nhã giống như quý phụ nhân.

Trên thực tế, người khẩn trương trong lòng nhất là Quân Mặc Thần, sống hơn hai mươi năm, cái từ “cha” này luôn đều là hắn thấy người khác gọi!

Ngẫm lại, con của hắn và Thanh Nhiễm, con của hắn và Thanh Nhiễm, máu trong thân thể đứa trẻ chảy xuôi dòng máu của hắn và Thanh Nhiễm, càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng thỏa mãn?

Đối với Quân Mặc Thần mà nói, còn có một điểm rất quan trọng, có con, giữa hắn và Vân Thanh Nhiễm còn có quan hệ vĩnh viễn cũng không giải được... Hắn và Thanh Nhiễm, Thanh Nhiễm của hắn!

Mộc Bách Dương bị ánh mắt khác thường của mấy người chọc cho tâm chộn rộn, còn cho là thuốc điều dưỡng thân thể mà mình kê cho Vân Thanh Nhiễm xảy ra vấn đề gì, nhìn biểu tình của bọn họ cứ một người lại nghiêm túc hơn một người!

A?

Mộc Bách Dương ngạc nhiên phát hiện mạch tượng của Vân Thanh Nhiễm... giống như là...

Mộc Bách Dương vì bảo đảm chắc chắn mình không vào lúc quan trọng như vậy phạm sai lầm, xác nhận lại.

Nhìn thấy Mộc Bách Dương chậm chạp chưa cho ra đáp án, Quân Mặc Thần ho hai tiếng, “Khụ khụ khụ...” Biết không nên thúc giục đại phu, nhưng mà thế tử gia nóng vội nhà.

Mộc Bách Dương cuối cùng kết thúc bắt mạch, “Chúc mừng thế tử gia, chúc mừng thế tử phi nương nương, thế tử phi nương nương có tin vui! Đã có thai một tháng rồi.”

“Oanh——”

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy đầu óc mình có điểm bị nổ tung.

Quân Mặc Thần chết tiệt, lại dám nhét một bé con vào trong bụng của nàng, dùng cái chày giã thuốc đáng giận kia, cứ như vậy nhét bé con vào! =))

Được rồi, nàng thừa nhận, lúc nàng coi sạch mình chính là vì điều này, nhưng mà, thật sự đến lúc này, nàng vẫn cảm thấy có hơi sợ sợ...

Cũng không phải sợ sinh con, đối với đau đớn Vân Thanh Nhiễm không có chút sợ hãi nào, nàng là đối với tâm tình có chút hỗn loạn của mình không tìm thấy điểm dừng chân hợp lý mà cảm thấy hơi bất an.

Đầu óc Quân Mặc Thần cũng nổ tung, ông ông ông, sau đó n cái bong bóng hạnh phúc đang lan ra bên ngoài.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần hưng phấn, sau đó vừa kích động, mà ốm quên việc phải không chế tốt khí tức của mình, khiến hấn lâm vào trạng ho khan cuồng loạn.

Thế tử gia ngày thường có thể thông qua không chế khí tức của mình giúp phổi không quá khó chịu, để bản thân không phải ho đến chết đi sống lại, nhưng mà lúc này, lòng kích động của hấn khiến hấn rối loạn hơi thở, nhất thời dâng lên một trận ho khan như con sóng gió động trời...

Dạ Minh Uyên không rõ tình huống còn tưởng Quân Mặc Thần bị sự thật này chọc tức, bước lên phía trước vỗ về Quân Mặc Thần.

“Mặc Thần, ngươi không nên tức giận...” Dạ Minh Uyên vỗ lưng Quân Mặc Thần, cố gắng giúp hấn thuận khí, “Mặc Thần, ta tin tưởng thế tử phi nàng làm chuyện như vậy là có nguyên nhân...” =))

Nàng làm loại chuyện này có thể có nguyên nhân gì chứ, nàng lăn giường với nam nhân nàng gả thì có thể có nguyên nhân gì hả? Vân Thanh Nhiễm bị câu nói dùng để đổ dành Quân Mặc Thần của Dạ Minh Uyên khiến nàng như lọt vào trong sương mù, Cửu điện hạ ngài cũng quá không biết cách vỗ về người khác rồi?

“Mặc Thần...” Sắc mặt Dạ Minh Uyên trầm xuống, không biết mình nên nói cái gì mới có thể an ủi Quân Mặc Thần.

Hắn nhìn ra được Quân Mặc Thần để ý đến Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần từ nhỏ đã tương đối bình tĩnh, rất nhiều cảm xúc hấn đều giấu ở trong lòng.

Đơn thuần từ hành động và vẻ mặt của hấn biểu lộ ra với Vân Thanh Nhiễm, Dạ Minh Uyên đã biết hấn thật tâm thích Vân Thanh Nhiễm, Dạ Minh Uyên cũng biết lúc này Quân Mặc Thần rất đau lòng.

Dạ Minh Uyên chưa từng gặp phải chuyện bị người mình thích phản bội, không biết mùi vị trong đó, nhưng chỉ cần tưởng tượng, Dạ Minh Uyên cũng hiểu tâm tình lúc này của Quân Mặc Thần khẳng định rất khổ sở, ít nhất so với lần trước hấn bị Vân Yên Nhiễm thiết kế hãm hại, đối diện với ánh mắt trách cứ của phụ hoàng mẫu hậu hoàng tử mẫu với mình nhất định là càng khó chịu hơn.

Quân Mặc Thần thật lâu sau cuối cùng cũng tự mình ổn định lại hơi thở, dừng lại con ho khan của mình, khiến căn phòng lần thứ hai khôi phục lại sự yên lặng.

Xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Dạ Minh Uyên có chút khản trương, sợ Quân Mặc Thần sẽ nhất thời luẩn quẩn trong lòng, hấn nhìn ra, Quân Mặc Thần sống rất vất vả, không dễ dàng gặp được nữ tử mà mình động tâm, lại...

Sâu trong nội tâm của Dạ Minh Uyên có chút động tâm đối với Vân Thanh Nhiễm, nhưng hấn đem phần động tâm này bóp chết ở trong trứng nước, bởi vì hấn tự nói với mình, đây là thế tử của Quân Mặc Thần, nữ nhân của ai hấn cũng có thể đoạt, duy chỉ không thể đi đoạt của Quân Mặc Thần.

Dưới ánh nhìn chăm chú vô cùng lo lắng của Dạ Minh Uyên, Quân Mặc Thần nở nụ cười.

Không phải kiểu cười ý vị không rõ, mang theo ý xem kịch vui thường thấy nhất của hấn, cũng không phải cười như không cười, khoe miệng giương lên, lộ ra răng nanh trắng tinh, một nụ cười lớn tiêu chuẩn, hơn nữa... cười đến thật sự có điểm ngốc.

Đem so sánh, tâm tình Vân Thanh Nhiễm lại tương đối phức tạp.

Cục cựa, một đứa con thuộc về nàng, một người thân có huyết mạch tương liên với nàng, ý nghĩ này khiến lòng Vân Thanh Nhiễm không khỏi rung động, là vui mừng cùng hưng phấn ư?

Đồng thời cũng có một chút không yên, có một chút không xác định, có một chút kích động...

Ngủ vị tạp trần!

Mặc kệ tâm tình như thế nào, có một điểm Vân Thanh Nhiễm có thể khẳng định, nàng sẽ bảo hộ đứa trẻ thật tốt, sẽ vô cùng yêu thương đứa bé này, nàng yêu đứa con tương lai của nàng, đây sẽ là người thân thân thiết nhất của nàng.

Nếu ai dám động đến con nàng, cời quần, bầm ngón tay, rút gân lột da cho sói ăn! Dùng roi đánh gãy mệnh căn!

“Thế tử phi, nói cho chúng ta biết, gian phu là ai?” Dạ Minh Uyên ngóng nhìn Vân Thanh Nhiễm, trong mắt ẩn chứa đau đớn kịch liệt, hấn không tin Vân Thanh Nhiễm mà hấn biết sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Ồi chào!”

Gian phu? Đầu óc Vân Thanh Nhiễm nhanh chóng vận chuyển một vòng mới hiểu được ý tứ của Dạ Minh Uyên.

À đúng rồi, Quân Mặc Thần bắt lặc! Người khắp kinh thành đều nghĩ như vậy! Quân Mặc Thần cũng từng tự mình nói như thế! Với cái thân mình ốm yếu một trận gió cũng có thể thổi ngã kia ai cũng không tin hẳn có thể nhét bé con vào trong bụng một nữ nhân.

Cho nên đương nhiên, lúc Vân Thanh Nhiễm tuyên bố có thai, toàn bộ thế giới đều nghĩ rằng Vân Thanh Nhiễm vượt giới hạn! Hồng hạnh xuất tường! Thủy tính dương hoa! Cho thế tử gia đội nón xanh!

Vân Thanh Nhiễm hung hăng trừng mắt liếc Quân Mặc Thần một cái!

Tâm tình Quân Mặc Thần rất tốt đương nhiên đem cái trừng mắt của Vân Thanh Nhiễm lý giải thành nữ nhi gia thẹn thùng hờn dỗi, ừ, chính là như vậy.

Ái phi chớ thẹn thùng, gia sẽ yêu thương nàng. =))

“Cửu hoàng tử, sắc trời không còn sớm, ngươi có thể trở về rồi.” Quân Mặc Thần thu lại tươi cười, khuôn mặt nghiêm túc, nghiêm nghị nói với Dạ Minh Uyên, thời gian của một nhà ba người bọn họ không thể để cho người ngoài chiếm mất.

Dạ Minh Uyên cũng không biết ý nghĩ trong lòng Quân Mặc Thần, do dự rốt cuộc có nên đi hay không, đi rồi hẳn sợ Quân Mặc Thần trong cơn tức giận sẽ đem Vân Thanh Nhiễm ngâm lồng heo, tuy rằng Vân Thanh Nhiễm có chỗ không đúng, nhưng từ đáy lòng Dạ Minh Uyên không hy vọng Vân Thanh Nhiễm có chuyện gì...

Dạ Minh Uyên thậm chí tin chắc, Vân Thanh Nhiễm sở dĩ lạc lối là có nguyên nhân của nàng, có thể Vân Thanh Nhiễm cũng không phải tự nguyện, mà là bị gian phu kia bức bách, hay hoặc giả là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là tình thế bất đắc dĩ.

Không đi, hẳn cứ ở trong này quả thực cũng không giúp đỡ được gì, đây là việc nhà của Quân Mặc Thần, một người ngoài như hẳn chung quy không tiện nhúng tay...

“Cửu điện hạ, ngài và công chúa Thiên Hà vẫn nên đi về trước đi, nơi này giao cho chúng ta là được.” Quân Kiệt vội đi lên khuyên bảo, trong lòng cũng vui như nở hoa, thế tử phi nương nương có tin vui, thế tử gia có hậu rồi, Quân Kiệt cao hứng yên lặng chảy nước mắt ở trong lòng, không dễ dàng nha không dễ dàng.

Dạ Minh Uyên cuối cùng nhìn hai người một cái thật sâu, sau đó lời kéo Tiểu Tư Vũ vẫn đang mờ mịt không rõ rời khỏi.

Tiểu Tư Vũ mặc dù nhỏ tuổi, lại hiểu được cách nhìn sắc mặt người khác, lúc cô bé vừa mới nghe Mộc Bách Dương nói có thai vốn đang muốn hoan hô, nhưng chỉ chớp mắt lại thấy được sắc mặt ngưng trọng của Dạ Minh Uyên.

Với cuộc sống ở trong cung Tiểu Tư Vũ biết đây không phải là biểu tình vui vẻ, lại nghe từng trận từng trận tiếng ho khan của Quân Mặc Thần, vì thế tiếng hoan hô đến miệng lại bị cô bé nuốt trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nghi hoặc còn có chút rầu rĩ cứ luôn chuyển qua lại trên thân ba người lớn.

Thẳng đến bị Dạ Minh Uyên mang ra khỏi Kim Dật Hiên, Tiểu Tư Vũ mới há mồm hỏi, “Cửu ca ca, Vân tỷ tỷ có tiểu bảo bảo không phải chuyện tốt à? Vì sao bộ dạng của mọi người đều như không mấy vui vẻ?”

Dạ Minh Uyên dừng bước, sau đó ngồi xổm thân mình xuống, nghiêm túc dặn dò Tiểu Tư Vũ, “Tư Vũ ngoan, quên hết sự tình ngày hôm nay được không? Sau khi trở về nhớ rõ không được đề cập với bất luận kẻ nào chuyện Vân tỷ tỷ mang thai, biết không?”

Dạ Minh Uyên không muốn người trong cung chuyện này, nếu để cho hoàng tử mẫu và phụ hoàng biết, sẽ chỉ làm cho sự tình càng thêm phiền phức...

Dạ Minh Uyên cuối cùng liếc mắt nhìn Kim Dật Hiên một cái, hi vọng sự tình có thể có một kết quả viên mãn, không biết là dạng nam nhân gì, khiến Vân Thanh Nhiễm vì y mà phản bội Quân Mặc Thần... Tâm tình Dạ Minh Uyên rất kém, từ khoảnh khắc biết được Vân Thanh Nhiễm mang thai, tim của hẳn tràn đầy lo lắng cùng một loại cảm xúc tiêu cực không biết tên chiếm cứ.

Tiểu Tư Vũ không biết Dạ Minh Uyên vì sao phải dặn dò cô bé như vậy, cô bé cảm thấy có tiểu bảo bảo là chuyện tốt, vì sao tất cả mọi người đều không vui, Cửu ca ca còn muốn cô bé không được nói cho người khác biết, cô bé có rất nhiều rất nhiều vấn đề nha.

Nhưng Tiểu Tư Vũ biết mình không nên hỏi nhiều, Cửu ca ca đã dạy cô bé, trong cung chuyện không nên biết cho dù có biết cũng phải làm bộ không biết, cho nên Tiểu Tư Vũ vẫn nhu thuận gật đầu, “Vâng, Tư Vũ đã biết, Tư Vũ sẽ không nói cho người khác biết.”

Dạ Minh Uyên sờ sờ đầu Tiểu Tư Vũ, “Ừ, Tư Vũ ngoan.” Sau đó hai người rời khỏi vương phủ hồi cung.

Dạ Minh Sâm bị đưa sang phòng bên cạnh thay một thân quần áo sạch sẽ, lúc trở lại lần nữa, đứng lúc đứng ở ngoài cửa nghe thấy chuyện Vân Thanh Nhiễm có thai, hẳn và Dạ Minh Uyên có suy nghĩ giống nhau, đó chính là Vân Thanh Nhiễm câu kết với nam nhân bên ngoài, mang thai đã chừng!

Quân Mặc Thần bị người ta đội nón xanh? Tâm tình Dạ Minh Sâm tốt đến mức không nói nên lời, hẳn từ nhỏ đã ghen ghét Quân Mặc Thần, người đáng ghét nhất chính là Quân Mặc Thần, lúc trước hẳn muốn câu dẫn Vân Thanh Nhiễm không phải là vì để Quân Mặc Thần khó chịu ả?

Hiện tại tốt lắm, có người lên hẳn làm chuyện như vậy, ngay cả đứa trẻ cũng có rồi! Nhìn Quân Mặc Thần bị tức đến mức thiếu chút nữa bị ho chết, Dạ Minh Sâm thực muốn bật cười lớn, không nghĩ tới Quân Mặc Thần người cũng có hôm nay!

Còn nữa, Dạ Minh Sâm bị Vân Thanh Nhiễm chinh phục như vậy, lại không dám phản kháng, chỉ vì nhược điểm của mình ở trên tay Vân Thanh Nhiễm, hiện tại quá khéo, chính Vân Thanh Nhiễm lại phạm phải sai lầm lớn như vậy!

Hắn chỉ cần vạch trần chuyện này với chỗ phụ hoàng mẫu hậu, hẳn chỉ cần truyền chuyện này ra ngoài, để toàn bộ người trong kinh thành đều biết Vân Thanh Nhiễm là một nữ nhân không biết giữ ý thế nào, dâm loạn bao nhiêu cũng đủ để trả thù lại tất cả những chuyện mà Vân Thanh Nhiễm đã đối với hắn!

Nghĩ như vậy, những cảm giác bất mãn phần nộ ưu thương mà Dạ Minh Sâm tích lũy đến bây giờ nhất thời tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vân Thanh Nhiễm ơi Vân Thanh Nhiễm, là người chọc tới ta trước, chẳng thể trách ta hạ thù không lưu tình.

Đợi cho người bị tất cả mọi người trong kinh thành phi nhổ, đợi cho phụ hoàng mẫu hậu cùng với hoàng tổ mẫu gây khó dễ với người, đợi cho người bị ngâm lông heo bị hòa thiêu cũng chẳng thể trách ta, dù sao sai là do chính người làm, là chính người không chịu nổi tịch mạch chạy đi tìm dã nam nhân, là người đáng đời!

Dạ Minh Sâm càng nghĩ tâm tình lại càng tốt, vì thế cũng bất chấp đi vào nói gì với Vân Thanh Nhiễm bọn họ, thay đổi cảm xúc suy sụp vừa rồi, Dạ Minh Sâm bước đi nhẹ nhàng rời khỏi Kim Dật Hiên, rời khỏi phủ Trần Nam Vương, bãi giá hồi cung vạch trần với hoàng thượng cùng thái hậu.

Sau khi Mộc Bách Dương bị bắt tới xem bệnh, trong phòng Quân Kiệt và Lục Trúc đang định lui ra ngoài đem không gian lưu lại cho Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, kết quả bọn họ còn chưa đi, vương phi nương nương đã tới.

Bản lĩnh “mặt báo” của nhóm ám vệ này đúng là không phải bình thường, lúc biết Vân Thanh Nhiễm có thai, nhóm ám vệ đã vội vàng đem tin tức này nhắn cho vương phi nương nương, vì thế vương phi nương nương hung hăng chạy tới.

Câu nói đầu tiên sau khi vương phi nương nương vào nhà chính là nói với Quân Mặc Thần, “Nhi tử, lão nương không nghĩ tới con có ‘bản lĩnh’ như vậy, nhanh như vậy đã có tin vui rồi, nhớ năm đó mẹ nó nương đem cha con lừa lên giường mấy lần mới hoài con đó!”=))

Quân Kiệt thiếu chút nữa ngã quỵ, khoe miệng Mộc Bách Dương kịch liệt run rẩy, vương phi nương nương, loại chuyện này người cũng dùng so chứ?

Sau đó vương phi nương nương lại lôi kéo Vân Thanh Nhiễm nói đông nói tây, một đồng chuyện nữ nhân gia, khiến Quân Mặc Thần muốn nói với Vân Thanh Nhiễm đều không có cơ hội...

Bản thân vương phi nương nương có bóng ma, năm đó lúc đang mang Quân Mặc Thần vương phi nương nương không chiếu cố tốt chính mình, khiến Quân Mặc Thần vừa ra đời đã là đứa trẻ bị bệnh.

Vì thế vương phi nương nương áy náy đến tận bây giờ, cũng sắp sửa kéo dài đến tương lai, cho nên sau khi vương phi nương nương biết Vân Thanh Nhiễm thì lời đầu tiên là dặn Vân Thanh Nhiễm phải chiếu cố bản thân cho tốt.

Cái gì không thể ăn cái gì không thể làm, từng điều từng điều một, vương phi nương nương liệt kê một đồng lớn, chuyện gì bà cũng không bỏ sót.

Mà Vân Thanh Nhiễm thì lại yên lặng ghi nhớ, nếu muốn làm nương, Vân Thanh Nhiễm tuyệt đối sẽ không để con của mình bị một chút thương tổn, không liên quan đến tâm tình nàng hiện tại đã điều chỉnh tốt hay chưa, nàng cũng sẽ làm như vậy.

Rốt cục, vương phi nương nương cũng đi.

Vân Thanh Nhiễm thấy Quân Mặc Thần đang nhìn nàng chằm chằm, “Nhìn cái gì hà, ‘gian phu’!”

Gian phu?

Khụ khụ khụ, gian phu thì gian phu đi, dù sao chính phu là hắn, gian phu cũng là hắn, thế nào cũng không sai.

“Gian phu, người nói hiện tại nên làm gì?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Quân Mặc Thần, dùng xưng hô là “gian phu”, tất cả mọi người đều nói thế tử gia bất lực không được, nói đứa bé trong bụng nàng là của “gian phu”, cho nên nàng bây giờ là đang cùng “gian phu” của nàng nói chuyện.

“Bồi bổ, dưỡng thai, sanh con.” Vị “gian phu” nào đó nhướng mày, hồi đáp như lẽ đương nhiên.

“Gian phu, vậy ta phải làm gì?” Việc làm nương này nàng còn chưa từng làm qua.

“Ăn cơm, ngủ, bồi vi phu.” Vị “gian phu” nào đó không nghĩ ngợi gì trả lời.

“Gian phu, vậy người phải làm gì?”

“Ăn cơm, ngủ, bồi Thanh Nhiễm.” Vị “gian phu” nào đó nghĩa chính ngôn từ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Mặc Thần, Đừng Làm Rộn, Ta Biết Người Bất Lực

Việc đầu tiên sau khi Dạ Minh Sâm hồi cung chính là đi tìm thái hậu nương nương, trò chuyện một chút về những việc đã trải qua hôm nay khi đến phủ Trần Nam Vương bởi Quân Mặc Thần, đương nhiên cái đoạn hấn bị Vân Thanh Nhiễm đuổi xuống hồ bắt của được hấn tự động bỏ qua, trọng điểm đương nhiên là đặt ở trên người Vân Thanh Nhiễm, sau đó hấn “rất lo lắng” nhắc đến chuyện Vân Thanh Nhiễm mang thai.

Kết quả cũng rất rõ ràng, Dạ Minh Sâm thành công khơi dậy bất mãn vô cùng lớn của thái hậu nương nương, sau đó không bao lâu, hoàng thượng và hoàng hậu đều biết chuyện Vân Thanh Nhiễm đội nón xanh cho thế tử gia.

Đương nhiên, vì tận lực khiến Quân Mặc Thần mất mặt, tận lực làm mất thanh danh của Vân Thanh Nhiễm, Dạ Minh Sâm dốc hết sức cho người ta đi phùng gian rài tin tức liên quan.

Tin tức kinh người như vậy, không quá bao lâu, người khắp kinh thành đều biết chuyện thế tử phi của phủ Trần Nam Vương đội cho vị thế tử gia bệnh tật của nàng cái nón xanh rất lớn.

“Oành ——” Tay thái hậu nặng nề vỗ xuống tay vịn một cái, biểu hiện ra sự tức giận giờ phút này của bà, mà ngồi ở trước mặt bà chính là Hoàng hậu nương nương.

“Nữ nhân Vân gia quả nhiên không một ai là thứ tốt!” Thái hậu cả giận nói, con hồ ly tinh Vân Lâm Mị kia sau khi tiến cung thì mê hoặc hoàng thượng, khiến cho hoàng thượng ngay cả nơi ở của Hoàng hậu nương nương cũng không đi, Vân Yên Nhiên lại kê đơn Dạ Minh Uyên rồi tự đưa mình lên giường, thấp hèn như thế, sớm nên ngâm lồng heo!

Hiện tại Vân Thanh Nhiễm này lại càng quá phận, Thần Nhi dùng mọi cách che chở nàng ta, thương tiếc nàng ta, nàng ta ngược lại, thế nhưng không chịu nổi tịch tịch, xằng bậy với nam nhân khác, ngay cả con cũng có, đây rõ ràng là đang khi dễ Thần Nhi thân thể yếu đuối mà!

Ở trong mắt thái hậu nương nương, nữ nhân Vân gia đều là tiện nhân, một đám đều là lũ hại người.

“Mẫu hậu người đừng tức giận, khiến thân mình bị bệnh thì thật không đáng.” Hoàng hậu vội trấn an thái hậu. Bộ dáng hoàng hậu lộ ra vẻ khúm núm, lúc thái hậu phát giận nàng ta cũng chỉ dám ở một bên trấn an.

“Không tức giận? Ai gia làm sao có thể không tức giận? Thần Nhi hôm nay là bị nữ nhân Vân gia khi dễ như vậy, ai gia thân là ngoại tổ mẫu của Thần Nhi sao có thể nuốt trôi được cơn tức này? Nói gì thì ai gia cũng phải trừng trị cái ả Vân Thanh Nhiễm kia thật nặng, không, ai gia nhất định phải đòi thế tử phi cho Thần Nhi, Nạp Lan Tử Nhi do ai gia chọn lựa lúc trước so với Vân Thanh Nhiễm không biết tốt hơn trăm hay nghìn lần, sớm biết vậy thì lúc trước đã không thuận theo ý tứ của Thần Nhi, để cho nó cưới ả nữ nhân điên kia!”

Hoàng hậu buồn bực, thái hậu nương nương hiện tại nói cái gì thì cũng đã qua rồi, thật sự đối mặt với lúc thế tử gia náo loạn, thái hậu nương nương căn bản không chống đỡ được, lúc trước bà đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng.

Đương nhiên lời này hoàng hậu chỉ có thể để ở trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói ra ngay trước mặt thái hậu nương nương.

“Mẫu hậu đừng giận, ngày đó mẫu hậu cũng là thương tiếc thế tử mới đồng ý của hôn sự này, hiện giờ Vân Thanh Nhiễm kia tự mình không biết điều, làm ra chuyện đồi phong bại tục như thế, thế tử cũng khó bảo vệ nàng ta, Vân phủ cũng khó bảo vệ nàng ta, ngày mai nghĩ một đạo ý chỉ, đưa Vân Thanh Nhiễm vào Tông Nhân phủ là được.” Hoàng hậu tiến lên, khẽ vuốt phía sau lưng thái hậu nương nương, giúp thái hậu nương nương thuận khí.

“Không thể dễ dàng với nàng ta như vậy, ai gia muốn nàng ta điếu phó thị chúng! Thần Nhi chịu ủy khuất ai gia muốn nàng ta trả lại gấp bội! Đồng thời, cũng là cho Trần phi một cảnh cáo, xem nàng ta còn dám ý vào sự sủng ái của hoàng thượng đối với nàng ta, ý vào chính mình hiện giờ đang mang long chủng, không để ai gia vào mắt nữa không!” Hơn nửa năm Thái hậu nương nương không nổi giận lớn như vậy rồi.

“Thần thiếp đã biết, hết thảy đều làm theo ý mẫu hậu.” Tính khí hoàng hậu tương đối yếu đuối, từ trước đến nay đều là thái hậu nói cái gì thì là cái đó. Ngay cả đám tàn phi khi dễ lên trên đầu nàng ta, không quá nghiêm trọng, nàng ta cũng đều mở một mắt nhắm một mắt, không có thói quen tranh với người, mấy năm nay, hoàng hậu tuổi cũng lớn, hoàng thượng đều sủng hạnh phi tử tuổi trẻ, hiếm khi đến chỗ nàng, nàng cũng yên tĩnh, tự mình đọc kinh Phật, tu thân dưỡng tính, cũng không tranh cãi ầm ĩ.

Thái hậu đem ý nghĩ thông báo cho hoàng thượng một tiếng, hoàng thượng đối với loại chuyện này luôn không thêm để ý, thái hậu nói muốn xử trí như thế nào thì xử trí như thế đó.

Có điều sự tình quan hệ đến Quân Mặc Thần, thái hậu suy đi nghĩ lại một phen, cảm thấy tùy tiện phái người đi tuyên chỉ có chút không ổn, cân nhắc qua lại, thái hậu nương nương quyết định để Dạ Minh Uyên đi tuyên chỉ, thứ nhất là Dạ Minh Uyên có quan hệ không tồi với Quân Mặc Thần, vạn nhất có sự

tình gì cũng lo liệu được, thứ hai đứa nhỏ Dạ Minh Uyên này rất hiểu chuyện, biết đúng mực, thái hậu không cần lo lắng hấn làm hỏng chuyện.

Vì thế thái hậu tuyên Dạ Minh Uyên, giao ý chỉ vào tay Dạ Minh Uyên, để Dạ Minh Uyên đi phủ Trần Nam Vương tuyên chỉ.

Dạ Minh Uyên cảm giác đạo ý chỉ trên tay nặng ngàn cân, hấn không rõ vì sao thái hậu lại biết chuyện Vân Thanh Nhiễm mang thai nhanh như vậy, hôm qua hấn còn muốn giấu diếm chuyện này, sợ chính là tình huống trước mắt đây.

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, thái hậu nương nương chẳng những đã biết chuyện Vân Thanh Nhiễm mang thai, lại để cho hấn tự mình đi phủ Trần Nam Vương tuyên chỉ, điều này sao có thể không làm cho Dạ Minh Uyên khó chịu?

“Minh Uyên, hoàng tổ mẫu giao việc này cho con, chính là biết cảm tình giữa con và Thần Nhi không tồi, thân thể Thần Nhi không tốt, nhưng cũng không thể để cho một nữ nhân không biết kiểm điểm như vậy cười lên trên đầu nó, thân là người thân của nó, chúng ta càng nên phân ưu ưu giải nạn giúp nó, hoàng tổ mẫu nghĩ rồi, việc này do con đi làm là thích hợp nhất.”

Dạ Minh Uyên biết thái hậu nói rất có lý, chỉ là... ánh mắt Dạ Minh Uyên dừng ở trên đạo ý chỉ trong tay hấn, hấn thật sự muốn đi vương phủ tuyên đạo ý chỉ này ư? Để chính miệng hấn nói ra hành quyết với Vân Thanh Nhiễm, Dạ Minh Uyên cảm giác mình không nên nói nên lời, hấn sao có thể hại Vân Thanh Nhiễm như vậy chứ...

“Nếu cửu đệ không muốn đi, hoàng huynh ta nguyện ý làm thay.” Dạ Minh Sâm đứng ở một bên xem cuộc vui nói, hấn ta ngược lại rất thích làm loại việc vặt này, có gì có thể khiến cho hấn ta vui vẻ hơn so với việc tận mắt thấy Quân Mặc Thần thống khổ, Vân Thanh Nhiễm thống khổ đây?

“Không, đệ đi!” So với để Dạ Minh Sâm đi, Dạ Minh Uyên nghĩ còn không bằng để cho hấn tự mình đi!

Dạ Minh Sâm không sao cả nhún vai, đệ đi thì cứ đi, hấn ta không sao cả, dù sao kết quả cũng đều giống nhau, hấn ta chỉ cần chờ xem kịch vui là được rồi.

Đi ra khỏi nơi ở của thái hậu nương nương, Dạ Minh Sâm theo sát phía sau Dạ Minh Uyên, hấn ta đuổi theo Dạ Minh Uyên, “Cửu đệ, chờ một chút.”

Dạ Minh Uyên dừng bước lại, biết chuyện của Vân Thanh Nhiễm là do Dạ Minh Sâm tiết lộ, đối với Dạ Minh Sâm có một chút buồn bực.

“Thất hoàng huynh, vì sao huynh phải đem chuyện thể tử phi mang thai ra cho hoàng tổ mẫu biết?”

Dạ Minh Sâm cảm thấy Dạ Minh Uyên hỏi ra lời này có chút buồn cười, “Trừ phi ta khờ, nếu không cơ hội trả thù đôi phu thê kia tốt như vậy vì sao ta phải buông tha?” Hận ý của Dạ Minh Sâm đối với Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm không phải hai ba câu là có thể nói rõ.

Dạ Minh Uyên chăm chú nhìn Dạ Minh Sâm không có chút hối hận nào, bắt đầu đi cùng chưa sót lắc đầu.

Cho tới nay, khi hấn nhìn ra, thất hoàng huynh không thích Quân Mặc Thần là xuất phát từ tâm lý ghen tị, từ nhỏ đến lớn huynh ấy ở sau lưng làm một ít chuyện mờ ám, Dạ Minh Uyên cũng có phát hiện, nhưng thúi chung không cho rằng Dạ Minh Sâm là hạng người đại gian đại ác gì, huynh ấy chỉ là ghen tị với Quân Mặc Thần mà thôi, hơn nữa cũng không phải làm ra chuyện gì lớn, không tạo thành thương tổn gì với Quân Mặc Thần.

Mà lúc này đây, Dạ Minh Sâm thật sự đã rất quá mức, huynh ấy chẳng lẽ không ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này ư? Chuyện nhân mệnh quan thiên*!

(*: Nhân mệnh quan thiên – 人命关天 ý chỉ những chuyện có liên quan đến mạng người thì không thể coi thường, hết sức trọng đại)

“Ta nói này Cửu đệ, đệ ít dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta đi, ta chẳng qua là nói một vài sự thật cho hoàng tổ mẫu biết mà thôi, người làm sai là bọn họ chứ không phải ta.” Dạ Minh Sâm không cho là mình đã làm sai chuyện gì, dễ dàng như vậy đã có thể đưa Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm xuống hoàng tuyền, hấn có sao mà không làm chứ?

“Thất hoàng huynh, lần này huynh thật sự rất quá đáng rồi!” Dạ Minh Uyên không muốn nhiều lời với Dạ Minh Sâm, ngoảnh mặt đi, nghĩ đến việc mình cần phải làm kế tiếp, tâm tình vô cùng trầm trọng.

Dạ Minh Sâm lơ đãng nhún vai, hiện tại hấn ta chỉ chờ xem kịch vui thôi.

Dạ Minh Uyên cảm ý chỉ của thái hậu đi phủ Trần Nam Vương, giữa trưa, hấn quen thuộc đi vào Kim Dật Hiên, hấn đã tới nơi này vô số lần, lần này là lần cước bộ của hấn trầm trọng nhất.

Quân Kiệt nhìn thấy Dạ Minh Uyên, hành lễ với hấn, “Cửu điện hạ, ngài tìm thể tử gia?”

Quân Kiệt cảm thấy ngày hôm nay Dạ Minh Uyên thoát nhìn dường như không đúng lắm, Cửu điện hạ hôm nay giống như đặc biệt nghiêm túc, vẻ lo lắng đầy mặt, không giống như ánh mặt trời thoải mái trước kia, cũng không biết có phải đã xảy ra chuyện gì không tốt hay không.

“Ừ.” Dạ Minh Uyên rầu rĩ ừ một tiếng, cước bộ dừng ở vị trí cách cửa phòng vài thước không biết là tiến hay là lui.

“Cửu điện hạ, thể tử gia và thể tử phi đang nghỉ trưa, cần thủ hạ đi thông báo không?” Tuy rằng lúc thể tử gia và thể tử phi nương nương nghỉ trưa bọn họ không nên quấy rầy, nhưng người tới là Cửu điện hạ, dựa theo lý lẽ thì thể tử gia và thể tử phi nương nương hấn nên đi ra tiếp kiến, tuy ngày thường giữa Cửu điện hạ và thể tử gia không nhiều phép tắc đến vậy, hai người nói lý ra là bạn tốt.

Trong đêm qua, thể tử phi nương nương gián đoạn nôn ra cả đêm, đến sáng sớm mới ngủ.

Ngay cả Vương gia Vương Phi cũng một đêm không ngủ theo, hỏi Mộc tiên sinh, nói là lúc trước thân thể thể tử phi nương nương không tốt, lúc này mang thai phản ứng sẽ mãnh liệt hơn phụ nữ có thai bình thường một chút, phỏng chừng sẽ rất vất vả.

Trách thì trách lúc trước thể tử phi nương nương ở Vân phủ không được chăm sóc tốt, nhiều năm không ăn ngon mặc đẹp, thân thể giống như dân tị nạn, mặc dù sau khi tới vương phủ đã hết sức điều dưỡng.

“Trước đừng vội!” Dạ Minh Uyên không cho Quân Kiệt lập tức đi gọi Quân Mặc Thần và Văn Thanh Nhiễm, hắn còn muốn chuẩn bị chút tâm tình, một khi bắt đầu tuyên đọc ý chỉ, hết thấy đều không thu lại được.

Dạ Minh Uyên do dự...

“Khụ khụ... là Minh Uyên à, trở về đi, bất kể là chỉ gì cũng không cần đọc.” Quân Mặc Thần nội lực thâm hậu, tỉnh lại, đối thoại của Dạ Minh Uyên và Quân Kiệt hắn đều nghe thấy được, hắn chỉ cần đoán cũng biết Dạ Minh Uyên đến đại khái là để làm gì, hôm nay bên ngoài lan truyền ồn ào huyền ảo, có lẽ mấy vị trong cung cũng đều đã biết, hiện giờ khả năng lớn nhất mà Dạ Minh Uyên đến vương phủ chính là đến tuyên chỉ.

“Mặc Thần, ta thật có lỗi, nhưng đây là ý tứ của thái hậu nương nương, cho dù ngươi cự tuyệt cũng không thể thay đổi được sự thật.” Dạ Minh Uyên cũng không chịu nổi, cảm giác cả người mình đều sắp không bước đi nổi, cẩn thận cân nhắc mỗi một câu nói của mình, tận lực không thương tổn đến Quân Mặc Thần.

“Sự thật gì? Ái phi của bản thể tử mang thai đứa con của bản thể tử, không hơn, các ngươi cùng lên ồn ào cái gì, tránh ra tránh ra, chỗ nào mát mẻ thì đến chỗ đó đi, ít tới quấy rầy bản thể tử và ái phi nghỉ ngơi.” Quân Mặc Thần không kiên nhẫn đuổi người.

Quân Mặc Thần nói rất rõ ràng cho Dạ Minh Uyên biết Văn Thanh Nhiễm mang là đứa con của hắn, nhưng Dạ Minh Uyên lại một chút cũng không tin.

“Mặc Thần! Ngươi không thể vì che chở nàng mà làm đến nông nổi này!”

Dạ Minh Uyên còn tưởng rằng Quân Mặc Thần sủng Văn Thanh Nhiễm sủng tới mức ngay cả nàng không chịu nổi tịch mịch cầu kết với nam nhân khác mang thai đứa con của người ta cũng đều tha thứ, nhất thời càng thêm đau lòng cho Quân Mặc Thần.

Đương nhiên đồng thời căm tức với cả Văn Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần thương ngươi như vậy, sao ngươi có thể làm ra chuyện phản bội hắn chứ? Làm sao ngươi có thể!

Đáng thương năng lực của thể tử gia bị hoài nghi nghiêm trọng, cho dù là nói thật cũng không có ai tin tưởng hắn, trừ bỏ người trong vương phủ, bọn họ chính là chính tai nghe được!

“Oành——” Cửa phòng bị Quân Mặc Thần lấy một loại tư thế bạo lực mở ra.

“Mặc Thần...” Nhìn thấy Quân Mặc Thần, Dạ Minh Uyên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, “Mặc Thần, chuyện thể tử phi có thai khắp kinh thành đều đã biết, cho dù chúng ta cố ý muốn giấu diếm giúp ngươi cũng không thể, hiện giờ kinh thành đều biết ngươi bị đội nón xanh...”

Sáng nay Dạ Minh Uyên cũng nghe được tiếng gió, lời đồn này, một cái so với một cái càng không thể tưởng tượng, cũng không biết truyền ra từ ai, quả thực là đem thể tử phi của phủ Trấn Nam Vương nói thành người vô sỉ dâm loạn.

Dạ Minh Uyên tin chắc Văn Thanh Nhiễm không phải người như vậy, cho dù có thai đã thành sự thật, hắn cũng không cho rằng Văn Thanh Nhiễm là người dâm đảng.

“Thái hậu sai ta tới tuyên chỉ, muốn đem thể tử phi nàng...”

Dạ Minh Uyên đến một nửa, chỉ thấy Quân Mặc Thần vươn tay, đoạt đi ý chỉ trên tay Dạ Minh Uyên kia.

“Mặc Thần, đây là ý chỉ của thái hậu!” Dạ Minh Uyên không kịp ngăn cản Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cầm lấy ý chỉ trực tiếp ném vào chậu than trong phòng, vì sưởi ấm, trong phòng Quân Mặc Thần sẽ để một hai chậu than, bên trong là lửa than hồng đang cháy, ý chỉ bị ném vào trong chậu than nháy mắt bị đốt cháy.

“Mặc Thần!” Dạ Minh Uyên cả kinh, tiến lên, cũng không kịp cứu ý chỉ đã hóa thành tro tàn về.

“Mặc Thần, đây chính là ý chỉ của thái hậu nương nương, ngươi...” Làm sao ngươi có thể thiêu hủy nó!

Dạ Minh Uyên từng thấy qua Quân Mặc Thần tùy hứng, nhưng lúc này đây, hắn thể nhưng đám đốt ý chỉ của thái hậu nương nương! Đây là đại bất kính đối với thái hậu nương nương! Đây cũng không phải là tùy hứng đơn thuần!

“Ta biết đây là vật gì, thứ đồ đáng ghét, nhảm chán, nếu không có chuyện gì gấp thì ngươi có thể đi rồi.”

Quân Mặc Thần đốt vật kia, dứt khoát linh hoạt không bút tích.

Chưa thấy qua người nào như vậy, đột ý chỉ thái hậu còn như không có việc gì, hẳn rốt cuộc có biết hẳn đang làm cái gì hay không!

Dạ Minh Uyên từ xa trông vào chậu than còn đang cháy hừng hực lửa hồng ở trong phòng kia, biết hẳn có làm cái gì cũng đã muộn, nên cố gắng tự nói với mình không cần gấp gáp, cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút.

Hắn tỉnh tâm lại, tính toán nói chuyện rõ ràng với Quân Mặc Thần.

“Mặc Thần, nếu người thật sự muốn bảo vệ nàng, thì nên nghĩ ra phương pháp giải quyết tốt nhất, đứa trẻ trong bụng nàng. . . Cho dù người muốn để lại, thái hậu khẳng định cũng không có cách nào đồng ý, không bằng bỏ đứa trẻ để giữ nàng được không?”

Dạ Minh Uyên nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không muốn hại Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần muốn bảo vệ Vân Thanh Nhiễm thì làm sao hẳn lại muốn hại Vân Thanh Nhiễm đây?

Thôi thôi, hẳn cùng với Mặc Thần cùng đi cầu tình vì Vân Thanh Nhiễm, thái hậu cho dù không chịu, thì niệm tình hẳn và Mặc Thần hẳn sẽ có cơ hội thỏa hiệp rất lớn. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ đứa trẻ, bất kể thế nào thì đã chừng cũng không được giữ lại.

Bỏ đứa trẻ?

Trừ phi Quân Mặc Thần bệnh đến hồ đồ! Nào rút! Đầu bị cửa kẹp!

“Dạ Minh Uyên, ta lặp lại một lần cuối cùng, đứa trẻ trong bụng thể tử phi của ta là của ta!” Nếu như đối phương không phải Dạ Minh Uyên, thì Quân Mặc Thần lười nhấn mạnh hết lần này đến lần khác.

“Mặc Thần, người sao phải lừa mình dối người?!” Dạ Minh Uyên vẻ mặt đau lòng nhìn Quân Mặc Thần, nghĩ rằng Quân Mặc Thần không có cách nào chấp nhận sự thật.

Về mặt Dạ Minh Uyên rõ ràng đang nói, Mặc Thần, đừng làm rộn, ta biết người bất lực.

Đối với giải thích của Quân Mặc Thần, Dạ Minh Uyên một chút cũng không chịu lý giải chân chính.

Quân Kiệt ở một bên nghe lời này thật muốn nâng tay, làm nhân chứng thay Quân Mặc Thần, đáng thương thế tử gia bọn họ lại chịu thiệt như vậy.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, cũng chẳng thể trách Cửu điện hạ, Cửu điện hạ không biết chuyện thể tử gia biết vô công, thể tử gia xưa nay cũng không động võ với người ta, Cửu điện hạ lại theo quán tính coi gia của bọn họ trở thành tiểu cô nương yếu đuối mà đối đãi. Cũng không biết thể tử gia tuy rằng thể cốt yếu, nhưng nơi nên mạnh vẫn vô cùng mạnh, ít nhất có nhiều chỗ không bệnh không đau, rất khỏe mạnh.

Quân Mặc Thần chăm chú nhìn Dạ Minh Uyên hai giây, sau đó quyết đoán xoay người rời đi, “Đừng tưởng rằng người là Dạ Minh Uyên thì ta sẽ không đánh người.”

“Oành——” Cửa phòng lại một lần nữa chịu bị đối xử bạo lực, bị Quân Mặc Thần lấy một phương thức không văn minh đóng lại.

Trong phòng Vân Thanh Nhiễm đã sớm tỉnh, động tĩnh của bọn họ lớn như vậy nàng không tỉnh chính là heo.

“Thể tử gia, người không thể trách Cửu điện hạ, người soi gương nhìn xem chính mình đi, từ đầu đến chân, bộ dạng nào thoát nhìn là có thể nâng?” Vân Thanh Nhiễm bỏ đá xuống giếng.

“Ái phi cần bản thể tử nâng lên cho nàng ngắm không?” Hẳn bất lực hay không, khắp thiên hạ này người có quyền lên tiếng nhất không phải là nữ nhân giờ phút này đang nằm ở trên giường ư?

Vân Thanh Nhiễm lúc này trở mình một cái, đưa lưng về phía Quân Mặc Thần, “Muốn nâng thì nâng đi, lát nữa còn phải dựa vào chính người nấn trở về.”

Vân Thanh Nhiễm như việc không liên quan đến mình mà mặc kệ.

Tự mình nấn trở về?

Nàng lại đã quên nàng là người thể nào của hắn rồi?

Nữ nhân chết tiết! Vốn cho là nàng có bầu rồi, ít nhất thái độ đối với phụ thân của đứa bé là hẳn đây sẽ có một chút đổi mới, ít nhất có thể từ “người nhà” lên một chút đến “trượng phu”!

Ai biết, vào bụng rồi, bảo bối của nàng, nàng nhận, nhưng người ra sức nhét đứa bé vào là hắn, nàng lại vẫn coi hắn là “bằng hữu”, là “người nhà”, chết tiết chính là thiếu cái loại tình cảm của nữ nhân đối với nam nhân kia!

Bỏ con mẹ nó “người nhà”, “bằng hữu” đi, hắn muốn làm “ái nhân”!

Quân Mặc Thần đối với tình cảnh hiện giờ của mình tương đối bất mãn, trong lòng lão bà của mình cũng không phải là không có mình, nhưng chỉ thuần

túy đối đãi với hần là bạn tốt người nhà, cùng với tình yêu căn bản là hai chuyện khác nhau.

Phu thê người ta là tình yêu trước, thời gian lâu tình yêu phai nhạt sẽ thành tình thân. Vân Thanh Nhiễm lại từ lúc mới bắt đầu đã coi hần là người nhà, bề phần tình yêu, đến bây giờ cũng không phát hiện ra manh mối nào.

Chờ đứa trẻ sinh ra, hần có thể lại kéo thêm một thân phận là cha của con nàng, điều chết tiệt này khiến hần bất mãn!

Chẳng qua, bất mãn thì bất mãn, Quân Mặc Thần không dễ bị Vân Thanh Nhiễm chọc tức, sau đó bại trận như vậy.

Hần tiến lên trước, đi đến bên giường, sau đó đưa tay cầm một bàn tay Vân Thanh Nhiễm lên, để lên trên người mình.

“Nếu cần nắn, cũng phải do ái phi nàng nắn giúp bản thể tử, nàng nói có phải không? Đây chính là việc ngọt ngào giữa tình nhân mới có thể làm, ái phi phải học tập thật giỏi nha!” Quân Mặc Thần vừa nói lời “hư hồng”, vừa lôi kéo tay Vân Thanh Nhiễm muốn làm chuyện “hư hồng” với mình.

Vân Thanh Nhiễm đưa lưng về phía Quân Mặc Thần đương nhiên biết tay mình bị nắm qua làm tài nguyên sử dụng thế nào, trên khuôn mặt đối diện với vách tường đều là hắc tuyến, những người “nông cạn” bên ngoài kia, nhất định là chưa khắc sâu lý giải cái gì gọi là “Người không thể nhìn qua tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đầu”...

Dạ Minh Uyên bị giam ở ngoài cửa lâm vào khó khăn, hần mang theo ý chỉ thái hậu đến tuyên chỉ, chỉ còn chưa tuyên, Quân Mặc Thần đã đốt nó làm tro, dù là đại la thần tiên cũng khó cứu.

Hần phải công đạo với thái hậu thế nào đây?

Thành thành thật thật nói lại, là Quân Mặc Thần thiếu hủy ý chỉ, nhìn cũng chưa từng liếc mắt đến nó một cái, như thế sợ là phải hãm Quân Mặc Thần vào bất nghĩa, mặc kệ thái hậu có thương Quân Mặc Thần bao nhiêu, tội danh như thế chưa chắc Quân Mặc Thần có thể chịu được.

Nếu giấu diếm thái hậu, nói là ý chỉ đã được truyền đạt, nhưng Vân Thanh Nhiễm vẫn bình yên vô sự ở quý phủ, lời nói dối này cho dù hần có tâm, cũng không giấu diếm được bất luận kẻ nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dạ Minh Uyên quyết định đi tìm Vương Phi nương nương.

Đối với vị hoàng cô cô tràn đầy sắc thái truyền kỳ này, Dạ Minh Uyên từ nhỏ đã kính nể, thân là công chúa điện hạ, cô cô có thể vì nam nhân mình thích mà vứt bỏ cảm y ngọc thực, thậm chí chinh chiến sa trường, qua những ngày liếm máu lưỡi đao.

Dạ Minh Uyên lúc nhỏ nhìn thấy Vương phi cũng đã rất kinh diễm, hần còn cách trùng điệp màn tơ, nhìn trộm Vương phi nói chuyện cùng với mẫu phi của hần, cảm giác Vương phi nương nương không giống với tần phi mà hần nhìn thấy trong nội cung, có một thứ duy nhất trong nội cung mà phi tử không có, là sự quyết đoán Vương phi mang theo trên trán, có thể liếc nhìn nam tử, ngạo thị chứng sinh.

Sau đó Vương phi còn chạm vào khuôn mặt của hần, nói “Uyên Nhi, con rất có tài hoa, nhưng thân là hoàng tử con nhất định sẽ vứt bỏ rất nhiều thứ, nhớ rõ trái tim chất phác nhất ấy, con nhất định phải lưu giữ, nếu đánh mất rồi, con sẽ không phải là con. Còn nữa, người không nhất định phải đứng ở vị trí cao nhất mới là tốt, có đôi khi thối lui một bước, ngược lại có thể thấy càng nhiều có được càng nhiều, mọi việc tận lực là tốt, không cần cưỡng cầu, nếu cầu không được, nhớ không thể dùng thủ đoạn bất thường, không có gì so với tình nghĩa giữa người với người càng trân quý hơn.”

Khi đó hần còn không biết rõ ý tứ của Vương phi, chỉ tỉnh tỉnh mê mê mà gật đầu.

Sau khi lớn lên hần nghĩ, khi đó Vương phi chắc hẳn đã nhìn ra mưu cầu nóng vội của mẫu phi hần, hà khắc với hần cùng với tâm tư hi vọng hần tranh đoạt hoàng vị, cho nên mới nói với hần rằng không nhất định phải đứng ở nơi cao nhất.

Về sau hần gặp được đứa con giống như thần tiên của hoàng cô cô, một nam hài rất đẹp nhưng lại rất mảnh mai, hoàng tử mẫu và phụ hoàng cũng cho hai người làm bạn tốt, ngay cả mẫu phi luôn bắt hần học bài cũng đồng ý cho hần và hài tử kia cùng nhau chơi đùa, chỉ cần là chơi với hài tử đó, mẫu phi sẽ không răn dạy và quở mắng hần không làm việc đàng hoàng.

Lúc ấy hần không biết vì sao mẫu phi luôn không thích hần chơi đùa sẽ đồng ý cho hần cùng chơi đùa với Quân Mặc Thần, hiện tại hần đã biết, là bởi vì Quân Mặc Thần là thể tử của phủ Trần Nam Vương, cũng bởi vì hoàng thượng thái hậu sủng nịch Quân Mặc Thần, tuy rằng đến nay hần vẫn không rõ vì sao hoàng thượng và thái hậu lại yêu thương Quân Mặc Thần như thế.

Từ nhỏ đến lớn, hần đã tới phủ Trần Nam Vương rất nhiều lần, chân chính “chơi” với Quân Mặc Thần ngay cả một lần cũng không có.

Quân Mặc Thần ở trong ấn tượng... luôn là đối tượng hần kính nể. Mặc Thần giống như cái gì cũng biết, mà hần chỉ có thể ngắm nhìn từ xa...

Thậm chí Mặc Thần thường xuyên sẽ có một thời gian rất dài không ở vương phủ, hình như là ra ngoài dưỡng bệnh, thần thần bí bí, còn có bên người Quân Mặc Thần thường thường sẽ xuất hiện mấy “bằng hữu” rất kỳ quái, một người hần cũng không nhận ra.

Cho nên, khi còn bé hần đến phủ Trần Nam Vương ở chỗ hoàng cô cô tương đối nhiều, mãi đến sau này trưởng thành hần với Quân Mặc Thần đồng thời xuất hiện mới nhiều hơn một chút.

Suy nghĩ trở về đến hiện tại, Dạ Minh Uyên đi tới chính phòng của vương phủ, để hạ nhân thông truyền một tiếng, hần đứng ở ngoài phòng yên lặng chờ đợi, một lát sau, hạ nhân đến mời hần vào nhà.

“Hoàng cô cô.” Dạ Minh Uyên thường xuyên xuất hiện ở phủ Trấn Nam Vương, rất quen thuộc với Vương phi, hồi bé Vương phi cũng rất thương hắn, thậm chí Dạ Minh Uyên có cảm giác mẫu phi mình cũng không giống mẫu thân hắn bằng Vương Phi.

“Sao hôm nay Uyên Nhi lại có thời gian rảnh tới thăm lão thái bà ta thế này?”

“Hoàng cô cô sao đã già được?” Lời này của Dạ Minh Uyên cũng không giả chút nào, tuổi tác Vương phi cũng không chênh lệch lắm với mẫu phi Liên tần của hắn, nhưng thoạt nhìn Vương phi trẻ hơn gần mười tuổi nếu so với mẫu phi Liên tần của hắn, nói Vương Phi năm nay 30 cũng có người tin, đại khái là do tâm tính đi...

“Được rồi, biết con nói ngọt, hiện giờ con cũng tiếp việc chính trị, không giống như trước, hôm nay tới gặp cô cô hẳn là có chuyện, gặp phải chuyện gì, cứ nói với cô cô.” Tâm tư Vương phi rất tinh tế, nhìn thấy bộ dạng u sầu của Dạ Minh Uyên, cũng biết hắn gặp phải việc khó.

“Chuyện gì của con cũng không thể gạt được ánh mắt của hoàng cô cô. Hôm nay con phụng mệnh của hoàng tổ mẫu đến tuyên chi, chính là ý chỉ bị Mặc Thần...”

“Bị nó huỷ phải không?” Không đợi Dạ Minh Uyên nói xong, Vương phi nương nương đã đoán được.

Hiểu con không ai bằng mẹ, thái hậu lần này đến tuyên chi, không cần Dạ Minh Uyên nói, Vương phi đã biết đó là ý chỉ thối gi, mà nhi tử bà đối với lần này sẽ làm ra phản ứng gì, Vương phi cũng có thể nghĩ đến.

Dạ Minh Uyên cười khổ một cái, “Hoàng cô cô, việc này nên làm thế nào cho phải?”

“Uyên Nhi, chuyện này con cứ bẩm báo chi tiết với thái hậu là được, Mặc Thần dám làm đương nhiên là có cân nhắc của nó, việc hôm nay, thế từ nó sẽ xử lý, con không cần lo lắng.”

“Nếu là việc đó, bản thân con tin tưởng Mặc Thần có thể xử lý tốt, cố tình chuyện này, con sợ hắn văng đầu.”

“Ha ha... Văng đầu thì văng đầu đi, cho dù là văng đầu cũng biết nên xử lý như thế nào.” Vương phi khẽ cười nói, “Uyên Nhi và Mặc Thần quen biết cũng được thời gian, biết nó không phải người lỗ mãng, cho nên con đại khái có thể buông lỏng mà hồi cung phục chi.”

Nghe Vương phi nói xong, Dạ Minh Uyên thoáng yên tâm một chút, cuối cùng còn có một chuyện cũng muốn hỏi Vương phi, “Hoàng cô cô, chuyện thế tử phi, cô cô tính xử trí như thế nào?”

“Ha ha...” Vương Phi nghe vậy nở nụ cười, “Uyên Nhi, ánh mắt Thần Nhi cô cô luôn luôn tin tưởng, cho nên nó tuyên thế tử phi, cô cô và Vương gia cũng không có ý kiến, từ nhỏ nó cũng đã rất có chủ kiến, nhìn đồ so với cô cô và Vương gia còn thông thấu hơn, nếu nó gặp phải chuyện tình cảm sẽ phạm chút hồ đồ thì cô cô tin, nhưng hồ đồ đến mức mà con nghĩ đến kia, chỉ sợ rất không có khả năng! Hơn nữa, đứa bé Thanh Nhiễm ấy con cũng đã biết, con cảm thấy con bé chính là cái loại nữ tử này ư?”

Dạ Minh Uyên lắc đầu, chính là bởi vì biết Văn Thanh Nhiễm, cho nên đối với chuyện này, hắn có chút không thể tiếp nhận.

“Vậy là đúng rồi, yên tâm, trong bụng Thanh Nhiễm thiên chân vạn xác là đứa trẻ của vương phủ, là con của Mặc Thần, Mặc Thần cao hứng đến mức từ tối hôm qua đến bây giờ cũng còn chưa ngủ kìa, tuy nó giả vờ mình rất tỉnh táo, nhưng con không biết đâu, đêm qua nó ở một mình cười ngáy ngồ rất lâu, còn tưởng rằng không ai thấy đấy! Còn có nha, nó bình thường chán ghét mùi vị của thuốc, cho nên lúc uống đều rất chậm rãi nuốt xuống, tối hôm qua để cho nó uống thuốc nó lại uống đến vui vẻ, còn không cần thận trọng cả thuốc dưỡng thai nấu cho Thanh Nhiễm cũng cùng nhau uống hết, làm hại nha hoàn nấu thuốc phải nấu thêm một phần nữa.”

Ngay cả thuốc dưỡng thai của Văn Thanh Nhiễm cũng cùng nhau uống hết... Ách...

“Nhưng mà Mặc Thần hắn... hắn không phải...” Không phải bắt lưc ả? Không riêng gì vấn đề bắt lưc, lời đồn trên phố còn nói càng thêm quá phận, dù sao chính là đủ loại chuyện không có khả năng có con, cụ thể... Dạ Minh Uyên nghĩ tới, trên mặt liền hiện lên mấy đóa mây hồng.

“Uyên Nhi, con tin tưởng lời của người bên ngoài nói hay là tin tưởng lời của hoàng cô cô con? Thần Nhi là bị bệnh, nhưng là bệnh ở phổi, mấy chỗ nội tạng khác cũng có chút vấn đề, nhưng nơi nên chắc chắn vẫn rất chắc chắn, hơn nữa nó là nhi tử của Vương gia, cha nào con nấy, nói như thế nào thì chuyện này cũng sẽ không kém.”

Khụ khụ khụ...

Mặt Dạ Minh Uyên đỏ thành mông khỉ, đối với miêu tả rõ ràng của Vương phi nương nương thật sự là vô lực chịu đựng... Vương phi nương nương, ngài đây là đang nói con trai cùng trượng phu của ngài đó!

Đỏ mặt xong, tảng đá trong lòng Dạ Minh Uyên cuối cùng cũng rơi xuống, đồng thời vì bản thân hoài nghi Quân Mặc Thần và Văn Thanh Nhiễm mà cảm thấy xấu hổ.

“Hoàng cô cô, ngài nói lời này con tin, nhưng chỉ sợ phụ hoàng và hoàng tổ mẫu không tin, sợ người trong thiên hạ không tin.” Dạ Minh Uyên tiếp đó lại lo âu nói, mọi người đã có quan niệm tiên nhập vi chủ*, mặc dù là hoàng cô cô đứng ra làm sáng tỏ cho Quân Mặc Thần và Văn Thanh Nhiễm, mọi người chưa chắc sẽ tin, chỉ biết là vương phủ che đậy, dù sao ngay cả hắn cũng không tin Quân Mặc Thần sẽ làm thế tử phi của mình mang thai, huống chi là những người khác?

(*: tiên nhập vi chủ – 先入为主 ần tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo; tư tưởng, quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới)

“Hoàng huynh và mẫu hậu tin cũng thế mà không tin cũng thế, chuyện của Quân gia ta là chuyện của Quân gia, vợ của Quân gia là vợ của Quân gia, bọn họ không có quyền xử trí. Người khắp thiên hạ nói như thế nào, thì đó là chuyện của bọn họ, lo lắng miệng người, chẳng qua là một hồi náo nhiệt, lời đồn vô căn cứ, mấy câu là thật mấy câu là giả, kẻ ngu tin, nhưng người thông minh đều tự hiểu rõ.” Đối với việc này, Vương Phi là người từng trải đều có giải thích của mình.

“Con đã biết, cảm ơn hoàng cô cô giảng giải.” Trên mặt Dạ Minh Uyên rốt cục lộ ra một ít tươi cười.

“Ừ, hồi cung phục chi đi, chuyện sau này Mặc Thần sẽ xử lý tốt.”

Có sự giảng giải của Vương phi nương nương, Dạ Minh Uyên đã bình thường trở lại. An tâm hồi cung, đúng như sự thực mà hồi đáp với thái hậu nương nương.

Dạ Minh Uyên đi rồi, Vương phi nương nương thu lại ý cười trên mặt, nhiều thêm mấy phần ngưng trọng, bà đi vào nội thất, đi đến trước bàn thờ Phật, cầm một nén hương, đốt lên, bái trước bàn thờ Phật, “Phụ hoàng, nhi thần ghi nhớ chỉ dạy của ngài lúc còn sống, ghi nhớ vì giang sơn Dạ thất vì lê dân bách tính, không để cập tới chuyện năm đó, không nhớ mối thù năm đó, nhưng nếu mẫu hậu và hoàng huynh lại xúc phạm tới con của con, thì nhi thần không thể không đánh vỡ phần bình tĩnh này, năm đó phụ hoàng ngài viết ra đạo thánh chỉ kia giao cho nhi thần chủ ý là muốn nhi thần bảo vệ Lục hoàng huynh, nhưng nhi thần chưa kịp bảo vệ tốt Lục hoàng huynh, Quân Kiệt hiện giờ nhi thần tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt.”

Dạ Minh Uyên sau khi từ vương phủ trở lại hoàng cung, báo cáo tình hình cho thái hậu.

Nghe nói Quân Mặc Thần không đợi Dạ Minh Uyên tuyên chỉ đã thiêu hủy ý chỉ, thái hậu giận tím mặt.

“Hò ly tính, hò ly tính!” Thái hậu liên tục mắng, “Nếu không không phải hò ly tính, thì sao ngay cả Thần Nhi nhu thuận như thế cũng bị nàng ta mê hoặc thành như vậy, ngay cả ngoại tổ mẫu là ai gia cũng bắt kính!”

Thái hậu ơi thái hậu, bà chẳng lẽ đã quên là ai cứu bà từ trong tay giặc? Nếu ngày ấy không có Vân Thanh Nhiễm cứu bà, hiện giờ bà còn có thể ngồi ở trên cung điện cao cao ra lệnh, định đoạt sinh tử người khác?

Hò ly tính trong miệng bà ấy, chính là người đã cứu tính mệnh của bà, bà lừa người trong thiên hạ, nói bà là do công chúa Thiên Duyệt cứu, chẳng lẽ chính bà cũng nhận định sự thật là như vậy ư?

“Hoàng tổ mẫu, con cảm thấy thế tử phi chưa hẳn đã làm chuyện có lỗi với thế tử gia... Thế tử tuy bị bệnh, nhưng mà...” Dạ Minh Uyên muốn giải thích một chút cho Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, tuy chính hấn cũng vừa mới tin sự thật này.

“Nhưng mà cái gì, Thần Nhi từng chính mồm thừa nhận với ai gia chuyện nó bắt lực, chẳng lẽ ai gia nhớ lầm ư?” Thái hậu đang nổi nóng, làm sao nghe vào lời nói của Dạ Minh Uyên?

“Thái hậu nương nương không nhớ lầm, đám nô tài ngày đó cũng ở đây, nghe rất rõ ràng.” Mấy nô tài bên người Thái hậu nói.

Dạ Minh Uyên yên lặng, lần này thì không trách được người khác, Mặc Thần, đây là nguoi tự mình tạo nghiệt!

Ngày đó Quân Mặc Thần là không muốn làm cho Vân Thanh Nhiễm khó xử, cho nên thoái mái thừa nhận mình bắt lực, không hy vọng thái hậu bức bách Vân Thanh Nhiễm, về sau sự tình phát triển, chính Quân Mặc Thần cũng không ngờ đến.

Kỳ thật, đối với thái hậu mà nói, Quân Mặc Thần có thật sự bắt lực hay không cũng không quan trọng đến vậy, bà muốn xử trí Vân Thanh Nhiễm cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, cho dù không có chuyện lần này, bà chẳng lẽ định buông tha Vân Thanh Nhiễm ư? Chưa chắc đâu!

“Bản lĩnh của nữ nhân Vân gia thật đúng là lớn, ai gia thật muốn đích thân đi xem xem, nàng ta có thể đùa giỡn ra cái dạng gì! Người đâu bãi giá, ai gia muốn đích thân đi phủ Trấn Nam Vương!” Thái hậu cả giận nói, khí thế bức người, thái giám cung nữ trong cung điện sợ tới mức ai cũng đều cảm thấy bất an, thở cũng không dám thở mạnh.

Xem ra sự tình thật sự lớn rồi, thái hậu cũng tự mình xuất động, thái hậu đang nổi nóng, mặc cho ai cũng không khuyên được, nói cái gì cũng muốn gây khó cho Vân Thanh Nhiễm.

Thái hậu giá lâm, trận ấy, không hề tầm thường, chỉ là cung nữ thái giám đi theo phía trước phía sau thành một hàng dài, cũng đã gián lược rồi, thái hậu vội vã đến phủ Trấn Nam Vương, cũng bắt chấp nhiều lễ tiết như vậy.

Thủ vệ Vương phủ nhìn thấy thái hậu giá lâm, ngược lại hoảng sợ, vội vội vàng vàng đi thông báo Vương phi cùng thế tử gia.

Vương phi bên kia, ngược lại không để ý lắm. Con cháu đều có phúc của con cháu, nhi tử của bà tự mình gây ra chuyện đương nhiên là chính bản thân nó đến xử lý.

“Mẫu hậu hôm nay là tìm đến Mặc Thần và Thanh Nhiễm, ta đi ra ngoài chậm chút cũng không có việc gì.”

Bên phía Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần ung dung lau tay nhỏ của Vân Thanh Nhiễm vừa mới bị hấn tưới ướt, trên mặt hơi áy náy cùng ngượng ngùng, may mắn biểu cảm này Vân Thanh Nhiễm không nhìn thấy.

Đổi mặt hạ nhân vội vàng đến báo, thế tử gia cũng không nóng nảy, “Đến đã đến rồi, gấp cái gì?”

Ước chừng mười phút sau, thái hậu đi tới Kim Dật Hiên, cũng vội tuyên Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm ra tiếp giá, thái hậu tự mình trực tiếp chạy vội tới Kim Dật Hiên, ngồi ở bên trong chính sảnh Kim Dật Hiên.

“Đi mang thế tử cùng thế tử phi ra cho ai gia!” Trong giọng nói của Thái hậu đã tràn ngập bất mãn cùng tức giận.

“Vâng...” Quân Kiệt cúi thấp đầu, da đầu run lên một trận, quả nhiên hành động vừa rồi của thế tử gia đã treu chọc đến thái hậu, chỉ mong không thật sự xảy ra chuyện gì mới tốt.

“Không cần.”

Quân Kiệt vừa muốn đi ra ngoài tìm Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần đã tự xuất hiện.

Người tới chỉ có Quân Mặc Thần không có Vân Thanh Nhiễm.

“Thần Nhi, vì sao con muốn thiêu hủy ý chỉ của ai gia, chẳng lẽ con bị thế tử phi không biết liêm sỉ kia của con làm cho hồ đồ rồi?” Lúc Thái hậu nương nương đối mặt với Quân Mặc Thần cũng không đến mức vô cùng hà khắc, nhưng bất mãn trên mặt vẫn rất rõ ràng.

“Khụ khụ khụ... Thái hậu nương nương có hạ ý chỉ gì à? Thần không biết...”

So với việc thái hậu nương nương tức giận, Quân Mặc Thần lại không mặn không nhạt, sắc mặt bình lặng như tuyết son, chỉ là trên trán, có khí phách làm cho người ta khó có thể lý giải.

Quân Mặc Thần chậm rãi đi tới một bên, chậm rãi ngồi xuống, thái hậu tức giận hấn coi như không nhìn thấy, không chỉ coi như không nhìn thấy, sợ là còn ngạo mạn hơn thái hậu.

“Thần Nhi! Sao con có thể dung túng cho nàng ta như vậy, nàng ta...”

“Thế tử phi của thần có liên quan gì với thái hậu nương nương?” Quân Mặc Thần quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía thái hậu, “Nàng là thế tử phi của Quân Mặc Thần ta, không phải của thái hậu nương nương, nàng là con dâu Quân gia, không phải của Dạ gia, nếu thái hậu nương nương lấy thân phận ngoại tổ mẫu để nhúng tay, thì phải biết con cháu đều có phúc của con cháu, nếu thái hậu nương nương lấy thân phận thái hậu nhúng tay, bản thân ta còn không biết thái hậu nương nương của hoàng triều Thịnh Vinh còn phải quản đến cả vấn đề con dâu nhà người ta có trung trinh hay không!”

Quân Mặc Thần gần từng tiếng, tựa như khắc dấu từng từ từng từ... tiếng tiếng vững như bàn thạch, từ từ nặng như son lĩnh.

Phóng mắt cả hoàng triều Thịnh Vinh, dám nói chuyện với thái hậu như vậy, Quân Mặc Thần tuyệt đối là người đầu tiên!

Đổi mặt với chất vấn ngược lại của Quân Mặc Thần, thái hậu á khẩu không trả lời, không phản bác được.

Đồng thời, bị ngoại tôn mình thương yêu nhất chất vấn như vậy, thái hậu tức giận đến phát run. Hấn thế nhưng dám nói chuyện với bà như thế, đều bởi vì nữ nhân kia!

“Khụ khụ khụ... Cho dù thái hậu ngài nhận định đứa trẻ không phải của thần, khụ khụ khụ... thái hậu nương nương làm mẫu nghi thiên hạ, làm ngoại tổ mẫu của thần, khụ khụ... Chuyện đầu tiên có phải nên hỏi thần một câu, đứa bé tới thế nào hay không, có phải bởi vì thần muốn một đứa bé, cho nên đặc biệt an bài hay không? Có phải có ả tình khác hay không? Khụ khụ khụ... Thần đối với việc thái hậu nương nương dụng tâm, khó hiểu khôn cùng!” Việc hôm nay Quân Mặc Thần cần giải quyết, không đơn thuần là chuyện thái hậu tức giận khi Vân Thanh Nhiễm mang thai, mà là địch ý cùng tính kế của thái hậu đối với Vân Thanh Nhiễm.

Thái hậu phát hiện mình ở trước mặt Quân Mặc Thần rất chật vật, ngoại tôn mà bà luôn cho rằng trầm mặc ít lời, tính tình lãnh đạm lại đang gây khó dễ khiến bà mất đi lực chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Dụng Tâm Lương Khổ Của Thế Tử Gia

“Khụ khụ khụ... thế tử của thần trong lòng thần tự có chừng mực, hi vọng thái hậu nương nương không tiếp tục nhúng tay, vô luận là đưa nữ tử vào

trong vương phủ, hay là cố gắng đổi một thể tử phi cho thần, hoặc là ý đồ xử tử Thanh Nhiễm, thần đều không hy vọng nhìn thấy nữa! Cho dù là thái hậu, cũng không thể động đến thể tử phi của thần mây may!”

Lời nói này của Quân Mặc Thần khiến thái hậu cảm thấy dường như đã từng nghe, đúng rồi, không lâu trước đây, lúc nữ nhi của bà là công chúa Phượng Hoàng vọt tới điện của bà giết Hoa ma ma đã từng nói những lời tương tự với Quân Mặc Thần.

Chẳng qua công chúa Phượng Hoàng lúc ấy cảm thương phượng bảo kiếm do tiên hoàng ban tặng trong tay, trên thân kiếm nhuộm máu, tuy là nữ tử, lại khí vũ hiên ngang đứng ở trong đại điện, lớn tiếng tuyên cáo, sau đó không để ý đến việc mẫu hậu là bà khó chịu đã lời Vân Thanh Nhiễm đi.

Mà Quân Mặc Thần thì lại không nóng không lạnh nói ra, hơi thờ vãn mong manh như trước, vẻ mặt vẫn không có chút máu nào, lại làm cho thái hậu thấy được sự quyết đoán giống hệt như công chúa Phượng Hoàng.

Bọn họ quả nhiên là mẫu tử...

“Thần Nhi, ý của con là con vì Vân Thanh Nhiễm, tính toán làm trái ý tứ của ai gia, thậm chí cả ý chỉ của ai gia cũng không nghe phải không?”

Chuyện đại nghịch bất đạo như vậy không thể ngờ là do chính ngoại tôn mà mình thương yêu nhất làm ra, thái hậu dù thế nào cũng không muốn tiếp nhận!

Đây là ngoại tôn mà bà nhìn từ nhỏ đến lớn, nâng ở trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan!

Bà thừa nhận lúc ban đầu đối với đứa bé Thần Nhi này là bởi vì áy náy nơi đáy lòng, nhưng vừa thương đã thương đến hơn hai mươi năm rồi! Theo lúc thăng bé nhỏ như vậy chứng kiến nó lớn lên thành người, bên trong làm sao có thể không có cảm tình? Càng bởi vì đau lòng đứa bé này bệnh tật một thân, đau lòng nó còn trẻ tuổi đã mạng không dài lâu, bà cũng luôn tận lực muốn đem thứ tốt nhất trao cho nó.

Bà là thái hậu nương nương quyền cao chức trọng, nhưng cũng là một lão nhân gia...

Vì quyền thế ngày hôm nay, bà từng hại tiên hoàng, từng hại cả con gái của mình, liên lụy đến đứa trẻ trong bụng nữ nhi không được sinh ra... Nhưng sau khi hết thấy nguội lạnh, bà muốn nữ nhi tha thứ, muốn ôn hòa...

Trong sự yêu thương đối với Quân Mặc Thần, thái hậu và hoàng thượng vẫn có một chút khác biệt, thái hậu đối với Quân Mặc Thần là sự quan tâm thật tình của ngoại tổ mẫu, tuy sự quan tâm của bà chưa chắc đã tốt, còn hoàng thượng thì từ đầu đến cuối lại đang sắm vai hình tượng một cửu cửu từ ái mà thôi, làm như vậy là để mượn sức Quân Vô Ý và công chúa Phượng Hoàng.

Giống như năm đó hoàng thượng là chủ đạo việc lợi dụng công chúa Phượng Hoàng bức bách Quân Vô Ý, làm mẫu thân của hoàng đế, khi đó chỉ có thể hy sinh nữ nhi bảo toàn giang sơn ngày sau của nhi tử.

“Đáp án thần đã đưa ra rồi không phải sao? Thái hậu cần gì phải hỏi nhiều, thể tử của thần, thần không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến nàng, cho dù là thái hậu nương nương cũng vậy.” Lời này Quân Mặc Thần không phải nói đùa, “Thần còn sống một ngày, ai cũng không thể động đến nàng mây may!”

Trong lời nói của Quân Mặc Thần, khái quát một câu, đại khái chính là phụ thân mẫu thân lão bà thân nhất, trời đất bao la lão bà lớn nhất, chết lão tử còn không sợ, lại sợ hoàng thượng thái hậu làm ra cái gì à? Trước khi chết lão tử đã muốn nuông chiều lão bà của mình, che chở lão bà của mình, các người ai đánh chủ ý lên lão bà của ta, ta sẽ tiêu diệt kẻ đó.

Thái hậu cảm giác mình bỗng nhiên mất hết khí lực, trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt với thái độ cương ngạnh của Quân Mặc Thần thế nào.

Đây là lần đầu tiên Quân Mặc Thần nói lời hung ác với thái hậu như vậy, cũng là lần đầu tiên thái hậu thấy Quân Mặc Thần nghiêm túc với một chuyện đến thế, hẳn còn nghiêm túc nói lời tàn nhẫn, như vậy bà rốt cuộc nên duy trì ý tưởng lúc đầu, giải quyết Vân Thanh Nhiễm đồng thời mất đi ngoại tôn này, hay là mở một con mắt nhắm một con mắt với chuyện của Vân Thanh Nhiễm để bảo toàn ngoại tôn này.

Sau khi Quân Mặc Thần nói xong thì cảm nhận được một ánh mắt đang chăm chú nhìn hắn, quay đầu, thấy được Vân Thanh Nhiễm không biết đã đi tới cửa từ khi nào.

Những lời vừa rồi của hắn Vân Thanh Nhiễm đều nghe thấy được, lúc này đang nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc cùng đánh giá. Nàng rất ít khi dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, ánh mắt nàng trước giờ chưa từng cố ý nhìn kỹ hắn, ngược lại uống phí không ít ánh mắt của hắn, so sánh với ánh mắt nàng nhìn Vân Từ Hy trái lại còn nhu hòa hơn rất nhiều.

“Sao nàng lại tới đây?” Khi nói chuyện Quân Mặc Thần đã đứng dậy, hắn đi về hướng Vân Thanh Nhiễm, dịu dàng kéo nàng vào trong lòng mình.

Động tác rất nhỏ của hắn khiến Vân Thanh Nhiễm có chút hốt hoảng.

Vân Thanh Nhiễm biết thái hậu đến đây, nàng tự nhiên muốn nhìn xem thái hậu rốt cuộc là đến để làm gì, muốn đánh chủ ý lên con nàng? Mẹ nó! Lăn gáp!

Đừng tưởng rằng Vân Thanh Nhiễm còn có thể mặc cho thái hậu nương nương xoa tròn bóp nắm, lúc Hồng Dược dụ dỗ nàng làm đệ tử của bà, câu nói đó cũng không phải nói dối. Chỉ ít có một điểm, mấy đại quốc trong vòng Tứ Vũ muốn tấn công Thương Lan giáo ở Thương Lan, cho tới bây giờ chưa từng có người nào nắm được.

Nhưng có mấy lời lại ở ngoài ý liệu của Vân Thanh Nhiễm, nam nhân này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, vì sao một hồi thì giống như rất ghét bỏ nàng, một hồi tình cảm đối với nàng lại giống như vô cùng tốt, như lúc hân trên giường cuồng dã giãy vò, ngày thường lại là đáng về gió thổi là bay, còn là một bộ thanh tâm quả dục.

Đều nói lòng của nữ nhân như kim đáy biển, theo Vân Thanh Nhiễm thấy, lòng Quân Mặc Thần là cát đáy biển! Vừa nắm một bó to, lại không biết viên nào là thật viên nào là giả.

“Nàng đi về trước nghỉ ngơi một lát nữa đi, nơi này giao cho ta, được không?” Quân Mặc Thần đang nói chuyện với thái hậu nương nương được một nửa, Vân Thanh Nhiễm lại không tự nhiên xuất hiện.

Giọng nói của Quân Mặc Thần không lạnh nhạt giống như lúc nói chuyện với thái hậu nương nương vừa rồi, mà tràn ngập từ tính còn nhiều thêm mấy phần nhu tình.

Vân Thanh Nhiễm ngừng một chút, hiếm khi Quân Mặc Thần muốn làm chuyện gì còn hỏi ý kiến của người khác trước một câu... Ngược lại khiến Vân Thanh Nhiễm nhất thời có chút khó tiếp nhận, có lẽ vì lời nói này của Quân Mặc Thần rất dịu dàng, Vân Thanh Nhiễm không thể nào tự tại, nàng nhìn ánh mắt nghiêm túc của Quân Mặc Thần, lại nhìn thoáng qua thái hậu bị Quân Mặc Thần chọc tức đồng thời cũng bị tổn thương không nhẹ.

Lựa chọn im lặng ngồi ở một bên, không đi trở về, lại cũng không nói xen vào.

Quân Mặc Thần không miễn cưỡng nàng, để cho nàng ngồi ở một bên.

Thái hậu đau đầu xoa nhẹ ấn đường của mình, “Thần Nhi, vì sao con nhất định phải che chở cho nàng ta, những thiên kim tiểu thư mà ai gia tìm cho con có người nào kém nàng?”

“Thái hậu nương nương thích không có nghĩa là thần thích.” Quân Mặc Thần trả lời đơn giản lại thẳng thắn.

Ngụ ý chính là Quân Mặc Thần thích nàng? Vân Thanh Nhiễm nghĩ.

Nghe Lão hòa thượng đề cập đến là một chuyện, nghe thấy Quân Mặc Thần chính mồm nói lại là một chuyện khác.

Hay hoặc là, đây chỉ là một cách nói mà hân dùng để giải quyết với thái hậu?

Vân Thanh Nhiễm không thể nhận định cách nói nào là chính xác.

“Được, được, tốt lắm! Ai gia ngược lại muốn nhìn xem, hôm nay ai gia có động được nữ nhân này hay không!” Thái hậu phát giận, áp chế đủ loại bất an trong lòng, muốn giải quyết à Vân Thanh Nhiễm hồng nhan họa thủy này đi.

“Khụ khụ khụ...” Trên mặt Quân Mặc Thần cũng không thấy khăn trương, “Quân Kiệt, đi đưa mấy vị khách nhân mà hôm nay gia mời tới đến đại sảnh đi.”

“Vâng, thế tử gia.” Quân Kiệt một mực chờ đợi ở cửa, nghe thấy lời nói của Quân Mặc Thần, tăng nhanh cước bộ đi thiên sảnh mời mấy vị khách nhân mà Quân Mặc Thần nhắc đến.

Thái hậu sừng sốt, không rõ Quân Mặc Thần bán cái nút thắt gì.

Một lát sau, thái hậu thấy được những khách nhân này, mặt bà xanh lại từng phần từng phần.

Người đầu tiên đi vào cửa Vân Thanh Nhiễm cũng đã gặp rồi, là đại sư Khổ Thiền, sự xuất hiện của ông Vân Thanh Nhiễm thật sự không có bất ngờ quá lớn.

Mấy người phía sau thì Vân Thanh Nhiễm đều chưa từng gặp qua, cũng không biết là thân phận gì, nhưng nhìn về mặt thái hậu nương nương, Vân Thanh Nhiễm cũng biết thân phận của những người này không quá đơn giản.

Những người mà Quân Mặc Thần mời đến quý phủ thân phận đều không đồng nhất.

Đại sư Khổ Thiền, tuy là phương trượng đại sư của Từ Vân Tự bình thường, lại là thiên sư nổi danh.

Hoàng Thượng Hành, chính là tông sư học thuật, có môn đồ trải khắp thiên hạ.

Thạch Vạn Khuynh, là người trong võ lâm, là môn chủ Quỷ Ảnh môn, ở trong võ lâm coi như là nhân vật nổi tiếng số 1.

Bình Bộ Thượng Thư Lý Ngải Lý đại nhân.

Tiết Khải Minh của viện Hàn Lâm, dù chỉ là thư sinh, lại bởi vì phẩm hạnh cao thượng, được không ít văn thần võ tướng trong triều kính yêu.

Một người là nguyên lão tam triều tuổi quá thất tuần Úy Tri Trường Thụy Úy Tri lão đại nhân, ba năm trước đã cáo lão hồi hương, hiện giờ lại xuất hiện ở quý phủ của Quân Mặc Thần.

Còn có một người, không ngờ là Hán vương!

Hán vương vẫn luôn thâm cư thiên xuất* thế nhưng cũng bị Quân Mặc Thần mời tới!

(*: ở sâu trong nhà ít ra ngoài)

Hán vương thời trẻ từng bị thương, thân thể không quá tốt, không tiện đi lại, cũng là một vị lớn tuổi, hiện giờ đã sáu mươi có lẽ.

Nhưng Hán vương và Ký Bắc Vương giống nhau, đều là công thần theo chân Thái tổ hoàng đế cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, có lịch sử trăm năm, thâm căn cố đế, thực lực của phủ Hán vương cũng không thể khinh thường.

Hán vương hiện giờ ở trong các vị Vương gia là một vị làm việc khiêm tốn nhất, cũng không có dã tâm lớn như Ký Bắc Vương Hách Vu Thiên, ít nhất ông chưa từng biểu lộ ra qua, cho dù là trước đó không lâu hoàng đế và Ký Bắc Vương gia phát sinh tranh chấp, Hán vương cùng ở kinh thành cũng chưa từng tham dự.

Mà hiện giờ, ông thế nhưng xuất hiện ở quý phủ Trần Nam Vương, còn là dưới tình huống này mà xuất hiện.

“Hán vương gia, sao ngài lại tới?” Thái hậu đối mặt với Hán vương, cũng phải cho ông ba phần mặt mũi. Nghiêm khắc mà nói, Hán vương còn là trưởng bối của thái hậu.

“Thái hậu nương nương, đã lâu không gặp, phượng thể có mạnh khỏe không?” Lão Hán Vương được hạ nhân của mình dìu dắt vào cửa, nhìn thấy thái hậu ông không cần hành lễ. Đây là khi tiên hoàng còn tại thế đã lập ý chỉ, luận vai vế, tiên hoàng còn phải gọi Hán vương một tiếng thúc thúc, về sau Hán vương bị thương không tiện đi lại, tiên hoàng đã hạ chỉ đặc biệt cho phép Hán vương nhìn thấy người trong hoàng tộc không cần hành lễ.

“Thân thể ai gia không có việc gì, không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy Hán vương ngài.” Thái hậu vừa kinh ngạc với sự xuất hiện của lão Hán Vương, đáy lòng vừa có dự cảm không tốt, đứa nhỏ Mặc Thần này thậm chí ngay cả lão Hán Vương cũng mời tới?

Lão Hán Vương được hạ nhân nâng đỡ ngồi xuống, ông vuốt chòm râu hoa râm của mình, cười nói, “Ha ha ha... Đúng vậy, vừa vặn ngày hôm nay có việc vui cần tuyên bố, thái hậu đang ở đây cũng cùng chung vui.”

“Việc vui?” Thái hậu không biết việc vui trong miệng lão Hán Vương là việc vui gì.

“Bồn vương tuổi gần thất tuần, dưới gối chỉ có một nhi tử không nên thân, ngay cả Tôn nhi cũng không có.” Nhắc tới việc này, lão Hán Vương lắc đầu liên tục, đứa con trai kia là cái nợ của ông, thuở nhỏ đã cưng chiều, sủng ái nó, quả thực là sủng nó lên đến trời, cuối cùng lời cưng chiều của ông đều không nghe, sau khi đứa nhỏ nhược quán* ông vẫn luôn quan tâm hôn sự của nó, ai biết đứa nhỏ này chẳng những không để ý tới hôn sự mà ông an bài cho nó, còn lưng đeo bao quần áo đi lưu lạc trời đất, lưu lại một lão nhân cô độc là ông ở trong vương phủ trống vắng.

(*: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán)

“Hán vương gia chớ nói vậy... đứa trẻ Tuyệt Nhi ấy hiện tại chỉ là chưa thu liễm lại lòng ham chơi, chờ nó lớn chút nữa là có thể thông cảm nỗi khổ tâm của ngài thôi.” Thái hậu trấn an lão Hán vương.

“Quý biết thẳng nhóc kia khi nào thì mới bằng lòng hồi tâm!” Lão Hán Vương cảm giận nói, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn viết rõ ràng bốn chữ to “Ta rất tức giận”, không biết tại sao, Vân Thanh Nhiễm thấy bộ dáng tức giận này của ông, trái lại cảm thấy có chút đáng yêu.

“Có điều vẫn là đứa nhỏ Mặc Thần này thương ta, hôm nay ở ngay trước mặt thái hậu cùng chư vị, bồn vương có một việc vui cần tuyên bố,” Hán vương thanh giọng nói, thanh âm sang sảng thông suốt cả chính gian đại sảnh, “Hôm nay, bồn vương muốn thu thế tử phi của phủ Trần Nam Vương, Nhị tiểu thư Vân phủ làm nghĩa nữ bồn vương, từ nay về sau, nàng chính là quận chúa của phủ Hán vương ta! Ha ha ha... Sau này tiểu hài tử sinh ra thì ta chính là ngoại công nha!”

Lão Hán Vương đặc biệt cường điệu câu đằng sau một chút.

Sau khi Hán vương tuyên bố, chợt nghe mấy vị khách nhân khác sôi nổi chúc mừng Hán vương và Vân Thanh Nhiễm...

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần, hẩn an bài việc này từ lúc nào, vì sao nàng đều không biết.

Quân Mặc Thần khẽ kéo tay Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai của nàng nói nhỏ, “Ái phi, còn không mau đi bái kiến nghĩa phụ của nàng?”

Người cha Vân Viễn Hằng này không thể dựa vào, Quân Mặc Thần sẽ tìm cho Vân Thanh Nhiễm một người cha có thể dựa, tuy rằng tuổi tác không hợp làm cha, nhưng có một người cha thực lực phi phàm, tuyệt đối không phải là một chuyện xấu.

Sự tình đều đã quyết, Vân Thanh Nhiễm đương nhiên diễn theo kịch bản của Quân Mặc Thần.

Nàng đứng dậy đi tới trước mặt Hán vương, dập đầu lạy ba cái với ông, “Bái kiến nghĩa phụ.”

“Ngoan,” Lão Hán Vương cười ha hả, sau đó hướng tới tùy tùng của mình nói, “Mau đưa bao tiền li xì của bồn vương lấy ra.”

Tùy từng lập tức đưa cho lão Hán Vương một hộp gấm xinh đẹp.

Lão Hán Vương đem hộp gấm giao vào trong tay Vân Thanh Nhiễm, “Đây là quà gặp mặt nghĩa phụ cho con và cả ngoại tôn tương lai của nghĩa phụ! Sau này con chính là nữ nhi của nghĩa phụ, nếu ai khi dễ con, nhớ nói cho nghĩa phụ biết, nghĩa phụ sẽ trút giận thay con! Con đừng nhìn nghĩa phụ ta đi đường cũng không vững chắc, nghĩa phụ vẫn có thể đánh!”

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, cũng không biết Quân Mặc Thần thuyết phục vị lão Vương gia này như thế nào, diễn rất đầy đủ.

Vân Thanh Nhiễm cười tiếp nhận quà gặp mặt của lão Hán Vương cho nàng, nói cảm ơn.

Quân Mặc Thần lại qua kéo người dậy, “Hán vương gia, ái phi của bản thể tử đang mang đứa nhỏ đấy, sao ngài còn để nàng quý chứ!”

“Nhìn xem, tiểu tử nhà ngươi, mới quý trong chốc lát, ngươi đã đau lòng rồi, ha ha...” Hán vương trêu chọc Quân Mặc Thần, sau đó mấy vị khách nhân khác cũng cười theo.

Chỉ có thái hậu là cười không nổi.

Lần này, bà chính là có tâm muốn động đến Vân Thanh Nhiễm cũng không động được! Vân Thanh Nhiễm biến hoá nhanh chóng, thế nhưng thành nghĩa nữ của Hán vương gia, quận chúa phủ Hán vương! Bà phải động nàng ta như thế nào?

Nhìn lại mọi người trước mắt, cho dù bà là thái hậu cũng không thể không bán thế diện trước mặt những người ở đây!

Bất kể thế nào thì thái hậu cũng không thể tưởng được, mình lại bị Quân Mặc Thần bày ra một nước cờ như vậy! Thái hậu thậm chí không biết Quân Mặc Thần mời Hán vương đến đây như thế nào, còn cả những người khác cũng vậy.

Hán vương cao hứng đủ rồi, mới chuyển về hướng thái hậu, “Thái hậu nương nương, hôm nay ngài vừa vặn ở đây, hiện chuyện bản vương nhận thế tử phi làm nghĩa nữ có ngài cùng chư vị đang ngồi đây chứng kiến, thần quả quyết mong thái hậu nương nương đem chuyện này báo cho Tông Nhân phủ, cũng chiêu cáo thiên hạ.”

Nghĩa nữ này cũng không phải nhận không, không thể chỉ phục lạy là xong, đương nhiên cần ghi vào gia phả, chiêu cáo thiên hạ, còn phải phong Vân Thanh Nhiễm một thân phận quận chúa.

Mà thái hậu, vẫn không thể không đáp ứng điều thỉnh cầu này của Hán vương.

“Ha ha...” Thái hậu cố gắng nặn ra một nụ cười, cũng may thái hậu ở trong hậu cung nhiều năm như vậy, vỏ bọc lá mặt lá trái đã sớm tinh thông, cho nên tươi cười giả dối này ngược lại không quá khó coi, “Ai gia cũng cao hứng thay Hán vương gia ngài, trở lại ai gia sẽ viết ý chỉ sắc phong Vân Thanh Nhiễm làm quận chúa.”

Có Hán vương và người khác ở đây, cho dù trong lòng thái hậu có mất hứng hơn nữa, cũng phải giữ lấy uy nghi thái hậu của bà.

“Vậy thần tạ ơn thái hậu nương nương!” Lão Hán Vương cười nói, “Hôm nay để ăn mừng hai việc vui thần thu được một nghĩa nữ nhu thuận lành lợi, và sắp có thêm ngoại tôn, đặc biệt bày tiệc rượu, lo lắng đứa nhỏ Thanh Nhiễm này đang có mang, thân thể lại không khỏe, nên sẽ bố trí tiệc rượu trong phủ Trấn Nam vương, mọi người đều phải cổ động nha!”

Hán vương nói với mấy người khác.

“Lão Hán Vương, ông thiết yến sao lại bày ở quý phủ của người khác chứ! Lần này cũng không thể giữ lời, chờ nghĩa nữ của ông sinh đứa nhỏ xong, ông vẫn phải bày tiệc ở phủ Hán vương một lần nữa mới được, bằng không ta sẽ không nhận người bằng hữu là ông đấy!” Ủy Trì Trường Thụy nói, ông cùng với lão Hán Vương xấp xỉ tuổi nhau, là quan đồng僚 lâu năm, từ trước đã là bạn tốt, sau khi hai người đều rời khỏi triều đình thì ngày thường cũng là hảo hữu kết giao rất thân.

“Chỉ cần lão bất tử ông còn có cái mạng này, bất kể bao nhiêu bữa, cũng tùy ông ăn! Ha ha ha...” Lão Hán Vương hào phóng mời lão bằng hữu của mình, đừng nói là một hai bữa, cho dù ngày nào cũng đến phủ Hán vương ăn, ông cũng không có ý kiến!

Vân Thanh Nhiễm tiến đến bên tai Quân Mặc Thần, “Không phát hiện người hư hỏng như vậy, khiến thái hậu bị chọc tức không ngớt, cuối cùng còn phải để bà hỗ trợ ‘làm việc’?”

“Cái này gọi là lợi dụng đầy đủ, hiểu không?” Quân Mặc Thần trả lời.

“Đúng đúng đúng, thế tử gia ngài nói rất đúng!” Vân Thanh Nhiễm đưa cho Quân Mặc Thần một ánh mắt cảm ơn, cảm ơn những việc hắn làm vì nàng, tuy không rõ ràng cụ thể, nhưng nghĩ cũng biết mới được mấy vị “khách nhân” này đến hẳn không phải là chuyện dễ dàng, ít nhất không phải tùy tiện tiện người nào cũng có thể làm được.

Đúng lúc này, Vương phi nương nương đến đây.

Vương phi đặc biệt đến muộn một chút mới tiến vào Kim Dật Hiên, bà cố ý lưu lại thời gian cho Quân Mặc Thần.

Nhưng Vương phi cũng có chỗ sợ, có một chút hiểu biết đối với tính khí của con mình, bà sợ Quân Mặc Thần khiến thái hậu không chịu nổi, cũng sợ thủ

đoạn của nó quá mức ngoan lệ.

Bà và Vương gia trên rất nhiều chuyện đều lựa chọn ẩn nhẫn, nhưng Quân Mặc Thần thì không.

Quân Mặc Thần không có nhiều bản khoản như bọn họ, trong tim của nó không có thiên hạ dân chúng mà bà và Vương gia lo lắng.

Cho nên nó chắc chắn sẽ không vì sự an bình của hoàng tộc Dạ thất mà nhượng bộ, bởi vậy Vương phi biết mình nhất định phải đi ra ngăn cản Quân Mặc Thần đúng lúc.

Sau khi Vương phi đi vào đầu tiên là vấn an thái hậu nương nương, “Nhi thần vấn an mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc kim an.”

Thái hậu lúc này thực sự không có cách nào vạn phúc kim an.

Sau đó Vương phi lại vấn an Hán vương, “Bái kiến Hán vương gia.”

“Ừ.” Lão Hán Vương mỉm cười gật đầu.

Sau đó Vương phi đi tới trước mặt thái hậu nương nương, “Mẫu hậu, hôm nay tự mình đến vương phủ vì sao không thông tri cho nhi thần trước một tiếng, nhi thần đến nghênh đón mẫu hậu.”

Về mặt thái hậu cứng nhắc, ngoại tôn mà mình thương hơn hai mươi năm lại vì một nữ nhân mà chống đối mình, vì một nữ nhân làm cho mình không chịu nổi như vậy, thì tâm tình của bà làm sao có thể tốt cho được?

Thái hậu lúc này không phải bình tĩnh, mà là rất tức giận rất thương tâm, nên mới không nói được một lời. Đương nhiên giờ khắc này, thái hậu cũng không thể phát tiết.

“Mẫu hậu, nhi thần có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với mẫu hậu, hai mẹ con chúng ta đã lâu chưa nói chuyện với nhau rồi, mấy ngày trước nhi thần mới học được một phương pháp khâu mới, khâu một bộ váy sam, trước kia không phải mẫu hậu luôn nhắc nhi thần thân là nữ nhi gia lại không biết nữ công, khiến người mất mặt à, hiện giờ nhi thần đã biết không ít, mẫu hậu theo nhi thần đi nhìn ngắm một chút được không, nhi thần còn đang chờ được mẫu hậu ngài khen ngợi đó!” Vương phi tiến lên nâng thái hậu.

Hành động lần này của Vương phi nương nương đã cho thái hậu một bậc thang.

Trước khi Vương phi đi đã đặc biệt đưa cho Quân Mặc Thần một ánh mắt, ánh mắt rõ ràng đang nói: Nhi tử, bà ấy rốt cuộc vẫn là thái hậu, con nên hạ thủ lưu tình đi. Hoàng tộc Dạ thất là quân, mà bọn họ là thần, lễ quân thần này, vẫn phải tuân theo.

Lúc thái hậu nương nương đi qua bên cạnh hai người thì gật gao nhìn chằm chằm Vân Thanh Nhiễm... Trong đó rốt cuộc có bao nhiêu bất mãn cùng phần hận sợ là chỉ có mình thái hậu biết.

“Thái hậu rất tức giận.” Vân Thanh Nhiễm nói là câu trần thuật.

“Ta biết.” Quân Mặc Thần đương nhiên biết thái hậu có bao nhiêu tức giận, nhưng không chỉ có mình thái hậu biết tức giận, hắn cũng biết, hắn không quan tâm có người nghi ngờ hắn có bất lực hay không, có đội nón xanh hay không, những việc đó Quân Mặc Thần trước giờ chưa từng để ý, hắn chỉ quan tâm có người mưu tính Vân Thanh Nhiễm, cho dù người đó có là ngoại tổ mẫu của hắn, thì cũng không thể.

Bộ dáng hai người thì thầm với nhau dẫn tới bất mãn của Hán vương gia, “Lão già, ông nhìn xem, hai đứa này, mấy lão già chúng ta còn đang ở đây, vẫn thân mật ngay trước mặt chúng ta, ngọt chết mắt ngọt chết mất thôi!”

Hán vương, người già rồi, lại có tâm tính của trẻ con.

“Ta nói lão Hán Vương, ta thấy ông chính là điển hình của ghen tị! Đại sư Khổ Thiền là người xuất gia còn chưa nói gì, mà ông đã ngại, nếu bọn họ không ngọt ngào như vậy, thì làm sao có ngoại tôn để ông ôm ấp?” Úy Trì Trường Thụy quở trách ngược lại lão Hán vương.

“Coi như lão già nhà ông nói có đạo lý, được rồi, mấy lão già chương mắt chúng ta đi ra ngoài trước, hai đứa cứ chậm rãi ngọt ngào đi, ngọt xong rồi lại đến bồi lão đầu từ chúng ta...”

Lão Hán Vương đã nói vậy, mấy người khác cũng rất nề tình rồi khỏi chính sảnh, trở về thiên sảnh uống rượu nói chuyện phiếm, lúc trước Quân Kiệt đi gọi bọn họ, bọn họ còn đang ở trong thiên sảnh uống rượu nói chuyện phiếm rất khoái hoạt.

Mấy người Lão Hán Vương đi rồi, Quân Mặc Thần chú ý tới Vân Thanh Nhiễm vẫn một mực nhìn hắn chăm chú, chỉ kém coi sạch toàn bộ y phục của hắn ra để đánh giá.

“Nàng đang nhìn cái gì?” Quân Mặc Thần hỏi.

“Ý tứ câu nói vừa rồi của ngươi là ngươi thích ta?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Câu nói đó chính là câu “Thái hậu nương nương thích không có nghĩa là thần thích.” của Quân Mặc Thần.

Vấn đề của nàng đôi lúc tiếng cười khẽ của Quân Mặc Thần, “Ta có phải thích nàng hay không, nàng không cảm giác được à?” Quân Mặc Thần hỏi lại

Vân Thanh Nhiễm, “Nếu thật sự thích, nàng làm thế nào?” Quân Mặc Thần lại gần Vân Thanh Nhiễm, cái mũi cũng sắp đụng đến mũi Vân Thanh Nhiễm.

Bốn mắt nhìn nhau, Vân Thanh Nhiễm dường như cảm thấy không khí quanh thân nàng trở nên loảng đi không ít, nhất là khi bị Quân Mặc Thần nhìn trần trụi như vậy.

Sau một lúc lâu.

“Ta đói bụng rồi.” Vân Thanh Nhiễm bĩu môi, vẫn nên ăn cái gì đó, suy nghĩ nghiên cứu thế tử gia rất hao phí đầu óc.

Quân Mặc Thần bắt đắc dĩ, đợi nàng nửa ngày, lại chỉ cho hắn một câu “Ta đói bụng rồi”, thật sự là tức chết hắn.

Cẩn thận nghĩ lại, nếu nàng nói một câu, “Ngươi thích ta thì ta cũng thích ngươi là được.” Hoặc là trực tiếp bị hắn cảm động đến mức chảy nước mắt khóc ròng, Quân Mặc Thần phỏng chừng sẽ hoài nghi Vân Thanh Nhiễm trước mặt hắn có phải là người khác đóng giả hay không.

“Ta cũng đói bụng.” Quân Mặc Thần mỉm cười.

Vân Thanh Nhiễm lúc này ở ngay trước mắt Quân Mặc Thần, Quân Mặc Thần thoáng hạ thấp người xuống, bờ môi hai người chạm vào nhau.

Quân Mặc Thần chiếm lấy đôi môi đỏ tươi của Vân Thanh Nhiễm, giống như đang thưởng thức một món ăn ngon, động tác của hắn mềm mại, không vội vã nuốt vào trong một hơi, mà chăm chú miêu...

Hắn hôn đến nồng nhiệt, có ý vị xâm lược rõ ràng. Vân Thanh Nhiễm thậm chí cảm giác được hơi thở của Quân Mặc Thần đã trở nên nặng nề, bình thường tình huống như vậy rất có thể sẽ diễn biến thành một hồi lửa nóng triền miên.

Nhưng mà Quân Mặc Thần đứng lúc ngừng lại, môi của hắn từ trên môi Vân Thanh Nhiễm dời đến bên tai nàng, “Ái phi... nàng là của ta.”

Sau đó Quân Mặc Thần vuốt ve bụng Vân Thanh Nhiễm, “Ái phi, nói cho bản thể tử nghe, đứa nhỏ này nàng có thích không?”

“Nói nhảm, nó là bảo bối của ta, ta đương nhiên yêu nó!” Vân Thanh Nhiễm sờ sờ bụng còn chưa nổi lên của mình, đây chính là bảo bối của nàng! Thiên tính của người mẹ, lúc đầu Vân Thanh Nhiễm biết được mình mang thai thì một chút do dự trong hai ngày này cũng gần như không còn, yên tâm mà chuẩn bị làm một mẫu thân.

“Khụ khụ khụ... vậy ái phi yêu cha ruột của tiểu bảo bối không? Hừ...” Quân Mặc Thần có chút không yên tâm, giả vờ vô cùng bình tĩnh hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Không yêu.” Vân Thanh Nhiễm không chút suy nghĩ mà trả lời.

“Khụ khụ khụ... Ái phi, như thế là không được, nếu đứa nhỏ biết mẫu thân nó không có một chút tình cảm nào đối với phụ thân, nó sẽ rất buồn đấy.” Tác dụng của đứa nhỏ đương nhiên cần phải phát huy đầy đủ.

“Ta không phải không có tình cảm với ngươi.” Vân Thanh Nhiễm phản bác.

Được, tốt lắm, hắn biết nàng không phải là không có tình cảm đối với hắn, nhưng đáng chết là có tình cảm! Đáng chết nhất chính là đây không phải tình cảm của một nữ nhân đối với nam nhân!

“Khụ khụ khụ... Ái phi, nàng đã yêu tiểu bảo bối này như vậy, vì sao không thử yêu phụ thân của đứa nhỏ chứ?” Cũng chính là bản thân hắn này.

Yêu hắn?

“Ngươi là...”

“Chết tiệt không cho phép nàng nói ta là người nhà bằng hữu của nàng! Ai không có việc gì lại đi sanh con với bằng hữu của mình hả!” Sợ Vân Thanh Nhiễm vừa mở miệng ra là những lời hắn không thích nghe nhất, Quân Mặc Thần ngăn chặn khả năng phát sinh trước.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết! Từ hôm nay trở đi nàng phải coi ta thành một người nam nhân, nam nhân hiểu không? Bình thường nam nhân và nữ nhân sinh hạ đứa nhỏ là bởi vì bọn họ yêu thương nhau, không phải vì cái loại bằng hữu người nhà đó, cho nên vì hạnh phúc sau khi đứa nhỏ sinh ra, nàng học làm một mẫu thân đồng thời còn phải học cách coi ta trở thành thượng phụ nữa. Thôi nàng tự mình trở về đi, ta đi bồi Hán vương gia bọn họ.”

Rút gào xong, thế tử gia chạy trốn chết...

Ồ kia, vì cái lông gì cứ không cho nàng nói hết lời ra chứ...

Thế tử phi phủ Trần Nam Vương mang thai, mọi người nhất trí cho rằng thế tử phi đội nón xanh cho thế tử gia, nhưng thái độ của phủ Trần Nam Vương lại khiến mọi người rớt mắt, đã không trong sạch, vì sao phủ Trần Nam Vương lại không xử trí thế tử phi? Chẳng những không xử trí, ngược lại còn cần thận che chở, giống như đứa trẻ trong bụng kia thật sự là của thế tử gia.

Thái độ của phủ Trần Nam Vương mọi người không nghĩ ra, có người đoán, bước đi này của thế tử bệnh, vương phủ không người kế tục, cố ý tìm người khác mượn giống cho thế tử phi, thế tử phi vượt tường là được vương phủ ngầm đồng ý; cũng có người đoán, thế tử gia bị thế tử phi đâm đả đả kia ăn đến sít sao, đeo nón xanh cực đại trên đỉnh đầu cũng không dám hé răng, còn ngây ngốc trông mong người vợ này có thể hầu hạ hần thật tốt trước khi hần chết.

Thế tử phi có thai vốn nên là chuyện đại hi sự, kết quả bởi vì tình huống khó có thể hiểu rõ này mà mọi người đều không dám tùy tiện đến phủ Trần Nam Vương chúc mừng.

Nhưng vẫn có ngoại lệ.

“Nương nương, công chúa điện hạ đang chờ ở bên ngoài...” Lục Trúc đứng bên giường, nhỏ giọng nói với cái đồng hồ lên ở trên giường, nàng biết tiểu thư bọn họ bởi vì phản ứng lúc mang thai quá cường liệt, thân thể bị gây sức ép thật sự thâm, lúc này là ai cũng đều không muốn gặp, huống chi là công chúa Thiên Duyệt.

Nhưng mà, không có cách nào, đối phương là công chúa điện hạ, nàng ta hạ mình đích thân đến vương phủ chúc mừng thế tử phi nương nương, cho dù thân thể thế tử phi nương nương không khoẻ cũng không có đạo lý tránh mà không gặp. Thân là nha hoàn thiếp thân của Vân Thanh Nhiễm, Lục Trúc cũng rất khó xử, nàng cũng không hy vọng tiểu thư bọn họ miễn cưỡng cười vui với công chúa Thiên Duyệt.

Hơn nữa, ai biết công chúa Thiên Duyệt mang theo tâm tư gì? Người khác đều nói đứa trẻ trong bụng thế tử phi nương nương không phải của thế tử gia, nói cái gì mà thế tử gia sắp thành người chết, thế tử phi nương nương làm sao có thể mang thai? Khi mà tất cả mọi người đều không đến vương phủ chúc mừng thì công chúa Thiên Duyệt lại chạy tới giúp vui, ai biết nàng ta là chúc thật hay chúc giả? Đến chúc mừng là giả, làm khó tiểu thư bọn họ mới là thật!

Lục Trúc không ngốc, phương diện này nàng cũng có thể đoán được, lại không thể tránh được.

Nếu đối phương không phải là công chúa Thiên Duyệt, là tiểu thư Tần gia, hay tiểu thư Nạp Lan gia gì đó, thì không cần tiểu thư bọn họ nói, nàng đã đuổi đi trước rồi.

“Bảo thế tử gia đi gặp đi, hai người bọn họ không phải có quan hệ ‘rất không tồi’ à?” Vân Thanh Nhiễm miễn cưỡng vươn một bàn tay từ trong chăn ra, quơ quơ, “Đi đi, nói là ta nói, thế tử gia không muốn hoặc là trách móc thì cứ nói là ta nói.”

Công chúa Thiên Duyệt rõ ràng là phiền phức do Quân Mặc Thần rước lấy, Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, dựa vào cái gì người gây ra phiền phức lại bắt lão nương đối mặt chứ? Ngày thường còn chưa tính, lão nương rảnh rồi, gia hỏa vẫn chỉ là viên thịt nhỏ trong bụng nàng cho nàng chịu không ít khổ, khó có được thời gian để nàng chộp mắt một lát, nàng cần gì phải bồi công chúa Thiên Duyệt? Nàng với công chúa phiền phức kia cũng không quen!

“Vâng, nô tì đi đây.” Lục Trúc ngấm lại cảm thấy cũng đúng, để cho thế tử gia xử lý là được rồi, dù sao mỗi ngày thế tử gia trừ làm ỏ ở trong phòng giữ ẩm ra cũng không phải làm việc gì.

Lục Trúc lĩnh ý tứ của Vân Thanh Nhiễm, đang muốn đi tìm Quân Mặc Thần, phòng cửa lại mở ra, công chúa Thiên Duyệt đã ở cửa.

“Công, công chúa... công chúa điện hạ...”

“Thế tử phi ở trong phòng này nì, nghe nói thân thể thế tử phi nương nương không khoẻ, bốn cung tự mình đến nhìn xem, người không cần câu nệ.” Công chúa Thiên Duyệt nói xong người đã vượt qua Lục Trúc đứng im ở cửa, đi thẳng vào phòng.

Lục Trúc buồn bực bĩu môi, tiểu thư của chúng ta cần người đến nhìn ngó à, đã không mời mà tự đến, thân là khách nhân không phải nên đợi ở trong chính sảnh ư!

Lục Trúc chỉ hận mình là một nha hoàn hèn mọn, không thể đuổi công chúa Thiên Duyệt ra khỏi phòng.

Công chúa Thiên Duyệt vào phòng, đi ra phía sau bình phong, tới trước giường Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nghe được tiếng bước chân là biết công chúa Thiên Duyệt đã vào được, cũng không đứng dậy, tiếp tục làm ỏ ở trong chăn, hơi thờ vững vàng, giống như đã ngủ.

“Thế tử phi, nghe nói thân thể người không khoẻ, bốn cung đặc biệt tới thăm người một chút, hiện tại thân mình có tốt không?” Công chúa Thiên Duyệt thân thiết hỏi han.

Nếu Vân Thanh Nhiễm là một người “thức thờ”, lúc này hẳn sẽ té từ trong chăn lăn ra, sau đó ba quỳ chín lạy, hô to, đa tạ công chúa điện hạ quan tâm, thân thiếp sơ suất sợ hãi!

Chỉ tiếc, Vân Thanh Nhiễm không phải, đối với sự quan tâm hạ mình đủ để cho người ta cảm động đến rơi nước mắt của công chúa Thiên Duyệt, phản ứng của Vân Thanh Nhiễm là không đáp lại, tiếp tục việc ngủ của nàng, coi công chúa Thiên Duyệt như không khí.

“Ta biết thế tử phi đại khái đang áy náy vì chuyện lần trước nôn ra người bốn cung, bây giờ nghỉ lại, lần đó thế tử phi nôn nghén, không phải lỗi của thế tử phi người, thế tử phi không cần để ý.” Công chúa Thiên Duyệt không bởi vì Vân Thanh Nhiễm lạnh nhạt mà tức giận, ngược lại mỉm cười tha thứ việc lần trước Vân Thanh Nhiễm đã nôn ra người nàng ta khiến cho nàng ta vô cùng chật vật.

Công chúa hào phóng như vậy biết đi nơi nào để tìm đây?

Thế tử phi nương nương ngơoi nên thỏa mãn đi!

Vân Thanh Nhiễm tiếp tục không để ý, chỉ coi như không khí bên giường bởi vì dòng khí lưu động mà hình thành một cơn gió không nhỏ, thổi qua bên tai nàng, nhưng không có gì phát sinh.

Công chúa Thiên Duyệt hoàn toàn là mặt nóng dán lên cái rằm lạnh, có điều nàng ta dường như rất có kiên nhẫn, “Thế tử phi, ta từ chỗ Thất hoàng huynh nghe được chuyện ngơoi có thai, còn chưa hỏi đứa trẻ đã mấy tháng rồi?”

Sau đó công chúa Thiên Duyệt nhìn thấy một đầu từ dưới tầng tầng đệm chân chui ra, đầu tiên là mái tóc mềm mại đen bóng làm cho người ta hâm mộ, sau đó là mi cong như lá liễu, một đôi mắt câu hồn người lúc này bị vây trong trạng thái buồn ngủ, còn có sống mũi cao thẳng, sau đó cả cái mũi đáng yêu đều lộ ra, cuối cùng là cánh môi anh sắc, nhu mềm, làm cho người ta rất muốn cắn một cái.

Vân Thanh Nhiễm cọ xát nửa ngày, cũng chỉ lộ một cái đầu ra cho công chúa Thiên Duyệt thấy mà thôi, càng không nói đến việc đứng lên thỉnh an công chúa điện hạ tôn quý.

“Thời kỳ đầu mang thai, là thời kì không ổn định nhất dễ sanh non nhất, nếu đây là vấn đề mà công chúa Thiên Duyệt ngài muốn hỏi.”

“Thế tử phi ngơoi đừng nói như vậy, tuy nói nữ nhân sanh con chỉ cách điện Diêm Vương một tầng sa, nhưng ngơoi phải tin tưởng vào y thuật của ngự y và Mộc tiên sinh ở vương phủ, đừng nói là hiện giờ, cho dù là lúc sinh, cũng sẽ không để thế tử phi ngơoi và đứa trẻ có vấn đề gì.”

“Công chúa Thiên Duyệt sao lại khẳng định như vậy? Ngay cả chuyện mà ngự y cũng không thể xác định, công chúa Thiên Duyệt lại có thể nói được chuẩn xác như vậy, hay là y thuật của công chúa Thiên Duyệt ngài cao hơn ngự y, không nghĩ tới công chúa điện hạ trừ tài đánh đàn cao siêu ra y thuật cũng có thể cao siêu như vậy, thần thiếp thật sự tự thẹn kém người.”

“Xin lỗi, nếu bản cung có nói lời nào khiến thế tử phi nghe không thoải mái, thế tử phi hãy lượng thứ cho, bản cung chẳng qua là muốn trấn an thế tử phi một chút mà thôi.” Nói xong, công chúa Thiên Duyệt tiến lên từng bước.

“Xin công chúa Thiên Duyệt lui về vị trí ban đầu của ngơoi.” Vân Thanh Nhiễm quát lớn một tiếng, lúc công chúa Thiên Duyệt vẻ mặt ôn hoà, Vân Thanh Nhiễm lại là vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng không có một chút thiện ý, nếu người khác nhìn thấy, hẳn sẽ nói Vân Thanh Nhiễm là một điều phụ không biết phân biệt đi?

Công chúa Thiên Duyệt vừa mới bước chân ra lại do dự một chút, không thể không thu hồi, lại lui về phía sau hai bước, ôn nhu cười nói, “Thế tử phi chẳng lẽ có hiểu lầm gì với bản cung, nếu là vì chuyện của Mặc Thần ca ca, đó đều là sự tình trước kia, xin thế tử phi hãy bỏ qua cho, bản cung cũng biết, thân là công chúa, phụ hoàng sẽ không đồng ý gả ta cho Mặc Thần ca ca, ta không oán người khác, chỉ oán ông trời không công bằng, để Mặc Thần ca ca có một thân thể như vậy.”

“Ngừng lại, đừng nói mấy lời kiểu như ngơoi và thế tử bị ông trời không công bằng an bài chia rẽ, ta nghe sẽ buồn nôn, thật vất vả dạ dày của ta mới thư thái một chút, ngơoi ít hại ta đi.”

Vân Thanh Nhiễm thật sự phục công chúa Thiên Duyệt rồi, nếu nam chính trong lời nói của nàng ta đổi thành một người khác thì ngược lại nàng có thể tin, nhưng người mà nàng ta nói là Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm lại không tin.

Quân Mặc Thần thoát nhìn trông rất ngốc à? Tên gian xảo đó! Còn chưa đến mức để nữ nhân này đùa giỡn xoay quanh đâu.

Nếu muốn hỏi tại sao Vân Thanh Nhiễm lại đánh giá công chúa Thiên Duyệt luôn có vẻ mặt ôn hoà kém như vậy, chỉ bằng suy đoán của chính nàng? Vân Thanh Nhiễm còn không nông cạn đến mức ấy.

Nếu như nói lúc trước Vân Thanh Nhiễm vẫn chỉ dựa vào bản năng giác quan thứ sáu cùng kinh nghiệm cuộc sống của mình nhìn ra công chúa Thiên Duyệt dịu dàng hào phóng, nhiệt tình tràn trề này có địch ý đối với nàng, vậy thì hiện tại nàng có chứng cứ, trong lòng nữ nhân này có một túi cây hương tiến vào phòng của người vừa mới mang thai là nàng đây, đừng mẹ nó nói với nàng rằng vị công chúa điện hạ tôn quý từ nhỏ đã sống ở trong cung này không biết cây hương đối với nữ nhân vừa mới mang thai có ảnh hưởng xấu gì.

Lúc đầu Vân Thanh Nhiễm làm ổ ở trong chăn, nhưng ánh mắt của nàng sáng như tuyết, nhìn thấy công chúa Thiên Duyệt tiến vào, cũng nhìn thấy thứ mà công chúa Thiên Duyệt giấu ở trong quần áo, một cái túi thơm nho nhỏ, chứa trong túi thơm chính là cây hương.

Cây hương còn gọi là di hương, tề hương, tâm kết hương, đương môn tử... là vật tiết ra từ tuyến nang của cây đực, sau khi khô ráo có hình viên bi hoặc hình viên, có hương khí đặc thù, có vị đắng, có thể chế thành hương liệu, cũng có thể làm thuốc.

Cây hương là một loại vật liệu được sử dụng phổ biến thuốc Đông y, nhưng có một điều, thứ này bất kể là uống thuốc hay là bôi ngoài, đều có hiệu quả sảy thai.

Nhân sinh lão nương lần đầu làm nương, ngơoi đã tới quấy rối phải không?

Chương 138: Hiếm Khi Được Thế Tử Phi Ôm Ấp Yêu Thương

Đối với công chúa Thiên Duyệt mà nói, loại người đầu muối không vào* như Vân Thanh Nhiễm được gọi là loại khó trị, ít nhất trong cuộc đời hơn mười năm qua của công chúa Thiên Duyệt chưa từng gặp qua ai giống như vậy.

(*: chỉ người ngoan cố, cứng đầu, không nghe lọt tai lời khuyên của người khác, không nhận sự đánh giá, ý kiến của người khác)

Những người mà công chúa Thiên Duyệt gặp qua hoặc là thân phận thấp hơn, có ý đến lấy lòng nàng ta, người như vậy chỉ cần nàng ta cho một nụ cười, hay một hai câu khen ngợi không đáng kể là đã mua chuộc được lòng của đối phương; hoặc là những người biết thương hương tiếc ngọc, sự nhu thuận hiểu chuyện của nàng ta đều lấy được khen ngợi của mọi người.

Trong dự tính của công chúa Thiên Duyệt, sự lấy lòng cùng một chút “thân mật” thỉnh thoảng lơ đãng biểu lộ ra giữa nàng ta và Quân Mặc Thần ít nhất sẽ phá tan một chút phòng tuyến của Vân Thanh Nhiễm, còn khiến cho lòng nàng sinh ra loại cảm giác bất an.

Nhưng cố tình Vân Thanh Nhiễm lại không như vậy, mặc kệ công chúa Thiên Duyệt bày ra tư thái gì, biểu đạt thiện ý của mình ra sao, Vân Thanh Nhiễm đều không quan tâm.

Hôm nay công chúa Thiên Duyệt vốn mang theo tâm tư mà đến, nhưng ngay cả tối gần Vân Thanh Nhiễm cũng không cho, đối với nàng mà nói vở kịch này thật khó mà diễn tiếp.

“Thế tử phi dường như rất có địch ý đối với bản cung, là bởi vì lúc trước bản cung chiếm công lao của ngươi à? Chuyện này bản cung đã giải thích với thế tử phi ngươi rồi, nếu thế tử phi vẫn cảm thấy trong lòng ghen ghét, bản cung có thể trở về tấu lại với thái hậu nương nương, để ngày khác bà ra chỉ cho thế tử phi ngươi.”

Công chúa Thiên Duyệt nói những lời này chỉ là muốn biểu đạt một chút ý tốt của mình mà thôi, góp vui lấy lệ, đối phương nghe qua sẽ cảm động, tự nhiên sẽ nói không cần.

“Được, vậy công chúa mau đi báo đi thôi, ta ở đây đợi công chúa điện hạ xin ý chỉ trở về.” Vân Thanh Nhiễm thúc giục.

Đi đi, ngươi ngược lại đi xin cho ta đi!

Nếu ngươi cam lòng, thì lúc trước ngươi đã không chiếm lấy, không phải ư?

Hơn nữa, loại chuyện tự mình đánh mình một bạt tai như này, ta thật muốn nhìn xem ngươi có thể làm hay không!

Công chúa Thiên Duyệt bị lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho biến sắc, cho dù là người có tính tình tốt hơn nữa, gặp phải Vân Thanh Nhiễm “không biết điều” như vậy cũng muốn nổi trận lôi đình!

Lúc này Quân Mặc Thần được Lục Trúc mời qua tiến vào phòng, Lục Trúc không ngốc, sau khi không thể ngăn lại công chúa Thiên Duyệt thì nàng càng ngựa không dừng vó đi tìm Quân Mặc Thần!

Quân Mặc Thần đi ra sau tấm bình phong thì nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đang làm ổ trong chăn bọc mình thành một cái bánh tét, chỉ lộ ra cái đầu nói chuyện phiếm với công chúa Thiên Duyệt, không khỏi bật cười.

“Mặc Thần ca ca...” Nhìn thấy Quân Mặc Thần, những bất mãn mà công chúa Thiên Duyệt vừa mới lộ ra với Vân Thanh Nhiễm đều thu trở lại.

Quân Mặc Thần đi qua bên người công chúa Thiên Duyệt, lại không chú ý tới trong phòng còn có một công chúa Thiên Duyệt, uổng phí cho công chúa Thiên Duyệt bởi vì sự xuất hiện của hắn mà đặc biệt thu liễm biểu tình.

“Lại bị đánh thức?” Quân Mặc Thần đau lòng Vân Thanh Nhiễm gần đây không có được một giấc ngủ ngon, đứa nhỏ trong bụng ép buộc nàng, lúc thấy nàng bị đứa nhỏ gây vò đến không có cách nào thì Quân Mặc Thần đều sẽ có chút hối hận về “chuyện xấu” mình đã làm.

Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái, còn không phải tai họa do “mị lực” của thế tử gia ngài gây ra hả?

Đây là nàng đang muốn lộ móng vuốt ra à?

“Khụ khụ khụ...” Sự khấn trương từ một khắc trước của Quân Mặc Thần đã hóa thành hư không khi nhìn thấy ánh mắt mang theo chút oán niệm của Vân Thanh Nhiễm, trái lại biểu tình và phản ứng lúc này của Vân Thanh Nhiễm càng làm cho hắn dễ ỷ.

Nếu công chúa Thiên Duyệt có thể làm cho nữ nhân hao phí sự mềm lòng của hắn xuất hiện một chút ghen tuông, vậy thì hắn không ngại để cho nữ nhân kia nháo loạn nhiều một chút, chỉ cần không nháo đến việc khác, chỉ nháo ra chút tính tình của nữ nhân, thì hắn sẽ vui vẻ nhìn thành quả.

“Mặc Thần ca ca, là ta đã quấy rầy thế tử phi nghỉ ngơi à?” Công chúa Thiên Duyệt tràn ngập áy náy nói.

Ngươi thật đúng là đủ chậm tiêu, quấy rầy cả buổi trời, sao đến tận bây giờ mới cảm thấy áy náy hả? Phản ứng thật đủ mạnh mẽ.

“Khụ khụ khụ... ‘Mặc Thần ca ca’ là ai? Nơi này có nhân vật tên là ‘Mặc Thần ca ca’ à?” Quân Mặc Thần tao nhả hết nhìn đông tới nhìn tây, xác nhận trong phòng chỉ có mình hắn là nam giới.

“Mặc Thần ca ca... huynh... làm sao vậy?”

“Khụ khụ khụ... công chúa điện hạ, nơi này không có Mặc Thần ca ca và thế tử phi của ngươi, khụ khụ, thế tử của ca ca phải gọi là tẩu tẩu, trượng phu của thế tử phi phải gọi là thế tử gia, phép tắc nhiều năm như vậy công chúa điện hạ đều mất hết rồi à, quá không lễ phép!” Quân Mặc Thần ghét bỏ nói.

Đã nói thế tử gia rất gian mà, công chúa Thiên Duyệt cứ mở miệng là một tiếng Mặc Thần ca ca, lại kêu Vân Thanh Nhiễm là thế tử phi, đừng tưởng rằng Quân Mặc Thần không nghe ra sự khó chịu ở trong đó.

Hai cách xưng hô này đều khiến Quân Mặc Thần nghe thấy không vui, bọn họ rõ ràng là hai vợ chồng, ngươi lại một người gọi ca ca một người kêu thế tử phi, ngươi là đang nguyên rửa bọn họ tách ra hả? Công chúa Thiên Hà đều gọi là ca ca tỷ tỷ, đứa trẻ còn hiểu chuyện hơn so với ngươi!

“Mặc Thần ca ca, muội không có ý tứ gì khác, chỉ là gọi thuận miệng thôi, nếu Mặc Thần ca ca không thích, muội sửa sai là được.” Công chúa Thiên Duyệt cúi đầu, có chút ủy khuất.

Công chúa Thiên Duyệt đương nhiên biết hai xưng hô này không thích hợp chỗ nào, từ nhỏ nàng ta đã gọi Mặc Thần ca ca là Mặc Thần ca ca, về phần Vân Thanh Nhiễm, sao xứng để nàng ta gọi là tỷ tỷ hay tẩu tẩu chứ?

Cho nên lúc mới đầu nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, công chúa Thiên Duyệt đã không định gọi nàng là tẩu tẩu, có thể gọi nàng một tiếng thế tử phi, công chúa Thiên Duyệt đã cảm thấy cho Vân Thanh Nhiễm đủ mặt mũi rồi.

Bộ dáng ủy khuất của công chúa Thiên Duyệt rất giống tiểu tức phụ bị khi dễ.

Vân Thanh Nhiễm chậm rãi từ trong ổ chăn vươn hai tay ra, hai cánh tay như hai con rắn nước, ở ngay trước mặt công chúa Thiên Duyệt bò lên thất lưng Quân Mặc Thần, còn dần dần di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại trên cổ Quân Mặc Thần, ôm lấy cổ hắn.

Cả người Vân Thanh Nhiễm thuận thế dựa sát vào trong lòng Quân Mặc Thần, bộ dáng vô cùng thân thiết.

“Gia, vừa rồi công chúa điện hạ nói với, việc thần thiếp cứu thái hậu lần trước đã để nàng chiếm công lao, nàng nói có hơi áy náy, muốn bồi thường cho thần thiếp...”

Vân Thanh Nhiễm mềm mại nói, cổ ý phát ra giọng điệu ngọt ngào, Quân Mặc Thần nghe xong xương cốt đều muốn nhũn ra.

Đây là lần đầu tiên nữ nhân chết tiết này chủ động ôm ấp yêu thương như vậy đấy! Huống chi còn là rúc vào trong lòng hắn dùng giọng điệu ngọt ngào nũng nịu với hắn.

Quân Mặc Thần thậm chí xấu xa nghĩ, nếu công chúa Thiên Duyệt đến đây có thể làm cho nữ nhân này ôm ấp yêu thương thêm vài lần, vậy hắn cũng không ngại hoan nghênh nàng ta đến!

“Thế tử phi nương nương, ngươi sao có thể nói bậy với thế tử gia như vậy?” Công chúa Thiên Duyệt vừa nghe Vân Thanh Nhiễm đề cập đến việc giải cứu thái hậu, trên mặt có chút không nhịn được.

Công chúa Thiên Duyệt vẫn tưởng rằng Quân Mặc Thần không biết việc này, bởi vì thái hậu giải thích với nàng ta không nói đến chuyện Quân Mặc Thần đã biết, còn đặc biệt nói rõ rằng bà có biện pháp làm cho Vân Thanh Nhiễm không dám đề cập với Quân Mặc Thần, cho nên nàng ta mới không hề có kỵ đáp ứng.

Chuyện này tất nhiên là thái hậu gạt công chúa Thiên Duyệt, bởi vì thái hậu biết nếu để cho công chúa Thiên Duyệt rõ việc Quân Mặc Thần biết ngọn nguồn mọi việc, khẳng định nàng ta sẽ không đáp ứng nhận công lao này, thái hậu cũng có cân nhắc của bà.

“Khụ khụ khụ... không biết ái phi của bản thế tử nói câu nào làm cho công chúa Thiên Duyệt kích động như thế, khụ khụ khụ... Đúng rồi, công chúa điện hạ có thể còn chưa biết, ngày ấy ở Từ Vân tự, ái phi cùng đi thấp hương với bản thế tử, ngày ấy bản thế tử cũng có mặt... Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần chậm rãi nói, rất phối hợp với lý do thoái thác của Vân Thanh Nhiễm, ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào trong ngực, bảo hắn phối hợp một chút tuyệt đối không thành vấn đề!

Còn có gì xấu hổ, không còn mặt mũi bằng chuyện bản thân làm một việc không dám gặp người lại bị vạch trần trước mặt nam nhân mình yêu đây?

Công chúa Thiên Duyệt cảm giác mình bị Vân Thanh Nhiễm hung hăng đâm cho một dao, hơn nữa còn là ở trước mặt Quân Mặc Thần. Loại cảm giác này giống như bị người ta lột sạch quần áo ném ra đường cái, bị người đi lại trên đường, nam nữ già trẻ vây xem vậy, rất khó chịu.

Kỳ thật chuyện này không thể trách Vân Thanh Nhiễm, chút chuyện này của ngươi Quân Mặc Thần đã sớm biết rồi, muốn trách phải đi trách thái hậu lúc trước lại lừa gạt ngươi, không nói rõ ràng với ngươi.

Có điều công chúa Thiên Duyệt sẽ mặc kệ, nàng ta chỉ biết đem tất cả những chuyện này tính hết lên đầu Vân Thanh Nhiễm.

Lúc này, nếu đổi lại là người có da mặt hơi mỏng một chút, hẳn đã chạy trốn chết rồi.

Chẳng qua công chúa Thiên Duyệt hiển nhiên không phải người bình thường, lần trước lúc Quân Mặc Thần nói những việc không dám gặp người mà công chúa Thiên Duyệt đã từng làm qua cho mọi người biết, trên mặt công chúa Thiên Duyệt vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên, trấn tĩnh đến mức mọi người đều cảm thấy đó cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.

Bàn tay giấu ở bên trong ống tay áo của công chúa Thiên Duyệt nắm lại thật chặt, ước chừng phải đến bảy tám phút mới bình phục lại tâm tình của mình, sau đó hé miệng cười.

“Xem ra là muội đã khần trương, còn tưởng Mặc Thần ca ca không biết, cho nên sợ thế từ phi nói lỡ miệng, đây vốn là chuyện thái hậu nương nương an bài, lúc trước thái hậu nương nương để muội ra mặt chính là lo lắng suy nghĩ vì đại cục, kỳ thật muội có lòng muốn trả công lao này cho thế tử phi, chút công trạng ấy muội cũng không ham, chỉ là thái hậu nương nương không cho phép. Chuyện này nói lớn không lớn, nhưng nếu truyền ra ngoài, vẫn sẽ làm mất mặt hoàng thất, cho nên muội mới trách mắng thế tử phi, miễn cho nàng nói lung tung khắp nơi, làm cho thái hậu nương nương khó xử.”

Công chúa Thiên Duyệt nói một hồi, che giấu chân tướng sự thật đi, đem toàn bộ chuyện cướp công lao của Vân Thanh Nhiễm đổ lên trên người thái hậu nương nương, còn nàng ta lại sắm một thân phận bị động trong chuyện này, chỉ có thể nghe theo an bài của thái hậu nương nương thôi!

Mặt khác nàng ta luôn mồm nói “suy nghĩ vì đại cục” lại không biết cụ thể là chuyện gì, chẳng lẽ thân phận của Vân Thanh Nhiễm rất dọa người, cần kiêng kị? Không đến mức đó chứ?

Vân Thanh Nhiễm thấy, câu “suy nghĩ vì đại cục” này cùng với câu “có liên quan đến các ngành” trong truyền thuyết chính là sự tồn tại của một thứ có tính chất thần bí mà kỳ lạ!

Vì để che dấu chút tư tâm của chính các nàng, phủ lên một lớp “suy nghĩ vì đại cục” vĩ đại, việc ích kỷ như thế sao có thể nói đến kim quang lập lòe, hào quang vạn tượng như vậy.

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, tiếp tục quán lấy Quân Mặc Thần, “Gia, ngài nghe đi, ý tứ của công chúa điện hạ là, nàng thừa nhận đã chiếm công lao của thần thiếp rồi à...”

“Ừ...” Vân Thanh Nhiễm nói cái gì Quân Mặc Thần cũng gật đầu, nữ nhân đã ôm ấp yêu thương rồi, nói như thế nào thì cũng nên dựa theo nàng, không phải ư.

“Vậy, công chúa điện hạ ngài còn định bồi thường thần thiếp không?” Vân Thanh Nhiễm giống như bạch tuộc bám dính trên người Quân Mặc Thần.

Công chúa Thiên Duyệt mỉm cười, sắc mặt không thay đổi, “Đương nhiên.” Lúc trước công chúa Thiên Duyệt không nói sẽ bồi thường cho Vân Thanh Nhiễm ở trước mặt Quân Mặc Thần, vì biểu hiện “thành ý” và “độ lượng” nên nàng đã đáp ứng, cho rằng Vân Thanh Nhiễm cũng sẽ không giở ra thủ đoạn gì.

“Người nhà của phản thần Ký Bắc vương Hách Vu Thiên hiện giờ còn chưa xử quyết, trong đó Tổ trác phi của hần chính là hảo hữu ngày trước của ta, lúc Tổ trác phi còn là đại tiểu thư Tần Tổ Tổ của Tần gia vẫn thường đến Vân phủ cùng ta chơi đùa, vốn định trước khi nàng ấy bị hành quyết ta nên đến thăm hỏi nàng ấy một lần, đáng tiếc, ta đang mang thai, nhà giam vừa tối tăm vừa ẩm ướt, thật sự không thích hợp để ta đến, nhưng giờ thì tốt rồi, công chúa điện hạ thay ta đi thăm hỏi bạn tốt Tần Tổ Tổ ngày trước của ta một chút, thay ta đưa nàng ấy một bữa ăn ngon coi như là tận hết tâm ý.”

Vân Thanh Nhiễm vô cùng hào phóng cho công chúa Thiên Duyệt một cơ hội “bồi thường”. Để công chúa điện hạ ngời tiến vào nhà lao thăm một tù nhân hẳn không phải việc khó gì? Dù sao người cũng là công chúa được hoàng đế thương yêu nhất, không phải à?

“Được, ta đáp ứng ngươi, đi thăm vị Tổ trác phi đang bị giam giữ kia giúp ngươi.” Công chúa Thiên Duyệt rất sáng khoái gật đầu đáp ứng điều kiện mà Vân Thanh Nhiễm đưa ra.

“Nếu công chúa điện hạ đã đáp ứng rồi, sao còn không mau đi làm?” Vân Thanh Nhiễm vừa thúc giục công chúa Thiên Duyệt, vừa trêu chọc khuôn mặt xinh đẹp của Quân Mặc Thần, chặc chặc, xúc cảm thật tốt.

Động tác nàng vuốt ve hai má nhẵn mịn, cổ, xương quai xanh của Quân Mặc Thần, công chúa Thiên Duyệt nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng công chúa Thiên Duyệt như có vô số con kiến đang gặm cắn.

Công chúa Thiên Duyệt áp chế toàn bộ buồn giận trong lòng, để trên mặt nàng ta vẫn mang nụ cười am hiểu lòng người, “Được, ta sẽ đi làm. Vậy Mặc Thần ca ca, muội đi trước đây.”

Tần Tổ Tổ phải không? Nàng ta là tỷ muội tốt của Vân Thanh Nhiễm? Ha, nếu đã bị nhốt ở trong phòng giam là người nhà của phản thần, vậy thì cho dù có chết ở trong nhà giam thì hẳn cũng không có quan hệ gì ha? Trong lòng công chúa Thiên Duyệt đã tính toán nên đi “thăm” Tần Tổ Tổ như thế nào.

Công chúa Thiên Duyệt nói xong thì xoay người rời khỏi phòng của Vân Thanh Nhiễm, thân ảnh đỏ hồng điểm lệ nhẹ nhàng đi khỏi Kim Dật hiên.

Công chúa Thiên Duyệt cuối cùng cũng đi rồi, Vân Thanh Nhiễm buông lỏng cánh tay đang ôm lấy Quân Mặc Thần ra, muốn thoái lui, Quân Mặc Thần lại không cho, ôm rất thoải mái, tại sao phải buông ra.

“Ái phi, gia vẫn là lần đầu tiên nghe nói nàng và Tần Tổ Tổ có quan hệ tốt đấy?” Quân Mặc Thần dường như ôm chặt eo nhỏ của Vân Thanh Nhiễm.

“Người không biết à? Người đi hỏi thăm xem, trước kia Tần đại tiểu thư Tần Tổ Tổ không có việc gì thì chạy đến Vân phủ, chúng ta từ nhỏ đã là “đồng bạn” đấy, không biết à?” Vân Thanh Nhiễm khẽ lui lại, phát hiện đáng chết là bản thân bị Quân Mặc Thần ôm chặt, tuy rằng người chủ động quần lấy là nàng, nhưng lúc này muốn thu tay về lại không do nàng quyết định.

“À, phải không?” Quân Mặc Thần khẽ cười, hân thích nhìn về mặt có chút xấu xa lại có chút không được tự nhiên của Vân Thanh Nhiễm.

Tần Tổ Tổ và Vân Thanh Nhiễm là tỷ muội tốt đương nhiên là chuyện không có khả năng, trừ khi Vân Thanh Nhiễm bị mất ký ức lại mất trí.

“Quân Mặc Thần, công chúa Thiên Duyệt đã chạm vào điểm mấu chốt của ta, ta sẽ không tha thứ cho nàng ta.” Vân Thanh Nhiễm buông tha cho việc lui ra, rất nghiêm túc nói chuyện với Quân Mặc Thần.

“Cái gì?” Quân Mặc Thần dừng một chút, nghe ra trong giọng nói của Vân Thanh Nhiễm có sự nghiêm túc không tầm thường.

“Trên người nàng ta mang theo túi thơm cây hương.”

“Đáng chết! Nàng nên sớm nói cho ta biết!” Quân Mặc Thần đoán lúc này công chúa Thiên Duyệt đã ra khỏi vương phủ, cây hương, nàng ta lại muốn thương tổn đứa nhỏ của hắn và Thanh Nhiễm!

Trên mặt Quân Mặc Thần hiện ra sự ngoan lệ, Vân Thanh Nhiễm ở ngay tại bên cạnh hắn sâu sắc cảm thụ được hơi lạnh thấu xương, hắn cũng tức giận rồi.

“Chuyện này người giao cho ta tự mình xử lý được không?” Đối với công chúa Thiên Duyệt, Vân Thanh Nhiễm muốn tự mình giải quyết.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc nàng trở thành Vân Thanh Nhiễm có xúc động muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, thời điểm nhìn thấy đối phương treo túi cây hương trên người, Vân Thanh Nhiễm thật sự tức giận.

Đối với nhục mạ của người khác Vân Thanh Nhiễm có thể cười một tiếng cho qua, đối với hận thù của người khác nàng có thể coi như không nhìn thấy... Nhưng riêng công chúa Thiên Duyệt, Vân Thanh Nhiễm tự nhận không có loại độ lượng có thể không quản việc này, nàng không có cách nào tha thứ cho người có ý đồ muốn thương tổn con nàng! Tuyệt đối sẽ không!

Quân Mặc Thần nhìn chăm chú vào đôi mắt giống như động tối của Vân Thanh Nhiễm, sau đó gắt gao ôm lấy nàng, “Được. Giao cho nàng xử lý, nhưng nàng cũng phải cho ta làm một số việc.”

Chết tiệt, nếu Vân Thanh Nhiễm nói cho hắn biết lúc công chúa Thiên Duyệt còn ở nơi này, Quân Mặc Thần có thể sẽ bất chấp lễ nghĩa quân thần, bất chấp đối phương là ai, bất chấp làm như vậy sẽ mang đến cho vương phủ phiền toái gì, ở ngay đây tách rời sinh mệnh của công chúa Thiên Duyệt.

Vân Thanh Nhiễm thu hồi tức giận của mình, lại trừng Quân Mặc Thần còn đang ôm nàng không buông một cái, “Thế từ gia, ta thấy hoa đào của người trái lại không ít, xem ra lúc trước có một việc ta nghĩ sai rồi, còn tưởng rằng người không có nữ nhân nào muốn chứ, hóa ra không phải không ai muốn!”

“Hử? Có à? Sao gia lại không biết?”

“Cần thần thiếp liệt kê từng người một cho thế từ gia ngài không?” Vân Thanh Nhiễm nhú mày, nàng trái lại không ngại kiểm kê một lần, những “nữ họa” mà hắn rước lấy cho tới bây giờ đâu!

“Khụ khụ khụ... ái phi hiện đang có mang, chuyện mất sức như thế thì không nên làm, ái phi vẫn nên nằm xuống nghỉ ngơi một chút cho khỏe là hơn.”

Quân Mặc Thần tránh đề tài này đi, muốn nói đến cái gọi là hoa đào của hắn, kỳ thật hắn có chút vô tội...

Thế từ gia thật sự rất vô tội, hắn cho tới bây giờ chưa từng trêu chọc qua nữ nhân nào, những hoa đào mà Vân Thanh Nhiễm nói, nếu không phải là thái hậu nương nương đưa tới, thì cũng là người khác hướng đến cha hắn mà tặng vào phủ, còn công chúa Thiên Duyệt, Quân Mặc Thần cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hắn đối với công chúa Thiên Duyệt không có ấn tượng gì, những việc không dám gặp người mà nàng ta đã từng làm cũng đều do Dạ Minh Uyên nhắc qua với hắn, chẳng qua trí nhớ hắn tốt mà thôi.

Quân Mặc Thần đỡ Vân Thanh Nhiễm nằm xuống, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mặt Vân Thanh Nhiễm một cái, “Khụ khụ khụ... Trước tiên cứ nghỉ ngơi thật tốt đi đã, không cần vì nữ nhân chết tiệt kia mà phiền lòng, ta sẽ không để cho nàng ta bước vào Vương phủ một bước, sau này nàng muốn xử lý thế nào thì nàng tự quyết định là được.”

★

Người thứ hai đến thăm Vân Thanh Nhiễm là Cửu hoàng tử, hắn đến để bày tỏ áy náy của mình.

Hắn ở ngoài cửa phòng Vân Thanh Nhiễm chần chờ hồi lâu, do dự không biết có nên vào hay không, bởi vì nghi ngờ vấn đề “trung trinh” của Vân Thanh Nhiễm, Dạ Minh Uyên tự thấy rất không nên.

Cho nên sau khi được vương phi nương nương giảng giải, Dạ Minh Uyên biết chân tướng rồi điều đầu tiên nghĩ đến chính là muốn đi xin lỗi Vân Thanh Nhiễm, chân thành xin lỗi.

Vì thế hắn còn đặc biệt chuẩn bị lễ vật, nhưng sau khi cầm lễ vật vào Kim Dật hiền thì bắt đầu thấp thòm không yên, chung quy cũng là chuyện mình làm sai, khiến hắn không biết sau khi gặp Vân Thanh Nhiễm thì nên nói thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tình: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Dã Ngoại Triển Miên

“Cửu điện hạ?” Lục Trúc bùng một đĩa mơ chuẩn bị đem vào cho Vân Thanh Nhiễm, nhìn thấy Dạ Minh Uyên đang đi qua đi lại ở cửa, liền dừng bước, “Điện hạ tới tìm thế tử gia hay là tìm tiểu thư chúng ta, nô tỳ cho người đi thông truyền một tiếng?”

“Cái đó... Mặc Thần và Thanh Nhiễm đều có ở đây không?” Dạ Minh Uyên nhìn thấy Lục Trúc liền thử dò hỏi.

“Có, đều ở đây.” Lục Trúc gật gù đầu.

“À...” Dạ Minh Uyên suy tư một chút, lúc hắn giải thích lại có Quân Mặc Thần ở đây có thể sẽ càng tiện hơn không? Mặc Thần sẽ nói đỡ một hai câu giúp hắn chứ?

Không đúng, việc này cũng chưa chắc, vạn nhất Mặc Thần cũng đang giận hắn, giận hắn không tin “năng lực” của Mặc Thần, vậy chẳng phải càng bất bát hơn à?

Nhìn thấy Dạ Minh Uyên càng thêm mặt ủ mày chau, Lục Trúc tự biết thân là một nha hoàn không nên hỏi quá nhiều chuyện của chủ tử, cho nên bùng đĩa mơ đi vào trong nhà.

Về mặt Dạ Minh Uyên quần bách, đến thì cũng đã đến rồi, cũng không thể bỏ cuộc nửa đường được? Ủ, nam tử hán đại trượng phu, có gì phải sợ!

Dạ Minh Uyên đỏ mặt, rút cục bước chân tiến vào phòng.

Trong phòng, Quân Mặc Thần đang nửa nằm trên nhuyễn tháp đọc sách, từ dưới cổ trở xuống đều là áo lông cáo mềm như nhung, chỉ có gương mặt tuyết trắng cùng bàn tay từ bên ống áo lộ ra ngoài. Hình ảnh mỹ nhân nửa nằm rất an tường, trừ việc trong miệng hắn thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng ho nhẹ, thì tất cả đều rất hoàn mỹ.

Dạ Minh Uyên tiến vào không quấy rầy đến hứng thú đọc sách của hắn, hắn vẫn lẳng lặng nhìn quyển sách trong tay.

Mà Vân Thanh Nhiễm thì đang ăn đồ ở trước bàn bên, trên bàn bày đủ các món ăn, muôn màu rực rỡ, rất phong phú.

Đầu tiên Dạ Minh Uyên đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, khó nén xấu hổ, “Thanh Nhiễm, ta đến để xin lỗi ngươi, hiểu lầm ngươi... là ta không tốt.”

Vân Thanh Nhiễm ngẩng đầu, chăm chú nhìn Dạ Minh Uyên hai giây, nói thật, nàng không cảm thấy Dạ Minh Uyên cần phải xin lỗi nàng, hắn cho rằng nàng xuất trường cũng không bất ngờ, người nghĩ như vậy không phải chỉ mình hắn, muốn trách thì phải trách Quân Mặc Thần quá mức “trong ngoài không đồng nhất”, trên giường dưới giường như hai người khác nhau.

Huống chi, hắn còn là Cửu hoàng tử, hoàng tử điện hạ tôn quý, cho dù làm sai chuyện gì hay nói sai cái gì, cũng không cần phải đến xin lỗi nàng.

Nhìn thấy bộ dạng quần bách của Dạ Minh Uyên, Vân Thanh Nhiễm bỗng nổi lên tâm tư trêu đùa.

“Khụ khụ...” Vân Thanh Nhiễm háng giọng, “Thần thiếp không biết điện hạ đã nói sai cái gì, điện hạ xin lỗi khiến thần thiếp không nhận nổi.”

Dạ Minh Uyên nghe vậy, cho rằng Vân Thanh Nhiễm vẫn đang tức giận, không định tùy tiện tha thứ hắn như vậy, đầu không khỏi cúi thấp xuống, “Thật xin lỗi...”

Dạ Minh Uyên không biết mình trừ xin lỗi ra còn có thể nói gì, hắn đích đích xác xác đã nghi ngờ sự trung trinh và nhân phẩm của Vân Thanh Nhiễm, đây là một việc rất không nên...

“Ngài là Cửu điện hạ, không cần nói lời xin lỗi với thần thiếp, một tiếng xin lỗi này bất kể thế nào thần thiếp cũng không nhận nổi.” Vân Thanh Nhiễm phát hiện Dạ Minh Uyên thật sự rất dễ đỏ mặt, cũng rất dễ thẹn thùng.

“Không phải, ngươi không cần để ý thân phận như vậy, ta coi ngươi là, là bằng hữu... Ta không nên hoài nghi ngươi... Là ta không đúng.”

Dạ Minh Uyên có chút bối rối xua tay, nói chuyện cũng trở lên lắp bắp.

“Bằng hữu? Thần thiếp sao dám trèo cao tới Cửu điện hạ đây?”

Nếu Dạ Minh Uyên chịu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Vân Thanh Nhiễm, sẽ phát hiện Vân Thanh Nhiễm lúc này đang cười rất thích ý.

“Khụ khụ khụ... Ái phi, nàng rất thích nhìn người ta khấn trương à?”

Quân Mặc Thần bên kia chậm rãi bay tới một câu trêu chọc, hần liếc nhìn gương mặt tươi cười xán lạn của Vân Thanh Nhiễm, cố tình phá hỏng chuyện tốt của nàng.

Nói chuyện với nam nhân khác tâm tình rất không tồi nhĩ!

Dạ Minh Uyên ngẩng mạnh đầu, chiếu vào tầm mắt hần là miệng cười xinh đẹp của Vân Thanh Nhiễm, đôi con ngươi sáng như sao, cùng với mắt cười cong như vầng trăng non, đã biểu hiện ra Vân Thanh Nhiễm hiện giờ có tâm tình vô cùng tốt. Đồng thời cũng nói cho Dạ Minh Uyên một tin tức, Vân Thanh Nhiễm nàng không tức giận, chẳng những không tức giận, hơn nữa tâm tư dường như rất không tệ.

“Thanh Nhiễm, ngươi... ngươi không tức giận?” Sau khi Dạ Minh Uyên ý thức được những điều đó thì khuôn mặt càng đỏ hơn, đồng thời cũng rầu rĩ giận dữ nói: “Được đó, ngươi cố ý đùa giỡn ta!”

Thấy niềm vui nho nhỏ của mình bị thế tử gia không có chút tế bào hài hước nào cứng rắn đánh gãy, Vân Thanh Nhiễm đành phải thu lại tâm tình đùa giỡn nói với Dạ Minh Uyên, “Cửu điện hạ, ngươi đỏ mặt kia!”

Bị Vân Thanh Nhiễm vạch trần việc đỏ mặt, chủ nghĩa đại nam nhân của Dạ Minh Uyên nổi lên, “Rõ ràng là một chuyện nghiêm túc, ngươi ngược lại, đi trêu đùa ta.”

Dù sao nàng cũng không tức giận hần, bằng không hần cũng không biết nên giải thích chuyện này như thế nào.

“Khụ khụ khụ, thì ra ái phi nàng thích tiểu nam nhân dễ thẹn thùng à?” Ánh mắt Quân Mặc Thần vẫn không rời khỏi quyền sách trên tay, nhìn qua còn tưởng rằng hần đang chăm chú chuyên tâm đọc sách của hần, nhưng rất rõ ràng, Quân Mặc Thần mắt nhìn thẳng đối với tình huống bên kia của Vân Thanh Nhiễm lại không bỏ qua một chút nào.

Bị Quân Mặc Thần hình dung thành tiểu nam nhân dễ thẹn thùng, Dạ Minh Uyên mặc kệ, “Mặc Thần, ngươi đừng nói vậy, nào có người nào nói thê tử mình giống ngươi chứ!”

Nói giống như hần ta và Vân Thanh Nhiễm có cái gì vậy. Mặc Thần nói hần vài câu ngược lại hần không để ý chút nào, hôm nay hần ôm thái độ nhận sai đến đây, nhưng những lời này của Mặc Thần lại liên quan đến cả Vân Thanh Nhiễm, hần không nên nói thê tử mình như vậy.

“Khụ khụ khụ... gia thấy hai người tán gẫu rất hợp ý, khụ khụ, gia ngược lại còn không biết, thì ra tình cảm của ái phi nàng và Cửu điện hạ tốt như thế.” Thái độ thoải mái nhân nhả của Quân Mặc Thần rất đáng giận, mà lời phun ra từ trong miệng hần cũng không giống lời hay gì.

“Mặc Thần, ta và Thanh Nhiễm có quan hệ thế nào không phải ngươi đều nhìn ở trong mắt à?” Dạ Minh Uyên quen biết Vân Thanh Nhiễm cũng đều do Quân Mặc Thần, thay Quân Mặc Thần đi ngênh thú Vân Thanh Nhiễm cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, sau đó toàn bộ những lần gặp Vân Thanh Nhiễm đều phát sinh ở dưới mi mắt của Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ, nhắc tới cũng đúng, khụ khụ, hiện giờ không phải gia đang ‘xem ở trong mắt’ à?” Quân Mặc Thần nhếch khóe miệng, ném về phía Vân Thanh Nhiễm một ánh mắt khiêu khích, trong ánh mắt đó rõ ràng còn có một cổ ghen tuông nồng đậm.

Thế tử gia mất hứng, mất hứng vì một hành động nho nhỏ của Dạ Minh Uyên lại khiến cho Vân Thanh Nhiễm vui vẻ lâu như vậy, làm cho nàng lộ ra nụ cười kiêu ngạo mà hần rất ít khi được thấy.

Hần ghen tị, dựa vào cái gì mà Dạ Minh Uyên chỉ đỏ mặt đã làm cho nàng cười đến cao hứng như thế? Không phải chỉ là dễ thẹn thùng một chút thôi à? Khi dễ sắc mặt hần quá trắng không có cách nào đỏ lên được?

Vân Thanh Nhiễm lại ném về cho Quân Mặc Thần một ánh mắt khiêu khích giống vậy, “Gia, nếu không ngươi cũng đỏ mặt một cái cho thần thiếp nhìn xem. Từ lúc thần thiếp biết gia đến giờ vẫn chưa từng nhìn thấy gia đỏ mặt lần nào đâu!”

Có bản lĩnh thì ngươi đỏ mặt lần cho chúng ta xem, gương mặt ngươi có thể so với giấy trắng, thảng cả bạch ngọc, áp đảo tường trắng, vượt qua đường tình khiết thì lúc nào mới có thể đỏ hồng một lần, phỏng chừng trời cũng có thể rơi cả cơn mưa hồng. Ý tứ khiêu khích của Vân Thanh Nhiễm không hề ít hơn Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần trầm nghĩ, nàng một chút cũng không chịu thua, ngay cả chút ý tứ nhượng bộ cũng không có.

Dạ Minh Uyên thấy không khí giữa hai người có điểm không đúng, vội nói sang việc khác, “Mặc Thần, hôm nay bên ngoài khí trời rất tốt, không có gió, cũng ấm áp hơn mấy ngày trước rất nhiều, có muốn ra ngoài đi dạo một vòng không?”

Dạ Minh Uyên biết Quân Mặc Thần luôn ở trong phòng cũng khó chịu, hiếm khi thời tiết đẹp như hôm nay, nhiệt độ cũng thích hợp cho Quân Mặc Thần ra ngoài, thời tiết sau khi vào thu nói lạnh liền lạnh, qua hôm nay, cũng không năm nay còn ngày nào có khí trời như này nữa không.

Bây giờ lại đang giữa trưa, bên ngoài ảm áp vô cùng, giống như sau hạ, để Quân Mặc Thần đi ra ngoài một chút, Vân Thanh Nhiễm đang có mang cũng không nên ở mãi trong phòng, đôi với phụ nữ có thai cũng không tốt.

Quân Mặc Thần nhìn ra bên ngoài, ánh nắng chói mắt xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, quả thực không tệ, nên mang Vân Thanh Nhiễm ra ngoài, Mộc tiên sinh đã dặn Vân Thanh Nhiễm cần đi lại nhiều, lúc thời tiết bên ngoài không tốt hẳn cũng không thể ra ngoài, không thể tản bộ cùng nàng.

“Bộp”, Quân Mặc Thần khép lại cuốn sách trong tay, sau đó một tay hất bắm lên mép nhuyễn tháp, chậm rãi đứng dậy, thong thả bước tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, nhẹ nhàng bế nàng lên.

“Làm gì?”

“Tản bộ.”

“Ngươi còn chưa hỏi qua ý kiến của ta.”

“Ta đồng ý là được rồi.”

“Ý kiến của ngươi không đại biểu cho ý kiến của ta.”

“Phu xướng phụ tùy.”

Quân Mặc Thần không cho Vân Thanh Nhiễm cơ hội phản đối, ôm nàng đi ra ngoài cửa.

Ngồi trên xe ngựa chuyên dụng của hắn, hai người nghênh ngang rời đi, ngược lại bỏ rơi người đưa ra ý kiến là Dạ Minh Uyên.

Thế từ gia viết: Lúc hai vợ chồng chúng ta nồng tình mật ý, Cừu điện hạ ngươi đến xem nào nhiệt làm gì?

Dạ Minh Uyên nhìn xe ngựa đi xa, bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng, cuối cùng mục đích đi chuyến này của hắn cũng đã đạt được.

Trong lòng lặng lẽ chôn cất một phần cảm giác tốt đẹp đã từng xác xác thực thực tồn tại qua, có một nhân nhi xinh đẹp, từng xuất hiện ở trong ký ức của hắn, rực rỡ hiện lên trong khoảnh khắc, nhưng nhất định sẽ vô duyên với hắn, bởi vì một khắc nhìn thấy nàng, là một khắc nàng khoác lên mình chiếc giá y trở thành tân nương của người khác, còn hắn, chỉ là một người qua đường, mượn ánh sáng rực rỡ chỉ trong khoảnh khắc đấy.

Dạ Minh Uyên đang muốn về cung, đột nhiên một thanh âm gọi hắn lại.

“Này ——”

Dạ Minh Uyên tìm theo phương hướng thanh âm nhìn qua, là một nữ nhân, nghiêm túc mà nói hắn là một tiểu cô nương, bộ dáng mười hai mười ba tuổi, chưa cập kê, đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú, thân mặc quần áo bó màu đen, làm cho thân hình hoàn mỹ chưa phát dục của nàng hiện ra đáng người linh lung.

Bên người tiểu cô nương có một con hắc mã, sắc lông đỏ thẫm, hình thể sung mãn tuyệt đẹp, đầu nhỏ gáy cao, bốn chân thon dài, da mỏng lông to, bước chân nhẹ nhàng tao nhã, hình thể mảnh khảnh ưu mỹ, lại thêm phần cổ uốn cong ngẩng cao, phác họa ra đường cong thân hình tuyệt đẹp của nó. Hiển nhiên là một con ngựa tốt hiếm thấy.

“Ngươi đang gọi ta?” Dạ Minh Uyên lấy ngón tay chỉ chỉ chính mình, thăm nghĩ cô bé này cơ bản không biết mình là ai, cho nên mới dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với mình. Dạ Minh Uyên vốn không kiêu ngạo, sẽ không vì sự vô lễ của một tiểu cô nương xa lạ mà tức giận.

“Đúng, chính là ngươi!” Tiểu cô nương còn rất có tư thế, rất có phong phạm của tiểu nữ vương, cũng không biết là tiểu bá vương nhà ai nuôi.

Chỉ thấy tiểu cô nương lấy từ trong người ra một bức tranh, “Ngươi có gặp qua người trên bức tranh này chưa?”

Dạ Minh Uyên nhìn thấy người trong bức tranh cuộn của tiểu cô nương, khẽ kinh ngạc, người trong bức họa hắn biết, nhưng cũng không hoàn toàn biết, mặt của người trong bức họa là mặt của Vân Thanh Nhiễm nên hắn biết, nhưng mà Vân Thanh Nhiễm là nữ tử, còn người trong bức tranh này rõ ràng là một nam tử.

“Ngươi muốn tìm người trong bức tranh này làm gì?” Dạ Minh Uyên phải xác định xem tiểu cô nương trước mặt đây muốn tìm người trong bức họa để làm gì, mới có thể xác định có nên nói cho nàng ta biết người mà hắn quen có phải người trong bức họa của nàng ta hay không.

“Giết hắn.”

Rõ ràng là một tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người, nhưng lời phun ra từ trong miệng lại hung hãn khiến Dạ Minh Uyên giật nảy mình.

“Tiểu cô nương, giết người là không đúng, ngươi cùng với người trong bức họa có thâm cừu đại hận gì? Cho nên ngươi mới đuổi giết hắn.” Nói thật, Dạ Minh Uyên nhìn tiểu cô nương này, cảm thấy tuy nàng làm cho người ta cảm giác hung hãn một chút, nhưng trong ánh mắt của nàng lại không có khí tức giết chóc, không giống loại sát thủ, cảm giác không quá giống người biết giết người.

Tiểu cô nương cầm tranh cuộn trong tay lắc đầu, bản thân và người trong tranh không có thâm cừu đại hận gì.

“Không có thâm cừu đại hận? Vậy vì sao ngươi muốn giết hân? Là hân cô phụ ngươi sao?” Dạ Minh Uyên lớn mật suy đoán, ngẫm lại điều này cũng không phải là không có khả năng, chẳng qua nếu đối phương ngay cả tình cảm của một tiểu cô nương chưa cập kê cũng dám lừa gạt, thì thật là chết cũng chưa hết tội.

Tiểu cô nương tiếp tục lắc đầu, phản bác nói, “Ta chướng mắt hân!” Lời này nghe qua rất ghét bỏ.

“A...” Dạ Minh Uyên bị tiểu cô nương này làm cho hồ đồ, “Vậy vì sao ngươi muốn đuổi giết hân?”

“Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, ngươi biết hân không?” Tiểu cô nương dùng đôi mắt to trừng hân, nhìn chăm chăm Dạ Minh Uyên, nhìn đến mức Dạ Minh Uyên ngại ngùng, khiến cho hân có một loại ảo giác mình đang dụ dỗ thiếu nữ vô tri.

“A... Ta không biết, ta chỉ tò mò thôi, ta tò mò là nguyên nhân gì khiến cho tiểu cô nương đáng yêu như ngươi lại có ý định giết người trong đầu.” Sau khi Dạ Minh Uyên nghe tiểu cô nương nói muốn “giết hân” thì quyết đoán lựa chọn giấu giếm việc Vân Thanh Nhiễm mà mình biết giống như nam tử trong tranh.

“Ừ... Nói cho ngươi cũng không có vấn đề gì, bởi vì nam nhân này đoạt thứ thuộc về trượng phu ta.”

“Trượng phu... của ngươi?” Dạ Minh Uyên nghe vậy lại một lần nữa thận trọng đánh giá tiểu cô nương, chẳng lẽ mình nhìn nhầm, chỉ là tiểu cô nương trước mắt thoát nhìn trông hơi nhỏ mà thôi, thật ra đã cập kê rồi?

“Không thể à?” Tiểu cô nương bất mãn khi thân phận “đã thành hôn” của mình bị nghi ngờ, lại trừng mắt nhìn Dạ Minh Uyên một cái.

“Cũng không phải...” Dạ Minh Uyên sờ mũi, phát hiện tiểu cô nương này thật đúng là rất hung hãn, “Nam nhân này đoạt thứ gì của trượng phu ngươi, khiến ngươi muốn... à... giết hân?”

“Hân đoạt vị trí giáo chủ của trượng phu ta! Trượng phu ta mới là nam nhân nên ngồi lên vị trí giáo chủ nhất nhất nhất, nam nhân đó dựa vào cái gì chứ! Chỉ bởi vì một khối ngọc nát, một chút cũng không công bằng!” Tiểu cô nương tức giận nói thảm.

Lời của tiểu cô nương Dạ Minh Uyên không thể nghe hiểu, không biết giáo chủ, ngọc nát trong miệng nàng là tình huống gì gì.

“Ừ... Vậy ca ca chúc muội sớm tìm được nam nhân này, báo thù cho... ừ... trượng phu muội.”

“Ai là muội muội ngươi, đừng tự dất vàng lên mặt mình.” Tiểu cô nương không vui nói.

Dạ Minh Uyên bắt đầu đi lắc đầu, nhìn cách ăn mặc của tiểu cô nương này hân là đại tiểu thư xuất thân trong võ lâm thế gia, tính tình thật đúng là không phải người bình thường có thể lĩnh giáo được!

Đúng lúc này, Quân Kiệt đi ra ngoài làm việc trở về, nhìn thấy Dạ Minh Uyên đang trao đổi với một tiểu cô nương ở cửa, lại nhìn thấy tranh cuộn trên tay tiểu cô nương, nên đi tới.

“Tiểu cô nương ngươi lấy tranh này từ đâu? Tranh này không phải là vẽ thế tử...”

Dạ Minh Uyên vội vàng bịt kín miệng Quân Kiệt, nhưng đã muộn, lời cũng đã nói ra khỏi miệng.

“Ngươi nói người trong bức tranh này là thế tử của các ngươi?” Tiểu cô nương bắt được tin tức mấu chốt.

Kỳ thật Quân Kiệt muốn nói là thế tử phi, nhưng cái từ “phi” kia còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã bị Dạ Minh Uyên bịt kín.

“Xem ra vừa rồi ngươi có điều giấu giếm ta!” Lần thứ ba tiểu cô nương trừng mắt nhìn Dạ Minh Uyên.

Đáng thương cho Dạ Minh Uyên hôm nay liên tiếp bị gây khó.

“Ta nhớ vừa rồi có người đi lên chiếc xe ngựa là thế tử gia của các ngươi đúng không?” Vừa rồi tiểu cô nương không nhìn thấy người ngồi trong xe ngựa nhà ai, nhưng mà thoáng nghe được cái gì mà thế tử gia thế tử phi, có lẽ “thế tử” đang ngồi trên xe ngựa đó!

Mặc dù tiểu cô nương nhầm thế tử và thế tử phi, nhưng nếu nàng ta đuổi theo gặp người trong xe ngựa thì cũng không có gì khác.

Nếu đã bị phát hiện, Dạ Minh Uyên cũng không đùa với tiểu cô nương nữa.

“Mặc kệ ngươi xuất phát từ mục đích gì muốn tính mạng của người trong bức họa, thế tử và thế tử phi của phủ Trần Nam vương, ta tuyệt đối không cho phép ngươi động đến họ nửa phần.” Dạ Minh Uyên cảnh cáo tiểu cô nương, nếu nàng ta không nghe khuyên bảo, hiện tại hân sẽ bắt nàng ta về.

“Ai quản ngươi chứ!”

Tiểu cô nương nói xong nhún người nhảy lên hân huyết bảo mã bên cạnh, tức khắc nghênh ngang rời đi!

Tốc độ của hân huyết bảo mã cực nhanh, xưa nay có danh xưng “Ngày đi ngàn dặm, đêm đi tám trăm”, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

“Nguy rồi!” Dạ Minh Uyên thầm kêu không tốt.

“Cửu điện hạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao tiểu cô nương kia lại có bức họa của thể tử phi?” Quân Kiệt vẫn còn mờ mịt, không rõ tình huống, chỉ biết dường như mình đã nói sai cái gì.

“Nàng ta tới để giết thể tử phi!”

“A?” Trong lòng Quân Kiệt kêu to không ổn, đáng chết, vậy chẳng phải hắn đã làm sai một chuyện lớn rồi ư!

“Ta đi trước, người lập tức mang theo người đuổi theo.”

“Cửu điện hạ, người không cần quá khẩn trương, tiểu cô nương kia hẳn sẽ không tạo ra uy hiếp quá lớn.” Tuy Quân Kiệt cảm thấy hối hận sâu sắc vì mình lỡ miệng nói ra, nhưng cũng không khẩn trương như Dạ Minh Uyên, thể tử gia nhà bọn họ không yếu đến vậy, tiểu cô nương kia còn chưa đến mức có thể làm hại thể tử phi trước mặt thể tử gia, điểm này Quân Kiệt có tin tưởng mười phần đối với gia nhà bọn họ.

“Sao lại không, tiểu cô nương kia vừa nhìn đã biết là người trong võ lâm, còn không mau đi!” Dạ Minh Uyên không ung dung như Quân Kiệt.

À, đúng rồi, Cửu điện hạ còn chưa biết chuyện gia của bọn họ biết võ công, lần này cho dù có giải thích với Cửu điện hạ rằng gia của bọn họ biết võ công, đoán chừng cũng sẽ cho rằng gia nhà bọn họ chỉ biết khoa chân múa tay đi? Kỳ thật không chỉ riêng gia nhà bọn họ, hình như bản lĩnh của thể tử phi nhà bọn họ cũng không tồi, chỉ là Quân Kiệt đối với tình huống của Vân Thanh Nhiễm cũng không hiểu rõ lắm.

★

Trên đồng cỏ bao la ngoài thành, có một nam một nữ nắm tay nhau đi trên cỏ, cỏ dưới chân bọn họ phần lớn đã biến thành sắc vàng khô, vẫn còn một phần lộ ra màu xanh, bên dưới không biết đã tích cỏ khô bao nhiêu năm, lá đỏ lá xanh cứ rụng năm này qua năm khác chồng chất lên, đạp chân lên rất mềm mại, thoải mái.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên hai người, khiến trên mặt đôi bích nhân đều nhuộm lên sắc màu sáng rỡ.

Quân Mặc Thần cố ý muốn đưa Vân Thanh Nhiễm tản bộ, nên coi như không nhìn thấy toàn bộ cảm giác không mấy tình nguyện của Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm quay đầu qua đặc biệt nhìn Quân Mặc Thần mấy lần, hắn rất xuất trần, như gió mát, như trăng sáng, như suối trong, hắn bình tĩnh bước đi, từng bước từng bước một, lại vô cùng vững chắc, lúc Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn kỹ, phát hiện hắn chưa từng lưu lại nửa dấu chân, hắn đi ở trên đồng cỏ, mà không phải giẫm lên trên mặt đất kiên cố giống nàng.

A, nam nhân này, khinh công quả nhiên không phải cao bình thường. Ngẫm cũng đúng, vách đá dựng đứng như vậy mà hắn có thể vượt qua không tổn hao chút lông tóc gì, sự tình cỡ này, đương thời chỉ sợ không người nào có thể làm được?

Thời gian buổi trưa nhân hạ thế này ngược lại vô cùng hiếm có, đáng tiếc ông trời không tốt.

Hai người đang đi, sắc trời đột nhiên thay đổi, thời tiết thay đổi so với lật sách còn nhanh hơn, một khắc trước còn ánh mặt trời một khắc sau đã biến mất không thấy tung tích.

Đây là trời sắp mưa.

“Trời sắp mưa...” Vân Thanh Nhiễm nhìn lên bầu trời không biết từ bao giờ đã tụ đầy mây đen.

Quân Mặc Thần khẽ nhíu mày, lúc này hai người đang đi bộ trên cánh đồng ngoài thành, xung quanh không có hộ gia đình, để tìm một chỗ trú mưa.

Một tay ôm ngang Vân Thanh Nhiễm, điểm chân mà đi, dưới chân sinh gió.

Cảnh vật lướt qua trước mắt Vân Thanh Nhiễm, thiết thiết thực thực được thử nghiệm một lần khinh công tuyệt thế.

Cánh tay ôm chặt lấy nàng của hắn không yếu ớt giống như ngày thường nhìn thấy, ít nhất lúc này hắn ôm nàng rất chắc chắn, vô cùng có lực.

Tốc độ của Quân Mặc Thần đã rất nhanh, nhưng không cản nổi mưa, một cơn mưa thu lạnh lạnh rơi xuống, khiến hai người ướt nhẹp. Lá khô rụng bị gió thổi bay, đi cùng những hạt mưa đánh lên trên thân hai người, thổi loạn mái tóc họ.

Giọt mưa rơi lên người Vân Thanh Nhiễm, nàng lo lắng nhìn thoáng qua Quân Mặc Thần đang ôm nàng, sợ hắn bị lạnh.

Ngẩng đầu, từ góc độ này nhìn Quân Mặc Thần, thấy được cằm của hắn, bất kể là nhìn từ góc độ nào, mặt hắn đều giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Lúc này trên mặt Quân Mặc Thần không có biểu cảm gì, hoặc là nói biểu tình của hắn trước sau như một, vân đạm phong khinh, giống như vạn vật đều không liên quan với hắn, lại giống như vạn vật đều đang ở trong lòng hắn.

May mắn, sau khi dầm mưa một lát, hai người đã tìm được nơi trú mưa, dưới sườn núi nhỏ gần đó, bên dưới thạch bích vườn dài hướng ra bên ngoài, có một sơn động rất nhỏ, có thể là do tiêu phu đi lại nơi này đục ra để tiện cho lúc bọn họ đi qua tránh mưa hóng mát nghỉ chân.

Quân Mặc Thần buông Vân Thanh Nhiễm ra, thì thấy Vân Thanh Nhiễm đang nhìn chăm chăm hắn.

“Ta không sao, dính mưa không lâu, ta có thể tự che chở cho mình.” Quân Mặc Thần biết Vân Thanh Nhiễm đang lo lắng cái gì, nên giải thích trước.

Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, đối với một vài “tính nết” của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm đại khái có thể biết rõ.

Nội lực của hắn cao đến mức hù chết người, người bình thường không phải đối thủ, cho dù gặp phải giá lạnh, hắn cũng có thể dùng nội lực cao thâm của mình để chống đỡ một thời gian.

Nhưng thời gian quá dài lại không thể làm gì, một khi quá lâu, hàn khí nhập thể, hắn sẽ trở nên yếu ớt hơn cả trẻ con, khi đó không cần đến người bình thường, chỉ cần là đứa trẻ bảy tuổi cũng có thể lấy mạng của hắn.

Vừa rồi tuy mắc mưa, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, cho nên Quân Mặc Thần không ngại, nhưng nếu vẫn cứ mưa như vậy, nhiệt độ không khí càng giảm xuống, thời gian vượt qua cực hạn mà thể từ gia có thể chống đỡ, thì Quân Mặc Thần sẽ không chịu được.

Nhìn kỹ Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm phát hiện, quần áo Quân Mặc Thần rất khô! Hắn không bị ướt mưa? Hắn làm như thế nào?

Quân Mặc Thần vươn tay phui đi những chiếc lá khô trên người Vân Thanh Nhiễm, quần áo ẩm ướt, những chiếc lá khô bị gió thổi lên dính vào quần áo đầu tóc.

Quân Mặc Thần nhìn thấy trước ngực Vân Thanh Nhiễm có một dấu vết màu đỏ, hẳn là cánh của loài hoa nào đó, bị thổi bay như những chiếc lá cây, nên theo bản năng đưa tay qua phui, dùng sức rất nhẹ, lại không thể phui xuống được, Quân Mặc Thần lại thêm chút lực đạo.

Vân Thanh Nhiễm nhanh chóng lui về phía sau một bước, hai tay vòng trước ngực, trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái.

Quân Mặc Thần bị Vân Thanh Nhiễm trừng có chút không hiểu tại sao, sau đó thấy tư thế ôm ngực của Vân Thanh Nhiễm, lại thấy dáng ngực nàng như ẩn như hiện, nhất thời hiểu ra cái gì.

Quần áo Vân Thanh Nhiễm mặc là chất lụa mỏng, vừa gặp mưa, độ trong suốt trở nên rất, vừa rồi hắn cố phui, không phải cánh hoa, mà là...

“Ta đi nhặt một ít nhánh cây che lại cửa động.” Quân Mặc Thần che giấu sự xấu hổ của mình, xoay người đi ra ngoài, lần này Vân Thanh Nhiễm thấy rõ ràng, hạt mưa rơi xuống cách thân thể Quân Mặc Thần một hai cm thì bị bắn ra, giống như có một vòng bảo hộ vô hình bọc ở trên người hắn, phòng ngừa giọt mưa dính vào thân thể hắn.

Nam nhân này lại có nội lực cao thâm đến mức độ đó, có thể bắn giọt mưa ra! Vân Thanh Nhiễm vì hành động lo lắng cho thân thể hắn vừa rồi cảm thấy rất hối hận, nam nhân này đâu cần sự lo lắng của nàng?

Đi đến gần đó tìm một vài bụi cây, che cửa động lại, không để cho gió lùa vào, cũng không làm cho mưa hắt vào.

Làm xong tất cả, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người ăn ý quay lưng về phía đối phương xoay người sang chỗ khác, Vân Thanh Nhiễm bắt đầu yên lặng cời quần áo của mình.

Vân Thanh Nhiễm vừa cời vừa nói thầm trong lòng, nên nhìn hay không nên nhìn thì hai người đều thấy cả rồi, con cũng đã có, nàng đang xấu hổ cái gì chứ?

Quân Mặc Thần đưa lưng về phía Vân Thanh Nhiễm trộm cười, thật ra hắn không ngưng ngừng chút nào, chỉ là muốn phối hợp với nữ nhân tương đối thẹn thùng nào đó, hắn đành phải xoay người đưa lưng về phía nàng, kỳ thật hắn dường như nên quay lại nhìn nhiều vài lần, từ lúc tuyên bố thể từ phi có thai, hắn vẫn chưa được nhìn thấy... một mặt ngọt ngào của nàng.

“Ái phi, lạnh không?” Quân Mặc Thần hỏi, kỳ thật hỏi vấn đề này là dư thừa, quần áo đã cời, thân thể vẫn ẩm ướt, sao có thể không lạnh được? Muốn Vân Thanh Nhiễm nói, bây giờ là lạnh nhất, chút nước trên người, đang hút đi nhiệt độ rồi bốc hơi, cái gọi là chất lỏng hóa khí phải hút nhiệt, mang đi nhiệt lượng bên ngoài của cơ thể người, là lúc nhanh chóng lạnh nhất.

“Thanh Nhiễm, nếu không thì ngồi vào trong lòng ta đi, rất ấm áp.” Quân Mặc Thần dụ dỗ Vân Thanh Nhiễm chủ động ôm ấp yêu thương.

Nếu là bình thường Quân Mặc Thần nói trong lòng hắn ấm áp, hắn nhất định sẽ bị Vân Thanh Nhiễm xem thường, cơ thể hắn mà có thể gọi là ấm à?

Nhưng hiện tại, rất đáng tiếc, tuy nhiệt độ cơ thể hắn rất lạnh, nhưng so với Vân Thanh Nhiễm hiện tại thì ấm áp hơn hắn.

Cho dù Vân Thanh Nhiễm không suy nghĩ cho mình cũng phải suy nghĩ cho đứa bé trong bụng.

“Che mắt lại.” Vân Thanh Nhiễm ra lệnh.

“Ừ, ta che rồi.” Quân Mặc Thần dùng hai tay che lên hai mắt.

Vân Thanh Nhiễm xoay người, Quân Mặc Thần phía sau nàng lúc này đang ngồi ở trên đất núi, dựa lưng vào thạch bích.

Nàng cời hết áo ảm, đi qua, ngồi trên người Quân Mặc Thần, áp vào trong lòng hắn.

“Không cho phép mở ra.” Vân Thanh Nhiễm bắt mãi than thở một tiếng, ghen tị nam nhân này có nội công cường đại, ghen tị!

Quân Mặc Thần vụng trộm từ trong kẽ tay nhìn lên Vân Thanh Nhiễm, đây là thể tử của hắn, nhìn thêm vài lần cũng không có vấn đề gì!

“Gia.”

“Ừ?”

“Có phải ngươi đang nhìn lên không?”

“Ừ.”

“...” Thừa nhận nhanh thật đấy!

“Thanh Nhiễm, thế này càng ảm áp.” Quân Mặc Thần nói xong thì hạ hai tay che mắt mình xuống, sửa thành ôm chặt thân thể Vân Thanh Nhiễm.

Cơ thể mềm mại, thân mình trắng nõn, mái tóc ảm ướt xõa dài trên vai thơm trong suốt, no đủ của nàng áp lên ngực hắn, xúc cảm rõ ràng như vậy. Hương thơm của nàng như hoa nở ngày xuân, nồng đẹp mềm mại đang ngồi ở trên đùi hắn.

Thân thể Quân Mặc Thần bỗng nhiên nóng lên. Tim hắn đập “thùng thùng thùng” nhanh hơn không ít. Nguy rồi, cơ thể không cẩn thận “kích động” rồi.

Cảm giác được sự khác thường của thân thể Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn hắn.

Quân Mặc Thần có chút vô tội, trên gương mặt trắng bệch mang theo mấy phần đỏ hồng ngượng ngùng, nhưng càng nhiều là hắn đang dần chuyển sang khát vọng nóng cháy...

“Ngươi, không phải là muốn...”

Hai bàn tay nhốt chặt Vân Thanh Nhiễm của Quân Mặc Thần đang hướng lên trước, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đang áp lên ngực hắn của Vân Thanh Nhiễm lên vị trí ngang bằng tầm mắt với hắn, sau đó cánh môi nóng rực mãnh liệt phủ xuống.

Vân Thanh Nhiễm hít sâu một hơi, cái gì? Ở nơi này?

Vân Thanh Nhiễm muốn đứng dậy, Quân Mặc Thần lại không buông.

“Ta sẽ cẩn thận...”

Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai Vân Thanh Nhiễm...

Quân Mặc Thần giữ vững tư thế này, tránh cho làn da mềm mại của Vân Thanh Nhiễm tiếp xúc với cát đá bùn đất.

Bên ngoài mưa thu rả rích, gió thu xào xạc, bên trong tình cảm nồng cháy nóng bỏng, tình nghĩa kéo dài.

★

Trận mưa này vội tới cũng vội đi.

Mưa rào tạnh, ánh mặt trời lại lần nữa chiếu lên khắp mặt đất.

Không lâu sau, tất cả quay về với sự bình lặng, một đôi bích nhân đi ở vùng ngoại ô sau cơn mưa, ánh mặt trời vẫn nắng như trước.

Nam tử tuấn dật phiêu diêu xuất trần, nhưng... đó là phía trước, còn sau lưng... không biết vì sao quần áo sau lưng nam nhân bị rách không ít, như bị một ít cát đá rất nhỏ mài rách, còn dính không ít bùn, thoạt nhìn rất nhếch nhác, nhưng dường như nam tử cũng không quá để ý, như công tử văn nhã kéo nữ tử bên cạnh mình dạo bước, rất thong dong.

Lúc này, ở xa xa, có một con hãn huyết bảo mã đang hướng về phía hai người vội vàng chạy tới...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Lễ Vật Của Ca Ca, Mặc Thần Thổ Lộ

Trên con hãn huyết bảo mã đang phi nhanh tới là một nữ tử trẻ tuổi, thoát nhìn chỉ mới mười một mười hai tuổi, còn chưa cập kê, tiểu cô nương mặc một thân trang phục màu đen, tuổi tuy không lớn, nhưng tràn trề anh khí, không hề thua kém nam tử.

Hãn huyết bảo mã phi thẳng về phía Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

Con ngựa xông tới rất hung hãn, thiếu chút nữa đạp Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm dưới vó ngựa.

May mắn hai người phản ứng rất nhanh, né tránh đúng lúc.

Khi tiểu cô nương nhìn thấy Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, rõ ràng sững sốt một lúc.

Cũng trong lúc sững sốt đó đã khiến cho cô bé quên dùng bảo mã lại kịp thời, đợi đến khi lấy lại được tinh thần, vội vàng kéo dây cương, sau đó lập tức nhún người nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

Một thân trang phục, lại thêm con hãn huyết bảo mã giá trị liền thành dưới chân, không cần phải nói, nhất định là con cháu nhà giàu.

Hạ Hầu Tĩnh từ trên lưng ngựa xuống, đi đến gần Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, ánh mắt nhìn chăm chăm Vân Thanh Nhiễm, kinh ngạc hiện rõ trên mặt cô bé.

Vừa rồi giục ngựa phi nước đại gặp hai người bọn họ còn không kịp thời giữ chặt dây cương đã để lại ấn tượng xấu cho Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, lúc này đối phương lại dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Vân Thanh Nhiễm như vậy, còn từng bước ép sát.

Hạ Hầu Tĩnh nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn không tin đi quanh Vân Thanh Nhiễm một vòng.

“Ngươi thật sự là nữ nhân?”

Câu đầu tiên mà Hạ Hầu Tĩnh nói ra lại là hỏi xem Vân Thanh Nhiễm có phải nữ nhân hay không.

“Hắn là nữ không sai, ngực trông rõ ràng như vậy, chắc chắn không phải nhét hai cái bánh bao vào bên trong cho đủ số được.”

Cuối cùng Hạ Hầu Tĩnh đưa ra kết luận cuối cùng, Vân Thanh Nhiễm là nữ nhân, sau đó cô bé buồn bực, lẩm bẩm, “Không có lý nào, ta muốn tìm là nam nhân mới đúng, nhưng nữ nhân này lại thật sự giống với nam nhân trong bức họa của ta!”

Nam nhân trong bức họa? Vân Thanh Nhiễm thầm đánh một dấu hỏi nhỏ trong lòng.

Vì để chứng minh mình không nhìn nhầm, Hạ Hầu Tĩnh lấy bức họa sau lưng ra, so sánh ngay trước mặt hai người.

“Thật sự rất giống mà! Ta phi, sớm đã nói nam nhân chết tiệt này quá buồn nôn, lại có gương mặt giống nữ nhân đến vậy, không trách, không trách, loại nam nhân này sao có thể đánh đồng với phu quân ta được!”

Hạ Hầu Tĩnh tự mắng tự nghe rất vui vẻ, không coi Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần bị hành vi của cô nàng làm cho khó hiểu là người sống.

Vân Thanh Nhiễm liếc trộm bức họa của Hạ Hầu Tĩnh, bức họa này nàng nhìn rất quen mắt, tranh gốc của bức họa này lấy từ bút tích của lão nhân gia Hồng Dược nhà nàng, sau lại bị phục chế thành bao nhiêu bản nàng cũng không rõ, nhưng bức họa này được lưu truyền trong nội bộ Thương Lan giáo, vậy tiểu cô nương này cũng là người của Thương Lan giáo?

Hôm nào đó nàng có nên tìm bọn Dương Lâm Tiểu Cửu để hỏi thăm về kết cấu của Thương Lan giáo không?

“Ta hỏi ngươi, ngươi có biết xú nam nhân trong bức họa này không?” Hạ Hầu Tĩnh cầm bức họa ra, để Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần thấy được rõ ràng.

Quân Mặc Thần ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm một cái, ái phi à, đây hình như là bộ dạng lúc nàng mặc nam trang đấy, giải thích một chút đi, không phải là nàng ở bên ngoài chọc ra nộ phong lưu gì chứ? Chắc chắn, còn là tiểu cô nương kia, trâu già gặm cỏ non đó nha.

“Người này... là biểu ca của ta, ngươi tìm hãn có chuyện gì à?” Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười “thân mật” hỏi mục đích của Hạ hầu Tĩnh.

“Hắn là biểu ca ngươi?” Hạ Hầu Tĩnh nghĩ nghĩ, điều này cũng có khả năng, có quan hệ huyết thống cho nên hai người mới có bộ dạng giống nhau như vậy, “Hắn ở nơi nào, ngươi mau mang ta đi tìm hắn, ta muốn giết hắn!”

Giết ‘hắn’?

Vân Thanh Nhiễm nhớ rất rõ ràng là mình chưa từng gặp qua Hạ Hầu Tĩnh, không biết từ lúc nào khiến cho một tiểu cô nương phát ngôn bừa bãi muốn giết nàng.

“Ái phi, xem ra vị ‘biểu ca’ của nàng đã làm ra chuyện gì có lỗi với vị cô nương này rồi, lại nói, nộ phong lưu là không thể tùy tiện rước lấy được.” Quân

Mặc Thần nhấn mạnh hai chữ “biểu ca”.

“Ha ha, thế tử gia, “biểu ca” của ta nói thế nào cũng là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, một nhánh hoa lê áp hải đường, cho dù muốn rước lấy nợ phong lưu, cũng sẽ không trêu chọc tiểu cô nương chưa thành thực này được, đúng không?”

Phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong còn có một nhánh hoa lê áp hải đường... có người tự khen mình như vậy à?

“Các ngươi đừng hiểu lầm, loại xú nam nhân này ta không thêm để vào mắt, người mà hần có lỗi không phải là ta, mà là phu quân ta!” Hạ Hầu Tĩnh nghe đối thoại của hai người, vội vàng phản bác nói.

Không nói còn tốt, vừa nói xong, Vân Thanh Nhiễm có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Ngươi nói nếu là lúc nữ phần nam trang rước lấy nợ phong lưu của nữ nhân khác, thế tử gia cũng nhin, dù sao đối phương cũng là nữ nhân. Kết quả lại chọc vào vị hôn phu của tiểu cô nương nhà người ta, vậy đối phương chính là nam nhân không hơn không kém.

“Khụ khụ khụ... nhìn không ra, vị “biểu ca” này của ái phi lại có mị lực đến như vậy, thế nhưng có thể làm cho một nam nhân ngay cả vị hôn thê của mình cũng không cần, khụ khụ khụ...”

Không khí tràn ngập mùi chua nồng đậm.

Vân Thanh Nhiễm từng mặc nam trang đi ra ngoài rất nhiều lần, nhưng trừ bỏ người của Thương Lan giáo ra Vân Thanh Nhiễm không tiếp xúc với những người khác. Hơn nữa, dựa theo bức họa mà tiểu cô nương đang cầm, đích thật là thứ mà người trong Thương Lan giáo mới có.

Chẳng lẽ vị hôn phu của cô bé này là Dương Lâm? À không, Dương Lâm đã già đến mức đủ để làm gia gia của nàng, vậy thì là Tiểu Cửu, việc này dường như có khả năng.

“Vị hôn phu của ngươi là ai? Là Tiểu Cửu à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Cái gì mà vị hôn phu! Là trượng phu! Trượng phu! Chúng ta đã kết hôn! Hơn nữa bót gán ta với cái tên Tiểu Cửu trùng thối kia đi! Hần không thể đánh đồng với trượng phu của ta!”

Biết Tiểu Cửu! Nhưng lại không phải Tiểu Cửu!

Chẳng lẽ là...

“Ngươi đừng nói với ta, vị ‘Phu quân’ này của ngươi có họ kép Mộ Dung, tên chỉ một chữ Tu.”

“Tu ca ca là ca ca của ta, không phải trượng phu ta! Tuy rằng huynh ấy cũng rất tốt, nhưng huynh ấy quá già mẹ, cả ngày lải nhải, nói cái gì mà nữ hài tử thì phải rụt rè, không thể ở lại trong phòng nam nhân, phiền muốn chết! Còn nữa còn nữa, huynh ấy sống chết cũng không chịu gọi ta là tẩu tử, tức chết ta mà!”

Hạ Hầu Tĩnh cùng với tên của cô bé thực sự là không liên quan nhau chút nào, chỗ nào cũng không nhìn ra chữ “Tĩnh”.

Nàng đã biết ‘phu quân’ trong miệng tiểu cô nương này là ai! Là “Đại sư huynh” mà cho tới bây giờ nàng vẫn chưa gặp mặt! Đối với đánh giá về Mộ Dung Tu, Vân Thanh Nhiễm rất tán thành, trước khi hần chưa “sinh bệnh” xác thực rất thích lải nhải.

“Ta vừa mới nghe nói ngươi muốn giết ‘biểu ca’ ta, xin hỏi ‘biểu ca’ ta đã làm chuyện gì đối với phu quân của ngươi? Ừm... theo ta được biết, ‘biểu ca’ ta không có ham thích đoạn tụ.”

Đề tài này thảo luận có một loại cảm giác quý dị khó hiểu.

“Khụ khụ khụ, làm sao ái phi biết ‘biểu ca’ nàng có ham thích đoạn tụ hay không? Nói không chừng, ‘hần’ chỉ thích nam nhân thì sao!” Quân Mặc Thần nheo mắt nói, rõ ràng đang mất hứng.

Người đầu đã tìm tới cửa, còn cầm theo bức họa của nàng, chứng cứ vô cùng xác thực, nàng xem nàng còn có gì để nói?

“Ha ha ha, thế tử gia ngài cứ buông một ngàn một vạn cái lòng đi, ‘biểu ca’ thần thiếp chỉ thích tiểu mỹ nhân, nhất là tiểu mỹ nhân thanh cao thoát tục, chìm sa cá lặn, nếu là mỹ nhân bị bệnh lại càng hợp với khẩu vị của ‘biểu ca’ ta.” Vân Thanh Nhiễm nhướn mày nhìn Quân Mặc Thần, ánh mắt trần trụi, như muốn dùng ánh mắt ăn sống nuốt tươi Quân Mặc Thần, tựa như Quân Mặc Thần ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm căn bản không mặc quần áo vậy.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Chết tiệt những lời này hần lại rất thích nghe.

“Hần đoạt đồ của phu quân ta, cho nên ta muốn giết hần.” Hạ Hầu Tĩnh trả lời, đôi môi đỏ mọng anh sắc đáng yêu vênh lên, sắp có thể treo bình đầu được rồi.

Hạ Hầu Tĩnh nói muốn giết đối phương, nhưng trong ánh mắt lại không có một chút sát khí nào.

“Này, nhanh mang ta đi tìm biểu ca của ngươi!”

Hạ Hầu Tinh có chút lo lắng thúc giục nói, nàng nhất định phải nhanh chóng xử lý xong chuyện này, bằng không, nếu chàng đuổi tới, nàng khẳng định không làm được gì.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, nàng còn chưa rõ tiểu cô nương này là ai, có điều cô bé này hẳn nhiên có quan hệ với vị đại sư huynh cho tới bây giờ vẫn chưa từng lộ mặt của nàng, hơn nữa quan hệ còn không bình thường, nàng không thể mặc kệ cô bé không quản, cho nên việc mà nàng cần làm hiện tại là trở về thành tìm Dương Lâm và Tiểu Cửu để xác nhận xem tiểu cô nương buh hân này là ai, sau đó liên lạc với vị đại sư huynh thần long thấy đâu không thấy đuổi kia.

“Được rồi, ta mang người đi tìm ‘hắn’.” Vân Thanh Nhiễm gật đầu, rất hào phóng đáp ứng yêu cầu của Hạ Hầu Tinh.

Hai người đi thêm một đoạn đường, gặp xe ngựa đã đưa bọn họ ra khỏi thành, Vân Thanh Nhiễm cùng Quân Mặc Thần lên xe ngựa, mà Hạ Hầu Tinh thì cười con hân huyết bảo mã của cô bé đi phía sau đội ngũ.

Nhìn tiểu cô nương ngồi trên hân huyết bảo mã, thị vệ Vương phủ trông mà ánh mắt đều đỏ, trời ạ, bảo mã vô giá như thế, trong hoàng cung cũng không có hai con!

Một con ngựa tốt đối với người tập võ mà nói là thứ ước mơ tha thiết, chẳng qua bọn họ cũng chỉ chảy nước miếng, có thể nhìn ở khoảng cách gần như vậy cũng đã rất tốt rồi, vì bọn họ có trừ tiền cả đời cũng mua không nổi!

Sau khi vào thành, lại đi một đoạn đường, chợt nghe có người huýt sáo, sau đó con hân huyết bảo mã mà Hạ Hầu Tinh cười bỗng mất khống chế, phi nhanh vào trong một con ngõ hẻm, cũng may trong hẻm nhỏ không có người đi đường, bằng không một con ngựa cao lớn như vậy chạy vào, thế nào cũng phải có người chết hoặc bị thương.

“Đi theo.” Vân Thanh Nhiễm cũng để người của vương phủ cho xe ngựa đuổi về hướng con hẻm nhỏ.

Xe ngựa không đi vào được hẻm nhỏ chật hẹp, chỉ có thể dừng ở đầu ngõ, Vân Thanh Nhiễm một mình một người từ trên xe ngựa bước xuống, đi vào.

Đi qua hai lối rẽ, Vân Thanh Nhiễm đi đến cuối ngõ, nàng nhìn thấy Hạ Hầu Tinh, cùng với... một người nam nhân.

Ngũ quan lập thể của nam nhân này tuấn mỹ như đao khắc, dáng người cao lớn, đường nét rõ ràng mà sâu sắc, ánh mắt lợi hại thâm thúy, khiến cho người ta một loại cảm giác áp bách. Từ thể oai hùng hơn người, trời sinh mang khí thế vương giả giống như quân lâm thiên hạ.

Bàn tay dày rộng của nam tử vỗ đầu Hạ Hầu Tinh.

Sau đó chú ý tới Vân Thanh Nhiễm đang đi đến.

Nói thật, Vân Thanh Nhiễm không muốn đối diện với nam nhân có ánh mắt như vậy, đôi mắt đối phương quá mức thâm thúy, khiến chuông báo trong đầu nàng vang mạnh.

Nam tử tiến lên, đi về phía Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lấy bất động ứng vạn động, bình tĩnh nhìn hắn.

Nam tử đi đến trước mặt Vân Thanh Nhiễm, sau đó...

Hắn quỳ một gối xuống, hành lễ với Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm kinh ngạc, một người nam nhân như vậy, thực sự không giống như người sẽ quỳ xuống trước người khác, giống như chỉ có người khác thần phục hắn, vậy mà hắn lại quỳ xuống, còn là hướng về phía nàng.

Mặt hắn không chút thay đổi, quỳ đến thông dong bình tĩnh, giống như hắn đang hoàn thành một sứ mệnh.

“Đông Phương Triệt, tên của ta.”

Tuy rằng hắn quỳ gối trước mặt Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm lại vẫn cảm thấy hắn là một sự tồn tại không nên bị nhìn xuống.

Đông Phương, là dòng họ hoàng tộc của Bắc Yên, một dòng họ rất hiếm thấy.

“Người đứng lên đi.” Vân Thanh Nhiễm không quen người khác quỳ nói với nàng, vì sao nam nhân phải quỳ nàng, đại khái nàng cũng đoán được nguyên nhân.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Hạ Hầu Tinh đứng ở một bên lau nước mắt, đôi mắt khóc đến đỏ bừng. Trong ánh mắt cô bé nhìn Vân Thanh Nhiễm có loại tình cảm u oán rất sâu rất sâu, cô bé không muốn hắn quỳ trước người khác, cô bé không muốn!

“Không cần trách nàng.” Đông Phương Triệt nói.

Lời này không phải mệnh lệnh, đại khái có thể coi như là khẩn cầu, nhưng mà hắn cho đến bây giờ chưa từng khẩn cầu người khác.

Vân Thanh Nhiễm biết, đối với nam nhân như vậy mà nói, để nói ra lời này đã rất không dễ dàng, hơn nữa, nàng cũng không định so đo với Hạ Hầu Tĩnh, Hạ Hầu Tĩnh không giống với công chúa Thiên Duyệt, công chúa Thiên Duyệt mang theo khuôn mặt cười lại thật sự muốn hại nàng, mà Hạ Hầu Tĩnh tuy luôn miệng la hét muốn giết nàng đoạt lại đồ bị nàng cướp, nhưng một chút sát khí cũng không thấy.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, “Cô bé rất thích ngươi.”

Đông Phương Triệt nhìn thoáng qua đôi mắt khóc đỏ của Hạ Hầu Tĩnh, không nói.

“Đây là việc riêng của ngươi, ta không tiện nhúng tay, hôm nay ta còn có việc nên về trước, ngươi là vì nàng nên mới đến kinh thành đi!” Vân Thanh Nhiễm phát hiện mình cùng Đông Phương Triệt trái lại rất hợp nhau, tuy hôm nay là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng có một số việc lại rất rõ ràng.

“Ta sẽ trông chừng nàng.” Đây là hứa hẹn mà Đông Phương Triệt cho Vân Thanh Nhiễm, hứa hẹn sẽ không để cho Hạ Hầu Tĩnh tìm nàng gây phiền toái.

Đông Phương Triệt biết Hạ Hầu Tĩnh vì sao lại chạy tới đây, cũng biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

★

Người thứ ba tới thăm Vân Thanh Nhiễm là thần binh thiên hạ Vân Từ Hy. Kỳ thực từ sáng sớm Vân Từ Hy đã nhận được tin tức, vương phủ xuất phát từ lễ tiết, sau khi xác nhận Vân Thanh Nhiễm có thai đã báo tin cho Vân phủ.

Vân Viễn Hằng phản ứng rất là lạnh nhạt, một câu Vân phu nhân chưa quá thất*, nên đẩy chuyện đến thăm Vương phủ cho Vân Từ Hy.

(*: cúng tuần cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày)

Sau khi Vân Từ Hy biết tin đã nhốt mình trong phòng, suốt hai canh giờ sau mới đi ra, sau đó lại như phát điên chạy khắp thành, người bên cạnh Vân Từ Hy chỉ biết là hẳn muốn đi tìm lễ vật trân quý nhất tặng cho muội muội của hắn.

Không ai biết Vân Từ Hy nhốt mình ở trong phòng suốt hai canh giờ nghĩ cái gì, cũng không ai biết Vân Từ Hy muốn tìm lễ vật thể nào đưa cho Vân Thanh Nhiễm.

Mãi cho đến giữa trưa hôm nay, Vân Từ Hy mới về tới Vân phủ, thay quần áo, nói muốn đi Vương phủ tặng quà.

“Tiểu thư, đại thiếu gia đến thăm người.” Lục Trúc rất cao hứng chạy tới báo cáo cho Vân Thanh Nhiễm, còn tưởng rằng Vân phủ sẽ không có người tới thăm tiểu thư, vẫn là đại thiếu gia tốt nhất, mặc kệ khi nào cũng đều nhớ đến tiểu thư bọn họ, “Đại thiếu gia ở phòng khách phía trước chờ tiểu thư, tiểu thư ta đỡ người đi qua.”

“Ừ.” Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, tang lễ mẫu thân qua đi không biết tâm tình ca ca có tốt hơn không.

“Khụ khụ khụ... đã tới thăm, vì sao không trực tiếp tiến vào Kim Dật hiền?” Quân Mặc Thần có vẻ không vui nói, đến Vương phủ thăm người thì trực tiếp đến Kim Dật hiền là được rồi, còn cần phải đi phòng khách đằng trước làm cái gì.

“Cũng chỉ là đoạn đường ngắn, có gì đáng để so đo à?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, việc này thì có gì mà tức giận, không hiểu thế từ gia không vui chỗ nào.

“Khụ khụ khụ... đã là huynh trưởng của ái phi, đối với ái phi mà nói, chắc chắn là tốt nhất rồi.” Quân Mặc Thần nâng mắt, cười như không cười, nghe khẩu khí này, rõ ràng là đang ăn giấm.

Mỗi khi tâm tình thế tử gia không tốt, há miệng ngâm mồm đều là “ái phi ái phi”, chỉ có khi tâm tình tốt, mới gọi tên Vân Thanh Nhiễm, đặc biệt, khi vành tai tóc mai chạm nhau còn có thể gọi “Nhiễm Nhi”..., chẳng qua bây giờ cũng chỉ có một mình Vân Thanh Nhiễm có thể nghe được, về phần lúc đó nàng có thể nghe vào bao nhiêu cũng chỉ có mình nàng biết.

Vân Thanh Nhiễm đáp phải với Quân Mặc Thần một cái, xoay người, mở cửa, rồi đi.

Nữ nhân đáng giận, có ca ca thì quên hẳn ! Mất hứng! Rất mất hứng!

Trong phòng khách của Vương phủ, Vân Từ Hy mặc một thân cẩm bào thanh nhã đứng giữa sảnh đường, khoe môi hân khê cong lên, cho thấy tâm tình hiện giờ của hắn rất tốt. Nhà hoàn hầu hạ ở trong phòng khách đều rối rít thẹn thùng cúi đầu, đối mặt với vị Khinh Hồng công tử nho nhã này, trái tim các thiếu nữ đều nảy mầm.

“Ca ca.” Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Vân Từ Hy đi ra từ trong bị thương mất mẫu thân, trong lòng rất an ủi, lúc mẫu thân tạ thế nàng có thể cảm nhận được rõ ràng sự ảm đạm của Vân Từ Hy.

Vân Từ Hy tiến lên, đứng ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, nở nụ cười như tắm gió xuân, “Nhiễm Nhi trưởng thành, cũng sắp làm nương rồi.”

“Vâng.” Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, tựa như mặc kệ chuyện gì xảy ra, Vân Từ Hy đều chúc phúc nàng, giống như lúc đại hôn, hẳn là người duy nhất thật tình chúc phúc cho hôn lễ của bọn họ.

“Nhiễm Nhi, nếu có một ngày ca ca làm chuyện xấu, muội còn nhận ca ca nữa không?” Vân Từ Hy đột ngột hỏi một vấn đề.

Vân Thanh Nhiễm nâng mắt, nhẹ nhàng nhìn vào ánh mắt của Vân Từ Hy, ánh mắt hẩn rất sâu, nhìn không thấy thấy đáy, tựa như có thứ giấu ở rất sâu trong đó.

“Vi phạm pháp lệnh? Giết người phóng hỏa? Gian dân cướp bóc?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Ha ha ha...” Vân Từ Hy nở nụ cười, “Có lẽ đều có thể, ca ca cũng không biết mình sẽ biến thành dạng người xấu gì, lúc đó Nhiễm Nhi còn có thể tha thứ cho ca ca không?”

“Vi sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này?”

“Không có gì, chỉ là nghĩ đến Nhiễm Nhi sắp làm nương, ca ca cũng sắp làm cữu cữu rồi, thời gian quả thực trôi nhanh quá.” Vân Từ Hy dường như đang nhớ lại rất nhiều chuyện, khiến cho ánh mắt của hẩn trở nên có chút cao thâm khó dò. “Không nói cái này, hôm nay ca ca đến, là có lẽ vật muốn tặng cho muội cùng với cháu ngoại trai của ta.”

Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn Vân Từ Hy, phát hiện hai tay hẩn trống trơn, cái gì cũng không mang.

Vân Từ Hy nở nụ cười thần bí, Thanh Nhiễm, ca ca có việc nhất định phải tự mình đi làm, những chuyện ca ca có thể làm cho muội cũng không nhiều, bất kể thế nào, về sau đều phải chiếu cố bản thân cho thật tốt, nếu như có một ngày muội phát hiện ca ca không phải ca ca mà muội vẫn biết, thì muội chỉ cần nhớ rõ ca ca của ngày trước là được rồi, nếu có một ngày chúng ta không thể không đứng ở một phương đối lập, xin muội, đừng đem người đó trở thành ca ca...

Thanh Nhiễm, cả đời này người mà ca ca không muốn thương tổn nhất là muội...

★

“Thế tử gia, Hầu gia nói muốn gặp người.” Quân Kiệt vội vàng tiến vào bẩm báo với Quân Mặc Thần.

“Thế tử phi đâu?” Nàng đã đi ra ngoài một canh giờ rồi, đều ở trong kinh thành, hai huynh muội bọn họ có nhiều lời ở đâu ra để nói như vậy?

“Một canh giờ trước, thế tử phi và Hầu gia ngồi xe ngựa rời khỏi vương phủ, Hầu gia vừa quay lại, có điều thế tử phi không cùng trở về với ngài ấy.”

Vân Thanh Nhiễm bị Vân Từ Hy mang ra khỏi Vương phủ?

“Vi sao không nói sớm?” Vân Từ Hy muốn làm cái gì, vì sao phải mang Vân Thanh Nhiễm ra khỏi Vương phủ, sau đó lại một mình trở về gặp hẩn.

“A?” Quân Kiệt vô tội, hẩn cho rằng thế tử phi đi cùng huynh trưởng của mình ra ngoài vương phủ một lúc hẩn không có vấn đề gì.

“Đi phòng khách gặp Vân Từ Hy.”

Quân Mặc Thần đứng dậy, lập tức đi đến phòng khách.

“A, gia, ngài không ngồi xe lăn à?”

Lúc Quân Kiệt hỏi điều này đã không thấy Quân Mặc Thần đâu nữa.

Quân Kiệt vỗ đầu, gia, ta biết khinh công ngài tốt, nhưng đây là trong vương phủ, ngài có thể dùng khinh công à? Hơn nữa ngài cũng không phải không biết thân thể của mình, có thể không dùng võ công thì đừng dùng, mỗi lần ngài dùng võ thì đều ra một thân mồ hôi, không cần thận thì có thể lấy mạng ngài đấy!

Đến phòng khách, Quân Mặc Thần mới thả chậm cước bộ, Quân Kiệt ở phía sau cũng thở gấp đuổi theo.

“Khụ khụ khụ, không biết Hầu gia mang ái phi của bản thế tử đi nơi nào?” Quân Mặc Thần đi tới trước mặt Vân Từ Hy.

“Ta chỉ đang làm một chuyện mà ngay từ đầu ta nên làm mà thôi.” Vân Từ Hy đáp, ánh mắt nhìn thẳng Quân Mặc Thần, trên mặt không hề áy náy.

Vân Từ Hy và Quân Mặc Thần bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người sắc bén như đao phong, một cỗ sóng ngầm không nhìn thấy được lưu động giữa hai người.

“Việc nên làm? Là mạng ái phi của bản thế tử đi, cùng với con nối dòng tương lai của bản thế tử à?”

Sát khí!

Trên người Quân Mặc Thần tỏa ra sát khí rất rõ ràng!

Quân Kiệt bị dọa không nhẹ, đây vẫn là lần đầu tiên hẩn thấy Quân Mặc Thần lộ ra ánh mắt hung ác như vậy.

“Đúng, ta mang Thanh Nhiễm đi, hơn nữa không định mang muội ấy trở lại!” Vân Từ Hy nói rất rõ ràng cho Quân Mặc Thần biết việc hắn đang làm.

“Nàng là thê tử phi của phủ Trấn Nam vương, là thê tử của ta, ngươi không có quyền mang nàng đi.” Giọng nói của Quân Mặc Thần còn lạnh hơn nhiệt độ cơ thể hắn.

“Thanh Nhiễm muội ấy là người, không phải vật phẩm, không phải công cụ, ngươi chẳng qua chỉ muốn một nữ nhân, một đứa con nối dõi, đợi sau khi Thanh Nhiễm sinh đứa bé ra, ta sẽ trả đứa bé về vương phủ, cho vương phủ các ngươi có người kế tục!” Vân Từ Hy đối mặt với sát khí của Quân Mặc Thần vẫn vững như thái sơn.

“Ngươi nghe cho rõ, đứa nhỏ bản thê tử cần, Thanh Nhiễm bản thê tử cũng muốn!” Sát ý trong mắt Quân Mặc Thần càng thêm rõ ràng.

“Thanh Nhiễm đối với ta mà nói là không thể thay thế, nhưng đối với ngươi mà nói chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi, cho dù không phải Thanh Nhiễm, ngươi cũng có thể tìm một nữ nhân khác không phải à? Ngươi muốn dạng nữ nhân gì, ta có thể tìm mười thậm chí một trăm người đến đối với ngươi, chỉ hy vọng ngươi thả tự do lại cho Thanh Nhiễm.”

Vân Từ Hy giống như không phát hiện sát ý của Quân Mặc Thần, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Ngươi dựa vào cái gì mà nói nàng đối với ta là người nào cũng có thể tùy tiện thay thế, ta lấy một ngàn nữ nhân đối với ngươi, ngươi chịu không? Vân Từ Hy ngươi đừng ý vào ngươi là ca ca của Thanh Nhiễm mà có thể khiêu chiến đến điểm mấu chốt của ta!”

“Ta không muốn khiêu chiến điểm mấu chốt của ngươi, Quân Mặc Thần, ngươi công bằng một chút! Ngươi không yêu muội ấy còn có người khác yêu muội ấy, ngươi sắp chết rồi, muội ấy còn rất trẻ, cuộc sống sau này của muội ấy còn dài, ngươi không có quyền hủy diệt cả đời muội ấy!” Vân Từ Hy khí thế bức người, mỗi một câu đều như một thanh lợi kiếm, “Về sau Thanh Nhiễm có thể gặp được nam nhân mà muội ấy yêu cũng yêu muội ấy, ngươi dựa vào cái gì mà chiếm cứ muội ấy!”

“Con mẹ nó, ngươi, ai nói cho ngươi là ta không yêu nàng! Ai hiếp lạ người thừa tự đó! Thứ đồ chơi đó lão cha với lão nương ta cũng có thể sinh! Con mẹ nó, ta sắp chết đây, nhưng chỉ cần ta còn sống một ngày ta vẫn sẽ cột lấy nàng một ngày, ta còn ở đây thì chỗ nào nàng cũng không thể đi!”

Tĩnh.

Sau khi Quân Mặc Thần rống xong, xung quanh cực kỳ im lặng.

“Ha ha...” Sau đó chợt nghe tiếng cười của Vân Từ Hy. “Ha ha ha...”

Tiếng cười thanh thúy sang sảng đánh vỡ không khí khẩn trương sắp động lại, trong thời khắc tràn ngập mùi thuốc súng này, tiếng cười ấy rất đột ngột.

Quân Kiệt vừa rồi bị một phen rống giận của Quân Mặc Thần làm cho sợ hãi, cả người thiếu chút nữa cứng ngắc lại, kết quả Vân Từ Hy nở nụ cười, còn cười vô cùng sung sướng, Hầu gia à, ngài không biết gia của chúng ta rất khủng bố đúng không?

Quân Kiệt vẫn còn tốt, những nha hoàn ở trong phòng khách tận mắt thấy mùi thuốc súng giữa Quân Mặc Thần và Vân Từ Hy, trái tim cũng nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm từ sau tấm bình phong đi ra...

Vân Thanh Nhiễm nàng ở chỗ này! Ngay sau tấm bình phong!

Cho tới bây giờ Vân Thanh Nhiễm chưa từng rời khỏi vương phủ, Vân Từ Hy giả bộ mang theo Vân Thanh Nhiễm cùng nhau rời đi, hơn nữa cũng khiến cho người trong Vương phủ đều biết bọn họ rời khỏi, kỳ thật chỉ có một mình hắn rời đi, sau đó cách một khoảng thời gian hắn lại trở về tìm Quân Mặc Thần.

Vân Từ Hy vừa lòng mình đã thành công chọc giận Quân Mặc Thần, khiến Quân Mặc Thần nói ra những lời mà hắn hy vọng Vân Thanh Nhiễm nghe được.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua gương mặt còn có sót lại cơn giận của Quân Mặc Thần, có chút xấu hổ.

Vân Từ Hy đi đến bên cạnh Vân Thanh Nhiễm, mỉm cười, “Thanh Nhiễm, nhớ rõ phải chăm sóc cho mình thật tốt... Không có gì quan trọng hơn thân thể của chính muội, còn nữa...”

Vân Từ Hy quay đầu lại liếc nhìn Quân Mặc Thần, về sau Thanh Nhiễm giao cho hắn, ít nhất phủ Trấn Nam vương và Quân Mặc Thần, đối với Thanh Nhiễm mà nói là nơi vô cùng an toàn.

Thanh Nhiễm, huynh tạm thời phải đi làm chuyện mà mình nhất định phải làm, mặc kệ huynh có nguyện ý hay không, đó đều là chuyện mà huynh không thể trốn tránh, xem ra huynh đã định trước là không còn cách nào... Thanh Nhiễm, bất luận huynh trở thành yêu ma quỷ quái như thế nào, chỉ cần muội, lúc gặp lại huynh, vẫn nguyện ý gọi huynh một tiếng “Ca ca”.

Vân Từ Hy mỉm cười, ánh mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm dịu dàng giống như có thể thấm ra nước.

Hắn mỉm cười xoay người, nhẹ nhàng rời đi, thân ảnh màu thủy lam dần dần đi xa, giống như một đám mây thoáng hiện bất ngờ bay qua, rất đẹp, nhưng

đã định trước rằng nó vừa đến đã phải đi xa.

Lễ vật mà Vân Từ Hy đưa cho Vân Thanh Nhiễm, là lời thổ lộ của Quân Mặc Thần.

Đại khái bởi vì đều thích nàng, cho nên hắn đã sớm nhìn ra tình cảm của Quân Mặc Thần đối với Vân Thanh Nhiễm, có lẽ như vậy khiến cho hắn yên tâm, hắn nghĩ, sau khi hắn đi lên một đường sẽ không còn có thể quay đầu lại, ít nhất phải đảm bảo chắc chắn Thanh Nhiễm của hắn có thể hạnh phúc, ít nhất, để cho nàng biết trừ ca ca, còn có một người yêu nàng sâu đậm, nàng sẽ không cô đơn, sẽ không còn một mình.

Nàng sẽ không còn là một người, chỉ là, về sau, hắn phải một mình...

Vân Từ Hy đi rồi, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

Vân Từ Hy an bài tất cả chuyện này, chỉ vì để Vân Thanh Nhiễm nghe được lời thực lòng mà Quân Mặc Thần chậm chạp không chịu nói, hiện tại mục đích của hắn đã đạt được, Vân Thanh Nhiễm quả thực nghe thấy, chân tâm của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần bị người thiết kế nói ra tất cả lời thật lòng trước mặt Vân Thanh Nhiễm cũng không lộ ra vẻ xấu hổ, hắn rất thản nhiên nhìn Vân Thanh Nhiễm chăm chú, chờ nàng cho hắn một câu trả lời.

Hắn thích nàng, nàng đã biết, nàng tính như thế nào?

Kỳ thật, trong lòng Quân Mặc Thần đã sớm nắm chắc, hắn biết Vân Thanh Nhiễm chỉ sợ... ai, chỉ sợ hắn sẽ không nhận được đáp án mà mình muốn, kết quả xấu nhất là hắn nhận lấy một câu trả lời mà hắn không nguyện ý nghe.

“Ta mệt rồi, ta về phòng đi ngủ trước.” Vân Thanh Nhiễm nói xong xoay người bước đi, đi có chút hỗn loạn.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, kỳ thật mình nên nói thêm mấy câu, tỷ như nàng có thích hắn hay không...

Nhưng có một số vấn đề, chính nàng cũng chưa hắn đã biết nên trả lời thế nào.

Nàng đối với Quân Mặc Thần, rốt cuộc là loại tình cảm gì?

Vân phủ không đối xử tốt, không muốn làm công chúa hòa thân đi chết thay, cho nên gả cho hắn!

Vương phủ đối đãi với nàng không tệ, nàng thích “ngôi nhà” này, cho nên mới lên giường với hắn!

Hắn ra sức gieo mầm, nàng cũng không quá chán ghét, cuộc sống phu thê miễn cưỡng được xem như là “hài hòa”, cho nên nàng mang thai!

Sau đó thì sao? Nàng cho rằng nàng với hắn luôn là “cách mạng hữu nghị” kiên định, sau đó hôm nay lại nghe thấy lời hắn nói, có một số việc có hơi rối loạn.

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy đối mặt với loại này còn phiền toái hơn lúc đối mặt với toán lý hóa, nàng không có suy nghĩ giải đề, cũng không biết đột phá ở nơi nào.

Quân Kiệt ngây ngốc nhìn Vân Thanh Nhiễm đi xa, mới hốt hoảng hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hóa ra bọn họ bị ca ca của thế tử phi lừa gạt!

Thì ra thế tử phi căn bản không rời khỏi Vương phủ!

Vẫn trốn ở phía sau tấm bình phong trong phòng khách nghe lén thế tử gia và Hầu gia nói chuyện, sau đó thì thế tử gia đã thổ lộ lòng mình rồi!

Hầu gia vạn tuế!

Đợi chút, không đúng! Quân Kiệt đột nhiên nghĩ tới một vấn đề mấu chốt.

“Gia, không đúng nha, sao thuộc hạ nhớ rõ lấy trình độ võ nghệ của ngài, không có lý do gì thế tử phi trốn ở nơi gần như vậy mà ngài lại không phát hiện ra!”

Quân Kiệt buồn bực, hắn không phát hiện ra thế tử phi trốn ở phía sau tấm bình phong kia cũng rất bình thường, tu vi của hắn không đủ cao, nhưng gia của bọn hắn lại không giống vậy, không có khả năng gia không phát hiện ra!

“Vậy à? Có thể người nhớ nhầm?”

“Không đúng mà gia, thuộc hạ xác định không nhớ nhầm!” Loại chuyện này sao có thể nhớ nhầm được!

“À, thì chính là hôm nay gia phản ứng chậm chạp, một người lớn còn sống như vậy trốn ở sau tấm bình phong gia cũng không phát hiện, thất sách thất sách.” Quân Mặc Thần nhẹ cười nói.

Vân Từ Hy vì hắn mà an bài một cơ hội tỏ rõ tâm ý tốt như vậy, hắn đương nhiên không thể lãng phí, có mấy lời nói rõ ra có lẽ không có tác dụng gì, tựa như hiện giờ nàng đã nghe tâm ý của hắn, nàng lại không cảm thấy sẽ có thay đổi gì, nhưng vào thời điểm nhất định khi thời cơ tới, vẫn cần phải nói ra,

hắn không có nhiều thời gian để chạy quanh nòng.

Vân Từ Hy an bài thực không tồi, chỉ là hắn đã xem nhẹ bản lĩnh của hắn ta.

Nếu hắn ta thật sự mang Vân Thanh Nhiễm đi, hơn nữa không có ý định trả lại cho hắn, như vậy thì vừa rồi hắn sẽ không chỉ là rỗng giặc, lộ một chút sát khí đơn giản như vậy, hắn không dám đảm bảo hắn có thể không tàn nhẫn đánh một trận với hắn ta hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thệ Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Thệ Tử Phi Mang Nam Nhân Trở Về!

Trên lầu các có ba người đang ngồi là Quân Mặc Thần, Úy Trì Trường Thụy và lão Hán vương.

“Ta nói này chủ tử, ngài đang sầu muộn vì kiểu thế nhà ngài à?” Úy Trì Trường Thụy thấy bộ dạng kinh ngạc của Quân Mặc Thần nhất thời tâm tình rất tốt.

“Ta nói này lão già, ông cũng đừng ở đây lừa cháy đồ thêm dầu, đây là hắn đã thông suốt rồi, chỉ tiếc người trong lòng hắn là một con nhím, hắn không thể vào bằng cửa, vừa đụng vào đã bị gai nhím đâm đau.” Lão Hán vương miệng thì nói Úy Trì Trường Thụy không cần trêu chọc Quân Mặc Thần nữa, chính mình còn không phải cũng bỏ đá xuống giếng?

“Ta nói hai lão nhân chúng ta, ngày thường cũng không thiếu lần bị hắn ngược đãi đấy nhỉ? Tuổi đã một bó lớn rồi, còn phải chạy lên chạy xuống vì chủ tử hắn, hắn nói một câu chúng ta đã phải vào núi đao biển lửa.” Úy Trì Trường Thụy thở dài một tiếng, “Ta cũng đã già bảy tám chục tuổi rồi, đáng thương quá mà. Nhưng thật ra ông, còn được làm ‘Nghĩa phụ’, lần này nha, chủ tử cũng phải sửa miệng gọi ông một tiếng nhạc phụ rồi.”

“Sao, ông ghen tị à?” Lão Hán vương và Úy Trì Trường Thụy nháo hơn nửa đời người, ai nhìn thấy hai người bọn họ cãi nhau đầu võ mồm cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng nếu lúc này có người nghe được đối thoại của bọn họ nhất định sẽ bị dọa sợ, hai người một là Hán Vương một trong tứ vương, luận danh vọng luận thực lực đều ở phía trên Trần Nam vương Quân Vô Ý, một là Úy Trì Trường Thụy, đó là nguyên lão tam triều, trong triều không ai không biết không ai không hiểu, ngay cả Hoàng thượng cũng phải kính ông ba phần, nhưng hai người này lại xưng hô Quân Mặc Thần là “Chủ tử”.

Việc này cũng giải thích vì sao Quân Mặc Thần có thể dễ dàng mời bọn họ đến trở thành chỗ dựa cho Vân Thanh Nhiễm. Nhưng rất hiển nhiên, một tầng quan hệ này người ngoài không hề biết.

“Biến biến biến, ai ghen tị ông, nửa tàn phế nhà ông, có gì đáng ghen tị? Ngược lại nghe nói hoàng thượng gần đây có ý tứ muốn mời ông ra nhậm chức lần nữa, sao? Ông có tính toán gì không?”

“Ai...” Lão Hán vương thở dài một tiếng, tuy ông đã già rồi, nhưng còn chưa phải là lão hồ đồ, “Hoàng thượng không phải thật sự muốn mời ta, hắn lần này động tới Ký Bắc vương, đang vô cùng lo lắng, trong một đêm mang quân đánh Ký Bắc vương, tội danh phản loạn gán qua loa như vậy, Ký Bắc vương ở trong triều khổ tâm thực hiện nhiều năm như thế, trong triều vẫn còn phần đông tàn đảng, hơn nữa hắn còn một nhi tử ở nơi trời cao hoàng đế xa, Ký Bắc vương mặc dù không còn, nhưng những nhân tố không ổn định này vẫn còn, hiện tại việc mà hoàng thượng cần phải làm là ổn định lòng người, nếu không ổn định được, việc hắn động tới Ký Bắc vương chính là thất sách rất lớn.”

“Hoàng thượng làm việc luôn luôn cẩn thận, cũng không biết lần này hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì, mà làm việc qua loa như vậy.” Đây là điểm làm cho Úy Trì Trường Thụy nghĩ không ra, lấy hiểu biết của ông đối với Dạ Hoàng Nghi, dưới tình huống không có sự chuẩn bị vẹn toàn, hắn không có lý do gì làm việc vội vàng xao động như vậy.

“Đại khái là có lý do gì khiến hắn mạo hiểm lâm vào khốn cảnh nguy hiểm cũng nhất định phải diệt trừ Hách Vu Thiên, dù sao cũng không liên quan gì đến hai người sắp vào quan tài chúng ta.” Tuổi hai người bọn họ cộng lại cũng phải hơn một trăm năm mươi tuổi, cổ chống cũng không thể sống thêm được mấy năm, dù làm âm mưu thế nào cũng không liên quan tới bọn họ.

Hai người hàn huyên thật lâu, Quân Mặc Thần lại chỉ một mình ngồi nhìn bức họa cuộn tròn, từng cuốn từng cuốn, xem vô cùng chăm chú.

“Chủ tử, ngài nhìn cái gì vậy?” Xuất phát từ tò mò, Úy Trì Trường Thụy rướn người qua liếc mắt nhìn, vừa nhìn đã khiến cho khuôn mặt ông lập tức sung huyết, ông còn tưởng Quân Mặc Thần đang xem cái gì mà xem lâu như vậy, hóa ra là xem đông cung đồ, còn mang về mặt chăm chú nghiêm túc ngồi xem trước mặt hai lão đầu bọn họ!

Lão Hán vương thấy mặt Úy Trì Trường Thụy biến thành mông khi, cũng đi liếc mắt một cái.

“Khụ khụ khụ... Chủ tử, việc này ngài xem thêm tranh cũng vô dụng, nói thế nào cũng phải dùng đao thật thương thật rèn luyện ma sát mới được, phải

tích lũy kinh nghiệm mới có thể có hiệu quả, thay vì ngồi ở chỗ này xem vật chết cả buổi trưa chẳng bằng đến Câu Lan viện mà xem, còn hữu dụng hơn việc ngồi xem bao nhiêu bức họa thế này.”

Hán Vương đưa ra ý kiến đúng trọng điểm cho Quân Mặc Thần.

“Ghê tởm.” Quân Mặc Thần nói. Trừ Thanh Nhiễm, những nữ nhân khác hẳn đều ghét bỏ, nghĩ thôi đã thấy ghê tởm.

“Cũng không phải bảo ngài đi tìm hoa nương, ngài có thể nhìn xem, xem hoa nương với người khác.”

“Vẫn ghê tởm.” Quân Mặc Thần đáp không cần suy nghĩ.

Việc này cũng ghê tởm! Vậy thì Hán Vương không còn ý kiến, chỉ đáng thương cho nghĩa nữ vừa mới thu kia của ông phải bồi hán chậm rãi “mãi”.

★

Trong phòng một khách sạn ở kinh thành.

“Tiểu thư, lần này ngài chạy đến làm cho thành chủ sợ hãi, may mắn Đông Phương công tử đúng lúc liên hệ với chúng ta.”

Nam tử trung niên nhìn Hạ Hầu Tĩnh còn hoàn hảo nước mắt cũng sắp rơi ra, vì để tìm được tiểu thư, ông đã hơn một tháng ăn không ngon ngủ không yên.

Nam tử trung niên mặc cảm y hoa phục, nếu không phải ông mở miệng gọi một tiếng tiểu thư, mọi người đều không nhìn ra được ông kỳ thật chỉ là một hạ nhân.

“Thúc mau mở trời cho ta, ta muốn trở về, ta muốn trở về tìm chàng!” Hạ Hầu Tĩnh còn đang gào khóc, từ lúc nàng gặp lại Đông Phương Triệt đã luôn khóc.

“Tiểu thư, thuộc hạ không thể thả người ra, Đông Phương công tử đã căn dặn, nhất định phải mang người trở lại chỗ thành chủ mới có thể mở trời.” Nam nhân trung niên về mặt khó xử, muốn ông trời tiểu thư như vậy mang về, thế nào thành chủ cũng muốn bẻ gãy cổ của ông, nhưng nếu không trời, tiểu thư khẳng định sẽ bỏ chạy, đến lúc đó ông muốn tìm về lại càng khó, lần này nếu không phải Đông Phương công tử liên lạc cho ông, thì ông còn đang giống như ruồi mất đầu đi tìm loanh quanh.

Không nhắc tới Đông Phương Triệt còn đỡ, vừa nhắc tới Đông Phương Triệt, Hạ Hầu Tĩnh khóc càng dữ hơn.

Lại chỉ khóc, một chữ cũng không chịu nói.

“Tiểu thư, người, người làm sao vậy!” Nhìn thấy Hạ Hầu Tĩnh khóc càng thương tâm, nam nhân trung niên sốt ruột.

“Ta muốn, ta muốn giết người!”

“A?” Giết người? Khi nào thì tiểu thư nhà bọn họ có một hứng thú ham thích như vậy? Ông nhớ rõ tiểu thư nhà họ sợ nhất là sát sinh, đến giết con gà còn sợ muốn chết, “Ách... Tiểu thư, nếu không thì như vậy được không, sau khi trở về, những từ tù nhốt ở trong lao còn cả nô lệ trong thành, người nhìn ai không vừa mắt thì giết kẻ đó, muốn giết bao nhiêu cũng không thành vấn đề.” Chỉ cần tiểu thư cao hứng, chém vài người thì có là gì.

“Ta muốn giết nữ nhân vừa rồi!” Hạ Hầu Tĩnh vốn đang ngây ngốc tin tưởng “biểu ca” mà Vân Thanh Nhiễm nói, sau khi gặp Đông Phương Triệt mới biết mình bị đối phương lừa, nàng ta chính là người nàng muốn tìm!

Khoảnh khắc chứng kiến Đông Phương Triệt quỳ xuống, trái tim Hạ Hầu Tĩnh đau như bị ai nhéo, chàng chưa bao giờ là kẻ sẽ cúi đầu trước người khác, cho dù đao có kề lên cổ chàng, cho dù bị đánh mình đầy thương tích, chàng cũng sẽ không nhủu mày lấy một cái, chàng sẽ không khuất phục trước bất kỳ ai, cũng không có bất luận kẻ nào có thể khiến chàng khuất phục.

Chàng là vương giả trời sinh, là vị thần cao quý nhất trong nội tâm nàng.

Hạ Hầu Tĩnh chỉ biết là mình không thể để một người cao quý như chàng thần phục một kẻ không biết từ xuất hiện từ nơi nào, nàng không muốn chàng thừa nhận loại khuất nhục này, cho nên nàng thà đi làm chính việc mình không nguyện ý nhất.

“Tiểu thư muốn giết nữ nhân nào?” Nam nhân trung niên thấy tiểu thư tôn quý nhất của bọn họ thương tâm như vậy, đương nhiên cũng vô cùng sốt ruột, nếu là người làm tiểu thư thương tâm đến thế, vậy thì có chết một nghìn một vạn lần cũng đáng.

“Chính là nữ nhân đó! Ta nhất định phải giết nàng ta!” Hạ Hầu Tĩnh bị trời chặt, nhưng vẫn không an phận vạ vạ thân thể của mình.

“Tiểu thư đừng động nữa, sẽ làm bản thân bị thương!” Nam nhân trung niên lo lắng Hạ Hầu Tĩnh giãy tới giãy lui như vậy, dây thừng sẽ siết đau nàng, đến lúc đó trên người hẳn lên mấy vết đỏ, thành chủ lại đau lòng vùng trộm rơi nước mắt.

Đừng nhìn thành chủ bọn họ ngày thường đối với người ta một bộ dáng hung dữ, vừa nhìn chính là hán tử thân thể cường tráng, nhưng gặp phải chuyện liên quan đến tiểu thư, rơi nước mắt còn nhanh hơn cả người khác.

Tiểu thư là tâm can bảo bối được thành chủ của bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay, sau khi phu nhân thành chủ sinh hạ tiểu thư xong thì qua đời, thành chủ một tay nuôi tiểu thư khôn lớn, có thể nói tiểu thư là tất cả của thành chủ. Nếu ai dám động tới một sợi tóc của tiểu thư bọn họ, thành chủ lập tức xách đại đao đi liều mạng với kẻ đó.

Hạ Hầu Tinh nghe vậy dừng một chút, sau đó lại khóc, “Ta muốn tự mình đi.” Sau đó gãy gục càng thêm lợi hại, trên người lại nhiều thêm mấy vết đỏ.

“Tiểu thư đừng động nữa, sẽ càng đau hơn đấy!” Nam nhân trung niên nhất thời luống cuống chân tay, trừ Đông Phương công tử, không ai có thể quản thúc được tiểu thư bọn họ.

“Nhân thúc, ta xin thúc, để cho ta đi giết người kia xong ta lập tức đi theo thúc được không?” Hạ Hầu Tinh bắt đầu làm nũng, “Ta cũng rất nhớ phụ thân, nhưng ta phải đi giải quyết người kia, thật sự, bằng không thúc cùng đi với ta là được, võ công thúc tốt như vậy, sẽ không làm mất ta.”

Hạ Hầu Tinh vừa làm nũng, Nhân thúc đã không có biện pháp chống đỡ, cản dận trên đường đi ngàn vạn lần không thể cời trói cho Hạ Hầu Tinh của Đông Phương Triệt, ông đều quên hết toàn bộ.

Nhân thúc vừa cời bỏ dây thừng cho Hạ Hầu Tinh, gáy đã bị đánh mạnh một cái, bất tỉnh tại chỗ.

Xin lỗi Nhân thúc.

Sau khi Hạ Hầu Tinh đánh ngất Nhân thúc thì từ trong cửa sổ của khách điểm nhảy ra ngoài, không làm kinh động những người khác canh giữ ở cửa phòng.

Hạ Hầu Tinh đánh ngất Nhân thúc, chạy đi tìm Vân Thanh Nhiễm, tuy là lần đầu tiên, nhưng nàng làm rất khá!

Hạ Hầu Tinh trốn thoát từ trong tay những người mà phụ thân nàng phái tới đón nàng, sau đó lại lần nữa trở về tìm Vân Thanh Nhiễm.

Võ công của Hạ Hầu Tinh cũng không tốt lắm, ít nhất nàng muốn đi vào phủ Trấn Nam vương mà không bị bắt luận kẻ nào phát hiện là không có khả năng.

Hạ Hầu Tinh còn chưa đến mức liều lĩnh xông vào, nàng đứng chần chừ ở cửa Vương phủ không vào được, sau đó nàng thấy một người muốn vào Vương phủ lại không vào được giống nàng.

“Bản cung là công chúa, cầu nô tài các người dựa vào cái gì cản đường của ta?” Giờ phút này công chúa Thiên Duyệt đang nổi giận đùng đùng với thủ vệ Vương phủ, nàng ta muốn vào phủ Trấn Nam vương, nhưng thủ vệ canh cửa của Vương phủ lại ngăn cản không cho nàng ta đi vào.

“Khởi bẩm công chúa điện hạ, thế tử gia có lệnh, công chúa Thiên Duyệt không thể bước vào Vương phủ nửa bước.” Thái độ thủ vệ cực kì kiên quyết, không quản đối phương có phải công chúa hay không, làm tốt chức trách phận sự của bản thân.

Vừa nghe là Quân Mặc Thần hạ lệnh không cho mình bước vào phủ Trấn Nam vương, công chúa Thiên Duyệt cảm giác giống như bị người ta đánh cho một cái tát trước mặt mọi người.

“Bản cung tới thăm thế tử phi, thế tử phi hiện đang mang thai, nhất định muốn có người bồi nàng tâm sự.”

Thủ vệ nhóm đứng yên bất động.

“Hừ, bản cung là công chúa điện hạ, muốn đi nơi nào chẳng lẽ còn cần phải tuân theo mệnh lệnh của thế tử gia hử?” Thiên Duyệt lạnh lùng nói, nàng ta là công chúa, nàng ta đến Vương phủ không để Vương gia và Vương phi cùng ra nghênh đón nàng ta là đã tốt lắm rồi, bọn họ dựa vào cái gì không cho nàng ta vào?

“Chúng ta là thủ vệ Vương phủ, chúng ta chỉ nghe lời chủ tử nói.” Thủ vệ giống như không nghe thấy cảnh cáo của công chúa Thiên Duyệt, chỉ để ý làm tốt công tác chức trách của mình, bọn họ chỉ phục tùng mệnh lệnh của người Quân gia, cho dù là công chúa cũng không thể yêu cầu bọn họ làm gì.

“Hôm nay bản cung nhất định phải vào, bản cung thật muốn nhìn xem, ai có thể ngăn bản cung!” Công chúa Thiên Duyệt không dă động được thủ vệ, muốn xông vào.

Đứng bên cạnh sư tử bằng đá ngoài đại môn, Hạ Hầu Tinh nghe thấy rõ ràng rành mạch tranh chấp giữa công chúa Thiên Duyệt với thủ vệ.

Nàng tiến lên, đi qua bên người công chúa Thiên Duyệt, cố ý đập một cước thật mạnh vào chân công chúa Thiên Duyệt.

Trên chân đau đớn, công chúa Thiên Duyệt trừng mạnh về phía Hạ Hầu Tinh vô lễ đập chân nàng ta.

Công chúa Thiên Duyệt trước mặt người khác luôn tận lực duy trì hình tượng ôn hòa, mặc dù trên chân rất đau, nàng ta lại ấn nhẫn không phát hoả.

Sau đó, Hạ Hầu Tinh lại nhấc chân, dưới cái nhìn chằm chằm của công chúa Thiên Duyệt, tiếp tục hung hăng đập nàng ta thêm một cước.

Một cước lúc trước, công chúa Thiên Duyệt không chú ý tới Hạ Hầu Tinh, bị đập một cái, có thể coi như nàng không nhìn đường, không cẩn thận giẫm lên, nhưng lần này, nàng ta trơ mắt nhìn nàng, cố ý nhấc chân, cố ý đập lên.

“Lớn mật!”

Lần này không cần chờ công chúa Thiên Duyệt nổi bão, tùy tùng của nàng ta đã lên tiếng trách cứ, “Điều dân lớn mật, dám mạo phạm công chúa điện hạ.”

Hạ Hầu Tinh biết nàng ta là công chúa, lúc bọn họ khắc khẩu nàng đã nghe thấy.

“Công chúa thì đã sao? Ta nhìn không vừa mắt loại nữ nhân ghê tởm này, nên ta đập, thế nào?” Hạ Hầu Tinh không hề khiếp sợ, ngược lại còn kiêu ngạo hơn công chúa Thiên Duyệt.

Hạ Hầu Tinh từ nhỏ đã bị phụ thân nàng cưng chiều đến vô pháp vô thiên, cho dù là gặp công chúa thì tính tình của nàng cũng không thấy thu liễm chút nào.

Dù sao công chúa này là công chúa của bọn họ, không phải công chúa của Hạ Hầu Tinh nàng.

“Ngươi lại dám nhục mạ công chúa?!”

“Ta là mắng, không phải nhục mạ, ta nói nàng ta ghê tởm còn là nâng cao nàng ta. Ngươi vừa rồi cũng nghe thấy được, ngọai nói ngươi muốn đi thăm thế tử phi đang mang thai, nhưng ta ngửi thấy mùi xạ hương rất nồng trên người ngươi, tuy ngươi dùng mùi hoa che đi, nhưng không thể gạt được cái mùi của ta, đi thăm phụ nữ có thai mà trên người còn mang xạ hương, ghê tởm!”

Đừng xem thường Hạ Hầu Tinh, từ nhỏ cha nàng đã cưng chiều nàng, nhưng cũng sợ sau này nàng trưởng thành bị người khác khi dễ, tìm rất nhiều sư phụ về dạy cho nàng cái này cái kia, tuy chưa chắc mỗi một thứ đều có thể học giỏi, nhưng ít nhiều vẫn có chút hiểu biết.

“Người đâu, bắt điều dân này lại!” Công chúa Thiên Duyệt thấy những thủ đoạn nhỏ của mình bị người ta vạch trần, nên hạ lệnh cho người bắt Hạ Hầu Tinh lại, đối phương cũng không phải Vân Thanh Nhiễm, nàng ta không thể tùy tiện bắt giữ, nàng trị không được Vân Thanh Nhiễm, chẳng lẽ còn không chế trụ nổi một điều dân à?

Thân thủ của Hạ Hầu Tinh tuy rằng không kém, nhưng phải chống lại cao thủ đại nội, cũng không chiếm được thượng phong, chưa qua mấy hiệp nàng đã bại trận, bị cao thủ đại nội do công chúa Thiên Duyệt mang đến bắt đi.

Hạ Hầu Tinh không phục bữu môi, vẻ mặt bất mãn.

“Mang nàng ta về cung.” Công chúa Thiên Duyệt ở nơi đông người sẽ không làm gì Hạ Hầu Tinh, nàng ta vẫn muốn duy trì hình tượng của mình, dù sao người nọ chạy không thoát khỏi lòng bàn tay nàng ta, cho nên nàng ta sai người mang Hạ Hầu Tinh về cung trước, chờ nàng ta về cung rồi mới xử trí xử nhạ đầu này.

★

Sau khi Vân Thanh Nhiễm thay nam trang tới Trần Thúy các, lại gặp Đông Phương Triệt, Vân Thanh Nhiễm vẫn không thể không cảm khái khí phách của đối phương, xác thực không giống một nam nhân sẽ khuất phục làm hạ nhân.

Phía sau Trần Thúy các có một gian phòng trang trí rất tinh xảo bài trí rất xa hoa, Vân Thanh Nhiễm đã sớm biết gian phòng đó là của Đông Phương Triệt, hẳn là một nam nhân rất biết sống hưởng thụ.

Vân Thanh Nhiễm vừa mới tiến vào, Đông Phương Triệt đưa qua một cái mặt nạ màu bạc.

“Để làm gì?” Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua mặt nạ được đưa tới trước mặt nàng, chế tác vô cùng tinh xảo, mặt trên thậm chí còn có hoa văn xinh đẹp.

“Về sau ngươi nên đeo vào, tuy rằng bộ dáng hiện tại của ngươi cũng có rất ít người sẽ hoài nghi về giới tính của ngươi, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra ngươi chính là thế tử phi của phủ Trần Nam vương, việc này đối với ngươi mà nói không phải một chuyện tốt.”

Đông Phương Triệt giải thích.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu đồng ý, xác thực, tuy rằng nàng vận nam trang giống như đực, ngay cả Hồng Dược cũng bị lừa, nhưng dù sao khuôn mặt này có nét giống với thế tử phi phủ Trần Nam vương, về sau khi xuất môn ít nhiều sẽ bị người nhận ra, tựa như lần này, tiểu cô nương luôn mồm la hét muốn giết nàng chính là dựa vào khuôn mặt này mà tìm được nàng.

Vân Thanh Nhiễm đeo mặt nạ màu bạc lên, cực kì vừa vặn, không cần phải nói, là định chế cho nàng, đại khái là chiếu theo bức họa của nàng để làm, nói cách khác từ đầu Đông Phương Triệt đã tính cho nàng đeo mặt nạ, mà không phải quyết định hứng khởi nhất thời.

“Ta chưa từng ham muốn vị trí của ngươi, cũng không hề không phục, Tinh Nhi không phải người trong giáo, nàng dùng ý nghĩ của bản thân để làm việc.”

Đông Phương Triệt nói lời này xem như giải thích cho mình và Hạ Hầu Tinh, hẳn bình thường khinh thường giải thích chuyện của mình cho người khác, nhưng dường như chuyện trước mắt có lý do khiến hắn không thể không mở miệng giải thích.

Vân Thanh Nhiễm nhún vai, “Tuy rằng ta không phải là người hào phóng, nhưng ta thấy ngươi và Mộ Dung Tu có lẽ càng thích hợp hơn so với ta.”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, việc này dường như không phải là vấn đề có hào phóng hay không, nhưng nghĩ lại, nếu người ngồi trên vị trí này không phải nàng, mà là Đông Phương Triệt hoặc Mộ Dung Tu, thì thân phận “sư muội” của nàng vẫn còn đó, kết quả là nàng có thể trở thành sâu gạo không cần phải làm chuyện gì cũng đã có người làm chỗ dựa sau lưng cho nàng, tuy làm sâu gạo rất đáng xấu hổ, nhưng tư vị làm sâu gạo từ trước đến giờ đều không tệ.

Đông Phương Triệt không trả lời vấn đề của Vân Thanh Nhiễm, cái nàng nói chỉ là một giả thiết, còn là giả thiết không được thành lập, bởi ngay từ đầu giả thiết này đã không có khả năng phát sinh.

“Ta tạm thời sẽ lưu lại kinh thành, phụ tá người làm tốt việc người nên làm.” Đông Phương Triệt nói.

Đông Phương Triệt không phải đang hỏi, mà là đang báo cho nàng biết, nam nhân này quả nhiên không thích hợp làm thuộc hạ của người khác, hấn trời sinh thích hợp ra quyết định, mà người khác thích hợp thần phục hấn, uy nghiêm và khí phách của hấn đích thực là người mạnh nhất mà cho tới bây giờ Vân Thanh Nhiễm từng gặp, kể cả người thân là đế vương như Dạ Hoảng Nghị cũng chưa từng cho nàng loại cảm giác mãnh liệt như vậy.

Vân Thanh Nhiễm biết lúc Hồng Dược còn sống đã bị đại đệ tử này của bà ăn gấu gao như thế nào, bà hấn nên cảm thấy vui mừng.

Năng lực làm việc của Đông Phương Triệt rất mạnh, đem rất nhiều chuyện trong giáo đều xử lý ổn thỏa, ngay cả lúc Hồng Dược đối mặt với Đông Phương Triệt cũng có cảm giác không khỏe gà con thấy gà mẹ, Đông Phương Triệt rất kính trọng Hồng Dược, bà không chỉ là ân sư hấn mà còn là ân nhân cứu mạng hấn, chẳng qua kính trọng là một chuyện, quân hay không lại là chuyện khác, nay hấn đối với Vân Thanh Nhiễm cũng là như thế.

Đang trò chuyện, chợt nghe tiểu nhị trong điểm mang một nam tử trung niên tiến vào tìm Đông Phương Triệt.

Nam tử chính là Nhân thúc do Hạ Hầu gia phái tới đón Hạ Hầu Tĩnh.

“Đông Phương công tử, là ta không tốt, ta không nên tin lời tiểu thư mở trối cho nàng, nàng hiện tại không thấy đâu nữa...” Nhân thúc được người khác đánh thức, tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Hạ Hầu Tĩnh, sau đó ông lại dẫn người vào kinh thành điều tra, tra xét nửa ngày cũng không có kết quả, bắt đắc dĩ đành phải lại đến tìm Đông Phương Triệt giúp đỡ.

Nghe Nhân thúc nói không thấy Hạ Hầu Tĩnh, Đông Phương Triệt nhú mày, không quá rõ ràng, nhưng đối với khuôn mặt hàn băng vạn năm của hấn mà nói đã là rất không dễ dàng.

“Ta sẽ cho người đi tìm” Đông Phương Triệt nói.

Hấn và Vân Thanh Nhiễm ở đây, hai người mà Hạ Hầu Tĩnh muốn tìm đều ở trong này, nàng hấn sẽ tự mình xuất hiện.

“Ta nghĩ không cần cho người đi tìm, nàng có lẽ là bị công chúa Thiên Duyệt mang vào trong cung rồi.” Vân Thanh Nhiễm nói, “Sáng nay nha hoàn của ta nói cho ta biết, có một nữ tử điều ngoa mười hai mười ba tuổi gây sự với công chúa Thiên Duyệt ở cửa Vương phủ, bị công chúa Thiên Duyệt bắt về hoàng cung.”

Nhan thúc vừa nghe hai chữ “hoàng cung” thì tim đã vọt tới cổ họng, tiểu thư nhà bọn họ bị mang vào hoàng cung? Vậy nên làm thế nào cho phải!

“Làm sao bây giờ, nên làm thế nào đây!” Với năng lực của ông, hoàng cung là nơi bất luận thế nào cũng vào không được, nhưng nếu báo cho thành chủ, lấy cá tính của thành chủ, sợ là sẽ gây ra đại loạn.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Đông Phương Triệt, “Người muốn đi cứu nàng?”

Đông Phương Triệt không trả lời, xem như ngầm thừa nhận.

“Hoàng cung nơi này người chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra, cho dù là Hồng Dược, bà ra vào hoàng cung cũng chỉ có thể bảo đảm chắc chắn một mình bà không bị phát hiện, nếu muốn cứu một người ra ngoài, kể cả là bà cũng không làm được?” Vân Thanh Nhiễm nói trúng mấu chốt vấn đề, nơi cần không phải khách sạn hay thanh lâu, mà là hoàng cung, bên trong cao thủ nhiều như mây, mặc cho ai cũng không thể tùy tiện ra vào, “Người đi vào cùng ta, vừa vặn ta cũng có một sổ sách muốn tính toán với công chúa Thiên Duyệt.”

Con người thâm thúy của Đông Phương Triệt nhìn chăm chú Vân Thanh Nhiễm hai giây, sau đó gật đầu.

Thật đúng là một nam nhân tiếu cừ như vàng.

Vân Thanh Nhiễm gặp qua không ít người có cá tính, người trầm mặc ít lời cũng không phải chưa từng thấy, Đông Phương Triệt xem như là “thâm trầm”, nói thật, kỳ thực nàng có thể rít gào với Đông Phương Triệt, mẹ nó, người mọc cái miệng dùng để làm gì? Trừ ăn cơm ra thì không biết làm gì khác à? Ít ở nơi này giả bộ thâm trầm đi, không đẹp trai thêm chút nào đâu!

“Vị công tử này là...” Nhân thúc nghe Vân Thanh Nhiễm dường như có biện pháp cứu tiểu thư nhà bọn họ, vì thế kích động không thôi, nhưng ông còn chưa biết thân phận của Vân Thanh Nhiễm là gì.

“Ông không cần biết.” Vân Thanh Nhiễm nghe lời đeo mặt nạ chính là vì không để cho người khác biết quan hệ thân chủ của Thương Lan giáo và thế tử phi phủ Trần Nam vương, nàng tại sao phải nói cho người khác biết?

Vì mang Đông Phương Triệt tiến cung, Vân Thanh Nhiễm mang Đông Phương Triệt về phủ Trần Nam vương trước, sai người lấy một bộ quần áo của thủ vệ Vương phủ cho hắn, thuận tiện đưa hắn đi thăm Mộ Dung Tu đến giờ vẫn chưa thanh tỉnh.

“Không vào nhìn hắn à?” Vân Thanh Nhiễm thấy Đông Phương Triệt chỉ đứng xa xa ở ngoài cửa nhìn Mộ Dung Tu và Mộc Bách Dương ở trong phòng.

Dường như Mộ Dung Tu đang làm âm ỉ với Mộc Bách Dương cái gì đó, khiến Mộc Bách Dương đau đầu.

“Không cần.” Đông Phương Triệt nhìn trong chốc lát, sau đó xoay người.

Nỗi đau của Mộ Dung Tu đại khái Đông Phương Triệt là người có thể lĩnh hội nhất, Mộ Dung Tu sùng bái kính yêu Hồng Dược ra sao, Đông Phương Triệt nhìn thấy cực kỳ rõ ràng.

Đều nói nếu người nào lớn lên đẹp mắt, mặc quần áo khác cái cũng vẫn phong hoa tuyết nguyệt, nhưng nếu bộ dạng không lên được bàn tiệc, cho dù có mặc long bào, cũng chỉ như đang diễn tuồng.

Sau khi Đông Phương Triệt thay quần áo thủ vệ của phủ Trần Nam vương, hắn thoát nhìn vẫn không giống với những thủ vệ khác.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm quyết định hóa trang cho hắn.

Đông Phương Triệt là một người có yêu cầu cực cao trong cuộc sống, quần áo nhất định phải dùng nguyên liệu vải tốt nhất do thợ cả tốt nhất làm, thậm chí mấy cái móng tay của hắn cũng phải gọn gàng, đều đặn, trơn nhẵn, sạch sẽ hơn nữ nhi gia.

Mà hiện giờ bắt hắn thay một bộ y phục hạ nhân cũng đủ làm khó hắn rồi, Vân Thanh Nhiễm rõ ràng có thể cảm giác được sau khi Đông Phương Triệt thay quần áo xong, sắc mặt đen đi không ít, mà hiện tại nàng còn muốn dùng son phấn bột nước của nữ nhân gia hoá trang cho hắn, có thể tưởng tượng là biết tâm tình hắn trở nên u ám bao nhiêu.

Người khác nhìn thấy vẻ mặt âm trầm lúc này của Đông Phương Triệt, đã sớm nhượng bộ lui binh, cố tình Vân Thanh Nhiễm chẳng những không sợ, còn kiên trì hoá trang cho Đông Phương Triệt.

Trong cơ thể cô vô số tố tể bào tà ác đang khuấy phá, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy để cho Đông Phương Triệt ăn khổ kiểu này kỳ thật cảm giác rất tốt.

Vì thế Vân Thanh Nhiễm không chút cố kỵ tâm lý bài xích của Đông Phương Triệt, cố ý dùng tay nghề vụng về của mình hoá trang cho hắn.

Đông Phương Triệt có thể khẳng định Vân Thanh Nhiễm là cố ý, ít nhất nàng có thể tìm người có tay nghề cao một chút đến hoá trang cho hắn, cố tình nàng còn tỏ ra rất rộng lượng đề cử chính mình, vì thế khuôn mặt tuần dật của Đông Phương Triệt cứ như vậy bị nàng chà đạp, nếu để những đối thủ ngày xưa của Đông Phương Triệt nhìn thấy, phỏng chừng sẽ ôm bụng cười bò.

“Ừ, rất đẹp rất đẹp.” Rõ ràng là khuôn mặt vừa lộ ra đã có thể khiến cho các thiếu nữ vừa thấy là mắc bệnh tương tư cũng bị nàng chinh cho thành nhìn xong là có thể mắc bệnh tim, Vân Thanh Nhiễm còn vô cùng hài lòng gật gật đầu, bộ dáng rất vừa lòng với “kiệt tác” của chính mình.

“Được rồi, hiện tại chúng ta chuẩn bị một chút rồi tiến cung.” Vân Thanh Nhiễm đã nghĩ xong lý do tiến cung, nói nàng tiến cung để vấn an Trần phi nương nương tỷ tỷ của nàng, nay nàng có thai, tỷ tỷ nàng cũng có, hai người tỷ muội các nàng lui tới nhiều cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Vân Thanh Nhiễm nói xong đứng dậy ra mở cửa phòng, cửa phòng mở ra, Quân Kiệt đang núp ở cửa cố gắng nghe lén bởi vì không phát giác, cả người thiếu chút nữa thì ngã nhào vào trong.

“Ách, thế tử phi nương nương, thuộc hạ, thuộc hạ vừa định hỏi người có muốn ăn điểm tâm ngọt hay không...” Quân Kiệt vội che giấu xấu hổ của mình.

Bây giờ thế tử gia không có ở Kim Dật hiền, thế tử phi nương nương ra ngoài một chuyến dẫn theo một nam nhân trở về, còn là một nam nhân lạnh lùng, khí phách khiến Quân Kiệt bản năng nhận định đối phương không phải người thường.

Sau đó bọn họ lại thấy thế tử phi nương nương mang nam nhân này vào phòng, còn không cho người khác đi theo!

Trời ạ!

Đây là cái tình huống gì! Cô nam quả nữ ở chung một phòng!

Thế tử phi nương nương lại công khai mang nam nhân khác về vương phủ, còn không kiêng kị đưa nam nhân vào phòng mình!

Trái tim Quân Kiệt trong nháy mắt nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm đóng cửa phòng thiếu chút nữa ngừng đập. Chẳng lẽ, nương nương muốn quang minh chính đội nón xanh cho thế tử gia?

Sau đó hắn dán lỗ tai ở ngoài cửa nghe lén đối thoại của hai người bên trong, kết quả từ lúc hai người bước vào cửa cho đến khi cửa phòng mở ra, hai người không hề nói một chữ!

Lúc này mà không nói chuyện thì càng muốn mạng hơn có nói chuyện đó!

“Điểm tâm thì không cần, mặt khác, người tìm vài người theo ta tiến cung.” Vân Thanh Nhiễm vẫn luôn biết Quân Kiệt ở ngoài cửa nghe lén, nhưng không vạch trần hắn.

“Nương nương muốn vào cung? Có cần báo cho thế tử gia một tiếng không, để thế tử gia cùng vào với ngài?” Bất được cơ hội, Quân Kiệt vội vàng nhắc tới Quân Mặc Thần, mặc kệ thế tử phi nương nương muốn làm chuyện gì, vẫn để thế tử gia cùng đi sẽ an toàn hơn!

“Không cần, hôm nay trời có hơi lạnh, hắn không thích hợp ra ngoài, mình ta đi là được.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Nghe Vân Thanh Nhiễm cự tuyệt để Quân Mặc Thần cùng tiến cung với nàng, lại đi một mình với nam tử không rõ lai lịch kia, Quân Kiệt càng thêm khấn trương.

“Trong xe ngựa chuyên dụng của thế tử gia không bị gió lùa lại rất ấm áp, đến khi vào cung, cũng có nơi ấm áp để thế tử gia đợi, điểm này thế tử phi nương nương không cần lo lắng! Thật sự!” Quân Kiệt cường điệu nói.

“Không cần, không cần thiết thì đừng làm mệt hắn, thân thể hắn cũng không phải là người không rõ, không cần thiết để hắn chịu tội.”

Nói xong, Vân Thanh Nhiễm đợi Đông Phương Triệt tính toán cùng tiến cung.

“Không phải, thế tử phi nương nương, ngài nghe thuộc hạ nói, cái đó, kỳ thật vận động thích hợp đối với thế tử gia mà nói là chuyện tốt... Nương nương...” Lúc Quân Kiệt nói chuyện, Vân Thanh Nhiễm và Đông Phương Triệt đã đi càng lúc càng xa.

Nguy rồi! Quân Kiệt gõ đầu mình, tự trách mình ăn nói vụng về, không giải quyết tốt sự việc.

Rốt cuộc chuyện thế tử phi nương nương và một nam tử vô cùng xuất sắc cùng nhau ra vào có nên nói cho thế tử gia biết hay không? Rốt cuộc nên hay không nên đây?

Nếu nói cho thế tử gia, vạn nhất thế tử gia thương tâm thì làm sao bây giờ?

Còn nếu không nói cho thế tử gia, giấy không gói được lửa, cho dù hắn không nói, người trong phủ không nói, lúc thế tử phi nương nương và nam nhân kia “cùng ra cùng vào” bị nhiều người nhìn thấy như vậy, luôn có người sẽ nói ra, thế tử gia sớm muộn gì cũng biết.

Uhuhu, việc này nên làm thế nào cho phải, gia, thuộc hạ thật có lỗi với ngài, thuộc hạ không coi chừng tốt thế tử phi nương nương...

★

Quá trình tiến cung hết sức thuận lợi, xe ngựa của phủ Trấn Nam vương rất dễ dàng tiến vào hoàng cung.

Vân Thanh Nhiễm bây giờ, không chỉ là thế tử phi phủ Trấn Nam vương, mà còn là quận chúa phủ Hán Vương, thân phận này có chút vi diệu, bởi vì phủ Hán Vương và phủ Trấn Nam vương xưa nay không có giao tình gì, hai Vương phủ đều bề bộn nhiều việc, nay bởi vì quan hệ với Vân Thanh Nhiễm, phủ Hán Vương và phủ Trấn Nam vương đột nhiên trở thành “quan hệ thông gia”, nhưng thật ra ở trong bóng tối đã khơi dậy ngọn lửa không nhỏ.

Vào trong hậu cung, thị vệ Vương phủ không thể tiếp tục đi vào, hậu cung là nơi các nữ nhân của hoàng đế ở lại, dưới tình huống bình thường trừ hoàng đế và hoàng tử ra thì không có nam nhân khác, đương nhiên cũng không thể để nam nhân khác tùy tiện đi vào, trừ phi là hoạn quan.

Vân Thanh Nhiễm vừa định dặn dò Đông Phương Triệt hai câu, đã phát hiện không thấy bóng dáng Đông Phương Triệt, nam nhân này quả nhiên không thích hợp làm người nghe lệnh người khác.

Nếu Vân Thanh Nhiễm đã mang danh tiến cung thăm tỷ tỷ, tự nhiên việc đầu tiên phải làm là đi gặp tỷ tỷ Trấn phi nương nương của nàng.

Sau khi Vân phu nhân hạ huyết, Vân Lâm Mị lập tức bị triệu về cung, hoàng thượng vì long chủng trong bụng nàng ta nên không cho nàng ta ở lâu trong Vân phủ, trong lúc tang sự việc gì cũng vội vàng gấp rút, nàng với Vân Lâm Mị cũng không có cơ hội nói chuyện gì.

Lần này tuy Vân Thanh Nhiễm lấy cớ thăm nàng ta để tiến cung, chẳng qua lần gặp mặt này cũng thật sự có lời muốn nói.

Trần phi vẫy lui mọi người, mang Vân Thanh Nhiễm vào một gian mật thất nhỏ trong cung nàng ta, bảo đảm hai người trò chuyện tuyệt đối an toàn.

“Muội muội thân ái của tỷ, không biết vì sao mỗi lần tỷ gặp muội, hảo cảm dành cho muội lại tăng thêm một chút, chắc chắn, muội thật sự là càng ngày càng hợp khẩu vị của tỷ.”

Vân Lâm Mị đánh Vân Viễn Hằng một tát, trong mắt mang hận lại khiến Vân Thanh Nhiễm cảm thấy càng thêm chân thật ngày ấy không còn thấy nữa, hiện giờ Vân Thanh Nhiễm chỉ thấy một Vân Lâm Mị tùy hứng, yêu mị.

“Đừng, trăm ngàn đừng thích ta, ta không có hứng thú với nữ nhân, càng không có hứng thú kết một đoạn tình duyên tỷ muội ba đời ba kiếp với người.”

Vân Thanh Nhiễm đối với người mình không thể nắm trong tay, cố hết khả năng tỏ thái độ xa cách. Vân Lâm Mị trước mặt nàng, tư duy của nàng ta đại khái nàng có thể chạm đến, nhưng không phải toàn bộ.

Lại nói, trong nhân vật sáng chiều chung đưng, muốn thân mật bao nhiêu thì thân mật bấy nhiêu có một người cố tình chính là sinh vật nàng không thể nắm bắt cùng lý giải, ít nhất là cho tới bây giờ Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa tài nào hiểu được suy nghĩ của Quân Mặc Thần.

“Thật là vô tình.” Vân Lâm Mị cười, “Quên đi, hôm nay nếu ngươi không tới tìm ta thì ta cũng sẽ đi tìm ngươi, ta có hai chuyện muốn ngươi trợ giúp.”

“Ngươi dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ giúp ngươi?”

“Bởi vì ngươi cùng phe với ta.”

“Ngươi tự tin như vậy à.”

“Chuyện thứ nhất, giúp ta tìm một người có y thuật đáng tin hơn nữa có thể đỡ đỡ giúp ta. Chuyện thứ hai, ta muốn ngươi giúp ta hỏi thăm tin tức một người, giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo.”

“Ngươi tìm Hồng Dược làm gì?”

Chuyện đầu tiên Vân Thanh Nhiễm hiểu được, trong hoàng cung người muốn hại Vân Lâm Mị không sinh được đứa nhỏ có dùng hai bàn tay cũng đếm không hết.

Về chuyện thứ hai, nàng vĩnh viễn cũng không giúp được, bởi vì Hồng Dược đã không còn trên trần thế.

“Trên người Hồng Dược mang theo bí mật, là thứ mà trước mắt Dạ Hoàng Nghi rất muốn có được, dục vọng của con người chính là vô cùng vô tận như vậy, lúc Dạ Hoàng Nghi vẫn là hoàng tử ông ta muốn ngôi vị hoàng đế, chiếm được ngôi vị hoàng đế ông ta muốn diệt trừ những kẻ đối lập, cuối cùng Ký Bắc vương cũng bị ông ta diệt trừ, hiện tại thứ ông ta muốn nhất, chỉ sợ chính là trường sinh bất lão, không riêng gì Dạ Hoàng Nghi, còn có rất nhiều quyền quý đều mơ tưởng, bằng không ngươi cho rằng vì sao nhiều năm như vậy, mọi người đều coi Hồng Dược là nữ ma đầu số một, muốn bắt bà ta, bà ta có thật sự là nữ ma đầu hay không ta không biết, mọi người đều muốn bắt lấy bà ta ngược lại là thật. Nhưng nói đến cũng đúng, thứ này có ai mà không muốn, nếu là ngươi, ngươi cũng muốn thôi, ha ha, huống chi ở nhà ngươi còn có một thế tử bệnh lao cơ mà.”

“Thật đáng tiếc, bí mật trên người Hồng Dược ta thật sự không có một chút hứng thú.”

Con mẹ nó, cái bí mật mà ngươi nói hiện tại ở ngay trên người ta đây này!

Vân Thanh Nhiễm không khỏi cảm thấy mình biến thành một miếng bánh thơm ngon, bị rất nhiều người nhớ thương. May mà trừ người của phủ Trần Nam vương cùng với người của Thương Lan giáo ra không có ai biết Hồng Dược đã qua đời, nếu không miếng bánh nằng đầy còn không bị mọi người chính thức tranh giành.

Sư phụ Hồng Dược ới là sư phụ Hồng Dược, tuy bà đã mất còn để bà bị nhiều người nhớ thương như vậy là ta không tốt, nhưng vì nửa đồ đệ mà khi còn sống được bà coi trọng là ta đây có thể sống lâu một chút, lão nhân gia ngài đành chịu chút ủy khuất đi.

“Ha, nhị muội của tỷ thật đúng là biết giả bộ thanh cao mà, trường sinh bất lão ngươi không có hứng thú, vậy ngươi có hứng thú với cái gì? Quên đi, hôm nay ta không tìm ngươi để thảo luận vấn đề này, ngươi có hứng thú hay không không quan trọng, quan trọng là nam nhân Dạ gia có hứng thú.”

“Vì đòi niềm vui của hoàng thượng, cho nên ngươi định đi tìm hiểu tin tức của Hồng Dược cho ông ta? Coi như suy nghĩ của ngươi không sai, chẳng qua ngươi có phải đã đánh giá quá cao năng lực của ta rồi không, ngươi dựa vào cái gì cho rằng người mà ngay cả hoàng đế cũng không tìm thấy nhưng ta lại có tin tức?”

“Bởi vì ngươi là người của phủ Trần Nam vương, ngay cả hoàng đế cũng hoài nghi Trần Nam vương Quân Vô Ý che giấu tung tích thật sự của Hồng Dược, đừng kỳ quái vì sao ta biết việc này, lúc nam nhân thừa hoan trên giường cũng là lúc bọn hần lợi lộng nhất.” Vân Lâm Mị yêu mị nói.

“Nếu ta không giúp?” Vân Thanh Nhiễm cười nói.

Vân Lâm Mị dường như đã dự liệu trước Vân Thanh Nhiễm sẽ hỏi như vậy, “Ca ca nay đã rời khỏi kinh thành, là chủ động xin chỉ đi phủ Kinh Châu quét sạch tàn dư loạn đảng. Ca ca rất hiểu thuận, đầu thất mẫu thân còn chưa qua, theo lý thuyết huynh ấy sẽ ở lại kinh thành, cho nên ta hoài nghi, ca ca đã biết cái gì.” Cái gọi là tàn dư loạn đảng chính là con trai thứ ba của Hách Vu Thiên ở phủ Kinh Châu. “Nhị muội, tỷ đã mất mẫu thân, tỷ không thể mất cả ca ca, muội hiểu không?”

“Ngươi rốt cuộc cũng chịu nói thật.” Vân Thanh Nhiễm không phải người có tính nhẫn nại, nếu không phải nhìn ra Vân Lâm Mị không giống với biểu hiện xấu xa bên ngoài của nàng ta, nàng nghĩ hôm nay nàng sẽ không đứng ở chỗ này ôn hoà nhã nhặn nói chuyện với nàng ta.

“Ài, trong thâm cung này, không thể nói nhất chính là lời nói thật, càng chân thật lại càng đoán mệnh, càng dối trá lại càng sống lâu, ngươi nên may mắn ngươi không bước vào trong hậu cung này, tên ma ốm Quân Mặc Thần kia tuy sống không lâu, có thể cho ngươi cũng chỉ là thân phận thế tử phi, không tồn quý bằng hoàng phi, nhưng phần an tường ở phủ Trần Nam vương, hoàng cung tuyệt đối không cho ta được, nếu có thể không cần phải tranh thủ tình cảm, ta ngược lại tình nguyện gả cho một nam nhân mắc bệnh nan y.” Vân Lâm Mị thờ ơ khoát tay, “Quên đi, dù sao những thứ ngươi nên biết thì đều đã biết rồi, cũng không kém nhiều, nhưng ta nhắc nhở ngươi trước, ít vì ta mới nói hai câu cảm tính thì lựa chọn tin tưởng ta, ngươi tốt nhất nên đề phòng ta một chút, nói không chừng ngày nào đó ta lại đích thân đưa ngươi vào trong địa ngục.”

Vân Lâm Mị cười quyền rũ, câu phía sau nàng ta dùng một loại tư thái gần như phóng đảng để nói với Vân Thanh Nhiễm.

“Ta mới mất mong chờ.” Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, “Chuyện thứ nhất người nói ta sẽ giải quyết cho người, về việc thứ hai, xem tâm tình ta đi.”

“Ài, muội muội, tỷ tỷ thật sự rất thích tính tình thẳng thắn hiện tại của muội đó!”

“Nhưng ta cũng không thể chịu thiệt, nhân tiện giúp ta làm một việc đi?”

“Nói nghe xem nào.”

“Mang ta đi bãi phòng công chúa Thiên Duyệt xinh đẹp tôn quý nhất của hoàng triều Thịnh Vinh chúng ta.”

“Xem ra là có trò hay nha.” Vân Lâm Mị cười đến tà mị, “Nữ nhân kia mỗi ngày bọc xạ hương lác lác ở trong cung của ta, ta đã sớm nhìn nàng ta không vừa mắt, nếu người cũng có tâm tình, ta thuận tiện đến thử xem, phi tử hoàng thượng sủng ái nhất với công chúa hoàng thượng sủng ái nhất rốt cuộc ai lợi hại hơn.” Tự xưng là phi tử hoàng đế sủng ái nhất, thật đúng là không khiêm tốn một chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Kịch Hay Ra Sân

Lúc Vân Thanh Nhiễm đi theo Vân Lâm Mị đến tẩm cung của công chúa Thiên Duyệt, không nhìn thấy Đông Phương Triệt, cũng không nghe thấy tiếng huyền ảo, Đông Phương Triệt không giống như người lơ đãng, có lẽ sẽ không làm chuyện xúc động.

“Trần phi nương nương giá lâm, thế tử phi phủ Trần Nam Vương giá lâm——”

Vân Thanh Nhiễm cùng Vân Lâm Mị tiến vào cung điện của công chúa Thiên Duyệt.

Một công chúa có được cung chiều, một hậu phi có được sủng ái hay không, có thể nhìn ra từ mức độ xa hoa trong điện các nàng, nhân số cung nữ hầu hạ các nàng.

Lúc trước Vân Thanh Nhiễm đi qua chỗ ở của công chúa Thiên Hà rất nhiều lần, chỉ có ba năm gian phòng, mà công chúa Thiên Duyệt bên này, thì nàng có thể nhìn thấy đầu tiên là phòng ở đây ít nhất có tám chín gian.

Không chỉ trên số lượng, so với những lan can xà ngang chạm trổ, đình đài lầu các, ao hồ thùy tạ của công chúa Thiên Duyệt bên này, công chúa Thiên Hà bên kia chỉ có mấy gốc hoa mai hiu quạnh.

Lúc nhìn thấy công chúa Thiên Duyệt, nàng ta bởi vì cung nữ thông truyền mới từ trong một gian phòng đi ra, phòng kia hẳn không phải là nơi nàng ta ngủ.

Vân Thanh Nhiễm thấy công chúa Thiên Duyệt, trên tay nàng ta đang cầm một cái roi, trên roi có xước mạng rô mỏng, nếu có người bị roi của nàng ta đánh tới, xước mạng rô sẽ đâm vào trong làn da đối phương, sau đó kéo xuống một lớp da thịt.

Vân Thanh Nhiễm chứng kiến trên roi có vài chỗ màu đỏ, là vết máu.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm nhìn gian phòng mà công chúa Thiên Duyệt vừa mới đi ra.

Tầm mắt xuyên thấu qua vách tường, Vân Thanh Nhiễm thấy được tình huống bên trong, có một số nữ tử túm tóc một tiểu cô nương, tiểu cô nương đó áo quần rách rưới, trên người rất nhiều chỗ cũng đã bị thương, một mảnh máu thịt mơ hồ, từ miệng vết thương đến xem, hẳn đã bị roi của công chúa Thiên Duyệt gây thương tích, công chúa Thiên Duyệt không vội để nữ tử quy thiên, lưu lại chậm rãi hưởng thụ quá trình tra tấn đối phương.

Tuy rằng trên khuôn mặt đều dơ bẩn, Vân Thanh Nhiễm vẫn nhận ra tiểu cô nương kia chính là Hạ Hầu Tĩnh.

Trong phòng không có bài trí dư thừa, hoàn toàn vắng vẻ, giống như được công chúa Thiên Duyệt đặc biệt dành ra dùng để xử phạt người ta.

Sau đó, Vân Thanh Nhiễm đã phát hiện Đông Phương Triệt ở trên nóc gian phòng.

Ý vào võ công của mình tốt thì to gan làm việc như vậy, Vân Thanh Nhiễm ngược lại nhớ tới một chuyện trước kia của bản thân, lúc ấy nàng cũng từng phối hợp với người khác làm những chuyện tương tự.

Nàng và Vân Lâm Mị sẽ giữ chân công chúa Thiên Duyệt, Đông Phương Triệt có thời gian có thể giải quyết hỗn tạp trong phòng, sau đó mang theo Hạ Hầu Tĩnh đến cung Vân Lâm Mị, tạm tránh một chút.

“Ha, đến, để Bồn cung cẩn thận nhìn xem, công chúa Thiên Duyệt của chúng ta thật sự là càng lớn càng xinh đẹp mà!” Vân Lâm Mị lắc lắc cái eo thon nhỏ vô cùng xinh đẹp của mình đi về hướng công chúa Thiên Duyệt, nàng mang thai còn chưa lâu, bụng cũng không rõ ràng.

Về quyền rũ này của Vân Lâm Mị khiến Vân Thanh Nhiễm nhìn không được rung mình một cái.

“Cảm ơn Trần phi nương nương khích lệ.” Mức độ chán ghét Vân Lâm Mị và Vân Thanh Nhiễm của công chúa Thiên Duyệt, từ bên trong đôi mắt nàng ta cũng có thể nhìn ra.

Vừa vặn hai nữ nhân này của Vân gia đều mang thai, nếu hai người các nàng đều không cẩn thận ngã xuống từ nơi cao nào đó, ha ha, chỉ có thể xem như vận khí của hai người các nàng không tốt.

“Muội muội, muội xem xem, công chúa Thiên Duyệt không hổ là đệ nhất công chúa của hoàng triều Thịnh Vinh chúng ta, nhìn xem này, khó trách hoàng tử Bắc Yên nhiều lần xin chỉ muốn lấy công chúa làm phi với Hoàng thượng nha! Nếu tỷ là nam nhân, nhất định cũng sẽ không bỏ qua đại mỹ nhân yếu điệu như công chúa Thiên Duyệt đây!”

Mở mắt nói dối!

Người nào không biết vị hoàng tử ồn ào náo loạn muốn lấy công chúa Thiên Duyệt là kẻ ngu chứ?

Tên gốc này là thịt đầu tim của hoàng đế Bắc Yên, chính thể của hoàng đế Bắc Yên liêu mạng sanh ra một nhi tử gốc như vậy, nuôi đến bốn tuổi, hoàng hậu nương nương mất, lưu lại đứa trẻ gào khóc đòi ăn, hoàng đế Bắc Yên mang theo bên người tự mình chiếu cố, cung chiều đến vô pháp vô thiên.

Mọi người biết rõ trong lòng, hoàng tử gốc này tuy được hoàng đế thương nhất, nhưng mặc kệ như thế nào kẻ gốc thì vẫn là kẻ gốc, không làm được người thừa kế ngôi vị hoàng đế, ngay cả đám hậu phi cũng không thêm tính kẻ, đám ngoại thần thì không thêm kiêng kỵ, do đó hoàng thượng dung túng cho hắn gây chuyện thị phi.

Năm trước, hoàng tử gốc đi theo hoàng thúc hắn đến hoàng triều Thịnh Vinh một chuyến, kết quả nhìn trúng công chúa Thiên Duyệt, khóc la hét nói muốn ôm công chúa Thiên Duyệt về nhà, mở miệng gọi một tiếng “Mỹ nhân”. Bởi vì là đồ gốc, mọi người đều không coi là chuyện gì, chỉ cho là công chúa Thiên Duyệt xinh đẹp đến mức hấp dẫn của hoàng tử gốc.

Nhưng mấy ngày trước, hoàng đế Bắc Yên phái sứ thần tới chơi, nói muốn lấy mười tòa thành trì nơi tiếp giáp giữa hai nước làm sính lễ, vì nhi tử gốc của ông ta nghênh thủ công chúa Thiên Duyệt.

Chuyện này bị hoàng thượng áp xuống, trong cung ngoài cung vẫn chưa có người nào biết, nhưng những người không biết không bao gồm Vân Lâm Mị, Vân Lâm Mị thổi gió bên gối, những chuyện kia của Dạ Hoảng Nghị ít nhiều đều có thể bị nàng thổi ra một ít.

Phải nói thái hậu kiêng kỵ Vân Lâm Mị như vậy cũng thật sự không phải là không có nguyên nhân, nữ nhân này, đừng ở trong mắt nữ nhân khác của hậu cung, tuyệt đối là kẻ gây tai họa không thể nghi ngờ.

Vân Lâm Mị ngoài miệng thì nói lời khen ngợi công chúa Thiên Duyệt, kì thực là đang chọc nổi đau của nàng ta, ngầm lại, nàng ta thật vất vả mới tránh thoát được chuyện bị đưa đi man di hòa thân, nhưng chỉ chớp mắt, đã có nguy hiểm bị gả đi Bắc Yên làm hoàng phi cho hoàng tử gốc.

Hoàng thượng đúng là rất thương công chúa Thiên Duyệt, nhưng đặt ở trước giang sơn xã tắc, sợ là vô cùng nhỏ bé.

Chuyện này rơi vào trong tai Vân Thanh Nhiễm, trải qua một phen uẩn nường*, thì cho ra một kết luận như này, thì ra Đặng Ngụy kia cho bả giá quá thấp, hoàng thượng cảm thấy không có lợi, chỉ đủ mua một nữ nhi của đại thần bọn họ, đổi sang mười tòa thành trì của Bắc Yên, tiếp tục định giá, cuộc mua bán này ngược lại cũng có lợi, vậy thì bán nữ nhi đi!

(*: công đoạn ủ rượu)

“Trần phi nương nương quá khen, nhi thần sao có thể so sánh với nương nương người được chứ, cả thể tử phi cũng vậy, Vân gia có tiểu mỹ nhân chính là chuyện mà trên dưới kinh thành không ai không biết không ai không hiểu, hiện giờ Trần phi nương nương và thể tử phi nương nương đồng thời có thai, thật sự khiến người ngoài ước ao!”

Công chúa Thiên Duyệt cũng là chủ nhân biết giả bộ, gương mặt kiều diễm có thể so với hoa hồng tháng ba, nắng to tháng bảy, trong lòng sợ là đã cắn nát hàm răng trắng rồi, Vân Lâm Mị đang tự vạch áo cho người xem lưng.

“Ôi, muội muội, muội nghe những lời công chúa nói này, rõ ràng, là muốn gả cho người đây mà! Đừng nóng vội, trở về Bồn cung sẽ nói với hoàng thượng, cho dù không phải hoàng tử của Bắc Yên, những người khác cũng có thể, chờ hôn sự này vừa thành, không bao lâu người cũng có thể giống như chúng ta. Đáng tiếc là, mỹ nam tử như muội phu của Bồn cung chỉ sợ là công chúa điện hạ không có phần. Công chúa điện hạ ngài nói xem?”

Công chúa Thiên Duyệt hận Vân Lâm Mị hận đến ngứa răng, hận không thể nhào lên cắn nàng vài cái.

“Ha ha... Trần phi nương nương nói đùa.” Công chúa Thiên Duyệt trong lòng có hận, cũng không tiện phát tiết với Vân Lâm Mị, nhất là đang ở trong cung này, không thể bị người ta nắm thóp.

“Tỷ tỷ, điện Từ Hà của công chúa thật sự rất độc đáo.” Vân Thanh Nhiễm ca ngợi một câu, đây là lời nói thật, điện Từ Hà của công chúa Thiên Duyệt

rất xa hoa, không hổ là đệ nhất công chúa của hoàng triều.

“Ha ha, còn không phải à, công chúa Thiên Duyệt là công chúa được hoàng thượng thương yêu nhất, ăn mặc chi tiêu đều là tốt nhất, chỗ ở của Nhị muội há có thể so sánh? Đi thôi, khó có được ngày muội tiến cung, đi dạo chung quanh với tỷ tỷ một chút, nghe nói trong điện Từ Hà của công chúa Thiên Duyệt có không ít hoa quế, vừa rồi ngửi được mùi thơm, có lẽ là hoa quế mở, muội muội cùng đi xem với tỷ đi.”

Vân Lâm Mị thái độ ngạo mạn, trang nghiêm không đem công chúa Thiên Duyệt vào trong mắt. Giống như nàng mới là chánh chủ của điện Từ Hà.

Vân Lâm Mị và Vân Thanh Nhiễm không nhìn đến chủ tử là công chúa Thiên Duyệt, công khai đi dạo hoa viên.

Hai người dọc theo thủy tạ đi tới, càng lúc càng xa.

“Đóa hoa kia rất tươi đẹp, nhưng chỉ là hào nhoáng ở bên ngoài.”

“Đỉnh hơi đồ nát một chút, suy cho cùng thì cũng đã có lâu lắm rồi.”

“Đồ trang trí kia quá xấu, không thể so sánh với thứ muội muội tặng tỷ.”

“Nước quá bẩn, chắc chắn đám nô tài lười biếng, không vớt sạch lá rụng nổi trên mặt nước.”

“...”

Công chúa Thiên Duyệt nhìn bóng lưng hai người càng lúc càng xa, lạnh lùng cười, khi nào thì chỗ của nàng ta đến phiên hai tiện nhân ả đến giường oai?

“Công chúa, Trần phi kia thật sự là càng ngày càng không coi ai ra gì.” Một tiểu thái giám bên người công chúa Thiên Duyệt tức giận nói.

“Không ngại.” Công chúa Thiên Duyệt lúc này đã không còn tức giận, nàng ta sẽ không phân cao thấp với người chết, “Tiểu Quái Tử, đi mời phụ hoàng và hoàng tổ mẫu đến, nói Bôn cung xảy ra ngoài ý muốn, nguy hiểm đến tính mạng.”

“Vâng, công chúa.”

Công chúa Thiên Duyệt nhìn hai tỷ muội Vân gia, lòng sinh một kế, mỗi ngày trên người mình đều mang xạ hương cũng không thể làm mất đứa con trong bụng hai người, xem ra hai người này thành sự đề phòng nàng ta, nếu như vậy, nàng ta không ngại đổi một phương thức khác.

Vân Lâm Mị đi một hồi, thì ngừng lại, nhìn gọn sóng trong nước nói, “Người đề ta bức nàng nóng nảy, nếu nàng ta cắn ngược lại một cái cũng thôi, nếu không cắn lại, chẳng phải là lãng phí nước miếng của ta một cách vô ích à?”

“Nước miếng của người thật đúng là quý giá, bao nhiêu ngân lượng một cân?”

“Bao nhiêu ngân lượng cũng không bán, nếu không phải thấy người người muốn trị là công chúa Thiên Duyệt, ta cũng không thèm phản ứng.” Vân Lâm Mị cao ngạo nói, trong cung này người hận nàng tuyệt đối không ít, nhưng tuyệt đối cũng không nhiều giống như người khác nhìn thấy, có một vài địch nhân là thật sự, có một số lại chỉ là làm bộ, “Nói thật với ta, vì sao người nghiêm túc với công chúa Thiên Duyệt, bởi vì thế tử? Nếu là như vậy, ta khuyên người vẫn nên thu tâm này đi, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là chuyện rất bình thường, thế tử hiện giờ chỉ có một mình người, đơn giản là hấn lực bất tòng tâm, không còn ở nhân thế bao lâu, nữ nhân với hấn mà nói, nhiều hơn nữa cũng chỉ là trôi buốc. Vì tranh sủng thì không đáng.”

Đây là Vân Lâm Mị nói lời thực lòng, nhiều năm như vậy nếu nàng thật đặt tâm tư mình ở trong việc tranh lòng nam nhân, thì không cần chờ người khác hại chết nàng, nàng đã bị tức chết rồi.

“Nàng ta không phải mang theo xạ hương lượn lờ ở trước mặt người mấy lần à?”

Vân Lâm Mị rõ ràng, “Nữ nhân này thật sự là không quen nhìn người khác mang thai? A, xem ra là bản thân không hoài thai được nên ghen tỵ.”

“Thật cao hứng người có thể thấy rõ như vậy, lại nói tiếp, vị kia của người đối với người cũng không phải chân tình, cầu chẳng qua là thân thể của người, vui vẻ nhất thời, lúc trước sao người lại chọn nam nhân như vậy?”

Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nếu như là nàng, nàng ít nhất cũng chọn Dạ Minh Uyên, nếu không thì Dạ Minh Sâm cũng tốt, ít nhất tâm tư Dạ Minh Sâm đủ đơn giản, loại đơn giản này nói dễ nghe là đơn thuần, nói khó nghe là ngu ngốc, nam nhân không hiểu chuyện thích đi đường vòng, tự cho là thông minh lại không giỏi tính kế.

“Bởi vì nam nhân đó khỏe, có thể làm cho ta thích, hiểu không?” Vân Lâm Mị nói lời dâm dăng.

Bất kể đánh giá Vân Lâm Mị từ góc độ nào, nàng ta cũng sẽ không phải một cô gái tốt, nàng ta hại tính mạng người khác, nàng ta xuất quỹ, nàng ta dâm dăng, nhưng mà nàng ta sống sót, ở trong thâm cung này nàng ta nắm giữ được địa vị không thể lay động cho tới bây giờ, ngay cả thái hậu muốn động nàng ta cũng không có biện pháp.

Vân Thanh Nhiễm không nói, chuyện của Vân Lâm Mị nàng không có hứng thú nhúng tay, cũng không thể nhúng tay, chính nàng ta chọn con đường này, hoặc là, bị bức bách lựa chọn con đường này, sau này có thể đi tiếp hay không, còn phải xem bản thân nàng ta.

Vân Thanh Nhiễm và Vân Lâm Mị đang đi, trước mặt có một gã nam tử đi tới, vóc dáng nam tử rất cao, dáng người khôi ngô, vừa nhìn đã biết là người tập võ.

Hoàng triều Thịnh Vinh thượng võ, từ hoàng thân quý tộc, cho tới dân chúng bình dân. Bao gồm không ít môn phái võ lâm cũng không bị coi là lùm cò giang hồ, cũng như vị nhân sĩ giang hồ ngày ấy Quân Mặc Thần mời đến để làm nhân chứng cho Vân Thanh Nhiễm và Hán vương, hẳn được mời đến, do hẳn có thanh danh có uy vọng, chẳng những không bị người trong triều đình kiêng dè, ngược lại rất được kính trọng.

Nhưng người tập võ này cũng không bao gồm ba tỷ muội Vân gia, Vân Lâm Mị và Vân Yên Nhiên tiểu tiện để sư phụ xem qua, không có tuệ căn, nhiều nhất là học cưỡi ngựa bắn tên.

Mà Vân Thanh Nhiễm, lúc nhỏ không được cha mẹ coi trọng, đi theo ca ca, ngược lại bị quên mất, sau đó thì bị điên, lại càng không cần nói đến, cho nên không ai kiểm tra qua năng có tuệ căn hay không. Kỳ thật cũng từng có người nhìn qua, chỉ là người nọ vì tìm đồ đệ mà tới, tự nhiên sẽ không thông cáo thiên hạ.

Tỷ muội Vân gia đều không biết võ công là chuyện mà tất cả mọi người đều biết được, đối mặt với hai măng hán này, Vân Thanh Nhiễm và Vân Lâm Mị có vẻ rất nhỏ yếu.

★

Hoàng thượng thái hậu trước sau đuổi tới, nghe nói công chúa Thiên Duyệt nguy hiểm đến tính mạng, vô cùng lo lắng chạy qua, một khắc cũng không dám chậm trễ.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi.

Trên giường, một nữ tử với khuôn mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, trước giường là máu loãng đọng đầy một chậu rửa mặt. Nhưng nữ tử lại không phải công chúa Thiên Duyệt, mà là nha hoàn bên người công chúa Thiên Duyệt.

Công chúa Thiên Duyệt đang ở bên giường, lông tóc không tổn hao gì.

Vừa thấy thái hậu, công chúa Thiên Duyệt liền nhào tới thái hậu nương nương, “Hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu... Nhi thần tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người, nhi thần thật sự tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người nữa...”

Công chúa Thiên Duyệt nhào vào trong lòng thái hậu khóc không thành tiếng.

Thái hậu thấy công chúa Thiên Duyệt không bị thương trái tim mới buông xuống, vừa nghe nàng ta khóc thương tâm như thế, lại đau lòng.

Thái hậu vội lấy tay vỗ về phía sau lưng công chúa Thiên Duyệt, trấn an tâm tình nàng ta.

“Duyệt Nhi, đã xảy ra chuyện gì, con nói cho hoàng tổ mẫu, có hoàng tổ mẫu ở đây, không ai dám khi dễ con.”

Công chúa Thiên Duyệt lại khóc ở trong lòng thái hậu một lúc lâu, khóc tới khi hoàng thượng cũng tới, lúc này mới ngẩng đầu lên, xoa xoa nước mắt.

“Hoàng tổ mẫu, nhi thần không phải cố ý, nhi thần thật sự không phải cố ý...” Công chúa Thiên Duyệt môi trên cắn môi dưới, liên tiếp lắc đầu.

“Ngoan, nói cho hoàng tổ mẫu và phụ hoàng con, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Thái hậu nâng cao giọng không ít, uy nghiêm hiện rõ vô cùng.

“Nãi nãi... A Bích nàng bị thương thay nhi thần, thiếu chút nữa, người nằm ở trên giường biến thành nhi thần...”

“Vi sao?” Thái hậu nghe vậy cả kinh, lại nhìn về phía nữ tử trên giường, nếu nàng ta đổi thành Duyệt Nhi, khiến bà người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh... việc này, ngẫm lại bà đã cảm thấy sau lưng phát lạnh.

“Duyệt Nhi con đừng vội, đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho phụ hoàng, trăm ngược lại muốn nhìn xem, người nào lớn mật như thế, dám hành hung trong hoàng cung này!” Trong giọng nói của hoàng thượng lộ ra một cỗ hàn khí, nơi này là hoàng cung, ai dám động sát niệm đối với nữ nhi bảo bối của ông ta, cho dù là giết cửu tộc cũng không đủ!

“Hôm nay nhi thần không cần thận gặp được... gặp được...”

Công chúa Thiên Duyệt đáp ứng, thái hậu nghe mà sốt ruột.

“Bắt gặp cái gì?!” Thái hậu thúc giục nói.

“Hôm nay thể tử phi phủ Trần Nam Vương tiến cung thăm Trân phi nương nương, con muốn đi tìm thể tử phi tán gẫu, nhưng ai ngờ... Bắt gặp thể tử phi ở chỗ của Trân phi nương nương với một nam tử xa lạ... tăng tị với nhau... Nam tử kia không phải người trong cung, có lẽ là thể tử phi mang vào từ ngoài cung, mọn chỗ của Trân phi nương nương...”

Vân Thanh Nhiễm “không trong sạch” đã sớm lan xa, trên dưới toàn bộ kinh thành đều đã biết được, đứa trẻ trong bụng của nàng chính là bằng chứng, thái hậu vì thế tức giận người trong cung đều biết, chẳng qua bắt đắc dĩ có phủ Trần Nam Vương cùng phủ Hán vương che chở, cho dù là thái hậu cũng không làm gì được nàng.

Hiện giờ công chúa Thiên Duyệt nói lời chuẩn xác, mọi người đương nhiên tin.

Giờ cho một Vân Thanh Nhiễm! Lớn mật tới tình trạng như vậy, lại dám dẫn theo thị vệ của vương phủ tiến cung, còn ở nơi của tỷ tỷ nàng ta là Trần phi để yêu đương vụng trộm, gan lớn lắm! Đều dân đảng!

Thái hậu tức giận đến mức cũng lách.

“Được, được lắm, giờ cho một Vân Thanh Nhiễm!”

Thái hậu tức giận đến đứng cũng không vững. Dạ Hoảng Nghi vội vàng bước lên phía trước nâng thái hậu, đỡ bà ta đến chỗ ngồi ở một bên ngồi xuống. Sau đó ý bảo công chúa Thiên Duyệt kể tiếp, chuyện này khẳng định vẫn chưa hết, bằng không cũng sẽ không có nha hoàn đang hấp hối trên giường kia.

“Nhi thần nhìn không nổi, nên đi tìm Trần phi nương nương, đem chuyện này nói cho Trần phi nương nương. . . sau khi Trần phi nương nương nghe xong bộ dáng rất tức giận, sau đó nói việc xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài, trước hết đưa nhi thần trở về điện Từ Hà, trở lại đi tìm thế tử phi, nhi thần liền tin. . .”

Nếu sự tình đến nửa phần trước đã không còn, như vậy người bị liên lụy cũng chỉ có Vân Thanh Nhiễm, không thể kéo cả Vân Lâm Mị xuống. Lưu lại Vân Lâm Mị kia quyền rũ hoàng thượng thổi gió bên gối, làm chứng cho Vân Thanh Nhiễm, kết quả là công chúa Thiên Duyệt tính kế cũng chỉ có thể thất bại, cho nên phần phía sau này là thiết yếu.

“Nhưng sau khi trở lại điện Từ Hà, Trần phi nương nương nói nhi thần biết quá nhiều, đã. . .” Giọng nói dừng lại, công chúa Thiên Duyệt không ngăn được nước mắt rơi xuống. . . “May mắn, A Bích xuất hiện đúng lúc. . . chấn thay nhi thần. . . sau khi nhi thần lấy lại tinh thần, Trần phi nương nương biết nhi thần có phòng bị nàng ta tuyệt đối không có khả năng đắc thủ, nên vội vàng rời đi. . .”

Công chúa Thiên Duyệt khóc rất thương tâm. Đồng thời cảm chùi thủ nhuộm máu trên mặt bàn bên cạnh nàng ta, trình lên.

Chủ thủ kia hoàng thượng biết, là đồ ông ta ban cho Trần phi, chủ thủ rất quý giá, vỏ đao của nó dùng mấy chục miếng bảo thạch khảm nạm mà thành, vô giá, do phiên bang cống nạp, hoàng thượng thấy thích nên ban cho Trần phi.

Công chúa Thiên Duyệt suy nghĩ vô cùng chu đáo, ngay cả hung khí cũng đã nghĩ tới.

Mặt khác, nếu muốn cả câu chuyện càng đủ sức thuyết phục, khổ nhục kế là thiết yếu, chỉ là công chúa Thiên Duyệt không chịu được tự đâm mình một đao, nên đâm vào nha hoàn bên người mình, để nàng ta diễn phần khổ nhục kế, cũng hứa hẹn cấp cho người nhà của nàng ta một khoản tiền, nếu đã trúng một đao này mà nàng ta không chết còn có thể đưa nàng ta xuất cung.

“Hoàng thượng! Con nghe được! Ai gia đã nói rồi, nữ nhân Vân gia không có một thứ nào tốt! Nhìn xem, hiện tại ngay cả tôn nữ bảo bối của ai gia muốn hại!” Thái hậu giận không kiềm được, vừa nghĩ tới người bị thương nặng kia có thể là cháu gái mình, bà ta đã hận không thể hủy diệt cả Vân gia.

Công chúa Thiên Duyệt dụng tâm lương khổ, nàng ta biết hoàng tử mẫu mình chán ghét nữ nhân Vân gia, cho nên lúc diễn vở kịch này cho phụ hoàng nàng ta xem tất nhiên không thể thiếu thái hậu tham dự, phần nộ của bà sẽ vì diễn xuất này của nàng ta mà thêm không ít phần.

Hoàng thượng vốn còn do dự, nghe thấy tiếng khiển trách của thái hậu, lúc này mới làm ra quyết định.

“Người đâu, tuyên Trần Nam Vương, thế tử Trần Nam Vương, Vân tướng tiến cung!” Hoàng thượng cả giận nói, nói xong, nghĩ nghĩ, lại sửa miệng, “Vẫn đừng quấy nhiễu thế tử.”

Đây là sợ Quân Mặc Thần chịu không nổi kích thích, bị chuyện của Vân Thanh Nhiễm chọc tức.

Công chúa Thiên Duyệt trở lại bên giường, ôm nha hoàn nàng ta khóc, trong lòng rất hài lòng hiệu quả mà mình mang đến.

★

Nếu muốn tra xét hai người Vân Thanh Nhiễm và Vân Lâm Mị, như vậy việc đầu tiên cần làm chính là phải bắt hai phạm phạm này trước.

Hoàng thượng tự mình mang người đến bắt người.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm và Vân Lâm Mị đích xác đã trở về cung điện của Vân Lâm Mị, bởi vì dựa theo kịch bản của công chúa Thiên Duyệt, lúc này các nàng nên ở trong này chuẩn bị chạy trốn.

Đương nhiên, còn mang một gian phu là nhất định, tiếp đó gian phu này tốt nhất là rất cường tráng tài giỏi, sau khi trải qua một phen khảo tra thì cái gì cũng khai ra, chính là đứa bé trong bụng Vân Thanh Nhiễm thật ra là của gã.

Sau đó mặc kệ phủ Trần Nam Vương và phủ Hán vương che chở nàng như thế nào, làm một nữ nhân bất trung với trượng phu của mình, Vân Thanh Nhiễm cũng khó thoát khỏi cái chết.

Mà Vân Lâm Mị, vì che giấu hành vi phạm tội của muội muội của mình, ý đồ sát hại công chúa điện hạ, cho dù không chết, đời này cũng đừng nghĩ tới việc thấy lại ánh mặt trời.

Không thể không nói, công chúa Thiên Duyệt tính kế rất cao minh.

Nhìn cung điện của mình bị Ngự Lâm quân bao vây, tươi cười tà mị trên mặt Vân Lâm Mị không giảm, vẫn ngồi ở trước bàn trang điểm vẽ mi cho mình, xuyên qua gương đồng, nàng có thể thấy Vân Thanh Nhiễm ngồi ở sau lưng nàng cùng với một nam tử trắng kiện bị trời gô.

“Chắc chắn, đã nói ta càng ngày càng thích ngươi mà, đã lâu không chơi lớn như vậy rồi, ngày thường chơi với những người đó đều là âm thầm mờ ám, làm lớn như vậy, vẫn là lần đầu đây!”

“Ngươi khen nhầm người, người làm lớn như vậy không phải ta, mà là nàng ta.” Vân Thanh Nhiễm nhún vai, chuyện này muốn làm lớn như vậy dường như không phải công lao của nàng, mà là chuyện của công chúa Thiên Duyệt, nàng chẳng qua cho nàng ta một cơ hội biểu diễn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chỉ Trách Lúc Trước Chọc Sai Người!

Mọi người vây quanh phòng, lại không vội tiến vào bắt người, hẳn là đang đợi ý chỉ của hoàng thượng.

Mà hoàng thượng, thì lại đang chờ Trần Nam Vương Quân Vô Ý, Vân Viễn Hằng cùng với một vài thần tử khác đến.

Hoàng thượng cũng có cân nhắc của hoàng thượng, việc này nếu thật sự cần xử quyết Vân Thanh Nhiễm, làm không tốt sẽ căng thẳng với phủ Trần Nam Vương, nếu để cho Quân Vô Ý chính mắt tới chứng minh chuyện này, đến lúc đó ông ta cũng không thể nói gì.

Sau đó càng nhiều người lại càng dễ làm việc.

Hoàng thượng không thể tưởng được chính là, hành động này của ông ta cũng làm cho nữ nhi bảo bối của mình mất đi cơ hội sống, đạo lý giống nhau, người chứng kiến càng nhiều, lại càng không có đường lui.

Lúc này vị trí cửa gian phòng của Vân Lâm Mị và Vân Thanh Nhiễm bị mở ra, hoàng thượng cùng với thần tử phía sau dừng mãnh tiến vào.

Nhìn thấy hoàng thượng cùng một đám người tiến vào, hai nữ nhân trong phòng đều bình tĩnh.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Vân Lâm Mị và Vân Thanh Nhiễm hành lễ với Hoàng thượng.

“Hừ!” Nếu hoàng thượng không vì đứa bé trong bụng Vân Lâm Mị, thì đã sớm một cước đạp qua rồi.

“Khi nào khiến hoàng thượng tức giận như thế?” Vân Lâm Mị tiến lên, đối với ánh mắt của người khác làm như không thấy.

“Vi sao? Trần phi, đến lúc này rồi ngươi còn tính giả bộ?” Dạ Hoảng Nghị đau lòng nhìn Vân Lâm Mị, vừa nghĩ tới nữ nhân mình sùng ái nhất hiện giờ đâm bị thương công chúa Thiên Duyệt, ông ta đã cảm thấy mình bị người ta phản bội, chuyện mà đời này Dạ Hoảng Nghị không thể chịu được nhất chính là bị người khác phản bội!

“Thần thiếp không hiểu.” Vân Lâm Mị sợ hãi nhìn hoàng đế.

Nếu nói diễn trò, diễn kỹ của Vân Lâm Mị tuyệt đối sẽ không kém hơn công chúa Thiên Duyệt, điểm này Vân Thanh Nhiễm theo không kịp, chỉ sợ cũng chỉ có bọn họ, những người cả ngày đội mặt nạ làm người mới có thể đạt tới lô hỏa thuần thanh như thế.

“Ngươi còn giả ngu! Cao công công, mang đồ lên!” Hoàng đế thấy Vân Lâm Mị chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, liền gọi Cao công công trình chứng có lên.

Cao công công trước mặt mọi người trình lên chủy thủ đầy máu.

Chủy thủ này rất đặc biệt, cho nên tất cả mọi người đều nhận ra được.

“Ngươi mưu toan dùng thanh chủy thủ này giết công chúa Thiên Duyệt, ngươi còn có gì để nói!” Dạ Hoảng Nghị nói ngay trước mặt Vân Viễn Hằng và mọi người.

“Thần thiếp sợ hãi, thanh chủy thủ này thần thiếp đã sớm bị mất, không biết vì sao hôm nay lại xuất hiện ở trong này.” Vân Lâm Mị biểu hiện rất bình tĩnh, định liệu trước.

“Hiện tại ngươi làm lại nói đã đánh mất!” Người nói lời này là thái hậu, tuy nói hoàng đế đang thăm vấn, thái hậu không nên chen vào, nhưng lúc này thái hậu đang nổi nóng, hận không thể ngay lập tức chặt đầu tỷ muội Vân gia xuống.

Vân Lâm Mị mỉm cười, “Bẩm mẫu hậu, việc này Tam điện hạ, Tam Hoàng phi và Cửu điện hạ có thể làm chứng cho thần thiếp.”

Công chúa Thiên Duyệt coi Vân Lâm Mị là đồ ngốc à, đánh mất một thanh chủy thủ quan trọng như vậy lại không biết? Sau khi biết rồi thì không hề có hành động?

Nếu Vân Lâm Mị hiện giờ vẫn là tiểu thư Vân phủ, đánh mất một món đồ quan trọng như vậy, nàng sẽ chỉ thương tâm một chút, sau đó sống chết mặc bay.

Nhưng mà nàng đã sớm không phải Đại tiểu thư Vân phủ, nàng bây giờ là Trần phi, là nữ nhân có thể đứng vững hơn hai năm ở hậu cung không ngã, nàng rất rõ ràng chủy thủ có thể tượng trưng cho thân phận của nàng đã mất, bất kể có phải có người cố ý trộm đi hay không, nàng đều sẽ lưu một con đường.

Cho nên nàng đã sớm cho người chứng minh thanh chủy thủ của mình xác thực bị mất.

Nàng để Dạ Minh Trạch đến tìm mình mượn chủy thủ, còn lôi kéo người khác cùng đi, sau đó khiến mọi người chứng kiến nàng không tìm thấy chủy thủ kia, còn điều động người cả điện cùng nhau tìm, kết quả đương nhiên là không tìm thấy.

Sau khi Lâm Vân Lâm Mị nói xong, Dạ Minh Trạch, Dạ Minh Uyên tiến lên một bước, làm chứng cho Vân Lâm Mị, “Khởi bẩm phụ hoàng, hoàng tổ mẫu, nhi thần có thể làm chứng cho Trần phi nương nương.”

Xong rồi Dạ Minh Trạch lại bổ sung một câu, “Tam Hoàng phi cũng có thể làm chứng, có thể để người ta truyền lời cho nàng ấy.”

Hai nhi tử của Hoàng đế đều làm chứng, vậy thì không cần nghi ngờ, cứ như vậy thanh chủy thủ làm chứng có dường như không thành lập.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm đi tới trước mặt Cao công công, nhìn chăm chú thanh chủy thủ kia một hồi lâu, “Chủy thủ rất độc đáo, hình dạng lưỡi dao cũng không giống những thanh mà ngày thường chúng ta từng thấy.”

“Bởi vì đây là vật phiên bang cống nạp, hình dạng không giống với chủy thủ do hoàng triều Thịnh Vinh ta tạo ra.” Dạ Minh Uyên giải thích cho Vân Thanh Nhiễm.

“À... vậy nếu như là Cửu điện hạ, muốn hành hung có thể sẽ dùng thanh chủy thủ này không? Cho dù hành hung thành công, miệng vết thương lưu lại trải qua khám nghiệm tử thi nhất định có thể biết được, phải không?”

Vân Thanh Nhiễm hỏi, sau đó ánh mắt đảo qua Dạ Minh Uyên, Dạ Minh Trạch, Dạ Minh Sâm còn có Vân Viễn Hằng cùng toàn bộ đại thần và Ngự Lâm quân ở đây.

Tin tưởng phàm là người có chút đầu óc thì đều không làm như vậy?

“Đã như thế, vậy thì có đầy đủ lý do hoài nghi, chủy thủ của Trần phi nương nương bị mất không phải ngẫu nhiên, là có người muốn lợi dụng chủy thủ này giá họa?” Vân Thanh Nhiễm lại hỏi mọi người.

Vấn đề này cũng không ai có thể trả lời Vân Thanh Nhiễm, bởi vì nếu trả lời phải, vậy người kia giá họa chỉ sợ cũng chỉ có thể là... Nếu trả lời không phải, sợ là ngay cả chính bọn họ cũng thấy không thuyết phục.

“Vô liêm sỉ!” Thái hậu nương nương hét lớn một tiếng, “Vân Thanh Nhiễm, ngươi cái đồ không biết xấu hổ, mượn nơi ở của tỷ tỷ ngươi công khai tư hội với người khác, nếu hôm nay ai gia còn tha cho ngươi, ai gia sao có thể công đạo với người trong thiên hạ?”

Thái hậu nương nương làm sao có thể cho Vân Thanh Nhiễm cơ hội chuyển dời lực chú ý của mọi người, lúc này lại kéo câu chuyện về tới điểm mấu chốt nhất.

“À? Vì sao lại kéo tới thân thần thiếp đây?” Vân Thanh Nhiễm vô tội mở lớn hai mắt.

Lúc này, người tiến vào điều tra mang theo một nam nhân trắng kiện bị trói gô đến trước mặt mọi người.

“Khởi bẩm hoàng thượng, khởi bẩm thái hậu nương nương, phát hiện người này ở nội thất.”

Một nam nhân!

Một nam nhân trắng kiện!

“Ha, Vân Thanh Nhiễm, hiện tại ngươi còn có lời gì để nói!” Thái hậu vỗ tay vịn ghế dựa, chấn rung chén trà trên bàn trà bên cạnh, nước trà đều bắn ra ngoài.

“Vừa rồi nam nhân này ý đồ tập kích ta cùng với tỷ tỷ, bị ta chế phục, việc này còn chưa kịp giao cho hoàng thượng xử lý nghiêm khắc, hoàng thượng và thái hậu nương nương đã tới.” Vân Thanh Nhiễm bình tĩnh hồi đáp, quay mắt về phía thái hậu hoàng thượng, vãn vũ bá quan, tư thái của nàng phảng phất

như đang dạo bước nhàn nhàn.

“A, người cho rằng câu chuyện ma quỷ của người sẽ có người tin tưởng?” Thái hậu nương nương đã sớm nhận định Vân Thanh Nhiễm là không trong sạch, giờ này khắc này làm sao có thể bỏ qua cho Vân Thanh Nhiễm được? “Người lại không biết võ công, một đại hán tráng kiện như vậy, người chế phục như thế nào?”

Chế phục? Sợ là chế phục ở trên giường đi! Nếu không e ngại thân phận của mình, thì thái hậu đã nói ra câu nói phía sau này.

“Cần thần thiếp chứng minh mình biết võ công không? Hoàng thượng và thái hậu nương nương có thể tùy tiện tìm một người so chiêu ngay tại đây với thần thiếp, để mọi người chứng kiến thần thiếp có phải có năng lực chế phục nam nhân này hay không.”

Thái hậu muốn đâm chọc, Vân Thanh Nhiễm thẳng thắn, không sợ bị người chọc, nam nhân đích xác bị nàng chế phục, sự thật là như thế.

Thái hậu chỉ cho rằng Vân Thanh Nhiễm là muốn đùa giỡn, thế nhưng ở trước mặt Trấn Nam Vương Văn Viễn Hằng cùng với người khác, chuyện này nhất định làm gọn gàng, để người khác không tìm ra được khuyết điểm.

Cho nên Vân Thanh Nhiễm đưa ra yêu cầu, thái hậu không kiên nhẫn, nhưng vẫn cho phép, cũng để đệ nhất đại cao thủ bên cạnh mình đi lên so chiêu với Vân Thanh Nhiễm.

Lòng muốn thu dọn Vân Thanh Nhiễm này của thái hậu thật đúng là không thể che giấu thêm, tìm người thử võ công của Vân Thanh Nhiễm một chút cũng tìm một cao thủ đại nội, cho dù Vân Thanh Nhiễm thực sự có bản lĩnh quật ngã được nam nhân tráng kiện kia, cũng không đủ để địch nổi cao thủ đại nội bên người thái hậu.

Quân Vô Ý và Vân Thanh Nhiễm đối mắt nhau.

Vân Thanh Nhiễm khẽ gật đầu với ông, ý bảo mình không có việc gì, có thể xử lý.

Dạ Minh Uyên có chút lo lắng, thân thủ của cao thủ đại nội bên người thái hậu thế nào hẳn biết rõ, cho dù là hẳn cũng không thể dễ dàng chiến thắng.

“Hoàng tử mẫu, việc này có chút không ổn, Thiết thị vệ hân...” Dạ Minh Uyên không để ý thân phận của mình đứng ra nói chuyện thay Vân Thanh Nhiễm.

“Uyên Nhi, lui ra!” Thái hậu không để cho Dạ Minh Uyên có cơ hội nói chuyện thay Vân Thanh Nhiễm, trách mắng một tiếng, lại lấy ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn Dạ Minh Uyên một hồi, bức bách hắn lui ra.

Nhị tiểu thư Vân phủ, mất tâm trí từ nhỏ, điên điên khùng khùng, bị Vân phủ nuôi dưỡng giống như súc vật, mãi đến khi đại hôn với thế tử mọi người còn không biết bệnh điên của nàng đã tốt, sau khi trở thành thế tử phi nàng mấy lần bộc lộ khiếm tốn khiến cho mọi người dần dần biết bệnh điên của nàng đã tốt hơn.

Chỉ là, từ lúc nàng thanh tỉnh cho tới bây giờ, chỉ mới ngắn ngủn mấy tháng, có thể khoa chân múa tay đã là không tồi rồi, so chiêu với cao thủ đại nội? Điều này sao có thể!

Vân Thanh Nhiễm mỉm cười, thoải mái tiếp nhận trận tỷ thí chứng minh trong sạch của nàng này.

Mọi người vội lui ra, lưu lại cho Vân Thanh Nhiễm và cao thủ đại nội bên người thái hậu không gian.

Thị vệ kia rút kiếm, điểm chân.

Như mảnh hổ rời vỏ, khí lưu kiếm phong cắt qua vang lên vù vù,

Vân Thanh Nhiễm đứng yên tại chỗ.

Lấy bất động ứng vạn động?

Sai rồi, Hồng Dược đi quá nhanh, Vân Thanh Nhiễm còn chưa học được một chiêu nửa thức kia! Chiêu thức võ công biến hóa Vân Thanh Nhiễm không biết!

Trong khoảnh khắc, kiếm phong tới, Vân Thanh Nhiễm lui về phía sau nửa bước, hai ngón tay phải mạnh kẹp lấy bảo kiếm lao đến phía nàng nhanh như mũi tên.

Thị vệ ngăn ra, tay phải dùng sức, không động được. Kiếm trong tay đâm về trước, lại một phân cũng không tiến được.

Mọi người kinh hãi, Vân Thanh Nhiễm nàng chế trụ thế công kia?

Thái hậu vùng tay lên, đánh nghiêng chén trà nhỏ đặt ở trên bàn.

Con người hoàng thượng nháy mắt ngưng trọng.

Vân Viễn Hằng lại giật mình một cái, ông ta cho tới bây giờ không hề biết Vân Thanh Nhiễm biết võ công! Ông ta còn cho rằng người Vân phủ bọn họ đều không biết võ công!

Sau đó, chợt nghe được một tiếng “Đinh ——” tiếng kim khí gãy, bảo kiếm gãy làm hai đoạn.

Một đoạn bị gãy ở trong tay Vân Thanh Nhiễm, thuận thế bị đẩy trở lại nơi bả vai thị vệ.

Máu tươi bắn ra, không phải Vân Thanh Nhiễm, mà là thị vệ kia.

Vân Thanh Nhiễm thắng!

“Hiện tại có thể chứng minh thần thiếp có năng lực chế phục một gã nam tử như vậy rồi chứ?” Vân Thanh Nhiễm xoay người đón nhận ánh mắt của thái hậu nương nương.

Có thể, sao không thể cho được! Há lại chỉ là có thể chứng minh, quả thực là vượt chỉ tiêu rất lớn!

Đây là ý nghĩ của những người đang chứng kiến tại nơi này.

Điểm này cho dù thái hậu có tâm muốn phản bác, cũng không có cách nào, đây là sự thật trần trụi.

Bên người Vân Viễn Hằng, có người nói nhỏ, “Vân đại nhân, ngài giấu thật sâu, thì ra Vân phủ trừ Hầu gia ra còn có một vị cao thủ, ngài đúng là thâm tàng bất lộ!”

“Đúng đó Vân đại nhân, Nhị tiểu thư thật có bản lĩnh!”

Trên mặt Vân Viễn Hằng lộ vẻ xấu hổ, khiếp sợ của ông ta càng sâu, Vân Thanh Nhiễm có phải thật sự bị diễn hay không ông ta biết rõ! Nàng học được võ công từ lúc nào? Sao ông ta không biết chút gì?

“Việc này chỉ có thể chứng minh người thật sự chế phục được hắn, nhưng không thể chứng minh hắn không phải gian phu của người!” Thái hậu nương nương lạnh lùng nói.

Đích xác, Vân Thanh Nhiễm chỉ có thể chứng minh là nàng có thể chế phục đối phương, vấn đề gian phu thì nàng không thể chứng minh, chuyện bại lộ nàng có thể đại nghĩa diệt “thân”.

“Nhưng cũng không thể chứng minh hắn chính là gian phu của thần thiếp.” Vân Thanh Nhiễm trả lời. Tâm tư thái hậu Vân Thanh Nhiễm biết, nhưng không có bằng chứng muốn định tội cho nàng, cho dù bà là thái hậu cũng không làm được. “Không bằng nghe chính hắn nói như thế nào.”

“Trẫm hỏi người, quan hệ giữa người và thế tử phi là như thế nào?” Hoàng thượng trầm vấn tên nam tử trắng kiện bị trói chặt kia.

Bất ngờ, nam tử vừa hỏi đã trả lời, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng, nô tài phụng lệnh của công chúa Thiên Duyệt đến đây cường bạo thế tử phi nương nương, cố gắng hãm hại thế tử phi nương nương, xin hoàng thượng tha mạng...”

Nam tử bị hoàng thượng hỏi, nên nói tất cả ra.

Không ai chú ý tới ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự của nam tử, mọi người chỉ cho rằng hắn bị tình huống trước mắt dọa sợ.

Lời vừa nói ra, ý nghĩ nảy sinh ở trong lòng mọi người từ việc chủ thủ vừa rồi càng trở nên rõ ràng.

Nhất thời sắc mặt thái hậu lúc trắng lúc xanh, ý định ban đầu của bà ta là muốn cho Vân Thanh Nhiễm đẹp mặt, kết quả chỉ mới một lúc, sự tình đã bị dẫn tới trên người công chúa Thiên Duyệt.

“Điều nô lớn mật, hồ ngôn loạn ngữ, vu tội cho công chúa hoàng triều Thịnh Vinh ta! Phải luận tội xử phạt!” Thái hậu lạnh lùng nói, bà ta không chấp nhận được câu nô tài trước mắt này bởi họ tôn nữ của bà ta.

“Nô tài không nói dối, nô tài là người của công chúa điện hạ, trên người có tín vật do công chúa điện hạ giao cho nô tài.” Nam nhân không thay đổi sắc mặt giống như xác chết, một con rối gỗ nói chuyện.

“Người đâu, lục soát thân thể của hắn cho trẫm” Hoàng thượng hạ lệnh.

Ngay trước mặt mọi người một thị vệ tiến lên soát người nam nhân, quả nhiên, ở trong lòng nam nhân tìm được một khối lệnh bài, lệnh bài là chất bạch ngọc, có hình thoi, bên trên còn khắc có một chữ “Duyệt”, đúng là vật sở hữu của công chúa Thiên Duyệt.

Cái gọi là tín vật này, đương nhiên là Vân Thanh Nhiễm chuẩn bị, lúc công chúa Thiên Duyệt lấy chủ thủ đâm cung nữ bên người của nàng ta, Vân Thanh Nhiễm cũng không nhân rồi, trước khi rời khỏi điện Từ Hà, nàng cũng làm trộm một hồi, chuẩn bị một ít “chứng cứ”, có một số mảnh không phải chỉ có mình công chúa Thiên Duyệt nàng ta biết chơi.

Ngọc bài lạnh băng khiến lửa giận vừa rồi còn dâng cao của thái hậu nương nương nháy mắt bị đông lại. Trong giây lát, sự tình phát triển đã xảy ra chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ.

Muốn bắt lấy đuôi sam* của Vân Thanh Nhiễm, bắt giữ trong hắc ám hỗn loạn một phen, bởi vì tóm được Vân Thanh Nhiễm mà cực kỳ hứng thú, đợi đến khi rút khỏi mới phát hiện mái tóc* không phải của Vân Thanh Nhiễm, mà là của công chúa Thiên Duyệt.

(*: còn có nghĩa là điểm yếu)

“Bỏn vương khẩn cầu hoàng thượng cho phủ Trấn Nam Vương một công đạo.” Quân Vô Ý thích hợp lên tiếng.

Quân Vô Ý đang nhắc nhở hoàng thượng, chuyện này không chỉ liên lụy đến nữ nhi của ngài, còn liên lụy thế tử phi phủ Trấn Nam Vương bọn họ, nữ nhi của ngài bị người thương tổn hẳn đã tra rõ, thế tử phi phủ Trấn Nam Vương bị người ta hãm hại cũng không thể sống chết mặc bây.

“Thần khẩn cầu Hoàng thượng minh xét.” Vân Viễn Hằng theo sát Quân Vô Ý.

Tuy nói ông ta không thương đứa con gái Vân Thanh Nhiễm này, nhưng việc này đã không còn là chuyện riêng của Vân Thanh Nhiễm, xảy ra chuyện như vậy sẽ liên lụy đến cả Vân phủ, huống chi còn có Vân Lâm Mị cũng liên lụy trong đó, ông ta tự nhiên cũng muốn ủng hộ.

Trấn Nam Vương và Vân tướng đều mở miệng, những người khác vốn bị hoàng thượng gọi tới chứng kiến thế tử phi thông dâm, lúc này cũng đều sôi nổi đảo hướng muốn kiểm tra trên người công chúa Thiên Duyệt.

Thái hậu vừa rồi tức sùi bọt mép, lúc này mím chặt môi, không vui nhưng cũng không lên tiếng.

Lão thái thái khó chịu đầu hơi nghiêng sang một bên, không để ý đến phản ứng của quần thần và hoàng đế.

Vân Lâm Mị đi tới bên người hoàng thượng, đôi mắt buồn xuống, khóe mắt có ánh nước trong suốt, lại không nói thêm một câu.

Nếu đòi lại nữ nhân không biết điều, nắm lấy cơ hội như vậy nhất định sẽ nhào lên, khóc lớn hoàng thượng ngài nên làm chủ cho thần thiếp, ngài nên làm chủ cho muội muội của thần thiếp... Sau đó làm ầm ĩ muốn hoàng thượng xử phạt công chúa Thiên Duyệt.

Vân Lâm Mị sẽ không làm như vậy, nàng là một nữ nhân thông minh, biết hoàng thượng thích gì và không thích cái gì, nàng biết thỏa mãn lòng hư vinh của một người nam nhân ở trên giường, biểu hiện sẵn sàng của nàng lúc thích hợp, làm nũng cầu kinh thỏa đáng, bởi vì nàng đối với hoàng thượng không có tình yêu, mọi thứ nàng đều xem như đang diễn trò, mỗi một điểm nàng đều có thể nắm rất tốt.

Bộ dáng dịu dàng của Vân Lâm Mị khắc sâu vào tâm mắt hoàng thượng, khiến hoàng thượng có một chút áy náy, vừa rồi rốt cuộc là mình hiểu lầm nàng, nàng còn đang mang thai, thế nhưng mình lại nặng nàng.

Đế vương sẽ không xin lỗi phi tử của mình, chẳng qua vẫn sẽ có đau lòng.

“Bãi giá điện Từ Hà.” Hoàng thượng hạ lệnh, trước khi đi lại dặn dò Vân Lâm Mị một phen, “Ái phi đang có mang, trước hết ở trong này nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Thần thiếp tạ ơn ân điển của hoàng thượng.” Vân Lâm Mị nói xong cầm một chiếc áo choàng phủ thêm cho hoàng thượng, sau đó xoay người tránh ra.

Một chuyện này người hung hăng mà đến, lại hùng hổ rời đi.

Sau khi tĩnh lặng, trong tâm cung chỉ còn lại Vân Thanh Nhiễm và Vân Lâm Mị, cung nữ khác lại bị Vân Lâm Mị cho lui, nói là hai tỷ muội muốn nói chuyện thân mật.

Vân Thanh Nhiễm bị Vân Lâm Mị nhìn chăm chú, quay đầu, “Đừng dùng ánh mắt triền miên như vậy nhìn ta, người người nên nhìn là nam nhân của người.”

“Người thật ra khiến ta thay đổi cách nhìn, trả lại công chúa Thiên Duyệt một quân, tỷ tỷ thật sự là càng ngày càng thích muội rồi nha!” Vân Lâm Mị rất hài lòng đối với hành động lần này của Vân Thanh Nhiễm.

“Ta chẳng qua là tương kế tựu kế thôi.”

Trong sự kiện này, Vân Thanh Nhiễm cũng không có chủ, người đào hầm là công chúa Thiên Duyệt, nàng chẳng qua chỉ đợi công chúa Thiên Duyệt đẩy về hướng cái hố thì đạp nàng ta xuống, bản thân đứng ở bên cạnh hố quan sát thôi.

“Chuyện chủ mưu, người cũng rất cẩn thận.” Vân Thanh Nhiễm nói, chuyện chủ mưu là Vân Lâm Mị đã sớm chuẩn bị tốt, không có liên quan gì với Vân Thanh Nhiễm.

“Sinh tồn trong cung, chi tiết gì cũng không thể qua loa.” Vân Lâm Mị mỉm cười.

“Hoàng thượng cũng bị người giáo huấn dễ bảo, ta còn có thể nói cái gì.”

“Hoàng thượng mặc dù là nam nhân cao quý nhất trong thiên hạ này, nhưng cũng là nam nhân cô độc nhất, nữ nhân trong hậu cung với ông ta mà nói không phải là nữ nhân, mà là vật phẩm phụ thuộc, mỹ mạo là nhất thời, tài hoa hoàng thượng không thiếu, nếu muốn dùng những thứ này buộc lấy sủng ái của hoàng thượng, đó là việc không có khả năng.”

Vân Lâm Mị nhẹ nhàng cười, “Ngươi hiện giờ cũng là vợ người, có mấy lời nói cho ngươi nghe cũng tốt. Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân tốt nhất vĩnh viễn là người kế tiếp, thê tử không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được. Nam nhân có tự tôn kiêu ngạo lòng hư vinh của nam nhân. Hắn sẽ yêu cầu sự quan tâm của người khác, không bởi vì sự quan tâm đó là của ai; nam nhân thích được nữ nhân hạ hạ ở trên giường, đạt được loại khoái cảm chinh phục cùng với thỏa mãn lòng tự trọng của hắn ở một vài phương diện; còn nữa, nếu một nữ nhân còn chịu chết vì hắn, như vậy hắn sẽ nguyện ý dành ra một góc nhỏ trong trái tim cho nàng.”

Vân Thanh Nhiễm chớp chớp ánh mắt, mặc dù không hiểu nhưng cảm giác rất lợi hại!

Trong lòng Vân Thanh Nhiễm vô cùng bội phục Vân Lâm Mị, quả nhiên hồ ly tinh không dễ làm, làm hồng nhan họa thủy cũng là một môn học vấn!

Vân Thanh Nhiễm tình cảm trống không, chưa từng nói qua chuyện yêu đương tỏ vẻ mình theo không kịp, khó có thể nhìn thấy ngoài bóng lưng...

“Ta nói ha, cần ta truyền thụ cho ngươi một ít kinh nghiệm đi dụ dỗ thê tử gia của ngươi không?” Vân Lâm Mị cười đến quỵên rũ, “Tuy nói hắn sắp thành người chết, nhưng tốt xấu vẫn còn sống, nam nhân còn sống thì đều có nhu cầu, ta dạy cho ngươi nha?”

“Không cần không cần!” Vân Thanh Nhiễm vội xua tay, lắc đầu thành trống bỏi, bởi vì lời nói của Vân Lâm Mị mà trong lòng Vân Thanh Nhiễm không hiểu sao lại hiện ra một ít hình ảnh không dành cho thiếu nữ, nhất là lần trước lúc ở sơn động tránh mưa... Nàng cười ở trên người Quân Mặc Thần, hiện tại hồi tưởng lại thật sự là mặt đỏ tím đập.

Vân Thanh Nhiễm thầm cảm khái, tỷ tỷ Vân gia thật đúng là một sự tồn tại thần kỳ...

“Không cần? Ta nói cho ngươi biết, nam nhân có đôi khi cũng cần dụ dỗ.” Vân Lâm Mị nói.

Nam nhân cần phải dụ dỗ? Vân Thanh Nhiễm đánh một cái dấu chấm hỏi thật to ở trong lòng. Mặc dù nói mình không phải là bởi vì yêu Quân Mặc Thần mới giả cho hắn, nhưng có nói thế nào thì cũng đã thành thê tử của hắn, mang thai con của hắn, có phải cần làm một số việc mà thê tử nên làm không?

Hay là, nàng cũng có thể giống Vân Lâm Mị, học cách dụ dỗ Quân Mặc Thần?

Vừa nghĩ như vậy, trong đầu Vân Thanh Nhiễm đã YY ra một bức tranh quý dị, nàng lập tức lắc đầu, lắc bỏ hình ảnh đáng sợ kia đi, nàng dỗ Quân Mặc Thần, ách... Vẫn thôi đi, nàng hẳn là không mang theo chức năng này.

Chẳng qua Quân Mặc Thần đối với mình, kỳ thật rất tốt, hơn nữa... Vân Thanh Nhiễm lại nghĩ tới những lời mà ngày đó Quân Mặc Thần nói, hắn nói, ai nói với ngươi rằng ta không yêu nàng! Hắn còn nói, chỉ cần ta còn sống một ngày ta vẫn sẽ cột lấy nàng một ngày, ta còn ở đây thì chỗ nào nàng cũng không thể đi!

Nghĩ đi nghĩ lại, mặt không khỏi đỏ lên.

Vân Lâm Mị thấy Vân Thanh Nhiễm lại đỏ mặt, nhin không được cười nhạo nàng, “Trong bụng cũng đã có đứa nhỏ rồi, còn thẹn thùng cái gì? Nói xem, phụ thân của đứa bé là ai?”

“Ngươi cho rằng ta và ngươi giống nhau à?” Vân Thanh Nhiễm biết đứa trẻ trong bụng Vân Lâm Mị không phải của hoàng đế, mà là của Dạ Minh Trạch, hoàng phi thế này, thật là thượng hạng.

“Thật sự là không thú vị. Đừng nói với ta cái tên sắp chết kia nhà ngươi có thể làm cho ngươi thích nhá, chắc chắn, nếu thật sự là như vậy, ta ngược lại rất có hứng thú với hắn! Lần này ta giúp ngươi, ngươi định cảm ơn ta thế nào?” Vân Lâm Mị lại ngồi trở lại trước bàn trang điểm bắt đầu hoá trang, nàng muốn sửa lại trang dung của mình, làm cho mình thoát nhìn càng thêm tiêu tụy một ít.

“Công chúa Thiên Duyệt thất thế liên lụy đến Hoàng hậu nương nương cũng bị ảnh hưởng, ngươi lại nhận áy náy của hoàng thượng, ngươi mới là người lấy được lợi ích nhiều nhất.”

“Đều nói nữ đại mười tám biến*, Thanh Nhiễm muội muội hiện giờ cũng thành nhân nhi thông minh lanh lợi rồi, như vậy cũng tốt, thân là nữ nhân Vân gia, không có một viên thất khiếu linh lung tâm**, nhất định sẽ sống không được lâu.”

(*: con gái mười tám thường thay đổi rất lớn)

(**: Xuất xứ từ nhân vật Tỷ Can truyện Phong Thần, sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung là nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc.)

Trong gương chiếu ra Vân Lâm Mị đang mỉm cười, mang theo một ít tự giễu mà người khác đọc không hiểu.

Vân Lâm Mị lại bắt đầu thay quần áo, “Quên đi, không nói việc này, công chúa Thiên Duyệt lần này xem như thua, chẳng qua hoàng thượng thương nàng ta, nàng ta lại do hoàng hậu sinh ra, lần này nàng ta chưa chắc sẽ chết. Ta ấy mà, sẽ không chính thức động đến người ta, một khi động thật, nhất định phải có một phương chết mới ngừng, ta sẽ không lưu lại hậu hoạn cho mình, cho nên ta nhất định giết chết nàng ta.”

Vân Lâm Mị nói chuyện ngoan lệ, không chút lưu tình, nàng chính là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, đây cũng không phải lần đầu tiên hại tính mạng người khác, nàng cũng đã thành thói quen.

Vân Lâm Mị nói chuyện đồng thời thay quần áo ngay trước mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Lần này nàng ta chắc chắn chết.” Vân Thanh Nhiễm nói rất khẳng định.

Khoảnh khắc mà công chúa Thiên Duyệt cố gắng hại chết đứa con của Vân Thanh Nhiễm, nàng không định sẽ hạ thủ lưu tình đối với nàng ta, nàng ta đã muốn vượt qua điểm mấu chốt của Vân Thanh Nhiễm.

“Vì sao?” Tự tin này của Vân Thanh Nhiễm là từ đâu tới?

Vân Lâm Mị thay quần áo càng thêm yêu mị, chất lụa mỏng, da thịt bên trong như ẩn như hiện, vô cùng xinh đẹp.

“Nếu nàng ta phạm phải sai lầm mà ngay cả hoàng thượng thái hậu cũng không có cách nào, nàng ta tự nhiên cũng sống không được.” Vân Thanh Nhiễm hồi đáp.

Vân Thanh Nhiễm không hỏi Vân Lâm Mị thay bộ quần áo này là tính toán an ủi Dạ Hoằng Nghị bị sự tình ngày hôm nay làm cho nhức đầu, hay là tính toán đi tư hội với gian phu của nàng ta. Chuyện của Vân Lâm Mị, Vân Thanh Nhiễm bất lực.

“Lỗi mà ngay cả hoàng thượng và thái hậu nương nương cũng không thể cứu?”

“Trừ lấy một số đồ ở trong cung của nàng ta, ta cũng để lại một vài thứ cho nàng ta.” Vân Thanh Nhiễm trả lời, “Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, công chúa Thiên Duyệt biết lợi dụng thái hậu ghét ta, phương pháp tương tự ta chưa chắc đã không biết dùng.”

“Ha?” Vân Lâm Mị rất tò mò Vân Thanh Nhiễm còn chuẩn bị “kính hĩ” gì cho công chúa Thiên Duyệt.

Hoàng thượng nhìn công chúa Thiên Duyệt quỳ gối trước mặt ông ta, lấy tay xoa nhẹ ấn đường, nếu hôm nay không có ngoại thần ở đây, ông ta có thể khiến chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng có ngoại thần ở đây, thân là quân vương không thể vì tình riêng như thế được.

Hoàng thượng ngưng mắt liếc Quân Vô Ý và Vân Viễn Hằng, hai người kia lúc này ngược lại không nói gì, nhưng nếu ông ta hạ chỉ tha cho công chúa Thiên Duyệt, sợ là sẽ khiến quần thần bất mãn rất lớn.

Hoàng thượng giờ phút này rất hối hận tuyên Quân Vô Ý và Vân Viễn Hằng tiến cung, rất hối hận triệu cả các đại thần khác cũng tiến vào.

“Phụ hoàng tha mạng, phụ hoàng... nhi thần biết sai rồi, lần này nhi thần là bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể làm ra loại chuyện bực này...” Công chúa Thiên Duyệt quỳ ở phía dưới khóc không thành tiếng.

Vừa mới bắt đầu nàng ta còn thề thốt phủ nhận, nhưng sau đó chứng cứ vô cùng xác thực, nàng ta không có cách nào chối bỏ tội danh cho mình, không thể không ra chiêu thân tình, hi vọng phụ hoàng nàng ta niệm tình cha con mà bỏ qua cho nàng ta.

Thái hậu nương nương thấy công chúa Thiên Duyệt khóc đầm nước mắt, cực kỳ đau lòng.

“Hoàng thượng, công chúa Thiên Duyệt còn nhỏ tuổi, niệm tình con bé là lần đầu vi phạm, không nên phạt nặng.” Thái hậu lấy thân phận thái hậu của bà ta ra, làm cho hoàng thượng không cần phạt nặng công chúa Thiên Duyệt.

Hoàng thượng sao không hy vọng có thể tha cho công chúa Thiên Duyệt đây? Thế nhưng sự tình bị vạch trần ở trước mặt quần thần, cho dù ông ta muốn mở một con mắt nhắm một con mắt cũng làm không được.

Vừa lúc đó, thị vệ phụ trách đi điện Từ Hà của công chúa Thiên Duyệt điều tra vội vàng tiến vào.

“Khởi bẩm hoàng thượng, ở trong tâm cung của công chúa Thiên Duyệt lục soát được vật này!” Thị vệ trình đồ vật lên.

Lúc thái hậu chứng kiến vật kia thì gương mặt chợt trắng bệch.

Hoàng thượng cũng không có cách nào bảo trì bình tĩnh, từ trên ghế rồng đứng lên, bước nhanh đến trước người công chúa Thiên Duyệt, một cước đá lên trên vai mảnh mai của công chúa Thiên Duyệt, đập công chúa Thiên Duyệt ngã trên mặt đất.

“Cũng dám nguyền rủa hoàng triều Thịnh Vinh ta tuyệt tự!” Lúc này trong ánh mắt hoàng thượng nhìn công chúa Thiên Duyệt đã không còn hiền lành ngày xưa, “Ngươi cho là trăm con cháu đơn bạc thì ngươi có thể thịnh sùng không suy ư?!”

Hoàng thượng giận không kềm được, ánh mắt ông ta lạnh thấu xương như từng thanh phi đao, thiên đao vạn quả công chúa Thiên Duyệt.

Dưới gối hoàng thượng hiện giờ chỉ có ba vị hoàng tử trưởng thành, những hoàng tử khác đều chết yểu, chỉ có thể miễn cưỡng xem như có người kế tục.

Mà ba vị hoàng tử đến nay cũng chưa sinh con trai cho hoàng thất, hiện giờ hoàng tộc Dạ thất có thể nói là nhân khẩu đơn bạc.

Chuyện này luôn là tâm bệnh của hoàng thượng và thái hậu nương nương.

Công chúa Thiên Duyệt được hoàng thượng yêu thích nữa thì chung quy cũng chỉ là một công chúa, không có cách nào đánh đồng với hoàng tử, nếu dưới gối hoàng thượng có nhiều hoàng tử hơn, tự nhiên nàng cũng sẽ không được sủng ái như hiện tại.

Huống chi còn có một vị Hoàng hậu nương nương ở đây, mẫu thân của công chúa Thiên Duyệt là Hoàng hậu nương nương, dưới gối Hoàng hậu nương nương không có con, chỉ có một vị công chúa là công chúa Thiên Duyệt, hiện giờ tuổi tác Hoàng hậu nương nương đã lớn, muốn tiếp tục mang thai hoàng tử sợ là không có khả năng, nghĩ như vậy địa vị hoàng hậu đã tràn ngập nguy cơ, dĩ nhiên là hi vọng hoàng tử trong hậu cung ít một chút, kể cả các hoàng tử tốt nhất cũng đừng có con cháu.

Từ trong phòng của công chúa Thiên Duyệt lục soát ra được vu cô oa nhi, chính là dùng để nguyên rủa nam đinh của hoàng tộc Dạ thất không hưng thịnh, tội lớn ngập trời bức này hoàng thượng có thể nào dung túng!

“Khó trách người muốn giả họa cho Trần phi, thì là có chủ ý này, thuật vu cô của người không thể hại đến Trần phi, nên muốn dùng loại thủ đoạn này hại nàng ấy, tại sao trẫm có thể có loại nữ nhi như người được nhỉ!”

“Phụ hoàng, nhi thần oan uổng, nhi thần không biết!”

Công chúa Thiên Duyệt bị lửa giận của hoàng thượng hù sợ, nàng ta thật sự không làm loại vu cô oa nhi này, nàng ta muốn hại Vân Lâm Mị, nàng ta đích xác từng hại qua một vài tần phi có con, để bảo trụ địa vị của nàng ta và mẫu thân nàng ta, nhưng mà nàng ta không làm vu cô oa nhi này!

“Phụ hoàng, nhi thần thừa nhận mình muốn hại Trần phi, đó là nhi thần nhất thời hồ đồ, nhưng nhi thần không làm vu cô oa nhi này, thật sự, không phải nhi thần, không phải nhi thần...”

Công chúa Thiên Duyệt cố gắng muốn vớt chuyện này sang một bên, thấy hoàng thượng không để ý tới mình, nàng ta vội vàng ném về hướng thái hậu ánh mắt cầu trợ, ai ngờ ánh mắt thái hậu nhìn về phía nàng ta cũng không có nhiệt độ.

Công chúa Thiên Duyệt phạm cái sai nào, thái hậu nương nương cũng có thể che chở nàng ta sủng ái nàng ta, chỉ riêng việc này, thái hậu nương nương cũng không tha cho nàng ta!

“Người đâu, đem công chúa Thiên Duyệt ném ra Trọng Hoa môn, lập tức hành quyết!” Hoàng thượng hét bỏ bàn tay lôi kéo ông ta của công chúa Thiên Duyệt, lạnh giọng hạ lệnh.

“Đừng mà phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, nhi thần biết sai rồi...” Nàng ta không làm vu cô oa nhi đo, phụ hoàng, mẫu hậu, hoàng tổ mẫu, hoàng huynh...

Công chúa Thiên Duyệt nhớ rõ một khắc trước nàng vẫn là công chúa Thiên Duyệt cao cao tại thượng, tiến hành bố cục hoàn mỹ của nàng, vì cái gì, vì cái gì mà nhanh như vậy nàng ta đã bị nhốt đánh vào địa ngục từ trên thiên đường?

Vì cái gì? Chỉ trách lúc trước chọc nhâm người!

Lúc Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Hạ Hầu Tĩnh, cô bé giống như búp bê vải bị hồng được Đông Phương Triệt ôm vào trong ngực.

Đông Phương Triệt không thay đổi sắc mặt, không nói lời nào, hẳn biết Vân Thanh Nhiễm đã trở lại, nhưng lúc này hẳn không để ý đến Vân Thanh Nhiễm, chỉ biết là nữ tử trong lòng đang chịu khổ. Nàng là một người rất sợ đau, hiện giờ trên người đã trúng nhiều vết thương như vậy, nhất định rất đau.

Đông Phương Triệt là một người cực thích sạch sẽ, phòng của hắn nhất định phải không nhiễm một hạt bụi nhỏ, cho dù hắn không ở đây, trên tóc, trên mặt, trên quần áo, trên giày của hắn đều sạch sẽ không tìm ra một chút bụi bặm, nhưng lúc này, trên y phục của hắn dính đầy vết máu nhòp nháp, thế nhưng hắn lại không để ý đến.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, Đông Phương Triệt nhất định rất yêu Hạ Hầu Tĩnh.

Vân Thanh Nhiễm cũng không muốn đi quấy rầy hai người bọn họ, sau đó nàng lại đi hỏi mấy vấn đề linh tinh như “Cô bé có khỏe không”, “Cô bé có sao không” đều có vẻ dư thừa, tóm lại mạng đã ở đây, không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng đã nếm đủ đau khổ.

“Triệt, ta không đau, thật sự, ta không đau chút nào...” Hạ Hầu Tĩnh còn tỉnh, nàng rúc vào trong lòng Đông Phương Triệt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng nở nụ cười để Đông Phương Triệt bớt buồn.

“Xin lỗi Triệt, ta làm dơ y phục của chàng mất rồi.”

“Triệt, xin lỗi, là ta không tốt, không cẩn thận để cho người khác bắt đi, còn làm phiền chàng buồn nhiều chuyện quan trọng như vậy để tới cứu ta...”

Hạ Hầu Tĩnh đối với việc mình làm phiền Đông Phương Triệt cảm thấy rất áy náy, liên tục nói xin lỗi.

Hạ Hầu Tĩnh cứ thế nói một hồi mới chú ý tới trong xe ngựa nhiều hơn một Vân Thanh Nhiễm, nàng bấu môi nói với Vân Thanh Nhiễm, “Xem ở trên ân tình lần này người đối với ta, trước khi thương thế của ta tốt lên sẽ không giết người, nhưng mà sau khi thương thế của ta tốt lên rồi vẫn sẽ muốn mạng của người đấy!”

“Được, ta mãi mãi mong chờ.” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, tiểu nha đầu này thật ra rất biết buôn bán, chẳng qua câu nói muốn giết nàng của cô nhóc thật sự không có sức thuyết phục chút nào.

Nàng nghe thủ vệ vương phủ kể lại chuyện ngày ấy phát sinh ở cửa vương phủ, sau khi nghe nguyên nhân Hạ Hầu Tĩnh bị mang đi, Vân Thanh Nhiễm ngược lại có mấy phần thương thức, dù sao so với những người dối trá giả nhân giả nghĩa thoát nhìn thoải mái hơn nhiều.

Vân Thanh Nhiễm đưa Hạ Hầu Tĩnh và Đông Phương Triệt trở về Trần Thúy các trước, lúc sắp chia tay, Đông Phương Triệt trầm mặc một đường nói với nàng hai chữ: “Cám ơn”.

Tiếng “cám ơn” này hẳn là rất trân quý, muốn từ trong miệng của một người nam nhân cao ngạo như vậy nghe được một câu nói như thế cảm giác rất không dễ dàng.

Cáo biệt Đông Phương Triệt và Hạ Hầu Tĩnh, Vân Thanh Nhiễm mới trở về phủ Trần Nam Vương.

“Hôm nay mệt nhọc?”

Quân Mặc Thần thấy Vân Thanh Nhiễm trở về, khẩu khí kia miễn bàn có bao nhiêu khó chịu.

Vừa thấy mặt đã khó chịu? Hẳn đang khó chịu cái gì?

Quân Mặc Thần khó chịu cũng không phải bởi vì sau khi Vân Thanh Nhiễm tiến cung làm chuyện kinh thiên địa quỷ thần khiếp gì, mà là trước khi nàng vào cung, thừa dịp hẳn không ở Kim Dật Hiến đi cùng với nam nhân khác.

Hũ dấm chua này, từ lúc hắn trở lại Kim Dật Hiến, nghe Quân Kiệt bẩm báo chi tiết thì bắt đầu nổi lên, lên men đủ lâu, hương vị tất nhiên cũng đủ tinh khiết và thơm.

Sau khi Quân Mặc Thần nghe Quân Kiệt nói xong, đem một đám thủ vệ, nha hoàn, ám vệ ở Kim Dật Hiến đều gọi đến, mọi người sắp xếp đứng thành hàng, một người cũng không thể bị bỏ sót.

Đến đến đến, đều đến nói một câu, nam nhân mà thể tử phi mang vào trong phòng là dạng nam nhân gì, có đẹp như bản thể tử không? Có phong độ nhẹ nhàng như bản thể tử? Có phong hoa tuyệt đại bằng thể tử sao?

Người bị hỏi, nếu thành thật chút, trực tiếp nói việc này không có cách nào so sánh, thể tử gia, nếu bàn về mỹ nam tử, ngài tuyệt đối là nhân vật số một, đáng tiếc là... lão nhân gia ngài triều miên giường bệnh, thần sắc có bệnh rất rõ ràng, vận cốt phong lưu trời sinh, làm cho người ta nhìn thấy chỉ nghĩ làm thế nào để che chở ngài, mà vị công tử được thể tử phi nương nương mang về kia, khí khái anh hùng bùng bùng, khí thế kinh người, vừa nhìn đã biết là rồng phượng trong loài người.

Nếu chân chó chút, tự nhiên sẽ nói, đã nam nhân kia sao có thể so sánh với gia ngài được, không thể so, đây tuyệt đối là không thể so sánh, chỉ riêng việc đặt cùng một chỗ để nói, cũng là vũ nhục gia chúng ta.

Nếu không rõ trạng huống, thì đành phải nói, không thấy rõ không thấy rõ, chỉ biết là một nam nhân, không biết là vương hay là tròn.

Quân Mặc Thần trốn ở trong phòng nghẹn một lúc lâu, rốt cuộc gặp được Vân Thanh Nhiễm, vị chua này cuối cùng cũng tìm được lối ra, cho nên lúc này mới mở miệng, khó chịu.

“Vẫn tốt, đúng rồi, trong phủ có nuôi động vật đang kỳ cho bú không? Tốt nhất là chó, không có, thì dê hay trâu cũng được.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong lời này, Quân Mặc Thần mới chú ý tới trong lòng nàng ôm cái một con cún nhỏ, con cún còn chưa mở mắt, ư ừ nằm ở trong lòng Vân Thanh Nhiễm.

Đại khái là do quá lạnh, hoặc là đói bụng, chó con không có khí lực gì, hai móng vuốt thịt gât gât ở ngực Vân Thanh Nhiễm, cái có cái không đề xuống bộ ngực vẫn còn chưa được tính là mượt mà mềm mại no đủ của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần nhìn thấy là ngứa.

Lúc trở về, trên đường xa giá của Vân Thanh Nhiễm đi qua có tiếng “ư ừ”, Vân Thanh Nhiễm thấy là một con chó mẹ ghé vào ven đường, trên người trên đùi đều là máu, giống như bị ngựa đi đường giẫm lên hoặc là bị bánh xe nghiền qua.

Con chó lớn vẫn không nhúc nhích, dường như đã đoạn khí, mà trong ngực của nó có một con cún nhỏ, chưa mở mắt, có lẽ là chưa sinh ra được bao lâu, tiếng “ư ừ” mỏng manh kia đúng là từ con cún nhỏ này vọng lại.

Vân Thanh Nhiễm cho xa giá ngừng lại, xuống xe.

Xác nhận con chó lớn đã chết, mà cún con tuy ánh mắt chưa mở, nhưng vẫn cúi đầu liếm láp vết thương trên người chó mẹ.

Vân Thanh Nhiễm trái lại rất thích cún con, nên mang nó trở về.

Nhìn bộ dáng ôm cún sủng nịch kia của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần cảm thấy ngực buồn bực muốn hoảng, mình ở trong nhà đội nàng cả đêm, nàng ngay cả câu quan tâm cũng không nói, cảm giác sự tồn tại của hắn còn không bằng một con cún nhỏ nàng nhặt về từ ven đường.

Hai chữ, nghẹn khuất, ba chữ, rất nghẹn khuất.

“Trong phủ không nuôi chó, heo dê bò có thì có, nhưng đều là giết xong xuôi mới mang tới vương phủ.”

Ánh mắt Quân Mặc Thần nhìn chằm chằm con cún nhỏ đang được Vân Thanh Nhiễm ôm trên vị trí mềm mại nhất ở ngực, nhìn con cún kia thế nào cũng

cảm thấy không vừa mắt.

Từ trước đến nay Quân Mặc Thần luôn hành động chậm chạp đột nhiên hành động lưu loát, tiến lên đoạt cún con từ trong lòng Vân Thanh Nhiễm, ném cho Quân Kiệt ở một bên, “Cầm đi, phụ trách cho nó ăn nó, nếu xảy ra sai sót gì, lấy người thay thế nó.”

A?

Lấy hán thay thế nó?

Gia, cho dù ngài bầm thuộc hạ ra, thuộc hạ cũng không có cách nào thay thế con cún này được nha!

Giống loài chính là một vấn đề đó!

“Khụ khụ khụ... Nhiễm Nhi, hiện giờ nàng đang mang bầu trong người, ta nghe lão nhân gia nói, lúc mang thai thì không thể đụng vào cún con mèo con, không tốt với đứa trẻ.” Quân Mặc Thần rất nghiêm túc uốn nắn hành vi của Vân Thanh Nhiễm.

“Vậy à?” Vân Thanh Nhiễm nhìn Quân Mặc Thần tìm tòi nghiên cứu, rõ ràng đang nghi ngờ lời nói của hán.

“Ừ, thiên chân vạn xác, so với trần châu còn thật hơn.” Quân Mặc Thần vô cùng xác định gật đầu, ừ, trở lại thông báo cho người trong phủ một tiếng, phạm là thể tử phi hỏi, nói có con không thể nuôi chó, đặc biệt cần dặn dò đôi phụ tử Mộc Bách Dương và Mộ Dung Tu, nếu nói bậy thì đuổi ra khỏi vương phủ, không chút lưu tình!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thể Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Ghen Tuông Khó Yên, Tân Hoan Của Thể Tử Phi

“Không sao, thể tử phi nương nương muốn nuôi cũng có thể, để ta viết một phương thuốc, đúng giờ cho nó tắm nước thuốc thì không sao.”

Một câu của Mộc Bách Dương, đã đánh bay áp úc tiến bước con cún nhỏ không biết được Vân Thanh Nhiễm nhặt về từ nơi nào của Quân Mặc Thần.

“Ừm, cảm ơn Mộc tiên sinh.” Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười, cười rất vui vẻ, là cố ý cười cho nam nhân nào đó không thực hiện được mưu kế nghe.

Gương mặt mỹ nam của Quân Mặc Thần trở nên trắng bệch, sau đó cúi đầu, tiếp tục nhìn cún con trong lòng Vân Thanh Nhiễm, rõ ràng ánh mắt đều chưa mở, lại rất biết chọn chỗ, nơi mềm mại, ấm áp nhất kia cứ thế bị tiểu súc sinh này chiếm lấy.

Tiểu súc sinh, vuốt chó của người để chỗ nào, cào chỗ nào kia hả!

Đó là chỗ của gia! Ở địa bàn của gia chỉ có gia mới có thể làm, nhà người có tự giác một chút được không?

Quân Mặc Thần trừng con cún nhỏ vô tội, lại lạnh lùng liếc nhìn Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương phát hiện mình dường như làm sai chuyện gì, ông rất vô tội, thể tử gia và thể tử phi đột nhiên đến thăm, sau đó chỉ thấy thể tử phi nương nương ôm một con cún nhỏ hỏi ông phụ nữ có thai có thể nuôi cún con không, ông chỉ thành thật trả lời mà thôi, vì sao ông lại cảm thấy thể tử gia rất không cao hứng chứ?

Kỳ thật việc này không thể trách Mộc Bách Dương, muốn trách chỉ có thể trách động tác của Vân Thanh Nhiễm quá nhanh, Quân Mặc Thần vừa mới nói chuyện, nàng đã trực tiếp ôm cún con đi tìm Mộc Bách Dương, căn bản không để cho Quân Mặc Thần có thời gian dặn dò Mộc Bách Dương, thể cho nên Mộc Bách Dương còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, đã gặp phải mắt lạnh của thể tử gia.

Cảm nhận được Quân Mặc Thần không vui, Vân Thanh Nhiễm chợt nhớ tới những lời mà tỷ tỷ Vân Lâm Mị nói với nàng, nam nhân cần được dụ dỗ...

Làm một nữ nhân đủ tư cách, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là không có đủ loại công năng này, muốn nàng giặt quần áo nấu cơm nàng không biết, bảo nàng bưng trà dâng nước nàng cũng sẽ không, để nàng đầm lưng xoa vai cả rửa chân? Còn không bằng giết nàng đi!

Còn ngâm thơ làm câu đối, cảm kỳ thư họa, trừ việc rất thích đọc sách ra, còn lại Vân Thanh Nhiễm gần như đều tôn kính mà không thể gần.

Vân Thanh Nhiễm tự nhận là một nữ nhân không hiểu phong tình, có lẽ làm vợ người ta cũng vô cùng không đủ yêu cầu.

Nói như vậy thật đúng là khổ cho thể tử gia, hán muốn trong quãng thời gian cuối cùng của cuộc đời tìm một người vợ phụng bồi mình, tốt nhất là sau khi hán đi vẫn có một người còn sống mỗi ngày nhớ tới hán, mỗi ngày mừng một mười năm đốt cho hán một thanh hương chẳng hạn, nhưng cố tình, Vân

Thanh Nhiễm lại không phải hiền thê lương mẫu.

“Thế từ gia, ta có thể nuôi nó không?” Vân Thanh Nhiễm biết Quân Mặc Thần không vui dường như đến từ cún con trong lòng nàng đây, nghĩ đến việc nàng chưa hỏi câu nào cứ như vậy nuôi nó dường như không tốt lắm, nói đến cùng vương phủ vẫn là địa bàn của thế tử gia hân.

Không còn vẻ kiêu căng ban nãy, Vân Thanh Nhiễm cũng hỏi như vậy rồi, thế tử gia nhất thời cảm thấy trong lòng thoải mái hơn, quả nhiên vẫn là hân tương đối quan trọng.

Quân Mặc Thần cảm giác mình đích thật có chút choáng váng, so hân với một con cún, cảm giác tồn tại của hân làm sao có thể yếu như vậy được.

“Ừ, nếu Thanh Nhiễm nàng muốn nuôi, vậy nuôi đi, chẳng qua đừng quên thân thể của mình, đừng có vừa qua hai ngày này nôn nghén mới khá hơn một chút đã đắc ý rồi.” Về mặt Quân Mặc Thần không được tự nhiên.

Quả nhiên chỉ cần nàng mở miệng, hân không có cách nào cự tuyệt, việc này tính là cái gì!

“Cám ơn nương.” Vân Thanh Nhiễm cười một tiếng, cảm ơn Quân Mặc Thần đã “khăng khái hào phóng”.

“Ừ...” Quân Mặc Thần hừ một tiếng.

Thấy không khí giữa phu thê hai người dịu đi, Mộc Bách Dương lại nghĩ tới một việc, nên hỏi Vân Thanh Nhiễm: “A đúng rồi, thế tử phi nương nương, nam tử mà nương mang đến sáng nay là ai, bộ dạng rất tuấn lãng.”

Sáng nay ông ở đằng xa thấy được hai người Vân Thanh Nhiễm và Đông Phương Triệt, nhưng cũng chỉ nhìn thấy từ xa, bởi vì Vân Thanh Nhiễm và Đông Phương Triệt đều không đi vào, Mộc Bách Dương chưa từng gặp qua nam nhân bên người Vân Thanh Nhiễm, nhưng chỉ nhìn từ xa, đã bị vẻ uy nghi của nam nhân này kinh sợ, người này không phải vật trong ao!

Mộc Bách Dương hỏi xong, phát hiện không khí vừa mới thoáng dịu đi lại cương lên.

“A... Một bằng hữu của ta.” Lại nói tiếp, người nọ hân là đồ đệ của cừu nhân của Mộc tiên sinh ông.

Vân Thanh Nhiễm nói xong liếc Quân Mặc Thần, thấy sắc mặt hân vừa mới dịu xuống lại âm trầm thêm vài phần, mặc dù chuyện của con cún nhỏ đã dời đi lực chú ý của mọi người, nhưng việc Vân Thanh Nhiễm mời nam nhân nào đó vào phòng, ở riêng một lúc thì bất kể thế nào Quân Mặc Thần cũng khó có khả năng quên đi sạch sẽ.

“Khụ khụ khụ... Ái phi, không biết là dạng nam nhân gì có thể làm cho Mộc tiên sinh hiếu kỳ như vậy? Tên họ là gì, nhà ở phương nào, có từng thú thê.”

Xung hô mà Quân Mặc Thần gọi Vân Thanh Nhiễm biến thành “ái phi”, chứng minh lúc này tâm tình của hân không tốt cho lắm.

Đáng thương nhất chính là Mộc Bách Dương, Mộc Bách Dương chẳng qua chỉ có một chút tò mò với nam nhân kia mà thôi, lại bị Quân Mặc Thần lợi dụng.

Rõ ràng là chính thế tử gia ngài tò mò thân phận của đối phương, lại đổ hết mọi chuyện lên trên người Mộc Bách Dương.

Mộc Bách Dương cảm thấy rất vô tội, muốn biện giải mình không quá mức tò mò về nam nhân đó, lúc nhìn đến ánh mắt nhìn chăm chú rất có lực uy hiếp của Quân Mặc Thần lại rụt trở về.

Ngay cả việc đã thú thê hay chưa cũng muốn hỏi, Quân Mặc Thần nương là đang điều tra nhân khẩu đấy à?

“Họ Đông Phương, tên một chữ Triệt, hân hân là có rất nhiều ‘nhà’, cũng có thể còn chưa thành thân.” Vân Thanh Nhiễm thành thật trả lời.

Hân chừng quản nhiều hiệu buôn bán khắp nơi như vậy hân có rất nhiều chỗ ở, về phần thành hôn, Vân Thanh Nhiễm nhìn ra được Hạ Hầu Tĩnh là người đặc biệt đối với Đông Phương Triệt, mà tuổi của Hạ Hầu Tĩnh vẫn còn rất nhỏ, chưa cập kê, căn bản là chưa thành thân, về phần Hạ Hầu Tĩnh gọi Đông Phương Triệt là “phu quân”, đó hình như là cách gọi tình nguyện từ một phía của Hạ Hầu Tĩnh.

Vân Thanh Nhiễm từ chỗ Tiểu Cừu nghe được đại khái chuyện của Đông Phương Triệt và Hạ Hầu Tĩnh là thế này, Hạ Hầu đại tiểu thư coi trọng Đông Phương Triệt, sau đó triển khai theo đuổi liên tục đối với Đông Phương Triệt, mặt dày muốn lừa gạt Đông Phương Triệt làm chồng, nhưng Đông Phương Triệt vẫn luôn trốn tránh cô bé...

Chẳng qua Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Đông Phương Triệt đối với Hạ Hầu Tĩnh hiển nhiên là có tình, cho nên Tiểu Cừu nói chưa chắc đã là phiên bản chân thật nhất.

“Đông Phương?” Lần đầu nghe thấy dòng họ này, Quân Mặc Thần cau mày, chỉ vì dòng họ này không thường thấy, hiện giờ hoàng tộc Bắc Yến chính là họ Đông Phương.

“Sao vậy?”

“Ha ha, ái phi cảm thấy thế nào? Nếu là ‘hảo hữu’ của ái phi nàng, như vậy hôm nào đó bản thế tử có thể đi báỉ phỏng không?” Quân Mặc Thần xấu xa nói, đi mẹ nó báỉ phỏng, là một nam nhân thì đừng có đi lại gần gũi với nữ nhân của hân như vậy.

“Bằng hữu của ngươi, cũng chưa chắc ta đều biết hết.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Chuyện của Quân Mặc Thần, Vân Thanh Nhiễm biết ít đến đáng thương, hắn chưa từng nhắc đến hắn có bằng hữu gì, nàng cũng không có cách nào biết được, ngay cả chuyện bản thân hắn mang tuyệt thế võ công vẫn là dần dần mới phát hiện, càng đừng nói đến những việc khác.

Hắn mang nàng đi Từ Vân Tự, nàng biết hắn có một người bạn đánh cờ là đại sư Khô Thiên, ngày ấy hắn tìm đám người Hán vương giải vây cho nàng, bày trí thái hậu, nàng mới biết được hắn còn có thể mời đến nhiều người đức cao vọng trọng như vậy, nhưng còn nguyên nhân? Hắn không nói, nàng đều không biết.

“Ái phi có hứng thú?” Quân Mặc Thần mỉm cười, nếu nàng muốn biết, hắn tự nhiên sẽ không giấu diếm.

“Trước mắt thì không có hứng thú lắm”

Có một khoảnh khắc, Vân Thanh Nhiễm tưởng rằng Quân Mặc Thần sẽ muốn bóp chết nàng, sau đó, khi hắn chăm chú nhìn nàng mấy giây, đổi lại nụ cười khuyên quốc khuyên thành, “Cũng thế, dù sao bản thể từ có hứng thú đối với hảo hữu của ái phi là được rồi. Ái phi nhất định sẽ mang bản thể từ đi gặp vị Đồng Phương công tử kia một lần, đúng không?”

Ánh mắt hắn rõ ràng không định cho Vân Thanh Nhiễm nói không, nếu Vân Thanh Nhiễm nói không... Hắn sẽ lật cả kinh thành lên, cũng không tin không tìm thấy Đồng Phương Triệt kia.

“Tùy ngươi, ta cho Tiểu Thần Thần ăn đây.”

“Ai là Tiểu Thần Thần?”

“Nó.” Vân Thanh Nhiễm chỉ vào cún con chưa mở mắt trong lòng ngực của mình đáp.

Nói xong nàng ôm cún con nhanh chóng rời khỏi.

Tiểu Thần Thần? Nàng đặt tên cho con cún đáng giận kia là Tiểu Thần Thần!

Nàng tuyệt đối là có ý!

Vì thế, hôm nay, đám thủ vệ nha hoàn của vương phủ nghe thấy tiếng chơi đùa vô cùng vui vẻ từ trong phòng Vân Thanh Nhiễm truyền ra.

“Tiểu Thần Thần, ngoan, lại đây, ta lau khô cho ngươi, thân thể để trần sẽ đông lạnh đấy.”

“Tiểu Thần Thần, uống sữa đủ chưa? Ăn no thì đừng ăn nữa nha, sẽ căng bụng.”

“Sau này ngươi nằm ngủ nơi này, phải ngoan ngoãn biết không.”

“...”

Mỗi tiếng “Tiểu Thần Thần” khiến mọi người nghe được đều rụng một loạt da gà, thế tử phi và thế tử gia có thể đừng chán ngấy như vậy được không?

Sau đó bọn họ thấy khuôn mặt đen của Quân Mặc Thần đi tới, giận, nhìn cái gì mà nhìn, bên trong cũng không phải gia, gia có buồn nôn như vậy à?

Đích xác, gia ngài không buồn nôn như vậy, nhưng ngài muốn buồn nôn cũng chưa chắc đã buồn nôn được á!

Quân Mặc Thần bước vào phòng, chỉ thấy cún con tội nghiệp đáng thương vừa rồi đã thoả mãn nằm ngủ, hưởng thụ đãi ngộ mà ngay cả hắn cũng chưa từng được hưởng thụ.

Sau đó Quân Mặc Thần muốn chiếm lấy tầm mắt Vân Thanh Nhiễm, để hạ nhân chuẩn bị bồn tắm, chuẩn bị nước ấm, chuẩn bị được liệu, bắt đầu tắm rửa.

Trong phòng nhất thời trần ngập hơi nóng, khí tức mù mịt khiến tầm mắt trở nên không rõ ràng, trong hơi nóng màu trắng có thể nhìn thấy một thân thể trắng không tỳ vết như ngọc.

Quân Mặc Thần thành tâm hấp dẫn, trên thân lửa lò, ở ngay trước mặt Vân Thanh Nhiễm chậm rãi lau chùi thân thể của mình, bày ra cho Vân Thanh Nhiễm thấy đáng người tuần tú của hắn.

Sau đó, Quân Mặc Thần hơi nghiêng người, nhiệt độ cơ thể nháy mắt thấp xuống.

Vân Thanh Nhiễm không nhìn hắn! Mà đang trêu đùa con cún đã ngủ kia!

Không thể nhẫn nhịn!

Quân Mặc Thần từ trong thùng thuốc đứng dậy, lau khô thân thể của mình sau đó tiện tay túm lấy một món cái áo choàng dùng da cáo may thành, quần

lấy thân mình, áo choàng kia hơi giống áo ngủ, chỉ cần khoác lên là được.

Quân Mặc Thần xoay người lên giường, từ trong áo lông cáo lộ ra cái chân như bạch ngọc chân đạp con cún hấp dẫn lực chú ý của Vân Thanh Nhiễm một cước, cún con đang ngủ say từ trong mộng bị người ta đạp một cái, lăn mấy vòng, thiếu chút nữa trực tiếp lăn xuống dưới giường, may mắn Vân Thanh Nhiễm tay mắt lanh lẹ tiếp được nó.

Vân Thanh Nhiễm ôm cún con, giận dữ mắng Quân Mặc Thần làm việc ác với cún, “Vì sao ngươi lại bắt nạt Tiểu Thần Thần của ta?”

Quân Mặc Thần kéo áo choàng của mình, chỉ vào tiểu long mập đang phản chấn trưởng to của hắn, “Ái phi cảm thấy cái con trong lòng nàng quan trọng hơn con bên này của ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Thổ Lộ Tình Cảm, Tìm Y

“Của ngươi lớn bằng con trong lòng ta à?” Vân Thanh Nhiễm mặt không đỏ tím không đáp hỏi ngược lại.

Cái này làm sao so được chứ? Lấy tiểu long mập của thế tử gia so với cả con cún nhỏ, quá vô lại rồi!

Phải cùng loại mới có thể lấy ra so sánh, phương thức so sánh này của thế tử phi ngài rất không hợp lý!

Quân Mặc Thần sắc mặt quần bách, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta mặc kệ, nàng phải dập lửa cho ta.” Thế tử gia xoay người một cái, nói cái gì cũng không chịu buông tha cho Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi còn muốn bị mắng à?” Vân Thanh Nhiễm nói, “Lần trước còn chưa bị nướng nướng đủ?”

Vân Thanh Nhiễm mới mang thai, thế tử gia lại không biết tiết chế hoan hảo với nàng, ngày ấy sau khi từ dã ngoại trở về thế tử gia bị Vương phi nướng nướng hung hăng quở trách một phen, Quân Mặc Thần đuối lý chỉ có thể ngoan ngoãn nghe giáo huấn, ai bảo hắn làm chuyện xấu chứ?

May mắn lần đó Vân Thanh Nhiễm không thật sự bị hấn giày vò xảy ra chuyện, bằng không hắn thật sự phạm phải tội ác tày trời.

Lại muốn nàng giúp hắn dập lửa? Hắn còn muốn thị tẩm nàng lúc nàng mang thai à?

“Dù sao nàng cũng phải dập lửa cho ta.” Quân Mặc Thần giờ trò vô lại.

Vân Thanh Nhiễm lặng im ba giây, sau đó ôm lấy “Tiểu Thần Thần” bước nhanh ra khỏi phòng, để đại sắc lang Quân Mặc Thần tự mình nghĩ biện pháp dập lửa.

Lưu lại Quân Mặc Thần một mình ở trong phòng tiến hành trao đổi với tiểu long mập của hắn.

★

Vân Thanh Nhiễm bỏ lại Quân Mặc Thần, thay nam trang, dựa theo yêu cầu của Đông Phương Triệt đeo mặt nạ, đi Trần Thúy các.

Lúc Vân Thanh Nhiễm đến Trần Thúy các, Đông Phương Triệt đang xử lý miệng vết thương cho Hạ Hân Tĩnh, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào phòng của hắn, ngay cả nữ nhân Vân Thanh Nhiễm cũng không cho vào.

Vân Thanh Nhiễm đứng ở ngoài cửa, lắc đầu thở dài, ai, Hạ Hân Tĩnh người ta là một tiểu cô nương vị thành niên có bao nhiêu xinh đẹp, để cho đại sắc lang lạnh lùng kia chiếm tiện nghi, thân mình đều cho hắn xem sạch sẽ, còn không chịu thừa nhận cô bé là lão bà tương lai của hắn, loại hành vi này thật sự rất vô sỉ.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Vân Thanh Nhiễm rình coi tình hình trong phòng một hồi, chỉ cần Vân Thanh Nhiễm nguyện ý, nàng nhất định là cuồng rình coi vô sỉ nhất lại không dễ bị người ta bắt nhất trên thế giới này.

Trong phòng, Đông Phương Triệt đang xử lý miệng vết thương cho Hạ Hân Tĩnh, miệng vết thương đã được rửa sạch qua, Đông Phương Triệt đem cao giống như mỡ đặc bôi lên, vô cùng chuyên tâm. Một nam nhân lãnh khốc với gương mặt lạnh lùng, lại làm một chuyện hết sức tỉ mỉ nhẹ nhàng, hình ảnh hài hòa ngoài ý muốn.

Vân Thanh Nhiễm đợi ở bên ngoài một lúc lâu, mới nhìn thấy Đông Phương Triệt.

“Có chuyện gì không?” Đông Phương Triệt mở cửa.

“Ta tới tìm người nói một số việc.” Vân Thanh Nhiễm nói.

Đông Phương Triệt quay đầu nhìn thoáng qua Hạ Hầu Tĩnh đã nằm ngủ, lại nói với Vân Thanh Nhiễm, “Vào đi.”

Đông Phương Triệt để Vân Thanh Nhiễm vào phòng, Hạ Hầu Tĩnh đã ngủ say, ở trên giường của phòng trong.

Cái bàn ngay trung tâm phòng làm từ gỗ lim, chạm trổ tinh xảo, hoa sen bên trên trông rất sống động, khăn trải bàn xuất thân từ gấm hai mặt của phường Thái Văn.

Giữa bàn đặt một lư hương đồng, mùi hương nhàn nhạt từ trong lư hương nhẹ nhàng tản ra, hương vị tươi mát hợp lòng người, loại hương liệu này không phải do hoàng triều Thịnh Vinh sản xuất, cho dù là trong hoàng cung cũng chỉ có vài vị phi tử được sủng ái dùng.

“Ta tới tìm người là muốn người giúp ta điều tra một chuyện, người đã biết bệnh của Quân Mặc Thần, ta nghĩ trên đời này hẳn vẫn có biện pháp cứu hắn, hoặc là giúp hắn kéo dài tánh mạng, hoặc là để cho hắn chịu ít đau khổ, tóm lại đều tốt. Lúc trước ta có bảo Dương Lâm hỗ trợ tra về bệnh của Quân Mặc Thần, thu hoạch không lớn, hồ nhất chính là Hồng Dược, trước khi chết lưu cho ta cái gì mà phương pháp tục mệnh, kết quả một chút tác dụng cũng không có, trái lại cảm giác như đang trả thù ta khiến bà ngột ngạt lúc bà còn sống vậy.”

Đông Phương Triệt dừng một thoáng, sau đó nói: “Sự phụ tụy hành vi quái gở, nhưng nếu bà đã ưng thuận hứa hẹn, thì nhất định sẽ không thất hứa, nếu trước khi bà đi đã lưu lại đồ, chắc chắn có thâm ý của bà, đồ bà lưu lại người còn giữ không?”

“Giữ.” Vân Thanh Nhiễm không chỉ giữ lại mà còn mang theo bên mình, Đông Phương Triệt hỏi, nên lấy ra cho hắn xem. Thầm nghĩ, chẳng lẽ Hồng Dược trước khi đi vẫn bấy nằng?

Đông Phương Triệt từ trên tay Vân Thanh Nhiễm tiếp nhận phong thư viết “Phương pháp cứu mạng” kia.

Đông Phương Triệt nhíu mày, sau đó đứng dậy từ trong phòng tìm huyết vị đồ của cơ thể người, gian phòng này cho Mộ Dung Tu ở một thời gian, có không ít sách thuốc.

Lại từ trên thư án mang tới một cây bút son, từ phong thư Hồng Dược lưu lại đánh dấu huyết vị tương ứng bên trên.

Chuyện bắt ngờ xuất hiện. . .

Những huyết vị này hình thành hai chữ Trung văn.

Những huyết vị đó hình thành chữ “Bình Nguyệt”, lẽ người nhất chính là chữ “Nguyệt” kia lấy cả nửa người dưới để viết, khó trách Vân Thanh Nhiễm dựa vào nó sờ khắp toàn thân Quân Mặc Thần.

“Ta nghĩ, Hồng Dược là muốn bảo người đi sơn trang Bình Nguyệt.” Đông Phương Triệt nói.

“Sơn trang Bình Nguyệt?” Vân Thanh Nhiễm không có gì ấn tượng đối với địa danh này.

“Sơn trang Bình Nguyệt nằm ở thành Tứ Phương, Lạc thần y nổi tiếng xa gần là trang chủ của sơn trang Bình Nguyệt. Sự phụ đã từng có một ít giao tình với trang chủ sơn trang Bình Nguyệt, y thuật của Thương Lan giáo thiên về tà môn, mà y thuật của Lạc thần y lại tương đối chính thống, hai người mỗi người mỗi vẻ, sự phụ và Lạc thần y từng luận bàn, đến nay chưa phân thắng bại.” Đông Phương Triệt giải thích.

“Cho nên bà ấy muốn ta đi sơn trang Bình Nguyệt tìm Lạc thần y?”

Hồng Dược bà thật sự là trước khi đi cũng không quên bảo Vân Thanh Nhiễm, sơn trang Bình Nguyệt thì nói sơn trang Bình Nguyệt đi, vì sao còn phải bấy như vậy, làm hại Vân Thanh Nhiễm chịu không ít thiệt.

“Hắn là như thế.” Lúc Đông Phương Triệt còn rất nhỏ đã ở cùng Hồng Dược, đối với tính khí của Hồng Dược thật ra là người hiểu rõ nhất.

Cả đời này của Hồng Dược, võ công tuyệt học do Đông Phương Triệt kế thừa, y học dược học do Mộ Dung Tu kế thừa, Thương Lan thất tuyệt cùng vị trí giáo chủ thì lại do Vân Thanh Nhiễm kế thừa.

Nói đến hiểu rõ Hồng Dược nhất, vẫn là Đông Phương Triệt, chẳng qua Đông Phương Triệt hiểu thì hiểu, nhưng không thích nói, hơn nữa tính tình của hắn chỉ khó trị hơn Hồng Dược, không dễ đoán hơn Hồng Dược, lúc Hồng Dược còn sống sợ nhất là đại đồ đệ này của bà, thấy võ công của hắn dần dần cao hơn mình, kiêu ngạo cũng lớn hơn mình, Hồng Dược chỉ có thể nhìn trời thở dài, sự môn bất hạnh mà!

“Cảm ơn.” Vân Thanh Nhiễm cảm ơn, nếu không có Đông Phương Triệt, kết quả của phong thư này phỏng chừng sẽ bị nàng cầm đi cất đáy hòm.

“Nếu người ở chung với bà thêm mấy ngày nữa thì sẽ càng hiểu tính bà hơn, sẽ sớm nghĩ đến việc tìm đáp án từ trên phong thư, ta nghĩ lúc bà đưa người phong thư này nhất định không nghĩ đến Nhị sư đệ sẽ điên.” Đông Phương Triệt nói.

Nếu Mộ Dung Tu không điên, ý tứ mà Hồng Dược giấu trong phong thư hẳn đã sớm bị phát hiện. Vân Thanh Nhiễm hiểu Hồng Dược không bằng Đông

Phương Triệt và Mộ Dung Tu, tính tình bà quái gở, nhưng vẫn có chừng mực.

“Ta đã biết, ta nghĩ ta sẽ thuyết phục Quân Mặc Thần đi son trang Bình Nguyệt.” Hồng Dược đích xác không giống người lấy chuyện quan trọng như vậy ra nói giỡn.

“Ta cùng với Tình Nhi đi cùng người.” Đông Phương Triệt nói, đây không phải thỉnh cầu của hắn mà là quyết định.

“Vì sao?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Tiện đường.”

“Ừ?”

“Ta có việc cần đi thành Tứ Phương.”

Vân Thanh Nhiễm không hỏi nhiều, tiện đường thì tiện đường đi, cũng tốt.

Về thành Tứ Phương, sau khi Vân Thanh Nhiễm trở về cũng đã lật xem một ít tư liệu, cũng hỏi Quân Kiệt bọn họ, thành Tứ Phương không thuộc về hoàng triều Thịnh Vinh, cũng không thuộc về Bắc Yên, nó nằm ở nơi giao tiếp giữa hoàng triều Thịnh Vinh và Bắc Yên, nơi này địa thế hiểm yếu, lại là khu chuyển tiếp buôn bán, vì thế nên có một tòa thành trì đặc thù này —— thành Tứ Phương.

Thành Tứ Phương không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào kẹp ở giữa hai đại quốc, cũng cân bằng hai đại quốc, bởi vì hai phe đều không hy vọng thành Tứ Phương trở thành thế lực đối phương, vì thế nên hình thành một loại quan hệ cân bằng độc đáo.

Mà thành chủ của thành Tứ Phương cũng nghiễm nhiên là một hoàng đế, thành Tứ Phương do y định đoạt, quân chủ hai nước ở thành Tứ Phương cũng không hề có tác dụng.

Thành Tứ Phương mậu dịch phồn hoa, cùng với sự nghèo khó chung quanh đã hình thành so sánh rõ rệt, điều này có quan hệ với vị trí địa lý độc đáo của nó, cũng có quan hệ với ánh mắt độc đáo của thành chủ.

Lúc đầu thành Tứ Phương dựa vào bán binh khí lập nghiệp, chỗ giao giới hai nước nhiều chiến loạn, cho dù không có loạn lạc, cũng có không ít quân đội phòng thủ, có quân đội thì cần binh khí, trong thành Tứ Phương có người rèn tạo binh khí ưu tú nhất trong Tứ Vũ, có trang bị chế tạo binh khí hoàn mỹ nhất.

Mà hiện giờ, thành Tứ Phương không chỉ bảo lưu công xưởng rèn tạo binh khí hoàn mỹ đầy đủ sớm nhất, lại càng phát triển buôn bán nhiều mặt hàng, mức độ phồn hoa quả thực làm cho người ta không thể tin được.

Tuyệt đối là một tòa thành trì không thể cứng rắn xông vào, danh hào Trần Nam Vương tới thành Tứ Phương căn bản không dùng được.

Ai, bây giờ vẫn nên ngắm xem nên thuyết phục Quân Mặc Thần đồng ý để nàng đi một chuyến này như thế nào, nếu là trước kia, nàng đi thì cứ đi, chẳng qua hiện tại...

Mang thai không thể hành động không quan tâm như vậy, hơn nữa Quân Mặc Thần cũng sẽ không dễ dàng đồng ý để nàng đi một chuyến này.

Nhưng nàng chờ được đứa trẻ sinh ra, nàng sợ hấn đợi không được, mùa đông này chính là sinh nhật hai mươi hai tuổi của hắn, mặc kệ ngày đó thần y chẩn đoán bệnh cho hắn nói hắn sống không quá hai mươi hai tuổi là thật hay giả, điều này đều giống như một điểm dừng xảy ra ở trước mặt bọn họ.

Nếu hiện tại không thừa dịp bụng của nàng còn chưa quá rõ ràng, thân thể còn không quá nặng đi một chuyến, thì sau này càng không được.

Quả nhiên sanh con là một việc phiền toái mà! Ai, Vân Thanh Nhiễm thở dài một hơi.

Từ Trần Thúy các đi ra, Vân Thanh Nhiễm gặp xe ngựa của phủ Trần Nam Vương, hơn nữa là xe ngựa chuyên dụng của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần từ bên trong vươn một bàn tay ra, hắn là tới đón Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm lên xe ngựa, Quân Mặc Thần vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không hỏi nàng đã đi nơi nào, cũng không hỏi nàng đi gặp người nào, vì sao phải mặc nam trang, vì sao phải mang mặt nạ.

“Người tới bắt gian?” Vân Thanh Nhiễm hỏi, bằng không vì sao phải đi theo nàng ra bên ngoài?

“Ta tới đón nàng.” Quân Mặc Thần sửa lại, sau đó vẫy vẫy tay với Vân Thanh Nhiễm, “Đến trong lòng ta.”

Quân Mặc Thần không mở mắt, chỉ chừa vị trí để Vân Thanh Nhiễm dựa qua.

“Ô ô ô ——”

Vân Thanh Nhiễm nghe được tiếng kêu lại tìm được cún con chưa mở mắt ở trong áo lông cáo thật dày của Quân Mặc Thần, nó còn nhỏ vẫn chưa biết kêu gâu gâu, chỉ biết ô ô ô, cún con không nhìn thấy đồ đang cào loạn ở trên thân Quân Mặc Thần, bốn móng vuốt cào cào trên áo lông cáo của hắn.

“Ngươi cũng mang nó đến à?” Kỳ thật lúc hấn khó chịu tức giận vẫn vô cùng đáng yêu, Vân Thanh Nhiễm cảm thấy hình ảnh cún con bò lên trên người Quân Mặc Thần cực kỳ hài hòa.

“Ta định mang nó ra ngoài vứt bỏ.” Quân Mặc Thần không thèm thừa nhận là mình mang theo Tiểu Thần Thần tới đón Vân Thanh Nhiễm đâu.

“Vậy sao ngươi không vứt?” Vân Thanh Nhiễm coi như nhìn ra Quân Mặc Thần đang khẩu thị tâm phi.

“Ta thay đổi chủ ý, tính toán nuôi mập một chút, làm thịt ăn.” Quân Mặc Thần mặt không đỏ tim không đập nói dối, chỉ là trên khuôn mặt trắng bệch vì bệnh có hơi không được tự nhiên, còn không nhìn thẳng Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm xê dịch vị trí, càng đến gần Quân Mặc Thần hơn, nhưng không dựa sát vào trong ngực của hấn như hấn nói.

“Quân Mặc Thần, ta muốn đi sơn trang Bình Nguyệt.”

Quân Mặc Thần liếc Vân Thanh Nhiễm, tư thế tao nhã, hoàn toàn không có bộ dạng vô lại lúc cầu hoan vừa rồi. Khiến Vân Thanh Nhiễm nhất thời ảo giác Quân Mặc Thần mà nàng nhìn thấy ở trên giường cùng với Quân Mặc Thần trong ngày thường căn bản chính là hai người.

“Ta muốn đi mời Lạc thần y trị bệnh cho ngươi.” Vân Thanh Nhiễm lại bổ sung.

“Ý ái phi là, nàng muốn đi sơn trang Bình Nguyệt cầu y cho bản thể tử?” Quân Mặc Thần nheo lại ánh mắt, không đồng ý đối với đề nghị của Vân Thanh Nhiễm, nhũn mày một lúc sau, nở nụ cười, “Ái phi có thể còn không biết, sơn trang Bình Nguyệt và phủ Trần Nam Vương là kẻ thù truyền kiếp, dưới gầm trời này người không nguyện ý trị liệu cho bản thể tử nhất chỉ sợ sẽ là người của sơn trang Bình Nguyệt. Bằng không ái phi nghĩ lấy đại danh của Lạc thần y, phụ vương mẫu phi không mời ông ta tới à?”

Vân Thanh Nhiễm trầm mặc một lát, “Là cừu hận không thể hóa giải?”

Quân Mặc Thần hồ hững cười một tiếng, “Lạc thần y từng làm cứu tiền Lục hoàng tử phi, có quan hệ rất tốt với tiền Lục hoàng tử, mà tiền Lục hoàng tử là chết ở trên tay phụ vương. Sau khi Lục hoàng tử qua đời Lạc thần y ẩn cư ở thành Tứ Phương, lập sơn trang Bình Nguyệt, xem như thống hận hoàng tộc Dạ thị.”

Nếu có thể, vị Lạc thần y kia còn muốn giết phụ vương của hấn để báo thù cho tiền Lục hoàng tử.

Quân Mặc Thần nói xong, chờ Vân Thanh Nhiễm phản ứng, kết quả đợi thật lâu sau, phát hiện Vân Thanh Nhiễm trầm mặc.

“Sao vậy? Ông ta không chữa thì không...” Không chữa thì không chữa, Quân Mặc Thần muốn nói với Vân Thanh Nhiễm như vậy.

“Nói nhảm quá nhiều.” Vân Thanh Nhiễm cắt đứt lời Quân Mặc Thần.

“Hử?” Lời nói đến một nửa lại bị Vân Thanh Nhiễm trách mắng một tiếng “Nói nhảm quá nhiều”, Quân Mặc Thần vô tội.

“Ông ta không chữa, thì trói ông ta lại, cùng lắm thì kê đơn ông ta, trói người nhà ông ta, tóm lại buộc ông ta cứu.”

“Như vậy rất dễ tiện.” Quân Mặc Thần đánh giá.

“Mạng người cũng không còn, quản dễ tiện hay không làm cái gì?”

Chỉ cần có thể đạt được mục đích, Vân Thanh Nhiễm không để ý dễ tiện hạ lưu vô sỉ, đây là chuyện liên quan đến một mạng người, chỉ bởi vì biết đối phương có cừu oán với đời trước của mình, không cứu thì không làm à?

“Quân Mặc Thần ta nói cho ngươi biết, chuyện này ta quyết định, đi đường mệt nhọc ngươi không chịu được, ta sẽ đi buộc người kia, lần này ta có việc nhấn trước với ngươi, không được nói ta không để ý cảm thụ của ngươi.”

Vân Thanh Nhiễm cứ quyết định như vậy. Nghĩ quá nhiều không có ý nghĩa, sẽ chỉ làm sự tình trở nên phức tạp, Vân Thanh Nhiễm thích gọn gàng, thẳng đến mục đích mà đi.

“Cho ta một lý do.” Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm, dường như muốn nhìn thấu nàng.

Bị Quân Mặc Thần nhìn chăm chú, Vân Thanh Nhiễm cảm giác máu ở trong thân thể mình đang chạy lên trên, hai má hơi nóng lên.

Hấn hỏi nàng vì sao, việc này thì có cái gì mà vì sao, trên thế giới này, người đầu tiên đối tốt với nàng là hấn, người nàng gả là hấn, người mang cho nàng tính thể nghiệm là hấn, cha của đứa bé trong bụng nàng cũng là hấn, hiện giờ người cùng sống với nàng dưới một mái hiên vẫn là hấn, nàng muốn giữ lại tính mạng của hấn, còn cần lý do à?

Quân Mặc Thần đứng dậy, tới gần Vân Thanh Nhiễm, khiến nàng không thể tránh né câu hỏi của hấn, “Nói cho ta biết, Thanh Nhiễm, vì sao chấp nhất muốn lưu ta lại như vậy.”

Dựa vào quá gần, hơi nóng phun ra từ trong miệng hấn đều phả lên trên mặt nàng, ấm áp.

Vân Thanh Nhiễm nghiêng mặt.

Quân Mặc Thần đưa tay kéo mặt của nàng trở về, thờ dài, “Nàng nha, chỉ biết tra tấn ta, sinh một thân bệnh này cũng không giày vò ta bằng nàng.”

Quân Mặc Thần thờ dài một hơi nói, khoe miệng cũng mang theo cười, lại không u oán như chính lời hắn nói.

“Ngươi ít oan uổng ta đi, ta tra tấn ngươi thế nào.” Vân Thanh Nhiễm phản bác.

“Tâm ý của ta nàng đều nghe thấy được, cố tình nàng làm bộ như không nghe thấy, náo loạn lòng ta, mang nam nhân trở về thì thôi, kết mấy người bạn cũng được, ta không cho nàng kết bạn lúc nào, nàng lại giấu đi, không nói với ta, gạt ta. Xem ta u oán nàng còn vui vẻ, nhặt về một con chó nhỏ thì gạt ta sang một bên, thấy thế nào ta cũng không được nàng để ý bằng nó. Chuyện của ta cũng vậy, nếu nàng muốn biết, ta tất nhiên sẽ nói cho nàng, nàng ngược lại, một câu không có hứng thú gọi một chậu nước lạnh, so với gió bên ngoài còn lạnh thấu xương hơn.”

Quân Mặc Thần nhớ kỹ từng chuyện, đem tất cả ủy khuất mà Vân Thanh Nhiễm cho hắn ngày hôm nay đều nói ra, tự giận tự oán, ánh mắt lại dịu dàng, mang theo sùng nịch.

Vân Thanh Nhiễm khiến hắn bất an là thật, nhưng tâm tình khó chịu này hắn lại nhận cam tâm tình nguyện.

Nghe thấy Quân Mặc Thần nói trắng ra như vậy, mặt Vân Thanh Nhiễm không khỏi đỏ lên, đầu không khỏi rũ xuống, có chút thẹn đỏ mặt, không biết nên tiếp lời thế nào.

Quân Mặc Thần vươn tay sờ mặt Vân Thanh Nhiễm, “Mặt đỏ cái gì, cùng giường chung gối cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, hiện giờ đỏ mặt có phải hơi trễ rồi không?”

Cùng giường chung gối thật sự không chỉ một hai lần, nhưng mà ngươi nói lời thẳng thắn như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

“Dù vậy, ngươi cũng không thể thay đổi quyết tâm ta muốn đi sơn trang Bình Nguyệt tìm Lạc thần y.” Một khi Vân Thanh Nhiễm đã quyết định, thì sẽ không thay đổi, huống chi chuyện này cũng không cần phải thay đổi.

“Nàng muốn đi sơn trang Bình Nguyệt cũng không phải không thể, ta sẽ đi cùng nàng.” Đây là nhượng bộ của Quân Mặc Thần.

“Không được, tình huống thân thể ngươi mọi người chúng ta đều biết rõ, ta biết ngươi có một thân nội lực hùng hậu, khi tất yếu ngươi có thể dựa vào nội lực che chở thân thể của chính mình, nhưng đây không phải là kế lâu dài, ngươi có thể dựa vào một thân võ công che chở mình một hai canh giờ, thậm chí bốn năm canh giờ, nhưng ngươi có thể che chở mình một ngày hai ngày thậm chí càng lâu hơn không? Không thể! Mộc tiên sinh đã nói với ta rồi, ngươi nhất định phải dùng nội lực che chở tâm mạch của mình mới có thể duy trì sinh mệnh, nếu không thể, ngươi chỉ có chết, cho nên mặc dù ngươi có một thân tuyệt thế võ công, nhưng không cần dùng thì đừng dùng. Lần này đi sơn trang Bình Nguyệt, không có mười ngày nửa tháng là không đến được, trên đường này ai tới cam đoan tính mạng của ngươi an toàn?” Vân Thanh Nhiễm không đồng ý để Quân Mặc Thần cùng đi.

“Cơ thể của ta như thế nào trong lòng ta nắm chắc, nàng cũng biết thời gian của ta không nhiều đúng không? Một khi đã như vậy nàng còn dám yên tâm để ta một người ở nơi này, tự mình đi tìm thần y gì kia, nếu thần y còn chưa tìm được trở về, ta đã chết ở kinh thành, trước khi chết không được gặp nàng một lần cuối cùng, nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng thương đúng không?”

Quân Mặc Thần biết thân thể của chính mình, hắn còn không chết nhanh như vậy, nhưng nếu nữ nhân này chạy ra ngoài, để cho hắn mỗi ngày ở trong nhà lo lắng đề phòng, làm không tốt thì thật sự sống không được lâu.

Lạc thần y mà nàng nói lúc trước hắn từng nghĩ đến, chậm chạp không đi tìm có một nguyên nhân rất lớn là trước kia hắn không có gì để lưu luyến, sống chết với hắn mà nói cũng không đáng sợ, xem nhẹ sống chết cũng không muốn đi giăng co nữa.

Hiện giờ hắn có nàng, bọn họ còn có một bảo bảo, hắn rất sợ chết, tự nhiên cũng muốn cầu y khắp nơi, tranh thủ cho chính hắn một con đường sống.

Dựa theo Mộc Bách Dương nói, nếu hắn bảo vệ tâm mạch, coi như kéo theo thân thể như vậy cũng có thể chống đỡ được, nhưng hắn không muốn thế, mang theo thân thể như vậy, cho dù có thể sống sót, cũng không thể che chở tốt cho nàng, ngược lại khiến nàng lúc nào cũng quan tâm mình, đây không phải điều hắn hi vọng nhìn đến.

“Trong miệng ngươi có thể có một lời nào hay không? Động một chút là chết với chết.” Vân Thanh Nhiễm liếc trắng Quân Mặc Thần, một giây trước còn bởi vì lời nói của hắn mà nóng bừng hai má, một giây sau đã bị lời nói sát phong cảnh của hắn làm cho tâm tình cảm động gì cũng không còn.

“Ha ha...” Quân Mặc Thần nở nụ cười, cười rất thoải mái, ánh mắt xinh đẹp cong thành hình trăng khuyết, thanh âm thanh thúy tràn ngập từ tính quanh quần trong xe ngựa, từng tiếng từng tiếng, vô cùng dễ nghe.

Nhìn một mặt khó chịu của Vân Thanh Nhiễm, Quân Mặc Thần đột nhiên cảm thấy thoải mái.

“Cười cái gì mà cười! Chỗ nào buồn cười!” Rõ ràng là vấn đề rất nghiêm túc, thế nhưng hắn lại còn cười, cười muội ngươi ấy! Vân Thanh Nhiễm khó chịu.

Quân Mặc Thần cười một lúc lâu, cười đến khi Vân Thanh Nhiễm cũng sắp đổi mặt mới ngừng lại được.

Quân Mặc Thần nhéo gương mặt khó chịu của Vân Thanh Nhiễm một hồi, “Trở về ta sẽ để người trong phủ chuẩn bị thoa đáng cho ta, ta và nàng cùng đi thành Tử Phung, chẳng qua nàng phải cùng ta đi chậm một chút, lộ trình ngắn thân thể của ta không có vấn đề, nếu mười ngày nửa tháng thì ta ăn không tiêu; hơn nữa nàng cũng không thể, hiện giờ nàng mang thai, đừng tưởng rằng hai ngày này nôn nghén không còn nghiêm trọng thì không quan trọng, lần đầu tiên làm nương, cũng phải chú ý đến thân thể của mình biết không? Cho dù nàng không hài lòng cũng không có tác dụng, phu là trời, xuất giá phải tòng phu.”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ nghĩ, không phản đối chuyện Quân Mặc Thần đồng hành, dù sao như vậy càng tiết kiệm thời gian, hẳn cùng đi, sau khi thu phục Lạc thần y ở bên kia là có thể trị liệu luôn, so với việc nàng mang Lạc thần y về trị liệu cho hẳn tiết kiệm được một nửa thời gian. Về phần một câu “Phu là trời, xuất giá phải tòng phu” bị Vân Thanh Nhiễm tự động lọc bỏ, ai muốn xuất giá tòng phu!

Tiếp theo Vân Thanh Nhiễm lại bổ sung một câu, “Trừ bỏ ta ra còn có người khác cùng đi.”

“Ai?”

“Chính là nam nhân mà hôm nay ta mang về vương phủ.” Vân Thanh Nhiễm thành thật trả lời.

“Nàng đang thành tâm tính toán khiến ta tức chết đúng không?” Quân Mặc Thần bắt đầu đi lắc đầu, “Thôi, chỉ cần một ngày ta chưa chết, hẳn nhất định chỉ có thể làm gian phu.”

“Gian phu của ta không phải nguoi à?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Bẫy Quốc Sư

“Phải không? Vậy hẳn là gian phu thứ mấy?” Quân Mặc Thần cười khê, trong nụ cười mang theo sùng nịch, nếu nàng thật sự muốn tìm gian phu, hẳn cũng không ngăn được nàng, đến lúc đó người đau thương khó chịu muốn chết cũng chỉ có thể là hắn, ai bảo hắn động tâm trước, mà nàng vẫn là bộ dáng ở ngoài nhìn chưa nhập diễn đây? Nói đến đã cảm thấy tức giận rồi.

“Thứ mấy à?” Vân Thanh Nhiễm làm bộ suy tư, sau đó bắt đầu giơ ngón tay ra đếm, “Ta đếm xem, hẳn là thứ mấy ấy nhỉ, ừm... Một, hai, ba...”

“Nữ nhân đáng giận, nàng còn thật sự đếm à, cẩn thận ta bóp chết nàng!” Quân Mặc Thần nắm chặt tay Vân Thanh Nhiễm, không cho nàng tiếp tục đếm, đếm nữa, hẳn sợ đến cả ngón tay hắn cũng phải đưa cho nàng mượn dùng.

“Ha ha, không được đâu nha, sẽ là một xác hai mệnh đó.” Vân Thanh Nhiễm thích nhìn bộ dáng đáng yêu này của Quân Mặc Thần. Về phần rốt cuộc đáng yêu chỗ nào, Vân Thanh Nhiễm cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy rất muốn trêu đùa hắn như vậy.

“Nàng còn biết trong bụng nàng còn có một đứa bé à! Ta còn tưởng rằng nàng đã sớm quên rồi, ngoại trừ việc chỉ biết chọc tức ta thì cái gì cũng không biết.” Quân Mặc Thần nói xong, tay xoa lên bụng Vân Thanh Nhiễm, động tác rất dịu dàng.

“Nam nhân đáng chết, nguoi có chút lương tâm được không, ta cố ý chọc tức nguoi khi nào? Ta cũng chỉ là muốn tốt cho nguoi thôi, lần nào là có ý chọc giận nguoi, còn không phải chính nguoi lòng dạ hẹp hòi, tự mình tìm tức cho mình à?” Vân Thanh Nhiễm tự nhận là một người xem như “có đạo đức”, ít nhất sẽ không cố ý cho một người bệnh khó chịu.

“Ta lòng dạ hẹp hòi?” Quân Mặc Thần nheo mắt lại, bên trong đôi mắt lộ rõ tia sáng nguy hiểm, sau đó chỉ thấy hắn bắt lấy con cún nhỏ bỏ qua bỏ lại như ruồi mất đầu ở trên người, động tác thô bạo ném vào trong lòng Vân Thanh Nhiễm, “Nàng gọi tên nhóc này là gì.”

Đặt tên cho con cún nhỏ là “Tiểu Thần Thần”, nàng còn không biết xấu hổ nói thế từ gia lòng dạ hẹp hòi!

“Được rồi, không gọi Tiểu Thần Thần, về sau gọi nguoi là Tiểu Tu Tu được không?” Vân Thanh Nhiễm rất rộng rãi đổi tên cho con cún nhỏ.

“Ừm... Cẩn thận ngấm lại, tên Tiểu Thần Thần này vẫn rất có nội hàm hơn.”

“Xác định?”

“Xác định.”

“Không hối hận?”

“Không hối hận.” Nói đùa gì vậy, sau này những lúc nàng tắm rửa, rồi cho con cún nhỏ này ăn, mỗi ngày ở trong phòng lại gọi, “Tiểu Tu Tu nguoi đừng

náo loạn”, “Tiểu Tu Tu đêm nay ngơ ngẩn với ta”, phóng chừng lời đồn thể tử phi công khai mang gian phu về nuôi ở trong nhà sẽ lan truyền nhanh chóng.

★

Thế tử gia muốn đi xa nhà, còn đi xa nhà trong thời tiết này, đương nhiên không thể nói đi là đi, cần phải chuẩn bị kỹ càng ít nhất vài ngày.

Đã nhiều ngày nay, Vân Thanh Nhiễm không có việc gì đều chạy tới Trần Thúy các, tận sức với bốn phận giáo chủ trên danh nghĩa của nàng.

Vân Thanh Nhiễm vừa bước ra khỏi cửa lớn Vương phủ, đã thấy một nam tử mặc thanh sam đứng trước cửa Vương phủ. Quần áo của nam tử không có gì nổi bật, một thân thanh tú, chỉ là y dùng lụa mỏng che khuất toàn bộ khuôn mặt mình, đúng vậy, là toàn bộ khuôn mặt, thiên kim tiểu thư người ta ra khỏi cửa chỉ che khuất nửa khuôn mặt, y lại che kín cả khuôn mặt.

Cửu Trọng!

Đây là lần thứ hai Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy quốc sư Cửu Trọng, xét thấy lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nhau không hề tốt đẹp chút nào, Vân Thanh Nhiễm quyết định đi vòng qua y.

“Thế tử phi nương nương muốn đi đâu vậy?”

Cửu Trọng phát giác Vân Thanh Nhiễm muốn tránh mình, không để cho nàng toại nguyện, dịch bước đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, chặn đường đi của nàng.

Vân Thanh Nhiễm thấy mình trốn không được, đành phải dừng lại, người ta là đại quốc sư, Hoàng thượng nhìn thấy còn phải nhún nhường ba phần, một thể tử phi nhỏ như nàng, dám không cho y mặt mũi à?

“Ha ha, chào ngài, quốc sư, ha ha, không nghĩ tới mắt ngài tuy mù, nhưng lỗ tai lại rất tốt nhỉ!” Vân Thanh Nhiễm gượng gạo cười hai tiếng, đi muội người, ta một chút cũng không muốn gặp đạo sĩ gạt người nhà người.

“Sao thế tử phi nương nương biết ta là kẻ mù?” Cửu Trọng cảm thấy rất hứng thú hỏi, y rất xác định chuyện này trên dưới cả nước không ai biết được, cho dù là phủ Trần Nam vương thì cũng không ai biết đến mới đúng.

“Ngươi có thể biết ta là thế tử phi, vì sao ta không thể biết ngươi là người mù?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại, “Mù thì mù đi, sao phải che kín cả khuôn mặt lại, muốn che dấu sự thật bản thân là người mù à? Ngươi có phải nhàm chán quá không?”

Lần trước Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy Cửu Trọng là vào buổi tối, khi đó không nhìn ra Cửu Trọng là người mù, bởi vì vào buổi tối đại đa số thị giác của người đều kém, có phải người mù hay không rất khó phân biệt ra, hiện tại là giữa ban ngày ban mặt, Cửu Trọng đứng ở trước mặt nàng, nàng rất nhanh có thể nhận ra được ánh mắt của Cửu Trọng có vấn đề, con mắt y sẽ chuyển động nhưng không có tiêu cự.

Vì muốn che dấu chuyện mình là người mù, nên che kín hết cả khuôn mặt, có cần thiết phải thế không? Sợ mình bị người khác khinh thường à?

Dung mạo y cũng không tệ, bộ dáng thanh tú, nhìn được, rất có cảm giác phiêu dật xuất trần, ngược lại vô cùng phù hợp với thân phận của y.

“Ha ha... Xem ra ta vẫn xem thường thế tử phi, ta biết ngươi là thế tử phi bởi vì ngày ấy sau khi gặp qua thế tử phi một lần, ta phải tra tìm ngày đêm tin tức phù hợp với nữ tử ngày ấy ta gặp, mới có kết quả.” Cửu Trọng đáp, việc tra tìm này tốn không ít thời gian của y, cho nên đến bây giờ y mới tìm tới cửa, “Như vậy còn thế tử phi, thế tử phi từ đâu biết được chuyện hai mắt ta bị mù?”

Chỉ bởi vì mới gặp mặt một lần, sau đó trở về tra xét lâu như vậy mới tìm ra nàng? Người này hoặc là đầu óc có vấn đề, hoặc là nhàn rỗi đến phát hoảng.

“Vậy thì thật đúng là vất vả cho vị đại quốc sư ngài rồi, ta dù thế nào cũng không nghĩ đến, quốc sư của hoàng triều Thịnh Vinh chúng ta thì ra là một chức vị thanh nhàn như vậy, chắc chắn, bổng lộc này lấy cũng thật thoải mái ha!” Vân Thanh Nhiễm trêu chọc, “Hay là nói quốc sư ngài hiện ở hoàng lăng, ngày đêm làm bạn với người chết quý hồn, thần trí đã trở nên không còn rõ ràng rồi?”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, điều này rất có khả năng, đầu óc người nào bình thường không có việc gì chạy tới ở cùng người chết chứ?

“Thế tử phi thực thích nói đùa, ta thân là quốc sư, chức trách của ta là cầu phúc cho quốc gia, phân ưu vì hoàng thượng, nay việc đầu tiên ta phải làm chính là độ hóa cho thế tử phi nương nương.” Cửu Trọng không nhanh không chậm nói với Vân Thanh Nhiễm.

Ngụ ý độ hóa cho Vân Thanh Nhiễm chính là cầu phúc cho quốc gia, phân ưu vì hoàng thượng? Mẹ nó logic cái gì, tỉnh lại đi! Lão nương không chào đón người!

“Độ hóa? Ngươi vẫn muốn ta xuất gia?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, đầu óc người này trăm phần trăm là không bình thường, nếu y đã biết nàng là thế tử phi phủ Trần Nam vương, thì hẳn cũng biết chuyện nàng đã mang thai, vậy mà vẫn tìm nàng để nàng xuất gia? Ý nghĩ của y có thể quá đơn thuần rồi không?

“Ngươi cho rằng ngươi có mị lực gì có thể thuyết phục ta để ta xuất gia? Thứ ta yêu nhất gồm, ngân lượng, mỹ nam, mỹ thực, những thứ này đều là thứ mà phạm phu tục tử mới có thể hưởng thụ, ta cũng không muốn buông tha. Nếu quốc sư ngài một mình ở trong hoàng lăng không thích tịch mịch khi chỉ có quý hồn làm bạn, ngươi đại khái có thể tìm hoàng thượng, để hoàng thượng hạ một đạo thánh chỉ cho ngươi tìm một đệ tử, ta tin tưởng thiên hạ này có không ít hòa thượng đạo sĩ rất nguyện ý tiến vào hoàng lăng nghe quốc sư ngươi giảng đạo pháp, giảng Phật hiệu, giảng triết lý nhân sinh!”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, trừ phi đầu óc nàng bị vẩn của kẹp, nếu không đời này nàng nhất định phải phiêu du trong chốn hồng trần, thế giới phồn hoa tốt đẹp như thế, nàng không muốn chạy đến ở hoàng lăng, làm bạn với thanh đèn? Đùa gì vậy!

“Mặc kệ thế tử phi nghĩ như thế nào, quyết tâm muốn độ hóa thế tử phi của ta đã định. Sao thế tử phi không suy xét một chút?” Thái độ của Cửu Trọng rất kiên định, tựa như không đưa được Vân Thanh Nhiễm đi xuất gia thì không ngừng.

“Suy xét mọi người ấy chứ suy xét.” Vân Thanh Nhiễm không nói gì thờ dài một tiếng, sau đó trầm mặc hai giây, “Ta nói cho người biết hiện tại ta muốn đi ra ngoài, người tốt nhất đừng đi theo ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

Vân Thanh Nhiễm nói xong xoay người bước đi.

Sau đó...

Vân Thanh Nhiễm đi, Cửu Trọng cũng đi, Vân Thanh Nhiễm dừng lại, Cửu Trọng cũng dừng lại.

Hoàn toàn là một cái đuôi không hơn không kém!

“Người muốn đi cùng phải không? Được lắm, vậy thì đi theo đến cùng đi!” Vân Thanh Nhiễm quay đầu, cười xấu xa nói. Nàng thoạt nhìn có phải rất dễ bắt nạt không? Cho nên người khác đều dám trèo lên trên đầu nàng?

Quả nhiên kẻ hiền bị người lẩn, ngựa lành bị người cưỡi. Quyết đoán không thể quá thân thiện với người khác!

Vân Thanh Nhiễm nói xong tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua một ngõ nhỏ rồi quẹo vào đường cái phồn hoa của kinh thành, sau đó lập tức đi đến thanh lâu nổi danh trong kinh thành, Câu Lan viện.

Lúc Vân Thanh Nhiễm ra ngoài vốn mặc nam trang, đeo mặt nạ của nàng, đi thanh lâu cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác nhận ra.

“Nha, vị công tử này ——” Cô nương ở cửa thanh lâu vừa thấy Vân Thanh Nhiễm đã nhào tới, kéo cánh tay Vân Thanh Nhiễm, bộ dáng cực kỳ thân mật, “Công tử chắc là lần đầu tiên đến đây nhỉ!”

“Đúng vậy, tiểu mỹ nhân tên gọi là gì?” Vân Thanh Nhiễm biểu hiện rất tự tại, vươn tay, nâng cằm nữ nhân kia lên, dùng giọng điệu trêu ghẹo nói.

“Ta tên Diễm Hồng, không biết quý tính của công tử?” Nữ nhân ở thanh lâu, bản lĩnh nhìn người đương nhiên sẽ không thấp, nàng ta vừa nhìn quần áo trên người Vân Thanh Nhiễm đã biết nam nhân trước mắt có xuất thân bất phàm, chất vải này không phải tùy tiện người nào cũng có thể dùng, đừng nói là không có tiền mua, cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

“Ta họ Quân, tiểu mỹ nhân, vị đằng sau kia là huynh đệ tốt của ta, hôm nay giúp ta hầu hạ cho tốt, ta sẽ có thưởng lớn.” Vân Thanh Nhiễm nói xong liếc Cửu Trọng không xa phía sau nàng, y thật sự đi theo nàng một đường đến thanh lâu.

Người muốn kéo ta đi xuất gia phải không? Lão nương kéo người đi hoàn tục!

“Thiếp thân đã biết!” Nữ tử tên Diễm Hồng vừa nghe Vân Thanh Nhiễm nói vậy, trên mặt đã hiện lên ý cười, đương nhiên sẽ không hoài nghi câu “thưởng lớn” mà Vân Thanh Nhiễm nói, công tử này nói hẳn họ Quân, Quân gia có quyền có thế trong kinh thành...

Trần Nam vương thật ra cũng họ Quân, chẳng qua nam nhân phủ Trần Nam vương hẳn sẽ không đến thanh lâu, Trần Nam vương si tình với Trần Nam vương phi là việc trên dưới toàn bộ kinh thành đều rõ như ban ngày, cho nên không có khả năng là Trần Nam vương.

Về phần con trai của Trần Nam vương, cho dù hắn có lòng này, cũng không có bản sự đó, thế tử phi của mình còn không chịu nổi cô đơn chạy đi tìm nam nhân khác, hắn làm sao còn có bản lĩnh để chạy đi tìm nữ nhân khác được chứ?

Nghĩ mãi cũng nghĩ không ra rốt cuộc trong kinh thành có nhà nào họ Quân có quyền có thế có tiền tài.

Diễm Hồng cô nương nghe Vân Thanh Nhiễm nói xong thì đi về phía Cửu Trọng đằng sau.

Diễm Hồng nhìn Cửu Trọng, cảm thấy bộ dáng của y có chút giống quốc sư, trang phục giống, ngoại hình cũng giống, mấy lần đại lễ tế điện quốc sư đều xuất hiện, bất quá thân là thường dân, nàng ta chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, nên nhìn xong cũng không thể nào chắc chắn.

Chẳng qua cẩn thận nghĩ lại thì cảm thấy tuyệt đối không có khả năng là quốc sư, quốc sư là nhân vật bậc nào, sao có thể chạy đến thanh lâu, tuyệt đối sẽ không!

Diễm Hồng cô nương vừa nâng tay đã sờ đến ngực Cửu Trọng, “Vị công tử này rất tuấn lãng nha, cái khăn che mặt này... Hôm nay hai vị công tử đang muốn chơi trò gì?”

Không thể trách Diễm Hồng nghĩ rằng Vân Thanh Nhiễm và Cửu Trọng đang chơi trò gì, hai người bọn họ, một đeo mặt nạ, một mang khăn che mặt, đều muốn che kín bản thân.

Vân Thanh Nhiễm đứng ở bên cạnh, đơn thuần là xem kịch vui, người không phải cứ mở miệng một tiếng độ hóa, mở miệng một tiếng đạo pháp à? Ta

thật ra muốn nhìn xem đạo sĩ thổi nhà người ứng phó như thế nào với nữ tử trong thanh lâu này. Nếu người có bản lĩnh thì độ hóa cho cả những nữ tử ở thanh lâu này xem, đừng để các nàng độ hóa ngược lại cho người.

“Cô nương đừng vừa đến đã sờ ngực, như vậy rất trực tiếp, hơn nữa ở nơi đông người, tổn thương phong hóa*.” Mặc dù tại hạ biết đây là phương thức mưu sinh của cô nương, nhưng vẫn nên đổi chỗ khác thì tốt hơn.”

(*: phong tục và giáo hóa)

Cửu Trọng trả lời vô cùng bình tĩnh, cũng hướng về phía Vân Thanh Nhiễm cười cười, nụ cười của y người khác không nhìn thấy, bởi vì có khăn che mặt, nhưng Vân Thanh Nhiễm lại có thể thấy.

“Ha ha... Công tử thật biết nói đùa.” Diễm Hồng không xem lời Cửu Trọng nói là thật, người nói nam nhân nào đến thanh lâu tìm thú vui sẽ nói với nữ tử thanh lâu các nàng, người muốn sờ ngực nam nhân nên về phòng sờ, đừng sờ trên đường cái, như vậy sẽ dạy hư tiểu hài tử.

“Xem ra Cửu huynh rất có hứng thú, vậy sao chúng ta không đi vào trong ngôi một lát?” Vân Thanh Nhiễm cười trong trẻo, nàng thật muốn nhìn xem Cửu Trọng có thật sự là kẻ ngồi trong lòng không loạn, cam chịu làm Liễu Hạ Huệ không, hay là ra về bình tĩnh, hoặc giả, thật sự đã nhìn thấu hồng trần, cho dù hấn ngâm trong vũng nước đục, hấn vẫn có thể sạch sẽ như lúc ban đầu?

“Nếu Quân huynh thích đàm luận với ta ở loại địa phương này, ta thật ra cũng không để ý.” Cửu Trọng mỉm cười, không có chút ý kiến nào đối với chuyện Vân Thanh Nhiễm đề xuất tiến vào thanh lâu. Tiếng “Quân huynh” này của Cửu Trọng hoàn toàn là vì phối hợp với việc Vân Thanh Nhiễm nói rằng họ Quân.

“Diễm Hồng cô nương, phiền người giúp ta gọi vài cô nương đẹp nhất yêu diễm phong tao nhất Câu Lan viện các người đến, hôm nay gia muốn bao hết.” Vân Thanh Nhiễm rất hào phóng lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho Diễm Hồng cô nương.

Diễm Hồng cô nương tiếp nhận ngân phiếu lập tức nhãn tình sáng lên, quả nhiên là một chủ nhân có tiền!

“Vâng, vâng, ta đi gọi người giúp Quân công tử.” Diễm hồng cô nương nhận được tiền, vội vàng đi tìm mama của Câu Lan viện, thu xếp tốt cho Vân Thanh Nhiễm.

“Quân huynh ra tay thật đúng là sáng khoái, vừa rồi không phải Quân huynh nói rất yêu bạc ư, sao bây giờ lại cam lòng bỏ ra vậy?” Cửu Trọng cười nói.

“Ta rất thích bạc không sai, chẳng qua bạc xài ở trên chính đồ với có thể thể hiện ra giá trị của nó, nếu không nó cũng chỉ là một đồng kim loại lạnh lẽo mà thôi.” Vân Thanh Nhiễm nói xong, làm một tư thế mời với Cửu Trọng, mời Cửu Trọng tiến vào thanh lâu.

Trong phòng của hoa khôi nương tử, Vân Thanh Nhiễm và Cửu Trọng ngồi đối diện nhau.

Phòng được bày trí rất thanh lịch, không có quá nhiều thứ dung tục, ngược lại có một phong cách riêng, không giống phòng của nữ tử thanh lâu mà như phòng của tiểu thư khuê các nào đó.

Vân Thanh Nhiễm ngồi đối diện Cửu Trọng, hoa khôi nương tử Mộng Hà đánh đàn ở bên cạnh.

Tiếng đàn dễ nghe, lại có một ý cảnh khác.

“Quân huynh thật biết chọn chỗ.” Cửu Trọng mỉm cười khen ngợi, dường như rất vừa lòng với hoàn cảnh hiện tại.

“Ta còn tưởng rằng người mỗi ngày ăn chay, không dám vào nơi thế này, xem ra là ta đánh giá cao người rồi, người không ăn chay, không kiêng nộ, ngay cả loại địa phương này người cũng tiến vào, xem ra người làm đạo sĩ trái lại rất nhân nhĩ nhĩ!” Vân Thanh Nhiễm châm chọc nói.

“Quân huynh quá khen, có điều ta là đạo sĩ chứ không phải hòa thượng, hướng chi tu đạo là tu tâm, tu thân chẳng qua là công phu mặt ngoài của người có tâm ý không kiên định mà thôi. Về phần tiến vào thanh lâu, nếu Quân huynh biết ta là người mù, thì nên biết cho dù nữ tử cởi hết quần áo ở trước mặt ta, ta cũng không nhìn thấy, cho nên tiến vào hay không đối với ta mà nói cũng không có gì khác nhau.”

Cửu Trọng mang biểu tình an tường, cũng không bởi vì hiện giờ bản thân đang ở giữa chốn thanh lâu mà cảm thấy không được tự nhiên.

Thật đúng là một nam nhân khó chơi, đây là đánh giá của Vân Thanh Nhiễm dành cho Cửu Trọng.

“Nhìn không thấy không có nghĩa là vào thanh lâu thì cái gì cũng không làm được, dù không dùng mắt, cũng có thể cảm nhận được sự tốt đẹp của các nữ tử thanh lâu chứ.” Vân Thanh Nhiễm nở nụ cười tà ác, sau đó vỗ vỗ tay.

Cửa phòng mở ra, lão ma ma của Câu Lan viện đã dẫn mấy cô nương vào, từ ý tứ trong ánh mắt của Vân Thanh Nhiễm, bọn họ đều đi về phía Cửu Trọng, trong đó có một người lớn nhất, trực tiếp dán bộ ngực sữa của mình vào sau lưng Cửu Trọng, từ phía sau y nặng nề đè lên.

Vân Thanh Nhiễm ra giá cao, muốn các nàng hầu hạ Cửu Trọng thật tốt, các nàng tất nhiên phải sử dụng tất cả vốn liếng ra câu dẫn Cửu Trọng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Cửu Trọng sắc mặt vẫn như thường, “Nếu Quân huynh muốn ta đi vào khuôn khổ, sợ rằng mấy phụ nhân làm không được.”

“À? Chẳng là Cửu huynh, không chỉ hai mắt có tật, phía dưới cũng có vấn đề?”

Vân Thanh Nhiễm nói xong, không có ý tốt liếc nhìn xuống phía dưới Cửu Trọng.

Chẳng qua nàng cũng chỉ làm bộ, không thật sự nhìn xem nơi đó của y thế nào, đối với thứ đó của nam nhân xa lạ, Vân Thanh Nhiễm không có một chút hứng thú nào.

Vật đó của nam nhân, không dài, xấu, dài quá càng xấu, “Các ngươi nghe không, Cửu công tử có tật, nếu ai trong số các ngươi có thể làm cho Cửu công tử ‘khởi tử hồi sinh’, ta sẽ thưởng cho nàng ngàn lượng bạc trắng.”

Ngàn lượng bạc trắng đối với nữ tử Câu Lan viện mà nói là một khoản ngân lượng rất lớn, đủ để các nàng chuộc thân cho mình đồng thời mua một miếng đất nhỏ sống nốt nửa đời sau, cho nên chúng nữ vừa nghe lại càng thêm ra sức, dù sao không thành công cũng không tổn thất gì, tại sao không tận lực đánh cược, biết đâu có thể giành được nửa đời sau an ổn cho bản thân.

“Quân huynh nói lời này là không đúng rồi, nếu Quân huynh thật sự có tài lực như thế, nên chuộc thân cho những nữ tử này mới phải, không nên ra điều kiện như vậy.” Cửu Trọng dạy bảo Vân Thanh Nhiễm, sửa lại những chỗ mà y cảm thấy không đúng trong ngôn hành của nàng.

“Thật ngại quá, ta không phải chúa cứu thế, cuộc sống của người khác thế nào ta không quản, cũng không xen vào, thiên hạ này nhiều người đang chịu khổ như vậy, ai mà cứu được hết, à, nói đến lại buồn cười, người là người vốn nên cầu phúc vì giang sơn xã tắc này mà còn không quản, vì sao lại muốn ta tới quản?” Vân Thanh Nhiễm cười nhạo, “Còn nữa, người không biết có một câu là ‘huơng nguyên, đức chi tắc dã*’ à? Những người tự cho mình là người tốt, cho rằng bản thân có thể giúp người khác, lại đi làm những chuyện hại người, ghê tởm!”

(*: một câu nói của Không tử trong Luận ngữ, có nghĩa là loại người giả bộ thật thà chất phác, kỳ thực là kẻ hại đạo.)

Cửu Trọng bị Vân Thanh Nhiễm nói đến á khẩu không trả lời được, vốn có một bụng đạo huân, lúc này lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Đừng câu nệ như vậy, cách người vài bước là giường, mà bên cạnh người lại có mỹ nữ, ta nói này Cửu công tử, không phải người vẫn còn là tân đây chứ? Ha ha ha...” Vân Thanh Nhiễm cười sang sảng.

“Sao người có thể như vậy...” Cửu Trọng không biết phải hình dung lời nói trắng ra của Vân Thanh Nhiễm như thế nào, bản thân nàng là một nữ nhân, nói chuyện với người khác lại trực tiếp trắng trợn như vậy, không hề hợp với lễ pháp.

“Làm sao? Chắc chắn, lúc nam nhân các người làm thi không cảm thấy làm sao, còn không cho phép ta nói một câu thôi à?” Hôm nay Vân Thanh Nhiễm cố ý muốn làm cho Cửu Trọng kinh ngạc, cho y biết nàng không phải người dễ chọc, không phải để cho y tùy tiện đến bắt nạt.

“Người không nên như vậy.” Cửu Trọng lắc đầu, phê bình kín đáo đối với lời Vân Thanh Nhiễm nói.

“Ta cũng cảm thấy người không nên như vậy, làm nam nhân nên có chút bộ dáng giống nam nhân, làm đạo sĩ làm gì chứ. Ta nói này các cô nương, hầu hạ thật tốt vào!” Vân Thanh Nhiễm cực kỳ nhân nhả, cười nhìn Cửu Trọng ngồi trong lòng mà vẫn không loạn như thế nào, “À đúng rồi, Cửu công tử, không phải người nói muốn độ hóa ta à? Những người ở bên cạnh người đây, cũng là chúng sinh, người không ngại đều độ cho cả đám luôn chứ, để các nàng đỡ phải chịu khổ trong hồng trần, ta tin tưởng nếu người đã quan tâm muôn dân thiên hạ như vậy, nhất định sẽ rất vui lòng phục vụ các nàng.”

Cửu Trọng bị mỹ nữ nhân vậy công, thân thể mềm mại của các nàng đè lên y, y bất đắc dĩ, đành phải đánh bất tỉnh cả đám nữ tử này, miễn cho y một phen phiền toái.

Cửu Trọng đang muốn đứng dậy, thì thấy Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên xông tới cửa sổ phòng, gian phòng của hoa khôi này có vị trí tốt nhất Câu Lan viện, ngay bên ngoài cửa sổ chính là đường cái phố hoa nào nhiệt.

Vân Thanh Nhiễm đập một cước, cực kỳ bạo lực đá rớt cửa sổ kèm theo toàn bộ vách ngăn cấu tạo bằng gỗ xung quanh cửa, tạo thành động tĩnh rất lớn.

Ván cửa sổ từ trên cao rơi xuống thiếu chút nữa nện vào người đi đường cùng các cô nương đang đứng ở cửa tiếp đón khách nhân dưới lầu.

Động tĩnh lớn như vậy khiến cho mọi người sôi nổi nhìn lên trên lầu, vừa vặn lỗ hồng bị Vân Thanh Nhiễm đá ra đủ lớn để cho tất cả mọi người có thể nhìn rõ ràng tình huống bên trong căn phòng.

“Mọi người đi ngang qua đây đừng bỏ lỡ, quốc sư đi dạo kỹ viện nè! Một người ngự mấy nữ nha!” Vân Thanh Nhiễm hướng về phía dưới lầu đã vây đầy người la lớn.

Bốn nữ nhân ngã bên cạnh Cửu Trọng, cả người quần áo hỗn độn, mà trong lòng Cửu Trọng còn có một người, là người cuối cùng bị y đánh bất tỉnh, nửa bộ ngực lộ ra dán vào lòng y, tư thái xinh đẹp ái muội.

Vừa thấy Cửu Trọng mọi người ồn ào nhận ra y, vốn không dám tin tưởng, nhưng vừa nghe Vân Thanh Nhiễm kêu như vậy, lại cảm thấy người này thật sự rất giống quốc sư.

“Là quốc sư à?”

“Sẽ không phải là quốc sư thật chứ?”

“Y thật sự rất giống quốc sư nha!”

“Quốc sư sao có thể đến Câu Lan viện được?”

“Trời ạ, y lại một lần với năm nữ nhân...”

“Sao quốc sư lại làm ra loại chuyện này chứ?”

“Ai biết được, quốc sư cũng là nam nhân, cũng có nhu cầu!”

“Nhưng quốc sư không phải người đắc đạo à?”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Thanh Nhiễm Vô Sĩ

Người bình thường đối mặt với tình huống như vậy, theo lý thì phải hoảng loạn, có điều Cửu Trọng hiển nhiên không phải người bình thường.

Tuy rằng bị hành động khác người của Vân Thanh Nhiễm chọc giận đến đỏ mặt, cuối cùng Cửu Trọng vẫn không giống một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Đánh giá lần này của Vân Thanh Nhiễm là, không hổ là người tu đạo, định lực không tồi!

Đối mặt với những nghị luận ồn ào dưới lầu, Cửu Trọng dùng giọng nói không lớn không nhỏ đủ để người dưới lầu đều nghe được, “Mặc Thần huynh, huynh làm như vậy rất không đạo đức, trong năm vị nữ tử này có ít nhất ba người là vì huynh mới như vậy, sao huynh có thể đổ hết toàn bộ lên đầu ta chứ?”

Cửu Trọng kiên trì nói với Vân Thanh Nhiễm, tuy rằng làm như vậy không có đạo đức cho lắm, nhưng so với hành vi của nữ nhân nào đó thì không coi là cái gì.

Vừa nãy lúc Vân Thanh Nhiễm tiến vào đã nói với người ta rằng họ “Quân”, lần này lại thêm một câu “Mặc Thần huynh” của Cửu Trọng, nháy mắt mọi người đều liên kết lại thành một cái tên rất quen thuộc.

Quân Mặc Thần!

Vân Thanh Nhiễm liếc xéo Cửu Trọng một cái, y thật biết phản kích, kết quả người làm cho y vừa thẹn vừa giận là nàng, còn người bị trúng đạn lại là Quân Mặc Thần.

Vân Thanh Nhiễm mặc niệm trong lòng: thế tử gia, thần thiếp xin lỗi ngài, để ngài phải đeo cái mác đạo thanh lâu này!

Việc lạ hàng năm đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều, quốc sư cũng đến đạo thanh lâu, còn là một người ngự nấy nữ, uy vũ hùng tráng, sau đó nữa, thế tử gia cũng đạo thanh lâu, còn là kết bạn đi với quốc sư.

Lượng tin tức quá lớn, mọi người đều cần một chút thời gian sửa sang lại cảm xúc.

“Mọi người mau tới đây, quốc sư nói muốn cầu phúc vì mọi người!” Vào lúc mọi người còn đang nghị luận sôi nổi, Vân Thanh Nhiễm lại ném ra một quả bom, “Quốc sư ra ngoài hoàng lăng, cơ hội này không nhiều, những ai đi ngang qua đây trăm ngàn lần không nên bỏ lỡ! Bỏ qua cơ hội này một lần thì có khả năng phải đợi ít nhất thêm khoảng năm mươi năm nữa!”

Không hổ là bị quảng cáo tràn ngập độc hại, bản lãnh quảng cáo bên đường cho Cửu Trọng của Vân Thanh Nhiễm thật đúng là không phải tốt bình thường.

Quốc sư ở trong lòng dân chúng là một sự tồn tại vô cùng thần thánh, có thể được quốc sư cầu phúc, đó là một việc mà tất cả mọi người đều hướng tới.

Nghe được Vân Thanh Nhiễm nói vậy, ai còn quản quốc sư có phải đến kỹ viện tìm nữ nhân hay không, đồng loạt xông lên.

Cũng bất chấp việc Cửu Trọng đang ở kỹ viện, bất kể nam nữ già trẻ, đều chạy vào trong kỹ viện, người không biết còn tưởng rằng hôm nay trong Câu Lan viện có một đại mỹ nhân khuyển thành nào đến!

Không ít cô nương ở kỹ viện nghe Vân Thanh Nhiễm lớn giọng nói thế cũng hùng hổ chạy qua.

Vân Thanh Nhiễm cười tà một tiếng, cho người đánh chủ ý lên bản cô nãi nãi này, người cứ chậm rãi mà chơi đi, mặc kệ là đạo thanh lâu hay là đối phó với đám dân chúng nhiệt tình kia, đều đủ cho người chơi thỏa một phen. Chắc chắn, không hổ là đại quốc sư của hoàng triều Thịnh Vinh ta, nhìn xem mọi người nhiệt tình bao nhiêu, như nhìn thấy thân nương của mình vậy.

Dân chúng ồa lên lập tức vây quanh lối đi của Cửu Trọng. Cửu Trọng thấy Vân Thanh Nhiễm từ trong Câu Lan Viện đi ra ngoài, lại bắt lực.

Sau khi Vân Thanh Nhiễm thoát khỏi Cửu Trọng thì đi tới Trần Thúy các một chuyến, ở trong đó một canh giờ rồi rời đi. Vân Thanh Nhiễm đến Trần Thúy các làm những việc mà mấy ngày nay vẫn làm, phần lớn là nghe ngóng một vài tình huống của Thương Lan giáo, tiếp đó chính là đối đáp với gương mặt chết của Đông Phương Triệt.

Sau đó, nàng lại gặp được Cửu Trọng.

Nghị lực của Cửu Trọng thật sự không phải tốt bình thường, bị Vân Thanh Nhiễm trêu chọc như vậy còn kiên trì không ngừng, Vân Thanh Nhiễm cũng không biết có nên chán ghét y đồng thời khen ngợi sự kiên trì không ngừng của y một chút không.

“Ta nói nha Cửu Trọng tiên sinh, người lại muốn làm gì nữa đây? Ta nói người cứ kiên trì không ngừng như vậy, làm cho ta có chút hoài nghi động cơ của người, ta nói chứ có phải người mang danh hào quốc sư đến, nhưng thật ra là muốn câu dẫn ta không?” Vân Thanh Nhiễm hồ nghi nhìn Cửu Trọng, tuy nam nhân này có bộ dạng thanh thanh tú tú, không giống một nam nhân sẽ có tâm địa gian xảo.

Nhưng tục ngữ nói không sai, người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu, ai biết cát giấu bên dưới ánh mắt y là dạng bản tính gì?

“Ta không có ý đó.” Lúc Cửu Trọng gặp lại Vân Thanh Nhiễm, biểu tình có chút mất tự nhiên, hành vi lúc trước của Vân Thanh Nhiễm đã để lại cho y ấn tượng xấu sâu đậm, có điều y giống như vì hoàn thành sứ mệnh gì đó, vẫn kiên trì đến cùng.

“Không có ý tứ đó là tốt nhất, ta hiện tại muốn về nhà, phiền người đừng đi theo nữa, nếu không, phía sau ta còn những trò đùa càng tổn hại hơn chờ người chịu đấy.”

Vân Thanh Nhiễm không hay nói giỡn, nàng có thể khoan dung một người là có giới hạn, nếu Cửu Trọng cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, dù nàng không có tiết tháo* không có hạn cuối gì, nhưng cũng có điểm mấu chốt khi làm người.

(*: hành vi giữ đúng lễ nghĩa)

“Thật tiếc, chuyện ta đã quyết định sẽ không có đạo lý bỏ dở nửa chừng, như vậy có khả năng thế tử phi nương nương phải tiêu phí một đoạn thời gian với ta.” Cửu Trọng rất chấp nhất nói.

Vân Thanh Nhiễm bắt đầu dĩ lắc đầu, vừa quay đầu đã nhìn thấy một hình ảnh phía trước, khiến động tác của nàng ngừng lại.

Cửu Trọng thuận theo tầm mắt của Vân Thanh Nhiễm nhìn qua, một chiếc xe ngựa dừng ở cửa hông của Vân phủ, sau đó một người từ trong xe ngựa đi xuống.

Vân đại nhân?

Cửu Trọng nhìn quanh bốn phía, đúng rồi, nơi này là vùng phụ cận Vân phủ, nhìn thấy Vân Viễn Hằng cũng không có gì quá bất ngờ, có thể ông ta vừa mới về nhà.

Sau đó lại có một nữ nhân từ trong xe ngựa bước xuống, là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, Vân Viễn Hằng rất săn sóc đỡ nàng ta xuống xe ngựa. Hai người đồng thời tiến vào Vân phủ, bộ dáng thoát nhìn rất thân mật.

Cửu Trọng không có hứng thú với việc bên người các quan viên khác có bao nhiêu nữ nhân, chỉ là chuyện này đối với nữ nhân bên cạnh y mà nói dường như có dụng ý tứ khác, hài cốt của Vân phu nhân còn chưa lạnh, mà Vân đại nhân đã...

Lúc trước khi Vân phu nhân còn ở trên đời, hai người ân ái là việc mà nhân sĩ kinh thành đều rõ ràng, mọi người đều nói Vân đại nhân rất yêu thương Vân phu nhân, cho nên đến nay vẫn chưa nạp thiếp.

Ai sẽ nghĩ đến Vân phu nhân mới đi chưa bao lâu, bên người Vân đại nhân đã có nữ nhân khác.

Cửu Trọng nhìn Vân Thanh Nhiễm, thấy trong mắt nàng tỏa ra một cỗ hàn khí, có thể cảm nhận được rõ ràng sự tức giận của nàng.

Vân Thanh Nhiễm vẫn luôn nhìn Vân Viễn Hằng mang theo một nữ nhân tuổi còn trẻ vào cửa hông Vân phủ từ xa, ông ta đường đường là chủ nhân Vân phủ lại không đi vào bằng cửa chính.

“Người ổn không?” Cửu Trọng hỏi Vân Thanh Nhiễm, nghĩ rằng nàng hẳn đang rất tức giận.

“Người nói xem?” Vân Thanh Nhiễm quay đầu, hỏi lại Cửu Trọng, “Nếu đổi lại là người, gặp phải loại tình huống này thì sẽ làm thế nào?”

Thật ra Vân Thanh Nhiễm chỉ muốn nghe xem, những người khác đối với loại tình huống này sẽ thấy thế nào.

Cửu Trọng trầm mặc một lát, “Xin lỗi, ta không có cha mẹ.”

Cửu Trọng là cô nhi, hoặc có thể nói là một đứa trẻ bị vứt bỏ, lúc y sinh ra hai mắt đã không nhìn thấy gì, vì thế cha mẹ y đã vứt bỏ y, là sư phụ của y, cũng chính là quốc sư tiền nhiệm đã nhặt y về nuôi y khôn lớn.

“Không có cha mẹ?” Mỗi người đều có cha mẹ, cũng không phải Tôn hầu tử, từ trong tảng đá nhảy ra, sao lại không có cha mẹ được?

“Mắt ta có tật, từ nhỏ đi theo sư phụ lớn lên, ngay cả sư phụ cũng không biết phụ mẫu ta là ai.” Cửu Trọng đáp, đối với thân thể của mình cũng không quá để ý, khi còn bé y vẫn luôn đuổi theo sư phụ, vì sao người khác đều có cha mẹ, mà y lại không có, sư phụ lại luôn gạt y nói y là đốm sao nhỏ từ trên trời hạ phàm, cho nên không có cha mẹ.

Vân Thanh Nhiễm nhìn Cửu Trọng chăm chú, cố gắng nhìn xuyên qua khăn che mặt trước mặt y quan sát biểu tình của y, có chút thay đổi cái nhìn về Cửu Trọng.

“Hiện tại ta có một chuyện muốn làm, ngươi tốt nhất đừng đi theo nữa, nếu nhất định muốn đi cũng được, đừng gây phiền phức cho ta.” Vân Thanh Nhiễm nói xong đi về hướng Vân phủ.

Cửu Trọng chần chờ một chút, vẫn quyết định theo sau nhìn xem Vân Thanh Nhiễm muốn làm cái gì.

Vân Thanh Nhiễm hiện đang mặc nam trang, lại đeo mặt nạ, cho dù đến Vân phủ, cũng sẽ không có người nhận ra nàng là ai.

Vân Thanh Nhiễm đi tới cửa chính Vân phủ, cửa chính Vân phủ đối diện đường cái, trên đường người đến người đi, rất náo nhiệt.

“Vị tiền sinh này ngươi tìm ai?” Thủ vệ ở cửa nhìn thấy nam nhân xa lạ đeo mặt nạ có ý đồ tiến vào Vân phủ, không nói hai lời cản nàng lại.

“Ta tìm ai? Ta tìm Vân Viễn Hằng!” Vân Thanh Nhiễm lớn tiếng nói, có ý dẫn đến sự chú ý của người qua đường.

“Lớn mật! Lại dám gọi thẳng tọc danh của đại nhân chúng ta!” Thủ vệ nghe vậy quát lớn một tiếng, tên của Vân đại nhân là người nào cũng có thể tùy tiện gọi ra à?

“Làm sao? Vân Viễn Hằng ông ta dám làm, chẳng lẽ còn không cho ta dám gọi à?” Giọng nói của Vân Thanh Nhiễm rất lớn, tuy chưa chắc đã có thể xuyên qua tầng tầng sảnh đường lầu các của Vân phủ, truyền ra phía sau khiến Vân Viễn Hằng nghe thấy, nhưng cũng đủ dư dả để người đi đường nghe được, “Vân Viễn Hằng ông là lão già mất nét, dụ dỗ thế tử tân hôn của ta! Ông là lão già mất nét, không da không mặt!”

Vân Thanh Nhiễm hướng về phía đại môn Vân phủ chửi ầm lên, khiến Cửu Trọng đi cùng nàng bị kinh sợ không nhẹ, đặc biệt là nội dung Vân Thanh Nhiễm mắng, nàng lại dám mắng phụ thân mình là lão già mất nét, không biết xấu hổ?

Còn việc ông ta dụ dỗ nữ nhân của nàng? Đây lại là cái tình huống gì?

“Vân Viễn Hằng, tuổi ông đủ để làm cha của thế tử hôn của ta rồi, còn dám dụ dỗ à ta, đôi gian phu dâm phụ các ngươi, cho rằng trốn vào Vân phủ là không có việc gì à?” Vân Thanh Nhiễm càng chửi càng hăng.

Tiếng mắng của nàng rất nhanh đã khiến người qua đường vây xem, Vân Viễn Hằng dụ dỗ thế tử người khác? Đây chính là tin tức mới đó!

Lão bà vừa mới chết Vân Viễn Hằng đã tìm nữ nhân khác, chuyện này nói ra nhiều nhất cũng chỉ là Vân Viễn Hằng yêu không dài lâu thôi, nhưng nếu là dụ dỗ lão bà của người khác, thì lại là một chuyện khác.

Ngắm lại đường đường là Tể tướng đương triều, lại dụ dỗ thế tử khác người, chắc chắn, chỉ sợ ông ta sẽ bị người khắp thiên hạ khinh thường.

“Lớn mật, dám vũ nhục đại nhân chúng ta!” Thủ vệ muốn ngăn cản Vân Thanh Nhiễm, ngăn cản nàng nói xằng nói xiên, nhưng chỉ dựa vào mấy thị vệ căn bản không làm gì được Vân Thanh Nhiễm, Vân Thanh Nhiễm cũng không giao thủ với bọn họ, chỉ lo trốn, vừa trốn còn vừa để cho quần chúng vây xem làm chứng, “Các ngươi xem, lão bất tử Vân Viễn Hằng này, việc xấu của mình bị người ta vạch trần còn muốn giết người diệt khẩu!”

Mọi người rối rít gật đầu, hoàn toàn cho rằng Vân tướng làm việc rất quá đáng, ông nói xem ông là tể tướng, muốn dâm nữ nhân gì mà không có, lại đi dụ dỗ thế tử nhà người ta, hiện tại chính chủ đã tìm tới cửa, lại ý vào chính mình là quan lớn thì khi dễ người ta, thật sự rất đáng giận.

Cửu Trọng lại một lần nữa chứng kiến sự vô sỉ của Vân Thanh Nhiễm, nàng thân là nữ nhi của Vân Viễn Hằng, chẳng những mắng lão cha của mình máu chó ngập đầu, còn đem tội danh lớn như vậy chụp lên đầu ông ta.

Nhưng cảm khái Vân Thanh Nhiễm vô sỉ, đồng thời, Cửu Trọng cũng không thể không bội phục trí tuệ của Vân Thanh Nhiễm, việc Vân Viễn Hằng làm xác thực khiến cho người ta tức giận là một chuyện, nhưng ai cũng không có tư cách đi chỉ trích hành vi của ông ta. Ít nhất thì cho dù là luật lệ hoàng triều hay quy phạm đạo đức đều không làm gì được Vân Viễn Hằng.

Ở hoàng triều Thịnh Vinh, quả phụ còn có thể tái giá, chính thê chết, ông ta đương nhiên cũng có thể lấy người khác.

Thủ vệ bị sự vô sỉ của Vân Thanh Nhiễm làm cho bất đắc dĩ, đành phải chạy vội vào phủ tìm Vân Viễn Hằng, bằng không thanh danh của Vân Viễn Hằng sắp bị Vân Thanh Nhiễm hủy diệt rồi.

Không bao lâu, Vân Viễn Hằng vội vàng chạy ra, người còn chưa đi tới đại môn, từ xa đã nghe thấy tiếng mắng chửi của Vân Thanh Nhiễm.

“Ông cho rằng ông là tướng gia thì giỏi lắm hả, tướng gia là có thể đoạt thê tử của người khác ư! Ông hèn hạ, đều cùng một dạng với thê tử tân hôn hạ tiện kia của ta!” Vân Thanh Nhiễm mắng mết, còn lấy hoa quả cất ở trong người mà nàng mới mang từ trong Trân Thụ các ra cắn một miếng, mọi người nhìn xem mà trông mắt đều muốn rớt cả ra ngoài.

“Người là người phương nào? Vì sao lại ở trước phủ đệ của bản quan nhục mạ bản quan?” Vân Viễn Hằng nhìn Vân Thanh Nhiễm, một nam nhân đeo mặt nạ màu bạc, vóc dáng không cao, thoạt nhìn tuổi cũng không lớn.

“Ta là người phương nào?” Vân Thanh Nhiễm cười lạnh, “Ông còn không biết xấu hổ hỏi ta là ai? Ta mẹ nó chính là trượng phu của nữ nhân ông vừa mới mang về quý phủ! Ông mẹ nó ý vào quan to của mình bắt tiểu dân chúng như ta đây, thấy bộ dạng nương tử ta xinh đẹp thì đoạt đi phải không? Nương tử ta thấy ông có quyền có thế, vứt bỏ người chồng nghèo khổ ta đây, chạy theo lão già bại hoại ông! Các người quả thực chính là một đôi cẩu nam nữ! Tiệt nhân kia ta không hiếm lạ, nhưng cũng sẽ không tiện nghi cho lão bắt từ ông, tiệt nhân kia có chết cũng phải chôn ở trong phần mộ tổ tiên nhà ta, để nương ta ở dưới dạy dỗ lại à ta, để cho ả ta biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ!”

Vân Thanh Nhiễm hung hăng mắng, câu câu đều nhắm thẳng vào việc ác của Vân Viễn Hằng.

Vân Viễn Hằng tức giận, biết nam nhân trước mặt ông ta là đang cố tình gây sự, “Người tới, bắt nam nhân vô lễ nhục mạ bản quan này lại! Giao cho quan phủ!”

“Mọi người nhìn xem, lão già Vân Viễn Hằng này, ý vào mình làm quan lớn muốn mạng của ta! Giao cho quan phủ? Ai chẳng biết ông là Vân tướng chứ? Ai dám không cho Vân tướng ông mặt mũi, ai mà không biết đại nữ nhi của ông là sủng phi của hoàng thượng, đại nhi tử của ông là Cẩm Y Hầu gia được hoàng thượng coi trọng! Ta bị ông đưa đi quan phủ thì còn mạng nữa à?”

Vân Thanh Nhiễm nói với quần chúng vây xem.

Tuy mọi người không dám đắc tội Vân Viễn Hằng, nhưng thái độ đối với chuyện này lại rất rõ ràng, có thể nhìn ra từ trong mắt họ, nếu đối phương không phải Vân tướng gia Vân Viễn Hằng, thì lúc này chỉ sợ đám đại nương đã ném trứng gà cùng rau quả trong giỏ rau ra rồi.

Vốn hài cốt Vân phu nhân chưa lạnh ông cùng với nữ nhân khác tình chàng ý thiếp đã đủ đáng giận rồi, một ông lúc trước bày ra bộ dáng ân ái với Vân phu nhân, giờ còn muốn đi dụ dỗ nữ nhân đã có chồng.

Một nam nhân dụ dỗ nữ tử từ đã có chồng phá hoại gia đình nhà người ta, bất kể đặt ở thời đại nào nào cũng đều là một chuyện vô cùng đáng xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thệ Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Nữ Nhân Này, Thật Sự Là Đáng Giận!

Thủ vệ Vân phủ trong lúc nhất thời không biết nên làm sao, không biết có nên cứng rắn mang nam nhân mang mặt nạ bạc đang gây nên sóng to gió lớn đi dưới ánh mắt mọi người không?

Nếu mà mang người đi, tội danh của đại nhân bọn họ sợ là sẽ bị coi là thật, nhưng nếu không mang đi, mặc cho nam nhân nói tiếp, sợ là tình huống sẽ càng tệ hơn.

Vân Viễn Hằng đen mặt, không hiểu sao bị người chụp lên đầu tội danh này, đôi là ai cũng sẽ không có sắc mặt tốt.

“Người rốt cuộc là ai, vì sao muốn bôi nhọ bản quan!” Vân Viễn Hằng cá giận nói, nếu không phải điều dưỡng tốt, đôi lại là người bình thường, sợ là lúc này đã nổi bão phát điên.

“Bôi nhọ ông? Ta chỉ là muốn đòi lại công bằng mà thôi, sao có thể nói là bôi nhọ ông được? Ông nói một dân chúng nhỏ bé như ta, có cần thiết mạo hiểm nguy cơ bị ông bắt giết để đến bôi nhọ ông không? Hoặc là ông gọi nương tử ta ra đây chúng ta đối chất, hoặc là ông dứt khoát cho người áp giải ta đi, dù sao ông đường đường là tướng gia, nhiều nhất chính là phương pháp giết chết dân chúng nhỏ bé không quyền không thế như ta!”

Vân Thanh Nhiễm cười Vân Viễn Hằng sẽ không sai người áp giải nàng đi, bởi vì ông ta còn phải bận tâm đến thanh danh của mình, nhiều người đều nhìn vào như vậy, nếu ông ta thực sự áp giải nàng đi, vậy chẳng khác nào ông ta thừa nhận tội danh của mình.

“Nương tử của người là ai, tên họ là gì?” Vân Viễn Hằng bắt đầu dĩ, đành phải thuận theo ý Vân Thanh Nhiễm, trong lòng còn buồn bực rốt cuộc mình đã đắc tội với ai, phải dùng phương thức gì mà như vậy đến bôi nhọ ông ta.

Nếu để cho Vân Viễn Hằng biết, người đang đứng trước mặt ông ta đây, hướng về phía ông ta hô to gọi nhỏ, mắng to ông ta là lão bất tử, không biết liêm sỉ thật ra là một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhi của ông ta, không biết ông ta có thể bởi vậy mà bị tức ngất hay không.

“Chuyện cười, ta nói ra tên của ả thì ông sẽ ngoan ngoãn cho người gọi ả ra à? Nếu ông nói một câu, ta chưa từng nghe qua tên này, ta chưa thấy qua nữ nhân này, là có thể xóa đi những chuyện xấu xa ông làm không còn một mảnh? Phi, nghĩ hay thật đấy!”

Vân Thanh Nhiễm có thể tùy tiện bịa ra một cái tên, khẳng định Vân Viễn Hằng sẽ nói mình chưa từng nghe thấy.

Con người Vân Viễn Hằng càng lúc càng sâu, càng lúc càng âm u, nam nhân đeo mặt nạ này rõ ràng là cố ý nhắm vào mình, từng bước ép sát, không nhường một bước.

Tình huống này đại khái có thể gọi là tú tài gặp phải bình, có lý nói không rõ?

Ngay cả Cửu Trọng cũng không thể không toát mồ hôi thay Vân Viễn Hằng một phen, đơn giản là hành vi vô sỉ của Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta không nói được gì, làm người mới vừa thương thức qua sự vô sỉ của Vân Thanh Nhiễm thật, Cửu Trọng ngược lại có mấy phần đồng bệnh tương liên đối với Vân Viễn Hằng.

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?” Khuôn mặt Vân Viễn Hằng rét lạnh.

“Như thế nào? Còn có thể như thế nào? Đương nhiên là trả người lại cho ta! Tốt nhất là ông cũng thuận tiện giao cả những nữ nhân khác của ông ra đây, ông nói xem chính thể của ông mới đi được bao lâu, ông đã không chịu nổi tịch tịch rồi? Thân là một nam nhân, ông muốn tìm nữ nhân cũng không có ai ngăn cản ông, nhưng tốt xấu ông cũng nên nghĩ đến cảm nhận của các con ông chứ? Con trai ông hôm nay mới vừa xin chỉ đi phủ Kinh Châu, ông như vậy sẽ làm cho trái tim hắn băng giá!” Vân Thanh Nhiễm hai tay chống nạnh, vô cùng hung hãn dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với Vân Viễn Hằng, chỉ có mấy câu nói phía sau mới xem như nói đến điểm chính.

Vân Viễn Hằng cau mày, lại không có cách nào tiếp lời Vân Thanh Nhiễm, hiện nay trong Vân phủ quả thật có một nữ tử trẻ tuổi đang ở, nhưng ông không có cách nào để nữ tử kia ra, cho nên cũng không có cách nào giằng co với nam nhân đeo mặt nạ.

Vân Viễn Hằng do dự chần chờ rơi vào trong mắt dân chúng vây xem lại biến thành ông ta đang chột dạ.

Vân Viễn Hằng thật ra có chột dạ, bất quá không phải là vì đoạt lão bà của người khác.

Không có cách nào bào chữa, không có cách nào giằng co, cũng không có cách nào trực tiếp bắt người kia lại, Vân Viễn Hằng không muốn tình huống càng thêm bết bát hơn, lúc này người vây xem đã càng lúc càng nhiều, còn nháo nữa, sợ là sẽ truyền đến tai hoàng thượng.

“Nếu nói nữ tử, hôm nay trong phủ xác thực có một nữ tử, là vị đại nhân khác đưa cho bản quan, hy vọng bản quan sớm đi ra từ trong nỗi đau mất thể, bản quan thực sự không biết nữ tử kia lại có quan hệ với nam tử khác, nếu nàng thực sự là thê tử tần hôn của vị công tử đây, thì hiện nay cũng đã vào Vân phủ, tuy bản quan gây nên hậu quả dưới tình huống không biết, nhưng chung quy vẫn thẹn với công tử, nếu công tử có yêu cầu gì khác thì có thể nói ra không sao cả, nhưng nữ tử kia là do hảo hữu của bản quan đưa cho, nếu bản quan cứ trả lại như vậy, thì không chỉ gì bác bỏ mặt mũi của hảo hữu của bản quan, mà càng cho ông ấy rơi vào tội danh cướp thê tử người khác.”

Vân Viễn Hằng nghĩ, người này nháo lớn ở cửa Vân phủ như vậy, tất có sở cầu, nếu hắn có sở cầu, vậy thì ông nghe một chút xem hắn có yêu cầu gì, trước mắt hóa giải xấu hổ hiện giờ là được.

Vân Viễn Hằng không hổ là Vân Viễn Hằng, không hổ là người làm quan mấy chục năm ở triều đình, nói chuyện vô cùng mượt mà, chỉ qua một hồi, đã phủi toàn bộ trách nhiệm của mình đi sạch sẽ, đáng về còn rất có đạo lý. Các quan viên tặng tiểu thiếp cho nhau là chuyện rất bình thường, mọi người nghe xong cũng không hoài nghi cái gì.

“À, người cũng đã bị lão già ông chiếm rồi, nếu ông không trả, một dân chúng nhỏ bé như ta cũng không làm gì được ông!” Vân Thanh Nhiễm bắt đầu đi nói, “Ta cũng không có năng lực xông vào Vân phủ cướp người ra, nếu ông đã thành tâm muốn bồi thường, cũng không phải là không được.”

“Vậy công tử nói xem, ngươi muốn cái gì?” Vân Viễn Hằng tính toán đáp ứng đối phương ở mặt ngoài trước, chờ quân chúng vây xem tản đi, sẽ âm thầm dùng phương pháp ngầm giải quyết.

“Thứ nhất, ta không cho phép ông thú ả, nạp thiếp cũng không được, ít nhất trong vòng nửa năm, ông không được phép nạp thiếp thú thê!” Vân Thanh Nhiễm nói.

Nửa năm, thời gian cũng không phải quá dài, Vân Thanh Nhiễm nói yêu cầu này không tính là quá đáng, lão bà ông mới mất không lâu, để ông nửa năm không thú thê không nạp thiếp thì có sao? Nam nhân trung trinh một chút thì không cần người khác phải yêu cầu như vậy cũng sẽ làm thế được không hả?

Trong lòng Vân Viễn Hằng đang suy nghĩ dụng ý của Vân Thanh Nhiễm, ông ta không rõ vì sao nam nhân đeo mặt nạ đứng trước mặt ông ta đây nháo lớn như thế lại chỉ đưa ra yêu cầu như vậy.

Vân Viễn Hằng buồn bực một trận mới gật đầu đáp ứng, “Được.”

“Tốt lắm, yêu cầu thứ hai, cưới một nương tử tốn không ít tiền, khoản tiền này ông phải bồi thường cho ta, để ta quay về thú người khác nữa chứ? Cho dù bây giờ ông trả lại tiền nhân kia cho ta, ta cũng không thể coi ả là bảo bối mà nuôi nữa đúng không?” Vân Thanh Nhiễm nói xong suy tư một lúc,

“Ừ... Ta cũng không phải là người có lòng tham, Vân phủ gả nữ nhi cho của hồi môn thế nào, thì bồi thường cho ta thế đấy, ta tin tưởng đường đường là Vân phủ, của hồi môn cho nữ nhi nhất định không phải là số lượng nhỏ, đúng không, Vân đại nhân? Có điều của hồi môn nhiều đồ như vậy ta không được tiện cầm, ông quy toàn bộ ra ngân phiếu cho ta là được.”

Vân Viễn Hằng cắn răng một cái, người này là vì tiền mà đến? Vậy thì dễ xử lý, “Có thể. Vân Cầu, đi lấy ngân phiếu đưa cho hắn.”

Vân Viễn Hằng không muốn tiện nghi cho Vân Thanh Nhiễm, hiện tại ông ta chẳng qua là đang làm bộ, giải quyết tình huống trước mắt đã, ngân phiếu, ông ta có thể cho hắn, nhưng hắn cũng phải có mạng để cầm đi.

Một lát sau, quản gia Vân phủ Vân Cầu đi phòng thu chi lấy một tập ngân phiếu thật dày đến, ngay trước mặt mọi người giao vào trong tay Vân Thanh Nhiễm.

“Công tử có thể kiểm kê một chút.” Vân Cầu nói.

“Không cần, ta nghĩ ở trước mặt mọi người, Vân đại nhân chắc chắn sẽ không đùa giỡn cái gì, hôm nay lời hứa hẹn đại nhân đáp ứng ở trước mặt mọi người, trong vòng nửa năm không thú thê, không nạp thiếp, mọi người đều đã nghe được, tin tưởng Vân đại nhân chắc chắn sẽ không làm trái với lời hứa ngày hôm nay, như vậy tiện nhân kia cũng đừng nghĩ đến việc có được danh phận, xem như yên ổn ác khí trong lòng ta, ta biết dân chúng nhỏ bé như ta đây đâu không lại những quan lớn các ông, đây cũng là kết quả tốt nhất mà ta có thể lấy được, cho nên còn lại ta cũng không cưỡng cầu.”

Vân Thanh Nhiễm bây giờ là diễn hình của việc được tiện nghi còn khoe mẽ, rõ ràng khiến Vân Viễn Hằng ghen gần chết, còn làm bộ bản thân rất thiết thời.

Sau đó Vân Thanh Nhiễm ở dưới cái nhìn soi mói của mọi người, lắc đầu, bắt đầu đi rồi đi...

Cửu Trọng thấy Vân Thanh Nhiễm muốn đi, lập tức xuyên qua đám người đuổi theo.

“Còn đi theo ta? Ai, thật sự là chết không đổi tính.” Vân Thanh Nhiễm cười xấu xa một tiếng, nhưng không lập tức đuổi Cửu Trọng đi.

“Ngươi thật sự rất có gan, ngay cả phụ thân mình cũng dám nhục mạ như vậy, cuối cùng còn gạt ông ta một khoản tiền lớn.” Cửu Trọng thật không biết nên khen trí tuệ và sự dũng cảm của Vân Thanh Nhiễm, hay là nên chán ghét sự vô sỉ tà ác của nàng.

“Ngươi nói số tiền đó? Ha, đây là ông ta thiếu của ta. Lúc trước khi ta xuất giá, ông ta không hề cho ta cái gì.”

“Lúc ngươi xuất giá không phải mười dặm hồng trang à?” Hôn sự ngày đó của Vân Thanh Nhiễm ngay cả người sống lâu ở hoàng lăng như Cửu Trọng cũng nghe thấy, nghĩ đến lúc đó truyền rất ồn ào huyền ảo.

“Đúng là mười dặm hồng trang, chẳng qua đó không phải là tiền Vân phủ bỏ ra.” Xác thực, cảnh lúc nàng xuất giá rất phong quang, cơ mà nó lại không liên quan gì với phụ mẫu nàng.

Cửu Trọng dừng một chút, sau đó hiểu ra, “Là thế tử gia chuẩn bị giúp ngươi? Hắn thực sự thương ngươi thật lòng, đã như thế, vậy vì sao ngươi còn muốn làm chuyện có lỗi với hắn?”

Nói xong, Cửu Trọng cúi đầu cố ý nhìn bụng của Vân Thanh Nhiễm, nơi đó vẫn bằng phẳng, chưa có biến hóa.

Vân Thanh Nhiễm liếc Cửu Trọng trắng mắt, còn tưởng y có thể bấm đốt tính toán, thì ra cũng giống những người khác, gỗ mục không thể dẻo.

Đi một lúc, Cửu Trọng phát hiện Vân Thanh Nhiễm không phải đang đi con đường về phủ Trấn Nam vương, mà là tận lực ngoặt vào nơi không có người ở cách xa đường cái náo nhiệt.

Cửu Trọng đang muốn mở miệng hỏi vì sao Vân Thanh Nhiễm đi đến nơi này, lại thấy Vân Thanh Nhiễm đột nhiên nâng hai tay dâng ngân phiếu nàng vừa lấy được từ Vân phủ lên, vẻ mặt cung kính nói với y, “Khởi bẩm chủ tử, dựa theo phân phó của chủ tử, ngân phiếu đã đến tay, cũng làm cho lão đầu tử Vân phủ kia tức gần chết.”

Cửu Trọng bị hành động bất ngờ này của Vân Thanh Nhiễm làm cho cả kinh.

Một giây đó, Cửu Trọng thật sự không biết Vân Thanh Nhiễm đang làm cái gì.

Nhưng mà giây tiếp theo, y đã biết mình bị Vân Thanh Nhiễm gài, gài rất triệt để.

Bốn phía nhảy ra đám người có bộ dáng thù vệ, bọn họ vây quanh hai người Cửu Trọng và Vân Thanh Nhiễm.

Những người này đều là người của Vân phủ, lúc này đương nhiên là tới bắt Vân Thanh Nhiễm, và đoạt tập ngân phiếu trên tay nàng.

Bọn họ đang muốn động thủ lại nghe thấy Vân Thanh Nhiễm gọi nam nhân che mặt bên cạnh nàng là chủ tử, nên cho rằng Vân Thanh Nhiễm là bị người sai khiến để hãm hại dọa dẫm Vân Viễn Hằng, cho nên tập trung công kích Cửu Trọng, lại thả lỏng cảnh giác đối với đầu sỏ gây nên là Vân Thanh Nhiễm.

Cửu Trọng ý thức được mình lại một lần nữa bị Vân Thanh Nhiễm hãm hại, mắt thấy Vân Thanh Nhiễm bơi mờ vào chân, chuẩn bị, đang muốn đuổi

theo, lại bị thủ vệ của Vân phủ bao vây chặt chẽ.

Cuối cùng y trợ mắt nhìn Vân Thanh Nhiễm trốn thoát, mình lại bị bức giao thủ với đám người Vân phủ.

Nữ nhân này! Thật sự là đáng giận!

Cửu Trọng mất một phen công phu mới thoát khỏi đám người Vân phủ, vội vã tìm phương hướng Vân Thanh Nhiễm đi xa để đuổi theo, không bao lâu thì đuổi kịp Vân Thanh Nhiễm, đơn giản là Vân Thanh Nhiễm cũng không đi xa, cả người dựa lên trên thân một cây đại thụ, nhàn nhã thưởng thức phong cảnh.

Cửu Trọng nhìn thấy bộ dáng nhàn nhã như vậy của Vân Thanh Nhiễm, lắc đầu, nàng có thể vô si hơn nữa không?

“A, rất nhanh, xem ra thân thủ của quốc sư thật sự không tồi.” Vân Thanh Nhiễm còn khen ngợi Cửu Trọng bị nàng hăm hại.

Cửu Trọng nhìn nàng, không nói được một lời, y sợ y vừa mở miệng, thì giáo đường tốt đẹp của y sẽ bị công phá.

“Còn định theo nữa không?” Vân Thanh Nhiễm cười thản nhiên.

“Đến khi nào nguoi nguyện ý xuất gia mới thôi.” Cửu Trọng trả lời rất kiên định.

“Vậy được, mang nguoi đi một nơi.” Vân Thanh Nhiễm nói xong lại tiếp tục đi, không lo lắng Cửu Trọng có thể theo kịp hay không, y đã hạ quyết tâm muốn đi theo nàng, nàng muốn ném cũng ném không được, nếu không theo kịp Vân Thanh Nhiễm mới cao hứng.

“Nguoi dẫn ta tới nơi này làm gì?” Cửu Trọng nhìn tám biển của cửa tiệm cát may, không hiểu dụng ý của Vân Thanh Nhiễm.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy bộ quần áo trên người nguoi rất chướng mắt.” Vân Thanh Nhiễm đi vào tiệm may, tùy tay lấy ra một tấm ngân phiếu giá trị một trăm lượng ném lên trên quầy hàng của chương quây, “Lấy cho nam nhân phía sau ta mấy bộ quần áo, các nguoi nhìn mà xử lý đi.”

Vân Thanh Nhiễm bỏ lại tấm ngân phiếu, nói nhiệm vụ cho lão bản, còn mình ngồi xuống một bên làm quần chúng.

Lão bản nhìn thấy ngân phiếu, không nói hai lời cùng với điểm tiểu nhị lôi kéo Cửu Trọng vào trong phòng, tự mình lựa chọn vài bộ quần áo thành phẩm tốt nhất, cho Cửu Trọng thử từng bộ một.

“Các nguoi đang làm cái gì?” Cửu Trọng đương nhiên không nguyện ý thay quần áo.

“Nguoi không phải vì nước vì dân à? Nguoi chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp với bọn họ, là có thể cho bọn họ kiếm được một khoản thù lao hậu hĩnh, một cái nhấc tay thôi, sao? Hay là những nhân nghĩa đạo đức kia của nguoi chỉ là do nguoi thuận miệng nói?” Vân Thanh Nhiễm châm chọc.

Lời nói của Vân Thanh Nhiễm nghe qua rất có đạo lý, Cửu Trọng sùng sốt, trong lúc này người đã bị kéo đi thay quần áo.

Một lát sau, Cửu Trọng lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Vân Thanh Nhiễm, đã cởi bỏ bộ đạo bào màu tro kia, thay một bộ quần áo gọn gàng xinh đẹp.

Quả nhiên người là dựa vào quần áo mà!

Vân Thanh Nhiễm nhìn Cửu Trọng, nhìn trái nhìn phải, vẫn thiếu một chút.

Sau đó nàng đứng dậy, đi tới trước mặt Cửu Trọng, đột nhiên kéo cái khăn che mặt của Cửu Trọng ra.

“Đừng!” Cửu Trọng muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa, dung nhan hơn hai mươi năm qua chưa từng để cho người khác nhìn thấy lần đầu tiên gặp ánh mặt trời.

“Đừng cái gì? Bộ dáng nguoi cũng không khó coi, mắt nhìn không thấy thì làm sao? Người khác biết mắt nguoi nhìn không thấy thì thế nào, nguoi mang bộ mặt này đi dạo trên đường một vòng, mẹ nó ai biết được nguoi là ai chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Thủ Tịch Đại Đệ Tử*

Nếu nói vì sao Vân Thanh Nhiễm phải làm như vậy, đại khái là do thân thể hai người gần giống nhau, bọn họ đều bởi vì ánh mắt có vấn đề mà bị vứt bỏ,

khác biệt là, Cửu Trọng không nhìn thấy, còn Vân Thanh Nhiễm thì nhìn thấy rất nhiều.

“Đừng...” Cửu Trọng không có thói quen bại lộ dung nhan của mình ở trước mặt người khác, hơn hai mươi năm qua, trừ bỏ sư phụ y, gần như không có ai thấy được dung nhan thật sự của y, ngay cả hoàng thượng cũng không biết dung mạo của Cửu Trọng.

“Đừng cái gì mà đừng! Hiện tại cũng không phải ta lột quần áo trêu chọc ngươi, ngươi làm bộ đáng bị đùa giỡn đó để làm gì? Nhìn ngươi như vậy, ta còn lười đùa giỡn đấy!” Vân Thanh Nhiễm bĩu môi, khinh thường nói, trên tướng mạo thì nhìn thế nào cũng là thế tử gia cao hơn một bậc!

“Vói ta mà nói, cho dù là tháo khăn che mặt xuống, cũng không nhìn thấy sự vật bên ngoài, vì sao ngươi lại bắt ta tháo khăn che mặt xuống chứ?” Cửu Trọng còn đang giằng co với Vân Thanh Nhiễm, muốn đoạt lại khăn che mặt từ trong tay nàng.

“Không giống! Đương nhiên không giống! Ta hỏi ngươi, ngươi đến thế giới này để làm gì?” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, người này tu đạo đến điên rồi, chỉ biết muốn dân trăm họ, ngay cả ý nghĩa sống của mình cũng vứt bỏ.

“Ta...” Cửu Trọng không trả lời được, y từ nhỏ đã đi theo sư phụ mình, tu đạo, học tập, giống như từ lúc bắt đầu quỹ đạo của đời người đã được lập ra, y biết rõ mình phải làm cái gì, bao gồm cả việc vì sao y cố chấp bắt Vân Thanh Nhiễm xuất gia, bao gồm cả sau này y sẽ làm một số việc vì hoàng triều này.

Nhưng mà, những điều này, có phải là việc y muốn làm khi đến trên đời này không, Cửu Trọng không biết trả lời thế nào.

“Dựa vào! Tu đạo tu đạo tu cái mũi mũi ngươi ấy? Ngươi sinh ra chẳng lẽ chỉ vì để chết đi? Vì sau khi chết không xuống địa ngục hay là thế nào? Người sống thì phải có! Có vật chất tinh thần, có hoài ức, và có giá trị tồn tại của chính mình, ít nói những có có không không đó đi, vô vị! Đối trá! Ngươi mẹ nó đi giữa đám người một lần, không có ai nhớ kỹ tướng mạo ngươi, chỉ nhớ được dấu hiệu nhận biết quốc sư, ngươi không cảm thấy ngươi rất thất bại à?”

Vân Thanh Nhiễm đột nhiên cảm thấy mình bà tám hẳn lên, lại đi dạy bảo Cửu Trọng như dạy bảo một đứa trẻ, tốt xấu hai người bọn họ cũng được coi là “đồng bệnh tương liên”.

“Ngươi trả khăn che mặt lại cho ta.” Cửu Trọng vẫn rất cố chấp muốn đòi lại khăn che mặt.

“Ai để ý ngươi!” Vân Thanh Nhiễm mặc kệ Cửu Trọng kháng nghị, đã sớm ném khăn che mặt của y ra rất xa, kéo tay Cửu Trọng, trực tiếp kéo y tới đường cái.

“Ngươi lại muốn làm gì?” Cửu Trọng không quen, tuy rằng y không nhìn thấy, nhưng mà y cảm nhận được, tay của mình lại bị một nữ nhân cầm lấy!

Nàng sao có thể cầm tay y ở trên đường chứ?

Vân Thanh Nhiễm lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng nhìn nam nhân khóa thân đều coi như người chết, kéo cái tay cũng không có vấn đề gì đi? Hơn nữa, hiện tại nàng mặc một thân nam trang, lại đeo mặt nạ, ai nhận ra được nàng là nữ nhân?

“Ngươi buông ta ra!” Cửu Trọng muốn dùng sức, nhưng nghĩ lại, lại không muốn thương tổn Vân Thanh Nhiễm.

Nữ nhân này sao có thể như vậy! Nàng rốt cuộc có biết cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ không? Sao nàng có thể làm ra những việc không theo lễ thường như vậy?

“Thân là một nam nhân, sao ngươi lại nhần nhó hơn cả nữ nhân hả?” Vân Thanh Nhiễm bất mãn nhìn Cửu Trọng nhần nhó.

Cửu Trọng hậu tri hậu giác phát hiện mình hôm nay lại bị một nữ nhân nắm mũi dẫn đi, mấy lần bị nàng nói không nhắc đến, giờ còn bị nàng kéo đến tùm đi, giống như nàng là tỷ tỷ y, mà y là đứa trẻ đang phạm lỗi vậy.

Cửu Trọng bởi vì không nhìn thấy, nên không biết Vân Thanh Nhiễm mang y đi chỗ nào, y chỉ có thể dựa vào thính lực hơn người cùng độ mẫn cảm để cảm thụ sự vật xung quanh, “Ngươi dẫn ta đi nơi nào?”

“Ngươi có thể cảm nhận được hiện tại ở bên cạnh ngươi có bao nhiêu người không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

“Chừng hai mươi người, người đang đi lại, không thể nói chính xác được.”

Hiện tại bọn họ đang ở trên đường cái, số người xung quanh đều đang thay đổi từng phút.

“Bọn họ ai cũng không nhận ra ngươi.” Vân Thanh Nhiễm trần thuật một sự thật, chưa từng có ai nhìn thấy diện mạo thật của Cửu Trọng, nhìn thấy nam nhân mặc một thân đạo bào mang khăn che mặt, thân hình không khác biệt lắm thì coi đó là quốc sư, ngược lại cũng không có ai lớn mật đi giả làm quốc sư.

Bỏ khăn che mặt, thay đổi cảm phục màu xanh nhạt tục khí lại hoa lệ, ai biết nam tử này là ai?

“Ngươi có một khuôn mặt là để cho người ta nhìn, là để người ta phân biệt ngươi với người khác, che cái gì mà che, không hiểu ra sao cả, về sau cứ như vậy đi, không có việc gì thì đừng mang khăn che mặt, giả thần giả quỷ.” Vân Thanh Nhiễm oán niệm mấy câu.

Cửu Trọng ngậy người một lúc lâu, sau đó bắt đầu đi lác đác, “Nữ nhân người ngang ngược không nói đạo lý, điều ngoa tùy hứng bá đạo vô si.” Sau khi Cửu Trọng đi theo Vân Thanh Nhiễm một ngày đã đưa ra đánh giá của mình với Vân Thanh Nhiễm.

“Cảm ơn đã khen.” Vân Thanh Nhiễm chẳng những không vì đánh giá của Cửu Trọng mà tức giận, còn coi đó là lời khen, làm cho Cửu Trọng lác đác.

Lúc này ở ngã tư đường không biết vì sao lại náo nhiệt lên.

“Tránh ra tránh ra, không muốn chết thì mau tránh ra!”

Có một đội ngũ màu đỏ thẫm từ xa đến gần, còn tưởng rằng gia đình nào đón tân nương tử.

Một đội nhân mã mạnh mẽ mở đường, đuổi toàn bộ người đi đường dạt ra hai bên, bao gồm cả Vân Thanh Nhiễm và Cửu Trọng sau khi đã thay đổi trang dung.

Vân Thanh Nhiễm nhìn đội ngũ từ xa đi đến, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không thể nói rõ là kỳ quái ở chỗ nào.

Trung tâm đội ngũ là một cỗ liệu trang trí hoa lệ, bốn phía cỗ kiệu đều dùng lụa mỏng màu đỏ thẫm vây quanh, có thể xuyên qua màn lụa mơ hồ nhìn thấy người bên trong kiệu, là một nữ tử, người khác không thấy rõ diện mạo nữ tử, Vân Thanh Nhiễm tò mò nhìn một chút, là một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi, ngũ quan tinh xảo, dáng người linh lung, thoạt nhìn tầm hai mươi tuổi.

Vân Thanh Nhiễm buồn bực, nếu không phải đang thú thê thì sao lại làm lớn như vậy, hơn nữa còn là một đội ngũ màu đỏ thẫm.

Vân Thanh Nhiễm thấy trong đám người qua đường có người lộ ra thần sắc e ngại, nên tò mò hỏi một nam nhân trung niên bên cạnh nàng: “Vị đại ca này, ta hỏi một chút, người ngồi bên trong kiệu là ai vậy?”

“Xuyt ——” Nam nhân lập tức làm một động tác dừng lên tiếng với Vân Thanh Nhiễm.

“Sao vậy?”

“Vị công tử này, người nhỏ giọng một chút, đừng để người trong kiệu kia nghe thấy, nếu không gặp phải họa sát thân thì không tốt!”

“A?” Gặp phải họa sát thân? Xem ra người ngồi trong kiệu có thân phận không thấp, “Không biết người ngồi bên trong kiệu là công chúa hay vương hậu nước nào?”

“Không phải công chúa cũng không phải người trong hoàng tộc, so với người trong hoàng tộc lại càng phiền toái hơn!” Nam nhân trung niên nhỏ giọng nói thầm bên tai Vân Thanh Nhiễm, “Nàng ta là thủ tịch đại đệ tử của giáo chủ Hồng Dược của Thương Lan giáo.”

“A?”

Vân Thanh Nhiễm mộng .

Hai con mắt trừng lớn.

Suy nghĩ từ phương diện nào đó, Vân Thanh Nhiễm lại dùng năng lực đặc biệt của mình cẩn thận đánh giá nữ nhân ngồi bên trong kiệu, sau đó thì thờ dài nhẹ nhõm.

Phù —— may mắn may mắn, không phải Đông Phương Triệt!

Nàng thiếu chút nữa đã nghĩ Đông Phương Triệt có ham mê giả trang hoặc hấn thật ra là nữ nhân, nếu vậy thì nàng sẽ chịu kích thích rất lớn, giống như tâm tình của người luôn am hiểu dịch dung gạt người như Hồng Dược khi nhận sai giới tính của Vân Thanh Nhiễm vậy.

Cơ mà... vấn đề là, nếu người này không phải Đông Phương Triệt, vậy thì thủ tịch đại đệ tử này xuất hiện từ chỗ nào?

Hai ngày nay dưới sự trợ giúp của Đông Phương Triệt, Vân Thanh Nhiễm tự nhận là cũng có hiểu biết chút ít đối với chuyện của Thương Lan giáo, Hồng Dược cũng chỉ có ba đệ tử là Đông Phương Triệt, Mộ Dung Tu, và nàng, không có người thứ tư.

“Vị đại ca này, vì sao đại đệ tử của Thương Lan giáo lại nghênh ngang đi lại trong kinh thành như vậy?” Vân Thanh Nhiễm lại hỏi, ai cũng biết hoàng thượng muốn bắt Hồng Dược, Thương Lan giáo là tà giáo, nghênh ngang như vậy, dường như không quá thích hợp?

“Công tử không biết à? Nghe nói Hồng Dược có ý quy hàng, để chứng tỏ thành ý, bà ta phái đại đệ tử của mình đem bí mật của Thương Lan giáo hiến cho hoàng thượng. Ta thấy Hồng Dược kia coi như là người có đầu óc, nhìn ra thực lực cường thịnh của hoàng triều Thịnh Vinh chúng ta, Thương Lan giáo bọn họ nói đến cùng cũng chỉ là tà giáo không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ khi quy hàng hoàng triều Thịnh Vinh mới là lối thoát của bọn họ.” Nam nhân trung niên cảm khái.

Ngay cả Hồng Dược cũng có phần?

Nương của ta à, lúc trước dưới sự an bài của phụ vương mẫu phi, cỗ thi thể ở hậu sơn của vương phủ là ai?

Sư phụ Hồng Dược ơi sư phụ Hồng Dược, bà thực sự là chết rồi cũng không được an nghỉ, vẫn có người mạo hiểm dùng tên bà để làm việc. Mặc dù ta cũng là một trong số đó, chẳng qua ta biết bà sẽ tha thứ cho hành vi bất hiếu của đồ nhi ta đây, còn những người khác, ha ha, khó mà nói được.

Vân Thanh Nhiễm nhìn thoáng qua Cửu Trọng bên người nàng, thấy y nhũn mày, xem đi, vẫn là bỏ khăn che mặt xuống mới tốt, nàng muốn nhìn vẻ mặt của y cũng sẽ không cần lãng phí tinh lực nữa, trực tiếp liếc mắt một cái là đã thấy được.

“Việc này ngươi có biết không?” Vân Thanh Nhiễm hỏi Cửu Trọng.

Cửu Trọng lắc đầu, “Chuyện của hoàng thượng phần lớn ta đều không hỏi, cũng không có quyền hỏi, ngài là hoàng thượng, thiên hạ chỉ ngài lớn nhất.” Cửu Trọng là quốc sư sẽ không để ý đến sự vụ, “Ngươi có hứng thú?”

Đối với chuyện Hồng Dược quy hàng, Cửu Trọng không có hứng thú, nếu gây ra nhiễu loạn cũng là chuyện của Bộ binh, không có quan hệ với y. Nhưng y cảm giác được Vân Thanh Nhiễm rất có hứng thú đối với chuyện này.

“Trường sinh bất lão, đúng là một dụ hoặc rất lớn.” Vân Thanh Nhiễm cười.

“Ta còn tưởng rằng ngươi quan tâm đến tiến triển của sự tình.” Cửu Trọng nói.

Vân Thanh Nhiễm đuổi thất lưng mệt mỏi, làm như mọi chuyện không liên quan đến mình, “Ta mệt rồi, hiện tại phải trở về phủ Trần Nam vương, ngươi muốn đi cùng thì đi, có điều ta nghĩ ngươi hẳn là không vào được đại môn của vương phủ.”

★

Bị Cửu Trọng dây dưa, lúc Vân Thanh Nhiễm trở lại Vương phủ thì trời cũng đã tối đen.

Vân Thanh Nhiễm không khỏi nghĩ, mình có thể lại phải nháo một lần với Quân Mặc Thần nữa không? Hắn sẽ rầu rĩ không nói chuyện với nàng, hay là sẽ châm chọc khiêu khích nàng đây?

Chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị Quân Mặc Thần trào phúng một phen, Vân Thanh Nhiễm như trắng sãi lao tới pháp trường đi vào phòng.

Quân Mặc Thần nửa dựa vào nhuyễn tháp, không đưa mắt nhìn cửa cũng biết là Vân Thanh Nhiễm đã trở lại, “Đã bảo hạ nhân chuẩn bị nước tắm giúp nàng rồi, nàng tắm rửa đi, bên ngoài rất lạnh, làm ấm thân thể trước đã.”

Dọa!

Vân Thanh Nhiễm bị phản ứng của Quân Mặc Thần dọa sợ, nàng còn tưởng Quân Mặc Thần sẽ trách cứ nàng, ít nhất sẽ nháo với nàng một hồi, ai ngờ hắn lại cho người chuẩn bị nước tắm giúp nàng!

Xuất phát từ tò mò, Vân Thanh Nhiễm đến gần Quân Mặc Thần, tiến đến trước mặt hắn, muốn cẩn thận quan sát nét mặt của Quân Mặc Thần.

“Nếu bây giờ mới phát hiện bộ dáng của vi phu đẹp mắt, có phải phản ứng của nàng quá trì hoãn rồi không?” Quân Mặc Thần buông quyển sách trên tay xuống, dành ra một vị trí, để cho Vân Thanh Nhiễm dựa vào lòng hắn.

“Ngươi... không tức giận?” Vân Thanh Nhiễm buồn bực.

Quân Mặc Thần cười khò, “Nếu tức giận mà có hữu hiệu với nàng, thì bây giờ ta có thể phát hỏa một lần cho nàng xem.”

Ách... Được rồi, tức giận đối với nàng không có hiệu quả.

“Nàng muốn đi đâu có khi nào ta ngăn cản nàng chưa, đừng nói giống như ta không có lẽ phải, ta rất oan uổng.” Quân Mặc Thần sờ sờ tay Vân Thanh Nhiễm, mặc dù cả ngày nàng đều ở bên ngoài, bàn tay lại vẫn ấm hơn người cả ngày ở trong phòng ôm ấm lò như hắn.

“Được, được, được, ngươi đúng.”

Vân Thanh Nhiễm cảm thấy nam nhân đang ôm lấy mình đây không khỏi khiến nàng đau lòng, nàng muốn đi ra ngoài lúc nào đều có thể, muốn ở bên ngoài chơi bao lâu cũng không có vấn đề gì, mà hắn trong một năm gần nửa thời gian là không thể đi ra ngoài, cho dù đi ra ngoài, cũng phải đắn đo thời gian, không thể ở bên ngoài quá lâu.

Nàng và hắn dường như có chút đão lộn, thân là thế tử phi nhưng mỗi ngày nàng đều chạy ra ngoài, ngược lại hắn thì “Độc thủ không khuê*”.

(*: một mình trong khuê phòng)

Vân Thanh Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng qua quyển sách mà Quân Mặc Thần để sang một bên, đều là một ít sách chính kinh như binh thư, tạp thư, lễ nghi, một hán mỗi ngày đều xem.

Vân Thanh Nhiễm đau lòng Quân Mặc Thần, đau lòng hắn tuy thân phận quý giá, lại không có tự do.

Loại ý nghĩ này vốn đã xuất hiện, nhưng hôm nay không biết vì tới vô cùng mãnh liệt.

“Sao vậy?” Quân Mặc Thần thấy Vân Thanh Nhiễm nhíu mày, đưa tay vuốt ve.

“Mặc Thần, nếu đi xa nhà, thật sự không sao chứ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi.

Lời nói của Vân Thanh Nhiễm làm cho Quân Mặc Thần dừng động tác lại một chút.

Lập tức Quân Mặc Thần cười khẽ, “Hôm nay ở bên ngoài gặp được chuyện tốt gì à?” Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên của hắn, trước kia nàng không phải gọi thế từ gia, thì cũng gọi cả họ tên rống hấn, lần đầu nàng gọi hắn là “Mặc Thần”, cảm giác vô cùng thân thiết.

“Có, lừa cha ta một khoản tiền.” Vân Thanh Nhiễm đem đồng ngân phiếu mà nàng lừa từ chỗ Vân Viễn Hằng ra, Vân Viễn Hằng cho không chút do dự, bởi vì ông tin chắc mình có thể đoạt ngân phiếu trở về. Nhưng mà kết quả là ông ta lại không lấy được tiền trở về, khẳng định lúc này ông ta đang tức đến giậm chân.

Quân Mặc Thần nhìn chồng ngân phiếu thật dày trên tay Vân Thanh Nhiễm, có tờ một trăm lượng cũng có tờ một ngàn lượng, nhìn xem thật đúng là không ít.

Xem ra khoản tiền này gạt được không nhỏ!

“Khó trách hôm nay tâm tình nàng lại tốt đến mức gọi tên ta.” Xem ra về sau phải tạo nhiều cơ hội để nàng chiếm ít tiện nghi, như vậy hắn mới có thể nghe nàng gọi “Mặc Thần” nhiều lần.

Vân Thanh Nhiễm nghe vậy chăm chú nhìn Quân Mặc Thần một lúc, “Người đang nói việc ta gọi người là ‘Mặc Thần’ à? Người thích ta gọi người như vậy? Ta còn tưởng người thích người khác gọi người là thế từ gia!”

Quân Mặc Thần bắt đầu dĩ, “Ta thật muốn đánh nàng một trận, nàng chê ta còn chưa đủ ghen khuấy động không?”

Nếu hắn chưa từng bày tỏ tâm ý, nàng nói lời không hiểu phong tình như vậy cũng quên đi, nhưng mà hắn đã đem tâm ý bày ra trước mặt nàng, nàng lại nói như thế, thật sự khiến hắn không khỏi chua xót một phen.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Buồn Nôn

Ban đêm, Hạ Hầu Tĩnh chậm rãi tỉnh lại, nhìn bốn phía, mới nhớ ra mình được Đông Phương Triệt mang về.

Nàng giật thân mình, thân thể rất đau, chết tiệt, là công chúa chết tiệt đó làm hại!

Nhớ đến công chúa Thiên Duyệt, Hạ Hầu Tĩnh đầy một bụng tức, nhưng vừa nghĩ đến việc Đông Phương Triệt tới cứu mình, trên mặt Hạ Hầu Tĩnh nở nụ cười hạnh phúc. Vì chứng mình nàng không sợ đau cùng với việc thân thể đã bình phục, nàng tự mình rời giường mặc quần áo, sau đó đi tới cửa, đẩy cửa đang định ra ngoài thì thấy Nhân thúc đứng canh ở cửa, nhất thời nụ cười trên mặt cứng lại.

“Sao thức lại ở đây?”

“Tiểu thư, ngài đã tỉnh lại rồi!” Nhân thúc thấy Hạ Hầu Tĩnh đứng trước mặt ông, lão lệ tung hoành, có trời mới biết lúc ông nhận được thông tin từ Đông Phương công tử thiếu chút nữa là ngất xỉu, tiểu thư bị công chúa hoàng triều Thịnh Vinh bắt đi rồi? Vậy cứu thế nào!

May mắn Đông Phương công tử cứu được tiểu thư của bọn họ trở về, bằng không sự tình thật sự không xong. Nhưng việc như này vẫn rất khó xử lý, bởi vì việc công chúa Thiên Duyệt thương tổn tiểu thư là sự thật.

Ai, chỉ mong lúc trở về báo cáo với thành chủ, thành chủ sẽ nhìn trên phần công chúa Thiên Duyệt đã chết mà không tính toán chuyện này nữa, bằng không làm lớn chuyện lên, đối với thành Từ Phương, đối với hai quốc sẽ không phải là chuyện gì tốt.

“Ta hỏi thúc, vì sao thức lại ở chỗ này?” Hạ Hầu Tĩnh rất mất hứng, Nhân thúc ở đây có phải do Triệt gọi ông ấy tới không, chàng lại muốn đưa nàng về phải không? Chàng cảm thấy nàng rất vướng bận đúng không?

“Là Đông Phương công tử kêu thuộc hạ đến.” Nhân thúc không nhận thấy Hạ Hầu Tĩnh có điểm không thích hợp, thành thật đáp.

Nhanh thúc nói xong mới phát giác hốc mắt Hạ Hầu Tĩnh đã đỏ.

“A, tiểu thư người làm sao vậy, sao người lại khóc, là thuộc hạ nói sai cái gì rồi ư?” Nhân thức thấy Hạ Hầu Tĩnh như vậy vô cùng bối rối.

“Ta biết, ta rất phiền, ta cũng biết ta không xinh đẹp, ta biết ta không xứng với chàng...” Hạ Hầu Tĩnh nói xong thì òa khóc.

Nàng cũng không muốn, nhưng mà nàng lại không biết nên làm cái gì, nàng thích Đông Phương Triệt, chính là rất thích chàng!

“Tiểu thư, ai nói người đáng ghét, ai nói người không đẹp? Nói cho thuộc hạ biết, thuộc hạ đi giết người đó!” Ai dám nói tiểu thư bọn họ một câu không phải, ông chắc chắn sẽ gãy cổ gã!

Hạ Hầu Tĩnh không để ý tới ông ta, tự mình khóc một hồi lâu, làm cho Nhân thức nhìn thấy tâm đều đau. Nếu cho ông biết tên hỗn đản nào làm tiểu thư bọn họ thương tâm như vậy, ông nhất định sẽ bẻ gãy cổ tên hỗn đản đó!

Thật lâu sau, Hạ Hầu Tĩnh lau nước mắt của mình, “Mang ta đi phủ Trần Nam vương, ta muốn tìm nữ nhân kia.”

“A? Tiểu thư người còn muốn giết người ư? Chuyện đó có thể để thuộc hạ làm không?” Có lần giáo huấn trước, lần này lúc Nhân thức đối mặt với Hạ Hầu Tĩnh có lưu lại một chút tâm nhân, ông ta không thể lại lạc mất tiểu thư, “Thuộc hạ nhất định sẽ giúp tiểu thư làm việc thỏa đáng, tiểu thư ngài ở chỗ này chờ đợi tin tức của thuộc hạ được không?”

“Ai nói ta muốn giết nàng? Ta muốn tìm nàng hỗ trợ! Thúc muốn đi cùng thì đi, ta không ngăn thúc.” Hạ Hầu Tĩnh lưu lại một câu, liền chạy ra ngoài.

“Ôi, tiểu thư, người đừng chạy nhanh như vậy, cẩn thận ngã xuống!” Nhân thức nghe vậy vội vàng xông ra ngoài.

★

“Cho nên, người chạy tới đây tìm ta là hy vọng ta thu lưu người vài ngày?” Vân Thanh Nhiễm cảm thấy buồn cười, lúc trước còn la hét muốn giết nàng, giờ lại muốn nàng thu lưu, cô bé này lấy tự tin từ nơi nào cảm thấy nàng sẽ không so đo hiềm khích trước kia, lại lấy tự tin từ nơi nào cảm thấy nàng sẽ không giết cô bé trước một bước.

“Đúng!” Hạ Hầu Tĩnh gật đầu.

“Ta có nói ta muốn thu lưu người chưa?” Vân Thanh Nhiễm khẽ cười, tuy rằng người là nữ nhân của Đông Phương Triệt, không có nghĩa là ta phải bán cho người phần mặt mũi này.

“Ta sẽ trả tiền phòng.” Hạ Hầu Tĩnh rầu rĩ.

“Tiền phòng?” Vân Thanh Nhiễm cười khê, cô bé này coi phủ Trần Nam vương thành khách điểm? “Dù sao Hạ Hầu cô nương người cũng có tiền như vậy, không bằng người đi ra ngoài tìm khách điểm ở là được, dù người muốn bao cả khách điểm cũng không có vấn đề.”

“Không được.” Hạ Hầu Tĩnh vội vàng cự tuyệt, nếu nàng tìm một khách sạn đến ở, rất nhanh sẽ bị bắt đi, nếu Đông Phương Triệt tự mình đến bắt nàng... Nàng thật sự chỉ có thể ngoan ngoãn bị bắt đi.

“Hạ Hầu tiểu thư tôn kính, thân là thế tử phi ta có quyền đuổi khách nhân mà ta không thích ra khỏi Vương phủ.” Vân Thanh Nhiễm nhìn biểu tình vừa giận vừa không biết làm sao của Hạ Hầu Tĩnh, thật ra trong lòng đã cười đến vui vẻ, nàng xấu xa yên lặng nhìn người khác gấp đến giờ chân.

“Người không đáp ứng ta, vậy phu quân của người đâu, ta đi tìm hắn!” Hạ Hầu Tĩnh thấy đi con đường từ Vân Thanh Nhiễm dường như không dễ, nên muốn đi tìm Quân Mặc Thần, dù thế nào nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp để ở lại nơi này, trừ phủ Trần Nam vương ra, nàng trốn ở nơi khác đều không có tác dụng.

Bởi vì Hạ Hầu Tĩnh biết chỉ có Vân Thanh Nhiễm nói, Đông Phương Triệt không thể không nghe theo, nếu Vân Thanh Nhiễm thu lưu nàng, Đông Phương Triệt cũng không thể đuổi nàng đi.

“Khụ khụ khụ... Nhà chúng ta do ái phi định đoạt.”

Cách bình phong, từ bên trong truyền ra giọng nói của Quân Mặc Thần, bốp chét ý đồ đòi người đến thương lượng của Hạ Hầu Tĩnh.

“Này, thân là nam nhân, sao người có thể dung túng thế tử của mình như vậy!” Hạ Hầu Tĩnh buồn bực hướng về phía thân ảnh sau bức bình phong nói, tức giận giậm chân.

“Người đang ghen tị với ái phi của ta à?” Quân Mặc Thần đáp trả một câu làm tức chết người không đền mạng.

“Ta, ta không hiếm lạ loại ma ốm như người! Không thể sống được mấy ngày, chẳng lẽ người không nên nói ít đi mấy câu, tiết kiệm một chút khí lực à?” Hạ Hầu Tĩnh tự nói với mình ở trong lòng, nàng không ghen tị với người khác đâu! Nhất là làm thế tử phi của tên ma ốm này, có cái gì đáng ghen tị, cũng không biết đến ngày nào sẽ phải thủ tiết ấy!

“Không ăn được bỏ đào thì nói bỏ đào còn xanh, có nhiều thứ chỉ khi dùng qua mới biết là tốt, phải không, Thanh Nhiễm?” Khi nói chuyện, Quân Mặc Thần đã từ phòng trong đi ra, đi tới trước mặt Vân Thanh Nhiễm, cũng không quan có người khác ở đây hay không, ngồi xuống sát bên Vân Thanh Nhiễm, ôm nàng vào trong lòng.

Đây là lần đầu tiên Hạ Hầu Tinh nhìn thấy thể tử ốm yếu trong truyền thuyết, kinh ngạc không nhỏ.

Thể tử này, sao lại có chút khác so với lời đồn, quả thực là trông có bệnh, gương mặt tái nhợt, chỉ là... nàng dường như cảm thấy nam nhân này không có dấu hiệu lập tức sẽ chết.

Còn một điểm khiến nàng kinh ngạc là dung mạo của hắn, vị thể tử này rất tuấn tú... Nam nhân sao có thể đẹp đến như vậy?

Hạ Hầu Tinh thầm so sánh Quân Mặc Thần và Đông Phương Triệt ở trong lòng một phen, phong cách của hai người bọn họ khác xa nhau, so sánh ra, Đông Phương Triệt nghiêng về lạnh lùng, rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Đông Phương Triệt đều không dám đến gần chàng, còn Quân Mặc Thần, tuấn mỹ xuất trần, cảm giác hắn không nhiễm một chút bụi đất nào.

Hạ Hầu Tinh từ trong mắt Quân Mặc Thần thấy được sùng nịch, ánh mắt hắn nhìn về phía Vân Thanh Nhiễm, không nghi ngờ gì, đó chính là ánh mắt của một người nam nhân nhìn về phía nữ nhân của mình, có sùng nịch có bá đạo có dục vọng chiếm hữu.

Chỉ là Vân Thanh Nhiễm bị hắn ôm dường như không chú ý tới phần nhu tình này của hắn, lúc mới đầu bị hắn ôm Vân Thanh Nhiễm còn có chút không thích nhích thân thể của mình, như muốn giãy dụa, sau khi khẽ động một chút không có kết quả nàng mới nhận mệnh để Quân Mặc Thần ôm lấy mình.

Động tác của Quân Mặc Thần làm cho Vân Thanh Nhiễm có chút không thích ứng, đối phương là Hạ Hầu Tinh, bọn họ không có lý do để diễn mà?

Nếu người đứng đối diện tương tự như công chúa Thiên Duyệt, ngược lại Vân Thanh Nhiễm rất có tâm tình diễn một chút, biểu diễn cho nàng ta cảnh ân ái của phu thê hai người bọn họ, nhưng hiển nhiên công chúa Thiên Duyệt đã không còn cơ hội này nữa, Dạ Hoảng Nghi ác độc quả thật là lục thân* không nhận, nữ nhi thân sinh cũng bị ông ta chém.

(*: bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con)

“Buồn nôn.” Hạ Hầu Tinh tuy rằng lớn mật, nhưng rốt cuộc vẫn là tiểu nha đầu, cho tới bây giờ không dám thân mật với nam nhân nào như thế, nhìn thấy dáng vẻ dính nhầy của Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên không ít, không được tự nhiên hạ tầm mắt, nói thầm một câu.

“Nếu ngại buồn nôn, thì nhanh trở về đi, đừng làm phiền Thanh Nhiễm của ta, ngươi không biết rằng thời gian của chúng ta rất quý giá à?” Quân Mặc Thần dùng một tay ôm lấy thắt lưng Vân Thanh Nhiễm để mình và Vân Thanh Nhiễm càng dựa sát vào nhau hơn.

Hai ngày nay Quân Mặc Thần không có việc gì đều đặc biệt thích ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, dính cùng một chỗ, hưởng thụ xúc cảm mềm mại, thân thể ấm áp của nàng, mỹ ký danh viết: nàng là bảo bối ấm giường ngự dụng của ta, cần phải đợi mệnh mười hai canh giờ.

Vân Thanh Nhiễm vốn muốn kháng nghị, nhưng mỗi lần đều bị thân thể lạnh như băng của Quân Mặc Thần kích thích, đành phải buông tha.

Chỉ là không nghĩ đến thỏa hiệp của nàng đổi lấy lòng tham không đáy của Quân Mặc Thần, xem đi, hiện tại ở ngay trước mặt người ngoài cũng không hề có kỵ.

Quân Mặc Thần chạm đến bụng Vân Thanh Nhiễm có chút không vui nhú mày, vì sao nuôi nàng mãi mà không mập chứ? Thân mình này của hắn thoát nhìn còn nhiều thịt hơn nàng.

Rõ ràng là nữ nhân đang mang thai, thân hình còn đơn bạc như vậy, gầy nhỏ mỏng manh, cũng không thấy nhiều hơn chút thịt nào, điều này làm cho Quân Thanh Nhiễm hoài nghi nàng thật sự có thể thai nghén cục cưng không, thân thể chịu nổi sao?

Nhìn Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm, trong lòng Hạ Hầu Tinh thật sự có chút ghen tị, nếu giữa nàng và Đông Phương Triệt cũng có thể thân mật như vậy thì tốt.

Ài, có điều nàng cũng biết mình không xứng với Đông Phương Triệt, luôn la hét với mọi người Đông Phương Triệt là phu quân của nàng, kỳ thật chỉ là muốn cô động bản thân mà thôi, chàng sẽ không thừa nhận. Từ nhỏ đến lớn, lão cha đều nói với nàng, thích thứ gì thì phải lấy tới tay, không được chần chờ, cho nên nàng vẫn luôn cố gắng đuổi theo bước chân của Đông Phương Triệt, nhưng đáng tiếc, chàng không cảm kích một chút nào.

“Không được, hôm nay ta sẽ ở lại đây, các ngươi đừng hòng đuổi ta đi!” Hạ Hầu Tinh thấy dáng vẻ thân mật của phu thê hai người này, đành phải mặt dày nói. Cho dù bị bọn họ buồn nôn muốn chết, cũng tốt hơn bị Đông Phương Triệt đưa về thành Tứ Phương, nàng không phải không muốn trở về thành Tứ Phương, mà là không muốn bị Đông Phương Triệt vứt bỏ.

“Muốn ở nơi này cũng không phải không được.” Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên nói.

“Thật sự?” Đối với việc Vân Thanh Nhiễm đột nhiên sửa miệng, Hạ Hầu Tinh giữ thái độ chần chừ.

“Đương nhiên là có điều kiện.” Vân Thanh Nhiễm cười dịu dàng, tốt xấu gì cũng là nữ hài tử trong lòng của đại sư huynh nàng, lại là chủ nhân có tiền, một miếng thịt mỡ lớn như vậy, nếu bỏ qua thì thật không phù hợp với tính tình của nàng.

Chương 151: Nam Chủ Nội, Nữ Chủ Ngoại

“Điều kiện gì?” Hạ Hầu Tĩnh cảnh giác nhìn Vân Thanh Nhiễm, cảm thấy cứ liên quan đến nữ nhân này thì đều không có chuyện gì tốt.

“Việc này à, để ta suy nghĩ thêm đã.”

Trước mắt Vân Thanh Nhiễm vẫn chưa có chỗ nào cần Hạ Hầu Tĩnh, nhưng thân là con người mới thế kỉ hai mươi mốt, đã từng xem qua tiểu thuyết của ông chú Kim Dung, Triệu Mẫn rất có tác dụng đối với Trương Vô Kỵ.

Trước đừng cần đối phương làm cái gì, phải để đối phương đáp ứng đã rồi tính sau.

Loại hành vi cướp phiếu trước, khi nào muốn lên xe thì lên này dùng lần nào cũng đúng.

“Sao có thể vậy được!” Hạ Hầu Tĩnh không dám tùy tiện đáp ứng điều kiện của Vân Thanh Nhiễm, ngộ nhờ nàng ta đưa ra một vài điều kiện lỵ kỳ cổ quái gây khó dễ cho nàng, chẳng lẽ nàng cũng phải nghe theo à?

“Yên tâm, nếu đã đưa ra đương nhiên sẽ lựa chọn việc trong khả năng của ngươi.” Vân Thanh Nhiễm còn không gian ác đến vậy.

Hạ Hầu Tĩnh chần chờ một chút: “Được rồi, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi không bắt ta làm những việc loạn thất bát tao gì thì ta có thể đáp ứng ngươi, bắt ta giết người cũng không sao, nhưng không thể bắt ta giết người mà ta không muốn giết.”

Bắt nàng ta giết người? Nàng ta khẳng định sẽ thật sự giết người à?

Vân Thanh Nhiễm không tranh luận nhiều về vấn đề này với Hạ Hầu Tĩnh, cô bé này chưa thoát tính trẻ con, còn mang theo vài phần tùy hứng của tiểu hài tử.

“Quân Kiệt, phiên ngươi dẫn Hạ Hầu cô nương đi xuống nghỉ ngơi.”

Quân Kiệt vừa thấy Hạ Hầu Tĩnh đã nhớ tới hình ảnh ngày ấy cô bé ở cửa Vương phủ cảm bức tranh của Vân Thanh Nhiễm nói muốn giết nàng, không khỏi lạnh cả sống lưng, trong lòng nghĩ, thế tử phi nương nương làm sao đây, tiểu nha đầu này nói muốn giết ngài đó, sao ngài có thể để một sự tồn tại nguy hiểm như vậy ở trong vương phủ chứ?

Quân Kiệt lo lắng liếc nhìn gia của bọn họ, ai ngờ tâm tư Quân Mặc Thần căn bản không đặt trên chuyện của Hạ Hầu Tĩnh.

Quân Kiệt bất đắc dĩ thở dài, thôi vậy, để hấn cho ám vệ trông kĩ Hạ Hầu Tĩnh, hai chủ tử đều không sót ruột, đành phải để thuộc hạ là hấn đây sót ruột thay vậy.

Hạ Hầu Tĩnh vừa đi, Vân Thanh Nhiễm liền gãy khỏi lòng Quân Mặc Thần, trừng mắt nhìn hấn.

“Khụ khụ khụ... Nương tử, vi phu lạnh, nàng nhẫn tâm nhìn vi phu bị lạnh à?” Quân Mặc Thần bất mãn oán giận một câu, kéo Vân Thanh Nhiễm lại: “Nàng muốn nói gì chúng ta nói như vậy cũng được mà.”

“Ngươi bị gấu koala nhập thân à?” Vân Thanh Nhiễm nghĩ, chưa từng thấy gấu koala nào lớn như vậy, cũng chưa từng thấy gấu koala nào không đáng yêu thế này.

“Gấu koala?”

“Đang nói bộ dạng ngươi đẹp.”

“À? Thật không...?” Quân Mặc Thần đâu dễ bị lừa vậy, thâm nghĩ, nữ nhân này khẳng định lại không nói lời hay, không biết cũng thế: “Ái phi, sắc trời không còn sớm, chúng ta có phải nên đi ngủ rồi không?”

“Ha, vậy ta về phòng của ta, phòng này có kháng có bếp lò thì để lại cho ngươi.”

Vân Thanh Nhiễm thoải mái không tranh phòng với Quân Mặc Thần.

“Không được, sao ái phi nàng có thể nhẫn tâm để tiểu thế tử của ta bị lạnh chứ?” Quân Mặc Thần “trách cứ”.

“Tiểu thế tử” hiện đang ở trong bụng của Vân Thanh Nhiễm.

“Ái phi, nàng xem, phòng này ấm áp như vậy, lại có giường do nàng đặc biệt tìm người làm cho bản thế tử, rộng rãi thế này, đủ cho hai người chúng ta nằm, về phần quy củ một tháng hai lần không biết lập từ mấy trăm năm trước đều quên đi!”

Quân Mặc Thần vừa nói chuyện vừa ôm thắt lưng Vân Thanh Nhiễm đi về phía giường, còn vô cùng tri kỷ tự mình động tay cởi áo tháo thắt lưng giùm Vân Thanh Nhiễm.

Tuy không thể làm gì, nhưng ôm nhau cùng ngủ vẫn tốt hơn!

Này này này, hần nói còn chưa nói xong, tay cũng đã làm rồi, rõ ràng là không định hỏi ý kiến nàng mà!

“Mặc Thần.”

“Ừ?” Quân Mặc Thần tâm tình không tệ, nghe nàng gọi tên hần, không phải kiểu giọng điệu nũng nịu, mà rất thanh nhã êm tai, dù sao thì hần cũng rất thích, thích nghe nàng gọi hần như vậy.

“Ta phát hiện nếu ngươi không bệnh thì nhất định sẽ là một người rất chuyên chế.” Vân Thanh Nhiễm đánh giá đúng trọng tâm.

“Chuyên chế?”

“Đúng.”

“Hiện tại ta cũng tính làm vậy.”

“...”

“Trong khuê phòng nàng nghe ta, cùng lắm thì ta hào phóng một chút, khi ra ngoài ta nghe nàng là được.”

Lời này dường như nghe cũng không tệ.

Nhưng mà...

“Phần lớn thời gian ngươi đều ở trong phòng mà?” Nếu đổi lại là nam nhân khác nói lời này, thì sẽ kinh ngạc một lúc, nhưng là Quân Mặc Thần... Thời gian hần ở trong phòng còn dài hơn thời gian hần ra ngoài lác lư! Dài hơn rất nhiều! Trừ thỉnh thoảng bị triệu vào hoàng cung vài lần, cùng với trong một năm đến chùa miếu tản bộ một chút, thì hần ra khỏi cửa lúc nào chứ? Cho dù là vào hoàng cung, hai vị trong cung kia cũng rất quan tâm kiểm soát số lần và thời gian, sau khi vào thu sẽ không triệu kiến hần nữa.

“A, thì ra ái phi nàng cũng biết nha!” Quân Mặc Thần cười rục rờ, ngay cả gương mặt vốn trắng bệch cũng có không ít thần thái.

“...” Ngươi coi ta là đồ ngốc à?

★

“To gan, thấy hoàng thượng lại dám không quỳ!”

Bị trách mắng chính là nữ tử hồng y đoan trang đứng giữa triều đình, y phục màu đỏ giống như Hồng Dược, nàng ta dùng lụa mỏng che mặt, đối diện với hoàng đế Dạ Hoàng Nghị ngồi ở trên cao không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của văn võ cả triều coi như không thấy.

Nếu là nữ tử bình thường chắc chắn không dám thẳng lưng đối mặt đứng ở trong triều đình như vậy.

“Bồn tọa chính là đệ tử Thương Lan giáo, không phải con dân hoàng triều Thịnh Vinh, bồn tọa lạy trời quỳ đất quỳ sư phụ, sẽ không quỳ hoàng đế hoàng triều Thịnh Vinh ngươi.” Nữ tử hồng y đứng kiên định, kiên quyết không quỳ.

“To gan! Cho dù là sứ thần phiên bang yết kiến, cũng phải hành lễ với hoàng thượng, ngươi chỉ là một yêu nữ tà giáo nào có lý không quỳ?” Trong bách quan có người chỉ trích.

“Bọn họ nguyện ý thần phục hoàng triều Thịnh Vinh là chuyện của bọn họ, người của Thương Lan giáo chúng ta sẽ không cúi đầu xưng thần với hoàng triều Thịnh Vinh ngươi, hôm nay bồn tọa phụng mệnh gia sư, đến đây hữu hảo với hoàng thượng hoàng triều Thịnh Vinh, cũng không phải quy phục, nếu hoàng thượng không muốn, vậy hiện tại bồn tọa trở về.”

Nữ tử hồng y đưa ra yêu cầu với hoàng thượng là hợp tác, mà không phải quy phục, có chút chênh lệch với lời đồn Thương Lan giáo cố ý quy thuận trên phố.

Trong mắt Dạ Hoàng Nghị dần đen tối, đối với việc Thương Lan giáo bất ngờ thay đổi thái độ, ông ta có tính trời sinh đa nghi sẽ không thể không nghi kỵ, nếu đối phương trực tiếp dùng hai tay dâng lên thứ ông ta muốn, còn quy phục ông ta thì ngược lại ông ta sẽ không tin, nếu nói là hợp tác, ông ta cũng khá có hứng thú nghe một chút về ý tưởng của Thương Lan giáo.

“Phù Cầm cô nương, người đời đều nói Thương Lan giáo là tà giáo, nếu các ngươi chịu quy thuận, thậm chí thể niệm tình các ngươi có tâm hối cải mà đặc xá cho tội ác của các ngươi trước kia, từ nay về sau các ngươi sẽ không bị người trong thiên hạ phi nhổ, ngươi có thể hiểu?”

Nữ tử hồng y tên Phủ Cầm. Chính là nữ nhân tự xưng là thủ tịch đại đệ tử của Hồng Dược mà Vân Thanh Nhiễm nhìn thấy trên đường. Nay nàng ta đang đứng trên đại điện của hoàng triều Thịnh Vinh.

“Bồn tọa hiểu. Chẳng qua hôm nay bồn tọa đến chỉ là phụng mệnh làm việc, công việc của Thương Lan giáo không tới phiên bồn tọa làm chủ, dù hôm nay hoàng thượng quyết định thế nào, bồn tọa cũng sẽ bẩm báo chi tiết với gia sư, hết thầy đúng sai đều có gia sư định đoạt.” Phủ Cầm rất cơ trí trả lời câu hỏi của Dạ Hoảng Nghị: “Bồn tọa tin, hoàng thượng hoàng triều Thịnh Vinh là một vị minh quân, đối với những lời đồn đãi trên phố chắc chắn sẽ không tin là thật, Thương Lan giáo ta không làm qua chuyện thương thiên hại lý, có phải là tà giáo hay không chắc hẳn hoàng thượng có thể phân biệt.”

Nếu lúc này có Vân Thanh Nhiễm ở đây, nghe nói như thế chắc chắn sẽ gờ ngón tay cái lên với vị Phủ Cầm cô nương này, người nói xem, người rõ ràng không phải người của Thương Lan giáo, nhưng lại rất hiểu cách làm thế nào để tẩy trắng Thương Lan giáo trước mặt người cầm quyền! Bội phục bội phục nha!

Dạ Hoảng Nghị nở nụ cười: “Vậy Phủ Cầm cô nương nói, lần này Hồng Dược bà ta muốn người tới làm gì?”

“Gia sư hy vọng có thể hữu hảo trăm năm với hoàng triều Thịnh Vinh, dù là hoàng triều Thịnh Vinh, hay Thương Lan giáo ta đều sẽ có lợi, để bày tỏ lòng thành, gia sư báo bồn tọa mang đến báu vật của Thương Lan giáo, giúp hoàng thượng hoàng triều Thịnh Vinh sống lâu muôn tuổi, thọ cùng đất trời.”

Lời nói của Phủ Cầm khiến ánh mắt những người trong điện không khỏi sáng ngời, một câu bảo vật của Thương Lan giáo thành công gọi lên lòng hiếu kỳ của mọi người.

“Tuy lời của Phủ Cầm cô nương rất có đạo lý, nhưng thanh danh của Thương Lan giáo ở bên ngoài, sao trăm có thể xem thường mà tin tưởng lời từ một phía của Phủ Cầm cô nương được đây?” Dạ Hoảng Nghị ngừng lại một chút: “Phủ Cầm cô nương cứ ở lại hành cung trước, còn về chuyện theo lời Phủ Cầm cô nương nói, trăm cần thương nghị với các vị ái khanh đã rồi mới có thể định đoạt.”

“Bồn tọa không có ý kiến.”

“Nguyên Nhi, Phủ Cầm cô nương giao cho con tiếp đãi, con phụ trách sắp xếp ăn, mặc, ở, đi lại của Phủ Cầm cô nương.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Dạ Minh Uyên nhìn Phủ Cầm, trong lòng đã nhận định đây không phải là một việc thoải mái.

Sau khi bãi triều, Dạ Minh Uyên phụng chỉ an bài chỗ ở cho Phủ Cầm, vốn định thu xếp vài cung nữ cho nàng ta, nhưng lại bị Phủ Cầm từ chối, nàng ta khẳng khái muốn dùng người mình mang đến.

“Làm phiên Cửu hoàng tử.” Phủ Cầm khẽ gật đầu với Dạ Minh Uyên.

“Phủ Cầm cô nương quá lời, nếu Phủ Cầm cô nương còn có chuyện gì, có thể tùy thời sai người đến báo cho ta biết.”

Dạ Minh Uyên tạm biệt Phủ Cầm, từ trong hành cung đi ra, ngoài ý muốn nhìn thấy Dạ Minh Sâm đang chờ hẩn ở ngoài hành cung.

“Thất hoàng huynh, sao huynh lại tới đây?”

“Huynh tò mò vị đại đệ tử của nữ ma đầu Thương Lan giáo kia.” Dạ Minh Sâm nói xong nhìn xung quanh trong nội cung một phen, trừ hoa cỏ núi đá thì cái gì cũng không thể nhìn thấy.

“Hoàng huynh! Nếu huynh muốn nữ tử, thì nạp thêm mấy phòng cơ thiếp, nữ tử trong này không phải người mà huynh có thể đụng đến.”

“Yên tâm, huynh chỉ tò mò, không hề tính toán thu nàng ta.” Dạ Minh Sâm tràn đầy lòng hiếu kỳ, hẩn ta nói nhỏ với Dạ Minh Uyên: “Cửu đệ, đệ nói xem, vật quý kia là cái gì?”

Dạ Minh Uyên lắc đầu, “Thương Lan giáo luôn thần bí, mọi người chỉ biết là giáo chủ Thương Lan giáo có thuật Trường Sinh khiến dung nhan không già, cũng có nói đến Thương Lan thất tuyệt, nhưng cụ thể thế nào, sợ là không ai có thể nói được rõ ràng.”

“Thực sự thần bí như vậy?” Dạ Minh Sâm có chút kinh ngạc, “Huynh chỉ biết là yêu bà Hồng Dược kia không biết đã bao nhiêu tuổi người mà vẫn có mỹ mạo trẻ tuổi.”

“Sáu mươi năm trước, Hồng Dược dùng thủy quan cùng một trận chiến mấy trăm tướng sĩ khiến bà ta một đêm thành danh, lúc ấy mọi người chỉ biết bà ta đến từ vùng đất Thương Lan, thân phận thần bí, trong mấy thập niên đó, Hồng Dược lộ diện vài lần đều không ngoại lệ khiến thanh danh bà ta đại chấn, nhưng mà đồng thời, mọi người cũng đã phát hiện một vấn đề, mấy thập niên vẫn như một ngày, dung nhan bà ta không già đi, đại khái vào hai mươi năm trước, tính tình bà ta đại biến, quái gở thô bạo, đốt giết cướp giết, lại càng bắt đi không ít nam tử, có lời đồn bà ta bắt đi nam tử là vì tu luyện thuật Thái Âm Bô Dương, dùng để trợ giúp cho bà ta dung nhan không già. Lại đồn bà ta hấp thu máu nữ tử để đạt được trường sinh bất lão, đồn đãi không ít, chân thật thế nào thì không thể chứng minh được.”

“Sáu mươi qua dung nhan bà ta xuất hiện ở trước mặt mọi người vẫn không thay đổi?” Dạ Minh Sâm kinh ngạc, lúc trước hẩn ta quả thật đã từng nghe nói về Hồng Dược, chẳng qua không quá để ý, có mấy lời nghe nhiều cũng không có cảm giác mới mẻ gì, hơn nữa, lời đồn mà thôi, mấy thành thật mấy thành giả ai biết được? Chẳng qua bây giờ nghe Dạ Minh Uyên nói như vậy, dường như sự tình là thật.

“Khoảng chừng bốn mươi năm trước, phụ hoàng từng gặp qua bản thân Hồng Dược, hơn hai mươi năm trước, lần Lục hoàng tử tạo phản phụ hoàng cũng đã gặp, thỉnh thoảng phụ hoàng nói chuyện cũng chứng thật việc Hồng Dược là người có dung nhan không già.” Dạ Minh Uyên biết những năm gần

đây phụ hoàng hẳn luôn tìm tung tích Hồng Dực, thậm chí hi vọng bắt sống Hồng Dực, cho nên có lẽ chuyện kia không phải là giả.

“Có quan hệ gì với lần tạo phản đó?” Dạ Minh Sâm khó hiểu, loại chuyện này Hồng Dực đến xem nào nhiệt cái gì.

Rõ ràng Thất hoàng tử người có niên kỷ lớn hơn Dạ Minh Uyên, kết quả chuyện gì cũng đều hỏi đệ đệ của người.

“Thời gian đó Hồng Dực đưa hoàng cô cô trở lại kinh thành.” Sở dĩ Dạ Minh Uyên biết một phần chuyện này, là do lúc bé Trần Nam Vương phi từng nhắc qua với hắn.

“Bà ta có quan hệ với hoàng cô cô?” Dạ Minh Sâm nghe mà hồ đồ.

“Chuyện một đời trước, đệ chỉ có thể biết đại khái, nếu Thất hoàng huynh có hứng thú, có thể trực tiếp đến hỏi phụ hoàng.”

“Đến hỏi phụ hoàng? Gần đây ông ấy đang rất bất mãn, mẫu phi huynh đã cảnh cáo, gần đây đừng để xảy ra sai lầm gì, bằng không huynh sợ ông ấy đối phó huynh giống Thập hoàng muội.” Chuyện của công chúa Thiên Duyệt đã cho Dạ Minh Sâm một giáo huấn, người đó không chỉ là phụ thân của hắn ta cũng là vua của một nước, là người có thể lãnh huyết vô tình, có thể tựa tay đưa con gái của mình lên đoạn đầu đài, nhận biết này khiến cho gần đây hắn ta thu liễm không ít.

Dạ Minh Uyên trầm mặc, Thất hoàng huynh làm việc đích xác thiếu suy nghĩ. Về phần Thiên Duyệt... có thể nói vô tình nhất là nhà đế vương, hoặc nên nói muội ấy là tự gây nghiệt không thể sống.

“Cửu đệ, huynh cảm thấy phụ hoàng rất có hứng thú đối với vật báu kia, nhưng chẳng lẽ chúng ta đường đường là hoàng triều Thịnh Vinh, lại vì thứ này mà làm bạn với tà giáo ư? Việc này nếu truyền ra, sợ là khiến cho người trong thiên hạ cười rớt răng hàm?”

Dạ Minh Uyên lắc đầu, Thất hoàng huynh suy nghĩ vẫn rất nông cạn, phụ hoàng đích thật là muốn vật kia, chẳng qua phụ hoàng sẽ không để cho người khác nắm mũi dẫn đi, mà Thương Lan giáo, hành động bất ngờ cũng làm cho người ta có chút buồn bực, huống chi, cách thành Tứ Phương, Bắc Phương còn có một Bắc Yên ở đó, Bắc Yên đâu thể ngồi chờ chết nhìn Thương Lan giáo chỉ huy vùng Thương Lan thật sự kết thành đồng minh với hoàng triều Thịnh Vinh được?

“Thất hoàng huynh, họa là từ miệng mà ra.” Dạ Minh Uyên nhắc nhở, huynh đệ một trận, hắn không hy vọng chứng kiến Dạ Minh Sâm cũng chết ở trên tay của phụ hoàng mình.

“Được rồi được rồi, huynh đã biết.” Trên miệng Dạ Minh Sâm nói đã biết, nhưng trong đầu lại nghĩ phải lên vào hành cung trộm đi vật báu khiến cho phụ hoàng của hắn ta cảm thấy hứng thú thế nào, dùng thứ này để làm phụ hoàng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Từ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Chuyện Bên Ngoài Do Ái Phi Định Đoạt

Ban đêm cùng ngày, hành cung gấp phải hái hoa tặc, hái hoa tặc bị bắt, phía sau khăn che mặt bị lột bỏ chính là Thất hoàng tử Dạ Minh Sâm, nhất thời ngay cả hoàng thượng đã đi ngủ cũng vội vàng chạy tới hành cung.

Đường đường hoàng tử một quốc gia, đêm hôm khuya khoắt xâm nhập khuê phòng người khác, muốn làm chuyện xấu, nếu việc này truyền ra, sợ là hoàng tộc Dạ thất sẽ mất hết mặt mũi.

Dạ Hoàng Nghị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lúc trước đã có nhiều bất mãn đối với Dạ Minh Sâm, thêm chuyện này lại chọc giận ông ta, cứ thế, sợ là Dạ Minh Sâm không sống tốt được.

Cùng bị kinh động còn có phủ Trần Nam Vương, đêm khuya Dạ Minh Uyên đến thăm Vương phủ.

Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần bị đánh thức, Vân Thanh Nhiễm đơn giản mặc quần áo xong rồi an vị ở trên giường êm, mà Quân Mặc Thần thì nằm ở phía sau nệm, nằm nghiêng, một tay chống đầu, trên người đang đắp một chăn lông thật dày.

“Mặc Thần, người hỗ trợ cầu tình giúp Thất hoàng huynh đi, ít nhiều gì phụ hoàng và hoàng tử mẫu sẽ nghe theo lời người.” Dạ Minh Uyên muốn xin Quân Mặc Thần đi cầu tình cho Dạ Minh Sâm làm sai chuyện, bởi vì hắn biết hoàng thượng và thái hậu thiên vị Quân Mặc Thần, cũng biết Quân Mặc Thần cầu tình sẽ càng hữu hiệu hơn bọn hắn.

Trong lòng Dạ Minh Uyên biết Dạ Minh Sâm hành vi không đáng tin, luôn đối lập với Quân Mặc Thần, nhưng bất luận nói như thế nào, huynh đệ mọi người một nhà, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Dạ Minh Uyên vẫn không hi vọng Dạ Minh Sâm có chuyện.

Thì ra Cửu điện hạ ngải hơn nửa đêm không ngủ chạy tới làm ồn bọn họ chính là vì chuyện của Dạ Minh Sâm?

“Ta nói này Cửu điện hạ, Thất hoàng tử sống hay chết liên quan cái rắm gì đến Mặc Thần nhà ta?” Vân Thanh Nhiễm nổi giận, “Người có phải quá thiện lương rồi không, lúc người bị người thiết kế bị hoàng thượng trách phạt thì hẳn ta đang ôm tâm tình xem kịch vui, hiện giờ hẳn ta xảy ra chuyện thì người vội vàng chạy tới bảo người ta cầu tình? Đi đi, người muốn làm người lương thiện ta không ngăn cản người, nhưng phiền người đừng kéo chúng ta xuống nước, Thất hoàng tử bị xử phạt? Ngày thường ta còn ước gì đập cho hẳn ta một cước xuống điện Diêm Vương kia, hiện giờ có người đưa hẳn ta đi ta vỗ tay bảo hay còn không kịp, vì sao phải cầu tình giúp hẳn ta?”

Cầu tình giúp Dạ Minh Sâm? Nàng không dám thêm mấy đao lên trên người Dạ Minh Sâm cũng đã rất không tồi rồi.

Bị Vân Thanh Nhiễm nói như vậy, khuôn mặt Dạ Minh Uyên lúc này đỏ lên, hẳn biết Dạ Minh Sâm đã làm chuyện gì đối với hai phu thê bọn họ, còn quá phận không ít, hiện giờ đến xin Quân Mặc Thần ra mặt là có chút khó xử.

Đang lúc Dạ Minh Uyên xấu hổ đỏ mặt, Quân Mặc Thần cũng rất thích ý cười, nhìn ái phi nhà hắn nói cái gì kia, “Mặc Thần nhà ta”! Là nhà ta đó nha! Xung hô này thực êm tai, càng nghe càng thấy dễ chịu.

Thấy gương mặt Dạ Minh Uyên đỏ lên, Vân Thanh Nhiễm thầm nghĩ, thì ra hắn cũng biết yêu cầu của mình quá mức à?

“Thất hoàng huynh làm việc... đúng là có chút khác người... Nhưng huynh ấy cũng không phải người đại gian đại ác...” Dạ Minh Uyên rút cuộc không đành lòng nhìn Dạ Minh Sâm xảy ra chuyện lớn gì lúc này, nếu hôm nay lúc rời khỏi hành cung hẳn có thể phát hiện tâm tư của Thất hoàng huynh, hẳn sẽ sớm ngăn cản huynh ấy, không cho huynh ấy làm sai chuyện.

“Ta quán hẳn ta là bôi vì tính tình có lệch lạc hay trong lòng chính là người xấu, từ lúc nào thì chuyện sống chết của người khác đến phiên người ngoài như chúng ta tới quán?”

Vân Thanh Nhiễm hỏi lại Dạ Minh Uyên, nếu người đi cứu ca ca của người thì ta không thể ngăn cản, người nguyện ý làm người tốt, người lương thiện, nguyện ý lấy ơn báo oán, ta không thể nói người không đúng, nhưng mà việc này không có nghĩa là những người khác cũng phải bắt chước bộ dáng của người làm loại chuyện đó, đúng không?

Dạ Minh Uyên nhất thời yên lặng, bị Vân Thanh Nhiễm hỏi cho á khẩu không trả lời được, đành phải đem ánh mắt xin giúp đỡ ném về phía Quân Mặc Thần, hi vọng Quân Mặc Thần có thể niệm tình huynh đệ nói giúp vài lời, ai ngờ tâm tư Quân Mặc Thần căn bản không ở trên người hắn.

“Mặc Thần, ta nhớ lúc trước Thất hoàng huynh luôn muốn trêu cợt người, người đều không tính toán với huynh ấy, lần này...”

“Khụ khụ khụ... Minh Uyên à... Nửa đêm canh ba, người quấy rầy giấc mộng của phu thê người khác, thật sự là rất không nên...”

Dạ Minh Uyên sùng sốt, Mặc Thần, chuyện này chúng ta có thể chậm rãi nói sau không?

Hiện tại Thất hoàng huynh đang trong lúc nguy cấp, nếu bị đệ tử Thương Lan giáo Phũ Cầm gì kia nắm lấy chuyện này không buông, sợ là Thất hoàng huynh sẽ thật sự xảy ra chuyện đó! Đã gấp thành như vậy rồi, vì sao chuyện người quan tâm còn ở trên việc người bị người đánh thức hả? Dạ Minh Uyên trong lòng rĩ máu.

“Mặc Thần, chuyện này lát nữa ta lại chịu tội với người được không? Hiện giờ người hỗ trợ trước dùm đi!”

“Khụ khụ khụ... hôm qua ta mới thương lượng thoả đáng với ái phi nàng ấy, chuyện bên ngoài do nàng định đoạt, còn chuyện sau khi đóng cửa phòng mới do ta làm chủ.” Một câu của Quân Mặc Thần phũ phình sạch sẽ.

Dạ Minh Uyên bị lời này của Quân Mặc Thần kích thích không nhẹ, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới sau khi đại hôn, Quân Mặc Thần luôn làm cho người ta không hiểu được ý nghĩ sẽ nghe lời thể từ phi của mình như vậy.

Nếu là mấy tháng trước, hẳn nhất định không tin tưởng sẽ có chuyện như vậy phát sinh.

“Thế từ phi, ta biết ta đến xin Mặc Thần như vậy là có chút đường đột, lần này Thất hoàng huynh cũng chỉ là muốn trộm vật báu của Thương Lan giáo đưa cho phụ hoàng để khiến phụ hoàng vui vẻ thôi, có điều huynh ấy nghĩ quá đơn thuần.” Dạ Minh Uyên thờ dài nói, bản lĩnh của Thất hoàng huynh hẳn thế nào sao hẳn lại không biết chứ? Đêm khuya xâm nhập nơi do chính đệ tử Thương Lan giáo bọn họ gác, ý đồ trộm lấy bảo vật do đại đệ tử Thương Lan giáo canh chừng, sao có thể tùy tiện tiện như vậy là làm được?

“Đợi chút, người nói Dạ Minh Sâm là bôi vì muốn trộm vật báu của Thương Lan giáo mới có thể chọc giận hoàng thượng? Vậy cái gọi là vật báu của Thương Lan giáo kia là cái gì?”

Vân Thanh Nhiễm buồn bực, Thương Lan giáo có vật báu gì sao nàng lại không biết? A, đúng rồi, nàng kia giả mạo người trong Thương Lan giáo bọn họ, cho nên vật báu đó cũng không có quan hệ gì với Thương Lan giáo, nhưng vì sao nàng ta phải tạo ra một thứ có lẽ có như vậy? Vì muốn lấy được thứ gì từ trên người Dạ Hoàng Nghi ư? Trái lại rất có ý tứ.

Dạ Minh Uyên nào biết vật báu đó là cái gì, là do Phũ Cầm mặc một thân hồng y kia nói mình mang tới gặp hoàng thượng, để biểu đạt thành ý của mình.

“Ta không biết.” Dạ Minh Uyên lắc đầu.

Trong mắt Vân Thanh Nhiễm hiện lên tia sáng giao hoạt, cũng đứng, bất kể nói như thế nào thì mình mới là nữ đệ tử duy nhất của Hồng Dược, có người giả mạo mình, cũng không thể ngồi yên không để ý đến được?

Nếu đối phương lợi dụng thanh danh của Thương Lan giáo để làm chuyện xấu gì, cuối cùng ném lại oan uổng cho Thương Lan giáo, giáo chủ như nàng đây có vẻ như hơi bị thúc rỗi.

“Ừm, cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật cũng không phải là không thể hỗ trợ.” Vân Thanh Nhiễm không mặt không da nói trái lương tâm. Nếu không phải bởi vì sự tình liên quan đến đồ giả mạo mình, Vân Thanh Nhiễm đánh chết cũng không muốn dính dáng đến chuyện này.

Vân Thanh Nhiễm, sự kiên định của ngươi đâu!

Vân Thanh Nhiễm đột nhiên thay đổi thái độ khiến Dạ Minh Uyên rất kinh ngạc, trong nháy mắt vừa rồi hấn gần như đã không ôm hi vọng đối với lần này, ai ngờ Vân Thanh Nhiễm không hề báo trước lại gắt đầu?

“Mặc Thần, vậy ngươi đồng ý?” Dạ Minh Uyên vội hỏi Quân Mặc Thần.

“Khụ khụ khụ... Nếu ái phi nàng đồng ý, ta đương nhiên cũng đồng ý, chẳng qua phải chờ tới sáng sớm ngày mai mới được.” Đáp ứng thì đáp ứng, còn buổi tối này, vốn là lúc ôm lão bà đi ngủ, không thể lãng phí.

“Nhưng mà...” Nhưng mà liên quan đến mạng người đó!

“Khụ khụ... Nhưng mà cái gì mà nhưng mà, cho dù phụ hoàng ngươi thật sự thất vọng cực độ đối với Thất hoàng huynh ngươi, thì cũng không thể nửa đêm xử lý hấn ta được? Dẫu gì hoàng huynh ngươi cũng là Thất hoàng tử, không thể nói xử lý là có thể xử lý. Khụ khụ khụ, hơn nữa, hoàng thượng muốn chém không phải còn có thái hậu à?” Con cháu hoàng thất đã rất đơn bạc, hiện giờ hoàng tộc Dạ thị cũng chỉ còn lại ba vị hoàng tử trưởng thành, đâu có thể tùy tiện tiện tiện chém chết một người nữa được? Quân Mặc Thần nhìn mọi việc còn thấu đáo hơn Dạ Minh Uyên, “Yên tâm, người sẽ không chết được, nếu chuyện này thật sự phiền toái tới mức nửa đêm canh ba còn có thể mang người đi chém, vậy thì cho dù ta đi cũng không có tác dụng gì.”

Quân Mặc Thần ung dung phân tích với Dạ Minh Uyên.

Dạ Minh Uyên nghe vậy thở dài nhẹ nhõm một hơi, Mặc Thần nói đúng, còn có hoàng tử mẫu ngăn cản, hơn nữa hiện tại phụ hoàng khẳng định còn đang nổi nóng, không ngại chậm rãi rồi cầu tình với phụ hoàng.

“Mặc Thần, vẫn là ngươi có chủ ý.” Dạ Minh Uyên phát ra cảm khái từ nội tâm.

“Khụ khụ khụ, hiện tại không vội chứ?” Quân Mặc Thần hơi nhíu mày, “Không vội thì ngươi đi đi, hơn nửa đêm chạy tới làm ồn hai vợ chồng chúng ta.”

“Xin lỗi, quý rầy hai người nghỉ ngơi.” Dạ Minh Uyên tự biết mình lỗ mãng, trên mặt lại đỏ ửng hơn không ít, “Vậy ta đi trước.”

Dạ Minh Uyên xoay người muốn rời khỏi, đi vài bước, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, do dự một chút, lại vòng trở về.

“Thế tử phi, hôm nay mới nhận được tin tức, Cẩm y hầu đã chiếm lĩnh Kinh Châu.” Đây vốn nên là một việc vui, chẳng qua Dạ Minh Uyên lại cau mày, hiển nhiên còn có lời phía sau, “Chẳng qua... Hầu gia bị trọng thương, bị Cảnh vương gia đón đi rồi.”

“Trọng thương? Trọng thương thế nào?” Vân Thanh Nhiễm nghe thấy Vân Từ Hy bị trọng thương, cả trái tim đều bị nhấc lên, chiến trường là một nơi muốn mạng người, trọng thương này rốt cuộc nặng đến tình trạng gì?

“Kinh Châu bên kia đưa công văn khẩn Tám trăm dặm tới chỉ nói là trọng thương, về phần Cảnh vương, là Cảnh vương mang theo vợ con đứng lúc du ngoạn ở gần đây, biết chuyện Hầu gia đã nói quý phủ ông ấy có bảo được có thể cứu mạng, chỉ là sợ bọn họ đến đến đi đi như thế sẽ bỏ lỡ thời gian cứu chữa tốt nhất cho Hầu gia, nên đã trực tiếp mang Hầu gia đi phủ Thiên Châu. Trên tấu chương nói Hầu gia tạm thời không cần lo lắng đến tính mạng.”

Trái tim Vân Thanh Nhiễm như bị đau đón một chút, đoạn đường qua lại đều không kịp, có thể thấy được bị thương không nhẹ, tuy nói không lo lắng đến tính mạng, nhưng không loại trừ khả năng có tật bệnh, nếu không cũng sẽ không nói là sợ bỏ qua thời gian cứu chữa tốt nhất.

Ca ca đối với mình rất tốt, Vân Thanh Nhiễm ghi nhớ trong lòng, nàng coi ca ca là người thân, hiện giờ người thân bị thương nặng, nàng lại biết muộn như thế.

Quân Mặc Thần vươn tay, ôm lấy Vân Thanh Nhiễm, kéo nàng vào lồng ngực của mình, “Ngày mai ta sẽ cho người đi đến nơi Cảnh vương gia một chuyến hỏi về tình huống ca ca nàng.”

Vân Thanh Nhiễm không biết mình bị làm sao, cảm giác đau đón nơi ngực đối với nàng mà nói là xa lạ. Người nàng để ý, bị thương, cho nên, nơi đó sẽ đau.

Trong nháy mắt ấy, Vân Thanh Nhiễm nhớ lại khoảnh khắc mẫu thân tạ thế, cho dù nàng không có cảm tình gì với bà ấy, nhưng lời sám hối trước lúc bà ấy mất nàng vẫn nhớ rõ, ánh mắt hiền lành mà bà ấy nhìn nàng lần cuối cùng khiến cho nàng vẫn đau đón, cho nên trong một khắc bà ấy tắt thở, nàng sẽ có cảm giác đau lòng.

Loại cảm giác này có chút tương tự với khi đó, nàng bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận một điều.

Nàng nghĩ, nếu Quân Mặc Thần cũng ra đi như vậy, nàng sẽ đau mức nào?

Nàng nghĩ nàng sẽ rất đau...

Quân Mặc Thần nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng Vân Thanh Nhiễm, sẵn sóc không quấy rầy nàng trước lúc tâm tình của nàng tỉnh táo lại.

Ngày kế, Quân Mặc Thần dựa theo lời đáp ứng một ngày trước với Dạ Minh Uyên, đi gặp hoàng thượng, tới hôm qua, sau khi Dạ Minh Sâm bị bắt cũng không lập tức bị xử phạt, lúc ấy sắc trời đã tối, hoàng thượng chỉ tiến hành răn dạy và quở mắng tượng trưng một hồi với Dạ Minh Sâm, sau đó thì để cho tất cả mọi người lui xuống.

Hôm nay hoàng thượng sẽ ở ngự thư phòng lần thứ hai thẩm tra xử lý chuyện này, đương nhiên vị nữ tử hồng y Phủ Cầm kia cũng sẽ có mặt.

Trong xe ngựa bị dừng vài bông che đi một tầng lại một tầng, để cho buồng xe của xe ngựa có thể thông khí phòng lạnh, trong xe còn thêm ba bếp lò, bảo đảm chắc chắn Quân Mặc Thần ra ngoài một chuyến sẽ không bị lạnh.

Xe ngựa trực tiếp đi vào Kim Dật Hiên, dừng ở cửa phòng của hai người, chỉ cần từ trong phòng đi ra, hai người có thể lên xe ngựa, lại thuận tiện đi ra.

Cho dù là hoàng thượng cũng không có đãi ngộ vừa ra khỏi tẩm cung đã có thể lên loan giá, đãi ngộ này của thế tử gia quả nhiên là không giống bình thường.

Sau hơn nửa giờ, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đã tới hoàng cung.

Trước khi Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm đến, không khí trong đại điện tương đối ngưng trọng.

“Hoàng thượng, bôn tọa khẩn cầu hoàng thượng cho một công đạo.” Giọng nói của Phủ Cầm không nhẹ không nặng, lại rất có phân lượng.

Tuy nói cho tới nay Thương Lan giáo bị coi là đối tượng thảo phạt, chẳng qua là một tà giáo mà thôi, khó lên nơi thanh nhã. Nhưng hiện giờ Phủ Cầm mang theo thân phận muốn hữu hảo với hoàng triều Thịnh Vinh mà tới, việc này tương đương với thân phận của một sứ thần ngoại bang.

Hai nước giao chiến còn không giết sứ giả, ông muốn hữu hảo, còn muốn làm nhục đại đệ tử của người khác? Việc này chỉ sợ khó mà nói nổi?

Hay là nói hoàng thượng ông muốn trở mặt?

Vậy cũng được, ông giết Phủ Cầm, ngăn chặn miệng Phủ Cầm, bảo vệ Thất hoàng tử, cũng bảo vệ thanh danh của hoàng thất.

Nhưng sau này người trong Thương Lan giáo làm mưa làm gió ở hoàng triều Thịnh Vinh ông, cũng chẳng thể trách bọn họ, ngày khác bọn họ hợp tác với Bắc Yên, ông cũng không thể trách ai được, bọn họ tặng vật báu cho người khác, ông cũng không ngăn cản nổi.

Với đủ lý do trên, chỉ cần hoàng đế hoàng triều Thịnh Vinh ông bỏ được, vậy chuyện này ông không cần cho một công đạo.

Hiển nhiên Dạ Hoàng Nghị bây giờ còn không muốn trở mặt với Phủ Cầm bọn họ.

Ít nhất vật báu thần bí kia của Thương Lan giáo là thứ mà Dạ Hoàng Nghị luôn tha thiết ước mơ, qua nhiều năm như vậy ba phen mấy bận ông ta cũng không thể giành được từ trong tay Hồng Dục, lần này ông ta há có thể dễ dàng xảy ra sai sót?

Hồng Dục hành tung không rõ, tính tình bất định, ai biết cơ hội tiếp theo sẽ đến lúc nào? Hồng Dục có thời gian chơi, nhưng Dạ Hoàng Nghị ông ta sẽ già!

Kỳ thật Phủ Cầm và Dạ Hoàng Nghị đều không phải đồ ngốc, biết Dạ Minh Sâm đêm khuya xâm nhập trong khuê phòng Phủ Cầm không chỉ là ngập nghề sắc đẹp của Phủ Cầm mà thôi.

Dạ Minh Sâm đường đường là một hoàng tử, bên người muốn dạng tiểu mỹ nhân gì mà không có? Hắn ta có xằng bậy nữa cũng không đến mức làm loại chuyện này.

Dạ Minh Sâm đêm khuya xâm nhập khuê phòng Phủ Cầm chỉ sợ là hướng về phía vật báu của Thương Lan giáo mà Phủ Cầm mang đến.

Hướng về điểm này, Dạ Hoàng Nghị vẫn muốn che chở cho con mình, nhi tử ngu ngốc thì có ngu ngốc một chút, nhưng tốt xấu gì thì ý nghĩ cũng không sai.

Phạt thì có thể, còn giết? Chính hoàng đế đã không nỡ trước rồi.

Hoàng thượng cũng rất khó làm mà!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Xem Kịch Vui

“Thế tử, thế tử phi Trần Nam Vương đến ——”

Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm tới rất đột ngột, khiến thái hậu và hoàng thượng đều cảm thấy ngoài ý muốn, bình thường thời tiết này Quân Mặc Thần đều không ra khỏi cửa, không biết vì sao lần này hần lại đột nhiên đến thăm.

“Thần Nhi, sao con lại đột nhiên đến đây?” Thái hậu nương nương thân thiết hỏi han, lo lắng khí trời bên ngoài khiến Quân Mặc Thần khó chịu.

“Khụ khụ khụ, luôn buồn bực ở trong nhà cũng không tốt, nên mang ái phi nàng đi ra ngoài một chút.”

Nghe Quân Mặc Thần giải thích, thái hậu không khỏi nghiêm mặt, ý trách cứ Vân Thanh Nhiễm không hiểu chuyện, cũng không phải không biết thân thể Quân Mặc Thần, lại không khuyên hần ở yên trong nhà dưỡng thân thể, còn muốn hần mang theo nàng đi ra ngoài, rất không hiểu chuyện!

Chẳng qua thái hậu vẫn nhớ đến đại cục không quờ trách Vân Thanh Nhiễm vào lúc này.

Lúc Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm bước vào ngự thư phòng, Vân Thanh Nhiễm rất rõ ràng cảm nhận được ánh mắt đánh giá.

Phủ Cầm vào lúc Vân Thanh Nhiễm xuất hiện đã đem ánh mắt đặt ở trên người Vân Thanh Nhiễm, giống như đánh giá, giống như tìm tòi nghiên cứu, ngay cả Vân Thanh Nhiễm cũng không thể nói rõ trong ánh mắt của Phủ Cầm xen lẫn loại ý gì, nhưng có một thứ có thể khẳng định, mình dẫn đến lực chú ý của nữ nhân này.

Vì sao chỉ nhìn chằm chằm vào một mình nàng? Vân Thanh Nhiễm còn không tự kỷ đến mức cho rằng mỹ mạo của mình khuynh đảo vị hồng y nữ tử trước mắt đây, ít nhất cùng vào cửa với nàng còn có một mỹ nam tử tuyệt thế ốm yếu, muốn nhìn cũng là nhìn cả hai không phải à?

Hơn nữa, Phủ Cầm là nữ nhân, muốn nhìn cũng là nhìn nam nhân mới đúng.

“Thần Nhi, con và thế tử phi sang một bên nghỉ ngơi trước.” Hiện tại hoàng thượng đang có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý, tự nhiên không rảnh quản vợ chồng Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cũng không nói gì, lôi kéo tay Vân Thanh Nhiễm đến một bên ngồi xuống, chẳng qua lúc xoay người, hần như cười như không liếc mắt nhìn Phủ Cầm, giống như đã nhìn thấu đối phương.

Vân Thanh Nhiễm bị Quân Mặc Thần kéo đến một bên, hoàng thượng vẫn luôn cho Quân Mặc Thần đặc quyền, nói thí dụ như không cần quỳ xuống, tỷ như ở trường hợp này, người khác đều được đứng, mà Quân Mặc Thần có thể thoải mái ngồi xuống.

Vân Thanh Nhiễm nhìn nhìn tình huống trong ngự thư phòng, trừ bỏ đương sự Dạ Minh Sâm và hồng y nữ tử Phủ Cầm ra, Dạ Minh Uyên cùng Dạ Minh Trạch cũng đều ở đây, còn có cả vài vị trọng thần trong triều. Thái hậu nương nương thì lấy thân phận dự thỉnh mà tới, sự tình liên quan đến tôn nhi của bà ta, bà ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Minh Uyên, con cũng biết sai?” Hoàng thượng nghiêm mặt, hai mắt hẹp dài dừng ở Dạ Minh Sâm quỳ gối trước ngự án.

“Nhi thần biết sai, nhi thần biết sai rồi.” Dạ Minh Sâm cuống quýt dập đầu nhận sai.

Sau đó việc hần ta có thể làm cũng chỉ là nhận sai, hơn nữa thừa nhận mình là ngấp nghé sắc đẹp của Phủ Cầm, bởi thế mới có thể giảm tội của hần ta xuống đến thấp nhất, chẳng qua trên lưng đeo một cái danh háo sắc, mà dù sao mọi người cũng đều biết hần ta háo sắc rồi.

Kỳ thật đêm qua phụ hoàng đã tìm hần nói qua, hần cũng nói cho phụ hoàng dụng ý của mình, bị phụ hoàng đánh, mắng, cuối cùng phụ hoàng cũng nói cho hần biết lợi hại trong chuyện này, yêu cầu hần không được đề cập tới chuyện vật báu.

“Phủ Cầm cô nương, bốn hoàng tử biết sai rồi, lần này là bốn hoàng tử lỗ mãng, xin Phủ Cầm cô nương nguôi giận, lần này là bốn hoàng tử đã làm sai chuyện, Phủ Cầm cô nương muốn đánh muốn phạt bốn hoàng tử đều không có bất cứ ý kiến gì.” Dạ Minh Sâm kiên trì quỳ gối van xin Phủ Cầm tha thứ, ngay cả tôn nghiêm nam nhân của hần ta cũng đều vứt bỏ.

Phủ Cầm lạnh lùng lui về sau mấy bước, cũng không bởi vì Dạ Minh Sâm cúi đầu mà nhượng bộ.

Nàng ta ngẩng đầu ưỡn ngực, nói với Dạ Hoàng Nghị ngồi ở trước ngự án cao cao của ngự thư phòng: “Hoàng thượng, bốn tọa không chấp nhận lời xin lỗi của Thất điện hạ, chẳng qua bốn tọa cũng không muốn phá hỏng việc gia sư giao cho bốn tọa làm.”

“Vậy Phủ Cầm cô nương có đề nghị gì không?” Dạ Hoàng Nghị nghe Phủ Cầm nói như vậy chỉ biết nàng ta nhất định có lời phía sau.

“Phủ Cầm nghe nói nhân tài của hoàng triều Thịnh Vinh xuất hiện lớp lớp, bốn tọa nguyện ý đánh cược một ván với hoàng thượng, nếu người của hoàng thượng thắng, như vậy bốn tọa sẽ không truy cứu việc này, hơn nữa lập tức dùng hai tay dâng vật báu của giáo ta; nếu hoàng thượng thua, vậy phải giao

Thất hoàng tử khinh nhờn bốn tọa cho bốn tọa xử lý, đồng thời hoàng thượng phải đáp ứng vô điều kiện việc hữu hảo thân thiện với Thương Lan giáo ta.”

Lời nói của Phủ Cầm khiến sắc mặt Dạ Hoàng Nghị trở nên khó coi, Dạ Hoàng Nghị sống ở địa vị cao, có rất ít người sẽ cò kè mặc cả như vậy với ông ta.

Phủ Cầm đưa ra cuộc đánh cược này, một điểm chủ yếu nhất vẫn là nhìn ở trên việc Dạ Hoàng Nghị khao khát đối với trường sanh bất lão, Phủ Cầm từ lúc vừa mới bắt đầu đã tung miếng mồi lớn trường sanh bất lão này ra, toan tính để Dạ Hoàng Nghị mắc câu.

Dạ Hoàng Nghị chịu tiếp kiến nàng cũng bày ra tư thế dễ thương lượng chẳng qua cũng chỉ bởi vì muốn đạt được thứ đó.

Dạ Hoàng Nghị trầm mặc một lúc lâu, đáp ứng yêu cầu Phủ Cầm đưa ra, “Được, trăm đáp ứng thỉnh cầu của ngươi, không biết Phủ Cầm cô nương muốn so như thế nào?”

“Cược vận khí.” Trong đôi mắt của Phủ Cầm lộ ra tia sáng tính kế.

Vì thế, chính giữa ngự thư phòng được nâng lên một cái bàn vuông bình thường, Phủ Cầm lấy ra một viên dạ minh châu, trân châu không lớn, ban ngày cũng không thấy ánh sáng do dạ minh châu phát ra.

Sau đó là ba bát sứ giống nhau như đúc, Phủ Cầm dùng bát đẩy lên dạ minh châu.

Tiếp đó, chỉ thấy tay nàng ta di chuyển cực kỳ nhanh, khiến người xem hoa cả mắt.

Di chuyển xong rồi, nàng ta làm một động tác mời với mọi người, “Nếu đoán đúng dạ minh châu ở trong chén nào, tức là hoàng thượng đã thắng, nếu đoán không trúng vậy là bốn tọa thắng.”

Sắc mặt Dạ Hoàng Nghị không dễ nhìn, mới vừa rồi Phủ Cầm di động nhanh chóng, ông ta cũng không thể thấy rõ động tác của Phủ Cầm, nếu dùng đoán, cược vận khí, cái giá này vẫn hơi lớn.

“Có vị ái khanh nào nắm chắc đi lên thử một lần?” Bản thân Dạ Hoàng Nghị không nắm chắc, nên đem hi vọng ký thác vào mọi người.

Nhưng mà, hiện trường lặng ngắt như tờ, không có mười phần nắm chắc ai cũng không dám đi lên trước thử một lần.

Vân Thanh Nhiễm cách mọi người xa hơn một chút mỉm cười, rõ ràng cho thấy biết đã đáp án, chẳng qua nàng không đứng ra.

“Nếu là chỉ một lần, không khỏi có vẻ qua loa.” Dạ Minh Uyên kiên trì nói với Phủ Cầm.

“À? Vậy ý của Cửu điện hạ là hi vọng nhiều thêm vài lần?” Phủ Cầm mỉm cười, mang theo nghiến ngấm hỏi ngược lại, “Cũng được, vậy ba lượt, lần đầu tiên đoán không trúng ta sẽ di chuyển một lần nữa để mọi người tiếp tục đoán lần thứ hai, lần thứ hai đoán không trúng ta lại di chuyển thêm một lần để mọi người đoán lần thứ ba, chỉ cần đoán trúng một lần chính là hoàng thượng thắng, nếu ba lượt đều đoán không trúng, đó là hoàng thượng thua, được không?” Phủ Cầm rất hào phóng gia tăng số lần lên ba lượt.

Nhưng cho dù như thế, trong lúc nhất thời cũng không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dạ Minh Sâm có chút khản trương, ngẫm lại tương lai của mình cột ở trên những bát sứ nhỏ đó, hắn ta lôi kéo góc áo Dạ Minh Uyên, “Cửu đệ, lần này đệ nhất định phải giúp huynh!”

Dạ Minh Uyên cũng đành chịu, động tác Phủ Cầm nhanh như thế hắn căn bản không thấy rõ.

“Uyên Nhi, lần đầu tiên này do con đoán đi.”

Dạ Minh Uyên đang rối rắm, hoàng thượng đã mở miệng vàng trước, kéo dài cũng không phải biện pháp, đã có ba lượt cơ hội, trước hết thử một lần.

“Nhi thần linh chi.”

Dạ Minh Uyên nghe hoàng thượng nói vậy, không muốn thử cũng phải thử.

Vì thế run rẩy vươn tay ra, ở trước ba bát sứ do do dự dự, rất khó lựa chọn.

Cuối cùng bất đắc dĩ chọn một bát sứ ở giữa.

Hắn nín thở ngưng thần, mọi người cũng nín thở ngưng thần theo.

Tay vừa nhấc, lật bát sứ ra, bên trong lại trống rỗng, không có cái gì.

Cũng chính là Dạ Minh Uyên đã đoán sai.

“Thật đáng tiếc, Cửu hoàng tử không thể đoán đúng.” Phủ Cầm tiến lên, mở bát sứ bên trái ra, một viên dạ minh châu trong suốt óng ánh in vào mi mắt

mọi người.

Dạ Minh Uyên chuyển tới Dạ Minh Sâm ánh mắt xin lỗi.

“Có lẽ vừa rồi Cửu hoàng tử không thấy rõ ràng, như vậy lần này cần phải nhìn cho kỹ.” Phủ Cầm mỉm cười, lại một lần nữa dùng bát sứ phủ lên dạ minh châu, ngay trước mặt mọi người chuyển đổi vị trí ba bát sứ.

Tốc độ Phủ Cầm rất nhanh, nhanh đến mức ba bát sứ kia di động thế nào cũng không thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy ba cái bát di chuyển tốc độ cao vạch ra đường cong chuyển động...

Đợi đến khi Phủ Cầm dừng lại động tác, mọi người mới phục hồi tinh thần, trừ bỏ một trận hoa mắt ra, mọi người không có ý nghĩ khác.

Làm sao bây giờ? Căn bản bắt giữ không được động tác của nàng ta! Lại chỉ có thể dựa vào vận khí đoán mò!

Phủ Cầm đứng ở bên bàn, cũng không thúc giục, tự tin của nàng ta rơi vào trong mắt hoàng thượng, thái hậu cùng với các vị quan chức lộ ra sự chói mắt vô cùng, bọn họ đường đường là hoàng triều Thịnh Vinh, chẳng lẽ hôm nay phải bị một nữ tử đùa giỡn?

Người khản trương nhất là Dạ Minh Sâm, việc này liên quan đến tương lai tính mạng của hắn đó!

“Trạch Nhi, lần này do con tới đoán.” Dạ Hoàng Nghị chỉ định Dạ Minh Trạch đến đoán lần thứ hai.

Dạ Minh Trạch thoát nhìn là một nam nhân rất thâm trầm, con người hắn ta làm cho người ta có một loại cảm giác vực sâu không đáy, cực kỳ âm u.

Hắn ta không nói gì thêm, chỉ chậm rãi bước ra, đi tới trước bàn, đưa tay, rất trực tiếp lựa chọn một bát sứ.

Hắn ta lựa chọn không mang theo do dự như vậy khiến mọi người cho rằng hắn ta có nắm chắc, khiến trong lòng Dạ Minh Sâm không khỏi dấy lên một chút chờ mong.

Nhưng mà, lúc lật bát sứ ra, vẫn không có gì cả!

Sau khi Dạ Minh Trạch lật bát sứ thì thối lui đến một bên cái gì cũng chưa nói, ở trên mặt của hắn ta không nhìn ra tiếc nuối cùng có lỗi, hắn ta sợ dĩ không do dự giống Dạ Minh Uyên không phải bởi vì hắn ta biết phía dưới bát sứ nào có dạ minh châu, mà là bởi vì hắn ta căn bản không quan tâm, không quan tâm đến sống chết của Dạ Minh Sâm, cũng không quan tâm đến cái gọi là vật báu mà hoàng thượng thiết hi vọng lấy được.

Xa xa, hai phu thê thuần khiết đến xem cuộc vui trái lại rất thích ý.

Vân Thanh Nhiễm cười nói: “Từ góc độ thống kê học mà nói, xác suất của mỗi lần đoán đúng là một phần ba, xác suất đoán đúng của ba lượt đoán là một trăm phần trăm.”

“Khụ khụ khụ... Ái phi đang nói thầm cái gì đó?” Quân Mặc Thần tò mò nhìn Vân Thanh Nhiễm.

“Không có gì, chỉ cảm khái một chút về thứ gọi là cuộc vận khí này.” Vân Thanh Nhiễm tươi cười ngọt ngào, lộ ra vẻ không hợp với bầu không khí đã lâm vào ngưng trọng trong ngự thư phòng này.

“Ái phi thật sự không có suy nghĩ, có chuyện buồn cười cũng không chia sẻ với vi phu.” Quân Mặc Thần u oán nhắc tới một câu, chẳng qua trên mặt lại mang theo ý cười nhợt nhạt, có thể thấy được phần u oán này của hắn có hàm lượng nước rất lớn.

Dạ Minh Sâm thấy thái độ Dạ Minh Trạch như vậy, nhất thời một bụng tức, hắn ta vọt tới trước mặt Dạ Minh Trạch, hai tay bắt lấy cổ áo Dạ Minh Trạch, chất vấn: “Dạ Minh Trạch, huynh có ý phải không? Huynh cố ý muốn đệ chết, cho nên chọn một cái bát không có dạ minh châu có phải hay không?”

Dạ Minh Trạch đưa tay bắt lấy tay Dạ Minh Sâm, “Đừng mang con giận lên trên đầu huynh, đây là chuyện hoang đường do chính đệ phạm phải.”

Giọng nói của Dạ Minh Trạch giống như con người của hắn ta, lạnh lẽo, không có chút nhiệt độ nào.

“Sâm Nhi, không được hồ nháo!” Sắc mặt hoàng thượng nghiêm nghị, trách mắng Dạ Minh Sâm, hôm nay như vậy còn không phải là vì bảo toàn hắn?

Dạ Minh Sâm cố nén bất mãn của mình đối với Dạ Minh Trạch, biết rằng vào lúc này mình không nên tiếp tục hồ nháo, nhưng mà...

Dạ Minh Sâm trộm nhìn về phía Phủ Cầm, chỉ thấy đáy mắt Phủ Cầm đều là cười nhạt, nàng ta quả thực có tư cách cười nhạt người khác, nhưng... Dạ Minh Sâm không cam lòng, không cam lòng bản thân bị nữ tử này đùa bỡn như vậy.

“Xem ra vận khí của Tam hoàng tử cũng không được khá lắm.” Phủ Cầm lúc này mở ra cái bát sứ chính giữa, để mọi người tận mắt nhìn thấy dạ minh châu ở ngay phía dưới cái bát sứ kia, sau đó nàng ta lại đập bát lại, “Còn lần thứ ba, hi vọng Thất hoàng tử nắm chắc cơ hội, bôn tọa nghỉ, nếu lần thứ ba này hoàng thượng và các vị vẫn không có cách nào đoán trúng, hoàng thượng hẳn sẽ không đổi ý chứ?”

Dạ Hoàng Nghị ánh mắt rét lạnh, trên mặt lại vẫn lộ ra uy nghiêm thuộc về hoàng thượng của ông ta, “Trẫm miệng vàng lời ngọc, tuyệt không có đạo lý sửa đổi.”

Phù Cầm vừa lòng gật đầu, sau đó lại bắt đầu di chuyển bát sứ trước mặt nàng ta, lần này mọi người nhìn càng thêm cẩn thận, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm, thậm chí có một số đại thần đứng xem hợp lại, thương lượng một người nhìn chăm chăm một bát sứ, sau đó ba người mới xác nhận với nhau một lần, thế nhưng ngay từ lúc hai tay Phù Cầm có động tác, bọn họ đã không tìm được bóng dáng bát sứ mà mình phải nhìn.

Phù Cầm ngừng lại, bày trên bàn vuông ở trước mặt nàng ta vẫn là ba bát sứ kia, chẳng qua lần này Dạ Hoằng Nghị chần chờ càng lâu.

Một bên các đại thần chỉ có thể cúi thấp đầu, tỏ vẻ bất lực đối với lần này, hai vị hoàng tử cũng đều thử qua, trong lúc nhất thời Dạ Hoằng Nghị lâm vào khó khăn.

“Không bằng để cho ta tới thử xem!”

Đột nhiên, một giọng nói đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Vân Thanh Nhiễm?

Vân Thanh Nhiễm chậm rãi bước ra, cười nhạt với mọi người.

“Ồ nháo!” Thái hậu quát lớn, “Còn không mau quay về bên người thế tử ngồi xuống!”

“Thái hậu nương nương nguôi giận, thần thiếp chẳng qua là muốn thử xem vận khí của mình thôi.” Vân Thanh Nhiễm cười tươi như hoa, rất chói mắt, có lẽ đối một số người nào đó mà nói, nụ cười của nàng là chói mắt mà không phải chói mắt.

“Ha, người đừng đi ra hại hoàng tôn của ai gia!” Thái hậu hừ lạnh một tiếng, vốn bởi vì chuyện của Dạ Minh Sâm tâm tình thái hậu cũng đã cực kỳ không tốt rồi, lúc này nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm lại càng tức giận không thôi.

“Thái hậu nương nương có ý không cho ta tới?” Vân Thanh Nhiễm trầm nghĩ, nếu không phải hôm qua đáp ứng Dạ Minh Uyên, bà cho rằng ta nguyện ý đứng ra à? Nếu bà không vui như vậy, ta cũng giảm bớt được một việc.

“Người tỉnh lại đi, ai biết người sắp tâm làm gì!” Thái hậu khinh thường Vân Thanh Nhiễm.

Vân Thanh Nhiễm nhún vai, vậy thì nàng lui ra là được.

“Đừng!” Vân Thanh Nhiễm muốn đi, Dạ Minh Uyên ngăn cản Vân Thanh Nhiễm không cho nàng đi.

Dạ Minh Uyên dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Vân Thanh Nhiễm, hi vọng nàng đừng thấy chết mà không cứu được, sau đó hắn nói với thái hậu, “Hoàng tổ nẫu, nhi thần tin tưởng thế tử phi, để cho thế tử phi thử một lần đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Mặc Kệ Lão Thái Bà Này!

“Uyen Nhi!” Thái hậu vẫn không chịu nhả ra.

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần đứng lên, dưới ánh nhìn của mọi người lấy tốc độ cực kỳ thông thả đi tới bên người Vân Thanh Nhiễm, “Nếu ái phi cảm thấy thích thú, vậy chơi đi, mặc kệ lão thái bà này.”

Lão thái bà?

Tiếng lão thái bà đó ngoại trừ việc chỉ hoàng thái hậu ra còn có người khác ư?

Mọi người bị sự lớn mật của Quân Mặc Thần hù sợ, bao gồm cả Vân Thanh Nhiễm ở trong đó.

Mà Quân Mặc Thần lại giống như không nghe thấy.

“Thần Nhi, con...” Thái hậu không thể tin được lỗi tai của mình, cũng không thể tin được, từ trong miệng của Quân Mặc Thần sẽ nói ra lời như vậy.

“Bà không thừa nhận thế tử của ta, vì sao ta phải thừa nhận bà?” Quân Mặc Thần hỏi lại thái hậu.

Lần trước Quân Mặc Thần đã nói với thái hậu ý nghĩ của hắn, thái hậu còn muốn nhục nhã Vân Thanh Nhiễm trước mặt mọi người, khiến Vân Thanh

Nhiệm khó chịu, vậy thì vì sao Quân Mặc Thần còn phải cung kính gọi bà là thái hậu?

Lời này của Quân Mặc Thần khiến mọi người hít sâu một hơi, thế từ ngài cũng quá lớn mật rồi? Đây chính là thái hậu nương nương đó!

Mọi người gắt gao nhìn chằm chằm Quân Mặc Thần, hắc sắc là gương mặt với thần sắc có bệnh, vẫn là gương mặt làm cho người ta nhìn thấy cũng đau lòng, nhưng mà hắc lại nhìn thẳng thái hậu như vậy, vẫn đậm phong khinh gọi thái hậu là “lão thái bà”!

Vân Thanh Nhiệm mang theo ánh mắt ngoài ý muốn nhìn Quân Mặc Thần, nàng thật sự đáng giá để hắc làm đến một bước này ư?

Quân Mặc Thần chỉ cười yếu ớt sờ đầu Vân Thanh Nhiệm, “Ngoan, đã nói đừng để ý tới lão thái bà đó nhiều lời.” Quân Mặc Thần không hy vọng Vân Thanh Nhiệm bởi vì thái hậu làm khó dễ mà không vui.

Hắc lại nói thêm một lần nữa!

Mọi người bị cả kinh á khẩu không trả lời được.

Thái hậu bị tức không nhẹ, ngực kịch liệt phập phồng, ma ma ở bên cạnh liên tục thuận khí cho bà ta.

Ngay cả hoàng thượng cũng bị thái độ không coi ai ra gì của Quân Mặc Thần kích thích, sau đó hoàng thượng nhìn thoáng qua Vân Thanh Nhiệm, nữ nhân này ông ta vẫn luôn không để bụng, cho tới bây giờ, kiến thức đến lực ảnh hưởng cực lớn của nàng đối với Quân Mặc Thần, ông ta mới nhìn thẳng nàng.

Là một nữ tử rất đẹp, rất thanh thuần, không yếu đuối, ngay cả trang phục cũng rất thanh nhã, đứng chung một chỗ với Quân Mặc Thần lại rất tương xứng, điều này làm cho ông ta không khỏi nhớ lại một ít chuyện cũ, cũng từng có một nữ nhân có được khí chất thanh nhã như vậy.

Phủ Cầm ở một bên khẽ cười ra tiếng, không chút che dấu biểu đạt cười nhạo của nàng ta đối với thái hậu, ngoại tôn của mình còn không nhận thức bà, bà làm ngoại tổ mẫu cũng thật đủ thất bại!

“Thần, Thần Nhi con lại dám...” Thái hậu tức giận đến ngay cả lời cũng nói không xong.

“Lời hay không nói lần thứ hai, đừng để cho ta lặp lại lời của ta lần nữa.” Quân Mặc Thần không chút cố kỵ đến việc thái hậu tuổi tác đã cao, bị hắc chọc tức, sau này có thể bệnh không dậy nổi, nếu thân thể bà ta không tốt như thế, thì phải biết cái gì bà ta nên làm, cái gì bà ta không nên làm, lặp đi lặp lại nhiều lần, sự khoan dung của Quân Mặc Thần cũng có hạn độ.

“Thần Nhi, con im ngay, đừng tiếp tục chọc giận ngoại tổ mẫu của con!” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

“Thật đáng tiếc, làm không được, bà ta một lòng chỉ biết khó xử thể tử ta như thế nào, khó xử nương của hài tử ta ra sao, nếu đã như vậy, tức chết là được.”

Quân Mặc Thần dùng ngữ khí rất bình thản nói ra lời vô cùng đại nghịch bất đạo. Buông tay, dáng vẻ không sao cả kia giống như đang nói, chết không có gì đáng tiếc!

Tức chết là được?

Đây là tiếng người ư?

Cho dù ở gia đình bình thường, có người nói chuyện với ngoại tổ mẫu của mình như vậy không?

Huống chi người này không phải người thường! Người này là hoàng thái hậu đó!

Hoàng thượng trầm mặt, lại tựa như đang băn khoăn cái gì, lúc Quân Mặc Thần nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy ông ta vẫn duy trì trầm mặc, tùy ý Quân Mặc Thần chọc thái hậu nương nương tức giận gần chết.

“Thôi, để cho thể tử phi đến đi.” Hoàng thượng xoa nhẹ má của mình, phát phát tay, ý bảo Vân Thanh Nhiệm đi chọn, chuyện nhà của bọn họ còn không đến mức có ngoại thân có người của Thương Lan giáo ở đây lấy ra thảo luận.

Vân Thanh Nhiệm đi tới trước mặt Phủ Cầm, đối diện với Phủ Cầm, giờ khắc này, nàng từ trong ánh mắt Phủ Cầm đọc được một số thứ, là ghen tị, không sai, là ghen tị, ghen tị rất rõ ràng, chỉ là Vân Thanh Nhiệm không biết mình khiến nàng ta ghen ghét chỗ nào, nhìn bộ dáng của nàng ta, dường như không phải lần đầu nhìn thấy mình, nhưng mà mình rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta.

“Mời thể tử phi.” Phủ Cầm để Vân Thanh Nhiệm tự mình chọn, nàng rất tự tin Vân Thanh Nhiệm chắc chắn sẽ không đoán đúng.

Được rồi, nàng nhất định sẽ không đoán đúng, cũng giống như Dạ Minh Uyên và Dạ Minh Trạch lúc trước, mặc kệ vận khí của nàng tốt đến thể nào thì nàng cũng không có năng lực đoán đúng!

Vân Thanh Nhiệm mỉm cười, không đưa tay đi lựa chọn một bát sứ trong đó, mà là dạo bước vòng qua cái bàn đi tới bên người Phủ Cầm, “Ta nghĩ, dạ minh châu không nhất định ở trên bàn, mà hắc là ở...”

Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm rất sắc bén, khiến Phủ Cầm không hiểu sao khẽ hoảng hốt, Vân Thanh Nhiễm tới gần làm cho Phủ Cầm có dự cảm không tốt.

Ngay sau đó, Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên ra tay, vươn tay về hướng Phủ Cầm, Phủ Cầm giật mình, vội ra tay chống cự.

Vân Thanh Nhiễm cầm lấy một bàn tay của Phủ Cầm, khẽ cười nói, “Tay của Phủ Cầm cô nương cũng rất xinh đẹp! Chắc chắc, khiến cho ta cũng nhin không được muốn đùa giỡn một chút rồi!”

“Khụ khụ khụ...” Quân Mặc Thần ho khan ra tiếng, nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm bản thân còn đang đứng ở nơi này, nàng còn tán tỉnh người khác? Cho dù đối phương là nữ nhân cũng không được.

Phủ Cầm kinh ngạc phát giác cái tay bị Vân Thanh Nhiễm cầm của mình mất đi khí lực.

Tại sao có thể như vậy? Nàng ta đã làm gì với nàng?

Vân Thanh Nhiễm không chút thương hương tiếc ngọc vạch ống tay áo Phủ Cầm ra, sau đó... một viên dạ minh châu lẫn xuống, trước khi rơi xuống đất bị Vân Thanh Nhiễm tiếp được.

“Chắc chắc, trân châu này hình như chính là viên mà vừa rồi Phủ Cầm cô nương đặt ở phía dưới bát sứ nào đó thì phải!” Vân Thanh Nhiễm khẽ cười nói.

Đâu chỉ là giống? Đây rõ ràng chính là cùng một viên!

Nói như vậy... Vừa rồi...

Vân Thanh Nhiễm nói xong đập lên một cái chân bàn, chân bàn gãy đoạn, cái bàn nghiêng đi, ba bát sứ bên trên đồng thời trôi xuống, “Loảng xoảng” rơi xuống mặt đất, biến thành mảnh nhỏ, nhưng mà, trừ bát sứ ra thì không có gì cả.

Nói cách khác, trong ba chén sứ kia đều không có dạ minh châu, dạ minh châu bị Phủ Cầm giấu đi, cho nên bất kể người nào lên đoán, nhất định đều là người thua già.

Mọi người phẫn nộ với việc mình bị Phủ Cầm trêu đùa đồng thời cũng cảm khái, làm sao mà thế tử phi có thể nhìn thấu thủ đoạn lừa bịp của nữ nhân này?

Nhưng may mà có thế tử phi, bằng không lúc này hoàng triều Thịnh Vinh bọn họ sẽ vô cùng mất mặt, lại bị mách lới của nàng ta lừa gạt!

Lần này xem như được thế tử phi giúp một đại ân.

Lúc này ngay cả ánh mắt hoàng thượng nhìn Vân Thanh Nhiễm cũng thay đổi.

Chiêu trò của Phủ Cầm bị vạch trần, Vân Thanh Nhiễm cười một tiếng, tính toán thối lui đến một bên tiếp tục làm người đứng xem của nàng, Phủ Cầm đột nhiên bắt lấy Vân Thanh Nhiễm, ở bên tai Vân Thanh Nhiễm nói nhỏ một câu.

Sắc mặt Vân Thanh Nhiễm thay đổi, không nói.

“Nàng ta nói gì với nàng?” Quân Mặc Thần tò mò hỏi Vân Thanh Nhiễm.

“Nàng ta nói ta không nên làm như vậy, không nên phá hỏng chuyện tốt của nàng ta, nàng ta nói mục tiêu của nàng ta là Dạ Hoảng Nghị.” Những lời Phủ Cầm nói với nàng một khắc đó, Vân Thanh Nhiễm nhắc lại không thiếu một chữ cho Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần cũng không quá để ý, “Rất bình thường, xử sự thù hằn với rất nhiều người.”

“Người có thể đứng đắn một chút không?” Có ai đánh giá hoàng thượng cùng với ý đồ mưu hại người của hoàng thượng như hấn không?

“Có thể nha.” Trên mặt Quân Mặc Thần lại mang biểu tình không như hấn nói. Quân Mặc Thần nắm đậu phộng trong mâm đựng trái cây trên bàn, “Ái phi, ăn đậu phộng, vì phu thưởng cho nàng nè.”

Vân Thanh Nhiễm không nói gì.

Dạ Hoảng Nghị một lần nữa đoạt lại quyền chủ đạo, “Xem ra vẫn là người của trẫm có kỹ cao hơn một bậc, Phủ Cầm cô nương, tiền đặt cược là chính người nói ra, trẫm tin tưởng người sẽ không chối bỏ.”

Dạ Hoảng Nghị cũng lười truy cứu Phủ Cầm có lừa gạt hay không, hiện tại kết quả là ông ta thắng, như vậy ông ta có thể yêu cầu Phủ Cầm giao ra thứ ông ta muốn.

Phủ Cầm nắm chặt nắm tay, “Đương nhiên, chuyện bốn tóa đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được. Thứ này ở hành cung của ta, hiện tại trở về mang đồ tới.”

“Được, vậy trăm sẽ đợi Phủ Cầm cô nương đi lấy đồ, Lý ái khanh, Vân ái khanh, các khanh hộ tống Phủ Cầm cô nương đi hành cung.” Hoàng thượng cũng không vội, dù sao người trước mắt chính là đệ tử của Hồng Dược, còn có Hồng Dược chống ở phía sau, ông ta không thể bức người nóng nảy.

“Thần tuân chỉ.”

Hai vị đại thần được ý chỉ của hoàng thượng cùng cáo lui với Phủ Cầm.

Vốn một việc rất nghiêm trọng, lại bởi vì Vân Thanh Nhiễm bất ngờ xuất hiện mà thu phục, ồ ồ thỏa thỏa.

Dạ Minh Sâm ngờ ngợ ngần ngừ phục hồi lại tinh thần, không thể tin được kết quả là Vân Thanh Nhiễm cứu tánh mạng của mình! Trong lúc nhất thời Dạ Minh Sâm ngũ vị tạp trần, không biết giờ khắc này tâm tình của mình là cái dạng gì.

Dạ Minh Uyên lại rất cao hứng Vân Thanh Nhiễm cuối cùng vẫn giúp Dạ Minh Sâm, hơn nữa để cho hấn kính hi chính là, nàng vẫn giống như lúc ban đầu hấn nhận thức, cho hấn kính hi.

Hoàng thượng mặt rùng cực kỳ vui mừng, bởi vì không công được một cái tiện nghi lớn, không chỉ giải quyết chuyện Dạ Minh Sâm phạm phải hồ đồ, còn có thể khiến Phủ Cầm lập tức đã đưa ra thứ ông ta hằng tha thiết ước mơ, ông ta có thể không cao hứng ư?

Nếu không phải còn chờ Phủ Cầm đi lấy đồ, hoàng thượng còn định đại yến quần thần, còn khen thưởng lớn cho Vân Thanh Nhiễm một phen.

Sau khi mọi chuyện chấm dứt, Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm vốn muốn rời khỏi, đang muốn ra khỏi cửa, một tiểu thái giám vội vàng chạy tới.

“Thế tử phi nương nương, Trần phi nương nương cho mời.”

Trần phi?

Vân Thanh Nhiễm và Quân Mặc Thần nhìn nhau.

“Ta đi cùng với nàng.” Quân Mặc Thần cố ý muốn đi cùng Vân Thanh Nhiễm.

“Thế tử gia, ngài thân thể yếu đuối, hậu cung cách tiền điện còn cả một đoạn đường, nếu trên đường nhiễm lạnh, bọn nô tài cũng đảm đương không nổi. Huống hồ Trần phi nương nương và thế tử phi nương nương chắc chắn sẽ muốn tán gẫu một vài chuyện về nữ nhi gia, ngài đi có chút không tiện.”

Hậu cung vốn không thể tùy tiện để nam tử ra vào, cho dù là thế tử, cũng không thể xằng bậy như vậy được?

Quân Mặc Thần nhìn chằm chú tiểu thái giám này một lúc, “Cũng được, vậy ta đi trước.”

Quân Mặc Thần tách khỏi Vân Thanh Nhiễm, tự mình rời đi. Mà Vân Thanh Nhiễm thì do tiểu thái giám kia dẫn đi gặp Trần phi.

Đi một đoạn đường, Vân Thanh Nhiễm đã nhận ra không đúng, đây không phải đường đi đến nơi ở của tỷ tỷ nàng, giống như là đường đi đến chỗ thái hậu.

Vân Thanh Nhiễm dừng bước.

“Thế tử phi nương nương sao lại không đi, cũng đừng để cho Trần phi nương nương sốt ruột chờ.” Tiểu thái giám thúc giục Vân Thanh Nhiễm.

“Ngươi xác định là Trần phi nương nương sốt ruột chờ, mà không phải thái hậu nương nương sốt ruột chờ?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Gặp Qua Hồ Ly Tinh Câu Dẫn Lão Công Của Chính Mình Chưa?

“Sao thế tử phi nương nương lại hỏi như vậy, thật sự là Trần phi nương nương muốn gặp thế tử phi nương nương, chẳng qua hiện giờ Trần phi nương nương đang ở chỗ thái hậu nương nương nói chuyện với người.” Tiểu thái giám giải thích.

Ngươi coi lão nương là đồ ngốc à! Thái hậu và tỷ tỷ nàng bất hòa là chuyện mà mọi người đều biết, hai người đó sao có thể ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm được? Ngươi nói đùa cái gì đây!

Vân Thanh Nhiễm rút ra chủy thủ tùy thân đặt ở trên cổ tiểu thái giám, “Người tốt nhất nên nói thật, bằng không hiện tại ta cắt đứt động mạch chủ của ngươi.”

Tiểu thái giám bị động tác đột ngột này của Vân Thanh Nhiễm dọa giật mình, nằng thân là một thế tử phi, lúc tiến cung trên người lại mang theo chủy thủ!

“Thế, thế tử phi, ngài, ngài đừng xúc động...” Tiểu thái giám cúi đầu nhìn thanh chủy thủ ánh bạc kia, nháy mắt không còn dám vẻ bề vệ vừa rồi.

“Xúc động? Ta cho rằng ta đã rất bình tĩnh rồi, nếu ta xúc động, thì hiện tại ngươi đã không có cách nào mở miệng nói chuyện.”

Vân Thanh Nhiễm dùng ngữ khí giống như đang nói “Hôm nay thời tiết thật đẹp” đe dọa người ta.

“Nói thật, bằng không, không đợi được người tới trừng phạt ngươi, ngươi cũng đã mất mạng rồi.” Muốn chơi luôn hiện tại hay là để lát nữa tiếp nhận trừng phạt, chính hấn chọn đi, dù sao Vân Thanh Nhiễm cũng không để ý đến việc giết chết một tiểu thái giám.

“Nô tài chỉ phụng mệnh làm việc, nô tài không biết gì cả, Thái hậu chỉ bảo nô tài tách thế tử gia và thế tử phi nương nương ra, đồng thời mời thế tử phi nương nương qua đó!” Tiểu thái giám run run rẩy rẩy trả lời, cổ của hấn đã kề sát lưỡi dao kia.

“Vì sao muốn tách ta và thế tử ra?”

“Bởi vì thái hậu nói... nói...” Tiểu thái giám ấp úng, cân nhắc ở trong lòng, Thái hậu nương nương căn dặn là không thể tùy tiện nói, nhưng so ra thì dường như tánh mạng vẫn quan trọng hơn.

“Nói cái gì?” Ánh mắt Vân Thanh Nhiễm làm cho người ta sợ hãi, ép sát tiểu thái giám, không để cho hấn có chút trốn tránh, làm cho tiểu thái giám không khỏi run rẩy một hồi.

“Nói thế tử phi là hồ ly tinh, mê hoặc thế tử gia, khiến thế tử gia công khai chống đối thái hậu, cho nên...” Tiểu thái giám thuật lại một lần lời nói của thái hậu mà mình nghe được từ nơi đó.

“Đi muội ngươi!” Vân Thanh Nhiễm không hề có hình tượng buột miệng mắng, “Đã gặp qua hồ ly tinh nào câu dẫn lão công của chính mình chưa? Đây là thần logic gì vậy!”

Thái hậu chính là như vậy, chết sống không chịu buông tha cho mình, cho dù hiện tại nàng khoác lên hai tầng thân phận thế tử phi phủ Trần Nam vương và quận chúa phủ Hán Vương, rõ ràng bà ta không thể tùy tiện động vào mình, nhưng vẫn không chịu để cho chính mình sống dễ chịu, vừa bắt được cơ hội là muốn đâm nằng mấy đao, thật sự là phiến toái.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, mình sao có thể để mặc người chém giết chứ? Thái hậu không thành chiêu này lại dùng chiêu khác, mình cũng không thể đối phó với từng chiêu được? Ai biết bà ta có thể sử dụng thủ đoạn gì ở trong bóng tối với mình hay không?

Phàm là uy hiếp đến an toàn tính mạng của mình và đứa con trong bụng, Vân Thanh Nhiễm không có lý do gì phải nhân nhượng, làm như không thấy.

Đối phương là Thái hậu, nàng không thể tùy tiện động vào bà ta, xem ra cần cẩn thận suy nghĩ thêm. Nhưng việc trước mắt, phải tránh thoát chiêu trò mà Thái hậu sẽ sử dụng với nàng hôm nay. Nghĩ như vậy, Vân Thanh Nhiễm nói với tiểu thái giám “Hiện tại thân thể ta có chút không thoải mái, ngươi trở về nói với Thái hậu ta tới chỗ tỷ tỷ ta nghỉ ngơi một lúc, chờ thư thái rồi lại tới chỗ bà ta.”

Tiểu thái giám chỉ có thể nhu thuận gật gật đầu, trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Đao đã đặt lên trên cổ, không chấp nhận việc hấn nói không.

Vân Thanh Nhiễm biết tâm tư của Thái hậu, chỉ mở lòng với Quân Mặc Thần, gạt đi những người khác, bà ta một mình hẹn nàng, muốn làm gì với nàng cũng sẽ không có người biết, đã vậy Vân Thanh Nhiễm sẽ không để cho bà ta được như nguyện, bà ta muốn một mình gặp nàng, nàng sẽ gọi mọi người cùng đến, bà ta biến đổi biện pháp muốn dùng hình phạt riêng với nàng, nàng sẽ khiến cho hình phạt của bà ta không sử dụng được.

Không riêng gì Trần phi, Vân Thanh Nhiễm còn tính gọi cả Thục phi, Liên phi, Thần phi, Cửu hoàng tử, Thất hoàng tử cùng đến, càng nhiều người càng náo nhiệt, dù sao chỗ của thái hậu rất rộng lớn, không sợ không chứa được.

Vân Thanh Nhiễm hôm nay rất có hưng trí đến thăm chỗ ở của nhiều vị hậu phi.

“Liên phi nương nương, thần thiếp có phần lễ vật muốn tặng cho Thái hậu nương nương, muốn nhiều người cùng đi, mọi người tụ lại tăng thêm náo nhiệt, làm cho Thái hậu nương nương vui vẻ cao hứng.” Vân Thanh Nhiễm nói như thế với Liên phi, đối với các nương nương khác cũng dùng lý do tương tự.

Chỉ riêng đối với Vân Lâm Mị, Vân Thanh Nhiễm nói lời thật, dù sao cũng không có gì để gạt Vân Lâm Mị. Ngược lại Vân Lâm Mị không có ý kiến gì, chỉ nói một câu, lão thái bà kia ta cũng đã sớm nhìn không vừa mắt, chỉ tiếc ta không có năng lực động tới bà ta, bằng không ta đã sớm động thủ rồi.

Vân Thanh Nhiễm đem việc mình tính đưa lễ vật cho Thái hậu nương nương nói rất thần bí, mọi người biết là nàng định tặng lễ vật đặc thù nên cũng không hỏi nhiều.

Cũng giống như những người khác, Liên phi không hỏi nhiều đã gật đầu đồng ý thỉnh cầu của Vân Thanh Nhiễm.

Mặc kệ Vân Thanh Nhiễm trước kia là điên hay là ngốc, nàng hiện tại lại mang theo thân phận thế tử phi phủ Trấn Nam vương và quận chúa phủ Hán Vương, nói gì thì hậu cung phi tần cũng phải bán cho nàng một chút mặt mũi mới được? Dù sao nàng không phải hậu phi sẽ không tranh thù tình cảm với các nàng, giúp nàng một việc nhỏ, kết một phần giao tình khẳng định sẽ không sai.

Về phần Dạ Minh Uyên và Dạ Minh Sâm, Dạ Minh Uyên tuyệt đối không có vấn đề, Dạ Minh Sâm thấy vừa rồi Vân Thanh Nhiễm cũng vừa cứu mình một mạng, cân nhắc một chút cũng không do dự đã cùng đi theo.

Qua một hồi, lúc Vân Thanh Nhiễm lại lần nữa đi tới chỗ Thái hậu đã mang theo cả đoàn người.

Nhưng chờ đến khi Vân Thanh Nhiễm dẫn những người khác đến cung Thiên Thọ, Thái hậu lại không ở bên trong, khiến Vân Thanh Nhiễm đánh vào khoảng không.

Hỏi thái giám ở cửa cung điện, “Vì sao hiện giờ Thái hậu nương nương lại không ở trong điện, đi đâu rồi?”

Bà ta không phải đang chờ ở trong cung điện để xử phạt nàng à? Sao lại không ở đây được?

Theo lý thuyết thì lúc này Thái hậu nương nương hẳn đang ngồi ở trong điện nổi trận lôi đình, lớn tiếng trách mắng Vân Thanh Nhiễm cả gan làm loạn mới đúng.

“Bẩm thế tử phi nương nương, ngay vừa rồi, Hoàng thượng phái người tới mời Thái hậu nương nương đến tiền điện, tình huống khẩn cấp, Thái hậu nương nương vội vàng rời đi, nô tài cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Thái giám ở cửa bẩm báo chi tiết, hẳn làm người hầu ở cung Thiên Thọ nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy Hoàng thượng mời Thái hậu gấp đến thế.

Trước kia Hoàng thượng có việc đều là tự mình đến cung Thiên Thọ trao đổi với Thái hậu, nếu có chuyện gì cần thái hậu đi tiền điện, cũng là Hoàng thượng tự mình đến mời. Thật không biết hôm nay là làm sao.

Thái hậu bị hoàng thượng mời đi rồi?

Vân Thanh Nhiễm buồn bực, vậy buổi kịch ngày hôm nay còn muốn diễn nữa hay không?

Vân Lâm Mị khẽ nhướn đôi mắt đẹp, “Xem ra Hoàng thượng mời mẫu hậu đi là có chuyện vô cùng quan trọng.” Nàng ta rất quen thuộc những chuyện trong cung, tự nhiên là biết Hoàng thượng vội vã cho người mời thái hậu đi như vậy là có chuyện không tầm thường, “Thanh Nhiễm muội đi về trước đi, xem ra nhất thời nửa khắc, mẫu hậu sẽ không trở về được.”

Nghe vậy, Vân Thanh Nhiễm gật gật đầu, vốn nghĩ hôm nay Thái hậu sẽ không bỏ qua cho mình, cho nên còn định diễn vở kịch, kết quả là chính Thái hậu đã bị việc khác ngăn trở bước chân trước rồi. Vậy vở kịch này của nàng cũng không còn lý do để diễn.

Chỉ là... Thái hậu rốt cuộc đã bị chuyện gì cuốn lấy?

Hơn nữa còn trùng hợp đúng vào lúc này như vậy, điều này làm cho Vân Thanh Nhiễm không khỏi hoài nghi có phải có người cố ý làm ra chuyện gì hay không.

Bất kể như thế nào, vừa vặn giúp nàng một việc, giải vây thay nàng.

Vân Thanh Nhiễm cáo biệt mọi người, để người trong cung chuẩn bị kiệu nàng.

Từ cung Thiên Thọ đi thẳng ra đến cửa cung, trên đường gặp một hàng đại thần, dáng vẻ vội vàng chạy hướng đại điện, hình như đã xảy ra đại sự gì.

Việc không liên quan đến mình, Vân Thanh Nhiễm chỉ theo bản năng lưu ý một chút.

★

Vân Thanh Nhiễm rời khỏi Hoàng cung trực tiếp trở về Vương phủ, bởi vì mang thai đứa nhỏ, kiệu đi đường rất thông thả, dọc theo đường đi Vân Thanh Nhiễm đều nghỉ ngơi ở trong kiệu.

Trở lại Vương phủ, Vân Thanh Nhiễm hỏi thủ vệ ở cửa, lại nói Quân Mặc Thần vẫn chưa trở về!

Sao lại vẫn chưa trở về? Hắn sớm đi trước nàng một bước, mà xe ngựa của hắn còn đi nhanh hơn cỗ kiệu của nàng rất nhiều, không lý do gì nàng đã đến mà hắn còn chưa trở về!

Dự cảm không tốt dần dần nổi lên trong lòng, có một giọng nói vang lên trong đầu Vân Thanh Nhiễm, hắn đã xảy ra chuyện, hắn đã xảy ra chuyện!

Trong nháy mắt, Vân Thanh Nhiễm đối với tâm tình của mình cảm thấy xa lạ, nàng rất khó chịu, cái loại cảm giác một bộ phận trên thân thể bị tách ra lại xuất hiện một lần nữa.

Vì sao lại có loại cảm giác này?

Vì sao? Vân Thanh Nhiễm tự hỏi mình, chỉ tiếc nàng hiện tại đang đau đầu đến mức không muốn suy nghĩ về vấn đề này nữa.

Lúc này Vân Thanh Nhiễm tìm kiếm thân ảnh Quân Mặc Thần khắp mọi nơi, nàng không thể không quay lại, xe ngựa được làm cho Quân Mặc Thần chạy đi rất vững chắc, bánh xe to hơn xe ngựa bình thường một chút, dấu vết bánh xe lưu lại tất nhiên cũng sẽ to hơn.

Vân Thanh Nhiễm trở về hoàng cung, một đường thuận theo dấu vết bánh xe đặc thù kéo dài từ hoàng cung, Vân Thanh Nhiễm tìm theo một đường.

Bởi vì bận tâm bản thân đang mang thai đứa nhỏ, không dám để cho người nâng kiệu đi quá nhanh.

Đuổi theo một đường, kết quả...

Vân Thanh Nhiễm không ngờ tới cảnh tượng mình nhìn thấy sẽ là như vậy!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, một dây cung nào đó trong lòng Vân Thanh Nhiễm bỗng chốc đứt đoạn, hình ảnh trước mắt nói cho Vân Thanh Nhiễm biết: Mặc Thần đã xảy ra chuyện!

Trái tim Vân Thanh Nhiễm từng chút từng chút bị nhéo mạnh... Lòng của nàng không hiểu sao có một trận đau đớn! Giống như có con dao nhỏ đang cứa mấy cái ở bên trên, đây là lần cảm thấy đau nhất từ lúc nàng sống đến bây giờ...

Xe ngựa bị lật, đó là xe ngựa của Quân Mặc Thần, bởi vì rất đặc biệt, toàn kinh thành cũng chỉ có một chiếc, toa xe vờ vụn, đệm dựa, đệm giường bên trong đều lộ ra bên ngoài.

Còn cả những thi thể đầy đất, đều là người trong Vương phủ, ngay cả người kéo xe ngựa cũng đã chết... trên mặt đất có rất nhiều vết máu.

Chung quanh rõ ràng có dấu vết đánh nhau, trên thân cây bên cạnh cũng có vết đao cùng với ám khí khảm vào không bị mang đi.

Vân Thanh Nhiễm nhảy xuống khỏi kiệu, xông lên phía trước, nỗ lực từ trong đồng xác của xe ngựa tìm thấy thân ảnh Quân Mặc Thần.

Ở trong đồng đồ nát của xe ngựa tìm được áo lông cừu màu trắng... là áo của Quân Mặc Thần... Nhưng mà, bên trên nhiễm máu.

Màu máu đỏ tươi ở trên lớp da lông màu trắng, hiện ra bắt mắt như vậy, đâm đau ánh mắt của Vân Thanh Nhiễm, cũng kích phát toàn bộ phần nộ dưới đáy lòng Vân Thanh Nhiễm.

Nhưng mà ngoại trừ phần nộ, Vân Thanh Nhiễm còn cảm nhận được đau đớn, ngực, đau quá...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Đau Lòng, Động Tâm?

Lúc Đông Phương Triệt nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, trong nháy mắt có sự hoảng hốt, lần đầu gặp Vân Thanh Nhiễm, hắn không nhìn ra được sự quyết đoán gì từ trên người Vân Thanh Nhiễm, chỉ đơn thuần tin tưởng Hồng Dược sẽ không chọn sai người nổi nghiệp.

Nhưng giờ khắc này Vân Thanh Nhiễm đứng ở trước mặt hắn, cho hắn cảm giác không giống với lúc đó, trong mắt của nàng lộ ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, Đông Phương Triệt cũng không xa lạ đối với loại cảm giác này, hắn cũng từng có thời điểm như vậy.

Đông Phương Triệt biết, nữ nhân này đang tức giận, đau lòng. Cho nên vừa rồi nàng mới xúc động nhảy lên ngựa, quên mất lúc này nàng còn là một mẫu thân đang mang thai đứa con.

“Ngươi muốn làm gì.” Đông Phương Triệt nói.

“Hiện tại ta không có cách nào bình tĩnh, nhưng ta còn chưa đến mức quá xúc động.”

Lòng Vân Thanh Nhiễm rất đau, đau đến chết lặng, cái cảm giác lo lắng này gần như khiến nàng ngạt thở, vì sao có loại cảm giác này, Vân Thanh Nhiễm không có thời gian đi nghiên cứu.

Nhưng mà cho dù như vậy, huấn luyện nhiều năm qua giúp cho nàng vẫn duy trì tư thái bình tĩnh, ít nhất lý trí của nàng đang không ngừng tự nói với mình, lúc này không thể tự loạn trận tuyến, như vậy đối với mình không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Nàng nhíu đôi môi, dây cương trong tay không ngừng buộc chặt, ngay cả hai chân hai bên bụng ngựa cũng không khỏi kẹp chặt không ít.

Trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên một ít hình ảnh vụn vặt, mỗi một hình ảnh đều có Quân Mặc Thần, thường ngày, mặt hắn vĩnh viễn đều tái nhợt như

vậy, khóe miệng thường thường hiện lên ý cười như có như không, thân thể hần được áo quần màu trắng bao lấy, dùng một tư thái lười biếng để dựa, nằm, hoặc ngồi...

Chết tiệt!

Nàng đang làm sao vậy! Muốn làm cái lông gì! Điểm này không hề giống mình chút nào! Vân Thanh Nhiễm bắt đầu tức giận mắng mình ở trong lòng, hy vọng có thể mắng cho bản thân thanh tỉnh lại.

Chết tiệt, nam nhân bị mất thì đi tìm, nàng mẹ nó đau buồn cọng lông! Hiện tại luồng ghen khuất này rốt cuộc xuất hiện từ nơi nào!

Vân Thanh Nhiễm không thoát khỏi cổ khó chịu đó, cảm thấy mình giống như bị trúng tà.

Vân Thanh Nhiễm tự nói với mình trong lòng: Người nghe đây, ít ở chỗ này ưu thương, ta nói người có gốc không hủ, không thấy người mà thôi, cũng không thấy hủ bị thương, không thấy hủ thật sự xảy ra chuyện gì, người khổ sở cái lông, còn muốn khóc? Khóc muộn người ấy chứ khóc, mẹ nó người từng khóc lúc nào chưa!

“Ta đã thay người nhanh chóng triệu tập giáo chúng Thương Lan phụ cận lại đây, nếu tra được dấu vết để lại sẽ bẩm báo cho người trước tiên.” Đông Phương Triệt rất bình tĩnh hướng về phía Vân Thanh Nhiễm bẩm báo.

Vân Thanh Nhiễm vốn định tự mình đi ra ngoài tìm người, ít nhất đây là thứ nàng am hiểu, ở phương diện tìm người tìm manh mối này nàng có tin tưởng có thể lấy một địch mười.

Nhưng mà, nàng không thể lấy con mình ra đùa, thân thể nàng vốn đã không tốt, mang thai đối với thân thể nàng mà nói là một việc tương đối cố sức.

Nàng không dám bỏn ba mệ nhọc, từ lúc biết mình mang thai, Vân Thanh Nhiễm thậm chí không dám tùy tiện sử dụng hai mắt của mình để thấu thị, nàng không muốn làm cho mình hư nhược quá độ.

Cảm giác yên lặng chờ rất khổ sở, rất không dễ chịu.

Vân Thanh Nhiễm rất muốn hỏi, mình rốt cuộc bị làm sao, người nhà, Mặc Thần là người nhà của nàng, cho nên nàng mới khó chịu như vậy? Nhưng khi nghe ca ca bị thương nàng cũng không khó chịu đến mức này...

Hạ Hầu Tĩnh nhìn bộ dáng mặt ủ mày chau của Vân Thanh Nhiễm, nhìn không được bắt đầu làm công tác khuyên bảo.

Tuy tuổi nàng tương đối nhỏ, rất nhiều chuyện bọn họ đều nói nàng không hiểu, được rồi, nàng thừa nhận, nhưng trong chuyện tình cảm, nàng tự nhận là hiểu được rất nhiều, nàng vẫn luôn rất rõ ràng người mình thích là Đông Phương Triệt, cũng nhận định chàng chính là nửa kia trong sinh mệnh của mình.

“Vân Thanh Nhiễm, nếu người lo lắng, khổ sở thì khóc ra đi, khóc ra sẽ dễ chịu hơn một chút. Thật sự, ta không lừa gạt người, mỗi lần... ta đều khóc ra như thế.” Hạ Hầu Tĩnh khuyên Vân Thanh Nhiễm nên khóc ra.

Khóc là quyền lợi của nữ nhân, nước mắt chính là dùng để chảy.

Nhưng Vân Thanh Nhiễm rõ ràng căng thẳng thần kinh, lại không chịu khóc.

Khóc ư?

Vân Thanh Nhiễm không nhớ rõ đã bao lâu mình chưa rơi nước mắt rồi.

“Vân Thanh Nhiễm, người có phải cũng thích Quân Mặc Thần không?” Hạ Hầu Tĩnh tính thử hỏi Vân Thanh Nhiễm, nàng nhớ rõ lần đầu tiên mình bị Đông Phương Triệt bỏ lại cũng có biểu tình thế này, nhưng da mặt nàng đủ dày, trải qua vài lần rèn luyện, nàng trừ khóc để phát tiết cảm xúc ở trong lòng ra thì sẽ không khó chịu như vậy nữa.

Vân Thanh Nhiễm xác thực khó chịu, nhưng trước khi nhìn thấy Quân Mặc Thần nàng sẽ không khóc.

Nhưng mà, đối với Quân Mặc Thần, mình dường như đã không còn là tình thân và tình bạn đơn thuần... Hửn... có vài thứ, ở trong lòng Vân Thanh Nhiễm dần rõ ràng lên, trong nháy mắt ý thức được Quân Mặc Thần có khả năng gặp chuyện không may, có vài thứ đã xảy ra biến hóa...

“Chủ tử, có tin tức!” Dương Lâm vọt vào, vội vàng báo cáo Vân Thanh Nhiễm. Cuối cùng người của bọn họ cũng không tìm kiếm vô ích, rốt cuộc tìm được tin tức về thể tử rồi!

★

Ngoài thành, một đội ngũ đang đi, trong đội ngũ có một cỗ kiệu.

Đoàn người dường như đi rất gấp, như đang vội vàng đi làm chuyện gì, nhân số của đội ngũ không nhiều, trừ bốn người khiêng kiệu, ngoài ra còn có mười mấy người bảo vệ, thấy cách ăn mặc chỉ là một đoàn tùy tùng bình thường thôi, chỉ liếc mắt thì không nhìn ra được tình huống gì.

Lúc đội ngũ đi tới gần đường thủy, bỗng nhiên bị một đội nhân mã khác phục kích.

Bốn phía nhẩy ra hai mươi người, người tới cũng không che mặt, vừa đến đã không nhiều lời, trực tiếp đánh đối phương.

Đội nhân mã kia thấy có người đánh bất ngờ, phản ứng cũng nghiêm túc, lập tức rút đao phản công.

Nhân mã song phương lúc này lâm vào trong chém giết.

Nhân số tập kích nhiều, lại chiếm tiên cơ, hiển nhiên càng chiếm ưu thế hơn.

“Là người nào phục kích chúng ta?” Tiếng người trong cỗ kiệu rất già nua, hiển nhiên là giọng của một người cao tuổi.

Đây rõ ràng chính là Hán Vương.

Hán Vương lúc này rất buồn bực, sao đang đi yên ổn, đột nhiên lại bị người ta tập kích? Hay lại là nhóm người vừa rồi? Nhưng không có lý nào, nhóm người kia hẳn phải không biết quan hệ giữa ông và chủ tử mới đúng.

“Là Thương Lan giáo.” Một người bẩm báo trước kiệu.

Thương Lan giáo?

“Vì sao Thương Lan giáo đột nhiên đột kích chúng ta?” Lão Hán vương không rõ.

“Không biết.” Người nọ nhìn tình huống trước mắt, đối phương không nói câu nào đã tập kích bọn họ, ra tay tàn nhẫn, giống như hai bên có thâm cừu đại hận vậy, thật sự khiến cho người ta khó hiểu, theo lý thuyết bọn họ không có liên quan gì đến Thương Lan giáo mới đúng.

Dựa vào!

Lão Hán vương thật muốn chửi ầm lên!

Đang tốt đẹp, sao lại gặp phải người của Thương Lan giáo? Đừng nói ông thay chủ tử đi một chuyến kết quả chạy mất cả mạng già của mình chứ!

Lão Hán vương nhìn người của mình lâm vào trong chém giết với đối phương, trong lòng xoay chuyển ngàn lần, ông hành động không tiện, bằng không ông đã sớm xách đao lao ra đại chiến một hồi với đối phương rồi!

Lúc lão Hán vương đang nghĩ ngợi nên ứng phó với tình huống trước mắt như thế nào, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến giọng nói ông quen thuộc.

Vân Thanh Nhiễm và đám người Đông Phương Triệt xuất hiện ở phía trước đội ngũ. Vân Thanh Nhiễm vẫn cười trên ngựa, trong tay nàng còn cầm binh khí, một thanh trường kiếm chói lọi bị một nữ tử xinh đẹp như nàng cầm trong tay lộ ra vô cùng không thích hợp.

“Giao hấn ra đây.” Vân Thanh Nhiễm lạnh giọng, trong mắt của nàng lộ ra sát khí, khí chất lạnh lẽo làm cho người ta không rét mà run.

Lão Hán vương cách màn kiệu nghe thế, trong lòng cả kinh, đây không phải là giọng của nghĩa nữ ông, ái phi của chủ tử à? Nhận thức này làm cho lão Hán vương hoảng hồn.

Ông lập tức vươn tay vén màn kiệu lên, quả nhiên nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm, chẳng qua là hình ảnh này có một chút khác biệt với hình ảnh trong đầu ông một khắc trước, ông vốn tưởng rằng Vân Thanh Nhiễm là tới cứu ông, kết quả là Vân Thanh Nhiễm mang về mặt đây sát khí!

Lão Hán vương nhìn tình huống trước mắt! Sao lại thế này!

Vân Thanh Nhiễm xuất hiện khiến người của Thương Lan giáo ngừng tay, hiển nhiên tất cả mọi người đều nghe lệnh của Vân Thanh Nhiễm, lão Hán vương nhất thời hoang mang không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Ta Lo Lắng, Người Lại Đang Hưởng Thụ Mỹ Nhân Ân Ái

“Ta hỏi ông, hôm nay ông đã gặp mặt với Quân Mặc Thần?” Vân Thanh Nhiễm hỏi lão Hán vương. Nàng tạm thời nghe ông ta giải thích trước, xem ông

ta có thể tự bào chữa hay không.

“Gặp!” Hán Vương gật đầu, “Là ta đi tiếp ứng thế tử.” Ông đi tiếp ứng thế tử, kết quả bị coi là người ám sát thế tử!

“Nói cách khác là người khác tập kích hần?”

Hán Vương gật đầu như giả vờ, “Đúng thế, người khác tập kích thế tử, nói đúng ra không phải là tập kích thế tử, mà là tập kích một người khác cũng có mặt trên xe ngựa của thế tử lúc ấy.”

Nói là nói như vậy, nhưng mà thế tử gia hần cũng không thể xem như vô tội bị liên lụy, bởi vì hần mới là kẻ đứng phía sau.

Lúc ấy trên xe ngựa còn có người khác?

“Vi sao tiếp ứng hần xong lại không đưa hần về phủ Trần Nam vương?” Vân Thanh Nhiễm tiếp tục vặn hỏi.

“Thân thế thế tử gia không tốt, giao thủ với người ta, động chân khí, lo lắng đến tình trạng thân thể của thế tử lúc đó, cho nên đã đưa đi biệt viện gần đây. Bởi vì sợ con trở lại Vương phủ không thấy hần sẽ lo lắng, thế tử đặc biệt bảo ta đi phủ Trần Nam vương một chuyến báo hần vẫn bình an, ai ngờ chậm một bước!”

Hán Vương nghĩ, ông biết mình đi có hơi chậm, tính toán thời gian thì khi đó Vân Thanh Nhiễm đã đến phủ Trần Nam vương, ông chỉ không nghĩ tới Vân Thanh Nhiễm lại nhanh chóng phát hiện nơi xảy ra sự cố như vậy, thấy đội ngũ sau khi bị tập kích.

Ông còn tưởng rằng lúc ông tới Vương phủ, Vân Thanh Nhiễm còn đang sốt ruột chờ tin tức của thế tử.

Nếu sớm biết sẽ tạo thành tình cảnh thế này, ngay khi ông nhận được tin tức từ chủ tử nên để cho thủ hạ đi đến phủ Trần Nam vương báo bình an trước.

“Vết máu trên áo lông là của ai?” Vân Thanh Nhiễm lại hỏi, nàng không thể quên được vết máu đỏ tươi trên chiếc áo lông cáo tuyết trắng kia.

Vết máu? Hán Vương nhớ lại một chút, ông sợ ý không có chú ý đến vấn đề này, không biết chuyện trên cái áo lông bị Quân Mặc Thần bỏ lại có vết máu, “Ta không biết, ta không chú ý bộ quần áo đó.”

Hán Vương bất an nghĩ, không phải chứ, sẽ không bởi vì không trả lời được vấn đề này thì định tội ông chứ?

Ông cẩn thận nhìn Vân Thanh Nhiễm, chỉ thấy nàng ngưng mi. Thật lâu sau mới nói: “Ta đồng ý để ông dẫn đường đi biệt viện.”

Vân Thanh Nhiễm gật đầu đồng ý lời giải thích này của lão Hán vương, trong lòng nghĩ, nếu như địa điểm ông ta chỉ định có mai phục, lúc nàng đi vào có thể tìm tòi nghiên cứu một lần trước, bảo đảm không có bất trắc.

Thấy Vân Thanh Nhiễm cuối cùng cũng gật đầu, Hán Vương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu nàng vẫn không tin, ông cũng không biết nên giải thích vấn đề này như thế nào. Lại muốn ông lấy lý do khác có thể dùng để thuyết phục nàng, ông thật sự không nghĩ ra được.

Nàng tin là tốt rồi, chờ gặp được Quân Mặc Thần, tự nhiên để hần giải thích vấn đề này.

Vì thế lão Hán vương hành động không tiện cam nguyện để cho người ta trói gô ông lại, ông sống được một bó tuổi như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên tổn sức chứng minh sự trong sạch của mình.

Hán Vương dẫn đường, trên đường còn không quên tò mò về chuyện của Vân Thanh Nhiễm, dù sao thì việc thấy nàng có thể sử dụng người của Thương Lan giáo, muốn người khác không hiểu kỳ cũng khó.

“Ta nói này nghĩa nữ, con và Thương Lan giáo có quan hệ gì thế, vì sao bọn họ đối với con lại nói gì nghe nấy?” Mặc dù Hán Vương đã già rồi, nhưng tính tình thì chưa già, lúc ở cùng Uy Trì Trường Thụy thì thường hay cãi nhau, giống như trẻ con vậy.

Vân Thanh Nhiễm liếc qua Hán Vương, căn bản không thèm nhìn ông.

Hiềm nghi chưa được bài trừ, còn muốn lôi kéo thân mật?

Nếu đổi lại lúc bình thường, Vân Thanh Nhiễm có thể sẽ phản ứng vài câu, nhưng hôm nay, nghĩ cũng đừng nghĩ, hiện giờ trong lòng nàng loạn bao nhiêu chỉ có mình nàng biết, đâu có nhàn hạ thoải mái đi tán gẫu với người khác?

Hán Vương ghen khướt, vì thế chuyển đầu sang một bên khác, hướng về phía Đông Phương Triệt gọi: “Này, tiểu tử, ngươi là người nào, tại sao lại đi cùng với nghĩa nữ ta?”

Hán Vương đối với Vân Thanh Nhiễm, là không có cách nào khác, nữ nhân của chủ tử, cho dù trên danh nghĩa là nghĩa nữ của ông thì ông cũng phải kính, nhưng mà đối với người khác, lão Hán vương nói chuyện lại không hề nề tình chút nào.

Đông Phương Triệt vốn không nói nhiều, ngay cả ánh mắt cũng chưa cho lão Hán vương lấy một cái.

Ông có lòng nói chuyện với người ta, kết quả vừa khéo, một người biết làm lơ hơn một người, người nói Vân Thanh Nhiễm không trả lời còn chưa tính,

tiểu tử người dựa vào cái gì cũng không thêm để ý đến ông? Cho rằng người lớn lên soái thì có tư cách này, nói cho người thời còn trẻ bổn vương còn soái hơn người nhá!

“Tiểu tử người mặt thối như vậy, cẩn thận sau này không có tước phụ!” Hán Vương tức giận nói.

“Này, ông nói ai sau này không có tước phụ!” Hạ Hầu Tĩnh vừa nghe, đáp, “Ông đang nguyên rửa bổn tiểu thư không gả ra ngoài được à?”

Hạ Hầu Tĩnh trầm nghĩ, ta muốn gả cho Triệt, ông nói chàng không lấy được tước phụ, không phải là đang nguyên rửa nàng không gả ra ngoài được ư!

“A, tiểu nha đầu, lông cánh còn chưa đủ dài, đã muốn xuất giá rồi?” Hán Vương vừa nghe đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Hạ Hầu Tĩnh, nhìn hai người Đông Phương Triệt và Hạ Hầu Tĩnh, cảm thấy buồn cười.

“Lão già kia, lông của ông đều sắp rụng hết, còn nhàn rỗi đi quản việc người khác?” Hạ Hầu Tĩnh cũng không phải đèn cạn dầu.

“Tiểu nha đầu còn rất nhanh miệng đấy nhỉ!”

“Quá khen quá khen, dù sao vẫn nhanh nhẹn hơn lão già nhà ông, hừ! Ông tốt nhất là nói lời thật, nếu thế tử bị bệnh kia có nguy hiểm gì, ta sẽ thiên ông!” Hạ Hầu Tĩnh làm một cái mặt quỷ với Hán Vương.

Thiên ông? “Tiểu nha đầu này tuổi không lớn, tâm tư thật ác độc!”

“Quá khen quá khen, thiên chính là bước đầu tiên, ta còn tính chặt tay chân ông, cắt đầu lưỡi của ông, móc con mắt của ông, biến ông thành nhân trư*!”

(*Nhân trư 人彘 – con người lợn: Một hình phạt tàn khốc của Lã thái hậu (là vị Hoàng hậu dưới triều Hán Cao Tổ Lưu Bang) khi trả thù Thích phu nhân. Bà đã sai người cho chặt chân tay Thích phu nhân, móc mắt, đốt tai, bắt uống thuốc thành câm và cho ở trong nhà tiêu.)

Thật đủ độc ác!

“Tĩnh Nhi!” Đông Phương Triệt nghiêm mặt, ý bảo Hạ Hầu Tĩnh ngậm miệng.

Đông Phương Triệt là tử huyệt của Hạ Hầu Tĩnh, hần vừa mở miệng, Hạ Hầu Tĩnh vốn đang ồn ào lập tức ngậm miệng.

Hạ Hầu Tĩnh ngậm miệng khiến Hán Vương vui vẻ, “Ha ha ha, tiểu nha đầu này!”

Vì thế Hán Vương chê cười Hạ Hầu Tĩnh một đường, mà Hạ Hầu Tĩnh thì buồn bực trừng Hán Vương một đường.

★

“Chủ tử, ngài uống thuốc xong thì nghỉ ngơi một chút cho khỏe, vừa rồi ngài động chân khí thiếu chút nữa tổn thương đến mình.”

Nữ tử ôn nhu bụng chén thuốc tới cho Quân Mặc Thần.

Trong phòng tương đối đơn giản, Quân Mặc Thần nằm ở trên giường, nghiêng người dựa vào đầu giường, mà trước mặt hần, là một nữ tử thướt tha, trên tay nữ tử bụng một chén thuốc ngọc bích, trong chén là nước thuốc màu nâu đậm.

Nữ tử mày ngài trán cao, tóc mây lướt thướt, ánh mắt trong suốt, da thịt mềm mại như nước, nhất cử nhất động đều hết mực xinh đẹp.

Trong phòng tuy kết cấu đơn giản, nhưng công dụng giữ ấm vẫn được làm rất tốt, cửa sổ không giống nhà bình thường chỉ dùng giấy dán lên, mà dùng vải nhung thật dày che lại, chung quanh giường còn đặc biệt có một vòng màn trướng thông khí vây quanh.

“Người lui ra đi.” Quân Mặc Thần tiếp nhận chén thuốc, uống mấy ngụm, rồi lại bỏ qua một bên.

“Chủ tử, ngài nhất định phải uống thuốc xong mới được.” Nữ tử chưa thấy Quân Mặc Thần uống hết chén thuốc thì không chịu rời đi.

“Để chút nữa, Hán Vương đã trở lại chưa?” Quân Mặc Thần rất quan tâm tới chuyện này, hần để cho Hán Vương đi thông tri Vương phủ, là sợ Văn Thanh Nhiễm trở lại Vương phủ phát hiện hần chưa trở về sẽ sốt ruột.

“Vẫn chưa.” Nữ tử buông chén thuốc xuống lại bụng một ít đồ ăn tới cho Quân Mặc Thần, hầu hạ hần thỏa thỏa đáng đáng.

“Ừ...” Quân Mặc Thần hơi nhíu mày suy ngẫm một chút, trong lòng hiện lên một tia sầu lo.

Nữ tử nhìn sự lo âu của Quân Mặc Thần ở trong mắt, vội hỏi: “Chủ tử đang lo lắng cái gì?” Nữ tử khó hiểu, rất hiếm thấy chủ tử ngài lộ ra vẻ mặt này.

“Người lui xuống trước đi, nếu Hán Vương trở về thì đến bẩm báo cho ta.” Quân Mặc Thần có chỗ sầu lo, hần sợ Hán Vương đi chậm, nàng đã tới Vương phủ trước, đến lúc đó sợ là sẽ phát sinh chút chuyện.

Nữ tử nhu thuận gật đầu, sau đó giống như đã trải qua trăm ngàn lần, vô cùng thuần thục đỡ Quân Mặc Thần nằm xuống, để cho hần thoải mái nằm ở trên giường mềm mại, cũng không đắp kín chăn cho hần.

Vân Thanh Nhiễm đứng ở cửa, nhìn Quân Mặc Thần và nữ tử trong phòng, hình ảnh này, đối thoại này nàng đều thấy nghe được.

Nàng nhất thời tức lên, mình lo lắng cho hắn, hắn lại ở trong này hưởng thụ mỹ nhân ân ái!

Vân Thanh Nhiễm nhắc chân, “Oành——”

Cánh cửa đáng thương bay ra xa hai ba thước, đập vào vách tường bên trong phòng, vỡ vụn thành ba bốn mảnh, hoàn toàn hư hỏng.

Rõ ràng cửa này đẩy nhẹ nhàng là có thể mở ra, nhưng Vân Thanh Nhiễm lỡ mắng dùng phương thức bạo lực như vậy để đối đãi với nó.

Quân Mặc Thần nhìn thấy Vân Thanh Nhiễm thoáng kinh ngạc một chút, sau đó chống đỡ nửa người trên, “Hán Vương trực tiếp đưa nàng lại đây à? Ta không sao, chỉ là...”

Quân Mặc Thần còn tưởng là sau khi Hán Vương trở về Vương phủ đưa Vân Thanh Nhiễm đến, đang nói, chỉ thấy Vân Thanh Nhiễm bước nhanh tới, đi đến trước bàn trong phòng, nhanh chóng dùng bút viết xuống mấy chữ, sau đó đi tới trước mặt Quân Mặc Thần, không chút khách khí ném tờ giấy kia vào mặt Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần còn đang ở ngoài tình hình, cầm lấy tờ giấy kia, hai chữ “hưu thư” rất to nổi bật trên mặt giấy.

Hưu thư?

Chỉ thấy kiểu chữ viết vô cùng ẩu trên hưu thư: “Quân Mặc Thần hồng hạnh xuất tường, thủy tính dương hoa, thay đổi thất thường, nay Tần mai Sờ, câu tam đáp tứ, dụng tình không chuyên, bội tình bạc nghĩa, thất tín bội nghĩa, phạm vào thất xuất chi điều*, ta cùng với hắn đến đây không còn tình cảm vợ chồng, từ nay về sau nam hôn nữ giả không quan hệ, lão nương không cần hỗn đản này!”

(*: bảy lý do để bỏ vợ là không con, dâm loạn, ghen tuông, không kính thờ cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cướp, có bệnh khó chữa)

Vân Thanh Nhiễm chưa thấy qua nơi này viết hưu thư là như thế nào, hơn nữa lúc này nàng bất chấp cách thức viết hưu thư cái gì, cứ đơn giản thẳng thắn hưu Quân Mặc Thần!

Hán Vương thấy thế vội vàng vọt vào báo cáo với Quân Mặc Thần: “Chủ tử, thế tử phi nhìn thấy xe ngựa của người gặp chuyện không may, cho rằng người đã xảy ra chuyện, vì thế truy xét đến trên người ta, thiếu chút nữa đem ta ra giết!”

Hán Vương không phải đến cáo trạng, mà là nói rõ với Quân Mặc Thần tình huống nghiêm trọng bao nhiêu, ý muốn nói cho Quân Mặc Thần, chủ tử à, lúc này ái phi ngài đang rất tức giận, chính ngài cần thận đi!

Quân Mặc Thần sùng sốt hai giây rồi bộc phát ra một trận cười sang sảng.

“Ha ha ha... Ha ha ha...”

Quân Mặc Thần thật cao hứng, cao hứng đến mức ngay cả tình trạng thân thể mình lúc này không tốt lắm cũng quên mất.

Vân Thanh Nhiễm nghe được tiếng cười của hắn càng thêm khó chịu, lúc này không muốn đánh hắn, tính toán rồi đi.

Quân Mặc Thần phản ứng nhanh chóng bắt lấy tay Vân Thanh Nhiễm, không cho nàng dễ dàng rời khỏi, hắn cười cười, nhưng vẫn không quên phải chặt chẽ bắt lấy Vân Thanh Nhiễm.

“Buông ra! Lão nương hiện tại nhìn người rất khó chịu, không muốn bị đánh thì buông tay ra cho lão nương!” Vân Thanh Nhiễm hung hăng quát Quân Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Thanh Nhiễm, Nàng Rốt Cuộc Chịu Dung Tâm Với Ta Rồi

Buông ra! Bây giờ lão nương nhìn thấy người rất khó chịu, không muốn bị đánh thì buông tay ra cho lão nương!” Vân Thanh Nhiễm hung hăng quát Quân Mặc Thần.

Mà Quân Mặc Thần lại càng thêm cao hứng, cao hứng đến mức làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Hán Vương không khỏi nghĩ, chủ tử ngài bị làm sao vậy? Chắc không phải là đầu óc xảy ra vấn đề chứ?

Quân Mặc Thần cười vô cùng thoải mái, cười đến mức khóe mắt đều ươn ướt. Tiếng cười thật lâu không tiêu tán.

Quân Mặc Thần bất chấp hiện trường đang có bao nhiêu người ở đó, dang rộng hai tay vững vàng ôm Vân Thanh Nhiễm vào lòng, “Thanh Nhiễm, nàng rốt cục chịu đựng tâm với ta rồi.”

Một câu, không phải câu hỏi, mà là câu trần thuật.

Thật cao hứng, thật sự rất cao hứng nàng sẽ để ý, sẽ ghen.

Đó là biểu hiện của việc nàng dụng tâm với hắn, cho nên Quân Mặc Thần rất cao hứng, thậm chí có chút xấu xa cảm ơn lần hiểu lầm náo loạn này.

“Ngươi buông lão nương ra, ai mẹ nó dụng tâm với ngươi!” Vân Thanh Nhiễm vẫn còn đang trong cơn tức giận.

“Thanh Nhiễm, ảm ỹ.” Quân Mặc Thần dùng miệng mình ngăn miệng Vân Thanh Nhiễm, kết quả lại bị Vân Thanh Nhiễm quật cường hung hăng cắn một cái.

“Ặc Ặc Ặc...” Quân Mặc Thần vuốt miệng mình, chảy máu rồi, thật là ác nha! Lần này cắn còn ác hơn lần bọn họ thành thân rất nhiều!

Hòa với mùi máu tươi, Quân Mặc Thần vẫn cố chấp hôn Vân Thanh Nhiễm, chấp nhất mà triển miên.

“Ô ô ô ——” Vân Thanh Nhiễm không đành lòng cắn Quân Mặc Thần lần nữa, chỉ có thể cố gắng đẩy hắn ra.

Kết quả nam nhân thối này chết sống không chịu nhả ra, chiếm hết tiện nghi xong mới cười hờ hững buông Vân Thanh Nhiễm ra.

“Thanh Nhiễm, sinh vật giống cái này chỉ là nha hoàn của ta mà thôi, cùng một tính chất với Lục Trúc và Hồng Mai, nhưng rất vui vì nàng có thể ghen.” Vui vẻ thì vui vẻ, lão bà vẫn phải dỗ, bằng không nàng chạy mất, không phải là hắn mừng hụt à.

Nữ tử bị Quân Mặc Thần coi thành sinh vật giống cái ngượng ngùng cúi đầu, “Ra mắt phu nhân, nô tỳ là nha hoàn của chủ tử, chỉ phụ trách chiếu cố chủ tử uống thuốc, không có gì khác.”

Nữ tử cúi thấp đầu, không dám vượt khuôn. Quân Mặc Thần nghe, liên tục gật đầu.

Quân Mặc Thần cẩn thận quan sát biểu tình biến hóa trên mặt Vân Thanh Nhiễm.

“Vậy biệt viện này giải thích thế nào?” Nơi này dùng để kim ốc tàng kiều cũng thật là tốt.

“Thò khôn có ba hạng.”

Quân Mặc Thần mỉm cười trả lời, mặc dù sắc mặt vẫn trắng bệch đến đáng thương, nhưng ánh mắt lại sáng ngời có thần. Có thể thấy được tâm trạng lúc này của hắn thật sự rất tốt, “Nàng nha, ai bảo nàng không quan tâm đến chuyện của ta, lần này chịu thiệt rồi chứ? Lúc trước đã nói với nàng, chuyện của ta, nếu nàng muốn hỏi, ta tất sẽ nói toàn bộ cho nàng, ai ngờ nàng lại không hỏi một chữ nào, mất công tức giận một hồi.”

“Ngươi nói thế, vậy là ta sai?” Vân Thanh Nhiễm trầm mặt, mắt hừng.

“Không phải không phải, là ta sai, nàng không muốn biết thì ta phải mạnh mẽ nói cho nàng, nói cái gì cũng phải để cho nàng biết. Ha ha ha...”

Lời nói của Quân Mặc Thần làm cho mọi người trong phòng hắc tuyến đầy đầu, thế tử ngài có tiết tháo chút được không?

“Ặc Ặc, chủ tử, hai người có lời gì thì chậm rãi tán gẫu, chúng ta lui xuống trước.” Hán Vương thức thời nháy mắt với đám người Đông Phương Triệt, sau đó mọi người cùng nhau rời khỏi phòng, để không gian lại cho Quân Mặc Thần và Vân Thanh Nhiễm.

“Ta và hắn không có gì để nói!” Vân Thanh Nhiễm còn chưa hết tức giận đâu, cũng không muốn để ý đến Quân Mặc Thần một chút nào.

“Ngoan, về phòng trước, nghe ta nói xong lại quyết định xem có muốn định tội ta nữa không, được không?” Quân Mặc Thần lôi kéo Vân Thanh Nhiễm, nếu để cho nàng chạy mất, trở về nàng lại suy nghĩ miên man cái gì, rồi ngấm đưa ra tội danh cho hắn, vậy thì lúc đó hắn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Vân Thanh Nhiễm quay đầu, nhìn khuôn mặt cười vô cùng sáng lạn động lòng người của Quân Mặc Thần vẫn rất khiến cho nàng khó chịu!

“Được, ngươi nói, ta nghe, đừng động tay chân!” Vân Thanh Nhiễm lùi lại hai bước, tìm một vị trí ngồi xuống, bắt chéo chân.

Quân Mặc Thần nhìn bộ dáng Vân Thanh Nhiễm thờ hờn hờn, thật sự là càng nhìn càng vui vẻ. Có điều giằng co như vậy vẫn càng ít càng tốt hơn.

“Nàng hắn vẫn còn nhớ rõ ta từng nói với nàng về chuyện của hai mươi năm trước chứ?”

Vân Thanh Nhiễm không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ý bảo hấn tiếp tục.

Quân Mặc Thần biết trí nhớ của Vân Thanh Nhiễm rất tốt, chuyện này khẳng định nàng vẫn còn nhớ rõ, “Năm đó tiên hoàng thương yêu nhất chính là mẫu phi, định lập Lục hoàng tử làm người thừa kế hoàng vị, lúc ấy tiên hoàng đã cảm nhận được dã tâm bùng bùng của vài vị hoàng tử, mà tình cảm của mẫu phi và Lục hoàng tử lại rất tốt, cho nên từ lúc mẫu phi đi biên quan tìm phụ vương thì tiên hoàng đã giao hai món đồ cho mẫu phi.”

“Một là một đạo thánh chỉ, là về thái hậu, hai là một đạo binh phù, binh phù này điều động cũng không phải là bất luận một nhánh quân đội hiện có nào của hoàng triều Thịnh Vinh, mà là Âm bộ hoàng triều. Tiên hoàng vốn hy vọng mẫu phi giúp Lục hoàng tử củng cố giang sơn, chờ đến khi mọi việc ổn định sẽ để mẫu phi giao Âm bộ lại cho Lục hoàng tử. Bởi vì tiên hoàng nhìn ra Lục hoàng tử xử lý mọi việc rất thiết quyết đoán, đối với huynh đệ cũng rất nhân từ, nên mới muốn mẫu phi luôn làm việc quả quyết trợ giúp hấn.”

Ý tưởng này của tiên hoàng rất tốt, chỉ là không ai ngờ sau khi Âm bộ tới tay Dạ Hồn lại không còn cơ hội giao cho Lục hoàng tử.

“Ám vệ của vương phủ mà nàng nhìn thấy đều không phải do phụ vương bồi dưỡng ra, phụ vương không có lòng mưu phản, sao có thể vô cớ bồi dưỡng ám vệ được? Những ám vệ này thuộc Âm bộ, vốn nghe lệnh bởi mẫu phi, sau đó mẫu phi chuyển giao cho ta, Âm bộ được tạo thành trừ ám vệ ra còn có một số nhân vật quan trọng, có hai người nàng đã gặp qua, Hán Vương gia cùng với Úy Trì Trường Thụy. Bọn họ đều thuộc về Âm bộ, là mưu thần thân tín của tiên hoàng, việc năm đó bọn họ cũng biết, nếu Dạ Hoàng Nghi lên ngôi vị hoàng đế là chính đáng, thì sẽ biết có Âm bộ tồn tại.”

Cũng bởi vậy tuy Dạ Hoàng Nghi ngồi trên ngôi vị hoàng đế, nhưng có một số việc lại cảm thấy lực bất tòng tâm.

Bởi vì từ một khắc ông ta lên ngôi, quyền lợi của ông ta đều không phải là nguyên vẹn, có gần một nửa quyền lợi bị muội muội Dạ Hồn của ông ta nắm ở trong tay, chẳng qua Dạ Hồn vì lấy đại cục làm trọng, nên chưa từng nói ra mà thôi.

Vân Thanh Nhiễm gật gù đầu, xem như đã hiểu một chút, thì ra nam nhân bị bệnh này quả thật có tư cách khiêu chiến hoàng đế và thái hậu, không phải là xằng bậy.

“Như vậy còn hôm nay, hôm nay đã xảy ra chuyện gì, vì sao lúc ta đuổi đến nhìn thấy trên đất rất nhiều thi thể, còn cả quần áo của người sao lại cời ra, bên trên còn có vết máu!”

“Khụ khụ...” Nói đến việc hôm nay, ánh mắt Quân Mặc Thần bắt đầu lóe lên.

“Người nói hay không?” Vân Thanh Nhiễm trừng mắt nhìn Quân Mặc Thần một cái.

Quân Mặc Thần không muốn nói, những chuyện hấn làm vì Vân Thanh Nhiễm đều là hấn cam tâm tình nguyện, cũng không muốn lấy ra cho Vân Thanh Nhiễm biết, nhưng nhìn ánh mắt lúc này của Vân Thanh Nhiễm, hấn không nói sợ là không tránh được.

Thế nhưng lúc này, nếu hấn không nói, lão bà có thể sẽ chạy mất!

“Thái hậu đối với nàng như vậy, ta không thể làm như không nhìn thấy, hôm nay ở trên điện chộc giận bà ta, khó đảm bảo bà ta sẽ không trút giận lên trên người nàng, lúc gần về tiểu thái giám kia rõ ràng là người của thái hậu, nên ta tương kế tựu kế để cho tiểu thái giám tách hai người chúng ta ra, bản thân thì làm bộ ra khỏi hoàng cung, sau đó quay trở lại muốn cắt đứt chút phiền toái.”

“Bà ta là mẫu thân của mẫu thân ta, vốn nên là người cùng máu mủ tình thâm, nhưng năm đó bà ta vì quyền thế mà giết tiên hoàng lại hãm hại mẫu thân ta, hiện giờ ta có thân thể này cũng không thiếu công lao của bà ta, bà ta áy náy thương tiếc ta nhiều năm như vậy, ta không có hận ý nhưng cũng không thể sinh ra tình thương.”

“Trước kia bà ta nhiều lần làm khó dễ, ta và mẫu phi đã nói chuyện rồi, nếu bà ta vẫn cứ hồ đồ ngu xuẩn, thì lấy di chỉ của tiên hoàng rắn đe, để bà ta biết được, tuy bà ta là thái hậu, nhưng không phải là không có ai dám đụng vào bà ta. Đương nhiên, ý chỉ này không thể do ta đọc, vậy thì chuyện của Âm bộ sẽ bại lộ, mà cần do Hán Vương và lão tiên sinh Úy Trì đọc, hai người họ là trọng thần phụ tá tiên hoàng, trên người có ý chỉ của tiên hoàng cũng không có gì lạ.”

“Cho nên người trở về đi tìm Hán Vương và Úy Trì Trường Thụy công bố thánh chỉ này?”

Lấy khinh công của Quân Mặc Thần, rời khỏi xe ngựa của mình đi tìm Hán Vương rồi trở về không mất bao nhiêu thời gian, tất nhiên cũng sẽ không có ai phát hiện.

“Ha ha...” Quân Mặc Thần cười khẽ, “Nếu chỉ đọc thôi, làm sao đủ, đương nhiên ngay cả thứ viết trên di chỉ cũng phải cùng làm. Trên di chỉ nói muốn bà ta tuần táng, nhưng mà lăng mộ của tiên hoàng đã phong kín, để bà ta tuần táng là không có khả năng, nhưng mà để cho bà ta đi huyệt mộ ở trong hoàng lăng vĩnh viễn làm bạn với tiên hoàng thì vẫn có thể.”

Cho nên lúc Vân Thanh Nhiễm đi đến cung Thiên Thọ mới đánh vào khoảng không, bởi vì khi đó Hán Vương và Úy Trì Trường Thụy đã cầm di chỉ của tiên hoàng đi gặp hoàng thượng, sau đó hoàng thượng phái người mời thái hậu qua.

Chuyện này Quân Mặc Thần xử lý rất tốt, thái hậu là mẫu thân của hoàng thượng, vốn không có ai có thể động đến, nhưng tuyệt đối không ngờ đến tiên hoàng còn có một di chỉ.

“Nếu nói là bất ngờ thì phải là phản ứng của hoàng đế, thánh chỉ là do tiên hoàng lưu lại, có lẽ đã dọa đến Dạ Hoàng Nghi không nhẹ, mặc kệ nói như

thế nào thì đó cũng người do ông ta tự tay hại chết, người cũng đã chết nhiều năm như vậy rồi, giờ còn nhảy ra một đạo thánh chỉ đưa thái hậu vào hoàng lăng. Ủy Trì Trường Thụy và Hán Vương đọc xong thánh chỉ thì rời khỏi hoàng cung, đuổi theo ta, vốn muốn cùng trở về phủ Trần Nam vương với ta, nhưng trên đường lại gặp phải thích khách, là người của Dạ Hoàng Nghi, mục tiêu là Ủy Trì Trường Thụy và lão Hán Vương, đại khái là do di chỉ kia đã làm cho ông ta kinh sợ, sợ trên tay Ủy Trì Trường Thụy và lão Hán Vương còn có thứ khác sẽ uy hiếp đến ông ta, cho nên định đuổi tận giết tuyệt.”

“Vì thế người rất ‘vô tội’ bị tập kích à? Vậy phiền người giải thích một chút chuyện áo lông của người là thế nào?”

“Khụ khụ khụ, Nhiễm Nhi chẳng lẽ nàng chưa nghe qua câu kim thiên thoát xác à?”

“Ngừng, người ít vũ nhục kim thiên thoát xác của người ta đi, chưa từng nghe qua kim thiên thoát xác lại còn có máu.” Vân Thanh Nhiễm tức giận nói, vừa nghĩ tới tâm tình lúc mình nhìn thấy cái áo nhiễm máu đó, nàng đã cảm thấy tức giận không có nguyên do rồi.

Quân Mặc Thần sờ sờ cái mũi, tự biết đuối lý, là do hắn không thông báo cho nàng đúng lúc, hại nàng lớn bụng rồi còn phải thấp thỏm lo lắng cho hắn.

“Máu không phải là của ta, là của thích khách, quần áo đều bị dính máu bẩn của người khác, tất nhiên ta sẽ không cần.” Quân Mặc Thần còn nói rất có đạo lý.

Nói xong Quân Mặc Thần lại nhìn chăm chăm Vân Thanh Nhiễm, hôm nay là một ngày rối loạn, cũng là ngày hạnh phúc của hắn, nàng nha, rốt cục cũng thông suốt, khiến hắn chờ thật lâu!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đặc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Nhìn Biểu Hiện Của Người Rồi Nói Sau

“Thanh Nhiễm” Quân Mặc Thần nhìn Vân Thanh Nhiễm một hồi lâu, cũng không biết nàng đã hết giận hay chưa.

“Hừm?” Rõ ràng tâm tình Vân Thanh Nhiễm vẫn không thể tốt lên? Không có ai bị người ta hại thảm như thế còn có thể cho rằng không có chuyện gì luôn được.

“Không tức giận nữa được không? Nếu nương của tiểu thế tử bị tức hỏng rồi, nàng đền người cho ta.” Quân Mặc Thần lấy lòng tiến lên, đưa tay sờ bụng Vân Thanh Nhiễm.

Móng sói bị Vân Thanh Nhiễm đẩy ra, “Hừ! Không cần người quan tâm!”

“Đã nói không tức giận nữa mà, không thì ta để nàng đánh lại được không?” Quân Mặc Thần đưa khuôn mặt tuần mỹ của mình ra, cho Vân Thanh Nhiễm trút giận.

“Đánh lại? Người cho rằng với thân tàn này của mình, đủ để cho ta phát tiết à?” Vân Thanh Nhiễm hỏi ngược lại.

Thân thể từ giả bị hoài nghi nghiêm trọng.

“Khụ khụ, ta thừa nhận thân thể ta không hề cường tráng, nhưng để thỏa mãn Thanh Nhiễm nàng thì vẫn đủ, bằng không ta có thể dùng hành động để chứng minh.” Quân Mặc Thần nói với thâm ý khác, tuy lúc này không phải thời điểm tốt để cầu hoan, nhưng nếu có thể làm cho Vân Thanh Nhiễm hết giận, vậy thì tốt rồi.

“Vừa rồi nữ kia là nô tỳ của người? Với tình huống bình thường, nha hoàn xinh đẹp như vậy đều bị thu vào phòng, sao, muốn có tiểu thiếp không?” Đây không phải việc mà loại công tử ca bọn họ thường làm à? Vân Thanh Nhiễm bĩu môi, biểu thị hoài nghi nghiêm trọng đối với ý đồ của Quân Mặc Thần.

Quân Mặc Thần không biết Vân Thanh Nhiễm cũng có thể “ghen” lớn như vậy.

“Không cần, không cần! Khụ khụ khụ, thân thể ta không tốt, chịu không nổi, chịu không nổi!” Quân Mặc Thần vội vàng cự tuyệt.

Vừa rồi Quân Mặc Thần còn tuyên bố đủ để thỏa mãn Vân Thanh Nhiễm lập tức sửa miệng nói thân thể mình quá kém, “Dáng vẻ nàng ta có đẹp hay không ta không biết, nhưng nàng ta là người trong Âm bộ, tuy là nha hoàn của ta, nhưng lại giống như bọn Thu Ảnh, chờ nàng ta muốn lập gia đình, đương nhiên sẽ tìm cho nàng ta một cửa hôn sự không tồi để gả đi, nếu nàng còn dám học thái hậu bắt ta lấy người khác, ta sẽ sót ruột.”

Trên miệng thì nói sắp bị Vân Thanh Nhiễm làm cho tức chết rồi, trong lòng Quân Mặc Thần lại rất vui vẻ.

Thấy vẻ mặt Vân Thanh Nhiễm thoáng mềm mỏng, Quân Mặc Thần rèn sắt khi còn nóng, ôm Vân Thanh Nhiễm vào trong lòng mình, cầm đề lên một bên má phàn của nàng, “Mọi người đều nói cha nào con nấy, nàng nhìn phụ vương ta, có thể thấy được hành vi của phu quân nàng đoan chính bao

hiều.”

“Nếu nàng không tin, hôm nào đổi hết nha hoàn trong phủ nàng đi, đổi thành nam nhân cũng được, nhưng không cho đổi thành nam nhân có bộ dạng đẹp mắt.” Quân Mặc Thần nói.

Vân Thanh Nhiễm liếc Quân Mặc Thần một cái, muốn đổi đương nhiên phải đổi người đẹp rồi, để dưỡng thai đó hiểu không, dưỡng thai đó!

Thay vì nói Vân Thanh Nhiễm đang giận Quân Mặc Thần, chẳng bằng nói nàng càng giận bản thân hơn, sau khi con ghen lúc đầu qua đi, Vân Thanh Nhiễm biết mình đối với nam nhân này, sợ là đã không có cách nào buông tay được rồi.

Loại cảm giác này đối với Vân Thanh Nhiễm mà nói, chỉ hơi mất khống chế, hành vi của nàng cũng mất kiểm soát theo.

“Mặc Thần.” Vân Thanh Nhiễm bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì.

“Ừ?” Rất thích nghe nàng gọi hắn là Mặc Thần, thực sự là nghe hoài không chán.

“Vừa rồi ta làm không ít người của ngươi bị thương.” Vân Thanh Nhiễm thẳng thắn nói, ánh mắt của nàng trộm nhìn mặt Quân Mặc Thần, xem phản ứng của hắn.

“Ách... ta có thể biết đã xảy ra chuyện gì không?” Vừa rồi lúc Hán Vương vào đã nói qua, nhưng tình trạng cụ thể nghiêm trọng thế nào, hắn còn chưa rõ lắm.

“Ta từ nơi xảy ra chuyện tìm được manh mối, phát hiện có một đội nhân mã đi qua, ta tưởng đó là người tập kích ngươi, vì thế nên đuổi theo, chém giết với đối phương.”

Vân Thanh Nhiễm nghĩ, lão bà mang người đánh người của lão công, có thể tính là “chuyện nhà” không?

“Sau đó nàng phát hiện, đối phương là Hán Vương?” Quân Mặc Thần dở khóc dở cười, đại khái có thể nghĩ đến tâm tình lúc đó của Hán Vương.

“Ừ.” Vân Thanh Nhiễm gật đầu.

“Nhưng mà, nếu nàng mang Ám vệ của vương phủ theo, thì bọn họ hẳn phải biết quan hệ đặc thù giữa ta và Hán Vương chứ.”

“Cái đó... bởi vì người mà ta mang theo không phải người của vương phủ.”

“Ừ?” Quân Mặc Thần buông lỏng Vân Thanh Nhiễm ra, muốn nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, chỉ thấy trên mặt nàng mang theo một ít xấu hổ.

“Lúc Hồng Dục mất, không phải ta cũng có mặt à...”

“Ừ.” Quân Mặc Thần nghe.

“Trước khi chết bà ấy đã truyền lại vị trí của bà ấy cho ta.” Vân Thanh Nhiễm thản nhiên nói.

“Khụ khụ khụ khụ...”

Vân Thanh Nhiễm nói xong, không ngờ Quân Mặc Thần bị sặc.

“Này, ngươi sao thế, không cần kinh ngạc như vậy chứ? Ta tưởng ngươi đã sớm đoán được rồi, bằng không tại sao lần đó trở về cái gì ngươi cũng không hỏi!” Vân Thanh Nhiễm không ngờ Quân Mặc Thần lại kinh ngạc như vậy.

“Khụ khụ khụ... Ta đã sớm đoán được nàng là đệ tử mà Hồng Dục thu nhận, nếu không cũng sẽ không có một thân nội lực này, ban đầu Nhị tiểu thư của Vân phủ không biết võ công, hơn nữa ta cũng có hiểu biết đôi chút đối với võ công của Thương Lan giáo, lần nàng cố gắng cứu ta đó ta đã có thể khẳng định được điều này.”

Quân Mặc Thần quả thực đã sớm đoán được quan hệ giữa Vân Thanh Nhiễm và Hồng Dục, chẳng qua điều này đối với hắn mà nói là không sao cả, bởi vì đây mới là Thanh Nhiễm của hắn, mấu chốt vấn đề không ở chỗ đó.

“Nhưng mà ta không nghĩ đến nàng sẽ kế thừa địa vị của bà ta, ta bị nàng dọa cũng không phải vì quan hệ của nàng và Hồng Dục, mà bởi vì ta biết mỗi một giáo chủ của Thương Lan giáo đều sẽ có dung nhan tươi trẻ, nàng nói xem, bao nhiêu năm sau, khi tóc ta đã bạc trắng, mà nàng vẫn xinh đẹp như hoa, như vậy ta có thể không bị sặc à?”

Nghĩ đến hình ảnh đó, Quân Mặc Thần đã chịu không nổi.

Vân Thanh Nhiễm ngẫm lại, hình như thật sự có vấn đề này.

“Ặc... Kỳ thật chỉ là bề ngoài thoát nhìn không già thôi.” Dù sao mạng vẫn chỉ dài như vậy.

“Ha ha, ta lại không hy vọng có người sẽ nói với ta, con gái của ông thật đẹp chút nào!” Quân Mặc Thần nghiêng răng nói.

Nghĩ nghĩ, dường như có khả năng sẽ xuất hiện việc như vậy, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn còn có thể sống đến lúc đó.

Vân Thanh Nhiễm nghĩ đi nghĩ lại, bỗng bật cười một tiếng, vì thế đổi thành mặt Quân Mặc Thần thối thối.

“Thanh Nhiễm, nàng cười rồi, có phải đại biểu nàng đã hết giận ta rồi không?”

“Không phải.”

“...”

“Nhìn biểu hiện của ngươi rồi nói sau.”

“...”

★

Ban đêm, mọi người ngồi xuống thảo luận, quyết định vẫn nhanh chóng khởi hành đi Thành Tứ Phương thì tốt hơn.

Làm ra quyết định như vậy, quan trọng nhất vẫn là bởi vì thân thể Quân Mặc Thần, mặc dù mọi người đều biết, chỉ cần trong thời gian ngắn Quân Mặc Thần không làm loạn thì sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nói là không làm loạn, ai dám đảm bảo sẽ không xảy ra sự cố gì?

Còn một điều cần lo lắng chính là hoàng thượng, tuy hoàng thượng phái người tới ám sát Úy Trì Trường Thụy và Hán Vương đều bị Quân Mặc Thần bọn họ tiêu diệt. Nhưng dựa theo tính khí của Dạ Hoảng Nghi, tuyệt đối không có khả năng từ bỏ ý đồ.

Cho nên Hán Vương và Úy Trì Trường Thụy vẫn tránh đầu ngọn gió thì tốt hơn.

Quân Mặc Thần là người cùng bị ngộ hại với đám người Hán Vương, tạm thời vẫn không nên lộ diện, vì thế Vân Thanh Nhiễm đi suốt đêm trở về phủ Trần Nam vương một chuyến.

Vân Thanh Nhiễm đi gặp vương gia và vương phi, nói rõ việc mình cùng với Quân Mặc Thần lập tức khởi hành.

“Thanh Nhiễm, lần này con và Thần Nhi xuất môn cần cẩn thận một chút, Ký Bắc vương đã chết, trong mắt hoàng thượng, địa vị của phủ Trần Nam vương cũng không hề quan trọng, lòng nghi ngờ của ông ta rất nặng, không chấp nhận được việc bên dưới có người ngạo mạn, cho nên rất khó có thể đảm bảo phủ Trần Nam vương sẽ không trở thành phủ Ký Bắc vương kế tiếp.”

Quân Vô Ý nhắc nhở Vân Thanh Nhiễm, tính nói cho Vân Thanh Nhiễm biết, nếu dọc đường đi có người của hoàng thượng đuổi giết bọn họ cũng không có gì kỳ quái, cần phòng bị nhiều hơn.

Vân Thanh Nhiễm gật đầu, yên lặng ghi nhớ lời nói của Quân Vô Ý ở trong lòng.

“Thanh Nhiễm, làm nương cũng có một câu muốn dặn con, nếu có ai muốn lấy mạng của con và Mặc Thần, thì cứ giết, đừng lưu lại tai họa về sau cho mình, có chuyện gì, Mặc Thần sẽ chịu trách nhiệm cho con, phụ vương con và nương cũng sẽ chịu trách nhiệm cho các con.” Vương phi nắm lấy tay Vân Thanh Nhiễm nói.

Vân Thanh Nhiễm cảm nhận được nỗi lo lắng, gật đầu.

“Mẫu phi, nhi thần mạo muội hỏi một vấn đề.”

“Con có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi.”

“Ám bộ trên tay nương lại thêm binh quyền trong tay phụ vương, muốn bức hoàng thượng thoái vị cũng không phải việc gì quá khó, vì sao...”

Vương phi bắt đầu dĩ nễ nụ cười, “Vấn đề này làm sao nương có thể không nghĩ đến được, nương còn không chỉ một lần nghĩ đến, nhưng vậy thì thế nào? Ám bộ là Ám vệ của hoàng tộc Dạ thất, thiên hạ là thiên hạ của Dạ gia, nếu nương thực sự đuổi hoàng huynh xuống khỏi ngôi vị hoàng đế, vậy vị trí này nên do ai đến ngồi? Trừ Dạ Hoảng Nghi, các hoàng huynh hoàng đệ khác của nương đều bị ông ta giết chết, chỉ còn sót lại Cảnh vương cũng không có khả năng kế thừa đại nghiệp. Thanh Nhiễm có thể không biết, Cảnh Vương có một nửa huyết thống man di, ánh mắt ông ấy màu lam, Hoàng triều Thịnh Vinh sao có thể để cho một người có đôi mắt màu lam ngồi lên hoàng vị được, cũng chính vì thế, ông ấy mới có thể không bị giết.”

Vân Thanh Nhiễm đã hiểu, lúc trước Dạ Hoảng Nghi giết sạch những người đối lập với mình, cho dù Dạ Hồn hận ông ta, cũng không thể dùng Ám bộ làm gì ông ta, bởi vì trừ ông ta ra không có ai khác có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Vân Thanh Nhiễm rất muốn nói cho Quân Vô Ý và Dạ Hồn biết, trên đời này vẫn có người có thể thừa kế ngôi vị, càng có tư cách hơn Dạ Hoảng Nghi.

Chỉ là lời nói đến miệng lại bị nàng nuốt trở vào, Lục hoàng tử chết trên tay phụ vương, đối với ca ca nàng mà nói, phụ vương là kẻ thù giết cha huynh ấy.

Vương phi lấy từ trong người ra một miếng ngọc bội, ngọc bội do hai mảnh tạo thành, tách ra chính là hai nửa của khối ngọc bội, bà đưa một nửa cho Vân Thanh Nhiễm, “Nếu có chuyện lớn xảy ra, cho người đưa nửa khối ngọc bội này tới, nếu bên chúng ta có đại sự, cũng sẽ đưa nửa khối ngọc này tới

chỗ con.”

Vân Thanh Nhiễm nhận lấy ngọc bội, gật gật đầu, hiểu rõ dụng ý của Dạ Hồn.

Vân Thanh Nhiễm lại trò chuyện với vương gia vương phi một lúc, sau đó trở về Kim Dật hiên thu dọn đồ đạc.

Vân Thanh Nhiễm đi rồi, Dạ Hồn tựa vào lòng Quân Vô Ý, ánh mắt nhìn chăm chăm nửa miếng ngọc kia ngẩn người.

“Lại nghĩ tới Lục hoàng huynh của nàng?”

“Ừ. Ngọc bội này vốn là của huynh ấy, năm ta mười lăm tuổi, huynh ấy đưa cho ta nửa khối, còn mình giữ nửa khối, nói những lời mà ta đã nói với Thanh Nhiễm khi nãy, sau đó lúc ta nhận được nửa khối ngọc bội huynh ấy đưa tới, chính là lúc huynh ấy bị Tam hoàng huynh tính kế. Huynh ấy vốn hy vọng ta có thể giúp huynh ấy cứu Lục hoàng tử phi và con, chỉ tiếc khi đó ta đã bị giam lỏng, nhận được ngọc lại không thể làm được gì.”

Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Dạ Hồn mang theo nhàn nhạt ưu thương.

Quân Vô Ý khẽ vuốt hai má Dạ Hồn, không tiếng động an ủi bà.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Câu Tinh: Đắc Công Thế Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.